

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก (World Bible Translation Center) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2516 (ค.ศ.1973) ที่เมืองฟอร์ทเวียร์ รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ก่อตั้งมาจนถึงปัจจุบันนี้ ทางศูนย์ฯได้ทำการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาหลักๆ ทั่วโลกมาแล้วมากกว่า 30 ภาษา โดยมีภาษาที่แปลสำเร็จแล้วทั้งพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 10 ภาษา และมี 23 ภาษาที่แปลเฉพาะพระคัมภีร์ใหม่เสร็จแล้ว ภาษาที่ทางศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลกแปลออกมาแล้วได้แก่ ภาษาอังกฤษ สเปน โปรตุเกส รัสเซีย ภาษาในยุโรปตะวันออก จีน อินเดีย บัลแกเรีย รวมทั้งอีกสิบภาษาที่ใช้ในอินเดีย และเอเชียใต้ ส่วนภาษาที่ใกล้แปลเสร็จแล้วในส่วนของพระคัมภีร์ใหม่ได้แก่ ภาษาพม่า เวียดนาม อินโดนีเซีย และเกาหลี

เป้าหมายของทางศูนย์ฯ คือ พยายามแปลพระคัมภีร์ ให้เป็นภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย สำหรับคนธรรมดา ทั่วไป ทางศูนย์ฯจึงได้ให้เจ้าของภาษานั้นๆเป็นผู้แปล โดยมีผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาที่มีความเข้าใจในภาษาเดิมที่ใช้เขียนพระคัมภีร์นั้น คอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่างานที่แปลออกมา นั้นจะเชื่อถือได้และถูกต้องตามต้นฉบับเดิม

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก (World Bible Translation Center) เป็นสมาชิกของ สหพันธ์องค์การพระคัมภีร์ (Forum of Bible Agencies) และทำงานการประสานร่วมกับหน่วยงาน และองค์กรต่างๆ ที่เผยแพร่ศาสนา

ถ้าท่านต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานของศูนย์ฯ ท่านสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ และเรียกดูข้อมูลต่างๆได้ที่ www.wbtc.com โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

พระคัมภีร์กับผู้อ่านในสมัยนี้

ผู้อ่านในสมัยนี้ต้องไม่ลืมว่า พระคัมภีร์นี้เขียนขึ้นมาเป็นพันๆ ปีแล้วสำหรับให้คนในสมัยก่อนอ่านกันในสมัยนั้นย่อมมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างจากสมัยนี้มาก แต่โดยทั่วไปแล้ว พระคัมภีร์เน้นถึงหลักความจริงที่ใช้ได้กับมนุษย์ในทุกยุคทุกสมัย และตัวอย่างต่างๆ ในพระคัมภีร์ก็เป็นสิ่งที่สามารถใช้สอนคนในสมัยนี้ได้เป็นอย่างดี ผู้อ่านบางท่านอาจเห็นว่าหลายอย่างในพระคัมภีร์ เช่น ทศคนคดี คำพูดที่ใช้และขนบธรรมเนียมประเพณีค่อนข้างแปลกและแตกต่างจากสมัยนี้ ดังนั้นเพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์มากขึ้น การอ่านโดยมองจากมุมมองของคนสมัยนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผู้อ่านไม่ควรลืมคือ พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือวิทยาศาสตร์ แต่เป็นหนังสือประวัติศาสตร์ ที่พูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในสมัยโบราณ แต่ในขณะที่เดียวกันพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องของความจริงที่ใช้ได้ในทุกยุคทุกสมัยด้วย เพราะพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่พูดถึงเรื่องของจิตใจและความต้องการของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยไม่ว่าจะอยู่ยุคไหนหรือที่ไหนก็ตาม

ดังนั้นผู้อ่านพระคัมภีร์ด้วยใจที่เปิดกว้างจะได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล เขาจะได้รับความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในสมัยก่อน ชีวิตและคำสั่งสอนของพระเยซู รู้ว่าการเป็นสาวกของพระเยซูนั้นหมายถึงอะไร เรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเต็มที่ และเขาจะได้พบคำตอบสำหรับชีวิตที่แสนจะสับสนวุ่นวายนี้ ดังนั้นจึงมีหลายเหตุผลที่จะหยิบพระคัมภีร์เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน คนที่อ่านด้วยใจเปิดกว้างและแสวงหาจริงๆ นั้น ก็จะได้รู้ว่าพระเจ้าต้องการให้ชีวิตของเขาเป็นอย่างไร

แนะนำพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่เป็นหนังสือแค่เล่มเดียว แต่ภายในนั้นรวบรวมหนังสือย่อย 66 เล่มเอาไว้ โดยที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มสามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือพระคัมภีร์เดิมกับพระคัมภีร์ใหม่

ก.พระคัมภีร์เดิม มีทั้งหมด 39 เล่ม มีผู้เขียนหลายคน พระคัมภีร์เดิมส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาที่คนอิสราเอลในสมัยโบราณใช้กัน มีส่วนน้อยมากที่เขียน เป็นภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้กัน ในสมัยของพระคัมภีร์เดิมนั้น พระคัมภีร์เดิมเขียนมาแล้วกว่า 3,500 ปี โดยใช้เวลาในการเขียน ตั้งแต่เล่มแรกถึงเล่มสุดท้ายประมาณหนึ่งพันปี

หนังสือพระคัมภีร์เดิม แบ่งออกเป็นสี่หมวดใหญ่ๆ คือ

1. **หมวดกฎปฏิบัติ** หรือ กฎของโมเสส ประกอบด้วยหนังสือ 5 เล่มแรก คือ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ
2. **หมวดประวัติศาสตร์** ประกอบด้วยหนังสือโยชูวา ผู้วินิจฉัย นางรูธ ซามูเอลฉบับที่หนึ่ง ซามูเอลฉบับที่สอง พงศกษัตริย์ฉบับที่หนึ่ง พงศกษัตริย์ฉบับที่สอง พงศาวดารฉบับที่หนึ่ง พงศาวดารฉบับที่สอง เอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์
3. **หมวดบทกวี** ประกอบด้วยหนังสือโยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ และเพลงโซโลมอน
4. **หมวดผู้พูดแทนพระเจ้า** ประกอบด้วยหนังสืออิสยาห์ เยเรมีย์ เพลงคร่ำครวญ เอลเศเคียล ตาเนียล โยเซยา โยเอล อาโมส โอบาดีห์ โยนา มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคิ

เรื่องย่อๆ ในหนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์ พูดถึงเรื่องพระเจ้าสร้างโลก และทุกสิ่งทุกอย่างในโลก รวมทั้งสร้างมนุษย์ชายหญิงคู่แรก พูดถึงการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คู่แรกนี้ ซึ่งทำให้เกิดความบาปขึ้น พูดถึงที่มาของภาษาต่างๆ พูดถึงน้ำท่วมโลก และพูดถึงที่มาของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่พระเจ้าเลือกมาโดยเฉพาะ เพื่อนำพระพรมาให้กับคนทั่วโลก หนังสือพระคัมภีร์เดิมได้เล็งถึงพระเมสสิยาห์ ผู้ที่จะมาช่วยมนุษย์ในโลกนี้ให้เป็นอิสระจากบาป พระเมสสิยาห์ที่พูดถึงนี้ก็คือพระเยซูคริสต์เจ้านั่นเอง

ประวัติย่อๆ ของชนชาติอิสราเอล

ในหนังสือปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้สัญญากับชายคนหนึ่งชื่ออับราฮัมว่าพระองค์จะมอบชนชาติที่ยิ่งใหญ่ให้กับเขา และสัญญาว่าเขาและลูกหลานของเขาจะมีแผ่นดิน เป็นของตัวเอง ในตอนนั้นดูเหมือนว่าคำสัญญานี้เป็นไปไม่ได้เลย แต่อับราฮัมก็เชื่อว่าพระเจ้าจะทำตามสัญญานั้น ซึ่งทำให้พระเจ้าพอใจมาก ต่อมาเมื่ออับราฮัมแก่มาก แล้ว เขาก็มีลูกคนหนึ่งชื่ออิสอัค แล้วอิสอัคก็มีลูกชื่อยาโคบ ยาโคบมีอีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล ยาโคบมีลูกชายสิบสองคน เมื่อเกิดกันดารอาหารครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น ครอบครัวของยาโคบจึงต้องย้ายไปอยู่ในอาณาจักรอียิปต์ ซึ่งมีอาหารเต็มบริบูรณ์ เมื่อเวลาผ่านไปครอบครัวของยาโคบก็เกิดลูกหลานมากขึ้นจนกลายเป็นชนชาติเล็กๆ ชนชาติหนึ่ง และกษัตริย์ของอียิปต์ก็ได้เอาชนชาตินี้มาเป็นทาส

ในหนังสืออพยพ ได้พูดถึงเรื่องที่ว่าพระเจ้าได้ส่งโมเสสมาช่วยปลดปล่อยคนอิสราเอลจากการเป็นทาส ในอาณาจักรอียิปต์ และนำพวกเขากลับสู่ดินแดนที่เรียกว่าปาเลสไตน์ หลังจากที่ตกเป็นทาสอยู่ถึงสี่ร้อยปี พระเจ้าได้แยกทะเลแดงออกเป็นดินแห้ง เพื่อให้คนของพระองค์เดินผ่านทะเลแดงไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ส่วน กองทัพของอียิปต์ที่ไล่ล่าตามหลังพวกเขามานั้น พระเจ้าได้ทำลายให้จมน้ำตายจนหมดสิ้นเพราะ พระองค์ได้ปิดน้ำในทะเลแดงเข้าหากันเหมือนเดิม หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทำข้อตกลงพิเศษกับชาว อิสราเอลผ่านทางโมเสสบนภูเขาสูงหนึ่งในทะเลทรายซีนาย พระองค์ได้สัญญาและประกาศกฎปฏิบัติที่ เรียกว่ากฎปฏิบัติสิบข้อ พระเจ้าได้สลักกฎ ทั้งสิบข้อนี้บนแผ่นหินและมอบให้โมเสสนำไปให้กับ ประชาชนของพระองค์ กฎปฏิบัติทั้งสิบข้อนี้ รวมทั้งกฎอื่นๆ และคำสอนต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้ไว้บน ภูเขาซีนายนี้ ต่อมาเมื่อว่ากฎของโมเสส

ที่ภูเขาซีนายนี้เองที่ประชาชนอิสราเอลตกลงว่าจะทำตามพระเจ้า แต่ต่อมาพวกเขาก็ผิดคำพูดที่ให้ไว้ กับพระองค์ พระเจ้าจึงให้พวกเขาไปวนเวียนอยู่ในทะเลทรายถึง 40 ปี ในที่สุดโยชูวาผู้ช่วยของโมเสส ก็ได้นำประชาชนอิสราเอลที่เหลือเข้าสู่ดินแดนที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับพวกเขา

ต่อมา ประชาชนอิสราเอลได้เรียกร้องที่จะมีกษัตริย์เหมือนกับเพื่อนบ้านของพวกเขา พระเจ้าจึงให้ กษัตริย์องค์แรกกับพวกเขา คือซาอูล กษัตริย์ซาอูลไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าจึงเลือกคนใหม่มาแทน คือเดวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะ พระเจ้าสัญญากับเดวิดว่ากษัตริย์องค์ต่อๆ ไปของอิสราเอลจะเป็นคนที่มา จากตระกูลของเดวิดซึ่งก็คือเผ่ายูดาห์ทั้งหมด เดวิดได้เอาเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง และพระองค์ ตั้งใจจะสร้างวิหารที่เมืองเยรูซาเล็มนี้แต่ก็ไม่ได้สร้าง

หลังจากกษัตริย์โซโลมอนซึ่งเป็นลูกของกษัตริย์เดวิดตาย ได้เกิดสงครามแบ่งแยก ชาวอีซรา ชาวยิว จึงถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คือส่วนเหนือ มีทั้งหมดสิบเผ่า เรียกตนเองว่าอิสราเอล มีเมืองสะมาเรีย เป็นเมืองหลวง ส่วนใต้มีสองเผ่า เรียกตัวเองว่ายูดา (คำว่า ยิว ในสมัยนี้มาจากคำว่ายูดาตัวเอง) มีเมือง เยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง กษัตริย์ต่างๆ ของเผ่าทางเหนือนำประชาชนไปในทางที่ผิดและไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าจึงส่งผู้พูดแทนพระเจ้าหลายคนมาเตือนพวกเขาให้เชื่อฟังพระเจ้า ไม่อย่างนั้นจะถูกลงโทษ แต่ พวกเขาก็ยังไม่ยอมเชื่อฟังอยู่ดี ดังนั้น ประมาณปี 722-721 ก่อนพระเยซูมา ชาวอัสซีเรียก็ได้มานุกรก เมืองสะมาเรีย และได้รับชัยชนะ จึงได้กวาดต้อนชาวอิสราเอลไปเป็นเชลย พวกชาวอิสราเอลจึงได้ กระจายกระจัดกระจายไปทั่วอาณาจักรอัสซีเรีย

ส่วนเผ่ายูดา ที่อยู่ทางตอนใต้ นั้น เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าพี่น้องทางตอนเหนือ จึงทำให้ตระกูลของ กษัตริย์เดวิดได้ปกครองเมืองเยรูซาเล็มเรื่อยมา จนกระทั่งอาณาจักรบาบิโลนมานุกรก ในช่วงปี 587-586 ก่อนพระเยซูมา ชาวบาบิโลนได้รับชัยชนะ จึงได้กวาดต้อนประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มไปเป็นเชลย ใน ช่วงนั้นเมืองเยรูซาเล็มและวิหาร ก็ถูกทำลายจนหมดสิ้น

ในเวลาต่อมา กษัตริย์ไซรัสของอาณาจักรเปอร์เซีย ได้บุกยึดดินแดนต่างๆ และได้เข้ามานุกรก อดอาณาจักรบาบิโลนด้วย กษัตริย์ไซรัสได้อนุญาตให้ผู้คนที่กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของตน ดังนั้น ประชาชนจากเผ่ายูดาจำนวนมากจึงได้กลับบ้าน หลังจากตกเป็นเชลยถึงเจ็ดสิบปี แม้ว่าประชาชนจะ

พยายามสร้างชาติขึ้นมาใหม่ แต่เผ่ายูดาก็ยังคงเป็นเผ่าที่เล็กและอ่อนแอ ประชาชนได้สร้างวิหารใหม่ขึ้นมา แต่ก็ไม่สวยเท่ากับวิหารอันเดิมที่กษัตริย์โซโลมอนสร้าง

ต่อมา อาณาจักรกรีกก็ได้เข้ามาครอบครองชาวยิว(ชาวอิสราเอล)และหลังจากนั้นอาณาจักรโรมันก็เข้าครอบครองชาวยิวต่อจากอาณาจักรกรีก ชาวยิวทั้งหลายจึงได้ตั้งตารอคอยว่าเมื่อไหร่พระเจ้าจะมาช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของพวกเขาต่างชาตินี้ พวกเขาจะได้เป็นอิสระและมีแผ่นดินเป็นของตัวเอง หลายคนจึงตั้งตารอคอยยุคใหม่ เป็นยุคที่พระเจ้าจะปกครองพวกเขา และมีกษัตริย์มาจากตระกูลของดาวิด ตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเขา และคำสัญญาทั้งหมดนี้ก็เกิดขึ้น จจริงในหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นหนังสือที่เล่าถึงวิถีที่พระเจ้าใช้พระเยซูมา เพื่อทำให้ความหวังและคำสัญญาต่างๆ ที่พระองค์ให้ไว้นั้นเป็นจริงแต่พระเจ้าใช้วิถีที่ไม่มีใครคาดถึง

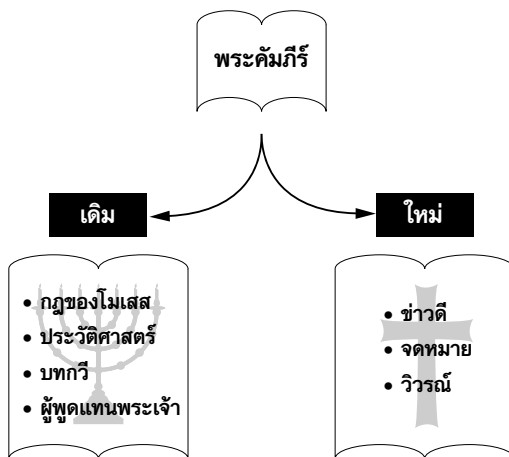
ข.พระคัมภีร์ใหม่ มีทั้งหมด 27 เล่ม มีผู้เขียนอย่างน้อยแปดคนด้วยกัน ผู้เขียนใช้ภาษากรีกเขียน ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้พูดกันอย่างแพร่หลายในสมัยนั้น

หนังสือพระคัมภีร์ใหม่ แบ่งออกเป็นสามหมวดใหญ่ๆคือ

- 1.หมวดข่าวดี
- 2.หมวดจดหมาย
- 3.หมวดหนังสือวิวรณ์

พระคัมภีร์ใหม่ เป็นการเริ่มต้นแผนงานที่พระเจ้าได้วางไว้ ที่ว่าจะให้พระเมสสิยาห์ มาช่วยมนุษยในโลกลงี้ให้เป็นอิสระจากบาป พระมาลียาห์ก็คือพระเยซูคริสตเจ้านั้นเอง ผู้อ่านสามารถติดตามอ่านรายละเอียดได้จากหนังสือพระคัมภีร์ใหม่เล่มนี้

โครงสร้างของพระคัมภีร์

คำแนะนำพระคัมภีร์ใหม่

พระคัมภีร์ภาคคำสัญญาใหม่เล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นพิเศษ สำหรับคนที่ต้องการศึกษาพระคัมภีร์ ที่แปลจากต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษากรีก มาเป็นภาษาไทยในรูปแบบ ที่อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้อง และชัดเจน

ทางคณะผู้แปลเห็นว่า การแปลที่ดีต้องสามารถสื่อสารได้ดีด้วย ดังนั้นสิ่งที่คณะผู้แปลให้ความสำคัญมากคือ การสื่อสารให้ผู้อ่านพระคัมภีร์ในสมัยนี้ได้เข้าใจเหมือนกับที่ผู้อ่านในสมัยก่อนเข้าใจตามที่อ่านจากต้นฉบับภาษากรีก คณะผู้แปลเชื่อว่า การแปลที่ซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษากรีกนั้น ไม่ได้หมายถึงการแปลแบบคำต่อคำ แต่ต้องแปลโดยพยายามสื่อความหมายที่ผู้เขียนหนังสือเล่มนั้นๆ ต้องการบอกให้กับคนในสมัยนั้นทราบ คณะผู้แปลจึงได้พยายามที่จะรักษาความหมายเดิม คงความถูกต้อง ชัดตรงต่อภาษาเดิม ขณะเดียวกันก็ใช้ภาษาที่เรียบง่าย ฟังรื่นหู และเข้าใจง่าย ทางคณะผู้แปลพยายามทำให้นักอ่านพระคัมภีร์ฉบับนี้น่าสนใจเหมือนกับต้นฉบับเดิมและพยายามทำให้เกิดผลต่อผู้อ่านในปัจจุบันนี้ เหมือนกับที่เคยเกิดผลกับผู้อ่านเมื่อพันๆ ปีมาแล้ว

ความจริงแล้วภาษากรีกที่ใช้ในพระคัมภีร์นั้น เป็นภาษาแบบที่เรียกว่า หอยเน (koine) ซึ่งแปลว่า สามัญ หอยเน หมายถึงภาษาพูดธรรมดาๆ ที่คนทั่วไปใช้พูดและเขียนกันในชีวิตประจำวัน ไม่ได้เป็นภาษาทางศาสนา ที่ใช้ศัพท์เฉพาะทางหรือคำศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย

คณะผู้แปลจึงเห็นว่าควรใช้ภาษาในระดับดังกล่าว จึงพยายามทำให้พระคัมภีร์ฉบับนี้มีลักษณะภาษาที่อ่านเข้าใจง่ายและเป็นธรรมชาติที่สุด เพื่อจะไม่เป็นอุปสรรค ในการเข้าใจถ้อยคำของพระเจ้า ให้ผู้อ่านคนไทยได้เข้าใจถ้อยคำของพระเจ้ามากขึ้น และเพื่อที่พระคัมภีร์เล่มนี้จะสามารถเป็นบุญแก่ที่ไขความจริงของถ้อยคำ

สรุปรายชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด

พระคัมภีร์เดิม

หมวดกฎของโมเสส	ชื่อย่อ
ปฐมกาล	ปฐม.
อพยพ	อพย.
เลวีนิติ	ลนต.
กันดารวิถี	กตว.
เฉลยธรรมบัญญัติ	ฉบบ.

หมวดประวัติศาสตร์	ชื่อย่อ
โยชูวา	ชว.
ผู้วินิจฉัย	วนจ.
นางรูธ	นรธ.
ซามูเอล ฉบับที่หนึ่ง	1ซมอ.
ซามูเอล ฉบับที่สอง	2ซมอ.
พงศกษัตริย์ ฉบับที่หนึ่ง	1พงษ.
พงศกษัตริย์ ฉบับที่สอง	2พงษ.
พงศาวดาร ฉบับที่หนึ่ง	1พงศ.
พงศาวดาร ฉบับที่สอง	2พงศ.
เอสรา	อสร.
เนหะมีย์	นหม.
เอสเธอร์	อสธ.

หมวดบทกวี	ชื่อย่อ
โยบ	โยบ
สดุดี	สดด.
สุภาษิต	สภษ.
ปัญญาจารย์	ปญจ.
เพลงโซโลมอน	พชม.

หมวดผู้พูดแทนพระเจ้า	ชื่อย่อ
อิสยาห์	อิสย.
เยเรมีห์	ยรม.
เพลงคร่ำครวญ	พคด.
เอลเสเดียล	อสค.
ดาเนียล	दनล.
โฮเซยา	ชชย.
โยเอล	ยอล.
อาโมส	อมส.
โอบาดีห์	อบด.
โยนา	ยนา.
มีคาห์	มคา.
นาฮูม	นอม.
ฮานากุก	ฮบก.
เศฟันยาห์	ศฟย.
ฮักกัย	ฮกก.
เศคาริยาห์	ศคย.
มาลาคี	มลค.

พระคัมภีร์ใหม่

หมวดข่าวดี	ชื่อย่อ
มัทธิว	มธ.
มาระโก	มก.
ลูกา	ลก.
ยอห์น	ยน.

หมวดจดหมาย	ชื่อย่อ
กิจการ	กจ.
โรม	รม.
โครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง	1คร.
โครินธ์ ฉบับที่สอง	2คร.
กาลาเทีย	กท.
เอเฟซัส	อฟ.
ฟิลิปปี	ฟป.
โคโลสัส	คอส.
เอสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง	1ธส.
เอสะโลนิกา ฉบับที่สอง	2ธส.
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	1ทธ.
ทิโมธี ฉบับที่สอง	2ทธ.
ทิตัส	ทต.
ฟีเลโมน	ฟม.
ฮีบรู	ฮบ.
ยากอบ	ยก.
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง	1ปต.
เปโตร ฉบับที่สอง	2ปต.
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง	1ยน.
ยอห์น ฉบับที่สอง	2ยท.
ยอห์น ฉบับที่สาม	3ยท.
ยูดาห์	ยด.

หมวดหนังสือวิวรณ์	ชื่อย่อ
วิวรณ์	ว.

เครื่องหมาย

- (*) เมื่อผู้อ่านเห็นเครื่องหมายนี้อยู่หลังคำใด แสดงว่า จะมีคำอธิบายสั้นๆเพิ่มเติมอยู่ตรงท้ายของหน้านั้น
- (†) เมื่อผู้อ่านเห็นเครื่องหมายนี้อยู่หลังคำใด แสดงว่า จะมีคำอธิบายเพิ่มเติมอยู่ท้ายเล่มของหนังสือพระคัมภีร์

ตัวเลข ตัวเลขใหญ่เป็นเลขบทที่ และตัวเลขเล็กเป็นเลขบอกรหัสที่ แต่ในข้อ 1 ของบทจะไม่ปรากฏตัวเลข

สารบัญ

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก		ก
พระคัมภีร์กับผู้อ่านในสมัยนี้		ข
แนะนำพระคัมภีร์		ค
โครงสร้างของพระคัมภีร์		จ
คำแนะนำพระคัมภีร์ใหม่		ฉ
สรุปรายชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด		ช
วิธีใช้พระคัมภีร์		ซ
มัทธีว	มธ.	1
มาระโก	มก.	53
ลูกา	ลก.	85
ยอห์น	ยน.	141
กิจการ	กจ.	181
โรม	รม.	232
โครีนธ์ ฉบับที่หนึ่ง	1คร.	255
โครีนธ์ ฉบับที่สอง	2คร.	276
กาลาเทีย	กท.	289
เอเฟซัส	อฟ.	297
ฟิลิปปี	ฟป.	305
โคโลสี	คส.	311
เฮสละโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง	1ธส.	317
เฮสละโลนิกา ฉบับที่สอง	2ธส.	323
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	1ทธ.	326
ทิโมธี ฉบับที่สอง	2ทธ.	333
ทิตัส	ตต.	337
ฟีเลโมน	ฟม.	341
ฮีบรู	ฮบ.	344
ยากอบ	ยก.	363
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง	1ปต.	370
เปโตร ฉบับที่สอง	2ปต.	377
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง	1ยน.	381
ยอห์น ฉบับที่สอง	2ยห.	388
ยอห์น ฉบับที่สาม	3ยห.	389
ยูดาห์	ยด.	390
วิวรณ์	วว.	393
อธิบายศัพท์		420

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ปฐมกาล คำนำ

“ปฐมกาล” เป็นคำ แรกของหนังสือเล่มนี้ คนจึงเอามาตั้งเป็นชื่อของหนังสือ

ชื่อ “ปฐมกาล” เหมาะสำหรับหนังสือเล่มนี้มาก เพราะพูดถึงจุด เริ่มต้นของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้สร้างขึ้น เช่น โลก สิ่งมีชีวิต และมนุษย์ และยังได้พูดถึงจุดเริ่มต้นของความบาป การมีภาษา และประเพณีต่างๆ ชื่อต่างๆ และชนชาติต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นกำเนิดของชนชาติอิสราเอล

หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือกฎบัญญัติเล่มแรกจากหนังสือกฎ บัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม ในหนังสือเล่มนี้ เราจะเห็นว่าทั้งผู้ที่มนุษย์ไม่ เชื่อ ฟังพระเจ้า พระเจ้าก็ยังให้ออกาสกับมนุษย์เสมอ พระเจ้าได้ ให้คำมั่นสัญญากับโนอาห์ และต่อ มากก็ให้คำมั่นสัญญากับอับราม (อับ รา ฮัม) ว่าพระองค์จะเป็นพระเจ้าของเขา จะอวยพรให้ เขามีที่ดิน มีลูกหลานมากมาย และจะอวยพรคนทั้งโลกผ่านทางลูก หลานของเขา และเราจะเห็นว่าพระเจ้าได้รักษาคำมั่นสัญญานี้ของพระองค์

จุดเริ่มต้นของโลกมนุษย์

๑ ในปฐมกาลนั้น เมื่อพระเจ้าสร้างแผ่นดินและท้องฟ้า ๒ แผ่นดินยังไร้ระเบียบและว่างเปล่าอยู่ มีน้ำ ลึกปกคลุมแผ่นดิน และความมืดปกคลุมน้ำ พระ วิญญาณของพระเจ้า *เคลื่อนไหวเหมือนพายุอยู่เหนือน้ำนั้น

วันที่หนึ่ง สร้างแสงสว่าง

๓ เมื่อพระเจ้าพูดว่า “จงมีแสง สว่างขึ้น” แสงสว่างก็เกิด ขึ้น ๔ พระเจ้าเห็นว่า แสง

สว่างนั้น ดี พระเจ้าได้แยกความ สว่างออกจากความ มืด ๕ พระเจ้าเรียกความ สว่างนั้นว่า “วัน” เรียกความมืดนั้นว่า “คืน” มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันแรก

วันที่สอง สร้างท้องฟ้า

๖ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้มีโดม ๓ เกิด ขึ้นระหว่างน้ำ แยกน้ำบนออกจาก กันเป็นสองส่วน” ๗ พระเจ้าจึงสร้างโดมขึ้น พระองค์แยกน้ำที่อยู่ใต้โดมนั้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือโดมนั้น แล้วมันก็เกิด ขึ้นตามนั้น ๘ พระเจ้าเรียกโดมนั้นว่า “ท้องฟ้า” มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สอง

วันที่สาม สร้างแผ่นดินและพืช

๙ พระเจ้าพูดว่า “ให้น้ำที่อยู่ใต้ท้องฟ้านี้มารวมอยู่ที่เดียวกัน เพื่อจะได้มีที่ แห่งไผ่ลุ่มขึ้น” มันก็เกิด ขึ้นตามนั้น ๑๐ พระเจ้าเรียกที่แห่งนั้นว่า “แผ่นดิน” พระเจ้าเรียกน้ำที่อยู่รวมกันนั้นว่า “ทะเล” พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๑๑ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้มีหญ้างอกขึ้นบนแผ่นดิน ให้เกิดพืชพันธุ์ต่างๆที่ให้เมล็ด มีต้นไม้อื่นๆที่ออกลูกและมีเมล็ดตามชนิดของมันบนแผ่นดินนี้” แล้วมันก็เกิด ขึ้นตามนั้น ๑๒ แผ่นดินก็มีหญ้างอกขึ้น เกิดพืชพันธุ์ต่างๆที่ให้เมล็ดตามชนิดของมัน และมีต้นไม้อื่นๆที่ออกลูกและมีเมล็ดตามชนิดของมัน พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๑๓ มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สาม

วันที่สี่ สร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย

๑๔ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้มีดวง สว่างมากมายในช่อง ว่างบนท้องฟ้า เพื่อแยกกลางวันออกจากกลาง ค่ำ และพวก มันจะเป็นเครื่องบ่ง บอกถึงฤดูกาลทั้ง หลายของ

* ๑:๒ พระ วิญญาณของพระเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลมจากพระเจ้า” หรือ “ลมพายุ”

† ๑:๖ โดม คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “แผ่นโค้ง” มีลักษณะเหมือนกับซามที่คว่ำอยู่

งานเทศกาล รวมทั้งวันและปี *๑๕ ขอให้พวกมันเป็นดวงสว่างต่างอยู่ในโดมของท้องฟ้า เพื่อให้แสงสว่างกับโลกนี้” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น

๑๖ พระเจ้าจึงได้สร้างดวงสว่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้นมาสองดวง พระเจ้าให้ดวงสว่างดวงใหญ่ ปกครองกลางวัน และให้ดวงสว่างดวงเล็ก ปกครองกลางคืน พระเจ้าได้สร้างดวงดาวต่างๆขึ้นมา ด้วย ๑๗ แล้วพระเจ้ายังได้วางดวงสว่างพวกนี้ไว้ในท้องฟ้า เพื่อส่องสว่างให้กับโลก ๑๘ เพื่อให้ปกครองกลางวัน และกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๑๙ มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สี่

วันที่ห้า สร้างสัตว์น้ำและนก

๒๐ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้น้ำเต็มไป ด้วยสิ่งมีชีวิตมากมาย และขอ ให้มันก่อกำเนิดขึ้นมากมายบินไปมาบนท้องฟ้าเหนือแผ่นดิน โลก” ๒๑ แล้วพระเจ้ายิ่งได้สร้างสัตว์ ทะเล ๒ ชนิด ใหญ่ขึ้นมากมายให้อยู่ในทะเลนั้น และสร้างสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวได้ในน้ำ พระเจ้าสร้างนกทุกชนิดขึ้นมามีอยู่บนท้องฟ้า พระเจ้าเห็นว่ามันดี

๒๒ พระเจ้าอวยพรพวกมันว่า “ขอ ให้เกิดลูกมากมายเต็มท้องทะเล พวกนกก็เหมือนกัน ขอให้เกิดลูกมากมายบนโลกนี้”

๒๓ มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่ห้า

วันที่หก สร้างสัตว์บกและคน

๒๔ พระเจ้าพูดว่า “ขอ ให้แผ่นดินเกิดสิ่งมีชีวิตขึ้นทุกชนิด ทั้งสัตว์เลี้ยวขนาดใหญ่ สัตว์ เลี้ยวกลางขนาดเล็กรวม ทั้งสัตว์ ป่าตามชนิด ต่างๆของ มัน” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น

๒๕ พระเจ้าสร้างสัตว์ บกทุก ชนิดขึ้น มาสร้างสัตว์ เลี้ยวขนาดใหญ่ทุกประเภท และ

สร้างสัตว์ เลี้ยวกลางขนาด เล็กทุกประเภท บนโลก แล้วพระเจ้ายิ่งเห็นว่ามันดี

๒๖ พระเจ้าพูดอีกว่า “ขอให้เราสร้างมนุษย์ขึ้น มาตามรูปแบบของเรา ให้เหมือนกับเรา และให้เขาปกครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ สัตว์ เลี้ยวขนาดใหญ่ และโลกทั้งโลก” รวมทั้งสัตว์ เลี้ยวกลางขนาด เล็กทั้งหมดบนโลก”

๒๗ แล้วพระเจ้ายิ่งได้สร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปแบบของพระองค์ ๒ พระองค์สร้างเขาขึ้นตามรูปแบบของพระเจ้า พระองค์สร้างพวก เขาเป็นชายและหญิง ๒๘ พระเจ้าอวยพรพวก เขา และพูดกับพวก เขาว่า “ขอให้ มีลูก ดกทวีมากมายจนเต็มแผ่นดินโลก ให้ควบคุมโลกนี้ และปกครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสิ่ง มีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่บนโลกนี้”

๒๙ พระเจ้าพูดว่า “ดูเถิด เราได้มอบเมล็ดพันธุ์ทุก ชนิดที่จะเติบโตขึ้นเป็นพืช และต้นไม้ทุก ชนิดที่จะเกิดลูกพร้อม กับเมล็ดของมัน ให้กับเจ้าเป็นอาหาร ๓๐ ส่วนสัตว์ทุกชนิดบนพื้นดิน นกทุก ชนิดในอากาศ สัตว์ เลี้ยวกลางขนาด เล็กทุกประเภทบนพื้นดิน ที่มีลมหายใจ เราได้ให้พืชเขียวกับพวกมันเป็นอาหาร” แล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามนั้น

๓๑ พระเจ้าได้มองดูทุก สิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น และพระองค์เห็นว่ามันดีมาก มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่หก

วันที่เจ็ด วันพักผ่อน

๓๒ ดังนั้น ท้องฟ้า แผ่นดิน และทุก สิ่งทุกอย่างในนั้น ถูกสร้างขึ้น มาจนเสร็จสมบูรณ์ ๒ ในวันที่เจ็ด พระเจ้าได้ทำงานที่พระองค์ทำอยู่เสร็จสิ้นทุกอย่างแล้ว ดังนั้น ในวันที่เจ็ดพระเจ้าจึงหยุด พักจากการ งานทุกอย่างที่พระองค์ทำ ๓ พระเจ้าได้อวยพร วันที่เจ็ด และทำให้มันเป็นวัน ศักดิ์สิทธิ์

* ๑:๑๕ และพวกมัน ... วันและปี ลักษณะของดวงจันทร์จะเป็นสิ่งบ่งบอกการเริ่มต้นของวันหยุดและงานเทศกาลทั้งหลายของชาวอิสราเอล

† ๑:๒๑ สัตว์ทะเล หรือ “สัตว์ประหลาดในทะเล”

‡ ๑:๒๖ มนุษย์ คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ผู้คน” หรือชื่อ “อาดัม” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง”

§ ๑:๒๖ โลกทั้งโลก หรือในฉบับซีเรียโบราณอ่านได้ว่า “สัตว์ป่าทุกตัว”

§ ๑:๒๗ พระเจ้า ... ของพระองค์ เปรียบเทียบกับใน ปฐมกาล ๕:๑ และ ๕:๓

เพราะในวันที่เจ็ดนี้ พระเจ้าได้หยุดจากงานสร้างที่พระองค์ทำอยู่

การเริ่มต้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์

“นี่เป็นที่มาของท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ตอนที่พวก มันทูกสร้างขึ้น นั่น ตอนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าสร้างโลกและท้องฟ้าขึ้น นั่น”^๔ ยังไม่มีพุ่มไม้ในท้องทุ่งเกิด ขึ้นบนโลกนี้ และยังไม่มีพืชในท้องทุ่งแตก หน่อออกมา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้า ยังไม่ได้ทำให้มีฝนตกบนโลกนี้ และยังไม่มีมนุษย์ที่จะมาไถพรวนดินนั้น^๕ แต่มีตาน้ำไหลออกมาจากพื้นดิน และมันก็ทำให้หน้าดินชุ่มชื้น

“พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ปั้นมนุษย์ผู้ชายขึ้นจากผง ดินบนพื้น พระองค์ปล่องลมหายใจเข้าไปในจมูกของชายคนนั้น เป็นลมหายใจแห่งชีวิต และชายคนนั้นก็มีชีวิตขึ้นมา”^๖ พระยาห์เวห์พระเจ้าสร้างสวนแห่งหนึ่งขึ้นในเอเดนทางทิศ ตะวันออก พระองค์ให้ชายคนที่พระองค์สร้างขึ้นมาอยู่ที่นั่น “พระยาห์เวห์พระเจ้าทำให้ต้นไม้ทุก ชนิดงอกขึ้นมาจากพื้นดิน ทั้งต้นไม้ที่ให้ความสวยงามกับต้นไม้ที่กินได้ ตรงกลางสวนนั้นมีต้นไม้แห่งชีวิต และต้นไม้แห่งการรู้จักผิด ชอบชั่วดี

“มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลผ่านสวนเอเดน เพื่อจะได้มีน้ำให้กับสวนนั้น จากจุดนั้น แม่น้ำสายนี้ได้แยกออกมาเป็นแม่น้ำสายเล็กๆสี่สาย”^๗ แม่น้ำสายที่หนึ่งมีชื่อว่า ปิไซน เป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองฮาวิล่า^๘ เมืองนี้มีทองคำ^๙ เป็นทองคำเนื้อดี เมืองนี้ยังมียางไม้ครั้ง^{๑๐} และโมรา^{๑๑} ด้วย “แม่น้ำสายที่สอง

มีชื่อว่ากิโฮน เป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองคูซ”^{๑๒} แม่น้ำสายที่สามมีชื่อว่าไทกริส^{๑๓} เป็นแม่น้ำที่ไหลไปทางทิศ ตะวัน ออกของเมืองอัสซีเรีย แม่น้ำสายที่สี่มีชื่อว่ายูเฟรติส

“พระเจ้าเอาผู้ชายคนนั้นไปอยู่ในสวนเอเดน ให้เขาดูแลเอาใจใส่สวนนั้น”^{๑๔} พระยาห์เวห์พระเจ้าส่งชายคนนั้นว่า “เจ้าจะกินจากต้นไม้ไหนๆก็ได้ในสวนนี้”^{๑๕} แต่เจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้แห่งการรู้จักผิด ชอบชั่วดี เพราะในวันที่เจ้ากินจากต้นไม้ นั้น เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน”

ผู้หญิงคนแรก

“พระเจ้าพระยาห์เวห์พูดว่า “มันไม่ดีที่จะให้ผู้ชายคน นี้อยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยคนหนึ่งที่เหมาะกับเขาให้กับเขา”

“พระเจ้าพระยาห์เวห์ได้ใช้ดินสร้างเป็นสัตว์ทุก ชนิดในท้องทุ่งและนกทุก ชนิดในอากาศ แล้วพระองค์ได้นำสัตว์พวกนี้แต่ละตัวไปมอบให้กับชายคน นี้ เพื่อดูว่าเขาจะเรียกมันว่าอะไร ชายคน นี้เรียกสิ่งมีชีวิตพวกนี้ว่าอะไร มันก็มีชื่อตามนั้น”^{๑๖} ชายคน นี้ตั้งชื่อให้กับสัตว์ เลียงขนาดใหญ่ พวกนกที่อยู่ในอากาศ และสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ก็ไม่เจอผู้ช่วยที่เหมือน กับเขาเลย”^{๑๗} พระยาห์เวห์พระเจ้าทำให้ชายคน นี้หลับ สนิท ตอนที่เขาหลับอยู่นั้น พระองค์เอาซี่โครงซี่หนึ่งของ เขาออกมา แล้วปิดแผลบนผิวหนังของเขา”^{๑๘} จากนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าก็เอาซี่โครงที่มาจากชาย นั้น มาสร้างเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วพระองค์ก็เอานางไปให้กับชายคนนั้น”^{๑๙} ชายนั้นจึงพูดว่า

*๒:๗ **ผู้ชาย** คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “มนุษย์” หรือ ชื่อ “อาดัม” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง”

†๒:๘ **ทิศตะวันออก** น่าจะหมายถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสกับแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทางตะวันออกของอ่าวเปอร์เซีย

‡๒:๑๑ **ฮาวิล่า** แผ่นดินที่อยู่แถบชายฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรอารเบียและอาจจะรวมถึงส่วนทางด้านใต้ของเอธิโอเปียที่อยู่ในแอฟริกาด้วย

†๒:๑๒ **ยางไม้ครั้ง** ยางไม้ที่มีกลิ่นหอมมีราคาแพง

§๒:๑๒ **โมรา** ดินมีค่าชนิดหนึ่งมีสีฟ้าและสีเทาเรียงเป็นชั้นหลายชั้น

๒:๑๓ **คูซ ปกติหมายถึงเอธิโอเปีย แต่ในที่นี้คงหมายถึงบริเวณแถวทางตอนเหนือและทางตะวันออกของแม่น้ำไทกริส

††๒:๑๔ **ไทกริส** ไทกริสและยูเฟรติสเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่สองสายที่ไหลผ่านประเทศต่างๆ ในอาณาจักรบาบิโลนและอัสซีเรีย

“ในที่สุด
นี่แหละคือกระดูกจากกระดูกของเรา
และเนื่องจากเนื้อของเรา
เธอจะถูกเรียกว่า ผู้หญิง *
เพราะเธอถูกดึงออกมาจากผู้ชาย”

^{๒๔} เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจึงได้จากพ่อแม่ของเขา
เขา ไปผูกพันอยู่กับเมียของเขา และทั้งสอง
คนก็กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

^{๒๕} ในเวลานั้น ทั้งผู้ชายและเมียของเขา ก็
เปลือยกายอยู่ แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกอับอาย

การเริ่มต้นของบาป

^๓ ในขณะ นั้น ภูเป็นสัตว์ที่ฉลาดเจ้า
เล่ห์กว่าสัตว์ ป่าทั้งหมดที่พระเจ้า ยาร์เวห์
พระเจ้าได้สร้างขึ้น ภูตัว นั้นพูดกับผู้หญิงว่า
“จริงหรือที่พระเจ้าพูดว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กิน
จากต้นไหนๆในสวนนี้’”

^๒ หญิงนั้นตอบภู่ว่า “พวกเรากินผลไม้จาก
ต้น ไหนๆก็ได้ในสวน นี้ ^๓ แต่พระเจ้าพูดว่า
‘พวก เจ้าต้องไม่ กินผล ไม้จากต้นที่อยู่กลาง
สวนนั้น อย่าแม้แต่จะแตะต้องมัน ไม่อย่าง
นั้นเจ้าจะตาย’”

^๔ ภู นั้นพูดกับหญิง นั้นว่า “เจ้าจะไม่ ตาย
หรอก ^๕ พระเจ้าเองก็รู้เลยว่า เมื่อเจ้ากิน
จากต้นนั้น ตาของเจ้าจะสว่างขึ้น แล้วเจ้าจะ
เป็นเหมือนกับพระเจ้า รู้จักผิดชอบชั่วดี”

^๖ หญิงนั้นมองดู และเห็นว่าต้นไม้นั้นมีผล
น่ากินมาก มันช่างสวยงาม และยั่วชวนใจ
เหลือเกิน เพราะมันสามารถทำให้คนเฉลียว
ฉลาดได้ หญิงนั้นจึงเด็ดเอาผลของมันมากิน
แล้วเธอก็ส่งให้สามีของเธอกินด้วย และเขา
ก็กินมัน

^๗ แล้วตาของพวกเขาทั้งสองก็สว่าง ขึ้น พวกเขา
รู้ว่ากำลังเปลือย กายอยู่ พวกเขาจึงเอา
ใบไม้มาเย็บเข้าด้วยกัน แล้วเอามาใส่ปกปิด
ร่างกาย

^๘ ในเวลาเย็นของวัน นั้น พวกเขาได้ยิน
เสียงของพระเจ้า ยาร์เวห์พระเจ้าเดินมาในสวน
ทั้งชาย นั้นและเมียของ เขา ต่างพากันไป
หลบ ซ่อนจากหน้าของพระเจ้า ยาร์เวห์พระเจ้า
พวกเขาแอบอยู่ตามต้นไม้ในสวน ^๙ พระ

ยาร์เวห์พระเจ้า ได้ส่งเสียงเรียกชายคนนั้น
และพูดกับเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”

^{๑๐} ชายคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียง
ของพระองค์ในสวน นี้ ข้าพเจ้าเกรงกลัว
เพราะข้าพเจ้าเปลือย กายอยู่ ข้าพเจ้าจึงมา
แอบซ่อนตัวอยู่”

^{๑๑} พระ ยาร์เวห์พระเจ้าจึงตอบว่า “ใคร
บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ นี้เจ้ากินจากต้น
ที่เราสั่งห้ามไม่ให้เจ้ากินแล้วใช่ไหม”

^{๑๒} ชายคน นั้นตอบว่า “หญิงที่พระองค์ได้
มอบให้กับข้าพเจ้า เป็นคนเอาผล ไม้จากต้น
นั้นมาให้ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็กินมัน”

^{๑๓} พระ ยาร์เวห์พระเจ้าพูดกับหญิงคน นั้น
ว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไป” หญิงนั้นตอบว่า “ภู
ตัว นั้นมาล่อลวงข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็กิน
ผลไม้มัน”

^{๑๔} พระยาร์เวห์พระเจ้าพูดกับภู่ว่า
“เพราะเจ้าได้ทำอย่างนี้
เจ้าจะถูกสาป แข่งมากยิ่ง กว่าสัตว์ทุก ชนิด
ทั้งสัตว์เลื้อยและสัตว์ป่า

เจ้าจะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง
เจ้าจะต้องกินฝุ่นไปตลอดชีวิต
^{๑๕} เราจะทำให้เจ้ากับหญิงนั้นเป็นศัตรูกัน
ลูกหลานของเจ้ากับลูกหลานของหญิงนั้นจะ
เป็นศัตรูกัน

ลูก หลานของ หญิง นั้นจะทำให้หัวของ เจ้า
ฟกช้ำ
แล้วเจ้าจะทำให้สันเท้าของเจ้าฟกช้ำ”

^{๑๖} แล้วพระองค์พูดกับหญิงนั้นว่า
“เราจะทำให้เจ้าต้องทำงานอย่างหนัก
เจ้าจะต้องตั้งท้องบ่อยๆ

นอกจากจะต้องทำงานหนักแล้ว
เจ้าจะต้องคลอดลูกอีกด้วย †
เจ้าจะอยากควบคุม † สามี
แต่สามีจะครอบงำเจ้า”

^{๑๗} แล้วพระองค์พูดกับชายนั้นว่า
“เพราะเจ้าไปฟังเสียงของเมียเจ้า
และเจ้ากินจากต้นไม้ที่เราสั่ง ห้ามไม่ ให้เจ้า
กิน

เพราะเจ้าทำอย่างนั้น เราจะสาปแข่งผืนดิน

* ๒:๒๓ ผู้หญิง คำว่าผู้หญิงและคำว่าผู้ชาย ในภาษาฮีบรูสองคำนี้ออกเสียงคล้ายกันมาก

† ๓:๑๖ เราจะ... เจ้าจะต้องคลอดลูกอีกด้วย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้เจ้า
ลำบากตอนมีท้อง และเจ้าจะคลอดลูกด้วยความเจ็บปวด”

‡ ๓:๑๖ อยากควบคุม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อยากได้”

เจ้าจะได้กินจากผืนดินนั้นก็ต่อเมื่อเจ้าทำงานอย่างหนักทุกวันตลอดชั่วชีวิตของเจ้า^{๑๘} แผ่นดินจะเกิดหนามและวัชพืชให้กับเจ้า และเจ้าจะต้องกินพืชที่อยู่ในท้องทุ่ง^{*} ^{๑๙}เจ้าจะต้องทำงานหนักอบเหงื่อต่างน้ำเพื่อจะมีอาหารกิน จนกว่าเจ้าจะตายกลับไปสู่ดินเพราะเจ้ามาจากดิน เพราะเจ้าถูกสร้างมาจากผงคลิน ดังนั้นเจ้าจะต้องคืนกลับไปเป็นผงคลินเหมือนเดิม”

^{๒๐}ชายคนนั้นตั้งชื่อเมียของเขาว่า “เอวา” † เพราะนางจะเป็นแม่คนแรกของทุกคนที่จะเกิดมา

^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พระเจ้าทำเครื่อง นุ่ง ห่ม จากหนัง สัตว์ ให้อาด มกับเมียของเขาใส่เพื่อปกปิดร่างกาย ^{๒๒}แล้วพระ ยาร์เวห์พระเจ้าพูดว่า “ดูสิ พวก มนุษย์ได้กลายมาเป็นเหมือนเราแล้ว คือรู้จักผิด ชอบ ชั่ว ดี และตอนนี้เขาอาจ จะยืน มีมือออกไปหยิบผลไม้จากต้นไม้แห่ง ชีวิตมา กิน และมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

^{๒๓}พระ ยาร์เวห์พระเจ้าจึงขับ ไล่เขาออกจากสวนเอเดน ให้ไปทำงานบนดินที่พระเจ้าใช้สร้าง เขาขึ้นมา นั้น ^{๒๔}พระองค์ได้ขับ ไล่ชายคน นั้นไป แล้วตรึงที่ศตวัน ออกของสวนเอเดน พระองค์ได้ตั้งพวกทูตสวรรค์เฝ้ารูป ที่มีดาบเป็นประกาย ไฟลุกโพลง มาเฝ้าทางเข้าที่จะนำไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น

ครอบครัวแรก

๑ ฝ่ายอาด มได้มีเพศ สัมพันธ์กับเอวาเมียของตน แล้วนางก็ตั้ง ท้อง คลอดลูกชายคนหนึ่งชื่อ คาอิน เธอพูดว่า “ฉันได้ ‡ ลูกชายแล้วจากความ ช่วย เหลือของพระ ยาร์เวห์”

^๒ต่อ มา นางก็ได้คลอดน้อง ชายของคาอิน ชื่ออาเบล เมื่ออาเบลโต ขึ้นก็เป็นคนเลี้ยงแกะ ส่วนคาอินก็เป็นชาวนา

การฆ่ากันครั้งแรก

^๓อยู่มาวัน หนึ่ง คาอินได้นำเอาพืช ผลที่เกิดจากผืน ดินมาถวายให้ กับพระ ยาร์เวห์ ^๔ส่วนอาเบลก็เอาพวก แกะหัวปีจากฝูงของเขา โดย เฉพาะส่วนไขมัน มาถวายให้กับพระยาร์เวห์

พระ ยาร์เวห์ยอมรับอาเบลและเครื่องบูชาของเขา ^๕แต่พระองค์ไม่ ยอมรับคาอินกับเครื่องบูชาของเขา ทำให้คาอินโกรธมาก ไม่พอใจ หน้าบึ้งอยู่ ^๖พระยาร์เวห์พูดกับคาอินว่า “เจ้าโกรธทำไม เจ้าหน้าบึ้งทำไม ^๗ถ้าเจ้าทำสิ่งที่ ผิด ความ บาปก็กัด ชุ่มโจมตเจ้าอยู่ที่ประตู มั่นอยากควบคุมเจ้า ^๘แต่เจ้าจะต้องเป็นฝ่ายที่ครอบงำมัน”

^๙คาอินบอกกับอาเบลน้องชายว่า “ให้เราไป ในทุ่งกันเถอะ ^{๑๐}ตอนที่พวกเขาอยู่ในทุ่งนั้น คาอินก็เฝ้ามองเข้าไปสู่อาเบลน้องชายและฆ่าเขา

^{๑๑}พระยาร์เวห์ถามคาอินว่า “น้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน”

คาอินตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้าเป็นคนดูแลน้องชายหรืออย่างไร”

^{๑๒}พระ ยาร์เวห์จึงพูดว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไป เลือดของน้อง ชายเจ้าที่ผืน ดินนั้นได้ ร้องออก มาถึง เรา ^{๑๓}ตอนนี้เจ้าถูกสาป แข่งจากแผ่นดินที่อ้าปากของมันดื่มกินเลือดของน้องชายเจ้าจากมือของเจ้า ^{๑๔}เมื่อเจ้าทำงานบนผืนดิน มันจะไม่ให้พืชผลกับเจ้าอีก แล้วเจ้าจะกลายเป็นคนเร่ร่อนไม่มีหลัก แหล่งในโลกนี้”

^{๑๕}คาอินพูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “โทษของข้าพเจ้าหนักเกิน กว่าที่ข้าพเจ้าจะทน ได้ ^{๑๖}ดูเถิดในวัน นี้พระองค์ได้ขับ ไล่ข้าพเจ้า

* ๓:๑๘ กินพืชที่อยู่ในท้องทุ่ง ดูใน ปฐมกาล ๑:๒๘-๒๙

† ๓:๒๐ เอวา ชื่อนี้เหมือนกับคำในภาษาฮีบรู ที่หมายถึง “ชีวิต”

‡ ๔:๑ ฉันได้ ในภาษาฮีบรู คำนี้ออกเสียงเหมือนกับชื่อ “คาอิน”

§ ๔:๔ ส่วนไขมัน ส่วนที่เป็นไขมันของแกะหัวปีถือว่าเป็นส่วนที่ดีที่สุด

§ ๔:๗ มั่นอยากควบคุมเจ้า หรือ “อยากได้ตัวเจ้า”

** ๔:๘ ไปในทุ่งกันเถอะ ข้อความนี้พบในฉบับแปลโบราณ แต่ไม่ พบในหนังสือภาษาฮีบรูฉบับมาตรฐาน

ออกไปจากแผ่นดิน แล้วข้าพเจ้าจะถูกซ่อน
ไปจากพระองค์ ข้าพเจ้าจะต้องกลายเป็น
คนเร่ร่อนไม่มีหลักแหล่งในโลกนี้ และใคร
ก็ตามที่พบข้าพเจ้าจะฆ่าข้าพเจ้า”

^{๑๕}พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “เพราะเรื่อง
หมายนี้ ใครก็ตามที่ฆ่าเจ้า จะต้องถูกลงโทษ
เจ็ดเท่า” แล้วพระเจ้าก็ใส่เครื่องหมายบนตัว
คาอิน เพื่อว่าคนที่เจอเขาจะได้ไม่ฆ่าเขา

ครอบครัวของคาอิน

^{๑๖}จากนั้น คาอินจากพระยาห์เวห์ไป เขา
ไปอยู่ที่เมือง โนด ทางทิศตะวันออกของ
เอเดน

^{๑๗}คาอินมีเพศสัมพันธ์กับเมียของเขา นาง
ตั้งท้องและคลอดลูกชื่อเอโนค คาอินสร้าง
เมืองขึ้นเมืองหนึ่งและเขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่า
เอโนค ตามชื่อลูกชายของเขา

^{๑๘}เอโนคมีลูกชายชื่ออิราด อิราดมีลูกชาย
ชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลมีลูกชายชื่อเมธูซา
เอล เมธูซาเอลมีลูกชายชื่อลามะค

^{๑๙}ลามะคมีเมียสอง คนชื่ออาดาห์ กับ
ซิลลาห์ ^{๒๐}อาดาห์มีลูกชื่อยาบาล เขาเป็น
บรรพบุรุษ ๓ ของพวกที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และ
เลี้ยงสัตว์ใช้งาน ^{๒๑}น้องชายของยาบาลชื่อ
ยูบาล เขาเป็นบรรพบุรุษของพวกคนที่เล่น
พิณและเป่าขลุ่ยแก๊ง ^{๒๒}ซิลลาห์มีลูกชื่อ
ทูบัลคาอิน เขาเป็นบรรพบุรุษของพวกช่างทำ
เครื่องมือทองสัมฤทธิ์และเหล็กต่างๆ ^{๒๓}น้อง
สาวของทูบัลคาอินชื่อนูอามาห์

^{๒๔}ลามะคพูดกับเมียทั้งสองของเขาว่า
“อาดาห์กับซิลลาห์ฟังเราให้ดี

เจ้าที่เป็นเมียของลามะคฟังสิ่งที่เราจะพูดให้
ดี

เราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ
เราได้ฆ่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ได้มาทำร้ายเรา
^{๒๔}ถ้าหากการฆ่าคาอินจะต้องรับโทษเจ็ดเท่า
การฆ่าเราลามะค ก็จะต้องได้รับโทษถึงเจ็ด
สิบเจ็ดเท่า”

อาดัมกับเอวามีลูกชายอีกคน

^{๒๕}อาดัมมีเพศสัมพันธ์กับเมียของ ตนอีก
นางคลอดลูกชายคนหนึ่ง นางตั้งชื่อเขาว่า
เซท เพราะนางพูดว่า “พระยาห์เวห์ให้
ลูกชายอีกคนหนึ่งกับฉันแทนอาเบล เพราะ
คาอินฆ่าเขาแล้ว” ^{๒๖}แล้วเซทก็มีลูกชายคน
หนึ่ง เขาตั้งชื่อลูกว่า เอโนช ในเวลานั้น
ผู้คนเริ่มพากันมานับสการพระยาห์เวห์ ^๕

ประวัติของครอบครัวอาดัม

(๑ พศต. ๑:๑-๔)

^๑นี่คือหนังสือประวัติครอบครัวของ
อาดัม ^๒ในวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์นั้น
พระเจ้าสร้างพวก เขาให้เหมือน กับพระองค์
^๓พระเจ้าได้สร้างชายและหญิงขึ้น ในวันที่
พระองค์สร้างพวก เขานั้นพระองค์ได้อวยพร
พวกเขา และเรียกพวกเขาว่ามนุษย์

^๔เมื่ออาดัมมีอายุได้หนึ่งร้อยสามสิบปี เขา
ก็มีลูกชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งรูปร่างหน้าตาคล้าย
เขามาก เขาตั้งชื่อลูกว่าเซท ^๕หลังจากเซท
เกิดแล้ว อาดัมก็มีชีวิตต่อไปอีกแปด ร้อย
ปี และเขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลาย คน
^๖อาดัมมีอายุถึงเก้าร้อยสามสิบปีจึงตาย

*๔:๑๖ โนด ชื่อนี้หมายถึง “การเร่ร่อน”

†๔:๒๐ บรรพบุรุษ น่าจะหมายความว่า คนที่ได้ประดิษฐ์สิ่งเหล่านี้ขึ้นมาใช้เป็นคนแรก หรือ
ที่เรามักจะเรียกกันว่าเป็นบิดาแห่งเรื่องนั้นๆ

‡๔:๒๒ เขาเป็น ... เหล็กต่างๆ การแปลประโยคนี้อาจใช้หนังสือภาษาฮีบรูฉบับปรับปรุงแก้ไข
เป็นเกณฑ์ ในหนังสือเล่มนี้แปลตรงๆได้ว่า “ได้เป็นคนงานผู้หนึ่งที่ได้ทำให้ทองสัมฤทธิ์และ
เหล็กเกิดเป็นรูปร่างขึ้นมา”

†๔:๒๕ เซท คำนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “การให้”

§๔:๒๖ ผู้คน ... พระยาห์เวห์ แปลตรงๆได้ว่า “ผู้คนเริ่มร้องเรียกชื่อของพระยาห์เวห์”

**๕:๑ ออาดัม คำนี้หมายถึง “ผู้ชาย” หรือ “ผู้คน” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลน
แดง”

††๕:๑ พระเจ้าสร้าง ... พระองค์ แปลตรงๆคือ “พระองค์ได้สร้างเขาตามแบบของพระเจ้า”
ดูใน ปฐมกาล ๑:๒๗

^๖ ส่วนเสทนั้น เมื่อมีอายุได้หนึ่งร้อยห้าปี ก็มีลูกชายชื่อเอโนช ^๗หลังจากเอโนชเกิดมาแล้ว เสทก็มีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^๘เสทมีอายุถึงเก้าร้อยสิบสองปีจึงตาย

^๙เมื่อเอโนชมีอายุได้เก้าสิบปี เขาก็มีลูกชายชื่อเคนัน ^{๑๐}หลังจากที่เคนันเกิดมาแล้ว เอโนชมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๑๑}เอโนชมีอายุถึงเก้าร้อยห้าปีจึงตาย

^{๑๒}เมื่อเคนันอายุเจ็ดสิบปี ก็มีลูกชายชื่อมาหะลาเลล ^{๑๓}หลังจากมาหะลาเลลเกิดมาแล้ว เคนันมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๑๔}เคนันมีอายุถึงเก้าร้อยสิบปีจึงตาย

^{๑๕}เมื่อมาหะลาเลลมีอายุหกสิบห้าปี ก็มีลูกชายชื่อยาเรด ^{๑๖}หลังจากที่ยาเรดเกิดมาแล้ว มาหะลาเลลมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๑๗}มาหะลาเลลมีอายุถึงแปดร้อยเก้าสิบห้าปีจึงตาย

^{๑๘}เมื่อยาเรดมีอายุหนึ่งร้อยหกสิบสองปี ก็มีลูกชายชื่อเอโนค ^{๑๙}หลังจากที่เอโนคเกิดมาแล้ว ยาเรดมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๒๐}ยาเรดมีอายุถึงเก้าร้อยหกสิบสองปีจึงตาย

^{๒๑}เมื่อเอโนคอายุได้หกสิบห้าปี ก็มีลูกชายชื่อเมธูเสลาห์ ^{๒๒}หลังจากที่เมธูเสลาห์เกิดมาแล้ว เอโนคมีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า *ต่อไปอีกสามร้อยปี ระหว่างนั้นเขามีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๒๓}เอโนคมีชีวิตอยู่จนมีอายุสามร้อยหกสิบห้าปี ^{๒๔}เอโนคเดินไปกับ

พระเจ้า แล้วเขาก็หายตัวไปเพราะพระเจ้าเอาตัวเขาไป

^{๒๕}เมื่อเมธูเสลาห์มีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดปี ก็มีลูกชายชื่อลามะค ^{๒๖}หลังจากที่ลามะคเกิดมาแล้ว เมธูเสลาห์มีชีวิตต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี เขามีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๒๗}เมธูเสลาห์มีอายุถึงเก้าร้อยหกสิบเก้าปีจึงตาย

^{๒๘}เมื่อลามะคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบสองปี ก็มีลูกชายคนหนึ่ง ^{๒๙}เขาตั้งชื่อลูกว่าโนอาห์ †เขาพูดว่า “ลูกคนนี้จะทำให้พวกเราได้หยุดพักจากการงานที่เหน็ดเหนื่อยของเรา เพราะพระเจ้าได้สาปแช่งแผ่นดินแห่งนี้ไว้”

^{๓๐}หลังจากที่โนอาห์เกิดมาแล้ว ลามะคก็มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และเขาก็มีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน ^{๓๑}ลามะคมีอายุถึงเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีจึงตาย

^{๓๒}เมื่อโนอาห์อายุได้ห้าร้อยปี ก็มีลูกชายชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

ประชาชนเริ่มชั่วร้าย

^๑เมื่อประชาชนบนแผ่นดินมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และได้เกิดลูกสาวมากมาย ^๒พวกลูกชายของพระเจ้า †เห็นว่าการประพฤติชั่วของมนุษย์นั้นสวยงามเหลือเกิน พวกเขาจึงได้แต่งงานกับบรรดาลูกสาวของมนุษย์ที่พวกเขาได้เลือกมา

^๓พระเจ้าจึงพูดว่า “วิญญาณของเราจะไม่อยู่กับพวกมนุษย์ตลอดไป เพราะพวกเขาตายได้ ดังนั้นพวกเขาจะมีอายุเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี” †

* ๕:๒๒ มีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แปลตรงๆว่า “เดินกับพระเจ้า” เหมือนมนุษย์ในสวนเอเดน ๓:๘ ฉบับแปลกรีกโบราณแปลคำเหล่านี้ว่า “ทำให้พระเจ้าพอใจ” (ดูใน ๕:๒๔ และ ๖:๘ ด้วย)

† ๕:๒๔ โนอาห์ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “การพักผ่อน” หรือ “การปลอบใจ”

‡ ๖:๒ พวกลูกชายของพระเจ้า ข้อความนี้ น่าจะพูดถึงพวกทูตสวรรค์หรือพวกวิญญาณชั้นสูง แต่มีอาจารย์พระคัมภีร์บางท่านเสนอว่าเป็นกษัตริย์ หรือพวกเคร่งศาสนาหรืออาจจะเป็นคนในครอบครัวของเสท

¶ ๖:๓ วิญญาณ ... หนึ่งในร้อยยี่สิบปี หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ประชาชนเป็นเพียงมนุษย์ เราจะปล่อยให้พวกเขา มารบกวนพระวิญญาณของเราตลอดไป เราจะให้พวกเขา มีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบปี”

“ในเวลา นั้น มีชาว เนฟิล *อาศัยอยู่บน แผ่นดินด้วย เมื่อพวกลูกชายของพระเจ้าได้ มีเพศ สัมพันธ์กับพวก ลูกสาวของ มนุษย์ ผู้ หญิงเหล่านี้ได้คลอดลูกออกมาหลายคน ซึ่ง พวกเขาได้เติบโตขึ้นเป็นนักรบที่กล้าหาญ มี ชื่อเสียงมากในยุคโบราณนั้น †

“พระยาห์เวห์เห็นวามมนุษย์บนโลกชั่วมาก สิ่งทีพวกเขา คิด ใน ใจก็ล้วนชั่ว ร้ายตลอด เวลา ๖ พระ ยาห์เวห์รู้สึกเสียใจทีพระองค์ สร้างมนุษย์ขึ้นในโลก ใจของพระองค์เศร้า สลด ๗ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะทำลายล้าง มนุษย์ทีเราสร้าง ขึ้นจาก ดิน กับพวกสัตว์ ใช้ งาน สัตว์ เลี้ยงคานทุกอย่างบนดิน รวมทั้ง นกทุก ชนิด เพราะเราเศร้า ใจทีได้สร้างพวก เขาขึ้นมา”

“มีแต่โนอาห์ †เท่านั้นทีพระเจ้าชอบใจ

โนอาห์กับน้ำท่วมครั้งใหญ่

“ต่อไป นี้เป็นเรื่อง ราวของโน อาร์และ ครอบครัวของเขา โนอาห์เป็นคนดีมาก ไม่มี ที ดี เลยในท่ามกลางคนในยุค สมัยของ เขา โนอาห์ได้เดินไปกับพระเจ้า 1๐๐ เขามีลูกชาย สามคนชื่อ เซม ฮาม และยาเฟท

๑๐ ในสายตาของพระเจ้านั้น โลกดู เสื่อมทรามมาก เติม ไป ด้วยประชาชนที ชอบความ รุนแรง ๑๒ พระเจ้ามองดูโลก นี้ และเห็นว่าโลก นี้เสื่อมทรามจริงๆ เพราะ

วิถี ทางทั้ง หลายของมนุษย์ทุก คนบนโลก นี้ เสื่อมทราม

๑๓ พระเจ้าพูดกับโนอาห์ว่า เราได้ตัดสินใจ ทีจะทำลายสิ่ง มี ชีวิตทั้งหมด เพราะโลก นี้ เติมไปด้วยความ รุนแรง ดังนั้นเราจะทำลาย พวก มันไปพร้อมๆกับ โลก ๑๔ ให้เจ้าต่อ เรือ สำหรับเจ้าเองลำหนึ่ง โดยใช้ไม้สนโกเฟอร์ 15 สร้างห้องขึ้นหลาย ห้องในเรือลำ นั้น **เอา น้ามันดิน ††มาทาอุด ร่องไม้ทั้งด้าน ในและ ด้านนอก

๑๕ ให้ต่อ เรือ ขึ้นมีความ ยาวหนึ่ง ร้อยสี่สิบ เมตร กว้างยี่สิบ สาม เมตรและสูงสิบ สาม เมตรครึ่ง ๑๖ ให้ทำหลังคาบนเรือด้วย เมื่อทำ หลังคาเสร็จ แล้ว ควรให้มันมีทางเอียง ลาด ††ขนาดครึ่ง เมตร †††ให้ทำประตูไว้ทางด้าน ข้างบานหนึ่งด้วย ให้สร้างคานฟ้า พื้นชั้นล่าง ชั้นทีสอง และชั้นทีสามด้วย

๑๗ เราจะให้น้ำท่วม โลก เพื่อทำลายทุกๆ ชีวิตภายใต้ท้องฟ้า นี้ ทุก อย่างบนโลก นี้จะ ตายหมด ๑๘ แต่เราจะให้สัญญาพิเศษกับเจ้า เจ้าจะเข้าไปอยู่ในเรือ พร้อมกับพวกลูกชาย เมียและลูกสะใภ้ของเจ้า ๑๙ เจ้าควรจะนำสิ่ง มี ชีวิตทุก ชนิดอย่าง ละ คู่ เข้าไปอยู่ใน เรือ เพื่อให้มีชีวิต รอดรวมอยู่กับ เจ้า ด้วย สัตว์ แต่ละ อย่างให้ มีทั้งตัว เมียและตัวผู้ ๒๐ นก ทุก ชนิดอย่าง ละหนึ่ง คู่ สัตว์ทุก ชนิด และ สัตว์ เลี้ยงคานบนแผ่นดินทุกชนิดจะมากับ

*๖:๔ ชาวเนฟิล ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูทีหมายถึง “ประชาชนที่ตกต่ำ” ต่อมาชาวเนฟิล เป็นครอบครัวทีมีชื่อเสียงในเรื่องความเป็นนักรบทีตัวใหญ่ คำนี้อาจจะหมายถึง “พวกยักษ์” ทีได้ ดูใน หนังสือกนดารวิถี ๑๓:๓๒-๓๓

†๖:๕ ในเวลานั้น ... ในยุคโบราณนั้น หรือ “ชาวเนฟิลทีอาศัยอยู่ในแผ่นดินในเวลานั้น และในเวลาต่อมา เมื่อพวกลูกชายของพระเจ้าแต่งงานกับบรรดาลูกสาวของคนเหล่านี้ พวก ผู้หญิงนี้ได้คลอดลูก และลูกของพวกเขาก็เป็นวีรบุรุษทีมีชื่อเสียงในยุคโบราณ”

†๖:๘ โนอาห์ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูทีหมายถึง “รู้สึกเสียใจในภายหลัง”

†๖:๙ โนอาห์ได้เดินไปกับพระเจ้า หมายถึงโนอาห์มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า ดูใน ปฐมกาล ๕:๒๑-๒๔

§๖:๑๔ ไม้สนโกเฟอร์ แปลตรงๆคือไม้ไซเปรส ชนิดของไม้ยังไม่มีแน่นอน

**๖:๑๔ สร้างห้อง ... เรือลำนั้น หรือ “อุโมงค์ว่างของเรือ” น่าจะหมายถึงพีซเล็ๆทีถูกยึด เข้าไปตามรอยแยกของเรือและทาทับด้วยน้ามันดิน

††๖:๑๔ น้ามันดิน เป็นน้ามันชนิดขุ่นทีต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย

†††๖:๑๖ ให้ทำ ... เอียงลาด หรือ “ให้สร้างหน้าต่างบานหนึ่งให้อยู่ต่ำจากหลังคาลงมา ๑๘ นิ้ว”

††††๖:๑๖ ครึ่งเมตร ถ้าวัดด้วยศอกสั้นจะเท่ากับ ๔๕ เซนติเมตร แต่ถ้าเป็นศอกยาวจะเท่ากับ ๕๒.๕ เซนติเมตร

เจ้า เพื่อให้เจ้ารักษาชีวิตของพวกมันให้รอด
๒๑ เจ้าต้องรวบรวมเสบียงอาหาร และนำมา
เก็บสะสมไว้เพื่อตัวเจ้า และสัตว์เหล่านั้น
๒๒ โน อาห์ก็ทำ ตามที่พระเจ้าสั่งให้ทำทุก
อย่าง

น้ำเริ่มท่วม

๗ จาก นั้นพระเจ้าพูดกับโน อาห์ว่า “ให้
เข้าไปอยู่ในเรือ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัว
เพราะเห็นว่ามี เพียงเจ้าเท่านั้นที่เป็นคนดีใน
หมู่มนุษย์นี้ ๒ ให้นำสัตว์ต่างๆที่สะอาดอย่าง
ละเจ็ด คู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ส่วนสัตว์ที่ไม่
สะอาด ให้เอาไปอย่าง ละคู่ ทั้งตัวผู้และตัว
เมีย ๓ นกในอากาศอย่างละเจ็ดคู่ทั้งตัวผู้และ
ตัวเมีย เพื่อให้สัตว์ทั้งหลายมีชีวิตรอดต่อ
ไปในโลกนี้ ๔ เพราะภายในเจ็ดวันนี้ เราจะ
ทำให้ฝนตกเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เราจะ
ทำลายสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่เราได้สร้าง ขึ้น
บนพื้นผิวของโลก” ๕ ฝ่ายโนอาห์ก็ทำตาม
ที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ทุกอย่าง

๖ ตอนที่เกิดน้ำท่วมขึ้นบนแผ่นดิน โนอาห์
มีอายุหก ร้อย ปี ๗ โน อาห์เข้าไปอยู่ใน เรือ
พร้อมกับลูกชาย เมีย และลูกสะใภ้ เพื่อหนี
ให้พ้นจากน้ำท่วม ๘ พวกสัตว์ที่สะอาด สัตว์
ที่ไม่สะอาด นกต่างๆและสัตว์เลื้อยคลานบน
พื้นดิน ๙ ก็ได้เข้าไปอยู่ในเรือของโนอาห์ เป็น
คู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้สั่งโน
อาห์ไว้ ๑๐ หลังจากนั้นเจ็ดวัน น้ำก็เริ่มท่วม

๑๑ เมื่อโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี ในวันที่สิบ
เจ็ดของเดือนที่สอง น้ำจากใต้ดินได้ไหลพุ่ง
ขึ้นมา ช่องฟ้าก็เปิด ๑๒ ฝนได้เทลงมาอย่าง
หนัก เป็นเวลานานถึงสี่สิบวันสี่สิบคืน ๑๓ ใน
วันเดียวกันนั้นเอง โน อาห์ก็ได้เข้าไปอยู่ใน
เรือกับลูกชายทั้งสาม คือ เขม ฮาม และ
ยาเฟท พร้อมกับเมียและลูกสะใภ้ทั้งสามคน
๑๔ พวกเขาและสัตว์ป่าทุกชนิด สัตว์ใช้งาน
สัตว์เลื้อยคลาน นกทุกชนิด ๑๕ สัตว์ทุกชนิด
ได้มาหาโนอาห์ที่เรือเป็น คู่ๆ ๑๖ บรรดาสัตว์
ที่มา อยู่ใน เรือ มีทั้งตัวผู้และตัวเมียตาม
ที่พระเจ้าได้สั่งโนอาห์ไว้ทุกอย่าง จากนั้นพระ
ยาห์เวห์ก็ปิดประตูเรือ

๑๗ น้ำได้ท่วมบนแผ่นดินต่อไปอีกเป็นเวลา
ถึงสี่สิบวัน จำนวนน้ำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆและยก
เรือให้ลอยสูง ขึ้น เรือ นนลอยสูง ขึ้นเหนือ
แผ่นดิน ๑๘ ส่วนน้ำก็ยังคงไหลต่อเนื่องกันไป
และเพิ่มปริมาณน้ำขึ้นเรื่อยๆบนแผ่นดิน เรือ
นนลอยไปบนพื้นน้ำ ๑๙ น้ำก็สูงขึ้นเรื่อยๆบน
แผ่นดิน จนกระทั่งภูเขาสูงทุกลูกจมอยู่ใต้น้ำ
๒๐ น้ำนั้นยังคงไหลต่อเนื่องไปอีก จนยอดเขา
จมลึกลงไปได้ห้าประมาณหกเมตร †

๒๑ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนแผ่นดินตายหมด
คือบรรดา นก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า สิ่งมีชีวิต
ทั้งหลายบนแผ่นดิน รวมทั้งมนุษย์ด้วย
๒๒ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่บนบกก็ตาย หมด
๒๓ พระเจ้าทำลายสิ่งมีชีวิตทุกอย่างบนแผ่นดิน
ทั้งหมด บรรดาคนมนุษย์ สัตว์ต่างๆ สัตว์
เลื้อยคลาน และพวกนกในท้องฟ้า ก็ล้วนถูก
ทำลายไปจากโลก มีเพียงโนอาห์เท่านั้นที่ยัง
มีชีวิตอยู่ กับบรรดาคนและสัตว์ที่อยู่กับเขา
ในเรือ ๒๔ น้ำนั้นยังคงท่วมโลกอยู่ต่อไปนาน
ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

น้ำท่วมสิ้นสุดลง

๘ แต่พระเจ้ายังคงระลึกถึงโนอาห์ และ
บรรดาสัตว์ป่ากับสัตว์ใช้งานทั้งหลายที่
อยู่กับโนอาห์ในเรือ นูห์ แล้วพระเจาก็ให้ลม
พัดบนแผ่นดินโลก น้ำนั้นก็ค่อยๆลดลง

๒ น้ำได้หยุดไหลจากใต้พื้นดิน ท้องฟ้านั้น
ปิด ลง ฝนจากฟ้าก็หยุด ตก ๓ น้ำจึงค่อยๆ
ลดลงจากแผ่นดิน ในวันที่หนึ่ง ร้อยห้า สิบ
น้ำก็ลดลงเพียง พอ ๔ ที่จะให้เรือจอดอยู่บน
ที่อก เขาอา รา รัต †เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใน
วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด ๕ แล้วน้ำก็ค่อยๆ
ลดลง จนถึงเดือนที่ สิบ ในวันที่หนึ่งของ
เดือนที่สิบ ยอดเขาก็ค่อยๆโผล่ขึ้นมา

๖ เมื่อเวลาผ่าน ไปสี่ สิบ วัน โน อาห์เปิด
หน้าต่างของเรือลำที่เขาสร้าง ขึ้น นั้น ๗ โน
อาห์ส่งอีกาตัวหนึ่งออกไป มันบินวนเวียนไป
และกลับมาที่เรือ นำค้อยๆแห่งลง ๘ แล้วโน
อาห์ส่งนกพิราบออกไปตัวหนึ่ง เพื่อดูว่าน้ำ
ลดไปจากแผ่นดินหรือยัง

* ๗:๒ ที่สะอาด ... ไม่สะอาด สัตว์สะอาดคือพวกสัตว์ที่พระเจ้ายอมรับเป็นเครื่องบูชา ส่วน
พวกสัตว์ที่ไม่สะอาดจะใช้เป็นเครื่องบูชาไม่ได้

† ๗:๒๐ **หกเมตร** หรือ หกเมตรกับอีกเก้าเซนติเมตร

† ๘:๘ **อาราวัต** เป็นที่อกเขาที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศตุรกี

๙ แต่นก นั้นยังหาที่ เกาะไม่ได้ นกจึงบิน กลับมาหาโนอาห์ที่ เรือ อีก เพราะน้ำยังท่วม แผ่นดินอยู่ โนอาห์ยื่นมือออกไปจับนกนั้น เอามันกลับเข้ามาในเรือ

๑๐ โนอาห์หรือ ต่อ ไปอีกเจ็ด วัน จึงส่งนก พิวราบออกไปจากเรืออีก ๑๑ นกตัวนั้นบินกลับ มาหาเขาในเย็นวันนั้น ปากของมันคาบเอา ใบมะกอกสดที่เด็ดมาใบหนึ่ง โนอาห์จึงรู้ว่า น้ำบนแผ่นดินลดลงแล้ว ๑๒ โนอาห์หรือต่อไป อีกเจ็ด วัน จึงค่อยส่งนก พิวราบออกไปอีกตัว หนึ่ง นกตัวนั้นก็ไม่ได้อีกกลับมาหาเขาอีก

๑๓ เมื่อโนอาห์มีอายุหก ร้อยหนึ่งปี ในวัน ที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง น้ำก็แห้งไปจากแผ่นดิน โนอาห์ก็ได้เปิดประตู เรือออกไปดูข้าง นอก และเห็นว่าผืน ดินแห้งแล้ว ๑๔ เมื่อถึง วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง แผ่นดินก็แห้งสนิท

๑๕ พระเจ้าจึงพูดกับโนอาห์ว่า ๑๖ “ออกไปจากเรือได้แล้ว ทั้งตัว เจ้า เมียของเจ้า ลูกชาย และลูกสะใภ้ของเจ้า ๑๗ นำทุกสิ่งที่มี ชีวิตบนเรือออกไปกับเจ้าด้วย สัตว์ทุกชนิด นกต่างๆ สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานบน แผ่นดินทุกชนิด เพื่อพวกมันจะได้อยู่กับฉัน เต็มแผ่นดิน พวก มันจะมี ลูก หลานและจะ เพิ่มจำนวนขึ้นบนโลกนี้”

๑๘ โนอาห์กับลูกชาย เมีย และลูกสะใภ้จึง พากันออกจากเรือ ๑๙ สัตว์แต่ละครบครวได้ พากันเดินออกมาจากเรือ ทั้งสัตว์เลื้อยคลาน ทุกตัวบนพื้นดินและนกทุกชนิด

๒๐ จาก นั้นโนอาห์จึงสร้างแท่น บูชาให้กับ พระยาห์เวห์ เขาได้นำนกที่สะอาดทุก ชนิด และสัตว์ที่สะอาด ๓ทุกชนิดมา และเอาพวก มันมาเผาถวายบนแท่นบูชานั้น

๒๑ ซึ่งเป็นกลิ่นที่พระ ยาห์เวห์พอใจ มาก พระองค์จึงพูดกับตัว เองว่า “เราจะไม่สาป แช้งแผ่นดินโลกนี้อีกต่อไป เพราะเห็น แก่ มนุษย์ มนุษย์นั้นมีความ คิดชั่วร้ายตั้งแต่ เด็ก แล้ว ดังนั้นเราจะไม่มี วันทำลายสิ่ง ที่มี ชีวิตทั้งหมดอย่าง ที่เราได้ทำ ไป แล้วนั้น อีก ๒๒ ตราบใดที่โลกนี้ยังอยู่ การเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยว ความเย็นและความร้อน ฤดู

ร้อนและฤดูหนาว กลางวันและกลางคืน จะ ไม่มีวันหมดไป”

สัญญาที่พระเจ้าทำกับโนอาห์

๑๓ พระเจ้าได้ช่วยพรโนอาห์กับพวก ลูกชายของเขาและพูดว่า “ให้มี ลูกมี หลานมากมายเต็มแผ่นดิน ๒ บรรดาสัตว์ทุก อย่างในโลกนี้ ทั้งพวก นก พวก สัตว์ เลื้อย คลานอยู่บนพื้นดิน และปลาในทะเล จะกลัว พวก เจ้า พวก มันทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การ ควบคุมของเจ้า ๓ ทุกสิ่งที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหว ได้ เราจะยกให้เป็นอาหารของพวก เจ้า เหมือนอย่างที่เราได้ยกพวกพิช ผักให้พวก เจ้ากินอยู่แล้ว ตอนนีเราให้ทุกสิ่งทุกอย่าง กับเจ้า ๔ แต่พวก เจ้าจะต้องไม่ กินเนื้อ สัตว์ ที่ยังมีเลือดติด อยู่ เพราะมี ชีวิตอยู่ใน เลือด ๕ ไม่อย่างนั้นเราจะทวงเลือด นั้นคืนจากชีวิต ของพวกเจ้า สัตว์ตัวไหนที่ฆ่ามนุษย์ เราจะ ทวงชีวิต นั้นคืนจากมันด้วย สำหรับมนุษย์ นั้น ถ้าใครฆ่าใครก็ตาม เราจะทวงชีวิตของ คนๆนั้นคืนมา

๖ ใครที่ฆ่าคน คนนั้นจะต้องถูกอีกคนหนึ่งฆ่าด้วย เพราะพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้น มาตามรูปแบบ ของพระองค์

๗ ให้พวกเจ้ามีลูกหลานมากมายและอยู่กับฉัน เต็มแผ่นดิน”

๘ พระเจ้าพูดกับโนอาห์และพวก ลูกชาย ของเขาอีก ว่า ๙ “เราจะทำข้อ ตกลงกับ เจ้า และลูก หลานทั้งหมดของ เจ้า ๑๐ เราจะทำ ข้อ ตกลงกับสิ่ง มี ชีวิตทั้งหมดที่อยู่กับ เจ้า ทั้งพวก นก พวก สัตว์ ใช้งาน และสัตว์อื่น ทั้งหมดที่อยู่กับ เจ้า ๑๑ เราให้สัญญากับพวก เจ้าว่า จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายทุก สิ่งที่มี ชีวิตหรือโลกนี้อีก”

๑๒ แล้วพระเจาก็พูดต่ออีกว่า “นี่คือเครื่อง หมายแห่งสัญญาที่เราได้ทำกับ เจ้า กับลูก หลานของเจ้า และกับสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่อยู่ กับ เจ้า เป็นเครื่องหมายที่จะมีอยู่ตลอด ไป ๑๓ คือเราจะทำให้มีรุ้งที่ก่อน เมฆ เพื่อแสดง ถึงสัญญาระหว่างเรากับ โลก ๑๔ เวลาใดที่มี รุ้งกินน้ำที่ก่อน เมฆเหนือพื้น ดินนั้น ๑๕ เรา

* ๘:๑๓ **เปิดประตู** แปลตรงๆคือ “เปิดฝาออก”

† ๘:๒๐ **นกที่สะอาด ... ที่สะอาด** พวกนกและสัตว์ทั้งหลายที่พระเจ้าบอกว่าสามารถใช้เป็น เครื่องบูชาได้

จะระลึก ถึงสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับ เจ้า และบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า คือเราจะไม่ให้นำมาทำมั่วทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายอีก ^{๑๖}เมื่อมีรุ่งกินวันที่ก่อน เมฆเมื่อใด เราจะมีดวงรุ่ง นน และจะนึกถึงสัญญาที่มั่นคงถาวร ระหว่างเรากับทุก สิ่งที่มี ชีวิตบนโลกนี้”

^{๑๗}แล้วพระเจ้าพูดกับโน อาห์อีก ว่า “นี่แหละคือเครื่องหมายแห่งสัญญาะหว่างเรากับทุกสิ่งที่มีชีวิตบนโลกนี้”

โนอาห์กับลูกๆของเขา

^{๑๘}ลูกชายของโนอาห์คือ เชม ฮาม และยาเฟท ออกมาจากเรือด้วยกัน (ฮามได้เป็นพ่อของคานาอัน) ^{๑๙}ประชาชนทั้งหมดบนโลกนี้ล้วนมาจากลูกชายทั้งสามคนนี้ของเขา

^{๒๐}ฝ่ายโน อาห์ นั้นเป็นชาวไร่ เขาเป็นคนแรกที่ทำ ไร่ อุ่น ^{๒๑}เขาได้ดื่มเหล้า อุ่นและเมาหลับ ไปในเต็นท์ ทั้งที่เปลือย กาย อยู่ ^{๒๒}ฝ่ายฮามที่เป็นพ่อของคานาอันนั้น มาเห็นโน อาห์พ่อของ เขาอนหลับเปลือย กาย อยู่ เขาจึงออกไปบอกกับพี่ ชายทั้งสอง คนของเขา ^{๒๓}เชมกับยา เฟทจึงช่วย กันเอาผ้ามาพาด บ่าของพวก เขาทั้งสอง คน และเดินหันหลังเข้าไปหาพ่อที่นอนเปลือยกายอยู่ เอาผ้าคลุมร่างพ่อไว้โดยที่ไม่ได้มองร่างเปลือยของพ่อเลย

^{๒๔}เมื่อโน อาห์ตื่น ขึ้นสร้าง เม้าแล้ว และรู้ เรื่องว่าลูกชายคน เล็กได้ทำ อะไรกับ เขา ^{๒๕}โนอาห์จึงพูดว่า

“คานาอัน เจ้าจะต้องถูกแช่งให้เป็นทาสชนต่ำที่สุดของพี่น้อง”

^{๒๖}แล้วโนอาห์พูดต่ออีกว่า

“ขอพระเจ้าอวยพรให้เชม และให้คานาอันเป็นทาสของเขาเถิด

^{๒๗}ขอพระเจ้าอวยย ตดินแดนของยาเฟท

ขอให้ยาเฟทอยู่ในดินที่ของเชม †
ขอให้คานาอันเป็นทาสของยาเฟทด้วย”

^{๒๘}โนอาห์มีชีวิตหลังน้ำท่วมต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี ^{๒๙}โนอาห์มีอายุถึงเก้าร้อยห้าสิบปีจึงตาย

เชื้อสายของลูกชายของโนอาห์

(๑ พศด. ๑:๕-๒๓)

^๑ต่อ ไป นี้เป็นเชื้อ สายของลูกชาย **๑๐** ทั้งสามคนของโนอาห์ คือ เชม ฮาม และยาเฟท พวกเขามีลูกหลังจากน้ำท่วม

ลูกหลานของยาเฟท

^๒พวกลูกชายของยาเฟท คือ โกอเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ทูบัล เมเซค และทิวาส

^๓พวกลูกชายของโกเมอร์ คือ อัชเคนส์ ริฟาท และโทการมาห์

^๔พวกลูกชายของยาวาน คือ เอลิซาร์ ทารซิช คิทธิม และโดดานิม †

^๕บรรดาประชาชนที่อาศัยอยู่ตามบริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ล้วนสืบ เชื้อ สายมาจากลูกๆของยา เฟท ครอบครัวทั้งหลาย นี้ แต่ละครอบครัวได้กลายเป็นชนชาติต่างๆที่มีแผ่นดินและภาษาเป็นของพวกเขาเอง

ลูกหลานของฮาม

^๖ฮามมีลูกชายคือ คูช อียิปต์ ฟีฟูตและคานาอัน

^๗คูชมีลูกชายหลายคน คือ เชบา ฮาวิล่าห์ สับทาร์ ราอามาห์ และสับเทคา ส่วนลูกของราอามาห์ คือ เสนาและเดดานู

^๘ลูกของคูชที่ชื่อว่านิมโรดนั้น เป็นนักรบที่กล้าหาญ †คนหนึ่งในแผ่นดิน ^๙เขาเป็นนายพรานที่กล้าหาญมากต่อหน้าพระยาห์เวห์ นี้ เป็น เหตุที่ประชาชนมักพูด ว่า “คนผู้ นี้เป็น

* ๙:๒๕ คานาอัน ลูกชายของฮาม ประชาชนของคานาอันได้อาศัยอยู่ตามชายฝั่งปาเลสไตน์ เลบานอนและซีเรีย ต่อมาพระเจ้าได้ให้แผ่นดินนี้กับประชาชนชาวอิสราเอล

† ๙:๒๗ ขยาย คำฮีบรูนี้ออกเสียงเหมือนกับชื่อของยาเฟท

† ๙:๒๗ ขอให้ยาเฟทอยู่ในดินที่ของเชม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้พระเจ้าอยู่ในดินที่ของเชม” หรือ “ขอให้ยาเฟทกับเชมอยู่กันอย่างสันติ”

† ๑๐:๕ โดดานิม หรือบางฉบับเขียนว่า “โรดานิม” หรือ “ประชาชนของเกาะโรด”

§ ๑๐:๖ อียิปต์ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “มิสราอิม”

** ๑๐:๘ นักรบที่กล้าหาญ หรือ “เป็นวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่คนแรก”

เหมือนนิมโรดนายพรานผู้กล้าหาญต่อหน้าพระยาห์เวห์”

^{๑๐}อาณาจักรของนิมโรดนั้น เริ่มขยายจากเมืองบาบิโลน เมืองเอเรก และเมืองอัคคัต ซึ่งเมืองทั้งสามนี้อยู่ในแผ่นดินชินาร์ ^{๑๑}จากที่นั้น นิมโรดได้ไปยงแผ่นดินอัสซีเรีย แล้วสร้างเมืองนี้ะเวห์ที่เมืองโรโบทอริ เมืองคาลาห์ ^{๑๒}และเมืองเรเสน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองนี้ะเวห์กับเมืองคาลาห์นั้น เดียวนี้เรเสนได้กลายเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่ง

^{๑๓}อียิปต์มีลูกชายหลายคน คือ ลูต อานามิม เลหะบิม นัฟทูลิม ^{๑๔}บัทรูลิม คัสลูห์ (ผู้เป็นต้นตระกูลคนฟีลิสเตีย) และคนคัฟไทร์

^{๑๕}คานาอันมีลูกคนโต คือ ซาโดน คานาอันยังเป็นพ่อของเฮท ^{๑๖}คนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซ ^{๑๗}คนฮิวไตต์ คนอารคิ คนสิณี ^{๑๘}คนอรวัด คนเศเมอร์ และคนฮามัทด้วย ต่อมาภายหลังครอบครัวคานาอันได้กระจายออกไปตามที่ต่างๆ

^{๑๙}เขตของคนคานาอัน แผ่ขยายจากเมืองไซดอนไปทางเมืองเก ราร์จนถึงเมืองกาซา และไปทางเมืองโสโดม โกโมราห์ อัดมาห์ และเศโบียมจนถึงเมืองลาซา

^{๒๐}คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของฮาม พวกเขามีภาษาของตนเอง มีเขตแดนที่อยู่ของตนเอง และแบ่งแยกเป็นชนชาติต่างๆ

ลูกหลานของเซม

^{๒๑}ส่วนเซมที่เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟทนั้น ก็มีลูกอีกหลายคน เขาเป็นต้นตระกูลของพวกชาวเอเบอร์ด้วย

^{๒๒}พวกลูกชายของเซม คือเอลาม อัสซุร อารบักชาด ลูต และอารัม

^{๒๓}พวกลูกชายของอารัม คืออูส ฮูล เกเชอรั และมัซ

^{๒๔}ส่วนอารบัก ชาดมีลูกชาย คือเซ ลาห์ ส่วนเซลาห์มีลูกคือเอเบอร์ ^{๒๕}ลูกชายสองคนของเอเบอร์ คือเฟเลก †และโยกทาน ที่เขาตั้งชื่อว่าเฟเลกก็เพราะในสมัยนั้นมีการแบ่งแผ่นดินกัน

^{๒๖}โยกทานมีลูกหลายคน คืออัล โม ดัด เซเลฟ ฮาซารมาเวท เยราห์ ^{๒๗}ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ ^{๒๘}โอบาล อาบีมาเอล เซบา ^{๒๙}ไอฟีร์ ฮาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของโยกทาน ^{๓๐}คนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาด้านตะวันออก ‡จากเมืองเมซาไปทางเศฟาร์

^{๓๑}คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของเซม พวกเขามีภาษาของตนเอง มีดินแดนที่อยู่ของตนเอง มีเชื้อชาติของตัวเอง

^{๓๒}นี่คือรายชื่อครอบครัวต่างๆที่เกิดมาจากพวกลูกชายของโนอาห์ พวกเขาเรียงลำดับตามชนชาติของพวกเขา และจากครอบครัวเหล่านี้เอง ประชากรมนุษยาก็แผ่ขยายไปทั่วโลกภายหลังน้ำท่วม

โลกถูกแบ่งแยก

^๑ในขณะนั้นทั่วโลกยังพูดภาษาเดียวกัน ^๒แต่พวกนี้ใช้ก็มีความหมายเหมือนกัน ^๓เมื่อผู้คนพากันอพยพไปจากทิศตะวันออก พวกเขาก็พบที่ราบในแผ่นดินของชินาร์ จึงตกลงใจอาศัยอยู่ที่นั้น

^๔พวกเขาพูดซึกซวนกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐกัน เอาอิฐไปเผาจนแข็ง” พวกเขาจึงมีอิฐใช้แทนหิน และมียางมะตอย ¶ใช้แทนปูนสอ §

^๕จากนั้นพวกเขา ก็พูดว่า “มาเถิด มาสร้างเมืองสำหรับพวกเรากันเถอะ แล้วสร้างหอคอยให้สูงเทียมฟ้า พอทำอย่างนั้นแล้ว พวกเราจะมีชื่อเสียงโด่งดัง ใครๆก็จะรู้จัก

* ๑๐:๑๐ เมืองบาบิโลน ... ชินาร์ หรือ “บาบิโลน เอเรก อัคคัต และคัลนาร์ เมืองเหล่านี้อยู่ในแผ่นดินของชินาร์”

† ๑๐:๒๕ เฟเลก ชื่อนี้หมายถึงการแบ่งแยก

‡ ๑๐:๓๐ ตะวันออก ปกติแล้วคำนี้จะหมายถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงอ่าวเปอร์เซีย

¶ ๑๑:๓ ยางมะตอย หรือ “น้ำมันดิน” คือน้ำมันแผ่นดินที่ต้องโดนความร้อนจึงจะกลายเป็นของเหลว

§ ๑๑:๓ ปูนสอ ปูนที่ใช้ในการสร้างตึกด้วยอิฐ

เรา ถ้าเราไม่ทำ พวกเราก็จะกระจัดกระจายไปทั่วโลก”

๕ พระยาห์เวห์ได้ลงมาดู เมืองและหอคอยที่พวกมนุษย์ช่วยกันสร้างขึ้นนั้น ๖ แล้วพระยาห์เวห์พูดว่า “ดูเถิด ประชาชนเหล่านี้เป็นชนชาติเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของสิ่งที่พวก เขาจะทำในอนาคต และเมื่อพวก เขาตั้งใจจะทำอะไร แล้ว ก็จะทำให้ได้แน่นอน ๗ มาเถิด ให้พวกเราลงไปทำให้ภาษาของพวก เขาสับสนกัน”

๘ พระยาห์เวห์จึงทำให้พวก เขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน โลก คนเหล่านั้นจึงต้องเลิกสร้างเมือง นั้น ๙ แล้วคนก็เรียกเมืองนั้นว่าบาเบล *เพราะพระยาห์เวห์ทำให้ภาษาของทั้ง โลกสับสนไปหมด แล้วพระยาห์เวห์ยังทำให้พวก เขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน

เรื่องราวของลูกหลานเซม

(๑ พศต. ๑:๒๔-๒๗)

๑๐ ต่อไป นี้เป็นเชื้อ สายลูก หลานของเซม หลังจากเกิดมา ท่วมไป แล้วสอง ปี เซมก็มีลูกชายชื่ออารบค ซาด เซมมีอายุหนึ่ง ร้อยปี พอดี ๑๑ หลังจากที่เซมมีอารบคซาดแล้ว เซมก็มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยปี และมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๒ เมื่ออารบค ซาดมีอายุได้สามสิบห้า ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเชลาห์ ๑๓ พอมิเชลาห์แล้ว อารบค ซาดมีชีวิตต่อไปอีกสี่ ร้อยสามปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๔ เมื่อเชลาห์มีอายุได้สามสิบ ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเอเบอร์ ๑๕ พอมิเอเบอร์แล้ว เชลาห์ก็มีชีวิตต่อไปอีกสี่ ร้อยสามปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๖ เมื่อเอเบอร์มีอายุสามสิบสี่ ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเปเลก ๑๗ พอมิเปเลกแล้ว เอเบอร์ก็มีชีวิตต่อไปอีกสี่ ร้อยสามสิบ ปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๑๘ เมื่อเปเลกมีอายุสามสิบปี ก็มีลูกชายชื่อเรอู ๑๙ พอมิเรอูแล้ว เปเลกก็มีชีวิตต่อไปอีก

สองร้อยเก้าปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๐ เมื่อเรอูมีอายุสามสิบสอง ปีก็มีลูกชื่อเสรุก ๒๑ พอมิเสรุกแล้ว เรอูมีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๒ เมื่อเสรุกมีอายุสามสิบปีก็มีลูกชื่อนาโฮร์ ๒๓ พอมินาโฮร์แล้ว เสรุกก็มีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๔ เมื่อนาโฮร์อายุยี่สิบเก้า ปีก็มีลูกชื่อเทราห์ ๒๕ พอมิเทราห์แล้ว นาโฮร์ก็มีชีวิตต่อไปอีกหนึ่งร้อยสิบเก้าปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

๒๖ เมื่อเทราห์อายุเจ็ดสิบ ปีก็มีลูกชายชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน

เรื่องราวของครอบครัวเทราห์

๒๗ ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายลูกหลานของเทราห์ เขาเป็นพ่อของอับราม นาโฮร์ และฮาราน ฮารานมีลูกชายชื่อโลท ๒๘ ฮาราน นั้นตายก่อนเทราห์พ่อของเขา ในแผ่นดินที่เขาก่อเกิดในเมืองเออร์ของชาวบาบิโลน ๒๙ อับรามกับนาโฮร์ต่างก็มีเมีย เมียของอับรามชื่อซาราย เมียของนาโฮร์ชื่อมิลคาห์ ซึ่งเป็นลูกสาวของฮาราน (ฮารานเป็นพ่อของมิลคาห์และอิสคาห์) ๓๐ ฝ่ายซารายนั้นเป็นหมั้น จึงไม่มีลูก

๓๑ เทราห์พาอับรามลูกของตัวเองกับโลทที่เป็นหลานชาย ซึ่งเป็นลูกของฮาราน และซารายลูกสะใภ้ที่เป็นเมียของอับราม ออกจากเมืองเออร์ของชาวบาบิโลน เพื่อจะเข้าไปอยู่ในแผ่นดินคานาอัน แต่เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองฮาราน ก็ได้อาศัยอยู่ที่นั่น ๓๒ เมื่อเทราห์อายุได้สองร้อยห้าปี เขาก็ตายที่เมืองฮาราน

พระยาห์เวห์เรียกอับราม

๑๒ *พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า “ให้ออกจากประเทศของเจ้า ละทิ้งประชาชน

และครอบครัวของพ่อเจ้าเสีย

และให้มุ่งไปยังดินแดนที่เราจะแสดงแก่เจ้า

๒ เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่

เราจะอวยพรเจ้า

* ๑๑:๙ *บาเบล* ในภาษาฮีบรู ชื่อ “บาเบล” ออกเสียงเหมือนคำว่า “จูนาย”

† ๑๒:๒๘ *เมืองเออร์ของชาวบาบิโลน* แปลตรงๆได้ว่า “เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย” เป็นเมืองเมืองหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของกรุงบาบิโลน

และทำให้ชื่อเจ้าเป็นที่รู้จักกว้างขวาง และเจ้าจะเป็นพระพรสำหรับคนอื่น *
 *เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า และจะสาปแช่งคนที่สาปแช่งเจ้า คนทั้งหลายบนโลกนี้จะได้รับพรจากเจ้าด้วย†”

อับรามไปคานาอัน

“อับ รามจึงออกจากเมืองฮารานพร้อมกับ โลท และทำตามที่พระยาห์เวห์บอก ในขณะที่นั้นเขามีอายุเจ็ดสิบห้าปี * อับรามพาเมียเขาที่ชื่อซาราห์ และหลานชายชื่อโลทไปด้วย รวมทั้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดและทาสทั้งหมดที่เขาได้มาจากเมืองฮาราน พวกเขาทั้งหมดได้ออกเดินทางมาจนถึงแผ่นดินคานาอัน อับ รามเดินทางผ่านดินแดนของชาวคานาอันและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเซเคม สู่ต้นก่อของโมเรห์ (ซึ่งชาวคานาอันอาศัยอยู่ในเวลานั้น)

“พระ ยาห์เวห์ปรากฏตัวให้อับ รามเห็น และพูดกับเขาว่า “เราจะให้ดินแดนแห่งนี้แก่ลูกหลานของเจ้า”

อับ รามสร้างแท่นบูชาขึ้นแท่นหนึ่งให้ กับพระยาห์เวห์ที่ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็น * แล้ว เขาก็ย้ายจากที่ นั้นไปยังแถบเนิน เขาทาง ตะวันออกของเมืองเบธเอล เขาตั้งเต็นท์ขึ้นที่ นั้น ด้านตะวันตกคือเมืองเบธ เอล ทาง ตะวัน ออกคือเมืองอัย เขาสร้างแท่น บูชา ขึ้นอีก แท่นที่ นั้น และเขาได้นมัสการพระ ยาห์เวห์ * หลังจากนั้นเขาก็เดินทางต่อไปยัง เนเกบ

อับรามในอียิปต์

“ใน ขณะ นั้นเกิดภาวะฝน แล้งและ กันดารอาหารอย่างรุนแรง อับ รามจึงเดินทางไปอาศัยในอียิปต์ * ก่อนที่เขาจะเข้าสู่ เขตแดนของอียิปต์ เขาบอกนางซาราห์เมีย ของเขาว่า “ฟัง นะ พี่รู้ว่าน้องเป็นผู้หญิงที่ สวยมาก * ถ้าผู้ชายชาวอียิปต์พบน้องเข้า พวกเขาจะพูดว่า ‘ผู้ หญิงคนนี้เป็นเมียของ ผู้ชายที่มั่งคั่งด้วยแน่’ พวกเขา ก็จะฆ่าพี่แต่ไม่

ฆ่าน้องหรือ” * ฉะนั้นให้น้องไปว่าน้องเป็น น้องสาวของพี่ เพื่อคนพวกนั้นจะได้ดีกับพี่ และพี่ก็จะรอดชีวิตเพราะน้อง”

“เมื่ออับ รามไปถึงอียิปต์ ชาวอียิปต์เห็น ว่าซาราห์เป็นผู้ หญิงที่สวยงาม * และเมื่อ พวกเขา เห็นหน้าที่ของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์มา พบนาง จึงไปบอกกับฟาโรห์ว่านางสวย ขนาดไหน หลังจากนั้น นางซาราห์จึงถูกนำ ตัวมาที่วัง * กษัตริย์ฟาโรห์จึงปฏิบัติกับอับ รามอย่าง ดี เพราะเขาเป็นพี่ ชายของนางซาราห์ เขาได้รับแกะ วัว ลาตัวผู้ ลาตัวเมีย ทาสชายหญิง และพวกอูฐ

“แต่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดโรคระบาดขึ้น อย่างรุนแรงกับฟาโรห์และคนใน วัง เพื่อ ลงโทษฟาโรห์ที่ไปเอาเมียของอับ รามมา * กษัตริย์แห่งอียิปต์จึงเรียกตัวอับ รามมา พบและถามว่า “นี่เจ้าทำอะไรกับเรา ทำไม ถึงไม่บอกเราว่านางเป็นเมียเจ้า *” * ทำให้ไม่ถึง บอกว่า ‘นางเป็นน้องสาว’ ทำให้เรารับนาง มาเป็นเมีย ตอนนี้อาเมียของเจ้าคืนไปและ ออกไปให้พ้น” * ฟาโรห์ได้ออกคำสั่งกับคน ของพระองค์ให้ส่งอับรามกับเมียเขา รวมทั้ง สิ่งของที่เป็นของเขา ออกจากอียิปต์

อับรามกลับคานาอัน

“อับ รามกับเมียและโลทจึงเอา * ๑๓ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเดินทาง จาก อียิปต์ต่อไปยังเนเกบ * ขณะนั้นอับรามร่ำรวย มาก มีฝูงสัตว์ เครื่องเงินและทองมากมาย

“อับ รามเดินทางจากเน เกบกลับ ไปเบธ เอล เมื่อเขามา ถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างเมือง เบธเอลและเมืองอัย ดูรอบบริเวณที่เขาเคยตั้ง เต็นท์ตอนที่ผ่านมารั้งก่อน * เป็นสถานที่ที่ เขาสร้างแท่นบูชาไว้ อับรามได้นมัสการพระ ยาห์เวห์ที่นั่น

อับรามและโลทแยกทางกัน

“โลทซึ่งเดินทางมากับอับราม ก็มีฝูงแพะ แกะ ฝูง วัว และเต็นท์อีกมากมาย * พื้นที่ ที่เคยอาศัยอยู่จึงไม่เพียงพอที่จะให้พวกเขาอยู่ด้วย กันอีกต่อไป เพราะทรัพย์สินสมบัติ

* ๑๒:๒ และเจ้า ... คนอื่น หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนอื่นจะใช้ชื่อของเจ้าในการ อวยพรคนอื่น คือพูดว่า ขอให้ท่านได้รับพรเหมือนกับอับราม”

† ๑๒:๓ คนทั้งหลาย ... จากเจ้าด้วย หรืออาจจะแปลได้ว่า “คนทั่วโลกจะใช้ชื่อของเจ้าใน การอวยพรคนอื่น”

และสิ่งของของพวกเขา เขามีจำนวนมากมายมหาศาลจนไม่สามารถอยู่รวมกันไว้ได้ ๗ คนเลี้ยงแกะของอับรามทะเลาะกับคนเลี้ยงแกะของโลทหลายครั้ง (ในเวลา นั้นชาวคานาอันและชาวเปรีส ซึ่ได้อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นด้วย)

๘ อับรามจึงพูดกับโลทว่า “พวกเราไม่ควรทะเลาะกันเอง ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องระหว่างลูกกับหลาน หรือเรื่องระหว่างคนเลี้ยงแกะของเรา เพราะเราเป็นญาติกัน ๙ แผ่นดินทั้งหมดนี้คอยอยู่ต่อหน้าหลาน พวกเราควรแยกทางกัน ถ้าหลานไปทางซ้าย ลูกก็จะไปทางขวา ถ้าหลานไปทางขวา ลูกก็จะไปทางซ้าย”

๑๐ โลทมองไปรอบๆ เห็นที่ลุ่มในหุบเขาจอร์แดนตลอดระยะ ทางจนถึงเมืองโส ออร์ แผ่นดินแห่งนี้มีน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ (ตอนนั้นพระยาห์เวห์ยังไม่ได้อ่ทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์) แผ่นดินแห่งนี้เหมือนกับสวนของพระยาห์เวห์ เหมือนกับดินแดนในประเทศอียิปต์ ๑๑ โลทเลือกที่ลุ่มในหุบเขาจอร์แดน เขาจึงเดินทางไปทางตะวันออก ทั้งสองคนจึงแยกทางกัน ๑๒ อับรามอาศัยอยู่ในดินแดนของคานาอัน โลทอาศัยอยู่ท่ามกลางเมืองต่างๆในหุบเขา โลทได้ย้ายเต็นท์ของเขาไปใกล้กับเมืองโสโดม ๑๓ ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วและทำบาปต่อพระยาห์เวห์อย่างมาก

๑๔ หลังจากโลทแยกไปแล้ว พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า “ให้มองไปรอบๆ จากจุดที่เจ้าอยู่ มองไปทางเหนือ ทางใต้ ทางตะวันออกและทางตะวันตก ๑๕ เพราะเราจะมอบทุกที่ที่เจ้าเห็นให้ เจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป ๑๖ เราจะให้ลูกหลานของเจ้ามีจำนวนมากมายเหมือนฝุ่นบนโลก ถ้าหากมีใครสามารถนับ ฝุ่นบนโลกได้ ก็จะสามารถนับจำนวนลูกหลานของเจ้าได้ ๑๗ ไปเถิด เดินทางไปให้ทั่วดินแดนนี้ เพราะเราจะให้มันกับเจ้า”

๑๘ อับรามจึงย้ายเต็นท์ของเขาไปตั้งหลักแหล่งในที่ใหม่ บริเวณสวนต้นก่อกของมัมเรในตำบลเฮโบรน และเขาสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งทีนั้นให้กับพระยาห์เวห์

โลทถูกจับตัวไป

๑๔ ในเวลานั้น กษัตริย์อัม ราเฟลแห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเมืองเอลาม และกษัตริย์ทิดาลแห่งเมืองโกยิม ๒ พวกกษัตริย์ทั้งหมดนี้กำลังทำสงครามอยู่กับกษัตริย์เบลลาแห่งเมืองโสโดม กษัตริย์บิรซาแห่งเมืองโกโมราห์ กษัตริย์ชินาบแห่งเมืองอัคมาห์ และกษัตริย์เซเมเบอร์แห่งเมืองเศโบยิม และกษัตริย์ของเมืองเบลลา (เบลลา มีอีกชื่อหนึ่งว่าโคอาร์)

๓ พวกกษัตริย์ฝ่าย หลังร่วม กันยกทัพไปที่หุบเขาสิตติม (ปัจจุบันคือทะเลเกลือ) ๔ กษัตริย์พวกนี้เคยรับใช้กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์อยู่ถึงสิบสองปี แต่ในปีที่สิบสาม พวกเขาก่อการกบฏขึ้น ๕ ในปีที่สิบสี่ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ที่ยังจงรักภักดีกับเขา ได้บุกมา และรบชนะชาวเมืองพวกนี้คือ ชาวเรฟอิมที่เมืองอัทาโรทคารนาอิม ชาวคูซิมที่เมืองฮาม และชาวเอมิมที่เมืองซาเวห์-คีริยาธาอิม ๖ พวกเขาจับรบชนะชาวไฮริที่อาศัยอยู่ในเนินเขารอบๆ เสิร์รี่ไปจนถึงเอลปาราน ที่อยู่ติดกับทะเลทราย ๗ แล้วพวกกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ก็หันทัพกลับไปตีเมืองเอนมิสปีท (ซึ่งก็คือเมืองเคเดซ) พวกเขาได้รบชนะไปทั่วทั้งเขตแดนของชาวอามาเลคและชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในฮาซาซาฮอนทามาร์

๘ ฝ่ายกษัตริย์เมืองโสโดม โกโมราห์ อัคมาห์ เศโบยิมและเบรา (หรือโคอาร์) ได้ออกมาจัดทัพเพื่อเตรียมสู้รบกับพวกกษัตริย์อีกฝ่ายหนึ่งในหุบเขาสิตติม ๙ คือกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเอลาม กษัตริย์ทิดาลแห่งโกยิม กษัตริย์อัมราเฟลแห่งชินาร์ และกษัตริย์อารีโอกแห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อสู้กับกษัตริย์ห้าองค์

๑๐ ขณะนั้นหุบเขาสิตติมเต็มไปด้วยหลุมน้ำมัน ดิน ๑ เมื่อกองทัพของกษัตริย์โสโดมและโกโมราห์วิ่งหนี บางคนก็ตกลงไปในหลุมเหล่านั้น และส่วนที่เหลือก็วิ่งไปหลบที่ภูเขา

* ๑๔:๖ *เอลปาราน* น่าจะเป็นเมืองเอแล็ทซึ่งอยู่ใต้สุดของอิสราเอล ใกล้ทะเลแดง

† ๑๔:๑๐ *น้ำมันดิน* เป็นน้ำมันชนิดชั้นที่ต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย

๑๑ กษัตริย์เค โดร์ ลา โอ เม อร์กับพวก ของ เขาก็ได้ ยึดเอาทรัพย์สินสมบัติต่างๆของโสโดม และโกโมราห์ รวมทั้งอาหารทั้งหมด แล้วก็ จากไป ๑๒ พวกเขายังได้จับ ตัวโลท (หลาน ชายของอับ ราม) และยึดทรัพย์สินสมบัติของ เขาไป ด้วย เพราะโลทอาศัยอยู่ในเมืองโส โดม แล้วพวก เขาก็จาก ไป ๑๓ คน รับ ใช้คน หนึ่งของโลทที่หนี รอดมาได้ ได้มาบอกกับ อับ รามชาวฮีบรู ขณะ นั้น อับ รามอาศัยอยู่ ใกล้ๆกับสวน ต้น ก่อของมัมเร ซึ่งเป็นของ ชาวอาโมไรต์ ที่เป็นพี่น้องของเอชโคลล์และ อา เนอร์ พวก เขาทั้งหมดเป็นเพื่อนกับอับ ราม และเคยตกลงกันแล้วที่จะช่วย เหลือซึ่ง กันและกัน

อับรามช่วยโลท

๑๔ เมื่ออับ รามได้ยินว่าหลาน ชายถูกจับตัว ไป เขาจึงรวบรวมคนของเขาที่ได้ รับการ ฝึกฝนการ รบมาและเป็นทาสที่เกิดอยู่ใน ครอบครัวยุของเข จำนวนสาม ร้อยสิบ แปด คน แล้วเขาก็ไล่ ตามศัตรูไปจนถึงเมืองดาน ๑๕ ในคืน นั้นอับ รามและพวก ทาสของเขาได้ แยก กันเข้าโจมตีศัตรู พวก เขารบชนะพวก นั้น และไล่ตามไปจนถึงเมืองโฮบาร์ ซึ่งอยู่ ทางเหนือของเมืองดามัสกัส ๑๖ อับ รามยึด ทรัพย์สินสมบัติคืน มาทั้งหมด และนำตัว โลท และทรัพย์สินสมบัติของโลทคืนมา รวมทั้งพวก ผู้ หญิงและคน อื่นๆที่ถูกกวาดต้อน ไปคืนมา ด้วย

๑๗ หลังจากอับรามกับฝ่ายของเขา กลับจาก การ ลู้ รบชนะกษัตริย์เค โดร์ ลา โอ เม อร์ กษัตริย์โสโดมได้ออกมาพบอับรามตรงที่ราบ หุบเขาซาเวห์ (คือที่ราบหุบเขาแห่งกษัตริย์)

เมลคีเซเดค

๑๘ เมลคีเซ เดคผู้ เป็นกษัตริย์เมืองซา เล็ม และเป็นนักบวชของพระเจ้าผู้ สูงสุด ได้มา พบอับ รามและนำขนมปังกับเหล้า อ่องมา ด้วย ๑๙ เมลคีเซเดคได้อวยพรอับรามว่า “ขออับรามได้รับพระพรจากพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน

๒๐ และขอพระเจ้าผู้สูงสุดได้รับคำสรรเสริญ พระองค์ได้มอบศัตรูให้อยู่ในกำมือของท่าน” อับ รามได้ให้เมลคีเซเดค หนึ่ง ในสิบของ ทุกอย่างที่ยึดมาได้ ๒๑ แล้วกษัตริย์โสโดมพูด กับอับรามว่า “ช่วยคืนคนของเราที่ถูกจับไป ให้กับเราด้วย ส่วนทรัพย์สินสมบัตินั้นท่านเก็บ เอาไว้เองเถิด”

๒๒ อับ รามจึงบอกกษัตริย์โสโดมว่า “เรา ได้ยกมือขึ้นสาบานกับพระเจ้าว่า พระเจ้า ผู้สูงสุด ผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินว่า ๒๓ เรา จะไม่เอาอะไรที่เป็นของท่านเลย แม้แต่ค่าย หรือเชือกผูกกรองเท้าสัก เส้น เพื่อท่านจะไม่สามารถอ้างได้ว่า ‘เรานี่แหละ ที่ทำให้อับราม ร่ำรวย’ ๒๔ เราจะไม่ เอาอะไรเลย นอกจาก อาหารที่คนของเราได้กินไปแล้วเท่านั้น และ ส่วนแบ่งสำหรับ อาเนอร์ เอชโคลล์ และมัมเร ที่ได้ช่วยเราออก รบ ให้พวก เขารับส่วนแบ่ง ของพวกเขาไปเถิด”

พระเจ้าให้คำสัญญากับอับราม

๑๕ ๑ หลัง จากเหตุการณ์นั้น พระ ยาร์เวห์พูดกับอับ รามในนิมิตว่า “อับราม ไม่ต้องกลัว เราเป็นโล่กำบังเจ้า เจ้า จะได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่มาก”

๒ แต่อับ รามพูดว่า “ข้า แต่พระเจ้า องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะให้อะไรกับข้าพเจ้า หรือ เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีลูก เลย และผู้รับ มรดกของข้าพเจ้าคือเอ ลี เย เซอร์ชาว เมือง ดามัสกัสทาสของข้าพเจ้า †” ๓ อับ รามพูดว่า “ดูเถอะ พระองค์ไม่ได้ให้ลูกชายกับข้าพเจ้า ทาส ชายที่เกิดในบ้านข้าพเจ้าก็จะเป็นคนรับ มรดกจากข้าพเจ้า”

๔ พระยาร์เวห์จึงพูดกับอับ รามว่า “คนๆนี้ จะไม่ใช่ผู้รับมรดกของ เจ้าหรอก แต่ลูกชาย ของเจ้าเองจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า”

๕ แล้วพระองค์ก็พาอับ รามออกไปด้าน นอก และพูดว่า “มองดูท้องฟ้าสิ และลอง นับดวงดาวดูสิว่าเจ้าสามารถนับพวก มันได้ หรือเปล่า” แล้วพระองค์ก็พูดกับเขาว่า “ลูก หลานของเจ้าจะมีจำนวนมากมายอย่างนั้น”

* ๑๕:๒ เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีลูก หรืออาจจะแปลได้ว่า “ข้าพเจ้ากำลังจะตายโดยไม่มีลูก”

† ๑๕:๒ ชาวเมือง ... ของข้าพเจ้า ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

๖ แล้วอับ รามก็ไว้ วางใจในพระ ยาร์เวห์ และเพราะความ ไว้ วางใจของอับ รามนั่นเอง พระองค์จึงได้ยอมรับเขา *

๗ พระองค์จึงบอกอับ รามว่า “เราคือ ยาร์เวห์ ผู้ที่นำเจ้าออกจากเมืองเออร์ † ของ ชาวเคลเดีย เพื่อมอบดินแดนนี้ให้กับเจ้าเป็น เจ้าของ”

๘ อับ รามก็พูดว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ องค์ เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะ ได้เป็นเจ้าของมัน”

๙ พระองค์ก็บอกกับเขาว่า “ให้เอาลูกวัวตัว เมียอายุสาม ปีมาตัว หนึ่ง แพะตัว เมียอายุ สามปีตัวหนึ่ง แกะตัวผู้อายุสามปีอีกตัวหนึ่ง นกเขาและนกพิราบอย่างละตัวมาให้กับเรา”

๑๐ อับ รามก็ได้เอาสัตว์ทั้งหมดนี้มา และผ่า กลางลำ ตัวออกเป็นสอง ซีก แล้ววาง ไว้ข้าง ละซีกตรงกัน แต่เขาไม่ได้ผ่าพวกนก ๑๑ ต่อ มามีนกตัว ใหญ่หลาย ตัวบินลงมาจะกินซาก สัตว์พวกนั้น อับ รามจึงไล่ฝูงนกพวกนั้นไป

๑๒ ขณะ นั้นตะวันเริ่มตกดิน อับ รามหลับ สนิท ความมืดอันน่ากลัวก็แผ่ปกคลุมบนตัว เขา ๑๓ พระ ยาร์เวห์พูดกับอับ รามว่า “เจ้า ต้องรู้ว่าลูก หลานของ เจ้าจะเป็นคน แปรก หนีไปในประเทศที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะ เป็นทาสของคน พวก นั้น และคน พวก นั้น ก็จะทำคหขี้ข่มเหงพวก เขาเป็นเวลาสี่ ร้อย ปี

๑๔ แต่เราจะตัดสินลงโทษชนชาตินี้ นั้น ที่พวก ลูก หลานของ เจ้าไปรับ ใช้ แล้วหลังจาก นั้น พวก ลูก หลานของ เจ้าก็จะออก มาพร้อม กับ ทร์พยัสสมบัติมากมาย

๑๕ แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาวและ ตายอย่างสงบ สุขและถูกฝัง ไว้ ๑๖ หลังผ่าน พันปีสี่ร้อยอายุคน ลูกหลานของเจ้าก็จะกลับ มาที่ดินแดนแห่งนี้ เพราะก่อนหน้านั้นความ บาปของชาวอามโไรต์ยังไม่ครบถ้วน”

๑๗ เมื่อตะวันตกดิน มันมืดมาก แล้วมีหม้อ ที่มีควันไฟและคบเพลิงที่มีเปลวไฟลุกอยู่พุ่ง ผ่านกลางสองซีกของซากสัตว์พวกนั้น †

๑๘ ในวัน นั้นพระ ยาร์เวห์ได้ทำสัญญากับ อับ ราม พระองค์พูดว่า “เราได้มอบแผ่นดิน นี้ให้กับลูก หลานเจ้า จากแม่น้ำอีลิปต์ † ไป จนถึงแม่น้ำยู เฟรติ สอนยิ่งใหญ่ ๑๙ รวมทั้ง แผ่นดินของชาวเคไนต์ ชาวเคนส ชาวซัดโม ไนต์ ๒๐ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์สซี ชาวเรฟาอิม ๒๑ ชาวอามโไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเกอร์กาซี และชาวเยนุส”

นางฮาการ์ ทาสหญิง

๑๖ ^๑ถึงเดี๋ยวนี้ซารายเมียของอับ รามก็ ยังไม่มีลูกให้กับอับ รามเลย แต่นาง มีทาสหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อฮาการ์ ๒ ซา รายจึงพูดกับอับ รามว่า “ดูสิ พระยาร์เวห์ไม่ ยินยอมให้ห้องมีลูก ไปร่วมหลับนอนกับทาส หญิงของห้องเถิด บางทีนางอาจมีลูกชายให้ กับห้องก็ได้” อับ รามก็ทำตามที่นางซา ราย แนะนำ

๓ หลัง จากที่อับ รามอยู่ที่แผ่นดินคานาอัน สิบปี ซารายเมียของอับ ราม ได้ยกทาสหญิง ของนาง ที่ชื่อฮาการ์ให้เป็นเมียของอับ ราม ๔ อับ รามก็เข้าไปร่วมหลับ นอนกับฮาการ์ และนางก็ตั้งท้อง เมื่อนางตั้งท้อง นางก็เริ่ม สลิมตัวแล้วดูถูกซา รายผู้เป็นนาย หญิงของ นาง ๕ ซารายจึงบอกกับอับ รามว่า “พี่ต้องรีบ ผิด ชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น น้องได้ยกหญิง รับ ใช้ของน้องให้อยู่ในอ้อมอกพี่ พอนางเห็นว่า นางตั้งท้อง น้องก็ไม่อยู่ในสายตานางอีก ต่อ ไป ขอให้พระ ยาร์เวห์ตัดสินว่าระหว่างน้อง กับพี่ใครถูกกันแน่”

๖ แต่อับ รามพูดกับซารายว่า “ทาสของน้อง ก็อยู่ในกำมือของน้องอยู่แล้ว น้องจะทำอะไร กับนางก็ได้ตามที่น้องพอใจ” ซารายจึงดูด่า ฮาการ์ จนนางหนีไป

อิซมาเอล ลูกชายนางฮาการ์

๗ พูด สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ที่พบนางฮาการ์ อยู่ข้างแอ่ง นำฟูแห่ง หนึ่งในที่เปลา

* ๑๕:๖ แล้วอับ ราม ... ยอมรับเขา ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อับ รามไว้วางใจในพระ ยาร์เวห์ พระองค์ก็เลยนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ”

† ๑๕:๗ เมืองเออร์ ตั้งอยู่ทางใต้ของบาบิโลน

‡ ๑๕:๑๗ ผ่านกลาง ... สัตว์พวกนั้น ในสมัยก่อนเวลาทำข้อตักลงกัน พวกเขาจะผ่าสัตว์ออกเป็นสองซีก แล้วเดินผ่านไประหว่างสองซีกนั้น แล้วพูดว่า “ถ้าข้าไม่รักเขาข้อตกลงนี้ ก็ขอให้เป็นเหมือนสัตว์ตัวนี้”

¶ ๑๕:๑๘ แม่น้ำอีลิปต์ ลำธารสายนี้เรียกว่า “วาตี เอล-อาริซ”

เปลี่ยวแห้งแล้ง แอ้งน้ำนั้นอยู่ที่ติดถนนที่มุ่งไปสู่มืองซูร์^๙ ทูตสวรรค์พูดว่า “ฮาการ์ทาสของซา رای เจ้ามาจากไหนและกำลังจะไปไหน”

นางจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าหนีซา رای นายหญิงของข้าพเจ้ามา”

^{๑๐} แล้วทูตสวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับนางว่า “กลับไปหานาย หญิงของ เจ้าและให้ยอมอยู่ใต้อำนาจของ นาง” ^{๑๑} และทูตสวรรค์องค์ นั้นพูดว่า “เราจะทำให้ลูก หลานของ เจ้าทวีเป็นจำนวนมากมายมหาศาลจนนับไม่ถ้วน”

^{๑๒} ทูตสวรรค์ของพระ ยาร์เวห์บอกกับนางว่า

“ดูสิ ตอนนี้เจ้ากำลังตั้งท้อง

เจ้าจะคลอดลูกชาย

และเจ้าจะเรียกเขาว่าอิซมาเอล^{*}

เพราะพระ ยาร์เวห์ได้ยินถึงความ ทุกข์ของเจ้า

^{๑๓} ลูกชายคนนี้จะเหมือนลาป่า

มือของเขาจะต่อต้านทุกคน

มือของทุกคนก็จะต่อต้านเขา

เขาจะอาศัยอยู่ใกล้ๆกับพี่น้องของเขา[†]”

^{๑๔} ฮาการ์เรียกชื่อพระยาร์เวห์ที่พูดกับนางว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้มองเห็นฉัน[‡]”

ที่นางเรียกอย่าง นั้น ก็เพราะนางคิดว่า “ที่นี้ฉันได้เห็นพระองค์ที่มองเห็นฉันจริงๆหรือ[¶]”

^{๑๕} บ่อน้ำพุจึงได้ชื่อว่า เบเออลาไฮรอย[§] บ่อนี้ยังคงอยู่ระหว่างเมืองเคเดชและเมืองเบเรด

^{๑๖} นางฮาการ์ได้คลอดลูกชายให้กับอับราม แล้วอับ รามก็ตั้ง ชื่อลูกของ เขาว่าอิ ซมา เอล

^{๑๗} ตอนที่ฮาการ์คลอดอิซมาเอลนี้ อับ รามมีอายุแปดสิบหกปี

การขลิบ

๑๗^๑ เมื่ออับรามมีอายุเก้าสิบเก้าปี พระ ยาร์เวห์ได้มาปรากฏต่ออับ รามและพูดกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์^{**} ให้เชื่อฟังเราและทำตามที่เรา[†] ถ้าเจ้าทำอย่างนี้ เราจะทำสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และเราจะทำให้ลูก หลานของ เจ้าเพิ่มทวีขึ้นอย่างมหาศาล”

^๒ อับ รามก็ก้มกราบลงและพระองค์ก็พูดกับเขาว่า “นี่เป็นส่วนของเรา ที่เราได้ทำสัญญากับเจ้า คือเจ้าจะได้เป็นบรรพบุรุษของหลายชนชาติ[‡] ชื่อของ เจ้าจะไม่ใช่อับ ราม^{††} อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อใหม่ว่า อับ ราฮัม^{‡‡} เพราะเราได้ทำให้เจ้าเป็นพ่อของหลายชนชาติ[§] เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมาย และเราจะทำให้มีหลายชนชาติเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์ต่างๆจะมาจากเจ้า[¶] เราจะทำสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและกับลูก หลานของเจ้าและลูก หลานของพวก เขาตลอดไป นี่จะเป็นสัญญาตลอด กาล เราสัญญาว่าเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและลูก หลานของ เจ้า^{¶¶} แผ่นดินทั้งหมดนี้ที่เป็นของชาวคานาอัน ที่เจ้ากำลังอยู่ในฐานะคน ต่างตัววันนี้ เราจะยกให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป และเราจะเป็นพระเจ้าของลูกหลานเจ้าด้วย”

^๓ แล้วพระเจ้าก็พูดกับอับ รา ฮัมว่า “ส่วนเจ้า เจ้าจะต้องรักษาสัญญานี้ ทั้งเจ้าและลูก หลานของ เจ้า ตลอด จนลูก หลานของ เขา^{¶¶} นี่คือสัญญาของเราที่พวก เจ้าจะต้องรักษา เป็นสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและลูก หลานของเจ้า ผู้ชายทุกคนในพวกเจ้าจะต้องขลิบ^{¶¶¶} พวก เจ้าจะต้องขลิบหนังหุ้มปลาย

* ๑๖:๑๑ *อิซมาเอล* มีความหมายว่า “พระเจ้าได้ยิน”

† ๑๖:๑๒ *เขาจะอาศัย ... ของเขา* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาจะเข้ากับพี่น้องของเขาไม่ได้”

‡ ๑๖:๑๓ *พระเจ้าผู้มองเห็นฉัน* ในภาษาฮีบรูเรียกว่า “เอลรอย”

¶ ๑๖:๑๓ *ที่นี้ฉัน ... จริงๆหรือ* ความหมายในภาษาฮีบรู ไม่ชัดเจน

§ ๑๖:๑๕ *เบเออลาไฮรอย* มีความหมายว่า “บ่อน้ำของผู้นั้นที่มีชีวิตอยู่ (พระเจ้า) ที่มองเห็นฉัน”

** ๑๗:๑ *พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์* ในภาษาฮีบรูเรียก เอลซัดดัย แต่ความหมายยังไม่แน่นอน

†† ๑๗:๕ *อับราม* หมายถึง “พ่อที่มีเกียรติ”

‡‡ ๑๗:๕ *อับราฮัม* หมายถึง “พ่อผู้ยิ่งใหญ่” หรือ “พ่อของคนมากมาย”

อวัยวะเพศ นี่จะเป็นสัญลักษณ์ว่าเจ้ายอมรับคำสัญญาระหว่างเรากับพวก เจ้า ^{๑๒}ตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมาได้แปดวันจะต้องถูกขลิบ เด็กผู้ชายที่เกิดมาในครัวเรือนของเจ้า รวมทั้งทาสชายที่เจ้าซื้อมาจากชาวต่างชาติ ก็ต้องขลิบกันหมดทุกคน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช้ลูกหลานของเจ้าก็ตาม ^{๑๓}ทั้งทาสที่เกิดในครัวเรือนของเจ้าและทาสที่เจ้าเอาเงินไปซื้อมาก็ต้องถูกขลิบกันทุกคน ด้วยวิธีนี้ สัญญาของเราก็จะติดอยู่กับเนื้อหนังของเจ้าไปตลอดกาล ^{๑๔}ผู้ชายที่ไม่ได้ขลิบจะถูกตัดออกจากกลุ่ม เพราะไม่รักษาสัญญาของเรา”

อิสอัค ลูกชายที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้

^{๑๕}พระเจ้าพูดกับอับราฮัมว่า “ซาราย เมียของเจ้าจะไม่ชื่อซารายอีกต่อไป เพราะนางจะเปลี่ยนชื่อเป็นซาราห์ ^{๑๖}เราจะอวยพรนาง และเราจะให้ลูกชายกับเจ้าผ่านทางนาง และเราจะอวยพรนางให้เป็นแม่ของหลายชนชาติ พวกกษัตริย์ของชนชาติต่างๆจะมาจากนาง”

^{๑๗}อับราฮัมก็มกราบลง แต่เขาหัวเราะและพูดกับตัวเองว่า “ผู้ชายอายุร้อยปีจะมีลูกได้อย่างไร หรือซาราห์ที่มีอายุเก้าสิบปีแล้วจะมีลูกได้อย่างไร”

^{๑๘}อับราฮัมจึงพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าอิซมาเอลจะมีชีวิตที่มีความสุขอยู่ต่อหน้าพระองค์”

^{๑๙}พระเจ้าพูดว่า “จะเป็นอย่างนั้น แต่ซาราห์ เมียของเจ้าเองต่างหากที่จะเป็นคนคลอดลูกชายให้กับเจ้า และเจ้าจะตั้งชื่อเด็กว่าอิสอัค ^{๒๐}เราจะรักษาสัญญาของเรากับเจ้า และลูกหลานของเจ้าไว้ตลอดกาล

^{๒๑}ส่วนอิซมาเอลนั้น เราได้ยินคำขอ ร้องของเจ้าแล้ว เราจะอวยพรเขา เราจะให้เขามีลูกหลานมากมายมหาศาล และเขาจะให้เป็นพ่อของเจ้าชายสิบสององค์ และเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ ^{๒๒}แต่เราจะทำสัญญาของเรากับอิสอัค ที่ซาราห์จะคลอดให้กับเจ้าในปีหน้าเวลานี้”

^{๒๓}เมื่อพระเจ้าพูดกับอับราฮัมเสร็จ พระองค์ก็ลอยขึ้นไปจากเขา ^{๒๔}แล้วในวันนั้นเองอับราฮัมก็พาอิซมาเอล พวกทาสชายทุกคนที่เกิดในครัวเรือนของเขา รวมทั้งทาสที่เขาซื้อมา และผู้ชายทั้งหมดในครัวเรือนของเขา ไปขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศทุกคน ตามที่พระเจ้าได้บอกเอาไว้

^{๒๕}วันที่อับราฮัมเข้าพิธีขลิบนั้น เขามีอายุเก้าสิบเก้าปี ^{๒๖}ส่วนอิซมาเอลมีอายุสิบสามปี ตอนเข้าพิธีขลิบ ^{๒๗}ในวันนั้นทั้งอับราฮัมและลูกชายก็ได้เข้าพิธีขลิบ ^{๒๘}และผู้ชายทุกคนในครัวเรือนของอับราฮัม พวกทาสที่เกิดในครัวเรือนของเขาและพวกทาสที่ซื้อมาจากคนต่างชาติ ก็เข้าพิธีขลิบพร้อมทั้งอับราฮัมด้วย

แขกสามคนมาเยี่ยมเยียน

๑๘ ^๑พระเจ้าได้มาปรากฏตัวต่ออับราฮัม ที่สวนต้นก่อของมมเร ในขณะที่อับราฮัมกำลังนั่งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของเขา ภายใต้แสงแดดอันร้อนแรงของวันนั้น ^๒เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นชายสามคนยืนอยู่ข้างหน้าเขา เมื่อเขาเห็นคนเหล่านั้น เขาก็รีบวิ่งไปจากหน้าเต็นท์ ไปหาคนพวกนั้น และเมื่อไปถึงก็มกราบถึงพื้นดิน ^๓และพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ชอบใจในสายตาของพวกท่าน ขอบุชาได้เดินผ่านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของ ท่านไปเลย ^๔ขอให้ข้าพเจ้าได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้ท่านสักนิด และเชิญมาพัก ผ่อนใต้ต้นไม้สักพักหนึ่ง ^๕ข้าพเจ้าจะได้อาขมนมปังมาให้ท่านกินสักหน่อยหนึ่ง เพื่อท่านจะรู้สึกสดชื่นขึ้น หลังจากนั้นท่านถึงค่อยเดินทางต่อ ขอให้ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้เถิด ไหนๆท่านก็ได้มาหาข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านแล้ว”

แล้วพวก เขาก็พูดว่า “ทำตามที่เจ้าพูดเถิด”

^๖อับราฮัมจึงรีบไปที่เต็นท์ของเขาหาซาราห์ และพูดกับนางว่า “เร็วๆเข้าไปดวงแป้งอย่าง ตีมัยสิบ สองลิตร เอามาขนาดแล้วอบเป็นขนมปัง” ^๗แล้วอับราฮัมก็วิ่งไปที่ฝูงสัตว์ และเลือกลูกวัวตัวที่ดีและอ่อนนุ่มที่สุด แล้ว

* ๑๗:๑๕ ซาราย เป็นไปได้ว่าในภาษาอารเมคหมายถึงเจ้าหญิง

† ๑๗:๑๕ ซาราห์ ในภาษาฮีบรูหมายถึงเจ้าหญิง

‡ ๑๗:๑๙ อิสอัค หมายถึงเขาหัวเราะ

เอาไปให้คนรับใช้ของเขา และคนรับใช้ก็รีบเอาไปทำอาหาร

“อับ รา ฮัมได้นำเอานมข้น เปรี้ยว น้ำมัน และเนื้อลูกวัวที่ทำเสร็จแล้ว ไปวางต่อหน้าแขกทั้ง สาม คน ในขณะที่พวก เขากำลังกินกันอยู่ อับ ราฮัมก็ยืนคอยอยู่ข้างๆพวกเขาได้ตั้งไม่นาน

“แล้วพวก เขาก็ถามอับ ราฮัมว่า “ซา ราห์ เมียของเจ้าอยู่ที่ไหนหรือ”

อับ รา ฮัมตอบว่า “อยู่ในเต็นท์นั้นครับ ท่าน”

๑๐ แล้วชายคนหนึ่งในพวกเขาก็พูดว่า “ในปี หน้าเวลา นี้ เราจะกลับมาหาเจ้าอีกอย่างแน่นอน และซา ราห์เมียของ เจ้าจะมีลูกชายคนหนึ่ง”

ซาราก็กำลังฟังอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ข้างหลังเขา ๑๑ ทั้งอับ ราฮัมและซาราก็แก่มากแล้ว และซาราก็หมดประจำเดือนแล้วด้วย ๑๒ ซาราก็จึงหัวเราะอยู่คนเดียวและพูดว่า “ฉันแก่มากจนใช้การไม่ได้แล้ว ผัวฉันก็แก่มากแล้วเหมือนกัน ฉันยังจะมีความต้องการทางเพศอีกหรือ”

๑๓ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็ได้พูดกับอับ รา ฮัมว่า “ทำไมนางซา ราห์ถึงได้หัวเราะและพูดว่า ‘เมื่อฉันแก่ขนาดนี้แล้วจะมีลูกได้อีกหรือ’

๑๔ มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระ ยาร์เวห์หรือ ในปี หน้าเวลา นี้เราจะกลับมาหา เจ้า มันจะเป็นช่วงฤดู ไปไม่ผล และซา ราห์จะมีลูกชายคนหนึ่ง”

๑๕ แต่ซา ราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว

แต่พระองค์บอกว่า “ไม่จริง เจ้าหัวเราะแน่ๆ”

๑๖ แล้วชายทั้งสาม คนก็ไปจากที่นั่น พวกเขามองไปที่เมืองโสโดม อับ ราฮัมเดินไปกับพวกเขา เพื่อไปส่ง

อับราฮัมต่อรองกับพระ ยาร์เวห์เพื่อเมืองโสโดม

๑๗ แล้วพระ ยาร์เวห์พูดกับตัวเองว่า “เราควรจะปิดบังอับ รา ฮัมเรื่องที่เรากำลังจะทำนี้หรือ ๑๘ เขาจะกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และเป็นมหาอำนาจ และชนชาติทั้งหมดก็จะได้รับพระพรผ่านทางเขา ๑๙ เราจะไม่ปิดบังเรื่องนี้จากเขา เพราะเราได้เลือกเขามา เพื่อเขาจะได้ส่งลูกหลานของเขา และคนในครัว

เรือนของเขา ให้ใช้ชีวิตตามแนวทางที่พระ ยาร์เวห์ต้องการให้พวก เขาเป็น คือทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เพื่อเราจะให้สิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับอับราฮัม”

๒๐ แล้วพระ ยาร์เวห์พูดว่า “มีเสียงบ่นต่อว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโม ราห์เยอะมาก และบาปของพวก เขาก็หนักหนาสาหัส ๒๑ เราจะลงไปดูสิว่า พวกเขาได้ทำอย่างที่เราได้ยืนยันมาหรือ เปล่า และถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราจะได้รู้”

๒๒ แล้วชายพวก นั้นก็บ่ายหน้าไปจากที่นั่น แล้วมุ่งตรงไปเมืองโสโดม แต่อับ ราฮัมยังคงยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ ๒๓ อับราฮัมเข้ามาใกล้พระองค์และพูดว่า “พระองค์จะทำลายคนดีไปพร้อมกับคนชั่วจริงๆหรือ ๒๔ แล้วถ้าเกิดมีคนดีสักห้าสิบคนในเมืองนั้น ละ พระองค์จะทำลายเมืองนั้นอีกหรือ พระองค์จะไม่ยกโทษให้กับเมืองนั้น เพราะเห็นแก่คนดีห้าสิบคนหรือ ๒๕ พระองค์คงจะไม่ทำอย่างนั้นแน่ ที่จะฆ่าคนดีไปพร้อมกับคนชั่ว

ถ้าเป็นอย่างนั้นคนดีกับคนชั่วก็ไม่ต่างกันเลย พระองค์คงไม่ทำอย่างนั้นแน่ ข้าพเจ้ารู้ว่า พระองค์ผู้เป็นผู้พิพากษาโลกนี้ จะทำในสิ่งที่ถูกต้องอย่างแน่นอน”

๒๖ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดว่า “ถ้าเราเจอบุคคลดีในเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะไว้ชีวิตคนในเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ห้าสิบคนนั้น”

๒๗ แล้วอับ ราฮัมก็พูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้านี่ข้างบึงอาจนึกที่พูดกับเจ้า นายของข้าพเจ้าอย่างนี้ ทั้งๆที่ข้าพเจ้าเป็นแต่ฝุ่นและขี้เถ้า ๒๘ แล้วถ้าเกิดคนดีห้าสิบคนนั้น ข้าต่อไปสักห้าคนล่ะครับ พระองค์ยังจะทำลายเมืองทั้งเมือง เพราะขาดไปแค่ห้าคนไหมครับท่าน”

แล้วพระองค์พูดว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น ถ้าเราเจอบุคคลดีสิบห้าคนที่นั่น”

๒๙ แล้วอับ รา ฮัมก็พูดกับพระองค์อีกว่า “แล้วถ้าเจอแค่สิบลูกคนดีที่นั่นล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมันเพราะเห็นแก่สิบลูกคนดีนั้น”

๓๐ แล้วอับ ราฮัมพูดต่อไปว่า “ขอพระองค์อย่าได้โกรธข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าขอร้องอีกคำ แล้วถ้าเจอแค่สามสิบคนที่นั่นล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน ถ้าเราเจอบุคคลดีสามสิบคนที่นั่น”

๓๐ แล้วอับราฮัมก็พูดว่า “ดูเถาะ ข้าพเจ้านี้ช่างบังอาจจริง ที่พูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าอย่างนี้ แล้วถ้าเกิดเจอแค่สิบคนที่นี่ล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแกยสิบคนนั้น”

๓๑ แล้วอับราฮัมพูดว่า “ขอพระองค์อย่าได้โกรธข้าพเจ้าเลย ขอถามอีกแค่ครั้งเดียว แล้วถ้าเกิดเจอแค่สิบคนที่นี่ล่ะครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแกยสิบคนนั้น”

๓๒ เมื่อพระองค์พูดกับอับราฮัมเสร็จแล้ว พระองค์ก็จากไป แล้วอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของเขา

ทูตสวรรค์มาเยี่ยมโลท

๑๙ ^๑ทูตสวรรค์สอง องค์ได้เข้ามาในเมืองโสโดมตอนเย็น โลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมือง เขาเห็นทูตสวรรค์สององค์นั้น โลทจึงลุกขึ้นเข้าไปหาพวกเขาและก้มกราบถึงพื้น ๒ โลทพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ขอได้โปรดไปแวะที่บ้านของผู้รับใช้ของท่านและค้างคืนที่นี่ จะได้ล้างเท้าแล้วตื่นแต่เช้าเดินทางต่อ”

ทูตสวรรค์ตอบว่า “ไม่ล่ะ เราจะค้างคืนที่ลานเมืองนี้”

๓ แต่โลทยังต้องพวกเขาไม่เลิก จนพวกเขายอมแวะไปพักค้างคืนที่บ้านของโลท โลทก็ได้ทำอาหารเลี้ยงพวกเขา อบขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูให้ และพวกเขาก็กินกัน

๔ ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน ผู้ชายชาวเมืองโสโดม มีทั้งหนุ่มและแก่ ทั้งเมืองได้มายืนล้อมรอบบ้านโลท ๕ พวกเขาเรียกโลทออกมาถามว่า “ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน พาพวกเขาออกมาให้เราสมสู่หน่อย”

๖ โลทออกไปนอกประตูและปิดประตูไว้

๗ แล้วโลทก็พูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขออภัยเถาะ อย่าได้ทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้เลย ๘ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ผมมีลูกสาวสองคนที่ยังไม่เคยร่วมเพศกับใครเลย ผมจะเอาพวกนางออกมาให้กับพวกท่าน พวกท่านอยากจะทำ

อะไรกับพวกนาง ก็แล้วแต่พวกท่าน แต่อย่าได้ทำอะไรกับชายสองคนนี้เลย เพราะพวกเขาได้มาอยู่ร่วมชายคากับผม ผมจะต้องปกป้องพวกเขา” ๙

๑๐ แต่ชายชาวเมืองโสโดมกลับพูดว่า “ถอยไป” และพวกเขาพูดกันว่า “โลทคนนีมาที่นี่ในฐานะแขก แล้วตอนนี้นมันจะมาตัดสินพวกเราหรือ” พวกเขาหันไปพูดกับโลทว่า “ตอนนี้พวกเราจะทำกับแกเลวร้ายยิ่งกว่าทำกับพวกนั้นอีก” พวกเขาโกรธกันเข้ามาหาโลทและใกล้เข้ามาฟังประตูแล้ว

๑๑ ชายสอง คนที่อยู่ในบ้านก็ยื่นมือของพวกเขา ออกมาลากโลทเข้าไปในบ้านแล้วปิดประตู ๑๒ แล้วทูตสวรรค์ทั้งสองก็ทำให้พวกชายที่อยู่นอกประตูบ้านนั้นตาบอด ทั้งหนุ่มและแก่ ชายพวกนั้นพยายามจะบุกเข้าไปในบ้าน จึงคลำหาประตูบ้านกันจนหมดแรง

การหลบหนีจากเมืองโสโดม

๑๓ ชายสอง คนนั้นถามโลทว่า “มีใครในครอบครัวเจ้าอีกหรือ เปล่าที่อยู่ในี่นี้ ให้พาพวกเขาออกไปจากเมืองนี้ให้หมด ทั้งพวกลูกเขย พวกลูกชายลูกสาวของเจ้า และคนอื่น ๆ อีกที่เจ้ามีในเมืองนี้” ๑๔ เพราะเรากำลังจะทำลายเมืองนี้ เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินว่าเมืองนี้ชั่วร้ายนัก พระองค์จึงได้ส่งพวกเราให้มาทำลายเมืองนี้”

๑๕ แล้วโลทได้ออกไปบอกกับพวกคู่มั่น คือพวกผู้ชายที่หมั้นกับพวกลูกสาวของเขาว่า “ลุกขึ้นไปจากที่นี่เร็ว เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้” แต่พวกลูกเขยคิดว่าโลทกำลังล้อเล่น

๑๖ เมื่อถึงตอนเช้า ทูตสวรรค์ก็เร่งโลทบอกว่า “ลุกขึ้นเร็ว รีบเอาเมียและลูกสาวสองคนของเจ้า ที่อยู่ที่นี้ออกไปจากเมืองนี้ไม่อย่างนั้น ตอนที่เมืองนี้ถูกลงโทษ เจ้าจะถูกทำลายไปด้วย”

๑๗ แต่โลทยังชักช้าอยู่ ชายสองคนนั้นจึงคว้ามือของเขา ทั้งเมียและลูกสาวของโลท เพราะพระยาห์เวห์มีเมตตาต่อโลท และทูตสวรรค์ได้พาพวกเขาออกไปถึงวันนอกเมือง

* ๑๘:๒ ลานเมือง บริเวณพื้นที่โล่งภายในเมือง โดยปกติแล้วจะตั้งอยู่ใกล้กับประตูเมือง

† ๑๘:๘ ผมจะต้องปกป้องพวกเขา ถ้าใครชักชวนให้คนเดินทางมาอยู่กับเขา เท่ากับว่าเขาได้สัญญาที่จะปกป้องคุ้มครองคนเดินทางนั้น

^{๑๗}เมื่อทูต สวรรค์ได้พาพวก เขาออกไปนอกเมืองแล้ว ทูต สวรรค์องค์หนึ่งได้พูดว่า “ให้วิ่งสุดชีวิตเลย ห้ามเหลียวหลังมามอง และอย่าหยุดที่หุบเขาในหนูละเลย ให้วิ่งไปที่เทือกเขาพวกนั้น ไม่อย่างนั้นเจ้าจะถูกทำลาย”

^{๑๘}แล้วโลทพูดกับพวก เขาว่า “ขออย่าได้ทำอย่าง นั้นเลยเจ้า นายของข้าพเจ้า ^{๑๙}ดูสิ ท่านได้กรุณากับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของ ท่าน และท่านได้แสดงความเมตตาแก่ข้าพเจ้า อย่างใหญ่ หลวง ที่ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าวิ่ง หนีไปที่เทือก เขาพวก นั้นไม่ทันแน่ ความ หายนะคงถึงตัวข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าก็จะตาย ^{๒๐}ดูสิครับ เมืองนั้นอยู่ใกล้กับเมืองนี้ พอที่ข้าพเจ้าจะวิ่งไปทัน และเป็นเมืองเล็ก ขอให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด มัน เป็นเมืองเล็กๆแล้วท่านจะได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า”

^{๒๑}แล้วทูต สวรรค์ก็พูดกับโลทว่า “ตกลงเราจะให้เจ้าวิ่งไปที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นที่ท่านพูด ถึง ^{๒๒}เร็ว เข้า รีบหนีไปที่นั่น เราจะยังทำอะไรไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะวิ่งไปถึงที่นั่น” (เมืองนั้นจึงมีชื่อว่าโสอาร์)

โสโดมและโกโมราห์ถูกทำลาย

^{๒๓}เมื่อตะวันโผล่ขึ้นมา โลทได้มาถึงเมืองโสอาร์ ^{๒๔}พระยาห์เวห์ได้ส่งไฟกำมะถันและลูกไฟตกลงมาใส่เมืองโส โดมและเมืองโกโม ราห์ เหมือนห่า ฝนจากท้องฟ้า ^{๒๕}และพระองค์ได้ทำลายเมืองเหล่านั้น ตลอด จนหุบเขาทั้งหมด และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองพวกนั้นทุกคน และทุกสิ่งทุกอย่างที่งอกขึ้นมาจากพื้นดิน

^{๒๖}เมียของโลทได้เหลียวหลังไปดู ร่างของนางได้กลายเป็นเสาเกลือไป

^{๒๗}อับ ราฮัมตื่นแต่เช้ามืดและไปยังสถานที่ที่เขายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ^{๒๘}อับ ราฮัมมองลงไปยังเมืองโส โดมและโก โม ราห์และหุบเขาทั้งหมด เขาเห็นควันลอยขึ้นจากแผ่นดินนั้น เหมือนควันจากเตาหลอมโลหะ

^{๒๙}เมื่อพระ ยาห์เวห์ทำลายเมืองต่างๆในหุบเขา พระองค์ได้ระลึก ถึงอับ รา ฮัม

พระองค์จึงนำโลทออกมาจากความ หายนะนั้น ตอนที่พระองค์ทำลายเมืองต่างๆพวกนั้นที่โลทเคยอยู่

โลทกับพวกลูกสาวของเขา

^{๓๐}จากเมืองโส อาร์ โลทได้ขึ้นไปอาศัยอยู่ตามเทือก เขาต่างๆพร้อมกับลูกสาวสองคนของเขา เพราะโลทกลัวที่จะอาศัยอยู่ในเมืองโสอาร์ เขาและลูกสาวทั้งสองอาศัยอยู่ในเถ้า ^{๓๑}พี่สาวคนโตพูดกับน้องสาวว่า “พ่อของ เราแก่แล้ว และไม่มีผู้ชายคนใดในดินแดน นี้ที่จะมาแต่งงานกับเรา †เหมือน กับที่คนอื่นอยู่บนโลกนี้เขาทำกัน ^{๓๒}ไปเถอะ ไปให้พ่อเราดื่มเหล้า อุ่นกัน แล้วพี่จะเข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อ เราจะได้มีผู้สืบ เชื้อสายต่อไป ผ่านทางพ่อของเรา”

^{๓๓}แล้วในคืน นั้น ลูกสาวทั้งสอง คนของโลทให้พ่อของนางดื่มเหล้า อุ่นจนเมามาย แล้วลูกสาวคนโตได้เข้าไปมีเพศ สัมพันธ์กับโลท แต่โลทไม่รู้ตัวเลยว่านางเข้ามานอนกับเขาตั้งแต่เมื่อ ไหว้และลุก ขึ้นไปตั้งแต่เมื่อ ไหว้

^{๓๔}วันต่อ มาพี่ สาวคนโตพูดกับน้อง สาวว่า “ดูสิ เมื่อ คืน นี้ พี่ได้เข้าไปร่วมหลับ นอนกับพ่อแล้ว ให้เราไปมอมเหล้า อุ่นพ่ออีกคืนนี้ น้องจะได้เข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อ เพื่อที่เราจะได้มีผู้สืบ เชื้อ สายผ่านทางพ่อ เรา”

^{๓๕}แล้วในคืนนั้น ลูกสาวทั้งสองคน ได้มอมเหล้า อุ่นพ่อจนเมามาย แล้วลูกคนเล็กก็เข้าไปมีเพศ สัมพันธ์กับโลท แต่โลทไม่รู้ตัวเลยว่านางมานอนกับเขาตั้งแต่เมื่อ ไหว้ และนางลุกขึ้นไปตั้งแต่เมื่อ ไหว้

^{๓๖}ลูกสาวทั้งสองคนของโลทได้ตั้ง ท้องกับพ่อของ นาง ^{๓๗}ลูกสาวคนโตคลอดลูกชายนางตั้ง ชื่อเขาว่า โม อับ เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวโม อับจนทุกวันนี้ ^{๓๘}ลูกสาวคนเล็กคลอดลูกชายเหมือน กัน เธอตั้ง ชื่อเขาว่า เบน-อัม มี †เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวอัม โมนจนทุกวันนี้

* ๑๙:๒๒ *โสอาร์* ชื่อนี้แปลว่า “เล็ก”

† ๑๙:๓๑ *แต่งงานกับเรา* หรือ “จะร่วมหลับนอนกับพวกเรา” หรือ “มีเพศสัมพันธ์กับพวกเรา”

‡ ๑๙:๓๘ *เบน-อัมมี* ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ลูกชายของประชาชนของฉัน”

อับราฮัมไปถึงเมืองเกอราห์

๒๐ อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นตรงไปยังแผ่นดินของเนเกบ เขาตั้งถิ่นฐานอยู่ระหว่างเมืองเคเดซและเมืองซุร์ ตอนที่เขาอาศัยอยู่ในเมืองเกอราห์ในฐานะคนต่างชาตินั้น อับราฮัมบอกประชาชนเรื่องซาราห์เมียของเข่ว่า “ซาราห์เป็นน้องสาวของผม” กษัตริย์อามีเมเลคของเมืองเกอราห์จึงส่งคนไปหา และกษัตริย์ได้นางซาราห์มา “พระเจ้าได้มาเข้าฝันอามีเมเลคในตอนกลางคืน พระองค์พูดกับเขาว่า “ดูสิ เจ้ากำลังจะตาย เพราะผู้หญิงที่เจ้าเอามานั้นนางมีสามีแล้ว”

“ตอนนั้นอามีเมเลคยังไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง กษัตริย์จึงพูดว่า “ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะฆ่าคนบริสุทธิ์หรือ” อับราฮัมเองบอกกับข้าพเจ้าว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ และนางซาราห์เองบอกว่า ‘อับราฮัมเป็นพี่ชายของฉัน’ ข้าพเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจและมีมือที่ใสสะอาด”

แล้วพระยาห์เวห์พูดกับอามีเมเลคในความฝันว่า “เรารู้ว่าเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราถึงได้กั้นเจ้าไว้ไม่ให้ทำบาปต่อเรา เราจึงไม่ให้เจ้าแตะต้องนาง” ตอนที่คืนเมียของชายคนนั้นกลับไปซะ เพราะอับราฮัมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะอธิษฐานให้กับเจ้าและเจ้าจะมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมคืน ก็ให้เจ้ารู้ไว้ว่าตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้าทั้งหมดจะตายแน่”

อามีเมเลคตื่นแต่เช้าตรู่ เขาเรียกผู้รับใช้ทั้งหมดของเขา และเล่าความฝันทั้งหมดให้พวกเขาฟัง พวกเขารับใช้กลัวมาก แล้วอามีเมเลคเรียกอับราฮัมมาพบ และพูดกับเขาว่า “เจ้าทำอย่างนี้กับพวกเราทำไม เราได้ทำผิดอะไรกับเจ้าหรือ เจ้าถึงได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่ให้กับเราและอาณาจักรของเรา เจ้าได้ทำกับเราในสิ่งที่ไม่สมควรทำ” ออแล้วอามีเมเลคได้ถามอับราฮัมว่า “เจ้าคิดเรื่องอย่างนี้ได้ยังไง ถึงได้ทำอย่างนี้”

อับราฮัมตอบว่า “อันที่จริงข้าพเจ้าคิดว่า ‘ไม่มีใครในที่นี้เคารพยำเกรงพระเจ้าแน่ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเพราะเมียของข้าพเจ้า’” แล้วอีกอย่างหนึ่ง นางก็เป็นน้องสาวของข้าพเจ้าจริงๆ พ่อเดียวกันแต่คนละแม่ และนางได้กลายเป็นเมียของข้าพเจ้า

เมื่อพระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าต้องเดินทางจากบ้านพ่อของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้บอกกับนางว่า ‘ขอให้น้องช่วยทำอย่างนี้ให้กับพี่หน่อย คือทุกๆ ที่ที่เราไป ให้พูดถึงพี่ว่า เขาเป็นพี่ชายของฉัน”

แล้วอามีเมเลคก็เอาแกะวัว และทาสชายหญิง มอบให้กับอับราฮัม และคืนนางซาราห์ให้กับอับราฮัมด้วย อามีเมเลคบอกว่า “ดูสิ แผ่นดินของเราอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว ตรงไหนที่เจ้าชอบก็เข้าไปอยู่ได้เลย”

แล้วอามีเมเลคพูดกับซาราห์ว่า “ดูสิ เราได้ให้เครื่องเงินหนึ่งพันชินกับพี่ชายของเจ้า เครื่องเงินเหล่านี้จะเป็นของเจ้า เพื่อพิสูจน์ให้กับทุกๆ คนที่อยู่กับเจ้าได้เห็นว่า เจ้านั้นบริสุทธิ์ไม่ได้ทำอะไรผิด”

จากนั้นอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าได้เฝ้ายาวรักษาอามีเมเลคเมียของเขา และสาวใช้ของเขาให้มีลูกได้อีก ก่อนหน้านั้นพระยาห์เวห์ได้ปิดครรภ์ของหญิงทุกคนในครัวเรือนของอามีเมเลคไม่ให้มีลูก เพราะซาราห์เมียของอับราฮัม

ลูกชายของซาราห์

๒๑ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้แสดงความกรุณาต่อซาราห์ตามที่พระองค์ได้พูดไว้ พระองค์ทำกับซาราห์ตามที่พระองค์สัญญาไว้ ซาราห์ได้ตั้งท้องและคลอดลูกชายให้กับอับราฮัมตอนที่เขาแก่มากแล้ว ตรงตามเวลาที่พระเจ้าได้บอกนางไว้ อับราฮัมตั้งชื่อลูกชายของเขาวัวอิสอัค เป็นลูกที่ซาราห์ได้คลอดให้กับเขา อับราฮัมได้ขลิบให้อิสอัคลูกชายเขา เมื่ออิสอัคมีอายุได้แปดวัน ตามที่พระเจ้าได้สั่งเขาไว้

เมื่ออิสอัคลูกชายของเขาเกิดมา อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี ซาราห์พูดว่า “พระเจ้าทำให้ฉันหัวเราะดีใจ ทุกๆ คนที่ได้ยินเรื่องนี้จะหัวเราะดีใจกับฉัน” แล้วซาราห์พูดว่า “ไม่มีใครเคยคิดว่าจะได้พูดกับอับราฮัมว่า ‘ซาราห์จะให้นมลูก’ แต่ฉันได้คลอดลูกชายให้กับเขา ตอนที่เขาแก่แล้ว”

ปัญหาที่บ้าน

อิสอัคโตขึ้นจนหย่านมได้แล้ว อับราฮัมจ้างงานเลี้ยงฉลองใหญ่โตในวันที่เขาหย่านมนั้น ซาราห์เห็นอิสมาเอลลูกชายของฮาการ์ชาวอียิปต์ ที่นางได้คลอดให้กับอับราฮัม

ซมา เอลกำลังเล่นอยู่กับอิสอัค ลูกชายของนาง ^{๑๐} นางซาราห์จึงพูดกับอับราฮัมว่า “โล้ทาสคน นี้ไปพร้อม กับลูกชายของนาง เพื่อลูก ทาสนี้จะไม่ ต้องมาแบ่งมรดกกับอิสอัค ลูกชายของฉัน”

^{๑๑} เรื่องนี้ทำให้อับราฮัมเครียดมาก เพราะเป็นห่วงอิสอัค เอลลูกชายของเขา ^{๑๒} แต่พระเจ้าบอกอับราฮัมว่า “เจ้าไม่ต้องเครียดกับเรื่องลูกของเจ้ากับนางทาสนั้น ให้ทำทุกอย่างตามที่ซา ราห์บอกกับเจ้าเถอะ เพราะคน ที่จะสืบ เชื้อ สายให้กับเจ้า นั้นมาจากลูกหลานของอิสอัค ^{๑๓} ส่วนลูกชายที่เกิดจากทาสคน นี้ เราจะทำให้เขาเป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาก็เป็นลูกของเจ้าเหมือนกัน”

^{๑๔} แล้วอับราฮัมก็ตื่นแต่เช้า ตริู เขาเอาอาหารและถูง นำมาให้ฮา การ์ เขาเอาของพวก นั้นวาง ไว้บนขาของ นางพร้อม กับเด็กนั้น แล้วเขาก็ส่งนางไป นางก็จากไป และเดินเร็วออกไปในทะเลทรายเบเออร์เซบา

^{๑๕} เมื่อนำในถูงหมด ฮาการ์จึงวางถูงลงใต้พุ่มไม้ ^{๑๖} และนางเดินไปนั่งอยู่ห่างๆเท่ากับระยะทางลูกศรยิงถึง นางพูดว่า “อย่าให้ฉันต้องเฝ้าถูงของฉันตายเลย” แล้วนางนั่งอยู่ห่างๆและเริ่มร้องไห้

^{๑๗} แต่พระเจ้าได้ยินเสียงร้องของเด็ก และพูดของพระเจ้าได้เรียกฮาการ์จากสวรรค์ พูดสวรรค์พูดกับนางว่า “ฮาการ์ เป็นอะไรไป ไม่ต้องกลัว เพราะพระเจ้าได้ยินเสียง ร้องของเด็กที่นั่น ^{๑๘} ลูก ขึ้น ยกเด็กขึ้นมาถอดไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่”

^{๑๙} จากนั้นพระเจ้าทำให้นางเห็นบ่อน้ำ นางจึงไปที่บ่อน้ำและเติมน้ำจนเต็มถูง แล้วเอาน้ำให้เด็กดื่ม

^{๒๐} พระเจ้าอยู่กับเด็ก ชายคน นั้น และเขาได้เติบโตขึ้น เขาอาศัยอยู่ในทะเลทราย และได้ขึ้นเป็นนัก ยิง ธนู ^{๒๑} อิสอัค เอลอาศัยอยู่

ในทะเลทรายปาราน แม่ของเขหาเมียชาวอียิปต์ให้กับเขา

การต่อรองของอับราฮัมกับอามีเมเลค

^{๒๒} ในเวลา นั้นอามี เม เลคและฟี โคลล์ ผู้บัญชาการทหารของกองทัพอามี เม เลค พุดกับอับราฮัมว่า “พระเจ้าอยู่กับท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ ^{๒๓} ตอน นี้ให้สาบานกับเราที่นี่ต่อหน้าพระเจ้าว่า ท่านจะไม่หลอก ลวงเราหรือลูก หลานของเรา ท่านจะต้องจงรักภักดีกับเราเหมือนกับที่เราจงรักภักดีกับท่าน ท่านต้องสาบานว่าจะจงรักภักดีกับเราและแผ่นดินนี้ที่ท่านอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างชาติ”

^{๒๔} แล้วอับราฮัมพูดว่า “ข้าพเจ้าสาบาน” ^{๒๕} จากนั้นอับราฮัมบ่นกับอามีเมเลคเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวกคนรับใช้ของอามีเมเลคยึดครองไว้

^{๒๖} อามีเมเลคพูดว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำเรื่องแบบนี้ ท่านไม่ได้บอกเรา และเราก็ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลยจนถึงวันนี้”

^{๒๗} อับราฮัมได้เอาแกะและวัวมาให้กับอามีเมเลค และเขาทั้งสองคนได้ทำข้อตกลงกัน ^{๒๘} อับราฮัมได้แยกถูง แกะตัว เมียเจ็ด ตัว ๑ ออกมาจากฝูงของมั้น

^{๒๙} จากนั้นอามีเมเลคได้พุดกับอับราฮัมว่า “ถูงแกะเจ็ดตัวที่ท่านแยกออกมาไว้ต่างหากนี้ หมายถึงอะไร”

^{๓๐} อับราฮัมตอบว่า “ท่านจะต้องรับถูงแกะตัว เมียทั้งเจ็ด ตัวนี้จากมือของข้าพเจ้า มันจะเป็นพยานให้ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นคนซุดบ่อน้ำนี้ขึ้นมา”

^{๓๑} หลังจากนั้น บ่อน้ำนั้นมีชื่อว่าเบเออร์เซบา เพราะพวกเขาสองคนได้สาบานกันที่นั่น

^{๓๒} แล้วอับราฮัมและอามี เม เลคได้ทำข้อตกลงกันที่เบเออร์เซบา จากนั้นทั้งอามีเมเลคและฟี โคลล์ผู้ บัญชาการทหารของเขา ได้ลุกขึ้นและกลับไปยังแผ่นดินของฟิลิสเตีย

*๒๑:๙ กำลังเล่นอยู่กับอิสอัคลูกชายของนาง ข้อความนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ในภาษาฮีบรูฉบับมาตรฐานเขียนแค่คำว่า “กำลังเล่นอยู่”

†๒๑:๒๕ ถูงแกะตัวเมียเจ็ดตัว เลขเจ็ดในภาษาฮีบรูออกเสียงเหมือนกับคำว่า “สาบาน” หรือ “สัญญา” และมันเหมือนส่วนท้ายของชื่อ เบเออร์เซบา สัตว์เจ็ดตัวนี้เป็นหลักฐานของคำสัญญาในครั้งนี้

‡๒๑:๓๑ เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อน้ำแห่งคำสาบาน”

^{๓๓}อับ ราฮัมได้ปลูกต้นแทม มาริสก์ *ขึ้นต้นหนึ่งทีเบ เออร์เซบา และที่นั่นเอง เขาได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ พระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์ ^{๓๔}และอับราฮัมได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียในฐานะคนต่างชาติเป็นเวลานาน

พระยาห์เวห์ลงใจอับราฮัม

๒๒ ^๑หลังจากเหตุการณ์พวกนี้ พระเจ้าได้ลงใจอับราฮัมดู พระองค์พูดกับเขาว่า “อับราฮัม”

อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

^๒พระองค์พูดอีกว่า “ให้เอออิส อัครลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวของเจ้า พาเขาไปที่แผ่นดินของแคว้นโมรียาห์ เอาเขาไปถวายเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งที่เราจะบอกกับเจ้า”

^๓อับราฮัมจึงตื่นแต่เช้าตรู่ เขาผูกอานบนหลังลาของ เขา และพาคนรับใช้หนุ่มสองคนไปด้วย พร้อมกับอิสอัค อับราฮัมตัดพินสำหรับเครื่องเผาบูชา และเขาออกเดินทางไปยังสถานที่ที่พระเจ้าบอกเขา “ในวันทีสาม อับราฮัมมองขึ้นไป เห็นสถานที่นั้นแต่ไกล ^๔แล้วอับราฮัมบอกกับคนรับใช้ของเขาว่า “พวกเจ้าคอยอยู่ที่นี้กับลานะ เด็กกับข้าจะขึ้นไปทีนั้น พวกเราจะไปนมัสการพระเจ้า แล้วพวกเราจะกลับมามาเจ้า”

^๕อับราฮัมจึงเอาพินสำหรับเครื่องเผาบูชาแล้ววางบนไหล่ของอิสอัค ส่วนเขาถือไฟและมิด แล้วทั้งสองก็เดินขึ้นไปด้วยกัน ^๖อิสอัคพูดกับอับราฮัมพ่อของเขาว่า “พ่อครับ”

อับราฮัมตอบว่า “ว่าไงลูก”

อิสอัคพูดว่า “ทั้งไฟและพินก็มีอยู่ที่นี้แล้ว แต่แกะที่จะเอาไปเผาเป็นเครื่องบูชาอยู่ที่ไหนล่ะครับ”

^๗อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าเองจะจัดหาแกะที่จะใช้เผาเป็นเครื่องบูชา” และทั้งสองคนได้เดินทางต่อไปด้วยกัน

เรื่องที่เกิดขึ้นบนภูเขา

^๘แล้วพวกเขาได้มาถึงสถานที่ที่พระเจ้าบอกกับเขา อับราฮัมสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเขาจัดพินบนแท่นบูชา จากนั้นเขาได้มัดอิสอัคลูกชายของเขาและจับเขาบนอานบนแท่นบูชาบนกองพินนั้น ^๙จากนั้นอับราฮัมได้ยื่นมือไปหยิบมิด เพื่อจะฆ่าลูกชายของเขา

^{๑๐}แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้เรียกอับราฮัมจากสวรรค์ และพูดว่า “อับราฮัม อับราฮัม” อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่แล้ว”

^{๑๑}ทูตสวรรค์พูดว่า “หยุดเถิด อย่าได้ลงมือของเจ้าบนเด็กนั้น อย่าได้ทำอะไรเขาเลย เพราะตอนนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเคารพยำเกรงพระเจ้า เจ้าไม่ได้หวงแหนลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้าจากเรา”

^{๑๒}และเมื่ออับราฮัมเงยหน้าขึ้น เขาเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่กับพุ่มไม้ อับราฮัมจึงเดินไปจับแกะตัวนั้นมาฆ่าถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนลูกชายของเขา

^{๑๓}จากนั้นอับราฮัมตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “พระยาห์เวห์จัดหาให้” *เหมือน กับที่คนพูดกันจนถึงทุกวันนี้ว่า “บนภูเขาของพระยาห์เวห์ พระองค์จัดหาให้”

^{๑๔}แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้เรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สองจากสวรรค์

^{๑๕}พระองค์พูดว่า “พระยาห์เวห์สัญญากับตัวพระองค์เองว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้ และไม่ได้หวงแหนลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้า ^{๑๖}เราสัญญาว่าเราจะอวยพรเจ้าอย่างแน่นนอน และเราจะให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล และลูกหลานของเจ้าจะชนะศัตรู และยึดเมืองต่างๆของพวกเขาไว้

^{๑๗}และเราสัญญาว่า ทุกชนชาติบนโลกนี้จะได้รับพรเพราะลูกหลานของเจ้า เพราะเจ้าเชื่อฟังเรา”

* ๒๑:๓๓ **ต้นแทมมาริสก์** ต้นไม้ขนาดเล็ก มีดอกสีขาว โตเร็ว ไม้ที่ทนทาน เกิดในทะเลทราย เมล็ดของมันเป็นขน

† ๒๒:๑๒ **เจ้าไม่ได้... จากเรา** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าได้พิสูจน์แล้วว่า เจ้ายอมที่จะถวายลูกชายของเจ้าเป็นเครื่องบูชาให้กับเรา”

‡ ๒๒:๑๔ **พระยาห์เวห์จัดหาให้** หรือ “พระยาห์เวห์มองเห็น” ในภาษาฮีบรูคือ “ยาห์เวห์ ยีเรห์”

๑๙ จาก นั้นอับ ราฮัมก็กลับไปหาพวกคนใช้
ห่มของเขา และพวกเขาทั้งหมดลุกขึ้น พา
กันกลับไปยังเบเออร์เซบา และอับ ราฮัมได้
อาศัยอยู่ในเบเออร์เซบาต่อไป

๒๐ หลัง จากเหตุการณ์ทั้งหมด นี้ มีคนมา
บอกกับอับ ราฮัมว่า “มิลคาห์ได้คลอดลูกชาย
หลาย คนให้กับนา โฮร์น้อง ชายของท่าน
เหมือนกัน” ๒๑ ลูกชายคนโตชื่ออูส คนที่สอง
ชื่อบูนส คนที่สามชื่อเคมูเอล (เคมูเอลเป็นพ่อ
ของชาวอาร์ม) ๒๒ และยังมีเศด ฮาไซ ปี
ลดาซ ยิดลาฟ และเบธูเอล” ๒๓ เบธูเอลเป็น
พ่อของนางเรเบคาห์ มิลคาห์ได้คลอดลูกชาย
แปด คนให้กับนา โฮร์น้อง ชายของอับ ราฮัม
๒๔ เมียน้อยของนาโฮร์ชื่อโรมาห์ ก็มีลูกชาย
ให้กับเขาหลาย คนเหมือนกัน ชื่อว่า ทิบาร์
กาฮัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

ซาร่าห์ตาย

๒๓ ซาร่าห์มีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ด
ปี ๒ นางตายที่เมืองคิริยา ทอรา บา
(คือเมืองเฮ โบ รน) ในแคว้นคานาอัน อับ
ราฮัมเศร้าโศกเสียใจมาก เขาร้องไห้ให้กับซาร่าห์
๓ อับ ราฮัมลุกขึ้นยืนอยู่ด้านข้างของร่าง
เมียเขาและพูดกับชาวฮิตไทต์ว่า ““ผมเป็น
คนต่างชาติที่เข้ามาอาศัยอยู่กับพวกท่าน ขอ
ให้พวก ท่านแบ่งที่ดินให้กับผมบ้าง เพื่อผม
จะได้ใช้ฝังร่างของเมียผม”

๔ ชาวฮิตไทต์จึงตอบอับ ราฮัมว่า ๖ “ฟังเร
นะท่าน ท่านเป็นเจ้าของผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลาง
พวกเรา เลือกลงที่ฝังศพที่ดีที่สุดของพวกเรา
ใช้ฝังเมียท่านได้เลย ไม่มีใครหวงแค้นที่ฝัง
ศพของเขาหรือขัด ขวางท่านจากการ ฝัง ศพ
นาง”

๗ อับ ราฮัมจึงลุก ขึ้นโค้งคำนับชาวฮิตไทต์
๘ และพูดกับพวก เขาว่า “ถ้าท่านยินดีที่จะ
ให้ผมฝัง ศพเมียผมแล้วละก็ ช่วยไปพูดกับ
เอ โฟ รนลูกชายของโต หาร์ให้กับผมหน่อย
๙ ช่วยบอกให้เขาขายถ้ำมัค เปลาห์ที่เขาเป็น
เจ้าของ ที่อยู่ตรงท้ายทุ่งของเขาให้กับผม
หน่อย ขอ ให้เขาขายผมเต็มราคาต่อ หน้า
พวก ท่าน เพื่อผมจะได้เป็นเจ้าของเอาไว้
สำหรับฝังศพ”

๑๐ เอ โฟ รนก็นั่งอยู่ที่ นั้นท่ามกลางชาวฮิต
ไทต์ เอ โฟ รนชาวฮิตไทต์ได้ตอบอับ รา ฮัม
ไป และชาวฮิตไทต์ที่เข้ามาอยู่ที่ประตูเมืองก็
ได้ยืนกันหมดทุกคน เอ โฟ รนพูดว่า ๑๑ “ไม่
ได้หรอกท่าน ฟังผมนะ ผมจะยกท้องทุ่งนั้น
พร้อมกับถ้ำให้กับท่าน ต่อหน้าประชาชนของ
ผม ผมยกมันให้กับท่าน เอา ไปฝัง ศพเมีย
ของท่านได้เลย”

๑๒ แล้วอับ รา ฮัมโค้ง คำนับต่อชาวฮิต ไทต์
๑๓ อับ ราฮัมพูดกับเอ โฟ รนต่อ หน้าประชาชน
ของแผ่นดินนั้นว่า “ฟังผมหน่อย ผมจะจ่าย
ค่าท้องทุ่งนั้น รับมันไว้เถิด และผมจะได้ฝัง
ศพไว้ที่นั่น”

๑๔ เอ โฟ รนตอบอับ ราฮัมว่า ๑๕ “ท่านครับ
ฟังผมนะ ที่ดินผืนนั้นมีราคาเท่ากับเงินสี่กิโล
ครึ่ง *ท่านนั้นเอง มันไม่มีความหมายอะไร
เลยสำหรับท่านและผม เอาศพไปฝังเถิด”

๑๖ อับ ราฮัมฟังเอ โฟ รน แล้วอับ ราฮัมชั่งเงิน
ให้กับเอ โฟ รน ตามที่เอ โฟ รนได้พูดไว้ต่อหน้า
ชาวฮิตไทต์ เป็นเงินสี่กิโลครึ่ง ตามน้ำหนัก
ทั่วไปที่พ่อค้าใช้กันในสมัยนั้น

๑๗ ที่ดินของเอ โฟ รนในมัค เปลาห์ ทุ่ง
ตะวันออกของมัมเร ที่ดินและถ้ำใน นั้น
ต้นไม้ทั้งหมดบนที่ดิน นั้น และพื้นที่รอบๆ
ก็ได้กลายเป็นของอับ รา ฮัม ถูก ต้องตาม
กฎหมาย ๑๘ ต่อหน้าชาวฮิตไทต์ ที่เข้ามาอยู่
ที่ประตูเมืองทุกคน ๑๙ หลังจากนั้นอับ ราฮัม
จึงฝัง ศพซาร่าห์เมียของเขาในถ้ำที่อยู่บน
ท้อง ทุ่งของมัค เปลาห์ ทางตะวันออกของ
มัมเร (คือเฮ โบ รน) บนแผ่นดินคานาอัน
๒๐ ที่ดินและถ้ำนั้นจึงกลายเป็นสมบัติของอับ
ราฮัมตามกฎหมาย อับ ราฮัมซื้อถ้ำนั้นมาจาก
ชาวฮิตไทต์ เอาไว้เป็นที่ฝังศพ

การหาเมียให้อิสอัค

๒๔ อับ ราฮัมก็แก่มาอยู่แล้ว และพระ
เจ้าห์เวห์ได้ช่วยพรอับ รา ฮัมในทุ
กเรื่อง ๒ อับ ราฮัมพูดกับคนรับ ใช้ที่ทำงานกับ
เขามานานที่สุด เขาคอยดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เป็นของอับ ราฮัม อับ ราฮัมบอกกับเขาว่า

*๒๓:๑๕ เงินสี่กิโลครึ่ง แปลตรงๆได้ว่า “เงิน ๔๐๐ เซเชล”

“เอามือเจ้ามาวางไว้ใต้ขาเรา”^๓ เราจะให้เจ้าสาบานกับเราต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พระเจ้า แห่งฟ้า สวรรค์และแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาเมียให้ลูกชายของเรา จากหญิงชาวคานาอัน ที่เรากำลังอาศัยอยู่นี้^๔ เจ้าต้องสาบานว่า เจ้าจะกลับไปยังประเทศของเรา ไปหาญาติพี่น้องของเรา และหาเมียให้อิส อัครลูกชายของเราจากที่นั่น”

^๕ แล้วคนรับใช้นั้นพูดกับอับ ราฮัมว่า “ถ้าเกิดผู้ หญิงคน นั้นไม่ ยอมตามข้าพเจ้ามาในดินแดนแห่งนี้ละครับท่าน ข้าพเจ้าควรจะพา ลูกชายของท่านกลับไปยังประเทศที่ท่านจากมาหรือเปล่า”

^๖ อับ ราฮัมบอกกับเขาว่า “อย่าพาลูกชายของเรากลับไปที่นี่”^๗ พระยาร์เวห์ พระเจ้า แห่งฟ้า สวรรค์ เป็นผู้ที่ได้พาเราออกมาจากบ้านของพ่อเรา และจากแผ่นดินของญาติๆ เรา และเป็นผู้ที่พูดกับเรา และให้สัญญากับเราว่า ‘เราจะยกดินแดนนี้ให้กับลูกหลานของเจ้า’ พระองค์จะส่งทูต สวรรค์ของพระองค์นำหน้าเจ้า และเจ้าจะได้หาเมียให้กับลูกชายของเราจากที่นั่น^๘ แต่ถ้าหญิงคนนั้นไม่ยอมตามเจ้ามา เจ้าก็จะเป็นอิสระจากคำสาบานที่เจ้าให้กับเรา แต่เจ้าจะต้องไม่พาลูกชายของเรากลับไปที่นี่อย่างเด็ดขาด”

^๙ แล้วคนรับใช้นั้นได้วางมือของเขาไว้ใต้ขาของอับ ราฮัม และเขาได้สาบานกับอับ ราฮัมเกี่ยวกับเรื่องนี้

^{๑๐} แล้วคนรับใช้นั้นได้ออกลูบตัวจากฝูงสัตว์ของเจ้านายไปด้วย พร้อมกับของขวัญหลายอย่างจากเจ้านายไปกับเขาด้วย เขาออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองนาโฮร์ ที่อยู่ในดินแดนเมโสโปเตเมีย^{๑๑} เขาให้อูฐของเขาพักอยู่ที่ข้างบ่อน้ำนอกเมือง ตอนนั้นเป็นเวลาเย็น พวกสาวๆทั้งหลายในเมืองจะออกมาตักน้ำกัน

^{๑๒} แล้วเขาพูดว่า “ข้า แต่ พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอับ ราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในวันนี้ด้วยเถิด ขอโปรดแสดงความเมตตากับอับ ราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”^{๑๓} เกิดข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ข้างบ่อน้ำนี้ และพวก

สาวๆทั้งหลายในเมืองกำลังออกมาตักน้ำกัน^{๑๔} ขอให้มันเป็นไปตามนี้ด้วยเถิด คือเมื่อข้าพเจ้าพูดกับหญิงคนหนึ่งว่า ‘ขอติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย’ ขอให้นางตอบว่า ‘เต็มสิคะ ฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านเต็มด้วย’ ก็ขอให้นางเป็นคนนั้นที่พระองค์ได้แต่งตั้งไว้ให้กับอิส อัคร ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์ได้แสดงความเมตตา กับเจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๑๕} และก่อนที่คนรับใช้จะพูดจบ เรเบคาห์ ได้ปรากฏตัวออกมา นางเป็นลูกสาวของเบธเอล เบธเอลเป็นลูกชายของมิลคาห์เมียของนาโฮร์ นาโฮร์เป็นน้องชายของอับ ราฮัม เรเบคาห์แบกเหยือกน้ำอยู่บนบ่าของเธอ^{๑๖} เธอเป็นหญิงสาวที่สวยงาม และเป็นหญิงพรหมจารี ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายคนไหนเลย นางเดินลงไปบ่อน้ำและติมน้ำจนเต็มเหยือก จากนั้นเดินกลับมา^{๑๗} คนรับใช้วิ่งไปหานางและพูดว่า “ขอเราติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย”

^{๑๘} นางตอบว่า “เชิญเต็มเลยเถาะท่าน” แล้วนางรีบเอาเหยือก น้ำลงจากบ่ามาถือไว้ในมือ และให้เขาเต็ม^{๑๙} เมื่อนางให้เขาติมน้ำเสร็จแล้ว นางพูดว่า “ฉันจะตักน้ำให้อูฐท่านเต็มด้วย จุนกว่าพวกมันจะเต็มเสร็จ”^{๒๐} แล้วนางรีบเทน้ำในเหยือกลงในรางจนหมด แล้ววิ่งกลับไปตักน้ำที่บ่อมาอีก และนางได้ตักน้ำให้อูฐทุกตัวของเขาค่ะ

^{๒๑} คนรับใช้เฝ้า มอง ดูนางอยู่เงียบๆเพื่อจะรู้ว่า พระยาร์เวห์จะทำให้การเดินทางของเขาประสบความสำเร็จหรือไม่^{๒๒} เมื่ออูฐทุกตัวติมน้ำจนเสร็จแล้ว คนรับใช้ได้เอาหัวทองคำสำหรับใส่จมูก หน้ากากรัม ครึ่ง และกำไลข้อมือทองคำหนึ่งคู่ หน้าข้างละห้าสิบบาทรัม รวมเป็นหนึ่งร้อยสิบบาทรัมให้กับนาง^{๒๓} และพูดว่า “ช่วยบอกเราหน่อยว่าเจ้าเป็นลูกสาวของใคร แล้วที่บ้านพ่อเจ้าพอจะมีห้องว่างให้พวกเราพักค้างคืนได้หรือเปล่า”

^{๒๔} เรเบคาห์ตอบเขาว่า “ฉันเป็นลูกสาวของเบธเอล ลูกชายของมิลคาห์กับนาโฮร์”^{๒๕} เรเบคาห์พูดต่อไปว่า “เรามีทั้งฟางและ

^๓๒๕:๒ **เอามือเจ้ามาวางไว้ใต้ขาเรา** เมื่อคนสาบานกันเขาจะอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออัญมณีที่สำคัญ การวางมือใต้ขาคือ คงหมายถึงจับลูกอ้อนซะ เป็นการสาบานโดยอ้อมพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของอับราฮัม

หญิงแห่งอย่างเหลือเฟือ และมีที่ว่างให้ท่านพักค้างคืนด้วย”

^{๒๖} แล้วคนรับใช้ได้ก้มกราบนมัสการพระยาห์เวห์ ^{๒๗} เขาพูดว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ผู้เมตตาและซื่อสัตย์ต่อเจ้า นายของข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ได้นำทางข้าพเจ้ามาจนถึงบ้านญาติๆของเจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๘} แล้วหญิงสาวได้วิ่งไปบอกคุณในครัวเรือนของแม่มางเกียว กับเรื่องนี่ทั้งหมด ^{๒๙-๓๐} เรเบคาห์มีพี่ชายหนึ่งคนชื่อลาบัน เรเบคาห์ได้เล่าเรื่องต่างๆที่ชายคนนั้นได้บอกกับนาง เมื่อลาบันได้ฟังและเห็นห้วงที่ใสแจ่มและกำไลบนข้อมือของน้องสาว เขาก็วิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ และพบชายคนนั้นยืนอยู่กับอูฐของเขาข้างบ่อน้ำ ^{๓๑} ลาบันจึงพูดว่า “เชิญเข้ามาสิครับ ท่านผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพร ท่านยืนอยู่ข้างนอกนี้ทำไม ผมได้เตรียมบ้านและสถานที่สำหรับอูฐของท่านไว้แล้ว”

^{๓๒} แล้วชายคนนั้นได้เข้าไปในบ้าน แล้วลาบันให้คนขนของลงจากหลังอูฐเหล่านั้น แล้วเอาฟางมาเสียดอูฐ จากนั้นเอาน้ำมาให้ชายคนนั้นและพวกชายที่มาอยู่กับเขาล้างเท้ากัน ^{๓๓} แล้วพวกเขาได้เอาอาหารมาวางไว้ตรงหน้าให้เขากิน แต่คนใช้ของอับราฮัมพูดว่า “ผมจะไม่กินจนกว่าจะได้พูดในสิ่งที่ผมต้องพูด” ลาบันพูดว่า “พูดมาสิ”

^{๓๔} ชายคนนั้นจึงพูดว่า “ผมเป็นผู้รับใช้ของอับราฮัม ^{๓๕} พระยาห์เวห์ได้อวยพรเจ้านายของผมมาก จนท่านกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ให้พวกฝูงแกะ ฝูงวัว เงิน ทอง ทาส ชายหญิง ฝูงอูฐ และฝูงลา กับท่าน ^{๓๖} แล้วซาราห์เมียของนายผมได้คลอดลูกชายให้กับเจ้านายผม ตอนที่นางแก่มากแล้ว และอับราฮัมได้ยกทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามีให้กับลูกชายของเขา ^{๓๗} เจ้านายผมให้ผมสาบานกับท่าน และท่านบอกว่ายอย่าได้หาเมียให้กับลูกชายของเราจากลูกสาวของชาวคานาอัน ที่เรากำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขานี้ ^{๓๘} แต่เจ้าต้องไปที่บ้านของพ่อเรา และไปหาญาติๆของเรา และหาเมียให้ลูกของเราจากที่นั่น” ^{๓๙} แล้วผมพูดกับนายว่า ‘บางทีหญิงสาว อาจจะไม่ยอมตามผมมาก็ได้’ ^{๔๐} แล้วเจ้านายบอกผมว่า ‘พระยาห์เวห์ที่เราเชื่อ

ฟังอยู่เสมอ จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า พระองค์จะทำให้การเดินทางของเจ้าประสบความสำเร็จ และเจ้าจะหาเมียให้กับลูกชายเราจากญาติพี่น้องของเรา และจากครอบครัวของเรา ^{๔๑} แต่เจ้าไปหาญาติพี่น้องของเรา เจ้าก็จะเป็นอิสระจากคำสาบานนี้แล้ว ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ยอมยกลูกสาวให้มากับเจ้าก็ตาม เจ้าก็เป็นอิสระจากคำสาบานของเรา’

^{๔๒} ในวันนี้ เมื่อผมมาถึงบ่อน้ำ ผมพูดว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าพระองค์จะทำให้การเดินทางของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จละก็ ^{๔๓} ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ที่ข้างบ่อน้ำ ข้าพเจ้าจะพูดกับหญิงสาวที่ออกมาตักน้ำว่า ‘ขอติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย’ ^{๔๔} และคนที่ตอบกับข้าพเจ้าว่า ‘เชิญสิคะ และฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านดื่มด้วย’ ก็ขอให้นางเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่พระยาห์เวห์ได้เลือกไว้สำหรับลูกชายของเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด’

^{๔๕} ในขณะที่ผมอธิษฐานอยู่ในใจยังไม่ทันเสร็จ เรเบคาห์ก็ออกมา มีเหยือกน้ำอยู่บนบ่า นางได้เดินลงไปตักน้ำและตักน้ำ แล้วผมได้พูดกับนางว่า ‘ขอให้น้ำให้ผมดื่มหน่อย’ ^{๔๖} นางก็รีบเอาเหยือกน้ำลงจากบ่าและพูดว่า ‘เชิญดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้กับพวกอูฐของท่านด้วย’ แล้วผมก็ดื่ม และนางก็เอาน้ำให้พวกอูฐดื่มด้วย ^{๔๗} แล้วผมได้ถามนางว่า ‘เจ้าเป็นลูกสาวของใคร’ นางตอบว่า ‘ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอล เบธูเอลเป็นลูกชายของนาโฮร์ และมีลคาห์’ ผมจึงเอาห้วงใส่ที่จมูกของนางและเอากาไลใส่ที่แขนทั้งสองของนาง ^{๔๘} แล้วผมได้ก้มกราบนมัสการพระยาห์เวห์และสรรเสริญพระองค์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของผม พระองค์นำผมมาถูกทาง เพื่อจะได้ลูกสาวของญาติพี่น้องของเจ้านายของผม ไปให้กับลูกชายของท่าน ^{๔๙} ตอนนี้อย่างไรช่วยบอกผมด้วยเถิดว่า ท่านจะอย่างไร จะตกลงกับเจ้านายผมอย่างไร ไปตรงมาและสัตย์ซื่อ หรือว่าไม่ตกลง ช่วยบอกผมด้วย ผมจะได้รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป”

^{๕๐} ลาบันและเบธูเอลตอบว่า “มันไม่ใช่เราหรอกที่จะบอกว่าตกลงหรือไม่ตกลง เพราะสิ่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ ^{๕๑} นี่ไง เรเบคาห์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว เานางไปเถิด ให้นางไป

เป็นเมียของลูกชายของนายท่าน ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้”

๔๒ เมื่อผู้รับใช้ของอับ ราฮัมได้ยินพวกเขา พุดอย่างนั้น เขาก็กราบลงกับพื้นดินต่อหน้า พระ ยาร์เวห์ ๔๓ แล้วเขาก็เอาเงิน ทองคำ เสื้อผ้าทั้งหมดมอบ ให้กับเรเบ คาห์ และยัง ให้ของ ขวัญมีราคา แพงให้กับพี่ ชายและแม่ ของ นางด้วย ๔๔ แล้วตัว เขาและพวก ผู้ชาย ที่ติดตามเขามาก็กินและดื่มกัน และพักค้าง คืนที่นั่น เมื่อพวกเขาลุกขึ้นในตอนเช้า เขา พุดว่า “ให้ผมกลับไปหาเจ้านายของผมด้วยเถิด”

๔๕ แต่พี่ ชายและแม่ของเรเบ คาห์พุดว่า “ขอให้นางอยู่กับพวก เราอีกสักสิบวันเถิด หลังจากนั้นค่อยให้นางไป”

๔๖ แต่ชายคน นั้นพุดกับพวก เขาว่า “อย่า ให้ผมต้องคอยเลย พระยาร์เวห์ได้ทำให้การ เดินทางของผมประสบความสำเร็จแล้ว ให้ ผมกลับไปเถิด ผมจะได้ไปหาเจ้านายผม”

๔๗ พี่ ชายและแม่ของเรเบ คาห์จึงพุดว่า “พวก เราจะเรียกนางมาตามดูว่านางจะเอา อย่างไร” ๔๘ แล้วพวก เขาก็เรียกเรเบ คาห์ และพุดกับนางว่า “เธอจะไปกับชายคน นี้ หรือเปล่า”

นางตอบว่า “ฉันจะไป”

๔๙ พวก เขาจึงส่งเรเบ คาห์น้อง สาวของ พวก เขา และพี่ เลียงของ นางไปกับผู้รับ ใช้ของอับ รา ฮัมและคนของเขา ๖๐ และ ครอบครัวของเรเบคาห์อวยพรนางว่า

“น้องสาวของพวกเรา ขอให้เธอเป็นแม่ของ ประชาชนล้านๆคน

ขอให้ลูกหลานของเธอได้ยึดครองเมืองต่างๆ ของพวกศัตรูเขา”

๖๑ แล้วเรเบ คาห์และพวกหญิง รับ ใช้ของ นางก็ลุก ขึ้น และขึ้นขี ้ธูรูตามชายคนนั้นไป คนรับใช้ของอับราฮัมได้พาเรเบคาห์จากไป

๖๒ ขณะ นั้นอิส อัครได้เดินทางมาจากเบ เออ ลาไฮรอย และมาอยู่อาศัยที่เนเกบ ๖๓ อิสอัคร ออกไปเดินเล่น ในท้องทุ่งตอนเย็น เขาเงย หน้าขึ้นมา เห็นธูรูกำลังเดินมา

๖๔ เรเบ คาห์เงยหน้าขึ้นเห็นอิส อัคร นางจึง ลงจากธูรู ๖๕ นางพุดกับคนรับใช้ว่า “ชายที่ กำลังเดิน มาจากท้อง ทุ่งตรงมาหาพวก เรา เป็นใครกัน”

คนรับใช้ตอบว่า “เขาคือเจ้านายของผมเอง” นางจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้

๖๖ คนรับใช้ได้เล่าให้อิส อัครฟังถึงเรื่องทั้งหมด ที่เกิดขึ้น ๖๗ อิสอัครจึงพานางเข้าไปในเต็นท์ที่ ซาราห์แม่ของ เขาเคยอยู่ก่อนตาย แล้วเขา ได้ รับเอาเรเบ คาห์มาเป็นเมีย เรเบ คาห์ก็ กลายเป็นเมียของเขา อิสอัครรักนางมาก อิส อัครก็ได้ รับการปลอบโยนหลัง จากที่แม่ของเขาตาย

คนอื่นที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัม

(๑ พศต. ๑:๓๒-๓๓)

๒๕ อับ ราฮัมแต่งงานอีก เมียคนใหม่ ชื่อเค ทู ราห์ ๒ นางได้คลอดคิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นอิซบากและซูฮาห์ ๓ โยก ซานเป็นพ่อของเชบาและเดต าน ลูก หลานของเดตานคือชาวอัซซูร ๔ ชาวเลทุ และ ชาวเลอุม ๕ ลูกชายของมีเดีย นคือเอฟูห์ เอ เฟอร์ ฮาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมด นี้คือลูก หลานของนางเค ทู ราห์ ๕ อับ รา ฮัม ยกทุก อย่างที่เขาให้กับอิส อัคร ๖ แต่อับ รา ฮัมก็ให้ของขวัญกับลูกชายคนอื่นๆที่เกิดจาก พวกเมียน้อยของเขา และในขณะที่อับราฮัม ยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ส่งพวกนี้ไปอยู่ในดินแดน ทางทิศ ตะวัน ออก ๗ ส่งไปให้ไกลจากอิส อัคร ลูกชายของเขา

อับราฮัมตาย

๘ อับ รา ฮัมมีชีวิตอยู่หนึ่ง ร้อยเจ็ด สิบ ห้า ปี ๙ อับราฮัมหมดลมหายใจเฮือกสุดท้ายและ ตาย ไป เมื่อเขาแก่มากแล้ว หลังจากมีชีวิต อันยืนยาวอย่างมีความสุข เขาได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา ๑๐ อิสอัครและอิซมูเอล ลูกชายของอับ รา ฮัม ได้ฝังเขาไว้ในถ้ำมัค เปลาห์ ในท้อง ทุ่งของเอ โฟ รนลูกชายของ โศทาร์ชาวฮิตไทต์ ท้องทุ่งนี้อยู่ทางทิศตะวัน

* ๒๔:๖๓ *เดินเล่น* หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพื่อคิด”

† ๒๕:๓ *ชาวอัซซูร* หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชาวอัสนีเรีย”

‡ ๒๕:๖ *ดินแดนทางทิศ ตะวัน ออก* ข้อความนี้ปกติแล้วจะกล่าวถึงแผ่นดินที่อยู่ระหว่าง แม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นไปถึงอ่าวเปอร์เซีย

ออกของมัมเร ^{๑๐} อับ รา ฮัมได้ซื้อท้อง ทู่งนี้ จากชาวฮิตไทต์ ทู่งอับ รา ฮัมและซาราห์ถูกฝังอยู่ด้วยกันที่นั่น ^{๑๑} หลังจากอับราฮัมตาย พระเจ้าได้อวยพรอิสอัคลูกชายของอับราฮัม และอิสอัคได้ตั้งรกรากอยู่ที่เบเอเอลไฮรอย

ครอบครัวของอิซมาเอล

(๑ พศต. ๑:๒๘-๓๑)

^{๑๒} ต่อ ไป นี้คือลูก หลานของอิซมาเอล ลูกชายอับราฮัมกับฮาการ์ ทาสหญิงชาวอียิปต์ของซาราห์ ^{๑๓} ต่อ ไป นี้คือรายชื่อของลูกชายอิซมาเอลเรียงตามการเกิด คือ เนบಾಯธลูกชายคนโต ต่อมาคือ เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ^{๑๔} มิซมา ดูมาห์ มัสสา ^{๑๕} ฮาดัด เทมา เยทุร์ นาพิซและเคเดมาห์ ^{๑๖} ทั้งหมดนี้คือลูกชายของอิซมาเอล และชื่อของทั้งสิบสองคนได้กลายเป็นชื่อของหมู่บ้านและค่ายที่พวกเขาแยกย้ายไปตั้งหลักแหล่ง พวกเขากลายเป็นผู้นำของเผ่าแต่ละเผ่า ทั้งหมดสิบสองเผ่า ^{๑๗} อิซมาเอลมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี เขาหมดลมหายใจเฮือกสุดท้ายและตายไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา ^{๑๘} ลูก หลานของอิซมาเอลได้ตั้งถิ่นฐานในทะเลทราย จากเมืองฮาวีลาห์จนถึงเมืองซูร์ (เมืองซูร์ตั้งอยู่ทางตะวันออกของประเทศอียิปต์ บนเส้นทางที่จะมุ่งไปอัสซีเรีย) และลูก หลานของอิซมาเอลมักจะโจมตีพวกญาติๆของเขา *

ครอบครัวของอิสอัค

^{๑๙} ต่อ ไป นี้คือลูก หลานของอิสอัคลูกชายของอับราฮัม อับราฮัมเป็นพ่อของอิสอัค ^{๒๐} ตอนที่อิสอัครับเอาเรเบคาห์มาเป็นเมีย นั้นเขามีอายุสี่สิบปี เรเบคาห์เป็นลูกสาวของเบธูเอลคนอารัม ชาวบัดดาน อารัม นาง

เป็นน้องสาวของลาบันคนอารัม ^{๒๑} อิสอัคอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ให้กับเมียของเขา เพราะนางเป็นหมั้น แล้วพระยาห์เวห์ก็ให้ตามคำอธิษฐานของเขา เรเบคาห์เมียของเขาได้ตั้งท้องขึ้น

เรเบคาห์ไปหาคำตอบจากพระเจ้า

^{๒๒} เด็กดั้นเบียดกันอยู่ในท้องของนาง นางจึงพูดว่า “ถ้าฉันจะต้องเป็นอย่างนี้ ฉันจะอยู่ไปทำไมกัน” นางจึงไปหาคำตอบจากพระยาห์เวห์ ^{๒๓} พระยาห์เวห์ตอบนางว่า “จะมีสองชาติแยกออกมาจากท้องของเจ้า คนหนึ่งจะเข้มแข็งกว่าอีกคนหนึ่ง และคนนี้จะรับใช้คนนั้น”

^{๒๔} และเมื่อถึงวันคลอด ก็มีเด็กแฝดในท้องของนางจริงๆ ^{๒๕} คนแรกผิวสีแดงเต็มไปด้วยขน เขาจึงมีชื่อว่าเอซาว ^{๒๖} หลังจากนั้นน้องของเขาได้คลอดออกมา และมีมือของเขาจับอยู่ที่ส้นเท้าของเอซาว เขาจึงมีชื่อว่ายาโคบ (ตอนที่สองคนนี้เกิดนั้น อิสอัคมีอายุหกสิบปี)

^{๒๗} เด็กทั้งสองเติบโตขึ้น เอซาวก็เป็นนักล่าสัตว์ที่เก่งกล้าและชอบใช้ชีวิตตามท้องทุ่งแต่ยาโคบเป็นผู้ชายเงิบๆและชอบอยู่กับเต็นท์ ^{๒๘} อิสอัครักเอซาว เพราะเขาชอบกินเนื้อสัตว์ที่เอซาวล่ามาได้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบ

^{๒๙} ครั้งหนึ่ง เมื่อยาโคบต้มซุปรองอยู่ เอซาวกลับจากท้องทุ่งและอ่อนเพลียเพราะความหิว ^{๓๐} เอซาวพูดกับยาโคบว่า “ขอพิงกินไธ่แดงๆนั้นหน่อย ไธ่แดงๆที่อยู่ที่นี่นะ พี่หิวจะตายอยู่แล้ว” เพราะอย่างนี้ เอซาวถึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าเอโดม §

^{๓๑} แต่ยาโคบพูดว่า “ขายสิทธิพี่ชายคนโตให้น้องก่อน” **

*๒๕:๑๘ มักจะโจมตีพวกญาติๆของเขา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาได้ตั้งรกรากอยู่ติดกับญาติๆของพวกเขา”

†๒๕:๒๐ บัดดาน อารัม ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย

‡๒๕:๒๕ เอซาว ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูแปลว่า “ชนดก”

¶๒๕:๒๖ ยาโคบ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูแปลว่า “ส้นเท้า” แต่ยังมีหมายถึง “ผู้ที่ติดตามมา” หรือ “หลอกลวง” ด้วย

§๒๕:๓๐ เอโดม หมายถึง “แดง”

**๒๕:๓๑ ขายสิทธิพี่ชายคนโตให้น้องก่อน โดยปกติแล้วลูกชายคนแรกจะกลายเป็นผู้นำครอบครัวและได้รับมรดกมากเป็นสองเท่าหลังจากพ่อตาย

^{๓๒}เอซาวตอบว่า “ที่จะตายอยู่แล้ว สิทธิที่คนโศกจะมีประโยชน์อะไรอีกเล่า”

^{๓๓}แต่ยาโคบพูดว่า “พี่ต้องสาบานกับน้องก่อน” เอซาวจึงสาบานกับเขา และขายสิทธิที่ชายคนโตให้กับยาโคบไป ^{๓๔}ยาโคบจึงเอาขนมปังกับซूपถ้วยแดงมาให้เอซาวกิน เขากินและดื่ม แล้วก็ลุกจากไป ด้วยวิธีนี้ เอซาวแสดงให้เห็นว่าเขาแทบจะไม่สนใจสิทธิที่ชายคนโตของเขาเลย

อิสอัคโกหกอาบีเมเลค

๒๖ ^๑ในขณะที่นั้นเกิดภาวะฝนแล้ง อุดอยากกันไปทั่วแผ่นดิน เหมือนกับที่เกิดขึ้นในสมัยของอับราฮัม อิสอัคจึงได้เดินทางไปเมืองเกราร์ ไปหาษตรีอามีเมเลคของชาวฟิลิสเตีย ^๒พระยาห์เวห์ได้ปรากฏตัวต่ออิสอัคและพูดว่า “อย่าได้ลงไปที่ยิปต์ ให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราจะบอกให้เจ้าไปอยู่ ^๓ให้อยู่ในแผ่นดินนั้นในฐานะคนต่างชาติ และเราจะอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า เพราะเราจะยกแผ่นดินทั้งหมดนี้ให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้า และเราจะทำตามสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับอับราฮัมพ่อของเจ้า ^๔เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และจะให้แผ่นดินทั้งหมดนี้กับลูกหลานของเจ้า และชนชาติทั้งหมดบนโลกนี้จะได้รับพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า ^๕เพราะอับราฮัมเชื่อฟังเรา และทำตามที่เราสั่ง เขาเชื่อฟังคำสั่ง ฏระเบียบและคำสอนต่างๆของเรา”

^๖อิสอัคจึงได้อาศัยอยู่ในเมืองเกราร์ ^๗พวกผู้ชายในเมืองนั้นถามเขาเกี่ยวกับเมียของเขา เขาบอกว่า “นางเป็นน้องสาวของผม” เพราะอิสอัคกลัวที่จะบอกว่า “นางเป็นเมียของผม” อิสอัคคิดว่า “ไม่เช่นนั้นผู้ชายในเมืองนี้จะฆ่าผม เพื่อชิงเรเบคาห์ เพราะนางเป็นผู้หญิงที่สวยงาม”

^๘หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนั้นเป็นเวลานาน ษตรีอามีเมเลคแห่งฟิลิสเตียมองลงมาจากหน้าต่าง และเห็นอิสอัคกำลังเล้าโลมเรเบคาห์เมียของเขา ^๙อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาและพูดว่า “ที่แท้หญิงคนนั้นก็เมีย

ของเจ้า แล้วทำไมเจ้าถึงบอกว่า ‘นางเป็นน้องสาว’”

อิสอัคตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าอาจจะตายเพราะนาง”

^{๑๐}แล้วอาบีเมเลคก็พูดว่า “เจ้ารู้ไหมว่ากำลังทำอะไรลงไป ถ้ามีคนอื่นเราไปนอนกับเมียเจ้าขึ้นมา แล้วเจ้าก็จะเป็นเหตุทำให้พวกเราทำผิดบาปอันยิ่งใหญ่”

^{๑๑}แล้วอาบีเมเลคจึงออกคำสั่งกับทุกคนว่า “ใครก็ตามที่ทำร้ายชายคนนี้หรือเมียของเขา จะถูกลงโทษถึงตาย”

อิสอัคร่ำรวยขึ้น

^{๑๒}อิสอัคได้หว่านเมล็ดพืชในแผ่นดินนั้น และในปีนั้นเองเขาก็ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตถึงหนึ่งร้อยเท่า และพระยาห์เวห์ได้อวยพรเขา ^{๑๓}แล้วอิสอัคก็กลายเป็นคนร่ำรวย แล้วเขาก็ร่ำรวยขึ้น รวยขึ้น จนร่ำรวยมหาศาล ^{๑๔}เขามีฝูงฝูงวัว ฝูงแกะและข้าทาสบริวารมากมาย จนทำให้ชาวฟิลิสเตียอิจฉา ^{๑๕}(พวกชาวฟิลิสเตียได้เอาของสกปรกไปถมในบ่อน้ำต่างๆ จนเต็ม ใช้ไม่ได้อีก พวกทาสของอับราฮัมพ่อของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำพวกนี้ไว้ในสมัยของพ่อเขา) ^{๑๖}ษตรีอามีเมเลคพูดกับอิสอัคว่า “ไปจากพวกเราเสียเถิด เพราะเจ้ากลายเป็นผู้ที่เข้มแข็งกว่าพวกเรามาก”

^{๑๗}อิสอัคจึงไปจากที่นั้น แล้วมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเกราร์ และเขาได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั้น ^{๑๘}อิสอัคได้กลับไปขุดบ่อน้ำเก่าๆที่เคยขุดไว้แล้วในสมัยของอับราฮัมพ่อของเขา แต่ถูกชาวฟิลิสเตียกลบทิ้งหลังจากที่อับราฮัมเสียชีวิต อิสอัคได้ใช้ชื่อเดิมๆของบ่อน้ำเหล่านั้น ซึ่งเป็นชื่อที่พ่อของเขาได้ตั้งไว้ ^{๑๙}พวกทาสของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำแห่งหนึ่งขึ้นใหม่ที่หุบเขา พวกเขาได้ขุดบ่อน้ำพุที่มีน้ำบริสุทธิ์ ^{๒๐}แต่คนเลี้ยงแกะของเกราร์ได้ทะเลาะกันกับคนเลี้ยงแกะของอิสอัคและอ้างว่า “นี่นี้เป็นของพวกเรา” อิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า “เอเสก” ^{๒๑}เพราะพวกนั้นได้โต้เถียงกับเขา

^{๒๒}แล้วคนรับใช้ของอิสอัคก็ไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แต่ชาวเกราร์ก็ยังคงมาโต้เถียงและอ้าง

*๒๖:๔ ลูกหลาน ตามตัวอักษร คือ “พันธุ์” ดูใน กาลาเทีย ๓:๑๖

†๒๖:๒๐ เอเสก หมายถึง “การโต้เถียง” หรือ “การต่อสู้”

เป็นเจ้าของอิก อิศ อัครจึงตั้ง ชื่อบ่อนี้ว่า “สิตานาห์” *

^{๒๒} อิศ อัครจึงย้ายไปจากที่นั่น และไปขุดอีกบ่อหนึ่ง และคนพวกนั้นไม่ได้ตามมาได้เพียงแห่งนั้นอีก อิศ อัครจึงตั้ง ชื่อบ่อนี้ว่า “เรโหโบท” † และพูดว่า “ตอนนี้พระยาห์เวห์ได้ให้ที่ว่างกับพวกเรแล้ว และเราจะเจริญเติบโตขึ้นในแผ่นดินนี้”

^{๒๓} อิศ อัครออก จากสถาน ที่ นั้นขึ้นไปถึงเบเออร์เซบา ^{๒๔} พระยาห์เวห์ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็นในคืน นั้นและพูดว่า “เราคือพระเจ้าของอับราฮัมพ่อของเจ้า ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะอวยพรเจ้า และเราจะเพิ่มจำนวนลูก หลานของเจ้า เพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับ ใช้ของเรา” ^{๒๕} อิศ อัครจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเขาได้นมัสการพระยาห์เวห์ เขาได้ตั้งเต็นท์ขึ้นในบริเวณนั้น และให้พวกทาสของเขาขุดบ่อน้ำขึ้นบ่อหนึ่ง

^{๒๖} กษัตริย์อามี เม เลคเดิน ทางมาหาอิศ อัคร จากเมืองเกราร์ เขามาพร้อมกับอา หุสซัทที่ปรึกษา และฟี โคลส์ผู้ บัญชาการกองทัพของเขา

^{๒๗} อิศ อัครพูดกับพวก เขาว่า “พวก ท่านมาหาข้าพเจ้าอีกทำไม ในเมื่อท่านเกลียดข้าพเจ้าและได้ขบไล่ข้าพเจ้าออกมาจากท่าน”

^{๒๘} แล้วพวก เขาตอบว่า “ตอนนี้เรารู้แล้วว่าพระ ยาห์เวห์อยู่กับเจ้า ดัง นั้นพวก เราจึงคิดจะมาขอร่วมสาบานระหว่างเจ้ากับเรา และให้เราทำข้อ ตกลงกับเจ้า ^{๒๙}ว่าเจ้าจะไม่ทำอันตรายพวกเรา เหมือนกับที่พวกเราไม่เคยทำร้ายเจ้า พวกเราติดต่อเจ้าเสมอมา และได้ส่งเจ้าจากไปอย่างสันติ และตอนนี้เจ้าก็ได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์”

^{๓๐} ดัง นั้นอิศ อัครจึงจัดงาน เลี้ยงให้กับพวก เขา พวก เขากินและดื่มร่วมกัน ^{๓๑} ในตอนเช้าพวก เขาลุก ขึ้นแต่เช้า ตูร์ และได้สาบาน

กัน หลังจาก นั้นอิศ อัครก็ได้ส่งพวก เขากลับไป และพวกเขาก็กลับไปอย่างสันติ

^{๓๒} และในวัน นั้นเอง ทาสของอิศ อัครได้มาบอกอิศ อัครเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวก เขากำลังขุดอยู่ว่า “พวกเราพบน้ำแล้ว” ^{๓๓} อิศ อัครจึงเรียกบ่อน้ำแห่ง นั้นว่า “ชิ บาห์” † เพราะอย่างนี้ เมือง นั้นจึงมีชื่อว่าเมืองเบ เออร์เซบา ธิมา จนถึงทุกวันนี้

พวกเมียของเอซาว

^{๓๔} เมื่อเอซาวอายุได้สี่สิบปี เขาได้แต่งงานกับผู้หญิงสองคน คือยูดีธลูกสาวของเบเออร์ ชาวฮิตไทต์ กับบา เสม์ลูกสาวของเอ โลนู ชาวฮิตไทต์เหมือนกัน ^{๓๕} เมียทั้งสอง คนนี้ ทำให้อิศ อัครและเรเบ คาห์ขมขื่นเป็นอย่างมาก

ปัญหาเรื่องมรดก

๒๗ ^๑ เมื่ออิศ อัครแก่ลง สายตาเริ่มพล่ามัวมองไม่เห็น เขาเรียกเอ ซาวลูกคนโตมาและพูดว่า “ลูกพ่อ”

เอซาวตอบว่า “ผมอยู่นี่ครับ”

^๒ อิศ อัครพูดต่อไปว่า “ตอนนี้พ่อก็กแก่แล้ว ไม่รู้จะตายเมื่อไร ^๓ ตอนนี้ให้ลูกไปหยิบอาวุธของลูก เอาจูก ธนูและคัน ธนู แล้วออกไปล่าสัตว์ในท้อง ทุ่งมาให้พ่อกิน ^๔ เอาจูไปปรุงให้อร่อยๆแบบที่พ่อชอบ แล้วเอามาให้พ่อกิน เพื่อพ่อจะได้อวยพรให้เจ้า ก่อนพ่อจะตาย” ^๕ ตอนที่อิศ อัครพูดอยู่กับลูกชายนี้ เรเบ คาห์ แอบฟังอยู่

ยาโคบหลอกอิศอัคร

เมื่อเอ ซาวออกไปล่า สัตว์ในทุ่ง เพื่อเอากลับมาให้พ่อ ^๖ เรเบ คาห์พูดกับยา โคบลูกชายนางว่า “ฟัง นะ แม่ได้ยินพ่อเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายเจ้าว่า ^๗ “ออกไปล่าสัตว์มาให้พ่อ และเอามาปรุงให้อร่อยๆมาให้พ่อกินด้วย แล้วพ่อจะอวยพรเจ้าต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์

* ๒๖:๒๒ สิตานาห์ หมายถึง “ความเกลียดชัง” หรือ “ศัตรู”

† ๒๖:๒๒ เรโหโบท หมายถึง “สถานที่เปิดกว้าง” หรือ “ที่กว้าง”

‡ ๒๖:๓๑ สาบาน การทำสัญญาพิเศษต่อพระยาห์เวห์

§ ๒๖:๓๓ ชิบาห์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “เจ็ด” หรือ “สาบาน”

§ ๒๖:๓๓ เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อน้ำแห่งคำสาบาน”

ก่อนที่พ่อจะตาย' ๘ ตอนนี ลูกแม่ ฟังแม่ให้ดี และทำตามแม่สั่ง ๙ ไปที่ฝูงสัตว์และเลือกลูกแพะที่ดีที่สุดมาสองตัว แม่จะเอามาปรุงเป็นอาหารที่อร่อยๆแบบที่พ่อของเจ้าชอบ ๑๐ เจ้าจะได้เอาไปให้พ่อเจ้ากิน เพื่อเขาจะได้อวยพรเจ้าก่อนที่เขาจะตาย”

๑๑ ยา โศบพูดกับเรเบ คาห์แม่ของเขาว่า “แต่พี่ชายของลูกเป็นคนซนคนคด ส่วนลูกเป็นคนผิวเรียบ ๑๒ บางทีพ่ออาจจะจับตัวลูก พ่อก็จะจับได้ว่าลูกพยายามจะหลอก ลวงท่าน และพ่อก็จะสาปแช่งลูกแทนที่จะอวยพร”

๑๓ แล้วแม่ของเขายกยา โศบว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้คำสาปแช่งทั้งหมดตกอยู่กับแม่ ให้ทำตามที่แม่บอกก็แล้วกัน ไปเอาพวกแพะมาให้แม่ได้แล้ว”

๑๔ ยา โศบจึงไปเอาแพะสองตัวมาให้แม่ของเขา และแม่ของเขาได้ปรุงอาหารอร่อยๆแบบที่พ่อเขาชอบ ๑๕ แล้วเรเบ คาห์ก็เอาเสื้อผ้าชุดที่ดีที่สุดของเธอ ซาวลูกชายคนโตมาใส่ให้ยา โศบลูก คน เล็ก นางมีเสื้อผ้าของเธอ ซาวอยู่ในบ้านแล้ว ๑๖ นางได้เอาหนัง แพะมาหุ้มที่แขนและที่ลำคอที่ราบ เรียบของยา โศบ ๑๗ และนางเอาอาหารที่อร่อยๆพร้อมกับขนมปังที่นางเตรียมไว้แล้ว ให้กับยา โศบ

๑๘ ยา โศบไปหาพ่อของเขาและพูดว่า “พ่อครับ” และอิสอัคตอบว่า “พ่ออยู่นี่ เจ้าเป็นลูกคนไหนของพ่อหรือ”

๑๙ ยา โศบบอกพ่อว่า “ผมคือเอชว ลูกคนโตของพ่อไงครับ ผมได้ทำตามทีบอกแล้ว ลูกชิ้นหนึ่งกินเนื้อที่ผมล่ามาสิครับ แล้วพ่อจะได้อวยพรผม”

๒๐ แล้วอิส อัคพูดกับลูกว่า “ลูก พ่อ ทำไมเจ้าถึงล่ามันมาได้เร็วอย่างนี้”

ยา โศบตอบว่า “เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพ่อ ช่วยลูกให้หามันเจอ”

๒๑ อิสอัคจึงพูดกับยา โศบว่า “ลูกพ่อ เข้ามาใกล้ๆให้พ่อจับตัวลูกหน่อย พ่อจะได้รู้ว่าเจ้าคือเอชวลูกชายของพ่อจริงๆ”

๒๒ ยา โศบจึงเข้าไปใกล้ๆอิส อัคพ่อของเขา อิสอัคจับตัวยา โศบและพูดว่า “เสียงก็เหมือนยา โศบ แต่แขนเป็นแขนของเอชว” ๒๓ อิส อัคจำยา โศบไม่ได้ เพราะแขนของ เขามีขนเต็มไปหมด เหมือนแขนของเอชวพี่ชายเขา อิสอัคจึงอวยพรยา โศบ

๒๔ อิสอัคพูดว่า “เจ้าคือเอชวจริงๆหรือ”

ยา โศบตอบว่า “ครับพ่อ”

คำอวยพรสำหรับยา โศบ

๒๕ อิสอัคจึงบอกว่า “ลูกพ่อ เอาเนื้อที่เจ้าล่ามาสิ พ่อจะได้กินมัน และจะได้อวยพรให้กับเจ้า” ยา โศบจึงเอาเนื้อนั้นมาให้กับพ่อ และเขาก็กิน แล้วยา โศบเอาเหล้า องุ่นมาให้พ่อ และเขาก็ดื่มมัน

๒๖ แล้วอิส อัคพ่อของเขาพูดกับยา โศบว่า “ลูกพ่อ เข้ามาใกล้ๆและจับพ่อสิ” ๒๗ ยา โศบจึงเข้ามาใกล้ๆและจับอิส อัค อิส อัคได้กลิ่นเสื้อผ้าของเอชว และเขาอวยพรให้กับยา โศบ อิสอัคอวยพรว่า

“นี่แหละ กลิ่นของลูกชายข้า เหมือนกลิ่นของท้อง ฟุ้งที่พระ ยาร์เวห์ให้อวยพรไว้

๒๘ ขอพระเจ้าประทานให้กับเจ้า

น้ำค้างจากท้องฟ้า

ท้องฟุ้งที่อุดมสมบูรณ์

มีเมล็ดข้าวกับเหล้าองุ่นอย่างเหลือเฟือ

๒๙ ขอให้คนทั้งหลายมารับใช้เจ้า

และขอ ให้ชนชาติต่างๆก้ม กราบลงต่อ หน้า

เจ้า

ขอ ให้เจ้าเป็นเจ้า นายเหนือพวกพี่ น้องของ

เจ้า

ขอ ให้ลูกคนอื่นๆของแม่เจ้าก้มกราบเจ้า

ขอ ให้คนที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง

และขอ ให้คนที่ยอวยพรเจ้าได้รับพร”

พรสำหรับเอชว

๓๐ เมื่ออิส อัคอวยพรยา โศบเสร็จแล้ว และทันทีที่ยา โศบออกไป เอชวพี่ชายของยา โศบก็กลับมาจากกราล่า สัตว์ ๓๑ เขาทำอาหารอร่อยๆมาด้วย และเอามาให้กับพ่อของเขา เอชวบอกกับพ่อว่า “พ่อครับ ลูกชิ้นมากินเนื้อที่ผมล่ามาเถิดครับ พ่อจะได้อวยพรผม”

๓๒ แล้วอิส อัคพ่อของเขาถามเขาว่า “เจ้าเป็นใคร”

เอชวตอบว่า “ผม ลูกของพ่อ ลูกชายคนโตของพ่อ เอชวไงครับ”

๓๓ อิสอัคตัวสั้นสุดขีดและพูดว่า “อ้าว แล้วคนเมื่อกี้เป็นใครกัน ที่ล่าเนื้อมาให้พ่อ แล้วพ่อก็กินจน หมด แล้วก็อวยพรให้กับเขาไปแล้ว ก่อนที่เจ้าจะเข้ามา และพรนั้นก็จะตกเป็นของเขาดลอดไป”

^{๓๔}เมื่อเอซาวได้ยินพ่อพูดอย่างนั้น เขาร้องออกมาดังมากและขมขื่น และพูดกับพ่อของเขาว่า “อวยพรผมด้วยสิครับพ่อ”

^{๓๕}อิสอัคพูดว่า “น้องชายเจ้าเข้ามาหาลอกลวงพ่อและอวยพรของเจ้าไปแล้ว”

^{๓๖}เอซาวจึงพูดว่า “มีน้ำใส คนถึงได้เรียกเขาว่ายาโคบ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาโกงผม เขาเอาสิทธิพี่ชายคนโตของผมไป แล้วดูสิ ตอนนี้เขายังเอาพรของผมไปอีก” แล้วเอซาวก็พูดว่า “พ่อไม่เก็บคำ อวยพรให้กับผมเลยหรือ”

^{๓๗}อิสอัคตอบเอซาวว่า “พ่อได้ทำให้เขาเป็นเจ้านายเหนือลูก และยกพี่น้องของเขาทุกคนให้เป็นทาสของเขา และพ่อได้ให้เมล็ดพืชและเหล้า อุ่นกับเขา แล้วยังมีอะไรเหลือให้กับเจ้าอีกล่ะ ลูกพ่อ”

^{๓๘}เอซาวจึงพูดกับพ่อของเขาว่า “พ่อครับ พ่อมีพรแต่อันเดียวเท่านั้นหรือ อวยพรให้กับผมด้วยสิครับพ่อ” แล้วเอซาวก็เริ่มร้องไห้เสียงดัง

^{๓๙}แล้วอิสอัคพ่อของเขาจึงบอกกับเขาว่า “ดูเอาเถอะ เจ้าจะอยู่ห่างไกลจากดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ และไม่มีน้ำค้างตกจากฟ้า

^{๔๐}เจ้าจะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยดาบของเจ้า เจ้าจะต้องรับใช้น้องของเจ้า แต่เมื่อใดที่เจ้าคืนรนต่อสู้เพื่อให้เป็นอิสระ † เจ้าจะหลุดพ้นจากการควบคุมของเขาได้”

^{๔๑}ตั้งแต่นั้นเอซาวจึงเกลียดยาโคบ เพราะพรที่พ่อให้กับเขา เอซาวคิดในใจว่า “ไกลถึงเวลาไว้ทุกซีให้กับพ่อแล้ว หลังจากนั้นเราจะฆ่ายาโคบน้องชายของเราเสีย”

^{๔๒}เรเบคาห์ล่วงรู้ถึงแผนของเอซาวลูกคนโตของนาง นางจึงเรียกยาโคบลูกคนเล็กมาหาและพูดว่า “เอซาวพี่ชายเจ้ากำลังวางแผนที่จะฆ่าเจ้าเพื่อแก้แค้น ^{๔๓}ตอนนี้ ลูกแม่ ให้

ทำตามที่แม่บอก รีบหนีไปเดี๋ยวนี้ ไปอยู่กับลาบันพี่ชายของแม่ ในเมืองฮาราน ^{๔๔}ให้ไปอยู่กับเขาสักพักหนึ่งก่อน จนกว่าพี่ชายของเจ้าจะหายไกรธ ^{๔๕}จนกว่าเขาจะหายไกรธและลืมเรื่องที่เจ้าได้ทำกับเขาไว้ แล้วแม่จะส่งคนไปรับเจ้ากลับมา เพราะแม่ไม่อยากเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกัน †”

^{๔๖}แล้วเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า “ฉันเบื่อผู้หญิงฮิตไทต์พวกนี้เต็มทนแล้ว ถ้ายาโคบไปแต่งงานกับผู้หญิงฮิตไทต์สักคนในแผ่นดินนี้ ฉันคงต้องตายแน่ๆ †”

ยาโคบหาเมีย

๒๘ ^๑แล้วอิสอัคเรียกยาโคบมา และอวยพรให้กับเขาและสั่งเขาว่า

“ห้ามเอาลูกสาวของชาวคานาอันมาเป็นเมีย ^๒ให้ไปที่แคว้น บัดดาน อาร์ม ทันที ให้ไปบ้านเบธเอลพ่อของแม่เจ้า และให้หาเมียที่นั่น ให้เอาลูกสาวคนหนึ่งของลาบัน พี่ชายของแม่เจ้ามาเป็นเมีย ^๓ขอให้พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิเดชทั้งสิ้น รอวยพรเจ้า ให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเพื่อ เจ้าจะได้กลายเป็นพ่อของหลายชนชาติ ^๔และขอให้พระองค์อวยพรเจ้าเหมือนกับที่อวยพรให้อับราฮัม อวยพรเจ้าและลูกหลานของเจ้าด้วย เพื่อว่าเจ้าจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เดี๋ยวนี้ ในฐานะคนต่างชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ยกให้กับอับราฮัม”

^๕แล้วอิสอัคส่งยาโคบไป และยาโคบก็ไปที่บัดดาน อาร์ม ไปหาลาบันลูกชายของเบธเอล ชาวอาร์ม ลาบันเป็นพี่ชายของเรเบคาห์ แม่ของยาโคบและเอซาว

^๖ตอนนี้เอซาวเห็นว่าอิสอัคอวยพรให้ยาโคบ และได้ส่งเขาไปบัดดาน อาร์ม เพื่อเอาเมียจากที่นั่น เอซาวก็รู้ว่า เมื่อพ่ออวยพรให้น้อง พ่อสั่งน้องว่า “อย่าแต่งงานกับผู้หญิง

*๒๗:๓๖ **ยาโคบ** ออกเสียงคล้ายกับกริยาในภาษาฮีบรูว่า “หลอกลวง”
†๒๗:๔๐ **แต่เมื่อใด ... เป็นอิสระ** หรือ “เมื่อเจ้าไม่ยอมหยุดอยู่เฉยๆ” ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน
†๒๗:๔๕ **เสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกัน** ถ้าเอซาวฆ่ายาโคบ เขาจะต้องถูกไล่ล่า เพื่อประหารชีวิตในฐานะที่เขาเป็นฆาตกร
†๒๗:๔๖ **ฉันคงต้องตายแน่ๆ** หรือ “ชีวิตของฉันก็คงย่ำแย่แน่ๆ” หรือ “ก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ไปทำไมแล้ว”
๒๘:๓ **พระเจ้า ... ฤทธิเดชทั้งสิ้น** ในภาษาฮีบรูคือ “เอล ชัดดัย”

ชาวคานาอัน”^๗ เอซาวก็รู้ว่า ยาโคบเชื้อพี่
พ่อและแม่ของเขา และไปแคว้นปัตตาน อาริม
^๘เอซาวเห็นว่า อิสอัคพ่อของเขาไม่พอใจ
ผู้หญิงคานาอันเหล่านั้น^๘ เขาก็ไปหาอิสมา
เอลและเอามาหะลัทลูกสาวของอิสมาเอลมา
เป็นเมีย อิสมาเอลเป็นลูกของอับราฮัม และ
มาหะลัทเป็นน้องสาวของเนบะโยธ เอซาวมี
เมียอยู่ก่อนหน้านั้นหลายคนแล้ว

บ้านของพระเจ้า (เบธเอล)

^{๑๐}ยาโคบจากเมืองเบเออร์เซบาเขามุ่งตรง
ไปยังเมืองฮาราน ^{๑๑}เขาได้มาถึงที่แห่งหนึ่ง
และพักค้าง คืนที่นั่น เพราะตะวันตกดิน
แล้ว เขาเอาหินจากที่ นั้นมาก้อนหนึ่ง แล้ว
เอามาหนุน หัวนอนที่ นั้น ^{๑๒}เขาได้ฝันว่า
มีบันไดอัน หนึ่งตั้งอยู่ที่พื้น ปลายของมัน
ยื่นถึงสวรรค์ และมีทูต สวรรค์ของพระเจ้า
กำลังขึ้นลงอยู่อยู่บนบันไดนั้น ^{๑๓}และมีพระ
ยาร์เวห์กำลังยืนอยู่ข้างๆเขา และพูดว่า
“เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของอับ รา ฮัมและ
พระเจ้าของอิส อัคบรรพบุรุษของเจ้า เราจะ
ยกแผ่นดินที่เจ้ากำลังนอนอยู่นี้ให้กับเจ้าและ
ลูก หลานของเจ้า ^{๑๔}และลูก หลานของเจ้าก็
จะมีมากมายเหมือนฝุ่นบนโลก นี้ และพวก
เขาจะขยายไปทางทิศ ตะวัน ตก ทิศ ตะวัน
ออก ทิศเหนือและทิศใต้ แล้วทุกครอบครัว
ในโลก นี้จะได้ รับประทาน ทางเจ้าและลูก
หลานของเจ้า

^{๑๕}และคุณิด เราจะอยู่กับเจ้า เราจะ
ปกป้องเจ้าในทุกที่ที่เจ้าไป เราจะนำเจ้ากลับ
มายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอด ทิ้งเจ้า
แต่เราจะทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับเจ้า”

^{๑๖}แล้วยา โคบก็ตื่นขึ้นมา พูดว่า “พระ
ยาร์เวห์สถิตอยู่ในที่แห่ง นี้แน่ๆแต่เราไม่รู้มา
ก่อน”

^{๑๗}เขากลับและพูดว่า “สถานที่แห่ง นี้หน้า
เกรงขามยิ่งนัก จะต้องเป็นบ้านของพระเจ้า
และเป็นประตูสวรรค์แน่ๆ”

^{๑๘}ยา โคบจึงลุก ขึ้นแต่เช้า ตูร์ และเขาเอา
ก้อนหินที่เขาเอาหนุนหัว มาตั้ง ขึ้นเป็นแท่ง
หิน และเทน้ำมันบนยอดของหิน นั้น เพื่อ
อุทิศให้กับพระเจ้า ^{๑๙}และเขาเรียกสถานที่

แห่งนี้ว่า “เบธเอล”^๑ แต่เมืองนั้น เดิมมีชื่อ
ว่า “ลูส”

^{๒๐}แล้วยาโคบสาบานว่า “ถ้าพระเจ้าจะอยู่
กับข้าพเจ้า และปกป้องข้าพเจ้าในการ เดิน
ทางครั้งนี้ และให้ข้าพเจ้ามีอาหารกินกับมี
เสื้อผ้าใส่ ^{๒๑}และนำข้าพเจ้ากลับ ไปยังบ้าน
ของพ่อข้าพเจ้าอย่างปลอดภัยแล้วละก็ พระ
ยาร์เวห์ก็จะเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ^{๒๒}และ
หินก้อน นี้ที่ข้าพเจ้าได้ตั้ง ขึ้นเป็นเสาหิน ก็
จะเป็นบ้านของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็จะถวาย
พระองค์หนึ่งในสิบจากทุกอย่างที่พระองค์ให้
กับข้าพเจ้า”

ยาโคบพบนางราเชล

๒๙^๑แล้วยาโคบก็เดินทางต่อ จนมาถึง
แผ่นดินของคนทางฝั่งตะวันออก
^๒เขามองดูไปรอบๆและเห็นบ่อน้ำแห่ง หนึ่ง
ในท้อง ทุ่ง มีแกะอยู่สามฝูงที่กำลังนอนอยู่
ข้างบ่อน้ำนั้น เพราะฝูง แกะดื่มน้ำจากบ่อน้ำ
นั้น มีหินก้อนใหญ่ปิดปากบ่อน้ำอยู่ ^๓เมื่อฝูง
แกะทั้ง หลายมาอยู่รวม กันที่ นั้น คนเลี้ยง
แกะก็จะกลิ้งหินนั้นออกจากปากบ่อน้ำ และ
ตักน้ำให้ฝูงแกะกินกัน แล้วพวกเขา ก็จะกลิ้ง
หินปิดปากบ่อน้ำเหมือนเดิม

^๔ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า “พวกพี่ มาจาก
ที่ไหนกัน”

พวกเขาตอบว่า “พวกเรามาจากเมืองฮาราน”

^๕ยาโคบก็ตอบพวกเขาว่า “แล้วรู้จักلابัน
ลูกชายของนาโฮร์ไหมครับ”

พวกเขาตอบว่า “รู้จักสิ”

^๖ยา โคบจึงถามต่อว่า “เขาสบาย ดีไหม
ครับ”

พวกเขาตอบว่า “เขาสบายดี นั้นไง ราเชล
ลูกสาวของ เขากำลังมาพร้อมกับฝูง แกะ”
^๗ยา โคบจึงพูดว่า “นี่ก็ยิ่งกลาง วันอยู่เลย
ยังไม่ถึงเวลาที่จะรวบรวมฝูง สัตว์ตอน เย็น
เลย ให้นำกับแกะและเอามันกลับไปกินหญ้า
เถอะ”

^๘พวกคนเลี้ยง แกะตอบว่า “พวก เราทำ
อย่างนั้นไม่ได้หรอก จนกว่าแกะทุกฝูงจะมา

^๑๒๘:๑๓ *อยู่ข้างๆเขา* หรือ “อยู่เหนือบันได”

^๑๒๘:๑๙ *เบธเอล* เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า”

^๓๒๘:๒๒ *บ้านของพระเจ้า* คือสถานที่ที่คนพากันมานมัสการพระเจ้า

รวมกันอยู่ที่นี่ แล้วพวกเราถึงจะกลิ้งหินออกจากปากบ่อ แล้วเอานำให้แก่เตมิดี”

^๙ ในขณะ ที่ยา โคบยังคงอยู่กับพวก เขา นั้น ราเชลก็มาถึงพร้อมกับแกะของพ่อ นาง เพราะนางเป็นคนเลี้ยง แกะ ^{๑๐} เมื่อยา โคบ เห็นราเชล ลูกสาวของลาบันพี่ชายของแม่ เขาและฝูงแกะของลาบัน ยา โคบจึงเข้าไป ใกล้และกลิ้งหินจากปากบ่อ และเอานำให้ฝูง แกะของลาบันพี่ชายของแม่เขาตี ^{๑๑} แล้ว ยา โคบก็บูร่า เชลและเริ่มร้องไห้ด้วยเสียง อันดัง ^{๑๒} แล้วยา โคบก็บอกราเชลว่า พ่อของ นางเป็นญาติกับเขา และเขาเองเป็นลูกของ นางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกพ่อของนาง

^{๑๓} เมื่อลาบันได้ยินเรื่องยาโคบลูกของน้อง สาวเขา เขาวิ่งออกไปหายาโคบ แล้วกอดจูบ ยาโคบ และพายยาโคบไปที่บ้านของเขาแล้ว ยา โคบก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิด ขึ้นให้ลา บัน ฟัง

^{๑๔} ลา บันจึงพูดกับเขาว่า “อัน ที่ จจริงแล้ว หลานก็เป็นกระดูกและเนื้อของลุง” แล้วยา โคบก็อยู่กับเขาทั้งเดือน

ลาบันหลอกลุงยาโคบ

^{๑๕} แล้วลา บันก็พูดกับยา โคบว่า “หลาน ต้องทำงานกับลุงฟรีๆเพราะเป็นญาติหรือยัง ไง บอกลุงมาสิว่าจะเอาอะไรเป็นค่าจ้างดี”

^{๑๖} ลา บันมีลูกสาวสองคน คนโตชื่อเลอาห์ คนเล็กชื่อราเชล

^{๑๗} ดวงตาของนางเลอาห์น่ารัก *แต่ราเชล นั้นมีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามไปหมด ^{๑๘} ยา โคบรักราเชล เขาจึงพูดว่า “ผมจะทำงานให้ กับลุงเจ็ดปี เพื่อแลกกับราเชลลูกสาวคนเล็ก ของลุง”

^{๑๙} ลาบันตอบว่า “ลุงจะยกนางให้กับหลาน ก็ยังดี กว่ายกให้กับชายอื่น อยู่กับลุงที่ นี้แหละ”

^{๒๐} ดังนั้นยา โคบจึงทำงานเจ็ดปีเพื่อราเชล แต่สำหรับยาโคบ เจ็ดปีนั้นก็ดูเหมือนไม่กี่ปวัน เพราะความรักที่เขามีกับนาง

^{๒๑} แล้วยา โคบก็พูดกับลา บันว่า “ผม ทำงานครบแล้ว ขอยกเมียให้กับผมด้วย เพื่อผมจะได้หลับนอนกับนาง”

^{๒๒} ลา บันก็รวบรวมคนเขา นั้นมาทั้งหมด และจัดงานเลี้ยงให้พวกเขา ^{๒๓} แต่ในคืนนั้น เขาได้เอาเลอาห์ลูกสาวของเขาไปให้กับยา โคบ ยาโคบก็ได้หลับนอนกับเลอาห์ ^{๒๔} (ลา บันก็ยกสาว ใช้ของ ตนชื่อศิลปาห์ให้เป็นสาว ใช้ของเลอาห์) ^{๒๕} ในตอนเช้า ยาโคบเห็นว่า เป็นเลอาห์ ดังนั้นเขาจึงถามลาบันว่า “ทำไม ลุงถึงทำกับผมอย่างนี้ ที่ผมทำงานเจ็ดปี ก็เพื่อราเชลไม่ใช่หรือ ลุงหลอกลุงผมทำไม”

^{๒๖} ลาบันตอบว่า “คนที่นี้เขาไม่ทำกันอย่าง นั้นหรอก ที่จะให้น้องสาวแต่งงานก่อนพี่สาว ^{๒๗} ขอ ให้ครบเจ็ดวันของงาน แต่งงาน กับคน พี่ก่อนนะ แล้วลุงจะยกคน น้องให้กับ หลาน แล้วหลานจะทำงานตอบแทนให้กับ ลุงอีกเจ็ดปี”

^{๒๘} ยา โคบก็ทำตาม และรอให้ครบเจ็ดวัน สำหรับเลอาห์ แล้วลา บันก็ยกราเชลลูกสาว ของเขาให้เป็นเมียยาโคบ ^{๒๙} (ลาบันได้ยกบิล ฮาห์สาว ใช้ของ เขาให้เป็นสาว ใช้ของราเชล) ^{๓๐} แล้วยา โคบก็ร่วมหลับ นอนกับราเชลด้วย ยาโคบรักราเชลมากกว่าเลอาห์ แล้วยาโคบก็ ทำงานให้กับลาบันอีกเจ็ดปี

ครอบครัวของยาโคบเติบโตขึ้น

^{๓๑} พระ ยาร์เวห์เห็นว่า ยาโคบเกลียดเลอาห์ พระองค์จึงเปิดครรภ์ของเลอาห์ แต่ราเชลเป็นหมัน

^{๓๒} นางเลอาห์ก็ตั้ง ท้องและคลอดลูกชาย นางตั้ง ชื่อเขาวารู เบน *เพราะนางพูดว่า “พระ ยาร์เวห์มอง เห็นความอับยศอดสูของ ฉันทจริง ๆ ตอนนีสามีของฉันทต้องรักฉันทแน่ๆ”

^{๓๓} เลอาห์ก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายอีก คนหนึ่ง นางพูดว่า “เพราะพระยาร์เวห์ได้ยिन ว่าฉันทเป็นที่เกลียด ชัง พระองค์จึงให้ลูกชาย คนนี้กับฉันท” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าสิเมโอน ¶

*๒๙:๑๗ ดวงตาของนางเลอาห์น่ารัก น่ารัก หรืออ่อนโยน หรืออาจจะเป็นได้อีกอย่างหนึ่ง ว่า “ดวงตาของนางเลอาห์อ่อนแอไม่ค่อยดี”

†๒๙:๒๒ เจ็ดวันของงานแต่งงาน งานแต่งงานจะฉลองกันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์

‡๒๙:๓๒ รูเบน ชื่อนี้ออกเสียงคล้ายกับคำที่มีความหมายว่า “ดูสิ ลูกชายหนึ่งคน”

¶๒๙:๓๓ สิเมโอน คำนี้เหมือนกับคำที่มีความหมายว่า “พระองค์ได้ยिन”

๓๔ เลออาห์ได้ตั้ง ท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคน นางพูดว่า “คราวนี้สามีฉันต้องใกล้ชิดกับฉัน เพราะฉันคลอดลูกชายให้กับเขาถึงสามคน” นางจึงตั้งชื่อลูกชายคนนั้นว่าเลวี *

๓๕ แล้วเลออาห์ก็ตั้ง ท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า “ดูสิ นี่ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่ายูดาห์ แล้วนางก็ไม่มีลูกอีก

๓๐ เมื่อราเชลเห็นว่านางไม่สามารถมีลูกให้กับยาโคบได้ ราเชลก็เริ่มอิจฉาพี่สาว นางจึงพูดกับยาโคบว่า “ให้ฉันมีลูกบ้างสิ ไม่อย่างนั้นฉันขอตายดีกว่า”

๒ ยาโคบจึงโกรธราเชล แล้วพูดว่า “ที่ไม่ใช่พระเจ้า พระองค์ต่างหากที่ทำให้ฉันไม่มีลูก”

๓ แล้วนางพูดว่า “นี่สาวใช้ของฉัน บิลฮาห์ ที่เข้าไปนอนกับนางก็แล้ว กัน เพื่อว่านางจะได้มีลูกให้กับฉัน และฉันจะได้สร้างครอบครัวของฉันผ่านทางนาง”

๔ แล้วนางราเชลจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของนางให้เป็นเมียของยาโคบ แล้วยาโคบเข้าไปร่วมหลับนอนกับนาง * บิลฮาห์ก็ตั้งท้องและคลอดลูกชายให้กับยาโคบ

๖ ราเชลพูดว่า “พระเจ้าตัดสินเข้าข้างฉัน และพระองค์ก็ได้ยิน เสียงฉันด้วย พระองค์ได้ให้ลูกชายกับฉันหนึ่งคน” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่าดาน †

๗ แล้วบิลฮาห์สาวใช้ของราเชลก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่สองให้กับยาโคบ ๘ ราเชลพูดว่า “ฉันได้ต่อสู้อย่างหนักกับพี่สาวของฉัน และฉันก็ชนะ” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่านัฟทาลี ‡

๙ เมื่อเลออาห์เห็นว่านางไม่มีลูกแล้ว นางจึงยกสาวใช้ของนาง ชื่อศิลปาห์ให้เป็นเมีย

ยาโคบ ๑๐ แล้วศิลปาห์สาวใช้ของเลออาห์ได้คลอดลูกชายให้กับยาโคบ ๑๑ เลออาห์พูดว่า “โชค ดีจริงๆ” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่ากาต ๑๒ แล้วศิลปาห์สาวใช้ของเลออาห์ก็คลอดลูกชายคนที่สองให้กับยาโคบ ๑๓ เลออาห์พูดว่า “ฉันได้รับเกียรติจริงๆ” เพราะพวกผู้หญิงจะต้องพูดว่า “ฉันมีเกียรติ” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าอาเซอร์ §

๑๔ ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวข้าว สาลี ฐานะได้ออกไปในทุ่งนาและเจอต้นแมนเดริก ** เขาจึงเอาพวกมันกลับมาให้เลออาห์แม่ของเขา แล้วราเชลก็พูดกับเลออาห์ว่า “ขอแบ่งต้นแมนเดริกของลูกชายที่ให้กับฉันบ้างสิ”

๑๕ แต่เลออาห์ตอบราเชลว่า “เธอแย่งสามีฉันไป นี่ยังจะมาเอาต้นแมนเดริกของลูกชายฉันไปอีกหรือ”

แล้วราเชลพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะให้เขามาอนกับพี่ฉันนี้ เพื่อแลกกับต้นแมนเดริกของลูกพี่”

๑๖ เมื่อยาโคบกลับมาจากท้องทุ่งในตอนเย็น เลออาห์ออกไปพบเขาแล้วพูดว่า “คืนนี้พี่ต้องมานอนกับฉัน เพราะฉันได้จ่ายค่าจ้างให้กับพี่แล้วด้วยต้นแมนเดริกของลูกชายฉัน” ยาโคบจึงไปร่วมหลับนอนกับนางในคืนนั้น

๑๗ พระยาห์เวห์ได้ตอบคำอธิษฐานของเลออาห์ นางจึงตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่ห้า ๑๘ นางพูดว่า “พระเจ้าได้ให้บำเหน็จกับฉัน เพราะฉันได้ยกสาวใช้ของฉันให้กับสามีฉัน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าอิสสาคาร์ ††

๑๙ แล้วเลออาห์ก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่หกให้ยาโคบ ๒๐ นางพูดว่า “พระองค์ได้ให้ของขวัญที่ดีกับฉัน คราวนี้สามีฉันจะต้องให้เกียรติกับฉัน เพราะฉันได้

* ๒๙:๓๔ เลวี คำนี้เหมือนกับคำที่มีความหมายว่า “ร่วมด้วย” “ไปด้วยกัน” หรือ “สนิทสนม”

† ๓๐:๖ ดาน ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ตัดสิน” หรือ “พิจารณา”

‡ ๓๐:๘ นัฟทาลี ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ฉันต่อสู้ดิ้นรน”

§ ๓๐:๑๑ กาต ในภาษาฮีบรูหมายถึง “โชคดี”

§ ๓๐:๑๓ อาเซอร์ มีเสียงคล้ายกับคำในภาษาฮีบรูว่า “มีเกียรติ”

** ๓๐:๑๔ ต้นแมนเดริก เป็นไม้ดอกชนิดหนึ่งที่ประชาชนเชื่อกันว่าจะช่วยให้ผู้หญิงตั้งท้องได้ คำว่า “แมนเดริก” อาจหมายถึง “ดอกไม้แห่งความรัก” ก็ได้

†† ๓๐:๑๘ อิสสาคาร์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “รางวัล” หรือ “เงินเดือน”

คลอดลูกชายให้กับเขาถึงหกคน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าเศบูลุน*

^{๒๑}ต่อมาเลอาห์ก็คลอดลูกสาว และตั้งชื่อเธอว่าดีนาห์

^{๒๒}แล้วพระเจ้าก็ได้ระลึกถึงราเชล และตอบคำอธิษฐานของนาง และพระองค์ทำให้นางสามารถมีลูกได้ ^{๒๓}แล้วราเชลก็ตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางพูดว่า “พระเจ้าได้เอาความอับอายชยหน้าของฉันไปแล้ว”

^{๒๔}นางจึงตั้งชื่อเด็กว่าโยเซฟ นางพูดว่า “ขอพระยาห์เวห์เพิ่มลูกชายให้กับฉันอีกหนึ่งคน”

ยาโคบรำววยขึ้น

^{๒๕}เมื่อราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบพูดกับลาบับว่า “ขออนุญาตให้ผมกลับไปบ้านเกิดของผมด้วย ^{๒๖}ขอพวกเมียๆและลูกๆของผมด้วย ผมได้ทำงานชดใช้ให้กับลุงแล้วสำหรับพวก เขา ขอแยกพวก เขาให้กับผมเถอะ แล้วผมจะได้ไป ลุงก็รู้อยู่แล้วว่าผมได้ทำงานหนักแค่ไหนให้กับลุง”

^{๒๗}แล้วลาบับจึงพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ลุงพูดอะไรหน่อยได้ไหม ที่พระยาห์เวห์อวยพรให้ลุงรำววยขึ้นมา ^{๒๘}นี่เป็นเพราะหลานอยู่กับลุง” ^{๒๙}แล้วลาบับพูดว่า “บอกลุงมาเถอะ เจ้าจะให้จ่ายค่าแรงยังไง แล้วลุงจะจ่ายให้”

^{๓๐}ยาโคบตอบว่า “ลุงก็รู้ว่า ผมทำงานหนักแค่ไหนให้กับลุง และลุงก็รู้ว่าผมเอาใจใส่ดูแลฝูงสัตว์ของลุงดีขนาดไหน ^{๓๑}ก่อนผมมา ลุงมีแต่ฝูงสัตว์เล็กๆ แต่ตอนนี้มันเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล ไม่ว่าผมจะหันไปทางไหนก็ตามพระยาห์เวห์ก็ได้อวยพรให้กับลุง แต่ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องทำงานสร้างครอบครัวของผมเอง”

^{๓๑}ลาบับพูดว่า “แล้วลุงควรจะให้อะไรกับเจ้าดี”

ยาโคบตอบว่า “ลุงไม่ต้องให้อะไรกับผมเลย ถ้าลุงยอมทำอย่างนี้ให้กับผม ผมก็จะกลับไปดูแลฝูงสัตว์ให้กับลุงเหมือน เดิม ^{๓๒}ในวัน นี้ผมจะเข้าไปสำรวจฝูงสัตว์ของลุง และทุกตัวที่เป็นจุดเป็นตุ่ม มีลายตามตัว และแกะดำทุกตัว รวมทั้งแพะตัวเมียที่เป็นจุดเป็นต่าง มีลายตามตัว ผมก็จะแยกออกมาจากฝูง พวก มันจะเป็นค่าแรงของผม ^{๓๓}ในอนาคต ลุงจะได้เห็นง่าย ๆ ว่าผมชื่อสัตย์หรือ เปล่า ลุงก็แค่มาตรวจดูค่าแรงของผม ถ้าเห็นแพะตัวไหนไม่เป็น จุดเป็นต่าง หรือมีลายตามตัว หรือพบแกะตัวไหนที่ไม่ใช่แกะดำ อยู่กับผม ก็ถือว่าขโมยมา”

^{๓๔}แล้วลาบับก็พูดว่า “ตกลงตาม ที่หลานพูด” ^{๓๕}แต่ในวันนั้นลาบับได้แอบคิดเอาแพะตัวผู้และตัวเมียที่เป็นจุดเป็นต่าง และมีลายตามตัว ทุกตัวที่มีจุดขาว และลูกแกะดำทุกตัว เขาแอบแยกพวกมันออกมา แล้วเอาไปให้พวกลูกชายของเขาเลี้ยง ^{๓๖}แล้วลาบับก็เอาสัตว์พวกนี้ไปเลี้ยงอีกที่หนึ่ง ที่ต้องเดินทางไปสามวัน เพื่อให้ห่างจากยาโคบ แต่ยาโคบก็เฝ้าดูแลฝูงสัตว์ของลาบับที่เหลือนอยู่

^{๓๗}แล้วยาโคบตัดกิ่งไม้สดของตนได้ ^{๓๘}ต้นอัลมอนต์ ^{๓๙}และพวกต้นเปลุน ^{๔๐}แล้วเขาก็ลอกเอาเปลือกไม่ออก เพื่อให้เห็นเนื้อไม้สีขาวด้านใน ^{๔๑}และเขาก็เอากิ่งไม้พวกนั้นที่ลอกเปลือกออกแล้ว ไปวางไว้ในรางน้ำต่างๆตรงหน้าฝูงสัตว์ ตรงบริเวณที่มีน้ำที่ฝูงสัตว์จะมาดื่มน้ำกัน และฝูงสัตว์ก็ผสมพันธุ์กัน ตอนที่พวกมันมาดื่มน้ำ ^{๔๒}เมื่อฝูงแพะผสมพันธุ์กันตรงหน้ากิ่งไม้ นั้น มันก็ออกลูกมาเป็นลาย เป็นจุดเป็นต่างกัน

* ๓๐:๒๐ **เศบูลุน** ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การสรรเสริญ” หรือ “การให้เกียรติ”
† ๓๐:๒๒ **ทำให้นางสามารถมีลูกได้** แปลตรงๆได้ว่า “ได้เปิดมดลูกของนาง”
‡ ๓๐:๒๔ **โยเซฟ** ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การเพิ่ม” หรือ “การสะสม” หรือ “การรวบรวม”
§ ๓๐:๒๗ **ที่พระยาห์เวห์ ... ขึ้นมานี้** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จากการดูโชคชะตา ลุงถึงรู้ว่าที่พระยาห์เวห์ได้อวยพรให้ลุง”
§ ๓๐:๓๗ **ต้นไค้** ไม้ชนิดหนึ่ง ตั้งตรง ใบหนา
** ๓๐:๓๗ **ต้นอัลมอนต์** ต้นไม้ชนิดหนึ่ง เมล็ดคล้ายถั่วลันเตา
†† ๓๐:๓๗ **ต้นเปลุน** ต้นไม้ชนิดหนึ่งมีผลกลมๆติดกันเป็นพวง ปกติแล้วเปลือกด้านนอกจะลอกออก

“๔๐ ยา โคบก็แยกแกะออกมาไว้ต่าง หากเขาทำให้ฝูงแกะหันไปทางกิ่งที่มีลายต่างๆ ทำให้แกะเกิดออกมาสีต่างๆในตัวในฝูงของลาบัน ยา โคบก็เลยแยกฝูงสัตว์ออกมาเป็นของตัวเอง ไม่ได้รวมอยู่กับของลาบัน” ๔๑ เมื่อไหร่ก็ตามที่สัตว์ตัวที่แข็งแรงผสมพันธุ์กัน ยา โคบก็จะวางกิ่งไม้พวกนั้นในรางน้ำ ตรงหน้าพวกมัน เพื่อว่าพวกสัตว์จะได้ผสมพันธุ์กัน ตรงหน้ากิ่ง ไม้พวก นั้น ๔๒ แต่เวลาสัตว์ที่อ่อนแอผสมพันธุ์กัน ยาโคบก็ไม่ได้เอากิ่งไม้มาวาง ดังนั้นสัตว์ตัวที่อ่อนแอที่เกิดมาก็เป็นของลา บัน ส่วนตัวที่แข็งแรงก็เป็นของยาโคบ ๔๓ แล้วยา โคบก็กลายเป็นคนที่ร่ำรวยมหาศาล เขามีฝูงสัตว์ที่ใหญ่มาก มีพวกทาสชายหญิง มีทั้งฝูงอูฐ และฝูงลา

ยาโคบหลบหนีจากลาบัน

๓๑ ยา โคบได้ยินพวก ลูกชายของลาบันคุยกันว่า “ยาโคบเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพ่อพวกเราไปหมดแล้ว และที่เขา ร่ำรวยอยู่นี้ ก็มาจากของพ่อพวกเรา ทั้งนั้น” ๒ แล้วยา โคบสังเกตเห็นสีหน้าและแววตาของลาบันที่มีต่อเขาหันเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม ๓ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับยาโคบว่า “กลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษเจ้า และครอบครัวของเจ้าได้แล้ว เราจะอยู่กับเจ้า”

๔ ยา โคบจึงเรียกคนไปตามรา เชลและเลอาห์ให้มาเจอกันที่ฝูงสัตว์ในท้องทุ่ง ๕ ยาโคบบอกกับพวก เขาว่า “พี่สังเกตเห็นสีหน้าของพ่อพวก น้องที่มีต่อพี่นั้นเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม แต่พระเจ้าของพ่อ พี่อยู่กับพี่ ๖ น้องก็รู้ว่าพี่ได้ทำงานให้กับพ่อของน้องอย่างเต็มที่ ๗ แต่พ่อของน้องโกงพี่ และเปลี่ยนแปลงค่าแรงของพี่เป็นสิบ ครั้งแล้ว แต่พระเจ้าไม่ปล่อยให้เขาทำร้ายพี่หรอก

๘ ถ้าลา บันพูดว่า ‘สัตว์ทุก ตัวที่เป็น จุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุก ตัวก็ออกลูกมาเป็นจุด ถ้าเขาพูดว่า ‘สัตว์ทุกตัวที่เป็นลายจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุก ตัวก็ออกลูกมาเป็นลาย ๙ พระเจ้าได้เอาฝูงสัตว์ของพ่อของไป และเอามาให้กับพี่

๑๐ ในช่วงฤดูที่สัตว์ผสม พันธุ์กันนั้น พี่ได้ฝันเห็นฝูง แกะตัวผู้ที่กำลังผสม พันธุ์กันนั้น เป็นจุด เป็นลาย และมีลายตามตัว ๑๑ และทูตสวรรค์ของพระเจ้าพูดกับพี่ในความฝันว่า ‘ยาโคบ’ แล้วพี่ก็ตอบว่า ‘ผมอยู่นี่ครับ’

๑๒ ทูตสวรรค์พูดว่า ‘มองดูสิ แกะตัวผู้ทุกตัวที่กำลังผสมพันธุ์กันนั้นกลายเป็นจุดและเป็นลาย เพราะเราได้เห็นทุก สิ่งทุกอย่างที่ลา บันได้ทำกับเจ้า ๑๓ เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธ เอลที่พี่ได้เจิมเสว หิน และที่พี่ได้สาบานกับเรา บัดนี้ ลูกขึ้น และไปจากที่นี่ซะ และกลับไปยังแผ่นดินของครอบครัวเจ้า”

๑๔ แล้วรา เชลและเลอา ห์ตอบยา โคบว่า “พ่อของเราไม่มีอะไรเหลือให้กับเราทั้งสองคนแล้วเมื่อเขาตาย ๑๕ เขาทำกับเราเหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาได้ขายเราให้กับพี่แล้วใช้ เงินที่ควร จะเป็นของ เราไปจนหมดแล้ว ๑๖ ความมั่งคั่งทั้งหมดที่พระเจ้าได้เอาไปจากพ่อของเรา อันที่จริงแล้วมันเป็นของเราและลูกๆของเรา ตอนนี้อยู่ที่พี่ทำทุกอย่างตามที่พระเจ้าบอกพี่เกิด”

๑๗ แล้วยา โคบก็ลุก ขึ้น และให้พวก ลูกเมียของ เขาขึ้นหิ้วอูฐ ๑๘ แล้วยา โคบได้ต้อนรับพวกสัตว์เลี้ยงทั้งหมด รวมทั้งเอาทรัพย์สินทั้งหมดที่เขาหาได้ตอนที่อยู่ที่บิด ดาน อา รัม เดินทางไปหาอิสอัคพ่อของเขาในแผ่นดินคานาอัน

๑๙ ในเวลา นั้นลา บันได้ออกไปตัดขน แกะจากฝูงแกะของเขา และราเชลได้ขโมยพวก พระประจำครอบครัวของพ่อนางไปด้วย

๒๐ ยาโคบหลอกลาบันชาวอาร์ม คือไม่ยอมบอกลาบันว่าเขากำลังจะจากไป ๒๑ ยาโคบรีบหนีไปพร้อมกับทุกอย่างที่เขา มี เขาเริ่มออกเดินทางและข้ามแม่น้ำยูเฟรติส มุ่งหน้าไปยังแถบเนินเขาภิเลอาด

๒๒ ในวัน ที่สาม มีคนมาบอกลา บันว่ายาโคบได้หลบหนีไปแล้ว

๒๓ ลา บันจึงพาดูตี พี่น้องออกไป ตามยาโคบไปถึงเจ็ดวัน และก็ตามยาโคบทันทีที่แถบเนินเขาภิเลอาด ๒๔ ในคืนนั้นพระเจ้าได้มาหาลาบันชาวอาร์มในความ ฝัน พระองค์พูดกับลาบันว่า “ระวังให้ดี อย่าได้ขู่ทำร้ายยาโคบ”

* ๓๑:๒๔ *อย่าได้ขู่ทำร้ายยาโคบ* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดีก็ตาม”

การค้นหาพวกพระที่ถูกขโมยมา

^{๒๕}ลาบันได้ไล่ตามยาโคบมาทัน ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ในแถบเนินเขา และลาบันได้ตั้งเต็นท์ของเขาอยู่ในแถบเนินเขาก็เลอาด

^{๒๖}ลาบันพูดกับยาโคบว่า “นี่เจ้าทำอะไรลงไป เจ้าหลง หลงหลงทำไม และเจ้าได้พาลูกสาวของลุงหนีมาเหมือนเซลย คีค ^{๒๗}ทำไมเจ้าต้องหลบหนีมา และหลอกลุงไม่ให้ยอมบอกลุง ถ้าเจ้าบอกลุง ลุงจะได้จัดงานเลี้ยง ส่งเจ้าอย่างสนุกสนานครื้นเครงด้วยเสียงเพลงจากกลอง รำมะนาและพิณ ^{๒๘}เจ้ายังไม่ให้ลุงจูบ ลากพวก หลานๆและลูกสาวของลุงด้วย เจ้าทำตัวโง่จริงๆ ^{๒๙}ลุงมีอำนาจที่จะทำร้ายพวก เจ้า แต่เมื่อ คีนี พระเจ้าของพ่อเจ้าได้มาบอกกับลุงว่า ‘ระวังให้ดี อย่าได้ขู่ว่าร้ายยาโคบ’ ^{๓๐}แต่ตอนนี้เจ้าก็ได้จากมาแล้ว เพราะคิดถึงบ้านของพ่อเจ้ามาก แต่ทำไมเจ้าถึงต้องขโมยพวก พระประจำบ้านของลุงมาด้วย”

^{๓๑}ยาโคบตอบลาบันว่า “ที่ผมน้องหนีมาก็เพราะผมกลัว เพราะผมคิดว่าลุงจะต้องยึดเอาลูกสาวทั้งสองคนของลุงคืนไปจากผมแน่ ^{๓๒}แต่ถ้าลุงเจอพระของลุงอยู่กับใคร คนๆนั้นจะต้องตาย ให้พวก ญาติๆของลุงเป็นพยาน ซีลยถ้าลุงเห็นอะไรที่เป็นของลุงแล้วมาอยู่ที่นี้กับผม ลุงเอากลับไปได้เลย” แต่ยาโคบไม่รู้วาราเซลได้ขโมยพระพวกนั้นมา

^{๓๓}ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ ของเลอาห์ และของสาวใช้ทั้งสองคนด้วย แต่หาไม่เจอ แล้วลาบันออกจากเต็นท์ของเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของวาราเซล ^{๓๔}ตอนนั้นวาราเซลได้เอาพระพวกนั้นไปซ่อนไว้ในอานอูฐ และนั่งทับพวก มันไว้ ลาบันคลำหาไปทั่วเต็นท์แต่ไม่พบ

^{๓๕}วาราเซลพูดกับพ่อว่า “อย่าโกรธฉันเลยนะพ่อ ที่ฉันไม่ได้ยื่นขึ้นมาต้อนรับพ่อ เพราะฉันกำลังมีประจำเดือนอยู่” ลาบันได้ค้นหาจนทั่ว แต่ไม่พบพระประจำบ้านพวกนั้น

^{๓๖}ยาโคบจึงโกรธ และได้ตัดว่าลาบัน ยาโคบถามลาบันว่า “ผมได้ทำผิดอะไรร้ายแรงหรือ ผมได้ทำบาปอะไรลงไป ลุงถึงได้ไล่ตามผมมาอย่างนี้” ^{๓๗}ถึงแม้ว่าลุงได้กล่าวหาของงูผมจนทั่วแล้ว ลุงก็ทำอะไรที่เป็นของลุงไม่พบเลยสักชิ้น ถ้าพบก็เอามันออกมาวางต่อ หน้าญาติของผมและญาติของลุงเลย แล้วให้พวก เขาตัดสินระหว่างเราสองคน ^{๓๘}ตลอดยี่สิบปีที่ผมอยู่กับลุง แกะและแพะตัวเมียสักตัวก็ไม่เคยแท้งลูก และผมก็ไม่เคยกินแกะตัวผู้จากฝูงของลุงเลย ^{๓๙}ทุกครั้งที่สัตว์ของลุงถูกสัตว์ป่ากัดกิน ผมก็ยอมชดใช้ค่าเสียหายเอง ไม่เคยเอาขามาให้ลุงดู แล้วบอกว่าผมไม่ผิด ลุงให้ผมต้องรับผิดชอบอยู่ดี ไม่ ว่ามันจะถูกขโมยไปจากผม ตอนกลาง วันหรือกลาง คีนี ^{๔๐}ในตอนกลางวันผมถูกแสงแดดเผาจนหมดแรง ในตอนกลาง คีนีผมก็หนาว เหน็บจนนอนไม่หลับ ^{๔๑}ตลอดยี่สิบปีนี้ที่ผมอยู่ในบ้านของลุง ผมได้ทำงานอย่างหนัก สิบปีแรกเพื่อแลกกับลูกสาวสองคนของลุง และอีกหกปี หลังเพื่อฝูง สัตว์ของลุง และลุงก็เปลี่ยนค่าจ้างของผมเป็นสิบ ครั้ง ^{๔๒}ถ้าพระเจ้าของพ่อผม พระเจ้าของอับราฮัม พระองค์ผู้ที่อิสอัคเกรงกลัว ^{๔๓}ไม่ได้ช่วยฝ่ายผมแล้วละก็ ตอนนี่ลุงคงส่งผมกลับไปมือเปลา่แน่ๆ พระเจ้าได้เห็นถึงความยากลำบากและงานหนักที่ผมลงมือทำ พระองค์ถึงได้เตือนลุงเมื่อคีนีนี้”

ยาโคบกับลาบันทำข้อตกลงกัน

^{๔๓}แล้วลาบันตอบยาโคบว่า “พวก ลูกสาวนี่ก็เป็นลูกสาวของลุง พวก เด็ก นี่ก็เป็นเด็กของลุง ฝูง สัตว์พวก นี้ก็เป็นฝูง สัตว์ของลุง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเห็นก็เป็นของลุงทั้งนั้น แต่วันนี้ลุงจะทำอะไรได้กับลูกสาวพวกนี้ของลุง หรือเด็กๆที่พวก เขาเกิดมา ^{๔๔}มาเถิด ให้เรามาทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้ากับลุง ^{๔๕}และขอให้มีพยานระหว่างเจ้ากับลุง”

^{๔๕}ยาโคบได้เอาหินมาก้อนหนึ่งตั้ง ขึ้นเป็น

* ๓๑:๒๗ ด้วยเสียงเพลงจากกลอง รำมะนาและพิณ เหมือนพิธีต้อนรับของชาวไทยที่มักมีขบวนรำกลองยาวและคอยต้อนรับ

† ๓๑:๔๒ พระองค์ผู้ที่อิสอัคเกรงกลัว หรืออาจจะแปลได้อีกว่า “พระเจ้าอันน่าเกรงขามของอิสอัค”

‡ ๓๑:๔๔ ทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้ากับลุง หรือ “และให้ข้อตกลงนี้เป็นพยานระหว่างพวกเรา”

แห่ง หิน ^{๔๖} แล้วยา โคอ์ก็พูดกับญาติๆ ของเขาว่า “ไปเก็บก้อนหินมารวมกันที่นี่” แล้วพวกเขาได้ไปเก็บก้อนหินมารวมกันจนเป็นกอง แล้วพวกเขาได้กินอาหารกันข้างกองหินนั้น ^{๔๗} ลาบับจึงเรียกสถานที่นั้นว่า “เยการ์ สห ตุธา” ^{๔๘} ส่วนยา โคอ์เรียกมันว่า “กาเลเอต” ^{๔๙} แล้วลาบับพูดว่า “ในวันนี้ กองหินนี้ได้เป็นพยานระหว่างเจ้ากับลุง” ^{๕๐} ดังนั้นมันจึงมีชื่อเรียกว่า “กาเลเอต” ^{๕๑} และ “มิส ปาร์” ^{๕๒} เพราะลาบับพูดว่า “ขอให้พระยาห์เวห์เฝ้าดูระหว่างเจ้ากับลุง ตอนที่เราแยกจากกัน” ^{๕๓} ถ้าเจ้าทำร้ายลูกสาวทั้งสองคนของลุง หรือถ้าเจ้าเอาเมียอื่นอีกนอกเหนือจากลูกสาวของลุง ถึงแม้จะไม่มีใครอยู่กับพวกเราก็ตาม ให้จำไว้ว่าพระเจ้าได้เป็นพยานระหว่างเจ้ากับลุง” ^{๕๔} ลาบับพูดกับยา โคอ์ว่า “ดูกองหินและเสา หินที่เราได้ตั้งขึ้นมาไว้ระหว่างเรานี้ ^{๕๕} กอง หินนี้ก็เป็นพยาน เสา หินนี้ก็เป็นพยาน ว่าลุงจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปฝั่งเจ้า และเจ้าก็จะไม่ข้ามกองหินและเสา หินนี้มาฝั่งลุง เพื่อทำร้ายกัน” ^{๕๖} ขอให้พระเจ้าของอับ ราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ (พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา) ตัดสินระหว่างเรา”

ยา โคอ์ได้สาบานในนามของผู้ ที่อิส อักพ่อของ เขาเกรงกลัว ^{๕๗} แล้วยา โคอ์ได้ถวายเครื่องบูชาบนภูเขาเขา นั้น และเชิญญาติๆ ของเขามารวมกันอาหารกัน พวก เขาก็ได้มา กินอาหารกัน และค้าง คินอยู่บนภูเขา นั้น ^{๕๘} ลาบับตื่นแต่เช้าตรู่ และจูบลูบลานๆ และลูกสาวทั้งสอง คน และเขาก็อวยพรให้กับพวกเขา แล้วลาบับได้เดิน ทางกลับไปยังบ้านของตน

ยาโคบเตรียมตัวเจอเอซาว

๓๒ ^๑ ยาโคบไปตามทางของเขา พวกทูต สวรรค์ของพระเจ้าได้มาพบเขา

^๒ เมื่อยา โคอ์เห็นพวก ทูต สวรรค์นั้น เขาพูดว่า “นี่คือค่ายของพระเจ้า” ^๓ เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า “มาหะนาอิม” ^๔

^๕ แล้วยา โคอ์ได้ส่งพวกผู้ ส่ง ขาวไปล่วงหน้า เพื่อไปหาเอซาวพี่ชายของเขา ที่แคว้นเสอีร์ในเมืองเอโดม ^๖ “ยาโคบส่งพวกเขาว่า “ให้พูดอย่างนี้กับเอซาวเจ้านายของฉันทว่า ‘นี่คือสิ่งที่ยา โคอ์ ผู้รับ ใช้ของท่าน กล่าวคือ “น้องได้อาศัยอยู่กับลาบับ ในฐานะคนต่างชาติมาจนถึงเดี๋ยว นี้ ^๗ น้องมีทั้งฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแกะ และทาสชายหญิงมากมาย และน้องส่ง ขาวนี้มาบอกกับพี่ เจ้านายของน้อง เพื่อให้พียอมรับ”’”

^๘ พวกผู้ ส่ง ขาวกลับมาหายา โคอ์และบอกว่า “พวกเราไปหาเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังมาหาท่าน พร้อมกับคนสี่ร้อยคน”

^๙ ยาโคบกลัวมากและเครียดด้วย เขาจึงได้แบ่งคนที่มากับเขา รวมทั้งฝูงสัตว์ ฝูงวัว และพวก อูฐ ออกเป็นสองกลุ่ม ^{๑๐} เขาคิดว่า “ถ้าเอซาวมาพบกลุ่มแรกและทำลายมัน อีกกลุ่มที่เหลือจะได้หนีทัน”

^{๑๑} แล้วยา โคอ์จึงพูดว่า “พระเจ้าของอับ ราฮัม พระเจ้าของอิส อักพ่อของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์บอกกับข้าพเจ้าว่า ‘กลับไปยังประเทศและครอบครัวของเจ้า แล้วเราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง’” ^{๑๒} ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้รับความรัก ความซื่อสัตย์ ที่พระองค์มอบ ให้กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์เลย เพราะตอนที่ ข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปนั้น ข้าพเจ้ามีแค่ไม้เท้าอันเดียว แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเจริญขึ้นจนเป็นสองกลุ่ม ^{๑๓} ได้โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อม มือของเอซาวพี่ชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะมาฆ่าข้าพเจ้า รวมทั้งแม่ทั้ง หลายกับเด็กๆ ด้วย ^{๑๔} แต่พระองค์บอกว่า ‘เราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรืองอย่างแน่นอน และเราจะทำให้เจ้ามีลูก หลาน

^{*} ๓๑:๔๗ *เยการ์ สห ตุธา* ในภาษาอารเมค หมายถึง “กองหินแห่งข้อตกลง”

[†] ๓๑:๔๗ *กาเลเอต* ในภาษาฮีบรู หมายถึง “กองหินเตือนใจ”

[‡] ๓๑:๕๔ *มิส ปาร์* คำนี้หมายถึง “หอคอยสำหรับเฝ้าดู”

[§] ๓๒:๒ *นี่คือค่ายของพระเจ้า* หรือ “นี่คือกองทัพอของพระเจ้า”

[§] ๓๒:๒ *มาหะนาอิม* หมายถึง “ค่ายสองค่าย” ค่ายหนึ่งเป็นของยาโคบ อีกค่ายหนึ่งเป็นของทูตสวรรค์ เหมือนกับว่าทูตสวรรค์มาตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆ ค่ายของยาโคบ

^{**} ๓๒:๓ *เมืองเอโดม* ประเทศทางตะวันออกของยูดาห์

มากมาย เหมือนเม็ดทรายในทะเลที่ไม่มีวันนับได้หมด”

^{๑๓}แล้วยา โคอ์ก็ค้าง คืนอยู่ที่ นั้น เขาได้เลือกของ ขวัญให้กับเอ ชาวที่ ชายของ เขา เขาคัดพวกมันออกมาจากสิงที่มีอยู่ในมือเขา ^{๑๔}คือแพะตัว เมียสอง ร้อยตัวและแพะตัวผู้ยี่สิบตัว แกะตัวเมียสองร้อยตัวและแกะตัวผู้ยี่สิบตัว ^{๑๕}อูตัวเมียสามสิบตัวพร้อมกับลูกของมัน วัวตัวเมียสี่สิบตัวและวัวตัวผู้สิบตัว ลาตัว เมียยี่สิบตัวและลาตัวผู้สิบตัว ^{๑๖}ยา โคอ์จึงจัดฝูง สัตว์แต่ละฝูงแยกต่าง หากจากกัน และมอบให้คนรับ ใช้ของเขาดูแล แล้วยา โคอ์พูดกับคนรับ ใช้ว่า “ล่องหน้าเราไปก่อน และให้ฝูง สัตว์แต่ละ ฝูงอยู่ห่างๆ กัน” ^{๑๗}ยา โคอ์สั่งกับคนรับใช้ของกลุ่มแรกว่า “เมื่อเอชชาว พี่ชายเราเห็นเจ้าและถามว่า ‘เจ้าเป็นคนของใคร จะไปไหน และสัตว์พวกนี้ที่อยู่ตรงหน้า เจ้าเป็นของใคร’ ^{๑๘}ก็ให้เจ้าตอบว่า ‘พวกมันเป็นของยา โคอ์ผู้รับ ใช้ของท่าน ยา โคอ์ส่งของ ขวัญนี้มาให้ท่าน เอชชาวเจ้านายของเรา และโนน ยา โคอ์กำลังตามหลังพวกเรา”

^{๑๙}ยา โคอ์ได้ส่งคนรับใช้ในกลุ่มที่สอง กลุ่มที่สาม และคนรับใช้ทั้งหมดที่เดินตามฝูง สัตว์พวกนั้น ให้พูดเหมือนกัน คือ “พวกเจ้าต้องพูดอย่าง นี้กับเอ ชาวเมื่อเจ้าพบเขา ^{๒๐}และเจ้าต้องพูดด้วยว่า ‘โนน โนง ยา โคอ์ผู้รับ ใช้ของท่านกำลังตามหลังพวกเรา”

เพราะยา โคอ์คิด ว่า “ฉันจะระงับความโกรธของ เขาด้วยของ ขวัญที่ล่อง หน้าไปก่อนฉัน หลังจากนั้นฉันจะพบเขาต่อ หน้าบางที่เขาอาจจะยกโทษให้ฉัน” ^{๒๑}ดังนั้นของ ขวัญจึงล่อง หน้ายา โคอ์ไปก่อน ส่วนตัว เขาเองยังคงค้างคืนอยู่ในค่ายในคีนัน

^{๒๒}ในคีนัน นั้น ยา โคอ์ได้ลุก ขึ้นมา พาเมียทั้งสองคนของเขา รวม ทั้งสาว ใช้ทั้งสองคน และลูกทั้งสิบเอ็ดคน ลุยตรงทางข้ามของแม่น้ำยับบอกไป ^{๒๓}ยา โคอ์พาพวก เขาออกมาและส่งพวกเขาข้ามแม่น้ำไป และส่งทรัพย์สินทุกอย่างที่เขา มีอยู่ข้ามแม่น้ำไปด้วย

การต่อสู้กับพระเจ้า

^{๒๔}เหลือยา โคอ์เป็นคน สุดท้ายที่ยังไม่ ได้ข้ามไป มีชายคน หนึ่งมาปล้ำ สู้กับเขาจนถึงรุ่ง สาง ^{๒๕}เมื่อชายคน นั้นเห็นว่าเขาไม่สามารถที่จะเอาชนะยา โคอ์ได้ ในระหว่างที่ยังปล้ำสู้กันอยู่นั้น เขาได้ตอยไปที่ข้อต่อตรง สะโพกข้าง หนึ่งของยา โคอ์ ทำให้ข้อต่อ นั้น เคลื่อนไป

^{๒๖}ชายคน นั้นพูดว่า “ปล่อยเราไปเถิด เพราะตะวันกำลังขึ้นแล้ว”

ยา โคอ์ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ ปล่อยท่านไปหรอก จนกว่าท่านจะอวยพรให้ข้าพเจ้าก่อน”

^{๒๗}ชายคนนั้นถามยา โคอ์ว่า “เจ้าชื่ออะไร”

ยา โคอ์ตอบว่า “ยา โคอ์”

^{๒๘}ชายคน นั้นพูดว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ ยา โคอ์อีกต่อไป แต่จะเป็นอิสราเอล เพราะเจ้าได้ต่อสู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และเจ้าก็ชนะด้วย”

^{๒๙}ยา โคอ์ถามว่า “ช่วยบอกชื่อท่านหน่อย”

แต่ชายคน นั้นตอบว่า “เจ้าถามชื่อเราทำไม” และชายคน นั้นได้อวยพรยา โคอ์ที่นั้น

^{๓๐}ยา โคอ์จึงเรียกสถาน ที่นั้นว่า “เปนีเอล” †เขาพูดว่า “เพราะเราได้เห็นพระเจ้า ซึ่งๆหน้า แต่เราก้ยังมีชีวิตอยู่” ^{๓๑}ตะวันขึ้น ในขณะที่เขาเดินผ่านเบนูเอลไป แต่เขาเดิน โยยก เขยอกเพราะสะโพกของ เขา ^{๓๒}เพราะอย่าง นี้ คนอิสราเอลถึงไม่ กินเอ็นที่สะโพกตรงข้อต่อสะโพก จนถึงทุกวันนี้ เพราะยา โคอ์ถูกตอยตรงข้อต่อที่สะโพก ตรงเส้นเอ็นที่สะโพก

ยาโคบเจอกับเอชชาวอีกครั้งหนึ่ง

^{๓๓}ยา โคอ์มอง เห็นเอ ชาวกำลังมาพร้อมกับพวกอีกสี่ร้อยคน ยา โคอ์จึงแบ่งเด็กๆให้เลอาห์ ราเชล และสาวใช้ทั้งสองคน ^๓เขาให้สาว ใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมาเป็นเลอาร์ทกับลูก และสุดท้ายเป็นราเชลและโยเซฟ

* ๓๒:๒๘ *อิสราเอล* ชื่อนี้าจหมายถึง “เขาต่อสู้กับพระเจ้า” หรือ “พระเจ้าต่อสู้”

† ๓๒:๓๐ *เปนีเอล* ชื่อนี้หมายถึง “ไปหน้าของพระเจ้า”

“ส่วนตัวเขาเองอยู่ข้างหน้าพวกเขา และเขาก็้มกราบลงกับพื้นถึงเจ็ดครั้ง จนเข้าใกล้พี่ชายของเขา

“แต่เอชาวีงเข้ามาหาเขา สวมกอดและจูบเขา แล้วต่างก็ร้องไห้” แล้วเอชามองเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ เอชาวีงพูดว่า “คนพวกนี้อยู่กับน้องเป็นใครกัน”

ยาโคบตอบว่า “ลูกๆที่พระเจ้าได้ ให้กับน้องผู้รับใช้ของพี่”

“สาวใช้ทั้งสองคนพร้อม กับลูกๆของพวกนาง ก็เข้ามาถึงเอชาวและก้มกราบลง” เลอาร์ทและลูกๆของนางได้เข้ามาถึงและก้มกราบลง แล้วโยเซฟและราเชลก็เข้ามาถึงและก้มกราบลง

“เอชาวพูดว่า “แล้วที่พี่เจอะระหว่างทางมาที่นี่นั้น น้องกำลังจะทำอะไรหรือ”

ยาโคบตอบว่า “เพื่อให้พี่ผู้เป็นเจ้านายของน้องยอมรับน้องใจ”

“เอชาวตอบว่า “น้อง พี่ พี่มีมากมายเหลือเฟือแล้ว เก็บของน้องไว้เถิด”

“แต่ยาโคบพูดว่า “ไม่ได้ครับพี่ ถ้าพี่ยอมรับน้อง ช่วยรับของขวัญพวก นั้นจากมือน้องด้วย เพราะสำหรับน้องแล้ว ได้มาอยู่ต่อหน้าพี่ ก็เหมือนได้มาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะพี่ยอมรับน้องแล้ว” “ช่วยรับของขวัญที่น้องเอามาให้กับพี่ด้วยเถิด เพราะพระเจ้าได้เมตตาสนอง ทำให้น้องมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ” ยาโคบได้อ้อนวอนให้เอชารับส่วยถวายเอชาวก็ยอมรับของขวัญนั้นไว้

“เอชาวพูดว่า “ให้พวกเราเดินทางต่อไปด้วยกันเถิด พี่จะเดินทางไปกับน้องด้วย”

“แต่ยาโคบบอกเขาว่า “พี่ ท่าน พี่ก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเด็กๆนั้นอ่อนแอ และพวกฝูงแพะ แกะ และฝูงวัวกำลังเลี้ยงลูก อ่อนอยู่น้องเป็นห่วงพวกมัน ถ้าน้องบังคับให้พวกมันเดินมากเกินไปในหนึ่งวัน สัตว์ทั้งหมดก็จะตาย” “ขอให้พี่ท่านเดินทางล่วงหน้าไปก่อนผู้รับใช้เถิด แล้วน้องจะเดินตามไปช้าๆ ตามกำลังของสัตว์ที่อยู่ข้างหน้า และตามกำลังของเด็กๆจนกว่าจะไปพบพี่เจ้า นายของน้องที่เฮือร์”

“เอชาวพูดว่า “พี่จะทิ้งคนของพี่ไว้กับน้องบ้าง”

ยาโคบพูดว่า “ไม่ต้องหรอกพี่ ขอให้พี่ยอมรับน้องก็พอแล้ว”

“ในวันนั้นเอชาวจึงมุ่งหน้ากลับไปเฮือร์” “แต่ยาโคบไปยังสุคคท และเขาได้สร้างบ้านให้กับตนเองที่ เนน และสร้างที่พักให้กับฝูงวัวของ เขา เพราะอย่างนั้นเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “สุคคท” *

“ยาโคบจึงได้เดิน ทางจากบัด ดาน อารัม มาถึงเมืองเซเคมแผ่นดินคานาอันอย่างปลอดภัย เขาได้ตั้งเต็นท์ที่อยู่ทางตะวันออกของเมืองนั้น” “ยาโคบได้ซื้อสวนหนึ่งของทุ่งหญ้าที่เขาได้ใช้ตั้งเต็นท์นั้น จากลูกๆของฮาเมอร์พ่อของเซเคม เป็นเงินหนึ่ง ร้อยเหรียญ” “ยาโคบได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่นั่นและได้เรียกมันว่า “เอล พระเจ้าของอิสราเอล”

ดินาห์ถูกข่มขืน

“ดินาห์ ลูกสาวของเลอาร์ทและยาโคบ ได้ออกไปเยี่ยมเยียนผู้หญิงในแคว้นนั้น” “เซเคมลูกชายของฮาเมอร์คนเฮือร์ซึ่งเป็นเจ้าของชายของแคว้นนั้น เห็นดินาห์ก็จับนางไปข่มขืน” “แต่เซเคมรู้สึกผูกพันอย่างลึกซึ้งกับดินาห์ ลูกของยาโคบ และเขาหลงรักนาง เขาพยายามพูดอ่อนหวานกับนาง เพื่อจะชนะใจนาง” “เซเคมพูดกับฮาเมอร์พ่อของเขาว่า “ขอหญิงคน นี้ให้มาเป็นเมียลูกด้วยเถิด”

“เมื่อยาโคบรู้เรื่องที่เขาเคยทำร้ายข่มขืนดินาห์ลูกสาวของเขา ตอนนั้นพวกลูกๆของเขายังดูแลฝูงวัวอยู่ในทุ่ง ยาโคบจึงรอจนพวกเขากลับมา” “ฮาเมอร์พ่อของเซเคมมาพบยาโคบเพื่อขอเจรจา” “เป็นเวลาเดียวกับที่พวกลูกชายของยาโคบกลับมาจากทุ่ง เมื่อพวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็ไม่ไหวเตื่อตกตาลมาก เพราะเซเคมได้ทำสิ่งชั่วช้าในอิสราเอล โดยนอนกับลูกสาวของยาโคบ ซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้น

“ฮาเมอร์พูดกับพวกเขาว่า “เซเคมลูกชายของเราหลงรักลูกสาวของ ท่าน โปรดยก

* ๓๓:๑๗ **สุคคท** เป็นเมืองทางตะวันออกของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ชื่อนี้หมายถึง “ที่พักชั่วคราว”

† ๓๓:๒๐ **เอล** หมายถึง “พระเจ้า” ในภาษาฮีบรู

ลูกสาวท่านให้เป็นเมียเขาด้วยเถิด ๙ การแต่งงานนั้นจะเป็นเครื่องผูกมิตรกัน พวกท่านยกลูกสาวให้กับพวกเรา และรับลูกสาวของพวกเราไปให้กับพวกท่าน ๑๐ พวกท่านมาตั้งหลักร่วมกับเราที่นี่ได้ ทั่วทั้งแผ่นดินนี้ยินดีต้อนรับท่าน เข้ามาตั้งถิ่นฐานและทำมาหากิน และครอบครัวของท่านที่นี่”

๑๑ เขเคมีพูดกับพ่อของดี นาร์ห์และฟี นื่องของนางว่า “ขอให้อยอมรับผมด้วย และผมจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านขอ ๑๒ เรียกสินสอดและของขวัญแต่งงานแพงๆก็ได้ ผมจะจ่ายให้ตามที่ท่านบอก ขอเพียงยกนางให้เป็นเมียผม”

๑๓ พวก ลูกชายของยา โคบออกอุบายเพื่อแก้ แค้นเซเคมกับฮา โมร์พ่อของเซเคม เพราะเซเคมไปข่มขืนดี นาร์ห์น้องสาวของพวกเขา ๑๔ พวก เขาบอกว่า “พวกเราไม่สามารถยกน้องสาวของเราให้กับชายที่ยังไม่ผ่านการ ขลิบ เพราะมันเป็นเรื่องเลื่อมเสียสำหรับพวกเรา ๑๕ ตามเงื่อนไขที่นั่น เราถึงจะยอมตกลงกับท่าน คือถ้าท่านจะเป็นเหมือนพวกเรา ต้องขลิบผู้ชายทุกคน ๑๖ แล้วเราจะยอมยกลูกสาวของพวกเราให้ท่าน และจะยอมรับลูกสาวของท่านมาอยู่กับพวกเรา และเราจะตั้งถิ่นฐานที่นี่กับท่านเป็นพวกเดียวกับท่าน ๑๗ แต่ถ้าพวกท่านไม่ยอมฟังเราและไม่ยอมขลิบ เราจะเอาตัวดี นาร์ห์และไปจากที่นี่”

๑๘ สิ่งที่พวกเขาบอกนั้น สร้างความพอใจให้ฮาโมร์และลูกชายเป็นอย่างมาก ๑๙ เซเคมจึงไม่ได้ลังเลที่จะทำ ตามที่พวกเขาบอก เพราะเขาหลงรักลูกสาวยาโคบมาก

การแก้แค้น

ขณะนั้น เซเคมเป็นผู้ที่คนให้ความเคารพนับถือมากที่สุดในบ้านของพ่อเขา ๒๐ ฮาโมร์และเซเคมลูกชายไปที่ประตูเมือง พวกเขาพูดกับผู้ชายในเมืองของเขาว่า ๒๑ “คนเหล่านี้เป็นมิตรกับเรา ให้พวกเขาตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนนี้ และทำมาหากินกัน ดูลี แผ่นดินนี้กว้างใหญ่พอสำหรับพวกเขา เราจะได้ลูกสาวของพวกเขา มาเป็นเมียพวกเขา และเราจะยกลูกสาวพวกเขาให้กับพวกเขา

๒๒ แต่มีเงื่อนไขหนึ่ง ที่พวกเราจะต้องทำ คนพวกนี้ถึงจะตกลงอยู่กับเราและเป็นพวกเดียวกับเรา คือผู้ชายทุกคนในเมืองนี้จะต้องขลิบเหมือนๆกับที่พวกเขาขลิบ ๒๓ แล้วฝูงวัวทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด และสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของพวกเขา ก็จะตกเป็นของพวกเขา เราอย่างแน่นอน เพียงแต่ให้พวกเขาเราตกลงทำตามเงื่อนไขพวกเขาเท่านั้น แล้วพวกเขาถึงจะยอมอยู่ที่นี้กับเรา” ๒๔ ทุก คนที่อยู่ที่นี่ประชุมเมืองนั้นยอม ฟังฮา โมร์และเซเคมลูกชายของเขา ดังนั้นผู้ชายทุกคนในเมืองนั้นจึงขลิบหนึ่งหุ้มปลายอวัยวะเพศกัน

๒๕ ในวันที่สาม ขณะที่พวกเขาผู้ชายในเมืองยังเจ็บแผลอยู่ ลูกชายสองคนของยาโคบ คือสิเม โอนและเลวี พี่ชายของดี นาร์ห์ ต่างถือดาบเข้าไปบุกในเมืองและลงมือฆ่า พันผู้ชายทุกคน ๒๖ พวกเขาฆ่าฮา โมร์กับเซเคมด้วย และพาตัวดี นาร์ห์ออกมาจากบ้านของเซเคม และจากไป ๒๗ แล้วพวก ลูกชายคนอื่นๆของยา โคบก็เข้าไปในเมืองและขโมยทุกสิ่งทุกอย่างในนั้น เพราะเซเคมได้ข่มขืนน้องสาวของเขา ๒๘ พวกเขาเอาฝูง แพะ แกะ ฝูงวัว ฝูงลาของคนพวกนั้น ทุกอย่างที่อยู่ในเมืองและในท้องทุ่ง ๒๙ ทั้งทรัพย์สินสมบัติ ผู้หญิงและเด็กๆ รวม ทั้งทุกอย่างที่อยู่ในบ้านของพวกเขา เอาไปจนหมดสิน ๓๐ แล้วยาโคบก็พูดกับสิ เม โอนและเลวีว่า “พวก เจ้าสร้างปัญหาให้กับพ่อเสียแล้ว พวกเจ้าจะทำให้พ่อถูกคนที่นี่เหมือนขี้น้ำ ทั้งพวกคานาอันและเปริสซี พ่อมีคนอยู่น้อยมาก และคนที่นี่อาจรวม ตัวกันต่อ ด่านและโจมตีพ่อได้ เมื่อถึงเวลา นั้นพ่อและครอบครัวของพ่อก็จะถูกทำลาย”

๓๑ แต่ลูกของยาโคบตอบว่า “สมควรแล้วหรือที่เซเคมจะทำกับน้องสาวของพวกเขา เหมือนกับเป็นหญิงโสเภณี”

ยาโคบที่เบธเอล

๓๕ พระเจ้าพูดกับยาโคบว่า “ลุกขึ้นเถอะ ไปที่เบธเอล *และตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ให้สร้างแท่น บูชาขึ้นที่นั่นให้กับพระเจ้าองค์ที่เคยปรากฏกับเจ้า †ตอนที่เจ้าหลบหนีจากเอซาวพี่ชายของเจ้า”

* ๓๕:๑ เบธเอล เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งมีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า”

† ๓๕:๑ พระเจ้าองค์ที่เคยปรากฏกับเจ้า ดูใน ปฐมกาล ๒๘:๑๐-๒๒

๒ ยาโคบจึงบอกกับครอบครัวของเขาและทุกคนที่อยู่กับเขาว่า “ให้ทิ้งพวกพระของคนต่างชาติที่พวกเจ้ามีอยู่ และชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย”^๑ ให้พวกเราไปจากที่นี่ แล้วขึ้นไปทีเบธเอล ที่นั่น ข้าจะสร้างแท่นบูชาให้กับพระเจ้า องค์ที่ตอบข้าในเวลาที่เรากำลังลำบาก และอยู่ด้วยกับข้าตลอดทางที่ข้าไป”

๓ พวก เขาจึงเอาพวก พระต่าง ชาติดีที่พวก เขามี รวมทั้งต่างหูของพวกพระนั้นและต่างหูของพวก เขาเอง มาให้กับยาโคบ แล้วยาโคบได้เอาไปฝังไว้ใต้ต้นโอ๊คใกล้เมืองเซเคม

๔ พวก เขาได้ออกเดินทาง พระเจ้าทำให้ผู้คนที่อยู่ตามเมืองต่างๆแถบนั้น กลัวครอบครัวของยาโคบ จึงไม่มีใครกล้าไล่ตามมาแก้แค้นลูกชายของยาโคบ ๖ ยาโคบและคนที่อยู่กับเขาได้ไปถึงที่ลูส ซึ่งปัจจุบันเรียกว่าเบธเอลในแคว้นคานาอัน ๗ ยาโคบได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า “เอลเบธเอล” เพราะพระเจ้าได้ปรากฏให้เขาเห็นที่นั่นเมื่อครั้งที่เขาหลบหนีจากพี่ชาย

๘ เโค ราห์พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ตายที่นั่น นางถูกฝังอยู่ใต้ต้นโอ๊คใกล้เบธเอล ยาโคบเรียกสถานที่นั้นว่า “อัลโลนบาคุท”[†]

ชื่อใหม่ของยาโคบ

๙ พระเจ้าได้ปรากฏตัวกับยาโคบอีก เมื่อเขากลับมาจากบีดาน อาร์ม และพระองค์ได้อวยพรให้กับยาโคบ ๑๐ พระองค์พูดกับเขาว่า “เจ้าชื่อยาโคบ แต่ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ยาโคบอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่ว่าอิสราเอล ‡” พระเจ้าจึงตั้งชื่อให้กับเขาว่าอิสราเอล

๑๑ พระเจ้าพูดกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ¶ ให้เจ้าเกิดลูกหลานมากมาย และมีจำนวนมากขึ้น ชนชาติหนึ่งหรือแม้แต่อีกหลายๆชนชาติ จะสืบเชื้อสาย

มาจากเจ้า กษัตริย์ทั้งหลายจะมาจากเจ้า ๑๒ แผ่นดินที่เราได้ยกให้อับราฮัมและอิสอัค เราก็จะยกให้กับเจ้าและลูก หลานของเจ้าที่เกิดมาภายหลัง”^{๑๓} แล้วพระเจ้าก็ลุกขึ้น ไปจากเขา ตรงที่พระองค์พูดกับเขา นั้น ๑๔ ยาโคบจึงตั้งแท่นหินขึ้น ตรงบริเวณนั้นที่พระเจ้าได้พูดกับเขา และยาโคบได้เทเครื่องดื่มบูชาและเทน้ำมันมะกอกลงบนเสา หินนั้น เพื่ออุทิศมันให้กับพระเจ้า ๑๕ ยาโคบตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “เบธเอล” เป็นสถานที่ที่พระเจ้าพูดกับเขา

ราเชลตายเมื่อคลอดลูก

๑๖ หลัง จาก นั้นยาโคบและครอบครัวได้เดินทางออกจากเบธเอล ในระหว่างทางที่ยังอีกไกลกว่าจะถึงเอเฟธาธาห์ ราเชลเจ็บท้องคลอด นางคลอดลูกยากมาก เจ็บปวดทรมานมาก ๑๗ ในระหว่างที่นางกำลังคลอดด้วยความยากลำบากนั้น หมอตำแยได้บอกนางว่า “ไม่ต้องกลัว นี่จะเป็นลูกชายอีกคนหนึ่งให้กับท่าน”

๑๘ ขณะที่นางกำลังจะตาย นางตั้งชื่อลูกว่าเบนโอนี § แต่ยาโคบผู้เป็นพ่อตั้งชื่อเด็กว่าเบนยามิน **

๑๙ เมื่อราเชลตาย ร่างของนางถูกฝังอยู่ระหว่างทางที่จะไปเอเฟธาธาห์ (ซึ่งก็คือเบธเลเฮม) ๒๐ ยาโคบจึงตั้งเสาหินขึ้นบนหลุมฝังศพของนาง และเป็นที่รู้จักกันในชื่อว่า เสาหินของหลุมศพราเชล มาจนถึงทุกวันนี้ ๒๑ แล้วอิสราเอลได้เดินทางต่อ และเขาตั้งค่ายอยู่ทางตอนใต้ของหอคอยเอเดอร์ ††

๒๒ ในช่วง ที่อิสราเอลอาศัยอยู่ในแคว้นนั้น รูเบนได้ไปร่วมหลับนอนกับบิลฮาห์ ‡‡ มีเมียน้อยของพ่อ เขา และเรื่อง นี้รู้ไปถึงหูของอิสราเอล

* ๓๕:๗ *เอลเบธเอล* หมายถึง “พระเจ้าของเบธเอล” หรือ “พระเจ้าแห่งบ้านของพระเจ้า”

† ๓๕:๘ *อัลโลนบาคุท* หมายถึงต้นโอ๊คแห่งการคร่ำครวญ

‡ ๓๕:๑๐ *อิสราเอล* ชื่อนี้อาจหมายถึง “เขาต่อสู้กับพระเจ้า” หรือ “พระเจ้าต่อสู้”

¶ ๓๕:๑๑ *พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ* ในภาษาฮีบรู “เอล ซัดดัย”

§ ๓๕:๑๘ *เบนโอนี* หมายถึง “ลูกชายจากความเจ็บปวดของฉัน”

** ๓๕:๑๘ *เบนยามิน* หมายถึง “ลูกชายแห่งมือขวา” หรือ “ลูกคนโปรด”

†† ๓๕:๒๑ *หอคอยเอเดอร์* หรือ “มิกคัล เอเดอร์”

‡‡ ๓๕:๒๒ *บิลฮาห์* เป็นสาวใช้ของราเชล เป็นแม่ของดานกับนัฟทาลี

ครอบครัวอิสราเอล

(๑ พศต. ๒:๑-๒)

ขณะนั้นยาโคบมีลูกชายสิบสองคน

^{๒๓}ลูกที่เกิดจากเลอาห์คือ รูเบน (ลูกคนโตของยาโคบ) สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน

^{๒๔}ลูกชายที่เกิดจากราเชลคือ โยเซฟ และเบนยามิน

^{๒๕}ลูกชายของบิล ฮาห์สาว ใช้ของราเชลคือดานและนัฟทาลี

^{๒๖}ลูกชายของสิลปาร์ฮาสว ใช้ของเลอาห์คือกาตและอาเซอร์ คนเหล่านี้คือลูกชายของยาโคบที่เกิดในบัตดาน อารัม

^{๒๗}ยาโคบได้มาหาอิสอัคพ่อของเขาที่มัมเร (เรียกอีกชื่อหนึ่งว่าคิริยา ทอรา รบา หรือเฮโบรน) เป็นที่ที่อับราฮัมและอิสอัคอาศัยอยู่

^{๒๘}อิสอัคมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยแปดสิบปี ^{๒๙}เขาตายและถูกฝังร่วมกับบรรพบุรุษ เขาเป็นคนแก่ที่มีอายุยืนยาวมาก เอซาวและยาโคบลูกทั้งสองของเขาได้ร่วมกันฝังศพเขา

ครอบครัวเอซาว

(๑ พศต. ๑:๓๔-๓๗)

๓๖

^๑ต่อไปนี้คือลูกหลานของเอซาว (ซึ่งก็คือเอโดม) ^๒เอซาวได้เอาพวกผู้หญิงชาวคานาอันมาเป็นเมีย คือ นางอาดาท่ลูกสาวของเอโลนชาวฮิตไทต์ นางโฮลีลิบามาหาลูกสาวของอานาห์ อานาห์เป็นลูกชายของเคิเบโอนชาวฮิไวต์ ^๓และนางบาเสมัท ที่เป็นลูกสาวของอิซมาเอล นางเป็นน้องสาวของเนบอโยธ ^๔ฝ่ายนางอาดาท่และเอซาวมีลูกชายชื่อเอลีฟัส ส่วนนางบาเสมัทมีลูกชายชื่อเรอูเอล ^๕และนางโฮลีลิบามาหาลูกชายชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้คือลูกชายของเอซาวที่เกิดในแคว้นคานาอัน

^๖เอซาวพาบรรดาเมีย ลูกชาย ลูกสาว และผู้คนทั้งหมดที่อยู่กับเขา รวม ทั้งสัตว์เลี้ยงสัตว์ อื่นๆและทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่เขามีในแผ่นดินคานาอัน แล้วย้ายไปอยู่ในดินแดนที่ห่างไกลจากยาโคบน้องชายของเขา ^๗เพราะพวกเขา มีทรัพย์สมบัติมากมายเกินกว่าที่จะอยู่ด้วยกันได้ แผ่นดินที่พวกเขาอยู่ในขณะนี้ไม่มีที่พอที่จะรับฝูงสัตว์ของพวกเขา เพราะ

ฝูงสัตว์ของพวกเขาใหญ่โตเกินไป ^๘เอซาวจึงไปอาศัยอยู่ในแถบเนินเขาเสอีร์ (เอซาวก็คือเอโดม)

^๙และนี่คือลูกหลานของเอซาว เอซาวเป็นบรรพบุรุษของคนเอโดมที่อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาเสอีร์

^{๑๐}ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของลูกๆเอซาว คือ เอลีฟัส เกิดจากนางอาดาท่ เมียของเอซาว และเรอูเอล เกิดจากนางบาเสมัทเมียของเอซาว

^{๑๑}เอลีฟัสมีลูกชายห้าคน คือเทมาน โอมาร์เศเฟ เกาตามและเคนส์

^{๑๒}(เอลีฟัสยังมีเมีย น้อยชื่อทิมนา และนางทิมนาคลอดลูกชายให้กับเอลีฟัส ชื่ออามาละคุ) พวกเขา นี้คือรายชื่อหลานๆของเอซาว ที่เกิดจากลูกชายของอาดาท่เมียของเอซาว

^{๑๓}ส่วนเรอูเอลมีลูกสี่คน คือนาหัท เศราห์ ชัมมาห์และมิสซาห์

พวกเขา นี้คือรายชื่อหลานๆของเอซาว ที่เกิดจากลูกชายของบาเสมัทเมียของเอซาว

^{๑๔}ส่วนเมียคนที่สามของเอซาวคือโฮลีลิบามาห์ นางเป็นลูกสาวของอานาห์ อานาห์เป็นลูกชายติเบโอน นางโฮลีลิบามาห์ได้คลอดลูกชายสามคนให้กับเอซาว คือเยอูช ยาลาม และโคราห์

^{๑๕}ต่อไป นี้คือหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอซาว

ลูกชายคนแรกของเอซาวคือเอลีฟัส ลูกๆของเอลีฟัส ก็มีเทมาน โอมาร์เศเฟ เคนส์

^{๑๖}โคราห์ เกาตามและอามาละคุ

คนพวกนี้ได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอลีฟัสในดินแดนเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาท่เมียของเอซาว

^{๑๗}เรอูเอลลูกชายของเอซาวก็มีลูกๆคือ นาหัท เศราห์ ชัมมาห์และมิสซาห์

คนพวกนี้ได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเรอูเอลในดินแดนเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทเมียของเอซาว

^{๑๘}นางโฮลีลิบามาห์เมียเอซาว ได้คลอดลูกชายคือเยอูช ยาลาม และโคราห์ ทั้งสามคนได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลเยอูช

* ๓๖:๓ **บาเสมัท** มีอีกชื่อหนึ่งคือ มาหะลัท ดูในปฐมกาล ๒๘:๙

ยาลามและโคราห์ ที่สืบเชื้อสายมาจากนาง
ไอโฮลี บามาร์เมียเอ ชาว ลูกสาวของอา
นาร์

๑๙ คน พวก นั้นทั้งหมดเป็นหัวหน้าตระกูล
ต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอชาว (ซึ่งก็คือเอ
โดม)

ครอบครัวเสอีร์

(๑ พศต. ๑:๓๘-๔๒)

๒๐ ต่อไปนี่คือพวกลูกชายของเสอีร์ชาวโฮรี ที่
อาศัยในแผ่นดินนั้น พวกเขาชื่อว่า
โลทาน โขบาล คีเบโอน อานาร์ ๒๑ ดีโชน
เอเซอร์ และดีชาน พวกเขาเป็นหัวหน้า
ตระกูลของคนโฮรี ผู้สืบเชื้อสายมาจากเส
อีร์ ในแผ่นดินเอโดม
๒๒ โลทานมีลูกชาย คือ โฮรี เฮมาน โลทานมี
น้องสาวคือทิมนา
๒๓ โขบาลมีลูกชาย คือ อัลวาน มานาฮาท เอ
บาล เซโฟและโอนัม
๒๔ คีเบโอนมีลูกชายคือ อัย ยาร์และอานาร์
(อานาร์คือผู้พบตาน้ำ ในเขตเทือก เขา
ขณะที่เขากำลังดูแลฝูงลาของพ่อเขาอยู่)
๒๕ อานาร์มีลูกชายคือ ดีโชน และมีลูกสาวคือ
ไอโฮลีบามาร์
๒๖ ดีโชนมีลูกชาย คือ เฮมดาน เอชบาน อิธรา
นและเคราน
๒๗ เอเซอร์มีลูกชาย คือ บิลชาน ศาวาน และ
อาชาน
๒๘ ดีชานมีลูกชาย คือ อูสและอารัน
๒๙ ต่อไป นี่คือหัวหน้าตระกูลต่างๆของชาว
โฮรี คือ โลทาน โขบาล คีเบโอน อานาร์
๓๐ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน พวกเขาเป็น
หัวหน้าตระกูลต่างๆของชาวโฮรีในแคว้น
เสอีร์

กษัตริย์ของเอโดม

(๑ พศต. ๑:๔๓-๕๕)

๓๐ ต่อ ไป นี่เป็นราย ชื่อของกษัตริย์ที่
ปกครองแผ่นดินเอโดม ก่อนที่อิสราเอลจะมี
กษัตริย์ปกครอง †

๓๑ เบลาลูกชายของเบ โอร์ขึ้นเป็นกษัตริย์
ปกครองแคว้นเอโดมเมืองของเขา †ชื่อว่า
ดินฮาบาห์

๓๒ เมื่อเบลตาย โย บับลูกชายเศ ราห์จาก
เมืองโบสรธาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๓ เมื่อโยบับตาย หุซามจากดินแดนเทมาน
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๔ เมื่อหุซามตาย ฮาตัด ธุลูกชายเบ ตัดเป็น
กษัตริย์ต่อ (ฮาตัดคือผู้ที่รบชนะชาวมีเดีย
นในประเทศโมอับ) เมืองของเขาชื่ออาวีท

๓๕ เมื่อฮาตัดตาย สัมลาห์จากเมืองมัสเรคาห์
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๖ เมื่อสัมลาห์ตาย ซาลูลจากเมืองเรโหโบท
ริมแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นเป็นกษัตริย์

๓๗ เมื่อซาลูลตาย บาลฮานันลูกชายอัคโบร์
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

๓๘ เมื่อบาลฮานันลูกชายอัคโบร์ตาย ฮาดาร์
ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ เมืองของ เขาชื่อปาอู
เขามีเมียชื่อเม เท ทาเบล ซึ่งเป็นลูกสาว
ของมัทเรด มัทเรดเป็นลูกสาวของเม ซา
หับ

๓๙ ต่อ ไป นี่เป็นราย ชื่อของหัวหน้าตระกูล
ต่างๆที่เกิดจากเอ ชาว เรียงตามตระกูลและ
แคว้นต่างๆที่ใช้ชื่อเดียวกับตระกูลนั้น พวก
เขาคือ

ทิมนา อัลวาร์ เยเซท ๔๐ ไอโฮลีบามาร์ เอลาห์
ปีโนน ๔๑ เคนิส เทมาน มิบซาร์ ๔๒ มักดีเอล
และอิราม พวกเขาคือหัวหน้าตระกูลต่างๆ
ของเอโดม ตามถิ่นฐานและแผ่นดินที่พวก
เขาเป็นเจ้าของ เอ ชาวจึงเป็นต้น ตระกูล
ของชาวเอโดม

* ๓๖:๒๒ *เฮมาน* หรือโฮมาน

† ๓๖:๒๔ *ตาน้ำ* ความหมายของภาษาฮีบรูยังไม่แน่นอน

‡ ๓๖:๓๑ *ก่อนที่ ... กษัตริย์ปกครอง* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ก่อนที่กษัตริย์ชาว
อิสราเอลจะได้ปกครองแคว้นเอโดม”

† ๓๖:๓๒ *เมืองของเขา* หรือ อาจจะเป็น “เมืองหลวงของเขา” หรืออาจจะเป็น “บ้านเกิดของ
เขา” แปลตรงๆได้ว่า “เมืองของเขา”

§ ๓๖:๓๕ *ฮาตัด* หรือฮาดาร์

โยเซฟหนีคณิน

๓๗ ๑ ยา โคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พ่อเขาเคยอาศัยมาก่อน คือแผ่นดินคานาอัน ๒ นี่คือประวัติของครอบครัวยาโคบ

ตอนที่โยเซฟมีอายุสิบเจ็ดปี เขาเป็นคนดูแลฝูงแกะร่วมกับพี่น้องของเขา เขาเป็นผู้ช่วยของพวกเขา ลูกชายบิลฮาห์และศิลาปาห์เมียของพ่อเขา โยเซฟจะกลับมาฟังเรื่องไม่ดีของพวกเขาให้พ่อฟังอยู่เรื่อย ๓ อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าลูกชายคนอื่น เพราะโยเซฟเพิ่งเกิดตอนที่อิสราเอลแก่แล้ว อิสราเอลทำเสื้อคลุมตัวยาวสวย สดงดงามที่มีแขนให้กับโยเซฟ ๔ พวกเขาเห็นว่าพ่อรักโยเซฟมากกว่าพวกเขา พวกเขาจึงพากันเกลียดโยเซฟ และไม่ยอมแม่แต่จะทักทาย

๕ ครั้งหนึ่งโยเซฟฝัน และเขาเล่าความฝันนั้นให้พวกพี่ชายฟัง ทำให้พวกเขาเกลียดโยเซฟมากขึ้น

๖ โยเซฟเล่าว่า “ฟังความฝันของผมดูสิ ๗ พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่กลางทุ่งนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของผมก็ตั้งตรงขึ้น และฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆได้มัลล้อมรอบและโค้งคำนับฟ่อนข้าวของผม”

๘ พวกพี่ชายของเขาพูดกับเขาว่า “นี่เจ้าคิดว่าเจ้าจะได้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเราจริง ๆ ละ ชินะ” หลังจากนั้นพี่ชายของเขาก็ยิ่งเกลียดเขามากขึ้น เพราะความฝันและสิ่งที่โยเซฟเล่าเกี่ยวกับความฝันนั้น

๙ ต่อมาโยเซฟได้ฝันอีก และเขาก็เล่าให้พวกพี่ชายฟังอีกว่า “ดูสิ ผมฝันอีกแล้ว คราวนี้ฝันว่า มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดาวสิบเอ็ดดวง ต่างมาโค้งคำนับผม”

๑๐ เมื่อเขาเล่าให้พ่อและพวกพี่ชายฟัง พ่อก็ต่อว่าเขา และพูดกับโยเซฟว่า “เจ้าฝันอะไรของเจ้า นี่พ่อแม่ และพี่ชายของเจ้าจะต้องกราบลงถึงพื้นต่อหน้าเจ้าอย่างนั้นหรือ”

๑๑ พวกพี่ชายต่างอิจฉาเขา แต่พ่อของเขาเก็บเรื่องพวกนี้ไปคิด

๑๒ วันหนึ่ง พวกพี่ชายของโยเซฟได้พาฝูงสัตว์ของพ่อไปกินหญ้าแถวเซเคม ๑๓ อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พวกพี่ชายเจ้ากำลังดูแลฝูงสัตว์อยู่ที่เซเคม มา นี่เถิด พ่อจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา”

โยเซฟตอบว่า “ครับพ่อ”

๑๔ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “ไปเดี๋ยวนี้เลย ไปดูสิว่าพี่ชายของเจ้ากับฝูงสัตว์สบายดีหรือเปล่า แล้วกลับมาบอกพ่อนะ” แล้วอิสราเอลก็ส่งโยเซฟจากหุบเขาเฮโบรนไปยังเซเคม แล้วโยเซฟก็มาถึงเซเคม

๑๕ ชายคนหนึ่งพบโยเซฟกำลังเดินไปมา อยู่ในท้องทุ่ง เขาจึงถามโยเซฟว่า “เจ้ากำลังทำอะไรหรือ”

๑๖ โยเซฟตอบว่า “ผมกำลังตามหาพวกพี่ชาย ช่วยบอกหน่อยว่าพวกเขาเอาสัตว์ไปกินหญ้าแถวไหน”

๑๗ ชายคนนั้นตอบว่า “พวกเขาไปจากที่นี่แล้ว ข้าได้ยินพวกเขาพูดกันว่า ‘พวกเราไปเมืองโดธานกันเถอะ’” โยเซฟจึงตามพวกพี่ชายไป และพบพวกเขาในเมืองโดธาน

โยเซฟถูกขายเป็นทาส

๑๘ เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟมาแต่ไกล พวกเขาได้วางแผนฆ่าโยเซฟก่อนที่โยเซฟจะเดินมาถึง ๑๙ พวกเขาพูดกันว่า “ดูนั่น เจ้าหนีคณินกำลังเดินมาแล้ว ๒๐ มาเถอะ ช่วยกันฆ่ามัน แล้วโยนมันทิ้งในบ่อน้ำแห้งๆพวกนี้ แล้วให้เรบอกว่ามันถูกสัตว์ป่าขย้ำกิน แล้วมาดูสิว่าฝันพวกนั้นของมันจะเป็นยังไง”

๒๑ เมื่อรูเบนได้ยิน เขาพยายามจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพวกนั้น เขาพูดว่า “อย่าฆ่าเขาเลย” ๒๒ รูเบนพูดว่า “อย่าให้ถึงกับนองเลือดเลย แคโยนเขาลงไปในบ่อน้ำกลางทะเลทรายก็พอ อย่าทำร้ายเขาเลย” รูเบนพูดอย่างนี้ เพราะกะว่าจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกนี้ และส่งเขากลับไปหาพ่อ ๒๓ เมื่อโยเซฟมาถึง พวกพี่ชายก็ช่วยกันดึงเสื้อคลุมที่มีแขนออกจากตัวโยเซฟ ๒๔ แล้วเอาเขาโยนลงไปในบ่อน้ำที่ว่างเปล่าและไม่มีน้ำ

๒๕ พวกเขาได้นั่งลงกินอาหาร เมื่อพวกเขาออกไป ก็เห็นขบวนพ่อค้าคนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศ พิมเสนและยางไม้หอม พวกเขากำลังมุ่งหน้าลงไปอียิปต์ ๒๖ ยูดาห์พูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าเราฆ่าน้องชายของเรา แล้วซ่อนศพไว้เฉยๆ ๒๗ มาเถิด เอาตัวเขาขายให้กับชาวอิซมาเอล อย่าทำร้ายเขาเลย ยิ่งไปเขาก็เป็นน้องของเรา เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเราเอง” แล้วพวกพี่น้องของเขาก็เห็นด้วย ๒๘ เมื่อพ่อค้า

ชาวมิเดียนผ่านมา พวกเขาช่วยกันดึงตัวโยเซฟขึ้นจากบ่อ และพวกเขาได้ขายโยเซฟให้กับชาวอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบเชเชล และพวกอิชมาเอลก็พาโยเซฟไปอียิปต์

^{๒๙} เมื่อรูเบนกลับมาที่บ่อน้ำนั้นอีกครั้ง เขาไม่พบโยเซฟในนั้น เขาจึงทิ้งเสื้อผ้าของเขาแสดงความเศร้าโศกเสียใจ ^{๓๐} รูเบนกลับมาหาพี่น้องของเขา และพูดว่า “เจ้าเด็กนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว แล้วที่นั่นจะทำยังไงดี”

^{๓๑} พวกเขาจึงเอาเสื้อคลุมของโยเซฟมา และฆ่าแพะตัวผู้ตัวหนึ่ง แล้วเอาเสื้อคลุมของโยเซฟจุ่มลงไป ในเลือดนั้น ^{๓๒} แล้วพวกเขาก็เอาเสื้อเอี๊ยมเลือดตัวนั้นส่งให้พ่อดูและบอกว่า “เราพบเสื้อตัวนี้ ช่วยดูหน่อยว่าใช่เสื้อคลุมของลูกชายพ่อหรือเปล่าครับ”

^{๓๓} ยาโคบจำเสื้อตัวนั้นได้และพูดว่า “มันเป็นเสื้อคลุมของลูกพ่อ สัตว์ป่าได้กัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟคงถูกฉีกเป็นชิ้นๆแน่แล้ว”

^{๓๔} แล้วยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และเอาผ้ากระสอบมาคาดเอว เพื่อแสดงความเศร้าโศกเขายัง คงเศร้า โศกเสียใจให้กับลูกชายของเขาเป็นเวลานาน ^{๓๕} ทั้งลูกชายและลูกสาวคนอื่นต่างมาปลอบโยนเขา แต่เขาก็ทำใจไม่ได้ เขาพูดว่า “พ่อจะไว้ทุกข์ให้กับลูกคนนี้นจนกว่าพ่อจะลงไปหาเขาในแดนคนตาย” แล้วยาโคบก็ร้องไห้ให้โยเซฟ

^{๓๖} ขณะนั้นชาวมิเดียนได้ขายโยเซฟตอไปให้กับไปทิมาร์ในอียิปต์ ไปทิมาร์เป็นข้าราชการของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ยูดาห์และทามาร์

๓๘ ^๑ ในเวลานั้นยูดาห์ได้จากพี่น้องของเขา และเดินทางไปที่ตั้งเต็นท์อาศัยอยู่กับคนอูดุลัมคนหนึ่งชื่อฮิราห์ ^๒ ที่นั่นยูดาห์ได้พบหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง พ่อของนางชื่อชูวา ยูดาห์เฝ้านางมา และมีเพศสัมพันธ์กับนาง ^๓ นางตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางตั้งชื่อเด็กว่าเออร์ ^๔ แล้วนางก็ตั้งท้องอีกคนและคลอดลูกเป็นชาย นางตั้งชื่อเด็กว่าโอนัน ^๕ แล้วนางก็คลอดลูกชายอีกคน

แล้วนางก็ตั้งชื่อเด็กว่าเซลาห์ ยูดาห์อาศัยอยู่ที่เคซิบเมื่อนางคลอดเซลาห์

^๖ ยูดาห์หาเมียคนหนึ่งให้เออร์ลูกชายคนโตนางชื่อทามาร์ ^๗ แต่เออร์เป็นคนชั่วร้ายในสายตาพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทำให้เขาตาย ^๘ ยูดาห์จึงพูดกับโอนันว่า “เข้าไปนอนกับเมียของพี่ชายเจ้าสิ เขาตายไปแล้ว และให้เจ้าไปทำหน้าที่น้องเขย” ^๙ ให้กับนาง และเกิดลูกให้กับพี่ชายของเจ้าด้วย”

^{๑๐} โอนันรู้ว่าเด็กที่เกิดมานั้นจะไม่เป็นของเขา ดังนั้นเมื่อโหรีก็ตามที่เขา มีเพศสัมพันธ์กับเมียพี่ชาย เขาจะหลั่งน้ำกามบนพื้น เพื่อเขาจะได้ไม่ ต้องมีลูกให้กับพี่ชายของเขา ^{๑๑} สิ่งทีโอนันทำนี้ เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทำให้โอนันตายไปอีกคน ^{๑๒} ยูดาห์จึงพูดกับทามาร์ลูกสะใภ้ว่า “กลับไปอยู่กับพ่อของเจ้าก่อน นะ และอย่าแต่งงานล่ะ รอจนกว่าเซลาห์ลูกชายของพ่อจะโต” เพราะยูดาห์กลัวว่าเซลาห์อาจจะตายเหมือนกับพี่ๆของเขา ทามาร์จึงกลับไปอยู่บ้านพ่อของนาง

^{๑๓} หลังจากเวลาผ่านไปนาน เมียของยูดาห์ ลูกสาวของชูวาตาย เมื่อยูดาห์หายเศร้าโศกแล้ว เขาก็บิฮิราห์เพื่อนคนอูดุลัมก็ขึ้นไปหมู่บ้านทิมนาห์ ไปหาคนที่ตัดขนแกะของเขา ^{๑๔} มีคนมาบอกทามาร์ว่า “พ่อผิวของเธอกำลังมาที่หมู่บ้านทิมนาห์เพื่อมาตัดขนแกะของเขา” ^{๑๕} ทามาร์จึงถอดชุดที่แสดงถึงการเป็นหม้ายออกและเอาผ้าคลุมหน้า แต่งตัวแล้วไปนั่งอยู่ที่ทางเข้าหมู่บ้านเอนาอิม ซึ่งอยู่ระหว่างทางไปหมู่บ้านทิมนาห์ เพราะนางรู้ว่าเซลาห์โตแล้ว และนางก็ยังไม่ได้ถูกยกให้เป็นเมียของเข

^{๑๖} เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่า เป็นโสเภณี เพราะนางมีผ้าคลุมหน้า ^{๑๗} ยูดาห์จึงเข้าไปหานางที่ข้างทางและพูดว่า “มาสิ มาร่วมหลับนอนกับพี่หน่อย” เพราะเขาไม่รู้ว่านางคือลูกสะใภ้ของเขา

ทามาร์จึงพูดว่า “พี่จะให้อะไรน้องหรือ ถ้าน้องยอมหลับนอนกับพี่”

* ๓๗:๒๘ เชเชล คือ หน่วยเงินในสมัยนั้น

† ๓๘:๘ ทำหน้าที่น้องเขย ในอิสราเอลถ้าผู้ชายเสียชีวิตไปโดยยังไม่มีลูก พี่ชายหรือน้องชายคนใดคนหนึ่งของเขาต้องเข้าไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียของชายที่ตาย เมื่อนางตั้งท้องและมีลูกจะถือว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกของคนที่ตายไปแล้ว และลูกคนนั้นจะได้รับมรดกจากคุณปู่

^{๑๗}ยู ดาห์ตอบว่า “พี่จะส่งลูก แพะจากฝูงสัตว์มาให้กับน้องตัวหนึ่ง”

นางพูดว่า “ได้ค่ะ แต่พี่จะต้องให้อะไรเป็นเครื่องมดจำกับน้องก่อน จนกว่าพี่จะส่งแพะมา”

^{๑๘}ยู ดาห์พูดว่า “พี่จะให้อะไรเป็นเครื่องมดจำดีล่ะ”

นางตอบว่า “ขอตราประทับกับเชือกห้อยของพี่ก็แล้ว กัน รวม ทั้งไม้เท้าที่พี่ถืออยู่ด้วย” เขาจึงให้พวก มັນกับนาง และเข้าไปนอนกับนาง อย่าง นั้นนางจึงตั้ง ท้องกับเขา ^{๑๙}แล้วนางลุก ขึ้นกลับ บ้านไป แล้วนางได้ถอดผ้าคลุม หน้าอกและสวมชุดแม่หม้ายตามเดิม

^{๒๐}ยู ดาห์ส่งลูก แพะมากับฮี ราห์คนอดุลลัม เพื่อนของเขา เพื่อเอามาแลกกับตราประทับเชือก ห้อยและไม้เท้าจากหญิงคน นั้น แต่ฮี ราห์หาหญิงคน นั้นไม่ พบ ^{๒๑}เขาถามคนแถวๆ นั้นว่า “หญิงโสเภณีของวัด ที่อยู่ข้างทางเข้าหมู่บ้านเอนาอิมอยู่ที่ไหนหรือ”

แต่พวก เขาตอบว่า “แถวนี้ไม่เคยมีหญิงโสเภณีของวัดมาก่อน”

^{๒๒}ฮี ราห์จึงกลับมาหายู ดาห์และบอกว่า “เราหานางไม่ พบ และคนแถว นั้นบอกว่า ‘แถวนี้ไม่เคยมีหญิงโสเภณีของวัดมาก่อน’”

^{๒๓}ยู ดาห์จึงพูดว่า “ก็ปล่อยให้นางเก็บของพวก นนไว้แล้ว กัน ไม้เอียง นั้นเราจะถูกหัวเราะเยาะได้ เราได้ส่งลูก แพะไป ให้แล้ว แต่ท่านหานางไม่พบ”

นางทามาร์ตั้งท้อง

^{๒๔}สามเดือนต่อมา มีคนมาบอกยู ดาห์ว่า “ทา มาร์ลูก สะเภาของท่านทำตัวเป็นโสเภณีดูสิ ตอน นั้นนางตั้ง ท้องแล้วเพราะการเป็นโสเภณีของนาง”

ยู ดาห์พูดว่า “นำตัวนางออกมาและเผา นางทั้งเป็น”

^{๒๕}เมื่อกทามาร์ถูกนำตัวมา นางได้ส่งคนส่งข่าวไปหาพ่อ ตัวของนางว่า “ชายคนที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้เป็นคนทำให้ฉันท้อง” นาง

พูดว่า “ดูของพวกนี้สิ ทั้งตราประทับ เชือกห้อยและไม้เท้า มันเป็นของใครกัน”

^{๒๖}ยู ดาห์จำของพวก นี้ได้ทันที เขาพูดว่า “นางทำถูกแล้ว เราผิดเอง เพราะเราไม่ได้ยกนางให้เข ล่าหูลูกชายของเราตามสัญญา” ยู ดาห์ไม่ เคยร่วมหลับ นอนกับนางอีก เลยตั้งแต่นั้น

^{๒๗}เมื่อครบกำหนดคลอด มีเด็กแฝดอยู่ในท้องนาง ^{๒๘}และเมื่อนางคลอดลูก นั้น ลูกคน หนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หมอตำแยก็เลยเอาด้ายแดงผูกข้อ มือเด็กคน นั้นไว้ นางพูดว่า “คน นี้คลอดก่อน” ^{๒๙}แต่ทันทีที่เด็กตั้งมือกลับ ไป น้อง ชายของเขาก็คลอดออกมา หมอตำแยจึงพูดว่า “อะไรกัน นี้เจ้าแย่งออกมา ก่อนเลยหรือ” ตั้ง นั้นเขาจึงมีชื่อว่าเปเรศ ^{๓๐}และต่อ มาเด็กคนที่มิด้ายแดงผูกข้อ มือ จึงคลอดตามออกมา เขาจึงมีชื่อว่าเศราห์ †

โยเซฟถูกขายให้ไปทียาร์ในอียิปต์

^{๓๑}ตอน นี้โย เซฟได้ถูกนำ ตัวไปถึงอียิปต์ และไป ทียาร์ชาวอียิปต์ ซึ่งเป็นข้า ราช สำนักของฟาโรห์และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้ซื้อเขาต่อจากชาวอ วิ ซมา เอลคนที่พาโย เซฟมาที่ นั้น ^๒พระ ยาร์เวห์สถิตอยู่กับโย เซฟ และทำให้เขาประสบความสำเร็จ เขาอาศัยอยู่ในบ้านของเจ้านายชาวอียิปต์คนนั้น

^๓นายของเขาเห็นว่าพระ ยาร์เวห์สถิตอยู่กับเขา และพระองค์ทำให้ทุก สิ่งทุกอย่างที่เขาทำประสบผลสำเร็จ ^๔เจ้านายของโยเซฟชอบโย เซฟมาก โย เซฟจึงกลายเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของเขา นายของเขาตั้งให้โยเซฟดูแลรับ ผิด ขอบบ้านของเขา และทุก สิ่งทุกอย่างที่เขา มี ^๕นับตั้งแต่เวลาที่เขาได้ตั้งให้โย เซฟดูแลบ้านของ เขาและทุก สิ่งทุกอย่างที่เขา มี พระ ยาร์เวห์ได้ช่วยพรให้กับบ้านของชาวอียิปต์คนนี้ เพราะโย เซฟอยู่กับเขา พระองค์ได้ช่วยพรให้กับทุก สิ่งทุกอย่างที่ไปทียาร์มี ทั้งในบ้านและในท้องทุ่ง

^๖ไป ทียาร์จึงตั้งให้โย เซฟดูแลทุก สิ่งทุกอย่างของเขา เมื่อโยเซฟดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง

* ๓๘:๑๘ **ตราประทับกับเชือก ห้อย** เป็นเครื่องหมายประจำ ตัวอย่างหนึ่ง ใช้ในการทำเอกสารทางกฎหมายหรือเอกสารทางราชการ

† ๓๘:๒๔ **เปเรศ** แปลว่า “แหวกออกมา”

‡ ๓๘:๓๐ **เศราห์** แปลว่า “ความสดใสร”

ให้กับเขา ไปที่ฟาร์ก็ไม่ต้องคิดถึงเรื่องอะไรเลย นอกจากว่ามีต่อไปจะกินอะไรดี *

โยเซฟปฏิเสธเมียของโปทิฟาร์

ตอนนั้นโยเซฟโตเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดี ^๗ต่อมาภายหลัง เมียของเจ้านายเริ่มให้ความสนใจในตัวโยเซฟ นางพูดว่า “มาร่วมหลับนอนกับฉันเถิด”

^๘แต่โยเซฟปฏิเสธ เขาพูดกับเมียของเจ้านายว่า “ดูเถิด กับผมแล้ว เจ้านายไม่เคยต้องเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับเรื่องอะไรเลย เขาได้ตั้งให้ผมดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง ^๙ในบ้านหลังนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าผมอีกแล้ว และเขาไม่เคยห้ามอะไรผมเลย ยกเว้นท่าน เพราะท่านเป็นเมียเขา จะให้ผมทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้ และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร”

^{๑๐}นางก็พูดชักชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า แต่โยเซฟไม่ยอมที่จะร่วมหลับนอนกับนาง ^{๑๑}อยู่มาวันหนึ่ง โยเซฟเข้ามาทำงานของเขาในบ้าน ตอนนั้นไม่มีใครอยู่ในบ้านเลยสักคนเดียว ^{๑๒}ทันใดนั้นเมียของโปทิฟาร์ก็คว้าเสื้อคลุมของเขาไว้และพูดว่า “มาร่วมหลับนอนกับฉันเถิด”

โยเซฟจึงสลัดเสื้อตัวนั้นทิ้งติดมือของนางและวิ่งหนีออกไปข้างนอก

^{๑๓}เมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อไว้ในมือนางและวิ่งหนีออกไปข้างนอก ^{๑๔}นางจึงร้องเรียกคนใช้ของนางและพูดกับพวก เขาว่า “ดูสิ ผัวฉันเอาตัวเจ้าคนฮีบรูนี้มาเพื่อทำให้พวกเราอับอายชัดๆ เขาเข้ามาหาฉันและพยายามจะปลุกปล้ำฉัน แต่ฉันร้องตะโกนเสียงดัง ^{๑๕}เมื่อเขาได้ยินฉันร้องตะโกนเสียงดัง เขาจึงทิ้งเสื้อเขาไว้ข้างฉันและวิ่งหนีไปข้างนอก” ^{๑๖}แล้วนางก็เก็บเสื้อของเขาไว้กับตัว จนผัวนางกลับมาบ้าน ^{๑๗}นางก็เล่าเรื่องเดิมให้เขาฟังอีก “เจ้าคนใช้ชาวฮีบรูคนนั้น คนที่ท่านนำตัวมา เขาเข้ามาจะลวนลามฉัน ^{๑๘}แต่เมื่อฉันตะโกนร้องให้ช่วยเสียงดัง เขาจึงทิ้งเสื้อเขาไว้กับฉันและวิ่งหนีไปข้างนอก”

โยเซฟถูกจำคุก

^{๑๙}เมื่อเจ้า นายของ เขาได้ยินเรื่องที่เมียของ เขาเล่าให้ฟังที่ ว่า นี่ คือสิ่งที่คนใช้ของท่านทำกับฉัน เขาโกรธมาก ^{๒๐}เจ้านายของโยเซฟก็จับโยเซฟไปขังไว้ในคุกที่ใช้อย่างพวกนักโทษของกษัตริย์ โยเซฟจึงถูกขังอยู่ที่นั่น

^{๒๑}แต่พระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ พระองค์แสดงความเอ็นดูเขาโดยทำให้หัวหน้าผู้ดูแลคุกนั้นชอบโยเซฟ ^{๒๒}เขาก็ตักโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลนักโทษทั้งหมดในคุกแห่งนั้น และโยเซฟได้เป็นคนสั่งงานทุกอย่างภายในคุกแห่งนั้น ^{๒๓}งานอะไรก็แล้วแต่ที่โยเซฟดูแลอยู่ หัวหน้าคุกก็ปล่อยได้เลย ไม่ต้องสนใจ เพราะพระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ และพระองค์ทำให้ทุกอย่างที่โยเซฟทำประสบความสำเร็จ

โยเซฟทำนายฝันของนักโทษ

๔๐ ^๑ต่อ มาคนรับใช้ที่มีหน้าที่คอยยกแก้วเหล้า องุ่นให้กับกษัตริย์ของอียิปต์ และคนอบขนมปังของพระองค์ ทำให้พระองค์ไม่พอใจ ^๒ฟาโรห์โกรธทั้งสองคนนี้มาก คือทั้งคนยกแก้วเหล้า องุ่นและคนอบขนมปัง ^๓ฟาโรห์จึงให้จับสองคนนี้ไปขังในคุกที่อยู่ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นคุกเดียวกับที่โยเซฟถูกขังอยู่ ^๔ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์มอบหมายให้โยเซฟคอยดูแลพวก เขา พวก เขาอยู่ในคุกไปได้ระยะหนึ่ง ^๕ทั้งคนยกแก้วเหล้า องุ่นและคนอบขนมปังของฟาโรห์ที่ถูกขังอยู่ในคุก ต่างก็ฝันในคืนเดียวกัน และความฝันนั้นก็มีความหมายแตกต่างกันไป ^๖ในตอนเช้าโยเซฟมาหาพวก เขา เห็นพวก เขาสองคนดูท่าทางเป็นทุกข์มาก ^๗โยเซฟจึงถามคนรับใช้ทั้งสองคนของฟาโรห์ที่อยู่กับเขาในคุกในบ้านของเจ้านายเขาว่า “ทำไมวันนี้หน้าตาพวกท่านดูเคร่งเครียดจัง”

^๘พวกเขาตอบว่า “เมื่อคืนพวกเราฝัน แต่ไม่มีใครแก้ฝันให้เราได้เลย”

โยเซฟจึงตอบว่า “พระเจ้าเท่านั้นที่แก้ฝันได้ โทษเล่าให้ผมฟังสิ”

* ๓๙:๖ นอกจากว่ามีต่อไปจะกินอะไรดี หรือ อาจจะมีหมายถึงว่า เรื่องการเตรียมอาหาร ชาวอียิปต์ไม่ให้อาหารต่างชาติทำ เพราะจะทำให้อาหารเป็นมลทิน ดูได้จาก ปฐมกาล ๔๓:๓๒

ความฝันของคนยกเหล้าองุ่น

๙ หัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นจึงเล่าความฝันให้โยเซฟฟังว่า “ในความฝันผมได้เห็นเถา องุ่นอยู่ตรงหน้า ๑๐ บนเถานั้นมีกิ่งอยู่สามกิ่ง ทันใด นั้นมันก็ผลิดอกและดอกของมันก็บาน และช่อของมันก็กลายเป็นผลองุ่นสุก ๑๑ และถ้วยของฟาโรห์ก็อยู่ในมือผม ผมได้หยิบผล องุ่นมาคั้นเป็นน้ำใส่ถ้วยของฟาโรห์ และเอาถ้วยนั้นใส่มือของฟาโรห์”

๑๒ โยเซฟพูดกับคนยกถ้วยเหล้า องุ่นว่า “นี่คือความหมายของฝันนั้น กิ่งสามกิ่งนั้นหมายถึงสามวัน ๑๓ ภายในสามวันฟาโรห์จะยกโทษให้ท่าน และจะคืนตำแหน่งให้กับท่าน ท่านจะได้กลับไปยกแก้วเหล้า องุ่นให้ฟาโรห์เหมือนที่ท่านเคยทำมา ๑๔ อย่าลืมนะ เมื่อทุกอย่างเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน ช่วยทำสิ่งนี้ให้กับผมหน่อย ช่วยบอกกับฟาโรห์ให้ปล่อยผมออกไปจากคุก นี้ด้วย ๑๕ เพราะผมถูกลักพาตัวมาจากดินแดนของชาวฮีบรู และผมก็ไม่ได้ทำผิดอะไรที่จะต้องถูกจับมาอยู่ในคุกนี้”

ความฝันของคนทำขนมปัง

๑๖ เมื่อหัวหน้าคนทำขนมปังเห็นว่าการทำนายฝันนั้นออกมาดี เขาจึงพูดกับโยเซฟว่า “เมื่อคืนนี้ ผมก็ฝันเหมือนกัน ผมฝันว่ามีตะกร้าสามใบใส่ขนมปังขาววางอยู่บนหัวผม ๑๗ และในตะกร้าบนสุดนั้น มีขนมมอบชนิดต่างๆสำหรับฟาโรห์ แต่มีฝูงนกกลมาจิกกินขนมเหล่านั้นบนหัวผม”

๑๘ โยเซฟตอบว่า “นี่ คือความหมายของฝันนั้น ตะกร้าสามใบหมายถึงถึงสามวัน ๑๙ ภายในเวลาสามวันฟาโรห์จะสั่งตัดหัวท่าน และพระองค์จะสั่งให้เอาร่างท่านไปเสียบไว้บนเสาไม้ และฝูงนกจะมารจิกกินเนื้อท่าน”

โยเซฟถูกลี้ม

๒๐ สามวันต่อมา ในวันเกิดของฟาโรห์ พระองค์จัดงานเลี้ยงให้กับข้าราชการ คน

รับใช้ทั้งหมด และพระองค์ได้สั่งให้หน้าตัวหัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นและหัวหน้าคนทำขนมปังมาอยู่ต่อ หน้าคนทั้งปวง ๒๑ พระองค์คืนตำแหน่งให้คนยกถ้วยเหล้า

องุ่น เขาได้กลับมายกถ้วยเหล้าให้ฟาโรห์อีกครั้ง ๒๒ แต่หัวหน้าคนทำขนมปังถูกเสียบไว้บนเสา ไม้เหมือนที่โยเซฟได้พูดไว้ทุก อย่าง ๒๓ แต่หัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นไม่ ได้คิดถึงโยเซฟและลี้มเขาไป

ความฝันของฟาโรห์

๑ สองปีต่อมา กษัตริย์ฟาโรห์ฝันว่า ๕๑ เขากำลังยืนอยู่ที่แม่น้ำไนล์ ๒ แล้วจู่ๆก็มีวัวเจ็ดตัวโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ วัวทั้งเจ็ดตัวนี้มีรูปร่างสมบูรณ์แข็งแรง อ้วนพี พวกมันยืนกินหญ้าอยู่แถวๆ นั้น ๓ หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีวัวอีกเจ็ดตัวโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ วัวเจ็ดตัวหลังนี้มีรูปร่างน่าเกลียด น่ากลัว ผอมแห้ง พวกมันมายืนอยู่ข้างๆ วัวเจ็ดตัวแรกบนฝั่งแม่น้ำไนล์ ๔ วัวผอมที่ น่าเกลียดพวกนี้ได้กินวัวอ้วนพีที่แข็งแรงทั้งเจ็ดตัวนั้น ฟาโรห์ก็ตื่นขึ้น ๕ พระองค์นอนต่อ และฝันอีกเป็นครั้งที่สองว่า มีรวงข้าวอยู่เจ็ดรวง แต่ละรวงมีเมล็ด ข้าวออกเต็มไปหมด ทั้งหมดออกมาจากต้นข้าวต้นเดียว ๖ มีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงงอกออกมาทีหลัง แต่เป็นรวงข้าวผอมลีบและเหี่ยวแห้ง เพราะลมร้อนจาก ตะวันออก ๗ รวงข้าวผอมลีบทั้งเจ็ดนี้ได้กลืน รวงข้าวเมล็ดงาม ดินนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ได้ตื่นขึ้น ก็รู้ว่าเป็นการฝัน ๘ ในตอนเช้า พระองค์ไม่สบายใจ จึงได้เรียกพวกโหรและพวกผู้รู้ทั้งหมดของอียิปต์มา พระองค์ได้เล่าความฝันให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันให้กับพระองค์ได้

คนใช้บอกฟาโรห์เกี่ยวกับโยเซฟ

๙ แล้วหัวหน้าคนยกถ้วยเหล้า องุ่นได้บอกกับกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “วัน นี้ข้าพเจ้า เพิ่งนึก ได้ถึงความ ผิดของข้าพเจ้า ๑๐ ตอน ที่พระองค์โกรธพวก คนใช้ของพระองค์ และเอาข้าพเจ้าไปขังไว้ในคุก ที่บ้านของผู้

*๔๐:๑๓ **จะยกโทษให้ท่าน** แปลตรงๆได้ว่า “จะยกหัวของท่าน” เป็นสำนวนที่ต่อมา โยเซฟใช้บรรยายในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนอบขนมปัง แต่ในกรณีนี้คำว่า “ยกหัวของท่าน” จะตรงตามตัวอักษรมากกว่า

†๔๐:๑๙ **ตัดหัวท่าน** แปลตรงๆได้ว่า “จะยกหัวของท่านออกจากตัวท่าน”

บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พร้อมกับหัวหน้าคนห้าหมื่น^{๑๑} เราทั้งสองคนได้ฝันไปในคืนเดียวกัน ทั้งเขาและข้าพเจ้า เราต่างก็ฝันถึงสิ่งที่มีความหมายแตกต่างกัน^{๑๒} มีชายหนุ่มชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่นั่นกับพวกข้าพเจ้า เขาเป็นคนใช้ของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พวกข้าพเจ้าเล่าความฝันให้เขาฟัง เขาได้แก้ฝันให้กับพวกเรา เขาทำนายฝันให้กับเราแต่ละคน^{๑๓} และมันก็เกิดขึ้นจริงตามที่เขาแก้ฝันให้ นั้น ข้าพเจ้าได้รับตำแหน่งกลับคืนมา แต่อีกคนหนึ่งถูกเสียบไว้บนเสาไม้”

ฟาโรห์ขอให้โยเซฟทำนายฝัน

^{๑๔}ฟาโรห์จึงส่งคนไปตามโยเซฟมา พวกเขารับนำตัวโยเซฟมาจากคุก ให้โยเซฟโกนหัวและหนวด เครา เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย และนำตัวเขามาหาฟาโรห์^{๑๕} ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า “เราได้ฝันไป แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันของเราได้ แต่เราได้ยินเขาพูดถึงเจ้าว่า เมื่อเจ้าได้ฟังความฝันเจ้าจะแก้ฝันได้”

^{๑๖}โยเซฟตอบฟาโรห์ว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าหรอก แต่เป็นพระเจ้าที่จะให้คำตอบดีกับท่านฟาโรห์”

^{๑๗}ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “ในความฝันของเรา เรากำลังยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์^{๑๘} แล้วजूก็มีวัวอ้วนที่เจ็ดตัว รูปร่างสมบูรณ์ แข็งแรง โผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ มากินหญ้าที่ขึ้นอยู่แถวๆนั้น^{๑๙} หลังจากนั้นก็มีวัวอีกเจ็ดตัวที่หัวโซ่ ผอมลีบ น่าเกลียดน่ากลัว โผล่ขึ้นมา เรายังไม่เคยเห็นวัวที่น่าเกลียดอย่างนี้มาก่อนเลยในแผ่นดินอียิปต์^{๒๐} แล้ววัวผอมลีบที่น่าเกลียดทั้งเจ็ดตัวนี้ ได้กินวัวอ้วนที่ทั้งเจ็ดตัวนั้น^{๒๑} แต่เมื่อพวกมันกินวัวอ้วนที่ทั้งเจ็ดตัวเข้าไปแล้ว ดูเ็นรู้อย่างพวกมันได้กินวัวอ้วนที่เข้าไปในท้องของพวกมันแล้ว เพราะมันยังน่าเกลียดน่ากลัวเหมือนในตอนแรก

^{๒๒}แล้วเราได้ตื่นขึ้น จากนั้นเราได้ฝันอีกครั้งว่าเราเห็นรวงข้าวเจ็ดรวง แต่ละรวงมีเมล็ดข้าวออกเต็มไปหมด ทั้งหมดงอกออกมาจากต้นข้าวต้นเดียว^{๒๓} ต่อมาได้มีรวง

ข้าวอีกเจ็ด รวงงอกออกมา แต่มีเมล็ดข้าวที่ผอม ลีบและเหี่ยวแห้ง เพราะลมร้อนจากตะวันออก^{๒๔} รวงข้าวที่ผอมลีบนี้ได้กลืนกินรวงข้าวที่งามดีทั้งเจ็ดรวงนั้น

เราได้เล่าเรื่องนี้ให้กับพวกไพร่ของเรา แต่ไม่มีใครแก้ฝันนี้ให้กับเราได้เลย”

โยเซฟทำนายฝันให้ฟาโรห์

^{๒๕}โยเซฟพูดกับฟาโรห์ว่า “ความฝันทั้งสองอันนี้ของท่านเป็นความฝันเรื่องเดียวกัน และเหมือนกัน พระเจ้าบอกฟาโรห์ถึงสิ่งที่พระองค์จะทำไม่ซ้ำนี้^{๒๖} วัวดีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวงามๆทั้งเจ็ด รวงนั้นก็คือเจ็ดปี ความฝันทั้งสองอันนี้มีความหมายอย่างเดียวกัน^{๒๗} วัวผอมลีบที่น่าเกลียดทั้งเจ็ดตัวที่โผล่ตามมานั้นก็คือเจ็ดปี และรวงข้าวทั้งเจ็ด รวงที่ผอมและเหี่ยวแห้งเพราะลมร้อนจากตะวันออกนั้น ก็เป็นเจ็ดปีของความอดอยากหิวโหย^{๒๘} นี้คือสิ่งที่ข้าพเจ้าได้บอกกับฟาโรห์ พระเจ้าได้แสดงให้ฟาโรห์เห็นถึงสิ่งที่พระองค์จะทำไม่ซ้ำนี้^{๒๙} ดูเถิด ในเวลาเจ็ดปี จะมีอาหารอย่างเหลือเฟือในแผ่นดินอียิปต์^{๓๐} หลังจากนั้นอีกเจ็ดปี ความอดอยากหิวโหยจะตามมา ผู้คนจะล้มช่วงที่มีอาหารอย่างเหลือเฟือในแผ่นดิน และความอดอยากหิวโหยนี้จะทำลายแผ่นดินนี้^{๓๑} ความอดอยากหิวโหยที่ตามมาจะทำให้ผู้คนล้มช่วงเวลาที่ มีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ เพราะความอดอยากหิวโหยนั้นจะหนักหนาสาหัสมาก^{๓๒} และที่ฟาโรห์ได้ฝันถึงสองครั้ง ก็เพราะพระเจ้าได้ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว และพระองค์จะทำให้มันเกิดขึ้นในไม่ช้านี้^{๓๓} ดังนั้น ตอนนีขอให้ฟาโรห์รับหาคนที่เฉลียวฉลาดและหัวใจดี และตั้งเขาให้จัดการดูแลทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์^{๓๔} ขอให้ฟาโรห์แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทั่วแผ่นดินและให้แบ่งยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของผลผลิตทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเจ็ดปีแรก ออกมาเก็บไว้^{๓๕} ให้พวกเขาเก็บสะสมอาหารที่มีในปีที่ ดีที่กำลังจะมานี้ ให้พวกเขาเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวไว้ในคลังของกษัตริย์ฟาโรห์ในเมืองต่างๆ และให้เผ่ามันไว้^{๓๖} อาหารพวกนี้จะเก็บตุนไว้สำหรับเจ็ดปีแห่งความอดอยากหิวโหยที่

*๔๑:๒๗ อดอยากหิวโหย หรือกันดารอาหาร เวลาที่ไม่มีฝนและพืชพันธุ์ไม่สามารถเติบโต บ่อยครั้งที่ประชาชนและสัตว์ตายเพราะขาดแคลนน้ำและอาหาร

จะเกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ เพื่อแผ่นดินนี้จะ
ได้ไม่ ถูกทำลายเพราะความอดอยากที่วโห
ยนั้น”

^{๓๗} ทั้งฟาโรห์และเจ้า หน้าที่ของ เขาเห็น
ด้วยกับแผนนี้ ^{๓๘} ฟาโรห์จึงพูดกับเจ้าหน้าที่
ของเขาว่า “พวก เราจะไปหาคนอย่าง นี้ได้
ที่ไหน คนที่มีพระ วิญญาณของพระเจ้าสถิต
อยู่ด้วย”

^{๓๙} ฟาโรห์จึงบอกโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้า
ได้ทำให้เจ้ารู้เรื่องพวก นี้ทั้งหมด ไม่มีใครที่
จะเฉลียวฉลาดและหัว ดีเท่ากับเจ้าอีก แล้ว
^{๔๐} เราจะ ให้เจ้าดูแลบ้านเรือนของเรา และ
ประชาชนของ เราทุก คนก็จะเชื่อ ฟังคำ สั่ง
ของเจ้า เจ้าจะใหญ่เป็นอันดับ สองรองจาก
เรา”

^{๔๑} ฟาโรห์จึงพูดกับโย เซฟว่า “เห็น ไหม
เราได้แต่งตั้งเจ้าให้ดูแลแผ่นดิน ดินอียิปต์
ทั้งหมด” ^{๔๒} แล้วฟาโรห์ก็ถอดแหวนตรา
ประทับจากมือ สวมเข้ากับมือของโย เซฟ
ฟาโรห์ได้เอาผ้า ลินินอย่าง ดีมาสวม ใส่ให้โย
เซฟ เอาสร้อยคอทองคำมาสวมที่คอของเขา
^{๔๓} ฟาโรห์ได้ให้โย เซฟนั่งรถ ม้าคันที่สองของ
พระองค์ มีคนร้องตะโกนอยู่ข้าง หน้าเขาว่า
“กราบลง”

และฟาโรห์ได้แต่งตั้งให้โย เซฟดูแลแผ่นดิน
อียิปต์ทั้งหมด ^{๔๔} ฟาโรห์พูดกับโย เซฟว่า
“เราคือฟาโรห์ ในแผ่นดินอียิปต์จะไม่มีใคร
สามารถกระดิกแขน ขาได้ นอกจากเจ้าจะ
อนุญาต”

^{๔๕} แล้วฟาโรห์ได้ตั้ง ชื่อใหม่ให้กับโยเซฟว่า
ศาเฟ นาท ปา เนอาห์ และยกอา เสน์ ทให้
เป็นเมียโยเซฟด้วย อาเสน์ทเป็นลูกสาวของ
โป ทิเฟ รา นักบวชเมืองโอน แล้วโย เซฟก็
ได้ออกไปจากฟาโรห์ และออกเดินทางไปที่
แผ่นดินอียิปต์

^{๔๖} โยเซฟมีอายุสามสิบปี เมื่อเขาเริ่มรับใช้
ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ โยเซฟจากฟาโรห์
มา และได้เดิน ทางไปที่แผ่นดิน ดินอียิปต์
^{๔๗} ในช่วงเจ็ด ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ แผ่น

ดินได้ให้ผลผลิตอย่างล้น เหลือ ^{๔๘} ใน ช่วง
เจ็ด ปีนั้นที่มีอาหารอย่างล้น เหลือในแผ่นดิน
อียิปต์ โย เซฟได้เก็บกักตุนมันไว้ในเมือง
ต่างๆ อาหารที่เก็บได้จากท้อง ทูร์รอบๆเมือง
ไหนก็จะตุนไว้ในเมืองนั้นๆ ^{๔๙} ดังนั้นโยเซฟ
จึงเก็บเมล็ดข้าวมาตุนไว้มากมายนับหมื่นกับ
เม็ดทรายที่ทะเล มีนมากจะจนชงไม่หวนไม่
ไหวจนต้องหยุดชงไป

^{๕๐} ก่อนที่จะถึงปีแห่งความอดอยากที่วโห
ยโยเซฟมีลูกชายสองคน อาเสน์ทได้คลอดลูก
สองคน นี้ให้กับโย เซฟ อาเสน์ทเป็นลูกสาว
ของโป ทิเฟ รานักบวชเมืองโอน ^{๕๑} โยเซฟตั้ง
ชื่อลูกชายคนแรกว่า มนัสเสห์ โยเซฟพูดว่า
“พระเจ้าทำให้ผมลืมความทุกข์ ยากลำบาก
ของผมทั้ง สิ้น รวมทั้งทุก คนในครอบครัว
ของผม” ^{๕๒} โยเซฟได้ตั้ง ชื่อลูกคนที่สอง
ว่าเอเฟราอิม โยเซฟพูดว่า “เพราะพระเจ้า
ได้ทำให้ผมมีลูก หลาน ^{๕๓} ในแผ่นดิน ดินที่ผมได้
รับความทุกข์ยากลำบากนี้”

เวลาแห่งความอดอยากที่วโหเริ่มขึ้น

^{๕๔} เจ็ด ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดิน
อียิปต์ได้สิ้นสุด ลง ^{๕๕} และเจ็ด ปีแห่งความ
อดอยากที่วโหยได้เริ่ม ต้นขึ้นตาม ที่โย เซฟ
ได้พูดไว้ ความอดอยากที่วโหยได้เกิด ขึ้น
กับทุกประเทศ ยกเว้นในแผ่นดิน ดินอียิปต์ที่
มีอาหารกิน กัน ^{๕๖} เมื่อแผ่นดิน ดินอียิปต์เริ่ม
ขาดแคลนอาหาร ประชาชนได้มาร้องขอ
อาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์บอกชาวอียิปต์ทุก
คนว่า “ให้ไปหาโย เซฟและให้ทำตาม ที่เขา
บอกพวกเจ้า”

^{๕๗} เมื่อความอดอยากที่วโหยได้แพร่
กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดิน โยเซฟจึงเปิดคลัง
ข้าวสาร และขายข้าวให้กับชาวอียิปต์ เพราะ
ความอดอยากที่วโหยนั้นรุนแรงมากในแผ่นดิน
ดินอียิปต์ ^{๕๘} และคนทั่วโลกต่างเดินทางมา
อียิปต์ เพื่อมาขอซื้อข้าวจากโยเซฟ เพราะ
ความอดอยากที่วโหยรุนแรงไปทั่วโลก

* ๔๑:๕๕ ศาเฟนาทปาเนอาห์ ชื่อในภาษาอียิปต์ หมายถึง “ผู้ค้ำจุนชีวิต” แต่ความหมายใน
ภาษาฮีบรู “ผู้ซึ่งอธิบายนสิ่งลึกลับ”

† ๔๑:๕๑ มนัสเสห์ ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ทำให้ลืม”

‡ ๔๑:๕๒ เอเฟราอิม ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “เกิดผล หรือ ทวี”

§ ๔๑:๕๒ เพราะพระเจ้าได้ทำให้ผมมีลูก หลาน แปลตรงๆคือ “ทำให้ผมเกิด ผล” หรือ
“ทำให้ผมประสบความสำเร็จ” หรือ “ทำให้ผมมีลูกตก”

ความฝันกลายเป็นจริง

๔๒ ^๑เมื่อยา โคอเห็น ว่ามีข้าวอยู่ใน อียิปต์ เขาจึงพูดกับพวก ลูกๆ ของ เขาว่า “พวก เจ้าจะมานั่งมอง หนังกินอยู่ ทำไร ทำอะไรสักอย่างสิ” ^๒แล้วยาโคบก็พูด ว่า “พี่น้อง พ่อได้ยินมาว่ามีข้าวในอียิปต์ ให้ พวก เจ้าลงไป ที่ นั้นและไปซื้อข้าวมาให้กับ พวกเรา พวกเราจะ ได้มีชีวิต อยู่ต่อไป ไม่ ต้ออดตาย”

^๓ที่ชายทั้งสิบคนของโยเซฟก็ลงไปซื้อข้าว ที่อียิปต์ ^๔แต่ยาโคบไม่ยอมให้เบนยามินไป กับพวกที่ ชายด้วย เพราะเขากลัวว่าจะเกิด อันตรายกับเบน ยามิน เบน ยามินเป็นน้อง ชายของโยเซฟ *

^๕พวก ลูกชายของอิสราเอลได้ไปซื้อข้าว พร้อมกับคน อื่นๆ เพราะความมอดอยาก ทิวโหยได้แผ่ ขยายมาถึงแผ่นดินคานาอัน แล้ว

^๖ในเวลา นั้น โยเซฟเป็นผู้ ปกครองเหนือ แผ่น ดินอียิปต์ทั้งหมด คนที่มาซื้อข้าวใน แผ่นดินอียิปต์ จะต้องมาซื้อกับโยเซฟ เมื่อ พวก ที่ ชายของโยเซฟมาถึง ก็ก้มกราบลง กับพื้นต่อ หน้าเขา ^๗เมื่อโยเซฟเห็นพวก ที่ ชาย เขาก็จำได้ แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้จริง และ พูดจาตึงตังกับพวก เขา โยเซฟพูดว่า “พวก เจ้ามาจากที่ไหนกัน”

พวกเขาตอบว่า “มาจากแผ่นดินคานาอัน เพื่อมาซื้ออาหาร”

^๘โยเซฟจำพวกที่ชายได้ แต่พวกที่ชายจำ โยเซฟไม่ได้ ^๙โยเซฟยังจำความฝันที่เขาฝัน เกี่ยวกับพวกที่ชายของเขาได้ โยเซฟกล่าว หาพวกที่ชายว่า “พวกเจ้าเป็นพวกสอดแนม มาดูว่าแผ่นดินนี้มีจุดอ่อนตรงไหนบ้าง”

^{๑๐}แต่พวก เขาตอบโยเซฟว่า “ไม่ใช่ครับ ท่าน พวกเราผู้รับใช้ของท่านมาที่นี่เพื่อซื้อ อาหารครับ” ^{๑๑}เราทั้งหมดมีพ่อเดียวกัน พวก เราเป็นคนซื่อสัตย์ พวกเราผู้รับ ใช้ของท่าน ไม่ได้เป็นคนสอดแนม”

^{๑๒}แต่โยเซฟพูดกับพวก เขาว่า “ไม่จริง พวกเจ้ามาแอบดูจุดอ่อนของแผ่นดินนี้”

^{๑๓}พวกเขาตอบว่า “พวกเรา ผู้รับ ใช้ของ ท่าน มีพี่น้องอยู่สิบสองคน เป็นลูกของพ่อ เดียวกันในแผ่นดินคานาอัน ตอนนี้น้องคน

สุดท้ายอยู่กับพ่อของพวกเรา และน้องอีกคน หนึ่งตายไปนานแล้ว”

^{๑๔}โยเซฟพูดกับพวก เขาว่า “พวก เจ้า เป็นคน สอดแนม เหมือน กับที่เราพูดแน่ๆ ^{๑๕}เราจะให้พวกเจ้าพิสูจน์ตัวเอง ในนามของ ฟาโรห์ เราสาบานว่าจะไม่ ปล่อยพวก เจ้าไป จากที่นี้ จนกว่าน้องชายคนเล็กของพวกเจ้า จะมา ^{๑๖}ส่งคนหนึ่งในพวกเจ้ากลับไป และ ให้ไปเอาน้อง ชายมา ส่วนที่เหลือก็รออยู่ใน คอกที่นี้ จะได้พิสูจน์คำพูดของพวกเจ้า ว่าพูด ความจริงหรือเปล่า ถ้าไม่อย่างนั้น ฟาโรห์มี ชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน พวก เจ้าต้องเป็นคน สอดแนมแน่ๆ” ^{๑๗}แล้วโยเซฟได้ขังพวกเขา ไว้ในคุกสามวัน

ลิเมโอนเป็นตัวประกัน

^{๑๘}ในวัน ที่สาม โยเซฟพูดกับพวก เขาว่า “ให้ทำอย่าง นี้ก็แล้วกัน พวก เจ้าจะได้รอด เพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า” ^{๑๙}ถ้าพวก เจ้า เป็นคนซื่อสัตย์ ให้ทิ้งพี่น้องคนหนึ่งของเจ้า ไว้ในคุกนี้ และพวกเจ้าก็เอาข้าวสารไปให้กับ ครอบครัวที่ทิวโหยของ เจ้า ^{๒๐}แล้วค่อยเอา น้องชายคนสุดท้ายของเจ้ามาหาเรา จะได้ พิสูจน์ว่าที่พวก เจ้าพูดนั้นเป็นความจริงหรือไม่ พวกเจ้าจะได้ไม่ต้องตาย”

พวกเขาก็ตกลงทำตามนั้น ^{๒๑}พวกเขาพูด กันเองว่า “ที่พวก เราถูกลงโทษนี้ ต้องเป็น เพราะสิ่งที่เราทำกับน้องชายของเราแน่ๆ เรา เห็นถึงความทุกข์ของเขา ตอนที่เขาร้องขอ ความเมตตาจากเรา แต่พวกเราไม่สนใจฟัง เพราะเหตุนั้นเราถึงต้องทนทุกข์อย่างนี้”

^{๒๒}รูเบนได้พูดกับพวก เขาว่า “ผมบอกกับ พวก ท่านแล้วว่าอย่าทำร้ายเด็ก นั้น แต่พวก ท่านก็ไม่ยอมฟัง และตอนนี้เราก็ต้องขอใช้ ให้กับเลือดของเขาแล้ว”

^{๒๓}พวก เขาไม่รู้ว่าย โยเซฟกำลังฟัง อยู่ เพราะปกติแล้วจะมีสามคอยแปลให้ระหว่าง พวก เขากับโยเซฟ ^{๒๔}โยเซฟจึงออกไป ร้องให้ แล้วกลับเข้ามาหาพวก เขาและพูด กับพวก เขา โยเซฟเอาลิเมโอนมาจากพวก เขา และมัดเขาต่อหน้าพี่น้องของเขา ^{๒๕}โยเซฟสั่งคน รับ ใช้ให้เอาข้าวสารมาใส่ให้เต็ม กระสอบของพวกที่ชายของเขา และให้เอา เงินของที่ ชายของ เขาแต่ละคนคืนใส่เข้าไป

* ๔๖:๕ น้องชายของโยเซฟ โยเซฟและเบนยามินมีแม่คนเดียวกัน

ในกระสอบของพวกเขาเอง และให้สิ่งที่เป็นสำหรับการเดินทางกับพวกเขา

^{๒๖} ทุกอย่างก็เรียบร้อย พวกเขาจึงเอาข้าวสารทั้งหมดบรรจุทุกบุนหลัง लाखของพวกเขา ออกเดินทางไป ^{๒๗} ที่จุดพักแรมในคืนนั้น เมื่อคนหนึ่งเปิดกระสอบของเขาออกมาเพื่อเอาข้าวสารให้ลาภกิน เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น ^{๒๘} เขาพูดกับพี่น้องของเขาว่า “ผมได้เงินของผมคืนมา นี่ไง มันอยู่ในกระสอบของผม” พวกเขาจึงมากตลกใจ กลัวมาก และหันไปพูดกันและกันว่า “นี่พระเจ้ากำลังเล่นตลกอะไรกับเรา”

พวกพี่ชายเล่าเรื่องให้ยาโคบฟัง

^{๒๙} เมื่อพวกเขากลับมาหา ยาโคบพี่ของพวกเขา ที่แผ่นดินดานาอัน พวกเขาได้เล่าให้พ่อฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่า ^{๓๐} “ชายคนหนึ่งที่เป็นเจ้านายเหนือแผ่นดินนั้น ได้พูดกับพวกเราอย่างดุดัน และเขาได้จับพวกเราขังคุก เหมือนกับว่าพวกเราเข้าไปสอดแนมแผ่นดินนั้น ^{๓๑} แล้วพวกเราได้ออกกับเขาว่า ‘พวกเราเป็นคนซื่อสัตย์ พวกเราไม่ใช่คนสอดแนม ^{๓๒} พวกเรามีพี่น้องกันอยู่สิบสองคน เป็นลูกของพ่อคนเดียวกัน น้องคนหนึ่งได้ตายไปแล้ว และตอนนี้ น้องคนสุดท้ายที่อยู่กับพ่อของพวกเราที่แคว้นคานาอัน’

^{๓๓} ชายคนที่เป็นเจ้านายเหนือแผ่นดินนั้นจึงพูดกับพวกเราว่า ‘ให้ทำอย่างนี้ แล้วเราจะได้ว่ารู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ ที่พี่น้องคนหนึ่งของพวกเจ้าไว้กับเรา ส่วนที่เหลือ ก็ให้เอาอาหารไปให้กับครอบครัวที่หิวโหยทางบ้าน ^{๓๔} แล้วให้อาหารน้องคนสุดท้ายของพวกเจ้ามาหาเรา เราจะได้รู้ว่าพวกเจ้าไม่ใช่คนสอดแนม แต่เป็นคนซื่อสัตย์ แล้วเราจะคืนพี่ชายให้กับเจ้า และพวกเจ้าจะไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระในแผ่นดินนี้’”

^{๓๕} เมื่อพวกเขาเข้าหาข้าวสารออกมาจากกระสอบ พวกเขา ก็เจอถุงเงินของแต่ละคนในกระสอบ เมื่อพวกเขาและพ่อเห็นถุงเงินของพวกเขา พวกเขา ก็กลัว

^{๓๖} ยาโคบพี่ของพวกเขา เขาพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าจะทำให้พ่อสูญเสียลูกไปอีกแล้ว โยเซฟก็ตายไปแล้ว สิเมโอนก็ตายไปแล้ว และเจ้าจะยังเอาตัวเบนยามินไปอีกคน ทุกสิ่งทุกอย่างดูสิ้นหวังเสียเหลือเกิน”

^{๓๗} รูเบนพูดกับพ่อของเขาว่า “ถ้าผมไม่เอาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อก็ฆ่าลูกชายสองคนของผมได้เลย มอบเบนยามินให้อยู่ในมือผมเถอะ แล้วผมจะเอาเขากลับมาให้พ่อ”

^{๓๘} แต่ยาโคบพูดว่า “เบนยามินลูกชายของพ่อจะต้องไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาได้ตายไปแล้ว และเหลือเบนยามินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เกิดจากราเชล แล้วถ้าเกิดอันตรายขึ้นกับเขาในระหว่างทางที่เจ้าไป เจ้าก็จะส่งคน แก้ว หงอกอย่างพ่อลงไป ในแดนคนตายเพราะความเศร้าโศกเสียใจ”

ยาโคบยอมให้เบนยามินไปอียิปต์

^๑ การขาดแคลนอาหารยิ่งรุนแรงมากขึ้นในแผ่นดิน ^๒ เมื่อพวกเขา กินข้าวสารที่เอามาจากอียิปต์หมดแล้ว ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า “กลับไปซื้ออาหารมาให้พวกเราอีก”

^๓ แต่ยูดาห์ตอบพ่อว่า “ชายคนนั้นเตือนพวกเราไว้อย่างเด็ดขาดแล้วว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากน้องชายของเจ้าจะมาด้วย’ ^๔ ถ้าพ่อยอมให้น้องชายไปกับพวกเรา พวกเราก็จะลงไปซื้ออาหารมาให้พ่อ ^๕ แต่ถ้าพ่อไม่ยอม พวกเราก็จะไม่ลงไป เพราะชายคนนั้นได้ออกกับพวกเราแล้วว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากน้องชายของเจ้าจะอยู่ด้วย’”

^๖ อิสราเอลจึงพูดว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงได้ทำร้ายพ่ออย่างนี้ พวกเจ้าไปบอกชายคนนั้นทำไม่ว่า ยังมีน้องชายอีกคน”

^๗ พวกเขาตอบว่า “ชายคนนั้นถามพวกเราละเอียดมาก เกี่ยวกับพวกเราและครอบครัวของพวกเรา เขาถามว่า ‘พ่อของเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า พวกเจ้ายังมีพี่น้องอีกคนหนึ่งหรือเปล่า’ พวกเราตอบไปตามที่เขาถาม พวกเราจะไปรู้ได้ยังไงว่า เขาจะพูดว่า ‘ให้ไปเอาน้องชายของเจ้ามา’”

^๘ ยูดาห์ได้พูดกับอิสราเอลพี่ของเขาว่า “ให้น้องไปกับผมเถอะ แล้วพวกเรา จะไปทันที เพื่อว่าพวกเรา ตัวพ่อเอง และลูกๆ ของพวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ต้องตาย ^๙ ผมจะรับรองความปลอดภัยของพวกเรา ผมจะเป็นคนรับผิดชอบเขาเอง ถ้าผมไม่เอาเขากลับมา พ่อก็ไม่ต้องยกโทษให้กับผมเลยตลอดชีวิต ^{๑๐} ถ้าพวกเราไม่ซักข้าวอยู่

อย่างนี้ ป่านนี้พวกเราก็คงไปและกลับมาเป็นครั้งที่สองแล้ว”

^{๑๑}อิสราเอลพ่อของพวก เขาก็พูดกับพวก เขาว่า “ถ้ามันจะ ต้องเป็นอย่างนี้ ก็ให้ทำตามนี้ ให้เอาผลผลิตที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้ใส่ กระสอบไป เอาไปเป็นของ ขวัญให้กับชาย คนนั้น คือพวกฟิมเสน นำเชื่อมผลไม้ ยางไม้หอม มะม่วงหิมพานต์ และถั่วอัลมอนด์ ^{๑๒}ให้เอาเงินไปมากเป็นสอง เท่า และให้เอาเงินที่ติดกลับมาในกระสอบของพวก เจ้าไปคืนเขาด้วย บางทีมันอาจ จะเป็นความผิดพลาด ^{๑๓}ให้พาน้อง เจ้าไปและกลับไปหาชายคน นั้นทันที ^{๑๔}ขอ ให้พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ทำให้ชายคน นั้นมีเมตตา กับพวก เจ้าด้วยเถิด และขอ ให้ชายคน นั้นยอมปลอ่ยสิ เม โอนและ เบน ยามินกลับมา กับพวก เจ้าด้วยเถิด ส่วนพ่อเอง ถ้าพ่อจะต้องสูญเสียลูกๆของพ่อไป พ่อก็จะต้องทำใจแล้วละ”

^{๑๕}พวก เขาก็เอาของ ขวัญ นี้ พร้อมเงินอีกสอง เท่าและเบน ยามิน แล้วพวก เขาก็ออกเดินทางลงไปอียิปต์ และเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ

โยเซฟเชิญพวกพี่น้องไปที่บ้าน

^{๑๖}เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพวกเขา โยเซฟบอกกับชายที่ดูแลบ้านของเขาว่า “เอาคนพวกนี้ไปที่บ้าน และฆ่าสัตว์เตรียมอาหาร เพราะคนพวกนี้จะกินอาหารกลางวันกับเรา” ^{๑๗}ชายคนนั้นก็ได้ทำตามที่โยเซฟสั่ง เขาพาคนพวกนี้ไปที่บ้านของโยเซฟ

^{๑๘}พวก พี่ของโยเซฟกลัวมาก ตอนที่พวก เขาถูกพาตัวไปที่บ้านของโยเซฟ พวก เขาพูดว่า “พวกเราถูกพามาที่นี่ เพราะเงินที่ติดกลับไปกับกระสอบของพวก เราในครั้งแรกนั้น เราจะต้องจู้จิมและจับกุมพวก เรา และเอาพวก เราไปเป็นทาสและยี่ดลของพวกเราไป”

^{๑๙}พวก เขาก็เข้าไปหาชายคนที่ดูแลบ้านของโยเซฟ ^{๒๐}และพูดกับเขาที่ประตูทางเข้าบ้านว่า “ท่านครับ ตอนที่พวกเราลงมาซื้ออาหารครั้งแรกนั้น ^{๒๑}เมื่อพวกเราไปหยุดอยู่ที่แห่งหนึ่งเพื่อพัก แรม พวก เราได้เปิดกระสอบของพวก เรา และเจอถุงเงินอยู่บน

ปากกระสอบของพวก เราแต่ละคน เทียวนี้ พวกเราเอามันกลับมาด้วย ^{๒๒}พร้อมกับเงินอีกส่วน หนึ่งในที่พวก เราจะเอามาซื้ออาหาร พวก เราไม่รู้ ว่าใครเอาเงินนั้นมาใส่ไว้ในกระสอบของพวกเรา”

^{๒๓}คนใช้นั้นพูดว่า “ใจ เย็นๆไม่ต้องกลัวหรือก พระเจ้าของพวกท่าน พระเจ้าของพ่อท่าน คงเป็นผู้ที่เอาทรัพย์สมบัตินั้นใส่ไว้ในกระสอบของพวก ท่านอย่างแน่อน เพราะผมได้รับเงินของพวกท่านมาเรียบร้อยแล้ว”

ชายคนนั้นได้นำตัวสิเมโอนออกมาหาพวก เขา ^{๒๔}แล้วได้พาพวก เขาเข้าไปในบ้านของโยเซฟ เขาทำให้พวก เขาล้างเท้า และเอาอาหารมาเลี้ยงลาของพวกเขา

^{๒๕}พวก เขาได้เตรียมของ ขวัญให้กับโยเซฟ ที่จะมาในตอนเที่ยง เพราะพวก เขาได้ยืนยันว่าจะกินอาหารร่วมกับโยเซฟที่นั่น

^{๒๖}เมื่อโยเซฟกลับมาถึงบ้าน พวก เขาได้เอาของขวัญที่พวก เขาถือติดตัวเข้ามาในบ้าน ให้กับโยเซฟ แล้วพวก เขาก็ก้มลงกราบถึงดินต่อหน้าโยเซฟ

^{๒๗}โยเซฟได้ถามถึงทุกข์ สุขของพวก เขา และพูดว่า “พ่อที่แก่ ทรราชของพวก เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง เขายังมีชีวิตอยู่หรือ”

^{๒๘}พวก เขาตอบว่า “พ่อของพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน สบายดี เขายังมีชีวิตอยู่” แล้วพวก เขาก็ก้มกราบโยเซฟเพื่อเป็นการให้เกียรติเขา

^{๒๙}เมื่อโยเซฟเงยหน้าขึ้นเห็นเบน ยามินน้อง ชายของ เขาที่เกิดจากแม่เดียวกัน โยเซฟพูดว่า “คน นี้คือน้อง ชายคน เล็กที่พวก เจ้าพูดถึงใช่ไหม” โยเซฟพูดว่า “ลูกเอ๋ย ขอพระเจ้าเอ็นดูเจ้า”

^{๓๐}โยเซฟรีบออกไปจากห้อง เพราะความรักอย่างเหลือ ล้นที่มีต่อน้อง ชายของ เขา ทำให้เขาอยากจะร้องไห้ เขาก็ต้องเข้าไปในห้องส่วนตัวของเขาเพื่อร้องไห้ที่นั่น ^{๓๑}จากนั้นเขาก็ล้างหน้าและออกมา เขาพยายามกลืนน้ำตา ควบคุมไว้ และสั่งว่า “ยกอาหารออกมาได้แล้ว”

^{๓๒}พวกคนรับใช้จึงยกอาหารออกมาให้กับโยเซฟ ที่แยกนั่งอยู่คนเดียว พวกเขาได้ยกอาหารมาให้กับพวก พี่น้องของโยเซฟที่นั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ส่วนชาวอียิปต์ที่มาร่วมกิน

* ๔๓:๑๔ พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ในภาษาฮีบรู “เอล ชัดดัย”

ด้วยที่นั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง เพราะชาวอียิปต์ไม่กินร่วมกับโต๊ะกับชาวฮีบรู เพราะเขาถือว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ^{๓๓}พวกพี่น้องของโยเซฟนั่งอยู่ตรงหน้าโยเซฟ พวกเขานั่งเรียงตามอายุตั้งแต่พี่คนโตไปจนถึงน้องคนสุดท้าย ^{๓๔}โยเซฟเอามือหน้าก้นอยู่ประหลาดใจมาก ^{๓๕}โยเซฟได้สั่งให้คนรับใช้มาเอาอาหารส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าเขา ไปแบ่งให้กับพวกพี่ชาย แต่ส่วนแบ่งของเบนยามินนั้นมีมากกว่าส่วนแบ่งของพวกพี่ชายเขาถึงห้าเท่า พวกเขากินดื่มกับโยเซฟอย่างเต็มที่จนเมาเมา

โยเซฟวางกับดัก

๔๔ ^๑โยเซฟได้สั่งคนใช้ที่ดูแลบ้านของเขาว่า “ให้เอาอาหารใส่กระสอบของพวกเขาแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่พวกเขาจะขนไปได้ แล้วเอาเงินของพวกเขาใส่เข้าไปบนปากกระสอบของแต่ละคนด้วย ^๒ให้เอาชามเงินของเราใส่เข้าไปบนปากกระสอบของน้องคนสุดท้าย พร้อมกับเงินค่าข้าวสารของเขาด้วย” คนรับใช้ก็ทำตามที่โยเซฟบอก

^๓เช้าวันต่อมา พวกพี่น้องของโยเซฟและลาภก็ได้ถูกส่งกลับบ้านไป ^๔พวกเขาออกจากเมืองไปไม่ไกลนัก โยเซฟบอกกับคนรับใช้ที่ดูแลบ้านของเขาว่า “ให้ติดตามพวกเขาไปที่นั่น เมื่อเจ้านายให้พูดกับพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านถึงได้ทำชู้ตอความดี ทำไมท่านถึงได้ขโมยชามเงินของเราไป’ ^๕มันเป็นชามเงินที่เจ้านายใช้ดื่มและใช้มันในการทำนาย ^๖ด้วย พวกท่านแย่มากที่ ทำอย่างนี้”

^๗เมื่อคนใช้ของเขาติดตามพวกเขา นั่นทันทีเขาก็พูดตามที่โยเซฟบอก

^๘“พวกพี่น้องของโยเซฟได้พูดกับคนใช้ว่า ‘ทำไมนายของเราถึงพูดอย่างนี้ พวกเราคนใช้ของท่าน จะไม่มีวันทำอย่างนั้นเด็ดขาด ^๙ดูเถิด ขนาดเงินที่พวกเราเจอบนปากกระสอบของพวกเรา พวกเรายังเอามาจากแผ่นดินคานาอัน มาคืนให้กับท่านเลย แล้วเราจะไปขโมยเงินหรือทองจากบ้านของเจ้า

นายท่านทำไมกัน ^{๑๐}ถ้าท่านพมมันอยู่กับใครในพวกเราที่เป็นทาสของท่านนี้ คนหนึ่งจะต้องตาย และพวกเราที่เหลือก็จะกลายเป็นทาสของท่านด้วย”

^{๑๑}คนใช้จึงพูดว่า “ดีแล้ว ดกดูตามที่ท่านพูด ถ้าเราเชื่อมั่นที่ใคร คนนั้นจะต้องเป็นทาสของเรา และพวกท่านที่เหลือก็จะเป็นอิสระ”

เบนยามินติดกับ

^{๑๒}ทุกคนรีบเอากระสอบวางลงกับพื้น และเปิดกระสอบออก ^{๑๓}คนใช้ก็ค้นหา เริ่มจากพี่ชายคนโตก่อน จนถึงคนสุดท้าย ท้อง แล้วเขาก็พบชามเงินนั้นอยู่ในกระสอบของเบนยามิน ^{๑๔}พวกพี่ก็ฉีกเสื้อผ้าของพวกเขา แสดงถึงความเสียใจ จากนั้นทุกคนได้เอากระสอบขึ้นบรรทุกหลังลา กลับเข้ามาในเมืองอีกครั้ง

^{๑๕}เมื่อยูดาห์และพี่น้องคนอื่น ๆ ของเขามาถึงบ้านของโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงพื้นต่อหน้าโยเซฟ ^{๑๖}โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรลงไป พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างไรทำนายได้”

^{๑๗}ยูดาห์จึงพูดว่า “พวกเราจะพูดอย่างไรดี กับเจ้านายของพวกเรา จะให้พวกเราพูดอย่างไรดี พวกเราจะแสดงให้เห็นได้อย่างไรว่า พวกเราบริสุทธิ์ พระเจ้าเอาผิดกับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน พวกเราพร้อม กับคนที่เขาเจอว่ามีชามเงินอยู่ในมือ เป็นทาสของท่าน”

^{๑๘}โยเซฟพูดว่า “เราจะไม่มีวันทำอย่างนั้นหรอก เฉพาะคนที่พบชามเงินของเรายู่ในมือ เขาเท่านั้น ที่จะต้องมาเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าที่เหลือกลับไปหาพ่อของพวกเจ้าได้อย่างปลอดภัย”

ยูดาห์อ่อนวอนแทนเบนยามิน

^{๑๙}ยูดาห์เข้าไปใกล้โยเซฟและพูดว่า “นายท่าน ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทาสของท่านได้พูดบางอย่างกับท่าน ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด และขอท่านอย่าได้โกรธข้าพเจ้า ทาสของท่านเลย เพราะท่านเป็นเหมือนฟาโรห์ ^{๒๐}ท่านเจ้านายของข้าพเจ้า

^{๓๔:๔} ทำไมพวกท่านถึงได้ ... ขโมยชามเงินของเราไป ประโยคนี้มาจากฉบับกรีกโบราณ

^{๓๕:๕} ทำนาย คือค้นหาหรือเครื่องหมายเกี่ยวกับอนาคตโดยการวินิจฉัยของเหลวใสีด้วยหรือชาม

ได้ถามพวก เราทาสของท่านว่า ‘พวก เจ้ามี พ่อหรือน้องชายหรือเปล่า’^{๒๐} พวกเราก็บอก ท่าน เจ้า นายของข้าพเจ้าว่า ‘พวกเรายังมี พ่อที่แก่แล้ว และน้องชายคนเล็ก ที่เกิดมา ตอนพ่อแก่แล้ว และพี่ชายของเขาที่เกิดจาก แม่เดียวกันก็ได้ตายไปแล้ว เหลือเพียงน้อง ชายคนนี้นั่นเดียวเท่านั้น ดั่ง นนพอของเรา จึงรักเขามาก’^{๒๑} แล้วท่านบอกกับพวก เรา ทาสของท่านว่า ‘ไปเอาเขาลงมาหาเรา เรา จะได้เห็นเขากับตาตัวเอง’^{๒๒} แต่พวกเราได้ บอกกับท่าน เจ้า นายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กคน นั้นจะทิ้งพ่อของ เขามาไม่ได้ ถ้าเขาทิ้งพ่อ ของเขามา พ่อของ เขาจะตาย’^{๒๓} แล้วท่าน บอกกับพวกเราทาสของท่านว่า ‘พวก เจ้าจะ ไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากจะพาน้องคน สุด ท้องมาด้วยเท่านั้น’^{๒๔} เมื่อพวก เรากลับ ไปหาพ่อของพวกเรา ทาสของท่าน พวกเรา กลับไปเล่าให้พ่อฟังถึงสิ่งที่ท่านพูด

^{๒๕} พ่อของพวก เราพูดว่า ‘กลับไปซื้อ อาหารมาให้กับพวก เรา’^{๒๖} แต่พวก เรอบอก ว่า ‘พวก เรากลับไปที่ นั้นไม่ได้แล้ว แต่ ถ้าน้อง ชายคน สุด ท้องไปกับพวก เราด้วย พวก เราถึงจะกลับไป ได้ เพราะพวก เราไม่สามารถพบหน้าชายคน นั้นได้ นอกจากน้อง ชายคนสุด ท้องจะไปกับพวก เรา’^{๒๗} แล้วพ่อ ของพวกเรา ทาสของท่าน บอกกับพวกเรา ว่า ‘พวก เจ้ารู้ ว่านางรา เชลเมียของ พ่อได้ คลอดลูกชายสองคนให้กับพ่อ ^{๒๘} คนหนึ่งได้ จากพ่อไปแล้ว และพ่อบอกว่า เขาคงถูกสัตว์ ป่าฉีกเนื้อตายไป แล้ว พ่อไม่ เคยเห็น เขาก็เลยจนถึงทุก วัน นี้ ^{๒๙} ถ้าเจ้าเอาเด็ก คน นี้ไปจากพ่ออีก คน ถ้ามีอันตรายเกิดขึ้น กับเขา พวก เจ้าคงจะต้องส่งคนแก้หัวงอก อย่างพ่อให้ลงไปแดนคนตาย เพราะความ เศร้าโศกเสียใจ’^{๓๐} ตอนนีถ้ำข้าพเจ้ากลับไป หาพ่อ ทาสของท่าน โดยที่ไม่มีเด็กคนนีไป ด้วย และเนื่องจากเด็กคน นี้สำคัญมากต่อ เขา ^{๓๑} เมื่อเขาเห็นว่าเด็กคน นี้ไม่ได้กลับมา กับพวกเราด้วย เขาจะต้องตายแน่ และพวก เรา ทาสของท่าน จะเป็นเหตุที่ทำให้พ่อของ พวกเราทาสของท่าน ลงไปในแดนคนตาย เพราะความเศร้าโศกเสียใจอย่างยิ่ง

^{๓๒} เนื่องจากข้าพเจ้า ทาสของท่าน ใต้ รับปากกับพ่อของข้าพเจ้าสำหรับเด็ก นั้น ข้าพเจ้าบอกพ่อว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เอาเขา กลับมาให้พ่อ พ่อก็ไม่ ต้องยกโทษให้กับผม

เลยตลอด ชีวิต’^{๓๓} ตอน นี้ ขอได้โปรดให้ ข้าพเจ้า ทาสของท่าน อยู่เป็นทาสของท่าน เจ้า นายของข้าพเจ้า แทนเด็กคนนั้นด้วยเถิด ครับ และขอให้ปล่อยเด็กคน นั้นกลับไป กับ พวกพี่ชายของเขาด้วยเถิด ^{๓๔} เพราะข้าพเจ้า จะกลับไปหาพ่อได้ยิ่ง ไร ถ้าไม่มีเด็กคนนีไป ด้วย ข้าพเจ้าไม่ กล้าไปเห็นความ ทุกข์ที่ จะ เกิดขึ้นกับพ่อของข้าพเจ้าหรอกครับ”

โยเซฟเปิดเผยว่าเขาคือใคร

๔๕ ^๑โยเซฟไม่สามารถที่จะควบคุมตัว อีก ต่อไปแล้ว เขาจึงร้องตะโกนว่า “ให้ทุกคนออกไป” เมื่อไม่มีใครอยู่แล้ว โยเซฟบอก กับพวกพี่น้องว่าเขาเป็นใคร ^๒โยเซฟร้องให้ เสียง ดังมากจนชาวอียิปต์ได้ยิน คนในบ้าน เรือนของฟาโรห์ก็ได้ยินเรื่องนี้ด้วย ^๓โยเซฟ พูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “ผมคือโยเซฟ พ่อของผมนยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” พี่ชายของ เขาไม่สามารถตอบเขาได้ เพราะโยเซฟทำให้ พวกเขาดกใจกลัว

^๔โยเซฟได้พูดกับพวก พี่น้องของเขาว่า “ช่วยเข้ามาใกล้ๆผมหน่อย” แล้วพวกเขาก็ เข้ามาใกล้ๆโยเซฟ โยเซฟจึงพูดว่า “ผมคือ โยเซฟน้องชายของพวกพี่ ที่พี่ได้ขายให้เป็น ทาสในอียิปต์ ^๕ตอนนี้อย่าได้กังวลและอย่า โกรธตัว เองเลยที่ได้ขายผมมาที่ นี้ เพราะ พระเจ้าได้ส่งผมมาลวงหน้าพวกพี่ เพื่อจะได้ ช่วยชีวิต ^๖เพราะเกิดกันดารอาหารบนแผ่นดิน นี้มาสอง ปีแล้ว ยิ่งเหลือ อีกห้า ปีที่จะไม่ สามารถไถนาหรือเก็บ เก็บยูได้ ^๗แต่พระเจ้า ได้ส่งผมมาลวง หน้าพี่ เพื่อให้แน่ใจว่าจะมี พวกพี่บางคนเหลืออยู่ในโลกนี้ และเพื่อที่จะ ช่วยชีวิตของพวกพี่ด้วยวิธีที่มหัศจรรย์ ^๘ดั่ง นั้นพวก พี่ไม่ได้ส่งผมมาที่ นี้หรอก แต่เป็น พระเจ้าเองที่ส่งผมมา พระองค์ทำให้ผมเป็น เหมือนพ่อของฟาโรห์ เป็นเจ้านายเหนือบ้าน เรือนของฟาโรห์ และปกครองเหนือแผ่นดิน อียิปต์ทั้งหมด”

ยาโคบได้รับเชิญไปประเทศอียิปต์

^๙รีบกลับ ไปหาพ่อของผมเร็ว และบอก พ่อว่า “โยเซฟลูกชายของพ่อพูด ว่าอย่าง นี้ ‘พระเจ้าได้ทำให้ผมเป็นผู้ ปกครองเหนือ อียิปต์ทั้งหมด ลงมาหาผมเร็วๆอย่าได้ชักช้า ^{๑๐}แล้วพ่อจะ ได้อาศัยอยู่ที่แผ่นดินโก เช่น

พ่อจะได้อยู่ใกล้ๆผม ทั้งตัวพ่อ ลูกๆของพ่อ หลานๆของพ่อ ผุ่งสัตว์ของพ่อ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อมี ^{๑๑}ผมจะเลี้ยงดูพ่อที่นั่น เพื่อว่าพ่อและครอบครัวของพ่อ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพ่อจะได้ไม่ต้องเจอกับความยากลำบากอีกต่อไป เพราะความอดอยากยังมีต่อไปอีกห้าปี

^{๑๒}ตอน นี้พวก พี่และเบน ยา มินน้อง ชายของพี่ ก็ได้ เห็นกับ ตาตนเองแล้วว่า เป็นผมเองที่กำลังพูดกับพี่ ^{๑๓}ให้พวกพี่ไปเล่าให้พ่อฟังถึงเกียรติที่ผมได้รับในอียิปต์ และเล่าให้พ่อฟังถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พี่ได้เห็น แล้วรีบๆไปพาพ่อลงมาที่นี่” ^{๑๔}แล้วโยเซฟก็กอดเบนยา มินน้อง ชายของเขาและร้องให้ เบนยา มินก็ร้องให้ขณะที่เขากอดโยเซฟเหมือนกัน ^{๑๕}โยเซฟได้จูบพี่ชายของเขาทุกคน และร้องให้ขณะที่เขากอดพี่ชายของเขา หลังจากนั้น พี่ชายของเขาเริ่มพูดกับโยเซฟ

^{๑๖}ชาว นี้ได้ไปถึงวังของฟาโรห์ ว่าพี่ น้องของโยเซฟมา ฟาโรห์และเหล่าข้าราชการสำนักของเขาต่างก็ดีใจ ^{๑๗}ฟาโรห์ได้พูดกับโยเซฟว่า “บอกกับพี่ชายของเจ้า ให้ทำอย่างนี้ คือให้บรรทุกอาหารบนหลังลาของพวกเจ้า แล้วเดินทางไปแผ่นดินคานาอัน ^{๑๘}แล้วพาพ่อและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา แล้วเราจะให้แผ่นดินที่ดีที่สุดในอียิปต์กับเจ้า และพวกเราจะได้กินอาหารที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้ ^{๑๙}ให้สิ่งพวกเจ้าให้ทำอย่างนี้ คือให้เอาพวก เกวียนจากอียิปต์ ไปรับเด็กๆของเจ้า และเมียของพวกเจ้าที่นั่น และพาพ่อของเจ้ากลับมาที่นี่ ^{๒๐}ไม่ต้องเสียดาบสิ่งของต่างๆที่จะต้องทิ้งไว้ที่นั่น เพราะสิ่งที่ดีที่สุดในอียิปต์จะเป็นของพวกเจ้า”

^{๒๑}ลูกชายของอิสราเอลก็ทำตามนี้ โยเซฟได้ให้เกวียนกับพวก เขาไปตามคำ สั่งของฟาโรห์ และโยเซฟได้จัดหาอาหารให้พวกเขาสำหรับการเดินทาง ^{๒๒}โยเซฟได้ให้เสื้อผ้าใหม่ๆหนึ่ง ชุดกับพวก เขาทุกคน แต่สำหรับเบนยา มินน้องสุด ท้องของเขา เขาได้ให้เงินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าห้าชุด ^{๒๓}โยเซฟได้ส่งสิ่งของเหล่านี้ไปให้พ่อของเขา มีลาสิบตัวที่บรรทุกของ ดีๆจากอียิปต์ และลาตัว เมียสิบตัวที่บรรทุกข้าวสาร ขนมปัง และอาหารสำหรับการเดินทางของพ่อเขา ^{๒๔}โยเซฟได้ส่งพี่ชายของเขา และพวก เขาก็จากไป โย

เซฟบอกกับพวก เขาว่า “อย่าได้ทะเลาะกัน ในระหว่างทาง” ^{๒๕}พวก เขาได้ออกเดินทางจากอียิปต์ไปหายา โคบพ่อของพวก เขาในแผ่นดินคานาอัน ^{๒๖}พวก เขาได้บอกพ่อว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ เขากำลังปกครองแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด”

ยา โคบถึง กับตลก ตะลึง เพราะเขาไม่ เชื่อพวกลูกๆของเขา ^{๒๗}พวกลูกๆก็เล่าถึงสิ่งที่โยเซฟได้บอกกับพวก เขาทั้งหมดให้พ่อฟัง ยา โคบได้เห็นรถที่โยเซฟส่งมารับเขากลับไปยังอียิปต์ ^{๒๘}ยา โคบพ่อของพวก เขาจึงตื่น เต็ม และมีความสุขมาก และพูดว่า “พอแล้ว พ่อเชื่อพวก เจ้าแล้วว่าโยเซฟลูกชายของ พ่อยังมีชีวิตอยู่ พ่อจะไปพบเขาก่อนตาย”

อิสราเอลเดินทางไปยังอียิปต์

^๑อิสราเอลเริ่มออกเดินทางไปยังอียิปต์ พร้อม กับทุก อย่างที่เขา มีเขาไปยังเบเออร์เซบา ที่นั่นเขาถวายเครื่องบูชาให้กับพระเจ้าของอิสราเอลพ่อของเขา ^๒ในคืน นั้นพระเจ้าพูด กับอิสราเอลในความ ผันพระองค์พูดว่า

“ยาโคบ ยาโคบ”

ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่รับ”

^๓พระเจ้าพูดว่า “เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของ พ่อของ เจ้า ไม่ต้อง กลัวที่ จะลงไปยังอียิปต์ เพราะเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่นั่น ^๔เราจะไปยังอียิปต์กับเจ้า และเราจะนำเจ้ากลับมาที่นี่ด้วย และโยเซฟจะเป็นคนที่เอามือปิดตาเจ้าเมื่อเจ้าตาย”

^๕ยาโคบได้ออกจากเบเออร์เซบา ลูกชายของอิสราเอลได้ให้ยาโคบพ่อของเขาและลูกเมียของพวก เขาขึ้นรถที่ฟาโรห์ส่งมา รับยาโคบ ^๖พวกเขาได้นำฝูงสัตว์และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่พวก เขาได้ จากควั่นคานาอันไปด้วย ยาโคบและลูก หลานทั้งหมดของ เขา ได้เดินทางไปยังอียิปต์ ^๗ยา โคบได้พาลูกชาย ลูกสาว หลานชายหลานสาวทั้งหมดเดินทางไปยังประเทศอียิปต์

ครอบครัวของยาโคบ

^๘ต่อไป นี้เป็นชื่อของลูก หลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์คือ รูเบนลูกชายคนโตของยาโคบ ^๙ลูกชายของรูเบนคือ ฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี

- ๑๐ ลูกชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอิหาค ยาซิน และเศหารห์ รวมทั้งชาอูลลูกที่เกิดจากหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง
- ๑๑ ลูกชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมราวี
- ๑๒ ลูกชายของยูดาห์ คือ เออร์ โอนัน เซลาห์ เปเรท เศราห์ แต่เออร์และโอนันได้ตายในแผ่นดินคานาอัน ลูกชายของเปเรทคือ เฮสโรนและฮามูล
- ๑๓ ลูกชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบและซิมโรน
- ๑๔ ลูกชายของเศบูลุนคือ เสเรต เอโลนและยาเลเอล
- ๑๕ พวกเขาเหล่านี้ * เป็นลูกชายของเลอาห์ซึ่งนางได้คลอดให้กับยาโคบในปีต ดาน อารัม และมีลูกสาวชื่อดีนาห์ รวมลูกและหลานชายทั้งหมดในครอบครัวของเลอาห์มีสามสิบสามคน
- ๑๖ ลูกชายของกาดคือ คิฟิโยน ฮักกี ซูนิ เอสโบน เอร์ อาโรติ และอารีล
- ๑๗ ลูกชายของอาเซอร์ คือ อิมนาร์ อิชวาห์ อิชวี และเบรียห์กับเสราห์น้องสาว และลูกชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคิเอล
- ๑๘ พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกของคิลปาห์ สาวใช้ที่ลาบับนยกให้เลอาห์ ลูกสาวของเธอแล้วคิลปาห์ได้คลอด ลูกให้กับยาโคบ รวมลูก หลานทั้งหมดในครอบครัวของคิลปาห์มีสิบหกคน
- ๑๙ ลูกของราเชลเมียของยาโคบคือ โยเซฟ และเบนยามิน
- ๒๐ ลูกชายของโยเซฟที่เกิดกับอาเสนัท คือ มนัสเสห์กับเอเฟราอิม ลูกสองคนนี้เกิดในประเทศอียิปต์ อาเสนัทเป็นลูกสาวของปีทิเฟรา นักบวชเมืองโอน
- ๒๑ ลูกชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อชเบล เกรา นาอามาน เอไฮ โรซ มัปปิม หุบปิม และฮาร์ต
- ๒๒ พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกหลานของราเชลกับยาโคบ ครอบครัวของราเชลมีทั้งหมดสิบสี่คน
- ๒๓ ลูกชายของดาน คือ หูซิม
- ๒๔ ลูกชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม

๒๕ พวกเขาเหล่านี้ เป็นลูกชายของบิลฮาห์สาวใช้ที่ลาบับนยกให้กับราเชล ลูกสาวของนางได้ให้ กำเนิดลูกทั้งหมดนี้ให้กับยาโคบ รวมลูก หลานทั้งหมดในครอบครัวของบิลฮาห์มีเจ็ดคน

๒๖ ผู้คนทั้งหมดที่เดิน ทางลงไปอียิปต์ด้วยกันกับยาโคบนั้น มีทั้งหมดหกสิบหกคนที่สืบเชื้อสายโดยตรงมาจากยาโคบ (ในจำนวนหกสิบหกคนนี้ไม่ได้รวม ถึงพวกเมียๆของลูกชายยาโคบ) ๒๗ โยเซฟก็มีลูกชายสองคนที่เกิดในอียิปต์ ดัง นั้นถ้านับ รวมทุกคนในครอบครัวของยาโคบที่มาอยู่ในอียิปต์ มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน

อิสราเอลมาถึงอียิปต์

๒๘ ยาโคบได้ส่งยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟก่อน เพื่อนำทางเขาไปยังแคว้นโกเชน แล้วพวกเขาได้มาถึงแคว้นโกเชน ๒๙ โยเซฟจึงเตรียมรถม้าของเขาไปยังแคว้นโกเชน เพื่อไปพบอิสราเอลพ่อของเขา เมื่อโยเซฟพบอิสราเอลพ่อของเขา โยเซฟจึงกอดพ่อและร้องไห้ตรงหน้าของพ่อเขาเป็นเวลานาน

๓๐ อิสราเอลได้พูดกับโยเซฟว่า “ตอนนี้พ่อตายได้แล้ว เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่”

๓๑ โยเซฟพูดกับพวกพี่ชายและทุกคนในครอบครัวของพ่อเขาว่า “ผมจะไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า พวกพี่ชายและครอบครัวของผมที่อยู่ในแผ่นดินคานาอันได้มาหาผม ๓๒ พวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ พวกเขา มีอาชีพดูแลฝูงสัตว์มาตลอด พวกเขาได้เอาฝูงแพะ แกะ ฝูงวัว และทุกอย่างที่พวกเขาเป็นเจ้าของมาด้วย ๓๓ เมื่อฟาโรห์เรียกพวกพี่ๆไปหาและถามว่า ‘พวกท่านทำอาชีพอะไร’ ๓๔ ให้พวกพี่ๆตอบไปว่า ‘พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน มีอาชีพเลี้ยงสัตว์มาตั้งแต่เด็กจนถึงเดี๋ยวนี้ ทั้งพวกข้าพเจ้าและพ่อของพวกข้าพเจ้าด้วย’ ให้พูดอย่างนี้ เพื่อพวกท่านจะได้อยู่ที่ในแผ่นดินโกเชน เพราะชาวอียิปต์รังเกียจคนเลี้ยงแกะทุกคน”

อิสราเอลตั้งถิ่นฐานในเมืองโกเชน

๔๗ โยเซฟไปบอกกับฟาโรห์ว่า “พ่อของข้าพเจ้า และพี่ชายข้าพเจ้า ได้

* ๔๖:๑๕ พวกเขาเหล่านี้ หมายถึงรูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน

เดิน ทางมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พวก เขาเอาฝูงแกะ ฝูงวัว และทุกอย่างที่เป็นของ พวกเขามาด้วย และตอนนี้พวกเขาอยู่ที่แผ่นดิน โกลิเซน”

^๒โยเซฟได้พาพี่ชายมาด้วยห้าคน และพา พวกเขามายืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์

^๓แล้วฟาโรห์พูดกับพวกพี่ชายของโยเซฟ ว่า “พวกเจ้าทำอาชีพอะไร?”

พวกเขาบอกฟาโรห์ว่า “พวกข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของท่าน เป็นคนเลี้ยงแกะ ทั้งพี่น้องคน อื่นๆและบรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้าด้วย”

^๔พวกเขาพูดกับฟาโรห์ว่า “พวกข้าพเจ้ามา ขอบริจาคข้าวในแผ่นดินนี้ เพราะไม่มีทุ่ง หน้ำให้ กับสัตว์เลี้ยงของพวกข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของท่าน เพราะเกิดกันดารอาหารอย่าง รุนแรงในแผ่นดินคานาอัน ขอได้โปรดให้ พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน อาศัยอยู่ใน โกลิเซนด้วยเถิด”

^๕ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “พ่อและพี่ชาย ของท่านได้มาหาท่าน ^๖แผ่นดินอียิปต์เปิด กว้างสำหรับท่าน ให้พ่อและพี่ชายของท่าน ตั้งถิ่นฐานอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินนี้ ให้พวก เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดิน โกลิเซน และ ถ้าหากท่านรู้ว่าคนไหนมีความสามารถในหมู่ พวก เขาก็ให้ตั้งพวก เขาเป็นหัวหน้าคนดูแล สัตว์ คอยดูแลฝูงสัตว์ให้กับเรา”

^๗โยเซฟจึงพายาโคบพ่อเขาเข้ามา และ แนะนำเขาต่อหน้าฟาโรห์

ยาโคบอวยพรให้ฟาโรห์ ^๘แล้วฟาโรห์พูด กับยาโคบว่า “ท่านมีอายุเท่าไรแล้ว?”

^๙ยาโคบพูดกับฟาโรห์ “ผมมีอายุหนึ่งร้อย สามสิบปีแล้ว ชีวิตของผมนับว่าสั้นและ ลำบาก เมื่อเทียบกับบรรพบุรุษของผมแล้ว ผมยังมีอายุไม่ยืนยาวเท่ากับพวกเขา”

^{๑๐}ยาโคบได้อวยพรฟาโรห์และจากมา

^{๑๑}โยเซฟจึงหาที่ อยู่อาศัยให้กับพ่อและ พวกพี่ชาย และยกที่ดินในส่วนที่ดีที่สุดของ แผ่นดินอียิปต์ให้กับพวกเขา อยู่ใกล้เมืองรา มาเสส ตามคำสั่งของฟาโรห์ ^{๑๒}โยเซฟได้ จัดหาอาหารมาให้กับพ่อและพวกพี่ชาย รวมทั้งครอบครัวของพ่อเขา และเด็กทุกคน

โยเซฟซื้อที่ดินให้ฟาโรห์

^{๑๓}ความมอดอยากหิวโหยรุนแรงมาก ขึ้น จนไม่มีอาหารเลยทั่วทั้งแผ่นดิน ทำให้ทั้ง แผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน ยากจน

แร้นแค้นเพราะความมอดอยากหิวโหยนั้น

^{๑๔}โยเซฟจึงได้รวบรวมเงินที่ได้จากการขาย ข้าวให้ชาวอียิปต์และชาวคานาอัน ไปเก็บ ไว้ในคลังของฟาโรห์ ^{๑๕}เมื่อคนในแผ่นดิน อียิปต์และแผ่นดินคานาอันไม่มีเงินเหลืออีก แล้ว พวกชาวอียิปต์ได้ไปพบโยเซฟและพูด ว่า “ขออาหารให้กับพวกเราด้วย ท่านจะ ปลั่งยให้เรตายต่อหน้าท่านหรือ เพราะพวก เราไม่มีเงินอีกแล้ว”

^{๑๖}โยเซฟจึงพูดว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่มีเงิน ก็ เอาฝูงสัตว์ของพวกเจ้ามาแลก แล้วเราจะ ให้อาหารกับพวกเจ้า” ^{๑๗}พวกเขาจึงเอาสัตว์ เลี้ยงมาให้โยเซฟ เพื่อแลกกับอาหาร โยเซฟ ได้ให้อาหารกับพวกเขา เป็นการแลกเปลี่ยน กับฝูงม้า ฝูงแกะ ฝูงวัว และพวกลา ของพวก เขา ในปีนั้นโยเซฟได้แบ่งปันอาหารให้ กับ พวกเขา เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ เลี้ยงของพวกเขา

^{๑๘}เมื่อปีนั้นผ่านไป พวกเขากลับมาหาโย เซฟอีกเป็นปีที่สอง และพูดกับเขาว่า “พวก เราไม่มีอะไรจะปิดบังท่าน เงินของพวก เรา ก็หมดแล้ว ฝูงสัตว์ก็ให้ท่านไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลืออีก แล้วนอกจากร่างกายและ ที่ดินของพวกเรา ^{๑๙}จะให้เรตายต่อ หน้า ท่าน แล้วปลั่งยให้ที่ดินรกร้างว่างเปล่าไป หรือ ซื้อพวกเราและที่ดินของพวกเราเพื่อ แลกเปลี่ยนกับอาหารด้วยเถิด และพวกเรา จะกลายเป็นทาสของฟาโรห์ แล้วที่ดินของ เรา ก็จะเป็นของฟาโรห์ด้วย โปรดให้เมล็ด พันธุ์พืชกับเราเพื่อเอาไปปลูกเถิด เราจะได้มี ชีวิตต่อไป ไม่ต้องตาย และที่ดินก็จะ ได้ไม่ กลายเป็นทะเลทราย”

^{๒๐}โยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้ กับฟาโรห์ เพราะชาวอียิปต์แต่ละคนต่าง ก็ยอมขายที่ เพราะอดอยากหิวโหยมาก ที่ดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ ^{๒๑}โยเซฟทำให้ ประชาชนกลายเป็นทาส จากสุดปลายแผ่นดิน อียิปต์ด้านหนึ่งไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง ^{๒๒}มี แต่ที่ดินของพวกนักบวชเท่านั้นที่โยเซฟไม่ ได้ซื้อ เพราะพวกนักบวชมีรายได้ที่แน่นอน จากฟาโรห์ และพวกเขาก็มีชีวิตอยู่ด้วยราย ได้ที่ฟาโรห์ให้ นั่น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้อง ขายที่ดิน

^{๒๓}โยเซฟพูดกับประชาชนว่า “ดูเถิด วันนี้ เราได้ซื้อพวกเจ้าและที่ดินของพวกเจ้าให้กับ ฟาโรห์แล้ว นี่คือเมล็ดพันธุ์พืชสำหรับพวก

เจ้า ให้หว่านมันในที่ดินเหล่านั้น ๒๔ แต่เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว พวกเจ้าต้องแบ่งพืชผลนั้นให้กับฟาโรห์ยีสิบเปอร์เซ็นต์ อีกแปด สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือจะเป็นของ เจ้า เพื่อเป็นเมล็ด พันธุ์สำหรับท้องทุ่ง และเป็นอาหารสำหรับพวกเจ้า ครอบครัว และลูกๆของเจ้า” ๒๕ พวกเขาย้ำพูดว่า “ท่านได้ช่วยชีวิตของพวกเรา ถ้าท่านพอใจ พวกเราจะขอเป็นทาสของฟาโรห์”

๒๖ โยเซฟจึงได้ร่างกฎหมายเกี่ยวกับที่ดินในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งใช้มาจนถึงทุกวันนี้คือพวก เขาจะ ต้องแบ่งพืช ผลของพวก เขา ยีสิบเปอร์เซ็นต์ให้กับฟาโรห์ มี แต่ที่ดินของนักบวชเท่านั้นที่ไม่ได้ตกเป็นของฟาโรห์

“อย่าฝังศพพ่อไว้ในประเทศอียิปต์”

๒๗ อิสราเอลจึงได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ในเมืองโกเชน และพวก เขาได้ยึดครองที่ดินที่นั่น และเกิดลูก หลานมากมาย จนกลายเป็นกลุ่มที่ยิ่งใหญ่มาก

๒๘ ยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสิบเจ็ดปี เขามีอายุได้หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี ๒๙ เมื่อเขาใกล้ตาย เขาเรียก ตัวโยเซฟลูกชายเขามาหา และพูดกับโยเซฟว่า “ถ้าเจ้ารักพ่อจริงๆให้เอามือวางไว้ได้ ขาของ พ่อ และสัญญาว่า เจ้าจะชื้อสตัยและจงรักภักดีต่อพ่อแล้วทำตามที่พ่อขอ คือขออย่าได้ฝังพ่อไว้ในอียิปต์ ๓๐ เมื่อพ่อตาย ให้เอาร่างของพ่อออกจากอียิปต์ ไปฝังรวมกับบรรพบุรุษของพ่อ”

โยเซฟตอบว่า “ลูกจะทำตามที่พ่อพูด”

๓๑ แล้วอิสราเอลพูดว่า “สาบานกับพ่อก่อน” โยเซฟก็สาบานกับเขา อิสราเอลก็เอนตัวลงไปที่หัวเตียง †

ยาโคบ อวยพรมนัสเสห์และเอฟราอิม

๓๒ ในเวลาต่อมา มีคนบอกโยเซฟว่า “๓๓” “ตอน นี้พ่อของท่านไม่สบายมาก” โยเซฟจึงพาลูกชายสองคน คือมนัสเสห์และเอฟราอิมไปหายาโคบ ๓๔ มีคนไปบอกยาโคบ

ว่า “โยเซฟลูกชายของท่านมาหา” อิสราเอลจึงพยายามลุกขึ้นนั่งบนเตียง

๓๕ ยาโคบได้พูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้เต็มไป ด้วยฤทธิอำนาจได้ปรากฏ ตัวให้พ่อเห็นที่ตำบลลูส ในแผ่นดินคานาอัน และพระองค์ได้อวยพรให้พ่อ ๓๖ พระองค์พูดกับพ่อว่า “ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูก ดก เราจะทำให้เจ้าและครอบครัวของ เจ้ามีจำนวนเพิ่มขึ้น เราจะทำให้เจ้าและลูก หลานของ เจ้า กลายเป็นกลุ่ม ชนที่ยิ่งใหญ่ และเราจะยกแผ่นดินนี้ให้กับลูก หลานของ เจ้า เพื่อเป็นทรัพย์สมบัติของพวกเขาตลอดไป” ๓๗ ตอนนั้นลูกชายทั้งสองของลูกที่เกิดในแผ่นดินอียิปต์ ก่อนที่พ่อจะมาหาลูกที่นี้ เขาทั้งสองจะเป็นของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะเป็นของพ่อ เหมือนกับรูเบนและสิเมโอน ๓๘ แต่ลูกๆคนอื่น ที่เกิดมาที่หลังพวกเขา จะเป็นของลูก พวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งในที่ดินที่จะยกให้กับเอฟราอิมและมนัสเสห์พี่ชายของพวกเขา ๓๙ ตอนที่พ่อเดินทางจากปาดานเพื่อไปเมืองเอฟราธาห์ ในระหว่างทางนั้น ราเชลตายไป ตอนนั้นยังอยู่ในแคว้นคานาอัน และยังห่าง จากเมืองเอฟราธาห์มาก พ่อเสียใจมาก พ่อจึงฝังนางไว้ในระหว่างทางที่จะไปเอฟราธาห์ (ซึ่งก็คือเบธเลเฮม)”

๔๐ เมื่ออิสราเอลเห็นลูกชายโยเซฟ เขากล่าวว่า “พวกเขาเป็นใครกัน”

๔๑ โยเซฟตอบว่า “พวกเขาเป็นลูกของผมที่พระเจ้าให้กับผมที่นี้”

อิสราเอลพูดว่า “ช่วยพาพวกเขาเข้ามาหาพ่อหน่อย แล้วพ่อจะอวยพรให้”

๔๒ ตอน นั้นตาของอิสราเอลเริ่มมัว มัวตามอายุ เขาจึงมองไม่ ค่อย เห็นแล้ว เมื่อโยเซฟพาลูกชายทั้งสองคนเข้า มาใกล้ๆ เขา อิสราเอลก็จับและโอบ กอดพวก เขา ๔๓ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นหน้าลูกอีก แต่ดูสิ พระเจ้าทำให้พ่อได้เห็นหน้าหลานด้วย”

๔๔ โยเซฟได้อาพาพวกเขาออก มาจากตักของอิสราเอล และโยเซฟก็ก้มกราบลงถึง

* ๔๗:๒๔ เอามือวางไว้ได้ขาของพ่อ เมื่อคนสาบานกันเขาจะอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือของสำคัญ การวางมือใต้ขานี้ คงหมายถึงจับลูกอ้นตะ เป็นการสาบานโดยอ้างพลังพันธุทั้งหมดของยาโคบ

† ๔๗:๓๑ เอนตัวลงไปที่หัวเตียง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่าอิสราเอลใช้หัวไม้เท้าค้ำยันตัวเองขณะนมัสการอยู่

พื้นดินต่อหน้าพ่อ^{๑๓} แล้วโยเซฟก็เอาลูกทั้งสองมา ให้เอฟราอิมอยู่ด้านขวามือของเขา ซึ่งเป็นซ้าย มือของอิสราเอล และให้มนัสเสห์อยู่ด้านซ้าย มือของเขา ซึ่งเป็นขวา มือของอิสราเอล และโยเซฟก็พาพวกเขาเข้าไปหาอิสราเอล^{๑๔} อิสราเอลยื่นแขนขวามาวางลงบนหัวของเอฟราอิม (เขาเป็นน้อง) และยื่นแขนซ้ายมาวางบนหัวของมนัสเสห์ ไชวี่ แชนกัน เพราะมนัสเสห์เป็นพี่^{๑๕} แล้วอิสราเอลได้ช่วยพรให้กับโยเซฟว่า “ขอให้พระเจ้าผู้ที่บรรพบุรุษของพ่อคืออับราฮัมและอิสอัคสักการะบูชาพระเจ้าผู้ที่คอยเลี้ยงดูชีวิตของพ่อมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

^{๑๖} พระองค์เป็นทูต สวรรค์ที่คอยช่วย เหลือพ่อจากความทุกข์ยากลำบากทั้งปวง ได้โปรดอวยพรเด็กสองคนนี้ด้วย เพื่อว่าชื่อของพ่อและบรรพบุรุษของพ่อ คืออับราฮัมและอิสอัคจะยังคงอยู่เพราะพวกเขา และขอให้พวกเขาแผ่ขยายใหญ่โตมากขึ้นในโลกนี้”

^{๑๗} เมื่อโยเซฟเห็นอิสราเอลวางมือขวา ลงบนหัวของเอฟราอิม เขาก็ไม่พอใจ เขาพยายามจะเอามือขวาของพ่อไปไว้บนหัวมนัสเสห์^{๑๘} โยเซฟบอกพ่อ เขาว่า “ไม่ใช่ อย่างนั้นพ่อ คนนี้ต่างหากที่เป็นพี่ วางมือลงบนหัวคนนี้สิ”

^{๑๙} แต่พ่อ เขาปฏิเสธและพูดว่า “พ่อ รู้ลูกพ่อรู้ เขาจะกลายเป็นชนชาติด้วย และเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนกัน แต่น้องชายของเขาจะยิ่งใหญ่กว่าเขา และลูกหลานของคนนี้จะกลายเป็นหลายๆชนชาติ”

^{๒๐} อิสราเอลจึงอวยพรพวกเขาในวันนั้นว่า “คนอิสราเอลจะใช้ชื่อของพวกเจ้า เมื่อพวกเขาจะให้พรกัน พวกเขาจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าทำให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและมนัสเสห์’” อิสราเอลจึงตั้งเอฟราอิมไว้ก่อน หน้ามนัสเสห์

^{๒๑} อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะอยู่กับลูก และพระองค์จะนำลูกกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษลูก^{๒๒} และพ่อจะให้ ‘ไหล่เขา’^{*} แห่งหนึ่งกับลูก ต่อหน้าพี่ๆของลูก พ่อยึดมันมาได้จากชาวอามอไรต์ ด้วยดาบและธนูของพ่อ”

คำพูดครั้งสุดท้ายของยาโคบต่อลูกๆ

๔๙^๑ แล้วยาโคบก็เรียกลูกชายคนอื่นๆ มา เขาพูดว่า “มาชุมนุมกัน แล้วพ่อจะบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับพวกลูกในอนาคต^๒ รวมตัวกันเข้ามาฟัง พวกลูกๆของยาโคบให้ฟังอิสราเอล พ่อของพวกเจ้า

รูเบน

^๓ รูเบน เจ้าเป็นลูกคนโตของพ่อ เจ้าเป็นความเข้มแข็งของพ่อ และเป็นข้อพิสูจน์ความเป็นชายของพ่อ เจ้าคือสุดยอดแห่งความภาคภูมิใจ และสุดยอดของความแข็งแกร่ง^๔ แต่เจ้าเป็นเหมือนสายน้ำที่ควบคุมไม่ได้ ดังนั้น เจ้าจะไม่สุดยอดอีกต่อไป เพราะเจ้าแอบปีนขึ้นไปบนเตียงพ่อเจ้า เจ้าหลับนอนกับเมียของพ่อเจ้า แล้วเจ้าได้นำความอับอายมาสู่เตียงของพ่อที่เจ้าได้ปีนขึ้นไปบนนั้น”

สิเมโอนและเลวี

^๕ “สิเมโอนและเลวีเป็นพี่น้องกัน ดาบของพวกเขาคืออาวุธแห่งความรุนแรง^๖ พวกเขาแอบวางแผนชั่วร้าย พ่อขอไม่มีส่วน ร่วมในการวางแผน ลับแบบนั้น พ่อขอไม่ เจอกับพวก เขาในการวางแผนชั่วร้ายเช่นนั้น เพราะพวกเขาได้ฆ่าคนเพราะความโกรธ และได้ทำร้ายสัตว์เพียงเพื่อความสนุก^๗ ขอให้ความ โกรธของพวก เขาถูกสาป แฉ่ง เพราะมันรุนแรงเกินไป

* ๔๘:๒๒ **ไหล่เขา** หรือ “แนวสันเขา” เป็นการเล่นคำ ในภาษาฮีบรู ความหมายของคำว่า “ไหล่เขา” หรือ “ทางลาดของภูเขา” เป็นคำเดียวกับชื่อเมืองในแคว้นเชเคม เมืองนี้ต่อมา กลายเป็นเมืองที่มีความสำคัญ ในเขตแดนของลูกชายโยเซฟ ในที่นี้อิสราเอลได้มอบแผ่นดิน ซึ่งเป็นดินแดนตามสัญญาไว้ เปรียบเหมือนเจ้าภาพงานเลี้ยงที่จะตัดส่วนที่ดีที่สุดของเนื้อวัว ซึ่งก็คือ เนื้อในส้นหัวไหล่ให้กับแขกพิเศษ

และขอ ให้ความเดือดดาลบ้า คลั่งของพวกเขา
เขาถูกสาปแช่งเพราะมันโหดร้ายเกินไป
พอจะแยกพวก เขาให้กระจัดกระจายไป
ท่ามกลางเผ่าพันธุ์ของยาโคบ
พอจะทำให้พวก เขากระจัดกระจายไปใน
อิสราเอล *

ยูดาห์

๘ ยูดาห์ †พี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญเจ้า
เจ้าจะเอาชนะศัตรู
บรรดาพี่น้องจะต้องมาคำนับเจ้า
๙ ยูดาห์ เจ้าเหมือนสิงโตหนุ่ม
ที่ยืนคร่อมอยู่เหนือเหยื่อที่มันฆ่า
เจ้าเป็นเหมือนสิงโตที่กำลังหมอบนอนลงพัก
ไม่มีใครกล้ามาเหยียด
๑๐ อำนาจการปกครองจะไม่มี วันหมด ไปจาก
ยูดาห์
และลูกหลานของเขา
จนกว่าภษัตริย์ที่แท้จริงจะขึ้นครองบัลลังก์ ‡
และทุกชาติจะเชื่อฟังเขา
๑๑ เขาผูกลาของเขาไว้กับเถาองุ่น
เขาผูกลูกลาไว้กับต้นองุ่นที่ดีที่สุด
เขาล้างเสื้อผ้าในเหล้าองุ่น
และซึกเสื้อคลุมของเขาด้วยน้ำองุ่นสีเลือด
๑๒ นัยน์ตาของ เขาแดง กำยำ กว่าสีของเหล้า
องุ่น
และฟันของเขาขาวยิ่งกว่าน่านม ¶

เศบูลุน

๑๓ เศบูลุนจะตั้งถิ่นฐานอยู่ติดทะเล
มันจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเรือ
เขตแดนของ เขาจะขยายออกไปจนถึงเมือง
ไซดอน

อิสสาคาร์

๑๔ อิสสาคาร์เหมือนลาที่แข็งแรง
แต่มันนอนลงระหว่างตะกร้าที่แบกอยู่
๑๕ เมื่อเขาพบที่ที่เหมาะสมสำหรับหยุดพัก
และเป็นแผ่นดินอันน่ารื่นรมย์
เมื่อ มันจะยินดีที่จะค่อม หลังลงเพื่อแบก
สัมภาระ
และพร้อมที่จะเป็นทาสรับใช้

ดาน

๑๖ ดาน § จะ เป็นผู้ ให้ความมยุติธรรมกับคน
ของเขา
เหมือนกับที่ชนเผ่าอื่นของอิสราเอลทำกัน
๑๗ ดานจะเป็นเหมือนงูที่อยู่ข้างถนน
เป็นเหมือนงูพิษที่อยู่ตามทาง
คอยกัดเท้าของม้า
และคนขี่ก็จะตกจากหลังม้า
๑๘ ข้าแต่พระยาห์เวห์
ข้าพเจ้ากำลังรอดคอยความรอดของพระองค์

กาต

๑๙ กาต **จะถูกโจมตีโดยผู้บุกรุก
แต่กาตจะขับไล่พวกมันไปได้

อาเซอร์

๒๐ อาหารการกินของอาเซอร์จะอุดมสมบูรณ์
เขาจะเป็นผู้จัดหาอาหารให้สำหรับภษัตริย์

นัฟทาลี

๒๑ นัฟทาลีเป็นเหมือนนกวางที่วิ่งอย่างอิสระ
และคลอเคลียที่สวยงาม

* ๔๙:๗ *พอจะ ... อิสราเอล* กลุ่มคนของสิเมโอนและเลวีไม่มีดินแดนของตัวเองในอิสราเอล และในที่สุดกลุ่มของสิเมโอนถูกรวมเข้ากับกลุ่มของยูดาห์ ส่วนกลุ่มของเลวีภายหลังกลายเป็นกลุ่มของนัฟทาลี

† ๔๙:๘ *ยูดาห์* ในภาษาฮีบรู ชื่อของ “ยูดาห์” คล้ายกับคำว่า “โยดู” ซึ่งแปลว่า “สรรเสริญ”

‡ ๔๙:๑๐ *จนกว่าภษัตริย์ ... ครองบัลลังก์* หรือ “จนกว่าซีโลห์จะมาถึง” หรือ “จนกว่าชายผู้ที่เป็นเจ้าของบัลลังก์โดยแท้จริงจะมาถึง”

¶ ๔๙:๑๒ *นัยน์ตา ... น่านม* หรือ อาจจะแปลได้ว่า “ตาของเขาจะแดงกำจากการดื่มไวน์ และฟันของเขาจะเป็นสีขาวจากการดื่มนม”

§ ๔๙:๑๖ *ดาน* คำนี้ความหมายในภาษาฮีบรูหมายถึง “การตัดสิน” หรือ “พิพากษา”

** ๔๙:๑๙ *กาต* คำในภาษาฮีบรูที่ว่า การบุกรุก โจมตี หรือ ผู้บุกรุก ผู้โจมตี ออกเสียงเหมือนชื่อ “กาต”

โยเซฟ

^{๒๒}โยเซฟคือต้นอ่อนงันที่ผลิตดอกออกผล
 เป็นต้นอ่อนงันที่เจริญเติบโตอยู่ข้างน้ำพุ
 กิ่งก้านของเขาจะเลื้อยไปบนก้นกำแพง
^{๒๓}นักธนูมากมายไม่ชอบเขาและยิงเขา
 คนพวกนั้นจะเป็นศัตรูกับเขา
^{๒๔}แต่คัมภีร์ของโยเซฟจะยังมีมั่นคง
 และแขนทั้งสองข้างของเขา ยายัง คง
 คล่องแคล่วชำนาญ
 โดยพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ
 โดยพระผู้เลี้ยงคือพระศิลาแห่งอิสราเอล
^{๒๕}โดยพระเจ้าของพ่อเจ้า ขอให้พระองค์ช่วย
 เหลือเจ้า
 พระเจ้าผู้เต็ม ไป ด้วยฤทธิ์อำนาจสูงสุด ขอ
 พระองค์อวยพรเจ้า
 ด้วยพรจากสวรรค์เบื้องบน
 พรจากน้ำที่อยู่ลึกลงไปได้ดิน
 พรจากเต้านมและท้องที่คลอດ
^{๒๖}พรต่างๆของพ่อเจ้านี้ยิ่งใหญ่กว่า
 พรจากภูเขาที่ตั้งตระหง่านขั้วนั้รันดร์
 และดีกว่าของดีต่างๆของเทือกเขาที่อยู่นั้รันดร์
 ขอให้พรต่างๆนี้มาคดอยู่ที่หัวของโยเซฟ
 มาคดอยู่ที่หน้าผากของเขาคนที่ถูกแยกออก
 มาเป็น พิเศษจากท่ามกลางพี่น้องของเขา

เบนยามิน

^{๒๗}เบนยามินเหมือนหมาป่าที่หัวไซ
 ในตอนเช้าเขากินเหยื่อที่จับมาได้
 ในตอน เย็นเขาจะแบ่ง ปันของที่แย่ง ชิงมา
 ได้”
^{๒๘}และนี่ คือเผ่าทั้งสิบ สองเผ่าของ
 อิสราเอล และนี่ คือสิ่ง ที่พ่อของพวก เขา
 ได้ บอกกับพวก เขาไว้ เมื่อเขาอวยพรลูกๆ
 ด้วยคำ อวยพรที่พิเศษสำหรับแต่ละคนแล้ว
^{๒๙}เขาได้สั่งลูกๆเขาว่า “พ่อกำลังจะตายแล้ว
 ให้ฝังพ่อไว้กับบรรพบุรุษของพ่อ ในถ้ำที่ อยู่
 ในท้อง หุ้งของเอ โฟ รนคนฮิต ไทด์ ^{๓๐}ในถ้ำ
 ในท้อง หุ้งมัด เปลาห์ ที่ อยู่ใกล้ขั้วมัมเร ใน
 แคว้นคานาอัน อับราฮัมได้ซื้อท้องหุ้งนั้นมา
 จากเอ โฟ รนคนฮิต ไทด์ เพื่อใช้เป็น ที่ ฝังศพ
^{๓๑}อับราฮัมและซาราห์ เมียของเขาถูกฝังอยู่

ที่ นั้น อิส อัดและเรเบ คาร์เมียของ เขาก็ถูก
 ฝังอยู่ที่ นั้น และพ่อก็ฝังเลอา หูไว้ที่ นั้นด้วย
^{๓๒}ทั้งท้อง หุ้งและถ้ำแห่งนั้นได้ชื่อมาจากชาว
 ฮิต ไทด์” ^{๓๓}เมื่อยาโคบสั่ง เสียลูกๆของ เขา
 เสร็จ แล้ว ก็ยกขามาไว้บนเตียงเหมือนเดิม
 และหายใจเฮือกสุดท้าย แล้วก็จากไปอยู่ร่วม
 กับบรรพบุรุษของเขา

งานศพของยาโคบ

^๑โยเซฟทอดพ่อและร้องไห้ และจูบ
๕๐ พ่อของเขา ^๒โยเซฟได้ส่งพวกหมี
 ที่รับ ใช้เขา ให้จัดการเกี่ยว กับศพเพื่อเอา
 ไปฝัง พวก หมีจึงอาบนายารักษาศพของ
 อิสราเอลไว้สำหรับฝัง ^๓เขาใช้เวลาสี่ สิบวัน
 ในการอาบนายา นี้ ตามประเพณีที่เขาทำกัน
 ชาวอียิปต์ไว้ ทุกข์ให้อิสราเอลเป็น เวลาเจ็ด
 สิบวัน
 “เมื่อสิ้นสุดเวลาไว้ทุกข์ โยเซฟพูดกับข้า
 ราชสำนักของฟาโรห์ “ถ้าพวก ท่านจะกรุณา
 ผม ช่วยพูดกับฟาโรห์ว่า “พ่อ ของผมให้ผม
 สาบานกับเขา เขาบอกว่า “ดูเถิด พ่อกำลัง
 จะ ตาย ให้ฝัง พ่อไว้ในหลุมฝัง ศพที่พ่อขุด
 เตรียม ไว้สำหรับตัว เองในแคว้นคานา อัน”
 และตอน นี้ขอ โปรดอนุญาตให้ผมไปฝัง ศพ
 พ่อด้วยเถิด แล้วผมจะกลับมา”
^๔ฟาโรห์พูดว่า “ไปเถิด ไปฝัง ศพของพ่อ
 เจ้า ตามที่เจ้าได้สาบานไว้”
^๕โย เซฟจึงขึ้น ไปฝัง ศพพ่อ พวก
 ข้าราชการทั้งหมดของฟาโรห์ รวม ทั้ง
 ข้าราชการระดับ สูงในวังของฟาโรห์ และ
 พวก ข้าราชการระดับ สูงทั้งหมดทั่วแผ่นดิน
 อียิปต์ไปกับโยเซฟด้วย “ครอบครัวทั้งหมด
 ของโย เซฟและพี่ น้องของ เขาทั้งครอบครัว
 ไปกับโยเซฟด้วย เหลือ ไว้แต่เด็กๆ ผู่แกะ
 และฝูงวัว ในเมืองโกเซน “รถม้าศึกและคน
 ขับก็ไปกับเขาด้วย เป็นขบวนที่ใหญ่โตมาก
^{๑๐}เมื่อพวกเขา มา ถึงลาน นวด ข้าวของอา
 ทาด ซึ่งอยู่ตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน พวกเขา
 ได้ร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นด้วยเสียงอัน
 ดัง โยเซฟให้มีพิธีศพเป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๑๑}เมื่อ
 ชาวคานา อันที่อาศัยบริเวณ นั้นเห็นความ
 เศร้า โศกในพิธี ศพที่ลาน นวด ข้าว พวก เขา
 พูดว่า “ทำไมชาวอียิปต์ถึงได้เศร้าโศกเสียใจ
 ขนาดนี้” พวก เขาจึงตั้ง ชื่อสถานที่นั้นที่อยู่

*๕๐:๑๐ ลานนวดข้าวของอาทาด หรือ “โกเรน อาทาด”

ตรงข้ามกับแม่น้ำจอร์แดนว่า “อาเบลมิสรอิม” *

^{๑๒} ลูกชายของยาโคบได้ทำตามที่พ่อเขาสั่งไว้ ^{๑๓} คือพวกลูกชายของเขาได้แบกร่างเขามาถึงแผ่นดินคานาอัน และได้ฝังเขาไว้ในถ้ำในท้องทุ่งของมัดเปลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อมาเพื่อเป็นที่ฝังศพจากเอเฟรอนคนฮิตไทต์ ใกล้มัมเร ^{๑๔} แล้วโยเซฟ พวกพี่ชาย และคนทั้งหมดที่มาร่วมฝังศพพ่อของเขา ต่างก็เดินทางกลับอียิปต์ หลังจากฝังศพพ่อของเขาเรียบร้อยแล้ว

พวกพี่ชายยังคงกลัวโยเซฟ

^{๑๕} พี่ชายของโยเซฟกลัวโยเซฟเพราะพ่อของพวกเขาตายไปแล้ว พวกเขารู้ว่า “บางทีโยเซฟอาจจะยังโกรธพวกเราอยู่ และอาจจะแก้แค้นเราสำหรับความชั่วร้ายที่พวกเราได้ทำกับเขา” ^{๑๖} พวกเขากำลังส่งข้อความไปถึงโยเซฟว่า

“พ่อของท่านได้สั่งเอาไว้ก่อนตายว่า ^{๑๗} ให้บอกกับโยเซฟว่า ‘ขอให้อภัยโทษให้กับความผิดและความบาปของพวกพี่ชายเจ้า ที่ได้ทำไว้กับเจ้า’ พวกเราได้ทำผิดต่อท่านจริงๆ ตอนนี้ ขอได้โปรดยกโทษให้กับความผิดของพวกเรานะครับ”

โยเซฟร้องไห้เมื่อเห็นข้อความที่ส่งมาถึงเขา ^{๑๘} พวกพี่ชายได้มาคุกเข่าลงต่อหน้าเขา และพูดว่า “ดูเถิด เราเป็นทาสของท่าน”

^{๑๙} แต่โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย พวกพี่คิดว่าผมเป็นพระเจ้าหรือยังไง ^{๒๐} พวกพี่ตั้งใจจะทำร้ายผมก็จริง แต่พระเจ้าตั้งใจให้ผมออกมาดี เพื่อจะได้มีวันนี้เกิดขึ้น เพื่อที่จะรักษาชีวิตของคนมากมาย ^{๒๑} ดังนั้นอย่าได้กลัวไปเลย ผมจะยังคงช่วยเหลือพวกพี่และลูกๆของพี่ต่อไป” โยเซฟได้ปลอบโยนพี่ชายของเขา และพูดกับพวกเขาอย่างเมตตาปราณี

^{๒๒} โยเซฟและครอบครัวของพ่อเขากำลังอยู่ในอียิปต์ต่อไป โยเซฟมีอายุหนึ่งร้อยสิบปี ^{๒๓} โยเซฟมีชีวิตอยู่จนได้เห็นลูกหลานไปถึงสามชั่วรุ่น มนัสเสห์ลูกของโยเซฟมีลูกชายคือมารีค โยเซฟก็อยู่จนได้เห็นลูกๆของมารีคด้วย

โยเซฟตาย

^{๒๔} โยเซฟพูดกับญาติๆของเขาว่า “ผมกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะดูแลพวกท่านต่อไปอย่างแน่นอน และจะนำพวกท่านขึ้นไปจากที่นี่ ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ”

^{๒๕} โยเซฟให้คนอิสราเอลสาบานว่า “เมื่อพระเจ้าทำตามสัญญาหนั้นเมื่อไหร่ ให้เอากระดูกของผมไปจากที่นี่ด้วย”

^{๒๖} โยเซฟก็ตาย ตอนอายุหนึ่งร้อยสิบปี พวกเขาอบนัายารักษาศพโยเซฟไว้เพื่อฝังร่างของเขาถูกเก็บไว้ในหีบศพในประเทศอียิปต์

* ๕๐:๑๑ อาเบลมิสรอิม หมายถึง “ความเศร้าโศกของชาวอียิปต์”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

อพยพ คำนำ

หนังสืออพยพเป็นเรื่องเกี่ยว กับที่พระเจ้าใช้โมเสสนำชนชาติอิสราเอล อพยพออกมาจากการเป็น ทาสในแผ่นดินอียิปต์ อพยพเป็นหนังสือกฎบัญญัติเล่มที่สองจากหนังสือกฎบัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม

บทที่ ๑-๑๗ เป็นเรื่องเล่า ต่อจากนั้นจะเป็นเรื่องข้อตกลงที่พระเจ้าทำกับชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย บัญญัติสิบประการก็เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงนี้ และมีเรื่อง เล่าเข้า มาแทรกไว้เป็นช่วงๆ

หนังสืออพยพมีใจความ สำคัญหลายอย่าง เช่น เรื่องที่พระเจ้ากำลังสร้างชื่อ เสียให้ กับพระองค์เองผ่านทางเหตุการณ์ต่างๆ เรื่อง ที่พระองค์อยู่กับคนของพระองค์ และเรื่องที่พระองค์ได้ทำข้อตกลงกับพวกเขา

ครอบครัวของยาโคบในอียิปต์

๑ ยา โคบได้เดิน ทางไปอียิปต์ พร้อมลูกๆ และลูกๆของ เขาต่างก็พาครอบครัวของตัวเองไปด้วย ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของพวกลูกๆของอิสราเอล ๒ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ ๓ อิศสาการ์ เศบูลุน เบนยามิน ๔ ดาน นัฟทาลี ภาด และอาเซอร์ ๕ ยาโคบมีลูกหลานที่สืบเชื้อสายมาจากเขาทั้งสิ้นเจ็ดสิบคน รวมโยเซฟที่อยู่ในอียิปต์อยู่ก่อนแล้วด้วย

๖ โยเซฟ พวกพี่น้องของเขาและทุกคนในรุ่นนั้นตายไปหมด ๗ แต่ลูกหลานอิสราเอลก็เพิ่มขึ้นอย่างมากมาเป็นทวีคูณ พวก เขามีจำนวนมากมายมหาศาลจนเต็ม บ้านเต็มเมืองไปหมด และมีอำนาจมาก

ความลำบากของชาวอิสราเอล

๘ เมื่อกษัตริย์องค์ ใหม่ขึ้นปกครองอียิปต์ เขาไม่เคยรู้จักโยเซฟมาก่อน ๙ เขาพูดกับประชาชนของเขาว่า “คนอิสราเอลมีจำนวนมากกว่าพวกเรา เราและเข้ม แข็งกว่าพวกเรา เราเสียอีก ๑๐ พวกเราต้องวางแผนเพื่อหยุดไม่ให้พวกมันเพิ่มมากขึ้น ไม่อย่างนั้น ตอนมีสงคราม พวกมันอาจ จะไปเข้า ร่วมกับศัตรู แล้วหันมาโจมตีเรา และหลบหนีไปจากแผ่นดินนี้ก็ได้”

๑๑ พวก ชาวอียิปต์จึงได้ส่งผู้ คม ทาสให้ไปควบคุมชาวอิสราเอล บีบบังคับพวกเขาให้สร้างเมืองปิธมและรามเสสให้กับฟาโรห์ไว้เก็บของ

๑๒ แต่ยิ่งชาว อียิปต์กดขี่ชาวอิสราเอลมากเท่าใด ชาวอิสราเอลก็กลับยิ่งเพิ่มจำนวนและขยายตัวมากขึ้นเท่านั้น ชาวอียิปต์เริ่มหวาดกลัวชาวอิสราเอล ๑๓ พวก เขาบังคับชาวอิสราเอลให้เป็นทาสและทำงานอย่างหนัก

๑๔ พวก เขาทำให้คนอิสราเอลมีชีวิตอยู่อย่างขมขื่น เพราะต้องทำงานหนัก ทั้งทำปูน ฉาบ ทำอิฐ และทำงานสารพัดตามท้องทุ่ง พร้อม กับงานอื่น ๆ พวกชาว อียิปต์จะบังคับให้ชาวอิสราเอลทำงานเยี่ยง ทาสอย่างเหน็ดเหนื่อย

หมอตำแยเกรงกลัวพระเจ้า

๑๕ มีหมอตำแยชาวฮีบรูสองคน ชื่อชิวราห์กับปุอาห์ กษัตริย์ของอียิปต์สั่งหมอ ตำแยสองคนนี้ว่า ๑๖ “เมื่อ ไหร่ก็ตามที่เจ้าสองคน ทำคลอดให้กับหญิงชาวฮีบรู เมื่อเด็กคลอดออกมา ถ้าพวกเจ้าเห็นว่าเป็นเด็กผู้ชายก็ให้ฆ่าทิ้งซะ แต่ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงก็ให้ไว้ชีวิต”

๑๗ แต่หมอ ตำแยทั้ง สองเกรงกลัวพระเจ้า และไม่ได้ทำตาม ที่กษัตริย์ของอียิปต์สั่ง พวกนางไว้ชีวิตเด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมา

๑๘ กษัตริย์ของอียิปต์จึงเรียกหมอ ตำแยสองคนนี้เข้าพบ และถามว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงทำอย่าง นี้ ปลอ่ยให้เด็ก ผู้ชายพวก นั้นรอด”

* ๑:๑๖ ฮีบรู หรือ “อิสราเอล” ชื่อนี้ อาจจะหมายถึงเชื้อสายของเอเบอร์ (อ่านเพิ่มจากหนังสือปฐมกาล ๑๐:๒๕-๓๑)

† ๑:๑๗ เกรงกลัว หมายถึง “นับถือ” หรือ “ไว้วางใจ”

๑๙ หมอ ต้าแยสอง คน นั้นตอบฟาโรห์ว่า “เพราะผู้หญิงชาวฮีบรูไม่เหมือนผู้หญิงชาวอียิปต์ พวก นางแข็ง แรงและคลอด ลูกก่อน ที่หมอ ต้าแยจะไป ถึงเสีย อีก” ๒๐ พระเจ้า จึงอวยพรหมอ ต้าแยสอง คน นั้น ประชาชน ชาวอิสราเอลได้เพิ่มทวี ขึ้น และเข้ม แข็ง มาก ๒๑ พระเจ้าให้หมอ ต้าแยทั้งสอง คน มี ครอบครัวของพวกนาง เพราะพวกนางเกรง กลัวพระองค์

๒๒ ฟาโรห์ จึงออกคำ สั่งกับประชาชน ทั้งหมดของพระองค์ว่า “เด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดจากชาว ฮีบรู พวก เจ้าต้องเอาไปโยนใน แม่น้ำไนล์ แต่เด็ก ผู้หญิง เจ้าปล่อยให้รอด ได้”

หนูน้อยโมเสส

๒๓ มีชายเฝ้าเลวีคนหนึ่งได้ไปแต่งงานกับ สาวคน หนึ่งจากเฝ้า เลวีด้วย กัน ๒๔ นาง ตั้ง ท้องและคลอดลูกชาย ลูกของนางเป็น เด็กที่น่า รักมาก นางจึงซ่อนเด็กคน นี้ไว้ถึง สามเดือน ๒๕ จนกระทั่งนางเห็นว่าไม่สามารถ ซ่อนเด็กคนนี้ได้อีกต่อไป นางจึงนำตุ๊กตามา สานเป็นตะกร้าแล้วฉาบด้วยชันและน้ำมัน ดิน ๒๖ นางนำเด็กวาง ลงในตะกร้า และเอาไป วาง ไว้ในกอต้น กกที่ขึ้นอยู่ตามริม ฝั่งแม่น้ำ ไนล์ ๒๗ พี่ สาวของเด็กคน นี้ คอยเฝ้า มอง ตะกร้าใบ หนึ่งอยู่ห่างๆเพื่อจะได้ รู้ว่าจะเกิด อะไรขึ้นกับหนูน้อยชาย

๒๘ ขณะนั้น ลูกสาวของฟาโรห์ได้ลงมาอาบน้ำที่แม่น้ำไนล์ ขณะ ที่คน รับ ใช้น้ำกำลังเดิน ไปตามริม ฝั่งแม่น้ำไนล์ ลูกสาวของฟาโรห์ ก็เห็นตะกร้าใบ หนึ่งในกอต้น กก นางจึงสั่ง ให้คน รับ ใช้น้ำไปเอา มา ๒๙ เมื่อนางเปิดดู ก็ เห็นเด็กผู้ชายกำลังร้องไห้อยู่ นางเกิดความ สงสาร และพูดขึ้นว่า “นี่คงเป็นเด็กชายชาว ฮีบรู ๓คนหนึ่ง”

๓๐ พี่สาวของเด็กนั้นได้พูดกับลูกสาวฟาโรห์ ว่า “จะให้หนูไปหาแม่นมชาวฮีบรูสักคน มา เลี้ยงเด็กคนนี้ให้กับท่านใหม่คะ”

๓๑ นางจึงตอบว่า “ไปสิ” เด็ก ผู้หญิงคน นั้นจึงไปเรียกแม่ของเด็ก ชายคนนั้นมา

๓๒ ลูกสาวฟาโรห์พูดกับนางว่า “ให้เอาเด็ก คนนี้ไปเลี้ยงดูให้กับฉัน แล้วฉันจะจ่ายค่าจ้าง ให้”

หญิงคน นั้นจึงได้เอาเด็ก นั้นไปเลี้ยง ดู ๓๓ เมื่อเด็กคน นั้นโตจนหย่านมได้ แล้ว นาง ได้นำตัว เขาไป ให้ลูกสาวฟาโรห์ แล้วเขาก็ กลายเป็นลูกของลูกสาวฟาโรห์ นางตั้ง ชื่อ เขาว่าโมเสส ๓๔ เพราะนางบอกว่า “ฉันได้ดึง เขาขึ้นมาจากน้ำ”

โมเสสช่วยเหลือคนของตน

๓๕ เมื่อโมเสสโตขึ้น เขาได้ออกไปเห็นชาว ฮีบรูพี่น้องของเขาต้องทำงานอย่างหนัก เมื่อ เขาเห็นชายอียิปต์คน หนึ่งกำลังเขียน ดินชาย ฮีบรูคนหนึ่ง ซึ่งเป็นพี่น้องของเขา ๓๖ โมเสส มองดูไปรอบๆ ไม่เห็นใคร เขาจึงฆ่าชาวอียิปต์ คนนั้น แล้วฝังศพไว้ในทราย

๓๗ วัน ต่อ มา เมื่อโมเสสออกไปอีก เขา เห็นชายฮีบรูสอง คนกำลังต่อสู้กันอยู่ โมเสส จึงพูดกับคนที่ทำผิดว่า “เจ้าทำร้ายชาว ฮีบรู ด้วยกันทำไม”

๓๘ แต่ชายคน นั้นกลับตอบว่า “ใครตั้งให้ แกเป็นเจ้าชายและเป็นผู้ ตัดสินพวก เราหรือ แกคงคิดจะฆ่า เราเหมือน กับที่แกฆ่าคน อียิปต์เมื่อวาน นี่สิคะ”

โมเสสตกใจ กลัวและคิดในใจว่า “เรื่อง นี้ คงรู้กันไปทั่วแล้วแน่ๆ”

๓๙ เมื่อฟาโรห์ได้ยินเรื่องนี้ พระองค์หาทาง ที่จะฆ่าโมเสส โมเสสจึงหนีฟาโรห์ไปอาศัย อยู่ในแผ่นดินมีเดีย

* ๑:๒๒ **ฟาโรห์** เป็นตำแหน่งที่ประชาชนใช้เรียกกษัตริย์ของอียิปต์ มีความหมายว่า “ครอบครัวที่ยิ่งใหญ่”

† ๒:๓ **น้ำมันดิน** เป็นน้ำมันชนิดข้นที่ตึงถูกความร้อนถึงจะละลาย

‡ ๒:๖ **ฮีบรู** คือ “คนอิสราเอล”

§ ๒:๑๐ **โมเสส** ออกเสียงเหมือนคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ดึงขึ้น” หรือ “ลากขึ้น”

§ ๒:๑๔ **เมื่อวาน** คำที่อยู่ในฉบับกรีกโบราณ

โมเสสในแผ่นดินมีเดียน

โมเสสได้มานั่งพักอยู่ใกล้บ่อน้ำแห่งหนึ่ง ^{๑๖} มีนักบวชชาวมีเดียนคนหนึ่งมีลูกสาวเจ็ดคน ในขณะที่ลูกสาวทั้งเจ็ดคนของเขาได้ออก มาตัก น้ำที่บ่อและเอาไปเติมรางน้ำเพื่อเลี้ยงแกะของพ่อ ^{๑๗} แต่มีคนเดียว แกะกลุ่มหนึ่งมา ถึงและขับไล่พวกนาง โมเสสจึงลุกขึ้นมาช่วยพวกนาง และยังช่วยตักน้ำให้แกะของพวกนางดื่มอีกด้วย

^{๑๘} เมื่อพวก นางกลับไปหาเธอ เอล ผู้เป็นพ่อ เธอเอลถามลูกๆว่า “ทำไมวันนี้ลูกๆถึงได้กลับมาเร็วนัก”

^{๑๙} พวก นางตอบ ว่า “ชายชาวอียิปต์คนหนึ่งได้ช่วยเราให้พ้นจากกำมือของพวกคนเลี้ยงแกะ เขายังช่วยตัก น้ำแทนเราให้แกะของเราดื่มด้วย”

^{๒๐} เขาจึงถามพวก ลูกสาวว่า “แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน ทำไมลูกๆถึงเขาไว้ข้างนอก ไปเชิญเขามาทานอาหารร่วมกับพวกเราสิ”

^{๒๑} โมเสสตกลงที่จะอยู่กับ เขา เธอเอลยกลูกสาวชื่อซิปีไปราห์ให้เป็นเมียโมเสส ^{๒๒} นางตั้งท้องและคลอดลูกชายคนหนึ่ง โมเสสพูดว่า “ตอนนี้เราเป็นคนแปลกหน้าบนแผ่นดินของคนต่างชาติ” เขาจึงตั้ง ชื่อลูกชายว่าเกอร์โซม [†]

พระเจ้าตัดสินใจช่วยชาวอิสราเอล

^{๒๓} โมเสสได้อาศัยอยู่ในที่เปล่านั้นหลายปี ในช่วงเวลานั้นกษัตริย์ของอียิปต์ได้ตายไป ประชาชนชาวอิสราเอลยังคงร้องไห้คร่ำครวญ เพราะถูกบังคับให้ทำงานอย่างหนัก พวกเขาจึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้า เสียงร่ำ ร้องไห้ช่วยปลดปล่อยพวกเขาจากงานหนักนี้ได้ดังไปถึงหูของพระเจ้า ^{๒๔} พระองค์ได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา และระลึก ถึงคำสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ^{๒๕} พระองค์มองไปยังลูกหลาน

ของอิสราเอล แล้วพระองค์ก็รู้ว่าพระองค์จะทำอะไร [‡]

พุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ

^๑ เยโร [¶] พ่อตาของโมเสสเป็นนักบวชของชาวมีเดียน ครึ่งหนึ่งเมื่อโมเสสกำลังเลี้ยง แกะของเยโรอยู่ เขาตอน แกะไปด้าน หลังของที่เปล่านั้นแล้ว จนไปถึงภูเขาโฮเรบ ซึ่งเป็นภูเขาที่พระเจ้ามาปรากฏให้ประชาชนเห็น ^๒ ทูตสวรรค์ของพระเจ้า ยาร์เวห์ได้มาปรากฏให้เขาเห็น ในเปลว ไฟที่กำลังลุกไหม้กลางพุ่ม ไม้พุ่มหนึ่ง โมเสสเข้าไปดูใกล้ๆ เขาเห็นพุ่ม ไม้กำลังลุกไหม้เป็นไฟ แต่พุ่ม ไม้กลับไม่ถูกเผาแม้แต่น้อย ^๓ โมเสสคิดในใจว่า “เราจะเข้าไปดูสิ่งมหัศจรรย์นี้สักหน่อยว่า ทำไมพุ่ม ไม้นี้ถึงไม่ไหม้ไฟ”

^๔ เมื่อพระเจ้า ยาร์เวห์เห็นโมเสสกำลังเดินเข้ามาเพื่อดูใกล้ๆ พระองค์จึงเรียกเขาจากพุ่ม ไม้ว่า “โมเสส โมเสส”

โมเสสจึงตอบว่า “ครับท่าน”

^๕ พระองค์พูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้ เรามากกว่า นี้ ถอดรองเท้าออก ชะ เพราะเจ้ากำลังยืนอยู่บนพื้น ดินที่ศักดิ์สิทธิ์”

^๖ พระองค์พูดว่า “เราคือพระเจ้าของพ่อ เจ้าพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ”

โมเสสปิด หน้าของ เขาไว้เพราะกลัวที่จะมองดูพระเจ้า

^๗ แต่พระเจ้า ยาร์เวห์พูด ว่า “เราเห็นความทุกข์ยากของประชาชนของ เราในอียิปต์ และเราก็ได้ยินเสียงร่ำ ร้องไห้ช่วย เหลือให้พ้นจากผู้ที่กดขี่พวก เขา เราได้รับ รู้ถึงความทุกข์ ทรมานของพวกเขา ^๘ เราจึงลงมาเพื่อช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของคุณอียิปต์ และนำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้น ไปสู่แผ่นดินที่ดีและกว้างขวาง ไปสู่แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ไปยังดิน แดนของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอามอไรต์ ชาวเปอร์เซีย

[†]๒:๑๘ เธอเอล มีอีกชื่อหนึ่งว่า “เยโรธ”

[†]๒:๒๒ เกอร์โซม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “คนแปลกหน้าที่นั่น”

[‡]๒:๒๕ พระองค์ก็รู้ว่าพระองค์จะทำอะไร หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์รู้สึกเป็นห่วงพวกเขา” หรือ “พระองค์รับรู้ถึงความเจ็บปวดของพวกเขา”

[¶]๓:๑ เยโร หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า “เรอูเอล”

ชาวฮีบรู และชาวเยนุส * ตอนนีเราได้ยินเสียงร่ำร้องของลูกหลานของอิสราเอลแล้ว และได้เห็นพวก ชาวอียิปต์กดขี่ข่มเหงพวกเขาด้วย ^{๑๐} ดังนั้นเจ้าจะต้องกลับไปที่นี่ เรา จะส่งเจ้าไปหาฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะ ได้นำคนของเรา คือพวก ลูกหลานชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์”

^{๑๑} โมเสสพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าเป็นใครกัน ถึงบ่งอาจจะไปเข้าพบฟาโรห์ และนำลูกหลานอิสราเอลออกจากอียิปต์”

^{๑๒} พระเจ้าพูดกับเขาว่า “เจ้าควรไป เราจะอยู่กับเจ้า และนี่จะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่า เราได้ส่งเจ้าไป คือเมื่อเจ้านำประชาชนออกมาจากอียิปต์แล้ว พวกเจ้าจะมานมัสการพระเจ้าบนภูเขาสูงนี้”

^{๑๓} โมเสสพูดกับพระเจ้าว่า “ถ้าข้าพเจ้าไปพบลูกหลานชาวอิสราเอลและบอกกับพวกเขาว่า ‘พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่าน ได้ส่งผมมาช่วยพวกท่าน’ แล้วพวกเขา ย้อนถามข้าพเจ้าว่า ‘พระองค์ชื่ออะไร’ แล้วจะให้ข้าพเจ้าตอบพวกเขาว่าอย่างไร”

^{๑๔} พระเจ้าตอบโมเสสว่า “เราเป็นผู้ที่เราเป็น” * พระองค์พูดว่า “ให้บอกกับลูกหลานอิสราเอลว่า ‘เราเป็น ส่งผมมาหาพวกท่าน’”

^{๑๕} พระองค์พูดกับโมเสสอีกว่า “ให้บอกกับลูกหลานอิสราเอลว่า ‘พระ ยะห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่าน พระเจ้าของอับ ราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ส่งผมมาหาพวกท่าน’ ยะห์เวห์จะเป็นชื่อของเราตลอดไป คนทุกรุ่นจะรู้จักเราในชื่อนี้”

^{๑๖} ให้ไปและเรียกผู้อาวุโสชาวอิสราเอลมาประชุมกัน และบอกกับพวกเขาว่า ‘พระ ยะห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่านได้มาปรากฏกับผม พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ พูดว่า เราใส่ใจกับพวกเขาและสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาในอียิปต์ ^{๑๗} เราได้ตัดสินใจที่จะนำพวกเขา ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอามอไรต์

ชาวเปริสซี ชาวฮีบรู และชาวเยนุส ไปยังแผ่นดินที่เต็มไปด้วยสิ่งดีๆมากมาย †”

^{๑๘} พวก เขาจะฟังเจ้า เจ้ากับพวกผู้อาวุโสอิสราเอลจะไปพบกษัตริย์ของอียิปต์ และพูดกับเขาว่า ‘พระยะห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู ^{๑๙} ได้มาพบพวกข้าพเจ้า ตอนนี้ขออนุญาตให้พวกข้าพเจ้าเดินทางเป็นเวลาสามวัน เข้าไปยังที่เปล่านั้นแห่ง แล้ง เพื่อฆ่า สัตว์บูชาให้กับพระยะห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพเจ้าด้วยเถิด’

^{๑๙} แต่เรารู้ ว่ากษัตริย์อียิปต์จะไม่ ยอมปล่อยพวกเจ้าไป นอกจากเขาจะถูกบังคับให้ต้องปล่อยพวกเจ้าไป ^{๒๐} เราจะยื่นมือของเราออกทำลายอียิปต์ ด้วยสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหมดที่เราจะทำในแผ่นดินนั้น แล้วหลังจากนั้น เขาก็จะปล่อยพวก เจ้าไป ^{๒๑} เราจะทำให้คนอียิปต์มีเมตตาต่อคนอิสราเอล เพื่อ ว่าเมื่อพวกเขาจากไป จะได้ไม่ไปมือเปล่า

^{๒๒} พวก ผู้ หญิงแต่ละ คนจะขอเงิน ทอง เครื่องเพชร และเสื้อผ้า จากเพื่อนบ้าน หรือคนที่อาศัยอยู่ใน บ้านของพวกเขา เขา พวก เจ้าจะ เอาของพวก นี้ใส่ ให้กับพวก ลูกชาย ลูกสาวของพวกเขา เจ้า จะเป็นการปล้น สะตมชาวอียิปต์ทางหนึ่ง”

การพิสูจน์สำหรับโมเสส

^๑ โมเสสตอบไปว่า “ดูสิ แล้วถ้า เกิด คน พวก นั้นไม่ ยอมเชื่อข้าพเจ้าหรือฟังข้าพเจ้าล่ะ พวกเขาอาจพูดว่า ‘พระยะห์เวห์ไม่ได้มาปรากฏให้เจ้าเห็นหรือ?’”

^๒ พระยะห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “มีอะไรอยู่ในมือเจ้า”

โมเสสตอบว่า “ไม้เท้าครับ”

^๓ พระ ยะห์เวห์บอกว่า “โยนมันลงบนพื้นสิ”

โมเสสจึงโยนมันลงบน พื้น มันได้กลายเป็นงูตัวหนึ่ง โมเสสวิง หนึ่งตัวนั้น ^๔ พระ ยะห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ยื่นมือ เจ้าออกไป จับหางมันไว้”

* ๓:๑๔ เราเป็นผู้ที่เราเป็น คำนี้ในภาษาฮีบรู ออกเสียงเหมือนชื่อ “ยะห์เวห์” มีความหมายว่า “พระองค์เป็น” หรือ “พระองค์ทำให้สิ่งต่างๆเป็นขึ้นมา” หรือแปลได้อีกว่า “เราจะเป็นผู้ที่เราเป็น” หรือ “เราเป็นผู้คนที่เป็นอย่างตลอด”

† ๓:๑๗ แผ่นดินที่เต็มไปด้วยสิ่งดีๆมากมาย หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้อเนก”

‡ ๓:๑๘ ชาวฮีบรู หรือ “ชาวอิสราเอล”

เมื่อโมเสสยื่นมือออกไปจับหาง มัน มันก็กลับกลายเป็นไม้ เท้าอยู่ในมือเขาเหมือนเดิม ^๕“ให้ไปทำอย่างนี้ แล้วพวก เขาจะได้เชื่อ ว่าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และของยาโคบได้มาปรากฏกับเจ้าจริง”

^๖พระ ยาร์เวห์พูดกับเขาอีกว่า “คราวนี้ ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อของเจ้าซิ”

เมื่อโมเสสล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ และดึงมันออกมา มือของเขากลายเป็นโรคสีขาเหมือนหิมะ

^๗พระ ยาร์เวห์พูดว่า “ล้วง มือกลับเข้าไปในอก เสื้ออีก ครั้ง ซิ” โมเสสจึงล้วงมือกลับเข้าไปในอก เสื้ออีก ครั้ง เมื่อเขาดึงมือออกมา มือของเขาก็หายเป็นปกติ เหมือนผิวหนังเดิมของเขา

^๘“ถ้าพวก เขายังไม่ เชื่อเจ้า หรือไม่ สนใจ สิ่งอัศจรรย์อันแรก เขาอาจจะเชื่อสิ่งอัศจรรย์อันหลังนี้ก็ได้ ^๙และถ้าพวก เขายังไม่ เชื่อสิ่งอัศจรรย์ทั้งสองนี้ หรือไม่ สนใจฟังเจ้า ก็ให้เจ้าตักน้ำจากแม่น้ำไนล์ขึ้นมา แล้วรดมันลงบนพื้นแห้ง น้ำที่เจ้าตักขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์นั้น จะกลายเป็นเลือดบนพื้นดิน” ^{๑๐}โมเสสพูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “ได้โปรด เกิด พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าเป็นคนพูดไม่เก่ง ทั้งในอดีตหรือจน กระทั่งเดี๋ยว นี้ที่พระองค์พูดอยู่ กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ เพราะข้าพเจ้าเป็นคนพูดติดอ่างและพูดไม่ชัด”

^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับเขาว่า “ใครเป็นผู้ให้ปากกับมนุษย์ ใครทำให้มนุษย์เป็นใบ้ หูหนวก พิการหรือตาบอด เป็นเรายาร์เวห์ ไม่ใช่หรือ ^{๑๒}ดังนั้น ไปเดี๋ยวนี้ เราจะอยู่กับปากของเจ้า เราจะสอนเจ้าว่าจะให้พูดอะไร”

^{๑๓}แต่โมเสสตอบว่า “ได้โปรด เกิดองค์เจ้าชีวิต ช่วยส่งคนอื่นไปเถิด”

^{๑๔}พระ ยาร์เวห์ไกรธโมเสส พระองค์พูดว่า “เจ้ายังมีพี่ชายชื่ออาโรนเป็นคนเลวี ใช่ไหม เรารู้ว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และเขากำลังมาหาเจ้า เมื่อเขามาพบเจ้า เขาจะดีใจมาก ^{๑๕}เจ้าอยากให้เขาพูดอะไร เจ้าก็บอกกับเขาได้ เรา จะอยู่กับปากของ เจ้าและปากของ เขา เรา

จะสอนพวก เจ้าว่าจะ ต้องทำอะไร ^{๑๖}เขาจะพูดกับประชาชนให้กับเจ้า เขาจะเป็นเหมือนปากของ เจ้า และเจ้าจะเป็นเหมือนพระ เจ้าสำหรับเขา ^{๑๗}ให้ถือไม้ เท้า นี้ไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะแสดงสิ่ง มหัศจรรย์ด้วยไม้ เท้านี้แหละ”

โมเสสกลับสู่อียิปต์

^{๑๘}โมเสสกลับไปหาเยโรฟอตาของ เขา และพูดว่า “ขออนุญาตให้ผมกลับไปหาญาติพี่น้องของผมในอียิปต์ ไปดูว่าพวก เขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

เยโรฟอตาพูดกับโมเสสว่า “ขอให้เจ้าเดินทางด้วยความปลอดภัย”

^{๑๙}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในมิดิยันว่า “กลับไปอียิปต์ได้แล้ว เพราะพวก ที่ตามล่าชีวิตของเจ้านั้น ตายหมดแล้ว”

^{๒๐}โมเสสจึงพาเมียและลูกๆของเขา ขึ้นนั่งหลัง ลาและมุ่งหน้ากลับไปอียิปต์ เขาถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือ

^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับ ไปถึงอียิปต์ ให้นึกถึงสิ่ง อัศจรรย์ทั้งหลายที่เราได้มอบ ไว้ใน มือ เจ้า และแสดงพวกมันต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ฟาโรห์ใจแข็ง เพื่อเขาจะไม่ยอมปล่อยประชาชนไป ^{๒๒}เจ้าต้องพูดกับฟาโรห์ว่า ‘พระ ยาร์เวห์พูดว่า อิสราเอลเป็นลูกชายคนโตของเรา และเราขอบ ออกเจ้าว่า ^{๒๓}ปล่อยลูกชายของเรา ไปซะ เพื่อเขาจะได้มารับใช้เรา แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยเขา เราก็จะฆ่าลูกชายคนโตของเจ้า”

ลูกชายโมเสสถูกขลิบ

^{๒๔}ในระหว่างทางไปอียิปต์ โมเสสได้หยุดพักค้าง คืนในที่แห่งหนึ่ง พระ ยาร์เวห์มาหาโมเสสและพยายามฆ่าเขา ^{๒๕}แต่นางศิบโปราห์ได้เอามืดหิน ^๑ไปขลิบลูกชายนาง และเอาหนังขึ้น นั้น ไปแตะที่เท้า ^๒ของโมเสส นางพูดว่า “ท่านเป็นเจ้าบ่าวแห่งเลือดสำหรับฉัน” ^{๒๖}แล้วพระ ยาร์เวห์ก็จาก ไป โดยไม่

^๑๔:๑๖ *เขาจะ ... สำหรับเขา* หรือแปลตรงๆได้ว่า “เขาจะเป็นปากของเจ้าและเจ้าก็จะเป็นพระเจ้าของเขา”

^๑๔:๒๕ *มืดหิน* มืดคมที่ทำจากหินเหล็กไฟ

^๒๔:๒๕ *เท้า* ในที่นี้คงหมายถึงอวัยวะเพศ

ได้ทำอันตรายเขา ที่นางพูดว่า “เจ้าป่าวแห่งเลือด” นั้น นางกำลังพูดถึงการขลิบนั้นเอง

โมเสสกับอาโรนไปหาชาวอิสราเอล

^{๒๗} ขณะ นั้นพระ ยาร์เวห์พูดกับอา โรนว่า “ไปหาโมเสสในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง” เขา จึงไปและพบโมเสสที่ภูเขาของพระเจ้า ^{๒๘} อาโรนจูบโมเสส ^{๒๙} โมเสสเล่าเรื่องทั้งหมดที่พระ ยาร์เวห์ได้พูดกับเขาให้อา โรนฟัง รวมถึงเรื่องที่พระองค์ส่งเขาไป และการอัศจรรย์ทั้งหมดที่พระองค์สั่งให้เขาทำ

^{๓๐} โมเสสและอาโรนจึงไป และได้รวบรวมพวก ผู้อาวุโสของอิสราเอลมา ^{๓๑} อาโรนได้พูดทุก คำที่พระ ยาร์เวห์ได้บอกกับโมเสส และโมเสสก็ได้ ทำสิ่ง อัศจรรย์ต่างๆต่อ หน้าต่อตาประชาชนชาวอิสราเอล ^{๓๒} ประชาชนก็เชื่อ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระ ยาร์เวห์ได้มาเยี่ยมเยียนชาวอิสราเอล และเมื่อพวกเขาได้เห็นกับตา พวกเขาต่างก็มลงกราบนมัสการ

โมเสสและอาโรนเข้าพบฟาโรห์

^๑ ต่อ มายาย หลัง โมเสสและอา โรนได้เข้าพบฟาโรห์และพูดว่า “พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะได้จัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกันเพื่อให้เกียรติกับเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งนั้น’”

^๒ แต่ฟาโรห์พูดว่า “ยาร์เวห์เป็นใคร ทำไมเราจะต้องเชื่อฟังเขา และปล่อยชาวอิสราเอลไป ด้วย เราไม่รู้ จักยาร์เวห์และเราก็จะไม่ปล่อยชาวอิสราเอลด้วย”

^๓ พวกเขาบอกว่า “พระเจ้าของชาวฮีบรูได้มาพบกับพวกเรา ขอได้โปรดให้เราเราเดินทางเข้าไปที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง ซึ่งต้องใช้เวลาเดินทางสามวัน เพื่อพวกเราจะได้ไปฆ่า สัตว์บูชาให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเรา เพื่อว่าพระองค์จะได้ไม่ฆ่าพวกเรา ด้วยภัยพิบัติหรือด้วยดาบ”

^๔ แต่กษัตริย์ของอียิปต์พูดกับพวกเขา ว่า “โมเสส และอาโรน ทำไมพวกเจ้าถึงได้มาทำให้คนงานวอกแวกไม่ยอมทำงาน พวกเจ้ากลับ ไปทำงาน ซะ” ^๕ ฟาโรห์พูดว่า “ดูพวกนี้สิ มีจำนวนมากมายนานาชาติ พวกเจ้าทำให้พวกมันหยุดงาน”

ฟาโรห์ลงโทษประชาชน

^๖ ในวันนั้นเอง ฟาโรห์ได้สั่งพวกนายงานและพวกหัวหน้าคนงาน ว่า ^๗ “ต่อไปนี้ พวกเจ้าไม่ต้องหาฟางที่ใช้ทำอิฐ ให้กับพวกทาสอีก แล้ว ให้พวก มันไปหากันเอาเอง” ^๘ แต่พวก เจ้าต้องให้พวก มันทำอิฐให้ได้เท่าเดิม ห้ามลดจำนวนลง เพราะพวกมันขี้เกียจ นั้นเป็น เหตุที่พวก มันพว กันมาร้องขอว่า ‘ขอให้พวกเราไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระเจ้าของพวกเราด้วยเถิด’” ^๙ ให้พวก มันทำงานหนักขึ้น เพื่อจะได้ยั้งจนไม่มีเวลาที่จะไปฟังเรื่องเหลวไหล “พวกมัน”

^{๑๐} พวก นายงานและพวก หัวหน้าคน งานออกไปบอกกับชาวอิสราเอลว่า “ฟาโรห์สั่งว่า ‘เราจะไม่ให้ฟางกับพวกเจ้าอีกแล้ว’ ^{๑๑} พวกเจ้าจะต้องไปหาฟางกันเอาเอง ไปหาที่ไหนก็ได้ที่พวก เจ้าจะหามา ได้ แต่จำนวนอิฐที่พวกเจ้าทำ ต้องไม่ลดลง”

^{๑๒} ประชาชนจึงกระจัดกระจายกันออกไปทั่วอียิปต์ เพื่อเก็บรวบรวมฟางมา ^{๑๓} พวกนายงานกดขี่ชาวฮีบรู โดยพูด ว่า “ในแต่ละวัน พวกแกจะต้องทำอิฐให้ได้เท่าเดิมเหมือน กับเมื่อ ก่อนตอนที่พวก แกยังมีฟางอยู่” ^{๑๔} พวกหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอล ที่ผู้มอบ หมายงานของฟาโรห์ได้แต่งตั้ง ให้ดูแลรับผิดชอบงานที่คนอิสราเอลทำ ต่างถูกเยียนตี และถูกถามว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงทำอิฐไม่ เสร็จตามจำนวนที่เคยทำได้เมื่อ ก่อนนี้”

^{๑๕} พวกหัวหน้าคน งานชาวอิสราเอลไปพบฟาโรห์และบ่นว่า “ทำไมท่านถึงทำ กับพวกคนรับใช้ของท่านอย่างนี้ ^{๑๖} ท่านไม่ได้ให้ฟาง

* ๕:๒๗ *ภูเขาของพระเจ้า* คือ “ภูเขาไซเน” หรือเรียกอีกชื่อว่า “ภูเขาซีนาย”

† ๕:๓ *ชาวฮีบรู* หรือ “ชาวอิสราเอล”

‡ ๕:๖ *หัวหน้าคนงาน* คือชาว ฮีบรูที่ได้ รับการ คัด เลือกเพื่อมาดูแลตรวจ ตราคนฮีบรูด้วยตนเอง

§ ๕:๙ *เรื่องเหลวไหล* ฟาโรห์ต้องการให้ประชาชนเชื่อว่าโมเสสและอาโรนกำลังโกหกเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้บอกไว้กับพวกเขา

กับพวกคนรับใช้ของท่าน แต่พวกนายงานกลับสั่งให้พวกเราทำอิฐให้ได้เท่าเดิม พวกคนรับใช้ของท่านก็ถูกเขียนตี และท่านก็ทำผิดต่อประชาชนของท่าน”

๑๗ ฟาโรห์ตอบว่า “พวก เจ้าชู้ เกียจมาก เพราะพวก เจ้าชู้ เกียจจนตนเอง ถึงได้มาขอว่า ‘ได้ โปรดให้พวก เราไปฆ่า สัตว์รบกวนให้ กับ พระยูห์เวห์ด้วยเถิด’” ๑๘ ไป กลับไปทำงาน เดียวนี้ จะไม่มีฟาง ให้กับพวกเจ้า แต่พวกเจ้า ยังต้องทำอิฐให้ได้เท่าเดิม”

๑๙ พวกหัวหน้าคนงานรู้ว่าพวก เขามีปัญหา แน่ เมื่อได้ยินฟาโรห์พูดว่า “พวกเจ้าจะต้อง ไม่ลดจำนวนอิฐที่จะต้องทำในแต่ละวัน”

๒๐ เมื่อพวก หัวหน้าคนงานจากฟาโรห์ออกมา ก็มาเจอโมเสสและอาโรนที่คอยพบพวก เขาอยู่ ๒๑ พวก หัวหน้าคนงานพูดกับสองคน นั้นว่า “ขอให้พระยาห์เวห์เห็นพวก ท่านและ ลงโทษพวก ท่าน เป็นเพราะพวก ท่านแค้น ที่ทำให้ฟาโรห์กับข้าราชการของ เขาหมิ่น ชี หน้าพวกเรา และท่านได้เอาดาบใส่ไว้ในมือ ของพวกเขา เพื่อจะได้ฆ่าพวกเราด้วย”

โมเสสพบกับพระยาห์เวห์

๒๒ โมเสสหันไปหาพระ ยาห์เวห์และพูดว่า “พระ ยาห์เวห์ ทำไมพระองค์ถึงนำความ หายนะมา สู่ประชาชนพวก นี้ พระองค์สั่ง ข้าพเจ้ามาทำไม” ๒๓ ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาพบ ฟาโรห์และพูดใน นามของพระองค์ มันกลับ เลว ร้ายยิ่ง กว่าเดิมสำหรับคนพวก นี้ และ พระองค์ก็ไม่ ได้ช่วยพวก เขาเลยสัก นิด เดียว”

๖ ๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ต่อไป นี้ เจ้าจะ ได้เห็น ว่าเราจะทำอะไรกับฟาโรห์ เราจะบีบ บังคับให้ เขาส่งคน พวก นี้ออก จาก อียิปต์ เราก็จะบีบบังคับให้เขาขับไล่คนพวก นี้ออกจากแผ่นดินของเขา”

๒ พระเจ้าพูดกับโมเสส และบอกกับโมเสส ว่า “เราคือยาห์เวห์ ๓ เราเคยปรากฏตัวกับอับ ราฮัม อิส ฮัค และยาโคบในชื่อของพระเจ้า ผู้ มีอำนาจสูงสุด ๔ เราไม่ได้ให้พวก เขา รู้จัก เราในชื่อของยาห์เวห์ ๕ เราได้สัญญา กับพวก เขาด้วยว่า เราจะยกแผ่นดินคานาอันให้กับ พวกเขา แผ่นดินที่พวก เขาเคยอาศัยอยู่ใน ฐานะคน ต่างต่าง ๕ เราก็ ยังได้ยินเสียงร้อง

คร่ำครวญของลูก หลานของอิสราเอล ที่ถูก ชาวอียิปต์บีบ บังคับให้ทำงาน หนัก และเราก็จำคำสัญญาของ เราได้” ๖ ตั้ง นั้นให้ไปบอก กับลูก หลานของอิสราเอลว่า “เราคือยาห์เวห์ และเราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากภาระ หนัก ของชาวอียิปต์ เราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจาก การ เป็น ทาสของพวก เขา เราจะไถ่พวก เจ้าด้วยแขนที่ยื่นออกมาช่วย เราจะไถ่พวก เจ้าด้วย การลงโทษอัน ยิ่ง ใหญ่” ๗ เราจะ รับ พวก เจ้าเป็นประชาชนของเรา และเราจะ เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะ ได้ รู้ว่าเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ ที่ช่วยพวก เจ้าให้ พ้นจากภาระ หนักของชาว อียิปต์ ๘ เราจะพาพวกเจ้าไปยังดินแดนที่เรา ได้สัญญาไว้ว่าจะให้กับอับราฮัม อิสฮัคและยา โคบ เพราะเราคือยาห์เวห์ เราจะยกแผ่นดิน นั้นให้พวกเจ้าเป็นเจ้าของ”

๙ แล้วโมเสสก็พูดอย่าง นั้นกับลูก หลาน ของอิสราเอล แต่พวกเขาไม่ยอม ฟัง เพราะ พวก เขาหมดกำลังใจ อายาก และการ เป็น ทาสของพวก เขาก็หนัก อึ้ง ๑๐ พระ ยาห์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า ๑๑ “ไปบอกกับ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ให้ปล่อยลูก หลานของ อิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา”

๑๒ แต่โมเสสพูดต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ว่า “ดูสิขนาดคนอิสราเอลยังไม่ ยอม ฟังข้าพเจ้า เลย แล้วฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์จะ ฟังข้าพเจ้า หรือ เพราะข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง”

๑๓ แต่พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรน และสั่งให้เขาทั้งสองไปหาลูกหลานของ อิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ เพื่อที่ จะ พา ลูก หลานของอิสราเอลออก จากแผ่นดิน อียิปต์

ครอบครัวชาวอิสราเอล

๑๔ ต่อ ไป นี้เป็นรายชื่อของผู้นำแต่ละ ครอบครัวของอิสราเอล

ลูกชายคนโตของอิสราเอลคือรูเบน รูเบนมี ลูกสี่คนคือ อาโนค บัลลู เฮสโรน และคารมี พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของรูเบน

๑๕ ลูกชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอ หาด ยาคิน โศทาร์ รวมทั้งชาลูที่เกิดจาก หญิงชาวคานาอัน พวกเขาทั้งหมดอยู่ใน ครอบครัวของสิเมโอน

*๖:๓ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ “เอลชัดดัย”

- ๑๖ เลวีมีชีวิตอยู่หนึ่ง ร้อยสามสิบ เจ็ดปี ลูกของเลวีคือ เกอร์โซน โคอาท และเมารารี
- ๑๗ ลูกชายของเกอร์โซนคือ ลิบ นีและซิเมอี พร้อมกับครอบครัวของพวกเขา
- ๑๘ โคอาทมีชีวิตอยู่หนึ่ง ร้อยสามสิบ สามปี ลูกชายโคอาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
- ๑๙ ลูกชายของเมารารีคือ มาห์ลีและมุซึ พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของชาวเลวี เรียงตามลำดับรุ่นของเขา
- ๒๐ อัมรามมีชีวิตอยู่หนึ่ง ร้อยสามสิบเจ็ดปี อัมรามเอานางโยเคเบตซึ่งเป็นน้องสาวพอมมาเป็นเมีย และนางคลอด ลูกชายให้กับเขา คืออาโรนกับโมเสส
- ๒๑ ลูกชายของอิสฮาร์คือ โคราห์ เนเฟก และคีคีรี
- ๒๒ ลูกชายของอุสซีเอลคือ มิซาเอล เอลซาฟาน และสิริรี
- ๒๓ อาโรนได้นางเอลีเซบามาเป็นเมีย เอลีเซบามาเป็นลูกสาวของอัม มีนาตบ และเป็นพี่น้องกับนาโชน นางได้คลอด นาตบ อาบีฮูเอลเออาซาร์ และอิธามารี
- ๒๔ ลูกชายของโคราห์คือ อัสนีร์ เอลคานาห์ และอาบี ยาสาฟ พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของชาวโคราห์
- ๒๕ เอเลอาซาร์ลูกชายอาโรน เอาลูกสาวคนหนึ่งของปูทึเอลมาเป็นเมีย นางได้คลอด ฟีนีหัส พวกเขาเหล่านี้เป็นต้นตระกูลในแต่ละครอบครัวของชาวเลวี
- ๒๖ อาโรนและโมเสสนี่แหละ คือสองคนที่พระยาห์เวห์พูดด้วยว่า “ให้พาลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปเป็นกลุ่มๆ”^{๒๗} ทั้งสองคนนี่คือคนที่พูดกับฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ เพื่อนำลูกหลานของอิสราเอลออกจากอียิปต์ มันก็คือโมเสสกับอาโรนนี่แหละ

พระยาห์เวห์กำชับโมเสสและอาโรน

๒๘ เมื่อพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์^{๒๙} พระองค์พูดกับโมเสสว่า “เราคือยาห์เวห์ ให้นอกกับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ตามที่เราได้บอกกับเจ้าทุกอย่าง”

๓๐ โมเสสได้พูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ดูสิข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แล้วฟาโรห์จะมาฟังคนอย่างข้าพเจ้าทำไม”

๓๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เห็นใหม่^{๓๒}ว่า เราได้ตั้งให้เจ้าเป็นเหมือนพระเจ้าสำหรับฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าก็จะเหมือนผู้พูดแทนพระเจ้าให้กับเจ้า^{๓๓} เจ้าจะพูดทุกอย่างที่เราได้สั่งเจ้า อาโรนพี่ชายเจ้าก็จะพูดกับฟาโรห์ แล้วฟาโรห์ก็จะปล่อยลูกหลานของอิสราเอลจากแผ่นดินของเขา^{๓๔} แต่เราจะทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง และเราจะเพิ่มสิ่งบอกเหตุต่างๆ และสิ่งอัศจรรย์ให้มาก ขึ้นในแผ่นดินอียิปต์^{๓๕} แต่ฟาโรห์จะไม่ยอมฟังพวกเจ้า ดังนั้นเราจะวางมือของเราต่อ ต้านอียิปต์ เราจะพาทองทัพบกของเรา และคนของเรา คือลูกหลานชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยการลงโทษอันยิ่งใหญ่ต่างๆ^{๓๖} แล้วชาวอียิปต์จะได้รู้ว่า เราคือยาห์เวห์ เมื่อเรายื่นมือของเราออก มาต่อ ต้านอียิปต์ และพาลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางพวกเขา”

๓๖ โมเสสและอาโรนได้ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่งพวกเขา^{๓๗} ตอนที่พวกเขาพูดกับฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี อาโรนมีอายุแปดสิบสามปี

ไม้เท้าของโมเสสกลายเป็นงู

๓๘ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า “เมื่อฟาโรห์พูดกับพวกเจ้าว่า ‘แสดงสิ่งมหัศจรรย์ให้ดูสิ’ ก็ให้เจ้าบอกกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงบนพื้นต่อหน้าฟาโรห์ แล้วมันจะกลายเป็นงู’”

๓๙ โมเสสและอาโรนจึงไปหาฟาโรห์ และทำตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งพวกเขาไว้ อาโรนโยนไม้เท้าของเขาลงต่อหน้าฟาโรห์และพวกข้าราชการชั้นสูงของเขา มันก็กลายเป็นงู

๔๐ แต่ฟาโรห์ได้เรียกเหล่าผู้รู้ พวกพ่อมด และพวกพระที่มีเวทมนตร์ คาถาของอียิปต์ให้ใช้เวทมนตร์ของพวกเขา ทำอย่างเดียวกับที่อาโรนทำ^{๔๑} พวกเขาแต่ละคนก็โยนไม้เท้าของพวกเขาลง แล้วไม้เท้าของพวกเขาก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาทันที^{๔๒} แต่จิตใจของฟาโรห์

*๖:๒๖ เป็นกลุ่มๆ หรือ “เป็นกองๆ” เป็นคำจำกัดความทางการทหารที่แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ

ก็ยิ่ง คงแข็ง กระด้าง และไม่ ยอม ฟังโมเสส และอาโรน เหมือนกับที่พระยาห์เวห์พูดไว้

น้ำกลายเป็นเลือด

๑๔พระ ยาห์เวห์บอกกับโมเสสว่า “จิตใจของฟาโรห์นั้นแข็ง กระด้าง เขาไม่ ยอมปล่อยประชาชนอิสราเอล ๑๕พรุ่ง นี้ เขาจะไปหาฟาโรห์ ตอนที่เขาลงไปที่แม่น้ำ ให้ยืนคอยพบเขาที่ริม ผังแม่น้ำ แล้วให้ถือไม้เท้าที่เปลี่ยน เป็นงูไป ด้วย ๑๖ให้เจ้าพูด กับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรูได้ส่งข้าพเจ้ามาพบท่าน และให้บอก ว่า ปล่อยประชาชนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้มาสาส์ตว์เพื่อถวายให้กับเราใน ที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง แต่จนถึงเดี๋ยว นี้แล้ว เจ้าก็ยังไม่ยอมเชื่อฟัง’ ๑๗พระยาห์เวห์จึงพูดว่า ‘เราจะทำสิ่งนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์ เราจะตีน้ำในแม่น้ำไนล์ด้วยไม้เท้าที่อยู่ในมือเรา และมันจะกลายเป็นเลือด ๑๘ปลาที่อยู่ในแม่น้ำไนล์จะตายหมด แม่น้ำไนล์จะเน่าเหม็นจนชาวอียิปต์ไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำได้”

๑๙พระยาห์เวห์บอกกับโมเสสว่า “บอกกับอาโรนว่า ‘ให้ถือไม้เท้าของท่านและยืน มือออกไปเหนือน้ำทุกแห่งของอียิปต์ ทั้งแม่น้ำลำธาร สระน้ำ ที่กักเก็บน้ำทุกแห่งของพวกเขา เพื่อแหล่งน้ำทั้งหมดนั้นจะได้กลายเป็นเลือด จะมีแต่เลือดเต็มไปหมดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งน้ำที่คั่งค้างอยู่ตามต้นไม้อะซอกหินก็จะกลายเป็นเลือดด้วย”

๒๐โมเสสและอาโรนจึงทำ ตามที่พระยาห์เวห์สั่งพวกเขาไว้

อาโรนยกไม้เท้าของเขาฟาด น้ำในแม่น้ำไนล์ ต่อหน้าต่อตาของฟาโรห์และข้าราชการของเขา และน้ำในแม่น้ำไนล์ทั้งหมดก็กลายเป็นเลือด ๒๑ปลาในแม่น้ำไนล์ก็ตาย และแม่น้ำไนล์ได้เน่าเหม็น ชาวอียิปต์ไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำได้ มีแต่เลือดเต็มไปหมดทั่วแผ่นดินอียิปต์

๒๒แต่พวก พระที่ มีเวทมนตร์ คาถาของอียิปต์ ก็ใช้เวทมนตร์ทำในสิ่ง เดียวกับที่อาโรนทำ ฟาโรห์ยังคงใจแข็ง กระด้าง เขาจึงไม่ยอมฟังพวกเขาเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้ ๒๓ฟาโรห์กลับไปบ้านของเขาและไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้แม้แต่น้อย

๒๔ชาวอียิปต์ทั้งหมดจึงต้องชุด หลุมรอบๆ แม่น้ำไนล์ เพื่อจะได้มีน้ำไว้ดื่ม เพราะพวกเขาไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์ได้

ความวุ่นวายจากฝูงกบ

๒๕เจ็ดวันผ่านไป หลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ฟาดน้ำในแม่น้ำไนล์

๒๖ฟาโรห์และบอกกับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ปล่อย คนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้ไปรับใช้เรา ๒๗แต่ถ้า เจ้าไม่ยอมปล่อยพวกเขา เราจะส่งฝูงกบมาสร้างความพินาศให้ทั่ว ทั้งแผ่นดินของเจ้า ๒๘แม่น้ำไนล์จะเต็มไปด้วยฝูงกบ พวกมันจะกระโดดเข้ามาในบ้านของเจ้า ในห้องนอนและบนเตียงของเจ้า พวกมันจะเข้าไปในบ้านของพวกข้าราชการของเจ้า เกะตาม ตัวประชาชนของเจ้า เข้าไปในพวก เตาอบของเจ้า ในภาชนะต่างๆของเจ้า ๒๙ฝูงกบจะขึ้นมาเกาะอยู่ตาม ตัวของ เจ้า ประชาชนของ เจ้าและพวกข้าราชการของเจ้า”

๓๐พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกอาโรนว่า ‘ให้ยืนมือที่ถือไม้เท้าของเจ้าออกไปเหนือแม่น้ำ ลำธาร และสระน้ำ และฝูงกบจะกระโดดออกมาทั่วแผ่นดินอียิปต์”

๓๑แล้วอาโรนก็ยืนมือของเขาออกเหนือ น้ำของอียิปต์ ฝูง กบก็ไผ่ลขึ้น มาปกคลุมทั่วอียิปต์

๓๒พวกนัก มายากลใช้เวทมนตร์ของพวกเขา ทำในสิ่ง เดียวกันกับที่อาโรนทำ พวกเขาทำให้ฝูงกบไผ่ลขึ้น มาปกคลุมแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน

๓๓ฟาโรห์จึงเรียกโมเสสและอาโรนมาพูดว่า “ให้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์เพื่อพระองค์จะได้เอาฝูง กบพวก นี้ออก ไปจาก เราและประชาชนของเรา แล้วเราจะปล่อยประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้ไปมา สัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์”

๓๔โมเสสพูดกับฟาโรห์ว่า “ให้ท่านเป็นคนบอกว่าจะให้ข้าพเจ้าอธิษฐานเมื่อไหร่สำหรับท่าน พวกข้าราชการและประชาชนของท่าน เพื่อที่จะขับไล่ฝูง กบพวก นี้ออก ไปจากท่าน และบ้านของท่าน เพื่อว่าพวกมันจะเหลืออยู่แต่ในแม่น้ำไนล์เท่านั้น”

๓๕ฟาโรห์บอกว่า “พรุ่งนี้”

โมเสสพูดว่า “มันจะเป็นอย่างที่ท่านพูด เพื่อ ท่านจะได้รู้ว่า ไม่มีใครเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราอีกแล้ว”^{๑๑}ฝูงกบจะไปจากท่าน พวกบ้านของท่าน พวกข้าราชการของ ท่านและประชาชนของ ท่าน แต่จะเหลืออยู่แต่ในแม่น้ำไนล์เท่านั้น”

^{๑๒}โมเสสและอาโรนจึงลาฟาโรห์ไป โมเสส อ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์เรื่องฝูงกบเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทำขึ้นมาต่อท่านฟาโรห์^{๑๓}พระยาห์เวห์ได้ทำตามทีโมเสสร้องขอ แล้วฝูงกบก็ตายกันเกลือนกกลาดตามบ้าน ตามลานบ้าน และตามท้องทุ่ง ^{๑๔}พวก เขาเอาซากพวกมันมากอง ทัพถมกันสูงพะเนินเหม็นไปทั่วแผ่นดิน ^{๑๕}เมื่อฟาโรห์เห็นว่าความเดือดร้อนบรรเทาแล้ว ฟาโรห์ก็เปลี่ยนใจ กลับมีใจแข็ง กระด้างขึ้นอีก และไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรนเหมือนกับที่พระยาห์เวห์บอกไว้

ความวุ่นวายจากตัวริน

^{๑๖}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับอาโรนว่า ‘ให้ย่นไม้เท้าของเจ้าและตีฝุ่นบนพื้นดิน ฝุ่นเหล่านั้นจะกลายเป็นตัวรินอยู่ทั่วแผ่นดินอียิปต์’”

^{๑๗}พวกเขาทั้งสองคนก็ทำตามนั้น อาโรน ยื่นมือที่ถือไม้เท้าตีฝุ่นบนพื้นดิน ฝุ่นเหล่านั้นได้กลายเป็นตัวริน ตอมประชาชนและพวกสัตว์ ฝุ่นทั้งหมดได้กลายเป็นตัวริน กระจ่ายไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

^{๑๘}พวกพระที่มีเวทมนตร์คาถา พยายามใช้เวทมนตร์ของพวกเขาเพื่อทำให้ฝูงกบกลายเป็นตัวริน แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้ มีรินอยู่ตามตัวประชาชนและพวกสัตว์ ^{๑๙}พวกพระที่มีเวทมนตร์คาถาออกกับฟาโรห์ว่า “นี่คือนิ้วมือของพระเจ้า” แต่จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้างมากขึ้น และไม่ยอมฟังพวกเขา เหมือนกับที่พระยาห์เวห์บอกไว้

ฝูงแมลงวันที่มารังควาน

^{๒๐}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “วันพรุ่งนี้ให้ไปหาฟาโรห์แต่เช้า ตูร์ ตอนที่เขาเดินลงไปแม่น้ำ และให้บอกกับเขาว่า พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘ปล่อยประชาชนของเราเพื่อพวกเขาจะได้ไปรับใช้เรา’ ^{๒๑}เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยประชาชนของเรา เราจะส่งฝูงแมลงวันมาต่อท่านเจ้า พวกข้าราชการของเจ้า ประชาชนของเจ้า และบ้านของ

เจ้า บ้านเรือนของชาวอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงแมลงวัน รวมไปถึงแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่ด้วย”^{๒๒}แต่ในวันนั้น เราจะแยกแผ่นดินโกเชน ที่ประชาชนของเราอาศัยอยู่ออกมา เพื่อว่าจะได้ไม่มีฝูงแมลงวันที่นั้น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เรายาห์เวห์ อยู่ท่ามกลางแผ่นดินนี้”^{๒๓}เราจะทำให้เกิดขึ้นแตกต่างระหว่างประชาชนของเรา กับประชาชนของเจ้า เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นพรุ่งนี้”

^{๒๔}พระยาห์เวห์ได้ทำตามนั้น ฝูงแมลงวันมากมายได้เข้ามาในบ้านของฟาโรห์ พวกบ้านข้าราชการของเขา และทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ ฝูงแมลงวันได้ทำลายล้างแผ่นดินอียิปต์ ^{๒๕}ฟาโรห์จึงเรียกโมเสสและอาโรนมาพบ และพูดว่า “ไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระเจ้าของเจ้าในแผ่นดินนี้เถิด”

^{๒๖}โมเสสพูดว่า “มันไม่ถูกต้องที่จะทำอย่างนั้น เพราะสิ่งที่พวกเราจะทำในกูร์ฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระเจ้าของพวกเรา นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีสำหรับเรา ถ้าพวกเราฆ่าสัตว์เพื่อเอามาถวาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอียิปต์ชยะแขยง แล้วพวกเขาจะมาเห็นเข้า พวกเขาจะไม่เอาหินขว้างพวกเราหรือ”^{๒๗}พวกเราต้องเดินทางเป็นเวลาสามวัน เข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง แล้วถึงค่อยฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่พระองค์บอกพวกเราไว้”

^{๒๘}ฟาโรห์บอกว่า “เราจะปล่อยพวกเจ้าไป และพวกเจ้าก็ไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งได้ แต่พวกเจ้าจะต้องไม่ไปไกลนัก อธิษฐานให้กับเราด้วย”

^{๒๙}โมเสสพูดว่า “วันที่ที่ข้าพเจ้าลาท่านไป ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และในวันพรุ่งนี้ ฝูงแมลงวันก็จะไปจากฟาโรห์ ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่าน ขอแต่อย่าให้ฟาโรห์หลอก ลวงอีกท่านนั้น โดยไม่ยอมปล่อยประชาชนไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์”

^{๓๐}แล้วโมเสสก็จากฟาโรห์ไปและอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ^{๓๑}พระยาห์เวห์ได้ทำตามทีโมเสสขอ พระองค์ได้เอาฝูงแมลงวันออกไปจากฟาโรห์ พวกข้าราชการของเขาและประชาชนของเขา ไม่เหลือแม้แต่ตัวเดียว ^{๓๒}แต่ฟาโรห์ก็ใจแข็ง กระด้างขึ้นมากขึ้น และไม่ยอมปล่อยประชาชนชาวอิสราเอลไป

พระเจ้าให้เกิดโรคระบาดกับสัตว์

๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว່ายาร์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู พูดอย่างนี้ว่า ‘ปล่อยประชาชนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้มารับใช้เรา’” ^๒ เพราะถ้าเขายังไม่ยอมปล่อยพวกเขา และยังคงกักตัวพวกเขาไว้ ^๓ มือของพระ ยาร์เวห์จะทำให้ฝูงสัตว์ เลี้ยงที่อยู่ในท้อง ฟุ้งของเจ้า เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรง ทั้งฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัวควาย และฝูงแพะแกะ ^๔ แต่พระ ยาร์เวห์จะแยกแยะหว่างฝูงสัตว์ของ คนอิสราเอลกับฝูงสัตว์ของคนอียิปต์ ฝูงสัตว์ของลูก หลานอิสราเอลจะไม่ ตายแม้แต่ตัวเดียว ^๕ พระยาร์เวห์ได้กำหนดเวลาไว้ว่าพรุ่งนี้พระยาร์เวห์จะลงมือทำสิ่งนี้ในแผ่นดินนี้”

^๖ วันต่อมา พระยาร์เวห์ได้ทำสิ่งที่ได้พูดไว้ ฝูงสัตว์ทั้งหมดของคนอียิปต์ล้ม ตาย แต่ฝูงสัตว์ของคนอิสราเอลไม่ ตายแม้แต่ตัวเดียว ^๗ ฟาโรห์ส่งคนออกไปดูและพบ ว่าฝูง สัตว์ของคนอิสราเอลไม่ ตายแม้แต่ตัวเดียว แต่จิตใจของฟาโรห์ยังแข็ง กระด้าง และเขาก็ไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอลไป

โรคฝีพอง

^๘ พระยาร์เวห์บอกโมเสสและอาโรนว่า ให้เอาเขม่าจากเตา หลอมมาหนึ่งกำมือ และโยนขึ้น ไปบนท้องฟ้า ต่อหน้าฟาโรห์ ^๙ มันจะกลายเป็นฝุ่นฟุ้ง ตลบไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ มันจะทำให้เกิดฝีพองบนผิวหนังคนและ สัตว์ไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

^{๑๐} พวกเขาจึงไปหยิบเขม่าจากเตา หลอม และไปยืนต่อ หน้าฟาโรห์ โมเสสโยนเขม่า นั้นขึ้นไปบนท้องฟ้า มันกลายเป็นฝีพองไปทั่วตัวคนและสัตว์ทั้ง หลาย ^{๑๑} แม้แต่พวก พระที่มีเวทมนตร์คาถา ก็ไม่สามารถที่จะยืน อยู่ต่อ หน้าโมเสสได้ เพราะเกิดฝีพองตาม ตัวพวกเขาและคนอียิปต์ทุกคน ^{๑๒} แต่พระ ยาร์เวห์ยัง คงทำให้ฟาโรห์ใจแข็ง กระด้าง และฟาโรห์ก็ไม่ยอมฟังพวกเขา เหมือนกับที่ พระยาร์เวห์บอกไว้

ฝนลูกเห็บ

^{๑๓} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เข้า ตู่วันพรุ่งนี้ ให้ไปยืนอยู่ต่อ หน้าฟาโรห์ และบอกกับเขาว່ายาร์เวห์พระเจ้าของชาว

ฮีบรู พูดอย่างนี้ว่า ‘ปล่อยประชาชนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้มารับใช้เรา’ ^{๑๔} เพราะใน ครั้ง นี้เราจะให้ภัย พิบัติต่างๆเกิด ขึ้นกับเจ้า พวกข้าราชการของ เจ้าและประชาชนของ เจ้า เพื่อเจ้าจะ ได้รู้ว่าไม่มีใครเหมือนเร่อีก แล้วบนโลกนี้ ^{๑๕} เพราะความ จริงแล้ว เราสามารถที่จะยืนมือของ เจ้าเป็นโรค ระบาดได้ เพื่อเจ้าจะ ได้ถูกทำลายไปจากโลกนี้ ^{๑๖} แต่เรายังปล่อยให้เจ้าอยู่ต่อไป เพื่อเราจะได้ แสดงความแข็งแกร่งของเราให้เจ้าเห็น และจะได้ป่าวประกาศชื่อของเราไปทั่วโลก ^{๑๗} ถ้า เจ้ายังถือดีที่จะไม่ ยอมปล่อยประชาชนของเรา ^{๑๘} พรุ่งนี้ เวลานั้น เราจะทำให้เกิดลูกเห็บ ขนาดใหญ่ตกลงมา จะเป็นฝนลูกเห็บชนิดที่ไม่เคยเกิด ขึ้นมาก่อนในอียิปต์ ตั้งแต่ก่อตั้งอียิปต์มาจนถึงเดี๋ยวนี้ ^{๑๙} ตอน นี้ ให้เอาฝูง สัตว์ของ เจ้าและทุก อย่างที่เจ้า มีในท้อง ฟุ้งเข้ามาใต้ที่กำบัง คนหรือสัตว์ที่อยู่ในท้อง ฟุ้งที่ไม่เข้า มาหลบข้าง ในจะตายกันหมด เมื่อ ลูกเห็บตกลงมา”

^{๒๐} พวกข้าราชการของฟาโรห์ ที่เชื่อคำพูด ของพระยาร์เวห์ ต่างรีบพาพวกคนรับใช้และ ฝูง สัตว์ของเขา เข้า มาข้าง ใน ^{๒๑} แต่พวก ที่ไม่ใส่ใจกับคำพูดของพระ ยาร์เวห์ ยัง คง ปล่อยให้พวกคนรับใช้และฝูงสัตว์ของเขาอยู่ ในท้องฟุ้ง

^{๒๒} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ยื่น แขนของ เจ้าออกไปในท้องฟ้าเพื่อลูกเห็บจะ ได้ตกลงมาในแผ่นดินอียิปต์ จะได้ตกลงมา บนคนอียิปต์ ฝูง สัตว์และพืชทั้งหมดในท้อง ฟุ้งของแผ่นดินอียิปต์”

^{๒๓} โมเสสจึงยื่นไม้ ทำของ เขาออกไป ในท้องฟ้า พระ ยาร์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้อง ลูกเห็บตก พร้อม กับสายฟ้าแลบ พระ ยาร์เวห์ทำให้ลูกเห็บ ตกแบบห่า ฝนลงบน แผ่น ดินอียิปต์ ^{๒๔} มีทั้งลูกเห็บตกพร้อม กับ สายฟ้าแลบตลอด เวลา มันรุนแรงมากแบบ ที่ไม่เคยเกิด ขึ้นมา ก่อนในแผ่นดิน อียิปต์ ตั้งแต่มีชาติอียิปต์มา ^{๒๕} ลูกเห็บได้ทำลาย แผ่นดินอียิปต์ไปทั่ว ทุกอย่างที่อยู่ในท้อง ฟุ้ง ตั้งแต่คนไปจนถึงสัตว์ ลูกเห็บได้ทำลายพืช ผลและต้นไม้ทุกต้นในท้อง ฟุ้ง ^{๒๖} ยกเว้นใน โโกเชน ที่ลูกหลานของคนอิสราเอลอยู่ ไม่มี ลูกเห็บตกเลย

๒๗ ฟาโรห์เรียก ตัวโมเสสและอาโรนมาพบ และพูดกับพวกเขาว่า “เราได้ทำบาปไปแล้ว ครั้งนี้ พระยาห์เวห์คือฝ่าย ถูก เราและประชาชนของเราเป็นฝ่าย ผิด ๒๘ อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ขอให้หยุดฟ้าร้องกับลูกเห็บได้แล้ว พอแล้ว เรายอมปล่อยพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าไม่ต้องอยู่อีกต่อไปแล้ว”

๒๙ โมเสสกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าออกจากเมืองนี้ ข้าพเจ้าจึงจะกาง แขนออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ ฟ้าจะหยุดร้องและจะไม่มีลูกเห็บอีกต่อไป แล้วท่านจะได้ว่า โลกนี้เป็นของพระยาห์เวห์ ๓๐ แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าทั้งท่านและข้าราชการของท่านยังคงไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้ายาห์เวห์หรือ”

๓๑ ต้น ป่านและข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสียหาย เพราะต้นป่านยังเป็นต้นอ่อนอยู่ และต้นข้าวบาร์เลย์กำลังออกรวง ๓๒ แต่ข้าวสาลีและข้าวส แพล ตีไม่ได้ถูกทำลายเพราะงอกช้า

๓๓ เมื่อโมเสสจากฟาโรห์และออกจากเมืองนั้น เขากางแขนออกต่อพระยาห์เวห์ ทันใดนั้นฟ้าหยุดร้อง ลูกเห็บหยุดตก และฝนก็ไม่ได้ตกลงสู่พื้นดินอีก

๓๔ แต่เมื่อฟาโรห์เห็นฝน ลูกเห็บ และฟ้าร้องหยุดหมดแล้ว เขาก็บาปอีก ใจแข็งกระด้างอีก ทั้งเขาและข้าราชการของเขา ๓๕ ในที่สุดหัวใจของฟาโรห์ได้แข็ง กระด้างและไม่ ยอมปล่อยลูก หลานอิสราเอลไป เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้บอกโมเสสไว้

ฝูงตักแตน

๑๐ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้เขาและพวกข้าราชการของเขา มีจิตใจแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงสิ่งอัศจรรย์พวกนี้ท่ามกลางพวก เขา ๒ เจ้าจะได้เล่าให้ลูกหลานของเจ้าฟังว่า เราได้ทำอะไรไว้กับชาวอียิปต์บ้าง และเล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

๓ โมเสสกับอาโรนจึงไปพบฟาโรห์ และพูดกับพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวฮีบรูพูดไว้ว่า ‘เจ้าจะไม่ยอมถ่อมตัวลงต่อหน้าเราไปอีก นานแค่ไหน ปล่อยคนของเราไปเพื่อเขาจะ ได้มารับใช้เรา ๔ ถ้าเจ้ายังไม่ยอมปล่อยคนของเรา เราจะส่งฝูง

ตักแตนมาในประเทศของ เจ้าฟรังนี้ ๕ พวกมันจะปกคลุมไปทั่วพื้น ดิน จนไม่มี ใครสามารถมองเห็นพื้นดินได้ พวกตักแตนจะกินทุก สิ่งทุกอย่างที่ยังหลง เหลือให้กับพวกเจ้า หลังจากลูกเห็บตก มันจะกินดินไม่ทุกต้นของพวก เจ้าที่กำลังเติบโตอยู่ในห้อง หุ่นบ้านเรือนของเจ้า ของพวกข้าราชการของเจ้า และของชาวอียิปต์ จะมีตักแตนเต็มไปหมด พวกพ่อและพวกปู่ของพวกเจ้า จะยังไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อนเลย ตั้งแต่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินนี้มาจนถึงเดี๋ยวนี้” แล้วโมเสสได้หันออกมาจากฟาโรห์

๖ พวกข้าราชการของฟาโรห์พูดกับฟาโรห์ว่า “ชายคน นี้จะเป็นกับ ดักสำหรับเราไปอีกนานแค่ไหน ขอ ให้ท่านปล่อยพวก เขาไปเถอะ เพื่อพวก เขาจะ ได้ไปรับ ใช้ยาห์เวห์พระเจ้าของพวก เขา นี่ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าอียิปต์กำลังถูกทำลาย”

๗ โมเสสและอาโรนจึงถูกนำ ตัวกลับ มาฟาโรห์พูดกับพวกเขาว่า “ไปรับ ใช้ยาห์เวห์พระเจ้าของ เจ้าซะ แต่บอกมาก่อนว่ามีใครไปบ้าง”

๘ โมเสสตอบว่า “ไปกันหมดเลย ทั้งคนหนุ่ม สาวและคน แก่ ทั้งลูกชาย ลูกสาวพร้อมทั้งฝูงแกะและฝูงวัวของเรา เพราะเราจะไปร่วมเฉลิมฉลองงานเทศกาลของพระยาห์เวห์”

๙ ฟาโรห์พูดกับพวกเขาว่า “ถ้าเราปล่อยแกะและพวกลูกๆของแก ก็ขอให้พระยาห์เวห์อยู่กับพวก แกจริงๆเถอะ หน้าพวก แกมันส่องแววซ้ำร้ายออกมาชัดๆ ๑๐ ไม่ได้หรือก มีแต่ผู้ชายเท่านั้นที่ไปรับ ใช้พระ ยาห์เวห์ได้ เพราะนั่นคือสิ่งที่แกขอตั้งแต่แรก” แล้วฟาโรห์ก็ได้ไล่โมเสสและอาโรนออกไป

๑๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “กางแขนของเจ้าออกเหนือแผ่นดินอียิปต์เพื่อเรียกฝูงตักแตน เพื่อพวก มันจะได้มาอยู่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ และกินพืช ผลทั้งหมดบนแผ่นดินที่ยังหลงเหลือจากลูกเห็บตก”

๑๒ โมเสสจึงยืนไม่ เท้าของ เขาออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระ ยาห์เวห์ทำให้ลมตะวันตกพัดเข้า มาในแผ่นดิน อียิปต์ตลอด วันตลอดคืน และในเวลา เช้าลมตะวันตกก็พัดเอาฝูงตักแตนมา ด้วย ๑๓ ฝูงตักแตนต่าง แห่กันเข้าสู่แผ่นดินอียิปต์และเกาะอยู่บนพื้นดินทั่วเขตแดนอียิปต์ มันรุนแรงมาก ไม่

เคยมีตึกแต่นมากมาขนาดนี้มาก่อน และหลังจากนี้ก็จะไม่มีมากเท่านี้อีกแล้ว ^{๑๕}มันปกคลุมไปทั่วพื้นแผ่นดิน พื้นดินดูดำทะมึนไปหมด พวกมันกัดกินพืชผักบนดิน และผลไม้บนต้น ที่หลงเหลือจากลูกเห็บตก จนไม่เหลือสีเขียวของต้นไม้หรือพืช ผักหลงเหลือทั่วแผ่นดินอียิปต์อีกเลย

^{๑๖}ฟาโรห์เรียก ตัวโมเสสและอาโรน เข้าพบและพูดว่า “เราได้ทำบาปต่อยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าและต่อพวกเจ้า ^{๑๗}ได้โปรดยกโทษให้เราอีกสักครั้ง และช่วยอธิษฐานต่อยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ขจัดความตายนี้จากเรา”

^{๑๘}โมเสสจากฟาโรห์มา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ^{๑๙}พระยาห์เวห์ได้ส่งลมตะวันตกพัดผ่านเข้ามาอย่างแรง หอบมันไปตกในทะเลตื้นๆ ไม่มีตึกแต่นแม้แต่ตัวเดียวหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ^{๒๐}แต่พระยาห์เวห์ได้ทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ยอมปล่อยลูกหลานชาวอิสราเอล

ความมิดมิด

^{๒๑}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ชูมือเจ้าขึ้นบนท้องฟ้า เพื่อให้เกิดความมิดมิดทั่วแผ่นดินอียิปต์ จะเป็นความมิดที่ทุกคนสัมผัสได้”

^{๒๒}โมเสสจึงชูมือขึ้นบนท้องฟ้า ทันใดนั้นความมิดมิดก็ปกคลุมทั่วแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลาสามวัน ^{๒๓}พวกเขาไม่สามารถมองเห็นซึ่งกันและกันได้ พวกเขาจึงไม่ได้ลุกขึ้นจากที่ของพวกเขา เป็นเวลาถึงสามวัน แต่ลูกหลานของอิสราเอลทั้งหมด กลับมีแสงสว่างในย่านที่พวกเขาอยู่กัน

^{๒๔}ฟาโรห์เรียกตัวโมเสสเข้าพบและพูดว่า “ไปรับชายาห์เวห์ซะ ลูกหลานของพวกเจ้าไปได้ แต่ต้องทิ้งฝูงแกะและฝูงวัวของพวกเจ้าไว้”

^{๒๕}แต่โมเสสพูดว่า “ท่านต้องให้เครื่องบูชา และพวกเครื่องเผาบูชากับเราเพื่อเราจะได้อาไปฆ่าถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ^{๒๖}ฝูงสัตว์เลี้ยงจะต้องไปกับพวกเราด้วย จะต้องไม่หลงเหลือไว้แม้แต่ตัวเดียว เพราะเราจะเอาบางตัวไปฆ่าถวายให้กับ

พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และเราก็คงไม่รู้ว่าจะใช้ตัวไหนบูชา จนกว่าเราจะไปถึงที่นั่น”

^{๒๗}แต่พระยาห์เวห์ทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ทำให้เขาไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอล ^{๒๘}ฟาโรห์พูดกับโมเสสว่า “ไปให้พ้นจากเรา รวงตัวให้ตี อย่าได้มาเจอหน้าเราอีก เพราะถ้าแกเจอหน้าเราเมื่อไหร่ แกจะต้องตายเมื่อนั้น”

^{๒๙}โมเสสพูดว่า “ขอให้ไปทำตามที่ท่านพูด ข้าพเจ้าจะไม่มาเจอหน้าท่านอีกแล้ว”

ลูกหัวปีตาย

^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เรา **๑๑** จะทำให้เกิดภัยพิบัติอีกอย่างหนึ่งกับฟาโรห์และแผ่นดินอียิปต์ หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาปล่อยพวกเจ้า เขาจะไล่พวกเจ้าออกจากที่นี่ ^๒ให้บอกกับประชาชน ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ให้ไปขอพวกเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้าน” ^๓พระยาห์เวห์ทำให้คนอิสราเอลเป็นที่ชื่นชอบของคนอียิปต์ ในสายตาของพวกข้าราชการฟาโรห์และของประชาชน โมเสสเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์

^๔โมเสสพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘ประมาณเที่ยงคืน เราจะผ่านไปท่ามกลางอียิปต์ ^๕และลูกชายหัวปีของทุกคนในแผ่นดินอียิปต์จะต้องตาย ตั้งแต่ลูกชายหัวปีของฟาโรห์ที่นังอยู่บนบัลลังก์ ไปจนถึงลูกชายหัวปีของทาส หญิงที่ทำงานไม่แบ่ง รวมถึงลูกตัวผู้ตัวเมียของสัตว์ด้วย ^๖จะมีแต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญอย่างใหญ่หลวงในอียิปต์ อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและต่อไปในอนาคตก็จะมีอีกเลย ^๗แต่ส่วนคนอิสราเอล จะไม่มีแม้แต่หมาสักตัวเดียวที่จะกล้าขู่คำรามใส่พวกเขาหรือฝูงสัตว์ของเขา’ เพื่อท่านจะได้รู้ว่า พระยาห์เวห์ได้แยกแยะระหว่างชาวอียิปต์กับชาวอิสราเอล ^๘ข้าราชการชั้นสูงทั้งหมดของท่าน จะลงมาหาเรา และจะกุมกราบเรา พร้อมกับพูดว่า ‘ออกไปเถอะ ทั้งท่านและคนที่ติดตามท่าน’ และหลังจากนั้นเราก็จะไป” แล้วโมเสสก็เดินจากฟาโรห์ไปด้วยความโกรธ

* ๑๐:๒๖ จะต้องไม่หลงเหลือไว้แม้แต่ตัวเดียว แปลตรงๆได้ว่า “จะไม่เหลือแม้แต่กับสักกึบ”

“พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่ยอมฟังพวกเจ้าอีก เพื่อเราจะได้ทำการอัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์เพิ่มขึ้นไปอีก”^{๑๐} โมเสสและอาโรนทำสิ่งอัศจรรย์เหล่านี้ต่อหน้าฟาโรห์ แต่พระยาห์เวห์ทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อที่ว่า เขาจะไม่ยอมปล่อยลูกหลานของอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา

วันปลดปล่อย

๑๒ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนในแผ่นดินอียิปต์ว่า ^๒“เดือนนี้จะเป็นเดือนแรกสำหรับพวกเจ้า และจะเป็นเดือนแรกของปีสำหรับพวกเจ้าด้วย”^๓ ให้บอกกับที่ชุมนุมของอิสราเอลทุกคนว่า “ในวันทีสิบของเดือนนี้ ให้ผู้ชายแต่ละคนเอาลูกแกะมาหนึ่งตัวสำหรับครอบครัวของเขา คือลูกแกะหนึ่งตัวสำหรับทั้งครัวเรือน ^๔ถ้าครอบครัวไหนเล็กเกินไปที่จะกินแกะหมดทั้งตัว ก็ให้เขาและเพื่อนบ้านแบ่งลูกแกะตัวนั้นกัน แบ่งตามจำนวนคนที่อยู่ในครอบครัวของเขา จะต้องมีแกะเพียงพอให้แต่ละคนกินกัน ^๕ลูกแกะของพวกเจ้าจะต้องสมบูรณ์แข็งแรง เป็นตัวผู้อายุหนึ่งปี พวกเจ้าอาจใช้ลูกแกะหรือลูกแพะก็ได้ ^๖ แต่พวกเจ้าต้องดูแลมันจนถึงวันที่สิบสี่ของเดือนนี้ แล้วในตอนเย็นของวันนั้น ชาวอิสราเอลทั้งหมดที่มาชุมนุมกัน ก็จะพากันฆ่าพวกมัน ^๗ พวกเขาจะต้องเอาเลือดของมันมาทาที่ขอบประตูบ้านที่พวกเขากินกันนั้น ให้เขาทาทั้งด้านบน และขอบประตูทั้งสองด้าน

^๘ พวกเขาจะกินเนื้อของมันในคืนนั้น เนื้อนั้นจะต้องเอาไปย่างไฟ กินกับขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูพร้อม กับผักขม ^๙ ห้ามกินเนื้อที่ยังดิบอยู่ และห้ามเอาไปต้มน้ำด้วย แต่ให้เอาไปย่างไฟ ทั้งส่วนหัว ส่วนขาและเครื่องใน ^{๑๐} ต้องกินให้หมด อย่าให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น แต่ถ้าเหลือก็ให้เอาไปเผาให้หมดก่อนเช้า

^{๑๑} เวลาที่พวกเขากินมันนั้น พวกเจ้าจะต้องเตรียมพร้อม คาดเอาให้กระชับ สวมรองเท้าและถือไม้เท้าไว้ในมือ พวกเจ้าต้องกินอย่างเร่งรีบ เพราะมันคือวันปลดปล่อยของพระยาห์เวห์

^{๑๒} ในคืนนี้ เราจะผ่านเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ เราจะฆ่าลูกชายหัวปี ^๑ทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ^๒ไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ เราจะตัดสินลงโทษพระทั้งหมดของอียิปต์ เพราะเราคือยาห์เวห์ ^๓เลือดที่ทาไว้ที่ขอบประตูบ้านที่พวกเจ้าอยู่ นั้น จะเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นบ้านของพวกเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะข้ามพวกเจ้าไป ^๔และจะไม่มีภัยพิบัติใดๆเกิดขึ้นกับพวกเจ้า เมื่อเราทำลายแผ่นดินอียิปต์

^๕ พวกเจ้าจะต้องจดจำคืนนี้ไว้ให้ดี พวกเจ้าจะต้องเฉลิมฉลองมันเป็นเทศกาลหนึ่งให้กับพระยาห์เวห์ และพวกเจ้าจะต้องเฉลิมฉลองมันตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เป็นประเพณีที่ยึดถือตลอดไป ^๖ พวกเจ้าจะต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เป็นเวลาเจ็ดวัน แต่ในวันแรก พวกเจ้าจะต้องเอาเชื้อฟูออกไปจากบ้านให้หมด เพราะใครก็ตามที่กินเชื้อฟูเข้าไป คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากคนอิสราเอล ตั้งแต่วันแรกไปจนถึงวันที่เจ็ด

^๗ ในวันแรกและวันที่เจ็ด พวกเจ้าจะจัดการชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์ จะต้องไม่มีใครทำงานในวันนั้น ยกเว้นการจัดเตรียมอาหารให้คนกิน ^๘ พวกเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลการกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูนี้ไว้ เพราะในวันนี้เองที่เราได้นำกองทัพของพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเจ้าจะต้องรักษาวันนี้ให้กับลูกหลานของเจ้าจนเป็นประเพณีที่สืบทอดกันตลอดไป ^๙ ในตอนเย็นของวันที่สิบสี่ของเดือนแรก พวกเจ้าจะกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูไปจนถึงตอนเย็นของวันที่ยี่สิบเอ็ดในเดือนเดียวกัน ^{๑๐} ตลอดเจ็ดวันนี้ พวกเจ้าจะต้องไม่เก็บเชื้อฟูไว้ในบ้านของพวกเจ้า เพราะ

* ๑๒:๒ เดือนนี้ หมายถึงเดือนอาบีบ (หรือนี้सान) อยู่ประมาณกลางเดือนมีนาคมไปจนถึงกลางเดือนเมษายน

† ๑๒:๑๑ วันปลดปล่อย ในคำฮีบรูหมายถึง “ข้ามไป” “ผ่านพ้นไป” “ปกป้อง” หรือ “ไว้ชีวิต”

‡ ๑๒:๑๒ ลูกชายหัวปี คือลูกชายที่เกิดหัวปีของครอบครัว ในสมัยโบราณถือว่าลูกชายหัวปีมีความสำคัญมาก

§ ๑๒:๑๓ ข้ามพวกเจ้าไป หรือ “ป้องกัน”

ทุก คนที่ไปกินของที่ใส่เชื้อฟู ไม่ว่าจะเป็นคนต่าง ถิ่นที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือเจ้าของถิ่นเองก็ตามจะต้องถูกตัดออกจากชุมนุมชาวอิสราเอล ^{๒๐} พวกเจ้าจะต้องไม่กินเชื้อฟูเลย พวกเจ้าต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูในทุกหนทุกแห่งที่พวกเจ้าไปอยู่”

^{๒๑}โมเสสเรียกพวกผู้ อาวุโสชาวอิสราเอลทั้งหมดมาพบ และพูดว่า “ให้พวกท่านไปทำตามนี้ คือให้ไปเลือกลูก แกะมาหนึ่ง ตัวสำหรับครอบครัวของพวก ท่าน และฆ่ามันเป็นลูก แกะสำหรับวันปลดปล่อย ^{๒๒}เอากิ่งหุสบบ มาจุ่มเลือดของมันที่อยู่ในอ่าง และเอาเลือดนั้นไปทาตรงขอบประตู ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสอง และห้ามไม่ให้ใครออกจากบ้านจนกว่าจะเช้า ^{๒๓}เมื่อพระ ยาร์เวห์ผ่านมาเพื่อทำลายอียิปต์ และเห็นเลือดที่อยู่บนขอบประตู ทั้งด้าน บนและด้าน ข้างทั้งสอง พระยาร์เวห์จะไต่ผ่านประตูนั้นไป และจะไม่ ให้ผู้ ทำลายเข้าไปในบ้านเพื่อฆ่าพวกท่าน ^{๒๔}พวก ท่านต้องรักษาคำ สั่ง นี้ให้เป็นประเพณีสำหรับตัว ท่านและลูก หลานของท่านตลอดกาล ^{๒๕}เมื่อพวก ท่านมาถึงแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์จะให้กับพวก ท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้แล้ว นั้น ก็ให้พวก ท่านยังคงรักษาพิธีนี้ต่อไป ^{๒๖}เมื่อลูก หลานของท่านถามว่า ‘พิธีนี้มีความหมายอะไร’ ^{๒๗}ก็ให้พวก ท่านตอบว่า ‘มันคือการ บูชาลูก แกะในวันปลดปล่อยให้กับพระ ยาร์เวห์ พระองค์ได้ผ่าน พื้นบ้านของชาวอิสราเอลไป ตอนที่พระองค์ทำลายอียิปต์ แต่พระองค์ทำให้พวกเราที่อยู่ในบ้านปลอดภัย’” แล้วประชาชนต่างก็กราบลง นมัสการพระองค์

^{๒๘}ชาวอิสราเอลทั้งหมดแยก ย้ายกันไปทำตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งโมเสสกับอา โรนไว้ พวกเขาได้ไปลงมือทำตามนั้น

^{๒๙}ในตอนที่ยังคืน พระยาร์เวห์เริ่มฆ่าลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ลูกชายหัวปีของฟาโรห์ผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ ไปจนถึงลูกชายหัวปีของคนที่ถูกขังคุกอยู่ รวมทั้งลูกหัวปีตัวผู้ของสัตว์ทุก ตัว ^{๓๐}ฟาโรห์กับพวก

ข้าราชการทั้งหมด รวมทั้งคนอียิปต์ทุกคนต่างตื่นขึ้นมาในคืนนั้น และก็มีเสียงร้องไห้ อย่างหนักไปทั่วอียิปต์ เพราะไม่มีบ้านไหนที่ไม่มีคนตาย

ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์

^{๓๑}ฟาโรห์ได้เรียกตัวโมเสสและอา โรนเข้าพบกลาง ดึกคืนนั้น และพูดว่า “ลุก ขึ้น ไปให้พ้นจากประชาชนของเรา ทั้งพวกเจ้าและลูกหลานของอิสราเอล ไปรับใช้พระยาห์เวห์ตามที่พวก เจ้าได้พูด ไว้ ^{๓๒}เอาแกะ และฝูงสัตว์ทั้งหลายของพวก เจ้าไปด้วย ไปชะและอวยพรให้กับเราด้วย” ^{๓๓}ชาวอียิปต์ต่างเร่งให้คนอิสราเอลรีบๆออกไปจากแผ่นดินนี้ เพราะพวกเขาพูดว่า “พวกเรา กำลังจะตาย”

^{๓๔}ชาวอิสราเอลได้เอาแบ่งดินที่ยังไม่ได้ใส่เชื้อฟูพร้อมกับอ่างขยาแบ่ง ห่อผ้าใส่บาเบกไป ^{๓๕}พวกอิสราเอลทำตามที่โมเสสบอกพวกเขาไปขอเครื่อง เงินและเครื่อง ทองและเสื้อผ้าจากคนอียิปต์ ^{๓๖}พระ ยาร์เวห์ทำให้พวกคนอียิปต์มีเมตตาต่อคนอิสราเอล คนอิสราเอลขออะไร คนอียิปต์ก็ให้หมด อย่งนี้คนอิสราเอลได้ปล้นเอาความร่ำรวยของคนอียิปต์ไป

^{๓๗}ชาวอิสราเอลเดินทางจากเมืองรา เมเสสไปถึงเมืองสุ คคท มีผู้ชายที่เดิน เท้าอยู่ประมาณหก แสนคน ไม่นับเด็ก ๆ ^{๓๘}และยังมีคนชาติอื่น ๆ อีกกลุ่มใหญ่ ที่ร่วมเดินทางมากับพวกเขาด้วย ทั้งยังมีฝูงวัว ฝูง แกะและฝูงสัตว์ เลี้ยงอีกจำนวนมหาศาล ^{๓๙}พวกเขาเอาแบ่ง ดินที่ติดตัวมา เอามาปิ้งเป็นขนมปังที่ไม่มีเชื้อฟู เพราะแบ่งดินนั้นไม่ได้ใส่เชื้อฟู เพราะพวกเขาถูกล้อออกจากอียิปต์ เลยไม่มีเวลาที่จะเอ้อระเหย หรือแม้แต่จัดเตรียมอาหารสำหรับพวกเขาเอง

^{๔๐}ชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในอียิปต์ ๓ เป็นเวลาทั้ง สิบสี่ ร้อยสามสิบ ปี ^{๔๑}หลังจากสี่ ร้อยสามสิบ ปีในวันนั้น เอง กองทัพของพระ ยาร์เวห์ ก็ได้ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ^{๔๒}มันเป็นคืนที่พระ ยาร์เวห์เฝ้า ดู เพื่อนำ

* ๑๖:๒๒ กิ่งหุสบบ พืชชนิดหนึ่งลำต้นยาวประมาณ ๓ นิ้ว มีใบและก้านเหมือนเส้นผม สามารถใช้แทนแปรงได้

† ๑๖:๔๐ อียิปต์ ในฉบับแปลภาษากรีกโบราณและภาษาสมาธิตันเขียนไว้ว่า “อียิปต์และคานาอัน” คำนี้น่าจะหมายความว่าพวกเขาเดินบนจำนวนปีจากช่วงเวลาที่ยับ ราสมลงไปยังอียิปต์ ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ยุโรปลงไปยังอียิปต์

พวกอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ในคืนเดียวกันนี้เอง เป็นคืนที่พระยาห์เวห์เฝ้าดูชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมถึงลูกหลานของเขา ^{๓๓} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า “นี่คือกฎสำหรับวันปลดปล่อย ห้ามให้ชาวต่างชาตร่วมกินด้วย ^{๓๔} ส่วนทาสที่ซื้อมาด้วยเงิน หลังจากที่เจ้าขลิบให้กับเขาแล้ว เขาก็ร่วมกินด้วยได้ ^{๓๕} ห้ามให้คนที่มาอยู่ชั่วคราวหรือคนรับใช้ที่จ้างมา ร่วมกินด้วย ^{๓๖} เจ้าควรรกิน มันอยู่แต่ในบ้านหลังเดียว ห้ามเอาเนื้อของมันออกไปนอกบ้าน และพวกเจ้าต้องไม่หักกระดูกของมันด้วย ^{๓๗} ที่ ชุมมูมของชาวอิสราเอลทั้งหมดจะต้องรักษากฎนี้ไว้ ^{๓๘} ถ้าคนต่างชาติที่อยู่กับเจ้าอยากจะมีส่วนร่วมในพิธีปลดปล่อยของพระยาห์เวห์ด้วย ผู้ชายทั้งหมดที่อยู่กับเขา จะต้องถูกขลิบเสียก่อน แล้วเขาถึงจะเข้ามามีส่วนร่วมในพิธีได้ เขาจะเป็นเหมือนคนในชาติอิสราเอลนั่นแหละ แต่คนที่ไม่ได้ถูกขลิบจะร่วมกินด้วยไม่ได้ ^{๓๙} กฎข้อนี้จะใช้กับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนท้องถิ่น หรือคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า”

^{๔๐} ชาวอิสราเอลทุกคนก็ได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ได้ สั่งกับโมเสสและอาโรนไว้ทุกอย่าง พวกเขาได้ลงมือทำตามนั้น ^{๔๑} ในวันนั้นเอง พระยาห์เวห์ได้นำลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์เป็นขบวน *

๑๓ ^๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เอาลูกหัวปีทีแม่คลอดออกมาเป็นท้องแรก ไม่ว่าจะเป็่่นลูกชายหัวปีของหญิงชาวอิสราเอล หรือลูกหัวปีตัวผู้ของสัตว์ก็ตาม อุทิศไว้ให้กับเรา เพราะมันเป็นของเรา”

^๒ โมเสสพูดกับประชาชนว่า “ให้จำวันนี้ไว้ เมื่อพวกท่านออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ เพราะด้วยมืออันทรงฤทธิ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้นำพวกท่านออกมาจาก

ที่นั่น พวกท่านต้องไม่กินขนมปังที่ใส่เชื้อฟู ^๓วันนี้ ในเดือนอาبيب ^๔พวกท่านกำลังเดินทางออกไป ^๕เมื่อพระยาห์เวห์พาท่านไปถึงแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไตต์ ชาวอามไรต์ ชาวฮิตไตต์ และชาวเยบส เป็นแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับพวกบรรพบุรุษของท่าน ที่จะยกให้กับท่าน เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ^๖อย่าได้ลืมที่จะทำพิธีนี้ในเดือนนี้

^๗ท่านต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่เจ็ด จะมีการจัดงานเทศกาลให้กับพระยาห์เวห์ ^๘ห้ามกินขนมปังที่ใส่เชื้อฟูในเจ็ดวันนั้น และจะต้องไม่มีอาหารที่ใส่เชื้อฟูในบ้านของท่าน หรือทั่วเขตแดนของท่าน ^๙ในวันนั้น ให้พวกท่านอธิบายให้กับลูกๆฟังว่า ‘ที่มิงานเลี้ยงนี้ ก็เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ทำให้กับเราตอนที่เรามาจากอียิปต์’

^{๑๐}งานเลี้ยงนี้จะเป็นเหมือนเครื่องหมายที่ผูกอยู่ที่มือ และเป็นสิ่งเตือนใจอยู่ระหว่างตา ^{๑๑}เพื่อว่ากฎของพระยาห์เวห์จะได้อยู่ที่ริมฝีปากของท่าน เพราะพระองค์ได้พาท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงฤทธิ์ ^{๑๒}ดังนั้น พวกท่านควรจะทำตามประเพณีนี้ ทุกๆปีตามวันที่ได้กำหนดไว้แล้ว

^{๑๓}และเมื่อพระยาห์เวห์ได้พาท่านเข้าไปในแผ่นดินของชาวคานาอัน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่าน และยกมันให้กับท่าน ^{๑๔}ท่านจะต้องยกเด็กชายทุกคนที่เกิดมาเป็นลูกหัวปีให้กับพระยาห์เวห์ และลูกสัตว์ตัวผู้ทุกตัวที่เกิดมาเป็นลูกหัวปี จะเป็นของพระยาห์เวห์ ^{๑๕}ถ้าท่านต้องการซื้อลูก ลาตัวผู้ที่เกิดมาเป็นลูกหัวปีคืนจากพระยาห์เวห์ ท่านก็เอาลูกแกะมาแลกได้ แต่ถ้าท่านไม่ต้องการที่จะซื้อลูกลาตัวนั้นคืน ก็ให้ท่านหักคอมัน เอาไปเป็นเครื่องบูชา ส่วนเด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมา

^{๑๖:๕๑} ขบวน หรือ “เป็นกองๆ” เป็นคำจำกัดความทางทหารและแสดงให้เห็นว่าประชาชนมีการจัดการเหมือนกัน “กองทัพของพระยาห์เวห์”

^{๑๓:๔} เดือนอาبيب คือต้นฤดูใบไม้ผลิหรือเดือนนี้สาม เป็นเดือนแรกของปีปฏิทินของชาวฮีบรูโบราณ ประมาณกลางเดือนมีนาคมถึงกลางเดือนเมษายน

^{๑๓:๕} แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ตลอด”

^{๑๓:๙} เครื่องหมาย... อยู่ระหว่างตา อาจหมายถึงสิ่งพิเศษที่ชาวฮีบรูผูกติดกับแขนและหน้าผากของเขาเพื่อที่จะช่วยให้พวกเขาจดจำคำสั่งสอนของพระเจ้า

เป็นลูกชายหัวปี *ท่านจะ ต้องซื้อคืน มาจาก พระยาห์เวห์

^{๑๔}ในอนาคต เมื่อลูกชายของท่านถามว่า ‘สิ่งที่พ่อทำนี้ มันมีความหมายว่าอะไรครับ’ ก็ให้ท่านตอบกับลูกว่า ‘พระ ยาห์เวห์ได้นำ พวกเราออก มาจากการเป็น ทาสในอียิปต์ ด้วยมืออันทรง ฤทธิของพระองค์’ ^{๑๕}แต่เมื่อ ฟาโรห์ที่ดื้อ ดิ่ง ไม่ยอมปล่อยพวก เรา พระ ยาห์เวห์จึงได้ฆ่าลูก หัวปีทั้งหมดในแผ่นดิน อียิปต์ ^{๑๖}ไม่ว่าจะเป็นลูก หัวปีของคนหรือของ สัตว์ นั่นเป็นเหตุที่พ่อถึงได้ถวาย ลูก สัตว์ ตัวผู้ทุก ตัว ที่เกิดออกมาเป็นท้อง แรก ให้ กับพระ ยาห์เวห์ และพ่อได้ซื้อลูกชายหัวปี ของ พ่อคืนจากพระ ยาห์เวห์’ ^{๑๗}มันจะเป็น เหมือนเครื่องหมายที่ผูกอยู่ที่มือ และสาย คาคที่อยู่อเหนือดาของลูก เพราะพระยาห์เวห์ ได้พาพวก เราออก จากอียิปต์ด้วยมืออันทรง ฤทธิของพระองค์”

การเดินทางออกจากอียิปต์

^{๑๗}เมื่อฟาโรห์ปล่อย ตัวประชาชนชาว อิสราเอล พระเจ้าไม่ได้นำพวกเขาผ่านทาง ดิน แดนของชาวฟี ลี ส เตีย ถึง แม้อจะใกล้ กว่า เพราะพระเจ้าคิดว่า “ถ้าพวก นี้ไปเจอ สงครามเข้า พวก เขาจะเปลี่ยน ใจกลับไป อียิปต์อีก” ^{๑๘}พระเจ้าพาประชาชนไปทาง ที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้ง มุ่ง หน้าไปยังทะเล แดง ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดิน อียิปต์ แต่งตัวพร้อมสู้รบ

โยเซฟกลับบ้าน

^{๑๙}โมเสสเอากระดูกของโย เซฟไป ด้วย เพราะก่อนตาย โยเซฟได้ให้พวกลูกชายของ อิสราเอลสาบาน โยเซฟพูดว่า “พระเจ้าจะมา เยี่ยมพวกเจ้าแน่นอนและพวกเจ้าจะต้องเอา กระดูกของเราไปจากที่ นี้พร้อมกับพวก เจ้า ด้วย”

พระเจ้านำประชาชนของพระองค์

^{๒๐}พวกชาวอิสราเอลได้ออกจากเมืองสุ คคท และไปตั้ง ค่ายอยู่ที่ตำบลเอ ธาม ตรง เขตแดนติดกับที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ^{๒๑}ใน

ตอนกลางวัน พระ ยาห์เวห์นำหน้าพวกเขา ด้วยเสา เมฆ เพื่อนำทางพวกเขา ส่วนในตอนกลางคืน พระองค์ใช้เสาเพลิง เพื่อให้ แสง สว่างกับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะเดิน ทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ^{๒๒}เสาเมฆ ไม่เคยหายไปเลยในตอนกลางวัน และเสา เพลิงก็ไม่ เคยหายไปเลยในตอนกลางคืน มันอยู่ต่อหน้าพวกเขาตลอด

^{๑๔} ^๒พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ หันกลับไปตั้ง ค่ายอยู่หน้าเมืองปี หะ ทิ โธท ใกล้กับเมืองบาอัล เซ โฟน ตรงนี้อยู่ระหว่าง เมืองมิ กดลกับทะเลแดง ^๓ฟาโรห์จะพูด เกี่ยวกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘พวกนั้น กำลังหลง ทางในแผ่นดิน และหาทางออก ไม่ เจอในที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้งนั้น’ ^๔เรา จะทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็ง กระด้าง และ เขาจะไล่ตามพวกนั้น เราจะทำให้ฟาโรห์และ กองทัพของเขาพ่ายแพ้ และเราจะได้รับการ สรรเสริญเหนือฟาโรห์และกองทัพของเขา แล้วประชาชนชาวอียิปต์จะได้ รู้ว่า เราคือ ยาห์เวห์” ชาวอิสราเอลทำตามที่พระองค์สั่ง

ฟาโรห์ไล่ตามชาวอิสราเอล

^๕เมื่อมีคนมาบอกกษัตริย์อียิปต์ว่า ชาว อิสราเอลหนีไป แล้ว ฟาโรห์และพวก ข้าราชการของ เขาก็เกิดเปลี่ยน ใจขึ้น มา เกี่ยว กับคนอิสราเอลนั้น และพูดว่า “นี่เรา ทำอะไรลงไป เราปล่อยคนอิสราเอลไปจาก การเป็นทาสของเราได้อย่างไร”

^๖ฟาโรห์จึงเตรียมรถรบของ เขาและพา กองทัพไปกับเขาด้วย ^๗ฟาโรห์ได้เอารถรบ ที่คัดมาเป็นพิเศษหก ร้อยคัน รวมทั้งรถรบ อื่นๆทั้งหมดในอียิปต์ โดยมีทหารประจำการ อยู่บนรถรบทุก คัน ^๘พระ ยาห์เวห์ได้ทำให้ จิตใจของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์แข็ง กระด้าง เพื่อฟาโรห์จะได้ไล่ตามชาวอิสราเอลไป ชาว อิสราเอลเดินทางออกจากอียิปต์โดยซุ่มขึ้น อย่างมีชัย

^๙ชาวอียิปต์ไล่ ตามชาวอิสราเอลมา และ ตามมา ทันตรงที่พวกเขาตั้ง ค่ายอยู่ข้างๆ ทะเลแดง รถ ม้าของฟาโรห์ทั้งหมด พร้อม

* ๑๓:๑๓ **ลูกชายหัวปี** คือลูกชายที่เกิดหัวปีของครอบครัว ในสมัยโบราณถือว่าลูกชายหัวปีมีความสำคัญมาก

† ๑๓:๑๘ **ทะเลแดง** หรือ “ทะเลตันกก” ดูเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์ ๙:๒๖

คน ชับ และกองทัพของเขา ก็ไล่ ตามชาวอิสราเอลมาทัน กันที่เมืองปี ทะ หิ โรท ที่อยู่ตรงหน้าเมืองบอาอัลเซเฟน

๑๐ ขณะที่ ฟาโรห์บุก ไล่เข้ามา พวกชาวอิสราเอลเงยหน้าขึ้น มองเห็นว่ามิมีชาวอียิปต์กำลังไล่ ตามพวก เขามา พวกเขากลัวมาก จึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระ ยะห์เวห์ ๑๑ พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “ที่อียิปต์ไม่มีที่ที่จะฝัง ศพแล้วหรือยัง ใจ เจ้าถึงได้พาให้เรา เรามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งนี้ ดูสิว่า เจ้าได้ทำอะไรลงไป ที่เอาเราออก มาจากอียิปต์ ๑๒ เราบอกเจ้าแล้ว ไม่ใช่หรือว่า ‘อย่ามายุ่งกับเรา ปล่อยให้เรารับ ใช้ชาวอียิปต์’ เพราะให้เรารับ ใช้อยู่ในอียิปต์ ก็ยังดีกว่ามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งนี้”

๑๓ โมเสสพูดกับประชาชนว่า “ไม่ต้องกลัวให้ยี่นดู พระ ยะห์เวห์จะช่วยเหลือพวก ท่าน ในวันนี้ ส่วนชาวอียิปต์ที่ท่านเห็นในวันนี้ ท่านก็จะไม่ได้เห็นพวก เขาก็หมดกาล ๑๔ พระ ยะห์เวห์จะต่อสู้ให้กับพวก ท่านเอง ขอให้พวกท่านอยู่เฉยๆ”

๑๕ พระ ยะห์เวห์บอกกับโมเสสว่า “เจ้าจะ มาเรียกร้องขอความช่วยเหลือกับเราทำไม ไปบอกกับชาวอิสราเอลให้เดิน ทางต่อ ไป ๑๖ ตอน นี้ให้เจ้าชูไม้เท้าขึ้น และยื่น มือออกไปเหนือทะเล และแยกน้ำ ทะเลออก เพื่อ ลูกร หลานชาวอิสราเอลจะ ได้เดินลงไป ใน ทะเลบนพื้น แห้ง ๑๗ เราจะทำให้จิตใจของ ชาวอียิปต์แข็งกระด้าง เพื่อพวกเขาจะได้ไล่ล่าพวก เจ้า เราจะได้ รับการสรรเสริญเหนือ ฟาโรห์ และเหนือกองทัพทั้งหมดของ เขาเหนือรถรบของ เขาและเหนือกองทัพ ม้า ของเขา ๑๘ แล้วชาวอียิปต์จะ ได้รู้ว่า เราคือ ยะห์เวห์ เมื่อเราได้ รับการสรรเสริญ เหนือ ฟาโรห์ เหนือพวกรถรบของ เขา และเหนือ กองทหารม้าของเขา”

พระยะห์เวห์เอาชนะกองทัพอียิปต์

๑๙ แล้วทูตสวรรค์ของพระเจ้า ผู้ที่อยู่หน้า ค่ายของอิสราเอล ก็ได้เคลื่อนไปอยู่ด้านหลัง ของพวกเขา เสาเมฆก็ได้เคลื่อนจากด้านหน้า ไปอยู่ด้านหลัง พวก เขา ๒๐ เสา เมฆนั้นได้

มาคั่น กลางระหว่างค่ายของอียิปต์กับค่าย ของอิสราเอล เสา เมฆนั้นให้แสง สว่างกับ คนอิสราเอล แต่ทำให้มืดสำหรับคนอียิปต์ ต่าง ฝ่ายต่างก็ไม่ได้เข้า ไล่กัน เลยตลอด คืน นั้น ๒๑ โมเสสได้ยื่นมือ เข่ออก ไปเหนือ ทะเล แล้วพระยะห์เวห์ได้ทำให้น้ำทะเลไหล กลับ ด้วยลมที่พัดอย่าง แรงแมาจากทางทิศ ตะวันออก พัดอยู่ตลอดทั้งคืน จนทำให้ทะเล เกิดเป็นพื้น ดินแห้งขึ้น พระองค์ได้แยกน้ำ ออกจาก กัน ๒๒ แล้วประชาชนชาวอิสราเอล ก็เดินผ่ากลางทะเลไปบนพื้น ดินแห้ง นำ เป็นกำแพงขึ้น มาทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ๒๓ แต่กองทัพอียิปต์ไล่ตามมา ม้าทุกตัวของ ฟาโรห์ และพวกรถรบและทหาร ม้าของ เขาไล่ ตามชาวอิสราเอลลง ไปกลางทะเล ๒๔ ในตอนเช้า พระยะห์เวห์ที่อยู่ในเสาเพลิง และเสา เมฆ มอง เห็นค่ายของชาวอียิปต์ พระองค์ทำให้ค่ายอียิปต์ปั่นป่วนไปหมด

๒๕ พระองค์ทำให้ล้อรถรบของฟาโรห์ฝืด จนต้องขับด้วยความยากลำบาก ชาวอียิปต์ พูดว่า “พวก เราหนีไปจากคนอิสราเอลกัน เกอะ เพราะพระ ยะห์เวห์กำลังสู้ รบให้กับ พวกเราต่อต้านพวกอียิปต์”

๒๖ พระ ยะห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ยื่นมือ ของ เจ้าออกไปเหนือทะเล เพื่อเราจะ ได้ไหล กลับ มาท่วมชาวอียิปต์ รวม ทั้งพวกรถรบ และทหารม้าของพวกเขานะ”

๒๗ โมเสสจึงยื่น มือของ เขาออก ไปเหนือ ทะเล และในตอนเช้า น้ำได้ไหลกลับคืนมา ตามทางของ มัน ชาวอียิปต์ต่างพา กันหนี กระแส น้ำ พระ ยะห์เวห์ได้กวาดชาวอียิปต์ ลงสู่ทะเล ๒๘ น้ำได้ไหลกลับคืนมาท่วมพวก รถรบ และทหารม้าในกองทัพของฟาโรห์ ที่ ไล่ ตามพวก เขาลงไป ในทะเล ไม่มีใครรอด ชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว

๒๙ แต่ประชาชนชาวอิสราเอลกลับเดินบน พื้น ดินแห้งกลางทะเล นำตั้ง ขึ้นเป็นกำแพง ทั้งซ้าย ขวาให้ กับพวก เขา ๓๐ ในวันนี้เอง พระ ยะห์เวห์ได้ช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจาก อำนาจของชาวอียิปต์ ชาวอิสราเอลเห็นศพ ของชาวอียิปต์ตายเกลื่อนกลาดไป หมดบน ฝั่งทะเล ๓๑ ชาวอิสราเอลได้เห็นพระยะห์เวห์

* ๑๔:๑๖ ทะเล หรือ “ทะเลต้นกก” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๑ พงศ์กษัตริย์ ๙:๒๖

† ๑๔:๒๐ เสาเมฆ ... คนอียิปต์ ประโยคนี้แปลตามฉบับภาษาฮีบรู แต่ฉบับฮีบรูเขียนว่า “มีเมฆและความมืด และมันทำให้กลางคืนสว่าง”

ใช้มือที่เต็มไปด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ ต่อต้านชาวอียิปต์ พวกเขาจึงเกรงกลัวพระยาห์เวห์ และไว้วางใจในพระองค์ และโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

บทเพลงของโมเสส

๑๕ *แล้วโมเสสและประชาชนชาวอิสราเอล ต่างก็ร้องเพลงนี้ให้ กับพระยาห์เวห์ว่า
 “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงส่ง พระองค์เหวี่ยงม้าและทหารม้าลงสู่ทะเล
 ๒ พระยาห์เวห์เป็นพลังและเสียง เพลงของข้าพเจ้า
 พระองค์เป็นความรอดของข้าพเจ้า
 พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
 พระองค์เป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์
 ๓ พระยาห์เวห์เป็นนกรบ ชื่อของพระองค์คือยาห์เวห์
 ๔ พระองค์ได้กวาดพวกกรรบของฟาโรห์และกองทัพของเขาลงสู่ทะเลแดง * ทหารม้าที่ ดีที่สุดของ เขาได้ จม ลงในทะเลแดง
 ๕ น้ำได้ท่วมพวกเขา พวกเขาจม ดิ่งลึกลงไปในทะเลเหมือน กับ ก้อนหิน
 ๖ ข้าแต่พระยาห์เวห์ มือขวาของพระองค์ มีพลังยิ่งใหญ่
 ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ มือขวาของ พระองค์ ทำให้ศัตรูแตกเป็นเสี่ยงๆ
 ๗ ด้วยพลังอำนาจอันยิ่ง ใหญ่ของ พระองค์ พระองค์โยนพวกที่ลุกฮือ ขึ้นลง กับพื้นดิน
 พระองค์ส่งความเกรี้ยว โกรธของ พระองค์ ลงมาเผาไหม้พวกนั้นเหมือนแกลบ
 ๘ น้ำได้ก่อกองสูง ขึ้นด้วยลมที่ออกจากจมูกของ พระองค์
 น้ำที่ไหลก็ได้ท่วมสูงขึ้นเป็นกอง ส่วนลึกได้แข็งตัวขึ้นกลางทะเล
 ๙ ศัตรูพูดว่า ‘เราจะไล่ล่า เราจะจู่โจม เราจะแบ่งของทีริบมาได้ พวก เขาจะระงับ ความหิวกระหายของเรา

เราจะซึก ดาบออกมา มือของเราจะทำลาย พวกมัน’
 ๑๐ พระองค์ระบายนมหายใจออก มา น้ำได้ท่วมพวกเขา
 พวกเขาจมลงเหมือนตะกั่วในกระแสน้ำที่รุนแรง
 ๑๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ จะมีพระ โหนเหมือน กับพระองค์เล่า
 จะมีพระองค์ไหนเหมือนกับพระองค์ จะมีใครเหมือนกับพระองค์ ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีและความศักดิ์สิทธิ์
 พระองค์นำเกรง ขาม เหมาะที่จะร้องสรรเสริญยิ่งนัก
 เต็มไป ด้วยพลัง อำนาจ พระองค์ได้ทำสิ่งอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้
 ๑๒ พระองค์ยื่นมือขวาของพระองค์ออกมา แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเข้าไป
 ๑๓ พระองค์ได้นำประชาชนเหล่า นี้ด้วยความ รักของ พระองค์ เป็นประชาชนที่ พระองค์ได้ซื้อคืนมา
 พระองค์ได้นำพวกเขา ไปยังที่ อาศัยอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ๑๔ ประชาชาติทั้งหลายได้ยินเรื่องนี้แล้ว พวกเขาพากันกลัวจนซึกดินซึกงอ
 ชาวฟิลิสเตียก็พากันกลัวจนซึกดินซึกงอ
 ๑๕ บัดนี้ พวกหัวหน้าของเมืองเอโดมพากันหวาดกลัว
 พวกเขา ผู้นำของเมืองโม อับพา กันตัว สิ้นด้วยความกลัว
 ชาวคานาอันทั้งหมดถูกหลอมละลายไปด้วยความกลัว
 ๑๖ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ความ หวาดหวั่นและความกลัวได้ตกลงบนพวกเขา
 เมื่อพวกเขาได้เห็นมืออันเต็มไป ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 พวกเขาเป็นไปเหมือนก้อนหิน จนกระทั่งประชาชนของพระองค์ จนกระทั่งประชาชนของ พระองค์ที่พระองค์ได้ มาเดินผ่านพ้นไป
 ๑๗ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์จะนำพาพวกเขา มาปลุก ไว้บนภูเขาอันเป็นทรัพย์สินของพระองค์
 เป็นสถานที่ ที่ พระองค์เตรียม ไว้ให้เป็นที่ อยู่ของพระองค์เอง

* ๑๕:๔ ทะเลแดง หรือ “ทะเลต้นกก” ดูเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ๑ พงศกัณฑ์ตรี ๙:๒๖

ข้าแต่พระยาห์เวห์ เป็นสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่มือของพระองค์เองได้สร้างขึ้น

๑๔ พระยาห์เวห์จะครอบครองตลอดชั่ว นิจนิรันดร์”

๑๕ เมื่อพวกม้าของฟาโรห์ พวกรถรบของเขา และทหารม้าของเขา ลงไปในทะเล พระยาห์เวห์ได้ทำให้ น้ำ ทะเลไหลกลับ มาท่วมพวกเขา แต่ประชาชนชาวอิสราเอลเดินบนพื้นดินแห้งกลางทะเล

๒๐ ฝ่ายมิ เรียม หญิงผู้ พุด แทน พระเจ้าที่สาวของ อาโรนถือกลอง รำมะนาอยู่ในมือ และผู้หญิงทั้งหมดก็เดินตามหลังนาง พร้อมกับกลอง รำมะนาและเต้นรำไปด้วย มิเรียมร้องเพลงให้กับพวกเขาว่า

๒๑ “ร้อง เพลงให้พระ ยาห์เวห์เถิด เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงส่ง พระองค์เหวี่ยงน้ำและทหารม้าลงสู่ทะเล”

น้ำขมกลายเป็นหวาน

๒๒ โมเสสนำชาวอิสราเอลออกจากทะเลแดงมุ่ง หน้าไปยังที่เปลาเปเลียแห่ง แล้งซัวร์ พวกเขาใช้เวลาเดิน ทางสาม วันในที่เปลาเปเลียแห่งแล้ง ก็ไม่พบน้ำเลย ๒๓ เมื่อพวกเขามาถึงตำบลมาราห์ พวกเขาไม่สามารถ ดื่มน้ำจากตำบลมาราห์ได้ เพราะมันขม นั้นเป็นเหตุให้ที่แห่งนั้นมีชื่อว่ามาราห์ *

๒๔ ประชาชนบ่นกับโมเสสว่า “พวกเราจะเอาอะไรมาดื่มน้ำ”

๒๕ โมเสสจึงร้องวิงวอนต่อพระ ยาห์เวห์ พระ ยาห์เวห์ชี้ให้โมเสสเห็นต้นไม้ต้น หนึ่ง โมเสสโยนต้นไม้ต้น นั้นลงใน น้ำ น้ำก็หวาน สามารถดื่มได้

ณที่นั้น พระยาห์เวห์ได้ตั้งกฎเกณฑ์ให้กับประชาชนเหล่านั้น และที่นั้น พระยาห์เวห์ได้ทดสอบพวกเขา ๒๖ พระองค์พูดว่า “ถ้าเจ้าเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าจริงๆ และทำสิ่ง ที่ถูก ต้องในสายตาของ พระองค์ และฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์ และรักษากฎ

ทั้งหมดของพระองค์แล้วละก็ เราก็จะไม่ให้โรคร้ายต่างๆที่เกิดขึ้นกับชาวอียิปต์ เกิดขึ้นกับเจ้า เลยเพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ที่รักษาเจ้า”

๒๗ เมื่อพวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีตาน้ำสิบสองแห่ง และต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายอยู่ข้างๆตาน้ำเหล่านั้น

อาหารจากสวรรค์

๑๖ ๑ พวกเขาเดินทางจากเอลิม และที่ชุมชุมทั้งหมดของอิสราเอลได้เดินทางมาถึงที่เปลาเปเลียแห่ง แล้งสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมและภูเขาซีนาย ในวันที่สิบห้าของเดือนที่สอง ๒ หลังจากพวกเขาออกจากประเทศอียิปต์มา ๓ ที่ชุมชุมทั้งหมดของอิสราเอล บ่นต่อว่าโมเสสกับอาโรนในที่เปลาเปเลียแห่ง แล้ง ๔ พวกเขาบ่นกับทั้งสองคนว่า “ให้มือของพระ ยาห์เวห์เข้ามาพวกเราดอนที่นี้ยังอยู่ข้างหม้อเนื้อ และกินจนอิมหนาในแผ่นดินอียิปต์ ยังจะดีกว่าที่พวกท่านนำชุมชนทั้งหมดนี้ออก มาอด ตายในที่เปลาเปเลียแห่งแล้งนี้”

๕ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เรากำลังจะทำให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้า ในแต่ละวันให้ประชาชนออกไปเก็บอาหารนี้ได้ เก็บให้พอ กินสำหรับวันหนึ่งๆเท่านั้น เพราะเราจะทดสอบดูว่า พวกเขาจะเชื่อ ฟังกฎของเราหรือไม่ ๕ ในวันที่หกเมื่อพวกเขาเตรียมอาหารที่พวกเขาเก็บ มา อาหารนั้นจะมีมากขึ้นเป็นสอง เท่าของอาหารที่พวกเขาเก็บ มาในแต่ละวัน” ๖

๖ โมเสสและอาโรนจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า “เย็นนี้พวกท่านจะได้รู้ว่า พระยาห์เวห์ได้นำพวกท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และในตอน เช้าพวก ท่านจะเห็นรัศมีของพระยาห์เวห์ ๗ เพราะพระองค์ได้ยินเสียง บ่นของพวก ท่าน ที่บ่นต่อว่าพระองค์

* ๑๕:๒๓ มาราห์ มีเสียงเหมือนกับคำในภาษาฮีบรู ที่แปลว่า “ขม”

† ๑๖:๑ เดือนที่สอง เป็นเดือนที่ สองหลังจากที่ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ (ชื่อของเดือนคือ “คีฟ” หรือ “อียา”)

‡ ๑๖:๕ ในวันที่หก ... ในแต่ละวัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้ประชาชนสามารถหยุดทำงานในวันหยุดทางศาสนาซึ่งเป็นวันหยุดผ่อนตามลัทธิศาสนายิวในวันเสาร์

§ ๑๖:๖ รัศมีของพระ ยาห์เวห์ เป็นรูป แบบหนึ่งที่พระเจ้าใช้เมื่อพระองค์แสดง ตัวกับประชาชน มีลักษณะเหมือนแสงสว่างที่สองออกมา

แล้ว “ส่วนเราสองคนเป็นใครกัน พวกท่านถึงได้มาบ่นต่อว่าเรา”

“โมเสสพูดว่า “เพราะพระ ยาร์เวห์ได้ยินเสียง บ่นของพวก ท่าน ที่ท่านบ่นต่อว่า พระองค์ ดั่งนั้นเย็นนี้ พระองค์จะส่งเนือมาให้กิน ส่วนฟรุ้งนี้ พระองค์จะส่งขนมปังมาให้จนท่าน อิ่ม ส่วนเราสอง คนเป็นใคร กัน พวก ท่านถึงได้มาบ่นต่อว่าเรา พวก ท่านไม่ได้บ่นต่อว่าเราหรอก นะ แต่บ่นต่อว่าพระ ยาร์เวห์ต่างหาก”

“โมเสสพูดกับอา โรนว่า “ให้บอกกับที่ ชุมมของชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า ให้เข้ามาใกล้พระ ยาร์เวห์ เพราะพระองค์ได้ยินเสียง บ่นของพวกเจ้าแล้ว”

“เมื่ออา โรนพูดกับที่ ชุมมของชาวอิสราเอลทั้งหมด พวก เขาก็หันหลังไปทางที่ เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้ง และเห็นรัศมีของพระ ยาร์เวห์ปรากฏอยู่ในเมฆ

“พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เรา ได้ยินเสียง บ่นของประชาชนชาวอิสราเอล แล้ว ให้บอกกับพวก เขาว่า “ในตอน เย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อและในตอนเช้าพวกเจ้า จะได้กินอาหารจนอิ่ม เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เรา คือยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า”

“ในตอนเย็นฝูงนกคุ้มบินมาปกคลุมค่าย ในตอนเช้ามีน้ำค้างเกาะอยู่รอบๆ ค่าย “เมื่อน้ำค้างหาย ไปก็มีเกล็ดบางๆ อยู่บนพื้น ผิวที่ เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้ง มันละเอียดเหมือนเกล็ดน้ำ แข็งอยู่บน พื้น “เมื่อประชาชน ชาวอิสราเอลเห็น พวก เขาก็ถามกันว่า “นี่อะไร” เพราะพวก เขาไม่รู้ว่ามันคืออะไร โมเสสจึงพูดกับพวก เขาว่า “มันคืออาหาร ที่พระ ยาร์เวห์ให้กับพวก ท่านกิน” “พระ ยาร์เวห์สั่งไว้ว่า “ให้แต่ละคนเก็บเท่า ที่ตัวเองจะกินได้ และให้เก็บเผื่อคนที่อยู่ใน เต็นท์ของ เขาด้วย โดยเก็บให้คนละหนึ่งโอ เมอร์” †

“ลูกหลานชาวอิสราเอลก็ทำตามนั้น บาง คนก็เก็บมาก บาง คนก็เก็บน้อย “แต่เมื่อ พวกเขาใช้โอเมอร์ดวง คนที่เก็บมามาก ก็ไม่

ได้เกิน คนที่เก็บมาน้อย ก็ไม่ขาด แต่ละคนก็ เก็บเท่าที่ตัวเองจะกินได้หมด

“โมเสสบอกกับพวก เขาว่า “ห้ามไม่ให้ ใครเหลืออาหารไว้จนถึงวัน รุ่ง ขึ้น” “แต่ พวกเขาไม่ฟังโมเสส บางคนเหลืออาหารไว้ จนถึงวันรุ่งขึ้น มันก็เกิดเป็นหนอนเน่าเหม็น โมเสสจึงโกรธพวกเขา

“ทุกๆเช้าแต่ละ คนจะเก็บอาหารตาม ที่ เขาจะกินได้หมด แต่เมื่อแดดจ้าแผดเผา มัน ก็ละลายไป

“เมื่อถึงวันที่หก พวกเขาเก็บอาหารมาก เป็นสองเท่า คนละสองโอเมอร์ † พวกหัวหน้า ทุก คนของที่ชุมนุมชน ได้มารายงานโมเสส เกี่ยวกับเรื่องนี้

“โมเสสจึงบอกกับพวก เขาว่า “นี่คือคำสั่งของพระ ยาร์เวห์ ‘ฟรุ้ง นี้คือวัน หยุดทาง ศาสนา เป็นวัน หยุดพัก ผ่อนอันศักดิ์สิทธิ์ให้ กับพระ ยาร์เวห์ พวก ท่านอยากอบอะไรก็ ไปอบ อยากต้มอะไรก็ไป ต้ม และให้แยก ส่วนที่เหลือเก็บไว้จนถึงฟรุ้งนี้เช้า”

“พวก เขาจึงแยกมันไว้ ตามที่โมเสสสั่งไว้ อาหารนั้นก็ไม่น่า เหม็นและไม่มีหนอน ด้วย

“โมเสสพูดว่า “ให้กินอาหารนั้นในวัน นี้ เพราะวันนี้เป็นวันหยุดทางศาสนาให้กับพระ ยาร์เวห์ วัน นี้พวก ท่านจะไม่เจออาหารใน ท้อง ทุง “พวก ท่านจะเก็บอาหารได้หก วัน แต่ในวันที่เจ็ด ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนา จะ ไม่มีอาหารให้เก็บ”

“ในวันที่ เจ็ด ก็ยังมีบาง คนออกไปเก็บ อาหาร แต่ไม่พบอาหาร “พระ ยาร์เวห์พูด กับโมเสสว่า “พวกเจ้าจะไม่เชื่อฟังคำสั่งและ กฎต่างๆของเราไปอีกนานแค่ไหน “ดูซิ พระยาร์เวห์ได้ให้วันหยุดทางศาสนากับพวก เจ้า นั่นเป็นเหตุที่ ในวันที่หก พระองค์ถึงได้ ให้อาหารกับพวกเจ้า เพียงพอสำหรับสองวัน เพื่อในวันที่เจ็ด พวกเจ้าแต่ละคนจะได้หยุด พักผ่อนอยู่กับบ้าน ไม่ควรมีใครออกจากบ้าน ในวันที่เจ็ดนั้น”

“ประชาชนชาวอิสราเอลเรียกอาหารนี้ว่า “มานา” มันเหมือนกับเมล็ดผักชี สีขาว และ

* ๑๖:๑๕ **นี่อะไร** ในภาษาฮีบรู คำถามที่ว่า “นี่อะไร” ออกเสียงเหมือนกับคำว่า “มานา” ซึ่ง ได้กลายเป็นชื่อของอาหารชนิดนี้ไป

† ๑๖:๑๖ **หนึ่งโอเมอร์** เป็นหน่วยตวงของชาวฮีบรู เท่ากับ ๒.๒ ลิตร

‡ ๑๖:๒๒ **สองโอเมอร์** เท่ากับ ๔.๔ ลิตร

รสชาติเหมือน กับขนมปัง แผ่นที่ทำจากน้ำ เชื่อมผลไม้ ^{๓๒} โมเสสพูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งไว้ คือ ให้เอามานามาหนึ่งโอ เมอร์ เก็บไว้ให้ลูกหลานของเจ้าดูในอนาคต เพื่อพวกเขาจะ ได้เห็นอาหารที่เราได้ให้พวก เจ้ากินในตอนที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง ตอนที่เรา พาพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

^{๓๓} โมเสสพูดกับอา โรนว่า “เอภาชนะ มา และเอามานาหนึ่งโอ เมอร์ใส่ไว้ใน มัน เอามันมาวางไว้ตรง หน้าพระ ยาร์เวห์ เพื่อ จะเก็บ ไว้ให้ลูก หลานของพวกเขา ในอนาคต” ^{๓๔} อา โรนได้วางภาชนะนั้นลงตรง หน้าแผ่นหิน *ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งโมเสส ไว้ ^{๓๕} ประชาชนชาวอิสราเอลได้กินมาจนถึง สิบปี จนพวกเขามาถึง แผ่น ดินที่อาศัยอยู่ ได้ พวกเขากินมา มาจน กระทั่งมาถึง เขตแดนของแผ่นดินคานาอัน ^{๓๖} (หนึ่งโอเม ออร์ เท่ากับหนึ่งในสิบเอเฟาห์ †)

น้ำจากก้อนหิน

(กตว. ๒๐:๑-๑๓)

๑๗ ^๑ ชาวอิสราเอลเดินทางจากที่ เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งสินู ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งไว้ พวกเขาตั้ง ค่ายอยู่ที่ เรฟดีม แต่ไม่มีน้ำให้พวกเขาดื่ม ^๒ พวกเขา มาได้ ถึงกับโมเสส และพูดว่า “หาน้ำให้ เราดื่มซะ”

โมเสสบอกพวกเขาว่า “พวก ท่านมาได้ ถึงกับเราทำไม ทำไมพวกท่านถึงได้ลองดี กับพระเจ้า”

^๓ แต่ผู้คนหิวกระหายน้ำมากที่นั่น พวกเขา บ่นต่อว่าโมเสส พวกเขาพูดว่า “ท่านพาเรา ออกมาจากอียิปต์ทำไม กัน เพื่อที่เรา ลูก หลานของเรา และฝูงสัตว์เลี้ยงของเรา ด้วย การอดน้ำตายอย่างนั้นหรือ”

^๔ แล้วโมเสสได้ร้องต่อพระยาร์เวห์ว่า “จะ ให้ข้าพเจ้าทำยังไงดีกับคนพวกนี้ เดียวพวก นี้ก็จะเอาหินขว้างข้าพเจ้าแล้ว”

^๕ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เดินนำ หน้าพวกเขาไป ให้พาผู้ อาวุโสของอิสราเอล ส่วนหนึ่งไปกับเจ้าด้วย และให้ถือไม้เท้าที่ เจ้าเคยใช้ตีแม่น้ำไนล์ติดมือไปด้วย ^๖ เราจะ ยืนอยู่ต่อหน้าเจ้า บนหินก้อนหนึ่งของภูเขา ไฮเรบ เมื่อเจ้าตีหินก้อนนั้น จะมีน้ำไหลออก มา แล้วคนจะได้ดื่มกินกัน”

แล้วโมเสสก็ทำตาม นินต่อ หน้าต่อตาพวก ผู้ อาวุโสของอิสราเอล ^๗ เขาตั้ง ชื่อสถานที่ นั้นว่า มัส ส่าห์ † และเมรี บาห์ † เพราะ ชาวอิสราเอลได้ไปถึงกับโมเสส และเพราะ พวกเขาได้ลองดีกับพระยาร์เวห์ โดยพูดว่า “พระยาร์เวห์ยังอยู่กับพวกเราหรือเปล่า”

สงครามกับพวกอามาเลค

^๘ ชาวอามาเล คได้ยก ท้ามาต่อสู้กับชาว อิสราเอลในตำบลเรฟดีม ^๙ โมเสสพูดกับโยชู วาว่า “ไปเลือกพวกชาย หนุ่มมาให้กับพวก เรา เพื่อออกไปสู้รบกับพวกอามาเลค พรุ่งนี้ ข้าพเจ้าจะเป็ยืนอยู่บนยอด เขา และถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือ”

^{๑๐} โย ชู วาจึงทำ ตามที่โมเสสสั่ง ออกไป สู้รบกับชาวอามาเล ค ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอร์ ชีนไปยืนอยู่บนยอดเขา ^{๑๑} โมเสส ยกแขนขึ้นเมื่อไหว้ เมื่อ นอิสราเอลก็มีชัย เห็นอกว่า แต่เมื่อ ไหว้ที่โมเสสเอาแขน ลง ชาวอามาเลคก็จะมีชัยเห็นอกว่า

^{๑๒} เมื่อโมเสสเมื่อยแขน พวกเขา ก็เอาก้อน หินมาวางให้โมเสสนั่ง แล้วอาโรนกับเฮอร์ กิ ช่วยพยุงแขนของโมเสสไว้คนละ ข้าง แขน ของ เขาจึงยัง คงยกอยู่อย่าง นั้นจนตะวัน ตกดิน ^{๑๓} โย ชู วาทำให้ชาวอามาเลค และ กองทัพของ มัน พ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบของ เขา

^{๑๔} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ จดบันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ในสมุด เพื่อเป็น อนุสรณ์เตือนใจ และให้กรอกหูของโยชูวาว่า เราจะลบความทรงจำที่มีต่อพวกอามาเลคให้ หหมดไปจากทั่วใต้ฟ้า”

* ๑๖:๓๔ **แผ่นหิน** “หลักฐาน” เป็นแผ่นหิน ๒ แผ่นที่มีบัญญัติ ๑๐ ประการสลักอยู่บนแผ่น หินนี้ เพื่อเป็นหลักฐานในการทำข้อตกลงระหว่างองค์เจ้าชีวิตกับชาวอิสราเอล

† ๑๖:๓๖ **หนึ่งในสิบเอเฟาห์** เท่ากับ ๒.๒ ลิตร

‡ ๑๗:๗ **มัสส่าห์** ชื่อนี้หมายถึง “การทดลอง” หรือ “การทดสอบ”

‡ ๑๗:๗ **เมรีบาห์** ชื่อนี้หมายถึง “การต่อต้าน”

๑๕ แล้วโมเสสก็สร้างแท่น บูชาขึ้น เขาตั้งชื่อแท่นบูชานี้ว่า “พระยาร์เวห์คือธงชัยของข้าพเจ้า” ๑๖ เขาพูดว่า “ชูธงชัยของพระยาร์เวห์ไว้” พระยาร์เวห์จะทำสงครามกับพวกอามาลีคตลอดไปทุกรุ่น”

คำแนะนำจากพ่อตาของโมเสส

(ฉบบ. ๑:๙-๑๘)

๑๘ ๑ เยโร นักบวชของมีเดียน ซึ่ง เป็นพ่อตาของโมเสส ได้ยินเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทำให้กับโมเสส และอิสราเอลคนของพระองค์ รวมทั้งเรื่องที่พระยาร์เวห์ได้นำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ ๒ เยโร พ่อตาของโมเสส ได้พาติบโป ราห์เมียของโมเสสมา หลัง จากที่โมเสสได้ส่งเมียของ เขากลับไปอยู่กับเยโร ๓ เยโรได้พาลูกชายทั้งสองของ นางมา ด้วย คนหนึ่งชื่อ เกอร์โซม †เพราะโมเสสพูดว่า “ผมเป็นคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในแดน ดินของคนอื่น” ๔ อีกคนหนึ่งชื่อเอ ลีเย เซอร์ ‡เพราะโมเสสพูดว่า “พระเจ้าของพ่อผมคือผู้ที่ช่วยเหลือผม และพระองค์ได้ช่วยชีวิตผมให้พ้นจากคม ดาบของฟาโรห์” ๕ เยโรพ่อตาของโมเสส ลูกชายทั้งสองของโมเสส และเมียของโมเสส ไปหาโมเสสที่ค่าย ซึ่งตั้งอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ที่ภูเขาของพระเจ้า ¶

๖ เยโรส่งคนไปบอกโมเสสว่า “เรา เยโร พ่อตาของท่าน กำลังจะมาหาท่าน พร้อมกับพาเมียของท่าน และลูกชายสองคนของนางมาด้วย”

๗ โมเสสออกมาพบกับพ่อตาของเขา เขาก็มกราบลงและจูบเยโร หลังจากที่พวกเขาหักท่ายกันเรียบร้อยแล้ว พวก เขาก็เข้าไปในเต็นท์ ๘ โมเสสได้เล่าให้พ่อตาฟังว่า พระยาร์เวห์ได้ทำอะไร บ้างต่อฟาโรห์และคนอียิปต์ เพื่อช่วยชาวอิสราเอล รวมทั้งความยากลำบากที่ชาวอิสราเอลต้อง พบในระหว่าง

ทาง และพระ ยาร์เวห์ได้ช่วยพวก เขาไว้ อย่างไร

๙ เยโรก็ดีใจกับสิ่ง ดิๆทั้งหมด ที่พระยาร์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล เมื่อพระองค์ได้ช่วยให้พวก เขาพ้นจากเงื้อม มือของชาวอียิปต์ ๑๐ เยโรพูดว่า สรรเสริญพระยาร์เวห์ ที่ได้ช่วยชีวิตพวก ท่านให้พ้นจากเงื้อม มือของชาวอียิปต์

และจากเงื้อมมือของฟาโรห์ ๑๑ ตอน นี้ ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าพระ ยาร์เวห์ยิ่งใหญ่ กว่าพระอื่นๆทั้งหมด

เพราะพระองค์ได้ช่วย เหลือประชาชนให้พ้นจากการกดขี่ของชาวอียิปต์ ตอน ที่ชาวอียิปต์ได้ทำต่อคนอิสราเอลอย่างเยอหยิ่งจองหอง

๑๒ เยโร พ่อตาของโมเสส นำพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา มาถวายให้กับพระเจ้า อา โธนและพวกผู้ อาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด ก็ได้มาร่วมกินอาหารกับพ่อตาของโมเสส ต่อหน้าพระเจ้า

๑๓ วันต่อมา โมเสสนั่งตัดสินคดีให้กับผู้คน มีคนยื่นห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น

๑๔ พ่อตาโมเสสเห็นทุก อย่างที่โมเสสได้ทำให้กับประชาชน เขาถามโมเสสว่า “ท่านกำลังทำอะไรให้ประชาชนเหล่า นี้อยู่ หรือทำไม่ท่านถึงนั่งอยู่คนเดียว ในขณะ ที่คนอื่นๆต่างก็ยื่นห้อมล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น”

๑๕ โมเสสตอบพ่อตาไปว่า “คนเหล่า นี้ มาหาผม เพื่อให้ผมช่วยสอบถามพระเจ้า ๑๖ เมื่อพวก เขาทะเลาะกัน พวก เขาจะมาหาผม ให้ผมช่วยตัดสิน เพราะผมเป็นคนสอนให้ทุก คนรู้จักเกี่ยวกับกฎและระเบียบของพระเจ้า”

๑๗ พ่อตาโมเสสจึงพูดว่า “ที่ท่านกำลังทำอยู่นี้ มันไม่ดี ๑๘ เพราะทั้ง ท่านและคนพวก นั้นจะหมดแรงไปก่อนแน่ เพราะงานมันยาก

* ๑๗:๑๖ ชูธงชัยของพระยาร์เวห์ไว้ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกมันชูกัปันต์ต่อต้านบัลลังก์ของพระยาร์เวห์” หรือ “ข้าพเจ้า (โมเสส) ได้ยกมืออธิษฐานต่อหน้าบัลลังก์ของพระยาร์เวห์”

† ๑๘:๓ เกอร์โซม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “คนแปลกหน้าที่นั้น”

‡ ๑๘:๔ เอลีเยเซอร์ หมายถึง “พระเจ้าช่วยเหลือเรา”

¶ ๑๘:๕ ภูเขาของพระเจ้า คือ “ภูเขาโฮเรบ” หรือเรียกอีกชื่อว่า “ภูเขาซีนาย”

เกิน ไปสำหรับท่าน ท่านทำคน เดียวไม่ได้ หรือก ^{๑๙} ฟังนะ เราจะให้คำ แนะนำกับท่าน เพื่อพระเจ้าจะอยู่กับ ท่าน ท่านคือตัวแทน ของประชาชนต่อ หน้าพระเจ้า ที่จะเอาเรื่อง ได้ เถียงของพวก เขาไปบอกกับพระเจ้า ^{๒๐} ท่านสามารถสอนกฎและระเบียบต่างๆให้ กับพวกเขาได้ และบอกให้พวก เขารู้ถึงทาง ที่พวก เขาควรจะได้และสิ่ง ที่พวก เขาควร จะทำ ^{๒๑} ให้ท่านเลือกคนจากท่ามกลางพวก เขาทั้งหมดมา เลือกคนที่มีความสามารถ ที่ นับถือพระเจ้า ซื่อสัตย์ และเกลียดการ รับ สินบน ให้ท่านแต่งตั้งคนพวก นี้ เป็นเจ้า หน้าทีดูแลคนเหล่านั้น มีทั้งเจ้าหน้าที่ดูแล คนเป็นพันธ เป็นร้อย คนเป็นห้าสิบ และ คนเป็นสิบ ^{๒๒} เจ้าหน้าที่พวกนี้ จะตัดสินคดี ให้กับคนพวก นั้นตลอดเวลา เรื่องใหญ่ๆ พวก เขาถึงค่อยเอามาให้ท่านตัดสิน เรื่อง เล็กๆพวก เขาก็ตัดสินเอง มันจะ ใต้ง่าย ขึ้น สำหรับตัวท่าน และพวก เขาก็จะช่วยแบ่งเบาร ภาระให้กับท่าน ^{๒๓} ถ้าท่านทำอย่างนี้ ตามที่ พระเจ้าสั่งให้ท่านทำ ท่านจะได้มีเรี่ยวแรงที่ จะทำงานต่อ ไปได้ และคนพวก นี้ก็จะแยก ย้ายกลับบ้านอย่างสงบสุข”

^{๒๔} โมเสสฟังสิ่ง ที่พอตาพูด และทำ ตามที่ เขาบอกทุก อย่าง ^{๒๕} โมเสสได้เลือกคนที่มี ความสามารถจากชาวอิสราเอล และแต่งตั้ง ให้พวก เขาเป็นหัวหน้าดูแลประชาชน มีทั้ง เจ้า หน้าทีดูแลคนพันธ คนบ้าง ร้อย คนบ้าง ห้า สิบคนบ้าง และสิบ คนบ้าง ^{๒๖} พวก เขา ตัดสินคดีให้ กับประชาชนตลอดเวลา คดี ยากๆพวก เขาจะเอามาให้โมเสสตัดสิน ส่วน คดีเล็กๆทั้งหลายพวกเขาคัดสินเอง

^{๒๗} แล้วโมเสสก็ส่งพอตาของ เขาไป แล้ว เขาก็ได้กลับไปยังประเทศของตน

ข้อตกลงของพระเจ้ากับชาวอิสราเอล

๑๙ ^๑ ชาวอิสราเอลได้เดิน ทางมาถึงที่ เปเลาเปเลียวแห่ง แล่งซีไนในเดือน ที่ สาม หลังจาก ที่พวก เขาออกจากอียิปต์ ^๒ พวก เขาเดินทางจากตำบลเรฟิติม มาถึงที่ เปเลาเปเลียวแห่ง แล่งซีไน และตั้งค่ายอยู่ที่ นั้น ขณะที่พวก เขาตั้ง ค่ายอยู่ที่นั้นตรงข้าม กับภูเขา ^๓ โมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขา และพระ ยาร์เวห์เรียกเขาจากยอด เขาว่า “เจ้าต้อง บอกกับชาวอิสราเอลลูกหลานของยาโคบว่า

“ตัวเจ้าเองได้เห็นแล้วว่า เราได้ทำยังไง กับอียิปต์ เราได้ยกพวก เจ้าขึ้นบนปีกของ พวกนกอินทรี และพามาหาเรา ^๔ ต่อไปนี้ ถ้า พวก เจ้าเชื่อ ฟังเราอย่างแท้จริง และรักษา คำมั่นสัญญาของเรา พวก เจ้าจะเป็นของ รัก ของ หวงที่มี ค่าของ เราท่ามกลางชนชาติทั้ง หลาย เพราะทุก สิ่งทุกอย่างบนโลก นี้เป็น ของเรา ^๕ พวก เจ้าจะเป็นอาณาจักรของพวก นักบวช และเป็นชนชาติที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับเรา เจ้าจะต้องเอาค่า พุดเหล่านี้ ไปบอกกับลูก หลานของอิสราเอล”

^๖ โมเสสจึงเรียก ตัวผู้ อาวุโสชาวอิสราเอล มาชุมนุมกัน และบอกพวก เขาก็ยก กับค่า พุดทั้งหมดที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งเขา มา ^๗ คน พวก นั้นต่างตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวก เราจะทำตามที่พระ ยาร์เวห์บอกทุกอย่าง”

แล้วโมเสสก็เอาค่า พุดทั้งหมดของชาว อิสราเอลไปบอกกับพระ ยาร์เวห์ ^๘ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เราจะมาหาเจ้าใน ก้อน เมฆที่หนา ทึบ เพื่อประชาชนจะได้ยิน เมื่อเราพูดกับ เจ้า และพวก เขาจะ ได้เชื่อ ตลอดไป”

โมเสสได้บอกกับพระ ยาร์เวห์ถึงสิ่งที่ชาว อิสราเอลพูดทั้งหมด

^๙ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหา ประชาชนพวก นั้น วัน นี้และพรุ่ง นี้ให้เจ้าไป เตรียมตัวพวก เขาเพื่อเข้า ฝ่า และเรียก ให้พวก เขาซักเสื้อผ้าให้สะอาด ^{๑๐} ในวันที่ สาม พวก เขาต้องพร้อมแล้ว เพราะในวันที่ สยามนั้น พระ ยาร์เวห์จะลงมาให้ประชาชน ทั้งหมดเห็นบนภูเขาซี ไนย ^{๑๑} เจ้าจะต้อง กันเขตไว้ให้รอบภูเขา นั้น และบอกกับ ประชาชนว่า ‘ระวังให้ ดี อย่าได้ขึ้นไปบน ภูเขานั้น หรือไปแตะต้องถูกมุมใดของภูเขา ถ้าใครแตะ ต้องถูกภูเขานั้น เขาจะต้องตาย ^{๑๒} อย่าให้ใครไปแตะ ต้องคนทีไปแตะถูก ภูเขานั้น เขาต้องถูกหินขว้างหรือถูกยิงด้วย ธนู ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ก็ต้องตายทั้ง นั้น แล้วเมื่อมีเสียงแตรเขาสัตว์ดังขึ้น พวก เขาจึงขึ้นมาบนภูเขานี้ได้”

^{๑๓} โมเสสจึงลงมาจากภูเขา มหา ประชาชนพวก นั้น โมเสสได้เตรียมตัวพวก เขาให้เข้า ฝ่าพระองค์ และพวก เขาก็ซัก เสื้อผ้าของพวกเขาด้วย

๑๕ แล้วโมเสสก็บอกกับประชาชนว่า “ในสามวันนี้ ให้เตรียมพร้อมทุกอย่าง และห้ามตัดต้องตัวผู้หญิงเด็ดขาด”

๑๖ ในตอนเช้าของวันที่สาม ได้เกิดฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และมีเมฆหนาที่บอบนุญเขา และมีเสียงแตรดัง สนั่น ประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในค่าย ต่างกลัวจนตัว สั่น ๑๗ โมเสสจึงนำประชาชนออกจากค่าย มาพบพระเจ้า พวกเขาเยินยออยู่ที่ดินเขา ๑๘ ภูเขาซีนายทั้งลูก ก็ถูกปกคลุมไปด้วยควันไฟ เพราะพระยาห์เวห์ได้ลงมาที่ภูเขานั่นในรูปแบบของไฟ ควันของมันทุ้ง ขึ้นเหมือนออกจากเตาเผา แล้วภูเขาทั้ง ลูกก็สั่นสะเทือนอย่าง แรง ๑๙ เสียงแตรก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ โมเสสพูดกับพระเจ้า และพระองค์ตอบเขาด้วยเสียงฟ้าร้อง

๒๐ พระ ยาห์เวห์ลงมาอยู่บนยอด เขาซีนาย พระองค์เรียกโมเสสขึ้นไปบนยอด เขาโมเสสจึงขึ้นไป

๒๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ลงไปเตือนประชาชน เพื่อพวกเขาจะ ได้ไม่ฝ่าขึ้นมาดูพระ ยาห์เวห์ แล้วทำให้หลาย คนต้องตาย ๒๒ ให้บอกพวกนักบวชที่จะเข้ามาใกล้กับพระ ยาห์เวห์ด้วยว่า พวกเขาจะต้องเตรียมตัวเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ พระองค์จะได้ไม่ลงโทษพวกเขา”

๒๓ โมเสสบอกพระ ยาห์เวห์ว่า “คนพวกนั้นขึ้น มาบนภูเขาซีนายไม่ได้หรอก เพราะพระองค์เองได้เตือนพวก เราแล้วว่า ให้พากันเขตไว้รอบๆภูเขา นี้ และทำให้ภูเขานี้ คักคิลิทธิ”

๒๔ พระยาห์เวห์บอกโมเสสว่า “ลงไปพาอาโรนขึ้นมากับเจ้าด้วย แต่อย่าให้พวกนักบวชหรือคน อื่นๆฝ่าขึ้นมาหาพระ ยาห์เวห์ ไม่อย่างนั้นพระยาห์เวห์จะทำโทษพวกเขา”

๒๕ โมเสสจึงลงไปหาประชาชน และพูดกับพวกเขา

บัญญัติสิบประการ

(ฉฉป. ๕:๑-๒๑)

๑ พระเจ้าพูดว่า
๒๐ ๒ “เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เราได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดิน อียิปต์ ออกมาจากการเป็นทาสนั่น

๓ เจ้าต้องไม่มีพระอื่นนอกจากเรา

๔ เจ้าต้องไม่สร้างรูป เคารพหรือรูปเหมือนอะไรที่มีอยู่ในท้องฟ้าเบื้อง บนหรือในโลกเบื้อง ล่าง หรือในน้ำใต้พื้นดิน ๕ เจ้าต้องไม่กราบไหว้หรือบูชาสิ่งเหล่านี้ เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เราเป็นพระเจ้าที่หึงหวง บาปของพ่อเจ้าที่ทำ ไว้ เราจะลงโทษพวกเขาไปสาม สี่ชั่วคน คือคนเหล่านั้ นที่เกลียดเรา ๖ ส่วนคนที่รัก เราและรักษา คำสั่งต่างๆของเรา เราจะรักลูก หลานของเขาไปเป็นพันๆรุ่น *

๗ เจ้าต้องไม่อ้างชื่อพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของ เจ้าเล่นๆ เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ถือว่าคนนั้น ไร้ความผิด ที่อ้างชื่อของพระองค์มาสาบานกันเล่นๆ

๘ อย่าลืมที่จะถือวัน หยุดทางศาสนาเป็นวันคักคิลิทธิ ๙ ในช่วงหกวันแรก ของแต่ละอาทิตย์ เจ้าก็ทำงานได้ตามปกติ

๑๐ แต่ในวันที่ เจ็ด เป็นวัน หยุดพักผ่อน ที่อุทิศให้กับพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ เจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานอะไรเลยในวันนี้ ทั้งเจ้า ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย ทาสหญิง สัตว์ทุกตัว หรือแม้แต่คนต่างชาติที่อาศัยร่วมกับ เจ้า ๑๑ เพราะพระยาห์เวห์ได้สร้างท้องฟ้า พื้น ดิน และมหาสมุทร รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกมัน เป็นเวลาหกวัน แต่พระองค์หยุดพัก ผ่อนในวันที่ เจ็ด นั่นเป็นเหตุที่พระยาห์เวห์ ถึงได้ช่วยพวกวันที่เจ็ดและตั้งให้มันเป็นวันคักคิลิทธิ

๑๒ ให้เคารพพ่อ แม่ของ เจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้มีชีวิตยืนยาวบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้ากำลังให้กับเจ้า

๑๓ ห้ามฆ่าคน

๑๔ ห้ามมีชู้กับคู่เมียคนอื่น

๑๕ ห้ามขโมย

๑๖ ห้ามเป็นพยาน เท็จปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้า

๑๗ ห้ามโลภอยาก ได้บ้านของคน อื่น ห้ามโลภอยาก ได้ของของเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะ เป็นเมียของเขา ทาสชายหญิง ิว

* ๒๐:๖ ส่วนคน ... พันๆรุ่น หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แต่เราจะแสดงความเมตตาแก่ประชาชนเป็นพันๆคนที่รักเราและเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของเรา”

ลา หรืออะไรก็แล้ว แต่ที่เป็นของเพื่อนบ้าน”

ประชาชนเกรงกลัวพระเจ้า

(ฉธบ. ๕:๒๒-๓๓)

๑๘ประชาชนทั้งหมดต่างเห็นฟ้าร้อง ฟ้าผ่า และได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ รวมทั้งเห็นควันบนภูเขา พวกเขาจึงกลัวจนตัวสั่น และยืนอยู่ห่างๆ ๑๙พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “ท่านพูดกับพวกเราเถอะ เพื่อพวกเราจะจะได้ฟังอย่าให้พระเจ้าพูดกับพวกเราเลย เพราะพวกเรากลัวว่าเราอาจจะต้องตาย”

๒๐โมเสสบอกคนเหล่านั้นว่า “อย่ากลัวไปเลย พระเจ้าลงมาเพื่อทดสอบพวกท่านเพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์และไม่ทำบาป”

๒๑ประชาชนต่างยืนอยู่ห่างๆ แต่โมเสสเดินเข้าไปหาก่อน เมฆหนา ที่บนนั้น ที่มีพระเจ้าอยู่ ๒๒พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับลูกหลานอิสราเอลอย่างนี้ว่า ‘พวกเจ้าได้เห็นแล้วว่า เราได้พูดกับเจ้าจากฟ้าสวรรค์’ ๒๓พวกเจ้าต้องไม่สร้างพระอื่น ๆ จากเงินและทองให้กับตัวเอง เพื่อเอามานบูชาพร้อมๆกับบูชาเรา

๒๔แต่ให้เจ้าสร้างแท่นบูชาที่ทำจากดินให้เรา และให้พวกเจ้าเอาแกะและวัวของเจ้า มาถวายเป็นเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา ให้เจ้าทำอย่างนี้ในทุกๆที่ที่เราจะให้เอ่ยชื่อของเราในการนมัสการ เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า ๒๕แต่ถ้าเจ้าจะสร้างแท่นบูชาที่ทำจากหินให้เรา เจ้าต้องไม่เอาหินที่ตัดแต่งแล้วมาใช้ เพราะถ้าพวกเจ้าใช้สั้วตัดแต่งมัน เจ้าก็ทำให้มันเสื่อมไป ๒๖เจ้าจะต้องไม่ทำบันไดไว้เดินขึ้น ไปบนแท่นบูชา เพื่อเจ้าจะได้ไม่ไต่ตอนอยู่บนนั้น”

กฎและคำสั่งอื่น

๑ ต่อไป นี่คือกฎต่างๆที่เจ้าจะต้องบอกให้พวกเขา^๑

๒๑

^๑๒๑:๒ *อีบรู* หรือ ชาวอิสราเอล

^๑๒๑:๖ *เหล็กหมาด* เครื่องมือชนิดหนึ่งทำจากเหล็กใช้เจาะสิ่งของให้เป็นรูด้วยการบีบ

^๑๒๑:๑๕ *แท่นบูชาเรา* โตะหรือพื้นที่ยกสูงขึ้นสำหรับตั้งของบูชา ถือเป็นสถานที่พิเศษที่คนบริสุทธิ์สามารถวิ่งไปหลบเพื่อความปลอดภัยได้

๒เมื่อเจ้าซื้อทาสชาวอีบรู^๑ มาคนหนึ่ง เขาจะเป็นทาสรับใช้เจ้าเป็นเวลาหกปี แต่ในปีที่เจ็ด เขาจะได้ รับอิสระโดยไม่ ต้องจ่ายเงิน ๓ถ้าเขามาคนเดียว เขาก็จะไปคนเดียว ถ้าเขาแต่งงาน เมียของเขาจะไปกับเขาด้วย ๔ถ้านายเขาเป็นคนหาเมียให้กับ เขา และนางได้เกิดลูกชายหรือลูกสาวให้กับเขา เมียกับลูกๆของเขาจะเป็นของเจ้านาย ส่วนชายคนนั้นจะออกไปได้แค่คนเดียว

๕ถ้าทาสคนนั้นพูดว่า “ผมรักเจ้านาย ผมรักเมียและลูกๆของผม ผมจะไม่ออกไปเป็นอิสระ” ๖เจ้านายของเขาจะต้องนำตัวเขาไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า โดยพาเขาไปที่ประตูหรือเสา ประตู และเจ้านายของเขาจะเอาเหล็กหมาด ๗เจาะที่หูของทาสคนนั้น เขาจะเป็นทาสรับใช้นายของเขาไปตลอดชีวิต

๘ถ้าชายคนหนึ่งขายลูกสาวไปเป็นทาสนางจะไม่ได้ออกไปเป็นอิสระเหมือนกับพวกทาสชาย ๙ถ้าเจ้านายเอานางมาเป็นเมียน้อยแล้วเกิดไม่ชอบใจนางขึ้นมา เขาต้องยอมให้พ่อ นางมาซื้อนางคืนกลับไป แต่เขาจะต้องไม่ขายนางให้กับคนต่างชาติ ถ้าทำอย่างนั้น ถือว่าเป็นการไม่ซื่อสัตย์กับ นาง ๑๐ถ้าเขายกนางให้กับลูกชายของเขา เขาจะต้องทำกับนางเหมือนกับนางเป็นลูกสาว

๑๑ ถ้าชายคนนั้นเอาเมียอีกคนหนึ่ง เขาจะต้องไม่ลดอาหาร และเสื้อผ้าของเมียเก่า เขาต้องมีเพศสัมพันธ์กับนางเหมือนเดิม ๑๒ แต่ถ้าเขาไม่ให้สามอย่างนี้กับนาง นางก็ออกไปเป็นอิสระได้ โดยไม่ต้องจ่ายเงิน

๑๓ ถ้าคนหนึ่งทำร้ายอีกคนถึงตาย คนนั้นจะต้องถูกประหาร ๑๔ แต่ถ้าเขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าคนนั้น แต่เป็นเพราะพระเจ้าทำให้เกิดขึ้น เราจะจัดสถาน ที่หนึ่งให้ เป็นที่ให้เขาหนีไปอยู่ ๑๕ แต่ถ้าคนหนึ่งโกรธเป็นไฟเป็นไฟต่อเพื่อนบ้าน แล้วยั้งวางแผนและฆ่าเพื่อนบ้านตาย เจ้าต้องเอาตัว เขาออกไปจากแท่นบูชาเรา ๑๖ และประหารเขาเสีย

๑๗ คนที่ทำร้ายพ่อแม่จะต้องถูกประหาร

^{๑๖} คนที่ลักพาตัวคนอื่น จะต้องถูกประหาร ไม่ว่าเขาจะขายคนที่เขาลักพาตัวไป หรือคนนั้นยังคงอยู่ในมือเขาก็ตาม

^{๑๗} คนที่สาปแช่งพ่อแม่จะต้องถูกประหาร

^{๑๘} เมื่อคนหนึ่งตีอีกคน หนึ่งด้วยหินหรือกำปั้น ตอนที่ต่อสู้กัน และคนนั้นไม่ตาย แต่ต้องนอนอยู่เฉยๆ ^{๑๙} ถ้าคนนั้นสามารถลุกขึ้น มาเดินรอบๆด้วยไม้เท้าได้แล้ว คนที่ทำร้ายเขาก็จะพ้นผิด แต่เขาจะต้องจ่ายค่าเสียหาย เวลาให้กับคนเจ็บในระหว่างที่รักษาตัวอยู่

^{๒๐} เมื่อเจ้า นายเอาไม้เท้าตีทาส หญิงหรือทาสชายของเขาตายคามือ เจ้านายคนนั้นจะต้องถูกลงโทษ ^{๒๑} แต่ถ้าทาสคนนั้นไม่ตาย และดี ขึ้นในวันสองวัน เจ้านายคนนั้นก็ไม่ต้องถูกลงโทษ เพราะถือว่าเป็นเงินของเขา

^{๒๒} เมื่อมีคนต่อสู้กัน และไปทำร้ายถูกหญิงที่กำลังท้องอยู่ และทำให้หญิงนั้นแท้งลูก แต่นางไม่เป็นอันตรายอย่างอื่น ชายคนนั้นจะต้องถูกปรับ เป็นเงินตามจำนวนที่สามีของนางเรียกร้อง และตามคำสั่งของผู้ตัดสิน ^{๒๓} แต่ถ้าหญิงคนนั้นบาดเจ็บอย่างอื่นด้วย ต้องใช้ชีวิตแลกด้วยชีวิต ^{๒๔} ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มือต่อมือ ขาต่อขา ^{๒๕} รอยไหม้ต่อรอยไหม้ แผลต่อแผล รอยช้ำต่อรอยช้ำ

^{๒๖} เมื่อเจ้า นายทำร้ายถูกดวงตาของทาสชายหรือ หญิงจนตาบอด เขาต้องปล่อยทาสคนนั้นไปเป็นอิสระ เพราะสิ่งที่เขาทำกับตาของทาสนั้น ^{๒๗} ถ้าเขาตีทาสชายหรือหญิงจนฟันหัก เขาต้องปล่อยทาสคนนั้นเป็นอิสระ เพราะสิ่งที่เขาทำกับฟันของทาสนั้น

^{๒๘} ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงจนตาย จะต้องเอาหินขว้างวัวตัวนั้นจนตาย และห้ามเอาเนื้อของมันมากินด้วย แต่เจ้าของวัวจะพ้นผิด ^{๒๙} แต่ถ้าวัวตัวนั้นเคยขวิดคนมาแล้ว และมีคนเตือนเจ้าของวัวตัวนั้นแล้ว แต่เขาไม่ได้ขังมันไว้ แล้วมันไปขวิดคนตาย เขาต้องเอาหินขว้างวัวตัวนั้นจนตาย และเจ้าของวัวจะต้องถูกประหารด้วย ^{๓๐} แต่ถ้ามีการตั้งค่าไถ่ตัว เจ้าของวัว ต้องจ่ายเงินค่าไถ่สำหรับชีวิตของเขา ตามจำนวนเงินค่าไถ่ที่ตั้งไว้

^{๓๑} ถ้าวัว นั้นขวิดลูกชายหรือลูกสาวใครตาย ก็ใช้กฎเดียวกันนี้จัดการกับเจ้าของวัว

^{๓๒} ถ้าวัวขวิดทาส ชายหรือทาส หญิงของคนอื่นตาย เจ้าของวัวต้องจ่ายเงินสามสิบเชเชล^{*} ให้เจ้าของทาส และวัวตัวนั้นจะต้องถูกหินขว้างจนตาย

^{๓๓} ใครที่เปิดฝาบ่อน้ำทิ้งไว้ หรือขุดบ่อน้ำแล้วไม่ห่อะโรปิด มัน แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตาย ^{๓๔} เขาจะต้องจ่าย เงินชดใช้ให้เจ้าของสัตว์ แต่สัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อน้ำ

^{๓๕} ถ้าวัวใครไปขวิดวัวของเพื่อนบ้านจนตาย พวกเขาจะต้องขายวัวที่ยังมีชีวิตอยู่ และเอาเงินมาแบ่งกันคนละครึ่ง และพวกเขาถือเอาเนื้อ วัวตัวที่ตาย นั้นมาแบ่งกันด้วย

^{๓๖} แต่ถ้ารู้กันไปทั่วว่า วัวตัวนั้นชอบขวิด แต่เจ้าของไม่ยอมขังมันไว้ เจ้าของวัวตัวนั้นจะต้องชดใช้วัวตัวใหม่ให้ แต่วัวตัวที่ตายก็จะเป็นของเขา เมื่อมีคนขโมยวัวหรือแกะไปฆ่า หรือไปขาย เขาจะต้องชดใช้ ถ้าขโมยวัวหนึ่ง ตัวต้องชดใช้ด้วยวัวห้าตัว ถ้าขโมยแกะหนึ่งตัวต้องชดใช้ด้วยแกะสี่ตัว

กฎเกี่ยวกับการชดใช้

^{๑-๔} ถ้าขโมยถูกจับและถูกตีจนตาย **๒๒** ในขณะที่กำลังบุกเขาไปในบ้านตอนกลางคืน คนเขาก็ไม่มีความผิด แต่ถ้าฆ่าในตอนกลางวัน คนที่ฆ่าก็จะมีผิด เป็นฆาตกร ถ้าจับขโมยไม่ได้ ขโมยนั้นจะต้องชดใช้เต็มจำนวน ถ้าเขาไม่มีจะชดใช้ เขาจะต้องถูกขายไปเป็นทาส เพราะการขโมยนั้น ถ้าสิ่งที่เขาขโมยมา ไม่ว่าจะป็นวัวตัวผู้ ลา หรือแกะ ยังมีชีวิตอยู่ เขาต้องชดใช้เป็นสองเท่า

^๕ ถ้าใครปล่อยให้สัตว์ของเขาเข้าไปทำลายท้องทุ่งหรือไร่ ร่องุ่นของคนอื่น หรือปล่อยให้ฝูง สัตว์ของเขาเข้าไปกินหญ้าในท้องทุ่งของคนอื่น เขาต้องเอาของที่ดีที่สุด ในทุ่งนา และไร่ ร่องุ่นของเขาเองมาชดใช้ให้กับคนที่ได้รับความเสียหายนั้น

^๖ ถ้าใครจุดไฟเผาพงพนาม แล้วลามไปเผา กองข้าวหรือรวงข้าว หรือทุ่งนาของคนอื่น เขาจะต้องชดใช้สิ่งที่ถูกเผาไปนั้น

^๗ ถ้าใครฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้าน และมันถูกขโมยไปจากบ้านของเพื่อนคนนั้น ถ้าจับขโมยไม่ได้ ขโมยนั้นจะต้องชดใช้

*๒๑:๓๒ เงินสามสิบเชเชล เป็นราคาสำหรับทาสคนใหม่ หนึ่งเชเชล เท่ากับ ๑๖.๔ กรัม

ให้เต็มจำนวน ๘ แต่ถ้าจับขโมยไม่ได้ ต้องเอาเจ้าของบ้านไปอยู่ต่อ หน้าพระเจ้า เพื่อพิสูจน์ว่าเป็นเจ้าของบ้านหรือ เปล่าที่ขโมยทรัพย์สินของเพื่อนบ้านไป

๙ ถ้าเกิดการได้ เลียงกันขึ้นเมื่อเจอของที่หาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัวตัวผู้ ลา แกะ เสื้อผ้า หรืออะไรก็ตามที่หายไป ถ้าต่างคนต่างบอกว่า “นี่ของฉัน” ทั้งสองคนจะต้องไปพบพระเจ้า คนที่พระเจ้าตัดสินว่าเป็นคนผิด จะต้องชดใช้ให้กับเพื่อนบ้านของเขาสองเท่า

๑๐ ถ้ามีใครฝาก ลา หรือวัวตัวผู้ หรือแกะ หรือสัตว์ชนิดไหนก็ตาม ไว้กับเพื่อนบ้าน แล้วมันเกิดตายไป หรือบาดเจ็บหรือมีใครไล่ต้อนไป โดยไม่มีใครเห็น ๑๑ ทั้งสองคนจะต้องไปสาบานต่อพระ ยาร์เวห์ เพื่อพิสูจน์ว่าเขาเอาทรัพย์สินของเพื่อนบ้านไปหรือ เปล่า เจ้าของสัตว์นั้นจะต้องยอมรับการสาบาน นี้ และเพื่อนบ้านคน นั้นก็ไม่ ต้องชดใช้อะไรเลย ๑๒ แต่ถ้าเพื่อนบ้านคนนั้นขโมยสัตว์นั้นไป จริง เขาจะต้องชดใช้ให้กับเจ้าของสัตว์ ๑๓ ถ้าสัตว์ปามาฉีกเนื้อสัตว์นั้น เพื่อนบ้านคนนั้นจะต้องเอาซากสัตว์มาให้ดู เขาก็ไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย

๑๔ แต่ถ้ามีใครขอยืมอะไรจากเพื่อนบ้าน และมันเกิดได้รับบาดเจ็บหรือตายขึ้นมา ในขณะที่เจ้าของไม่ อยู่ เขาจะต้องชดใช้เต็มจำนวน ๑๕ แต่ถ้าเจ้าของอยู่ ด้วย เขาก็ไม่ต้องชดใช้ให้ แต่ถ้าคนๆ นั้นเขาสัตว์นั้นมา เขาก็ไม่ต้องชดใช้ เพราะค่าเช่าที่พอสำหรับค่าชดใช้แล้ว

๑๖ ถ้าชาย ใดล่อลวงหญิง สาวบริสุทธิ์ที่ยังไม่ได้หมั้น หม้าย และได้มีเพศสัมพันธ์กับนาง ชายคน นั้นจะ ต้องจ่ายค่าสินสอดเต็มจำนวน เพื่อรับนางมาเป็นเมีย ๑๗ แต่ถ้าพ่อของนางหัว ทุตติตติน ซาตกก็ ไม่ยอมยกนางให้กับชายคน นั้น เขาก็ยังจะ ต้องจ่ายค่าชดใช้เท่ากับค่าสินสอดของหญิงบริสุทธิ์

กฎอื่นๆ

๑๘ หญิงคน ไหนที่เป็นแม่มดหมอมผี ต้องตาย

๑๙ ใครร่วมเพศกับสัตว์ คน นั้นจะต้องถูกประหาร

๒๐ ใครเช่น ไหว้พวกพระ อื่นที่ไม่ใช่พระ ยาร์เวห์ ต้องถูกประหาร

๒๑ เจ้าต้องไม่ทำรุนแรงหรือข่มเหงคนต่างชาติ เพราะว่าพวก เจ้าก็เคยเป็นคนต่างชาติในแผ่นดินอียิปต์มาก่อน

๒๒ พวก เจ้าต้องไม่ทำร้ายหญิง หม้ายหรือเด็กกำพร้า ๒๓ ถ้าเจ้าทำร้ายพวกเขา พวกเขาก็จะมาร้อง ทุกข์กับเรา และเราก็จะฟังเสียงร้องทุกข์ของพวกเขา ๒๔ เราจะโกรธและเราจะฆ่าพวก เจ้าด้วยดาบ เมียพวก เจ้าก็จะกลายเป็นหม้าย ลูกของพวก เจ้าก็จะกลายเป็นเด็กกำพร้า

๒๕ ถ้าเจ้าให้คนจนในหมู่คนของ เรายืมเงิน เจ้าต้องไม่ทำตัวเป็นเจ้า หนี้เขา และห้ามคิดดอกเบี้ยเขาด้วย ๒๖ ถ้าเจ้ายึดเสื้อของเพื่อนบ้านไว้เป็นมัดจำ เจ้าต้องคืนเสื้อ นั้นให้กับเขาก่อนอาทิตย์ตกดิน ๒๗ เพราะมันเป็นผ้า ผืนเดียวที่เขาเอา ไว้ห่มร่างกาย แล้วกลางคืนเขาจะเอาอะไรหม่นนอน เมื่อเขามาร้องทุกข์กับเรา เราก็จะฟัง เพราะเราสงสารเขา ๒๘ เจ้าต้องไม่หมิ่นประมาทพระเจ้า หรือสาปแช่งผู้นำประชาชนของเจ้า

๒๙ เจ้าจะต้องไม่เก็บผลผลิตอันอุดม สมบูรณ์ หรือนำผลไม้ที่เจ้าผลิตได้ครั้งแรกเอาไว้เอง และเจ้าต้องยกลูกชายคนโตของเจ้าให้กับเรา ๓๐ เจ้าต้องทำอย่างเดียวกันกับวัวตัวผู้และแกะของ เจ้า สัตว์หีบปีที่เพิ่งเกิดมา ให้มันอยู่กับ แม่ของ มันก่อนในเจ็ดวันแรก ในวันที่แปดเจ้าถึงยกมันให้กับเรา

๓๑ พวก เจ้าจะต้องเป็นประชาชนที่อุทิศไว้ให้กับเรา เมื่อที่ถูกสัตว์ ป่าฉีกกินในท้องทุ่ง พวก เจ้าต้องไม่ เอามากิน แต่เอาไปโยนให้หมากินซะ

๓๒ เจ้าต้องไม่แพร่กระจายข่าว ลือที่ไม่จริงออกไป อย่าไปรวมมือกับคนชั่วเป็นพยานเท็จ

๓๓ เจ้าต้องไม่ทำ ชั่วเพราะอยากทำตามคนส่วนใหญ่ เจ้าต้องไม่เป็นพยาน เท็จในคดีโต้แย้ง เพื่อปิดเบือนความยุติธรรม เพราะต้องการเอาใจคนส่วนใหญ่ ๓๔ หรือเข้าข้างคนจนในคดีของเขา เพราะเห็นว่าเขาจน

๓๕ เมื่อเจ้าเผชิญไปเจอวัวตัวผู้หรือลาของศัตรูที่เดินหลง ทางมา เจ้าต้องเอาไปคืนเจ้าของมัน

๓๖ เมื่อเจ้าเห็นลาของ ศัตรู กำลังล้ม ลง เพราะแบกของ หนัก เจ้าต้องไม่ ทิ้งไว้ อย่างนั้น เจ้าต้องเข้าไปช่วยมัน

๖ เจ้าต้องไม่ปล่อยให้เพื่อนบ้านที่ยากจน ไม่ได้รับความเป็นธรรมในคดีโต้แย้งของเขา
 ๗ เจ้าต้องไม่ฟ้อง ร้องคน อื่นในเรื่องที่ไม่เป็นจริง อย่าฆ่าคนบริสุทธิ์และคนที่ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาเรา เพราะเราจะไม่ยกโทษให้กับคนที่ทำผิดนั้นเลย

๘ เจ้าต้องไม่รับสินบน เพราะสินบนจะทำให้คนตาบอด และบิดเบือนความยุติธรรมที่คนบริสุทธิ์ควรจะได้รับ

๙ เจ้าต้องไม่กดขี่คนต่างด้าว พวกเขาจะรู้ดีว่ามันรู้สึกยังไงที่เป็นคนต่างด้าว เพราะพวกเขาเคยเป็นคน ต่างด้าวมาก่อนในแผ่นดิน อียิปต์

๑๐ เจ้าสามารถเพาะปลูกบนแผ่นดิน ดินของเจ้า และเก็บเกี่ยวผลผลิตของ มันในหกปี
 ๑๑ แต่ในปีที่ เจ็ด เจ้าต้องปล่อยให้มัน พักห้ามเพาะปลูก ถ้ามีพืช ผลอะไรงอกออกมา ก็ทิ้งไว้ให้คนจนมาเก็บกิน ส่วนที่เหลือจากคนจน สัตว์ป่าก็จะมากิน ส่วนไร่ร่องนและไร่มะกอกของเจ้า ก็ให้ทำอย่างเดียวกัน

๑๒ ให้เจ้าทำงานเป็นเวลาหกวัน แต่ในวันที่เจ็ด ให้เจ้าหยุดพัก ผ่อน เพื่อวัวตัวผู้ และลาของ เจ้าจะ ได้พัก ผ่อนด้วย และลูกชายของทาส หญิงของ เจ้าและชาวต่างด้าวจะได้สดชื่นขึ้นด้วย

๑๓ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้บอกกับพวกเจ้านี้ ให้เชื่อฟังให้ดี และอย่าอ้างถึงชื่อของพวกพระอื่น ชื่อของพระเหล่านั้นไม่ควรจะออกมาจากปากของเจ้า

สามเทศกาลที่ต้องจัดทุกปี

(อพย. ๓๔:๑๘-๒๖; ฉับ. ๑๖:๑-๑๗)

๑๔ ในหนึ่งปี เจ้าจะต้องเฉลิมฉลองเทศกาลให้กับ เราสามครั้ง ๑๕ เทศกาลแรก จะเป็นเทศกาลขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เจ้าจะต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เป็นเวลาเจ็ด วัน ในวันที่เราได้สั่งไว้ ในเดือนอาบีบ เพราะพวกเจ้าได้ออกมาจากอียิปต์ในเดือนนั้น และให้แต่ละคนนำเครื่องบูชาถวายกับเราด้วย

๑๖ เทศกาลที่สองจะเป็นเทศกาลเก็บเกี่ยว ผลผลิตแรกจากสิ่งที่เจ้าได้เพาะปลูกในท้องทุ่งของเจ้า

และเทศกาลที่ สาม จะเป็นเทศกาลเก็บเกี่ยวปลายปี จะเป็นเทศกาลเก็บรวบรวมผลผลิตจากท้องทุ่งของเจ้าตอนปลายปี

๑๗ ผู้ชายทุกคนของพวกเจ้า จะต้องมาอยู่ต่อ หน้าพระ ยาค์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ในสามเทศกาลนี้

๑๘ เจ้าต้องไม่ถวายขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ตอนที่เจ้าถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชาให้กับเรา และจะต้องเผาไหม้ของสัตว์จากเครื่องบูชาของเราในวันนั้นเลย อย่าปล่อยให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น

๑๙ ทุกๆ ปี เจ้าต้องเอาผลผลิตที่ดีที่สุด ที่เก็บเกี่ยวครั้งแรกในปี นั้นไปยังสถานที่นมัสการพระยาค์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

เจ้าต้องไม่ต้มลูกแพะในนมของแม่มัน

พระเจ้าช่วยชาวอิสราเอล ยึดแผ่นดินของตน

๒๐ เราจะส่งทูตสวรรค์ให้ไปนำหน้าเจ้า ให้ไปคุ้มครองเจ้าในระหว่างทาง และให้นำเจ้าไปยังสถานที่ที่เราได้เตรียมไว้แล้ว ๒๑ ให้เชื่อฟังและติดตามทูตสวรรค์และอย่าไปกบฏต่อเขา เพราะเขาจะไม่อภัยให้กับความผิดของพวกเจ้า เพราะเราให้อ่านากับเขาอย่างเต็มที่ ๒๒ แต่ถ้าเจ้าเชื่อฟังคำของเขาจริงๆ และทำตามทุกอย่างที่เราบอก เราจะเป็นศัตรูกับศัตรูเจ้า และจะต่อสู้กับศัตรูของเจ้า ๒๓ เมื่อทูตสวรรค์ของเรา นำหน้าเจ้าไป และนำเจ้าไปพบกับชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวคานาอัน ชาวฮิวต์ และชาวเยบูนส เราจะทำลายพวกเขาเสีย

๒๔ เจ้าต้องไม่ก้ม กราบพระต่างๆของพวกเขา หรือบูชาพวกมัน หรือทำตามที่เขาทำกัน แต่เจ้าจะต้องทำลายรูปเคารพของพวก เขาทิ้งเสียให้สิ้นซาก และทุบพวกเสาศักดิ์สิทธิ์ ของพวก เขาให้แตกละเอียด ๒๕ ถ้าพวกเจ้ารับใช้พระ ยาค์เวห์พระเจ้าของเจ้า พระองค์จะอวยพรอาหารและน้ำของเจ้า และเราจะเอาเชื้อ โรคออกไปจาก เจ้า ๒๖ จะ

*๒๓:๑๕ เดือนอาบีบ ให้ดูอธิบายศัพท์ บทที่ ๑๒:๒

†๒๓:๒๔ เสาศักดิ์สิทธิ์ หรือ "อนุสาวรีย์" ในที่นี้คือพวกก้อนหินที่ประชาชนใช้ในการสักการะบูชาพวกพระของพวกเข

ไม่มีใครหญิงคนไหนในแผ่นดินของเจ้า ที่จะ
แถม ลูกหรือเป็นหมั้น เราจะทำให้เจ้ามีอายุ
ยืนยาว

^{๒๗}เราจะส่งความสยดสยองของเราไปก่อน
ที่เจ้าจะไป ถึง *และเราจะทำให้เกิดความ
โกลาหลวุ่นวายกับประชาชนทั้งหมดที่เจ้าจะ
ไปเผชิญหน้าด้วย เราจะทำให้ศัตรูของ เจ้า
หัน หลังหนีต่อ หน้าเจ้า ^{๒๘}เราจะส่งฝูงแตน
^๑ลวงหน้าเจ้าไปก่อน เพื่อไปขบไล่ชาวฮิวไตต์
ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ออกไปจากหน้า
เจ้า ^{๒๙}เราจะไม่ขบไล่พวกเขาไปจนหมดใน
หนึ่งปี เพื่อว่าแผ่นดินนี้จะ ได้ไม่ร้างจนทำให้
สัตว์ป่าเพิ่มทวีคูณขึ้นทำร้ายเจ้าได้ ^{๓๐}เราจะ
คอยจับไล่พวกเขาออก ไปทีละเล็กทีละ
น้อย จนกว่าเจ้าจะเพิ่มทวีขึ้นจนครอบครอง
แผ่นดินทั้งหมดไว้

^{๓๑}เราจะกำหนดเขตแดนของ เจ้า ให้เริ่ม
จากทะเลแดง ^๒ไปจนถึงทะเลของชาวฟิลิส
เตีย และจากที่เปลาเบเลียแห่ง แล้งจนถึง
แม่น้ำเฟรติส เราจะยกคนที่อาศัยอยู่บนดิน
แดนนั้นให้อยู่ในกำมือเจ้า และเจ้าจะขบไล่
พวกเขาออกไปต่อหน้าเจ้า

^{๓๒}เจ้าต้องไม่ไปทำสัญญาเป็นพันธมิตร
กับพวกเขา หรือกับพวกพระของพวกเข ^{๓๓}พวกเขาจะต้องไม่อยู่ในดินแดนของ เจ้า
เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ทำให้เจ้าต้องทำบาป
ต่อเรา ไม่อย่างนั้นเจ้าอาจจะไปรับใช้พวก
พระของพวกเขซึ่งจะเป็นกับดักสำหรับเจ้า

พระเจ้าและชาวอิสราเอลทำสัญญากัน

๒๔ ^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้า
กับอาโรน นาตบ และอาบีฮู รวมทั้ง
พวกผู้อาวุโสอีกเจ็ดสิบคน ให้ขึ้นไปหาพระ
ยาห์เวห์ และให้ก้มกราบอยู่ห่างๆ ^๒และให้

แต่โมเสสเท่านั้น เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์ คน
อื่นๆที่เหลือห้ามเข้ามาใกล้ อย่าให้ประชาชน
ขึ้นมากับโมเสส”

^๓แล้วโมเสสก็มาบอกกับประชาชน ถึง
คำพูดทุก คำของพระ ยาห์เวห์ และคำ สั่ง
ทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งหมดก็ตอบเป็น
เสียงเดียวกันว่า “เราจะทำตามทุกสิ่งที่พระ
ยาห์เวห์พูด”

^๔โมเสสจึงจดทุกคำพูดของพระยาห์เวห์ไว้
วันต่อมา เขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่น
บูชาที่ตีนเขา แท่นนี้มีเสลี่ยงสองต้น ซึ่งเป็น
สิ่งที่แท่นสิบสองเผ่าของอิสราเอล

^๕โมเสสได้ใช้ให้คน หนึ่งมของชนชาติ
อิสราเอล ไปเอาวัวตัวผู้ไปถวายเป็นเครื่อง
เผาบูชา และเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับ
พระยาห์เวห์

^๖โมเสสเอาเลือดครึ่งหนึ่งใส่ไว้ในพวกขาม
และเอาอีกครึ่งหนึ่งไปพรมบนแท่นบูชา ^๗

^๗โมเสสได้เอาหนังสือแห่งข้อตกลงออกมา
และอ่านมันให้กับประชาชนฟัง พวกเขาต่าง
ก็พูดว่า “พวกเราจะทำตามและเชื่อฟังสิ่งที่
พระยาห์เวห์ได้พูดมาทั้งหมด”

^๘โมเสสจึงเอาเลือดที่อยู่ในพวกขาม มา
พรมให้กับประชาชน เขาพูดว่า “นี่คือเลือด
แห่งข้อตกลง ที่พระยาห์เวห์ได้ทำไว้กับพวก
ท่าน ตามคำพูดทั้งหมดที่เขียนไว้นี้”

^๙โมเสส อาโรน นาตบ และอาบีฮู รวมทั้ง
พวกผู้ใหญ่ชาวอิสราเอลทั้งเจ็ดสิบคนเดินขึ้นไป ^{๑๐}และเห็นพระเจ้าของชาวอิสราเอล พิน
ที่ ร่องใต้เท้าของพระองค์เป็นพลอยไพลินที่
ใสเหมือนท้องฟ้า ^{๑๑}พวกเขาเห็นพระองค์
Sแต่พระองค์ก็ไม่ ได้ทำลายพวกเขาหัวหน้า
ประชาชนชาวอิสราเอลเหล่านี้ พวกเขาได้
กินและดื่มต่อหน้าพระองค์

*๒๓:๒๗ เราจะ ... จะไปถึง คงหมายความว่าข่าวคราวเกี่ยวกับพลังอำนาจของพระยาห์เวห์
จะไปถึงก่อนพวกเขา และศัตรูของพวกเขาจะตกใจกลัว

†๒๓:๒๘ แตน แมลงชนิดหนึ่งเหมือนตัวต่อหรือผึ้ง อาจจะหมายถึงตัวแตนจริงๆหรืออาจจะ
หมายถึงทูตสวรรค์หรือพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

‡๒๓:๓๑ ทะเลแดง หรือ “ทะเลต้นกก” ดูเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ๑ พงศกัศตรีย์ ๙:๒๖

§๒๔:๖ พรมบนแท่นบูชา เลือดที่ใช้ประทับลงบนข้อสัญญาระหว่างพระเจ้าและประชาชน
มันจะถูกพรมลงบนแท่นบูชาเพื่อแสดงว่าพระเจ้าได้ร่วมลงนามในข้อสัญญานั้น

§๒๔:๑๑ พวกเขาเห็นพระองค์ ในพระ คัมภีร์กล่าวไว้ว่า ประชาชนจะไม่สามารถเห็น
พระเจ้า แต่พระเจ้าต้องการให้หัวหน้าเหล่านี้รู้ว่าพระองค์อยู่กับพวกเขาจริงๆ ดังนั้นพระองค์
จึงปรากฏต่อหน้าพวกเขา

โมเสสขึ้นไปรับกฎจากพระเจ้า

๑๒ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ขึ้นมาหา เรubenภูเขา และคอยเราที่นั่น เพื่อเราจะให้ แผ่นหินสองแผ่น ที่มีกฎและพวกคำสั่งสอน ที่เราได้เขียนไว้สำหรับสอนพวกเขา”

๑๓ โมเสสและโยชูวาผู้ช่วยของโมเสสลุก ขึ้น และโมเสสขึ้นไป ที่ภูเขาของพระเจ้า ๑๔ แต่เขาได้พูดกับพวกผู้ อาวุโสพวก นั้นว่า “ให้คอยพวก เราอยู่ที่ นี้ จนกว่าพวก เราจะ กลับมาหาพวก ท่าน อาโรนและเฮออร์จะอยู่ กับพวกท่าน ใครที่มีเรื่องฟ้องร้องกัน ก็ให้ไป หาสองคนนี้”

โมเสสพบกับพระเจ้า

๑๕ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาและเมฆก็ปกคลุม ภูเขาอยู่ ๑๖ รัศมีของพระ ยาห์เวห์ ได้ลง มาอยู่บนภูเขาซี นาย และเมฆได้ปกคลุม ภูเขาบนอวยุก วัน แล้วในวันที่ เจ็ด พระ ยาห์เวห์ได้เรียกโมเสสจากท่ามกลางเมฆ นั้น ๑๗ สำหรับประชาชนชาวอิสราเอลแล้ว รัศมีของพระยาห์เวห์ ดูเหมือนกับเปลวไฟที่ กำลังเผา ผลาญยอด เขาอยู่ ๑๘ โมเสสเข้าไป ในเมฆนั้น และขึ้นไปยังภูเขา โมเสสอยู่บน ภูเขาบนสี่สิบวันสี่สิบคืน

ของถวายใช้ทำสิ่งศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๓๕:๔-๙)

๒๕ ๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “บอกกับประชาชนอิสราเอลให้ นำ ของถวายมาให้เรา ให้แต่ละคนตัดสินใจเอง ว่า เขาอยากให้อะไรกับเรา แล้วให้เจ้ารับ ของ ถวายนี้แทนเรา ๓ ของ ถวายที่เจ้าจะได้อรับจากพวกเขา คือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ ๔ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วงและสีแดงเข้ม ผ้าลินิน ๕ อย่างดี ขนแพะ ๖ หนึ่งแกะตัวผู้ หนึ่งปลา โลมา ๗ ไม้กระถิน ๘ น้ำมันสำหรับจุดตะเกียง เครื่องเทศที่ใช้ทำน้ำมันสำหรับเจิม และทำ เครื่องหอม ๙ หินจำพวกนิลและพลอยที่จะ เอาไปฝังในเอโฟด และถุงผ้าที่บอก

เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

๑๐ แล้วให้พวก เขาสร้างสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ ให้กับ เรา และเราจะอยู่ท่ามกลางพวก เขา ๑๑ เราจะแสดงให้เห็นว่าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และ เครื่องใช้ไม้สอยของมัน มีรูปร่างหน้าตาเป็น อย่งไร พวกเจ้าจะต้องสร้างตามแบบนั้นทุก อย่ง

หีบศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๓๗:๑-๙)

๑๐ ให้พวก เขาทำหีบด้วยไม้ กระถิน ที่มี ความ ยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง สูงหนึ่งศอกครึ่ง ๑๑ หีบ นั้นจะต้องเคลือบ ด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้าน ในและด้าน นอก เจ้าต้องทำขอบของ หีบด้วยทอง โดย รอบ ๑๒ ทำห่วงทองคำสี่ ห่วงสำหรับหีบ นั้นและติด ห่วง นั้นไว้ที่ขาทั้งสอง ขา ติดสองห่วงไว้ด้าน หนึ่งและอีกสองห่วงไว้อีกด้านหนึ่ง ๑๓ ให้ทำ คานที่ทำด้วยไม้ กระถินและเคลือบคานด้วย ทองคำ ๑๔ สอดคานเหล่านี้ นั้นเข้าที่ห่วงด้าน ข้างของ หีบ เพื่อใช้ยกหีบ นั้น ๑๕ คานเหล่านี้ นั้นจะต้องสอดอยู่ในห่วงของ หีบและต้องไม่ ถอดออกจากหีบเลย

๑๖ ให้เจ้าใส่แผ่น หินสอง แผ่นที่มีข้อ ตกกลง เขียน ไว้ ที่เราจะให้กับ เจ้าลงในหีบ นั้น ๑๗ เจ้าจะต้องทำฝา หีบขึ้นจากทองคำบริสุทธิ์ ตรงฝาที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ฝา หีบจะมีความ ยาวสองศอกครึ่ง กว้าง หนึ่งศอกครึ่ง ๑๘ ให้สร้างเค ครอบสอง องค์ด้วย ทองคำ เจ้าต้องขึ้นรูปเค ครอบนี้ด้วยก้อน และ ตั้งแต่ละองค์ไว้ที่ปลายของฝาหีบทั้งสองข้าง ๑๙ ตั้งไว้ที่ปลายทั้งสองข้างของฝาหีบที่ความ ไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ให้สร้างเค ครอบ ทั้งสอง องค์นั้นติดเป็นเนื้อเดียวกับฝา หีบที่ ปลายทั้งสอง ๒๐ ครอบทั้งสององค์นั้นไม่มีกึ่ง ทั้งสองข้างที่กางออก ปีกด้านหนึ่งของครอบนั้น ทำให้เกิดเงาขึ้นบนฝา หีบที่ความไม่บริสุทธิ์ จากบาปจะถูกชำระ และเค ครอบทั้ง สองหัน

*๒๕:๔ ผ้าลินิน ผ้าที่ทอมาจากใยของพืชประเภทต้นปอ

†๒๕:๑๐ สองศอกครึ่ง หรือ ๑.๓๑ เมตร

‡๒๕:๑๐ หนึ่งศอกครึ่ง หรือ ๗๘.๗๕ เซนติเมตร

หน้าเข้าหากัน ทั้ง สองจะหันหน้าไปทางที่ซึ่ง
 ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ
 ๒๑ ให้เจ้าเอาผ้า หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จาก
 บาปจะถูกชำระ มาวางลงบนหีบ นน และใส่
 หลก ฐานที่เราจะมอบให้เจ้าลงไปบนหีบ นน
 ๒๒ ตรงนี้แหละ เราจะพบกับ เจ้าเหนือผ้าหีบ
 ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ที่อยู่
 ระหว่างเศรฐทั้งสองนั้น ซึ่งอยู่บนหีบแห่งข้อ
 ตกลง เราจะบอกเจ้าทุก เรื่องที่เราอยากให้
 เจ้าไปสั่งกับประชาชนชาวอิสราเอล

โต๊ะวางขนมปัง

(อพย. ๓๗:๑๐-๑๖)

๒๓ ให้เจ้าเอาไม้ กระจินมาทำโต๊ะที่มีความ
 ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก สูงหนึ่งศอก
 ครึ่ง ๒๔ ให้เคลือบโต๊ะ นนด้วยทองคำบริสุทธิ์
 และทำลวดลายด้วยทองคำบริสุทธิ์รอบๆ
 โต๊ะ ๒๕ ทำกรอบกว้างหนึ่งฝ่ามือรอบๆโต๊ะ
 และทำลวดลายบนกรอบ นน ๒๖ แล้วทำห่วง
 ทองคำสี่ ห่วงเอาไว้ติดกับมุมขาโต๊ะทั้งสี่ มุม
 ๒๗ ห่วงทั้งสี่ ห่วงจะต้องติดอยู่กับกรอบเพื่อ
 ยึดคานเวลาหามโต๊ะ ๒๘ ให้ทำคานด้วยไม้
 กระจินและเคลือบมันด้วยทองคำ คานนี้จะ
 ใช้หามโต๊ะ ๒๙ ให้เจ้าทำพวกจาน ชาม ไห
 และโกที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้จะ
 ต้องทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ๓๐ ให้จัดขนมปัง
 ไว้บนโต๊ะตรงหน้าเราอย่าให้ขาด

ตะเกียงที่มีขาตั้ง

(อพย. ๓๗:๑๗-๒๔)

๓๑ ให้เจ้าทำตะเกียงที่มีขา ตั้งด้วยทองคำ
 บริสุทธิ์ ให้ขึ้นรูปฐานและลำตัวของตะเกียง
 ที่มีขา ตั้งด้วยค้อน ส่วนฐาน ดอก ตัว ดอก
 และกลีบดอกให้ทำติดเป็นเนื้อเดียวกัน

๓๒ ให้มีก้านหก ก้านยื่นออกมาจากตะเกียง
 ที่มีขา ตั้งนั้น ข้าง ละสามก้าน ๓๓ แต่ละ
 ก้านจะต้องมีดอกไม้สามดอกที่เหมือนดอก
 อัล มอน ต์ ทุกๆดอกให้มีฐาน ดอกและกลีบ
 ดอก ให้ทำตามนี้ทุกก้าน ๓๔ สำหรับลำตัว
 ตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น ให้มีถ้วยสี่ใบที่มีรูปร่าง
 เหมือน กับดอกอัล มอน ต์ มีฐาน ดอกและ
 กลีบดอก ๓๕ ใต้ทั้งหมดๆ ทั้งหกกิ่งที่ยื่นออก
 มาจากลำ ตัวของตะเกียงที่มีขา ตั้งนั้น จะ
 ต้องมีฐาน ดอกติดเป็นเนื้อเดียวกัน ๓๖ ฐาน
 ดอกและก้านเหล่านี้ นั้นจะต้องทำให้ติดเป็น
 เนื้อเดียวกัน ทุกชิ้น ส่วนของตะเกียงที่มี
 ขา ตั้งนั้น จะต้องใช้ค้อนขึ้น รูปจากทองคำ
 บริสุทธิ์ ๓๗ ให้ทำตะเกียง ๕ ใต้วางใส่ที่
 ตะเกียงที่มีขา ตั้งนั้น แล้วจุดตะเกียงเหล่านี้น
 เพื่อตะเกียงเหล่านี้นจะได้ส่อง แสงไปยัง
 พื้นที่หน้าตะเกียงที่มีขา ตั้ง ๓๘ ให้ใช้ทองคำ
 บริสุทธิ์ทำกรรไกรตัดใส่ตะเกียงและถาดใส่
 ใส่ตะเกียงที่ติดนั้น ๓๙ ข้ว ของเครื่อง ใช้
 ทั้งหมดจะต้องใช้ทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะ
 ลันต์ ๔๐ ให้เจ้าทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบที่เราได้
 ให้เจ้าดูบนภูเขานี้

เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๓๖:๘-๓๔)

๒๖ ๑ ให้เจ้าสร้างเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ด้วย
 ม่านสีบ ฝืนที่ทำจากผ้า ลินินเนื้อ ดี
 และผ้าที่ทำจากด้ายสีน้ำเงิน สี ม่วงและสี
 แดงเข้ม บักลายเศรฐลงไปอย่างประณีตบน
 ผ้า ม่านนั้นด้วย ๒ ให้ม่านแต่ละฝืนยาวยี่สิบ
 แแปดศอก รั้วกว้างสี่ศอก ๓ ทุกฝืนต้องมีขนาด
 เท่ากันหมด ๔ ผ้า ม่านห้าฝืนจะถูกเกี่ยวเข้า
 ด้วยกันเป็นฝืนใหญ่ และที่เหลืออีกห้าฝืนก็
 จะเกี่ยวเข้าด้วย กันด้วย ๕ เอาผ้าสีน้ำเงินทำ
 เป็นหูติด ไว้กับขอบผ้า ม่านฝืน ใหญ่ทั้งสอง
 ฝืนนั้น ๕ ให้ที่ขอบม่านแต่ละฝืนทำห้าสิบหู

*๒๕:๒๓ สองศอก หรือ ๑.๐๕ เมตร
 †๒๕:๒๓ หนึ่งศอก เท่ากับ ๑ ฟุต ๘.๖๒ นิ้ว หรือ ๕๒.๕ เซนติเมตร
 ‡๒๕:๓๗ ตะเกียง ตะเกียงเหล่านี้นี้มีลักษณะเป็นชามเล็กๆไว้เติมน้ำมันลงไปและใส่ใส่
 ตะเกียงลงไป ใช้จุดเพื่อให้ความสว่าง
 §๒๕:๓๔ หนึ่งตะลันต์ หรือ ๓๔.๕ กิโลกรัม
 §๒๖:๒ ยี่สิบแปดศอก หรือ ๑๔.๗ เมตร
 **๒๖:๒ สี่ศอก หรือเท่ากับ ๒.๑ เมตร

และให้หูของทั้งสองม่านอยู่ตรง กัน ๖ แล้ว ให้เจ้าทำตะขอจากทองคำห้า ลิบอัน เอาไว้ เกี่ยวผ้า ม่านเหล่านี้ นั้นเข้าด้วย กันให้เป็นผืน เดียวกัน

๗ เจ้าต้องทำผ้า ม่านขึ้นอีกสิบ เอ็ดผืนจาก ขนแพะ เพื่อไปคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นี้อีกชั้น หนึ่ง ๘ ผ้า ม่านขน แพะแต่ละผืนยาวสามลิบ สอก ๙ กว้างสี่ศอก ทุกผืนเท่ากันหมด ๙ เอา ห้าผืน แรกมาเกี่ยวติด กันเป็นผืน ใหญ่ ที่ เหลืออีกหก ผืน ก็เอามาเกี่ยวติด กันเป็นอีก หนึ่งผืน ใหญ่ แล้วให้พับผ้าของผืนที่ หกที่ คลุมอยู่ด้าน หน้าของเต็นท์ นั้น ๑๐ เจ้าต้อง ทำหูไว้ที่ขอบผ้า ม่านของผ้าชั้นบน สุดของ ชุด แรก และทำอย่างเดียวกันกับผ้าชั้นบน สุดทั้งสองผืน ใหญ่ในผืน ละห้า ลิบหู ๑๑ และ ทำตะขอจากทองสมฤทธิ ไว้เกี่ยวกับหูของ ผ้า ม่านทั้งสองผืน นั้นให้เป็นผืนเดียวกัน ๑๒ ส่วนของผ้า ม่านครั้งที่ เหลือให้แขวนห้อย ลงด้าน หลังของเต็นท์ ๑๓ และส่วนของผ้า ที่ เหลืออีกข้าง ละหนึ่งศอก ๑ ให้แขวนห้อย ลงมาปิดด้าน ข้างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง ข้าง ๑๔ เอาหนังแกะตัวผู้ทำเป็นหลังคาเต็นท์ ชั้นใน ส่วนหลังคาเต็นท์ชั้นนอก ให้ทำจาก หนังปลาโลมา

๑๕ ให้เจ้านำไม้ กระถินมาทำเป็นกรอบค้ำ เต็นท์ ๑๖ กรอบ นี้มีความ สูงลิบศอก ๙ กว้าง หนึ่งศอกครึ่ง ๑๗ ที่ส่วนปลายของไม้ทั้งสอง ข้างทำเป็นเดือยไว้สองเดือยเพื่อเชื่อมไม้ ให้ติด กัน กรอบ ไม้ทุกอันให้ทำออกมาเป็น ลักษณะเดียวกัน นี้ทั้งหมด ๑๘ ทำจำนวน ทั้งหมดยี่สิบกรอบสำหรับทางทิศ ใต้ของ เต็นท์ ๑๙ และใช้เงิน หล่อทำเป็นฐานของ กรอบเหล่านี้ นั้นโดยทำสองฐานต่อหนึ่งกรอบ ให้ตั้งอยู่ทางส่วน ปลายที่เป็นเดือยทั้งสอง ข้างของกรอบ รวมทั้งหมดสี่สิบฐาน ๒๐ ส่วน อีก ข้างที่อยู่ตรง กับทิศเหนือของเต็นท์ ให้ ทำกรอบอีกยี่สิบกรอบ ๒๑ ทำฐาน เงินสี่ ลิบ ฐานโดยใช้สอง ฐานต่อหนึ่งกรอบเหมือนกัน

๒๒ ส่วนด้าน หลังของเต็นท์ที่อยู่ทิศตะวันตก ให้ทำกรอบขึ้นหกกรอบ ๒๓ และที่มุมด้าน หลังทั้งสอง มุมของเต็นท์ ให้สร้างกรอบสอง กรอบสำหรับสองมุมนั้น ๒๔ ทั้งสองกรอบนั้น ในส่วนล่างจะแยกกัน แต่ส่วนบนจะเชื่อมต่อกันด้วยห่วงหนึ่งห่วง ให้สร้างแบบเดียวกันนี้ กับมุมทั้งสองมุม ๒๕ อย่าง นี้จะได้กรอบรวม แปดกรอบบนฐาน เงินสิบ หกฐาน โดยแบ่ง เป็นสองฐานต่อหนึ่งกรอบ

๒๖ นำไม้ กระถินมาทำเป็นไม้ ขัดห้า อัน สำหรับขัดกรอบเหล่านี้ นั้นบนด้าน หนึ่งของ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๒๗ และอีกห้า อันสำหรับขัด กรอบด้านที่ สองของเต็นท์ และอีกห้า อัน สำหรับขัดกรอบด้าน หลังที่อยู่ทางตะวันตก ของเต็นท์ ๒๘ ไม้ขัดกรอบพวก นี้จะสอดขัด อยู่ระหว่างกลางของกรอบ ไม้เหล่านี้ นั้นเพื่อ ร้อยกรอบไม้เหล่านี้เข้าด้วยกัน

๒๙ เคลือบทองคำให้กรอบไม้เหล่านั้น และ ทำห่วงจากทองคำติด ไว้ที่กรอบ ไม้ เพื่อเอา ไม้สอดไม้ ขัดนั้น เจ็บต้องเอาทองหุ้มสำหรับ ไม้ ขัดกรอบเหล่านี้ นั้นด้วย ๓๐ แล้วเจ้าจะ สามารถติดตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ตามแบบที่ เราให้เจ้าดูบนภูเขาแห่งนี้

ภายในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๓๖:๓๕-๓๖)

๓๑ เจ้าต้องทำผ้า ม่านที่ทอจากเส้นใยลินิน อย่างดี และผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดง เข้ม และให้บุกลายเค รูปลงไป อย่างประณีตบนผ้า ม่านนั้นด้วย ๓๒ แขนง ผ้า ม่านนี้ไว้ด้วยตะขอทองคำที่อยู่บนเสาไม้ กระถินทั้งสี่ด้านที่หุ้ม ทองไว้แล้ว เสาเหล่านี้ ตั้งอยู่บนฐาน เงินสี่ฐาน ๓๓ แขนงผ้า นั้นไว้ กับตะขอทองคำเหล่านี้ นั้น ๓ และให้นำทึบที่ ใส่แผ่น หินสอง แผ่นแห่งข้อตูดลง มาวาง ไว้ หลังม่าน นั้น ผ้า ม่านนี้จะกั้นระหว่างสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์กับสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ๓๔ เจ้า

*๒๖:๘ สามลิบศอก หรือ ๑๕.๗๕ เมตร ภาษากรีกโบราณเขียนไว้ว่า ๒๕ ศอก

†๒๖:๑๓ หนึ่งศอก เท่ากับ ๕๒.๕ เซนติเมตร

‡๒๖:๑๖ ลิบศอก หรือเท่ากับ ๕.๒๕ เมตร

§๒๖:๑๖ หนึ่งศอกครึ่ง หรือ ๗๘.๗๕ เซนติเมตร

§๒๖:๓๓ ตะขอทองคำเหล่านี้ คือตะขอทองคำห้าลิบห่วงที่ใช้เชื่อมผ้า เต็นท์สอง ผืนเข้าด้วยกัน

ต้องวางผ้า หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะ ถูกชำระ ไว้บนหีบใส่แผ่น หินสองแผ่นแห่ง ขอบ ตกลง ที่วางอยู่ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั้น

^{๓๕}ให้วางโต๊ะไว้ที่ด้าน นอกของ ม่าน และ วางตะเกียงที่ มีขา ตั้งไว้ตรง ข้ามกับโต๊ะซึ่ง อยู่ทางทิศ ใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ส่วนโต๊ะ นอนอยู่ทางทิศเหนือของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

ประตูดของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพยพ. ๓๖:๓๗-๓๘)

^{๓๖}ให้เอาผ้าที่ทอด้วยด้ายสีน้ำเงิน สี ม่วง และสีแดง เข้ม รวม ทั้งผ้า ลินินที่ปักอย่าง ประณีต มาทำเป็นฉาก กันปิดช่องประตู ^{๓๗}นำไม้ กระจินมาทำเป็นเสาห้า ต้นสำหรับ ฉาก กันนั้น และหุ้ม ทองทับเสาเหล่านี้ ด้วย ทั่วตะขอจากทองคำติดไว้ และเอาทอง สัมฤทธิ์หล่อทำเป็นฐานของเสาทั้งห้าต้นนั้น

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องบูชา

(อพยพ. ๓๗:๑-๗)

๒๗ ^๑เจ้าต้องสร้างแท่น บูชาจากไม้ กระจินขนาดยาวห้าศอก กว้างห้า ศอกเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก ^๒ที่ มุมทั้งสี่ ด้านให้ทำเชิง งอนติดกับแท่น บูชา เป็นชิ้นเดียวกันแล้วหุ้มทองสัมฤทธิ์

^๓นำทองสัมฤทธิ์มาทำเครื่อง ใช้ทุก อย่าง สำหรับแท่น คือพวกหม้อใส่ขี้เถ้า ทัพพี ชามู ประพรม ส้อม และกระทะ ^๔ใช้ทองสัมฤทธิ์ ทำเป็นตะแกรงหนึ่ง อันกับหิ้งอีกสี่ อันติด ไว้ที่มุมทั้งสี่ มุมของตะแกรงนั้น ^๕และเอา ไปวาง ไว้ในแท่น ลึกจากขอบของแท่น บูชา ลงไปครึ่งหนึ่ง

^๖เจ้าต้องทำไม้ คานสำหรับแท่น บูชาด้วย โดยใช้ไม้กระจิน เทศและหุ้มทองสัมฤทธิ์ ^๗เมื่อต้องการยกแท่น บูชาขึ้น ไม้ คานนี้จะ

สอดผ่านห่วงสัมฤทธิ์ทั้งสอง ข้างของแท่น บูชา ^๘ให้ใช้แผ่นกระดานปิดด้าน ข้างไว้ เพราะฉะนั้น ภายในแท่นบูชานี้จะกลวง ให้ เจ้าสร้างแท่นบูชาตามแบบที่เราให้ดูบนภูเขา ลูกนี้

ลานรอบๆเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพยพ. ๓๗:๙-๒๐)

^๙เจ้าต้องทำลานทางทิศ ใต้ของเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ โดยใช้ผ้าทอลินิน ขนาดยาวหนึ่ง ร้อยศอก ^{๑๐}เอามารวมกันเป็นม่าน ^{๑๑}ใช้เสายี่สิบ ต้น ที่ตั้งอยู่บนฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ตะขอและห่วงที่ติดอยู่บนเสาให้ทำจากเงิน ^{๑๒}ส่วนทางทิศเหนือของเต็นท์ ให้ทำเหมือน ทิศใต้คือ ใช้ผ้าทอลินินยาวหนึ่ง ร้อยศอกบน เสายี่สิบต้น ที่ตั้งอยู่บนฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบ ฐาน ตะขอและห่วงทำจากเงิน

^{๑๓}ทิศตะวันตกให้ใช้ผ้าทอลินิน ยาวห้าสิบ ศอก ^{๑๔}ทำเสาสิบ ต้นบนฐานสิบ ฐาน ^{๑๕}ด้าน หน้าของเต็นท์ ซึ่งหันไปทางทิศตะวันออก ก็ ใช้ผ้าขนาดห้า สิบศอกเหมือนกัน ^{๑๖}ทำม่าน อีกผืนขนาดสิบห้าศอก ^{๑๗}เพื่อใช้แขวนไว้ด้าน หนึ่งของประตูโดยตั้งเสาขึ้นใหม่สาม ต้นบน ฐานสามฐาน ^{๑๘}อีกด้านหนึ่งให้ทำเหมือนกัน คือ แขวนม่านขนาดสิบห้าศอกไว้บนเสาสาม ต้นที่อยู่บนฐานสามฐาน

^{๑๙}ประตูลานใช้ฉากที่ทำจากผ้าที่ทอด้วย ด้ายสีน้ำเงิน สี ม่วงและสีแดง เข้ม และผ้า ลินินเนื้อ ดี เย็บติด กันขนาดยาวยี่สิบศอก ^{๒๐}แขวนที่เสาสี่เสาบนฐานสี่ฐาน ^{๒๑}เสาที่ล้อม รอบลานทั้งหมดจะมีราวที่ทำจากเงินเชื่อม ต่อกัน และมีตะขอที่ทำจากเงิน ส่วนฐานทำ จากทองสัมฤทธิ์ ^{๒๒}ลานควรมีขนาดยาวหนึ่ง ร้อยศอก กว้างห้า สิบศอก สูงห้า ศอก ให้ แขวนผ้า ลินินอย่าง ดีไว้กับเสาที่ตั้งอยู่บน ฐานทองสัมฤทธิ์ ^{๒๓}ให้ใช้ทองสัมฤทธิ์ทำขานู ของเครื่อง ใช้ทุก อย่างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

*๒๗:๑ ห้าศอก หรือ ๒.๖ เมตร
†๒๗:๑ สามศอก หรือ ๑.๖ เมตร
‡๒๗:๙ หนึ่งร้อยศอก หรือ ๕๒.๕ เมตร
§๒๗:๑๒ ห้าสิบศอก หรือ ๒๖.๒๕ เมตร
§๒๗:๑๔ สิบห้าศอก หรือ ๗.๙ เมตร
**๒๗:๑๖ ยี่สิบศอก หรือ ๑๐.๕ เมตร

รวม ทั้งหมุดยึดเต็นท์ และหมุดยึดที่อยู่
ลานทั้งหมด

น้ำมันสำหรับตะเกียง

(ฉนต. ๒๔:๑-๔)

๒๐ เจ้าต้องสั่งให้ชาวอิสราเอลนำน้ำมัน
มะกอกบริสุทธิ์ที่คั้นไว้ มาใช้จุดตะเกียงเพื่อ
ให้มันสว่างอย่างต่อเนื่อง ๒๑ อาโรนและพวก
ลูกชายของเขาจะรับหน้าที่ดูแลตะเกียง
ตั้งแต่เวลาเย็นจนถึงเช้าวัน ใหม่ ตะเกียง
เหล่านี้จะอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ในส่วน
เต็นท์นัดพบ ซึ่งอยู่นอกม่านที่อยู่ต่อหน้าหีบ
ที่ใส่แผ่น หินสอง แผ่นแห่งข้อตกลงไว้ กฎนี้
เป็นสิ่งที่พวก เจ้าต้องปฏิบัติตามตลอดไปจน
ชั่วลูกชั่วหลาน

เสื้อผ้าของนักบวช

(อพย. ๓๙:๑-๓๑)

๒๘ ๑ ให้นำตัวอาโรนพี่ชายของเจ้าและ
พวกลูกชายของเขา คือ นาตบ อาบี
สูลู เอลเลอาซาร์ และอิธามาร์ แยกออกมาจาก
ลูก หลานของอิสราเอล เพื่อมาเป็นนักบวช
ของเรา

๒ ให้เจ้าทำชุดศักดิ์สิทธิ์ให้กับอาโรน พี่ชาย
ของเจ้า เพื่อเป็นเกียรติกับเขาและเพื่อความ
สวยงาม ๓ ให้เจ้าไปบอกเรื่อง นี้กับช่างพวก
นั้นที่มีความชำนาญ เราได้ใส่วิญญาณแห่ง
ผู้ เชี่ยวชาญให้กับพวก เขาไว้แล้ว เพื่อพวก
เขาจะ ได้ตัดเย็บเสื้อผ้าให้อาโรน เพื่อทำให้
เขาศักดิ์สิทธิ์และเพื่อเขาจะ ได้เป็นนักบวช
ของเรา ๔ เสื้อผ้าที่พวกเขาจะต้องเย็บมี ๓
ผ้าทับอก เอโปด ชุดกระโปรงยาว ผ้าคลุม
ผ้าโพกหัว ผ้ารัดเอว พวกเขาจะต้องเย็บชุด
ศักดิ์สิทธิ์นี้ให้อาโรน พี่ชายของเจ้า เพื่อเขา
จะ ได้เป็นนักบวชของเรา ๕ บอกกับช่าง ให้
ใช้ผ้าทอง ผ้าทองจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สี
แดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี

เอโปดและผ้าคาดเอว

(อพย. ๓๙:๒-๗)

๖ ให้ทำเอโปดจากผ้าทอง ผ้าที่ทอจากด้าย
สีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง เข้มและผ้า ทอลินิน
เนื้อดี โดยใช้ช่างเย็บที่มีฝีมือ ๗ ที่ไหลทั้งสอง
ข้างของเอ โปดนี้ จะมีผ้าสอง ชั้นเย็บติดอยู่
ทั้งสองข้าง ข้างละชิ้น

๘ ผ้าคาด เอวสำหรับเอ โปด จะต้องตัด เย็บ
อย่างประณีต และใช้วัสดุเดียวกับที่ใช้เย็บเอ
โปด คือผ้าทอง ผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สี
ม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี

๙ ให้เอานิลมาสอง ก้อน มาแกะชื่อพวก
ลูกชายของอิสราเอลลงไป ๑๐ ให้แกะชื่อหก
ชื่อลงในนิลก้อนแรก และอีกหก ชื่อที่ เหลือ
ในนิลก้อนที่ สองเรียงตามการ เกิด ๑๑ ใน
การ แกะชื่อพวกลูกชายของอิสราเอล ให้ใช้
วิธีเดียวกับที่ช่างเจียรระโนพลอยแกะตรา
ประทับ แล้วใช้ทองคำทำเป็นตัว เรือน หุ้ม
นิลทั้งสอง ก้อนไว้ ๑๒ และให้เอาไปติดไว้
บนบ่าทั้งสอง ข้างของเอ โปด เพื่อให้พระ
ยาร์เวห์ระลึกถึงลูก หลานของอิสราเอล อา
โรนจะสวมชื่อของพวก เขาอยู่บนบ่า เมื่ออยู่
ต่อหน้าพระยาร์เวห์ เพื่อพระองค์จะได้ระลึก
ถึงพวกเขา ๑๓ เจ้าต้องทำตัวเรือนทองคำขึ้น
มา ๑๔ และให้ทำสายสร้อยทองคำบริสุทธิ์ ขึ้น
มาสอง เส้น เป็นสร้อยถักเป็นเกลียวเหมือน
เชือก แล้วเอาไปติดกับตัวเรือนทองคำนั้น

ถุงผ้าทับอกสำหรับการตัดสินคดี

(อพย. ๓๙:๘-๒๑)

๑๕ เจ้าต้องทำถุงผ้าทับอกสำหรับตัดสินคดี
อย่างประณีตเหมือน กับทำเอ โปด คือใช้ผ้า
ทอง ผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง
เข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี ๑๖ ถุงผ้าทับอกนี้
จะต้องพับ ครึ่งทบ กันเป็นถุง เป็นสี่เหลี่ยม
จัตุรัส ขนาดยาวหนึ่ง คืบ กว้างหนึ่ง คืบ
๑๗ ให้เอาพลอยมี ค่ามาประดับไว้ที่ถุง ผ้าทับ
อกนี้ เรียงเป็นสีแถว แถวละสามเม็ด แถว
แรกใส่พลอยสี แดง บุษราคัมและมรกต

๒๘:๑๑ **ตราประทับ** หินขนาดเล็กที่มีการตัด แต่งเครื่องหมายที่ต้องการไว้ เมื่อนำไป
ประทับหรือกดลงบนดินเหนียวหรือซีเมนต์จะเกิดเป็น เครื่องหมายแบบนั้นตามที่ต้องการ

๒๘:๑๖ **หนึ่งคืบ** ประมาณ ๒๓ เซนติเมตร คือระยะทางจากปลายหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อย

๑๘ แแถวที่สองใส่ทับทิม ไพลิน และแก้วผลึก
 ๑๙ แแถวที่สามใส่เพทาย พลอยสี ชู่น และ
 เขี้ยวแก้วหุมนาน ๒๐ แแถวที่สี่ใส่พลอยสีเขียว
 นิลและหินแจสเปอร์ ๒๑ พลอยประดับพวก
 นี้จะถูกฝังอยู่ในตัว เรือนที่ทำจากทองคำ
 ๒๒ จะมีพลอยทั้งหมดสิบสองก้อน เพื่อใส่ชื่อ
 ของพวกลูกชายของอิสราเอล พลอยประดับ
 แต่ละก้อนจะเหมือนตราประทับ จะมีชื่อของ
 เผ่าทั้งสิบสองเผ่าแกะสลักไว้ก่อนละเผ่า

๒๓ เจ้าต้องทำสายสร้อยจากทองคำบริสุทธิ์
 ที่ถักเป็นเกลียวเหมือนเชือก สำหรับถุง ผ้า
 ทับ ออห์น ๒๓ ให้ทำห่วงทองคำสองห่วง ติด
 ไว้ที่มุมด้าน บนของถุง ผ้าทับ ออห์น มุมละ
 อัน ๒๔ แล้วให้เอาสร้อยทองสองเส้นนั้นมา
 คล้องเข้ากับห่วงทองคำสอง ห่วงที่ติดอยู่ที่
 มุมด้าน บนของถุง ผ้าทับ ออห์น ๒๕ แล้วเอา
 อีกปลายของสร้อยทองนั้น ไปคล้องกับตัว
 เรือนทองคำที่ติดอยู่บนไหล่ทั้ง สองของเอ
 โฟด สร้อยทั้งสองนั้นจะติดอยู่ที่ไหล่ของเอ
 โฟดด้านหน้า ๒๖ เจ้าต้องทำห่วงทองคำขึ้นมา
 อีกสอง ห่วง แล้วเอามาติด ไว้กับปลายด้าน
 ในของถุง ผ้าทับ ออกที่ติดกับเอ โฟดนี้ ๒๗ เจ้า
 ต้องทำห่วงทองคำอีกสอง ห่วงและติดห่วง
 นั้นไว้กับส่วน ล่างของไหล่ทั้งสอง ข้าง ตรง
 ด้าน หน้าของเอ โฟด ใกล้กับตะเข็บเหนือผ้า
 คาค เอวขึ้นมา ๒๘ ให้เอาเชือกสีน้ำเงิน มา
 ผูกห่วงทั้งสอง อันของถุง ผ้าทับ ออกกับห่วง
 สอง อันของเอ โฟดเข้าด้วยกัน เพื่อถุงผ้าทับ
 ออกจะได้อยู่ใกล้กับผ้าคาค เอว และจะได้ไม่
 หลวมหลุดจากเอโฟด

๒๙ อา โรนจะสวมถุง ผ้าทับ ออกแห่งการ
 ตัดสิน คติ ที่มีชื่อของพวกลูกชายอิสราเอล
 แกะสลักอยู่ ตรงกับหัวใจของเขา เมื่อเขา
 เข้ามาในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ ถุงผ้าทับ ออกนี้จะ
 ทำให้พระยาห์เวห์ระลึกถึงพวกลูกหลานของ
 อิสราเอลตลอดไป ๓๐ เจ้าต้องเอาอูริมและทุม
 มิมีมาใส่ไว้ในถุง ผ้าทับ ออกแห่งการตัดสิน คติ
 ด้วย มันจะอยู่ตรงกับหัวใจของอาโรน เมื่อ
 เขามาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ อาโรนจะสวม
 ถุง ผ้าทับ ออกที่มีชื่อพวกลูกชายของอิสราเอล
 สลักอยู่ ตรงกับหัวใจของเขา ต่อหน้าพระ
 ยาห์เวห์ตลอดไป

ผ้าชิ้นอื่นสำหรับนักบวช

(อพย. ๓๙:๒๗-๓๑)

๓๑ เจ้าต้องใช้ผ้าสีน้ำเงินล้วน มาตัดเป็น
 เสื้อชุด ยาวของเอโฟด ๓๒ ด้านบนให้ทำช่อง
 สวม หัว เย็บขอบรอบๆของสวม หัวนี้เพื่อ
 ป้องกันไม่ให้มันฉีกขาด เป็นเหมือนช่อง
 สวมหัวของเสื้อทหาร ๓๓ เอาผ้าที่ทอจากด้าย
 สีน้ำเงิน สี ม่วงและสีแดง เข้มมาเย็บเป็น
 ผลทับทิม ติด ไว้รอบๆปลายเสื้อชุด ยาวนี้
 และเอากระดิ่ง ทองมาติดสลับกับผลทับทิม
 ๓๔ ปลายเสื้อชุดยาว จะมีกระดิ่ง ทองและผล
 ทับทิมติดอยู่รอบๆ ๓๕ อา โรนจะสวมมันเมื่อ
 เขาเข้ามารับใช้พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จะ
 ได้ยินเสียงกระดิ่งของอาโรน เมื่อเขาเข้ามา
 ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์
 และเมื่อเขาออกไป เขาจะได้ไม่ตาย

๓๖ เจ้าต้องทำแผ่น ป้ายจากทองคำบริสุทธิ์
 และแกะ สลักบนแผ่น ป้ายเหมือนแกะ สลัก
 บนตราประทับคำว่า “ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระ
 ยาห์เวห์” ๓๗ ใช้ผ้าสีน้ำเงิน เย็บแผ่นป้ายทอง
 นั้น แล้วเอาไปมัดติดไว้ด้านหน้าของผ้าโพก
 หัว ๓๘ มันจะได้อยู่ตรงหน้าผากของอาโรน นี้
 แสดงว่า อา โรนจะแบกรับความผิด บาปทั้ง
 หลาย ถ้ามีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นกับพวกของ
 ขวัญศักดิ์สิทธิ์ที่ลูก หลานของอิสราเอลนำมา
 ถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ แผ่น ป้ายนั้นจะอยู่
 บนหน้า ผากของอา โรนตลอด ไป เพื่อพระ
 ยาห์เวห์จะได้อยู่มารับของ ขวัญศักดิ์สิทธิ์ของ
 ประชาชนเหล่านั้น

๓๙ ให้เจ้าทอผ้าคลุมลายหมากรุก และทำ
 ผ้าโพกหัวจากลินินอย่างดี และให้ช่างปักมา
 ปักกลดลายลงบนผ้าคาคเอว ๔๐ ส่วนลูกชาย
 ของอาโรน ให้เจ้าทำผ้าคลุม ผ้าคาคเอว ให้
 กับพวกเขา และทำผ้าโพกหัวให้พวกเขาเพื่อ
 ให้ เกียรติกับพวก เขาและเพื่อความสวยงาม
 ๔๑ ให้เจ้าแต่ง ตัวให้กับอา โรนพี่ ชายของ เจ้า
 และพวกลูกชายของเขา เจิมพวกเขา แต่ง
 แต่งพวกเขา และทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อ
 พวกเขาจะได้มารับใช้เราในฐานะนักบวช

๔๒ ให้เอาผ้า ลินินมาทำเป็นชุด ชั้น ในให้กับ
 พวกเขา เพื่อปกปิดร่างกาย ชุดชั้นในนี้เริ่ม
 จากเอวลงไปถึงต้น ขา ๔๓ อา โรนกับพวก

*๒๘:๒๐ หินแจสเปอร์ หินควอartzชนิดหนึ่งเนื้อขุ่นมีหลายสี

ลูกชายของ เขาจะใส่มันเมื่ออยู่ในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้แท่นบูชา เพื่อรับใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะได้ไม่ต้องแบกรับความผิดและต้องตาย นี่จะเป็นกฎสำหรับอาโรนและลูกหลานรุ่นต่อไปของเขาตลอดไป

คำสั่งต่างๆเรื่องการแต่งตั้งนักบวช

(ลกต. ๘:๑-๓๖)

๒๙ ^๑นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องทำให้กับพวกเขา ที่จะทำให้พวกเขา ศักดิ์สิทธิ์เพื่อพวกเขา เขาจะสามารถเป็นนักบวชให้กับเรา ให้เอาวัวตัวผู้หนึ่งตัว และแกะตัวผู้สองตัวที่ไม่มีตำหนิอะไรเลย ^๒ขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู พวกขนมปังคอกหมูมันที่ไม่ใส่เชื้อฟู และขนมปังบางๆที่ไม่ใส่เชื้อฟูทาด้วยน้ำมัน เจ้าต้องเอาแป้ง สาลีอย่าง ดีมาทำขนมพวกนี้ ^๓ให้เอาขนมพวกนี้ใส่ในตะกร้า และเอาตะกร้าไป นี่ไปพร้อมกับวัวตัวผู้และแกะสองตัว

^๔ให้เจ้านำตัวอาโรนและพวกลูกชายของเขาไปที่ประตูของเต็นท์นัดพบ และเอานำมาชำระตัวพวกเขา ^๕เจ้าต้องเอาเสื้อผ้ามาย่างตัวให้กับอาโรน ให้เขาใส่เสื้อคลุม ใส่เสื้อชุดยาวของเอโฟด เอโฟด และถุงผ้าทับอก ให้เจ้าเอาผ้าคาดเอวที่ปักลวดลายมาผูกเอโฟดบนตัวเขา ^๖แล้วพันผ้าโพกหัวบนหัวเขา และสวมมงกุฎศักดิ์สิทธิ์ไว้บนผ้าโพกหัวของเขา ^๗ให้เจ้าเอาน้ำมันสำหรับเจิม มาเทบนหัวเขา และเจิมเขา

^๘ให้เจ้านำพวกลูกชายของอาโรนมา และเอาเสื้อคลุมไปแต่งตัวให้กับพวกเขา ^๙ผูกผ้าคาดเอวให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา และพันผ้าโพกหัวให้กับพวกเขา หลังจากนั้นแล้ว พวกเขาจะได้เป็นนักบวช ตามกฎที่จะใช้ตลอดไป และนี่คือวิธีที่เจ้าจะใช้แต่งตั้งอาโรนกับพวกลูกชายของเขา

^{๑๐}เจ้าต้องนำวัวตัวผู้ตัว นั้น มาไว้หน้าเต็นท์นัดพบ อาโรนกับพวกลูกชายของเขา จะวางมือลงบนหัวของวัวตัวนั้น ^{๑๑}และเจ้าต้องฆ่าวัวตัวนั้นต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ตรงประตูเต็นท์นัดพบ ^{๑๒}ต่อจากนั้นเจ้าต้องเอาเลือดของมันบางส่วนไปที่แท่นบูชา แล้วเอานิวของ เจ้าจุ่มเลือดมาทาบนเชิง งอนของแท่นบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐาน

ของแท่นบูชา ^{๑๓}แล้วเจ้าก็เอาย้ำมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน ตับ ไตทั้งสองข้าง และไขมันรอบๆมัน ไปเผาบนแท่นบูชา ^{๑๔}ส่วนเนื้อกับหนังและซี่ของ มันให้เอาไปเผานอกค่าย มันเป็นเรื่องบูชาชำระล้าง

^{๑๕}เจ้าต้องเอาแกะตัวแรกมาให้อาโรนและพวกลูกชายของเขา วางมือลงบนหัวของมัน ^{๑๖}แล้วให้เจ้าฆ่าแกะตัวนั้น นำเลือดของมันไปพรมรอบๆแท่นบูชาให้ทั่ว ^{๑๗}เจ้าต้องหันแกะตัว นั้นเป็นชิ้นๆ เจ้าต้องล้างเครื่องในและขาของมัน แล้วเอาไปวางรวมไว้กับส่วนอื่นๆ รวมทั้งหัวของมัน ^{๑๘}แล้วเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา มันเป็นเรื่องเผาบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ อันมีกลิ่นหอมเป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๑๙}ให้เจ้าเอาแกะตัวที่สองมา แล้วให้อาโรนกับพวกลูกๆของเขา วางมือลงบนหัวของแกะตัว นั้น ^{๒๐}ให้เจ้าฆ่าแกะตัว นั้น แล้วเอาเลือดของมันบางส่วน มาป้ายที่ติ่งหูข้าง ขวาของอาโรนกับพวกลูกชายของเขา และป้ายลงที่หัวแม่ มือข้างขวา กับหัวแม่เท้าข้างขวาของพวกเขา แล้วนำเลือดไปพรมรอบๆแท่นบูชาให้ทั่ว ^{๒๑}ให้เจ้าเอาเลือดบางส่วนบนแท่นบูชาและน้ำมันสำหรับเจิม พรมลงบนตัวอาโรนและบนเสื้อผ้านของเขา บนตัวพวกลูกชายของเขา และบนเสื้อผ้านของพวกเขา วิธีนี้จะทำให้อาโรนพร้อมกับพวกลูกชายของเขาและเสื้อผ้านของพวกเขาศักดิ์สิทธิ์

^{๒๒}ให้เจ้าเอาย้ำมันของแกะ และไขมันส่วนหาง ไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องใน ตับ ไตสองข้าง ไขมันส่วนอื่นๆและขาข้างขวามา เพราะมันคือแกะที่จะใช้ในการแต่งตั้งอาโรน ^{๒๓}ให้เอาขนมปังหนึ่งก้อน ขนมปังคอกหมูน้ำมันหนึ่งแผ่น ขนมปังแผ่นบางๆหนึ่ง ชิ้นจากตะกร้าขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ที่วางอยู่ตรงหน้าพระ ยาร์เวห์ ^{๒๔}เจ้าต้องเอาของทั้งหมดนี้ มาใส่ไว้ในมือของอาโรนและพวกลูกชายของเขา และให้เจ้ายืนพวกมันขึ้น เหมือนกับเครื่องยืนบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๒๕}แล้วเจ้าค่อยเอาพวกมันมาจากมือของพวกเขา แล้วเอาไปเผาบนแท่นบูชา พร้อมกับแกะที่เป็นเครื่องเผาบูชาอัน เป็นกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ เป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์

^{๒๖}ให้เจ้าเอาส่วนนอกของ แกะที่ใช้ในการแต่งตั้งอาโรน มายืนเป็นเครื่องยืนบูชาต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ มันจะเป็นส่วนแบ่งของ

เจ้า ^{๒๗}เจ้าต้องเอาเนื้อส่วนนอกและส่วนขาของแกะ ที่ใช้ในการแต่ง ตั้งอาโรน มาเป็นเครื่องยี่นบูชาให้กับเรา ให้เจ้าทำให้พวก มั่นศักดิ์สิทธิ์ และมอบทั้งสองส่วนนั้นให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา ^{๒๘}เนื้อแกะส่วนนี้จะเป็นส่วนแบ่งของอาโรนและพวกลูกชายของเขาจากประชาชนชาวอิสราเอลตลอดไป เพราะมันเป็นส่วนที่ประชาชนชาวอิสราเอลเอามาถวาย เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา เป็นส่วนที่พวกเขาถวายให้กับพระยาห์เวห์

^{๒๙}ชุดศักดิ์สิทธิ์ของอาโรน ก็จะถูกเป็นของลูกชายคนต่อๆไปของเขาที่จะได้รับการเจิมและแต่ง ตั้งให้เป็นนักบวช ^{๓๐}ลูกชายของอาโรน คนที่มาแทนเขา ก็จะสวมเสื้อนี้เป็นเวลาเจ็ดวัน เมื่อเขาเข้ามาในเต็นท์นัดพบเพื่อรับใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

^{๓๑}เจ้าต้องเอาเนื้อ แกะที่ใช้ในการแต่ง ตั้ง ไปต้มในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๒}อาโรนกับพวกลูกชายของเขา ต้องกินเนื้อ แกะนี้ กับขนมปังที่อยู่ในตะกร้าที่ประดิษฐ์ของเต็นท์นัดพบ ^{๓๓}พวกเขาจะกินของ บูชาเหล่านั้น ที่ถวายเพื่อกำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา เพื่อจะแต่ง ตั้งพวกเขาและทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ คนนอกห้ามกิน เพราะเป็นอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๔}ถ้ามีเนื้อแกะที่ใช้ในการแต่ง ตั้งกับขนมปังเหล่านั้น เหลืออยู่จนถึงวัน รุ่ง ชื่น เจ้าต้องเอาไปเผา ไฟทิ้งให้หมด อย่าเอามากินอีก เพราะมันเป็นของศักดิ์สิทธิ์

^{๓๕}ให้ทำกับอาโรนและพวกลูกชายของเขา ตามที่เราสั่ง พิธีแต่ง ตั้งพวกเขาเป็นนักบวชจะมีขึ้นเจ็ดวัน ^{๓๖}ในเจ็ดวันนี้ เจ้าต้องฆ่าวัววัน ละหนึ่ง ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระแทน บูชานี้ เจ้าจะต้องทำให้แทน บูชาไม่เสื่อม ไปโดยชำระมัน และเจ้าต้องเจิมมันด้วยน้ำมันเพื่อทำให้มันศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๗}ในเจ็ดวัน นี้ เจ้าต้องชำระแทน บูชา และทำให้แทน บูชาศักดิ์สิทธิ์ แล้วแทน บูชานั้นจะศักดิ์สิทธิ์มาก จนทุก สิ่งทุกอย่างที่มาถูก

แทน บูชานี้ ก็จะกลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไปด้วย

^{๓๘}ต่อไป นี้คือสิ่งที่เจ้าต้องถวายบนแทน บูชา ให้เจ้าฆ่าลูก แกะอายุหนึ่งปีจำนวนสองตัว ^{๓๙}ถวายตัว หนึ่งในตอน เช้าอีกตัว หนึ่งในตอนเย็น ^{๔๐}เมื่อเจ้าถวายลูก แกะตัว แรกก็ให้ถวายแป้ง สาลีขนาดหนึ่งในสิบบเอ ฟาห์ ^{๔๑}ผสมนมมันที่คั้น ไว้หนึ่งในสี่ อีนิ และเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่ อีนิสำหรับเป็นเครื่อง เท บูชา ^{๔๒}เมื่อเจ้าถวายลูก แกะตัวที่สองในตอนเย็นก็ให้ถวายพวกธัญพืชและเครื่อง ต้มเหมือนกับที่ถวายในตอน เช้า มันจะเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

^{๔๓}มันจะเป็นเครื่องเผาบูชาที่จะทำต่อ ไปเรื่อยๆตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ที่ประดิษฐ์เต็นท์นัดพบ ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ซึ่งเป็นที่ที่เราจะมาพบ เจ้าและพูดกับเจ้า ^{๔๔}เราจะพบกับประชาชนชาวอิสราเอลที่นั่น และรัศมี ^{๔๕}ของเราจะทำให้เต็นท์นัดพบนั้นศักดิ์สิทธิ์

^{๔๖}เราจะทำให้เต็นท์นัดพบและแทน บูชาศักดิ์สิทธิ์ เราจะทำให้อาโรนและพวกลูกชายของเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นนักบวชให้กับ เรา ^{๔๗}เราจะอยู่ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ^{๔๘}แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาที่นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อที่เราจะได้อยู่กับพวกเขา เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

แทนบูชาเผาเครื่องหอม

(อพย. ๓๐:๒๕-๒๘)

^๑เจ้าต้องสร้างแทน บูชาเผาเครื่อง **๓๐** หอมจากไม้ กระถิน ^๒เป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ขนาดยาวหนึ่งศอก กว้างหนึ่งศอก สูงสองศอก ^๓ส่วนปลายเชิงงอนให้ทำเป็นเนื้อเดียวกัน ^๔หุ้มทองคำบริสุทธิ์ทับที่ด้านบนและด้านข้างให้ทั่ว รวมทั้งที่ปลาย

*๒๙:๔๐ *หนึ่งในสิบบเอฟาห์* เท่ากับ ๒.๒ ลิตร

†๒๙:๔๐ *หนึ่งในสี่อีน* ประมาณ ๑.๕๓ ลิตร “อีน” คือเครื่องตวงของชาวฮีบรู

‡๒๙:๔๓ *รัศมี* รัศมีของพระเจ้า เป็นรูปแบบหนึ่งที่พระเจ้าใช้แสดง ตัวกับมนุษย์มีลักษณะเป็นแสงสว่างจ้า

†๓๐:๒ *หนึ่งศอก* เท่ากับ ๑ ฟุต ๘.๖๒ นิ้ว หรือ ๕๒.๕ เซนติเมตร

§๓๐:๒ *สองศอก* หรือ ๑.๐๕ เมตร

เชิงงอน และทำขอบให้กับมันโดยรอบ ๔ เจ้า ต้องทำหวงทองคำสอง ห่วง ติดไว้ที่ใต้ขอบ ทั้งสองข้าง ให้อยู่ตรงข้ามกัน ห่วงนี้เอาไว้ สอดไม้คานยกแทนบุซา ๕ เจ้าต้องทำไม้คาน หามจากไม้ กระถินและหุ้ม ทองทับ ๖ ให้อ่าง แทน มันไว้ตรงหน้าฝา ที่บิสัศ สอนที่ความ ไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ เราจะแสดง ตัวของเราต่อเจ้าตรงน

๗ อาโรนจะเผาเครื่องหอมบนแทน บุซานั้น และจะต้องทำทุก เข้าเมื่อเข้ามาดูแลตะเกียง ๘ เมื่ออาโรนเข้า มาดูแลตะเกียงในตอน เย็น เขาจะเผามันอีก อย่างต่อ เนื่องต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ และจะ ต้องทำอย่าง นี้ไปตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลาน ๙ พวก เจ้าจะต้องไม่ เอาเครื่อง หอมอื่นๆมาเผา หรือใช้แทนนี้สำหรับเครื่อง เผาบุซา พวกเจ้าต้องไม่ใช้แทนบุซานี้สำหรับ เครื่องบุซาจากเมล็ดพืช หรือเครื่องตีบุซา

๑๐ อาโรนจะต้องชำระแทน บุซา โดยเอา เลือดมาป้ายที่ปลายเชิง งอนของแทน บุซานี้ ปีละครั้ง เขาจะต้องใช้เลือดของเครื่องบุซา ชำระล้าง เพื่อชำระล้างให้กับแทนบุซานี้ปีละ ครั้ง และพวก เจ้าจะต้องทำอย่างนี้ตลอดไป ทุก วัน แทน บุซานี้ศักดิ์สิทธิ์มากสำหรับพระ ยาร์เวห์”

เงินภาชีวาร

๑๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๒ “เมื่อ เจ้านับประชาชนชาวอิสราเอลเพื่อจะลง ทะเบียน พวกเขาแต่ละคนจะต้องจ่ายค่าไถ่ สำหรับชีวิตของ เขากับพระ ยาร์เวห์เมื่อเขา ถูกนับ จะได้ไม่เกิดภัย พิบัติขึ้นกับพวกเขา เพราะพวก เขาถูก นับ ๑๓ คนที่ถูก นับจะต้อง จ่ายครึ่งเซเชล * (ตามมาตรฐานการ ชั่ง คือ หนึ่งเซเชลเท่ากับยีสิบเกรท) ครึ่งเซเชลนี้ จะเป็นของ ถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ ๑๔ ทุก คนที่มีอายุตั้งแต่ยีสิบปีขึ้นไปที่ถูกนับจะต้อง จ่ายเงินถวายนี้นี้ให้กับพระยาร์เวห์ ๑๕ คนรวย ก็ห้ามจ่ายมากกว่า นี้ ส่วนคนจนก็ห้ามจ่าย น้อยกว่านี้ ทุกคนจ่ายครึ่งเซเชลเท่ากันหมด เพราะเมื่อเจ้าถวายเงิน นี้ให้กับพระ ยาร์เวห์

มันเป็นค่าไถ่สำหรับชีวิตของ เจ้า ๑๖ เงินค่า ไถ่ชีวิตที่เก็บได้จากชาวอิสราเอลนี้ ให้เอาไป ใช้สำหรับงานรับ ใช้ภายในเต็นท์นัด พบ ทำ อย่าง นี้พระ ยาร์เวห์จะได้ระลึกถึงประชาชน ชาวอิสราเอลที่ได้จ่ายค่าไถ่ชีวิตของพวกเขา ทุกคน”

อ่างสำหรับชำระล้าง

(อพย. ๓๐:๘)

๑๗ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๘ “ให้ เจ้าใช้ทองสัมฤทธิ์ หล่อเป็นอ่างน้ำหนักหนึ่งใบ พร้อมฐานรอง เอาไว้สำหรับการล้างทำความสะอาด แล้วให้ใส่ น้ำ เอาไปวางไว้ระหว่าง เต็นท์นัดพบกับแทนบุซา ๑๙ อาโรนกับพวก ลูกชายของ เขาจะได้ใช้ล้าง มือและล้าง เท้า ๒๐ เมื่อพวกเขาจะเข้ามาในเต็นท์นัดพบ หรือ จะเข้า ใกล้แทน บุซาเพื่อรับ ใช้พระเจ้า หรือ เพื่อถวายของ ชวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ พวกเขาจะต้องเอาน้ำในอ่างนี้ล้างมือและเท้าก่อน เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ตาย ๒๑ ทั้งอาโรนและ ลูก หลานรุ่นต่อๆ ไปของ เขาต้องทำตามกฎ ขอนี้ตลอดไป”

น้ำมันเจิม

(อพย. ๓๐:๒๘)

๒๒ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒๓ “ให้ เจ้านำเครื่องเทศต่อไป นี้คือ ยางไม้ หอม เหลวอย่างดีที่สุดห้าร้อยเซเชล ๑อบเซยหอม ครึ่ง หนึ่งของยางไม้ หอม เหลวคือประมาณ สองร้อยห้าสิบเซเชล ๑ตะไคร้หอมสองร้อยห้าสิบเซเชล ๒๔ การบูรห้าร้อยเซเชล ตาม มาตรฐานการชั่ง และน้ำมันมะกอกหนึ่งอิน ๑ ๒๕ เอาของพวกนี้ผสมกัน เป็นน้ำหอมชนิด หนึ่ง ใช้เป็นน้ำมันสำหรับเจิม ๒๖ เจ้าต้อง เอาน้ำมันนี้ไปเจิมที่เต็นท์นัด พบ ที่หีบใส่คำ สอน ๒๗ ที่โต๊ะและภาชนะทุกชิ้น ที่ตะเกียง ที่มีขาตั้ง กับอุปกรณ์ทุกชิ้นของมัน ที่แทน บุซาเครื่องหอม ๒๘ ที่แทนบุซาเผาเครื่องบุซา และภาชนะทุกอย่างของมัน รวมทั้งอ่างนำ

* ๓๐:๑๓ เซเชล หนึ่งเซเชล เท่ากับ ๑๑.๕ กรัม
 † ๓๐:๒๓ ห้าร้อยเซเชล ประมาณ ๕.๓๕ กิโลกรัม
 ‡ ๓๐:๒๓ สองร้อยห้าสิบเซเชล หรือ ๒.๙ กิโลกรัม
 § ๓๐:๒๔ หนึ่งอิน หรือ ๓.๒ ลิตร

กับฐานของมันด้วย ^{๒๔}เจ้าจะทำให้สิ่งเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์ และมันก็จะศักดิ์สิทธิ์มาก ทุกอย่างที่ต้องตั้งสิ่งเหล่านี้ นี้ก็จะกลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์

^{๓๐}เจ้าต้องเจิมให้อาโรนกับพวกลูกชายของเขา เจ้าต้องทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นนักบวชให้กับเรา ^{๓๑}เจ้าต้องพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “นี่จะเป็นน้ำมันศักดิ์สิทธิ์สำหรับการเจิมของเรา สำหรับลูกหลานของพวกเขาเจ้าตลอดไป ^{๓๒}เจ้าต้องไม่เอาไปเทลงบนตัวคนทั่วไป และห้ามทำเลียนแบบน้ำมันนี้ เพราะมันศักดิ์สิทธิ์ และมันจะศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า ^{๓๓}ใครก็ตามที่ทำเลียนแบบน้ำมันนี้ขึ้นมา หรือเอาไปเทบนคนต่างชาติ จะต้องถูกตัดออกจากการเป็นประชาชน”

เครื่องหอม

^{๓๔}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เอาเครื่องเทศเหล่านี้ คือ กุ้ยายาน ชะมดมหาหิงคุ์ และกำยานบริสุทธิ์ ในสัดส่วนที่เท่าๆ กัน ^{๓๕}ผสมกันเป็นเครื่องหอม เต็มเกลือลงไป ด้วย เพื่อทำให้เครื่องหอมนี้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๖}แบ่งเครื่องหอมออกมาส่วนหนึ่ง นำมาบดและใส่ไว้ที่หน้าหีบใส่คำสอน ในเต็นท์นัดพบซึ่งเป็นที่ที่เราจะแสดงตัวกับเจ้า กลิ่นของมันจะเป็นกลิ่นที่ศักดิ์สิทธิ์มากสำหรับพวกเจ้า ^{๓๗}เจ้าต้องไม่ทำเลียนแบบเครื่องหอมนี้ไว้ใช้เอง เพราะมันเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเจ้าจะต้องสงวนไว้ สำหรับพระยาห์เวห์ ^{๓๘}ใครที่ทำเลียนแบบเครื่องหอมนี้เอาไว้ดมเอง คนๆ นั้นจะต้องถูกตัดออกจากการเป็นประชาชนของเขา”

พระยาห์เวห์เลือกเบซาเลลและโอโฮลิอับ

(อพย. ๓๕:๓๐-๓๖:๑)

^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า **๓๑** ^๒“ดูสิ เราได้เลือกเบซาเลล ลูกชายของอูรี อูรีเป็นลูกชายของเฮอริ จากเผ่ายูดาห์ ^๓เราจะเติมเขาให้เต็มไป ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า เราจะทำให้เขามีความ

ชำนาญ ความเข้าใจ ความรู้และความสามารถทุกอย่าง ^๔ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการออกแบบ หรืองานที่เกี่ยวข้องกับทอง เงิน หรือทองสัมฤทธิ์ ^๕หรือจะเป็นการเจียรระไนหินมีค่าเพื่อใส่ตัวเรือน หรืองานด้านแกะสลักไม้ หรืองานด้านอื่นๆ ทั้งหมด ^๖และเราจะให้โอโฮลิอับลูกชายอาหิสะมัด จากเผ่าดาน มาช่วยงานเขาด้วย และเราจะให้ความชำนาญกับช่างฝีมือทุกคน เพื่อพวกเขาจะได้ทำทุกอย่างตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้

^๗เต็นท์นัดพบ

หีบใส่คำสอน

ฝา หีบตรงที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกรับชำระ กับภาชนะทุกอย่างที่ใช้ในเต็นท์ ^๘โต๊ะและภาชนะทุกชิ้นบนโต๊ะ โต๊ะเกียงที่มีขา ตั้งอันบริสุทธิ์ กับอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน

แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม

^๙แท่นสำหรับเผาเครื่องบูชา

กับภาชนะทั้งหมดของมัน

อ่างล้างและฐานรองของมัน

^{๑๐}เสื้อผ้าที่ทอไว้สำหรับอาโรน

คือเสื้อศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวชอาโรน

และเสื้อผ้าสำหรับลูกชายอาโรน

เพื่อให้พวกเขาเป็นนักบวช

^{๑๑}น้ำมันสำหรับเจิม

เครื่องหอมสำหรับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

พวกเขาต้องทำทุกอย่างนี้ตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้”

วันหยุดทางศาสนา

^{๑๒}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๑๓}“ให้เจ้าบอกกับลูกหลานของอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าจะต้องรักษาวินัย หยุดทางศาสนาของเราไว้ เพราะมันจะเป็นเครื่องเตือนใจถึงข้อตกลงระหว่างเรากับพวกเจ้า ตลอดชั่วลูกหลานของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ระลึกถึงว่าเรา ยาห์เวห์ ทำให้พวกเจ้าศักดิ์สิทธิ์

^{๑๔}พวกเจ้าต้องรักษาวินัยหยุดทางศาสนาไว้ เพราะมันเป็นวันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า ใครก็ตามที่ทำให้วันหยุดนี้หมดความศักดิ์สิทธิ์ไป คนๆ นั้นจะต้องถูกฆ่า ใครที่ทำงานในวันนั้น จะต้องถูกตัดออกจากการเป็นประชาชนของเขา”

* ๓๐:๓๖ คำสอน ตามตัวอักษรคือ “สิ่งที่พิสูจน” คือบรรดวแผ่นดิน หินที่เขียนบัญญัติ ๑๐ ประการไว้ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจนข้อตกลงระหว่างพระเจ้ากับประชาชนชาวอิสราเอล

เขา^{๑๕}ให้เจ้าทำงานได้ในหกวัน แต่ในวันที่เจ็ด จะต้องรักษาไว้ให้เป็นวันหยุดทางศาสนา มันเป็นวันที่ศักดิ์สิทธิ์ที่อุทิศไว้ให้กับพระยาห์เวห์ คนที่ทำงานในวันหยุดทางศาสนาจะถูกฆ่า^{๑๖} ลูกหลานชาวอิสราเอลจะต้องรักษาวินัยหยุดทางศาสนาไว้ พวกเขาจะต้องรักษาวินัยหยุดทางศาสนาไว้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน มันเป็นคำมั่นสัญญาตลอดกาล^{๑๗} มันจะเป็นเครื่องเตือนใจตลอดไประหว่างเรากับลูกหลานชาวอิสราเอล เพราะในหกวันพระยาห์เวห์สร้างสวรรค์และโลก และในวันที่เจ็ด พระองค์หยุดพักผ่อน^{๑๘}

^{๑๘}เมื่อพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสเสร็จ สิ้นแล้วบนภูเขาซีนาย พระองค์ก็มอบแผ่นหินสองแผ่นที่ถูกจารึกไว้ด้วยนิ้วมือของพระเจ้าให้กับโมเสสไป

ลูกวัวทองคำ

(ฉฉป. ๙:๒-๒๙)

๓๒^๑เมื่อประชาชนเห็นว่าโมเสสขึ้นไปบนภูเขาซีนาย ไม่ยอมลงมาสักที พวกเขาจึงพากันไปหาอาโรน และพูดว่า “ลุกขึ้นมาสร้างพระต่างๆให้กับพวกเราหน่อย เพื่อพระพวกนั้นจะได้มานำหน้าพวกเรา เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส ชายคนที่นำพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

^๒อาโรนพูดกับพวกเขาว่า “ไปถอดต่างหูทองคำ จากหูของเมียพวกท่าน จากลูกชาย และลูกสาวของพวกท่าน และเอามาให้เรา”

^๓ตั้งนั้น ประชาชนจึงถอดต่างหูทองคำออก และเอามาให้อาโรน

^๔อาโรนก็รับทองคำจากมือของพวกเขา แล้วเอาเครื่องมือมาตีทองที่หลอมแล้ว นั้นขึ้นเป็นลูกวัว

พวกเขาพูดว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย นี่คือนักพรตของเรา ท่าน ผู้ที่นำพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

^๕เมื่ออาโรนเห็นเข้า เขาก็สร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้าลูกวัวตัวนั้น อาโรนประกาศว่า “รู้งี้ นี่จะมึงงานเทศกาลเฉลิมฉลองพระยาห์เวห์”

^๖วันรุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้า ตู้อและถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วพวกเขาก็นั่งลงตีมกกัน และลุกขึ้นร้องรำกัอย่างสนุกสนาน

^๗พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ลงไปได้แล้ว ตอนนี้นักพรตของเรา ที่ได้พาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์นั้น กำลังทำตัวเสื่อมเสีย พวกเขาคิดหันไปจากทางที่เราได้ส่งพวกเขาไว้ พวกเขาได้หลอกลวงวุ่นวายมาสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้กราบไหว้มัน และถวายเครื่องบูชาให้กับมัน พวกเขาจึงพูดอีกว่า ‘ชาวอิสราเอลทั้งหลาย นี่คือนักพรตของเรา ท่าน ที่ได้นำพวกเราท่านออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’”

^๘พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว มันคือสิ่งเหลือเกิน^{๑๐} ตอนนี้อย่ามาอยู่กับเรา เพื่อความโกรธของเราจะได้เผาผลาญสิ้นกินพวกมันจนหมด แล้วเราจะสร้างเจ้าขึ้นมาเป็นชนชาติใหม่”

^{๑๐}โมเสสได้อ้อนวอนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าปล่อยให้ความโกรธของพระองค์เผาผลาญประชาชนของพระองค์เลย พระองค์เป็นผู้ที่พาดพิงพวกเขา นี้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่และมีมือของพระองค์ที่ยื่นออกมาช่วย^{๑๒} พระองค์จะทำให้ชาวอียิปต์พูดได้ว่า ‘พระยาห์เวห์มีแผนไว้ในใจ ถึงได้พาชาวอิสราเอลออกมา เพื่อพระองค์จะได้ฆ่าพวกเขาที่ภูเขาและทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นไปจากโลกนี้’ ขอให้เห็นจากความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ด้วยเถิด และขอให้พระองค์เปลี่ยนใจ อย่าได้ทำสิ่งที่เลวร้ายกับประชาชนของพระองค์เลย^{๑๓} ขอให้พระองค์ระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล พวกผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สาบานไว้กับพวกเขา โดยอ้างชื่อของพระองค์เองว่า ‘เราจะทำให้ลูกหลานของพวกเจ้าเพิ่มทวี อย่างกับดวงดาวบนท้องฟ้า และเราได้สัญญาว่าเราจะยกแผ่นดินทั้งหมดนี้ให้กับลูกหลานของพวกเจ้า และพวกเขาจะได้ครอบครองมันตลอดไป’”

^{๑๔}แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจ เกี่ยวกับเรื่องเลวร้ายที่พระองค์บอกว่าจะทำกับประชาชนของพระองค์

^{๑๕}แล้วโมเสสก็กลับลงมาจากภูเขา พร้อมกับถือแผ่นหินแห่งข้อ ตกลงสองแผ่นที่มี

คำสั่ง *เขียนอยู่ที่ด้าน หน้าและด้านหลัง ๑๖ แผ่น หินนั้นเป็นผล งานของพระเจ้า ตัวหนังสือบนแผ่น หินนี้เป็นลายมือของพระเจ้าสลักอยู่บนแผ่นหินทั้งสองนั้น

๑๗ เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงร้องตะโกนของประชาชน เขาจึงพูดกับโมเสสว่า “มีเสียงของสงครามอยู่ในค่าย”

๑๘ โมเสสตอบว่า “เสียงที่เราได้ยินนั้น มันไม่ใช่เสียงร้องตะโกนแห่งชัยชนะหรือพ่ายแพ้ แต่เป็นเสียงร้องเพลง”

๑๙ เมื่อโมเสสเข้า มาใกล้ค่าย เขาก็เห็นลูกวัวทองคำและการร้องรำทำเพลง โมเสสก็โกรธมาก จึงขว้างหินทั้งสอง แผ่นนั้นจากมือ ทำให้มันแตกเป็นชิ้นๆอยู่ที่ดิน เขาเห็น ๒๐ แล้วโมเสสก็เอาลูกวัว ที่ประชาชนสร้างขึ้นมา เผาไฟ และบดจนเป็นผง แล้วโปรยลงในน้ำ และบังคับให้ประชาชนชาวอิสราเอลดื่มมัน

๒๑ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “คนพวกนี้ไปทำอะไรให้กับพี่หรือ พี่ถึงได้นำพวกเขาไปทำบาปอันยิ่งใหญ่มหาศาลนี้”

๒๒ อาโรนตอบว่า “ขอเจ้านาย อย่าได้โกรธเลย ท่านก็รู้จักคนพวกนี้ดีอยู่แล้ว มันมีใจเอนเอียงที่จะทำชั่วอยู่แล้ว ๒๓ พวกเขามาพูดกับผมว่า ‘สร้างพวกพระขึ้นมาให้กับเรา เพื่อมันจะได้นำหน้าพวกเราไป เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส ชายคนที่นำพวกเรา ออกมาจากแผ่น ดินอียิปต์’ ๒๔ ผมก็เลยบอกกับพวกเขาว่า ‘ใครที่มีทองคำ ก็ให้ถอดมาให้กับผม’ แล้วผมก็โยนมันเข้าไปในกองไฟ แล้วลูกวัวตัวนี้ก็ออกมา”

๒๕ เมื่อโมเสสเห็นว่าประชาชนวุ่นวายมาก ไม่สามารถควบคุมได้ แล้ว เพราะอาโรนได้ปล่อยพวกเขาจนไม่สามารถควบคุมได้ และนี่จะเป็นเหตุทำให้พวกศัตรูหัวเราะเยาะได้

๒๖ โมเสสจึงไปยืนอยู่ตรงประตูเข้าค่ายและพูดว่า “ใครที่อยู่ฝ่ายพระ ยะฮ์เวห์มาหาเรา” ชาวเลวีทั้งหมดได้มารวมตัวกับโมเสส

๒๗ โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “พระยะฮ์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล พูดอย่างนี้ว่า ‘ให้ทุกคนพกดาบไว้ข้างตัว แล้วเข้าไปในค่าย แล้วให้เดินกลับไป กลับ มาจากประตูด้านนี้ไปสุด

ด้านโน้น ฆ่าคนพวก นั้นให้หมด ไม่ว่าจะ เป็นพี่น้อง เพื่อนฝูง หรือเพื่อนบ้านของท่านก็ตาม”

๒๘ ชาวเลวีก็ทำตามที่โมเสสพูด มีประชาชนตายประมาณสาม พันคนในวัน นั้น ๒๙ โมเสสพูดว่า “ให้ผู้ที่ศดัวของพวกท่าน ทั่วทั้งพระยาห์เวห์ในวันนี้ รวมทั้งลูกชายและพี่น้องของท่าน แล้วพระยาห์เวห์จะอวยพรพวกท่านในวันนี้”

๓๐ ในวันต่อมา โมเสสได้พูดกับประชาชนว่า “ท่านได้ทำบาปที่ยิ่งใหญ่มาก ตอนที่เราจะขึ้นไปหาพระยาห์เวห์ เมื่อว่าเราอาจจะทำอะไรสักอย่าง เพื่อพระองค์จะได้ยกโทษบาปให้กับพวกท่าน” ๓๑ แล้วโมเสสก็กลับไปหาพระยาห์เวห์และพูดว่า “ได้โปรดเถิด คนเหล่านี้ได้ทำบาปอันใหญ่หลวง โดยสร้างพวก พระทองคำให้กับตัวเอง ๓๒ เพราะอย่างนี้ขอได้โปรดยกโทษให้กับความบาปของพวก เขาด้วยเถิด ถ้าพระองค์ไม่ยอม ก็ให้ลบชื่อของข้าพเจ้าออกจากสมุด *ของพระองค์ ที่พระองค์ได้เขียนไว้เถิด”

๓๓ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ใครทำบาปต่อเรา เราจะลบชื่อของคน นั้นออกจากสมุดของเรา ๓๔ ตอนนี้อันตรายได้ไปแล้ว ไปนำประชาชนพวก นั้นไปยังที่ที่เราได้บอกกับเจ้าไว้ หุตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้าไป แต่เมื่อเราลงโทษ เราจะลงโทษพวก เขาเพราะบาปของพวก เขา ๓๕ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงทำให้เกิดโรค ระบาดอย่างร้ายแรงกับพวก เขา เพราะพวก เขาบอกให้อาโรนทำลูกวัวทองคำขึ้นมา”

เราจะไม่ไปกับเจ้า

๓๓ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปจากที่นี่ ทั้งเจ้าและประชาชนที่เจ้าได้พาออกมาจากแผ่น ดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินที่เราได้สาบานไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบว่า ‘เราจะยกแผ่นดินนั้นให้กับลูกหลานของเจ้า’ ๒ เราจะส่งหุตสวรรค์นำหน้าเจ้าไป และเราจะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวอโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิไตต์ และชาวเยนุส ออกจากที่แห่งนั้น ๓ ให้พวก

* ๓๒:๑๕ คำสั่ง แผ่นหินที่มีลักษณะแบนราบ ๒ แผ่นจารึกบัญญัติ ๑๐ ประการไว้เพื่อเป็นหลักฐานแห่งสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์กับชาวอิสราเอล

† ๓๒:๓๒ สมุด คือหนังสือแห่งชีวิต ในหนังสือนี้จะมีรายชื่อของประชาชนของพระเจ้า

เจ้าไปยังดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ *นั้น แต่เราจะไม่ไปกับพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าเป็นคนหัวแข็ง คือวัน เราจะทำลายพวกเจ้าในระหว่างทาง”

๔ เมื่อประชาชนได้ยินข่าวร้ายนี้ พวกเขาก็เศร้า โศกเสียใจ และไม่มีใครสวมใส่เครื่องประดับเลย ๕ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับประชาชนอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนหัวแข็ง คือวัน ถ้าเราไปกับเจ้า แต่แค่รู้เดียว เราจะต้องทำลายเจ้าแน่ ตอนนีให้ถอดเครื่องประดับออก ๖ และเราจะตัดสินใจว่า เราจะจัดการกับพวก เจ้ายัง ไรดี’” ๖ ประชาชนชาวอิสราเอลจึงถอดเครื่องประดับของพวกเขา ตั้งแต่อยู่ที่ภูเขาโฮเรบเป็นต้นมา

เดินทางพบขั้วควาว

๗ โมเสสเคยตั้งเต็นท์หลัง หนึ่งในอก ค่ายห่างออกไปจากค่าย และเขาเรียกมันว่าเต็นท์นัดพบ ใครที่แสวงหาพระยาห์เวห์ ก็จะมาออกมาที่เต็นท์หลังนี้ที่อยู่นอกค่าย ๘ เมื่อโมเสสออกไปที่เต็นท์นัดพบ ประชาชนทั้งหมดก็จะลุก ขึ้น และยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของแต่ละคน พวกเขาจะเฝ้าดูโมเสสจนกระทั่งโมเสสเข้าไปในเต็นท์นั้น ๙ เมื่อโมเสสเข้าไปในเต็นท์ เสาเมฆก็จะลอยลงมาอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบนั้น และพระยาห์เวห์ก็จะพูดกับโมเสส ๑๐ เมื่อประชาชนทุกคนเห็นเสา เมฆลอยลงมาอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ พวก เขาทั้งหมดก็จะก้มกราบลงที่ตรงทางเข้าเต็นท์ของตัวเอง

๑๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสแบบซึ่งๆหน้า เหมือนกับที่คนคุยกับเพื่อนของเขา และเมื่อโมเสสกลับมาที่ค่าย โยชูวาผู้ช่วยของเขา ลูกของนูน ก็จะต้องอยู่ที่เต็นท์นั้น

โมเสสเห็นรัศมีของพระยาห์เวห์

๑๒ โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ดูสิ พระองค์บอกกับข้าพเจ้าว่า ‘ให้นำประชาชน

เหล่านี้ขึ้น ไป’ แต่พระองค์ไม่ได้เปิด เผยว่าพระองค์จะส่งใครไปกับข้าพเจ้าบ้าง พระองค์พูดว่า ‘เรารู้จักเจ้าดี และเราก็ขึ้นชอบเจ้าด้วย’ ๑๓ ตอนนี้ ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ขึ้นชอบในสายตาของพระองค์ ขอพระองค์เปิดเผยทางของพระองค์ให้ข้าพเจ้าได้รู้จักด้วยเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และเป็นที่ขึ้นชอบในสายตาของพระองค์ อย่าลืมว่าประชาชนพวกนี้เป็นชนชาติของพระองค์เอง”

๑๔ พระยาห์เวห์พูดว่า “ตัวเราจะไปกับเจ้า และนำทางเจ้า”

๑๕ โมเสสพูดกับพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์ไม่ไป ก็ขออย่าได้นำพวกข้าพเจ้าไปจากที่นี่เลย ๑๖ ถ้าพระองค์ไม่ไปกับพวกข้าพเจ้า แล้วจะมีอะไรแสดงให้เห็นว่า พระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้าและคนของพระองค์ แล้วข้าพเจ้าและคนของพระองค์จะแตกต่างจากชนชาติอื่นจนพินแผ่นดินโลกได้อย่างไร”

๑๗ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เราจะทำตามสิ่งที่เจ้าได้พูดมา นี้ เพราะเราชอบใจในตัวเจ้า และเรารู้จักเจ้าดี”

๑๘ โมเสสพูดว่า “ขอได้โปรดแสดงรัศมีของพระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยเถิด”

๑๙ พระยาห์เวห์จึงพูดว่า “เราจะทำให้ความดีทั้งหมดของเรา ผ่านไปต่อ หน้าเจ้า และเราจะเรียกชื่อพระยาห์เวห์ต่อ หน้าเจ้า เราอยากจะทำดีกับใคร เราก็จะทำดีกับคนนั้น เราอยากจะทำเมตตาใคร เราก็จะทำเมตตาคนนั้น” ๒๐ พระยาห์เวห์พูดว่า “เจ้าจะไม่สามารถมองเห็นหน้าเราได้ เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนที่เห็นหน้าเรา แล้วยังมีชีวิตอยู่ได้”

๒๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “มีที่อยู่แห่งหนึ่งใกล้ๆเรา เจ้าไปยืนอยู่บนก้อนหินนั้นได้ ๒๒ เมื่อรัศมีของเราผ่านไป เราจะเอาเจ้าใส่เข้าไปในซอกหิน และเราจะเอามือเราปิดเจ้าไว้ที่นั่น จนกว่าเราได้ผ่านไป ๒๓ แล้วเมื่อเราเอามือออกจากเจ้า เจ้าก็จะได้ เห็นหลังของเรา แต่จะจะไม่เห็นหน้าของเรา”

* ๓๓:๓ ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่”

† ๓๓:๕ ถอดเครื่องประดับออก เป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรูเพราะเครื่องประดับเป็นสิ่งเตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับพระปละมของพวกเข

แผ่นหินชุดใหม่

(ฉบบ. ๑๐:๑-๕)

๓๔ ๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ตัดหินมาสอง แผ่น เหมือน กับสองแผ่นแรก เราจะเขียนบัญญัติลงบนแผ่นหินสองแผ่นนี้ เป็นบัญญัติเดียวกับที่ได้เขียนไว้แล้วบนแผ่น หินสอง แผ่นแรก ที่เจ้าได้ทำ แต่ก็เป็นหินๆ ๒ ให้เตรียมพร้อมในตอน เช้าให้ขึ้น ไปบนภูเขาซี นาย และคอยเราอยู่บนยอดเขานั้น ๓ อย่าให้ใครขึ้นมากับเจ้า อย่าให้เราเห็นโครบนภูเขา นั้น และอย่าให้ฝูง แกะฝูงวัวไปกินหญ้าที่เชิงเขานั้นด้วย”

๔ แล้วโมเสสก็ตัดหินมาสอง แผ่น เหมือนกับหินสองแผ่นแรก โมเสสลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และขึ้นไปยังภูเขาซีนาย ตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งเขาไว้ และนำแผ่น หินสอง แผ่นนั้นไปด้วย ๕ พระ ยาร์เวห์ลงมาในเมฆและยืนอยู่กับ เขาที่ นั้น และโมเสสเรียกชื่อพระ ยาร์เวห์*

๖ พระ ยาร์เวห์ผ่านหน้าโมเสสไป และประกาศว่า “เราคือยาร์เวห์ ยาร์เวห์ พระเจ้าผู้ ซึ่งเห็น ออกเห็นใจและเมตตากรุณา ผู้ ซึ่ง โกรธ ซ้ำ เต็มไป ด้วยความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ ๗ ผู้ ซึ่งเก็บความจงรักภักดีไว้ให้กับคนเป็นพินิจรุ่น และยกโทษให้กับความผิดทั้งหลาย การกบฏต่างๆรวมทั้งพวกบาปของพวกเขา แต่เราจะไม่ปล่อยให้คนผิดพ้นโทษเป็นอันขาด เราจะลงโทษพวกเขาไปสามสี่ชั่วคนสำหรับความผิดที่พ่อแม่เขาทำ”

๘ โมเสสรีบก็มกราบลงกับ พื้น และนมัสการพระองค์ ๙ โมเสสพูดว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ขึ้น ขอบในสายตาพระองค์ ขอ ให้พระองค์อยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าด้วย เถิดถึง แม้ว่าจะประชาชนเหล่านี้ นั้นจะเป็นคนดื้อ รันหัวแข็ง ขอให้พระองค์ยกโทษให้กับความชั่วช้าและความ บาปของพวกข้าพเจ้า และรับพวกข้าพเจ้าไว้เป็นมรดกของพระองค์ด้วย เถิด”

รื้อฟื้นข้อตกลงขึ้นใหม่

(อพย. ๒๓:๑๕-๑๗; ฉบบ. ๗:๑-๕; ๑๖:๑-๑๗)

๑๐ พระ ยาร์เวห์พูดว่า “เรากำลังจะทำข้อตกลง เราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่อหน้าคนของเจ้าทั้งหมด เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่ เคยทำ มา ก่อนใน โลกท่ามกลางชนชาติทั้ง หลาย ประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับ เจ้า จะได้เห็นผลงานของพระ ยาร์เวห์ เพราะสิ่งที่เรากำลังจะทำกับเจ้านั้นเป็นสิ่งที่น่าทึ่ง ๑๑ ให้เชื่อฟังสิ่งที่เราได้สั่งเจ้าในวันนี้ แล้วคอยดู เราจะขับไล่ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส ไปต่อหน้าเจ้า ๑๒ ระวังตัวให้ดี อย่าได้ไปทำข้อตกลงใด ๆ กับชาว เมืองที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดินที่เจ้ากำลังจะไปนั้น เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เป็นกับดักท่ามกลางเจ้า ๑๓ แต่เจ้าจะต้องรื้อแผ่น นูชาของพวก เขา ทูบพวกเสาศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา ให้แตกเป็นชิ้นๆและโค่นบรรดาเสาของพระอาเซราห์ของพวกเขา ๑๔ เจ้าจะต้องไม่ก้ม กราบพระอื่นใด เพราะชื่อของเราคือ ยาร์เวห์ผู้ซึ่งหวง เราเป็นพระเจ้าที่หวง

๑๕ พวกเจ้าต้องระวังที่จะไม่ไปทำข้อตกลงกับชาว เมืองในแผ่นดิน ดินนั้น เพราะถ้าเจ้าทำอย่างนั้น เจ้าก็จะนอกใจพระเจ้า ไปติดตามและเช่น ไหว้พวกพระของพวกเขา และเมื่อพวกเขาเชิญเจ้าไปกินอาหาร เจ้าก็จะไปกินอาหารที่เขาเอาไปเช่น ไหว้พระของเขา ๑๖ เจ้าก็จะไปเอาลูกสาวของพวกเขา เป็นเมียลูกชายของพวกเขา แล้วลูกสาวของพวกเขา ก็จะไปในมัสการพวกพระของพวกเขา และจะพลอยทำให้ลูกชายของ เจ้าไปนมัสการพวกพระเหล่านั้นด้วย ซึ่งเป็นการนอกใจพระเจ้า

๑๗ เจ้าต้องไม่สร้างพวกพระที่หล่อขึ้นจากเหล็ก †

๑๘ เจ้าต้องรักษาเทศกาลกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เจ้าต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ด วัน ตามวันที่เราได้กำหนดไว้ใน

* ๓๔:๕ โมเสสเรียกชื่อพระยาร์เวห์ อาจหมายถึงโมเสสนับถือพระ ยาร์เวห์ หรือหมายถึงพระยาร์เวห์พูดชื่อของพระองค์กับโมเสส

† ๓๔:๑๗ พวกพระที่หล่อขึ้นจากเหล็ก เทวรูปพระปลอมที่ประชาชนเคารพบูชา

เดือนอาบิบ เพราะเดือนอาบิบเป็นเดือนที่
เจ้าออกจากประเทศอียิปต์

^{๑๙} ลูกชายทุกคนที่เกิดออกมาเป็นท้อง
แรก จะเป็นของเรา ลูกตัวผู้ของสัตว์ทุกตัว
ที่เกิดออกมาเป็นท้องแรก จะเป็นของเรา ไม่
ว่าจะเป็นลูกของวัวควายหรือแกะ ^{๒๐} ลูกสาวที่
เกิดออกมาเป็นท้องแรก ถ้าเจ้าอายุจะซื้อ
คืนก็ให้เอาแกะมาแลก แต่ถ้าเจ้าไม่ต้องการ
ซื้อลูกสาวตัวนั้นคืน เจ้าต้องหักคอมัน เจ้าจะ
ต้องซื้อลูกชายหัวปีของพวกเขา เจ้าคืนทุก คน
อย่าให้ใครเข้ามาหาเราเมื่อเปล่า

^{๒๑} เจ้าทำงานได้ในหก วัน แต่ในวันที่ เจ็ด
เจ้าต้องพักผ่อน ถึงจะเป็นช่วงทำงานหรือช่วง
เก็บเกี่ยวก็ตาม เจ้าก็ต้องพักผ่อน

^{๒๒} เจ้าต้องรักษาเทศกาลแห่งสัปดาห์ ให้ใช้
ผลผลิตแรกที่ได้จากการเก็บ เกี่ยวข้าว สาลี
ในเทศกาลนี้ และในฤดูใบไม้ร่วง ให้ฉลอง
เทศกาลเก็บเกี่ยวปลายปี

^{๒๓} พวกผู้ชายทุกๆ คนท่ามกลางเจ้าจะ
ต้องมาอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต
พระเจ้าของอิสราเอล ปีละสามครั้ง

^{๒๔} เราจะขับไล่ชนชาติอื่นออกไปจากเจ้า
และจะขยายเขตแดนของเจ้า เมื่อเจ้าขึ้นไป
อยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ เจ้าปีละ
สามครั้งนั้น จะไม่มีใครพยายามมาแย่งที่ดิน
ของเจ้า

^{๒๕} ห้ามเอาเลือดของเครื่องเซ่นไหว้เรา มา
ถวายพร้อมกับของที่ใส่เชื้อไฟ และเครื่องเซ่น
ไหว้ในเทศกาลปลดปล่อยนั้น ห้ามเหลือค้าง
คืนจนถึงวันรุ่งขึ้น

^{๒๖} ทุกๆปี เจ้าต้องเอาผลผลิตที่ดีที่สุด
ที่เก็บ เกี่ยวครั้ง แรกในปี นั้นไปยังสถานที่
นมัสการพระยาร์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

เจ้าต้องไม่ต้มลูก แพะในนมของแม่
มัน”

^{๒๗} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เขียน
คำสั่งพวกนี้ลงไป เพราะคำสั่งพวกนี้ เป็น
ส่วนหนึ่งของข้อตกลงที่เราทำกับเจ้าและกับ
ชาวอิสราเอล”

^{๒๘} โมเสสอยู่ที่ นั้นกับพระ ยาร์เวห์สี่สิบวัน
สี่สิบคืน เขาไม่ได้กินอาหารหรือดื่มน้ำเลย

เขาเขียนคำสั่งต่างๆของข้อ ตกลงทั้งสิบ ข้อ
ลงบนแผ่นหินสองแผ่นนั้น

ใบหน้าที่สวยงามของโมเสส

^{๒๙} เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย เขาก็
แผ่น หินคำ สอน สอง แผ่นแห่งข้อ ตกลง
นั้นในมือ โมเสสไม่รู้ว่ามีผิวหน้าของเขา
ส่องออกมา เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดกับเขา
^{๓๐} เมื่ออาโรนและประชาชนชาวอิสราเอลเห็น
โมเสส พร้อมกับใบหน้าที่สวยงาม จำ พวก
เขาไม่กล้าเข้ามาหาโมเสส ^{๓๑} โมเสสจึงเรียก
พวกเขา อาโรนและพวกผู้นำทั้งหมดของที่
ชุมนุมก็มาหาโมเสส โมเสสพูดกับพวกเขา
^{๓๒} หลังจากนั้น ประชาชนชาวอิสราเอลก็เข้า
มาหาโมเสส แล้วโมเสสก็ได้สั่งพวกเขาถึงสิ่ง
ทั้งหมดที่พระ ยาร์เวห์ได้บอก เขาบนภูเขาซีนาย

^{๓๓} เมื่อโมเสสพูดกับพวกเขาเสร็จ เขาก็
เอาผ้าคลุมมาปิดหน้าไว้ ^{๓๔} เมื่อโมเสสมาอยู่
ต่อหน้าพระยาห์เวห์ โมเสสก็เอาผ้าคลุมหน้า
ออก จนกว่าเขาจะออกมาจากเต็นท์นัด พบ
เขาก็จะบอกกับชาวอิสราเอลถึงสิ่งที่เขาได้
รับคำสั่งมา ^{๓๕} พวกเขาคนอิสราเอลเห็นว่าผิว
ของโมเสสส่องแสง ดังนั้น โมเสสจึงเอาผ้า
มาคลุมหน้าไว้ จนกว่าเขากลับไปพูดกับพระ
ยาร์เวห์อีก

กฎระเบียบเกี่ยวกับวันหยุดทางศาสนา

^๑ โมเสสได้รวบรวมที่ชุมนุมทั้งหมด
ของประชาชนชาวอิสราเอล และ
พูดกับพวกเขาว่า “นี่คือคำสั่งต่างๆที่พระ
ยาร์เวห์สั่งให้ทำ

^๒ ให้ทำงานหก วัน แต่ในวันที่ เจ็ด พวก
ท่านจะต้องมีวัน หยุดอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระ
ยาร์เวห์ ใครก็ตามที่ทำงานในวัน หยุดทาง
ศาสนาจะต้องถูกฆ่า ^๓ ในวันหยุดทางศาสนา
นี้ ท่านต้องไม่ก่อไฟในที่อยู่อาศัยของท่าน
เลย”

* ๓๔: ๑๘ เดือนอาบิบ หรือ นีसान เป็นเดือนแรกของปฏิทินฮีบรูสมัยโบราณ เริ่มฤดูใบไม้ผลิ
ประมาณกลางเดือนมีนาคมถึงกลางเดือนเมษายน

† ๓๔: ๒๙ คำสอน ตามตัวอักษรคือ “สิ่งที่พิสดาร” คือบรรดาแผ่น หินที่เขียนบัญญัติ ๑๐
ประการไว้ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องพิสดารข้อตกลงระหว่างพระเจ้ากับประชาชนชาวอิสราเอล

ของถวายต่างๆสำหรับเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๒๕:๑-๙)

๔โมเสสพูดกับที่ ชุมมของประชาชนชาวอิสราเอลว่า “นี่คือคำสั่งที่พระยาห์เวห์สั่งให้มาบอก คือ ๕ให้รวบรวมพวกของถวายมาให้กับพระยาห์เวห์ ทุก คนที่อยากจะถวายอะไร ก็ให้เอาของ ขวัญนั้นมาถวายให้ กับพระยาห์เวห์ ทั้งทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ ๖ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วงและสีแดงเข้ม ผ้าลินินอย่างดี และขนแพะ ๗หนังที่มาจากแกะตัวผู้หนังปลาโลมา ไม้ กระถิน ๘ น้ำมันสำหรับจุดไฟ เครื่องเทศเพื่อนำมันเจิม และทำเครื่องหอม ๙ หินจำพวกนิลและพลอยอื่นๆที่จะฝังในเอโฟดและถุงผ้าที่บอก

๑๐ ใครก็ตามที่มีฝีมือในหมู่พวก ท่าน ก็ให้มาสร้างสิ่ง ต่างๆเหล่านี้ที่พระ ยาห์เวห์ได้สั่งไว้ ๑๑ คือ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ เต็นท์ ผ้าคลุมเต็นท์ ตะขอเกี่ยว กรอบเต็นท์ กุลอน เสาและฐานรองเสาของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๑๒ หีบศักดิ์สิทธิ์ คานหาม ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และผ้ามันกัน ๑๓ โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ และเครื่อง ใช้ทั้ง ปวงที่ใช้กับโต๊ะ ขนมปังที่วางไว้ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ๑๔ ตะเกียงที่มีขา ตั้งเพื่อที่จะให้แสง สว่างและอุปกรณ์ทั้งหมดของ มัน พวกตะเกียงของ มัน และน้ำมันเติมตะเกียงเพื่อให้แสงสว่าง

๑๕ แท่น บูชาเผาเครื่องหอมและคานหามของ มัน น้ำมันเจิม เครื่องหอม ฉากบังประตูทาง เข้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๑๖ แท่น บูชาเผาเครื่องเผาบูชาและตะแกรงทองสัมฤทธิ์ที่เป็นของ มัน ไม้ คานหามของ มัน และอุปกรณ์ทั้งหมดของ มัน อ่าง น้ำและฐานรองของ มัน ๑๗ ผ้า ม่านรอบๆลาน พวกเสาและฐานรองเสา ฉากกันตรงทางเข้าลาน ๑๘ พวกหมุดยึดเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และหมุดสำหรับลานกับเชือกของ มัน ๑๙ ผ้าที่ประดับด้วยเกลียวทองเพื่อใช้ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ และเสื่อผ้าศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวชอา โรนและพวก ลูกชายของเขา เพื่อให้พวกเขาเป็นนักบวชรับใช้เรา”

ของถวายจำนวนมากจากประชาชน

๒๐ แล้วที่ ชุมมของชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ออกไปจากโมเสส ๒๑ ทุก คนที่เต็มใจจะช่วยก็มา ทุก คนที่พระ วิญญาณกระตุ้นก็นำของ ขวัญมาให้กับพระ ยาห์เวห์ ของ ขวัญพวก นี้เอามาเพื่อสร้างเต็นท์ที่นัดพบ และเพื่อถวายเป็นใช้ทั้งหมดในเต็นท์นั้น และเพื่อทำเสื่อผ้าศักดิ์สิทธิ์ ๒๒ ทั้งชายและหญิงต่างพากันมา ทุกคนที่เต็มใจ ก็เอาเข็มกลัด ต่างหูแหวน ตรา กำไลข้อ มือและเครื่องประดับที่เป็นทองคำอื่นๆมาให้ ทุก คนก็เอาทองคำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์

๒๓ คนที่มีด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง หรือสีแดงเข้ม และผ้าลินินอย่างดี ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ และหนังปลาโลมา พวกเขาก็เอามาให้ ๒๔ คนที่อยากจะให้เงินหรือทองสัมฤทธิ์กับพระยาห์เวห์ ก็เอามาให้ คนที่มีไม้กระถินที่ใช้ในงานนี้ได้ก็เอามาให้เหมือนกัน ๒๕ ผู้หญิงที่มีความสามารถในการปั่น ด้ายด้วย มือ ก็เอาด้ายที่ปั่นมาให้ ทั้งด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินอย่างดี ๒๖ พวกผู้หญิงที่มีใจอยากจะช่วย และมีความสามารถในการปั่นขนแพะก็มาช่วย

๒๗ พวกผู้นำก็นำหินจำพวกโมราที่จะฝังในเอโฟดและถุงผ้าที่บอก ๒๘ รวมทั้งเครื่องเทศและน้ำมันสำหรับจุดตะเกียง น้ำมันเจิมและน้ำมันทำเครื่องหอมมาให้

๒๙ ทั้งชายและหญิง ทุกคนต่างก็เต็มใจเอาของต่างๆมาให้ ที่จะใช้สำหรับงานที่พระยาห์เวห์ได้สั่งผ่านมาทางโมเสส ลูก หลานชาวอิสราเอลก็ได้นำของต่างๆมาถวายเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ด้วยความเต็มใจ

เบซาเลลและโฮเฮลิอับ

(อพย. ๓๑:๑-๑๑)

๓๐ โมเสสพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “ดูเถิด พระ ยาห์เวห์ได้เลือกเบ ซา เลลมา เบ ซา เลลเป็นลูกชายของอูรี อูรีเป็นลูกชายของเฮอร์ จากเผ่ายูดาห์ ๓๑ พระองค์ได้เติม เขาให้เต็มไป ด้วยพระ วิญญาณของพระเจ้า พระองค์ทำให้เขามีความชำนาญ ความเข้าใจ และความมั่ง ใจ เพื่อจะได้ทำงานในด้านต่างๆ ๓๒ เพื่อออกแบบงานเครื่อง ทองเครื่อง เงินและทองสัมฤทธิ์ ๓๓ เขาสามารถ

เจียรไนหิน ประดับชนิดต่างๆไว้ใส่ในตัว
เรือน และแกะสลักไม้ เพื่อใช้ในงานประณีต
ทุกอย่าง ^{๓๔}พระยาห์เวห์ได้ให้เบซาเลลและ
โอโฮลีอับ มีความสามารถในการ สอนด้วย
โอโฮลีอับเป็นลูกชายของอาหิสะมัด จากเผ่า
ดาน ^{๓๕}พระยาห์เวห์ได้ทำให้เขางังสองเต็ม
ไปด้วยความเชี่ยวชาญในงานทุก ด้าน ทั้ง
งานฝีมือ งานออกแบบ งานเย็บปักด้วยด้าย
สีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินอย่างดี
และงานทอ พวกเขาสามารถทำได้ทุกอย่าง
และสามารถวางแผนในการออกแบบด้วย”

^{๓๖}เบ ซา เลลและโอ โฮ ลี อับกับช่าง
ผู้ชำนาญงานก็ได้มาทำงานตามที่
พระยาห์เวห์สั่งให้ทำทุกอย่าง พระยาห์เวห์
ได้ให้ความชำนาญและสติ ปัญญากับพวกเขา
เพื่อพวกเขาจะได้รู้วิธีสร้างทุกอย่างที่
เกี่ยวข้องกับกรับ ใช้ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์
นั้น ^๒โมเสสได้เรียกเบ ซา เลล โอ โฮ ลี อับ
กับช่างผู้ชำนาญทั้งหมดที่พระ ยาห์เวห์ได้
ให้ความสามารถ คือทุกคนที่มีโมมาช่วย
ทำงานนี้ ^๓โมเสสได้เอาของ ถวายทั้งหมดที่
ลูก หลานชาวอิสราเอลเอามาถวายนั้นให้กับ
พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เอาไปใช้สำหรับ
งานรับ ใช้ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น
ชาวอิสราเอลยัง คงเอาของมาถวายให้ทุกๆ
เช้าด้วยความเต็มใจ ^๔แล้วช่างผู้ชำนาญทุก
คน จากแต่ละแผนก ที่ทำงานสร้างสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ ได้มาหาโมเสส ^๕และพูดกับโมเสส
ว่า “คนเอาของมา ให้มากเกินไปแล้วสำหรับ
งานที่พระยาห์เวห์สั่งให้ทำ”

^๖โมเสสจึงสั่ง การไป และพวกเขา
ประกาศไปทั่วค่ายว่า “ชายหญิงทั้งหลาย ไม่
ต้องทำของถวายอะไรอีกแล้วสำหรับสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์” ประชาชนก็เลยหยุดเอาของมา
ให้ ^๗เพราะประชาชนได้เอาของมาให้เกินพอ
แล้วสำหรับงานที่จะทำทั้งหมด

เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
(อพย. ๒๖:๑-๓๗)

^๔ช่างผู้ชำนาญทั้งหลาย ได้สร้างเต็นท์ที่
ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยผ้า ม่านสีบ ผืน ที่ทำจากผ้า

ลินินทอเนื้อ ดี และผ้าที่ทำจากด้ายสีน้ำเงิน
สีม่วง และสีแดงเข้ม เขาได้ปักลายเครือข่
ได้ออกมแบบบางอย่างประณีตลงบนผ้า ม่าน
เหล่านี้ ^๕ผ้า ม่านแต่ละ ผืนยาวยี่สิบ แปด
ศอก ^๖และกว้างสี่ ศอก ^๗ทุก ผืนมีขนาดเท่า
กันหมด ^๘เบซาเลลได้เอาผ้า ม่านห้าผืนมา
เกี่ยวเข้าด้วยกัน และเอาผ้า ม่านอีกห้าผืนมา
เกี่ยวเข้าด้วยกันอีกชุดหนึ่ง ^๙เขาเอาผ้าสี
น้ำเงินมาทำเป็นหู ติด ไว้ที่ขอบของผ้า ม่าน
ชุดแรก และทำแบบเดียวกันกับขอบของผ้า
ม่านชุดที่สอง ^{๑๐}เขาทำหูห้าสิบ หูสำหรับผ้า
ม่านชุดแรก และทำอีกห้าสิบหูสำหรับผ้า ม่าน
ชุดที่สอง หูของผ้า ม่านสอง ชุดนี้จะอยู่ตรง
ข้ามกัน ^{๑๑}เขาเอาทองคำมาทำเป็นตะขอห้า
สิบ อัน เพื่อใช้เกี่ยวผ้า ม่านสอง ชุดนั้นเข้า
ด้วยกัน เพื่อให้เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้นเป็นชิ้น
เดียวกัน

^{๑๒}เขาทำผ้า ม่านด้วยขน แพะสำหรับเต็นท์
ที่จะเอามาคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อีกชั้น หนึ่ง
เขาทำผ้า ม่านขน แพะทั้งหมดสิบ เอ็ดผืน
^{๑๓}ผ้า ม่านแต่ละ ผืนยาวสามสิบศอก ^{๑๔}และ
กว้างสี่ ศอก ทั้งสิบ เอ็ดผืนมีขนาดเท่า กัน
หมด ^{๑๕}เขาเอาผ้า ม่านห้า ผืนมาต่อติด กัน
และเอาผ้า ม่านอีกหก ผืนมาต่อติดกัน ^{๑๖}เขา
ได้ทำหูห้าสิบ หูติดไว้ที่ขอบของผ้า ม่านชั้น
บน สุดของชุดแรก และทำอีกห้าสิบ หูติดไว้
ที่ขอบของผ้า ม่านชั้นบน สุดของชุดที่ สอง
^{๑๗}เขาได้เอาทองสัมฤทธิ์ มาทำตะขอ ห้าสิบ
อัน เพื่อใช้เกี่ยวผ้า ม่านทั้งสองชุดเข้าด้วยกัน
เป็นเต็นท์หลังเดียวกัน ^{๑๘}เขาได้ทำที่คลุม
เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไว้สอง ชั้น ชั้นในทำจากหนัง
แกะตัวผู้ ชั้นนอกทำจากหนังปลาโลม

^{๑๙}เขาได้สร้างกรอบไม้ กระถินให้ตั้ง ขึ้น
เพื่อค้ำเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๐}กรอบแต่ละกรอบ

^{๓๖:๔} ยี่สิบแปดศอก หรือ เท่ากับ ๑๔.๗ เมตร
^{๓๖:๕} สี่ศอก หรือเท่ากับ ๒.๑ เมตร
^{๓๖:๑๕} สามสิบศอก หรือ ๑๕.๓๕ เมตร ภาษกรีกโบราณแปลไว้ว่า ๒๕ ศอก

มีความ ยาวสิบ คอก *กว้างหนึ่ง คอกครึ่ง ^{๒๒} กรอบไม้ กระจกแต่ละกรอบมีเดี่ยวกรอบ ละสองเดี่ยว ซึ่งถูกยึดประกบติดกันไว้ เขา สร้างกรอบไม้ กระจกทั้งหมดสำหรับเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยวิธีเดียวกัน ^{๒๓} เขาสร้าง กรอบไม้ กระจกยี่สิบกรอบสำหรับทางด้าน ได้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๔} แล้วทำฐานเงินสี สิบฐานไว้ใต้กรอบ ไม้ยี่สิบกรอบ กรอบไม้ หนึ่งกรอบมีฐานสอง ฐานรองรับเดี่ยวสอง เดี่ยวของ มัน ^{๒๕} เขายังทำกรอบไม้ กระจก อีกยี่สิบกรอบสำหรับทางทิศ เหนือของ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๖} พร้อม ทั้งฐาน เงินอีกสี่ สิบฐาน กรอบ ไม้หนึ่งกรอบใช้ฐาน เงินสอง ฐาน ^{๒๗} ส่วนทางทิศตะวันตก ที่เป็นด้านหลัง ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาก็ทำกรอบ ไม้ไว้ หกกรอบ ^{๒๘} เขาทำกรอบ ไม้อีกสองกรอบ สำหรับมุมทางด้าน หลังของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๙} กรอบไม้นั้นมีมุมแยกกันข้างล่าง แต่ตอน บนมุมเหล่านี้นถูกยึดติด กันด้วยห่วง เขา ทำสอง ชุดอย่างนั้น สำหรับสอง มุม ^{๓๐} รวมทั้งหมดมีกรอบไม้แปดกรอบ ฐานเงินสิบหก ฐาน มีสองฐานอยู่ใต้กรอบแต่ละกรอบ ^{๓๑} เขาทำไม้สำหรับขัด ฝาทำ อันด้วยไม้ กระจก สำหรับขัดพวกกรอบ ไม้ด้าน หนึ่ง ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๒} และอีกห้า อันสำหรับ ขัดพวกกรอบ ไม้อีกด้าน หนึ่งของเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ และอีกห้า อันสำหรับขัดพวก กรอบด้าน หลังทางทิศตะวันตกของเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๓} เขาได้ทำไม้สำหรับขัดไว้สอด เข้าช่วง กลางของกรอบ ไม้ ตั้งแต่ปลายด้าน นี้ไปสุดปลายอีกด้าน หนึ่ง ^{๓๔} เขาได้เคลือบ กรอบ ไม้ด้วยทองคำ และทำห่วงทองคำเพื่อ สอดไม้สำหรับขัดเหล่านั้นเข้าไป และเคลือบ ไม้สำหรับขัดเหล่านั้นด้วยทองคำ ^{๓๕} เขามำน กันด้วยผ้า ทอจากด้ายสี น้าเงิน สีม่วง สีแดง เข้ม และผ้า ทอลินิน ที่ได้ปักลายเค รูปไว้อย่างประณีต ^{๓๖} เขา ได้สร้างเสาสี่ สิบเสาดด้วยไม้ กระจก และ เคลือบเสาเหล่านี้นและตะขอเกี่ยวเสานั้น

ด้วยทองคำ เขาหล่อฐาน เงินสี่ ฐานด้วยเพื่อ รองรับเสา ^{๓๗} เขาทำฉากกันไว้ที่ช่องทางเข้า เต็นท์ ด้วยผ้าทอจากด้ายสีน้าเงิน สีม่วง สีแดง เข้ม และผ้าทอลินิน ^{๓๘} เขาทำเสาห้าเสา และตะขอของเสาเหล่านี้น เขาเคลือบยอด เสาและห่วงของ มันด้วยทองคำ และฐานเสา ทำฐานนั้นเป็นทองสัมฤทธิ์

หีบศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๒๕:๑๐-๒๒)

๓๗ ^๑ เบ ซา เลลเอาไม้ กระจกมาทำ หีบ หีบ นี้มีความ ยาวสอง คอกครึ่ง กว้างหนึ่งคอกครึ่ง ^๒ สูงหนึ่งคอกครึ่ง ^๓ แล้ว เขาก็เอาทองคำบริสุทธิ์มาเคลือบหีบ นี้ ทั้ง ด้าน ในและด้านนอก และเอาทองคำมาทำ ขอบรอบหีบด้วย ^๔ เขาเอาทองคำมาทำ เป็นห่วงสี่ห่วง เอาไว้ติดที่สี่มุมของหีบ ด้าน ละสองห่วง ^๕ เบ ซา เลลเอาไม้ กระจกมาทำ คานหาม และเคลือบคานทั้ง สองนั้นด้วย ทองคำ ^๖ แล้วเขาก็เอาคานหามสอง อันนั้น ไปสอดเข้ากับห่วงที่อยู่ด้าน ข้างของหีบทั้ง สองด้าน เพื่อเอาไว้หามหีบนั้น ^๗ เบซาเลลทำ ฝา หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ฝาหีบนี้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสอง คอก ครึ่ง กว้างหนึ่งคอกครึ่ง ^๘ เขาเอาค้อนมาทุบ ทองคำขึ้น รูปเป็นรูปเค รูปสอง องค์กร แล้วเอา ไปติด ตั้งไว้ที่ปลายทั้งสอง ด้านตรงฝา หีบที่ ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ^๙ เขา วางเค รูปองค์กร หนึ่งไว้ที่ปลายด้าน หนึ่ง และ อีก องค์กร ใว้ที่ปลาย หนึ่ง แล้วเขาก็ทำให้เค รูปทั้ง สองนี้ติดเป็นเนื้อเดียวกันกับฝา หีบที่ ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ^{๑๐} เค รูป ทั้งสององค์กรนี้มีปีกทั้งสอง ข้างที่กางออก ปีก ด้าน หนึ่งของเค รูปนั้น ทำให้เกิดเขาขึ้นบน ฝา หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และเครูปทั้งสองก็หันหน้าเข้าหากัน ทั้งสอง ได้หัน หน้าไปทางที่ซึ่งความไม่บริสุทธิ์จาก บาปจะถูกชำระ

* ๓๖:๒๒ สิบคอก หรือเท่ากับ ๕.๒๕ เมตร

† ๓๗:๑ สองคอกครึ่ง หรือ ๑.๓ เมตร

‡ ๓๗:๑ หนึ่งคอกครึ่ง หรือ ๗๘.๗๕ เซนติเมตร

โต๊ะวางขนมปัง

(อพย. ๒๕:๒๓-๓๐)

๑๐ เบ ซา เลลได้เอาไม้ กระจณินมาทำโต๊ะ ขนาดยาวสอง ศอก *กว้างหนึ่ง ศอก ๑ และ สูงหนึ่ง ศอกครึ่ง ๑๑ เขาเคลือบโต๊ะนั้นด้วย ทองคำบริสุทธิ์ และประดิษฐ์ลวดลายด้วย ทองคำบริสุทธิ์รอบๆโต๊ะ ๑๒ เขาทำกรอบ กว้างหนึ่งฝ่ามือรอบๆโต๊ะ และทำลวดลาย บนกรอบรอบๆโต๊ะนั้น ๑๓ เขาเอาทองคำมา หล่อห้วงสี่ ห่วง และติดมันไว้ตรงมุมขาโต๊ะ ทั้งสี่ ขา ๑๔ ห่วงทั้งสี่ ห่วงจะ ต้องอยู่ติดกับ กรอบเพื่อยึดคานไว้เวลาหามโต๊ะ ๑๕ เขาเอา ไม้กระจณินมาทำคานหามสองอัน และเคลือบ คานทั้งสองด้วยทองคำ คานนี้เอาไว้หามโต๊ะ ๑๖ เขาเอาทองคำบริสุทธิ์มาทำภาชนะต่างๆที่ จะใช้บนโต๊ะนั้น ซึ่งได้แก่ พวกจาน ชาม อ่าง และไหรินเครื่องดื่มบูชา

ตะเกียงที่มีขาตั้ง

(อพย. ๒๕:๓๑-๔๐)

๑๗ เขาทำตะเกียงที่มีขา ตั้งด้วย จาก ทองคำบริสุทธิ์ เขาขึ้น รูปฐานและลำตัวของ ตะเกียงที่มีขา ตั้งด้วยค้อน ส่วนฐาน ดอก ตัว ดอก และกลีบ ดอกเขาทำติดเป็นเนื้อ เดียวกัน ๑๘ มีก้านหก ก้านยื่นออกมาจากลำ ตัว ของตะเกียงที่มีขา ตั้งนั้น ข้าง ละสามก้าน ๑๙ แต่ละก้านมีดอกไม้สาม ดอกที่เหมือนดอก อัลมอนต์ ทุกๆดอกมีฐานดอกและกลีบดอก เป็นอย่างนี้ทั้งหกก้าน ๒๐ ส่วนลำตัวตะเกียง ที่มีขาตั้งนั้น มีถ้วยสี่ใบที่มีรูปร่างเหมือนกับ ดอกอัล มอนต์ และมีฐาน ดอกและกลีบ ดอก ๒๑ ใต้กิ่งทุกๆคู่ ทั้งหก กิ่งที่ยื่นออกมาจากลำ

ตัวโคม นั้นมีฐาน ดอกติดเป็นเนื้อเดียวกัน ๒๒ ฐาน ดอกและก้านเหล่านี้ นั้นติดเป็นเนื้อ เดียวกัน ทุกชิ้น ส่วนของตะเกียงที่มีขา ตั้ง นั้น ใช้ค้อนตีขึ้นรูปจากทองคำบริสุทธิ์ ๒๓ เบ ซาเลลได้ทำตะเกียง ๖ เจ็ดดวง กรรไกรตัดใส่ ตะเกียงและภาคใส่ใส่ตะเกียงที่ถูกตัดออก นั้น ทั่วจากทองคำบริสุทธิ์ ๒๔ เขาใช้ทองคำ บริสุทธิ์ไปทั้งหมดหนึ่งตะ ลัน ต์ ในการทำ ตะเกียงที่มีขาตั้งนี้ และอุปกรณ์ทั้งหมดของ มัน

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม

(อพย. ๓๐:๑-๕)

๒๕ เบ ซา เลลเอาไม้ กระจณินมาทำแท่น บูชา สำหรับเผาเครื่องหอม ซึ่งมีความ ยาวหนึ่ง ศอก กว้างหนึ่ง ศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสอง ศอก ส่วนปลายเชิง งามทำจาก ไม้ชิ้นเดียวกัน ๒๖ เขาเอาทองคำบริสุทธิ์มา เคลือบแท่นบูชานี้ ทั้งด้านบน ด้านข้างโดย รอบ และที่ปลายเชิงงาม และเขาเอาทองคำ มาทำขอบโดยรอบ ๒๗ เขาทำห้วงทองคำสอง ห่วงติดไว้ที่ใต้ขอบทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เอา ไว้สำหรับสอดคานเวลาหามแท่น บูชา ขึ้น ๒๘ เขาเอาไม้กระจณินมาทำคานหาม แล้ว เคลือบทองคำทับอีกทีหนึ่ง ๒๙ เขาทำน้ำมันศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจิม ๖ และ เครื่องหอมบริสุทธิ์ ทั้งสองอย่างทำแบบเดียว กับที่คนทำนำหอมเขาทำกัน

แท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา

(อพย. ๒๗:๑-๘)

๓๐ เบ ซา เลลได้เอาไม้ กระจณินมาสร้าง แท่น บูชาเพื่อเผาเครื่องบูชา ซึ่งมี ความ ยาวห้า ศอก **กว้างห้า ศอก เป็นรูป

* ๓๗: ๑๐ สองศอก หรือ ๑.๐๕ เมตร
 † ๓๗: ๑๐ หนึ่งศอก เท่ากับ ๑ ฟุต ๘.๖๒ นิ้ว หรือ ๕๒.๕ เซนติเมตร
 ‡ ๓๗: ๒๓ ตะเกียง ตะเกียงเหล่านี้ มีลักษณะเป็นชามเล็กๆไว้เติมน้ำมันลงไปและใส่ใส่ ตะเกียงลงไป ใช้จุดเพื่อให้ความสว่าง
 § ๓๗: ๒๔ หนึ่งตะลันต์ หรือ ๓๔.๕ กิโลกรัม
 § ๓๗: ๒๕ น้ำมัน ... สำหรับเจิม น้ำมันมะกอกอย่างดี ใช้แทนคนหรือสิ่งของ เพื่อแสดงว่า พวกเขาได้รับเลือกสำหรับงานหรือจุดประสงค์พิเศษ
 ** ๓๘: ๑ ห้าศอก หรือ ๒.๖ เมตร

สีเหลืองมัจฉ์รัส สูงสาม ศอก ^๒ เขาทำเชิง
งอนที่หัว มุมทั้งสี่ ติดเป็นเนื้อเดียวกับแท่น
บูชาและเคลือบด้วยทองสัมฤทธิ์ ^๓ เขาทำ
เครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับแท่น บูชาด้วยทอง
สัมฤทธิ์ เช่น พวกหม้อ ท้าพื้ ขามประพรม
ล้อม และกระทะ ^๔ เขาใช้ทองสัมฤทธิ์มาทำ
ตะแกรงหนึ่ง อัน และเอาไปวางไว้ในแท่น
ลึกลงจากขอบของแท่นบูชาลงไปครึ่งหนึ่ง

^๕ เขาเอาทองสัมฤทธิ์มาหล่อเป็นห้วงสี่ อัน
ห้วงสี่ อันนี้ติดอยู่ที่มุมทั้งสี่ของตะแกรงที่ทำ
จากทองสัมฤทธิ์นั้น ห้วงนี้เอาไว้สอดคาน
เวลาหมั้นแท่นบูชา ^๖ เขาเอาไม้กระดิมมาทำ
คานหมั้น และเคลือบมันด้วยทองสัมฤทธิ์
^๗ แล้วเอาไปสอดเข้ากับห้วงที่ติดอยู่ด้านข้าง
ของแท่นบูชา เพื่อหมั้นแท่นบูชากับคานสอง
อันนั้น เขาทำแท่นบูชาให้กลวงตรงกลาง
และด้านข้างปิดด้วยแผ่นกระดาน

^๘ เบ ซา เลลทำอ่างทองสัมฤทธิ์หนึ่ง ใบ
พร้อมฐานรองของ มัน จากกระจกเงาของ
พวกผู้หญิง ที่รับใช้อยู่ที่ประตูเต็นท์นัดพบ

ลานรอบๆเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๒๗:๙-๑๙)

^๙ เบซาเลล ใช้ผ้าทอลินิน ขนาดยาวหนึ่ง
ร้อยศอก ไม้กันเป็นม่าน ทำเป็นลานขึ้นมา
ทางทิศใต้ ^{๑๐} เขาเอาทองสัมฤทธิ์มาทำเสา
ยี่สิบ ต้นและฐานรองยี่สิบฐานสำหรับม่านกัน
นั้น แต่ตะขอและห้วงที่ติดอยู่บนเสาทำจาก
เงิน ^{๑๑} ทางทิศเหนือเขาทำม่าน กันเหมือน
ลานทางทิศใต้ คือ ซึงผ้าทอลินิน ยาวหนึ่ง
ร้อยศอกบนเสายี่สิบเสาที่ตั้ง อยู่บนฐานทอง
สัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน และมีตะขอและห้วงทำ
จากเงิน

^{๑๒} ทางทิศตะวันตก เขาใช้ผ้าทอลินิน ยาว
ห้าสิบศอก ^๑ ใช้เสาลิป ต้นบนฐานลิป ฐาน
ตะขอและห้วงที่ติดอยู่บนเสานั้นทำด้วยเงิน

^{๑๓} ด้าน หน้าของเต็นท์ ซึ่งเป็นทิศตะวันออก
ออก ยาวห้าสิบศอก ช่องทางเข้าอยู่ด้านนี้

^{๑๔} ด้านข้างของช่องทางเข้าด้านหนึ่ง มีม่าน
ขนาดยาวสิบห้าศอก ^๒ ซึ่งอยู่ บนเสาสสาม ต้น
ที่ตั้งอยู่บนฐานสามฐาน ^๓ อีกด้านหนึ่งของ
ช่องทางเข้าก็ทำเหมือนกัน คือ ซึงม่านยาว
สิบห้าศอก บนเสาสสาม ต้นที่อยู่บนฐานสาม
ฐาน ^๔ ม่านที่แขวนไว้รอบอุลานทั้งหมดนั้น
ทำมาจากผ้าทอลินิน ^๕ ฐานของเสาเหล่านี้
ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ตะขอและห้วงทำด้วย
เงิน ส่วนยอดของเสาเคลือบด้วยเงิน เสาทุก
ต้นของลาน จะมีการตกแต่งด้วยแผ่นเงินใน
ส่วนที่เชื่อมติดกับฐาน

^๖ ทาง เข้าลานใช้ฉาก กันที่ทำด้วยผ้าที่ทอ
จากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอ
ลินิน มีขนาดยาวยี่สิบศอก ^๗ สูงห้าศอก ซึ่งมี
ส่วนสูงเท่ากับผ้ามากรอบอุลาน ^๘ ม่านเหล่านี้
ได้แขวนขึ้นบนเสาสี เสาที่ตั้ง อยู่บนฐานสี่
ฐานที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ส่วนตะขอ ห่วง
และยอด เสาทำด้วยเงิน ^๙ หมุดยึดเต็นท์
และหมุดยึดผ้ามากรอบอุลานทั้งหมดทำด้วย
ทองสัมฤทธิ์

^{๑๐} ทั้งหมดนี้คือของที่ใช้ในการทำเต็นท์
ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง ที่ถูก
บันทึกไว้ตามคำ สั่งของโมเสสเพื่องานของ
ชาวเลวี ที่อยู่ใต้การนำของอิธามาร์ ลูกชาย
ของนักรบชาวไอโรน ^{๑๑} และเบซาเลล ลูกชาย
ของอูรี อูรีเป็นลูกชายของเฮอร์ จากเผ่ายู
ดาห์ เบ ซา เลลได้สร้างทุก อย่างตามที่พระ
ยาห์เวห์สั่งไว้กับโมเสส ^{๑๒} ยังมี โอไฮลือบที่
อยู่กับเบซา เลลด้วย โอไฮลือบเป็นลูกชาย
ของอาหิสะมัด จากเผ่าดาน เขาเป็นช่างฝีมือ
นักออกแบบ และยังเป็นช่าง ปักที่มีฝีมือใน
การใช้ผ้า ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง
เข้ม และผ้าลินินเนื้อดี

^{๑๓} ทองคำทั้งหมดที่ใช้ในงานก่อสร้าง
สถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ คือทองคำที่ได้มาจากการ
ถวาย ใช้ไปทั้ง ลินียี่สิบ แก้วตะ ลันต์เจ็ด ร้อย

* ๓๘:๑ สามศอก หรือ ๑.๖ เมตร
† ๓๘:๙ หนึ่งร้อยศอก หรือ ๕๒.๕ เมตร
‡ ๓๘:๑๒ ห้าสิบศอก หรือ ๒๖.๓ เมตร
§ ๓๘:๑๔ สิบห้าศอก หรือ ๗.๙ เมตร
§ ๓๘:๑๘ ยี่สิบศอก หรือ ๑๐.๕ เมตร

สามสิบเซ เชล ตามเซ เชลมาตรฐานของสถานศักดิ์สิทธิ์

^{๒๕} เครื่องเงินที่รวบรวมได้จากชุมชน หนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซ เชล ตามเซ เชลมาตรฐานของสถานศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๖} โดยเก็บมาจากคนละหนึ่งเบคา (คือครึ่งเซ เชล) เป็นเงินที่เก็บมาจากชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป และได้ลงทะเบียนไว้ ซึ่งมีจำนวนหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ^{๒๗} เงินหนักหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น ได้นำไปใช้ในการหล่อฐานของสถานศักดิ์สิทธิ์และฐานของผ้า ม่าน ฐานหนึ่งร้อยฐาน ใช้เงินหนักหนึ่งร้อยตะลันต์ หนึ่งตะลันต์ต่อหนึ่งฐาน ^{๒๘} เบ ซา เลล ใช้เงินหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซ เชล ทำตะขอสำหรับเสา และเคลือบยอดเสา และใช้ทำห่วงสำหรับเสาเหล่านั้น

^{๒๙} ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้จากการ ถวายเป็นน้ำหนักรวมเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเซ เชล ^{๓๐} เบ ซา เลล ใช้ทองสัมฤทธิ์ทำฐานประตูเต็นท์นัดพบ ทำแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ทำตะแกรงทองสัมฤทธิ์ ทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นบูชา ^{๓๑} ทำฐานล้อมรอบลาน ทำฐานประตูลาน ทำหมุดทั้งหมดรอบๆเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทำหมุดทั้งหมดรอบๆลานนั้น

ชุดศักดิ์สิทธิ์ของนักบวช

(อพย. ๒๘:๑-๔๓)

๓๘ ^๑ พวกเขา นำเอาผ้าที่ทำจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม มาทำเป็นเสื้อผ้าใส่ในสถานศักดิ์สิทธิ์ และทำเสื้อผ้าให้อาโรนใส่ในสถานศักดิ์สิทธิ์ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

^๒ เบ ซา เลล ทำเอโฟดด้วยผ้าที่ทำจากด้ายทอง และด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินิน ^๓ เขาใช้ก้อนทูปทองคำจนเป็นแผ่นบางๆ ตัดมันออกเป็นเส้น และนำไปใช้ทอลวดลายอย่างประณีตบนผ้าสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินเนื้อดี ^๔ พวกเขา

ทำผ้าสองชิ้นขึ้น แล้วนำไปเย็บเป็นบ่าของเอโฟดทั้งสองข้าง ^๕ เขาตกแต่งลวดลายของผ้าคาดเอว ซึ่งอยู่บนเอโฟด และเป็นชิ้นเดียวกันกับเอโฟด ผ้าคาดเอวนี้ทำจากผ้าทองคำ ผ้าสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี เหมือนกับเอโฟด ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

^๖ พวกเขาฝังพวกนิลลงบนตัวเรือนทองคำคู่หนึ่ง พวกเขาจารึกชื่อพวกลูกชายอิสราเอลไว้บนนิลพวกนั้น ^๗ แล้วเบ ซา เลลก็เอานิลที่อยู่ในตัวเรือนคู่ นั้นไปวางไว้บนบ่าทั้งสองข้างของเอโฟด ข้างละอัน นิลพวกนี้ทำขึ้นมาตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ เพื่อให้พระยาห์เวห์ระลึกถึงพวกลูกชายของอิสราเอล

^๘ เบ ซา เลลทำถุงผ้าทับอก โดยออกแบบอย่างประณีต เหมือนงานเอโฟด เขาใช้ผ้าทองคำ ผ้าที่ทำจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี ^๙ ถุงผ้าทับอกนั้นเป็นสี่เหลี่ยมด้านเท่า ขนาดกว้างหนึ่งคืบ ยาวหนึ่งคืบ โดยเอาผ้ามาทับซ้อนกัน ^{๑๐} พวกเขา ฝังมือใต้ฝัฟลอยประดับไว้สี่แถวบนถุงผ้าทับอกนั้น แถวแรกฝังฟลอยสีแดง บุชราคิมและมรกต ^{๑๑} แถวที่สองฝังทับทิม ไฟลิน และแก้วผลึก ^{๑๒} แถวที่สาม ฝังเพทาย ฟลอยสีขุ่น และเขียวแก้วหนูมาน ^{๑๓} แถวที่สี่ ฝังฟลอยสีเขียว นิลและแจสเปอร์ ^{๑๔} พวกเขาฝังฟลอยประดับพวกนี้ลงในตัวเรือนที่ทำจากทองคำ ^{๑๕} มีฟลอยทั้งหมดสิบสองก้อน เพื่อใส่ชื่อของพวกลูกชายของอิสราเอล ฟลอยประดับแต่ละก้อนจะเหมือนตราประทับ จะมีชื่อของเผ่าทั้งสิบสองเผ่าแกะสลักไว้ก่อนละเผ่า

^{๑๖} พวกเขา ฝังมือใต้ทำสายสร้อยทองคำบริสุทธิ์ ที่ถักเป็นเกลียวเหมือนเชือกไว้ใช้กับถุงผ้าทับอก ^{๑๗} พวกเขาทำตัวเรือนทองคำสองชิ้นและห่วงทองคำสองห่วง ติดห่วงทองทั้งสองห่วงไว้ที่มุมบนของถุงผ้าทับอกทั้งสองข้าง ^{๑๘} จากนั้นก็เอาสร้อยทองคำสอดเข้าไปในห่วงทองทั้งสองห่วงนั้น ^{๑๙} และนำไปลายอีกด้านหนึ่งของสร้อยแต่ละเส้นไป

* ๓๘:๒๕ ยี่สิบเก้า ... เซเชล หรือประมาณหนึ่งตัน

† ๓๘:๒๕ หนึ่งร้อย ... เซเชล หรือประมาณสามตันครึ่ง

‡ ๓๘:๙ หนึ่งคืบ ประมาณ ๒๓ เซนติเมตร คือระยะทางจากปลายหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อย

§ ๓๘:๑๓ แจสเปอร์ หินควอตซ์ชนิดหนึ่งเนื้อขุ่นมีหลายสี

ติดเข้ากับตัวเรือนทองคำ ที่อยู่บนป่าของเอโไฟด ตรงด้านหน้า ^{๑๙}พวกเขาช่างฝีมือทำห้วงทองคำอีกสอง ห่วงไปติดไว้ที่มุม ล่างของถุงผ้าที่บอกด้านในที่แนบอยู่กับเอโไฟด ^{๒๐}พวกเขาทำห้วงทองคำอีกสอง ห่วงไปติดไว้ริมเอโไฟดด้านหน้า ห่วงทั้งสองนี้อยู่ใกล้กับตะเข็บเหนือผ้าคาดเอวที่ทำอย่างประณีตนั้น ^{๒๑}ช่างฝีมือก็เอาผ้าสีน้ำเงินมาสอดเข้ากับห้วงทั้งสองที่อยู่บนถุง ผ้าที่บอกกับเอโไฟดนั้น เพื่อตั้งให้มัน ตั้ง ถุง ผ้าที่บอกจะได้อยู่เหนือผ้าคาดเอวของเอโไฟดที่ทำอย่างประณีต และจะได้ไม่เคลื่อนไหวไปมา เขาได้ทำทั้งหมดนี้ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

^{๒๒}เบซาเอลทำเสื้อชุดยาวของเอโไฟด ด้วยผ้า ทอลีสีน้ำเงินล้วน ^{๒๓}ส่วนช่องลอด หัวของเสื้อชุด ยาวอยู่ตรง กลาง เหมือน กับคอ เสื้ออาหาร มีขอบเย็บโดย รอบเพื่อกันไม่ให้มันขาด

^{๒๔}ส่วนปลายของเสื้อชุดยาวนี้ ช่างฝีมือได้นำผ้าทอลีสีน้ำเงินเนื้อดี ผ้าทองจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดง เข้มมาทำเป็นลูก ทับทิมติดไว้ ^{๒๕}พวกเขาทำพวกกระดิ่งทองคำบริสุทธิ์ และนำไปติดไว้ระหว่างลูก ทับทิมแต่ละลูก ซึ่งเย็บติดไว้ระอบๆปลายเสื้อชุด ยาวนี้ ^{๒๖}ทับทิมกับกระดิ่งจะอยู่สลับ กันไปรอบๆ ปลายของเสื้อชุด ยาว เสื้อชุด ยาวนี้เอาไว้ใส่รับใช้พระยาห์เวห์ มันทำขึ้นตามแบบที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

^{๒๗}พวกเขาทำผ้า คลุมจากผ้า ทอลีสีน้ำเงินเนื้อดี ให้อาโรนกับพวกลูกชายของเขา ^{๒๘}พวกเขาช่างฝีมือทำผ้าโพกหัวกับแถบผ้าสวม หัวจากผ้า ลีสีน้ำเงินเนื้อ ดี และทำเสื้อ ชั้น ในจากผ้าทอลีสีน้ำเงินสีขาว ^{๒๙}พวกเขาช่างยังใช้ผ้าทอลีสีน้ำเงินเนื้อดี ผ้าทองจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วงและสีแดง เข้มเย็บเป็นผ้าคาด เอวและปักลวดลายลงบนนั้นตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

^{๓๐}ช่าง ฝีมือได้ทำแผ่น ป้ายทองคำของ มงกุฎอันศักดิ์สิทธิ์ เขียนข้อความเหมือนที่เขาสลักลงในตราประทับว่า “ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระ ยาห์เวห์” ^{๓๑}พวกเขาติดแผ่นป้ายนี้เข้ากับแถบ ผ้าสีน้ำเงิน และเอาไปผูกไว้กับผ้าโพก หัวตามที่พระ ยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

โมเสสตรวจเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๓๕: ๑๐-๑๙)

^{๓๒}ดังนั้น งานทุกอย่างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเต็นท์นัด พบ ก็ได้เสร็จ สิ้นลง ประชาชนชาวอิสราเอลได้ทำตามทีพระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ทุก อย่าง ^{๓๓}พวกเขาได้นำเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์มอบให้โมเสส ทั้งตัวเต็นท์กับอุปกรณ์ทุกอย่าง ตะขอเกี่ยว กรอบกลอน เสา ฐาน ^{๓๔}หลังคาที่ทำจากหนังแกะ และหลังคาที่ทำจากหนังปลา โลมา รวมทั้งฉาก ^{๓๕}หีบใส่แผ่นหินสอง แผ่นแห่งข้อตกลง กับคานหามของมัน ผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ^{๓๖}โต๊ะกับอุปกรณ์ที่ใช้บน นั้นทุก อย่าง ขุนมบั๋งที่วางไว้ต่อ หน้าพระเจ้า ^{๓๗}ตะเกียงที่มีขาตั้งที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ และถ้วยตะเกียงของ มันที่เรียงเป็นแถว พร้อมอุปกรณ์ทั้งหมดที่ต้องใช้คู่กับมัน และนำมันจุดตะเกียง ^{๓๘}แท่น บูชาทองคำ นำมันเจิม เครื่องหอม จากที่ทางเข้าเต็นท์ ^{๓๙}แท่น บูชาที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ พร้อมตะแกรงทองสัมฤทธิ์ของ มัน คานหามของมันและอุปกรณ์ทุก อย่างที่ใช้กับ มัน อ่าง นำพร้อมฐานรองของมัน

^{๔๐}พวกมัน กันที่ลาน พวกเสามา ฐาน มันที่ประตูลาน เชือกและหมุดยึด และยังมีเครื่อง ใช้อื่นๆที่ต้อง ใช้ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเต็นท์นัดพบนั่นเอง

^{๔๑}เสื้อผ้าปักเกลียว ทองสำหรับผู้รับ ใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ชุดศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวช อาโรน และชุดสำหรับพวกลูกชายของเขา เพื่อใส่รับใช้ในฐานะนักบวช

^{๔๒}ประชาชนชาวอิสราเอลได้ทำทุกๆ อย่างตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ทุกประการ ^{๔๓}เมื่อโมเสสเห็นงานทุก อย่างถูกสร้างตามแบบที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้จนเสร็จสิ้น เขาก็อวยพรชาวอิสราเอลเหล่านั้น

โมเสสตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

๔๐ ^๑พระ ยาห์เวห์บอกโมเสสว่า ^๒“ใน วันที่หนึ่งของเดือนแรก ให้เจ้าติดตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือ เต็นท์นัดพบ ^๓ให้เอาหีบใส่คำสอนมาวาง ไว้ที่นั่น และให้เอามันมากันเป็นฉากปิดหีบ นี้ไว้ ^๔ยกโต๊ะเข้า มา และจัดให้เข้าที่ นำตะเกียงที่มีขาตั้งเข้ามาไว้

และติด ตั้งพวกตะเกียงของ มันให้เรียบร้อย
๕ นำแท่น บูชาทองคำสำหรับเครื่องหอมมาไว้
ตรง หน้าหีบใส่คำสอน แล้วกัน ฉากไว้ที่ทาง
เข้าเต็นท์

๖ วางแท่น บูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ที่
ด้าน หน้าของทง เข้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือ
เต็นท์นัดพบ ๗ ตั้งอ่างน้ำไว้ระหว่างเต็นท์นัด
พบกับแท่นบูชาและใส่น้ำลงในอ่างด้วย ๘ ทำ
ลานบริเวรรอบๆและตั้ง ฉากไว้ที่ประตูทาง
เข้าลาน

๙ เอาน้ำมันเจิม ไปเจิมที่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
และของทุก อย่างในเต็นท์นั้น พร้อม กับทำ
พิธีเพื่อให้ของพวก นี้ศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ เจ้าต้อง
เจิมแท่น บูชาที่ใช้เผาเครื่องเผาบูชาและข้าว
ของบน นั้นพร้อม กับทำพิธี เพื่อทำให้แท่น
บูชาศักดิ์สิทธิ์มาก ๑๑ เจ้าต้องเจิมอ่าง น้ำและ
ฐาน รองของมัน เพื่อทำให้พวก มันศักดิ์สิทธิ์
ด้วย

๑๒ เจ้าต้องพาเอา โธนกับพวกลูกชายของ
เขา ไปที่ประตูเต็นท์นัดพบ ให้ขู่วระลึวงพวก
เขาด้วยน้ำ ๑๓ เอาเสื้อผ้าที่ศักดิ์สิทธิ์มาแต่ง
ตัวให้กับอา โรน เจิม เขาและทำพิธีให้ เขา
เพื่อเขาจะได้รับใช้เราในฐานะนักบวช ๑๔ ให้
ลูกชายเขามาอยู่ใกล้ทาง เข้าเต็นท์นัด พบ
เอาเสื้อคลุมมาแต่งตัวให้พวกเขา ๑๕ เจ้าต้อง
เจิมพวก เขาเหมือนที่เจิมให้พ่อของพวก เขา
เพื่อพวกเขาจะได้รับ ใช้เราในฐานะนักบวช
การเจิมนี้จะทำให้พวกเขา มีสิทธิ์เป็นนักบวช
ตลอดไปทุกๆรุ่น” ๑๖ โมเสสทำทุกอย่างตาม
ที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขาไว้

๑๗ เมื่อถึงวันที่ หนึ่งของเดือนที่ หนึ่งในปี
ที่สอง เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ก็ถูกตั้ง ขึ้น ๑๘ โมเสส
ตั้งเต็นท์ขึ้นบนพวกฐานของมัน ตั้งกรอบ
ใส่คานและยกเสาขึ้น ๑๙ โมเสสกางผ้าเต็นท์
ออกเหนือเต็นท์นัด พบ และใส่ที่ คลุมเหนือ
เต็นท์นั้น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

๒๐ แล้วโมเสสก็นำแผ่นข้อ ตกลงสอง แผ่น
นั้นไปวางไว้ในหีบ และนำคานมาสอดเข้า
กับหีบ เขาวางฝา หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จาก
บาปจะถูกชำระไว้เหนือหีบ ๒๑ โมเสสนำหีบ
ใส่คำ สอนเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และกัน
ฉากที่เป็นผ้า ม่านบังหีบใส่คำ สอนไว้ ตามที่
พระ ยาห์เวห์สั่ง เขา ๒๒ โมเสสตั้งโต๊ะไว้ด้าน
นอกของฉากที่เป็นผ้า ม่าน ข้าง ในเต็นท์นัด
พบ ไปทางทิศเหนือ ๒๓ โมเสสวางขนมปังไว้

บน โต๊ะต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ตามที่พระองค์
สั่งเขาไว้ ๒๔ โมเสสวางตะเกียงที่มีขา ตั้งไว้
ในเต็นท์นัด พบ ไปทางทิศใต้ของเต็นท์ตรง
ข้ามกับโต๊ะ ๒๕ เขาตั้งพวกตะเกียงไว้หน้า
พระยาห์เวห์ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขาไว้

๒๖ โมเสสวางแท่น บูชาที่ทำจากทองคำไว้
ในเต็นท์นัดพบ ข้างหน้าผ้าม่าน ๒๗ แล้วเขา
จึงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชานั้น ตามที่พระ
ยาห์เวห์สั่งไว้ ๒๘ โมเสสเอาม่านกันไว้ตรง
ทางเข้าเต็นท์

๒๙ เขาตั้งแท่น บูชาสำหรับเผาเครื่องเผา
บูชาไว้ที่ทางเข้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือด้านหน้า
ทางเข้าเต็นท์นัดพบนั้น แล้วเขาก็เผาเครื่อง
เผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ด พีชบน นั้น
ตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้

๓๐ โมเสสวางอ่าง น้ำไว้ระหว่างเต็นท์นัด
พบกับแท่น บูชา และเติมน้ำลงในอ่างชำระ
ล้าง ๓๑ โมเสส อาโรนและพวกลูกชายของอา
โรน ล้าง มือและเท้าของพวก เขาด้วยน้ำใน
อ่าง นั้น ๓๒ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาเข้ามาใน
เต็นท์นัด พบหรือเข้าใกล้แท่นบูชา พวกเขา
ต้องชำระล้างตามที่พระ ยาห์เวห์ได้สั่งโมเสส
ไว้

๓๓ โมเสสทำลานบริเวรรอบๆเต็นท์และ
แท่น บูชา และแขวนม่าน กันไว้ที่ประตูทาง
เข้าลาน แล้วโมเสสก็ได้ทำงานทุกอย่างเสร็จ
สิ้นลง

รัศมีของพระเจ้า

๓๔ มีเมฆปกคลุมเหนือเต็นท์นัด พบ แล้ว
รัศมีของพระยาห์เวห์ ก็ส่องสว่างไปทั่วเต็นท์
๓๕ โมเสสไม่สามารถเข้าไปในเต็นท์นัด พบได้
เพราะว่าเมฆได้ลงไปที่นั่น และรัศมีของพระ
ยาห์เวห์ก็ส่องสว่างไปทั่วเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้น

๓๖ ตลอด เวลาการเดินทางของชาว
อิสราเอล พวกเขาจะคอย ดูเมฆก่อน นี่เป็น
หลัก เมื่อใดที่เมฆลอยตัวสูง ขึ้นจากเต็นท์
ศักดิ์สิทธิ์ ชาวอิสราเอลจะเริ่มออกเดินทาง
๓๗ แต่ถ้าเมฆไม่ลอยตัวขึ้น ชาวอิสราเอล
จะไม่ออกเดินทางไปไหน จนกว่าพวกเขา
จะเห็นเมฆลอยตัวขึ้น อีก ๓๘ เมฆของพระ
ยาห์เวห์อยู่เหนือเต็นท์ในตอนกลาง วัน ส่วน
ตอนกลางคืนจะมีไฟอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
ชาวอิสราเอลทุกคนได้เห็นสิ่งนี้ ตลอดเวลาที่
พวกเขาเดินทาง

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เลวีนิติ คำนำ

หนังสือเลวีนิติ เป็นหนังสือกฎหมายยิวที่เล่มที่สามจากหนังสือกฎหมายยิวทั้งหมดห้าเล่ม ส่วนใหญ่เป็นเรื่องหน้าที่ของชนเผ่าเลวี ที่พระเจ้าได้มอบหน้าที่ให้รับผิดชอบเรื่องพิธีต่างๆทางศาสนาของชนชาติอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า ชาวเลวีบางคนก็เป็นนักบวชด้วย

ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จะพูดถึงหน้าที่ของนักบวช เรื่องการถวายเครื่องบูชาต่างๆ เรื่องเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่อยู่ในเต็นท์นั้น

พิธีบูชาและเครื่องบูชา

๑ แล้วพระ ยาร์เวห์เรียกโมเสสและพูดกับเขาจากเต็นท์นัด พบว่า ๒“ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อใครก็ตามในหมู่พวก เจ้านาสัตว์มาถวายเป็นเครื่องบูชาให้ กับพระ ยาร์เวห์ สัตว์ที่จะเอามาถวายนั้นจะต้องเอามาจากฝูง วัวหรือฝูงแพะแกะ

๓ ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องเผาบูชา ที่เอามาจากฝูง วัว เขาจะต้องเลือกวัว ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ แล้วให้เอามันไปที่ทาง เข้าเต็นท์นัดพบ เพื่อมันจะได้เป็นที่ยอมรับ

๔ เขาต้องวางมือลงบนหัวของสัตว์ตัวนั้นที่เอามาถวาย เพื่อให้พระ ยาร์เวห์ยอมรับมันจากคนนั้น เพื่อกำจัดบาปให้กับคนนั้น

๕ เขาจะ ต้องฆ่าวัวตัว นั้นเองต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ แล้วลูกชายของอา โรนที่เป็นนักบวชจะเป็นคนเอาเลือดของวัว นั้นมาให้พระ ยาร์เวห์ พวกเขาต้องสาตเลือดนั้นไปทุกๆด้านของแท่น บูชาที่ตั้งอยู่ตรงทาง เข้าของเต็นท์นัดพบ ๖ หลังจาก นั้น เจ้าของจะต้องถลกหนัง วัวตัว นั้นและตัดเนื้อของมัน ออกเป็นชิ้นๆ ๗ แล้วพวกนักบวช ที่เป็นลูกชายของอา โรน ก็จะก่อ ไฟขึ้นที่แท่น

บูชาและนำไม้ ฟืนมาวางเรียง กันบนกองไฟ ๘ พวกเขาต้องเอาส่วนที่เป็นเนื้อ ส่วนหัวและไข มันของวัวตัว นั้นมาวางเรียง กันบนฟืนที่สุ่มไฟอยู่บนแท่นบูชา ๙ ส่วนเครื่องในและขาของมันให้เจ้าของนำไปล้าง นำ แล้วนักบวชจะนำไปเผาจน หมดบนแท่น บูชา เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์

๑๐ ถ้าเขาเอาวัวหรือแกะหรือแพะ มาถวาย เป็นเครื่องเผาบูชา เขาต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ๑๑ เขาต้องเอามันไปฆ่าต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ทางทิศเหนือของแท่นบูชา และพวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน จะเอาเลือดของมันไปสาตทุกๆด้านของแท่น บูชา ๑๒ เจ้าของจะต้องหั่นสัตว์ตัว นั้น ออกเป็นชิ้นๆและนักบวชจะเอาส่วนที่เป็นเนื้อ ส่วนหัวและไข มันของมัน ไปวางเรียงกันบนฟืนที่สุ่ม ไฟอยู่บนแท่น บูชา ๑๓ ส่วนเครื่องในและขาของมันให้เจ้าของเอาไปล้าง นำ แล้วนักบวชจะเอาไปเผาจนหมดบนแท่นบูชา มันเป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์

๑๔ ถ้าเขาเอานกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ เขาต้องใช้นกเขาหรือนกพิราบที่ยังหนุ่มๆ ๑๕ นักบวชต้องเป็นคนเอานก นั้นไปที่แท่น บูชา และบิด หัวมันนำไปเผาบนแท่น บูชา เลือดของมันจะไหลลงทางด้านข้างของแท่นบูชา ๑๖ เจ้าของต้องดึงกระเพาะข้าว และตอนขนนออก แล้วโยนทิ้งไปทางด้านตะวันออกของแท่น บูชา ซึ่งเป็นที่ทิ้งขี้ ถ้ำ ๑๗ นักบวชต้องจับปีกทั้งสองแล้วฉีก นกออกแต่ต้องไม่ขาดจาก กันนักบวชจะนำมันไปเผาบนแท่น บูชาที่มีไม้ ฟืนสุ่มอยู่บนกองไฟ เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช

๑ เมื่อมีคนถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชให้กับพระ ยาร์เวห์ ขอให้เครื่องบูชาของ เขานั้นเป็นแบ่งที่ดีที่สุด และเขาต้องเทน้ำมันลงไปและใส่กำยาน ๓ ลงไปด้วย ๒ จากนั้น เขาต้องเอาเครื่องบูชานั้นไปให้

๑:๑๖ **กระเพาะข้าว** มีลักษณะเป็นถุงขนาดเล็กอยู่ในคอของนก เมื่อนกกินอาหาร มันจะปรวบรวมอยู่ในถุงเพื่อถูกทำให้นุ่มก่อน

๒:๑ **กำยาน** ต้นไม้ชนิดพิเศษตากแห้ง เมื่อเผาแล้วจะให้ควันที่มีกลิ่นหอมหวาน ใช้เป็นของขวัญให้กับพระเจ้า

พวกนักบวช ที่เป็นลูกชายของอาโรน แล้ว นักบวชจะต้องหยิบแบ่งอย่างดี ที่มีน้ำมันกับ กายานนนั้นขึ้น มาหนึ่งกำมือ แล้วก็เอาไป เผาบนแท่นบูชา เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา จากเมล็ดพืชทั้งหมด เป็นของ ขวัญอันมี กลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ^๓ เครื่องบูชา จากเมล็ดพืชส่วนที่เหลือ จะเป็นของอาโรน และพวกลูกชายของเขา เพราะมันเป็นส่วน ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นของ ขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชอบ

^๔เมื่อเจ้าถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่ อบจากเตา คือ ขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู ผสม น้ำมัน หรือขนมปังแผ่นบางๆไม่ใส่เชื้อฟู ทา ด้วยน้ำมัน เจ้าต้องใช้แบ่งอย่างดีที่สุดมา ทำ ^๕ถ้าเจ้าถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่ ปิ้งบนแผ่นเหล็กกลม เจ้าก็ต้องทำจากแบ่ง อย่างดี ที่ผสมน้ำมันและไม่ใส่เชื้อฟู ^๖เจ้า ต้องทำให้มันแตกเป็นชิ้นเล็กๆแล้วเทน้ำมัน ลงบนมัน มันคือเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช ^๗ถ้าเจ้าถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่ทอด ในกระทะ เจ้าต้องทำจากแบ่งอย่าง ดี ใน น้ำมัน

^๘เมื่อเจ้าเอาเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช มา ถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ ไม่ว่าจะทำด้วยวิธี ใดก็ตามที่บอกมาแล้ว เจ้าต้องเอามันไป ให้กับนักบวช แล้วนักบวชก็จะเอาไปที่แท่น บูชา ^๙หลังจาก นั้น นักบวชจะหยิบออก มา บางส่วน เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด แล้วนำไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญ อัน มีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๑๐} เครื่องบูชา จากเมล็ดพืชส่วนที่เหลือ จะเป็นของอาโรน และพวกลูกชายของเขา เพราะมันเป็นส่วน ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นของ ขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์

^{๑๑}เครื่องบูชาจากเมล็ด พืช ที่เจ้าเอามา ถวายให้พระ ยาร์เวห์นั้น ต้องไม่ ใส่เชื้อฟู เพราะเจ้าไม่สามารถเผาเชื้อ ฟูหรือน้ำ เชื่อม จากผลไม้ เป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ ได้ ^{๑๒}แต่เจ้าใช้เชื้อฟูกับน้ำหวานจากผลไม้ ถวายพระ ยาร์เวห์ได้ ถ้ามันเป็นผลผลิตที่ได้ จากการเก็บเกี่ยวครั้งแรกของปี แต่จะต้อง

ไม่เอาไปเผาบนแท่น บูชาเพื่อเป็นกลิ่นหอม ให้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๑๓}เจ้าจะต้องปรุงเครื่อง บูชาจากเมล็ดพืชทุกอย่างด้วยเกลือ เจ้าจะ ต้องไม่ลืมใส่เกลือที่เป็นเครื่องเตือนใจถึง สัญญาที่เจ้ากับพระเจ้าของเจ้ามีต่อกัน ลงใน เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย และเจ้าจะต้อง ถวายเกลือพร้อมๆกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชทั้งหมดของเจ้าด้วย

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชรุ่นแรก

^{๑๔}ถ้าเจ้าเอาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่เก็บ เกียวเป็นรุ่นแรก มาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ เจ้าต้องถวายรวงใหม่ๆที่อบเมล็ดจนละเอียด และย่างไฟมาแล้ว เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช ที่เก็บ เกียวเป็นรุ่นแรก ^{๑๕}เจ้าต้องใส่น้ำมันลงไป ในเมล็ด พืชที่อบแล้วนั้น พร้อมกับ กายานนบนมันด้วย มันเป็นเครื่องบูชาจาก เมล็ด พืช ^{๑๖}นักบวชต้องเอากายานนทั้งหมด กับส่วนหนึ่งของเมล็ด พืชที่อบ นี้และน้ำมัน มาเป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ เป็นส่วน ที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด

เครื่องสังสรรค์บูชา

^๑ถ้าเครื่องบูชาของ เขาเป็นเครื่อง **๓**สังสรรค์บูชา และถ้าเขาใช้วัว เขา สามารถใช้วัวตัวผู้หรือตัวเมียถวายให้กับ พระ ยาร์เวห์ก็ได้ แต่ต้องเป็นวัวที่ไม่มีตำหนิ ^๒เขาต้องวางมือลงบนหัวของมัน และเอา มันไปฆ่าที่ทางเข้าเต็นท์นัด พบ และพวก นักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน จะต้องเอา เลือดของมันไปเสาดทุกๆด้านของแท่น บูชา ^๓เครื่องสังสรรค์บูชา เป็นของ ขวัญให้กับ พระ ยาร์เวห์ เขาจะต้องถวายส่วนที่เป็นไข มันที่ติดอยู่ในเครื่อง ใน และไข มันทั้งหมด ที่อยู่รอบๆเครื่อง ใน ^๔ไตทั้งสองข้าง ไข มันที่ติดอยู่รอบๆไต คือส่วนที่ติดกับกล้ามเนื้อหลังส่วนล่าง และพังผืดของตับ เขาจะ ต้องเอามันออกพร้อมกับไต ^๕ลูกชายของ อาโรนต้องเอามันไปเผาบนแท่น บูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา ที่อยู่บนกอง ฟืนที่สุ่มไฟ อยู่ เป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์

*๒:๑๗ *เกลือ* ในสมัยนั้นการกินเกลือด้วยกัน เป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกัน ตลอดไป ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ เอสราห์ ๕:๑๔; ๒ พงศาวดาร ๑๓:๕; ก็นดาวิถี ๑๕:๑๘

๖ ถ้าคนเอาแกะหรือแพะมาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ สัตว์นั้นจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ได้ แต่ต้องไม่มีตำหนิ ๗ ถ้าเขาถวายแกะเป็นเครื่องบูชา เขาต้องนำมันไปไว้ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ๘ แล้ววางมือของเขาลงบนหัวของแกะตัวนั้น แล้วเขาต้องฆ่าแกะตัวนั้นที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน ก็จะเอาเลือดของมันไปสาดทุกๆด้านของแท่นบูชา ๙ แล้วเขาต้องเอาส่วนหนึ่งของเครื่องสังสรรค์บูชา มาเป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ เขาจะต้องถวายส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมด ตั้งแต่ทางเข้าถึงปลายสุดของกระดูกสันหลัง ไขมันที่อยู่ใกล้กับส่วนเครื่องใน และที่ติดอยู่รอบๆเครื่องใน ๑๐ ไตทั้งสองข้าง กับไขมันของมันที่ติดอยู่กับกล้ามเนื้อหลังส่วนล่าง และพังผืดของตับ เขาต้องเอามันออกไปพร้อมกับไตทั้งสองข้าง ๑๑ แล้วนักบวชจะเอามันไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์

๑๒ ถ้าเขาใช้แพะเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา เขาต้องนำมันมาต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ๑๓ แล้ววางมือของเขาลงบนหัวของมัน และฆ่ามันที่หน้าเต็นท์นัดพบ พวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน ต้องเอาเลือดของมันไปสาดทุกๆด้านของแท่นบูชา ๑๔ เขาต้องนำส่วนหนึ่งของเครื่องสังสรรค์บูชานี้มาเป็นของขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ คือ ส่วนไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องใน และที่ติดอยู่รอบๆเครื่องใน ๑๕ ส่วนไตทั้งสองข้าง กับไขมันของมันที่อยู่ส่วนล่างของกล้ามเนื้อหลัง และพังผืดของตับ เขาต้องเอามันออกมาพร้อมกับไตทั้งสองข้าง ๑๖ แล้วนักบวชจะเป็นคนเอามันไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญ อันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ส่วนของไขมันทั้งหมดจะต้องเป็นของพระ ยาร์เวห์ ๑๗ นี่จะเป็นกฎที่เจ้าต้องทำตามตลอดชั่วลูกชั่วหลานไม่ว่าเจ้าจะไปอยู่ที่ไหนก็ตาม คือ เจ้าจะต้องไม่กินส่วนที่เป็นไขมันและเลือดของสัตว์”

เครื่องบูชาสำหรับบาปที่ไม่ได้ตั้งใจ

(สินต. ๖:๒๔-๓๐)

๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อมีใครทำบาปโดยไม่ตั้งใจ และเกิดไปทำอะไรก็ตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งไว้ว่าอย่าทำ

๓ ถ้าคนที่ทำผิด บาปนั้นเป็นนักบวชที่ได้รับบริการเจิมมาแล้ว เขาก็จะทำให้ประชาชนพลอยมีความผิดไปด้วย เขาจะต้องเอาวัวตัวผู้จากฝูงมาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง สำหรับบาปที่เขาได้ทำลงไป และวัวตัวนั้นต้องไม่มีตำหนิ ๔ เขาต้องเอาวัวตัวนั้นไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ และวางมือของเขาลงบนหัวของมัน แล้วฆ่ามันต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ๕ นักบวชที่ได้ รับบริการ เจิมนั้น จะต้องเอาเลือดส่วนหนึ่งของวัวตัวผู้นั้นไปที่เต็นท์นัดพบ ๖ แล้วจุ่มนิ้วมือของเขาลงในเลือดและพรมเลือดเจ็ดครั้งที่หน้าผ้า ม่านของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ๗ นักบวชคนนั้นต้องเอาเลือดป้ายตรงปลายเชิงงอนของแท่นบูชาที่เผาเครื่องหอม แท่นบูชานี้อยู่ในเต็นท์นัดพบ ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ๘ และเขาต้องเอาส่วนที่เป็นไขมันของวัวตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ตัวนั้น รวมทั้งไขมันที่อยู่ในเครื่องในและรอบๆเครื่องในนั้น ๙ เขาต้องเอาไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่กับไตนั้น ที่อยู่ส่วนล่างของกล้ามเนื้อหลัง และเขาต้องเอาพังผืดของตับ เขาต้องเอามันออกไปพร้อมกับไตทั้งสองข้าง ๑๐ เขาต้องเอาส่วนไขมันทั้งหมดออกจากเครื่องบูชาชำระล้าง เหมือนกับที่เขาเอาไขมันออกจากวัวที่ใช้เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วนักบวชต้องเอาไขมันพวกนั้นมาถวายบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา ๑๑-๑๒ แต่นักบวชจะต้องเอาส่วนที่ เหลือทั้งหมดของวัว คือส่วนหนึ่ง ส่วนเนื้อทั้งหมด ส่วนหัวส่วนขา ส่วนเครื่องในและขีของ มันออกไปนอกค่าย ไปยังที่ที่บริสุทธิ์ คือที่ทิ้งขี้เถ้า

* ๓:๓ นักบวชที่ได้ รับบริการเจิมมาแล้ว เห็นได้อย่างเด่นชัดว่าคำ นี้คือชื่ออีกชื่อหนึ่งหรือตำแหน่งสำหรับนักบวชระดับสูง เพราะฉะนั้นมันที่เทลงบนหัวของ เขาแทนเป็นเครื่องหมายสำคัญว่าพระเจ้าได้เลือกเขาให้เป็นผู้รับใช้พระองค์

แล้วเขามันบนกองฟืนที่สุ่มไฟอยู่ ตรงที่ทิ้งขี้
เถ้านั้น

^{๑๓} ถ้าชนชาติอิสราเอลทั้งหมดทำผิด บาป
โดยไม่ตั้งใจ และไม่มีใครรู้ว่าได้ทำใน
สิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งห้ามไม่ให้ทำ พวกเขา
ก็จะมีคาม ผิด ^{๑๔} เมื่อพวกเขาารู้ถึงความ
บาปที่ได้ทำ นั้น คนในที่ประชุมต้องนำวัว
ตัวผู้มาตัว หนึ่งจากฝูง มาเป็นเครื่องบูชา
ชำระล้าง พวกเขาต้องเอามันมาที่หน้าเต็นท์
นัด พบ ^{๑๕} แล้วพวกผู้นำของชุมชนนั้นต้อง
วางมือลงบนหัวของมันต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์
และต้องฆ่าวัวตัว นั้นต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์
^{๑๖} แล้วนักบวชที่ ได้รับการ เจริญมาแล้ว ต้อง
นำเลือดบางส่วนของวัวตัวผู้ นั้นไปที่เต็นท์
นัด พบ ^{๑๗} แล้วนักบวชนั้นต้องจุ่ม นิ้วของ
เขาลงในเลือด แล้วพรมลงไปที่หน้าผ้า ม่าน
เจ็ดครั้งต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ^{๑๘} แล้วเอา
เลือดส่วนหนึ่งทาที่เชิง ฆอนของแท่น บูชาที่
ตั้งอยู่หน้าพระยาห์เวห์ในเต็นท์นัดพบ ส่วน
เลือดที่เหลือทั้งหมด ให้เทลงไปที่ฐานแท่น
บูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา ที่ตั้งอยู่ทาง เข้า
เต็นท์นัดพบ ^{๑๙} เขาต้องเอาส่วนที่เป็นไขมัน
ทั้งหมดออกมาและนำไปเผาบนแท่น บูชา
^{๒๐} เขาต้องทำกับวัวตัวผู้ นี้เหมือนกับที่ทำกับ
วัวที่เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับนักบวช
และด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างสถาน ที่
ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนชาวอิสราเอลและ
พวกเขาจะได้รับการอภัย ^{๒๑} หลังจากนั้น ให้
แยกวัวตัว นั้นออกไปนอกค่ายและเผา มัน
เหมือนกับที่เผาวัวตัว แรกนั้น มันเป็นเครื่อง
บูชาชำระล้างสำหรับชุมชน

^{๒๒} เมื่อผู้นำทำผิด บาปและได้ทำสิ่ง หนึ่ง
สิ่ง ใดที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ เขาสั่งห้าม
ไว้ โดยไม่ได้ตั้งใจ พวกเขาจะมีความ ผิด
^{๒๓} เมื่อเขาเกิดรู้ตัวขึ้น มาว่าสิ่งที่เขาทำ นั้น
เป็นบาป เขาต้องเอาแพะตัวผู้มาตัวหนึ่งจาก
ฝูง สำหรับเป็นเครื่องบูชา แพะตัวนี้ต้องไม่มี
ตำหนิ ^{๒๔} แล้วเขาต้องวางมือลงบนหัวของ
มัน และนำมันไปเผาในที่สำหรับฆ่าเครื่อง
เผาบูชาต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ มันเป็นเครื่อง
บูชาชำระล้าง ^{๒๕} นักบวชจะ ตู้อ่อนิวบ้าย
เลือดของเครื่องบูชาชำระล้างนี้ และไปทา
ที่เชิง ฆอนของแท่น บูชาสำหรับเครื่องเผา
บูชา ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมด เขาจะนำ
ไปเทที่ฐานแท่น บูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา
^{๒๖} นักบวชต้องเอาส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมด

ของแพะมาเผาบนแท่นบูชา เขาต้องเขามัน
ให้เหมือนที่เขาเผาส่วนไขมันจากเครื่อง
สังสรรค์บูชา ด้วยวิธี นี้ นักบวชจะชำระล้าง
แท่น บูชาแทนผู้นำคน นั้นเพราะบาปที่เขาทำ
ให้แท่นบูชาแปด เปื่อน แล้วเขาจะได้รับการ
อภัย

^{๒๗} ถ้าคน หนึ่งคนใดในชุมชนทำผิด บาป
โดยไม่ตั้งใจ โดยทำในสิ่งที่พระ ยาห์เวห์
สั่งห้ามไว้ไม่ให้ทำ เขาก็จะมีความ ผิด ^{๒๘} เมื่อ
เขารู้ตัวขึ้น มาว่าทำผิด เขาต้องนำแพะตัว
เมียจากฝูงมาตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาสำหรับ
บาปที่เขา ทำ แต่แพะตัว นั้นจะต้องไม่มี
ตำหนิ ^{๒๙} เขาต้องวางมือลงบนหัวของสัตว์
ที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และนำมัน
ไปเผาในที่สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา ^{๓๐} แล้ว
นักบวชต้องเอานิวบ้ายเลือดบางส่วนของ
แพะ เอาไปทาที่เชิงฆอนของแท่นบูชาสำหรับ
เครื่องเผาบูชา และเทเลือดแพะส่วนที่เหลือ
ลงที่ฐานของแท่น บูชานั้น ^{๓๑} เขาต้องเอะ
ส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมดของแพะตัว นั้นออก
เหมือนกับที่เขาเอาไขมันออกจากเครื่อง
สังสรรค์บูชา และนักบวชต้องเอาไขมันเหล่านี
ไปเผาบนแท่น บูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับ
พระยาห์เวห์ โดยวิธีนี้ นักบวชจะชำระล้าง
แท่น บูชาแทนคนๆ นั้นและเขาจะได้รับการ
อภัย

^{๓๒} ถ้าเขาใช้แกะเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง
เขาต้องเอาแกะตัว เมียที่ไม่มีตำหนิ ^{๓๓} แล้ว
เขาต้องวางมือลงบนหัวเครื่องบูชาชำระล้าง
นั้น และเอามันไปเผาในที่สำหรับฆ่าเครื่อง
เผาบูชา ^{๓๔} นักบวชต้องเอานิวบ้ายเลือดบาง
ส่วนของ มัน ไปทาที่เชิง ฆอนของแท่น บูชา
สำหรับเครื่องเผาบูชา และเทเลือดแกะส่วน
ที่ เหลือทั้งหมดลงที่ฐานของแท่น บูชานั้น
^{๓๕} แล้วนักบวชต้องเอาส่วนไขมันทั้งหมด
ของแกะออก เหมือนกับที่เอาไขมันออกจาก
แกะที่ใช้เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา และนักบวช
ก็เอาไขมันทั้งหมดไปเผาบนแท่นบูชา พร้อม
กับเครื่องบูชาอื่นๆเป็นของ ขวัญให้กับพระ
ยาห์เวห์ โดยวิธีนี้ นักบวชจะชำระล้างแท่น
บูชาแทนคนๆ นั้นเพราะบาปที่เขาทำให้แท่น
บูชาแปดเปื่อนและเขาจะได้รับการอภัย

บาปอย่างอื่นที่ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ

๕ ^๑ ถ้าคนทำบาปในกรณีดังต่อไปนี้ คือ ถ้า
คนไหนไปเห็นหรือได้ยินอะไรมา แต่ไม่

ยอมพูด ทั้งๆที่รู้เห็นเป็นพยาน เขาจะต้องรับโทษจากบาปนี้

^๒หรือมีใครไปจับต้องถูกสิ่งที่ไม่สะอาด อาจจะเป็นซากของสัตว์ ป่า หรือซากของสัตว์ที่ไม่สะอาด หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่ไม่สะอาด โดยที่ตัวเขาเองก็ไม่วู้ เขาก็ยังคงไม่สะอาดและมีความผิดอยู่ดี

^๓หรือเมื่อมีใครไปแตะต้องถูกสิ่งที่ไม่สะอาดของคนอื่น ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่ไม่สะอาดแบบไหนก็ตามโดยไม่วู้ตัว ซึ่งทำให้เขาไม่สะอาด แล้วสุดท้ายเขาก็รู้เข้า เขาก็มีความผิด

^๔หรือมีใครสาบานแบบซุ่มๆไม่ได้คิดเสียก่อน ไม่ว่าจะสาบานที่จะทำเรื่องร้ายหรือเรื่องดีก็ตาม ไม่ว่าจะเขาจะสาบานซุ่มๆอะไรไป แล้วเกิดลืมขึ้นมา สุดท้ายถึงนึกขึ้นได้ เขาก็มีความผิด ^๕ถ้าใครที่ทำความผิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่บอกมานี้ ก็ให้คนอื่นๆนั้นสารภาพบาปที่เขาทำ ^๖เขาต้องเอาค่าปรับมาถวายพระยาห์เวห์ สำหรับบาปที่เขาทำไป เขาต้องเอาแกะตัวเมีย หรือแพะตัวเมียมาจากฝูง เพื่อเป็นของถวายชดใช้ ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนอื่นๆนั้นเพราะบาปที่เขาทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน

^๗ถ้าคนอื่นๆนั้นไม่สามารถซื้อแกะ เขาอาจใช้นกเขาสองตัวหรือนกพิราบสองตัว มาเป็นค่าปรับสำหรับบาปที่เขาทำไป นกตัวหนึ่งใช้เป็นของถวายชดใช้ อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชา ^๘เขาต้องเอานกทั้งสองตัวไปให้กับนักบวช แล้วนักบวชก็จะถวายตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างก่อน นักบวชต้องบีดคอมัน แต่ไม่ให้ส่วนหัวหลุดจากตัว ^๙แล้วเขาต้องพรมเลือดบางส่วนลงของเครื่องบูชาชำระล้างนี้ไปที่ด้านข้างของแท่นบูชา เลือดส่วนที่เหลือให้เทลงที่ฐานของแท่นบูชา มันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ^{๑๐}นกตัวที่สอง ให้เอาไปเป็นเครื่องเผาบูชาตามกฎที่ให้ไว้ ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนอื่นๆนั้นเพราะบาปที่เขาทำไปทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน แล้วเขาจะได้รับการอภัย

^{๑๑}ถ้าคนอื่นๆนั้นไม่สามารถซื้อนกเขาสองตัวหรือนกพิราบสองตัว ก็ให้เขาใช้เป้งอย่างดีแปดถ้วย มาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง แต่ไม่ต้องไม่เหนียมและกำยานลงในเป้งนั้น เพราะมันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ^{๑๒}เขาต้องนำเป้งนั้นไปให้นักบวช แล้วนักบวชจะหยิบเป้งขึ้น มาหนึ่งกำมือ เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด และนำไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ มันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ^{๑๓}ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนอื่นๆนั้น เพราะบาปหนึ่งบาปใดในบาปเหล่านี้ที่คนนั้นทำไป ทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน แล้วเขาจะได้รับการอภัย ส่วนเป้งที่เหลือจะเป็นของนักบวช เหมือนกับเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช

^{๑๔}แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๑๕}“เมื่อมีใครทำผิดโดยไม่วู้ตัวต่อสิ่งที่ได้สงวนไว้ให้กับพระยาห์เวห์ ^{๑๖}เขาจะต้องชดใช้ให้กับพระยาห์เวห์ เป็นแกะตัวผู้ย่างดีที่ไม่มีตำหนิจากฝูง หรือเป็นจำนวนเงินที่เท่าเทียมกัน โดยใช้น้ำหนักมาตรฐานของวิหาร มันเป็นของถวายชดใช้ ^{๑๗}คนอื่นๆนั้นต้องชดใช้สำหรับความผิดที่เขาได้ทำต่อสิ่งที่ได้สงวนไว้ให้กับพระยาห์เวห์ และจ่ายเพิ่มอีกหนึ่งในห้า แล้วเอาไปให้นักบวช และโดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดบาปเพื่อเขา โดยใช้แกะตัวผู้เป็นของถวายชดใช้ และเขาจะได้รับการอภัย

^{๑๘}เมื่อคนอื่นๆหนึ่งทำบาปและทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งห้ามไว้ว่าอย่าทำ โดยไม่วู้ตัว เขาก็มีความผิดและต้องรับโทษจากบาปนั้นอยู่ดี ^{๑๙}เขาต้องนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูง มาให้นักบวช ให้มีมูลค่าเท่ากับที่กำหนดไว้สำหรับเป็นของถวายชดใช้ โดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดบาปเพื่อเขาเพราะเขาทำผิดโดยไม่วู้ตัว แล้วเขาจะได้รับการอภัย ^{๒๐}มันเป็นของถวายชดใช้สำหรับความผิดที่เขาได้ทำต่อพระยาห์เวห์”

*๕:๒ สิ่งที่ไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์หรือไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นเครื่องบูชาพระเจ้า

†๕:๑๑ แปดถ้วย หรือ ๐.๑ เอฟาห์

‡๕:๑๕ สิ่งที ... พระยาห์เวห์ คงหมายถึง ของขวัญพิเศษที่คนนั้นสัญญาว่าจะถวาย แต่ลืมไม่ได้ถวาย

ของชดใช้สำหรับสิ่งที่โก่งเขา

(กตว. ๕:๕-๑๐)

๖ ๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “เมื่อมีคนๆ หนึ่งทำผิดและล่วงเกินพระ ยาร์เวห์ ด้วยการทำบาปต่อไปนี้ คือโก่งเขา เพื่อนบ้านเกี่ยวกับของที่เพื่อนบ้านฝากให้เขาดูแล หรือเกี่ยวกับของที่เอามาวางมัดจำที่เขาได้รับ หรือเกี่ยวกับสิ่งที่กัวยืมมา หรือของที่เขาไปปล้นหรือโก่งเพื่อนบ้านมา ๓ หรือเจอบางอย่างแต่โก่งเขาว่าไม่เจอ หรือสาบานว่าไม่ ได้ทำในสิ่งที่ได้ ทำลงไปซึ่งเป็นบาป ๔ เมื่อคนๆ นั้นได้ทำบาป เขามีความผิด เขาต้องคืนสิ่งที่เขาได้ปล้นมา หรือโก่งมา หรือของที่เขาฝากให้เขาดูแล หรือของที่เขาเจอ ๕ หรืออะไรก็ตามแต่ที่เขาได้สาบานเท็จไว้ เขาต้องชดใช้เต็มมูลค่าของมัน และต้องเพิ่มไปอีกหนึ่งในห้าของมูลค่าของมัน เขาต้องชดใช้ให้กับเจ้าของ ในวันที่พิสูจนได้ว่าเขาทำผิดจริง

๖ และเขาต้องเอาของ ถวายชดใช้มาให้กับพระ ยาร์เวห์ เป็นแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูง ตามมูลค่าที่ถูกต้องสำหรับเป็นของถวายชดใช้ แล้วเอามาให้กับนักบวช ๗ และโดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดการบาปเพื่อเขาต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ และเขาจะได้รับการอภัยสำหรับอะไรก็ตามที่เขาทำไปซึ่งทำให้เขามีความผิด”

เครื่องเผาบูชา

(อพย. ๒๙:๓๘-๔๓; กตว. ๒๘:๑-๘)

๘ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๙ “ให้สั่งอาโรนและพวกลูกๆ ของเขาว่า “นี่คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชาจะ ต้องอยู่บนไฟบนแท่น บูชาตลอดทั้ง คืนจนถึงเช้า และไฟบนแท่น บูชาจะต้องเผาอยู่ตลอดเวลา ๑๐ นักบวชต้องสวมเสื้อคลุมที่เป็นผ้าลินิน และสวมชุดชั้นในที่เป็นผ้าลินินด้วย เครื่องเผาบูชาที่ถูกไฟเผาบนแท่นบูชา

จนกลายเป็นขี้เถ้า นั้น นักบวชจะต้องโกยเอาขี้เถ้า นั้นมาวางไว้ข้างๆ แท่นบูชา ๑๑ จากนั้นนักบวชก็ถอดเสื้อผ้าออก แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวอื่นแทน แล้วเอาขี้เถ้า นั้นออกไปนอกค่ายไปไว้ในสถานที่ที่บริสุทธิ์ ๑๒ แต่ไฟบนแท่นบูชาจะต้องเผาต่อไปเรื่อยๆ ระวังให้ดี อย่าให้ไฟ นดับ นักบวชจะต้องคอยเติมฟืนลงไปทุกๆ เช้า และคอยจัดการเรื่องเครื่องเผาบูชาบนแท่น นี้ และเผาส่วนไข มันของเครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่น บูชานี้ ๑๓ ไฟบนแท่นบูชาต้องเผาอยู่ตลอดเวลา อย่าปล่อยให้มันดับ

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช

๑๔ นี้ คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช พวกลูกชายของอาโรนต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์บนแท่น บูชา ๑๕ นักบวชต้องหยิบแบ่งอย่างดี กับน้ำมัน จากเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชมาหนึ่งกำมือ พร้อมกับกำยาน ทั้งหมด แล้วก็เอาส่วน นี้ ซึ่งเป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด ไปเผาบนแท่นบูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์

๑๖ อาโรนกับพวกลูกชายของเขา กินส่วนที่เหลือได้ ต้องกินมันโดยไม่มีเชื้อฟู และต้องกินในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาต้องกินมันในลานของเต็นท์นัดพบ ๑๗ ต้องเอามันไปอบโดยไม่ใส่เชื้อฟู เราให้ส่วนนี้กับพวกเขาเป็น ส่วนแบ่งจากพวกของขวัญ มันเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เหมือนกับเครื่องบูชาชำระล้างและเป็นของถวายชดใช้ ๑๘ ชายทุกคนที่เป็นลูกหลานของอาโรนก็กินมันได้ มันเป็นส่วนแบ่งจากพวกของขวัญที่นำมาถวายพระ ยาร์เวห์ ที่ให้กับลูกหลานของเขาตลอดไป ใครก็ตามที่แตะ ต้องเครื่องบูชาเหล่านี้ นี้ก็จะถูกอุทิศไว้ให้กับพระ ยาร์เวห์”

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของนักบวช

๑๙ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒๐ “นี่คือเครื่องบูชาที่อาโรนและพวกลูกชายของ เขาต้องเอามาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ ในวันที่

๖:๒ **วางมัดจำ** คือค่าประกันหรือของประกัน เป็นเงินที่จ่ายล่วงหน้าบางส่วน เพื่อพิสูจน์ว่าเขาจะกลับมาจัดการกับส่วนที่เหลือนั้น

๖:๑๕ **กำยาน** ต้นไม้ชนิดพิเศษตากแห้ง เมื่อเผาแล้วจะให้ควันที่มีกลิ่นหอมหวาน ใช้เป็นของขวัญให้พระเจ้า

อาโรนได้รับการเจิม ให้เป็นนักบวชสูงสุด คือ
แป้งอย่าง ดีประมาณสอง ลิตรเป็นเครื่องบูชา
จากเมล็ด ฟืชประจำปี วัน ถวายครึ่ง หนึ่งใน
ตอนเช้าและอีกครึ่ง หนึ่งในตอนเย็น ๒๑ ให้
เอาแป้งผสมกับน้ำมันให้เข้ากัน แล้วเอาไป
เตรียมบนกระทะเหล็ก และถวายเป็นเครื่อง
บูชาจากเมล็ดฟืช ที่เป็นชินๆเป็นกลิ่นหอมให้
กับพระยาห์เวห์

๒๒ ลูกหลานของอาโรนรุ่นต่อไป ที่ได้รับ
การ เจิมให้มาเป็นนักบวชสูงสุดแทนอาโรน
จะต้องเป็นคนเตรียมเครื่องบูชานี้ มันคือ
ส่วน แปะของพระ ยาห์เวห์ตลอด ไป มันจะ
ต้องเผาจนหมดเกลี้ยง ๒๓ และเครื่องบูชา
ทั้งหมดที่นักบวชทำขึ้นมา จะต้องเอาไปเผา
ให้หมดเกลี้ยง ห้ามเอามากิน”

กฎของเครื่องบูชาชำระล้าง

(ลนต. ๔:๑, ๒)

๒๔ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒๕ “ให้
บอกอาโรนกับลูกๆของ เขาว่า “นี่เป็นกฎ
ระเบียบสำหรับเครื่องบูชาชำระล้าง คือให้
ฆ่าเครื่องบูชาชำระล้างตรงที่ เดียวกับที่ฆ่า
เครื่องเผาบูชา ต่อหน้าพระยาห์เวห์ มันเป็น
ที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ๒๖ นักบวชที่ถวายเครื่อง
บูชาชำระล้าง ก็จะต้องกินมัน แต่ต้องกินใน
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ในลานของเต็นท์นัด พบ
๒๗ ใครก็ตามที่แตะ ต้องเนื้อของเครื่องบูชา
นี้ จะต้องถูกอุทิศไว้ให้กับพระยาห์เวห์ ถ้าเลือด
มันกระเด็นไปถูกเสื้อผ้าของใครเข้า คนๆนั้น
จะต้องล้างมันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ๒๘ และ
ต้องทาบ ทั้งหม้อ ดินทุก ใบที่ใช้ต้มเนื้อของ
เครื่องบูชาชำระล้างนั้น แต่ถ้าใช้หม้อทอง
สัมฤทธิ์ต้ม ต้องขัดหม้อนั้นและล้างด้วยน้ำ

๒๙ ผู้ชายทุก คนที่เป็นนักบวชจะกินเนื้อ
ของเครื่องบูชาชำระล้างนี้ได้ มันคือสิ่งที่
ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ๓๐ แต่ถ้าพวกนักบวชนำเลือด
เข้าไปในเต็นท์นัด พบเพื่อชำระล้างพวกของ
ศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ห้ามกินเครื่อง
บูชา แต่ให้เอาไปเผาไฟเสีย

เป็นของถวายสดใช้

(ลนต. ๕:๑๔-๑๙)

๗ ^๑นี่ คือกฎระเบียบสำหรับของ ถวาย
สดใช้ มันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ๒ ให้ฆ่าเป็น

ของถวายสดใช้ตรงที่เดียวกับที่ฆ่าเครื่องเผา
บูชาด้วย แล้วให้นักบวชสามเลือดของมันไป
ทุกๆด้านของแท่นบูชา

๓ นักบวชต้องถวายไข มันทั้งหมดของ มัน
ไขมันที่ส่วนหาง และที่ติดกับเครื่องใน ๔ ใต้
ทั้งสองข้างกับไข มันที่อยู่รอบๆไต ตรงส่วน
กลางของกล้ามเนื้อหลัง และพังพืดที่ติด เขา
ต้องเอามันออก ไปพร้อมๆกับไตทั้งสองข้าง
๕ นักบวชต้องเผา มันบนแท่นบูชา เป็นของ
ขวัญให้กับพระ ยาห์เวห์ มันเป็นของ ถวาย
สดใช้

๖ ผู้ชายทุก คนที่เป็นนักบวชกินของ
ถวายสดใช้นี้ได้ เขาต้องกิน มันในสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ มันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด “ของ
ถวายสดใช้จะเหมือนกับเครื่องบูชาชำระล้าง
ทั้งสองจะใช้กฎระเบียบเดียวกัน เครื่องบูชา
นั้นจะตกเป็นของนักบวชที่ถวายมัน ๘ เมื่อ
นักบวชถวายเครื่องเผาบูชาของคนๆ หนึ่ง
เขาก็จะ ได้ส่วนที่เป็นหนังของเครื่องเผาบูชา
ที่เขาถวายนั้น ๙ เครื่องบูชาจากเมล็ด ฟืชทุก
ชนิดจะเป็นของนักบวชที่ถวายมัน ไม่ว่าจะ
เป็นเครื่องบูชาที่อบในเตา หรือที่เตรียมใน
กระทะเหล็กหรือในกระทะ ๑๐ แต่เครื่องบูชา
อื่นๆที่ทำจากเมล็ด ฟืช ไม่ว่าจะผสมน้ำมัน
หรือจะแห้งก็ตาม จะเป็นของพวกนักบวชใน
ครอบครัวของอาโรน โดยจะแบ่งให้เท่าๆกัน
หมด

เครื่องสังสรรค์บูชา

๑๑ นี่คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องสังสรรค์
บูชา ที่คนเอามาถวายให้กับพระ ยาห์เวห์
๑๒ ถ้าคนๆหนึ่งเอาเครื่องสังสรรค์บูชามา
ถวาย เพื่อเป็นการขอบพระคุณ เขาก็ควร
เอาของพวก นี้มา ด้วย พร้อมกับเครื่องบูชา
ขอบพระคุณนั้น คือขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ที่
ผสมกับน้ำมัน และขนมปังแผ่นบางๆที่ไม่ใส่
เชื้อฟู ที่มีน้ำมันลาดอยู่ด้านบน และขนมปัง
ที่ทำจากแป้งอย่าง ดี ที่ผสมด้วยน้ำมันคลุก
เคล้าเข้า กัน ๑๓ เขาควรจะถวายขนมปังที่ไม่
ใส่เชื้อฟู กับขนมปังที่ใส่เชื้อฟู พร้อมกันกับ
เครื่องสังสรรค์บูชาเพื่อเป็นการขอบพระคุณ
นั้น ๑๔ ให้เขาถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ น้อย่าง
ละชั้น เพื่อเป็นของ ขวัญให้กับพระ ยาห์เวห์
และเอามันไปให้กับนักบวชที่พรหมเลือดของ
เครื่องสังสรรค์บูชา ๑๕ และเนื้อของสัตว์จาก
เครื่องสังสรรค์บูชาที่เอามาถวาย เพื่อเป็น

การขอพระคุณนี้ จะต้องกินภายในวันที่เอามันมา อย่าให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น

^{๑๖} ถ้าของ ถวายที่เอามัน เป็นเครื่องบูชาแก่นบน หรือเป็นเครื่องบูชาที่สมครใจ เขาต้องกินมันภายในวันที่เขาเอามา และถ้ายังเหลือ ก็ให้กินในวันถัดไปได้ ^{๑๗} แต่ถ้ายังเหลือจนถึงวันที่สาม ให้เผามันทิ้งให้หมด ^{๑๘} ถ้าในวันที่สาม เขาเอาเนื้อที่เหลือจากเครื่องสังสรรค์บูชามากิน มันจะไม่เป็นที่ยอมรับ และคนที่เอามันมาถวายก็จะไม่เป็นที่ยอมรับด้วย เพราะมันไม่สะอาด คนที่กินเข้าไปจะต้องถูกลงโทษสำหรับบาปของเขา

^{๑๙} อย่ากินเนื้อที่ไปถูกของไม่สะอาดมา ให้เอาไปเผาไฟทิ้ง ส่วนเนื้ออื่นๆ นั้น คนที่สะอาด ก็กินมันได้ ^{๒๐} ส่วนคนที่กินเนื่องจากเครื่องสังสรรค์บูชาที่เอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ในขณะที่ตัวเขายังไม่สะอาด คนๆ นั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา

^{๒๑} เมื่อคนๆ หนึ่งไปแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดมา ไม่ว่าจะเป็นคนที่ไม่สะอาด หรือสัตว์สี่เท้าหรือสัตว์เลื้อยคลานชนิดใดก็ตามที่ไม่สะอาด แล้วมากินเนื้อจากเครื่องสังสรรค์บูชาที่เอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ คนๆ นั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา”

^{๒๒} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๓} “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินไข มันของวัวตัวผู้ ของแกะหรือแพะ ^{๒๔} หรือไขมันของสัตว์ที่ตายแล้ว หรือสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่าอื่นฉีกทิ้งจนตาย พวกเจ้าเอาไปทำประโยชน์อย่างอื่นได้ แต่ต้องไม่เอามากิน ^{๒๕} ถ้าใครกินไข มันของสัตว์ที่เป็นของ ขวัญให้กับพระยาห์เวห์ คนๆ นั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา

^{๒๖} ไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ต้องไม่กินเลือดของนกหรือสัตว์ใดๆ

^{๒๗} ใครที่กินเลือดจะถูกตัดออกจากประชาชนของเขา”

เครื่องบูชายื่นถวาย

^{๒๘} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๙} “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘คนที่จะถวายเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระยาห์เวห์

ให้คน นั้นเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพระยาห์เวห์จากเครื่องสังสรรค์บูชาของเขาเอง ^{๓๐} ให้เขานำของ ขวัญมาให้กับพระยาห์เวห์ด้วยตนเอง ให้เขานำไข มันพร้อมกับเนื้อส่วนหน้าของสัตว์ไปให้กับนักบวช และเนื้อส่วนหน้าอกนั้นจะต้องถูกยื่นถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อเป็นเครื่องบูชายื่นถวาย ^{๓๑} นักบวชจะต้องเผาไข มันบนแท่นบูชา แต่เนื้อส่วนหน้าอกนั้นจะเป็นของอาโรนและพวกลูกชายของเขา ^{๓๒} เนื้อส่วนต้นขาด้านขวา จากเครื่องสังสรรค์บูชาที่พวกเจ้าเอามาถวายนั้น จะต้องให้กับนักบวชเป็นของขวัญ ^{๓๓} เนื้อต้นขาข้างขวานั้นจะเป็นส่วนแบ่งของนักบวช ที่ถวายเลือดและไข มันของเครื่องสังสรรค์บูชา ^{๓๔} เพราะเราได้อาเนื้อส่วนอกของเครื่องบูชายื่นถวาย และเนื้อส่วนต้นขาของเครื่องสังสรรค์บูชา ของประชาชนชาวอิสราเอลแล้ว และเราก็ได้ให้พวกมันกับนักบวชอาโรน และลูกๆ ของเขา เป็นส่วนแบ่งของพวกเขาจากชาวอิสราเอลตลอดไป

^{๓๕} นี้คือส่วนแบ่งของอาโรนและส่วนแบ่งของลูกๆ เขา จากพวกของขวัญที่นำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ในวันที่พวกเขาได้รับการเจิมให้เป็นนักบวชเพื่อรับ ใช้พระยาห์เวห์ ^{๓๖} พระยาห์เวห์สั่งให้เอาเครื่องบูชาส่วนนี้แบ่งให้กับพวกเขา ในวันที่พวกเขาได้รับการเจิม และพวก เขาจะได้ รับส่วนแบ่งนี้จากประชาชนชาวอิสราเอลตลอดไป ชั่ว ลูกชั่วหลาน”

^{๓๗} นี้คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาชำระล้าง เป็นของ ถวายخذใช้ เครื่องบูชาบวช และเครื่องสังสรรค์บูชา ^{๓๘} พระยาห์เวห์ได้มอบคำสั่งพวกนี้ให้กับโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์สั่งให้ประชาชนชาวอิสราเอลถวายเครื่องบูชาของพวก เขาให้กับพระยาห์เวห์ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล่งซีนาย

การแต่งตั้งนักบวช

(อพย. ๒๙:๑-๓๗)

๘ ^๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒ “ให้พาอาโรนและพวกลูกชายของ เขาไป

*๗:๑๘ **ไม่สะอาด** ไม่บริสุทธิ์ หรือพระเจ้าไม่ยอมรับไว้เป็นเครื่องบูชา

*๗:๑๙ **สะอาด** ผู้บริสุทธิ์หรือผู้ที่พระเจ้ายอมรับการบูชาของเขา

พร้อมกับเขา และให้เอาเลือดผ้าพิเศษสำหรับนักบวช น้ำมันสำหรับเจิม วัวตัวผู้สำหรับเครื่องบูชาธำระล้าง แกะตัวผู้สอง ตัว และขนมปังไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งตะกร้า ^๓ แล้วให้เรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้มาประชุมกันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ”

^๔ แล้วโมเสสก็ทำตามที่พระ ยาย์เวห์สั่งผู้คนที่มาชุมนุมกันที่ทาง เข้าเต็นท์นัดพบ ^๕ แล้วโมเสสพูดกับประชาชนพวกนั้นว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาย์เวห์สั่งให้ทำ”

^๖ แล้วโมเสสก็พาเอา โรนและพวกลูกชายของเขามาข้าง หน้า และชำระล้างพวกเขาด้วยน้ำ ^๗ แล้วโมเสสก็สวมเสื้อชั้น ในให้เอาโรน และผูกผ้าคาด เอวรอบตัว เขา แล้วโมเสสก็สวมเสื้อชุด ยาวให้เอา โรน หลังจากนั้นใส่เอ โปดให้เขา แล้วเอาผ้าคาด เอวที่ตกแต่งอย่างสวยงามมาผูกรอบ ตัวเอา โรน ผ้าคาด เอวก็เลยมัดเอ โปดเข้ากับตัวเอา โรน อีกชั้นหนึ่ง ^๘ จาก นั้นโมเสสเอาถุงผ้าทับ ออกมาใส่ให้เขา แล้วเอาอู ริมและทุม มิ้ม ใส่ลงในกระเป๋าทองถุงผ้าทับ ออกนั้น ^๙ แล้วเขาก็พันผ้าโพก หัวให้เอา โรน ตรงด้านหน้าของผ้าโพก หัว โมเสสใส่แผ่นทองคำ ซึ่งเป็นมงกุฎศักดิ์สิทธิ์ โมเสสทำทุก อย่างตามที่พระยาย์เวห์สั่งเขาไว้

^{๑๐} แล้วโมเสสก็เอาน้ำมันสำหรับเจิมมา และเจิมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทุก อย่างใหญ่ เต็นท์นั้น ด้วยวิธี นี้ โมเสสก็ทำให้สิ่งเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์ ^{๑๑} แล้วโมเสสก็พรมน้ำมันนั้นบนแท่นบูชาเจ็ด ครั้ง และเจิมแท่นบูชา เครื่องใช้ไม้สอยของมัน ทั้งชั้นอัน ใหญ่พร้อมพานรองของมัน เพื่อทำให้มันศักดิ์สิทธิ์ ^{๑๒} แล้วโมเสสก็เทน้ำมันสำหรับเจิม นีลงบนหัวของเอา โรน และเจิมเขาเพื่อทำให้เขาศักดิ์สิทธิ์ ^{๑๓} หลังจากนั้น โมเสสก็เอาตัวพวกลูกชายของเอาโรนมาข้าง หน้า และสวมเสื้อชั้น ในให้พวกเขา ผูกผ้าคาดเอวและพันผ้าโพก หัวให้พวกเขา โมเสสทำตามที่พระยาย์เวห์สั่งเขาไว้

^{๑๔} แล้วโมเสสเอาวัวตัวผู้ที่ใช้เป็นเครื่องบูชาธำระล้างมาข้าง หน้า เอา โรนกับพวกลูกชายของ เขาวางมือลงบนหัววัวตัว นั้น ^{๑๕} แล้วหลังจากวัวตัว นั้นถูกฆ่า โมเสสก็เอาเลือดของมันมา แล้วเอานิ้วจุ่มเลือดมา

ป้ายที่เชิง งอนทั้งสี่ ด้านของแท่น บูชา เขา ทำอย่าง นี้เพื่อให้แท่น บูชาบริสุทธิ์ และเขายังเทเลือดที่ เหลือลงตรงฐานของแท่นบูชา ด้วยวิธีทั้งหมดนี้เขาทำให้แท่น บูชานั้นศักดิ์สิทธิ์ พร้อมทั้งจะรับเครื่องบูชาที่กำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ ^{๑๖} แล้วโมเสสก็เอาไขมันของเครื่องใน พังผืดของตับและไตทั้งสองข้างกับไขมันของม่นอกมา แล้วโมเสสก็เอาพวก มันไปเผาบนแท่น บูชา ^{๑๗} ส่วนที่เหลือของวัวตัวผู้ นั้น คือ ส่วนหนึ่ง ส่วนเนื้อและซี่ วัว ถูกนำออกไปเผานอกค่าย ตามที่พระยาย์เวห์สั่งโมเสสไว้

^{๑๘} แล้วโมเสสก็เอาแกะตัวผู้ที่จะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาข้าง หน้า เอา โรนกับพวกลูกชายของ เขาวางมือลงบนหัวของแกะตัวนั้น ^{๑๙} แล้วโมเสสก็ฆ่าแกะตัว นั้น แล้วเอาเลือดของมันสาดไปที่แท่น บูชาทุกๆด้าน ^{๒๐-๒๑} แล้วโมเสสก็หันแกะออกเป็นชิ้นๆเอาเครื่อง ในและขาไปล้าง น้ำ แล้วโมเสสก็เผาแกะตัวผู้ นั้นทั้ง ตัวบนแท่น บูชา เขาเผาทั้งหัว ชิ้นส่วนต่างๆและไขมัน เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอม เป็นของ ขวัญให้กับพระยาย์เวห์ ตามที่พระยาย์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

^{๒๒} แล้วโมเสสก็เอาแกะตัวผู้ตัวที่ สองที่ใช้สำหรับแต่ง ตั้งนักบวช มาที่ด้านหน้า เอาโรนกับพวกลูกชายของ เขาวางมือลงบนหัวแกะตัว นั้น ^{๒๓} โมเสสก็ฆ่าแกะตัว นั้น แล้วเอาเลือดของมันไปป้ายที่ติ่งหูข้างขวา กับหัว แม่ มือข้างขวาและหัว แม่ เท้าข้างขวาของเอา โรน ^{๒๔} เขานำตัวพวกลูกชายเอาโรนมาที่ด้านหน้า และโมเสสก็ป้ายเลือดแกะที่ติ่งหูข้างขวา กับหัว แม่ มือข้างขวาและหัว แม่ เท้าข้างขวาของพวก เขา แล้วโมเสสก็สาดเลือดแกะลงที่แท่น บูชาทุกๆด้าน ^{๒๕} โมเสสเอาไขมันส่วนหาง ไขมันในเครื่องใน พังผืดของตับ ไตสอง ข้างกับไขมันของมัน และสะโพกข้างขวา ^{๒๖} โมเสสหยิบขนมปังไม่ใส่เชื้อ ฟูมาหนึ่งก้อน ขนมปังผสมน้ำมันหนึ่งก้อน และขนมปังแผ่นบางๆหนึ่ง ชิ้น จากตะกร้าที่ใส่ขนมปังไม่ ใส่เชื้อ ฟูที่วางอยู่ตรงหน้าพระ ยาย์เวห์ แล้วเขาก็เอาพวก มันไปวางบนไขมัน และบนต้นขาข้างขวาของแกะตัวผู้ นั้น ^{๒๗} จาก นั้นโมเสสก็เอาของเหล่านี้ไปวางบนฝ่ามือของเอา โรนและฝ่ามือของ

* ๘:๑๐ **ศักดิ์สิทธิ์** หมายถึง ทำ หรือเลือกไว้ สำหรับจุดประสงค์พิเศษของพระเจ้า

พวกลูกชายอาโรน แล้วโมเสสก็ให้อาโรน และพวกลูกชายยืนถวายอาหารเหล้า นั้น ขึ้น ให้เป็นเครื่องบูชายืนถวายต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์^{๒๘} โมเสสหยิบอาหารส่วนหนึ่งมา จากมือพวกเขา แล้วเอาไปเผาบนแท่นบูชา พร้อมกับเครื่องเผาบูชา นี่คือเครื่องบูชา บวช เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์^{๒๙} แล้วโมเสสก็เอาส่วนอกของแกะ มา และยืนถวายมันขึ้นเป็นเครื่องบูชายืน ถวายต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ส่วนอกนี้ เป็น ส่วนแบ่งของโมเสส จากแกะที่ใช้ในการแต่งตั้งนักบวช ตามที่พระยาร์เวห์สั่งเอาไว้

^{๓๐}โมเสสเอาน้ำมันสำหรับเจิม และเลือด บางส่วนจากแท่นบูชา แล้วพรมลงบนตัวอาโรนและเสื้อผ้าของเขา และพรมลงบนตัว พวกลูกชายของอาโรนกับเสื้อผ้าของพวกเขา ด้วยวิธีนี้ โมเสสได้อุทิศอาโรน เสื้อผ้า ของอาโรน พวกลูกชายอาโรนพร้อมกับ เสื้อผ้าของพวกเขาให้กับพระยาร์เวห์

^{๓๑}โมเสสพูดกับอาโรนและพวกลูกชาย ของเขาว่า “ให้เอาเนื้อไปต้มที่ทางเข้าเต็นท์ นีด พบและกินมันที่นั่น พร้อมกับขนมปังที่ อยู่ในตะกร้า ขนมปังที่ใช้แต่งตั้งนักบวช เหมือนกับที่เราได้รับคำสั่งมาว่า ‘อาโรนกับ พวกลูกชายของเขาต้องกินมัน’^{๓๒} เนื้อกับ ขนมปังที่เหลือ พวกท่านต้องเอาไปเผาไฟ ให้หมด^{๓๓} ห้ามพวกท่านออกไปจากทางเข้า เต็นท์นีดพบ เป็นเวลาเจ็ดวัน จนกว่ามันจะ ครบกำหนดเวลาของการแต่งตั้งนักบวช เพราะพิธีบวชนี้จะกินเวลาเจ็ดวัน^{๓๔} ทุกสิ่งที่ พวกเราทำลงไปในวันนี้ เป็นไปตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งเราไว้ เพื่อกำจัดบาปและความ ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพวกท่านให้กับพวก ท่าน^{๓๕} พวกท่านต้องอยู่แต่ที่ทางเข้าเต็นท์ นีดพบทั้งวันทั้งคืนเป็นเวลาเจ็ดวัน และพวก ท่านต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระยาร์เวห์ เพื่อ พวกท่านจะได้ไม่ตาย เพราะพระยาร์เวห์ได้ สั่งเราไว้แบบนี้”

^{๓๖}อาโรนกับพวกลูกชายของเขาจึงได้ทำ ทุกอย่างตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งผ่านมาทาง โมเสส

พระเจ้ายอมรับพวกนักบวช

^๑ในวันทีแปด โมเสสเรียกอาโรนและ พวกลูกชายของเขา กับพวกผู้เอาอิสราเอลมา^๒ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ให้เอา ลูกวัวตัวหนึ่งจากผู้ มาเป็นเครื่องบูชาชำระ ล้าง และเอาแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมา เป็นเครื่องเผาบูชา และถวายพวกมันต่อหน้า พระยาร์เวห์^๓ และให้บอกกับประชาชนชาว อิสราเอลว่า ‘ให้เอาแพะตัวผู้ตัวหนึ่งมาเป็น เครื่องบูชาชำระล้าง และให้เอาลูกวัวตัวหนึ่ง กับลูกแกะตัวหนึ่ง อายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิ มาเป็นเครื่องเผาบูชา ‘ให้เอาวัวตัวผู้และ แกะตัวผู้ มาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชา จากเมล็ดพืชผสมน้ำมัน เพราะในวันนี้พระ ยาร์เวห์จะมาปรากฏกับพวกท่าน”

^๔อาโรนกับประชาชนจึงนำของที่โมเสสสั่ง มาไว้ที่หน้าเต็นท์นีดพบ ประชาชนทั้งหมด ต่างก็ออกมายืนกันอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ^๕แล้วโมเสสก็พูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์ สั่งให้พวกท่านทำ เพื่อระลึกของพระยาร์เวห์ จะได้ปรากฏกับพวกท่าน”

^๖แล้วโมเสสก็พูดกับอาโรนว่า “ก้าวมา ที่แท่นบูชา และถวายเครื่องบูชาชำระล้าง และเครื่องเผาบูชาของท่าน และให้กำจัด ความไม่บริสุทธิ์และบาปทั้งหลายให้กับตัว ท่านและประชาชน และให้ถวายเครื่องบูชา ของประชาชน และให้กำจัดความไม่บริสุทธิ์ และบาปทั้งหลายให้กับพวกเขา ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งไว้”

^๗อาโรนจึงไปที่แท่นบูชา และฆ่าลูกวัว ที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับตัวเอง ^๘แล้วลูกชายของอาโรนก็เอาเลือดมา ให้อาโรน แล้วอาโรนก็จุ่มนิ้วลงในเลือดแล้วนำไป ป้ายที่เชิงนอนของแท่นบูชา อาโรนเทเลือด ส่วนที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชา ^๙แล้วเขาก็ เอาไขมัน ไตสองข้างและพังผืดรอบตับ จาก เครื่องบูชาชำระล้างนั้น ไปเผาบนแท่นบูชา ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ ^{๑๐}ส่วนที่เป็นเนื้อกับหนังถูกนำไปเผาที่นอกค่าย ^{๑๑}แล้วอาโรนก็ฆ่าแกะตัวผู้ตัวที่ใช้เป็น เครื่องเผาบูชา พวกลูกชายของอาโรนเอา เลือดของมันมาให้เขา เขานำมันไปสาดใส่

*๘:๓๑ เราได้รับคำสั่งมาว่า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราได้สั่งว่า”

ทุกๆด้านของแท่นบูชา ^{๑๓}พวกเขาเอาเครื่องเผาบูชาที่ถูกหั่นเป็นชิ้นๆกับส่วน หัวมาให้อาโรน ให้เขาเอาไปเผาบนแท่นบูชา ^{๑๔}แล้วนำเครื่อง ในกับ ขาไปล้าง นำและนำไปเผารวมกับเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา

^{๑๕}จาก นั้น อาโรนก็นำเครื่องบูชาของประชาชนมาที่ด้านหน้า รวมทั้งแพะตัวผู้ ที่ประชาชนใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เขานำแพะตัว นั้น และไขมันเป็นเครื่องบูชาชำระล้างเหมือนกับตัว แรก ^{๑๖}เขานำเครื่องเผาบูชามาที่ด้าน หน้าเพื่อทำพิธี บูชาตามกฎระเบียบ ^{๑๗}แล้วตามด้วยเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เขาหยิบมันขึ้นมากำหนึ่ง นำไปเผาบนแท่นบูชากับเครื่องเผาบูชาของตนเข้า

^{๑๘}อาโรนฆ่าวัวตัวผู้ และแกะตัวผู้ ที่ประชาชนเอามาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา พวกเขาถูกชายอาโรนนำเลือดของพวกมันมาให้อาโรน ให้เขาเอาไปใส่ทุกๆด้านของแท่นบูชา ^{๑๙}ลูกชายของอาโรนเอาไขมันของวัวตัวผู้และแกะตัวผู้ทั้งส่วนหาง ไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องใน ไตทั้งสองข้าง และพังผืดรอบตับ ^{๒๐}พวกเขาวางส่วนไขมันไว้บนเนื้อส่วนนอก อาโรนได้เผาไขมันบนแท่นบูชา ^{๒๑}อาโรนยื่นถวายเนื้อส่วนนอกและสะโพกข้างขวาขึ้นให้พระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชายื่นถวาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

^{๒๒}แล้วอาโรนก็ชูมือทั้ง สองขึ้น ไปยังประชาชนและอวยพรให้กับพวกเขา เมื่อเผาเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลงจากแท่นบูชา

^{๒๓}โมเสสและอาโรนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เมื่อพวกเขาออกมาก็อวยพรให้ประชาชนเหล่านั้น แล้วรัศมีของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏกับประชาชนทั้งหมด ^{๒๔}มีไฟออกมาจากที่พระยาห์เวห์อยู่นั้น และมาเผาเครื่องเผาบูชาและไขมันที่อยู่บนแท่นบูชา เมื่อประชาชนทุกคนเห็นอย่างนั้น ต่างก็ร้องด้วยความชื่นชมยินดีและซบหน้าลงกับพื้น

พระยาห์เวห์ทำลายนาดับกับอาบีสู

^๑ในตอน นั้น นา ดับและอาบีสู **๑๐** ลูกชายสอง คนของอาโรน ต่างก็เอากระถางไฟของ เขามาเพื่อเผาเครื่องหอม พวกเขาเอาไฟใส่ในกระถางนั้น และใส่เครื่องหอมลงในไฟนั้น แล้วเอามาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ พวกเขาใช้ไฟที่ผิดไปจากที่โมเสสสั่งให้พวกเขาใช้ ^๒พระยาห์เวห์จึงส่งไฟลงมาเผาหน้าดับกับอาบีสู และเขาก็ตายต่อหน้าพระยาห์เวห์

^๓โมเสสพูดกับอาโรนว่า “นี่แหละคือสิ่งที่พระยาห์เวห์หมายถึง เมื่อพระองค์พูดว่า ‘นักบวชที่เข้ามาใกล้เรา จะต้องให้ความเคารพเราในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ และประชาชนทั้งหมดจะต้องให้เกียรติกับเรา’” อาโรนก็นิ่งเงียบ

^๔อุสซีเอล เป็นลุงของอาโรน เขามีลูกชายสองคนชื่อมิซาเอลและเอลซาฟาน โมเสสเรียกเขาทั้งสองว่า “มานี่สิ มาแบกร่างสองคนนี้ ที่เป็นญาติของพวกท่าน ออกไปนอกค่าย ไปให้พ้นจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้”

^๕พวกเขาเข้ามา ช่วยกันลากร่างของคนตายด้วยเชือกที่ติดอยู่กับร่างนั้น ออกไปนอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง

^๖แล้วโมเสสก็พูดกับอาโรนและลูกชายคนอื่นๆของเขา คือเอลเออาซาร์กับอิธามาร์ ว่า “พวกท่านต้องไม่ปล่อยผมรุ่งรังหรือฉีกเสื้อผ้า ของพวกท่าน ท่านจะได้ไม่ตาย และพระยาห์เวห์จะได้ไม่โกรธชาวอิสราเอลทั้งหมดด้วย แต่ญาติของ ท่านคือชาวอิสราเอลทั้งหมดไว้ ทุกข์ได้ ในเรื่องที่พระยาห์เวห์เผาหน้าดับและอาบีสู ^๗พวกท่านต้องไม่ออกไปจากทางเข้าเต็นท์นัดพบ ไม่นั่น พวกท่านจะต้องตาย เพราะพวกท่านได้รับการเจิมด้วยน้ำมันเจิม ของพระยาห์เวห์แล้ว” แล้วอาโรน เอเลอาซาร์และอิธามาร์ก็ทำตามที่โมเสสบอก

^๘แล้วพระยาห์เวห์พูดกับอาโรนว่า ^๙“เจ้าและลูกชายของเจ้าต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่น หรือเบียร์เมื่อเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เพื่อเจ้าจะได้ไม่ตาย นี่เป็นกฎที่จะใช้ไปตลอดชั่วลูก

* ๑๐:๖ ปล่อยผมรุ่งรังหรือฉีกเสื้อผ้า เป็นการแสดงความเศร้าโศกให้กับคนตาย
† ๑๐:๗ น้ำมันเจิม น้ำมันมะกอกอย่างดี ใช้เทให้กับคนหรือสิ่งของเพื่อแสดงว่าพวกเขาได้รับเลือกสำหรับงานหรือจุดประสงค์พิเศษ

ชั่ว หลานของ เจ้า ๑๐ เพราะเจ้าจะต้องแยก ให้เห็นชัดเจนระหว่างสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์กับสิ่ง ที่ธรรมดา ระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์กับสิ่งที่ไม่ บริสุทธิ์ ๑๑ และเจ้าจะต้องสอนกฎทั้งหมดให้ กับชาวอิสราเอล เป็นกฎที่พระ ยาร์เวห์พูด กับพวกเขาผ่านทางโมเสส”

๑๒ โมเสสพูดกับอา โรน และลูกทั้ง สองที่ เหลืออยู่ของอา โรน คือเอเลอาซาร์และอิธามาร์ ว่า “ให้เอาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่ เหลือจากพวกของ ขวัญที่ถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ แล้วกินเครื่องบูชานั้นที่ไม่ ได้ใส่ เชื้อ พูข้างแท่นบูชา เพราะมันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ๑๓ และทวนต้องกินมันภายในบริเวณสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ เพราะมันเป็นส่วน แบ่งของท่าน และลูกๆของ ท่านจากพวกของ ขวัญที่ถวาย ให้กับพระ ยาร์เวห์ เพราะเราได้ รับคำ สั่งมา อย่างนั้น

๑๔ แต่เนื้อส่วนนอกของเครื่องบูชาเย็นถวาย และเนื้อสะโพกของของขวัญบูชา ท่านเอาไป กินที่อื่นได้ แต่ต้องเป็นสถานที่ที่สะอาด ท่าน ลูกชายและลูกสาวของ ท่านก็กิน ได้ เพราะ มันเป็นส่วน แบ่งของท่านและลูก หลานของ ท่าน เป็นส่วนแบ่งจากเครื่องสังสรรค์บูชา ที่ ชาวอิสราเอลเอามาถวาย ๑๕ พวกเขาจะต้อง เอาส่วนที่เป็นสะโพกของของ ขวัญบูชาและ ส่วนที่เป็นนอกของเครื่องบูชาเย็นถวาย มาเย็น ถวายต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ รวมกับพวกของ ขวัญที่เป็นไข มัน ส่วนเหล่านี้ก็จะเป็นส่วน แบ่งของ ท่านและลูก หลานท่านตลอด ไป ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งไว้”

๑๖ แล้วโมเสสก็ถามถึงแพะที่ใช้เป็นเครื่อง บูชาชำระล้าง แต่มันถูกเผาไปแล้ว โมเสสจึง โกรธเอ เลอ า ซาร์กับอิธามาร์ลูกชายที่ เหลือ ของอา โรน โมเสสพูด ว่า ๑๗ “ทำไมพวก ท่านถึงไม่ กินเครื่องบูชาชำระล้างในสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์เล่า เนื้อ นั้นศักดิ์สิทธิ์มาก และ พระเจ้าได้ให้มันกับพวก ท่านเป็นค่าแรงที่ไป กำจัดความผิดของชุมชนโดยชำระสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์แทนพวก เขาต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ๑๘ ในเมื่อไม่ ได้เอาเลือดของแพะตัว นั้นเข้า มาภายในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ พวก ท่านก็น่าจะ

กินเนื้อมันในที่ที่ศักดิ์สิทธิ์นอกเต็นท์ ตามที่ เราได้สั่งไว้”

๑๙ อา โรนจึงพูดกับโมเสสว่า “ดูเอา เถอะ วัน นี้พวก เขาได้เอาเครื่องบูชาชำระล้างและ เครื่องเผาบูชามาไว้ต่อหน้าพระยาร์เวห์ และ ก็เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นกับพี่ ถ้าพี่กินเครื่องบูชา ชำระล้างในวันนี้ พระ ยาร์เวห์จะเห็นดีด้วย หรือเปล่าก็ไม่รู้” ๒๐ เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้น ก็ เห็นด้วย

กฎเกี่ยวกับการกินเนื้อสัตว์

(ฉธบ. ๑๔:๓๓-๔๑)

๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรนว่า ๒ “ให้บอกกับประชาชนชาว อิสราเอลว่า ‘ต่อไป นี้คือสัตว์ที่พวก เจ้ากิน ได้ จากท่ามกลางสัตว์ใหญ่ทั้งหมดในโลก นี้ ๓ สัตว์อะไรก็ตามที่มีเท้าเป็นกีบ แยกจากกัน และเคี้ยวเอื้อง เจ้าก็กินสัตว์นั้นได้

๔ แต่สัตว์ที่มีเพียงอย่างใดอย่าง หนึ่ง คือ เคี้ยวเอื้องหรือมีเท้าเป็นกีบ เจ้าต้องไม่กิน สัตว์นั้น เช่น อูฐ มันเคี้ยวเอื้องแต่เท้าไม่เป็น กีบแยกออก มันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวก เจ้า ๕ ตัวซัฟปาน †เท้าไม่เป็นกีบแยกออก ถึงแม้ จะเคี้ยวเอื้อง มันจึงไม่บริสุทธิ์สำหรับพวก เจ้า ๖ กระต่ายก็เหมือนกัน เคี้ยวเอื้องแต่เท้า ไม่เป็นกีบแยกออก จึงไม่บริสุทธิ์สำหรับ พวกเจ้า ๗ ส่วนหมู ถึงแม้เท้าจะเป็นกีบ แต่ ไม่เคี้ยวเอื้อง มันจึงไม่บริสุทธิ์สำหรับพวก เจ้า ๘ เจ้าต้องไม่กินเนื้อของพวกมันและต้อง ไม่แตะ ต้องซากของพวก มันด้วย เพราะมัน ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า

กฎเกี่ยวกับอาหารทะเล

(ฉธบ. ๑๔:๙, ๑๐)

๙ จากสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในน้ำ เจ้ากินสิ่งต่อ ไป นี้ได้ คือสิ่ง มีชีวิตทุก อย่างในน้ำที่มีทั้ง ครีบและเกล็ด ไม่ ว่าจะมีอยู่ในทะเลหรือ แม่น้ำก็ตาม ๑๐ แต่ถ้าสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นที่อยู่ ในทะเลและในแม่น้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด ไม่

* ๑๑:๓ **เคี้ยวเอื้อง** การกินอาหารของสัตว์บางประเภท เช่น วัว ที่สามารถคายอาหารจาก กระเพาะขึ้นมาเคี้ยวใหม่ได้

† ๑๑:๕ **ตัวซัฟปาน** เป็นสัตว์ตัวเล็กๆเลี้ยงลูกด้วยนม ลักษณะคล้ายกระต่ายตัวโตๆอาศัยอยู่ ตามซอกหิน

ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่เลื้อยคลานในน้ำ หรือสิ่งมีชีวิตประเภทอื่นที่อาศัยอยู่ในน้ำ ถือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า ^{๑๑} และเจ้าต้องให้พวกมันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เจ้าต้องไม่กินเนื้อของพวกมัน และต้องไม่แตะต้องซากของพวกมัน ^{๑๒} สิ่งมีชีวิตทุกอย่างในน้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ด เจ้าต้องเห็นมันเป็นสิ่งน่ารังเกียจ

นกที่ไม่ควรกิน

(ฉบบ. ๑๔:๑๑-๑๘)

^{๑๓}พวกนกต่อไปนี้ เจ้าจะต้องถือว่ามันเป็นน้ำรังเกียจ และต้องไม่กินพวกมัน มันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน คือ นกอินทรี นกแร้ง นกเหยี่ยว ^{๑๔} นกเหยี่ยวหางยาว เหยี่ยวทุกชนิด ^{๑๕} นกที่มีขนสีดำทุกประเภท ^{๑๖} นกกระจอกเทศ นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาทุกชนิด ^{๑๗} นกฮูก นกกาน้ำ นกแสก ^{๑๘} นกอีเก้ง นกกระทง นกแร้ง ^{๑๙} นกกระสาดำ นกกระสาทุก ชนิด นกกระรางหัว ขวานและค้างคาว

กฎของการกินแมลง

(ฉบบ. ๑๔:๑๙-๒๐)

^{๒๐}พวกแมลงมีปีกที่คลาน * เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับเจ้า ^{๒๑} ยกเว้นแมลงมีปีกที่คลานต่อไปนี้ เจ้ากินได้ คือ พวกที่มีข้อต่ออยู่เหนือขาของพวกมันเพื่อใช้กระโดดบนพื้น ดิน ^{๒๒} เจ้าสามารถกินตั๊กแตนทุก ชนิด ตั๊กแตนที่มีปีกทุกชนิด จิงหรีดทุกชนิด และเรไรทุกชนิด

^{๒๓} แต่แมลงที่คลานนอกเหนือไปจากนี้ เจ้าต้องไม่กิน ^{๒๔} เพราะพวกมันจะทำให้เจ้าไม่บริสุทธิ์ ใครที่ไปแตะต้องซากของสัตว์ต่อไปนี้ ก็จะเป็นผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น ^{๒๕} และคนที่ไปจับส่วน ไตส่วน หนึ่งของซากพวก

มัน จะต้องเอาเชื้อไปซัก และตัวเขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น

^{๒๖} คือซากของสัตว์ทุก ชนิดที่มีเท้าเป็นนูนๆ แต่กับไม่แยกออกเป็นสอง ส่วนหรือไม่เคี้ยวเอื้องเป็นของไม่บริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุก คนที่แตะต้องพวก มันจะไม่บริสุทธิ์ ^{๒๗} รวมทั้งซากของสัตว์ที่เดินด้วยอุ้ง ตีน ^{๒๘} ที่แบนราบ ทั้งสี่ ข้าง เป็นสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ทุก คนไปแตะต้องพวกมันจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น ^{๒๙} และทุก คนที่ถือซากของพวกมัน ต้องเอาเชื้อไปซักและตัวเขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น เพราะพวกมันเป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า

กฎเกี่ยวกับสัตว์ที่คลาน

^{๒๙} สัตว์ที่คลานไปบนพื้น ที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้าคือ ตัว ดูน หนู สัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ ^{๓๐} ตั๊กแก จระเข้ จิงจุก จิงเหลน กิ้งก่า ^{๓๑} สัตว์ที่คลานเหล่านี้ ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ทุก คนที่ไปแตะต้องซากของพวก มัน คนอื่น จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น

กฎเกี่ยวกับสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์

^{๓๒} ถ้าสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์เหล่านี้ตาย และตกไปบนอะไรก็ตาม ของนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าจะ เป็นของที่ทำด้วยไม้ ผ้า หนัง ขนแพะ หรือภาชนะใดก็แล้ว แต่ จะต้องเอาของ นั้นไปแช่ น้ำ และมันจะคงไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น หลังจาก นั้นมันก็จะบริสุทธิ์เหมือนเดิม ^{๓๓} และถ้าสัตว์เหล่านี้ ตกไปบนภาชนะที่ทำจากดิน ของทุก อย่างที่อยู่ในภาชนะนั้นจะไม่บริสุทธิ์ และเจ้าต้องทำลายภาชนะนั้นทิ้ง เสีย ^{๓๔} ถ้าเจ้าเห็นว่าอยู่ในภาชนะที่ไม่บริสุทธิ์นั้น ลงไปในของที่กินได้ ของนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ตามไป ด้วย * สิ่งที่ดีมีได้ถ้าอยู่ในภาชนะที่ไม่บริสุทธิ์ มันก็จะไม่บริสุทธิ์

* ๑๑:๒๐ คลาน แปลตรงๆได้ว่า “เดินด้วยสี่ขา”

† ๑๑:๒๗ **อุ้งตีน** ตีนที่มีลักษณะนุ่มและมีกรงเล็บของสัตว์บางชนิด

* ๑๑:๓๔ **ถ้าเจ้าเท ... ตามไปด้วย** ถ้าใช้น้ำที่มาจากภาชนะที่มีซากสัตว์นั้นอยู่ไปทำอาหาร อาหารนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ตามไปด้วย

เหมือนกัน t๑๔ ถ้าส่วนหนึ่งส่วนใดของซากสัตว์นั้นตกลงบนอะไรก็ตาม ของนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ไป ด้วย ถ้าไปตกบนเตา อบหรือเตาก็ให้ทำลายของพวก นั้นเสีย เพราะมันจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์และจะไม่บริสุทธิ์ตลอดไป

๓๖ แต่ถ้าเป็นตาน้ำหรือบ่อเก็บน้ำ มันจะยังคงบริสุทธิ์อยู่ แต่คนที่ไปแตะต้องซากสัตว์ที่อยู่ใน นั้นจะเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ๓๗ และถ้าซากสัตว์เหล่านั้นตกลงไปในเมสลิตพืชที่กำลังจะนำไปปลูก เมสลิตพืชเหล่านั้นจะยังบริสุทธิ์อยู่ ๓๘ แต่ถ้าเจ้าเท้านาลบนเมสลิต พืชแล้วเกิดมีซากสัตว์เหล่านั้นตกลงไป เมสลิตพืชเหล่านั้นจะไม่บริสุทธิ์สำหรับเจ้าอีก

๓๙ ถ้าสัตว์ที่เจ้าใช้เป็นอาหารตาย เองตามธรรมชาติ คนที่ไปจับ ต้องซากของมันจะกลายเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์จนถึงเย็น ๔๐ ใครที่ไปกินซากของมัน ต้มจนเอาเนื้อไปชั๊กและจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์จนถึงเย็น และใครที่ไปเก็บส่วน ใดส่วน หนึ่งของซาก นั้นมา เขาต้องเอาเนื้อไปชั๊กและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น

๔๑ สัตว์เลื้อยคลานทุกประเภท เจ้าต้องรังเกียจและไม่กินมัน ๔๒ สัตว์เลื้อยคลานทุกชนิด ที่เลื้อยไปมาบนพื้น ดิน หรือที่คลานสี่ขา หรือที่มีหลายขา เจ้าก็ต้องไม่กินพวกมัน เพราะพวกมันน่ารังเกียจ ๔๓ อย่าทำตัวเจ้าให้เป็นที่น่ารังเกียจเพราะพวก มัน อย่าทำให้ตัว เจ้าต้องไม่บริสุทธิ์เพราะพวก มัน เพราะเจ้าจะต้องกลายเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ๔๔ เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ให้รักษาตัวเองให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเราเองก็แตกต่าง ดังนั้น พวกเจ้าจึงต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ ด้วยสัตว์ที่เลื้อยคลานเหล่านั้น ๔๕ เพราะเราคือยาห์เวห์ ที่ได้ นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวก เจ้าจึงต้องทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเราเองก็แตกต่างจากผู้อื่น”

๔๖ นี่คือนกต่าง ๆ เกี่ยว กับสัตว์ นก สิ่งมีชีวิตในน้ำ และสิ่งมีชีวิตที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน ๔๗ กฎต่าง ๆ เหล่า นี้ช่วยให้คนรู้ถึงความ

แตก ต่างระหว่างสัตว์ที่สะอาดและไม่สะอาด และสัตว์ที่กินได้กับสัตว์ที่กินไม่ได้

กฎสำหรับแมคนใหม่

๑๒ ๑ ให้บอกกับประชาชนชาว

อิสราเอลว่า ผู้หญิงที่ตั้งท้องและคลอดลูกมาเป็นเด็กผู้ชาย นางจะไม่บริสุทธิ์เป็นเวลาเจ็ดวันเหมือนกับตอนที่นางมีประจำ เดือน ๓ ในวันที่แปด เด็กชายจะต้องถูกขลิบ ๔ เพราะเลือดที่เกิดจากการคลอดบุตร นางจะต้องคอยอีกสามสัปดาห์ สามวัน และต้องไม่แตะต้องของศักดิ์สิทธิ์ใดๆหรือเข้าไปในพื้นที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ จนกว่าช่วงเวลานี้จะสิ้นสุดลง ๕ ถ้า นางคลอดลูกสาว นางจะไม่บริสุทธิ์เป็นเวลาสิบสี่วัน เหมือนกับตอนที่นางมีประจำ เดือน และเพราะเลือดที่เกิดจากการคลอดบุตร นางจะต้องคอยอีกหกสัปดาห์ หกวัน จนกว่านางจะบริสุทธิ์อีกครั้ง

๖ เมื่อช่วงเวลานั้นหมดลง ไม่ว่านางจะได้ลูกชายหรือลูกสาว นางต้องนำลูก แกะอายุหนึ่ง ปีมาตัว หนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา และนกพิราบหนุ่มหรือนกเขาตัว หนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง แล้วเอาไปให้นักบวชที่ทาง เข้าเต็นท์นัด พบ ๗ แล้วนักบวชจะนำของเหล่านี้ ไปถวายต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ และชำระแท่น บูชาแทนนาง และนางจะบริสุทธิ์จากเลือดที่เกิดจากการคลอดบุตร นี่คือนกสำหรับผู้ หญิงที่คลอดลูกไม่ว่าจะได้ลูกชายหรือลูกสาว ๘ ถ้านางไม่มีเงินที่จะซื้อแกะตัวผู้ นางก็ต้องใช้นกเขาสอง ตัวหรือนกพิราบสอง ตัว ตัว หนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชา อีก ตัวใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และนักบวชจะชำระล้างแท่น บูชาแทนนาง แล้วนางก็จะบริสุทธิ์”

กฎเกี่ยวกับโรคผิวหนัง

๑๓ ๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ๒ “ถ้าคุณๆหนึ่งเกิดมีแผลตกสะเก็ดหรือตุ่มน้ำใสๆขึ้นบนผิวหนัง และลูกกลมกลายเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง เขาต้องถูกนำ ตัวมาพบอาโรนหรือลูกชายอาโรนที่เป็นนักบวชคนใดคนหนึ่ง ๓ นักบวชจะตรวจ

t๑๑:๓๔ สิ่งที่ดีมีได้ ... เหมือนกัน สิ่งที่ดีมีได้ถ้าอยู่ในภาวะที่มีซากสัตว์ นั้นอยู่ก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย

ดูแผลที่ผิวหนังตามร่างกายของเขา ถ้าคนที่แผลเปลี่ยนเป็นสี ขาว และแผลก็กินลึกเข้าไปในเนื้อขนนั้นแล้ว นั่นหมายถึงเขาเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง เมื่อนักบวชตรวจ ดูเสร็จแล้ว เขาก็ต้องประกาศออกมาว่าคนๆ นั้นไม่บริสุทธิ์

๔ แต่ถ้าผิวหนังตามร่างกายของคนๆ นั้นเป็นจุด ขาวๆแต่ไม่มีแผลที่กินลึกเข้าไปในเนื้อ และขนก็ไม่เปลี่ยนเป็นสี ขาว นักบวชจะต้องแยกคนๆ นั้นออกจากประชาชนเป็นเวลาเจ็ด วัน ๕ ในวันที่เจ็ดนักบวชต้องกลับมาตรวจดูคนๆ นั้นอีกครั้ง ถ้ารอยแผลนั้นไม่เปลี่ยนแปลงและไม่ลุกลามไปบนผิวหนัง นักบวชต้องแยกคนๆ นั้นออกจากประชาชนอีกเจ็ด วัน ๖ ในวันที่เจ็ดกลับมาตรวจดูอีกครั้ง ถ้ารอย แผลจาง ลงและแผลไม่กระจาย ลุกลามบนผิวหนัง นักบวชต้องประกาศให้คนๆ นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ รอยแผลนั้นเป็นเพียงสะเก็ดแผล คนๆ นั้นต้องซักล้างเสื้อผ้าของเขา หลังจากนั้นเขาก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์

๗ แต่ถ้าสะเก็ดแผลนั้นเกิดลุกลามไปบนผิวหนัง หลังจากที่นักบวชป่าวประกาศให้คนๆ นั้นบริสุทธิ์แล้ว เขาต้องกลับไปพบนักบวชอีกครั้ง ๘ ถ้านักบวชตรวจ ดูแล้วพบว่าแผลลุกลามจริง นักบวชต้องประกาศใหม่ว่าคนๆ นั้นเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือโรคผิวหนังเรื้อรัง ๙ เมื่อคนๆ นั้นเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง คนๆ นั้นจะถูกนำ ตัวมาพบนักบวช ๑๐ ถ้านักบวชตรวจ ดูและพบแผลพุพองสี ขาวบนผิวหนัง ขนบาง ส่วนรอบๆ กลายเป็นสี ขาวและมีแผ่น เนื้อสดอยู่ในแผลพุพองนั้น ๑๑ มันคือโรคผิวหนังชนิดเรื้อรัง นักบวชจะต้องประกาศว่าคนๆ นั้นไม่บริสุทธิ์ โดยไม่ต้องแยกออกมาดูอาการ เพราะเขาเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์อยู่แล้ว

๑๒ ถ้าโรคผิวหนังเรื้อรังนั้น เกิดลุกลามไปบนผิวหนังส่วนอื่น จนเกิดเป็นโรคติด เชื้อไปทั่วผิวหนังของคนๆ นั้น ตั้งแต่หัวจรดเท้า นักบวชต้องตรวจดูทุกส่วนของร่างกาย ๑๓ นักบวชต้องดู ถ้าหากโรคมันลุกลามจนทั่วร่างกายของคนๆ นั้น จนตัว เขาเปลี่ยนเป็นสี ขาวทั้งหมด นักบวชต้องประกาศให้คนที่ติดเชือนั้น เป็นผู้บริสุทธิ์เพราะตัว เขาบริสุทธิ์แล้ว เพราะผิวหนังได้เปลี่ยนเป็นสี ขาวหมด แล้ว ๑๔ แต่ทันทีที่มีแผล สดเกิดขึ้น เขาจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ทันที

๑๕ นักบวชต้องตรวจ ดูแผล สด และประกาศว่าคนๆ นั้นเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะแผล สด เป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ มันคือโรคผิวหนังเรื้อรัง

๑๖ ถ้าแผลสดนั้นหายดีแล้วเหลือแต่จุดขาว คนๆ นั้นต้องไปพบนักบวช ๑๗ ถ้านักบวชตรวจ ดูและพบว่าแผล นั้นได้เปลี่ยนเป็นสี ขาวแล้ว นักบวชต้องประกาศให้คนที่ติดเชือนั้นเป็นคนบริสุทธิ์และคนๆ นั้นก็จะบริสุทธิ์

๑๘ เมื่อมีฝีเกิด ขึ้นบนผิวหนังตามร่างกายของคนๆ นั้น และมันก็ได้ รับการรักษายหาย ๑๙ และมีรอยแผลพุพองหรือจุดขาวออก สีแดงเรื่อๆเกิด ขึ้นในที่ที่เคยเป็นฝี คนๆ นั้นต้องไปพบนักบวช ๒๐ นักบวชจะตรวจ ดู ถ้าแผล นั้นกินลึกเข้าไปในผิวหนัง และขนบริเวณรอบๆเปลี่ยนเป็นสี ขาว นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ มันคือโรคผิวหนังเรื้อรังที่เกิดจากฝี ๒๑ แต่ถ้านักบวชตรวจ ดูแผลแล้ว ไม่ พบขนสี ขาว แผลก็ไม่กินลึกลงไปและยังเริ่มจาง ลง นักบวชต้องแยกคนๆ นั้นออกเป็นเวลาเจ็ด วัน ๒๒ ถ้าแผลยังลุกลามไปตามผิวหนัง นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือแผลติด เชื้อ ๒๓ แต่ถ้าจุดใสๆนั้นยังมีอยู่ที่เดิมและไม่กระจายลุกลาม มันเป็นเพียงสะเก็ดแผลจากฝี นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นบริสุทธิ์

๒๔ หรือเมื่อคนใดคนหนึ่งมีแผลไฟไหม้บนผิวหนัง และเกิดแผลรอย โหลเป็นจุดสีขาวหรือสีออกแดงเรื่อๆ ๒๕ นักบวชต้องตรวจ แผลดู ถ้าคนที่บริเวณแผลเปลี่ยนเป็นสี ขาว และมันเกิดเป็นแผลลึกเข้าไปในเนื้อ มันคือโรคผิวหนังอันตราย ที่เกิดจากแผลไฟไหม้ นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือโรคผิวหนังอันตราย ๒๖ แต่ถ้านักบวชตรวจ ดูแล้ว ไม่มีขนสี ขาวบริเวณแผลและแผลก็ไม่กินลึกลงในเนื้อ ทั้งยังค่อยๆจาง ลง นักบวชต้องแยกคนๆ นั้นออกมาเป็นเวลาเจ็ดวัน ๒๗ ในวันที่เจ็ดถ้านักบวชไปตรวจ ดูคนๆ นั้นอีก แล้วถ้าเห็นว่าแผลลุกลามไปบนผิวหนัง นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือโรคผิวหนังเรื้อรัง ๒๘ แต่ถ้าแผล นั้นยังอยู่แบบ เดิมไม่ลุกลามออกไป และเริ่มจางลง มันเป็นเพียงแผลพุพองจากไฟไหม้ นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นบริสุทธิ์ เพราะมันคือสะเก็ดแผลที่เกิดจากแผลไฟไหม้

๒๙ ถ้าผู้ชายหรือผู้หญิงมีแผลติด เชื้อบนหนังหัวหรือที่คาง^{๓๐} แล้วนักบวชดูที่แผลติด เชื้อนั้น แล้วพบว่ามันกินลึกลงไปถึงเนื้อ และผมเริ่มบาง ลงและกลายเป็นสีเหลือง นักบวชต้องประกาศว่าคนๆ นั้นเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือโรคหิด เป็นโรคผิวหนังเรื้อรังต่อหนังหัวและคาง^{๓๑} ถ้านักบวชตรวจดูแผลติดนั้น แล้วพบว่ามันไม่ ถึงกับเป็นแผลลึกเข้าไปในหนัง และไม่มีผมสีดำในแผล นักบวชต้องแยกคนติด เชื้อคนนั้นออกจากประชาชนเป็นเวลาเจ็ด วัน^{๓๒} ในวันที่ เจ็ดนักบวชจะมาตรวจดูแผลอีกครั้ง ถ้าเห็นแผลไม่ลุกลาม ไม่มีผมสีเหลืองๆ ในแผล อีก ทั้งเชื้อ หิดไม่ ได้กินลึกเข้าไปในเนื้อ^{๓๓} คนๆ นั้นต้องโกนผมหรือหนวดทิ้ง แต่อย่าให้ถูก แผล แล้วนักบวชต้องแยกคนๆ นั้นออกมา เป็นเวลาอีกเจ็ด วัน^{๓๔} ในวันที่ เจ็ดนักบวช จะตรวจ ดูแผล หิดอีก ถ้าเห็นเชื้อไม่ลุกลาม ไปบนผิวหนังและไม่มีแผลกินลึก ไปในเนื้อ นักบวชจะต้องประกาศว่าคนๆ นั้นบริสุทธิ์ เขาต้องเอาเสื้อผ้าไปซัก ล้าง แล้วเขาจะกลายเป็นคนบริสุทธิ์^{๓๕} แต่ถ้าเชื้อหิดนั้นเกิด ลุกลามหลังจากที่นักบวชได้ประกาศว่าเขา เป็นคนบริสุทธิ์แล้ว^{๓๖} นักบวชจะต้องตรวจ สอบคนๆ นั้น และถ้าพบว่าเชื้อหิดนั้นลุกลาม กระจายไปบนผิวหนังจริง นักบวชไม่จำเป็นต้องตรวจหาผมสีเหลืองอีกต่อไป คนๆ นั้นจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์^{๓๗} แต่ถ้าเชื้อหิดไม่มีการเปลี่ยนแปลงและมีผมสีดำเกิด ขึ้นใน นั้น แสดงว่าเชื้อนั้นกำลังจะหาย คนๆ นั้นจะเป็น ผู้บริสุทธิ์และนักบวชจะต้องประกาศว่าคนๆ นั้นบริสุทธิ์

๓๐ ถ้าผู้ชายหรือผู้หญิงเกิดมีจุด ขาวๆ ขึ้น เต็มตัว^{๓๑} นักบวชต้องตรวจสอบดู ถ้าพบว่า จุด ขาวเหล่านี้ เป็นเพียงสีขาวหม่นๆ แสดงว่าเป็นผื่นคันธรรมดาที่ไม่เป็นอันตรายบน ผิวหนัง และคนๆ นั้นก็ยังคงเป็นผู้บริสุทธิ์

๓๒ ถ้าผู้ชายผมร่วงจนหัวล้าน เขาจะยังคง บริสุทธิ์อยู่^{๓๓} ถ้าผมเขาร่วงจากด้านบนไป จนหัวเขาเกิก เขาจะยังคงบริสุทธิ์อยู่^{๓๔} แต่

ถ้าเกิดมีแผลออกสีแดงเรื่อๆ เกิด ขึ้นบนหัว หรือบริเวณที่ผม ร่วงบนหน้า ผาก มันคือ โรคผิวหนังเรื้อรังที่เกิดบนหัวและหน้า ผาก^{๓๕} นักบวชต้องตรวจดูแผลเหล่านั้น ถ้าพบว่า มีแผล สดเกิด ขึ้นบนหัวหรือบนหน้า ผาก ที่ กลายเป็นสี แดงเรื่อๆ และมีลักษณะเหมือน แผลของโรคผิวหนังชนิดอันตรายที่เกิด บนร่างกายแล้ว^{๓๖} แสดงว่าชายผู้นั้นเป็น โรคผิวหนังอันตราย เขาคือคนที่ไม่บริสุทธิ์ นักบวชต้องประกาศว่าเขาคือคนไม่บริสุทธิ์ เพราะเขาติดเชื้อที่หัว

๓๗ ถ้าคนๆ หนึ่งเป็นโรคผิวหนังชนิด อันตราย เขาต้องฉีกเสื้อผ้าตัวเองให้ขาดและ ต้องไว้ผม ยาว และปล่อยให้หนวดยาวรุงรัง และคอยตะโกนว่า 'ไม่สะอาด ไม่สะอาด'^{๓๘} คนๆ นั้นจะไม่บริสุทธิ์ตลอดเวลาที่เขายังมี แผลติด เชื้อ เขาจะเป็นคนไม่บริสุทธิ์ และ ต้องไปอยู่คนเดียวกับที่นอกค่าย

๓๘ หากเกิดเชื้อรา^{๓๙} ขึ้นบนเสื้อผ้า ไม่ว่าจะ เป็นเสื้อขน สัตว์หรือลินิน^{๔๐} ของใดก็ตาม ที่ถักหรือทอจากขน สัตว์หรือลินิน หรือแม้ กระทั่งบนหนัง สัตว์และของที่ทำจากหนัง สัตว์^{๔๑} ถ้าจุดที่เป็นราบนเสื้อผ้า หรือบนหนัง หรือของที่ถักหรือทอ หรืออะไรก็ตามที่ทำ จากหนัง สัตว์นั้น เป็นสีเขียวหรือสีแดง มัน เป็นเชื้อที่กำลังลุกลามกระจายไปทั่ว ต้องนำ ของ นั้นไปให้นักบวชดู^{๔๒} นักบวชจะตรวจ สอบจุดที่เป็นเชื้อราเหล่านั้น และแยกของสิ่ง นั้นออกมาไว้ต่างหากเป็นเวลาเจ็ดวัน^{๔๓} ใน วันที่ เจ็ด นักบวชจะไปตรวจ สอบดูจุดเหล่านี้อีก ครั้ง ถ้ามันยังกระจายไปบนเสื้อผ้า บนของถักหรือทอ หรือบนหนังสัตว์ หรือสิ่ง ที่ทำจากหนังสัตว์ก็ตาม โดยลุกลามเป็นเชื้อ รา มันจะเป็นของที่ไม่บริสุทธิ์^{๔๔} นักบวช ต้องเอาเสื้อผ้า ของถักหรือทอจากลินินหรือ ขน สัตว์หรือของที่ทำจากหนัง สัตว์ที่เกิด เป็นเชื้อรานั้นไปเผาทิ้ง เพราะมันเป็นเชื้อรา ลุกลาม มันต้องถูกไฟเผา

๔๕ ถ้านักบวชตรวจ ดูพบว่าเชื้อ ราเหล่านี้ ไม่ได้กระจายไปบนเสื้อผ้า บนของถักหรือ

* ๑๓:๔๕ ต้องฉีกเสื้อผ้า ... รุงรัง สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงว่าคนผู้นั้นกำลังเศร้าโศกกับบางสิ่ง บางอย่าง

† ๑๓:๔๗ เชื้อรา เชื้อประเภทหนึ่งที่เกิดบนผ้า หนังหรือไม้ที่อยู่ในที่ร้อนชื้น ในภาษาฮีบรูยัง หมายถึงโรคผิวหนังด้วย

‡ ๑๓:๔๗ ลินิน ผ้าที่ทอมาจากใยของพืชประเภทต้นปอ

ทอ หรือบนของที่ทำ จากหนังสัตว์ นั้นแต่อย่างใด ^{๕๔}นักบวชต้องสั่งให้คนนั้นผ่านน้ำไปซัก ล้างจุดดูเหล่านี้นอก และนักบวชต้องแยกของ นนออกมามีไว้ต่าง หากเป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๕๕}หลังจากนั้น นักบวชจะกลับมามตรวจดูอีกครั้ง ถ้าพบว่าเชื้อ ราเหล่านี้นยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง ถึง แม้จะไม่กระจายออก มันจะเป็นของไม่บริสุทธิ์ ท่านต้องเอาไปเผาไฟไม่ ว่าจุด นั้นจะอยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังบนของนั้นก็ตาม

^{๕๖}แต่ถ้านักบวชตรวจดูแล้ว พบว่าเชื้อ ราเหล่านี้นเริ่มจางลงหลังจากถูกซักล้าง ให้เขาตัดส่วนที่เป็นเชื้อ ราออกจากหนังสัตว์ ผ้า หรือสิ่ง ทอเหล่านั้น ^{๕๗}และถ้ามันยังปรากฏอีกบนผ้าหรือเครื่องหนังเหล่านี้น และลูกกลมไป ท่านต้องเอาของเหล่านั้นไปเผาไฟทิ้ง ^{๕๘}แต่ถ้าจุดนั้นหายไปจากผ้า สิ่งทอหรือเครื่องหนังที่ท่านได้นำไปล้าง ท่านต้องเอามันไปล้างซ้ำอีกครั้ง แล้วมันจะบริสุทธิ์”

^{๕๙}นี่คือกฎเกี่ยวกับเชื้อ ราบนเสื้อผ้า ทั้งที่ทำจากขน สัตว์หรือลินิน ทั้งที่ทำโดยการถักหรือทอ หรือบนเครื่องหนัง เพื่อตัดสินว่าของเหล่านั้นบริสุทธิ์หรือไม่

กฎสำหรับคนที่หายจากโรคผิวหนัง

๑๔ ^๑พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ต่อไป นี้จะเป็นกฎสำหรับคนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้าย แรงแแต่หาย ดีแล้ว เขาต้องถูกนำตัวมานักบวช ^๓นักบวชต้องออกไปพบคนๆ นั้นที่นอกค่าย และถ้าเขาตรวจ ดูคนๆ นั้นแล้วพบว่า โรคผิวหนังของคนๆ นั้นหาย ดีแล้ว ^๔นักบวชต้องสั่งให้เขานำนก ปาบบริสุทธิ์มาสอง ตัว ^๕ไม้ สนซี ดาร์ หึ่งชิ้น เชือกสีแดงหนึ่งเส้น กิ่ง หุสบ หนึ่ง กิ่ง สำหรับใช้ในพิธีชำระล้างให้เขาบริสุทธิ์ ^๖นักบวชต้องสั่งให้เอานกตัว หนึ่งมาฆ่าและให้เลือดของมันไหลลงไปในขามดิน เผาที่อยู่นอกน้ำที่ไหล อยู่ ^๗แล้วสั่งให้เอานกอีก ตัวที่เหลือ มาพร้อมกับ ไม้สน เชือกแดง และกิ่ง หุสบ แล้วเอานกตัวนั้นจุ่มลงในเลือดของนกตัวที่ถูก ฆ่า ที่อยู่นอกน้ำที่ก่ลั้งไหลนั้น ^๘ให้พรมเลือดลงไปเจ็ด ครั้งบนตัวคนที่เข้าพิธี ชำระจากโรคผิวหนังนั้น แล้วประกาศว่า

คนๆ นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ แล้วนักบวชจะปล่อยนกตัวที่เหลืออยู่นั้นเป็นอิสระกลางท้องทุ่ง

^๙แล้วคนที่ได้ รับการประกาศให้เป็นคนบริสุทธิ์แล้ว ต้องเอาเลือดของ เขาไปซัก ล้าง โทน ผมให้เกลี้ยงและอาบ น้ำ แล้วเขาจะกลายเป็นคนบริสุทธิ์ หลังจาก นั้นเขาจะได้รับอนุญาตให้เข้า มาในค่ายได้ แต่ต้องอยู่นอกเต็นท์เป็นเวลาเจ็ด วัน ^{๑๐}ในวันที่เจ็ด เขาต้องโกนผม โทนหนวดและขน คิ้วออกให้หมด และต้องซักเสื้อผ้าใหม่ และอาบ น้ำชำระร่างกาย แล้วเขาจะเป็นคนบริสุทธิ์

^{๑๑}ในวันที่แปด คนๆ นั้นต้องเอาลูก แกะตัวผู้สอง ตัวที่ไม่มีตำหนิ และลูก แกะตัวเมียอายุหนึ่ง ปีที่ไม่มีตำหนิมาตัว หนึ่ง แบ่งสุกอย่าง ดีประมาณหก ลิตรครึ่งผสมกับน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ด พีช และน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสาม ลิตร

^{๑๒}นักบวชที่จะทำพิธีชำระล้าง ต้องนำคนที่ จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ พร้อมกับเครื่องบูชาเหล่านี้ มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ^{๑๓}แล้วนักบวชต้องเอาลูก แกะตัวผู้มาตัว หนึ่ง ถวายเป็นของ ถวายชดใช้ และนำน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสามลิตร มายก ขึ้นให้เป็นเครื่องยื่นบูชาต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ ^{๑๔}เขาต้องฆ่าลูก แกะตัวนั้นในบริเวณพื้นที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ใช้สำหรับฆ่าเครื่องบูชาชำระล้างและเครื่องเผาบูชา เพราะของ ถวายชดใช้นี้เป็นเหมือนเครื่องบูชาชำระล้าง มันจะเป็นของนักบวช เป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

^{๑๕}นักบวชจะเอาเลือดส่วนหนึ่งจากของ ถวายชดใช้ มาแต้มที่ติ่งหูข้างขวา พร้อมกับหัว แม่ มือกับหัว แม่ เท้าข้าง ขวาของคนที่จะรับการชำระล้าง ^{๑๖}นักบวชจะแบ่งน้ำมันมะกอกที่มีอยู่ประมาณหนึ่งในสามลิตรนั้น แล้วเทใส่ฝ่ามือซ้ายของตัวเอง ^{๑๗}แล้วนักบวชจะเอานิ้วข้างขวาของ เขาจุ่มลงในน้ำมันที่อยู่บนฝ่ามือซ้ายของเขา แล้วเอาไปพรมต่อหน้าพระยาห์เวห์เจ็ดครั้ง ^{๑๘}น้ำมันที่เหลือนบนฝ่ามือนักบวช เขาก็จะเอาไปแต้มที่ติ่งหูด้านขวา นิ้วหัว แม่ มือด้านขวา และนิ้วหัว แม่ เท้าข้างขวาของคนที่จะรับการชำระล้าง โดยแต้มที่บรอยเลือดจากของ ถวาย

* ๑๔:๔ หุสบ เป็นพีชที่มีกิ่ง ก้านและใบเล็กๆมากมาย ใช้สำหรับปะพรมเลือดหรือน้ำ ในพิธีชำระให้บริสุทธิ์

ชดใช้ที่แต่มีไว้ก่อนหน้า นี้แล้ว ^{๑๘}น้ำมันที่ เหลือทั้งหมดบนฝ่ามือของนักบวช เขาก็จะ เอาไปลูบบนหัวของคนที่จะรับการชำระล้าง ด้วยวิธี นี้ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ นักบวชจะ กำจัดบาป หนึ่งบาป ไตแทนคนอื่นๆ นั่นที่เขาได้ ทำไปต่อพวกของศักดิ์สิทธิ์

^{๑๙}แล้วนักบวชจะถวายเครื่องบูชาชำระ ล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนคนอื่นๆ นั่น ที่กำลังได้ รับการ ชำระจากความไม่ บริสุทธิ์ ของเขา หลังจากนั้น นักบวชก็จะฆ่าเครื่อง เผาบูชา ^{๒๐}แล้วนักบวชก็จะถวายเครื่อง เผาบูชา และเครื่องบูชาจากเมสสัต พิษบน แทนบูชา และด้วยวิธีนี้นักบวชจะทำให้เกิด การ คินดีขึ้นสำหรับคน นั้น และคน นั้นก็จะ บริสุทธิ์

^{๒๑}แต่ถ้าคนที่จะรับการชำระล้างนั้น ยากจน ไม่สามารถหาของ ถวายพวก นั้น มาได้ ก็ให้เขาเอาลูก แกะมาตัวหนึ่ง เป็น ของ ถวายชดใช้ มันจะเป็นเครื่องยี่นบูชา สำหรับ เขา เพื่อกำจัดบาป หนึ่งบาปใดที่เขา ทำต่อพวกของ ศักดิ์สิทธิ์ เขาต้องเอาแบ่ง อย่างดีมาประมาณสองลิตร ผสมน้ำมัน เป็น เครื่องบูชาจากเมสสัต พิษ พร้อม กับน้ำมัน มะกอกประมาณหนึ่งในสาม ลิตร ^{๒๒}และเอา นกเขาสองตัวหรือนกพิราบสองตัว อย่างใด อย่างหนึ่งที่เขาสามารถให้ได้ ตัวหนึ่งใช้เป็น เครื่องบูชาชำระล้าง อีก ตัวใช้เป็นเครื่องเผา บูชา

^{๒๓}คนที่จะรับการชำระล้าง ต้องนำเครื่อง บูชาเหล่านี้มาให้แก่นักบวชในวันที่ แผล เพื่อ นักบวชจะทำพิธีชำระล้างให้กับเขา ตรงทาง เข้าเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระยาร์เวห์ ^{๒๔}แล้ว นักบวชจะเอาลูก แกะมาเป็นของ ถวายชดใช้ พร้อมกับน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสาม ลิตร และนักบวชจะถวายพวกมันเป็นเครื่อง ยี่นบูชาต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ^{๒๕}แล้วนักบวช ก็จะฆ่าลูก แกะที่เป็นของ ถวายชดใช้ตัว นั้น นักบวชจะเอาเลือดส่วน หนึ่งของ มัน มา แต่มีที่ตั้งหูข้างขวา หัว แม่ มือข้างขวา และ หัว แม่ เท้าข้างขวาของคนที่จะรับการชำระ ล้าง ^{๒๖}จากนั้นนักบวชจะเทน้ำมันส่วนหนึ่ง ใส่ฝ่ามือซ้ายของตนเอง ^{๒๗}แล้วใช้นิ้วมือ ข้างขวาจุ่มน้ำมันที่อยู่ในฝ่ามือซ้ายของ เขา

แล้วเอาไปพรมต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์เจ็ดครั้ง ^{๒๘}แล้วนักบวชจะเอาน้ำมันส่วนหนึ่งจาก ฝ่ามือ ไปแต่มีที่ตั้งหูข้างขวา หัว แม่ มือข้าง ขวาและหัว แม่ เท้าข้างขวาของคนที่จะรับ การชำระล้าง โดยแต่มีที่ขยับไปบนรอยเลือดที่ มาจากของ ถวายชดใช้ ที่แต่มีอยู่ก่อนแล้ว ^{๒๙}น้ำมันที่เหลือบนฝ่ามือของนักบวช จะเอาไปลูบบนหัวของคนที่จะรับการชำระล้าง เพื่อกำจัดบาป หนึ่งบาป ใดที่เขาทำต่อพวก ของศักดิ์สิทธิ์แทนเขาต่อหน้าพระยาร์เวห์

^{๓๐}จาก นั้นนักบวชจะถวายนกเขาสอง ตัว หรือนกพิราบสองตัว อย่างใดอย่างหนึ่ง ตาม ที่คน นั้นสามารถให้ ได้ ^{๓๑}ตัว หนึ่งใช้เป็น เครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่อง เผาบูชา พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมสสัต พิษ ด้วยวิธีนี้ ต่อหน้าพระยาร์เวห์ นักบวชจะทำ ให้เกิดการคินดีกันขึ้นเพื่อเขาคน นั้นที่กำลัง ได้ รับการชำระล้าง

^{๓๒}นั่นคือกฎสำหรับคนที่ เป็นโรคผิวหนัง ร้ายแรง ที่ไม่สามารถหาเครื่องบูชาที่ใช้กัน ตามปกติสำหรับพิธีการชำระล้างของเขา”

กฎสำหรับเชื้อราในบ้าน

^{๓๓}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^{๓๔}“เมื่อพวก เจ้าเข้าสู่แผ่นดินคานาอันที่เรา กำลังให้เป็นสมบัติของ เจ้า และเราได้ทำให้ เกิดเชื้อ รา ในบ้านเรือน บนแผ่น ดินที่เจ้า เป็นเจ้าของนั้น ^{๓๕}เจ้าของบ้านหลัง นั้นต้อง ไปบอกนักบวชว่า ‘ผมพบสิ่งที่คุณเหมือนเชื้อ ราในบ้านของผม’

^{๓๖}นักบวชต้องสั่งพวก เขาให้ขน ของออก จากบ้านให้หมด ก่อนที่นักบวชจะไปตรวจดู เชื้อ รานั้น ไม่อย่าง นั้น ทุก สิ่งทุก อย่างใน บ้านหลัง นั้นจะไม่บริสุทธิ์ แล้วนักบวชจะมา ตรวจ ดูบ้านหลัง นั้น ^{๓๗}เขาจะตรวจ สอบดู เชื้อ รานั้น ถ้าเชื้อ ราบนกำแพงบ้านเป็นจุดสี แดงหรือสี เขียวและดูเหมือนมันฝรั่ง ลึกลงใน กำแพง ^{๓๘}นักบวชต้องออกมายี่นที่ทาง เข้า บ้านหลัง นั้นและปิดบ้านหลัง นั้นไว้เป็นเวลา เจ็ดวัน

^{๓๙}ในวันที่ เจ็ด นักบวชต้องกลับไปตรวจ ดูบ้านหลัง นั้นใหม่ ถ้าเชื้อ ราบนกำแพง กระจายออกไป ^{๔๐}นักบวชต้องออกคำสั่งให้

* ๑๔:๓๔ เชื้อรา เชื้อประเภทหนึ่งที่เกิดบนผ้า หนึ่งหรือไม้ที่อยู่ในที่ร้อนชื้น ในภาษาฮีบรูยัง หมายถึงโรคผิวหนังด้วย

คนกะเทาะหินส่วนที่เป็นเชื้อ ราวั้นออกมา และข้างทั้ง ไปที่นอกเมืองในสถาน ที่ไม่บริสุทธิ์ ^{๔๑} แล้วนักบวชต้องสั่งให้พวกเขาขัดถูภายในบ้านให้ทั่วและนำผง ปูน ที่เขาขัดออกมานั้น ไปเทที่นอกเมืองในสถาน ที่ไม่บริสุทธิ์ ^{๔๒} แล้วหาหินก้อนใหม่มาวางแทนหินก้อนเดิม และฉาบปูนทับหินก้อนใหม่และทั้งบ้าน

^{๔๓} ถ้าเชื้อ รากลับมาอีกและกระจายไปทั่วบ้านหลังจากหินที่เป็นเชื้อ ราวถูกกะเทาะออกและบ้านก็ถูกขัด ถูและฉาบปูนใหม่แล้ว ^{๔๔} นักบวชต้องมาตรวจสอบดูอีก ถ้ากระจายในบ้าน มันจะทำลายข้าว ของในบ้าน บ้านก็จะไม่บริสุทธิ์ ^{๔๕} บ้านหลังนั้นต้องถูกรื้อ ทิ้งทั้งส่วนที่เป็นหิน ไม้และปูนที่ฉาบทั้งหมด และนำไปที่นอกเมืองในสถานที่ไม่บริสุทธิ์ ^{๔๖} ใครที่เข้าไปในบ้านในช่วงที่ถูกปิดอยู่ จะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น ^{๔๗} ใครที่เข้าไปนอนหรือไปกินในบ้านหลังนั้นต้องเอาเสื้อผ้าไปซัก

^{๔๘} แต่ถ้านักบวชมาตรวจ สอบบ้านหลังนั้น และเห็นว่าราไม่ ได้แพร่กระจายไปในบ้าน หลังจากที่ได้ฉาบปูนบ้านหลัง นั้นแล้ว นักบวชจะประกาศว่าบ้านหลัง นั้นบริสุทธิ์ เพราะเชื้อราหายไปแล้ว

^{๔๙} การทำพิธีชำระล้างให้บ้าน นักบวชต้องใช้นกสองตัว ไม้สน เชือกสีแดงและกิ่งหุสบ ^{๕๐} เขาต้องฆ่านกตัว หนึ่งในขามดิน เฝาทิ้งอยู่เหนือหน้าที่ไหลอยู่ ^{๕๑} เขาต้องนำไม้ สน กิ่งหุสบ เชือกแดงและนกตัวที่ยังมีชีวิต เอาทั้งหมดนี้จุ่มลงในเลือดของนกตัวที่ถูกฆ่า และในหน้าที่ไหลนั้น แล้วเอาไปพรมบ้าน นั้นเจ็ดครั้ง ^{๕๒} ด้วยวิธีนี้ นักบวชจะทำให้บ้านนั้นบริสุทธิ์ด้วยเลือดนก ด้วยหน้าที่ไหล และด้วยนกเป็นๆตัวนั้น ไม้สน กิ่งหุสบ และเชือกแดง ^{๕๓} แล้วนักบวชก็จะปล่อยนกเป็นๆตัวนั้น นอกเมืองในທ່ອງທ່ຽງ ด้วยวิธีนี้ นักบวชจะชำระล้างบ้านนั้น แล้วมันก็จะบริสุทธิ์

^{๕๔} นี่จะเป็นกฎสำหรับโรคผิวหนังร้ายแรง ทุกชนิด สำหรับขี้กลาก ^{๕๕} สำหรับเชื้อราบน

ผ้าหรือในบ้าน ^{๕๖} สำหรับแผลบวมอักเสบ แผลตกสะเก็ด หรือตุ่มน้ำ ใสบนผิวหนัง ^{๕๗} กฎเหล่านี้ สอนให้รู้ว่า อะไรบริสุทธิ์และอะไรไม่บริสุทธิ์ กฎพวก นี้เกี่ยว กับโรคผิวหนังและเชื้อรา*

กฎสำหรับของที่ไหลออกจากร่างกาย

๑๕ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒ "ไปพูดกับประชาชนชาวอิสราเอล บอกพวกเขาว่า 'เมื่อผู้ชายคนใดก็ตามมีหนอง †ไหลออกมาจากอวัยวะเพศ เขาจะเป็นคนไม่บริสุทธิ์ ^๓ เมื่อเขามีหนองไหลออกมา สิ่งนี้จะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าหนองนี้จะไหลออกมาหรือจะคงอยู่ในอวัยวะเพศก็ตาม มันเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ของเขา

^๔ คนที่มีหนองไหลออกมาจะไปนอนที่เตียงไหน เตียงนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ ชายคนนี้เป็นงบนอะไรก็ตาม สิ่งนั้นก็จะเป็นไม่บริสุทธิ์ ^๕ ใครก็ตาม ที่ไปถูกเตียงของชายคนนั้น จะต้องถอดเสื้อผ้าที่ใส่อยู่ไปซัก และต้องอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น ^๖ ใครที่ไปนั่งบนอะไรก็ตามที่ชายคนที่มีหนองไหลนี้ไปนั่งมา จะต้องเอาเสื้อผ้าที่ใส่ไปซัก และต้องอาบน้ำและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น ^๗ ใครที่ไปถูกต้องร่างของชายคนที่มีหนองไหลนี้ จะต้องถอดเสื้อผ้าไปซักและอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

^๘ ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้ ถ่มน้ำลายถูกคนบริสุทธิ์ คนที่ถูกถ่มน้ำลายใส่ จะต้องถอดเสื้อผ้ามาซัก อาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น ^๙ ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้ ไปนั่งบนหลังอาน †มา อาน นั้นก็จะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์ ^{๑๐} ใครที่ไปแตะต้องอะไรก็ตามที่เคยอยู่ใต้ชายคนที่มีหนองไหลนี้ จะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น ตอนที่ไปถือของที่เคยอยู่ใต้เขานั้น ต้องถอดเสื้อผ้าออกซัก ไปอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

^{๑๑} ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้ ไม่ได้เอาน้ำล้างมือ แล้วไปแตะต้องตัวคนอื่นเข้า คนที่

* ๑๔:๔๑ **ผงปูน** มาจากโคลนหรือปูนที่ประชาชนใช้ฉาบกำแพงเพื่อทำให้เรียบ

† ๑๕:๒ **หนอง** สิ่งที่ไหลออกจากร่างกาย รวมถึงน้ำหนองที่ไหลออกจากแผล น้ำกามของผู้ชายและประจำเดือนของผู้หญิง แต่ในบทที่ ๑๕:๒-๑๕ นี้จะหมายถึงสิ่งที่ไหลออกจากอวัยวะเพศชายเนื่องจากการติดเชื้อ

‡ ๑๕:๙ **อาน** หรือที่นั่งในรถรบ

ถูกแตะต้องตัวจะต้องถอดเสื้อผ้าออกซัก
 อาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น
 ๑๒ ภาชนะดินเผาที่ขายคนที่มีหนองไหลนี้
 ไปแตะต้อง จะต้องทุบทิ้ง ส่วนภาชนะที่ทำ
 จากไม้ต้องเอาไปล้างน้ำ
 ๑๓ ถ้าชายคนที่มีหนองไหล นี้หายจาก
 อากาศหนองไหลแล้ว เขาต้องคอยอยู่เจ็ดวัน
 ก่อนที่จะได้ รับการชำระให้บริสุทธิ์ เขาต้อง
 ซักเสื้อผ้าของเขา ชำระร่างกายในน้ำที่ไหล
 อยู่ แล้วเขาจะบริสุทธิ์ ๑๔ ในวันที่แปด เขา
 ต้องเอานกเขาหรือนกพิราบมาสองตัว มาอยู่
 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่ทาง เข้าเต็นท์นัดพบ
 และเอาพวก มันให้กับนักบวช ๑๕ นักบวชจะ
 ใช้ตัว หนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีก
 ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ด้วยวิธีนี้ ต่อหน้า
 พระยาห์เวห์ นักบวชจะชำระแทนบูชาแทน
 คน นั้น เพราะหนองของ เขาไปทำให้แทน
 บูชาแปดเปื้อน

กฎสำหรับผู้ชาย

๑๖ ถ้าผู้ชายหลังน้ำกามออกมา เขาต้อง
 อาบน้ำชำระร่างกายให้ทั่ว และจะไม่บริสุทธิ์
 ไปจนถึงตอนเย็น ๑๗ ถ้าเสื้อผ้าหรือเครื่อง
 หูหนังใดๆไปโดนน้ำกามเข้า ต้องนำไปล้างใน
 น้ำและจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์ไปจนถึง
 ตอนเย็น ๑๘ ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง
 และหลังน้ำกามออกมา พวกเขาต้องอบน้ำ
 ชำระร่างกายและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอน
 เย็น

กฎสำหรับผู้หญิง

๑๙ เมื่อผู้หญิงมีประจำเดือน นางจะเป็นคน
 ไม่บริสุทธิ์ไปเป็นเวลาเจ็ด วัน ใครที่ไปถูก
 ตัวนางจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ไปจนถึง
 ตอนเย็น ๒๐ ในระหว่างที่มีประจำเดือน ไม่
 ว่านางไปนอนบนอะไร หรือนั่งบนอะไร สิ่ง
 เหล่า นั้นก็จะกลายเป็นของที่ไม่บริสุทธิ์
 ๒๑ ใครที่ไปแตะต้องเตียงของนาง ต้องถอด
 เสื้อผ้าไปซัก อาบ น้ำชำระร่างกายและจะไม่
 บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น ๒๒ ใครที่ไปถูกต้อง
 อะไรก็ตามที่นางไปนั่ง มา ต้องถอดเสื้อผ้า
 ออกซัก ไปอบน้ำและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึง

ตอนเย็น ๒๓ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามที่อยู่บน
 เตียงหรือบนเก้าอี้ที่นางกำลังนั่งอยู่ ถ้าใคร
 ไปแตะต้องถูกสิ่ง นั้น เขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไป
 จนถึงตอนเย็น
 ๒๔ และถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ หญิงใน
 ระหว่างที่นางมีประจำเดือน ชายคนนั้นจะไม่
 บริสุทธิ์ไปเป็นเวลาเจ็ด วัน เดียงที่ชายคน
 นั้นนอนก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย
 ๒๕ เมื่อผู้หญิงมีเลือดไหล ออกมาหลายวัน
 ไม่ใช่ช่วงที่มีประจำ เดือน หรือมีเลือดไหล
 ออก มาหลังจากมีประจำ เดือนแล้ว ตลอด
 เวลาที่นางยังมีเลือดไหลอยู่ นั้น นางจะไม่
 บริสุทธิ์ เหมือนกับตอนที่นางมีประจำ เดือน
 ๒๖ เดียงทุกเดียงที่นางนอนในช่วงที่เลือด
 ยังไหลอยู่ นั้นก็จะไม่บริสุทธิ์เหมือนเดียงที่
 นางนอนตอนมีประจำ เดือน ทุกสิ่งทีนางนั่ง
 ก็จะไม่บริสุทธิ์เหมือนในเวลาที่นางมี
 ประจำเดือน ๒๗ ใครที่ไปถูกของเหล่านี้จะไม่
 บริสุทธิ์ เขาต้องถอดเสื้อผ้าไปซัก ไปอบน้ำ
 และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น ๒๘ เมื่อ
 นางหายจากเลือดไหลแล้ว นางต้องคอยอยู่
 อีกเจ็ด วันจึงจะบริสุทธิ์เหมือนเดิม ๒๙ ในวัน
 ที่แปด นางต้องนำนกเขาสอง ตัวหรือนก
 พิราบสอง ตัว มาให้นักบวชที่ทาง เข้าเต็นท์
 นัดพบ ๓๐ นักบวชจะเอานกตัว หนึ่งมาถวาย
 เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัว หนึ่งถวาย
 เป็นเครื่องเผาบูชา ด้วยวิธี นี้ ต่อหน้าพระ
 ยาห์เวห์ นักบวชจะชำระแทน บูชาแทนนาง
 เพราะของเหลวของนางไปทำให้แทน บูชา
 แปดเปื้อน
 ๓๑ เจ้าต้องแยกชาวอิสราเอลออกจากความ
 ไม่บริสุทธิ์ของพวกเขาเน เพื่อพวกเขาจะ
 ได้ไม่ ต้องตายเพราะความไม่บริสุทธิ์ของ
 พวกเขา เนื่องจากไปทำให้เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่
 อยู่ท่ามกลางพวกเขาไม่บริสุทธิ์
 ๓๒ นั่นคือพวกกฎสำหรับผู้คนที่มีหนองไหล
 หรือคนที่หลังน้ำกามออกมา ซึ่งทำให้พวก
 เขาไม่บริสุทธิ์ ๓๓ และสำหรับผู้ หญิงในช่วง
 ที่มีประจำ เดือน สำหรับคนที่มิของเหลว
 ไหลอย่างผิดปกติ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง
 และสำหรับผู้ชายที่ไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้
 หญิงในช่วงที่นางไม่บริสุทธิ์”

* ๑๕:๒๕ เลือดไหล สิ่งที่ไหลออกจากร่างกาย รวมถึงน้ำหนองที่ไหลออกจากแผล น้ำกาม
 ของผู้ชายและประจำเดือนของผู้หญิง

วันแห่งการชำระล้างให้บริสุทธิ์

๑๖ ^๑พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสส หลัง จากที่ลูกชายสอง คน ของอาโรน ตายไป พวกเขาตายเมื่อเข้าไปใกล้พระยาร์เวห์ ^๒พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับ อาโรนพี่ชายของเจ้าว่า หลังมานั้น ไม่ใช่ อยากรจะเข้าไปเวลาไหนก็เข้าไปได้ เพราะถ้า ทำอย่างนั้นเขาก็จะตาย เพราะมันเป็นห้องที่ ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ^๓มีหีบข้อ ตกลงพร้อมกับฝา หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระวาง อยู่ และเราจะมาปรากฏตัวในเมฆเหนือฝานั้น

^๔อาโรนจะเข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ได้ หลัง จากที่เขาถวายวัวตัวผู้จากฝูงเป็น เครื่องบูชาชำระล้าง และแกะตัวผู้เป็น เครื่องเผาบูชาแล้ว ^๕เขาต้องสวมเสื้อลินิน ศักดิ์สิทธิ์ไว้ด้านนอก และสวมเสื้อลินินไว้ ข้น ในแนวกกับ ตัวอีกชั้นหนึ่ง เขาต้องเอาผ้า ลินินมาผูกเอว และพันผ้าโพกหัว เนื่องจาก ขูดพวกนี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เขาต้องอาบน้ำ ก่อน แล้วถึงค่อยสวมพวกมัน

^๖อาโรนจะรับเอาแพะตัวผู้สอง ตัวมาจาก ชุมชนชาวอิสราเอล สำหรับเป็นเครื่องบูชา ชำระล้าง และแกะตัวผู้หนึ่ง ตัวเป็นเครื่อง เผาบูชา ^๗อาโรนต้องถวายวัวตัวผู้เพื่อเป็น เครื่องบูชาชำระล้างให้กับตัว เอง และเขา จะชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อตัว เขาและ ครอบครัวของเขา

^๘แล้วเขาต้องเอาแพะตัวผู้สอง ตัวมาถวาย ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ที่ทาง เข้าเต็นท์นัด พบ ^๙อาโรนจะต้องโยนสลาก เพื่อเลือกว่าแพะ สองตัวนั้น ตัวไหนเป็นของพระยาร์เวห์ ตัว ไหนเป็นของอาซาเซล ^{๑๐}

^{๑๑}แพะตัวที่สลากบอกว่าเป็นของพระ ยาร์เวห์ อาโรนก็จะเอามาถวายเป็นเครื่อง บูชาชำระล้าง ^{๑๒}ส่วนแพะตัวที่สลากบอกว่ เป็นของอาซาเซล ต้องเอามันมาอยู่ต่อหน้า พระยาร์เวห์ เพื่อกำจัดบาปทั้งหลายโดยให้

แพะรับไป แล้วส่งมันไปในทะเลทรายให้กับ อาซาเซล

^{๑๓}แล้วอาโรนจะถวายวัวตัวผู้เป็นเครื่อง บูชาชำระล้างให้กับตนเอง และเขาจะชำระ สถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อตัว เขาและครอบครัว ของเขา เขาจะฆ่าวัวตัว นั้นเป็นเครื่องบูชา ชำระล้างให้กับตัวเอง ^{๑๔}จากนั้น อาโรนต้อง เอาถาดที่เต็มไปด้วยถ่าน ไฟลุกแดงที่เอามา จากแท่น บูชาซึ่งอยู่ตรง หน้าพระ ยาร์เวห์ พร้อมกับเครื่องหอมที่บดละเอียดมาสองกำ มือ แล้วเอาเข้าไปหลังมานั้น ^{๑๕}แล้วอาโรนก็ เอาเครื่องหอมใส่ลงในไฟที่อยู่ตรง หน้าพระ ยาร์เวห์ เพื่อให้ควันจากเครื่องหอมลอยไป ปกคลุมฝา หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะ ถูกชำระ เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องตาย ^{๑๖}แล้วอา โรนต้องเอาเลือดวัวตัวนั้นมาส่วนหนึ่ง ใช้นิ้ว ของเขาพร้มเลือด นั้นไปทางด้านตะวันออก ของฝู หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูก ชำระนั้น และใช้นิ้วของ เขาพร้มเลือดไปที่ ด้านหน้าของฝูนั้นอีกเจ็ดครั้ง

^{๑๗}หลังจากนั้นอาโรนต้องฆ่าแพะที่ใช้เป็น เครื่องบูชาชำระล้างให้กับประชาชน และ เอาเลือดของ มันเข้าไปที่หลังมานั้น และ ทำกับเลือดแพะ อย่างเดียวกับที่ทำกับเลือด วัว เสร็จแล้วเอาเลือดแพะไปพร้มบนฝ่า หีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และที่ด้านหน้าของฝานั้น ^{๑๘}ด้วยวิธีนี้ เขา จะชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดจากความไม่ บริสุทธิ์ของประชาชนชาวอิสราเอล รวมทั้ง การกบฏต่างๆและบาปทั้ง หลายของพวกเขา อาโรนต้องทำอย่างนี้กับเต็นท์นัด พบ ด้วย เพราะมันตั้งอยู่ท่ามกลางประชาชนที่ ไม่บริสุทธิ์ ^{๑๙}ห้ามไม่ให้ใครเข้าไปในเต็นท์ นัด พบ ตั้งแต่ตอนทีอาโรนเข้าไปในห้องที่ ศักดิ์สิทธิ์เพื่อชำระมันจนกว่าเขาจะออก มา เขาจะชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นเพื่อตัวเขา เองรวม ทั้งครอบครัวของเขา และชุมชน อิสราเอลทั้งหมด ^{๒๐}หลังจาก นั้นอาโรนจะ ออกมาที่แท่น บูชาที่อยู่ตรงหน้าพระยาร์เวห์ และเขาจะชำระแท่นบูชา นั้น เขาจะเอาเลือด

* ๑๖:๑ ลูกชาย ... สองคน ดูที่ เลวีนิติ ๑๐:๑-๒

† ๑๖:๒ ห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ห้องหนึ่งในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เก็บหีบแห่งคำสัญญา

‡ ๑๖:๘ อาซาเซล หรือ “แพะรับบาป” นี้อาจเป็นชื่อของปีศาจคนหนึ่ง แต่ความหมายสำหรับ คำนี้ยังไม่แน่นอน แต่ใจความหลักดูเหมือนจะมีความหมายว่า แพะที่ช่วยพาบาปของคนออกไปสู่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งไปหาอาซาเซล

วัวตัวผู้ส่วนหนึ่ง และเลือดแพะส่วนหนึ่ง มาปายที่เชิงงอนทั้งสี่ด้านของแท่นบูชา ^{๑๙}แล้ว อาโรนจะเอานิวพรมเลือดไปที่แท่นบูชาเจ็ดครั้ง ทำให้มันสะอาดจากความไม่บริสุทธิ์ของประชาชนชาวอิสราเอล และเตรียมมันสำหรับกรงานอันศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง

^{๒๐}เมื่ออาโรนชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เห็นที่นัดพบ และแท่นบูชาเสร็จแล้ว เขาก็จะนำแพะเป็นงูมา เขาคต้องวางมือลงบนหัวของแพะตัวนั้น และสารภาพความชั่วทั้งหมดของชุมชนอิสราเอล รวมทั้งการกบฏทั้งหลาย และบาปทั้งหมดของพวกเขา ^{๒๑}อย่างนั้น อาโรนจะได้วางบาปทั้งหมดลงบนหัวแพะตัวนั้น หลังจากนั้นเขาจะส่งแพะตัวนั้นออกไปในทะเลทราย เขาจะมอบหมายให้ชายคนหนึ่งจูงมันไป ^{๒๒}ดังนั้นแพะตัวนั้นก็เลยแบกบาปทั้งหมดของพวกเขาไปยังดินแดนที่โหดเหี้ยม แล้วชายคนนั้นก็เลยปล่อยแพะตัวนั้นไว้ในทะเลทราย

^{๒๓}หลังจากนั้นอาโรนจะเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และถอดชุดลินินที่เขาใส่ตอนที่เข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และวางชุดนั้นไว้ในเต็นท์นั้น ^{๒๔}จากนั้นเขาก็จะอาบน้ำชำระร่างกายในสถาน ที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ และสวมเสื้อตัวอินของเขา แล้วจึงออกไปถวายเครื่องเผาบูชาของเขาเอง และเครื่องเผาบูชาของประชาชน โดยวิธีนี้ เขาจะกำจัดบาปทั้งหลายให้กับตัวเขาเองและประชาชน ^{๒๕}แล้วเขาจะเผาไขมันของเครื่องบูชาชำระล้างบนแท่นบูชา

^{๒๖}ชายคนที่ปล่อยแพะให้เป็นอิสระ ที่ส่งไปให้กับอาซาเซลนั้น จะต้องถอดเสื้อผ้าซักแล้วอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากนั้นเขาถึงจะกลับเข้ามาในค่ายได้

^{๒๗}ทั้งวัวตัวผู้และแพะตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ที่อาโรนเอาเลือดของพวกเขาเข้าไปชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จะต้องถูกนำออกไปนอกค่าย ส่วนหนึ่ง เนื้อและไขมันต้องเอาไปเผาให้หมดนอกค่าย ^{๒๘}คนที่เผาพวกมันจะต้องถอดเสื้อผ้าออกซักและอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากนั้นถึงจะกลับเข้ามาในค่ายได้

^{๒๙}กฎนี้จะใช้กับพวกเจ้าตลอดไป ในวันที่สิบของเดือนเจ็ด พวกเจ้าต้องอดอาหารและไม่ทำงาน ทั้งคนอิสราเอลและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า ^{๓๐}ในวันนั้น นักบวชจะ

ชำระสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดแทนพวกเจ้า เพื่อชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์จากบาปทั้งหมดของพวกเจ้า และเจ้าก็จะสะอาดต่อหน้าพระยาห์เวห์ ^{๓๑}วันนั้นจะเป็นวันหยุดที่สำคัญมากสำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าจะต้องอดอาหาร นี่จะเป็นกฎสำหรับพวกเจ้าตลอดไป

^{๓๒}นักบวชที่ได้ รับเลือกให้เป็นนักบวชสูงสุด และได้รับการเจิมแต่งตั้งให้รับใช้ในฐานะนักบวชแทนที่พ่อของเขา เขาจะต้องทำพิธีชำระสิ่งต่างๆ เขาต้องสวมชุดลินินศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๓}เขาต้องชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เห็นที่นัดพบและแท่นบูชา เขาต้องชำระสิ่งเหล่านี้ เพื่อให้นักบวชคนอื่นและผู้คนทั้งหมดในชุมชนนั้น ^{๓๔}นี่จะเป็นกฎสำหรับพวกเจ้าตลอดไป เพื่อชำระสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดแทนชาวอิสราเอลสำหรับบาปทั้งหมดของพวกเขาปีละครั้ง” อาโรนก็ได้ทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

กฎเกี่ยวกับการฆ่าและการกินเนื้อสัตว์

๑๗ ^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ไปพูดกับอาโรน พวกลูกชายของเขาและประชาชนชาวอิสราเอล บอกพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ ^๓ถ้าใครก็ตามที่มาจากครอบครัวของชาวอิสราเอล ฆ่าวัว แกะหรือแพะ สำหรับเป็นเครื่องบูชาในค่าย หรือฆ่าสัตว์พวกนี้อย่างใดอย่างหนึ่งที่นอกค่าย ^๔แล้วไม่เอามันมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ตรงหน้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ เขาต้องรับผิดชอบต่อเลือดที่กระเด็นออกมาจากการฆ่าของเขา นั้น คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา ^๕กฎนี้มีขึ้นเพื่อชาวอิสราเอลจะได้เอาเครื่องบูชาต่างๆที่แต่ก่อนเขาเคยฆ่าตามท้องทุ่งกัน มาให้พระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ โดยเอามาให้กับนักบวช นักบวชจะเป็นคนทำหน้าที่ฆ่าสัตว์พวกนั้นให้กับพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา ^๖แล้วนักบวชจะสาดเลือดนั้นใส่แท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และเผาไขมันเป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ^๗พวกเขาจะต้องไม่เอาเครื่องเช่นนี้ มาเช่นพวกปีศาจแพะอีกต่อไป พวกเขาจะไปไล่ตามปีศาจพวกนี้เหมือนโสเภณี นี่จะเป็นกฎของพวกเจ้าตลอดไปชั่วลูกหลาน

๘ และเจ้าต้องบอกพวก เขาว่า ใครก็ตาม จากครอบครัวชาวอิสราเอล หรือชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวก เจ้า ที่ได้ถวาย เครื่องเผาบูชาหรือเครื่อง สัตว บูชา ๙ โดยไม่ ได้เอาเครื่องบูชาพวก นนั้นมาถวายให้กับพระ ยะห์เวห์ที่ทาง เข้าเต็นท์นัด พบ คนๆ นั้นจะ ถูกตัดออกจากประชาชนของเขา

๑๐ ถ้าใครก็ตามจากครอบครัวชาว อิสราเอล หรือชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่กับ เจ้า กินเลือด เราจะไมยอมรับคนที่กินเลือด นั้น และจะตัด เขาออกจากประชาชนของ เขา

๑๑ เพราะชีวิตของร่างกายอยู่ในเลือด และ เราได้ให้เลือดนั้นกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้เอาไป ใช้บนแท่น บูชา เพื่อชำระความไม่บริสุทธิ์ และบาป เพื่อตัวพวกเจ้าเอง มันเป็นเลือดนี้เองที่ชำระล้างความไม่บริสุทธิ์และบาป โดย ชีวิตที่อยู่ในมัน ๑๒ เพราะอย่างนี้ เราจึงต้อง บอกชาวอิสราเอลไม่ให้กินเลือดและห้ามชาว ต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้ากินเลือดด้วย

๑๓ ถ้าชาวอิสราเอลคนใดหรือชาวต่าง ชาติ คนใดที่อาศัยอยู่ร่วมกับ เจ้า ไปล่าสัตว์ ป่า หูรือนกที่กิน ได้มา จะต้องเทเลือดของมัน ทิ้ง และเอาดินกลบเลือดนั้น ๑๔ เพราะชีวิต ของทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในเลือดของมัน ดังนั้น เราจึงบอกชาวอิสราเอลทุก คนไม่ให้กินเลือด ของสิ่ง มี ชีวิตทุกอย่าง เพราะชีวิตของสิ่ง มี ชีวิตอยู่ในเลือดของมัน ใครที่กินเลือดจะถูก ตัดออกจากคนของเขา

๑๕ และทุก คนไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอล หรือชาวต่าง ชาติ ที่กินสัตว์ที่ตายเองตาม ธรรมชาติ หรือถูกสัตว์อื่นฆ่า คนๆ นั้นต้อง ถอดเสื้อออกซึก และอาบ น้ำ คนๆ นั้นจะไม่ บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น หลังจาก นั้นถึงจะ บริสุทธิ์เหมือนเดิม ๑๖ ถ้าเขาไม่ถอดเสื้อผ้ ซึกและไม่อาบ น้ำ เขาจะต้องได้ รับโทษ สำหรับบาปของเขานั้น”

กฎเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

๑๘ ^๑พระ ยะห์เวห์ที่พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้บอกกับชาวอิสราเอลว่า ‘เรา คือยะห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ^๓เจ้าจะต้องไม่

ทำตามสิ่งต่างๆที่คนเขาทำ กันในแผ่นดิน ดิน อียิปต์ที่เจ้าเคยอยู่ นั้น เจ้าต้องไม่ทำตามสิ่ง ต่างๆที่ชาวคานาอันทำกันอยู่ในแผ่นดินของ เขาที่เรากำลังพาเจ้าเข้าไปอยู่นี้ และเจ้าต้อง ไม่ใช้ชีวิตตามธรรมเนียมต่างๆของพวก เขา ^๔เจ้าต้องทำตามระเบียบต่างๆของเรา และ รักษากฎต่างๆของเรา เพื่อพวก เจ้าจะได้ใช้ ชีวิตตามกฎหมายเหล่านั้น เราคือยะห์เวห์ พระเจ้า ของเจ้า ^๕เจ้าต้องทำตามกฎและระเบียบ ของเรา ใครที่เชื่อ ฟังกฎเหล่านี้จะมีชีวิตอยู่ ได้ เพราะกฎเหล่านั้น เราคือยะห์เวห์

^๖เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับญาติสนิท ของเจ้า เราคือยะห์เวห์

^๗เจ้าต้องไม่ทำให้พ่อของ เจ้าต้องอับอาย ขาย หน้า เพราะเจ้าไปมีเพศสัมพันธ์กับแม่ ของเจ้าเอง เพราะนางคือแม่ของเจ้า เจ้าต้อง ไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง ^๘เจ้าต้องไม่มีเพศ สัมพันธ์กับเมียคนอื่น ๆ ของพ่อ *เจ้า เพราะ มันจะทำให้พ่อของเจ้าต้องอับอายขายหน้า

^๙เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่ สาวหรือน้องสาวของเจ้า ไม่ว่าจะเป็ลูกสาวของพ่อ เจ้าหรือของแม่ เจ้า ไม่ว่าจะเธอจะเกิดในบ้าน เดียวกับเจ้าหรือที่อื่นก็ตาม †

๑๐ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับหลานสาว ไม่ว่าจะเป็ลูกสาวของลูกชายเจ้า หรือ ลูกสาวของลูกสาวเจ้า เพราะมันจะทำให้เจ้า ต้องอับอายขายหน้า

๑๑ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวที่ เกิดจากเมียคนอื่น ๆ ของพ่อ เจ้า เพราะนาง เป็นน้องสาวของเจ้า

๑๒ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่ น้องของ พ่อ เจ้า เพราะนางคือญาติสนิทของพ่อ เจ้า

๑๓ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่ น้องของ แม่ เจ้า เพราะนางคือญาติสนิทของแม่ เจ้า

๑๔ เจ้าต้องไม่ทำให้พี่ ชายหรือน้อง ชายของ พ่อ เจ้าต้องอับอายขายหน้า โดยไปมีเพศ สัมพันธ์กับเมียของ เขา เพราะนางคือป้า สะใภ้และอาสะใภ้ของเจ้า

๑๕ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับลูก สะใภ้ ของเจ้า เพราะนางคือเมียของลูกชายเจ้า เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง

* ๑๘:๘ เมียคนอื่น ๆ ของพ่อ หรือแม่เลี้ยง
† ๑๘:๙ ลูกสาว... ก็ตาม ถ้าผู้ชายมีเมียหลายคน เมียแต่ละคนกับลูกๆของนางจะมีภาระใจม ของตนเองหรือมีบ้านสวนของตนเอง พวกเขาจะเป็นเหมือนครอบครัวเล็กๆ ดังนั้น ข้อความ นี้อาจจะหมายถึงผู้ชายไม่ควรมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวคนใดก็ตามของพ่อตัวเอง

^{๑๖}เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับเมียของพี่ชายหรือน้องชายเจ้า เพราะจะทำให้พี่ชายหรือน้องชายของเจ้าต้องอับอายขายหน้า

^{๑๗}เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วยังมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวของนางด้วย เจ้าต้องไม่แต่งงานและมีเพศสัมพันธ์กับหลานสาวของนางด้วย ไม่ว่าหลานคนนั้นจะเป็นลูกของลูกชายหรือลูกของลูกสาวนางก็ตาม เพราะพวกนั้นเป็นญาติสนิทกับนาง มันเป็นเรื่องชั่วช้าลามก

^{๑๘}เจ้าต้องไม่แต่งงานกับพี่สาวหรือน้องสาวของเมียเจ้า และต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับนางตราบใดที่เมียของเจ้ายังมีชีวิตอยู่

^{๑๙}เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงในระหว่างที่นางมีประจำเดือนซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นางไม่บริสุทธิ์

^{๒๐}เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับเมียของเพื่อนบ้าน ซึ่งจะทำให้เจ้าเองไม่บริสุทธิ์กับนาง

^{๒๑}เจ้าต้องไม่ให้ลูกของเจ้าถูกเผาไฟสังเวียให้พระโมเลค *เจ้าต้องไม่ดูหมิ่นชื่อของพระเจ้าของเจ้า โดยการทำอย่างนี้ เราคือยาห์เวห์

^{๒๒}เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน เหมือนกับที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน

^{๒๓}เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ และทำตัวไม่บริสุทธิ์กับมัน ผู้หญิงก็ต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ด้วยเหมือนกัน เพราะมันวิปริต

^{๒๔}เจ้าจะต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ด้วยการทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ เพราะชนชาติพวกนี้ที่เรากำลังขับไล่ออกไปจากแผ่นดินต่อหน้าพวกเจ้า เคยทำตัวไม่บริสุทธิ์อย่างนั้น ^{๒๕}แผ่นดินถึงได้ไม่บริสุทธิ์ ดังนั้นเราจึงลงโทษมันสำหรับบาปที่อยู่ในมัน แผ่นดินก็เลยอับวกคนพวกนั้นที่อาศัยอยู่ที่นั่นออกมา

^{๒๖}พวกเจ้าทั้งชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า ต้องเชื่อฟังกฎและระเบียบของเรา และต้องไม่ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ ^{๒๗}เพราะคนที่อาศัยบนแผ่นดินนั้นก่อนหน้าเจ้า ได้ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ แผ่นดินถึงได้ไม่บริสุทธิ์ ^{๒๘}แต่

ถ้าเจ้าทำตามกฎของพระยาห์เวห์ แผ่นดินนั้นจะได้ไม่อับวกเจ้าออกมา เพราะไปทำให้มันไม่บริสุทธิ์ เหมือนกับที่มันอับวกชนชาติที่อาศัยอยู่ก่อนหน้าเจ้าออกมา ^{๒๙}เพราะใครก็ตามที่ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ คนเหล่านี้มันจะถูกตัดออกจากประชาชนของเรา ^{๓๐}ดังนั้น พวกเจ้าต้องรักษาคำสั่งของเรา ไม่ไปทำตามธรรมเนียมที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ ที่คนอื่นเขาทำกันอยู่ก่อนแล้ว และเจ้าต้องไม่ทำให้ตัวเจ้าเองไม่บริสุทธิ์ เพราะไปทำสิ่งพวกนี้ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

ชาวอิสราเอลเป็นของพระเจ้า

๑๘ ^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้พูดกับชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด บอกกับพวกเขาว่า ‘เจ้าต้องทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเรา ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า แตกต่างจากผู้อื่น

^๓ทุกคนต้องเคารพพ่อแม่ของตน และต้องรักษาวินัยต่างๆของเราไว้ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

^๔อย่าทิ้งเราและหันไปกราบไหว้พวกรูปเคารพและอย่าเอาเหล็กมาหล่อเป็นพวกพระต่างๆสำหรับพวกเจ้าเอง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

^๕เมื่อเจ้าเอาเครื่องสังสรรค์บูชามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าควรถวายตามวิธีที่ถูกต้อง มันจะได้เป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า ^๖เนื้อที่เจ้าเอามาถวายนั้น จะต้องกินในวันนั้นที่เจ้าฆ่ามัน หรือไม่ก็วันถัดไป แต่ถ้าเหลือถึงวันที่สาม ก็ให้เอาไปเผาไฟทิ้งให้หมด ^๗ถ้ายังขึ้นเอามากินอีกในวันที่สาม มันก็ไม่สะอาดแล้ว ^๘และไม่เป็นที่ยอมรับด้วย ^๙คนที่กินมัน ต้องรับผิดชอบต่อความบาปของเขาเอง เพราะว่าเขาดูหมิ่นพวกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆที่เป็นของพระยาห์เวห์ และคนๆนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา

^{๑๐}เมื่อเจ้าเก็บเกี่ยวพืชผลจากที่ดินของเจ้า อย่าเก็บไปจนสุดขอบของทุ่งและอย่ากลับไปเก็บพวกที่หล่นตามพื้น ^{๑๑}อย่าเก็บองุ่นจนหมดทั้งไร่ของเจ้า และต้องไม่เก็บองุ่นที่หล่นตามพื้นในไร่ด้วย เจ้าต้องเหลือทิ้งไว้ให้

* ๑๘:๒๑ พระโมเลค พระจอมปลอม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูหมายถึง “กษัตริย์”

† ๑๘:๗ ไม่สะอาดแล้ว ไม่บริสุทธิ์ หรือพระเจ้าไม่ยอมรับไว้เป็นเครื่องบูชา

คนยากจนหรือคนเดิน ทาง เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

^{๑๑}เจ้าต้องไม่ขโมย ไม่โกงหรือโกหกซึ่งกันและกัน ^{๑๒}เจ้าต้องไม่เอาชื่อของเราไปสาบานอย่างไม่จริงจัง นั่นเป็นการลบหลู่ชื่อของพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์

^{๑๓}เจ้าต้องไม่โกงเพื่อนบ้านเจ้า และเจ้าต้องไม่ไปปล้นเขา เจ้าต้องไม่ห่วงหวั่นยิวค่าแรงของคนงานไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น

^{๑๔}เจ้าต้องไม่แข่งคนหู หนวก เจ้าต้องไม่แกล้งคนตาบอด โดยเอาของมาขวางทางเขา ทำให้เขาสะดุดล้ม เจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์

^{๑๕}เจ้าต้องตัดสินอย่างยุติธรรม ไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร ไม่ว่าจะเป็นคนจนหรือคนสำคัญ เจ้าต้องตัดสินเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างยุติธรรม ^{๑๖}เจ้าต้องไม่เที่ยวใส่ร้ายคนอื่น และเจ้าต้องไม่ทำสิ่งที่เสี่ยงต่อชีวิตของเพื่อนบ้าน เราคือยาห์เวห์

^{๑๗}เจ้าต้องไม่เกลียดชังเพื่อนบ้านของเจ้า อยู่ในใจ ต้องช่วยตักเตือนเขาเมื่อเขาทำผิดเพื่อเจ้าจะได้ไม่มีส่วนในความผิดบาปของเขา ^{๑๘}ลืมนิสัยไม่ดีที่คนอื่นทำกับเจ้า และอย่าแค้น ให้รักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวเอง เราคือยาห์เวห์

^{๑๙}เจ้าต้องเชื่อฟังกฎทั้งหลายของเรา ต้องไม่ผสมพันธุ์สัตว์ต่างชนิดกัน ไม่หว่านเมล็ดพืชต่างชนิดในทุ่งนาเดียวกัน เจ้าต้องไม่สวมเสื้อที่ทำจากวัสดุสองชนิดผสมกัน

^{๒๐}ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ หญิงที่เป็นทาส ที่ถูกหมั้นหมายไว้ แล้วกับชายอื่น แต่ยังไม่ได้รับการไถ่ตัว หรือปล่อยให้เป็นอิสระ พวกเขาสองคนจะต้องถูกลงโทษ แต่โทษไม่ถึงตาย เพราะนางยังไม่เป็นอิสระ ^{๒๑}แต่

ชายคน นั้นต้องนำแกะตัวผู้มาเป็นของถวายชดใช้ ถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ที่ทาง เข้าเต็นท์นัดพบ ^{๒๒}ต่อหน้าพระยาห์เวห์ นักบวชจะกำจัดบาปให้กับเขา โดยใช้แกะตัวผู้ที่เป็นของ ถวายชดใช้สำหรับบาปที่เขาได้ ทำ แล้วเขาจะได้รับการอภัยจากบาปที่ได้ทำไป

^{๒๓}เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว และได้ปลูกต้นผลไม้เป็นอาหาร เจ้าต้องถือว่าผลของมันไม่บริสุทธิ์ ในสามปีแรกนั้น มันเป็นของต้องห้ามสำหรับเจ้า ห้ามกินมัน ^{๒๔}แต่ในปีที่สี่ ผลทั้งหมดของมันจะเป็นของถวายอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อสรรเสริญพระ ยาห์เวห์ ^{๒๕}ในปีที่ห้าเจ้าถึงกินผลมันได้ ด้วยวิธีนี้ การเก็บเกี่ยวของเจ้าก็จะเพิ่มมากขึ้น เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

^{๒๖}เจ้าต้องไม่ กินเนื้อ สัตว์ที่ยังมีเลือดของมันติดอยู่

เจ้าต้องไม่พยายามทำนายจากกลางบอก เหตุหรือจากเวทมนตร์

^{๒๗}เจ้าต้องไม่โกนจอนและไม่โกนเครา

^{๒๘}เจ้าต้องไม่เจียนเนื้อตัว เองในพิธีบูชาคนตาย และต้องไม่สักเครื่องหมายใด ๆ ลงบนตัว เราคือยาห์เวห์

^{๒๙}เจ้าต้องไม่ทำลายศักดิ์ศรีของลูกสาวเจ้า โดยให้นางเป็นโสเภณี เพื่อประชาชนในแผ่นดินนั้นจะได้ไม่นอกใจเราอย่างกับโสเภณี และทำให้แผ่นดิน เต็มไปด้วยความชั่ว ซ้ำลามาก

^{๓๐}เจ้าต้องรักษาพวกวัน หยุดของเรา และต้องเคารพสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราคือยาห์เวห์

^{๓๑}อย่าไปหาคนทรง * และพอมด * เพื่อขอคำแนะนำ และทำให้เจ้าเองไม่บริสุทธิ์เพราะพวกมัน เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

* ๑๙:๑๓ **ห่วงหวั่นยิว** ... จนถึงวันรุ่งขึ้น คนงานจะได้รับค่าแรงสำหรับงานที่พวกเขาทำในวันนั้น เมื่อสิ้นสุดแต่ละวัน

† ๑๙:๑๖ **เจ้าต้องไม่ ... เพื่อนบ้าน** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าต้องไม่กินอยู่บนความทุกข์ของเพื่อนบ้าน”

‡ ๑๙:๒๓ **ผลของมันไม่บริสุทธิ์** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้ตัดผลของมันทิ้งไปเหมือนตัดหน่อที่ปลายอวียวะเพศชาย”

* ๑๙:๓๑ **คนทรง** คนที่พยายามติดต่อกับวิญญาณคนตายหรือผี

† ๑๙:๓๑ **พอมด** คนที่พยายามใช้วิญญาณชั่วในการสร้างเวทมนตร์หรือวิญญาณที่คุ้นเคยที่เป็นวิญญาณของญาติหรือเพื่อนของคนที่ยาห์เวห์ (เหมือน ๒๐:๖)

^{๓๒}เจ้าต้องยืน ขึ้นทำความเคารพคน แก่ และต้องให้เกียรติกับพวก เขา เจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์

^{๓๓}เมื่อชาวต่าง ชาติมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเจ้า เจ้าจะต้องไม่เอาเปรียบเขา ^{๓๔}ชาวต่าง ชาติที่อยู่กับ เจ้าต้องเป็นเหมือนประชาชนคนหนึ่งของเรา และเจ้าต้องรักเขา เหมือนรักตัว เอง เพราะเจ้าก็เคยเป็นชาวต่าง ชาติในอียิปต์มาแล้วเหมือนกัน เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

^{๓๕}เจ้าต้องซื้อสัตย์ในการตัดสินความ เมื่อเจ้าวัดความยาว ชั่งน้ำหนักหรือวัดความจุ ^{๓๖}เจ้าจะต้องใช้พวกตราชั่ง พวกตม้นำหนัก พวกที่ ตวงเมล็ดข้าวกับของเหลว อันเที่ยงตรง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์

^{๓๗}เจ้าต้องเชื่อ ฟังกฎระเบียบทั้งหมดของเรา และทำตามพวกมัน เราคือยาห์เวห์”

คำเตือนเรื่องการบูชารูปเคารพ

๒๐ ^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอล ว่า ‘ใครก็ตามในหมู่ชาวอิสราเอลหรือในหมู่ชาวต่าง ชาติที่มาอาศัยในอิสราเอล ที่เอาลูกตัวเองสังเวยให้กับพระ โม เลค ^๓จะต้องถูกฆ่า ประชาชนต้องเอาหิน ขว้างเขาจนตาย ^๔เราจะต่อต้านคนๆนั้น และจะตัดเขาออกจากประชาชนของเขา เพราะเขาเอาลูกตัวเองสังเวยให้กับพระ โม เลค เขาได้ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราแปดเปื้อน และเขาก็ได้ลบหลู้อันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ^๕แต่ถ้าประชาชนทั้งแผ่นดินหลับหูหลับตา ต่อคนที่เอาลูกตัวเองไปสังเวยให้กับพระโมเลค และไม่ ย่อมประหารชีวิตเขา ^๖เราก็จะต่อต้านคนๆนั้นและครอบครัวของเขา เราจะตัดเขาและทุก คนที่หลงตามเขาไปขายตัวให้กับพระโมเลค ออกจากประชาชนของพวกเขา

^๗ถ้ามีใครไปหาคนทรงและพ่อมด เพื่อขอคำแนะนำ และนอฏใจเราเหมือนกับโสเภณี เราจะต่อต้านคนๆนั้นและจะตัดเขาออกจากประชาชนของเขา

^๘เจ้าต้องทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น และรักษาความแตกต่างนั้น ไว้ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ^๙เจ้าต้องเชื่อ ฟังกฎ

ของเราและทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์ผู้ที่ทำให้เจ้าแตกต่างและเป็นของเรา

^{๑๐}ถ้าใครสาปแช่งพ่อแม่ คนนั้นจะต้องถูกฆ่า คนที่สาปแช่งพ่อแม่ เป็นคนที่แสหาเรื่องตายเอง

การลงโทษสำหรับบาปทางเพศ

^{๑๑}ถ้าชายคนหนึ่งมีชู้กับเมียคนอื่น ถ้าเป็นเมียของเพื่อนบ้าน ทั้งหญิงและชายที่เป็นชู้กันต้องถูกฆ่า ^{๑๒}ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับเมียพ่อ เขาทำให้พ่อต้องอับอายขายหน้า ทั้งเขาและเมีย พ่อที่เป็นชู้กันต้องถูกฆ่า พวกเขาแสหาเรื่องตายเอง

^{๑๓}ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับลูก สะไ้ของตัวเอง ทั้งคู่จะต้องถูกฆ่า พวกเขาได้ทำเรื่องวิปริต พวกเขาแสหาเรื่องตายเอง

^{๑๔}ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน อย่างกับมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เขาทั้งสองได้ทำเรื่องน่าสะอิดสะเอียน พวกเขาจะต้องถูกฆ่า พวกเขาแสหาเรื่องตายเอง

^{๑๕}ถ้าชายคน หนึ่งได้กับผู้ หญิงคน หนึ่ง และยังได้กับแม่ของนางด้วย นั่นเป็นสิ่งที่ชั่วช้าลามก ประชาชนจะต้องเอาไฟเผาเขาและหญิงทั้งสองนั้นให้ตายด้วย เพื่อความชั่วช้าลามกนี้จะได้ไม่เกิดขึ้นอีกในหมู่พวกเขา

^{๑๖}ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ จะต้องถูกฆ่า และเจ้าจะต้องฆ่าสัตว์ตัว นั้น ^{๑๗}ถ้าผู้ หญิงมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ เจ้าต้องฆ่าทั้งผู้ หญิงและสัตว์ด้วย พวกเขาสมควรถูกฆ่า พวกเขาแสหาเรื่องตายเอง

^{๑๘}ถ้าผู้ชายแต่งงานกับพี่สาวหรือน้องสาวของเขา ไม่ว่าจะ เป็นลูกสาวของพ่อหรือลูกสาวของแม่ และพวก เขามีเพศสัมพันธ์กัน ถือเป็นเรื่องน่าอับยศอดสู พวกเขาต้องถูกตัดออกจากประชาชนของ เขาต่อหน้าฝูงชน เพราะเขามีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของเขาเอง เขาต้องถูกทำโทษสำหรับบาปของเขา

^{๑๙}ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ หญิงระหว่างที่นางมีประจำเดือน เขาเปิดเผยที่มาของเลือดของนาง และนางก็เปิดเผยที่มาของเลือดนาง พวกเขาทั้งคู่ต้องถูกตัดออกจากคนของพวกเขา

†๒๐:๒ พระโมเลค พระจอมปลอม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูหมายถึง “กษัตริย์”

๑๙ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของแม่หรือของพ่อเจ้า เพราะถือว่าเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับญาติสนิท พวกที่ทำอย่างนี้จะต้องถูกทำโทษสำหรับบาปของพวกเขา

๒๐ ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับเมียของลุงหรืออา เขาทำให้ลุงหรืออาต้องอับอายขายหน้า ทั้งชายคนนั้นและเมียของลุงหรืออาจะต้องถูกทำโทษสำหรับบาปของพวกเขา พวกเขาจะตายโดยไม่มีลูกหลาน

๒๑ ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับเมียของพี่ชายหรือน้องชาย ถือเป็นกรไม่บริสุทธิ์ เขาทำให้พี่ชายหรือน้องชายต้องอับอายขายหน้าทั้งหญิงและชายคู่ นั้นจะไม่มีลูกหลาน

๒๒ พวกเจ้าต้องเชื่อฟังกฎและระเบียบของเรา และทำตาม เพื่อแผ่นดินที่เรากำลังจะนำพวกเจ้าไปอาศัยจะได้ไม่อับอกพวกเจ้าออกมา ๒๓ พวกเจ้าต้องไม่ทำตามธรรมเนียมของชนชาติพวกนั้น ที่เรากำลังไล่ออกจากแผ่นดินนั้นต่อหน้าพวกเจ้า เพราะพวกมันได้ทำบาปทั้งหลายนี้ เราก็เลยเกลียดพวกมัน

๒๔ แต่เราเคยพูดกับเจ้าแล้วว่า เจ้าจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินของพวกเขา และเราจะยกมันให้เป็นของเจ้า มันคือดินแดนที่อุดมสมบูรณ์*

เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เราได้แยกเจ้าออกจากชนชาติอื่นๆ ๒๕ ดังนั้น พวกเจ้าต้องแยกแยะระหว่างสัตว์ที่บริสุทธิ์กับไม่บริสุทธิ์ และนกที่บริสุทธิ์กับนกที่ไม่บริสุทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำตัวเองให้แปดเปื้อนโดยกินสัตว์นกหรือสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน ที่เราได้แยกไว้ว่าไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ๒๖ พวกเจ้าต้องทำตัวให้แตกต่างเพื่อเรา เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้แตกต่างจากผู้อื่น และเราได้แยกพวกเจ้าออกจากชนชาติอื่นๆเพื่อเป็นของเรา

๒๗ ชายหรือหญิงที่เป็นร่างทรง หรือเป็นพอมด ต้องถูกฆ่า ประชาชนต้องเอาหินขว้างพวกเขาให้ตาย พวกเขาแสหาเรื่องตายเอง”

กฎสำหรับนักบวช

๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ **๒๑** บอกกับพวกนักบวช ที่เป็นลูกหลานของอาโรนว่า ‘นักบวชต้องไม่ทำตัวให้ไม่บริสุทธิ์ ด้วยการแตะต้องศพที่เป็นญาติของเขา ๒ ยกเว้นแต่ผู้ตายเป็นญาติสนิท คือแม่ หรือ พ่อ ลูกชาย ลูกสาว พี่ชายหรือน้องชาย ๓ พี่สาวหรือน้องสาวที่ยังไม่แต่งงาน ๔ นางยังสนิทกับเขา เพราะนางยังไม่ได้แต่งงานเป็นของชายอื่น นักบวชอาจจะทำให้ตัวเองไม่บริสุทธิ์เพื่อนางได้ ๕ แต่นักบวชจะต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ ถ้าคนตายเป็นเพียงญาติฝ่ายเมีย การแตะต้องร่างคนตายจะทำให้ นักบวชไม่บริสุทธิ์

๕ นักบวชต้องไม่โกน ผมจนหัวล้าน ต้องไม่โกนเคราและไม่เชือดเนื้อของตัวเอง

๖ พวกนักบวชต้องรักษาตัวให้พร้อมที่จะทำการงานอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อพระเจ้าของพวกเขา เขา จะต้องไม่ทำให้ชื่อของพระเจ้าของพวกเขาเสื่อมเสีย เพราะพวกเขาจะต้องถวายพวกของขวัญ ที่เป็นอาหารของพระเจ้าของพวกเขา ตั้งนั้นพวกเขาจะต้องรักษาตัวให้พร้อมที่จะทำการงานอันศักดิ์สิทธิ์

๗ พวกนักบวชต้องไม่แต่งงานกับผู้ที่เสื่อมเสียเพราะเคยขายตัวมาก่อน หรือผู้ที่หย่ากับสามี เพราะนักบวชเป็นผู้ที่ถูกอุทิศไว้ให้กับพระเจ้าของเขา ๘ เจ้าต้องทำกับนักบวชแตกต่างจากคนอื่นๆเพราะเขาคือคนถวายอาหารให้พระเจ้าของเจ้า นักบวชจะต้องแตกต่างในสายตาเจ้า เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ที่แตกต่างจากผู้อื่น และเราทำให้เจ้าแตกต่างจากผู้อื่น

๙ ถ้าลูกสาวของนักบวชทำตัวไม่บริสุทธิ์ ด้วยการไปขายตัว เขาทำให้พ่อของตัวเองไม่บริสุทธิ์ไปด้วย นางจะต้องถูกเผาตาย

๑๐ นักบวชคนที่ใหญ่กว่าพี่น้องคนอื่นคนที่ได้รับการเจิมน้ำมันบนหัว และคนที่ได้รับการแต่งตั้ง ให้สวมชุดพิเศษของนักบวช

*๒๐:๒๔ ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้อุดมอยู่”

†๒๑:๑ ไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ยอมรับการบูชาจากเขา

‡๒๑:๓ พี่สาว ... ไม่แต่งงาน หรือยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใคร

ชั้น สูง เขาต้องไม่ปล่อยผมรุงรัง และต้องไม่ฉีกเสื้อผ้าแสดงความเศร้าโศก ^{๑๑}เขาจะต้องไม่เข้าใกล้ศพ ถึงจะเป็นศพพ่อหรือแม่ของ เขาก็ตาม เขาจะต้องไม่ทำตัว เองให้ไม่บริสุทธิ์ ^{๑๒}เขาต้องไม่ไปจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเขาต้องไม่ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าไม่บริสุทธิ์ เพราะเขาได้ถูกแยกไว้ด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าของเขา เราคือยาห์เวห์

^{๑๓}นักบวชสูงสุดต้องแต่งงานกับผู้หญิงพรหมจรรย์ ^{๑๔}นักบวชสูงสุดต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงต่อไป นี่คือ แม่หม้าย หญิงที่หย่ากับสามี หรือโสเภณีที่ไม่บริสุทธิ์ เขาจะแต่งงานได้แต่เฉพาะกับหญิงพรหมจรรย์ จากคนของเขาเท่านั้น ^{๑๕}เพื่อเขาจะ ได้ไม่ทำให้ลูกของเขาไม่บริสุทธิ์ท่ามกลางคนของเขาเอง เพราะเรา ยาห์เวห์ ได้อุทิศนักบวชสูงสุดนั้นไว้สำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์”

^{๑๖}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๑๗}“ให้บอกอาโรนว่า ถ้าลูก หลานคนไหนของเจ้าไม่ว่าจะเป็นรุ่น ไหนก็ตาม มีร่างกายพิการ เขาจะต้องไม่เข้ามาใกล้แท่นบูชา เพื่อถวายอาหารให้กับพระเจ้าของเขา ^{๑๘}เพราะคนไหนมีร่างกายไม่สมบูรณ์ เขาจะต้องไม่เข้ามาใกล้แท่นบูชา ไม่ว่าจะเป็นคนตาบอด คนเป็นง่อย คนที่มีใบหน้าผิดปกติ ^{๑๙}คนที่มีรูปร่างผิดปกติไป ^{๒๐}คนที่มีรอยเหี่ยวย่นไป ^{๒๑}คนทำหัก คนมือหัก ^{๒๒}คนหลังต่อม คนเตี้ยแคระ คนตาเสีย คนที่มีผื่นขึ้นตาม ตัว คนเป็นโรคผิวหนัง คนที่ลูกอั้นขณะบีบ

^{๒๓}ลูก หลานทุก คนของนักบวชอาโรน ที่มีร่างกายพิการ ห้ามไม่ให้เข้าใกล้แท่นบูชา เพื่อถวายพวกของ ขวัญให้กับพระ ยาห์เวห์ เพราะเขาพิการ เขาจึงไม่สามารถถวายอาหารให้กับพระเจ้าของเขาได้ ^{๒๔}แต่เขาสามารถกินอาหารของพระเจ้าของเขาได้ ทั้งอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๕}แต่เขาต้องไม่เข้า มาใกล้แท่น และต้องไม่เข้าใกล้แท่น บูชา เพราะเขาพิการทางร่างกาย เขาต้องไม่ทำให้สถานที่ ที่ศักดิ์สิทธิ์

ของเราไม่บริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ที่ทำให้สถานที่เหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์”

^{๒๕}ดังนั้นโมเสสจึงเล่าเรื่องพวกนี้ให้อาโรน พวกลูกชายของอาโรน และประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดฟัง

๒๒ ^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒ให้บอกอาโรนกับพวกลูกชายของเขาว่า “พวก เขาจะต้องไม่ทำให้ของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลเอามาอุทิศให้กับเรา นั้น หหมดความศักดิ์สิทธิ์ไป เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ลบหลู่ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราคือยาห์เวห์ ^๓ให้บอกกับพวกเขาว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ถ้าลูกหลานคนใดของเจ้า ในขณะที่ตัว เขาไม่บริสุทธิ์ ได้ไปแตะต้องของ ขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลอุทิศให้กับพระ ยาห์เวห์ คนนั้นจะไม่ได้ รับใช้เราในฐานะนักบวชอีกต่อไป เราคือยาห์เวห์

^๔ถ้าลูกหลานคนไหนของอาโรน เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง หรือมีหนองไหล ^๕ออกจากร่างกาย เขาต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ พวก นี้จนกว่าตัว เขาจะบริสุทธิ์ ถ้ามีใครไปแตะต้องถูกสิ่งทีศพของ คน ดุยได้ทำให้ไม่บริสุทธิ์ไว้ หรือถ้ามีใครที่หลังนำกุมออกมา ^๖หรือถ้ามีใครไปแตะต้องถูกสัตว์เลื้อยคลานที่ไม่บริสุทธิ์ หรือไปแตะต้องถูกคนที่จะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าเขาจะไม่บริสุทธิ์ในเรื่องอะไรก็ตาม ^๗คนที่ไปแตะต้องถูกอะไรก็ตามในของที่ไม่บริสุทธิ์พวกนี้ คนๆนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น และเขาจะต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ใดๆนอกเสียจากว่าเขาจะไปอาบ น้ำก่อน ^๘เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เขาก็จะกลับเป็นคนบริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่ง หลังจาก นั้นเขาก็กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์พวกนั้นได้ เพราะนั่นเป็นอาหารของเขา

^๙นักบวชต้องไม่กินสัตว์ที่ตายตามธรรมชาติ หรือถูกสัตว์ป่าฉีกเนื้อกิน มันจะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ เราคือยาห์เวห์

^{๑๐}พวก เขาต้องรักษาภรรยาของเขา พวกเขา จะ ได้ไม่มีความผิดเพราะมัน และต้องตาย เพราะไม่นับถือกฎพวก นี้ของเรา เราคือ

*๒๑:๑๘ ใบหน้าผิดปกติไป หรือ อาจจะแปลได้ว่า มีแขนขาสั้นผิดปกติ

†๒๑:๑๘ มีร่างกายผิดปกติไป หรือ อาจจะแปลได้ว่า มีแขนขาที่ยาวผิดปกติ

‡๒๒:๕ หนองไหล ของเหลวทุกอย่างที่ไหลออกจากร่างกายรวมถึงน้ำหนองจากแผล น้ำกามของผู้ชายและประจำเดือนของผู้หญิง

ยาร์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาแตกต่างจากคนอื่นๆ^{๑๐} คนนอกต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ คนที่อาศัยอยู่กับนักรบและคนงานที่นักรบจ้างมา ต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์นี้^{๑๑} แต่ถ้าทาสคนไหนที่นักรบซื้อมาด้วยเงินของเขาเอง ทาสคนนั้นก็กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ รวมทั้งทาสที่เกิดในบ้านของนักรบก็กินอาหารของนักรบนี้ได้^{๑๒} ถ้าลูกสาวของนักรบจะไปแต่งงานกับคนนอกที่ไม่ได้อยู่ในครอบครัวของนักรบ นางก็กินของถวายอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ไม่ได้^{๑๓} แต่ถ้าลูกสาวของนักรบกลายเป็นแม่หม้ายหรือหย่าร้าง โดยที่นางไม่มีลูก และนางกลับมาอยู่บ้านพ่อเหมือนตอนที่เป็เด็ก นางก็กินอาหารของพ่อดี แต่คนนอกที่ไม่ได้อยู่ในครอบครัวนักรบห้ามกินมัน

^{๑๔} แต่ถ้าผู้เกิดมีคนนอกมากินอาหารศักดิ์สิทธิ์นี้โดยไม่ตั้งใจ เขาจะต้องชดใช้ค่าอาหารนี้ให้นักรบ และต้องชดใช้เพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของอาหารนั้น

^{๑๕} นักรบต้องไม่ทำให้พวกของ ขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลนำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ หมดความศักดิ์สิทธิ์ไป^{๑๖} พวกนักรบจะต้องไม่เป็เหตุทำให้ชาวอิสราเอลทำผิด เพราะไปกินของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาเอามา จนเป็เหตุทำให้ต้องนำเครื่องบูชาชดใช้มาถวาย เราคือยาร์เวห์ผู้ทำให้เครื่องบูชาพวกนั้นศักดิ์สิทธิ์”

^{๑๗} พระยาห์เวห์ผู้พูดกับโมเสสว่า ^{๑๘} “ให้บอกอาโรน และพวกลูกๆของเขา และชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า ‘เมื่อมีใครในครอบครัวชาวอิสราเอล หรือชาวต่างชาติในอิสราเอลถวายเครื่องเผาบูชา ไม่ว่าจะเป็เครื่องบูชาแก่นบน หรือเครื่องบูชาที่เขาสมครใจถวายให้กับพระยาห์เวห์^{๑๙} ถ้าจะให้เป็ที่ยอมรับเพื่อเจ้า มันจะต้องเป็สัตว์ตัวผู้ ที่ไม่มีตำหนิอะไรเลย จากฝูงวัว ฝูงแกะหรือฝูงแพะ^{๒๐} เจ้าต้องไม่เอาสัตว์ที่พิการมาถวาย เพราะมันจะไม่เป็ที่ยอมรับเพื่อเจ้า

^{๒๑} เมื่อมีใครเอาวัวหรือแกะหรือแพะจากฝูง มาถวายเป็เครื่องสังสรรค์บูชา ให้กับพระยาห์เวห์ เพื่อแก่นบน หรือของถวายด้วยความสมครใจ สัตว์ที่เอามันนั้นต้องไม่มีตำหนิอะไรเลย เพื่อให้เป็ที่ยอมรับ มันจะต้องไม่พิการทางร่างกาย^{๒๒} เจ้าต้องไม่ถวายสัตว์ที่ตาบอด ขาหัก หรือสัตว์พิการ หรือมี

แผลเปื่อย เป็หินหรือโรคเรื้อน หรือมีโรคผิวหนังร้ายแรง เจ้าต้องไม่เอาสัตว์พวกนี้มาวางไว้บนแท่นบูชา เป็ของขวัญให้กับพระยาห์เวห์

^{๒๓} แต่เจ้าสามารถใช้วัวหรือลูกแกะที่มีขนาดเล็กกว่าปกติหรือผิดรูป ร่างไปบ้าง มาถวายเป็เครื่องบูชาที่ด้วยความสมครใจ^{๒๔} แต่จะใช้มันแก่นบนไม่ได้ มันจะไม่เป็ที่ยอมรับ

^{๒๕} เจ้าต้องไม่เอาสัตว์ที่มีลูกอันทะลอกบี๊ ฉีก ขาดหรือถูกตัด มาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องไม่ทำอย่างนี้ในแผ่นดินของเจ้า

^{๒๖} เจ้าต้องไม่เอาสัตว์อย่างนั้นจากชาวต่างชาติมาถวายเป็ของขวัญให้กับพระเจ้าของเจ้า เพราะมันเป็สัตว์ที่มีตำหนิและพิการทางร่างกาย มันจะไม่เป็ที่ยอมรับเพื่อเจ้า”

^{๒๗} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๘} “เมื่อมีวัว แกะหรือแพะเกิดใหม่ ต้องให้มันอยู่กับแม่ของมันเป็เวลาเจ็ดวัน ในวันที่แปดหรือต่อจากนั้น ถึงจะเอามาเป็ของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ที่พระองค์จะยอมรับได้^{๒๙} เจ้าต้องไม่ฆ่าวัวหรือแกะ พร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน

^{๓๐} เมื่อเจ้าเอาเครื่องบูชามาถวาย เพื่อเป็การขอบคุณพระยาห์เวห์ เจ้าต้องบูชามันอย่างที่จะเป็ที่ยอมรับเพื่อเจ้า^{๓๑} คือเจ้าต้องกินมันภายในวันนั้น และต้องไม่ให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น เราคือยาร์เวห์

^{๓๒} เจ้าต้องเชื่อฟังพวกคำสั่งของเราและทำตาม เราคือยาร์เวห์^{๓๓} เจ้าต้องไม่ลบหลู่ดูหมิ่นชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ประชาชนชาวอิสราเอลต้องจำไว้ว่า เราแตกต่างจากผู้อื่น เราคือยาร์เวห์ ผู้ที่ทำให้พวกเขาแตกต่างจากคนอื่นๆ^{๓๔} เราคือผู้ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะได้เป็พระเจ้าของเจ้า เราคือยาร์เวห์”

เทศกาลทั้งหลาย

(กตว. ๒๘:๑๖-๒๙:๔๐)

๒๓ ^๑ พระยาห์เวห์ผู้พูดกับโมเสสว่า ^๒ “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘นี่คือเทศกาลต่างๆที่เราได้กำหนดไว้ เป็เทศกาลของพระยาห์เวห์ ซึ่ง

พวก เจ้าจะต้องประกาศให้มีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้น

วันหยุดทางศาสนา

^๓เจ้าจะทำงานเป็นเวลาหกวัน แต่วันที่เจ็ดจะเป็นวันสำหรับการหยุดพัก ผ่อน คือวันหยุดทางศาสนา เป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม เจ้าต้องรักษารวันหยุดนี้ให้กับพระยาห์เวห์

เทศกาลวันปลดปล่อย

“ต่อไป นี่เป็นเทศกาลต่างๆของพระยาห์เวห์ เป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่เจ้าควรจะประกาศ ตามวัน เวลาของพวกมัน ^๔เทศกาลวันปลดปล่อยของพระยาห์เวห์ ตรงกับวันที่สิบ สิบของเดือนแรก จะเริ่มหลังจากดวงอาทิตย์ตกดินแล้วของวันนั้น

เทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู

^๖เทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู ของพระยาห์เวห์ จะเริ่มในวันที่สิบ ห้าของเดือนแรก เหมือนกัน พวกเจ้าจะกินขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน ^๗ในวันแรกของเทศกาลนี้ พวกเจ้าจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น ^๘พวกเจ้าจะถวายพวกของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ด ก็จะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง พวกเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น”

เทศกาลเก็บเกี่ยวครั้งแรก

^๙พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๑๐}“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ดินที่เรากำลังยกให้กับเจ้านี้ และเมื่อเจ้าเก็บเกี่ยวพืช ผล เจ้าต้องเอาฟ่อนข้าวฟ่อนแรก จากการเก็บเกี่ยวนั้นไปให้กับนักบวช ^{๑๑}นักบวชจะยกฟ่อนข้าวขึ้นต่อหน้าพระยาห์เวห์ ให้มันเป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า นักบวชจะถวายฟ่อนข้าวในวันรุ่งขึ้น หลังจากวันหยุดทางศาสนา

^{๑๒}ในวันที่เจ้ายกฟ่อนข้าวขึ้น เจ้าต้องถวายลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีตัวหนึ่ง ที่ไม่มี

ตำหนิ เพื่อมาเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ^{๑๓}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมๆกันด้วย เป็นแบ่งอย่างดี ประมาณเมล็ดครึ่งที่คลุกด้วยน้ำมัน เป็นของขวัญที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องถวายเครื่องดื่มบูชาด้วย เป็นเหล้าองุ่นประมาณเกือบหนึ่งลิตร ^{๑๔}เจ้าต้องไม่กินเมล็ดข้าวใหม่นี้ เมล็ดข้าวที่ย่างไฟ หรือขนมปังที่ทำจากเมล็ดข้าวใหม่นี้ จนกว่าจะถึงวันที่เจ้าเอาเครื่องถวายนั้นมาถวายให้กับพระเจ้าของเจ้า กฎนี้จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม

เทศกาลวันที่ห้าสิบ

^{๑๕}วันต่อมาหลังจากวันหยุดทางศาสนา คือวันที่พวกเจ้านำฟ่อนข้าวมาเป็นเครื่องยื่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ นับจากวันนี้ไปอีกเจ็ดอาทิตย์เต็มๆ ^{๑๖}เจ้าก็จะนับเวลาไปห้าสิบวัน วันนี้จะเลยวันหยุดทางศาสนาครั้งที่เจ็ดมาหนึ่งวัน ให้พวกเจ้าเอาเครื่องบูชาจากข้าวใหม่มาถวายให้พระยาห์เวห์ ^{๑๗}ให้พวกเจ้าเอาขนมปังสองก้อนมาจากบ้าน เอามาเป็นเครื่องยื่นบูชา ขนมปังพวกนี้ทำมาจากแบ่งอย่างดีประมาณเมล็ดครึ่งผสมเชื้อฟูแล้วอบ นั่นจะเป็นของขวัญจากการเก็บเกี่ยวครั้งแรก ที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์

^{๑๘}เจ้าต้องถวายขนมปังนี้ พร้อมกับลูกแกะตัวผู้ อายุหนึ่งปี เจ็ดตัว วัวตัวผู้หนึ่งตัว จากฝูง แกะตัวผู้สองตัว สัตว์ทั้งหมดนี้ต้องไม่มีตำหนิ พวกมันจะเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ที่ถวายพร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชา พวกมันจะเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ^{๑๙}เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และลูกแกะอายุหนึ่งปี สองตัว มาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา

^{๒๐}นักบวชจะถวายลูกแกะสองตัวนี้ พร้อมกับขนมปังจากการเก็บเกี่ยวครั้งแรกให้เป็นเครื่องยื่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ พวกมันจะเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ และมันก็จะ

^{๒๓:๕} เดือนแรก เดือนนี้सान เป็นเดือนแรกของปฏิทินชาวยิว ตรงกับช่วงเดือนมีนาคมถึงเมษายน

ของนักบวช ^{๒๑}ในวันเดียวกัน เจ้าก็จะเรียกประชุม มันจะเป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น กฎนี้จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม

^{๒๒}เมื่อเจ้ากับ เกี้ยวผลผลิตจากแผ่นดินของพวก เจ้า เจ้าต้องไม่เก็บ เกี้ยวจนสุดปลายที่นาของเจ้า และเจ้าต้องไม่ย้อนกลับไปเก็บเมล็ดข้าวที่ตกตามพื้นในทุ่ง นาของเจ้า เจ้าต้องเหลือไว้สำหรับคนจนและคนต่างชาติ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

เทศกาลแดร

^{๒๓}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๔}“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ในวัน แรกของเดือนที่เจ็ด เจ้าจะมีวันหยุดพิเศษ เจ้าจะเป่าแตรเพื่อระลึกถึงว่า นี่เป็นการประชุมศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๕}เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น และเจ้าต้องถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์”

วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และประชาชน

^{๒๖}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๗}“วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และประชาชน ^{๒๘}ให้บริสุทธิ์ จะตรงกับวันที่ สิบของเดือนที่เจ็ด เจ้าจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องอดอาหารและต้องถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ^{๒๙}เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น เพราะมันเป็นวันสำหรับการชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และประชาชน เพื่อทำการชำระล้างแทนพวก เจ้าทั้งหลายต่อหน้าพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

^{๓๐}ถ้ามีใครที่ไม่อดอาหารในวันนั้น เขาจะถูกตัดออกจากประชาชนของเขา ^{๓๑}ถ้ามีใครทำงานในวันนั้น เราจะทำลายคนๆนั้นไปจากประชาชนของเขา ^{๓๒}เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น กฎนี้จะใช้ตลอดไปจนชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม ^{๓๓}มันจะเป็นวันหยุดพิเศษสำหรับเจ้า เจ้าต้องอดอาหาร เจ้าต้องรักษาวินัยหยุดพิเศษ

ของเจ้า มันเริ่มในตอนเย็นของวันที่เก้าแล้วไปสิ้นสุดในตอนเย็นของอีกวันหนึ่งของเดือนนั้น”

เทศกาลอยู่เพิง

^{๓๓}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๓๔}“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เทศกาลอยู่เพิงจะเริ่มในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เทศกาลเพื่อให้เกียรติกับพระ ยาห์เวห์นี้ จะเป็นเวลาเจ็ด วัน ^{๓๕}ในวันที่หนึ่งจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น ^{๓๖}ตลอดเจ็ดวันนั้น ให้เจ้าถวายพวงของขวัญให้กับพระ ยาห์เวห์ ในวันที่แปดเจ้าจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าก็จะถวายพวงของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ มันคือการประชุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น

^{๓๗}ทั้งหมดนี้เป็นเทศกาลที่พระ ยาห์เวห์ได้กำหนดไว้ ที่เจ้าต้องประกาศให้เป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะได้ถวายพวงของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ที่มีทั้งเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาจากสัตว์ และเครื่องดื่มบูชา ให้ถวายแต่ละชนิดตามวันที่ได้กำหนดไว้ ^{๓๘}นี่เป็นเทศกาลต่างๆที่มีขึ้น นอกเหนือจากวันหยุดประจำอาทิตย์ของพระ ยาห์เวห์ และเครื่องบูชาพวกนี้ก็จะแยกต่างหากจากเครื่องบูชาที่เจ้าเอามาแก่น หรือที่เจ้าสมัครใจให้กับพระยาห์เวห์

^{๓๙}ดัง นั้นในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด หลังจากที่ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตจากที่ดินของเจ้าแล้ว เจ้าจะฉลองเทศกาลของพระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แรกและวันที่แปดจะเป็นวันหยุดพิเศษ ^{๔๐}ในวันแรกเจ้าจะเก็บผลจากต้นผลไม้ แล้วจะเก็บกิ่งจากต้นปาล์ม จากต้นไม้ที่มีใบเป็นพุ่ม และจากต้นหลิวที่ขึ้นตามลำธาร และเจ้าก็จะเฉลิมฉลองต่อหน้าพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เป็นเวลาเจ็ด วัน ^{๔๑}เฉลิมฉลองเทศกาลนี้ให้เป็นเทศกาลของผู้อพยพ เป็นเวลาเจ็ดวัน ของทุกๆปี กฎนี้จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่ว

*๒๓:๒๗ วันชำระ ... ประชาชน หรือที่เรียกว่า “ยม คิบเปอ์” เป็นวันหยุดที่สำคัญมากของคณอิสราเอล ในวันที่นักบวชสูงสุดจะเข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และจะทำพิธีชำระให้กับตัวเองและประชาชนบริสุทธิ์ ดูเพิ่มเติมจากเลวีนิติ ๑๖:๑-๓๔; ๒๓:๒๖-๓๒

†๒๓:๓๒ เริ่มใน ... เดือนนั้น ตามเวลาของชาวยิว วันใหม่จะเริ่มเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน

*๒๓:๔๑ เทศกาลของผู้อพยพ เป็นเทศกาลที่คนเดินทางมาเพื่อฉลองกันในวันที่เดียวกัน

หลานของเจ้า เจ้าจะเฉลิมฉลองมันในเดือนที่เจ็ด ๔๒ เจ้าจะอาศัยอยู่ในเพิงเป็นเวลาเจ็ดวัน ประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนจะอาศัยอยู่ในเพิง ๔๓ เพื่อลูกหลานของเจ้าจะได้รู้ว่าเราให้ประชาชนชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในเพิงเมื่อนำพวก เขาออกจากแผ่นดิน อียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

๔๔ โมเสสจึงบอกประชาชนชาวอิสราเอลเกี่ยวกับเทศกาลต่างๆเหล่านี้ของพระยาห์เวห์

ตะเกียงที่มีขาตั้งกับขนมปังศักดิ์สิทธิ์

(อพย. ๒๗:๒๐-๒๑)

๒๔ ๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้สั่งประชาชนชาวอิสราเอลให้เอาน้ำมันบริสุทธิ์ที่คั้นจากมะกอก มาใส่พวกตะเกียงเพื่อจุดไฟให้สว่างอยู่เสมอ ๓ “อาโรนต้องตั้งตะเกียงนั้นไว้ด้านนอกม่านที่กั้นอยู่ตรงหน้าหีบข้อ ตกลงที่อยู่ในเต็นท์นัดพบ เพื่อให้มันจุดสว่างตั้งแต่เย็นจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น เป็นประจำต่อหน้าพระยาห์เวห์ กฎนี้จะใช้ไปตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ๔ “อาโรนต้องตั้งตะเกียงบนขา ตั้งที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อให้มันจุดสว่างอย่างสม่ำเสมอ

๕ “ให้เอาแป้งอย่าง ดีมาอบเป็นขนมปังสิบสองก้อน โดยใช้แป้งประมาณสี่ ลิตรครึ่งต่อขนมปังหนึ่งก้อน ๖ ให้วางขนมปังนั้นเป็นสองแถว แถว ละหกก้อน บนโต๊ะที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ๗ ให้วางกำยาน บริสุทธิ์ไว้ในแต่ละแถว เป็นส่วนที่ใช้เผาแทนขนมปัง กำยานนั้นเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ๘ “จะต้องจัดวางขนมปังพวกนี้ไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นประจำทุกวันหยุดทางศาสนา ชาวอิสราเอลจะจัดหาสิ่งเหล่านี้มาให้ เป็นส่วนหนึ่งของข้อ ตกลงที่พวกเขามีต่อเราตลอดไป ๙ “ขนมปังนี้จะ เป็นของอาโรนและพวกลูกชายของเขา พวกเขาจะกินมันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะขนมปังนี้เป็นของ เขา เป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

จากพวกของ ขวัญที่นำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ขนมปังนี้เป็นส่วนแบ่งของอาโรนตลอดไป”

คนที่สาปแช่งพระเจ้า

๑๐ ชายคนหนึ่งมีแม่เป็นชาวอิสราเอล มีพ่อเป็นชาวอียิปต์ วันหนึ่งเขาได้ออกไปทำมุกกลางคนอิสราเอล แล้วเกิดมีการต่อสู้กันขึ้นระหว่างลูกของหญิงชาวอิสราเอลคน นี้ กับชาวอิสราเอลอีกคน หนึ่งในค่ายนั้น ๑๑ ลูกของหญิงอิสราเอลได้พูดสาปแช่งชื่อของพระยาห์เวห์ ดังนั้น ประชาชนจึงนำตัวเขาไปหาโมเสส แม่ของชายคนนั้นชื่อเซโลมิท นางเป็นลูกสาวของดิมรี มาจากเผ่าดาน ๑๒ ชายคนนั้นถูกควบคุมตัวไว้ จนกว่าพวกเขาจะรู้ว่าพระยาห์เวห์ต้องการให้ทำอย่างไรกับเขา

๑๓ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๔ “นำตัวชายคนที่พูดสาปแช่งเรา ออกไปนอกค่าย ให้คนที่ได้ยินเขาพูดวางมือลงบนหัว ๑๕ ของชายคนนั้น แล้วให้คนในชุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย ๑๖ แล้วให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ถ้าใครสาปแช่งพระเจ้าของเขา เขาต้องถูกทำโทษสำหรับบาปที่เขาทำ นั้น ๑๗ และถ้าใครพูดดูหมิ่นเหยียดหยามชื่อของพระยาห์เวห์ คนๆนั้นจะต้องถูกฆ่า คนทั้งชุมชนทั้งหมดจะต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย ไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือคนอิสราเอล จะต้องถูกฆ่าเหมือนกันหมด ถ้าเขาพูดดูหมิ่นเหยียดหยามชื่อของพระยาห์เวห์

๑๘ “ถ้าใครฆ่าคนตาย เขาต้องถูกฆ่าด้วย ๑๙ ใครที่ฆ่าสัตว์ของคนอื่น เขาต้องชดใช้มัน ชีวิตต่อชีวิต ๒๐ และเมื่อใครทำให้เพื่อนบ้านบาดเจ็บไม่อาจจะด้วยวิธีใด ก็ให้ทำกับเขาอย่างนั้นด้วย ๒๑ กระดุกหักถ่อกระดูกหัก ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ใครที่ทำคนอื่นบาดเจ็บต้องบาดเจ็บในแบบเดียวกันด้วย ๒๒ ใครที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้มันคืน และใครที่ฆ่าคนต้องถูกฆ่าเหมือนกัน

๒๓ “จะใช้กฎเดียวกันหมด สำหรับพวกเจ้า ไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือประชาชนของเจ้า เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

๒๔:๗ **กำยาน** ต้นไม้ชนิดพิเศษตากแห้ง เมื่อเผาแล้วจะให้ควันที่มีกลิ่นหอมหวาน ใช้เป็นของขวัญให้พระเจ้า

๒๔:๑๔ **วางมือลงบนหัว** เป็นการแสดงว่าคนเหล่านั้นได้มีส่วนร่วมในการทำโทษชายคนนั้น

^{๒๓}โมเสสจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาจึงนำตัวชายคนที่สาปแช่งคนนั้น ออกไปนอกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ชาวอิสราเอลได้ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

แผ่นดินหยุดพักจากการเพาะปลูก

(ฉธบ. ๑๕:๑-๑๑)

๒๕ ^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสบนภูเขาซีนายว่า ^๒“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังยกให้เจ้านี้ เจ้าต้องปล่อยให้แผ่นดินได้พักผ่อนเจ็ดปีครั้ง เพื่อเป็นเกียรติกับพระยาห์เวห์ ^๓ในเวลาหกปีเจ้าจะปลูกพืชในทุ่งนาได้ หกปีนี้เจ้าอาจตัดแต่งต้นอู่นของเจ้า และเก็บเกี่ยวผลผลิตได้ ^๔แต่ในปีที่เจ็ด จะเป็นเวลาพิเศษ สำหรับให้แผ่นดินหยุดพักอย่างเต็มที่ เป็นการหยุดพักเพื่อให้เกียรติกับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องไม่หว่านพืชในทุ่ง เจ้าต้องไม่ตัดแต่งต้นอู่นของเจ้า ^๕เจ้าต้องไม่เก็บเกี่ยวพืชผลที่เกิดขึ้นมาเอง และเจ้าต้องไม่เก็บอู่นจากต้น อู่นที่ไม่ได้ตัดแต่ง มันจะเป็นปีที่แผ่นดินจะได้หยุดพักอย่างเต็มที่

^๖แต่ในปีแห่งการหยุดพักนี้ ถ้าผืนดินนั้นให้ผลผลิตอะไรออกมาก็ตาม สิ่งนั้นก็จะเป็นของพวกเจ้าเอาไว้กิน สำหรับตัวเจ้าเอง คนรับใช้ชายหญิงของเจ้า คนงานที่เจ้าจ้างมา และชาวต่างชาดที่อาศัยอยู่กับเจ้า ^๗รวมทั้งวัวของเจ้าและสัตว์ป่าที่อยู่บนที่ดินของเจ้า ทุกอย่างที่เป็นผลผลิตของแผ่นดินนั้น ก็เอามาเป็นอาหารได้

ปีแห่งการปลดปล่อย

^๘ให้นับไปเจ็ดปีคือปีแห่งการหยุดพัก แล้วให้นับปีแห่งการหยุดพักไปเจ็ดครั้ง คือเจ็ดคูณเจ็ด รวมเป็นเวลาสี่สิบเก้าปี ^๙แล้วเจ้าต้องเป่าแตรที่ทำจากเขา แกะให้ดังในวันที่สิบของเดือนเจ็ด ซึ่งเป็นวันชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ เจ้าต้องเป่าแตรที่ทำจากเขา แกะให้ดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน ^{๑๐}เจ้าต้องอุทิศปีที่ห้า สิบให้กับพระเจ้า และเจ้าต้องประกาศ

อิสราภาพในแผ่นดิน ดินให้กับทุก คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดินนั้น เจ้าต้องเรียกปีนี้ว่า ปีแห่งการปลดปล่อย ทุก คนจะกลับสู่ที่ดินของตน และทุก คนจะกลับไปยังตระกูลของตน ^{๑๑}ในปีที่ห้า สิบจะเป็นปีแห่งการปลดปล่อยสำหรับเจ้า เจ้าต้องไม่เพาะปลูกและไม่เก็บเกี่ยวสิ่งที่เติบโตเองตามธรรมชาติ และเจ้าต้องไม่เก็บอู่นจากต้น อู่นที่ยังไม่ได้ตัดแต่ง ^{๑๒}เพราะมันเป็นปีแห่งการปลดปล่อย เป็นปีที่อุทิศให้กับพวก เจ้า เจ้าจะกินได้แต่ผลผลิตที่เกิดขึ้นมาเองจากทุ่งนานั้น ^{๑๓}ในปีแห่งการปลดปล่อย ทุกคนจะกลับไปยังที่ดินของตน

^{๑๔}ดังนั้น เมื่อเจ้าขายที่ดินให้เพื่อนบ้าน หรือซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้านมา ก็อย่าโกงกัน ^{๑๕}ถ้าเจ้าต้องการซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้าน ก็ให้นับดูว่าผ่านปีแห่งการปลดปล่อยครั้งหลังสุดนี้มากี่ ปีแล้ว และเพื่อนบ้านก็ต้องดูว่า จะเพาะปลูกได้อีกกี่ ปี ก่อนจะถึงปีแห่งการปลดปล่อยครั้งต่อไป แล้วก็ซื้อขายกันตามจำนวนปีที่ เหลือนั้น ^{๑๖}ยิ่งเหลือเวลาอีกหลายปี ราคาของที่ดินก็จะยิ่งสูงขึ้น ยิ่งเหลือเวลาน้อย ราคา ก็จะยิ่งถูกลง เพราะเขากำลังขายจำนวนปีที่ จะใช้ปลูกพืชผลได้ ^{๑๗}อย่าได้โกงกัน แต่ให้ยาเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

^{๑๘}เจ้าต้องเชื่อฟังกฎเหล่านั้นของเรา และรักษาระเบียบต่างๆของเรา และทำตามพวก มัน เพื่อพวก เจ้าจะได้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน ดินนี้ ^{๑๙}แล้วแผ่นดิน จะให้ผลผลิตของ มัน และเจ้าจะมีกินอย่างเหลือเฟือ และจะอยู่กันอย่างปลอดภัยในแผ่นดินนั้น

^{๒๐}ถ้าเจ้าพูดว่า “แล้วเราจะเอาอะไรกินกัน ในปีนี้ เจ็ด ถ้าเราไม่เพาะปลูกและไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตในที่ดินนั้น” ^{๒๑}เราจะอวยพรเจ้าในปีที่หก แผ่นดินจะให้ผลผลิตกับเจ้าพอสำหรับสาม ปี ^{๒๒}เมื่อเจ้าเริ่มเพาะปลูกในปีที่แปด เจ้าจะยังสามารถกินผลผลิตเก่าที่เก็บไว้ได้ จนกว่าจะถึงปีที่ เก้าซึ่งผลผลิตใหม่จะเริ่มออกมา ^{๒๓}เจ้าจะขวยที่ดินกันอย่างถาวรไม่ได้ เพราะแผ่นดินนี้เป็นของเรา เจ้าเป็น

^{*๒๕:๑๐ ที่ดินของตน} ในอิสราเอล ที่ดินจะเป็นของครอบครัวหรือตระกูล คนนั้นอาจขายที่ดินของเขาได้ แต่เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ที่ดินผืน นั้นจะกลับเป็นของครอบครัวและตระกูลที่เคยเป็นเจ้าของดั้งเดิม

เพียงคนต่างตัวที่มาจากอียิปต์ และเป็นคนเช่าที่อาศัยอยู่ร่วมกับเรา^{๒๔} ทิวทั้งประเทศที่พวกเจ้าเป็นเจ้าของอยู่ พวกเจ้าต้องยินยอมให้คนที่ขายที่ดินนั้นให้กับเจ้า ใต้ที่ดินนั้น กลับคืนไปได้^{๒๕} ถ้าญาติของเจ้ายากจนและขายที่ดินบางส่วนไป ญาติสนิทของเขาจะต้องมาไถ่ที่ดินนั้นของญาติเขากลับคืน^{๒๖} ถ้าเขาไม่มีญาติสนิทที่จะมาไถ่คืน แต่ตัวเขาเองหาเงินมาได้เพียงพอที่จะไถ่ที่ดินของเขาคืน^{๒๗} เขาต้องนับว่าเขาขายที่ดินไปกี่ปี แล้ว เขาก็จ่ายเงินคืนให้กับผู้ซื้อในส่วนที่ผู้ซื้อจ่ายเกินมา แล้วเขาก็จะไถ่ที่ดินกลับคืน^{๒๘} แต่ถ้าเขาไม่สามารถซื้อกลับคืนได้ ที่ดินผืนนั้นจะคงอยู่กับคนที่ซื้อมันไปจากเขา จนกระทั่งถึงปีแห่งการปลดปล่อย ในปีแห่งการปลดปล่อยนี้ ที่ดินก็จะไถ่รับการปลดปล่อย และเจ้าของที่ดินดั้งเดิมจะได้ที่ดินของเขา กลับคืนไป^{๒๙} ถ้าคนหนึ่งขายบ้านที่เขาอยู่อาศัยภายในเขตกำแพงเมือง เขาสามารถไถ่คืนภายในเวลาหนึ่งปีหลังจากที่เขาขายมัน สิทธิในการไถ่จะถูกจำกัดเพียงหนึ่งปีเท่านั้น^{๓๐} ถ้าเขายังไม่ได้คืนหลังจากหนึ่งปีเต็ม บ้านที่อยู่ในเขตกำแพงเมืองหลังนั้นจะตกเป็นของผู้ซื้อและผู้เช่า หลานของเขาอย่างถาวร และจะไม่ได้รับการปลดปล่อยในปีแห่งการปลดปล่อยด้วย^{๓๑} แต่บ้านในหมู่บ้านเล็กๆที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบ จะใช้กฎเดียวกับที่ดิน คือคนขายสามารถไถ่คืนได้ และมันก็จะได้รับการปลดปล่อยในปีแห่งการปลดปล่อย

^{๓๒} แต่ถ้าเป็นเมืองของชาวเลวี ชาวเลวีมีสิทธิไถ่บ้านของพวกเขา ที่อยู่ในเมืองกลับคืนได้ตลอดเวลา^{๓๓} แต่ถ้าชาวเลวีไม่ได้ไถ่บ้านของเขาคืน บ้านที่เขาขายไป นั่นก็จะกลับมาเป็นของเขา ในปีแห่งการปลดปล่อย เพราะบ้านของพวกเขาที่อยู่ในเมือง นั้นเป็นสมบัติถาวรของพวกเขา เขาทำมากลางคนอิสราเอล^{๓๔} แต่ทุ่งหญ้าที่อยู่รอบๆเมืองของชาวเลวีนั้น จะขายไม่ได้ เพราะมันจะเป็นสมบัติของพวกเขาตลอดไป

^{๓๕} ถ้าพี่น้องของเจ้าเกิดยากจนขึ้นมา และเขาไม่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ ก็ให้ช่วยเหลือเขา เหมือนกับที่เจ้าช่วยเหลือชาวต่างชาติหรือคนผ่านทาง เพื่อเขาจะได้อยู่ต่อไปท่ามกลางเจ้า^{๓๖} เจ้าต้องไม่คิดดอกเบี้ยทบต้นจากเขา แต่ให้ยำเกรงพระเจ้าของ

เจ้า เพื่อพี่น้องของเจ้าจะได้อยู่กับเจ้าต่อไป^{๓๗} เจ้าต้องไม่คิดดอกเบี้ยจากเงินที่เจ้าให้เขากู้ยืม และไม่คิดดอกเบี้ยทบต้นจากอาหารที่เจ้าให้เขากิน^{๓๘} เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันนี้ให้กับเจ้า และเพื่อจะได้เป็นพระเจ้าของเจ้า

^{๓๙} ถ้าพี่น้องร่วมชาติของเจ้ายากจน และขายตัวเองให้กับเจ้า เจ้าต้องไม่ให้เขาทำงานของทาส^{๔๐} เขาจะเป็นเหมือนคนงานรับจ้างหรือคนงานผู้อยู่อาศัยกับเจ้า เขาจะรับใช้เจ้าจนถึงปีแห่งการปลดปล่อย^{๔๑} แล้วเขาและลูกๆของเขาจะไปจากเจ้า และกลับไปยังตระกูลของเขา และที่ดินของบรรพบุรุษของเขา^{๔๒} เพราะพวกเขาคือทาสของเรา เราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาต้องไม่ถูกขายเป็นทาส^{๔๓} เจ้าต้องไม่ปกครองเขาอย่างโหดร้ายทารุณ แต่เจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าของเจ้า

^{๔๔} ทาสชายและทาสหญิงของเจ้า ต้องมาจากชนชาติที่อยู่รอบๆเจ้า เจ้าต้องซื้อทาสชายและทาสหญิงจากพวกเขา^{๔๕} เจ้าอาจซื้อทาสจากลูกๆของพวกเขาชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า หรือจากครอบครัวของเขาที่อยู่กับเจ้าและเกิดบนแผ่นดินของเจ้า พวกเขาจะกลายเป็นสมบัติของเจ้า^{๔๖} และเมื่อเจ้าตาย คนเหล่านี้ ก็จะเป็นมรดกตกทอดไปสู่ลูกหลานของเจ้าตลอดไป คนพวกนั้นเจ้าสามารถเอามาเป็นทาสได้ แต่เจ้าต้องไม่ปกครองพี่น้องร่วมชาติของเจ้า ที่เป็นชาวอิสราเอลอย่างโหดร้ายทารุณ

^{๔๗} ถ้าชาวต่างชาติหรือแขกผู้มาเยือนของเจ้าเป็นคนรวยและพี่น้องร่วมชาติของเจ้ายากจนและขายตัวเองให้กับชาวต่างชาติหรือแขกผู้มาเยือน หรือสมาชิกในครอบครัวของชาวต่างชาติ^{๔๘} หลังจากที่เขาขายตัวเองไปแล้ว ญาติคนใดคนหนึ่งก็มีสิทธิไถ่เขาคืนมาได้^{๔๙} หรือลุงหรือลูกพี่ลูกน้อง หรือญาติสนิทจากครอบครัวเขา ก็มีสิทธิไถ่เขาคืนมาได้ หรือถ้าเขาหาเงินมาได้เพียงพอ เขาก็สามารถไถ่ตัวเองคืนได้เหมือนกัน

^{๕๐} เขาและคนซื้อเขาไป ต้องนับจำนวนปีทั้งหมด ตั้งแต่ปีที่เขาขายตัวเองไปจนถึงปีแห่งการปลดปล่อย และราคาของตัวเขาก็จะขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่เหลือนั้น เวลาที่เขาอยู่กับคนที่ซื้อเขานั้นจะนับเหมือนเวลาของ

ลูกจ้างคนหนึ่ง ^{๕๑-๕๒}เขาจะต้องจ่ายค่าไถ่ให้กับคนที่ซื้อเขามา จะจ่ายมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่เหลือ ตั้งแต่วันที่ตกลงจะไถ่คืนจนถึงปีแห่งการปลดปล่อย ถ้ายังเหลืออีกหลายปี ก็ต้องจ่ายค่าไถ่มากขึ้น ถ้าเหลือไม่กี่ปี ก็จ่ายค่าไถ่น้อยหน่อย ^{๕๓}คนที่ขายตัวเองจะอยู่กับชาวต่างชาติเหมือนกับคนงานรับจ้างรายปี ชาวต่างชาติจะต้องไม่ปกครองเขาอย่างโหดร้ายทารุณต่อหน้าเจ้า ^{๕๔}แต่ถ้าเขาไม่ได้ รับการไถ่ โดยวิธีใดวิธีหนึ่งทีบอกนี้ ตัว เขาและลูกๆ เขาก็จะเป็นอิสระในปีแห่งการปลดปล่อย ^{๕๕}เพราะประชาชนชาวอิสราเอลคือทาสของเรา พวกเขาเป็นทาสเรา เราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดิน ดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

รางวัลสำหรับการเชื่อฟังพระเจ้า

(ฉธบ. ๗:๑๒-๒๔, ๒๘:๑-๑๔)

๒๖ ^๑อย่าทำรูปเคารพสำหรับตัวพวกเจ้าเอง อย่าสร้างรูป บันหรือเสาที่ ระลึก สำหรับตัวพวก เจ้าเอง และอย่าวางหินที่ตกแต่งแล้วในแผ่นดิน ของ เจ้า เพื่อกราบไหวบูชาต่อ หน้ามัน เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ^๒เจ้าต้องรักษาพวกวัน หยุดทิวาศวนาของเรา เจ้าต้องเคารพสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราคือยาห์เวห์ ^๓ถ้าเจ้าใช้ชีวิตตามกฎเหล่านี้ นั้นของเรา และรักษาคำ สั่งของเรา และทำตามสิ่งเหล่านั้น ^๔เราจะให้ฝนกับเจ้าตามฤดูกาล เพื่อแผ่นดิน จะผลิตพืช ผล และต้นไม้ก็จะออกผล ^๕พวก เจ้าจะเก็บ เกี่ยวพืช ผลมากมาย จะมีเมล็ด ข้าว ให้นวด ^๖เนินนานไปจนถึงเวลาเก็บผลงุ่น และจะมีผลงุ่นให้เก็บ เนินนานไปจนถึงฤดูเพาะปลูก แล้วเจ้าก็จะมื่ออาหารกินอย่างเหลือเฟือ และเจ้าจะอยู่อย่างปลอดภัยบนแผ่นดิน ของเจ้า ^๗เราจะให้ประเทศเจ้ามีความสุข เจ้าจะนอนลงด้วยความสงบสุข และไม่ต้องกลัวสิ่งใด เรา จะกำจัดสัตว์ร้ายต่างๆให้หมดไปจากแผ่นดิน

ของเจ้า และจะไม่มียอดทัพใดๆบุกมาโจมตีประเทศของเจ้า

^๘เจ้าจะรักไล่ศัตรูของเจ้า และเจ้าจะชนะศัตรูและฆ่าฟันพวกมันล้มลงต่อหน้า ^๙พวกเจ้าห้า คนจะรักไล่ศัตรูได้เป็นร้อย พวก เจ้า ร้อย คนจะรักไล่ศัตรูได้เป็นหมื่น เจ้าจะชนะศัตรูและฆ่าฟันพวกมันล้มลงต่อหน้า

^{๑๐}แล้วเราจะเมตตาปรานีเจ้า และทำให้เจ้ามีลูก หลานเป็นทวีคูณ เราจะรักษาข้อ ตกลงที่เรามีกับเจ้า ^{๑๑}เจ้าจะมีพืช ผลเก็บไว้ในยุ้ง ฉาง กินไปนานแสนนาน จนถึงกับต้องเอาพืช ผลเก่าทิ้ง เพื่อให้มีที่ว่างสำหรับพืช ผลใหม่ ^{๑๒}เราจะตั้งถิ่นที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราท่ามกลางพวก เจ้า เราจะไม่หันไปจากพวกเจ้า ^{๑๓}เราจะเดินอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะ เป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา ^{๑๔}เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เราได้นำเจ้าออกจากแผ่นดิน ดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะได้ไม่ต้องเป็นทาสพวก เขาอีกต่อไป เราได้ทำลายคานของแอกบนตัว เจ้า และเราได้ทำให้เจ้าเดินเชิดหน้าได้อีก

ผลจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

(ฉธบ. ๒๘:๑๕-๖๘)

^{๑๕}แต่ถ้าเจ้าไม่เชื่อ ฟังเราและไม่ทำตามคำสั่งเหล่านี้ทั้งหมด ^{๑๖}ถ้าเจ้าทอด ทิ้งกฎต่างๆของเรา และเจ้าเกลียดระเบียบต่างๆของเรา จนไม่ ได้ทำตามคำ สั่งต่างๆของเรา แต่ได้ทำลายข้อ ตกลงของเรา ^{๑๗}เราก็จะทำอย่างนี้กับเจ้า คือ เราจะทำให้เรื่องเลว ร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า ทั้งโรคระบาดและเจ็บ ไข้ได้ ปวย มันจะทำลายดวงตาพวก เจ้าและทำลายชีวิตของ เจ้าไป เจ้าจะลงแรงเพาะปลูกไปเปล่าๆ เพราะศัตรูของเจ้าจะมากินพืช ผลนั้น ^{๑๘}เราจะต่อต้านเจ้า เจ้าจะพ่ายแพ้ศัตรูของเจ้า คนที่เกลียดเจ้าจะปกครองเหนือเจ้า เจ้าจะกลัวจนหนีแม้แต่ในเวลาที่ไม่มีใครไล่ล่าเจ้า

^{๑๙}หลังจาก นั้น ถ้าเจ้ายังไม่ ยอมเชื่อ ฟัง เรา เราจะตี สอนเจ้าให้หนักขึ้นไป อีกถึงเจ็ด เท่าสำหรับบาปทั้ง หลายของเจ้า ^{๒๐}เราจะทำลายความหยิ่ง ผยองที่เจ้ามีในอำนาจของ

^{๒๖:๑} **เสาที่ระลึก** อนุสาวรีย์ที่ช่วยให้ประชาชนระลึกถึงสิ่งพิเศษ ในยุคโบราณของอิสราเอล ประชาชนมักสร้างอนุสาวรีย์ เป็นที่นมัสการพวกพระเจ้าจอมปลอม
^{๒๖:๕} **นวด** การตีข้าวให้หลุดจากเปลือก

เจ้า โดยทำลายแผ่นดินของเจ้า และเราจะทำให้ท้องฟ้าเจ้าเหมือนเหล็ก และแผ่นดินเจ้าเหมือนทองแดง ^{๒๐} เจ้าจะเห็นคเหิน้อยเปล่าๆ แผ่นดินของเจ้าจะเม่งอกพืช ผลออกมา ต้นไม้บนแผ่นดินจะไม่ออกผลของมัน ^{๒๑} ถ้าเจ้ายังใช้ ชีวิตอย่างเป็นศัตรูกับเรา และยังไม่ยอมฟังเรา เราจะตีสอนเจ้าให้หนักยิ่ง ขึ้นถึงเจ็ด เท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ^{๒๒} เราจะปล่อยสัตว์ที่ดุร้ายไปทำร้ายเจ้า พวกมันจะเอาลูกๆของเจ้าไป และจะทำลายฝูงสัตว์ของเจ้า มันจะฆ่าพวก เจ้าจนเหลืออยู่ไม่กี่ คน จนถนนหนทางของพวก เจ้าจะรกร้างว่างเปล่า

^{๒๓} และถ้าหลังจากเกิดสิ่งเหล่านี้ นี้ทั้งหมดแล้ว เจ้ายังไม่ยอมรับการตีสอนของเรา แต่ยังใช้ ชีวิตอย่างศัตรูกับเรา ^{๒๔} ถ้าอย่างนั้นเราก็จะอยู่กับเจ้าอย่างศัตรูด้วย และเราจะลงโทษเจ้าให้หนัก ขึ้นถึงเจ็ด เท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ^{๒๕} เราจะให้กองทัพต่างๆ มาฆ่า พันเจ้า เพื่อแก้ แค้นที่เจ้าไม่รักษาคอกกลอง ถ้าเจ้ารวม ตัวกันหลบอยู่ในเมือง เราก็จะส่งโรคระบาดร้าย แรงแมาท่ามกลางพวก เจ้า และเราก็จะส่งมอบเจ้าให้ไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรูเจ้า เพื่อพวก เขาจะได้ปกครองเจ้า ^{๒๖} เมื่อเราตัดเสบียงอาหารของเจ้า ขนมปังของหญิงสืบ คนใช้แค้เตา อบเดียวก็พอ เพราะจะมีแบ่งเหลือให้ทำขนมปังน้อยมาก เจ้าจะต้องปันส่วนขนมปังกัน และเมื่อกินแล้ว ก็ยังหิวอยู่

^{๒๗} แล้วถ้าหลังจากนี้ เจ้ายังไม่ยอมฟังเรา และยังใช้ชีวิตอย่างกับศัตรูกับเรา ^{๒๘} เราก็จะอยู่กับเจ้าอย่างกับศัตรูที่โกรธแค้น และเราจะลงโทษเจ้าหนัก ขึ้นเป็นเจ็ด เท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ^{๒๙} เจ้าจะหิวจนต้องกินเนื้อลูกชายลูกสาวของเจ้าเอง ^{๓๐} เราจะทำลายสถานนมัสการทั้งหลายของเจ้า และจะโค่นพวกแท่นบูชาเครื่องหอมของเจ้า และจะเอาศพของเจ้าวางทับพวก รูปเคารพที่ไร้ชีวิตพวกนั้นของเจ้า และเราจะเกลียดชังเจ้า ^{๓๑} เราจะทำให้เมืองต่างๆของเจ้าเป็นซาก

ปรักหักพัง และจะทำลายสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของเจ้า และเราจะรู้สึกเหมือนต่อเครื่องบูชาต่างๆของเจ้า ^{๓๒} เราจะทำลายแผ่นดินนี้ จนศัตรูที่จะเข้า มาตั้งถิ่นฐานเห็นแล้วต้องตะลึง งันเพราะมัน ^{๓๓} เราจะทำให้พวก เจ้ากระจัดกระจายไปในท่ามกลางชนชาติต่างๆและจะชก ดาบของ เราขึ้นต่อต้านเจ้า แผ่นดินของ เจ้าจะรกร้างว่างเปล่า และเมืองต่างๆของเจ้าจะถูกทำลาย

^{๓๔} ตลอดเวลาที่แผ่นดินว่างเปล่า ตอนที่เจ้าไปอยู่ในแผ่นดินของพวกศัตรูเจ้า แผ่นดินก็จะ ได้หยุด พัก ชดเชยปีเหล่านั้นที่เจ้าไม่ยอมให้มันหยุด พัก ^{๓๕} ตลอดเวลาที่มันถูกทอดทิ้งนี้ มันจะ ได้หยุด พัก อย่างที่มันไม่เคยได้หยุดมา ก่อนในปีแห่งการหยุด พัก ตอนที่เจ้าอยู่ในแผ่นดิน นี้ ^{๓๖} ส่วนคนที่รอดชีวิต เราจะทำให้พวก เขามีจิตใจที่ซี ซาลด ตาขาวในดิน แดนของศัตรู แค่เสียงลมพัดไปไม้ พวกเขาก็จะวิงหนี ราวกับมีใครไล่ล่า ด้วยดาบในสงคราม พวก เขาจะล้ม ลงแม้ไม่มีใครไล่ตาม มา ^{๓๗} พวก เขาจะวิ่งล้มลุกคลุกคลานสะสะดุดกันเองราวกับจะหลบดาบ แม้ไม่มีใครไล่ตาม มากก็ตาม เจ้าจะไม่มีเรี่ยวแรงยืนสู้กับศัตรูของเจ้า ^{๓๘} พวก เจ้าจะล้ม หายตาย จากไป ในท่ามกลางชนชาติอื่นๆ และแผ่นดินของศัตรูพวก เจ้าก็จะกลืนกินพวกเจ้า ^{๓๙} ส่วนผู้ที่รอดตาย †ก็จะทรุดโทรมตาย ไปในดินแดนของศัตรู เพราะความบาปของพวก เขา และเพราะบาปของบรรพบุรุษของพวก เขาด้วย พวก เขาจะทรุดโทรมตายไป * เหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขา

ยังคงมีความหวังเสมอ

^{๔๐} แต่ถ้าหากว่า พวก เขายอมสารภาพบาปของพวก เขา และบาปของบรรพบุรุษของพวก เขา พวก เขายอมรับว่าพวก เขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา และได้ใช้ ชีวิตอย่างกับเป็นศัตรูกับเรา ^{๔๑} เราถึงได้อยู่กับพวก เขาอย่างศัตรู และนำพวก เขาไปสู่แผ่นดินของศัตรู พวก เขา และถ้าพวก เขาต่อม ตัวลง และ

* ๒๖:๑๙ *ท้องฟ้า ... เหมือนทองแดง* หมายถึงฝนก็จะไม่ตก แผ่นดินก็จะไม่ให้ผลผลิตออกมา

† ๒๖:๓๕ *ผู้ที่รอดตาย* คนที่หนีรอดจากการทำลายล้าง ในที่นี้หมายถึงชาวยิวที่รอดจากการทำลายล้างยูดาห์และอิสราเอลโดยกองทัพศัตรู

* ๒๖:๓๙ *จะทรุดโทรมตายไป* หรือ เศร้าโศก เสียใจ

ยอมรับการลงโทษสำหรับบาปทั้ง หลายของ พวกเขา ^{๓๒}เราก็จะระลึกถึงข้อตกลงที่เราได้ ทำไว้กับยาโคบ ระลึกถึงข้อตกลงที่เราได้ทำ ไว้กับอิสอัค และข้อ ตกลงที่เราได้ทำไว้กับ อับราฮัม แล้วเราก็จะระลึกถึงแผ่นดินนั้น

^{๓๓}แผ่นดินนั้นจะถูกทอด ทิ้งให้รกร้างว่าง เปล่าและในเวลาที่คุณคนนั้นไม่ อยู่ มันจะได้ พักซดใช้ให้กับปีแห่งการหยุด พัก และพวก ที่รอดชีวิตของ เจ้าก็จะยอมรับการลงโทษ สำหรับบาปต่างๆของพวกเขา คือที่พวกเขา ได้ทอด ทิ้งระเบียบต่างๆของเรา และพวก เขาได้เกลียดกฎต่างๆของเรา ^{๓๔}แต่หลังจาก เหตุการณ์นี้แล้ว ถึง แม้พวก เขาจะอยู่ในดิน แดนของศัตรู เราก็จะไม่ทอด ทิ้งพวก เขา และจะไม่เกลียดพวก เขา จนถึงกับทำลาย พวก เขาอย่างราบคาบและทำลายข้อ ตกลง ระหว่างเรากับพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ^{๓๕}แต่เราจะระลึกถึงข้อ ตกลงของเราที่เราทำกับบรรพบุรุษของพวก เขา ที่เราได้นำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ต่อ หน้าสายตาของชนชาติอื่นๆเพื่อเราจะได้เป็น พระเจ้าของพวกเขา เราคือยาห์เวห์”

^{๓๖}สิ่งเหล่านี้ คือกฎ ระเบียบและคำ สอน ต่างๆที่พระ ยาห์เวห์ทำขึ้นระหว่างพระองค์ กับประชาชนชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสส บนภูเขาซีนาย

สิ่งที่บนไว้

๒๗^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอล ว่า ‘ถ้ามีใครบนไว้ว่าจะถวายสิ่งนั้นสิ่งนั้นแทน คนๆหนึ่ง ให้กับพระ ยาห์เวห์ นักบวชจะ ต้องตีค่าของคนๆนั้น ^๓คือ ผู้ชายอายุยี่สิบ ปีถึงหกสิบปี จะมีราคาเป็นเงินห้าสิบบเชลล ตามมาตรฐานสากล ^๔ถ้าเป็นผู้ หญิงอายุ ยี่สิบปีถึงหกสิบปี จะมีราคาเป็นเงินสามสิบบเชลล ^๕ถ้าเป็นคนที่มียุ่ห้าปีถึงยี่สิบปี ถ้า เป็นผู้ชายจะมีราคาเป็นเงินยี่สิบบเชลล ถ้า เป็นผู้หญิงจะมีราคาเป็นเงินสิบบเชลล ^๖ถ้า

เป็นเด็กอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนจนถึงห้าปี เด็ก ผู้ชายจะมีราคาเป็นเงินห้าเชลล ส่วนเด็กผู้ หญิงจะมีราคาเป็นเงินสามเชลล ^๗คนที่มียุ่ มากกว่าหกสิบปีขึ้นไป ถ้าเป็นผู้ชายจะมี ราคาเป็นเงินสิบบเชลล ส่วนผู้หญิงมีราคา เป็นเงินสิบบเชลล ^๘แต่ถ้าคนที่บนไว้เป็นคน คนที่ไ้บนไว้ ไม่สามารถจ่ายให้ตามราคานั้น คนที่ไ้บนไว้ ต้องพาคนที่ไ้ด้อุทิศให้กับพระ ยาห์เวห์แล้ว นั้น ไปหา นักบวช และนักบวช จะกำหนดราคาให้เขา ตาม ที่คนที่บน นั้นจะ สามารถจ่ายได้

ของขวัญแด่พระยาห์เวห์

^๙ถ้ามีใครบน ไว้ว่าจะเอาสัตว์มาเป็นของ ถวายให้กับพระยาห์เวห์ สัตว์ทุกตัวที่เขาเอา มาถวายให้พระ ยาห์เวห์นั้นจะกลายเป็นของ พระองค์โดย เฉพาะ ^{๑๐}เขาต้องไม่เอาสัตว์ ตัวอื่นมาแทนสัตว์ตัวนั้น ไม่ว่าจะเอาตัวดีมา แทนตัว เลวหรือเอาตัว เลวมาแทนตัวดี และ ถ้าเขาเอาสัตว์มาแทน สัตว์ทั้งสอง ตัวจะ กลายเป็นของพระองค์โดยเฉพาะ

^{๑๑}สัตว์บางชนิดไม่สามารถเอามาถวาย ให้กับพระ ยาห์เวห์ได้ เพราะมันไม่บริสุทธิ์ คนๆ นั้นก็ต้องเอาสัตว์ตัว นั้นไปหา นักบวช ^{๑๒}นักบวชจะตีราคาของ มัน ไม่ว่าจะดี หรือเลว ราคาของ มันก็จะเป็นไปตาม ที่ นักบวชกำหนดขึ้นมา ^{๑๓}ถ้าคนๆนั้นต้องการ ซื้อมันคืน เขาต้องเพิ่มเงินเข้าไปอีกยี่สิบบ เปอร์เซ็นต์จากราคาเดิม

มูลค่าของบ้าน

^{๑๔}ถ้าคน หนึ่งอุทิศบ้านของ เขาให้เป็น ของพระ ยาห์เวห์ นักบวชต้องตั้งราคา ไม่ ว่าบ้านนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม เมื่อนักบวชตั้ง ราคาแล้วมันจะมีราคาตาม นั้น ^{๑๕}และถ้าคน ที่อุทิศบ้านให้ เป็นของพระ ยาห์เวห์ อยาก จะซื้อบ้านคืน เขาต้องจ่าย เงินเพิ่มอีกยี่สิบบ เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ตั้ง ไว้ และบ้านก็จะ กลับเป็นของเขา

¹๒๗:๓ **เชเชล** หรือประมาณสิบบหกรัศมีครึ่ง
^๒๒๗:๓ **มาตรฐานสากล** คือ “เชเชลบริสุทธิ์” เป็นมาตรฐานการวัดที่ใช้ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หรือในวิหาร (เหมือน ข้อ ๒๕)
^๓๒๗:๑๓ **ซื้อมันคืน** ดูใน อพยพ ๑๓:๑-๑๖ เรื่องกฎของการให้ของพระเจ้าหรือการซื้อตัว ลูกชายคนแรกหรือลูกตัวผู้ตัวแรกของสัตว์คืน

มูลค่าของที่ดิน

๑๖ ถ้าใครที่อุทิศที่ดินส่วนหนึ่งของ เขาให้เป็นของพระยาห์เวห์ ราคาของมันจะขึ้นอยู่กับจำนวนเมล็ดพืชที่จะต้องใช้หว่านในที่ดินแปลงนั้น โดยคิดเป็นเงินห้า ลิบเชเชล ต่อเมล็ดข้าวบาร์เลย์สาม ร้อยเจ็ด ลิบลิตร ๑๗ ถ้าเขาอุทิศที่ดิน นั้นให้กับพระ ยาห์เวห์ในปีแห่งการปลดปล่อย ราคาของมันจะขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของนักบวช ๑๘ แต่ถ้าคน นั้นอุทิศที่ดินให้กับพระ ยาห์เวห์ หลังจากปีแห่งการปลดปล่อย นักบวชก็จะตั้งราคา ตามจำนวนปีที่เหลืออยู่ ก่อนจะถึงปีแห่งการปลดปล่อย ครั้งต่อไป และราคา ก็จะลดลงตามจำนวนปีที่เหลือ ๑๙ ถ้าคนที่อุทิศที่ดิน นั้นต้องการไถ่ที่ดินคืน เขาต้องเพิ่มเงินอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ตั้งไว้ แล้วที่ดิน นั้นก็จะกลับเป็นของเขากลับ ๒๐ ถ้าเขาไม่ไถ่ที่ดินคืน แล้วมีคนอื่นมาซื้อที่ดิน นั้นไป เขาจะไถ่ที่ดิน นั้นคืนมาอีกไม่ได้แล้ว ๒๑ เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ที่ดิน นั้นก็จะ เป็นอิสระ จะกลายเป็นของพระ ยาห์เวห์ และจะตกเป็นที่ดินของพระ ยาห์เวห์โดยสมบูรณ์ มันจะกลายเป็นสมบัติของนักบวชอย่างถาวร

๒๒ ถ้ามีคนเอาที่ดินมาอุทิศให้กับพระยาห์เวห์ แต่ที่ดิน นั้นไม่ได้เป็นทรัพย์สมบัติดั้งเดิม ของครอบครัวเขา แต่เขาซื้อ มา ๒๓ นักบวชจะคำนวณราคาของ มัน ตามจำนวนปีที่ เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการปลดปล่อย และชายคน นั้นต้องจ่ายเงินจำนวนนั้นในวัน นั้นเลย เงิน นั้นจะเป็นเงินที่อุทิศให้กับพระ ยาห์เวห์ ๒๔ เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ที่ดิน นั้นจะกลับไปเป็นของเจ้าของเดิมที่ชายคนนั้นซื้อ มา กลับไปยังครอบครัวที่ถือสิทธิในที่ดินนั้นตั้งแต่แรก

๒๕ ราคาก็ ตั้งทั้งหมดจะเป็นไปตามมาตรฐานสากล คือหนึ่งเซ เชลจะมีน้ำหนักเท่ากับยี่สิบเกอร์าห์ †

มูลค่าของสัตว์

๒๖ ไม่มี ใครที่จะเอาสัตว์หิวปีไม่ เป็นวัวหรือแกะ มาอุทิศให้กับพระ ยาห์เวห์ได้ เพราะสัตว์หิวปีทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์อยู่แล้ว ๒๗ แต่ถ้าเป็นลูก หิวปีของสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์ เขาสามารถไถ่ คืนได้ในราคามาตรฐานพร้อมกับเพิ่มเงินอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ถ้าเขาไม่ไถ่มันคืน มันจะถูกขายตามราคามาตรฐาน

ของขวัญพิเศษ

๒๘ ของขวัญพิเศษ §ใดก็ตามที่คนหนึ่งได้มอบไว้ เพื่อทำลายให้กับพระยาห์เวห์ จะเป็นอะไรก็ตามที่เขา มีอยู่ ไม่ จะเป็นคนหรือสัตว์หรือที่นาซึ่งเป็นสมบัติของครอบครัว จะเอาไปขายต่อไม่ได้อีกแล้ว จะไถ่คืนก็ไม่ได้ด้วย ของทุกอย่างที่ได้มอบไว้ เพื่อทำลายให้กับพระยาห์เวห์ ก็จะเป็นของพระยาห์เวห์เท่านั้นห้ามแตะต้อง

๒๙ คนที่ถูกมอบ ไว้เพื่อทำลาย ให้กับพระยาห์เวห์ จะไม่สามารถไถ่คืนได้อีก เขาต้องถูกฆ่าตาย

๓๐ ลิบเปอร์เซ็นต์ของแผ่นดินเป็นของพระยาห์เวห์ ไม่ จะเป็นเมล็ด พืชจากผืนดินหรือผลไม้จากต้น มันเป็นของพระ ยาห์เวห์โดยเฉพาะ ๓๑ ถ้าใครอยากซื้อส่วนที่เป็นลิบเปอร์เซ็นต์นี้กลับไป เขาต้องจ่ายเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของมันเข้าไป

๓๒ สัตว์หนึ่ง ตัวในทุกๆลิบ ตัวจากฝูง วัวหรือฝูง แกะ ที่ผ่านไม่ เท้าของคนเลี้ยงสัตว์ตอนที่เขานับ นั้น จะเป็นของพระ ยาห์เวห์โดยเฉพาะ ๓๓ เขาต้องไม่ตรวจดูว่ามันดีหรือเลว และต้องไม่เอาตัวอื่นมาแทน ถ้าเขาเอาตัว อื่นมาแทน สัตว์ทั้งสอง ตัวก็จะเป็นของพระองค์โดย เฉพาะ และไม่สามารถไถ่ คืนได้”

† ๒๗:๒๒ **ทรัพย์สมบัติดั้งเดิม** อิสราเอลสมัยก่อน พระเจ้าจะมอบที่ดินให้กับครอบครัวหรือตระกูล ว่าเป็นเจ้าของ พวกเขาไม่สามารถขายที่ดินนี้ได้ นอกจากให้เขา ในช่วงเวลาห้าสิบปี

‡ ๒๗:๒๕ **เกอร์าห์** ๑ เกราห์มีน้ำหนักเท่ากับ ๐.๖ กรัม

§ ๒๗:๒๗ **ไม่บริสุทธิ์** หรือไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นเครื่องบูชาพระเจ้า

§ ๒๗:๒๘ **ของขวัญพิเศษ** ปกติแล้วหมายถึงของที่ยึดมาได้จากสงคราม ของเหล่านั้นจะต้องเป็นของพระยาห์เวห์เท่านั้น

^{๓๔}นี่คือคำ สิ่งต่างๆที่พระ ยาค็อบได้ให้กับ
โมเสส บนภูเขาซีนาย สำหรับประชาชนชาว
อิสราเอล

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

กัณฑ์ดารวิถี

คำนำ

หนังสือกัณฑ์ดารวิถี เป็นหนังสือกฏบัญญัติเล่มที่สี่จากหนังสือกฏบัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม

หนังสือเล่มนี้ พูดถึงช่วงที่ชนชาติอิสราเอลอยู่ในดินแดนเปเลา เปเลียวแห่งแล้ง หลังจากอพยพออกจากแผ่นดินอียิปต์ จนกระทั่งมาถึงที่ราบของโมอับ ก่อนที่จะบุกเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พระเจ้าเคยสัญญาไว้กับอับราฮัมว่าจะยกให้กับลูกหลานของเขา ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้จะมีรายชื่อและจำนวนคนของชาวอิสราเอลแต่ละกลุ่ม เขาจดบันทึกเรื่องนี้เป็นครั้งแรกที่ภูเขาซีนายในบทที่หนึ่ง แล้วอีกหลายปีต่อมาได้ถูกบันทึกอีกครั้ง ณ ที่ราบของโมอับในบทที่ยี่สิบหก

โมเสสลงทะเบียนชาวอิสราเอล

๑ พระยาห์เวห์ได้พูดกับโมเสสในแตร์หนั **๑** นิด พบที่ที่เปเลา เปเลียวแห่งแล้งซี นายวันนั้นเป็นวันที่หนึ่งเดือนที่สองของปีที่สอง หลังจากทีประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระองค์ได้พูดกับโมเสสว่า **๒** “ให้ลงทะเบียนจำนวนชาวอิสราเอลในชุมชนนี้ทั้งหมดตามตระกูลและครอบครัว ให้จดรายชื่อของผู้ชายทุก คนเรียงตัว **๓** เจ้าและอาโรนต้องขึ้นทะเบียนพวกผู้ชายทั้งหมดในอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้อยู่ในกองทัพของอิสราเอล รวบรวมรายชื่อของพวกเขาไว้ เป็นกลุ่มเป็นกอง **๔** จะมีผู้ชายหนึ่งคนจากแต่ละเผ่ามาช่วยเจ้า ผู้ชายคนนั้นจะเป็นผู้นำครอบครัวของเขา **๕** ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของผู้ชายพวกนั้นที่จะมาช่วยเจ้า เอลีชูร์ลูกชายของเซเดเออร์จากเผ่ารูเบน

๖ เชลูมิเอลลูกชายของศูริชัตต์ยจากเผ่าสิเมโอน

๗ นาโชนลูกชายของอัมมีนาดับจากเผ่ายูดาห์

๘ เนธันเอลลูกชายของศูอาร์จากเผ่าอิสสาการ์

๙ เอลีอับลูกชายของเฮโลนจากเผ่าเศบูลุน

๑๐ จากลูกหลานของโยเซฟมี

เอลีซามา ลูกชายของอัมมีสุดจากเผ่าเอเฟราอิม

กามาเลียเอลลูกชายของเปดาซูร์จากเผ่ามันเสห์

๑๑ อาบีตันลูกชายของกิเดโอนีจากเผ่าเบนยามิน

๑๒ อาหิเยเซอร์ลูกชายของอัมมีชัตต์ยจากเผ่าดาน

๑๓ ปากีเอลลูกชายของโอครานจากเผ่าอาเชอร์

๑๔ เอลียาสาฟลูกชายของเรอูเอล **๑๕** จากเผ่ากาต

๑๖ อาหิราลูกชายของเอธานจากเผ่าเนฟทาลี”

๑๗ คนเหล่านี้คือผู้ที่ได้ รับเลือกมาจากชุมชน

ให้มาเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆของบรรพบุรุษพวก เขา พวกเขาเป็นผู้นำของ

ตระกูลต่างๆของอิสราเอล **๑๘** โมเสสและอาโรนจึงเอาคนพวกนี้ที่ได้รับเลือกมา **๑๙** แล้ว

โมเสสและอาโรนก็เรียกประชุมคนในชุมชนทั้งหมดในวันแรกของเดือนที่สอง และได้

จดรายชื่อประชาชนเหล่านี้ไว้ตามตระกูลและครอบครัวของตน และได้จดรายชื่อของผู้ชายเรียงตัว

ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป **๒๐** ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ โมเสสจึงได้นับประชาชนเหล่านี้ในที่เปเลา เปเลียว

แห่งแล้งซีนาย

๒๑ พวกเขาเป็นลูกหลานของเผ่ารูเบนซึ่งเป็นลูกหัวปีของอิสราเอล ตามตระกูลและ

ครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว

ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ **๒๒** จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ารูเบน มีทั้งหมดสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน

* ๑:๒ จดรายชื่อ จดบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

† ๑:๓ เป็นกลุ่มเป็นกอง หรือเป็นหมวดหมู่ เป็นศัพท์ทางทหาร ซึ่งแสดงว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ

‡ ๑:๑๔ เรอูเอล หรือ “เดอูเอล”

^{๒๒}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าสิเมโอน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๓}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าสิเมโอน มีทั้งหมดห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

^{๒๔}พวก เขานับลูก หลานของเผ่ากาต ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๕}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ากาต มีทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน

^{๒๖}พวก เขานับลูก หลานของเผ่ายูดาห์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๗}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ายูดาห์ มีทั้งหมดเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน

^{๒๘}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าอิสสาการ์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๙}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าอิสสาการ์ มีทั้งหมดห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

^{๓๐}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเศบูลุน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๑}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเศบูลุน มีทั้งหมดห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน

^{๓๒}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเอฟราอิม ลูกชายของโยเซฟ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๓}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเอฟราอิม มีทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน

^{๓๔}พวก เขานับลูก หลานของเผ่ามันัสเสห์ ลูกชายอีกคนของโยเซฟ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๕}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ามันัสเสห์ มีทั้งหมดสามหมื่นสองพันสองร้อยคน

^{๓๖}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเบนยามิน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และ

จดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๗}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเบนยามิน มีทั้งหมดสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

^{๓๘}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าดาน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๙}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าดาน มีทั้งหมดหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

^{๔๐}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าอาเซอร์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๔๑}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าอาเซอร์ มีทั้งหมดสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน

^{๔๒}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเนฟทาลี ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๔๓}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเนฟทาลี มีทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

^{๔๔}โมเสสและอาโรน รวมทั้งผู้นำสิบสองคนจากแต่ละเผ่าของอิสราเอลเป็นผู้นำจำนวนคนเหล่านี้ ผู้นำแต่ละคนก็เป็นตัวแทนของแต่ละครอบครัว ^{๔๕}พวก เขานับผู้ชายชาวอิสราเอลทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป และสามารถรับใช้ในกองทัพ ตามครอบครัวของตน ^{๔๖}รวมจำนวนคนที่นับได้ทั้งหมดมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน

^{๔๗}แต่ชาวเผ่าเลวีไม่ได้ถูกนับรวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ^{๔๘}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๔๙}“เจ้าต้องไม่นับเผ่าเลวี เจ้าต้องไม่นับพวกเขา รวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ^{๕๐}แต่เจ้าต้องตั้งให้คนเลวีรับผิดชอบเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงและเครื่องใช้ไม้สอย รวมทั้งของทุกอย่างที่เป็นของเต็นท์นั้น พวกเขาดูแลเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงและเครื่องใช้ไม้สอยทั้งหมด และดูแลของเหล่านั้น พวกเขายังต้องตั้งเต็นท์อยู่รอบๆเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงด้วย ^{๕๑}เมื่อมีการย้ายเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง พวกเขาจะต้องเป็นผู้ถือถอกมัน และเมื่อมีการตั้งเต็นท์ ชาวเลวีก็จะเป็นผู้ตีตมมัน ถ้าคนอื่นที่ไม่ใช่ชาวเลวีเข้ามาใกล้เต็นท์ที่เก็บข้อตกลง คนผู้นั้นต้องถูกฆ่า ^{๕๒}ประชาชนชาวอิสราเอลจะตั้งค่ายของพวกเขา

เขาแยกต่างหากเป็นกลุ่มเป็นกอง แต่ละคนจะอยู่ตามหน่วยของตนเอง ^{๕๓}แต่ชาวเลวีต้องตั้งเต็นท์อยู่รอบๆเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ไม่โกรธเคืองชาวอิสราเอลคนอื่น เพราะชาวเลวีจะเป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้ชาวอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง”

^{๕๔}ประชาชนชาวอิสราเอลจึงทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

การจัดค่าย

๒ ^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒“ประชาชนชาวอิสราเอลควรจัดตั้งค่ายของตนเอง แบ่งเป็นกลุ่มเป็นกอง อยู่ตามหน่วยของครอบครัวของพวกเขา เขาเองโดยให้ตั้งค่ายอยู่รอบๆห่างจากเต็นท์นัดพบ”

^๓ค่ายทางตะวันออกหันหน้าเข้าหาดวงอาทิตย์ ให้เป็นที่ตั้งค่ายของเผ่ายูดาห์ โดยจัดตามกลุ่มตามกองของเขา มีนา โสณ ลูกชายของอัมมีนา ดับเป็นหัวหน้าเผ่านี้ ^๔กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน

^๕ค่ายที่อยู่ถัดจากค่ายของยูดาห์คือค่ายของเผ่าอิสสาการ์ มีเนธันเอลลูกชายของศูอาร์เป็นหัวหน้าเผ่านี้ ^๖กลุ่มของเขานับคนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

^๗ถัดจากนั้นคือเผ่าเศบูลุน มีเอลีอับลูกชายของเฮโลนเป็นหัวหน้าเผ่า ^๘กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน

^๙นับจำนวนคนที่ขึ้นอยู่กับค่ายของยูดาห์และค่ายที่อยู่รอบๆตามกลุ่มตามกองของแต่ละค่าย มีทั้งหมดหนึ่งแสนแปดหมื่นหกร้อยคน พวกเขาทั้งหมดจะเดินทางออกจากค่ายเป็นขบวนแรก

^{๑๐}ทางทิศใต้ให้เป็นที่ตั้งค่ายของรูเบน โดยให้จัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา เขา มีเอลีชูร์ลูกชายของเซเดเออร์เป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๑}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน

^{๑๒}ถัดจากค่ายของรูเบนคือเผ่าสิเมโอน มีเชลูมีเอลลูกชายของศูริชัต ดัยเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๓}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

^{๑๔}ต่อจากนั้นคือเผ่ากาต มีเอลียาสาฟลูกชายของเรอูเอล ^{๑๕}เป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๕}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน

^{๑๖}นับจำนวนคนที่ขึ้นกับค่ายของรูเบนและค่ายที่ตั้งอยู่รอบๆตามกลุ่มของแต่ละเผ่า มีทั้งหมดหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน พวกเขาจะออกเดินทางจากค่ายเป็นขบวนที่สอง

^{๑๗}ต่อไปคือขบวนของชาวเลวี ที่จะออกมาพร้อมกับเต็นท์นัดพบ พวกเขาจะเดินอยู่ตรงกลางของขบวนอื่นๆ พวกเขาจะเดินออกมาเป็นขบวน ตามที่เขาได้ตั้งค่ายไว้ ตามจุดต่างๆตามกลุ่มตามกองของตน

^{๑๘}ค่ายทางทิศตะวันตกจะเป็นค่ายของเผ่าเอฟราอิม โดยจัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีเอลิชามา ลูกชายของอัมมีมีฮูดเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๙}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน

^{๒๐}ค่ายที่ถัดจากค่ายเอฟราอิมคือเผ่ามันเสส มีกามาเลเอลลูกชายของเปดาซูร์เป็นหัวหน้า ^{๒๑}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสามหมื่นสองพันสองร้อยคน

^{๒๒}ต่อมาคือเผ่าเบนยามิน มีอาบีดัน ลูกชายของกิดโอนี เป็นหัวหน้า ^{๒๓}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

^{๒๔}นับจำนวนคนที่ขึ้นกับค่ายของเอฟราอิมและค่ายที่ตั้งอยู่รอบๆตามกลุ่มตามกองของแต่ละเผ่า มีทั้งหมดหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นขบวนที่สาม

^{๒๕}ค่ายทางเหนือจะเป็นค่ายของเผ่าดาน โดยจัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา เขา มีอาหิเยเซอร์ลูกชายของอัมมีชัต ดัยเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๒๖}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

^{๒๗}ค่ายที่อยู่ถัดจากค่ายของดานคือเผ่าอาเชอร์ มีปาเกีเอลลูกชายของไอครานเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๒๘}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน

^{๒๙}จากนั้นคือค่ายของเผ่าเนฟทาลี มีอาทิวราลูกชายของเอโนนเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๓๐}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

* ๑:๕๒ แต่ละคนจะอยู่ตามหน่วยของตนเอง หรือ แต่ละคนจะอยู่ใต้ธงของตนเอง
 † ๒:๑๔ เรอูเอล หรือ “เดอูเอล”

^{๓๑}นับคนทั้งหมดที่ขึ้นกับค่ายของดาน มีทั้งหมดหนึ่ง แสนห้า หมื่นเจ็ด พันหก ร้อยคน พวกเขาเหล่านี้จะออกเดินทางเป็นขบวนสุดท้าย ภายในหน่วยของพวกเขา *
^{๓๒}ทั้งหมด นี้คือคนอิสราเอล ที่นับตามครอบครัวของพวกเขา คนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ในค่าย ที่นับตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีจำนวนทั้งหมดหก แสนสาม พันห้า ร้อยห้าสิบคน ^{๓๓}ไม่ได้นับชาวเลวีรวมเข้าไปกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ เพราะพระ ยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้อย่างนั้น

^{๓๔}ชาวอิสราเอลจึงทำทุก อย่างตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งโมเสสไว้ คือแต่ละกลุ่มก็ตั้งค่ายอยู่ตามกองของพวกเขา และพวกเขาก็ออกเดิน ทางกันเป็นตระกูลและครอบครัวของพวกเขา

พวกนักบวชที่เป็นลูกชายอาโรน

^๑ต่อไป นี้คือประวัติครอบครัวของอาโรนและโมเสส เมื่อพระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสบนภูเขาซีนาย

^๒อาโรนมีลูกชายสี่คนคือ นาดับลูกชายคนโต ต่อจากเขาคืออาบีสุ เอเลอาซาร์และอิธามาร์ ^๓ทั้งหมด นั่นคือชื่อของลูกชายอาโรนที่ได้ รับการเจิม ให้เป็นนักบวชแล้ว พวกเขาได้ รับการแต่งตั้งให้เป็นนักบวชเพื่อรับใช้พระ ยาร์เวห์ ^๔แต่นาดับและอาบีสุ ^๕ตายไปในขณะที่รับ ใช้พระ ยาร์เวห์ เพราะพวกเขาใช้ไฟที่พระ ยาร์เวห์ไม่ให้ใช้ ตอนถวายเครื่องบูชาให้กับพระองค์ในที่เปล่า เปลี้ยวแห่งแล้งซีนาย พวกเขาไม่มีลูกชาย ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงมารับใช้พระ ยาร์เวห์ในฐานะนักบวช ตอนที่อาโรนพ่อของพวกเขา ยังมีชีวิตอยู่

ชาวเลวีผู้ช่วยนักบวช

^๕พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๖“ให้นำชาวเผ่าเลวีมาและพาพวกเขาไปพบนักบวชอาโรน เพื่อพวกเขาจะได้ช่วย เหลืออาโรน

^๗พวกเขา เลวีจะช่วยอาโรนและคนในชุมชน โดยเป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้คนในชุมชนล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาเลวียังทำ งานกรรมกร ^๘ที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบนั้นด้วย ^๙พวกเขาต้องคอยดูแลรักษาเครื่องใช้ทุกอย่างในเต็นท์นัดพบ และทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้ชาวอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาเลวียังต้องทำงานกรรมกรที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นั้นด้วย

^{๑๐}เจ้าต้องมอบชาวเลวีให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา ชาวเลวีถูกเลือกออกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย เพื่อมาช่วยเหลืออาโรน

^{๑๑}เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนกับลูกชายของเขาให้เป็นนักบวช และให้พวกเขาทำหน้าที่ของนักบวช ส่วนคนอื่นที่ไม่ได้มาจากครอบครัวอาโรน ที่บุกรุกเข้ามาในเต็นท์นัดพบจะต้องถูกฆ่า”

^{๑๒}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๑๓}“ฟังให้ดี เราได้เลือกชาวเลวีออกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย ดังนั้นชาวเลวีจะเป็นของเรา ชาวอิสราเอลจะไม่ต้องให้ลูกชายหัวปีกับเรา เพราะเราได้เลือกชาวเลวีมาแทนที่พวกเขาแล้ว

^{๑๔}เพราะลูกหัวปีทั้งหมดเป็นของเรา ไม่ว่าจะ เป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ก็ตาม ตอนที่เราฆ่าลูกหัวปีของคนอียิปต์ รวมทั้งสัตว์หัวปีของเขา นั้น เราได้แยกลูกหัวปีของคนอิสราเอลและสัตว์หัวปีของเขาเอาไว้เอง พวกเขาเป็นของเรา เราคือยาร์เวห์”

^{๑๕}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในที่เปล่า เปลี้ยวแห่ง แล้งซีนายว่า ^{๑๖}“ให้ลงทะเบียนชาวเลวีตามครอบครัวและตระกูล เจ้าต้องนับ เด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป” ^{๑๗}โมเสสจึงนับพวกเขาตามที่พระ ยาร์เวห์สั่ง

^{๑๘}ลูกชายของเลวี มีสามคนชื่อเกอร์ซอน โคอฮาทและเมรารี ^{๑๙}ลูกชายของเกอร์ซอนชื่อ ลิบนิและชิมเออี

^{๒:๓๑} ภายในหน่วยของพวกเขา หรือ ภายใต้ธงของพวกเขา

^{๓:๔} นาดับและอาบีสุ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเลวีนิติ ๑๐:๑-๒

^{๓:๗} งานกรรมกร เป็นงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์ ชาวเลวีจะรับผิดชอบในภารกิจตอนเต็นท์ที่เก็บข้อ ตกลง รวมทั้งต้องแบกหาม และติดตั้งมณชนขึ้นมาใหม่ ตลอดเวลาที่ชาวอิสราเอลอพยพผ่านที่เปล่าเปลี้ยวแห่งแล้ง

^{๓:๑๕} นับ คือการลงบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

๑๘ ลูกชายโคฮาท ชื่ออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล

๒๐ ลูกชายของเมราลี ชื่อมาห์ลีและมุซึ ทังหมด นันคือตระกูลของเลวีตามครอบครัวของพวกเขา

๒๑ ตระกูลลีบ นีและซึ เม อีเป็นของเกอร์โชน นีคือตระกูลต่างๆของชาวเกอร์โชน ๒๒ เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีทั้งหมดเจ็ด พันห้า ร้อยคน ๒๓ ตระกูลต่างๆของชาวเกอร์โชนตั้งค่ายอยู่ทางด้าน หลังของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ทางทิศตะวันตก ๒๔ มีเอลียาซาฟลูกชายของลาเอล เป็นผู้นำของพวกเขา ๒๕ ในเต็นท์นั้นดีพนั้น ชาวเกอร์โชนมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ เต็นท์ด้านนอก หลังคา และ ม่านตรงทางเข้าเต็นท์นั้นดีพ ๒๖ รวมทั้งต้องเฝ้าดูแลม่านที่ซึ่งอยู่ในลาน ม้วนตรงทางเข้าลานที่อยู่ล้อม รอบเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และแท่นบูชา พวกเขาถืออกต่างๆ รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์

๒๗ ตระกูลของอัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอุสซีเอล เป็นของโคฮาท นีคือตระกูลต่างๆของชาวโคฮาท ๒๘ เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่ง เดือนขึ้นไป มีทั้งหมดแปด พันสาม ร้อยคน พวกเขาชาวโคฮาทมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังของทั้งหมดในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

๒๙ ตระกูลต่างๆของชาวโคฮาทตั้งค่ายอยู่ทางด้าน ใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๓๐ มีเอลิซาฟานลูกชายอุสซี เอล เป็นผู้นำพวกเขา ๓๑ พวกเขา มีหน้าที่เป็นยามเฝ้า ระวังทั้งหีบศักดิ์สิทธิ์ โต๊ะ ตะเกียงที่มีขาตั้ง แท่นบูชาต่างๆ ข้าวของเครื่องใช้ในเต็นท์นั้น ม่าน รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์

๓๒ ผู้นำ สูงสุดของชาวเลวีคือเอ เลอ อฮาร์ ลูกชายของนักบวชอาโรน เขามีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังคนพวกนั้นที่ดูแลของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ

๓๓-๓๔ ตระกูลมาลีและมุซึ เป็นของเมราลี นีคือตระกูลต่างๆของเม ราลี เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่ง เดือนขึ้นไป มีทั้งหมดหก พันสอง ร้อย คน ๓๕ มีสุรี เอล ลูกชายของอาบี ฮา อิล เป็นผู้นำพวกเขา

พวกเขาตั้งค่ายอยู่ทางด้านเหนือของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๓๖ พวกเขา มีหน้าที่เป็นยามเฝ้า ระวังพวกโครงสร้างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ พวกกลอน พวกเสา หลัก พวกฐานต่างๆ เครื่องไม้เครื่องมือทุกอย่าง รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์ ๓๗ พวกเขาจะต้องดูแลเสาที่อยู่รอบๆลานกับฐานของมัน รวมทั้งหมุดยึดและเชือก

๓๘ โมเสส อา โรนและพวกลูกชายของอาโรน จะตั้งเต็นท์อยู่ทางทิศตะวันออก ซึ่งอยู่ด้าน หน้าของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์คือเต็นท์นั้นดีพ พวกเขา มีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้คนอิสราเอลล่วง ล้ำเข้าไปในเขตศักดิ์สิทธิ์ เพราะคน อื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวนักบวชอาโรน ถ้าเข้ามาใกล้ของศักดิ์สิทธิ์ จะต้องถูกฆ่า

๓๙ โมเสสและอา โรนได้นับชาวเลวีทั้งหมดตามตระกูลต่างๆของพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์สั่ง เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป รวมได้ทั้งหมดสองหมื่นสองพันคน

เอาชาวเลวีมาแทนที่ลูกชายคนแรก

๔๐ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้นับจำนวนลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป และทำบัญชีรายชื่อของพวกเขาไว้ ๔๑ เราคือยาห์เวห์ ให้เอาชาวเลวีมาให้กับเรา แทนลูกหัวปีทุกคนของชาวอิสราเอล และให้เอาสัตว์ของชาวเลวี มาแทนลูกสัตว์หัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล”

๔๒ โมเสสจึงนับลูกชายหัวปีทุกคนของชาวอิสราเอล ตามที่พระ ยาห์เวห์สั่ง ๔๓ จำนวนลูกชายหัวปีที่ มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป นับตามรายชื่อแล้ว มีทั้งหมดสอง หมื่นสอง พันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน

๔๔ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๔๕ “ให้เอาชาวเลวี มาแทนที่ลูกชายหัวปี ทุกคนของชาวอิสราเอล และให้เอาสัตว์ของชาวเลวี มาแทนที่ลูกสัตว์หัวปีของชาวอิสราเอล ชาวเลวีเป็นของเรา เราคือพระ ยาห์เวห์ ๔๖ ลูกหัวปีของชาวอิสราเอลมีมากกว่าชาวเลวีอยู่ สอง ร้อยเจ็ด สิบสามคน ส่วนต่างนี้ ๔๗ ให้

* ๓:๒๘ **แปดพันสามร้อยคน** ในสำเนากรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า “๘,๓๐๐ คน” ในฉบับภาษาฮีบรูเขียน “๘,๖๐๐ คน” แต่ในที่นี้เมื่อดูจากจำนวนรวมทั้งหมดที่มีอยู่ในข้อ ๓๙ แล้ว ชาวโคฮาทน่าจะมี ๘,๓๐๐ คน ดูใน กัณฑ์ดารวิถี ๓:๒๒, ๒๘, ๓๔, ๓๕

นำเงินจำนวนห้า ลิบ เจ็ดกรัม * มาเป็นค่าไถ่ของแต่ละคน เจ้าต้องให้นำ หนักกลางเป็นเกณฑ์ † โดยคดียี่สิบเกราห์ ‡ เท่ากับสิบเอ็ดกรัม ¶ เจ้าต้องนำเงินนี้ไปให้อา โรนและลูกชายของเขาเพื่อเป็นค่า ไถ่ตัวลูกชายหัวปีทั้งสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินมานั้น”

๔๘ โมเสสจึงรับเงินค่า ไถ่ตัวลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลพวก นี้ที่เป็นส่วนเกิน เพราะมีชาวเลวีไม่พอที่จะมาแทนที่พวก เขา ๕๐ โมเสสเก็บเงินจากลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลมาได้ทั้งหมดเกือบสิบ หกกิโลกรัม § ตามน้ำหนักกลาง ๕๐ โมเสสให้เงินค่าไถ่ นั้นกับอา โรนและลูกชายของอา โรนตามที่พระยาห์เวห์สั่ง

งานของครอบครัวโคฮาต

๕๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรน ว่า ๕๒ “ให้ขึ้นทะเบียนจำนวนลูก หลานของโค ฮาทที่อยู่กับชาวเลวี ตามตระกูล และครอบครัวของพวกเขา ๕๓ ที่มีอายุตั้งแต่สามสิบถึงห้า ลิบ ปีทุก คนที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบ ๕๔ งานของชาวโค ฮาทคือขนย้ายพวกของที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในเต็นท์นัดพบ

๕๕ เมื่อคนอิสราเอลจะเดิน ทางต่อไป อา โรนกับลูกชายของเขาต้องเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และปลดม่านที่กั้นห้องชั้นในสุด แล้วเอาม่าน นั้นมาคลุมทับที่ใส่ข้อ ตกกลงไว้ ๕๖ หลังจาก นั้น พวก เขาต้องคลุมของพวกนี้ด้วยหนังอย่างดี แล้วเอาผ้าห่านำสีน้ำเงินมาคลุมทับบนหนังอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาคานมาสอดห่วงข้างทับนั้น

๕๗ จาก นั้นพวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาวางไว้บนโต๊ะศักดิ์สิทธิ์ แล้วเอาพวกจานช้อน ชามและไหใส่เครื่องตีมนบูชา มาวางไว้บนโต๊ะ นั้น และให้เอาขนมปังมาวางด้วยขนมปัง นี้จะต้องอยู่บนโต๊ะ นั้นตลอดเวลา ๕๘ แล้วพวก เขาต้องเอาผ้าสีแดงมาคลุมของ

พวกนี้อีกที หลังจากนั้นก็ต้องเอาหนังอย่างดีมาคลุมทับอีกชั้นหนึ่ง และสอดคานมาเข้าในห่วงของโต๊ะ

๕๙ พวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาคลุมขาตั้งของตะเกียงที่มีขา ตั้ง พวกตะเกียงกรรไกรตัดไส้ตะเกียง ถาดต่างๆ รวมทั้งพวกไหทั้งหมดที่ใช้ใส่น้ำมันเอามาใช้กับตะเกียง ๖๐ พวก เขาต้องเอาหนังอย่างดีมาคลุมตะเกียงที่มีขา ตั้ง และอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน และวางไว้บนคานหาม

๖๑ พวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาวางบนแท่นบูชาทองคำ แล้วเอาหนังอย่างดีมาคลุมอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาคานสอดเข้ากับห่วงของแท่นบูชา

๖๒ แล้วพวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาห่ออุปกรณ์ทั้งหมดที่ใช้ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ แล้วเอาหนังอย่างดีคลุม ทับ แล้วเอาไปวางไว้บนคานหาม

๖๓ จาก นั้นพวกเขาต้องเอาชี แก้ออกจากแท่นบูชาแล้วเอาผ้าสี ม่วงมาวางบนแท่นนั้น ๖๔ แล้วพวก เขาต้องรวบรวมเครื่อง ใช้ทุกอย่างที่ใช้กับแท่นบูชา นั้น เช่น พวกถาดล้อม พลั่วและชามประพรม ให้เอาเครื่องใช้ทุกอย่าง นี้มาวางไว้บนแท่น บูชา แล้วเอาหนังอย่างดีมาคลุมไว้อีกชั้นหนึ่ง และเอาคานสอดเข้ากับห่วงของแท่นบูชา

๖๕ เมื่ออา โรนและลูกชายจัดการคลุมข้าวของเครื่อง ใช้ศักดิ์สิทธิ์และภาชนะศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว และค่ายทั้งค่ายก็พร้อมที่จะออกเดินทางแล้ว ชาวโคฮาทก็จะเข้าไปข้างในเพื่อขนย้ายของเหล่านี้ นั้น ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะได้ไม่ไปจับถูกของศักดิ์สิทธิ์ แล้วตาย ชาวโค ฮาทมีหน้าที่ขนย้ายของในเต็นท์นัดพบ

๖๖ เอลเอาซาร์ลูกชายนักบวชอาโรนจะรับผิดชอบ เกี่ยว กับน้ำมันสำหรับจุดตะเกียงเครื่องหอม เครื่องบูชาประจำ วันจากเม็ล็ด

* ๓:๔๗ ห้าลิบเจ็ดกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า “๕ เซเซล”

† ๓:๔๗ น้ำหนักกลางเป็นเกณฑ์ หรือเซเซลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานการชั่งที่ใช้ในเต็นท์เก็บข้อตกกลง

‡ ๓:๔๗ เกราห์ ๑ เกราห์มีน้ำหนักเท่ากับ ๐.๖ กรัม

¶ ๓:๔๗ สิบเอ็ดกรัม หรือตันฉบับคือ ๑ เซเซล

§ ๓:๕๐ เกือบสิบหกกิโลกรัม หรือ ๑๕.๗ กิโลกรัม หรือ ตันฉบับคือ ๑,๓๖๕ เซเซล

พีช * และน้ำมันสำหรับเจิม เขาจะรับผิดชอบ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทุก อย่างในเต็นท์ นั้นรวม ทั้งของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆและพวกภาชนะของมัน”

^{๑๗}แล้วพระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^{๑๘}“อย่าให้พวกตระกูลของชาวโค ฮาทต้องถูกทำลายไปจากกลุ่มชาวเลวี ^{๑๙}เมื่อพวกโค ฮาทจะต้องเข้าไปเหยียบบนพวกของศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั้น ให้ทำอย่าง นี้กับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตายคือให้อาโรนและลูกชายเข้าไปกับพวกโค ฮาท และคอยบอกให้พวกเขาทำ โนนทำ นี้ แยกนั้นแยกนี้ ^{๒๐}เพื่อว่าชาวโค ฮาทจะได้ไม่เข้าไป และมอง เห็นพวกของศักดิ์สิทธิ์นั้น เข้า ถึงแม้จะมองแต่แวบเดียวก็ต้องตาย”

งานของครอบครัวเกอร์โซน

^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๒}“ให้ลงทะเบียนชาวเกอร์ โซนด้วย โดยนับตามครอบครัวและตามตระกูลของพวกเขา ^{๒๓}ให้ลงทะเบียน คนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบถึงห้าสิบปีทุกคน ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ

^{๒๔}พวกชาวเกอร์ โซนมีหน้าที่รับ ใช้และแบกหาม ^{๒๕}พวกเขาจะต้องแบกพวกผ้า ม่านของเต็นท์นัด พบและหลังคาของมันรวม ทั้งหลังคาที่ทำจากหนังอย่างดีซึ่งคลุมอยู่บนมัน และม่านที่กันทางเข้าเต็นท์นัดพบ ^{๒๖}พวกเขาจะต้องแบกม่านที่บริเวณลาน ม่านกันทวงเข้าประตูลานที่อยู่ล้อมรอบเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และแท่นบูชา พวกเขืออกและเครื่องมือต่างๆที่ใช้กับม่านนี้ รวมทั้งสิ่งอื่นๆทั้งหมดที่ทำขึ้นมาใช้กับพวก มัน พวกชาวเกอร์ โซนก็จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวก นี้ ^{๒๗}งานทั้งหมดที่ชาวเกอร์ โซนทำและการเคลื่อนย้าย รวมทั้งการบริการ จะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของอาโรนและลูกชายของเขา และเจ้าต้องให้พวกเขารับผิดชอบเป็นยามเฝ้าระวังของที่พวกเขาขนย้ายด้วย ^{๒๘}นี่เป็นงานที่ชาวเกอร์โซนต้องทำที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบและเป็นยามเฝ้า

ระวัง โดยมีอิซา มาร์ลูกชายของนักบวชอาโรนเป็นคนสั่งงาน

งานของครอบครัวเมราลี

^{๒๙}ให้เจ้าลงทะเบียนชาวเม รา รี ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา ^{๓๐}ให้เจ้าลงทะเบียนคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีทุกคนที่สามารถทำงานรับ ใช้ในเต็นท์นัด พบได้ ^{๓๑}นี่เป็นงานที่ชาวเม รา รีจะต้องเฝ้าระวัง เมื่อพวกเขาขนย้ายของในเต็นท์นัด พบ คือพวกโครงสร้างของเต็นท์ พวกสลักกลอนประตู พวกเสา และฐานของมัน ^{๓๒}พวกเขาต้องขนเสารอบๆลาน กับฐานของมัน พวกหมุดยึดและเชือกกับอุปกรณ์ต่างๆของมัน ให้ทำรายชื่อของที่พวกเขาต้องเฝ้าระวังและขนย้าย ^{๓๓}นี่เป็นงานของคนที่ตระกูลเม รา รี รวม ถึงงานทั้งหมดที่พวกเขาทำเกี่ยวกับเต็นท์นัด พบ โดยมีอิซา มาร์ลูกชายนักบวชอาโรนเป็นคนสั่งงาน”

ครอบครัวชาวเลวี

^{๓๔}โมเสส อาโรนและบรรดาผู้นำชุมชน ได้ลงทะเบียนชาวโค ฮาทตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา ^{๓๕}ผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ

^{๓๖}นับจำนวนคนตามตระกูลของเขาได้ทั้งหมดสอง พันเจ็ด ร้อยห้าสิบคน ^{๓๗}นี่คือจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลโค ฮาท ทุกคนทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบ โมเสสและอาโรนนับพวกเขาตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

^{๓๘}มีการขึ้นทะเบียนชาวเกอร์ โซนตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา ^{๓๙}มีการนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบ ^{๔๐}นับจำนวนคนตามตระกูลของพวกเขาได้ทั้งหมดสอง พันหก ร้อยสามสิบคน ^{๔๑}นี่คือจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลเกอร์ โซน ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด

* ๔:๑๖ เครื่องบูชาประจำ วันจากเมล็ดพีช เครื่องบูชาที่ใช้บูชา ๒ ครั้งต่อวันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อถวายให้กับพระยาร์เวห์

† ๔:๒๓ ลงทะเบียน จดบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

พบได้ โมเสสและอาโรนได้นับพวก เขาตาม คำสั่งของพระยาห์เวห์

๒๒ มีการขึ้นทะเบียนชาวเมราริตามตระกูล และครอบครัวของพวกเขา ๒๓ มีการนับ ผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ ได้ ๒๔ นับจำนวนคนตามตระกูลของพวกเขา เขาได้ทั้งหมดยี่สาม พันสอง ร้อยคน ๒๕ นี่คือนับจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลเมราริ ทุกคนที่ สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ ได้ โมเสสและอาโรนได้นับพวก เขาตามที่ พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

๒๖ โมเสส อาโรนและบรรดาผู้นำของชาว อิสราเอลได้นับชาวเลวีตามตระกูลและ ครอบครัวของพวกเขา ๒๗ นับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถ ทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ คืองาน กรรมกรและงานแบกหาม ๒๘ รวมทั้งหมดมี แปรัดพันห้าร้อยแปดสิบคน

๒๙ โมเสส อาโรน และพวกผู้นำ ได้นับ พวกเขาตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ที่ส่งผ่าน โมเสสมา แบ่งตามงานและความรับผิดชอบ ของแต่ละคน บางคนก็ห่อของ บางคนขน ย้าย ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

กฎเกี่ยวกับความสะอาด

๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้สั่ง ชาวอิสราเอลว่า พวกเขาจะต้องใส่คน พวกนี้ออกจากค่าย คือคนที่เป็นโรคผิวหนัง คนที่มีนาหนองไหล ออกจากร่างกาย รวมทั้งคนที่กลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์เพราะไปแตะต้องศพ ๓ เจ้าต้องขับไล่พวกเขาออกไปไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ใส่พวกเขา ออกไปนอกค่าย เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ทำให้ ค่ายสกปรก เพราะเราอยู่ในค่ายนั้น”

๔ ชาวอิสราเอลจึงทำตาม ใส่คนพวก นั้น ออกไปนอกค่าย ชาวอิสราเอลได้ทำ ตามที่ พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

การชดใช้เมื่อทำผิด

(ฉินต. ๖:๑-๗)

๕ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๖ “ให้บอก ชาวอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม ไปทำบาปต่อคนอื่น และได้สาบานว่าตัวเอง ไม่ผิด ทั้งๆ ที่ผิด อย่างนี้ถือว่าได้ทำผิดต่อ พระยาห์เวห์ คนๆนั้นต้องรับผิด ๗ เขาจะต้อง สาราภาพความ บาปที่เขาได้ทำไป ต้องชดใช้ ค่าเสียหายทั้งหมด และยังต้องเพิ่มอีกยี่สิบ เปอร์เซ็นต์ของค่าเสียหาย นั้น ให้กับคนที่ เขาไปโกงมา ๘ แต่ถ้าคนที่ถูกโกง นั้นตายไปแล้ว และไม่มีความผิดที่ จะรับค่าชดใช้ นั้น ค่าชดใช้นั้นก็จะเป็นของพระยาห์เวห์ ให้เอา ไปให้กับนักบวช นอกจากนั้นแล้ว คนๆนั้น ต้องเอาแกะตัวผู้มาตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่อง บูชาชดใช้ นักบวชจะถวายแกะตัวนี้แทนเขา เพื่อกำจัดบาป ๙ ให้กับเขา

๑๐ ถ้าชาวอิสราเอลเอาของ ขวัญพิเศษมา ถวายพระเจ้า นักบวชที่รับของ ขวัญนั้น ก็เก็บเอาไว้เองได้ มันจะเป็นของนักบวชคน นั้น ๑๑ ของขวัญพิเศษนี้จะให้หรือไม่ให้ก็ได้ แต่ถ้าคนอิสราเอลจะให้ มันก็จะตกเป็นของ นักบวช”

สามีที่ขี้ระแวง

๑๒ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๓ “ให้ บอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อเมียของชายคน หนึ่งไปทำผิดศีล ธรรมหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา ๑๔ และไปมีเพศสัมพันธ์กับชายคน อื่น แล้ว ปกปิดไม่ให้สามีรู้ นางเก็บเรื่อง นี้ไว้เป็น ความลับ ถึงแม้นางจะทำตัวเสื่อมเสีย แต่ ไม่มีพยานและจับไม่ได้คาหนัง คาเขา ๑๕ ถ้า ในสถานการณ์อย่างนี้ สามีเกิดหึง หวงนาง ขึ้นมา และนางได้ทำตัวเสื่อมเสียจริงๆ หรือ สามีหึง หวงนาง ทั้งๆที่นางไม่ได้ทำตัวเสื่อม เสีย ๑๖ ก็ให้ผู้ชายคน นี้พากรรยาของเขาไป หานักบวช และเขาต้องเอาเครื่องบูชาสำหรับ กรรยาไปด้วยคือ แป้งบัวร์เลย์สองลิตร ๑๗ เขา ต้องไม่เหนียมมันและเครื่องหอม ลงไปในแป้ง นั้น เพราะเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช นี้เกิดมา

*๔:๒ **หนองไหล** หนองที่ไหลหรือเลือดที่ไหลอย่างผิดปกติจากอวัยวะเพศ

†๔:๘ **กำจัดบาป** ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

‡๕:๑๕ **สองลิตร** หรือ ๒.๒ ลิตร ตันฉินตคือ ๐.๑ เอฟาห์

จากความหึง หวงของสามี เครื่องบูชาจาก เมล็ดพืชนี้จะบอกให้รู้ว่านางผิดหรือไม่^{๑๖} จากนั้นนักบวชจะนำตัวนางเข้ามาใกล้ๆ มายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์^{๑๗} แล้วนักบวช จะเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาใส่ในไหดินเหนียว และ นักบวชจะหยิบเอาฝุ่นจากพื้นของเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ใส่ลงไปไม่นาน^{๑๘} แล้วนักบวชจะ ให้หญิงคน นั้นมายืนอยู่ต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ เขาจะปล่อยผงนางออกและวางเครื่องบูชา จากเมล็ดพืชไว้บนมือนาง เป็นเครื่องบูชา ที่จะบอกให้รู้ว่านางผิดหรือไม่ เครื่องบูชา นี้ เกิดมาจากความหึง หวงของสามีนาง และ นักบวชก็จะทำนายที่จะก่อปัญหาที่จะนำคำ สาปแช่งมา

^{๑๙}นักบวชจะให้หญิงคน นั้นสาบานและ เขาจะพูดกับนางว่า ‘ถ้าเจ้าไม่เคยนอนกับ ผู้ชายคนอื่น และไม่เคยผิดศีล ธรรมจนทำให้ เจ้าเสื่อมเสีย ตอนที่ยังอยู่กับสามีของ เจ้า นั้น น้ำที่จะก่อปัญหาที่จะนำคำสาป แช่ง นี้ ก็จะไม่เป็นอันตรายต่อเจ้า ^{๒๐}แต่ถ้าเจ้า ทำผิดศีล ธรรม ตอนที่เจ้ายังอยู่กับสามี และไปนอนกับผู้ชายอื่นจนทำให้เจ้าเสื่อม เสียแล้วละก็ ^{๒๑}นักบวชจะต้องทำให้ผู้ หญิง นั้นสาบานตามคำแช่ง สาปนี้ และพูดกับนาง ว่า ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้ปัญหานี้เกิดกับ เจ้า จนเวลาที่คนของเจ้าจะสาป แช่งใคร ก็ จะพูดว่าขอให้เป็นเหมือนเจ้า เพราะพระองค์ จะทำให้เจ้าไม่มีลูกและถ้าท้องอยู่ก็จะแท้ง ^{๒๒}และขอให้น้ำที่จะก่อปัญหาและนำคำสาป แช่งนี้ ตกกลงไปในท้องของเจ้า และทำให้เจ้า แท้งและไม่มีลูก’ แล้วหญิงผู้ นั้นต้องพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้เป็นอย่างนั้น’

^{๒๓}แล้วนักบวชจะเขียนคำสาป แช่งพวก นี้ลงบนม้วนกระดาษหนัง และนำไปล้างใน น้ำที่จะก่อให้เกิดปัญหา นั้น ^{๒๔}แล้วนักบวช จะให้หญิงคน นั้นดื่มน้ำที่จะก่อให้เกิดปัญหา ที่จะนำคำสาป แช่งมา น้ำนั้นจะเข้าสู่ตัวนาง และก่อให้เกิดความเจ็บปวดยิ่งนัก

^{๒๕}นักบวชจะเอาเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช จากมือของนาง เครื่องบูชาที่มาจากสามีที่ หึง หวงของนาง และยื่นให้พระ ยาห์เวห์

แล้วนักบวชจะนำมันไปไว้บนแท่น บูชา ^{๒๖}นักบวชจะหยิบเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช นั้นมาหนึ่งกำมือ เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา ทั้งหมด และเอาไปเผาบนแท่นบูชา หลังจาก นั้นก็จะให้หญิง นั้นดื่มน้ำ ^{๒๗}เมื่อเขาทำให้ หญิงคนนั้นดื่มมาแล้ว ก็จะรอด ถ้านางทำตัว เสื่อมเสีย และไม่ซื่อสัตย์ต่อสามีของนาง นำ ทำน้ำคำสาป แช่งนั้นก็จะเข้าไปในตัวนางและ ทำให้เกิดความเจ็บปวดยิ่ง นัก ทำให้นางไม่ สามารถมีลูกได้ และถ้าท้องก็จะแท้ง และ หญิง นั้นก็จะกลายเป็นคำสาป แช่งในหมู่คน ของนาง ^{๒๘}ถ้าหญิงคน นั้นไม่ได้ทำตัวเสื่อม เสีย แต่นางบริสุทธิ์ นางก็จะได้รับการตัดสิน ให้เป็นผู้บริสุทธิ์และสามารถมีลูกได้

^{๒๙}นั่นคือกฎสำหรับคดีหึง หวง เมื่อผู้ หญิง ได้ทำผิดศีล ธรรม ตอนที่ยังอยู่กับสามี และทำตัวเสื่อมเสีย ^{๓๐}หรือถ้าผู้ชายเกิดหึง หวงเพราะสงสัยว่าเมียจะไม่ซื่ออกับเขา เขา ต้องนำตัวนางไปยืนต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ และนักบวชจะทำพิธีต่างๆนั้นกับเมียเขาเอง ^{๓๑}ถ้าผู้ชายเข้าใจผิด เขาจะไม่ถูกลงโทษ แต่ ถ้าผู้หญิงผิดจริง นางจะต้องรับโทษ”

พวงนาศิรี

๖ ^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้ บอกกับชาวอิสราเอลว่า ถ้าผู้ชายหรือ ผู้ หญิงคนใดได้สาบานตนเป็นพิเศษ เป็นการสาบานเพื่อจะเป็นพวงนาศิรี ^๓คือพวกที่ แยกตัวออกมาเพื่อพระ ยาห์เวห์ ^๔คนๆนั้น จะต้องไม่ดื่มเหล้า องุ่นหรือเครื่องดื่มมีเม ออื่นๆและเขาต้องไม่กินน้ำส้ม สายชูที่มาจาก เหล้า องุ่นหรือน้ำส้ม สายชูที่มาจากเครื่อง ต้มมีนมพวกชนิด รวม ทั้งต้องไม่ดื่มน้ำ องุ่น และต้องไม่กินทั้งองุ่นสดและองุ่นแห้ง ^๕ตลอดเวลาที่เขาเป็นนาศิรี เขาต้องไม่กิน สิ่งใดก็ตามที่ได้จากต้นองุ่นหรือแม้แต่เมล็ด หรือเปลือกขององุ่น

^๕ตลอดช่วงเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อ พระยาห์เวห์ เขาต้องไม่โกนผม เขาเป็นของ พระ ยาห์เวห์โดยเฉพาะ เขาต้องไว้ผมยาว

^{๕:๒๑} ไม่มีลูกและถ้าท้องอยู่ก็จะแท้ง หรือแปลตรงๆคือ “มดลูกของท่านตกและท้อง บวม”

^{๖:๖} นาศิรี คนที่ได้สาบานว่าจะอุทิศตัวเองให้กับพระเจ้าชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง ชื่อ นี้มาจากคำ ภาษาฮีบรูหมายถึง “แยกออกจาก” นาศิรี เป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

หุ้มตัด จนกว่าจะสิ้นสุดช่วงที่เขาเป็นนาศีร์นั้น

๖ ตลอดช่วงเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อพระยาหวั่น ๗ คนๆนั้นต้องไม่เข้าใกล้ศพ ๘ ไม่ว่าจะป็นพ่อ แม่หรือพี่น้องชายหญิงของเขา เขาจะต้องไม่แตะต้องศพนั้น เพื่อจะไม่ทำให้ผมของเขาเป็นมลทิน เพราะผมนั้นบงบอกให้รู้ว่าเขาได้แยกตัวออกมาให้กับพระเจ้า โดยเฉพาะ ๙ ตลอดช่วงเวลาที่คนๆนั้นเป็นนาศีร์ เขาเป็นของพระยาหวั่นโดยเฉพาะ

๑๐ แต่ถ้านักบวชที่อยู่ใกล้กับนาศีร์ วันนั้นตายอย่างกระทันหัน ผมของเขาที่ได้อุทิศให้กับพระเจ้านั้นก็จะไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป หลังจากนั้นอีกเจ็ดวัน เขาจะต้องโกนผมทิ้ง ในวันเดียวกับที่เขาจะต้องชำระตัวนั้น ๑๑ ในวันต่อมา เขาจะต้องเอาอกเขาสองตัวหรือหกพิราบหนุ่มสอง ตัวไปให้นักบวชที่ทางเข้าเต็นท์นัด พบ ๑๒ นักบวชจะไข่นักบวชหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา โดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดความไม่บริสุทธิ์และความผิดให้กับคนๆ นั้นที่ทำความผิดพลาดไปแตะต้องศพ ในวันนั้นนาศีร์คนนั้นต้องอุทิศผมบนหัวของเขาให้กับพระยาหวั่นใหม่ ๑๓ เขาจะต้องสวามันที่จะอุทิศตัวเองเพื่อพระ ยาหวั่นอีก ครึ่งหนึ่ง ตลอดเวลาที่เขาเป็นนาศีร์ และเขาจะต้องเอาลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีมาเป็นของถวายสดใช้ ส่วนช่วงก่อนหน้า นี้ก็ไม่นับอีกต่อไป เพราะผมบนหัวของเขาที่ได้อุทิศให้พระ ยาหวั่นนั้นไม่บริสุทธิ์แล้ว

๑๔ นี่คือกฎสำหรับพวกนาศีร์ เมื่อเขาเป็นนาศีร์ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

๑๖ ลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆ เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา

๑๗ ลูก แกะตัว เมียอายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆ เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

๑๘ แกะผู้หนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆ เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา

๑๙ ขนมบั้งที่ไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งตะกร้า ขนมบั้งที่มาจากแป้งอย่างดีคลุกด้วยน้ำมัน

๒๐ ขนมบั้งแผ่นบางๆที่ไม่ใส่เชื้อ ฟูและทาด้วยน้ำมัน

และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องตีมบูชา

๒๑ นักบวชต้องยื่นเครื่องบูชาเหล่านี้ต่อหน้าพระยาหวั่น และทำเครื่องบูชาชำระล้างและเครื่องเผาบูชาให้คนๆ นั้น ๒๒ นักบวชต้องบูชาแกะตัว นั้นเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้พระยาหวั่นพร้อมกับขนมบั้งไม่ใส่เชื้อฟูตะกร้า นั้น พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องตีมบูชา

๒๓ นาศีร์ คน นั้นต้องโกนผมของเขาที่ทางเข้าเต็นท์นัด พบและเอาผมที่เขาได้อุทิศนั้นใส่ลงในกองไฟที่อยู่ใต้เครื่องสังสรรค์บูชา

๒๔ หลังจาก นั้นนักบวชจะเอาเนื้อสันขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ตีมแล้ว กับขนมบั้งไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งก้อนจากตะกร้าและขนมบั้งแผ่นบางๆไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งชิ้นมาวางไว้บนฝ่ามือทั้งสองของนาศีร์ คนนั้น หลังจากที่เขาโกนผมที่ได้อุทิศนั้นเสร็จแล้ว ๒๕ แล้วนักบวชจะยื่นของพวก นี้ เป็นเครื่องยื่นบูชาต่อหน้าพระยาหวั่น มันจะเป็นของขวัญที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวช พร้อมกับเนื้อส่วนนอกของเครื่องยื่นบูชาและส่วนสะโพกของเครื่องบูชาของขวัญ หลังจากนั้น นาศีร์คนนั้นก็ตีมเหล่าองุ่นได้

๒๖ นี่เป็นกฎสำหรับคนที่สวามันตัวเป็นนาศีร์ และนั่นก็คือเครื่องบูชาที่เขาจะต้องเอามาถวายให้กับพระ ยาหวั่น สำหรับการอุทิศตัวของเขา ถ้านคน นั้นสามารถให้ได้มากกว่านี้ และเขาสวามันว่าจะให้ ก็ให้เขาทำตาม นั้น แต่อย่างน้อยเขาจะต้องให้ตามกฎหมายของการอุทิศตัว”

การอวยพรของนักบวช

๒๗ พระ ยาหวั่นพูดกับโมเสสว่า ๒๘ ให้บอกอา โรนกับลูกชายของเขาว่า พวกเจ้าต้องอวยพรชาวอิสราเอลอย่าง นี้ ให้พูดกับพวกเขาว่า

๒๙ “ขอให้พระยาหวั่นอวยพรเจ้า และปกป้องดูแลเจ้า

๓๐ ขอให้ใบหน้าของพระ ยาหวั่นส่องลงบนเจ้า

๓๑ และเอ็นดูเจ้า

๓๒ ขอให้พระ ยาหวั่นมองเจ้าด้วยความเมตตาปราณี

๓๓ และให้ความสงบสุขกับเจ้า”

^{๒๗}อย่างนั้นแหละ ทั้งอาโรน ลูกชายของเขา รวมทั้งพวกนักบวช จะใช้ชื่อของเราอวยพรชาวอิสราเอล และเราก็จะอวยพรพวกเขา”

อุทิศแด่แท่นศักดิ์สิทธิ์ให้พระยาห์เวห์

๗^๑ในวันที่โมเสสตั้งแท่นที่เก็บข้อตกลงเสร็จ เขาได้เจิมแท่นนั้น และอุทิศให้กับพระยาห์เวห์ เขาเจิมแท่นนั้น รวมทั้งเครื่องใช้ทุกอย่างที่อยู่ภายในแท่น รวมทั้งแท่นบูชา และอุปกรณ์ที่ใช้กับแท่นบูชา นั้นเมื่อเขาเจิมพวกมันเสร็จแล้ว มันจึงเป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์^๒ แล้วพวกผู้นำชาวอิสราเอล ก็เอาเครื่องบูชามาถวายพระยาห์เวห์ พวกนี้เป็นผู้นำครอบครัวและผู้นำตระกูลของเขา เป็นพวกเดียวกับที่นับ + ประชาชน ^๓พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ มีเกวียนที่มีหลังคาหกเล่มและวัวสิบสองตัว ผู้นำสองคนต่อเกวียนหนึ่งเล่ม และผู้นำแต่ละคนเอาวัวมาคดละตัว พวกผู้นำถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้ให้กับพระยาห์เวห์ ที่แท่นที่นัดพบ

“พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๔“ให้รับของขวัญเหล่านี้จากพวกผู้นำนั้น ทั้งเกวียนและวัวตัวผู้พวกนี้ และเอามาใช้ขนของในแท่นที่นัดพบ ให้แบ่งพวกของขวัญนี้กับชาวเลวีตามงานของแต่ละคน”

^๖โมเสสได้รับเอาเกวียนและวัวตัวผู้พวกนี้มาให้กับชาวเลวี ^๗“เขาให้เกวียนสองเล่มและวัวสี่ตัวกับชาวเกอร์ไซน เพราะพวกนี้ต้องใช้มันในการทำงาน ^๘เขาให้เกวียนสี่เล่มและวัวแปดตัวกับชาวเมราวี เพราะพวกนี้ต้องใช้มันในการทำงาน ทั้งหมด นี้อยู่ภายใต้การดูแลของอิธามาร์ ลูกชายนักบวชอาโรน ^๙โมเสสไม่ได้ให้เกวียนและวัวกับชาวโคฮาต

เลย เพราะงานของพวกนี้คือการขนย้ายพวกของศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะต้องแบกของพวกนั้นไว้บนบ่าของพวกเขานเอง

^{๑๐}ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชา นั้น พวกผู้นำได้นำเครื่องบูชามาถวาย สำหรับการอุทิศแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ พวกเขาเอาเครื่องบูชามาไว้ตรงหน้าแท่นบูชา ^{๑๑}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ในแต่ละวัน ให้ผู้นำคนหนึ่งนำเครื่องบูชาของเขามาถวาย สำหรับการอุทิศแท่นบูชา”

^{๑๒-๑๓}ตั้งนั้นผู้นำแต่ละเผ่า ทั้งสิบสองเผ่าได้นำของขวัญพวกนี้มาถวายคือ จานเงินที่มีน้ำหนักหนึ่งกิโลกรัมครึ่ง ซามเงินสำหรับประพรมขนาดแปดขีด ^{๑๔}ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ ^{๑๕}ทั้งสองอย่างต้องใส่แป้งอย่างดีผสมน้ำมันที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชไว้เต็มทัพพีทองคำหนึ่งอันหนักหนึ่งร้อยสิบห้ากรัม ^{๑๖}ใส่เครื่องหอมไว้

วัวตัวผู้หนึ่งตัวจากฝูงสัตว์เลี้ยง แกะหนึ่งตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเพื่อใช้เป็นเครื่องเผาบูชา แพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และสำหรับเครื่องสังสรรค์บูชา ใช้วัวตัวผู้สองตัว แกะห้าตัว แพะตัวผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีห้าตัว

ผู้นำของแต่ละเผ่า ได้นำของขวัญมาถวายตามลำดับดังต่อไปนี้คือ

- วันแรก นาโชน ลูกชายอัมมีนาตับ ผู้นำเผ่ายูดาห์
- วันที่สอง เนธันเอล ลูกชายศุอาร์ ผู้นำเผ่าอิสสาการ์
- วันที่สาม เอลีอับ ลูกชายเฮโลน ผู้นำเผ่าเศบูลุน

^{๗:๑} **แท่นที่เก็บข้อตกลง** สถานที่สำหรับทำพิธีบูชา หรือแท่นที่พระยาห์เวห์อาศัยอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์

^{๗:๒} **นับ** คือการลงบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

^{๗:๑๒-๑๓} ในสำเนาต้นฉบับฮีบรู รายชื่อของขวัญที่ผู้นำแต่ละคนนำมาถวายนั้นเหมือนกันหมด แต่เขียนซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังนั้นเพื่อให้ง่ายต่อการอ่าน จึงได้รวมกัน เขียนแค่ครั้งเดียว

^{๗:๑๒-๑๓} **หนึ่งกิโลกรัมครึ่ง** (๑.๕ กิโลกรัม) หรือ ๑๓๐ เซเชล

^{๗:๑๒-๑๓} **แปดขีด** (๐.๘ กิโลกรัม) หรือ ๗๐ เซเชล

^{๗:๑๒-๑๓} **ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ** หรือเซเชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานการวัดที่ใช้ในแท่นที่เก็บข้อตกลงและในวิหาร

^{๗:๑๒-๑๓} **หนึ่งร้อยสิบห้ากรัม** หรือ ๑๐ เซเชล

วันที่สี่ เอลิซัวร์ลูกชายเซเตเออร์ ผู้นำเผ่ารูเบน

วันที่ห้า เซลูมิเอลลูกชายศูริซัดดัย ผู้นำเผ่าสิเมโอน

วันที่หก เอลียาซาฟลูกชายเดอเอล * ผู้นำเผ่ากาท

วันที่เจ็ด เอลิชามาลูกชายอัมมีฮูด ผู้นำเผ่าเอฟราอิม

วันที่แปด กามาลิเอลลูกชายเปตาซัวร์ ผู้นำเผ่ามันัสเสห์

วันที่เก้า อาบีตันลูกชายกิเดโอนี ผู้นำเผ่าเบนยามิน

วันที่สิบ อาหิเยเซอร์ลูกชายอัมมีซัดดัย ผู้นำเผ่าดาน

วันที่สิบเอ็ด ปากีเอลลูกชายโอคราน ผู้นำเผ่าอาเซอร์

วันที่สิบสอง อาหิราลูกชายเอเนัน ผู้นำเผ่าเนฟทาลี

๔ ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชา นั้น พวกผู้นำชาวอิสราเอลได้นำเครื่องบูชาเหล่านี้มาถวายคือ

จางเงินสิบสองใบ อ่างเงินสิบสองใบ ทัพพีทองคำสิบ สองอัน ๕ จางเงินแต่ละใบหนักหนึ่งกิโลกรัมครึ่ง อ่างเงินแต่ละใบหนักแปดชืด รวมห้าหนักของภาชนะที่ทำด้วยเงินทั้งหมดประมาณยี่สิบเจ็ดกิโลกรัมกับหกชืด ๖ ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ

๗ ทัพพีทองคำทั้งสิบ สองอันที่ใส่เครื่องหอมอยู่เต็ม แต่ละอันมีน้ำหนักหนึ่งร้อยสิบห้ากรัมตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ รวมห้าหนักของทัพพีทองคำทั้งสิบ สองอันประมาณหนึ่งกิโลกรัมสี่ชืด ๘

๙ รวมจำนวนสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องเผาบูชา มีวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะสิบสองตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสองตัว เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชตามจำนวนที่กำหนด และแพะตัวผู้สิบสองตัวที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระ

ล้าง ๑๐ รวมจำนวนสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา มีวัวหนุ่มยี่สิบสี่ตัว แกะหกสิบตัว แพะตัวผู้หกสิบตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหกสิบตัว พวกนี้เป็นเครื่องบูชาที่ใช้สำหรับอุทิศแทนบูชาให้กับพระยาห์เวห์ หลังจากที่ไม่เสสเจิมแท่นแล้ว

๑๑ เมื่อโมเสสต้องการพูดกับพระเจ้า เขาก็จะเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เมื่อพระเจ้าพูดกับเขา เขาจะได้ยินเสียงของพระเจ้าดังออกมาจากช่องว่างระหว่างทูดสวรรค์ที่มีปีกสององค์ ที่อยู่บนฝา ๑๒ ของหีบใส่คำสอนศักดิ์สิทธิ์ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระที่อยู่ข้างใน นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าพูดกับโมเสส

ตะเกียงที่มีขาตั้ง

๑๓ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๔ “บอกอาโรนว่า ตอนที่เจ้าจัดวางตะเกียงไว้บนขา ตั้งนั้น ให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องออกไปทางด้านหน้าของตะเกียงที่มีขาตั้ง” ๑๕ อาโรนจึงทำตามนั้น เขาได้จัดวางตะเกียงให้มันส่องออกไปทางด้านหน้าของตะเกียงที่มีขาตั้ง ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ ๑๖ วิธีที่เขาทำตะเกียงที่มีขาตั้ง คือทำจากทองคำที่ใช้ก้อนหุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปจนถึงดอก ทำตามแบบที่พระยาห์เวห์ให้โมเสสดูทุกอย่าง

อุทิศชาวเลวีให้กับงานของพระเจ้า

๑๗ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๘ “แยกพวกเลวีออกจากชาวอิสราเอลและทำให้พวกเลวีบริสุทธิ์ ๑๙ นี่คือวิธีที่เจ้าจะทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ คือให้พรมนำสำหรับการชำระล้าง ๒๐ ลงบนพวกเขา ให้พวกเขาโกนผม หนวด เคารา และขนออกหมดทั้งตัว ให้พวกเขาซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระตัวด้วย

๒๑ พวกเขาคือคนเอวาวัวหนุ่มตัวหนึ่งจากฝูง และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่ทำจากแป้ง อย่างดีผสมน้ำมันมาด้วย ส่วนตัวเจ้าต้อง

* ๗:๑๒-๘๓ เดอเอล หรือเรอเอล

† ๗:๘๕ ยี่สิบเจ็ดกิโลกรัมกับหกชืด (๒๗.๖ กิโลกรัม) หรือ ๒,๔๐๐ เซเซล

‡ ๗:๘๖ หนึ่งกิโลกรัมสี่ชืด (๑.๔ กิโลกรัม) หรือ ๑๒๐ เซเซล

§ ๗:๘๙ ฝา หรือ ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “ที่ปิด” หรือ “ที่ซึ่งความไม่บริสุทธิ์จะถูกชำระ”

§ ๘:๗ นำสำหรับการชำระล้าง ในน้ำนั้นผสมขี้เถ้าของวัวแดงที่ถูกเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องบูชาสำหรับชำระล้าง

นำวัวหนุ่มอีกตัวมาจากฝูงเพื่อเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง จากนั้นเจ้าต้องเอาชาวเลวีมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ และเรียกชุมนุมชาวอิสราเอลทั้งหมด เมื่อเจ้าพาชาวเลวีเหล่านี้มาอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์แล้ว ให้ประชาชนชาวอิสราเอลวางมือลงบนชาวเลวี^{๑๐} อาโรนจะถวายชาวเลวีเป็นเครื่องยืนยันบูชากับพระ ยาร์เวห์ จากประชาชนชาวอิสราเอล ด้วยวิธีนี้ชาวเลวีจะได้พร้อมที่จะรับใช้พระยาร์เวห์

ชาวเลวีจะวางมือของพวกเขาลงบนหัววัวหนุ่มทั้งสองตัวนั้น วัวตัวหนึ่งจะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ โดยวิธีนี้เครื่องบูชาพวกนี้จะชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และกำจัดบาปให้กับชาวเลวี^{๑๑} เจ้าต้องให้ชาวเลวีมายืนอยู่ต่อหน้าอาโรนและลูกชายของเขา และเจ้าต้องถวายชาวเลวีเป็นเครื่องยืนยันบูชาต่อพระ ยาร์เวห์^{๑๒} เจ้าต้องแยกชาวเลวีออกจากชาวอิสราเอลอื่นๆ ชาวเลวีทั้งหมดเป็นของเรา

เมื่อเจ้าทำให้พวกเขาเลวีบริสุทธิ์ และถวายพวกเขาเป็นเครื่องยืนยันบูชาแล้ว ต่อจากนั้นพวกเขาเลวีก็เข้าไปรับใช้ที่เต็นท์นัดพบได้^{๑๓} ชาวอิสราเอลได้มอบชาวเลวีให้กับเราอย่างครบถ้วนแล้ว เราได้รับพวกเขาเลวีไว้แทนที่ลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้งหมด^{๑๔} เพราะลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้งหมดเป็นของเรา ไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ตั้งแต่วันที่เราได้ฆ่าลูกชายหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกลูกชายหัวปีของอิสราเอลไว้เป็นของเราแล้ว^{๑๕} แต่เราเอาชาวเลวีมาแทนที่ลูกชายหัวปีของคนอิสราเอลทั้งหมด^{๑๖} ในพวกอิสราเอลทั้งหลาย เราได้มอบชาวเลวีให้กับอาโรนและลูกชายของเขา ชาวเลวีจะได้รับใช้ชาวอิสราเอลอยู่ในเต็นท์นัดพบ และช่วยจัดการถวายเครื่องบูชาเพื่อให้อิสราเอลพ้นโทษ^{๑๗} จะได้ไม่เกิดโรคระบาดกับชาวอิสราเอลถ้า

พวกเขาเกิดไปและต้องถูกของที่ศักดิ์สิทธิ์พวกนั้นเข้า”

โมเสสและอาโรน รวมทั้งชาวอิสราเอลในชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ทำตามนี้ ชาวอิสราเอลทำกับชาวเลวีตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้เกี่ยวกับพวกเขา^{๒๐} ชาวเลวีต่างชำระล้างตัวเองให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าพวกเขาแล้ว อาโรนก็ถวายพวกเขาเป็นเครื่องยืนยันบูชาต่อพระ ยาร์เวห์ อาโรนจะกำจัดความไม่บริสุทธิ์และบาปให้กับพวกเขา เพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์^{๒๑} หลังจากนั้น ชาวเลวีก็เข้าไปรับใช้ในเต็นท์นัดพบได้ ภายใต้การดูแลของอาโรนกับลูกชาย พวกเขาทำกับชาวเลวีตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งโมเสสไว้

พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า^{๒๔} “นี่คือกฎสำหรับชาวเลวี ผู้ชายเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป จะต้องเข้าไปทำงานแบกหามอยู่ในเต็นท์นัดพบ^{๒๕} แต่เมื่อพวกเขาอายุห้าสิบปี พวกเขาต้องเกษียณจากการทำงานแบกหาม เขาจะต้องไม่ทำงานหนักอีกต่อไป^{๒๖} เขาอาจจะช่วยงานญาติพี่น้องของเขาได้ในเต็นท์นัดพบ โดยการยืนเป็นยามเฝ้าระวัง แต่เขาต้องไม่ทำงานหนัก เจ้าต้องทำอย่างนี้เวลาที่เจ้ามอบหมายงานให้คนเลวีทำ”

เทศกาลวันปลดปล่อย

พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในที่เปล่านั้น^๑ เป็ลิวแห่งแลงซีหนุย นี่เป็นเดือนแรกของปีที่สองหลังจากที่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระองค์พูดว่า^๒ “ชาวอิสราเอลจะต้องฉลองเทศกาลปลดปล่อย ในเวลาที่ได้กำหนดไว้^๓ เจ้าต้องฉลองในเวลาที่ได้กำหนดไว้ คือวันที่สิบสี่ของเดือนนี้ ในช่วงเย็นก่อนค่ำ เจ้าต้องฉลองเทศกาลปลดปล่อยให้เป็นไปตามกฎและระเบียบต่างๆของมัน”

โมเสสจึงบอกชาวอิสราเอลให้ฉลองเทศกาลปลดปล่อย^๔ พวกเขาได้ฉลอง

*๘:๑๐ **วางมือลงบนชาวเลวี** เป็นการแสดงว่าประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ร่วมกันแต่งตั้งชาวเลวีให้รับงานพิเศษนี้

†๘:๑๒ **กำจัดบาป** หรือ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” หรือ “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

‡๘:๑๙ **ช่วยจัดการ ... พ้นโทษ** หรือ แปลตรงๆว่า “เพื่อไถ่ชาวอิสราเอล” คือพวกเขาเลวีจะไถ่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้คนรุกรานเข้าไป จะได้ไม่ถูกลงโทษ

เทศกาล นี้ในตอนเย็นก่อนค่ำ ของวันที่สิบสี่ของเดือนแรก ตามที่พระ ยาค์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง

๖ แต่มีบางคนที่ไม่บริสุทธิ์ เพราะไปถูกศพมา ไม่สามารถร่วมฉลองกับคนอื่น ๆ ได้ พวก เขาจึงมาพบโมเสสและอา โธนาในว้นนั้น ๗ พวก เขาพูดกับโมเสสว่า “พวกเรา ไม่บริสุทธิ์เพราะไปถูกศพมา แต่ทำไมถึงห้ามไม่ให้พวก เราถวายเครื่องบูชาต่อพระ ยาค์เวห์ในเวลาที่กำหนดนี้ พร้อมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆละ”

๘ โมเสสบอกพวกเขาว่า “คอยเดี๋ยวนะ เรา จะไปตามพระยาค์เวห์ว่าพระองค์จะเอาอย่างไรกับพวกท่าน”

๙ พระยาค์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๐ “ให้บอกชาวอิสราเอลว่า ถ้ามีใครไม่บริสุทธิ์เพราะไปถูกศพมา ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าที่กำลังเดิน ทางอยู่ คนๆนั้นก็ สามารถฉลองเทศกาลปลดปล่อยได้ ๑๑ พวก เขาสามารถฉลองเทศกาลนี้ได้ในตอนเย็น ก่อนค่ำ ของวันที่สิบสี่ ของเดือนที่สอง พวก เขาต้องกินแกะของเทศกาลนี้ กับขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู และผักที่มีรสขม ๑๒ พวกเขาจะต้องไม่ให้มีอาหารพวก นี้เหลือถึงวัน รุ่งขึ้น และพวกเขาต้องไม่หักกระดูกของแกะด้วย พวก เขาต้องฉลองเทศกาลปลด ปล่อยให้เป็นไปตามกฏทุก อย่างของเทศกาล นี้ ๑๓ แต่คนที่บริสุทธิ์ และไม่ได้อยู่ในระหว่างการเดินทาง แต่ไม่ยอมฉลองเทศกาลปลด ปล่อยนี้ คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา เพราะเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระ ยาค์เวห์ในเวลาที่ได้กำหนดไว้ คนๆนั้นจะต้องถูกลงโทษสำหรับความผิดของเขา

๑๔ ถ้ามีชาวต่าง ชาติอาศัยอยู่ท่ามกลาง พวกเจ้า และเขาอยากจะทำเทศกาลปลด ปล่อยนี้ของพระยาค์เวห์ เขาก็ฉลองได้ แต่ต้องทำตามกฏและระเบียบของเทศกาล นี้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลหรือคนต่าง ชาติก็ใช้กฏเดียวกัน”

เมฆและไฟ

(อพย. ๔๐:๓๔-๓๘)

๑๕ ในวันที่ตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เสร็จแล้ว ก็มีเมฆมาปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือเต็นท์ที่เก็บข้อ ตกลงนี้ ในตอนเย็นเมฆที่ปกคลุม

เต็นท์ นั้นดูเหมือนไฟจนถึงตอนเช้า ๑๖ เมฆนั้นได้ปกคลุมเต็นท์อยู่ตลอดเวลา ในเวลา กลางคืน เมฆ นั้นดูเหมือนไฟ มันจะเป็น อย่าง นี้ตลอด ๑๗ เมื่อ ไร้ก็ตามที่เมฆลอยขึ้นจากเต็นท์ ชาวอิสราเอลจะเริ่มเคลื่อน ย้าย และถ้าเมฆ นั้นไปหยุดอยู่ที่ไหน ชาวอิสราเอลก็จะตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ๑๘ นี่เป็นสัญญาที่พระ ยาค์เวห์ใช้ เพื่อจะบอกกับชาวอิสราเอลว่าเมื่อ ไร้จะเคลื่อนย้ายและเมื่อ ไร้จะหยุดตั้งค่าย พวก เขาจะตั้งค่ายอยู่ ณานที่ที่เมฆยังคงหยุดอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๑๙ บางครั้งเมฆจะหยุดอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลาหลายวัน ชาวอิสราเอลก็เชื่อ ฟังคำ สั่งของพระ ยาค์เวห์ พวก เขาจะไม่เคลื่อนย้ายไปไหน ๒๐ บางครั้งเมฆปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่แค่สองสามวัน พวก เขาก็คอยดูสัญญาณจากพระ ยาค์เวห์ว่าจะให้พวก เขาตั้งค่ายต่อหรือจะให้พวก เขาเคลื่อนย้าย ๒๑ บางครั้งเมฆปกคลุมเต็นท์แค่คำคืนเดียวแล้วก็ลอยไปในตอนเช้า พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม ไม่ว่าจะ เป็นกลางวันหรือกลางคืน เมื่อเมฆลอยไป พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม ๒๒ ไม่ว่าจะ เป็นแค่ วันสองวัน หรือเป็นเดือนหรือเป็นปี เมื่อ ไร้ก็ตามที่เมฆยังคงปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ พวก เขาก็จะตั้งค่ายอยู่ ไม่เคลื่อนย้ายไปไหน แต่เมื่อ ไร้ก็ตามที่เมฆลอยไป พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม ๒๓ พวก เขาดูสัญญาณจากพระ ยาค์เวห์ว่าเมื่อ ไร้จะให้ตั้งค่ายและเมื่อ ไร้จะให้เคลื่อนย้าย พวกเขารักษาคำสั่งของพระยาค์เวห์ที่สั่งผ่านมาทางโมเสส

ตราเงิน

๑ พระ ยาค์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้ทำตราเงินสองอันสำหรับตัวเจ้า ให้เอาเงินมาทุบเป็นตราสองอันนั้น ตราสองอันนี้เอาไว้เป่าเรียกคนมาชุมนุมกัน หรือเป่าบอกให้คนเคลื่อนย้ายเต็นท์ ๓ เมื่อเป่าตราทั้งสองด้วยเสียงยาว ให้คนมาชุมนุมกันต่อหน้าเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ๔ แต่ถ้าเป่าแค่อันเดียว ก็ให้พวกผู้นำ ที่เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆของอิสราเอลมาชุมนุมกันต่อหน้าเจ้า

๕ เมื่อพวกเจ้าเป่าตราเสียงสั้น ให้ค่ายทาง ตะวัน ออกเคลื่อนที่ ๖ เมื่อพวก เจ้าเป่าตราเป็นเสียงสนครังที่สอง ให้ค่ายทางด้านใต้

เคลื่อนที่ พวกเขาต้องเป่าแตรเสียงสั้นเพื่อบอกให้พวก เขาเคลื่อนย้าย ^๘แต่เมื่อเจ้าจะเรียกประชุมเจ้าต้องเป่าเสียงยาว ไม่ใช่เสียงสั้น ^๙ให้พวกลูกชายของอาโรนที่เป็นนักบวชทั้งหลายนั้นเป็นคนเป่าแตร นี่เป็นกฎสำหรับเจ้าที่จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน

^{๑๐}เมื่อเจ้าต้องออกไปทำสงครามกับศัตรูที่มาบุกรุกแผ่นดินของเจ้า เจ้าต้องเป่าแตรทั้งสองด้วยเสียงสั้น และย่ำเท้าไว้ที่พระเจ้าของเจ้าจะได้ยินและจะช่วยให้เจ้าปลอดภัยจากศัตรูของเจ้า ^{๑๑}ในเวลาที่เขาเจ้ามีงานรื่นเริง งานเทศกาลต่างๆและงานฉลองเริ่มเดือนใหม่ ให้พวกเจ้าเป่าแตร เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาของพวก เจ้า เสียงแตรจะเป็นวิธีที่ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า *เราคือย่ำเท้าไว้ที่พระเจ้าของพวกเจ้า”

ชาวอิสราเอลเคลื่อนย้ายค่าย

^{๑๒}ในวันที่สี่สิบของเดือนที่สองของปีที่สอง เมฆได้ลอยขึ้นจากเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่เก็บข้อ ตกลง ^{๑๓}ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางจากที่เปล่า เปลี้ยวแห่ง แล้งซี นาย เมฆลอยมาหยุดอยู่ที่ที่เปล่า เปลี้ยวแห่ง แล้งปาราน ^{๑๔}นี่จึงเป็นครั้งแรกที่พวก เขาเคลื่อนย้าย ตามสัญญาของพระยาห์เวห์ ที่ส่งผ่านมาทางโมเสส

^{๑๕}ค่ายแรกที่ออกนำหน้าคือค่ายของยูดาห์ มีสามเผ่าจากค่าย นี้ คือเผ่าของยู ดาห์ มีนา โชนลูกชายของอัม มี นา ดับเป็นผู้นำกอง ^{๑๖}เผ่าของอิสสาคาร มีเนธันเอลลูกชายของศุอาร์เป็นผู้นำกอง ^{๑๗}เผ่าเศบูลุนมีเอ ลีอับลูกชายเฮ โลงเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดเดินอยู่ภายใต้กองของตนเอง

^{๑๘}แล้วพวก เขาก็ได้รื้อเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ลง ชาวเกอร์ โชนและชาวเม รา ริได้แบกเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้นออกเดินทางเป็นกองต่อไป

^{๑๙}ต่อจากนั้นเป็นค่ายของรูเบน มีสามเผ่าจากค่ายนี้ คือเผ่ารูเบน มีเอลีชูร์ลูกชายเซเดเออร์เป็นผู้นำกอง ^{๒๐}เผ่าสิเมโอนมีเชลูมิเอลลูกชายคูริซัดดัยเป็นผู้นำกอง ^{๒๑}เผ่ากาต มีเอลียาซาฟลูกชายเดอเอลเป็นผู้นำกอง

^{๒๒}ต่อจากนั้น ก็เป็นพวกชาวโคฮาท พวกนี้แบกของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆในเต็นท์ตาม ไปเพื่อจะได้ไปถึงตอนที่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ตั้งเสร็จแล้วในที่ใหม่

^{๒๓}ต่อจากนั้นก็เป็นค่ายของเอฟราอิม ค่ายนี้มีสามเผ่า คือเผ่าเอฟ ราอิม มีเอลีชามา ลูกชายของอัม มีฮูดเป็นผู้นำกอง ^{๒๔}เผ่ามันสเสห์ มีกามา ลีเอลลูกชายของเป ดา ชูร์เป็นผู้นำกอง ^{๒๕}เผ่าเบนยามิน มีอูบีดันลูกชายของกิเด โอ นี่เป็นผู้นำกอง ทั้งหมดเดินอยู่ภายใต้กองของตน

^{๒๖}ค่ายที่คอยระวังท้ายให้ คือค่ายของดาน ค่ายนี้มีสามเผ่า คือเผ่าดาน มีอาหิเยเซอร์ลูกชายอัม มี ซัด ดัยเป็นผู้นำกอง ^{๒๗}เผ่าอาเซอร์ มีปากีเอลลูกชายของโอครานเป็นผู้นำกอง ^{๒๘}เผ่าเนฟ ทา ลี มีอา หิ ราลูกชายของเอัน นเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดก็เดินอยู่ภายใต้กองของตน

^{๒๙}เวลาที่ชาวอิสราเอลเคลื่อนย้าย พวกเขาก็เคลื่อนขบวน เป็นกองๆตามลำดับอย่างนี้

^{๓๐}โมเสสพูดกับโฮ บับลูกชายเรอู เอลชามี เตีย น (เรอู เอลเป็นพ่อตาของโมเสส) ว่า “พวก เรากำลังเดินทางไปยังสถานที่ที่พระ ยาห์เวห์บอกว่าจะยกให้กับพวกเราไปกับพวก เราสิ เราจะดีกับท่าน เพราะพระ ยาห์เวห์สัญญาที่จะให้สิ่งดีกับชาวอิสราเอล”

^{๓๑}แต่โฮบับตอบโมเสสว่า “ผมไม่ไปหรอก ผมจะกลับไปแผ่นดินของผม กลับไปหาครอบครัวของผม”

^{๓๒}โมเสสจึงพูดว่า “อย่าได้ทิ้งพวกู เราไปเลย เพราะท่านรู้ว่าพวก เราควรจะต้องค่ายที่

* ๑๐:๑๐ พระเจ้านึกถึงเจ้า หรือ เพื่อให้ท่านจดจำพระเจ้าของท่านได้

† ๑๐:๑๕ กอง หรือ “กลุ่ม” เป็นศัพท์ทางทหารที่แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ

‡ ๑๐:๒๙ เรอู เอลเป็นพ่อตาของโมเสส ข้อความนี้อาจเข้าใจได้ว่าโฮบับเป็น “พ่อตาของโมเสส” แต่ในที่อื่นพ่อตาของโมเสสถูกเรียกว่าเรอูเอล (อพยพ ๒:๑๘) หรือเยโรธ (อพยพ ๑๘) ถ้าข้อความนี้พูดถึงโฮบับ (ผู้วินิจฉัย ๑:๑๖; ๔:๑๑) แล้ว น่าจะแปลว่า “การเป็นญาติโดยการแต่งงาน” ในกรณีนั้นโฮบับก็คือพี่เขยของโมเสส

ไหนในที่เปล่า เปลี่ยวแห่ง แล้ง ช่วยนำทาง พวกเราหน่อย ^{๓๒} ถ้าท่านไปกับพวกเรา ไม่มีอะไรว่าพระยาห์เวห์ให้สิ่งที่ดีๆอะไรกับเรา เรากิจจะแบ่งสิ่งดีๆนั้นให้กับท่านด้วย”

^{๓๓} พวก เขาจึงเคลื่อนออกนอกจากภูเขาของพระยาห์เวห์ แล้วเดินทางไปเป็นเวลาสามวัน ตลอดสามวัน นั้น นักบวชได้แบกหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ขื่อตกลงของพระยาห์เวห์ เดินนำหน้าพวกเขาอยู่ตลอดเวลา เพื่อหาที่ที่จะให้พวกเขาตั้งค่าย ^{๓๔} เมฆของพระยาห์เวห์ลอยอยู่เหนือพวกเขา เขาทุก วันตั้งแต่ออกจากค่ายมา

^{๓๕} ทุก ครั้งทีที่หีบศักดิ์สิทธิ์เคลื่อนออกจากค่าย โมเสสจะพูดว่า “ลูกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้คนที่เกลียด ชังพระองค์ วิ่งหนีพระองค์ไป”

^{๓๖} และทุก ครั้งทีที่เขาวางหีบศักดิ์สิทธิ์ลง โมเสสจะพูดว่า “กลับมามีเถิด พระยาห์เวห์ มาสู่ชาวอิสราเอลหลายหมื่นคนนี้”

ประชาชนเริ่มบ่นอีกครั้ง

^๑ ชาวอิสราเอลเริ่มบ่นอย่างขมขื่น **๑๑** ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยินและโกรธ พระองค์จึงส่งไฟลงมาเผา ผลาญอยู่ท่ามกลางพวกเขา และไฟ นั้นได้เผาบริเวณแถวๆริมค่ายหายไปส่วนหนึ่ง ^๒ พวกประชาชนต่างร้องขอความช่วยเหลือกับโมเสส โมเสสได้อธิษฐานกับพระยาห์เวห์และไฟก็ดับลง ^๓ เขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าทาเบราห์ ^๔ เพราะไฟจากพระยาห์เวห์ได้เผาผลาญอยู่ท่ามกลางพวกเขา

พวกผู้นำอาวูโสเจ็ดสิบคน

^๕ พวกที่ชอกช้อปัญหา ^๖อยากได้อาหารที่ดีกว่านี้ และชาวอิสราเอลเองร้องไห้คร่ำครวญอีกครั้ง พวกเขาพูดว่า “ใครจะให้เนื้อเรากิน ^๗ เราคิดถึงเนื้อปลาที่เราได้กินในอียิปต์ ไม่ต้องจ่ายอะไรเลย ยังมีแตงกวา แตงโม ต้น

หอม หัวหอมและกระเทียม ^๘ แต่ตอนนี้ชีวิตของเราช่างแห้งแล้งเสียเหลือเกิน ไม่มีอะไรเลย นอกจากมานา นี้” ^๙ (มานามีลักษณะเหมือนเมล็ดผักชี มีสีเหมือนยางไม้ ^{๑๐} ผู้คนจะไปเก็บรวบรวมมันและนำไปบดด้วยไม้หินหรือตำด้วยครกและต้มในหม้อและทำเป็นแผ่นขนมปัง รสชาติเหมือนกบขนมปังแผ่นที่อบกับน้ำมัน ^{๑๑} ตอนกลางคืน เมื่อนำค้างตกในค่าย มานาจะตกลงมาพร้อมๆกับน้ำค้างนั้น)

^{๑๒} ผู้คนในแต่ละตระกูล ต่างพากันยืนอยู่หน้าเต็นท์ของตัวเอง ร้องไห้คร่ำครวญกัน โมเสสได้ยินเสียง นั้น พระยาห์เวห์โกรธ และโมเสสก็ไม่พอใจ ^{๑๓} โมเสสถามพระยาห์เวห์ว่า “ทำไมพระองค์ถึงทำให้เกิดปัญหาพวกนี้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ทำไมพระองค์ไม่ชอบข้าพเจ้า ถึงได้ให้ข้าพเจ้าต้องแบกภาระของคนพวกนี้ทั้งหมด ^{๑๔} ข้าพเจ้าตั้งท้องพวกนี้มาหรือ ข้าพเจ้าคลอดพวกนี้มาหรือ พระองค์ถึงได้พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘อุ้มพวก เขาไว้แนบอกเหมือนคนเลี้ยงที่อุ้มเด็กทารกไว้’ เพื่อนำพวกเขาไปยังดินแดนทีพระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ^{๑๕} เมื่อพวกเขา มาร้องคร่ำครวญต่อหน้าข้าพเจ้า พูดว่า ‘ให้เนื้อ สัตว์พวก เรากินหน่อย’ แล้วข้าพเจ้าจะไปหาเนื้อ สัตว์จากที่ไหนมาให้คนพวกนี้ ^{๑๖} ถ้าข้าพเจ้าคนเดียว ไม่สามารถแบกคนเหล่านี้ ได้ทั้งหมดหรอก มันมากเกินไปสำหรับข้าพเจ้า ^{๑๗} ถ้าพระองค์จะทำอย่างนี้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเลยดีกว่า ถ้าพระองค์พอใจข้าพเจ้า ก็ให้ข้าพเจ้าตายไปดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจอกับปัญหาพวกนี้อีกต่อไป”

^{๑๘} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปรวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาให้เราเจ็ดสิบคน เอาคนที่เจ้ารู้ว่าเป็นผู้อาวุโส และผู้นำของประชาชน แล้วพาพวกเขามาที่เต็นท์นัดพบ และให้พวกเขา ยืนอยู่ที่นั่นกับเจ้า ^{๑๙} แล้วเราจะลงมาและพูดกับเจ้าที่นั่น พระวิญญาณที่อยู่กับเจ้านี้ เราจะเอาส่วนหนึ่งไปให้กับพวกเขา พวกเขาจะช่วยแบกภาระ

* ๑๐:๓๒ กลับมามีเถิด อาจจะแปลได้อีกว่า “พักผ่อนเถิด”
† ๑๑:๓ ทาเบราห์ ชื่อนี้หมายถึงการเผาไหม้
‡ ๑๑:๕ พวกที่ชอกช้อปัญหา คนกลุ่มนี้อาจหมายถึงชาวต่างชาติที่อยู่ร่วมกับชาวอิสราเอลเมื่อครั้งออกจากแผ่นดินอียิปต์

ของประชาชนกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ไม่ต้องแบกคนเดียว

^{๑๘}ให้บอกกับประชาชนว่า “ข้าระตุ้ของเจ้าให้บริสุทธิสำหรับวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้เจ้าจะได้กินเนื้อ เพราะเจ้าได้ร้องคร่ำครวญต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ว่า “ใครจะเอาเนื้อมาให้พวก เรากิน อยู่ที่ยิปต์ดีกว่านี้เยอะเลย” พระยาร์เวห์จะให้เนื้อกับพวกท่าน และพวกท่านจะได้กินมัน ^{๑๙}ท่านจะไม่ได้กินแคว้นสองวันหรือห้าวัน หรือสิบวันหรือยี่สิบวันเท่านั้น ^{๒๐}แต่ท่านจะได้กินตลอดทั้ง เดือนจนมันทะลักออกมาทางจมูก ท่านจะกินจนขยะแขยงไปเลย มันจะเป็นอย่างนี้ เพราะท่านปฏิเสธพระ ยาร์เวห์ที่อยู่ท่ามกลางท่าน และมาร้องคร่ำครวญต่อ หน้าพระองค์ว่า “ทำไมเราถึงต้องออกมาจากอียิปต์กัน””

^{๒๑}โมเสสพูดว่า “มีทหารเดินเท้าตั้งหกแสนคนอยู่กับข้าพเจ้าที่นี่ แต่พระองค์ยังพูดว่า ‘เราจะให้เนื้อ สัตว์กับพวก เขากินกันทั้งเดือน’ ^{๒๒}ถึงฆ่าแกะและวัวหมดทั้งฝูง ก็ยังไม่พอให้พวก เขากินเลย ถึงจับปลามาหมดทะเล ก็ยังไม่พอเลี้ยงพวกเขาเลย”

^{๒๓}พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าคิดว่ามือของพระยาร์เวห์สั้นไปหรือยังไ้ เดียวเจ้าจะได้เห็นว่าสิ่งที่เราพูดนั้นจะเกิด ขึ้นกับ เจ้าใหม่”

^{๒๔}โมเสสออกไปบอกกับประชาชนว่าพระยาร์เวห์พูดอะไร โมเสสได้รวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาเจ็ดสิบคน โมเสสให้พวกเขา มายืนอยู่รอบๆเต็นท์ ^{๒๕}แล้วพระยาร์เวห์ได้ลงมาในเมฆ และพูดกับโมเสส พระองค์เอาวิญญานบางส่วนที่อยู่กับโมเสส ไปใส่ไว้ในผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคนนั้น เมื่อพระวิญญานเข้าไปอยู่ในตัวพวกเขา พวกเขา ก็ตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี ^{๒๖}แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่เคยทำอย่างนั้นอีกเลย

^{๒๖}ยังมีผู้อาวุโสสองคนที่ไม่ได้มา แต่ยังคงอยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดา ด อีกคนชื่อ

เม ดาด พระ วิญญานก็เข้าไปอยู่ในตัวพวกเขา พวกเขา ก็อยู่ในกลุ่มของผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคน นั้นด้วย แต่พวกเขาไม่ได้ไปที่เต็นท์ดังนั้น พวกเขาจึงตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดีอยู่ในค่าย ^{๒๗}ชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งออกมาบอกกับโมเสสว่า “เอลดา ดและเม ดาดกำลังตะโกนพระคำด้วยความยินดีอยู่ในค่าย”

^{๒๘}โยชูวา ลูกชายของนูน พุดกับโมเสสว่า “โมเสส นายท่าน หยุดพวกเขาเถิด” โยชูวา เป็นผู้ช่วยของโมเสสตั้งแต่โยชูวายังเป็นหนุ่ม †

^{๒๙}แต่โมเสสพูดกับโยชูวาว่า “อิจฉาแทนเราหรือ เราอยากจะให้คนของพระ ยาร์เวห์ทุกคนตะโกนพระ คำออกมาด้วยความยินดี เราอยากให้พระ ยาร์เวห์ใส่พระ วิญญานลงในตัวพวกเขา” ^{๓๐}แล้วโมเสสและผู้อาวุโสของอิสราเอลก็กลับเข้าค่าย

หกคุ่มมาถึง

^{๓๑}มีลมพัดมาจากพระ ยาร์เวห์ และได้พาเอาหกคุ่มมาจากทะเลมาตกกระจัดกระจาย อยู่รอบค่าย มีหกคุ่มมากมายทั่วทุกทิศ มีระยะทางยาวเท่ากับคนเดินหนึ่งวัน และมีนตกทับถมกันสูงถึงสองศอก ^{๓๒}ผู้คนต่างออกไปเก็บหกคุ่มพวกนั้นตลอดทั้งวันทั้งคืนไปจน กระทั่งถึงอีกวันหนึ่งเต็มๆ พวก เขาเก็บได้อย่างน้อยคนละสอง พันสอง ร้อยลิตร ^{๓๓}พวกเขาตากหกคุ่มไปทั่วค่าย

^{๓๓}ในระหว่างที่เนื้อยังอยู่ระหว่างพิน ยังไม่ทันก่ดกินกันเลย พระยาร์เวห์ก็โรครพวก เขา พระองค์ทำให้พวกเขาเป็นโรครระบาดอย่างร้ายแรง ^{๓๔}พวกเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า ชิบโรท-หัทธาอาวาร์ ^{๓๕}เพราะที่นั่นพวกเขาได้ฝัง ศพของคนทีกระหายอยากกินเนื้อสัตว์

* ๑๑:๒๕ ตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี ปกติจะหมายถึง “พูดแทนพระเจ้า” แต่ในที่นี้ น่าจะหมายความว่า “พระวิญญานได้เข้าควบคุมคนเหล่านั้นด้วยวิธิพิเศษ”

† ๑๑:๒๘ ตั้งแต่โยชูวายังเป็นหนุ่ม คำนี้อาจจะแปลว่า “เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเลือกมา”

‡ ๑๑:๓๑ สองศอก หรือ ๑ เมตร

¶ ๑๑:๓๒ สองพันสองร้อยลิตร หรือ ๑๐ โยเมอร์

§ ๑๑:๓๕ ชิบโรท-หัทธาอาวาร์ หมายถึงหลุมฝังศพของความกระหายอยาก

^{๓๕}ประชาชนนอกเดิน ทางจากซิป โรท-หัทธาอาวาห์ไปถึงฮาเซโรท และพวกเขาที่พักอยู่ที่นั่น

มิเรียมและอาโรนบ่นเกี่ยวกับโมเสส

๑๒ ^๑มิ เรียมและอา โรนพูดต่อ ต้านโมเสส เพราะผู้หญิงชาวเอธิโอเปียที่โมเสสแต่งงานด้วย และโมเสสก็แต่งงานกับผู้ หญิงชาวเอธิโอเปียนั้นจริง ^๒พวกเขาพูดว่า “พระ ยาร์เวห์พูดผ่านโมเสสคนเดียวหรือยัง ไง พระองค์พูดผ่านเราด้วยไม่ใช่หรือ” พระ ยาร์เวห์ได้ยินที่เขาพูด ^๓โมเสสเป็นคนที่ถ่อมตัวมาก ถ่อมกว่าใครๆในโลกนี้ ^๔ในทันใด นั่นเอง พระยาร์เวห์พูดกับโมเสส อา โรนและมิ เรียมว่า “พวก เจ้าทั้ง สามคน ออกมาที่เต็นท์นัดพบ”

พวกเขาทั้ง สามคนได้ออกมาที่เต็นท์ ^๕พระ ยาร์เวห์ลงมาในเสามาเมฆ และมาหยุดอยู่ที่ทาง เข้าเต็นท์ แล้วพระองค์ก็ร้องเรียก ว่า “อาโรนและมิ เรียม” ทั้ง สองคนออกมา ^๖พระองค์พูดว่า “ฟังเราให้ดี ตอนนี้มีผู้พูด แทนพระเจ้าท่ามกลางเจ้า เรา ยาร์เวห์ จะแสดงตัวของเรากับเขาเห็นในนิมิต เรา จะพูดกับเขาในความ ผัน ^๗แต่สำหรับโมเสส ผู้รับ ใช้ของเรา มันไม่ได้เป็นอย่าง นั้น เรา ผ่ากทั้งคร้ว เรือนของเราไว้กับเขา ^๘เวลาเราพูดกับเขา เราได้พูดกับเขาต่อหน้า และบอก เขาชัดเจนถึงสิ่งที่เราจะให้เขาทำ ไม่ต้องใช้เรื่อง เล่าต่างๆที่มีความหมายแอบแฝงอยู่ และเขาสามารถมอง เห็นรูป ลักษณ์ของพระ ยาร์เวห์ได้โดยตรง พวกเจ้ากล้าดียิ่งไปถึงได้ มาพูดต่อต้านโมเสสผู้รับใช้ของเรา”

^๙พระยาร์เวห์โกรธพวกเขา และพระองค์ ก็จากไป ^{๑๐}เมื่อเมฆลอยไปจากเต็นท์ ก็ มีเกร็ดขาวๆเหมือนหิมะไหลขึ้นมาจากตาม ผิวหนังของมิ เรียม เมื่ออา โรนหันมาที่มิ เรียม ก็เห็นเกร็ดสีขาวบนตัวนาง

^{๑๑}อาโรนจึงพูดกับโมเสสว่า “เจ้านายของเรา อย่าได้ลงโทษพวก เราเลย ที่เราได้ทำบาปไป ^{๑๒}ขอย่าให้นางเป็นเหมือนเด็กที่ตายตอนคลอดแล้วเนื้อแห้งไปครึ่งหนึ่งเลย”

^{๑๓}โมเสสร้องขอต่อพระยาร์เวห์ “พระเจ้า ขอได้โปรดช่วยรักษานางด้วยเถิด”

^{๑๔}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ถ้าพ่อ ของนางถูกนำลายใส่หน้านาง นางจะรู้สึก อับอายไปถึงเจ็ดวันไซ้ใหม่ ถ้าอย่างนั้นให้ใส่นางออกไปอยู่นอกค่ายเจ็ด วัน หลังจากนั้น ก็ให้นำนางกลับมาได้”

^{๑๕}พวก เขาจึงนำตัวมิ เรียมออกไปนอกรั้วค่ายเป็นเวลาเจ็ด วันและประชาชนก็ไม่ได้เดินทางต่อ รอจนนำมิ เรียมกลับมา ^{๑๖}หลังจากนั้นประชาชนก็ออกจากฮาเซโรท และไปตั้งค่ายที่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งปาราน

เหล่าผู้สอดแนมไปคานาอัน

(ฉธบ. ๑:๑๙-๓๓)

๑๓ ^๑พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ส่งคนของเจ้าออกไปสำรวจแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่เราจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล พวก เจ้าต้องส่งผู้นำคนหนึ่งของแต่ละเผ่าเข้าไป”

^๓โมเสสจึงส่งพวก นี้ไปจากที่เปล่า เปลี่ยวแห่งแล้งปาราน ตามคำสั่งของพระยาร์เวห์ ทุก คนล้วนเป็นผู้นำของประชาชนชาวอิสราเอล ^๔ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของพวกเขาคือ ชัมมูเอลลูกชายศักเกอร์ จากเผ่าของรูเบน ^๕ชาฟัทลูกชายโฮรี จากเผ่าของสิเมโอน ^๖คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ จากเผ่าของยูดาห์ ^๗อิกาลลูกชายโยเซฟ จากเผ่าของอิสสาคาร์ ^๘โฮเซยาลูกชายนูน จากเผ่าของเอฟราอิม ^๙ปัลที่ลูกชายราฟ จากเผ่าของเบนยามิน ^{๑๐}กัตเดยาลูกชายโสตี จากเผ่าของเศบูลุน ^{๑๑}กัตดีลูกชายสุสตี จากเผ่าของโยเซฟ ซึ่งมาจากเผ่าของมนัสเสห์ ^{๑๒}อัมมีเอลลูกชายเกมัลลี จากเผ่าของดาน ^{๑๓}เสธูร์ลูกชายมีคาเอล จากเผ่าของอาเซอร์ ^{๑๔}นาบีลูกชายโวฟสี จากเผ่าของนัฟทาลี ^{๑๕}เกอูเอลลูกชายมาคี จากเผ่าของกาต ^{๑๖}ทั้งหมด นั้นเป็นรายชื่อของคนที่ไม่เสสส่งออกไปสอดแนม ^{๑๗}แผ่นดินนั้น (โมเสสได้เปลี่ยนชื่อโฮเซยาลูกชายของนูนเป็นโยชูวา t)

* ๑๓:๑๖ สอดแนม แอบสืบความลับหรือสำรวจจุดกำลังฝ่ายตรงข้าม

† ๑๓:๑๖ โยชูวา แปลว่า “พระยาร์เวห์ช่วยให้อุด” ในสำเนาพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีกใช้คำว่า “เยชู” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ มัทธิว ๑:๒๑

^{๑๗}ตอนที่โมเสสกำลังจะส่งพวก เขาไปสำรวจดินแดนคานาอัน โมเสสพูดว่า “ไปที่เนเกบและขึ้นไปทีแกบเนิน เขา นั้น ^{๑๘}ไปดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร ให้ดูว่าคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นแข็งแรงหรืออ่อนแอ ให้ดูว่าพวกเขามีจำนวนมากหรือน้อย ^{๑๙}ให้ดูว่าแผ่นดินที่พวก เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร ดีหรือไม่ดี ให้ดูว่าเมืองที่พวก เขาอยู่นั้นเปิดโล่งหรือมีกำแพงล้อม รอบ ^{๒๐}ให้ดูว่าแผ่นดินนั้นอุดมสมบูรณ์หรือผิ ดเคือง และให้ดูว่ามีต้นไม้หรือเปล้า พยายามเอาผลไม้จากดินแดนนั้นกลับมาด้วย” (ช่วงนี้เป็นหน้าอุ้งนูกพอดี)

^{๒๑}พวก เขาจึงไปสำรวจดินแดน นั้น จากที่เปล้า เปลี้ยวแห่ง แล้งคินถึงเรโอบและเลโบ ฮามัท ^{๒๒}พวก เขาขึ้นไปทีเนเกบและมาถึงเมืองเฮโบ รน ซึ่งมีตระกูลของอาหิมาน เซซัยและทัลมัย ลูกหลานของอานาคอยู่ที่ นั้น (เมืองเฮโบ รนสร้างก่อนเมืองโคอันในประเทศอียิปต์อยู่เจ็ด ปี) ^{๒๓}แล้วพวก เขาก็มาถึงหุบเขาเอชโคลล์ พวก เขาได้ตัดอุ้งนูกพร้อมกิ่งมาพวงหนึ่ง แล้วเอาคานสอดหามกันมาสองคน พวก เขาแบกมะเดื่อและทับทิมมาด้วย ^{๒๔}พวก เขาเรียกสถานที่นั้นว่าหุบเขาเอชโคลล์ เพราะมันเป็นสถานที่ที่ชาวอิสราเอลไปตัดเอาอุ้งนูกนั้นมา

^{๒๕}หลัง จากสำรวจดินแดนนั้นได้สี่ สิบวัน พวก เขาก็กลับมาที่ค่าย ^{๒๖}พวก เขามาหาโมเสส อาโรนและชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดในที่เปล้าเปลี้ยวแห่งแล้งปาราน ที่เคเดช แล้วพวกเขาได้รายงานให้โมเสส อาโรนรวมทั้งคนในชุมชนฟัง พวกเขาได้เอาผลไม้ที่เก็บมาได้มาให้ดู ^{๒๗}พวก เขาบอกโมเสสว่า “พวก เราได้เข้าไปในแผ่นดิน ที่ท่านได้ส่งพวก เราไปมาแล้ว มันเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ + และนี่คือผลไม้ของมัน ^{๒๘}แต่ประชาชนที่อยู่ ที่นั่นแข็งแรง เมืองต่างๆก็มี

กำแพงขนาดใหญ่ล้อม รอบ พวก เรายังเห็นชาวอานาค ^{๒๙}ที่นั่นด้วย ชาวอามาเลคอาศัยอยู่ในแผ่นดินเนเกบ ชาวฮิตไตต์ ชาวเยบุส และชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่ตามแถบเนิน เขา ส่วนชาวคานาอันอาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลและริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน”

^{๓๐}คาเลบบอกให้ประชาชนที่อยู่ใกล้โมเสสเงียบ และเขาก็พูดว่า “เราควรจะบุกขึ้นไปยึดเอาแผ่นดิน นั้นมาเป็นของเรา เพราะเราจะชนะมันแน่”

^{๓๑}แต่คนอื่นที่ขึ้นไปกับคาเลบด้วยพูดว่า “พวก เราสู้พวก มันไม่ได้แน่ เพราะพวกมันแข็งแรงกว่าเรามาก” ^{๓๒}พวก นี้เอาแต่ข่าวร้ายมารายงานให้ประชาชนอิสราเอลฟังเกี่ยวกับแผ่นดินที่พวก เขาไปสำรวจมา นั้น พวก เขาพูดว่า “แผ่นดินที่พวกเราไปสำรวจมานั้น เป็นแผ่นดินที่กินคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น + แถบคนที่เราเห็นที่นั่น ก็ตัวใหญ่เท่ายักษ์ ^{๓๓}พวก เราเห็นชาวเนฟิล ^๓ที่นั่นด้วย (ลูกหลานของอานาคก็มาจากเนฟิล) พวก เรา รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นต๊กแตน และพวก เขาก็เห็นเราเหมือนต๊กแตนด้วย”

ประชาชนเริ่มบ่นอีกครั้ง

๑๔ ^๑พวกประชาชนต่างให้ ร้องเสียงดังและในคืน นั้นพวก เขาก็ร้อง ห่มร้องให้กัน ^๒ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด บ่นต่อว่าโมเสสและอาโรน พวก เขาทั้งหมดพูดกับโมเสสและอาโรนว่า “น่าจะปล่อยให้พวก เราตายในแผ่นดิน อียิปต์หรือไม่ ก็ทิ้งให้พวก เราตายในที่เปล้า เปลี้ยวแห่ง แล้ง นี้ ^๓พระยาห์เวห์พาพวก เรามาที่แผ่นดินนี้ เพื่อมาล้มตายด้วยดาบทำไม้กัน แล้วเมียและลูกๆของพวก เราก็จะถูกจับไป อย่าง นี้พวก เรากลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ”

* ๑๓:๒๓ **เอชโคลล์** คำนี้ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “พวงอุ้งนูก”

+ ๑๓:๒๗ **ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์** หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่”

‡ ๑๓:๒๘ **ชาวอานาค** คนเหล่านี้มีชื่อเสียงในด้านการเป็นนักรบที่ตัวใหญ่และมีพลังมาก

¶ ๑๓:๓๒ **กินคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น** อาจเป็นการพูดแสดงถึงความไม่ปลอดภัยของดินแดนนั้น ซึ่งก็คือสงครามระหว่างคนในแผ่นดินนั้นหรือระหว่างคนในแผ่นดินกับชนชาติอื่น

§ ๑๓:๓๓ **ชาวเนฟิล** ครอบครัวที่มีชื่อเสียงในการเป็นนักต่อสู้ที่ตัวใหญ่และมีพลังมาก (ดูปฐมกาล ๖:๒๔)

“พวก เขาพูดกันว่า “ให้พวก เราเลือก หัวหนาคคนใหม่ มานำพวก เรากลับไปอียิปต์ กันดีกว่า”

“โมเสสและอาโรนก็ลงกับพื้น ต่อ หน้า ชาวอิสราเอลที่ชุมนุมกันอยู่ที่ นั้น ^๖โยชูวา ลูกชายของนูนและคาเลบลูกชายยง ฟูน เนห์ สองคนนี้ได้ไปสำรวจดินแดนแห่งนั้น ด้วย ทั้ง สองคนก็โกรธจิก เสื้อผ้า ของตน ออก ^๗ทั้ง สองพูดกับชาวอิสราเอลที่ชุมนุม กันอยู่ว่า “แผ่นดินที่พวกเราเดินทางเข้าไป สำรวจนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีมากจริงๆ ^๘ถ้าพระ ยาร์เวห์พอใจพวกเรา พระองค์จะนำพวกเรา เข้าในแผ่นดิน นั้น และพระองค์จะยกแผ่นดิน นั้นให้กับพวก เรา เป็นแผ่นดิน ที่อุดม สมบูรณ์ ^๙ดังนั้น อย่าได้กับฏต่อพระยาร์เวห์ เลย และไม่ต้อกลัวคนในแผ่นดินนั้นด้วย เพราะพวกมันเป็นเหยื่อของพวกเรา และสิ่ง ที่ป้องกันพวกมันก็ไม่มีแล้ว แต่พระยาร์เวห์ อยู่กับพวกเรา อย่างกลัวพวกมันเลย”

^{๑๐}คนที่ชุมนุมกันนั้นขู่ว่าจะเอาหินขว้าง เขาทั้ง สอง แล้วรัศมีของพระ ยาร์เวห์ ก็ ปรากฏขึ้นที่เต็นท์นั้น ดพบ ต่อ หน้าชาว อิสราเอลทั้งหมด ^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับ โมเสสว่า “พวก นี้จะดูหมิ่นเราไปอีกนานแค้ ไหน พวก เขาจะไม่ไว้ใจเราไปอีกนานแค้ ไหน ทั้งๆที่เราได้แสดงการอัสจรรย์มากมาย ให้พวก เขาเห็นแล้ว ^{๑๒}เราจะให้เกิดโรค ระบาดร้าย แรงกับพวก เขาและเราจะทำลาย พวกเขา และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่ง ใหญ่และเข้มแข็งกว่าคนพวกนี้”

^{๑๓}โมเสสพูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “ถ้า พระองค์ทำอย่าง นี้ ชาวอียิปต์จะได้ยินเกี่ยว กับเรื่อง นี้ เพราะพระองค์ใช้ฤทธิ์อำนาจของ พระองค์นำประชาชนเหล่า นี้ออกมาจาก ท่ามกลางพวก เขา ^{๑๔}ชาวอียิปต์จะบอก กับคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน นี้ พวก เขาก็ รู้อยู่แล้วว่าพระองค์ พระ ยาร์เวห์ ได้อยู่ ท่ามกลางคนพวก นี้ และรู้จักว่าพระองค์ พระ ยาร์เวห์ได้ปรากฏให้คนพวก นี้เห็นด้วย ตาเปล่า พวก เขารู้ว่าเมฆของพระองค์อยู่ เหนือคนพวก นี้ พวก เขาก็รู้ว่าในเวลากลางวัน พระองค์นำหน้าคนพวก นี้ในเสาเมฆ ส่วนในเวลากลางคืนพระองค์นำหน้าคน พวก นี้ในเสาไฟ ^{๑๕}ถ้าพระองค์ฆ่าคนพวก นี้

ทั้งหมด ชนชาติทั้ง หลายที่ได้ยินเกี่ยว กับ พระองค์ก็จะพูดกันว่า ^{๑๖}“เป็นเพราะพระ ยาร์เวห์ไม่สามารถนำคนพวก นี้เข้าไปใน แผ่น ดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวก เขา พระองค์จึงฆ่าพวก เขาเสียในทีเปล่า เปลียว แห่งแล้ง”

^{๑๗}ต่อนี้ขอ ให้ฤทธิ์อำนาจของพระ ยาร์เวห์ยิ่ง ใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้พูด ไว้ ^{๑๘}พระองค์พูดว่า ‘เรา ยาร์เวห์โกรธซ้ำ แต่เรารักความ รักยิ่ง ใหญ่ เรารักให้กับคนที่ ทำบาปและแหกกฎ แต่เราจะไม่เว้นโทษให้ ทั้งหมด เราจะลงโทษคนพวกนั้น รวมทั้งลูก หลาน หลาน ของเขาด้วย สำหรับความ ผิด บาปที่พวกเขาทำนั้น’ ^{๑๙}ดังนั้น ได้โปรดให้ อภัยบาปของคนพวกนี้ ด้วยความ รักอันยิ่ง ใหญ่ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ได้ อภัยให้กับพวกเขาตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออก จากอียิปต์มาจนถึงเดี๋ยวนี้”

^{๒๐}พระ ยาร์เวห์พูดว่า “เราจะอภัยให้ ตามที่เจ้าขอ ^{๒๑}เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน และโลกทั้ง ไบ นี้ปกคลุมด้วยรัศมีของพระ ยาร์เวห์ทุกอย่างแน่นอนขนาดไหน ก็ให้แน่ใจ ขนาด นั้นเลยว่า เราสัญญาว่า ^{๒๒}คนพวกนี้ ทั้งหมดที่ได้เห็นรัศมีของเราและเหตุการณ์ อันมหัศจรรย์ของเรา ที่เราได้ทำในอียิปต์ และในทีเปล่า เปลียวแห่ง แล้ง และได้ลองดี กับเราถึงสิบ ครั้งและไม่เชื่อ ฟังเรา ^{๒๓}คน พวก นี้ทั้งหมดจะไม่ได้เห็นแผ่นดิน ที่เราได้ สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวก เขา รวมทั้ง คนพวก นั้นทุกคนที่ไม่เคารพยำเกรงเรา จะ ไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน นั้นด้วย ^{๒๔}แต่เพราะ คา เลบลูกผู้รับ ใช้เรา คิดแตก ต่างจากคนพวก นั้น และติดตามเราทุกอย่าง เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ที่เขาเคยเข้าไปแล้ว และลูก หลานของเขาที่จะได้ครอบครองแผ่นดิน นั้น ^{๒๕}ชาวอามาลูคและชาวคานาอันอาศัยอยู่ใน หุบเขา ดังนั้นในวันพรุ่ง นี้ ให้เดินทางกลับ เข้าไปในทีเปล่า เปลียวแห่ง แล้ง โดยใช้เส้นทางที่มุ่งสู่ทะเลแดง”

พระยาร์เวห์ลงโทษประชาชน

^{๒๖}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรน ว่า ^{๒๗}“โอ้พวกชั่ว ชั่ว นี้จะบ่นต่อว่าเราไปอีก นานแค้ ไหน เราได้ยินเสียงบ่นของพวกชาว

* ๑๔:๖ **ฉีกเสื้อผ้า** เป็นวิธีที่พวกเขาแสดงความโกรธ

อิสราเอลที่ป็นต่อว่าเรา ^{๒๘}ให้บอกพวกมันว่า ‘พระยาห์เวห์บอกว่า “เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะทำกับเจ้าเหมือนกับที่เจ้าได้ป็นใส่หูเรา ^{๒๙}พวกเจ้าจะตายในที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง แล้งนี้ ^{๓๐}พวกเจ้าทุกคนที่ได้ป็นไว้แล้ว ทุก คนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ได้ป็นต่อว่าเรา ^{๓๑}เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน ที่เราได้สัญญาไว้ว่าจะให้เจ้าเข้าไปอยู่ ยกเว้นคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์และโยชูวา ลูกชายของนูน ^{๓๒}และลูกๆของเจ้าที่เจ้าบอกว่าจะถูกจับตัวไป เราจะพาพวก เขาเข้าไปในแผ่นดิน นั้น และพวก เขาจะรู้จักแผ่นดิน ที่พวก เจ้าปฏิเสศ ^{๓๓}แต่พวก เจ้าจะต้องตายอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้งนี้ ^{๓๔}ลูกๆของพวก เจ้าจะเป็นคนเลี้ยงแกะใน ที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้งเป็นเวลาสี่สิบปี พวก เขาจะต้องทนทุกข์ ทรมานเพราะความไม่ซื่อสัตย์ของพวก เจ้า จนกว่าพวก เจ้าจะตายกันหมดในที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง แล้ง ^{๓๕}พวก เจ้าจะต้องทน ทุกข์เพราะบาปของพวก เจ้า เป็นเวลาสี่สิบปี ซึ่งเท่ากับจำนวนสี่สิบวันที่พวก เจ้าเข้าไปสำรวจแผ่นดิน นั้น หนึ่งปีต่อ หูหนึ่งวัน แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าเมื่อเราขัดขวางเจ้า นั้น มันจะเป็นอย่างไร” *

^{๓๕}เรา ยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้วว่า เราจะทำ อย่าง นี้กับไอ้ พวกชั่ว ชั่ว นี้ทุก คน ที่ได้มา ชุมหมุมกันต่อ ต้านเรา พวก มันทุก คนจะต้อง ตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้”

^{๓๖}พวกผู้ชายที่โมเสสส่งเข้าไปสำรวจแผ่นดิน นั้น ได้กลับมา และรายงานเกี่ยวกับแผ่นดิน นั้นอย่างเสียหายๆทำให้ผู้คนทั้งหมดป็น ต่อว่าพระ ยาห์เวห์ ^{๓๗}พระ ยาห์เวห์ได้ทำให้ ผู้ชายพวกนี้ที่ได้รายงานเกี่ยวกับแผ่นดินนั้น อย่างเสียหายๆตายหมดด้วยโรค ระบาด ^{๓๘}ผู้ชายทั้งหมดที่เข้าไปสำรวจแผ่นดิน นั้น มีแต่โยชูวา ลูกชายของนูนและคาเลบ ลูกชายเยฟุนเนห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

ประชาชนพยายามบุกเข้าคานาอัน

(ฉธบ. ๑:๔๑-๔๖)

^{๓๙}เมื่อโมเสสบอกเรื่อง นี้กับชาวอิสราเอล ทุก คน พวก เขาเศร้าโศกเสียใจมาก ^{๔๐}วัน

ต่อมา พวก เขาตื่นแต่เช้าตรู่ และเริ่มตรงไป ที่ยอด เนินเขา นั้น พวก เขาพูดว่า “เราอยู่ที่นี่แล้ว พวก เราจะขึ้นไปยังสถาน ที่ที่พระ ยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ เพราะพวก เราได้ทำ บาปไปแล้ว”

^{๔๑}โมเสสจึงพูดว่า “ตอนนี้ทำไมพวก ท่าน ถึงขัดคำสั่งของพระยาห์เวห์ มันจะไม่สำเร็จ หรือ ^{๔๒}อย่าขึ้นไปเลย พวก ท่านจะได้ไม่ ถูกฟาด ฟันจนพ่าย แพ้ต่อ หน้าศัตรู เพราะ พระ ยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ที่ท่ามกลางพวก ท่าน ^{๔๓}เพราะพวก ชาวอามาเลคและชาวคานาอัน จะต่อสู้กับท่านที่ นั้น และพวก ท่านจะถูกฆ่า ฟันล้ม ลง เพราะพวก ท่านได้หันไปจากพระ ยาห์เวห์ และพระ ยาห์เวห์ก็จะไม่อยู่กับพวก ท่าน”

^{๔๔}แต่พวก เขายังคงตั้ง ตั้ง ขึ้นไปบนยอด เนินเขา นั้น แม้ว่าหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ข้อ ตกลง ของพระ ยาห์เวห์ และโมเสสยังไม่ได้ออก ไปจากค่าย ^{๔๕}ชาวอามาเลค และชาวคานาอันที่อาศัยอยู่แถบ เนิน เขา นั้นต่างกรูกันลง มา และเข้าโจมตีพวก ชาวอิสราเอลจนแตก กระเจิงไปถึงโฮรมาห์

กฎเกี่ยวกับการถวาย

๑๕ ^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้บอกกับคนอิสราเอลว่า เมื่อ เจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะไปอาศัยอยู่ เป็น แผ่น ดินที่เรายกให้กับเจ้า นั้น ^๓เจ้าต้องเอา ของ ถวายที่มาจากฝูงวัวหรือฝูงแกะมาถวาย พระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะป็นเครื่องเผาบูชา หรือ เครื่องสัตวบูชาต่างๆที่เอามาแกับน หรือป็น เครื่องบูชาที่สมัครใจเอามาเอง หรือเอามา ตอนมีงานเทศกาลต่างๆตามปกติ เพื่อป็น ของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ^๔คนที่ถวายเครื่องบูชาให้กับพระ ยาห์เวห์ จะต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือ

* ๑๔:๓๕ เมื่อเรา ... เป็นอย่างไร หรืออาจจะแปลได้ว่า “เมื่อเจ้าขัดขวางเรา นั้น มันจะเป็นอย่างไร”

แบ่งอย่างตีสองลิตร *ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตร †

‡เจ้าต้องถวายเหล่า อ่องหนึ่งลิตรเป็นเครื่องตีมบูชาด้วย พร้อมกับเครื่องเผาบูชา และเครื่องสวดบูชา เหล่า อ่องหนึ่งลิตรสำหรับแกะหนึ่งตัว

๖หรือในกรณีที่เป็นแกะตัวผู้ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือแบ่งอย่างตีสี่ลิตรครึ่ง †ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตร ๗และเจ้าต้องถวายเหล่า อ่องหนึ่งลิตรเป็นเครื่องตีมบูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์

๘เมื่อเจ้าถวายวัวรุ่นตัวหนึ่งจากฝูงเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสวดบูชาแก่นบนหรือเครื่องสังสรรค์บูชาต่อพระยาร์เวห์ ๙เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับวัวรุ่นตัวนั้นด้วย คือแบ่งอย่างตีหกสิบครึ่ง †ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตรครึ่ง ๑๐เจ้าต้องถวายเหล่าอ่องหนึ่งลิตรครึ่ง เป็นเครื่องตีมบูชา นี่จะเป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์ ๑๑วัวตัวผู้แต่ละตัว หรือแกะตัวผู้แต่ละตัว หรือแกะหรือแพะแต่ละตัวที่เอามาถวาย ต้องเตรียมอย่างนี้ทั้งหมด ๑๒ไม่ว่าเจ้าจะเอาสัตว์มาถวายเท่า ไหร่ก็ตาม เจ้าจะต้องทำอย่างนี้กับสัตว์แต่ละตัว ไม่ว่าจะมีมากแค่ไหนก็ตาม

๑๓ประชาชนชาวอิสราเอลจะต้องทำอย่างนั้น เมื่อถวายพวกของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์ ๑๔ต่อจากนี้ไป เมื่อชาวต่างชาติคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่กับพวก เจ้าอยากจะทำถวายพวกของขวัญ ที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์ เขาก็จะต้องทำเหมือนกับที่เจ้าทำ ๑๕มันจะมีแคกฎเดียวสำหรับเจ้าและคนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า กฎนี้จะใช้ตลอดไปตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลานของเจ้า เพราะในสายตาของพระยาร์เวห์ เจ้าและชาวต่างชาติก็เหมือนกัน ๑๖เจ้าและชาวต่างชาติที่อยู่อาศัยอยู่กับเจ้าจะใช้กฎและระเบียบเดียวกัน”

๑๗พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๘“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังนำเจ้าไป ๑๙และเมื่อเจ้ากินอาหารจากแผ่นดินนั้น เจ้าจะต้องถวายของขวัญให้กับพระยาร์เวห์ ๒๐แบ่งดิบก่อนแรกของเจ้า เจ้าต้องทำเป็นขนมปังถวายเป็นของขวัญ เจ้าต้องถวายเป็นเหมือนกับของขวัญที่มาจากลานนวดข้าว ๒๑เจ้าจะต้องถวายแบ่งดิบก่อนแรกเป็นของขวัญกับพระยาร์เวห์ ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน

๒๒ถ้าเจ้าทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้ทำตามคำสั่งทั้งหมดนี้ที่พระยาร์เวห์ได้บอกโมเสสไว้ ๒๓ทุกอย่างที่พระยาร์เวห์ได้สั่งเจ้าผ่านทางโมเสส ตั้งแต่วันนั้นที่พระองค์ได้ให้กฎพวกนี้กับเจ้าเป็นครั้งแรก เรื่อยมาตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลาน ๒๔แล้วถ้าชุมชนของพวกเขา เจ้าทำสิ่งนี้ไปโดยไม่ได้ตั้งใจแต่ทำไปเพราะไม่รู้ ทั้งชุมชนต้องนำวัวรุ่นจากฝูงวัวมาเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และเครื่องตีมบูชาตามที่กฎกำหนดไว้ และพวกเจ้าต้องนำแพะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

๒๕ด้วยวิธีนี้ นักบวชจะทำพิธีชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนชาวอิสราเอลทั้งชุมชน เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษ เพราะมันเป็นความผิดพลาด และพวกเขาก็นำเครื่องบูชาถวายเป็นของขวัญให้กับพระยาร์เวห์ และได้นำเครื่องบูชาชำระล้างของพวกเขา มาไว้ต่อหน้าพระยาร์เวห์ สำหรับความผิดพลาดของพวกเขา ๒๖ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งชุมชนและชาวต่างชาติที่อยู่ร่วมกับเจ้าก็จะได้รับรับการยกโทษ เพราะทุกคนมีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดพลาดนั้น

๒๗แต่ถ้าคนๆหนึ่งทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ คนๆนั้นต้องถวายแพะตัวเมียตัวหนึ่งอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ๒๘แล้วนักบวชจะทำพิธีชำระแทนบูชาแทนคนๆนั้น

* ๑๕:๔ สองลิตร หรือต้นฉบับคือ ๐.๑ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร

† ๑๕:๔ หนึ่งลิตร หรือในภาษาฮีบรูคือ ๐.๒๕ ฮิน ซึ่งหนักเท่ากับ ๐.๘ ลิตร

‡ ๑๕:๖ สี่ลิตรครึ่ง หรือต้นฉบับคือ ๐.๒ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๔.๔ ลิตร

§ ๑๕:๙ หกสิบครึ่ง หรือต้นฉบับเดิมคือ ๐.๓ เอฟาร์ห์ หรือเท่ากับ ๖.๖ ลิตร

¶ ๑๕:๙ หนึ่งลิตรครึ่ง หรือในภาษาเดิมคือ ๐.๕ ฮิน ซึ่งหนักเท่ากับ ๑.๖ ลิตร

ที่ทำให้ผิดโดยไม่ตั้งใจ นักบวชจะทำพิธีนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์แทนคนๆนั้น แล้วคนๆนั้น จะได้รับการยกโทษ^{๒๙} สำหรับประชาชนของอิสราเอลและชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับพวกเขา ก็ให้ใช้กฎเดียวกันเมื่อมีคนทำผิด^{๓๐} แต่คนที่ทำบาปโดยตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลเองหรือชาวต่าง ชาติ คนๆนั้น ได้ดู หมิ่นพระ ยาห์เวห์ เขาจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา^{๓๑} เพราะเขาดูหมิ่นคำ พุดของพระ ยาห์เวห์ และฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ คนๆนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชน เขาจะต้องถูกลงโทษ^{๓๒}”

คนที่ทำงานในวันหยุดทางศาสนา

^{๓๒} เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง พวกเขาพบชายคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันหยุดทางศาสนา^{๓๓} คนเหล่านั้นที่เจอเขาเก็บฟืนอยู่ ได้นำตัวเขามาหาโมเสส อาโรนและประชาชนทั้งหมด^{๓๔} พวกเขาควบคุมตัวชายคน นั้นไว้เพราะยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา

^{๓๕} พระ ยาห์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า “ชายคน นั้นต้องถูกฆ่า ประชาชนทั้งหมดต้องฆ่าเขาด้วยก้อนหินที่นอกค่าย”^{๓๖} ประชาชนจึงนำตัวชายคน นั้นออกไปนอกค่ายและเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

ผู้เตือนความจำ

^{๓๗} พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า^{๓๘} “ให้บอกคุณอิสราเอลว่า ให้พวกเขาทำฟูดไว้ที่ชาย เลื่อของพวก เขาตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลาน และพวก เขาต้องเอาเชือกสี ฟ้ำผูกบนฟูดทุกมุม^{๓๙} เจ้าจะมีฟูดพวก นี้ เพื่อพวกเขาจะได้เห็นมันและจดจำคำ สั่งของพระ ยาห์เวห์ทุกข้อ และทำตาม เพื่อพวกเขาจะได้ไม่กลายเป็นคนไม่สัตย์ ซื่อ เพราะไปทำตามใจและความ ออยากของตัวเอง^{๔๐} เจ้าจะได้จดจำและทำตามคำ สั่งของเราทุก ข้อ และเจ้าจะเป็นคนที่ถูกแยกออกมาสำหรับพระเจ้าของเจ้า^{๔๑} เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวก เจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อจะเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

ผู้นำบางคนเริ่มต่อต้านโมเสส

^๑ โคราห์ ดาธาน อาบีรัม และโอน ได้ต่อต้านโมเสส โคราห์เป็นลูกชายของอิสฮาร์ อิสฮาร์เป็นลูกชายของโคฮาท โคฮาทเป็นลูกชายของเลวี ส่วนดาธานและอาบีรัมเป็นลูกชายของเอ ลี อับ โอนเป็นลูกชายของเปเลท ดาธาน อาบีรัมและโอนเป็นลูกหลานของรูเบน พวกเขาได้พาคนหลายคน^๒ ลูกขึ้นต่อ ต้านโมเสส พวกเขารวบรวมคนได้สอง ร้อยห้า สิบลคนจากประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาคนสอง ร้อยห้า สิบลคน นี้เป็นผู้นำของชุมชน ที่ประชาชนเลือกขึ้นมา เป็นพวกคนที่มีชื่อเสียง^๓ พวกเขาพร้อมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน พวกเขาพูดกับโมเสสและอาโรนว่า “พวก ท่านหลง ตัว เองเกินไปแล้ว เพราะประชาชนทั้งหมดนี้ ทุกคนเป็นคนพิเศษของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา ทำไมท่านถึงต้องยกตัว เองขึ้นข่มประชาชนของพระ ยาห์เวห์ด้วย”

^๔ เมื่อโมเสสได้ยินอย่าง นั้น เขาก็ทรุดตัวกราบ ลงกับพื้น ดิน^๕ แล้วพูดกับโค ราห์และพรรค พวกของเขาว่า “พ่รุ้ง นี้เข้าพระ ยาห์เวห์จะทำให้ท่านรู้ว่าใครเป็นของพระองค์และใครเป็นคนพิเศษ และพระองค์จะนำคนที่พิเศษ นั้นมาอยู่ใกล้พระองค์ และคนที่พระองค์เลือก พระองค์ก็จะนำมาอยู่ใกล้พระองค์^๖ โคราห์ ทำอย่าง นี้สิ ในวันที่พ่รุ้ง นี้ ให้ท่านและพรรค พวกของท่านเอาระดางไฟมา^๗ และเอาไฟใส่เข้าไป แล้วใส่เครื่องหอมลงในนั้นต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ในวันพ่รุ้งนี้ แล้วคนที่พระยาห์เวห์เลือกจะเป็นคนพิเศษของพระองค์ พวกท่านเลวี่ต่างหากที่หลงตัวเองไปแล้ว”

^๘ โมเสสพูดกับโค ราห์ว่า “ฟังให้ดีๆพวกชาวเลวี่ทั้งหลาย^๙ พวก ท่านคิดว่ามันน้อยเกินไป ไปใช้ไหม ที่พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้แยกพวก ท่านออกจากประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อนำพวกท่านมาใกล้พระองค์ให้มารับ ใช้ในดินที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาห์เวห์และมีอันอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อบริการพวกเขา^{๑๐} พระ ยาห์เวห์ได้นำท่าน และพรรค พวกของท่าน ให้มาอยู่ใกล้พระองค์ แต่พวก

* ๑๕:๓๑ **ถูกลงโทษ** ตามตัวอักษรคือ “ความผิดจะอยู่กับเขา”

ท่านอยากจะเป็นนักบวชด้วย ^{๑๑} ดังนั้น ท่าน และพรรคพวกของท่าน จึงได้รวมตัวกันเพื่อ ต่อต้านพระ ยาร์เวห์ แล้วอาโรนทำผิดอะไร พวกท่านถึงได้บ่นต่อว่าเขา”

^{๑๒} โมเสสส่งคนไปเรียกดาธานและอาบี รัม ลูกชายเอลีอับมา แต่พวกเขาบอกว่า “พวก เราจะไม่มา ^{๑๓} แต่ฉันยังไม่พออีกหรือ ที่ท่าน นำพวกเราออกมาจากแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อให้เรามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ แล้วตอนนี้ท่านยังทำตัวเป็นเจ้า นายเหนือ พวกเราอีก ^{๑๔} นอกจากนั้น ท่านก็ยังไม่ยอม พาพวกเราเข้าไปในแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ แล้วยังไม่ยอมให้ที่นาและไร่นารุ่นกับพวก เราด้วย ท่านจะแหกตาพวก นี้ต่อไปอีกหรือ พวกเราจะไม่มา”

^{๑๕} โมเสสโกรธมาก เขาพูดกับพระยาร์เวห์ ว่า “อย่าไปรับเครื่องบูชาของพวก เขาเลย ข้าพเจ้าไม่เคยทำผิดต่อพวก เขาเลย แม้แต่ ลากชักตัวก็ไม่เคยเอาของเขามา”

^{๑๖} โมเสสพูดกับโคราห์ว่า “ท่านและพรรค พวกของท่านต้องมาอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ในวันพรุ่ง นี้ จะมีท่าน พรรค พวกของท่าน และอาโรน ^{๑๗} พวก ท่านแต่ละคนจะต้องเอา กระถางไฟของท่านใส่เครื่องหอม แล้วแต่ละ คนต้องนำกระถางไฟ นมมาอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ รวมทั้งหมดยี่สิบห้าคน ท่าน และอาโรนก็ต้องนำกระถางไฟของตัวเองมา ด้วย”

^{๑๘} ดังนั้นทุก คนได้นำกระถางไฟของตัวเองมา ใส่ถ่านที่ติดไฟอยู่ลงไปและใส่เครื่อง หอมลงไป แล้วมายืนอยู่หน้าทาง เข้าเต็นท์ นีดพบพร้อมกับโมเสสและอาโรน ^{๑๙} โคราห์ รวบรวมคนในชุมชนทั้งหมดให้มาต่อ ด้าน พวกเขาที่ทางเข้าเต็นท์นีดพบ แล้วริศมีของ พระยาร์เวห์ ก็ปรากฏแก่คนทั้งชุมชน

^{๒๐} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^{๒๑} “ถอยห่างจากชุมชน นี้ เราจะทำลายพวก มันทันที”

^{๒๒} โมเสสและอาโรนก้ม กราบลงและพูด ว่า “พระเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าเหนือ วิญญาณของคนทั้งหมด *เมื่อมีคน หนึ่งทำ บาป พระองค์ก็จะไถ่ถอนคนทั้งชุมชนหรือ”

^{๒๓} พระ ยาร์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า ^{๒๔} “ให้ บอกกับคนในชุมชนว่า ‘ย้ายออกไปให้ห่าง จากเต็นท์ของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม’”

^{๒๕} โมเสสยืน ขึ้นและตรงไปที่ดาธาน อาบี รัมและพวก ผู้ใหญ่ของชาวอิสราเอลที่ ติดตามเขา ^{๒๖} โมเสสบอกกับชุมชนว่า “ย้าย ออกให้ห่างจากเต็นท์ของคน ชั่วพวก นี้ และ อย่าไปแตะต้องอะไร ก็ตามที่เป็นการของ พวก เขา ไม่อย่างนั้น ท่านจะถูกทำลาย เพราะ ความบาปทั้งหมดของพวกเขา”

^{๒๗} ประชาชนจึงย้ายออกห่างจากเต็นท์ ของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม ตอนนี้ ดาธาน และอาบี รัมได้ออกมายืนอยู่ที่ทาง เข้าเต็นท์ ของพวกเขา พร้อมกับลูกเมียและเด็กทารก ของพวกเขา

^{๒๘} โมเสสพูดว่า “อย่าง นี้พวก ท่านจะได้รู้ ว่า พระ ยาร์เวห์ได้ส่งเรามาทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ เราไม่ได้คิดพวก มันทันทีมาเอง ^{๒๙} คือ ถ้า คนพวก นี้ตายธรรมชาติเหมือนคนที่คนอื่นๆ เขาตายกัน และถ้าเรื่องที่เกิดกับคนอื่นก็เกิด ขึ้นกับพวกเขาด้วย แสดงว่าพระยาร์เวห์ไม่ ได้ส่งเรามา ^{๓๐} แต่ถ้าพระ ยาร์เวห์ทำในสิ่งที่ ไม่เคยเกิด ขึ้นมาก่อน ให้พื้น ดินอัปปากกลืน พวก เขาและทุก สิ่งที่เขาฝังไป และพวก นี้ ถูกฝังทั้งเป็น แล้วท่านก็จะได้ว่า พวก เขา ได้ดูหมิ่นพระยาร์เวห์”

^{๓๑} เมื่อโมเสสพูดจบ พื้น ดินที่อยู่ใต้คน พวก นันก็แยกออก ^{๓๒} มันเหมือนกับพื้น ดิน กำลังอัปปากของมันและกลืนเอาคนพวก นัน ครอบครว้ของพวก เขาและคนของโค ราห์ รวมทั้งทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา ^{๓๓} พวก เขาจึงถูก ฝังทั้ง เป็นพร้อมสิ่งของของพวก เขา แล้วพื้นดินก็ปิดทับพวกเขาและพวกเขาก็หายไปจากชุมชน

^{๓๔} คนอิสราเอลอื่นๆที่อยู่รอบๆต่างวิ่ง หนี เมื่อได้ยินเสียงร้องของพวก เขา คนเหล่านั้นพูดว่า “เดี๋ยวแผ่นดินจะกลืนพวก เราไปด้วย”

^{๓๕} พระ ยาร์เวห์ได้ส่งไฟลงมาทำลายสอง ร้อยห้าสิบคนที่กำลังบูชาเครื่องหอมอยู่

^{๓๖} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๓๗-๓๘} “บอกเอ เลอ ๑ ซาร์ลูกชายของนักบวช อาโรนว่า ให้เอากระถางไฟพวก นันออกมา

* ๑๖:๒๒ พระองค์ ... ของคนทั้งหมด หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้รู้ จิตใจของมนุษย์ทุกคน หรือพระเจ้าเป็นผู้ให้ลมหายใจกับมนุษย์ทุกคน”

จากกองไฟที่ยังเผาอยู่ และเขี่ยถ่านไฟและ
ขี้เถ้าให้กระจายไปทั่วๆ กระจ่างไฟได้กลายเป็น
ของขี้กัณฑ์ดิถี เพราะพวก เขาได้เอา
กระจ่างไฟพวก นี้มาถวายพระ ยาร์เวห์ ให้
เอากระจ่างไฟของคน พวก นี้ที่ทำบาปจนทำให้
พวก เขาต้องตาย ไปตีให้แบนๆ แล้วเอา
มาทาบเข้ากับแท่น บูชา มันจะเป็นสิ่งเตือน
ใจสำหรับประชาชนชาวอิสราเอล”

๓๙ นักบวชเอ เลอ ๑ ชูาร์จึงเอากระจ่างไฟ
ทองสัมฤทธิ์ ที่คนพวกนั้นที่ถูกเผาไปแล้วนำ
มาถวาย เอามาตีเป็นแผ่นบางๆ มาทาบไป
บนแท่น บูชาตามที่พระ ยาร์เวห์ได้บอกกับ
เขาผ่านทางโมเสส ๔๐ แผ่นทองสัมฤทธิ์ นี้จะ
เป็นสิ่งที่เตือนประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อ
ไม่ให้คนที่ไม่มีสิทธิ ที่ไม่ใช่ลูกหลานของอา
โรนเข้าไปใกล้แท่น บูชาเพื่อเผาเครื่องหอม
ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ จะได้ไม่เป็นเหมือนโค
ราห์และพรรคพวกของเขา

อาโรนช่วยชีวิตประชาชน

๔๑ วันต่อมา ชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด
ต่างบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านได้ทำ
ให้คนของพระยาร์เวห์ต้องตาย”

๔๒ ขณะที่คนในชุมชนกำลังรวมตัวกันต่อ
ด้านโมเสสและอาโรน พวกเขาได้เห็นไปทาง
เต็นท์นัด พบ และเห็นเมฆปกคลุมเต็นท์
นั้นและรัศมีของพระ ยาร์เวห์ ก็ปรากฏขึ้น
๔๓ โมเสสกับอาโรนก็มาที่ด้าน หน้าของเต็นท์
นัดพบ

๔๔ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๔๕ “ถอย
ไปให้ห่างจากชุมชน นี้ เราจะได้ทำลายพวก
เขาเดี๋ยวนี้” โมเสสกับอาโรนจึงก้มกราบลง
กับพื้น

๔๖ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ไปเอากระจ่าง
ไฟ และเอาไฟจากแท่นบูชาใส่ลงไป และใส่
เครื่องหอมลงไปด้วย แล้วรีบเอาไปที่ชุมชน
นั้นแทนประชาชน เพื่อระงับความโกรธของ
พระ ยาร์เวห์ เพราะพระ ยาร์เวห์กำลังโกรธ
พวกเขา โรคระบาดกำลังเกิดขึ้น”

๔๗ แล้วอา โรนก็ไปเอากระจ่างไฟตาม
ที่โมเสสบอก แล้ววิ่งเข้าไปกลางชุมชน
และเขาเห็นว่าเกิดโรคระบาดขึ้นแล้วใน
หมู่ประชาชน เขาเอาเครื่องหอมใส่ลงใน
กระจ่างไฟแทนประชาชน เพื่อระงับความ
โกรธของพระ ยาร์เวห์ ๔๘ เขายืนอยู่ระหว่าง
คนเป็นและคนตาย และโรคระบาดก็หยุด

ลง ๔๙ มีคนตายจากโรคระบาดครั้งนี้ถึงหนึ่ง
หมื่นสี่ พันเจ็ด ร้อยคน ไม่รวมคนที่ตายไป
ก่อนหน้านี้อันแล้วเพราะโคราห์ ๕๐ อา โรนได้
กลับไปหาโมเสสที่ทางเข้าเต็นท์นัด พบ
เพราะโรคระบาดได้หยุดลงแล้ว

ไม้เท้าอาโรนแตกหน่อ

๑๗ ๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า
๑๗ ๒ “ให้พูดกับประชาชนชาวอิสราเอล
และให้หัวหน้าของแต่ละเผ่าเอาไม้ เท้าของ
พวกเขา มา รวมเป็นสิบสองอัน และให้เขียน
ชื่อของหัวหน้าเผ่าแต่ละคนลงไปบนไม้ เท้า
ของเขา นั้น ๓ ให้เขียนชื่อของอา โรนลงบน
ไม้เท้าของเผ่าเลวี เพราะจะมีไม้เท้าหนึ่งอัน
สำหรับหัวหน้าเผ่าแต่ละเผ่า ๔ ให้เอาไม้ เท้า
พวก นี้มาวางไว้ในเต็นท์นัด พบ ตรงหน้าหีบ
เก็บข้อตกลงเป็นสถานที่ที่เราพบกับพวกเจ้า
๕ เราเลือกคนไหน ไม้ เท้าของคุณ นั้นก็จะ
แตกหน่อออกมา ด้วยวิธีนี้ เราจะได้หยุดการ
บ่นต่อว่าของประชาชนชาวอิสราเอลที่มีต่อ
พวกเจ้า”

๖ โมเสสจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอล
และพวก ผู้นำของเขาทุก คนก็เอาไม้ เท้า
ของตัวเองมาให้กับโมเสส รวมเป็นสิบ สอง
อัน จากเผ่าละอัน ไม้ เท้าของอา โรนก็อยู่
ท่ามกลางไม้ เท้าของพวก เขาด้วย ๗ โมเสส
วางไม้เท้าพวก นั้นไว้ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ใน
เต็นท์ที่เก็บข้อตกลง

๘ วันต่อมา โมเสสได้เข้าไปในเต็นท์ที่เก็บ
ข้อ ตกลง เขาเห็นไม้ เท้าของอาโรนจากเผ่า
เลวีแตกใบ แตกหน่อและมีดอกบาน พร้อม
กับผลอัล มอน ด์ด้วย ๙ โมเสสจึงเอาไม้ เท้า
ทั้งหมดจากด้านหน้าของพระ ยาร์เวห์ ออก
มาให้กับ ประชาชนอิสราเอล หัวหน้าแต่ละ
คนก็หาและหยิบไม้เท้าของตนเอง

๑๐ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เอาไม้
เท้าของอา โรนกลับไปวางไว้ด้านหน้าหีบข้อ
ตกลง เพื่อเก็บไว้ให้เป็นสิ่งคอยเตือนพวก นี้
ที่ทรยศเรา เพื่อพวก เขาจะได้หยุดบ่นต่อว่า
เรา และพวก เขาจะได้ไม่ตาย” ๑๑ โมเสสจึง
ทำตามที่พระยาร์เวห์สั่งเขาทุกอย่าง

๑๒ แต่ประชาชนชาวอิสราเอลพูดกับโมเสส
ว่า “ดูสิ พวก เราจะตาย พวก เราจะถูก
ทำลาย พวกเราจะถูกทำลายกันหมด ๑๓ ทุก
คนที่แค่เข้าไปใกล้เต็นท์ที่เก็บข้อ ตกลงของ

พระยาห์เวห์ ก็ต้องตายแล้ว พวกเราจะตายกันหมดหรือเปล่า”

งานของนักบวชเลวี

๑๘ “ตัว เจ้า ลูกชายของเจ้าและคนในตระกูลของเจ้า จะต้องรับ โทษ ถ้ามีใครมาทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เสื่อมเสีย ตัว เจ้าและลูกชายจะต้องรับ โทษ ถ้าทำหน้าที่นักบวชบกพร่องทำให้เกิดความเสื่อมเสีย ^๒ ให้พาพี่น้องชาวเลวีคนอื่นที่อยู่เผ่าพันธุ์เดียวกัน กับพ่อของเจ้ามาด้วย พวกเขาจะได้มาร่วมงานและช่วย เหลือเจ้าตอนที่เจ้าและลูกชายของเจ้าอยู่ต่อหน้าเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง ^๓ พวกเขาจะต้องทำหน้าที่เป็นยามคอย เฝ้าระวังให้กับเจ้า คอยดูแลเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง แต่พวก เขาต้องไม่เข้าไปใกล้เครื่อง ใช้ต่างๆที่ศักดิ์สิทธิ์ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์หรือแท่น บูชานั้น เพื่อว่าทั้งพวกเขาและเจ้าจะได้ไม่ตาย ^๔ พวกเขาจะร่วมงานกับเจ้าและทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังเต็นท์นัด พบ รวมทั้งงานหนักต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์ด้วย แต่ห้ามคนที่ไม่มีความบริสุทธิ์เข้ามาใกล้เจ้า

^๕ เจ้าต้องทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และแท่นบูชา เพื่อเราจะได้ไม่โกรธประชาชนชาวอิสราเอล ^๖ ดูลิ เราได้เลือกพวกพี่น้องชาวเลวีของเจ้า ออกมาจากประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาเป็นของขวัญสำหรับเจ้า ที่มอบให้กับพระ ยาห์เวห์เพื่อทำงานหนักในเต็นท์นัดพบ ^๗ อาโรน มีแต่เจ้าและลูกชายของ เจ้าเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นักบวช คอยดูแลทุก สิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับแท่นบูชาและที่อยู่หลังม่านนั้น และเจ้าก็ต้องทำงานด้วย เราจะให้งานเจ้าให้สมกับฐานะนักบวช แต่คนที่ไม่มีความบริสุทธิ์แล้ว บุกรุกเข้ามาจะต้องถูกฆ่า”

“พระ ยาห์เวห์พูดกับอา โรนว่า “ดูลิ เราเองได้มอบ หมายงานให้ เจ้าเป็น ยามคอยเฝ้า ระวังของ ขวัญ ต่างๆที่คนเอา มาให้กับ

เรา รวมทั้งของ ขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ประชาชนชาวอิสราเอลเอา มา เราจะแบ่งสิ่งเหล่านั้นให้เจ้าและลูกชายของเจ้า เป็นส่วนแบ่งที่พวก เจ้าจะได้ตลอดไป ^๘ ผู้คนจะเอาเครื่องบูชาต่างๆมาถวายเรา มีทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาข้าวธัญพืช เครื่องบูชาสดใช้ เครื่องบูชาพวกนี้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เจ้าจะได้อาหารแบ่งจากเครื่องบูชาที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ จากส่วนที่เก็บไว้ ที่ไม่ได้เอาไปเผาบนแท่นบูชา ส่วน นี้จะเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับเจ้าและพวกลูกชายของ เจ้า ^๙ เจ้าต้องกินมันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ผู้ชายในครอบครัวเจ้ากินได้หมดทุกคน มันเป็นส่วนของศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า

^{๑๐} และของ ขวัญพิเศษอื่นๆที่ชาวอิสราเอลนำมาขึ้นถวายกับเรา ก็จะเป็นของเจ้าด้วย เราจะให้ของพวก นั้นกับเจ้า ลูกชายของเจ้า และลูกสาวของเจ้า นั่นเป็นส่วน แบ่งของเจ้า ในครอบครัวเจ้า ทุกคนที่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรมก็กินได้

^{๑๑} เมื่อชาวอิสราเอลนำผลผลิตที่เก็บ เก็บไว้ได้เป็นครั้งแรกมาถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ มีน้ำมันมะกอกอย่างดี เหล้าองุ่นใหม่และเมล็ดข้าวทั้งหมด เราจะยกให้กับเจ้า ^{๑๒} เมื่อพวกเขาพาพืช ผลที่สุกเป็นครั้งแรกในที่ดินของพวกเขาถวายพระยาห์เวห์ ของถวายนั้นก็จะ เป็นของพวก เจ้า ในครอบครัวเจ้าทุกคนที่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรม ก็กินได้

^{๑๓} ทุก สิ่งทุกอย่างที่เขานำมาถวายในอิสราเอล ก็จะเป็นของเจ้า

^{๑๔} ลูก หัวปีไม่ว่าจะเป็นลูก คนหรือลูก สัตว์ที่พวกเขาเอามาถวายให้กับพระ ยาห์เวห์จะเป็นของเจ้า แต่เจ้าจะต้องรับเงินที่เขาจ่ายเป็นค่าไถ่สำหรับลูกหัวปีของคน และลูกหัวปีของสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์ ^{๑๕} เมื่อลูก หัวปี นั้นมีอายุได้หนึ่งเดือน เจ้าจะต้องมาซื้อคืนไปเป็นเงินหนักห้าเซ เชล †ตายตัวตามมาตรฐานอย่างเป็นทางการ ‡โดยคิดหนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกราท †

* ๑๘:๑๕ ไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ยอมรับการบูชาจากเขา

† ๑๘:๑๖ ห้าเซเชล เท่ากับ ๕๗.๕ กรัม ซึ่งมีค่าเท่ากับเงินเดือนของคนในยุคนั้นหกเดือน

‡ ๑๘:๑๖ มาตรฐานอย่างเป็นทางการ หรือเซ เชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานที่ใช้สำหรับชั่งน้ำหนักในเต็นท์นัดพบหรือวิหาร

† ๑๘:๑๖ หนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกราท หรือเท่ากับ ๒๓๐ กรัม

^{๑๗}แต่ลูกวัวหวัปี ลูกแกะหวัปี และลูกแพะหวัปี หุ้มไม้ให้เจ้าซื่อคินไป พวก มนเป็นของศักคิลิทธิ เจ้าต้องเอาเลือดของพวก มน มาพรมลงบนแท่น บูชาและต้องเผ่าไข มนของพวกมน เป็นของขวัญ ที่มีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๑๘}แต่ส่วนที่เป็นเนื้อจะเป็นของเจ้า รวม ทั้งส่วนนอกของเครื่องยีนบูชา และส่วนสะโพกข้างขวา ก็เป็นของเจ้าด้วย ^{๑๙}พวกของ ขวัญศักคิลิทธิทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลเอามา ยืนถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ เรามอบให้กับเจ้า ลูกชายและลูกสาวของเจ้า มันเป็นส่วนของเจ้าตลอด ไป มันจะเป็นข้อตกลง ของพระยาร์เวห์ สำหรับเจ้าและลูกหลานรุ่นหลังจากเจ้าตลอดไป”

^{๒๐}พระยาร์เวห์พูดกับอาโรนว่า “เจ้าจะไม่ได้รับส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดินของพวก เขา และเจ้าจะไม่ได้เป็นเจ้าของใน ส่วนแบ่งที่ดินท่ามกลางพวก เขา เราคือส่วน แบ่งของเจ้า และมรดกของเจ้าในท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล

^{๒๑}พวกชาวอิสราเอลจะถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของพืชผลและสัตว์ที่เกิดใหม่ เรายกส่วน นี้ให้กับชาวเลวี นี่จะเป็นส่วน แบ่งของพวกเขา เป็นคำตอบแทน ที่พวกเขาทำงานหนักในเต็นท์นัดพบ ^{๒๒}ตั้งแต่นี้ไป ชาวอิสราเอลต้องไม่เข้าไปใกล้เต็นท์นัดพบ ไม่อย่าง นั้นพวก เขาจะถูกลงโทษ เพราะบาปของพวก เขาและจะตาย ^{๒๓}มีแต่ชาวเลวีเท่านั้นที่จะทำงานให้เต็นท์นัดพบ และพวกเขาจะต้องรับ ผิด ขอบต่อความบาปที่เกิดขึ้น นี่จะเป็นกฎของพวก เจ้าตลอดไป และพวก เลวีก็จะไม่ได้ส่วน แบ่งอะไรเลยในที่ดินของชาวอิสราเอล ^{๒๔}ชาวอิสราเอลจะถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้เป็นของขวัญให้กับพระยาร์เวห์ แล้วเราจะให้ส่วน นี้กับชาวเลวีเป็นส่วนแบ่งแทนที่ดิน เพราะอย่างนี้ เราถึงได้บอกชาวเลวีว่า พวกเขาจะไม่ได้ส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดิน ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล”

^{๒๕}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๖}“ให้บอกชาวเลวีว่า ‘เมื่อคนอิสราเอลเอาสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้มาถวายให้กับเรา

เราก็ได้มอบส่วน นี้ให้เป็นส่วนแบ่งของเจ้า เมื่อเจ้าได้ รับส่วน แบ่ง นี้แล้ว เจ้าต้องถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของส่วนแบ่ง นั้นให้กับพระ ยาร์เวห์ด้วย ^{๒๗}ของ ขวัญของเจ้านี้ พระเจ้าก็จะนับให้กับเจ้าเหมือนกับว่ามันเป็นนมเมล็ดข้าวจากลาน นวดข้าวและน้ำองุ่นที่เต็มล้นในบ่อ อย่างุ่น ^{๒๘}ดัง นั้น เมื่อเจ้าได้ รับสิบเปอร์เซ็นต์ที่ชาวอิสราเอลเอามาถวายพระ ยาร์เวห์ เจ้าก็ต้องถวายของ ขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์เหมือนกัน จากของขวัญที่เจ้าเอามาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ นี้ เจ้าต้องเอาไปให้กับนักบวชอาโรน ^{๒๙}เจ้าจะต้องแยกส่วนที่ดี ที่สุดจากของ ขวัญแต่ละอย่างทั้งหมดที่เจ้าได้รับมา เอาไว้เป็นของขวัญจากเจ้าที่ ให้พระ ยาร์เวห์”

^{๓๐}และให้บอกกับพวกเลวีว่า ‘เมื่อเจ้าเอาส่วนที่ดีที่สุดของมันมาถวายแล้ว พระเจ้าก็จะถือว่าส่วนที่เหลือ นั้น เป็นของเจ้าชาวเลวี เหมือนกับตอนที่เอาผลผลิตจากลานนวดข้าว และผลผลิตจากบ่ออย่างุ่น มาถวายนั้นเอง ^{๓๑}เจ้าและครอบครัวของเจ้าจะกินมันที่ไหนก็ได้ เพราะมันเป็นค่าแรงของเจ้าที่ทำงานในเต็นท์นัดพบ ^{๓๒}และถ้าเจ้าถวายส่วนที่ดีที่สุดของมันให้กับพระ ยาร์เวห์ เจ้าจะไม่ต้องรับโทษบาปเพราะมัน เจ้าต้องไม่ทำให้ของ ขวัญอันศักคิลิทธิของประชาชนชาวอิสราเอล เสื่อมเสียไป เพื่อเจ้าจะได้ไม่ตาย”

ชี้เถ้าของวัวแดง

๑๘ ^๑พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒“นี่เป็นกฎข้อบังคับที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งไว้ ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ให้พวก เขาเอาวัวตัวเมียสีแดงหนึ่ง ตัวที่ไม่มีตำหนิหรือรอยฟกช้ำใดๆมาให้กับเจ้า และต้องเป็นวัวที่ไม่เคยถูกเทียมแอก มาก่อน ^๓พวกเจ้าต้องเอาวัวตัวนั้นมาให้กับนักบวชเอเลอาซาร์ เขาจะงูมมันออกไปนอกค่าย และฆ่ามันต่อหน้าเขา ^๔แล้วนักบวชเอเลอาซาร์ต้องเอานิวมีอจุ่มลงไป ในเลือดของมัน และพรมเลือดไปที่หน้าเต็นท์นัดพบเจ็ดครั้ง ^๕แล้วต้องเผาวัวแดง นั้นต่อ

* ๑๘:๑๙ ข้อตกลง ข้อตกลงตรงนี้คือ “ข้อตกลงแห่งเกลือ” สมัยนั้นการกินเกลือด้วยกันเป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกันตลอดไป

† ๑๘:๒ แอก ไม้ที่วางพาดคอกวัวหรือควายเพื่อผูก ลาก จูงเกวียนหรือคันทไถ

หน้าเขา ต้องเผาหนึ่ง เนื้อและเลือด รวมทั้ง
 ขี้ของมันไปพร้อมๆกัน ^๖ นักบวชต้องนำไม้
 สนซีดาร์ กิ่งหุสบ และด้ายสีแดงเข้ม โยน
 ลงไปในไฟที่กำลังเผาวัวแดง นั้น ^๗ นักบวช
 ต้องชูกเสื้อผ้าของเขา และล้างตัวในน้ำ หลัง
 จากนั้น นักบวชถึงกลับเข้ามาในค่ายได้ แต่
 เขาจะยังไม่บริสุทธิ์ทาง พิธีกรรมจนกว่าจะ
 ถึงตอนเย็น ^๘ คนที่เผาวัวแดงต้องเอาเสื้อผ้า
 ไปซักและล้างตัวในน้ำ และเขาจะไม่บริสุทธิ์
 ทางพิธีกรรมไปจนถึงตอนเย็นเหมือนกัน

^๙ แล้วให้ผู้ชายคนหนึ่งที่ยังบริสุทธิ์ทาง
 พิธีกรรมไปโกยขี้ เถ้าของวัวแดง และเอาไป
 เก็บไว้ในที่ที่สะอาดนอกค่าย ขี้ เถ้านั้นจะ
 ถูกเก็บไว้ ผสมน้ำสำหรับชำระชุมชนชาว
 อิสราเอลให้บริสุทธิ์ มันคือเครื่องบูชาที่ทำให้
 คนบริสุทธิ์

^{๑๐} คนที่ไปโกยขี้ เถ้าวัวแดง นั้น ต้อง
 ชักเสื้อผ้าของเขา และจะไม่บริสุทธิ์ทาง
 พิธีกรรมไปจนถึงตอน เย็น นี่จะเป็นกฎข้อ
 บังคับที่จะใช้ตลอด ไป ทั้งกับชาวอิสราเอล
 และชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับพวก เขา

^{๑๑} คนที่ไปแตะ ต้องร่างคนตายมา ไม่ว่าจะ
 เป็นร่างของใครก็ตาม คนๆนั้นจะไม่บริสุทธิ์
 ทางพิธีกรรมไปเป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๑๒} เขาจะ
 ต้องล้างตัว เองให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมด้วย
 น้ำสำหรับชำระล้างนั้น แล้วเขาจะบริสุทธิ์
 แต่ถ้าเขาไม่ล้างตัวเองให้บริสุทธิ์ในวัน
 ที่สามและในวันที่เจ็ด เขาจะยังคงไม่บริสุทธิ์

^{๑๓} คนที่ไปถูกศพมา และไม่ได้ชำระล้างตัว
 เองให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม เขาก็จะทำให้
 เติ่นที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาร์เวห์ไม่บริสุทธิ์
 ไปด้วย คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากคน
 อิสราเอล ถ้าไม่ได้เอาน้ำสำหรับชำระล้างลาด
 ลงบนตัวเขา เขาก็จะยังคงไม่บริสุทธิ์ทาง
 พิธีกรรมต่อไป ความไม่บริสุทธิ์ยังคงติดตัว
 เขาอยู่

^{๑๔} นี่เป็นกฎที่ใช้ เมื่อมีคนตายในเต็นท์
 คนที่เข้าไปในเต็นท์นั้น หรือคนที่อยู่ใน
 เต็นท์นั้น จะไม่บริสุทธิ์ไปเจ็ดวัน ^{๑๕} หม้อ
 ทุกใบที่เปิดฝาทิ้งไว้หรือไม่มีฝาปิดก็จะไม่
 บริสุทธิ์ ^{๑๖} ใครก็ตามที่อยู่ในห้อง ทุ่ง แล้ว
 เกิดไปแตะต้องถูกคนที่ถูกฟันตาย หรือคนที่

ตายตามธรรมชาติ หรือกระดูกคนหรือหลุม
 ศพ คนๆนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ไปเจ็ดวัน

^{๑๗} ดังนั้นเจ้าต้องเอาขี้ เถ้าของวัวแดงจาก
 เครื่องบูชาชำระล้างนั้น มาให้กับคนที่ไม่
 บริสุทธิ์และเอาน้ำบริสุทธิ์ มาเทผสมเข้ากับ
 ขี้ เถ้าที่อยู่ที่อยู่ในชาม ^{๑๘} ให้คนที่บริสุทธิ์เอา
 กิ่งหุสบจุ่มลงในน้ำและพรมไปที่เต็นท์ และ
 พรมถ้วยชามต่างๆ รวมทั้งคนที่อยู่ในเต็นท์
 นั้นด้วย และพรมให้กับคนที่ไปแตะ ต้องถูก
 ของพวก นี้คือกระดูกคนตาย หรือคนที่ถูก
 ฟันตาย หรือคนที่ตายตามธรรมชาติ หรือ
 หลุมฝังศพ

^{๑๙} คนที่บริสุทธิ์คนนั้น จะต้องพรมน้ำนั้น
 ให้กับคนที่ไม่บริสุทธิ์ในวันที่สามและวันที่
 เจ็ด ด้วยวิธี นี้ เขาจะทำให้คนๆนั้นบริสุทธิ์
 ในวันที่เจ็ด แล้วคนที่ไม่บริสุทธิ์ นั้นต้องซัก
 ล้างเสื้อผ้า และล้างตัว เองในน้ำ และเขาจะ
 บริสุทธิ์ในตอนเย็น

^{๒๐} คนที่กลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้
 ทำให้ตัว เองบริสุทธิ์ คนๆนั้นจะต้องถูกตัด
 ออกจากชุมชน เพราะคนๆนั้นทำให้สถาน ที่
 ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาร์เวห์ไม่บริสุทธิ์ เพราะ
 ยังไม่ได้เอาน้ำสำหรับการชำระล้างลาดบน
 ตัวเขา คนๆนั้นก็ยังไม่บริสุทธิ์อยู่ ^{๒๑} กฎนี้จะ
 ใช้กับพวก เขาตลอดไป คนที่พรมน้ำชำระ
 ล้างให้กับคนอื่น นั้น จะต้องชกเสื้อผ้าของ
 เขา และคนที่แตะถูกน้ำสำหรับชำระล้าง
 จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอน เย็น ^{๒๒} คนที่ไม่
 บริสุทธิ์ไปแตะถูกอะไรก็ตาม สิ่ง นั้นก็จะไม่
 บริสุทธิ์ไป ด้วย และคนอื่นที่ไปแตะถูกตัว
 เขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น”

มิเรียมตาย

๒๐ ^๑ ประชาชนชาวอิสราเอล ทั้งชุมชน
 มาถึงที่เปลาห์ เปลียาแห่ง แล้งคีนใน
 เดือนที่หนึ่ง ประชาชนอาศัยอยู่ที่เค เดซ มิ
 เรียมตายและถูกฝังไว้ที่นี่

โมเสสทำผิด

^๒ ที่นั้นไม่มีน้ำสำหรับชุมชน ดังนั้น พวก
 เขาจึงรวม ตัว กันต่อ ต้านโมเสสและอา โรน
^๓ ประชาชนมาถกเถียงกับโมเสสและพูด
 ว่า “พวก เราน่าจะตายไปพร้อมๆกับพี่ น้อง

* ๑๙:๖ กิ่งหุสบ พืชชนิดหนึ่งมีกิ่งก้านมาก หักมาใช้สำหรับพรมน้ำหรือเลือดในพิธีชำระล้าง
 † ๑๙:๑๗ น้ำบริสุทธิ์ หมายถึงน้ำสะอาดที่ไหลอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ น้ำที่ขังอยู่

ของเรา ตอนทีพวกเขาตายไปต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ “พวก ท่านพาชุมชนของพระ ยาร์เวห์มาในที่เปล่า เบลียวแห้ง แล้งนี้ทำไม เพื่อเราและสัตว์ของเราจะได้ตายกันที่นี่หรือ ยังไง” “ท่านนำเราออกมาจากอียิปต์เพื่อมา อยู่ในที่ห่วยๆอย่างนี้ทำไม ที่นี้ไม่มีเมล็ดพืช มะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และแม้แต่เราจะดื่ม ก็ยังไม่มีเลย”

^๖โมเสสและอา โรนจึงจากชุมชนไปที่ทาง เข้าเต็นท์นัดพบ ทั้งสองคนก้ม หน้ากราบลง และรำลึก ของพระ ยาร์เวห์ก็ปรากฏกับพวกเขา

^๗พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าและ อาโรนพี่ชายเจ้า ไปหยิบไม้เท้าและรวบรวม คนในชุมชน นั้น แล้วพูดกับก้อนหินต่อ หน้าพวกเขา แล้วหินจะให้ น้ำไหลออกมา ด้วยวิธี นี้ เจ้าจะได้ผลิตน้ำให้กับพวกเขาจากหินก้อน นั้น และเจ้าก็ได้จัดหาน้ำดื่มให้กับชุมชนและ สัตว์เลี้ยงของพวกเขา”

^๘โมเสสจึงไปหยิบไม้ เท้าที่อยู่ตรงหน้า พระยาร์เวห์ ตามที่พระองค์สั่งเขา ^๙โมเสส และอา โรนก็เรียกชุมนุมคนที่หน้าหินก้อน นั้น โมเสสพูดกับพวกเขาทั้งหลายว่า “ฟังให้ ดี ไอ้พวกแข็งข้อ จะให้เราทำน้ำออกมาจาก หินก้อน นี้หรือ” ^{๑๐}แล้วโมเสสก็ยกมือขึ้น และตีหินก้อนนั้นด้วยไม้เท้าสองครั้ง และน้ำ ก็พุ่งออกมา ชุมชนและสัตว์เลี้ยงของเขาก็ เข้าไปดื่มกัน

^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรน ว่า “เจ้าไม่ได้ไว้วางใจเราเพียงพอ เจ้าถึงไม่ ได้ให้เกียรติเราในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ ต่อหน้า ประชาชนชาวอิสราเอล ดังนั้น เจ้าจะไม่ได้ นำชุมชน นี้เข้าไปในแผ่นดิน ที่เรากำลังจะให้ กับพวกเขา”

^{๑๒}สถานที่ นี้ถูกเรียกว่าน้ำของเม รีบาห์ เป็นสถานที่ที่ประชาชนชาวอิสราเอลแข็งข้อ ต่อพระยาร์เวห์ และพระยาร์เวห์ได้แสดงให้ พวกเขาเห็นว่าพระองค์เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

เอโดมไม่อนุญาตให้อิสราเอลผ่าน

^{๑๓}ตอนที่โมเสสอยู่ที่เค เดช เขาได้ส่งคน ถู้อสารไปถึงกษัตริย์ของเอโดมมีใจความว่า

“น้องชายของท่าน ชาวอิสราเอล พูดกับท่านว่า ท่านก็รู้เกี่ยวกับความ

ยากลำบากต่างๆที่เราได้พบมาแล้วว่า ^{๑๔}บรรพบุรุษของเราได้ลงไปอยู่ที่อียิปต์ และได้อาศัยอยู่ที่ นั้นเป็นเวลาช้านาน และชาวอียิปต์ต่างก็โหด ร้ายกับพวก เราและบรรพบุรุษของเรา ^{๑๕}แต่เราได้ ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระ ยาร์เวห์ และพระองค์ก็ได้ยินเสียง ร้องของพวก เรา และได้ส่งทูต สวรรค์องค์หนึ่งมา นำ เราออกจากอียิปต์

และดูสิ ตอนนี้เราอยู่ที่เค เดช เมืองที่ ติดทางชายแดนของท่าน ^{๑๖}ได้โปรด อนุญาตให้พวก เราเดินทางผ่านประเทศของ ท่าน พวก เราจะไม่ได้เดินทางผ่านไร่นาหรือ ไร่องุ่น พวก เราจะไม่ได้ตีม้าจากบ่อของ ท่าน พวก เราจะเดินอยู่แต่บนทางหลวง เท่านั้น และจะไม่ได้แะที่ ไคจนกว่าจะ ผ่านประเทศของท่านไป”

^{๑๗}แต่กษัตริย์เอโดมตอบมาว่า “พวกท่าน ต้องไม่ผ่านเข้ามาในดิน แดนของเรา ไม่ อย่างนั้น เราจะยก ท้าพออกมาต่อสู้กับพวก ท่าน”

^{๑๘}ประชาชนชาวอิสราเอลจึงบอกกับเขาว่า “พวก เราจะเดินอยู่แต่บนทางหลวงเท่านั้น และถ้าสัตว์เลี้ยงของพวก เราไปตีม้าของ ท่านเข้า พวกเราจะจ่ายเงินให้ ขอเพียงท่าน อนุญาตให้พวก เราเดินทางไปที่นั่น มัน เป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

^{๑๙}แต่กษัตริย์ของเอ โดมบอกว่า “ห้าม พวก ท่านผ่านเข้ามา” เอโดมจึงยกกองทัพ ขนาดใหญ่ที่เข้ม แข็งออกมาต้านชาว อิสราเอล ^{๒๐}เอ โดมไม่ยอมให้ชาวอิสราเอล ผ่านดิน แดนของพวก เขา ชาวอิสราเอลจึง ต้องหันไปทางอื่น

อาโรนตาย

^{๒๑}แล้วประชาชนชาวอิสราเอล ทั้งชุมชน ก็จากเค เดช และมาถึงภูเขาโฮร์ ^{๒๒}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรนบนภูเขาโฮร์ ซึ่งติดกับชายแดนของเอ โดม ^{๒๓}“อาโรนจะ ตายและจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน ที่เราจะให้กับ ประชาชนชาวอิสราเอล เพราะพวกเจ้าขัดคำสั่งเราเกี่ยวกับน้ำของเมรีบาห์

*๒๐:๑๓ เมรีบาห์ ชื่อนี้หมายถึงการโต้เถียงหรือการแข็งข้อ

๒๕ ให้นำตัวอาโรนและเอเลอาซาร์ลูกชายเขา ขึ้นมาบนภูเขาโฮร์ ๒๖ และถอดเสื้อของอาโรนออก แล้วเอาไปสวมให้กับเอเลอาซาร์ลูกชายของเขา แล้วอาโรนจะได้อาศัยอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและตายที่บนภูเขานั้น”

๒๗ โมเสสจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง พวกเขาเดินขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ ต่อหน้าชุมนุม ๒๘ โมเสสถอดเสื้อพิเศษของอาโรนออก แล้วสวมให้กับเอเลอาซาร์ลูกชายของเขา แล้วอาโรนก็ตายอยู่บนยอดเขานั้น โมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขา ๒๙ และชุมนุมทั้งหมดก็เห็นว่าอาโรนตายแล้ว ประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนก็ไว้ทุกข์ ๓๐ ให้อาโรนสามสิบวัน

สงครามกับชาวคานาอัน

๒๑ ๑ กษัตริย์ชาวคานาอันแห่งเมืองอาราด ที่อาศัยอยู่ในเนเกบ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังเดินทางมาอาธาริม ท่านจึงเข้าโจมตีชาวอิสราเอลและจับตัวชาวอิสราเอลบางคนไป ๒ ชาวอิสราเอลจึงบ่นไว้กับพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าพระองค์ให้พวกมันตกอยู่ในเงื้อมมือของเรา เราจะทำลายเมืองของพวกมันทั้งหมด”

๓ พระยาห์เวห์ที่ฟังเสียงของชาวอิสราเอล และให้ชาวคานาอันตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกอิสราเอล ชาวอิสราเอลจึงได้ทำลายชาวคานาอันและเมืองทั้งหมดของพวกเข พวกเขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าโฮร์มาห์ ๔

ภูทองสัมฤทธิ์

๕ แล้วชาวอิสราเอลก็จากภูเขาโฮร์ ใช้เส้นทางที่มุ่งไปยังทะเลต้นกก ๖ เพื่ออ้อมดินแดนของเอโดม ในระหว่างทางประชาชนเริ่มหมดความอดทน ๗ พวกเขาพูดต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า “ทำไมพวกท่านถึงทำให้เรา

ต้องออกจากอียิปต์ เพื่อมาตายในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งนี้ ที่นี้ไม่มีขนมปังและน้ำ และพวกเราก็กินอาหารที่ห่วยๆ นี้เต็มทนแล้ว”

๘ พระยาห์เวห์จึงส่งฝูงพิชลงมาท่ามกลางพวกเขา ๙ พวกเขาได้เห็นคนอิสราเอลตายไปเป็นจำนวนมาก ๑๐ ประชาชนจึงมาหาโมเสสและพูดว่า “พวกเราได้ทำบาปไปแล้ว ที่ไปพูดต่อว่าพระยาห์เวห์และท่าน ช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ให้พระองค์ช่วยเราพวกนี้ไปจากพวกเรด้วยเถิด” โมเสสจึงอธิษฐานให้กับประชาชน

๑๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ทำฝูงพิชขึ้นมาตัวหนึ่ง แล้วเอาไปแขวนไว้บนเสา เมื่อคนที่ถูกงูกัด มองดูมัน คนๆนั้นก็จะหาย” ๑๒ ดังนั้นโมเสสจึงทำงูจากทองสัมฤทธิ์ และเอาไปแขวนไว้บนเสา เมื่อผู้ใดกัดใครเข้า แล้วคนๆนั้นมองไปที่งูทองสัมฤทธิ์ เขาก็จะหาย

การเดินทางสู่โมอับ

๑๓ ประชาชนชาวอิสราเอลได้ออกจากที่นั่น และมาตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท ๑๔ จากนั้นพวกเขาได้ออกจากโอโบทและมาตั้งค่ายอยู่ที่อีเยอบาริมในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแล้ง ดินชายแดนทางทิศตะวันออกของโมอับ ๑๕ พวกเขาออกจากที่นั่นแล้วมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด ๑๖ พวกเขาออกจากที่นั่นและมาตั้งค่ายอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำอารโนน ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแล้ง แม่น้ำนี้เริ่มจากเขตแดนของชาวอาโมไรต์ แม่น้ำอารโนนจึงเป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่างโมอับและชาวอาโมไรต์ ๑๗ ถึงได้มีคำบรรยายอยู่ในหนังสือสงครามของพระยาห์เวห์ ๑๘ ไว้ว่า

“และวาเยอบในเมืองสุฟาห์ และหุบเขาของแม่น้ำอารโนน ๑๙ และเนินเขาต่างๆของหุบเขาที่นำไปสู่ที่ ตั้งของเมืองอาร์

*๒๐:๒๙ *ไว้ทุกข์* ในยุคโบราณของอิสราเอล ประชาชนมักร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง สวมเสื้อผ้าชุดพิเศษและรอยขี้เถ้านหัวเพื่อแสดงความเศร้าเสียใจ

†๒๑:๓ *โฮร์มาห์* ชื่อนี้หมายถึง “ทำลายจนสิ้นซาก” หรือ “ของขวัญที่ให้กับพระเจ้าทั้งหมด” ดูใน เลวีนิติ ๒๗:๒๘-๒๙

‡๒๑:๕ *ทะเลต้นกก* หรือทะเลแดง ที่นี้อาจพูดถึงอ่าวเอลลาต หรืออากาบา คนละอ่าวกับที่ชาวอิสราเอลข้ามเมื่อออกมาจากอียิปต์

¶๒๑:๑๕ *หนังสือสงครามของพระยาห์เวห์* หนังสือเล่มนี้ที่ผู้เขียนหนังสือกัณฑ์ดารวิถีอ้างถึงสูญหายไปแล้ว

และทอดยาวไปตามพรมแดนของโมอับ”

^{๑๖}จากที่นั่น พวกเขาไปต่อถึงเมืองเบเออร์ นี่คือบ่อน้ำที่พระ ยาร์เวห์ได้บอกกับโมเสสว่า “ให้เรียกชุมนุมประชาชน และเราจะให้น้ำกับพวกเขา” ^{๑๗}แล้วอิสราเอลได้ร้องเพลงนี้

“เจ้าบ่อน้ำเอ๋ย ให้น้ำไหลพุ่งออกมา ให้ร้องเพลงเกี่ยวกับมัน

^{๑๘}บ่อน้ำที่พวกผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้ขุด ผู้นำของประชาชนได้ขุดมันขึ้น ด้วยไม้คทาของพวกเขาและด้วยไม้เท้าของพวกเขา”

แล้วพวกเขา ก็ออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งไปสู่มีทธานาห์ †

^{๑๙}จากมีทธานาห์ พวกเขาไปถึงนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลพวกเขาก็ไปบาโมท ^{๒๐}จากบาโมทไปถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในแคว้นโมอับบนยอดเขาปีสกาห์ จากบนนั้น สามารถมองเห็นที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งทั้งหมด

สิโหนและโอก

(ฉวิป. ๒:๒๖-๓๗-๓:๑๑)

^{๒๑}แล้วอิสราเอลก็ได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหา กษัตริย์สิโหนของชาวอาโมไรต์ พวกเขาบอกว่า

^{๒๒}“ขออนุญาตให้เราเดินผ่านประเทศของท่านไปด้วยเถิด เราจะไม่เข้าไปในทุ่งนาของท่านหรือไร่ร่อนของท่าน เราจะไม่ตีมันน้ำจากบ่อน้ำของท่าน เราจะเดินอยู่แต่บนถนนหลวงของท่าน จนกว่าจะผ่านดินแดนของท่านไป”

^{๒๓}แต่สิโหนไม่ยอมให้ชาวอิสราเอลเดินผ่านดินแดนของเขา และสิโหนก็ได้รวบรวมประชาชนของเขาและยกออกมาสู้รบกับชาว

อิสราเอลในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง เขามาถึงยาฮาสและเข้าโจมตีชาวอิสราเอล

^{๒๔}แต่ชาวอิสราเอลได้ฆ่าเขาตาย และยึดเอาดินแดนของเขาตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนไปจนถึงแม่น้ำยับบอก ไกลออกไปจนถึงพรมแดนของชาวอัมโมน เพราะชายแดนของชาวอัมโมนเข้มแข็งมาก ^{๒๕}ชาวอิสราเอลจึงยึดเอาเมืองเหล่านี้ไว้ทั้งหมด และชาวอิสราเอลก็เริ่มตั้งถิ่นฐานตามเมืองต่างๆของชาวอาโมไรต์ ในเมืองเฮชโบนและเมืองรอบๆ ^{๒๖}ขณะนั้น เมืองเฮชโบนคือเมืองหลวงของกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์ สิโหนได้ต่อสู้กับกษัตริย์โมอับองค์ก่อนและยึดเอาดินแดนทั้งหมดของโมอับมาจนสุดแม่น้ำอารโนน ^{๒๗}ด้วยเหตุนี้ จึงมีพวกนักร้องร้องว่า

“มาที่เฮชโบน มาสร้างมันใหม่อีกครั้ง มาสร้างเมืองสิโหนขึ้นใหม่

^{๒๘}เพราะมีไฟออกมาจากเมืองเฮชโบน เปลวไฟออกมาจากเมืองสิโหน

ไฟได้กลืนกินเมืองอารีในโมอับ มันได้กลืนกินเนินเขาเหนือแม่น้ำอารโนน

^{๒๙}เจ้าโมอับ ความพินาตมาถึงเจ้าแล้ว ประชาชนของพระเคโมซ † เจ้าถูกทำลายแล้ว

พระเคโมซทำให้พวกลูกชายของเขาต้องวิ่งหนี และทำให้พวกลูกสาวของเขาต้องถูกจับตัว

ไปให้กษัตริย์สิโหนของชาวอาโมไรต์

^{๓๐}ลูกหลานของพวกเขา ถูกทำลายตั้งแต่มืองเฮชโบนไปจนถึงตีโบน และเราได้ทำลายสิโหนซึ่งอยู่ใกล้เมเดบา”

^{๓๑}ชาวอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในดินแดนของชาวอาโมไรต์

^{๓๒}โมเสสส่งคนไปสอดแนม เมืองยาเซอร์ และชาวอิสราเอลได้เข้ายึดเมืองรอบๆมัน

*๒๑:๑๖ เบเออร์ ชื่อภาษาฮีบรูหมายถึงบ่อน้ำ

†๒๑:๑๘ แล้วพวกเขา... มีทธานาห์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “และมันก็คือของขวัญจากที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง” มีทธานาห์ในภาษาฮีบรูหมายถึงของขวัญ

‡๒๑:๒๙ พระเคโมซ พระของชาวโมอับ

†๒๑:๓๐ ลูกหลานของพวกเขา ข้อความนี้เป็นการอ่านจากฉบับภาษากรีก ในภาษาฮีบรูอ่านว่า “พวกเราได้ยิงพวกเขา”

§๒๑:๓๐ เราได้ทำลาย อาจจะแปลเป็นชื่อสถานที่ก็ได้ คือ “จากนาซิม”

และไล่ชาวอาโมไรต์ที่เคยอาศัยอยู่ที่นั่นออกไป

^{๓๓} แล้วชาวอิสราเอลก็ไปต่อตามทางที่ไปสู่เมืองบาซัน กษัตริย์อ็อกของเมืองบาซันกับประชาชนของเขาจึงออกมาที่เอเดรื่อ เพื่อสู้รบกับชาวอิสราเอลในสนามรบ

^{๓๔} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไม่ต้องไปกลัวเขา เพราะเราจะมอบเขา ประชาชนทั้งหมดของเขาและดินแดนของเขาให้กับเจ้า และเจ้าจะทำกับเขาเหมือนกับที่เจ้าเคยทำกับสิโหนกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ที่อยู่ในเฮชบอน”

^{๓๕} ดัง นั้นชาวอิสราเอลจึงฆ่าอ็อก พวกลูกชายและประชาชนทั้งหมดของเขา จนไม่เหลือใครรอดชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว แล้วชาวอิสราเอลก็เข้ายึดดินแดนของเขาไว้

บาลาอัมและกษัตริย์ของโมอับ

๒๒ ^๑ ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางต่อและมาตั้งค่ายในที่ราบโมอับ ใกล้แม่น้ำจอร์แดน ตรงข้ามเมืองเยรีโค

^{๒-๓} บาลา ลาดลูกชายศิปี โปรีได้เห็นสิ่งทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลทำกับชาวอาโมไรต์ พวกโมอับกลัวพวกอิสราเอลมาก เพราะคนอิสราเอลมีจำนวนมาก คนโมอับหวาดกลัวคนอิสราเอลมากจริงๆ

“โมอับพูดกับพวกผู้อาวุโสชาวมีเดียว่า “ตอนนี้ คนกลุ่มใหญ่หนึ่งจะเขมือบทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆเรา เหมือนวัวกินหญ้าหมดทุ่ง”

ในเวลา นั้น บาลา ลาดลูกชายศิปี โปรีเป็นกษัตริย์ของโมอับ ^๔ เขาส่งพวกผู้ถือสารไปหาบาลาอัมลูกชายเบโอร์ที่เปโธร์ ที่อยู่ติดกับแม่น้ำยูเฟรติส เป็นดินแดนที่พวกญาติๆของเขาอาศัยอยู่ บาลา ลาดส่งคนไปเชิญบาลาอัมมา พวกเขาพูดตามที่บาลา ลาดสั่งว่า

“ดูสิ มีชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ พวกมันปกครองไปทั่วแผ่นดิน และยังมาตั้งค่ายติดกับเราอีกด้วย ^๖ ตอนนี้ มาสาปแช่งคนพวกนี้ให้กับเราด้วย เพราะพวกมันแข็งแรงแรงกว่าเรา ไม่แนเราอาจ

จะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้ และขับไล่พวกมันออกไปจากดินแดนนี้ เพราะเรารู้ว่าถ้าท่านให้พรใคร คนนั้นก็จะได้รับพร และถ้าท่านสาปแช่งใคร คนนั้นก็จะถูกสาปแช่ง”

^๗ พวกผู้อาวุโสของชาวโมอับและของชาวมีเดียจึงไปหาบาลา อัม พร้อมกับเงินสำหรับจ่ายให้กับบาลา อัมเป็นค่าบริการ พวกเขาพบบาลา อัมและบอกกับเขาในสิ่งที่บาลา ลาดพูด

^๘ บาลาอัมจึงบอกพวกเขาว่า “คืนนี้ ค้างอยู่ที่นี้ก่อน แล้วข้าจะบอกท่านว่าพระยาห์เวห์บอกอะไรกับข้า” ดัง นั้นพวกผู้นำของโมอับจึงค้างอยู่กับบาลาอัม

^๙ พระเจ้ามาหาบาลา อัมและพูดว่า “คนพวกนี้ที่อยู่กับเจ้าเป็นใครกัน”

^{๑๐} บาลา อัมบอกกับพระเจ้าว่า “บาลา ลาดลูกชายศิปีโปรี กษัตริย์ของโมอับ ส่งพวกเขามาหาข้าพเจ้า พร้อมกับข้อความนี้ ^{๑๑} ‘ดูสิ มีชนชาติหนึ่งที่ออกมาจากอียิปต์ได้มาปกคลุมไปทั่วแผ่นดิน ช่วยมาสาปแช่งพวกมันให้กับเราด้วย ไม่แนเราอาจจะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้ และขับไล่พวกมันออกไป’”

^{๑๒} พระเจ้าพูดกับบาลา อัมว่า “เจ้าต้องไม่ไปกับพวกเขา เจ้าต้องไม่สาปแช่งคนพวกนี้ เพราะเราได้ช่วยพรพวกเขา”

^{๑๓} ดัง นั้นเมื่อบาลา อัมลุกขึ้นในตอนเช้า เขาพูดกับพวกผู้นำที่มาจากบาลา ลาดว่า “กลับไปประเทศของพวกท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์ไม่ให้เราไปกับท่าน”

^{๑๔} พวกผู้นำจากโมอับจึงลุกขึ้นและกลับไปหาบาลา ลาด พวกเขาบอกว่า “บาลา อัมไม่ยอมมากับพวกเรา”

^{๑๕} บาลา ลาดได้ส่งพวกผู้นำไปอีกครั้ง หนึ่งคราว นี้เขาส่งผู้นำมากกว่าครั้งแรก และผู้นำพวกนี้ก็สำคัญกว่าพวกแรกด้วย ^{๑๖} พวกเขาไปหาบาลา อัมและพูดว่า “นี่คือสิ่งทีบาลา ลาดลูกชายศิปีโปรีพูด

‘ไปรูดอย่าให้มีสิ่งใดมาขัดขวางไม่ให้ท่านมาหาเรา ^{๑๗} เราจะให้รางวัลท่าน

^{*๒๒:๕ เป็นดินแดน ... อาศัยอยู่} หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “นี่คือดินแดนของชาวอัมโมน”

^{†๒๒:๗ ค่าบริการ} หรือ “ผู้เป็นหมอดูด้วย” หรือ “พร้อมของจำเป็นสำหรับการตาย” คนสมัยโบราณ พยายามทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับคนอื่นโดยการเขียนคำสาปแช่งลงในขามและนำไปใช้ในพิธีกรรม

อย่างงาม และเราจะทำทุก อย่างที่ท่านบอกเรา แต่มาช่วยสาปแช่งคนพวกนี้ให้กับเราก่อนเถิด”

๑๘ บาลาอัมตอบคนของบาลาคไปว่า “ถึงแม้ว่า ลาคจะยกวังของเขาที่เต็มไปด้วยเงินทองมากมายให้กับข้า ข้าก็ไม่สามารถฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาร์เวห์พระเจ้าของข้าได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง เล็กหรือเรื่อง ใหญ่ ๑๙ ตอน นี้โปรดคำนึงที่นี้เหมือนกับกลุ่มที่แล้ว และข้าจะดูว่าพระ ยาร์เวห์มีอะไรจะบอกกับข้าเพิ่มเติมหรือเปล่า”

๒๐ คินันนุพระเจ้านาหาลาอัมและพูดกับเขาว่า “เนื่องจากคนพวกนี้อุตสาห์มาเชิญเจ้า ลูกขึ้นและไปกับพวกเขาเถอะ แต่เจ้าจะต้องทำในสิ่งที่เราบอกเท่านั้น”

บาลาอัมและลาของเข

๒๑ บาลา อัมจึงลุก ขึ้นในตอน เช้า เขาผูกอานบนลาของเขา แล้วเดิน ทางไปกับผู้นำชาวโม อับ ๒๒ พระเจ้าโคจรเพราะบาลา อัมกำลังไป ดังนั้น ทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์มายืนขัดขวางเขาอยู่บนถนน บาลาอัมกำลังขี่ลาอยู่ มีคนรับใช้สองคนอยู่กับเขา

๒๓ เมื่อลาเห็นทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ ยืนอยู่บนถนน พร้อมกับถือดาบอยู่ในมือ ลาจึงหันจากถนนเข้าไปในทุ่ง บาลาอัมจึงตีลาเพื่อให้มันหันกลับไปบนถนน

๒๔ แล้วทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ก็ยืนอยู่บนทางแคบๆ ที่อยู่ระหว่างไร่สองแปลง มีกำแพงล้อมอยู่ทั้งสองข้าง ๒๕ เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ มันจึงเดินเบียดกำแพง ทำให้เท้าของบาลาอัมถูไปกับกำแพง บาลาอัมจึงตีมันอีก

๒๖ แล้วทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ก็ไปอยู่ข้างหน้าอีก ไปยืนอยู่ในที่แคบที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปทางซ้ายหรือทางขวาได้ ๒๗ เมื่อลาเห็นทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ ก็หมอบลงทั้งที่บาลา อัมยังนั่งอยู่บนหลังมัน บาลาอัมโกรธและตีมันด้วยไม้เท้า

๒๘ พระ ยาร์เวห์ได้เปิดปากของลา แล้วลา ก็พูดกับบาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าไปทำอะไรท่าน ท่านถึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง”

๒๙ บาลาอัมจึงบอกกับลาว่า “เพราะเจ้าทำให้เราดูเหมือนเป็นคนโง่ เหล่า เราอยากจะมีดาบสักเล่มในมือ จะได้ฆ่าเจ้าซะเลยตอนนี้”

๓๐ ลาจึงพูดกับบาลา อัมว่า “นี่ข้าพเจ้าไม่ใช้ลาของท่าน ที่ท่านใช้ขี่มาตลอดชีวิตจนถึงเดี๋ยว นี้หรือทหรือ ข้าพเจ้าเคยทำอย่าง นี้กับท่านมาก่อนหรือเปล่า”

บาลาอัมตอบว่า “ไม่เคย”

๓๑ พระ ยาร์เวห์จึงเปิดตาบาลา อัม ทำให้เขาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ ที่ยืนอยู่บนถนน และกำลังถือดาบอยู่ในมือ บาลาอัมก็มัวหัวลงกราบ

๓๒ ทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์พูดกับเขาว่า “ทำไมเจ้าถึงได้ตีลาของเจ้าถึงสามครั้งอย่าง นี้ นี่เรามายินขวางเจ้า เพราะเห็นว่าการเดิน ทางของเจ้ามันช่างโง่ เหล่าหนัก ๓๓ เมื่อลาเห็นเรามันถึงได้หันหนีไปจากเราถึงสามครั้ง นี่ถ้ามันไม่หลบเรา ป่าน นี้เราก็คงฆ่าเจ้าไปแล้ว แต่เราคงไว้ชีวิตเจ้าละนั่น”

๓๔ บาลา อัมบอกทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปไปแล้ว เพราะไม่รู้ว่าท่านกำลังยืนขัด ขวางข้าพเจ้าอยู่บนถนน แต่ตอนนี้ เนื่องจากการเดินทางของข้าพเจ้า มันชั่วร้ายในสายตาท่าน ข้าพเจ้าก็จะกลับบ้าน”

๓๕ ทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์พูดกับบาลาอัมว่า “ไปกับคนพวกนี้ แต่ให้พูดแต่สิ่งที่เราบอกให้เจ้าพูด” บาลาอัมจึงไปกับพวกผู้นำที่บาลาคส่งมา

๓๖ เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลา อัมกำลังมา เขาจึงออกมาพบบาลา อัมที่เมืองของชาวโมอับ ๓๗ ตรงพรมแดน ที่มีแม่น้ำอารโนนกันอยู่ ซึ่งเป็นปลายสุดของพรมแดน ๓๘ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “เราเคยส่งคนไปเชิญท่านมาแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมท่านถึงไม่มาหาเรา ละ เราไม่สามารถจ่ายรางวัลให้กับท่านหรือยัง ใจ”

๓๙ บาลาอัมจึงตอบบาลาคว่า “ดูสิ ตอนนี้อยู่ที่ข้าพเจ้าก็ได้มาหาท่านแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดอะไรก็ได้ที่อยากพูด ข้าพเจ้าจะต้องพูดแต่สิ่งที่พระเจ้าใส่เข้ามาในปากของข้าพเจ้าเท่านั้น”

*๒๒:๓๒ เพราะ ... ช่างโง่เหล่านัก ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด

†๒๒:๓๖ เมืองของชาวโมอับ เป็นไปได้ว่าเป็น อาร์ โมอับ

๓๙ แล้วบา ล่า อัมก็ไปกับบา ลาค และพวก เขาก็มาถึงคิริ ยาท-หุ โสท ๔๐ บา ลาคสังเว ยวและแกะ และส่งเครื่องบูชาไปให้บา ล่า อัม และพวกผู้นำที่อยู่กับเขา

๔๐ ในตอน เช้าบา ลาคพาบา ล่า อัมไปเมือง บา โมท-บา อัล จากที่นั้นบา ล่า อัมสามารถ มองเห็นประชาชนชาวอิสราเอลได้ส่วนหนึ่ง

บทกลอนแรกของบาลาอัม

๒๓ ๑ บา ล่า อัมพูดกับบา ลาคว่า “สร้าง แท่น บูชาเจ็ดแท่นให้กับข้าพเจ้าที่นี่ และให้เตรียมวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวไว้ ให้กับข้าพเจ้า” ๒ บา ลาคจึงทำตามที่บา ล่า อัม บอก แล้วบา ลาคและบาลาอัมก็บูชาวัวผู้หนึ่ง ตัวและแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา บน แท่นบูชาแต่ละแท่น

๓ บา ล่า อัมพูดกับบา ลาคว่า “ไปยืนอยู่ข้างๆ เครื่องเผาบูชาของท่าน ข้าพเจ้าจะปลีกลีตัว ออกไปอยู่ตามลำพัง บางทีพระ ยาร์เวห์อาจ จะมาพบข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะมาบอกท่าน ว่าพระองค์แสดงอะไรให้กับข้าพเจ้าบ้าง” บา ล่า อัมจึงขึ้นไปบนยอดเขา

๔ พระเจ้าได้มาพบบา ล่า อัม บา ล่า อัมพูด กับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำแท่น บูชาขึ้น เจ็ดแท่น และได้บูชาวัวผู้ตัวหนึ่งกับแกะผู้ ตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นแต่ละ แท่น”

๕ พระ ยาร์เวห์ได้ใส่คำ พุดเข้าไปในปาก ของบา ล่า อัม พระองค์บอกเขาว่า “ให้กลับไป หาบา ลาคและพุดสิ่งนี้”

๖ บา ล่า อัมจึงกลับไปหาบา ลาค บา ลาคยืน อยู่ข้างเครื่องเผาบูชากับบรรดาผู้นำของโม อับ ๗ บา ล่า อัมจึงพุดกลอนนี้ออกมาว่า “บา ลาคนำตัวข้าพเจ้ามาจากอารัม กษัตริย์ของโม อับนำข้าพเจ้ามาที่นี่จากภูเข ทางตะวันออก

บา ลาคพุดว่า ‘มาเถิด มาสาปแช่งยา โคบให้ เรา

มาเถิด มาพุดต่อต้านประชาชนชาวอิสราเอล’

๘ ข้าพเจ้าจะพุดสาป แช่งคนทีพระเจ้านี้ไม่ได้

จะให้ข้าพเจ้าพุดต่อต้านคนที่พระยาร์เวห์นี้ไม่ ได้พุดต่อต้านได้อย่างไร

๙ เพราะจากยอด เขาข้าพเจ้ามองเห็นพวก เขา

และจากเนินเขาข้าพเจ้ามองเห็นพวกเขา ดูลี พวกเขาดังเห็นที่อยู่แต่เพียงลำพัง

และไม่ได้เป็นพันธมิตรกับคนชาติอื่นๆ

๑๐ มีใครสามารถนับคนของยา โคบได้บ้าง

พวกเขามีจำนวนมากพอๆกับเม็ดฝุ่น

หรือมีใครที่สามารถนับจำนวนแม้เพียงหนึ่ง

ในสี่ของชาวอิสราเอลได้บ้าง

ปล่อยให้ข้าพเจ้าตายเหมือนคนตึ๋งพวกนี้เขา

ตายกันเถิด

และปล่อยให้จุดจบข้าพเจ้าเป็นเหมือนกับ

จุดจบของพวกเขาเถิด”

๑๑ บา ลาคพุดกับบาลาอัมว่า “ท่านทำอะไร

กับเรา นี้ เราเอาท่านมาที่นี่เพื่อสาป แช่งศัตรู

ของเรา แต่ดูลี ท่านกลับมาอวยพรพวกเขา”

๑๒ บา ล่า อัมจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าต้องระวัง

ที่จะพุดในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ใส่ไว้ในปากของ

ข้าพเจ้า ไม่ใช่หรือ”

๑๓ บา ลาคจึงพุดกับเขาว่า “ไปกับเราอีก

ทีหนึ่ง ท่านจะเห็นคนเหล่านั้น ท่านจะมอง

เห็นพวก เขาเพียงบางส่วน ท่านจะไม่เห็น

พวกเขาทั้งหมด สาปแช่งพวกเขาให้เราจาก

ที่นั่น” ๑๔ บา ลาคจึงพาบาลาอัมไปที่ทุ่งไศฟิม

บนยอด เขาปี สกา ห์ บา ลาคสร้างแท่นบูชา

ขึ้นเจ็ดแท่น และบูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้

หนึ่งตัว ให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา

แต่ละแท่น

๑๕ บา ล่า อัมพุดกับบา ลาคว่า “ยืนอยู่ที่นี้

ข้างๆเครื่องเผาบูชาของท่าน ขณะที่ข้าพเจ้า

ไปพบพระยาร์เวห์ที่นั่น”

๑๖ พระ ยาร์เวห์ได้มาพบบา ล่า อัม และใส่

คำ พุดเข้าไปในปากของเขา พระองค์พุดว่า

“กลับไปหาบา ลาคและพุดสิ่งนี้” ๑๗ บา ล่า อัม

จึงไปหาบา ลาค ที่ นั้น เขายังคงยืนอยู่ข้าง

เครื่องเผาบูชาพร้อมกับพวกผู้นำของโม อับ

แล้วบา ลาคก็ถามเขาว่า “พระ ยาร์เวห์พุด

อะไร”

บทกลอนที่สองของบาลาอัม

๑๘ บา ล่า อัมจึงพุดออกมาเป็นกลอนว่า

“ยืนขึ้น บา ลาค และฟัง

ฟังข้าพเจ้า ลูกชายของตีบโปร์

*๒๒:๔๑ บาโมท-บาลอัล สถานที่ทางศาสนาของพระบาลอัล

†๒๓:๑๔ ทุ่งไศฟิม หรืออาจจะแปลได้ว่า “เนินเขาตูดคน”

๑๙ พระเจ้าไม่ใช้มนุษย์ที่พูดโกหก และก็ไม่ใช้มนุษย์ที่ชอบเปลี่ยนใจ มีหรือที่พระองค์พูดแล้วไม่ทำ หรือสัญญาแล้วไม่ทำตามสัญญานั้น

๒๐ ฟังนะ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ช่วยพร พระเจ้าได้ช่วยอิสราเอลไว้ ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถกลับคำของพระองค์ได้

๒๑ ท่านจะไม่เห็นความโชค ร้ายในประชาชน ของยาโคบ

ท่านจะไม่เห็นความยากลำบากใดๆใน ประชาชนชาวอิสราเอล

พระ ยาร์เวห์ผู้ เป็นพระเจ้าของชาวอิสราเอล จะอยู่กับพวกเขา

พระองค์ได้ รับการยกย่องสรรเสริญให้เป็น กษัตริย์ของพวกเขา

๒๒ พระเจ้าผู้ นำพวกเขาออกจากอียิปต์ เข้ม แข็งเหมือนกับเขาของกระต่ายสำหรับ พวกเขา

๒๓ ไม่มีการดูถูกข่มขู่ในหมู่ประชาชนของ ยาโคบ

ไม่มีการทำนายโชค ฆะตาในหมู่ประชาชน ของอิสราเอล

พระเจ้าส่งตัวแทนพระองค์มาพูดกับยาโคบ และบอกอิสราเอลทันทีว่าพระองค์มีแผน อะไร *

๒๔ คนเหล่านี้ก็ลุกขึ้นเหมือนกับสิงห์ตัวเมีย มันยืนขึ้นตรงเหมือนสิงห์ตัวผู้ตัวหนึ่ง มันจะไม่ยอมนอนจน กระทั่งมันกินเหยื่อ ของมัน

และดื่มเลือดของสัตว์ที่มันฆ่าแล้ว”

๒๕ บาลาคพูดกับบาลา อัมว่า “ถ้าท่านไม่สาปแช่งพวกเขา ก็อย่าช่วยพรพวกเขาสิ”

๒๖ บาลา อัมจึงตอบบาลาคว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านก่อนแล้วหรือว่า ‘ข้าพเจ้าจะทำทุกอย่างที่พระยาร์เวห์บอกให้ข้าพเจ้าทำ’”

๒๗ บาลาคจึงพูดกับบาลา อัมว่า “มาเถิด เราจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง บางทีอาจทำให้

พระเจ้าพอใจที่ท่านจะสาป แช่งชาวอิสราเอล ให้เราจากที่นั่น” ๒๘ บาลาคจึงพาบาลา อัมไปบนยอดเขาเปโอร์ซึ่งมองเห็นไปทั่วทั้งที่เปล่า เปลี่ยวแห่งแล้ง

๒๙ บาลา อัมพูดกับบาลาคว่า “สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้กับข้าพเจ้าที่ นี้ และเตรียมวัวผู้เจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวไว้ให้กับข้าพเจ้าด้วย” ๓๐ บาลาคจึงทำตามที่บาลา อัมบอก และเขาก็บูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

บทกลอนที่สามของบาลา อัม

๒๔ บาลา อัมเห็นว่าพระ ยาร์เวห์ต้องการให้ช่วยพรชาวอิสราเอล ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ดูถูกข่มขู่เหมือนที่เคยทำ มา แต่เขาก็กลับหันหน้าไปทางที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ๒ บาลา อัมมองไปข้างหน้าและเห็นประชาชนชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามเฝ้า ของพวกเขา แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าก็เข้าไปสถิตในตัว เขา ๓ และเขาก็พูดออกมา เป็นกลอนว่า

“นี่คือคำพูดของบาลา อัมลูกชายของเบโอร์ เป็นคำพูดของชายที่มีดวงตาเห็นแจ่มแจ้ง †

‡ เป็นคำ พุดของคนที่ได้ยินคำ พุดของ พระเจ้า

เป็นคนที่เห็นนิมิตจากพระเจ้าผู้มีอำนาจ สูงสุด ‡

เป็นคนที่ล้มลงต่อ หน้าพระองค์ แต่ดวงตาก็ ยังเปิดอยู่

๔ ประชาชนของยาโคบ ¶ เต็มที่ของพวกท่าน ช่างดงามเหลือเกิน

ประชาชนของอิสราเอล บ้านเรือนของพวก ท่านสวยงามจริงๆ

๖ เต็มที่ของพวก ท่านเหมือนกับแถวของต้น ปลาย์มที่แผ่ขยายออก เหมือนพวกสวนที่อยู่ริมแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณา § ที่พระยาร์เวห์ปลูกไว้

* ๒๓:๒๓ พระองค์มีแผนอะไร หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ตอนนี้ประชาชนพูดกับยาโคบและอิสราเอลว่า ‘ดูสิ สิ่งที่พระเจ้าได้ทำ’”

† ๒๔:๓ เห็นแจ่มแจ้ง หรือ แปลได้อีกว่า “ตาของเขาเปิดออก เขาเห็นได้อย่างชัดเจน”

‡ ๒๔:๔ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ “เอล ชัดดัย”

¶ ๒๔:๕ ยาโคบ กับ อิสราเอล ก็เป็นคนคนเดียวกัน ในกลอนของฮีบรู ชอบพูดเรื่องเดียวกันซ้ำๆ

§ ๒๔:๖ กฤษณา ต้นไม้กลิ่นหอมหวาน น้ำของมันใช้ทำน้ำหอม

เหมือนต้นสนซีดาร์ที่อยู่ริมน้ำ

๗ น้ำจะไหลล้นออกมาจากถังน้ำของเขา *
และจะมีน้ำอย่างเหลือเฟือสำหรับเมล็ดพันธุ์
ของพวกเขา

กษัตริย์ของพวกเขา จะยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์
อากั๊ก

และอาณาจักรของพวกเขาจะยิ่งใหญ่มาก

๘ พระเจ้านำพวกเขาออกจากอียิปต์

พระองค์เป็นเหมือนเขาของกระเบื้องสำหรับ
พวกเขา

พวกเขาจะเอาชนะศัตรูของพวกเขา

พวกเขาจะบดขยี้กระดูกของคนเหล่านั้น

และโจมตีพวกนั้นด้วยลูกธนู †

๙ ชาวอิสราเอลหมอบอยู่ พวก เข่าพับอยู่
เหมือนสิงโต

ใครล่ะจะกล้าปลุกสิงโตตัวนั้น

ขอให้คนที่อวยพรท่านได้รับพร

ขอให้คนที่แช่งสาปท่านถูกแช่งสาป”

๑๐ บาลาคโอรชบาลาอัม เขาตบมือผางด้วยความ
โกรธ แล้วพูดกับบาลาอัมว่า “เราเรียก
เจ้ามาที่นี่เพื่อสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ เจ้า
กลับมามวยพรพวก มันถึงสาม ครั้ง ๑๑ ตอน
นี้รีบกลับไปบ้านไปเลย เรบอกว่าจะให้รางวัล
กับเจ้า แต่ดูสิ พระ ยาร์เวห์ทำให้เจ้าอดได้
รางวัล”

๑๒ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ข้าพเจ้าได้
บอกกับคนส่ง สารพวก นั้นที่ท่านส่งมาหา
ข้าพเจ้าแล้วว่า ๑๓ “ถึงแม้ว่าบาลาคจะยกวง
ที่เต็มไปด้วยเงินและทองให้กับข้า ข้าก็ไม่สามารถ
ฝ่าฝืนคำสั่งของพระ ยาร์เวห์และทำ
อะไรตามใจชอบ ไม่ว่าจะเป็นสิ่ง เลวหรือ
สิ่ง ดี แต่ข้าต้องพูดแต่สิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด
เท่านั้น” ๑๔ ตอน นี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปหาคน
ของข้าพเจ้าแล้ว มาสิ แล้วข้าพเจ้าจะบอก
ท่านว่าคนพวก นี้จะทำอะไรกับคนของท่าน
ในอนาคต”

บทกลอนสุดท้ายของบาลาอัม

๑๕ แล้วบาลาอัมก็พูดเป็นคำกลอนว่า

“นี่คือคำพูดของบาลาอัมลูกชายเบโอร์

เป็นคำพูดของชายที่มีดวงตาเห็นแจ่มแจ้ง

๑๖ เป็นคำพูดของคนที่ได้ยินคำพูดต่างๆของ
พระเจ้า

และได้รับความรู้จากพระเจ้าสูงสุด

เขาเห็นนิมิตจากพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด ‡

เขาล้มลงต่อหน้าพระองค์ แต่ดวงตาก็ยังเปิด
อยู่

๑๗ ข้าพเจ้าเห็นเขา ไม่ใช่ในขณะนี้ แต่เป็นใน
อนาคต

ข้าพเจ้าเห็นเขากำลังมา แต่ไม่ใช่เร็ววัน

กษัตริย์องค์หนึ่งผู้เป็นเหมือนดวงดาวจะมา

จากประชาชนของยาโคบ

ผู้ ปกครองผู้หนึ่งจะปรากฏขึ้นจากประชาชน
ชาวอิสราเอล

เขาจะมีหัวของชาวโมอับ

และจะบีบะโหลกของชาวเซท ทั้งหมด

๑๘ เมื่อชาวอิสราเอลแสดงความแข็งแกร่ง

แผ่นดินของเอโดมก็จะตกเป็นของพวกเขา

แผ่นดินของเสอีร์ ศัตรูของชาวอิสราเอลก็จะ
ตกเป็นของพวกเขา

๑๙ ผู้ปกครองจะมาจากยาโคบ

และทำลายคนที่หลงเหลืออยู่ในเมืองเออร์”

๒๐ แล้วบาลาอัมมองเห็นชาวอามาเลคและ
พูดกลอนนี้ว่า

“อา มาเล คเคยเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ท่ามกลางชนชาติอื่น

แต่จุดจบของพวกเขา เขาคือจะถูกทำลายจนสิ้น
ซาก”

๒๑ บาลาอัมมองเห็นชาวเคไนต์ § และพูด
บทกลอนนี้ว่า

“สถานที่ที่พวกเขาอยู่เป็นที่ที่ปลอดภัย

เหมือนวังนกที่ตั้งอยู่บนหน้าผาสูง

* ๒๔:๗ น้ำ ... ของเขา หรือ “จะมีน้ำหยดลงมาบนกิ่งไม้ของเขา”

† ๒๔:๘ โจมตีพวกนั้นด้วยลูกธนู หรือแปลได้ว่า “ทำลายลูกธนูของเขา” หรือ “ตอยท้อง
พวกเขา”

‡ ๒๔:๑๖ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ “เอล ชัดดัย”

§ ๒๔:๑๗ ชาวเซท อาจจะเป็นสำนวน ที่แปลว่า “คนเหล่านั้น” หรือ อาจจะเป็นชื่อของ เผ่า
หนึ่งแถวปาเลสไตน์

§ ๒๔:๒๑ ชาวเคไนต์ เป็นการเล่นคำ ชื่อของ “ชาวเคน” และ “ชาวเคไนต์” เป็นคำในภาษา
ฮีบรูที่มีความหมายว่า “วังนก”

๒๒ แต่พวกชาวเคไนต์ ก็จะถูกทำลายล้าง
เมื่อชาวอัศวินทำให้พวกเขากลายเป็นเชลย”
๒๓ แล้วบาลาอัมก็พูดกลอนบทนี้ว่า
“เมื่อพระเจ้าทำอย่างนี้ แล้วจะมีใครรอด
๒๔ จะมีเรือมาจากชายฝั่งของคิทธิม *
และจะเอาชนะชาวอัศวินเรียและเอเบอร์ †
แต่พวก คิทธิม ก็จะถูกทำลายไปด้วยเหมือน
กัน”
๒๕ แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นและกลับบ้าน ส่วน
บาลาคก็กลับไปตามทางของเขา

ชาวอิสราเอลที่เปโอร์

๒๕ * ขณะ นั้นชาวอิสราเอลอยู่ที่คิทธิม
ในเวลา นั้น ประชาชนเริ่มทำบาป
ทางเพศ † กับหญิงชาวโมอับ ๒ หญิงชาวโม
อับได้เชิญชาวอิสราเอลร่วมพิธีบูชาพระต่างๆ
ของพวกเขา ดั่ง นั้น ชาวอิสราเอลจึงกิน
เครื่องบูชาเหล่านั้นและได้บูชาพระต่างๆของ
ชาวโมอับ ๓ เพราะอย่างนี้ชาวอิสราเอลถึงได้
เริ่มบูชาพระบาอัลของเปโอร์ พระยาห์เวห์จึง
โกรธชาวอิสราเอล

“พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เอา
ตัวพวกหัวหน้าของชาวอิสราเอลมาเสียบ
ไว้กลางแดดต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ แล้วพระ
ยาห์เวห์จะไม่โกรธชาวอิสราเอล”

๔ โมเสสจึงพูดกับพวกผู้พิพากษาของชาว
อิสราเอลว่า “พวกท่านแต่ละ คนจะต้องฆ่า
คนของท่านที่ไปบูชาพระบาอัลของเปโอร์”

๖ ในขณะที่โมเสสและผู้นำชาวอิสราเอล
กำลังชุมนุมกันอยู่หน้าเต็นท์นั้น ดับ ก็มีชาว
อิสราเอลคน หนึ่งได้พาหญิงชาวมีเดีย นคน
หนึ่งมาให้พวกพี่น้อง ๗ ของเขา เขาทำสิ่ง
นี้ต่อ หน้าโมเสสและชาวอิสราเอลทั้งหมด
โมเสสและพวกผู้นำก็ร้องไห้คร่ำครวญ ๘ เมื่อ
ฟิเนหัสลูกชายเอเลอาซาร์ ซึ่งเป็นลูกชาย

ของนักบวชอาโรนเห็น เข้า เขาจึงจากที่
ชุมนุมมาและไปหยิบหอกของเขา ๙ เขาตาม
ชายอิสราเอลคน นั้นเข้าไปในเต็นท์ และเอา
หอกแทงชายอิสราเอลคน นั้นพร้อมกับหญิง
มีเดีย นคนนั้นที่ท้องจนตาย และโรคระบาด
ร้ายแรงในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอลก็หยุด
ลง ๑๐ มีคนตายจากโรคระบาดนี้ถึงสองหมื่นสี่
พันคน

๑๐ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๑ “ฟิเน
หัสลูกชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นลูกชายของ
นักบวชอาโรน ได้ช่วยชีวิตประชาชนชาว
อิสราเอลไว้จากความโกรธของเรา เขาทำ
ไปเพราะเขาโกรธในบาปของประชาชน
เหล่านั้นเหมือนที่เราโกรธ เราจึงไม่ทำลาย
ประชาชนชาวอิสราเอลด้วยความโกรธของ
เรา ๑๒ ด้วยเหตุนี้ ให้ไปบอกกับฟิเนหัสว่า
เราจะทำข้อตกลงที่เป็นมิตรกับเขา ๑๓ ข้อ
ตกลง คือ เขาและลูกหลานของเขาซึ่งมีชีวิต
ต่อจากเขา จะได้เป็นนักบวชตลอดไป เพราะ
เขาได้หันเหความโกรธของพระเจ้าไป เขา
ทำอย่างนี้แทนชาวอิสราเอล”

๑๔ ชายชาวอิสราเอลที่ถูกฆ่าพร้อมหญิงมี
เดีย นนั้นชื่อ คิมรีลูกชายสาลุ สาลุเป็นผู้นำ
ครอบครัวจากเผ่าสิเมโอน ๑๕ ส่วนหญิงชาวมี
เดีย นนั้น ชื่อคสบี ๑๖ เป็นลูกสาวของศูร์ ศูร์
เป็นหัวหน้าตระกูลหรือครอบครัวของมีเดีย
น

๑๖ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๗ “ให้
เป็นศัตรูกับชาวมีเดีย น และฆ่าพวก มัน
๑๘ เพราะพวก มันเป็นศัตรูกับพวก เจ้า พวก
มันหลอกหลวงพวกเจ้าที่เปโอร์ และยังหลอก
หลวงพวก เจ้าด้วยการใช้น้องสาวของพวก
มันที่ชื่อคสบีลูกสาวของผู้นำชาวมีเดีย น ผู้
หญิงที่ถูกฆ่าในขณะที่เกิดโรค ระบาดกับชาว
อิสราเอล เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นที่เปโอร์”

* ๒๔:๒๔ คิทธิม อาจเป็นเกาะไซปรัส หรือเกาะครีตหรือสถานที่ทางชายฝั่งด้านตะวันตกของ
อิสราเอลในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

† ๒๔:๒๔ เอเบอร์ อาจหมายถึง ผู้ที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส หรืออาจหมายถึง
ถึง ลูกหลานของคนชื่อเอเบอร์ (ปฐมกาล ๑๐:๒๑)

‡ ๒๕:๑ ทำบาปทางเพศ เป็นส่วนหนึ่งของการบวงสรวงต่อพระปลอม ดังนั้น ข้อความนี้อาจ
หมายความว่าคนนั้นไม่ซื่อสัตย์กับเมียและอาจหมายถึง เขาไม่ซื่อสัตย์กับพระเจ้าโดยการไป
บวงสรวงต่อพระปลอม

๑ ๒๕:๖ พี่น้อง หมายถึง ครอบครัว หรือญาติพี่น้องทั้งหลาย

๒ ๒๕:๑๕ คสบี ชื่อนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การโกหกของเรา”

นับประชาชน

๒๖^๑หลัง จากโรคระบาดแล้ว พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและเอ เลอ ๒ “ให้ นับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดตาม ครอบครัวของพวกเขา ให้นับชายทุกคน ในอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ สามารถเข้ารับใช้ในกองทัพได้”

^๓โมเสสและนักบวชเอ เลอ ๒ ชาร์จึงพูดกับ ประชาชนชาวอิสราเอลในที่ราบโม อับติด แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโคว่า “ให้นับ ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ตามที่ พระ ยาร์เวห์เคยสั่งให้โมเสสและประชาชน ชาวอิสราเอลทำ ตอนที่พวกเขาออกมาจาก แผ่นดินอียิปต์”

^๔รู เบนเป็นลูกชายคนโตของอิสราเอล นี่คื อ รายชื่อลูกหลานของรูเบน

จากฮาโนค เป็นตระกูลฮาโนค

จากบัลลู เป็นตระกูลบัลลู

^๖จากเฮสโรน เป็นตระกูลเฮสโรน

จากคารมี เป็นตระกูลคารมี

^๗นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของรู เบน รวมคน ได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน

^๘ลูกชายของบัลลูคือเอ ลี อับ ^๙เอ ลี อับมี ลูกชายสามคนคือ เนมุเอล ตาธานและอาบี รีม ตาธานและอาบี รีม เป็นสองคนที่ชุมชน เลือกลงมา และได้ต่อต้านโมเสส และอาโรน ทั้งสองคนนี้เป็นสมัครพรรคพวกของโคราห์ ตอนที่พวกเขา ร่วมกันต่อ ด้านพระ ยาร์เวห์

^{๑๐}และแผ่นดินได้อำปากกลืนพวกเขาและโค ราห์ลงไป เมื่อสมัครพรรคพวกของโค ราห์ ตายไปและไฟได้เผาผลาญคนสอง ร้อยห้าสิบ คนนั้น คนเหล่านี้ได้กลายเป็นตัวอย่างเตือน ใจประชาชน ^{๑๑}แต่ลูกชายของโคราห์ไม่ตาย

^{๑๒}นี่คือลูก หลานของสิ เม โอนตามตระกูล

ของพวกเขา

จากเนมุเอล เป็นตระกูลเนมุเอล

จากยามีน เป็นตระกูลยามีน

จากยาคิน เป็นตระกูลยาคิน

^{๑๓}จากเศราห์ เป็นตระกูลเศราห์

จากซาอูล เป็นตระกูลซาอูล

^{๑๔}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของสิ เม โอน รวม คนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นสองพันสองร้อยคน

^{๑๕}ต่อไปคือลูก หลานของกาดตามตระกูล

ของพวกเขา

จากเศเฟโอน เป็นตระกูลเศเฟโอน

จากฮักกี เป็นตระกูลฮักกี

จากซูนี่ เป็นตระกูลซูนี่

^{๑๖}จากไอสนี เป็นตระกูลไอสนี

จากเอรี เป็นตระกูลเอรี

^{๑๗}จากอาโรด เป็นตระกูลอาโรด

จากอาเรลี เป็นตระกูลอาเรลี

^{๑๘}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของกาด รวมคน ได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นห้าร้อยคน

^{๑๙-๒๐}ลูกชายของยูดาห์คือเออร์และโอนัน เขา ทั้งสองคนตายในแผ่นดินคานาอัน นี่คื อ ลูก หลานของยูดาห์ตามตระกูลของพวกเขา

จากเซลาห์ เป็นตระกูลเซลาห์

จากเปเรศ เป็นตระกูลเปเรศ

จากเศราห์ เป็นตระกูลเศราห์

^{๒๑}ต่อไปนี่คือลูก หลานของเปเรศ

จากเฮสโรน เป็นตระกูลเฮสโรน

จากฮามูล เป็นตระกูลฮามูล

^{๒๒}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของยู ดาห์ รวม คนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นหกพันห้าร้อยคน

^{๒๓}ต่อไป นี่คื อ ลูก หลานของอิส สา คาร์ตาม

ตระกูลของพวกเขา

จากโทลา เป็นตระกูลโทลา

จากปูวาร์ เป็นตระกูลปูวาร์

^{๒๔}จากยาซุบ เป็นตระกูลยาซุบ

จากซิมโรน เป็นตระกูลซิมโรน

^{๒๕}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของอิส สา คาร์ รวมคนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นสี่พันสามร้อยคน

^{๒๖}ต่อไป นี่คื อ ลูก หลานของเศบูลุนตาม

ตระกูลของพวกเขา

จากเศเรเจต เป็นตระกูลเศเรเจต

จากเอโลน เป็นตระกูลเอโลน

จากยาเลเอล เป็นตระกูลยาเลเอล

^{๒๗}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเศบูลุน รวม คนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นห้าร้อยคน

^{๒๘}ต่อไป นี่คื อ ลูก หลานของโย เซฟตามตระกูล

ของพวกเขา คีอมนัสเสห์และเอฟราอิม ^{๒๙}นี่

คื อ ลูก หลานของมนัสเสห์

จากมาคีร์ เป็นตระกูลมาคีร์ (มา คีร์เป็นพ่อ

ของกิเลอาด)

จากกิเลอาด เป็นตระกูลกิเลอาด

^{๓๐}นี่คื อ ลูก หลานของกิเลอาด

จากอียะเซอร์ เป็นตระกูลอียะเซอร์

จากเฮเลค เป็นตระกูลเฮเลค

^{๓๑}จากอัสรีเอล เป็นตระกูลอัสรีเอล

จากเซเคม เป็นตระกูลเซเคม

๓๒ จากเซมิดา เป็นตระกูลเซมิดา
 จากเฮเฟอร์ เป็นตระกูลเฮเฟอร์
 ๓๓ เกลเฟห์หัดเป็นลูกชายของเฮเฟอร์ แต่ตัว
 เขาไม่มีลูกชาย มีเพียงลูกสาวชื่อ มาลาห์
 โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และทึรซาคี
 ๓๔ นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของมนัสเสห์ รวม
 คนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
 ๓๕ ต่อไป นี่คือนักหลานของเอ ฟ รา อิมตาม
 ตระกูลของพวกเขา
 จากซุเธลาห์ เป็นตระกูลซุเธลาห์
 จากเบเคอร์ เป็นตระกูลเบเคอร์
 จากทาหาน เป็นตระกูลทาหาน
 ๓๖ นี่คือนักหลานของซุเธลาห์
 จากเอราน เป็นตระกูลเอราน
 ๓๗ นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเอ ฟ รา อิม
 รวมคนได้ทั้งหมดสาม หมื่นห้า ร้อย
 คน
 พวกเขาเป็นนักหลานของโยเซฟตามตระกูล
 ของพวกเขา
 ๓๘ นี่คือนัก หลานของเบน ยา มินตามตระกูล
 ของพวกเขา
 จากเบลลา เป็นตระกูลเบลลา
 จากอัสเบล เป็นตระกูลอัสเบล
 จากอาหิรม เป็นตระกูลอาหิรม
 ๓๙ จากเซฟูฟาม เป็นตระกูลเซฟูฟาม
 จากหุฟาม เป็นตระกูลหุฟาม
 ๔๐ ลูกชายของเบลาคือ อาร์ดและนาอามาน
 จากอาร์ด เป็นตระกูลอาร์ด
 จากนาอามาน เป็นตระกูลนาอามาน
 ๔๑ นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเบน ยา มิน
 รวมคนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน
 ๔๒ นี่คือนัก หลานของดานตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากซุฮัม เป็นตระกูลซุฮัม
 นี่คือนัก หลานของดาน ๔๓ รวมคนจากตระกูลซุ
 ฮัมได้ทั้งหมดหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
 ๔๔ นี่คือนักหลานของอาเซอร์ตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากอิมนาคี เป็นตระกูลอิมนาคี
 จากอิซวี เป็นตระกูลอิซวี
 จากเบรียฮาห์ เป็นตระกูลเบรียฮาห์
 ๔๕ ลูกหลานของเบรียฮาห์คือ
 จากเฮเบอร์ เป็นตระกูลเฮเบอร์
 จากมัลลึเอล เป็นตระกูลมัลลึเอล

๔๖ (ลูกสาวของอา เซอ รี่ชื่อเส ราห์) ๔๗ นี่คือนัก
 ตระกูลต่างๆของอา เซอ รี่ รวมคนได้ทั้งหมด
 ห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
 ๔๘ นี่คือนักหลานของนัฟทาลีตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากยาเซเอล เป็นตระกูลยาเซเอล
 จากกูนี่ เป็นตระกูลกูนี่
 ๔๙ จากเยเซอร์ เป็นตระกูลเยเซอร์
 จากซิลเลม เป็นตระกูลซิลเลม
 ๕๐ นี่คือนัก หลานของนัฟ ทา ลี รวม
 คนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
 ๕๑ รวมจำนวนประชาชนชาวอิสราเอลได้
 ทั้งหมดหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
 ๕๒ พระ ยาค็อบห์พูดกับโมเสสว่า ๕๓ “ให้
 แบ่งที่ดินออกเป็นส่วนๆสำหรับคนเหล่านี้ นี
 ตามจำนวนราย ชื่อ ๕๔ ถ้าเป็นกลุ่มใหญ่ ก็
 แบ่งให้มาก น้อย ถ้าเป็นกลุ่มเล็ก ก็แบ่ง
 ให้น้อย น้อย แต่ละกลุ่มจะได้ รับส่วนแบ่ง
 ตามจำนวนคนที่ได้นับ ไว้ ๕๕ อย่างไรก็ตาม
 ใครจะได้ที่ดินตรงไหน ก็ต้องจับสลากกัน
 พวกเขาจะได้ รับที่ดินตามรายชื่อเผ่าของ
 บรรพบุรุษของพวกเขา ๕๖ แต่ละเผ่าจะจับ
 สลากแบ่งที่ดินกัน ไม่ว่าจะเป็เผ่าใหญ่หรือ
 เผ่าเล็กก็ตาม”
 ๕๗ ต่อไปนี่คือชาวเลวีที่ได้นับตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากเกอร์โซน เป็นตระกูลเกอร์โซน
 จากโคซาท เป็นตระกูลโคซาท
 จากเมรวารี เป็นตระกูลเมรวารี
 ๕๘ คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเลวี
 ตระกูลสิบนี้
 ตระกูลเฮโบรน
 ตระกูลมาลี
 ตระกูลมุซึ
 ตระกูลโคราห์
 โคซาทเป็นพ่อของอัม ราม ๕๙ เมียของอัม
 รามชื่อโย เคเบตเป็นลูก หลานของเลวี นาง
 เกิดอยู่ในเผ่าของเลวีในอียิปต์ นางมีลูกกับ
 อัม ราม คืออาโรน โมเสสและมิ เรียมพี่สาว
 ของพวกเขา
 ๖๐ อาโรนมีลูกชื่อ นาตับ อาบิฮู เอเลอาซาร์
 และอิฐามาร์ ๖๑ นาตับและอาบิฮูตายไปแล้ว
 เมื่อครั้งที่พวกเขาได้ถวายไฟที่พระ ยาค็อบห์
 ไม่นอนญาติให้ถวายต่อหน้าพระองค์
 ๖๒ รวมจำนวนชายชาวเลวีที่มีอายุตั้งแต่
 หนึ่งเดือนขึ้นไปสอง หมื่นสาม พันคน เพราะ

พวก เขาไม่สามารถนับรวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นได้ เพราะพวก เขาไม่ได้ รับผิดชอบแบ่งที่ดินเหมือนประชาชนชาวอิสราเอลคนอื่น ๆ ^{๖๓}นี่คือคนที่โมเสสและนักบวชเอ เลอา ซาร์นับได้ ในขณะที่อยู่ในที่ราบโม อับข้างแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเยรีโค ^{๖๔}ในบรรดาประชาชนเหล่านี้ ไม่มีคนที่โมเสสและอาโรนเคยนับเมื่อครั้งอยู่ในที่เปล่า เปลียวแห้ง แล้ง ซีนายรอดชีวิตอยู่เลย ^{๖๕}เพราะพระยาห์เวห์เคยพูดถึงคนเหล่านั้นไว้ว่า “พวกเขาจะตายในที่เปล่าเปลียวแห้งแล้ง” จึงไม่มีใครรักคนในหมู่พวก เขายังมีชีวิตอยู่ ยกเว้นคาเลบ ลูกชายของเยฟุนเนห์และโยชูวาลูกชายของ

หนึ่งตายไปโดยที่ไม่มีลูกชาย พวก เจ้าต้องให้ส่วน แบ่งที่ดินของเขากับลูกสาวของเขา ^๙และถ้าเขาไม่มีลูกสาว เจ้าต้องให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขากับพี่น้องของเขา ^{๑๐}ถ้าเขาไม่มีพี่น้อง ก็ให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขา กับพี่น้องของพ่อเขา ^{๑๑}ถ้าพ่อของเขาไม่มีพี่น้อง ก็ให้ส่วน แบ่งที่ดินของเขากับญาติที่สนิทที่สุดของเขา ที่อยู่ในตระกูลของเขา และคนๆนั้น ก็จะเป็นเจ้าของมัน นี่จะเป็นกฎที่ใช้ในการตัดสิน สำหรับประชาชนชาวอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้”

พวกลูกสาวของเศโลเฟห์

โยชูวาคือผู้นำคนใหม่

(ฉวิป. ๓๑:๑-๘)

๒๗ ^๑เศโลเฟ หัดเป็นลูกชายของเฮเฟอร์ เฮเฟอร์เป็นลูกชายของกิเลอาด กิเลอาดเป็นลูกชายของมาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์ จากเผ่ามนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นลูกชายของโย เซฟ เศโลเฟ หัดมีลูกสาวห้าคน คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิ ลคาห์ และทิวซาร์ ^๒พวกนางยืนอยู่ต่อหน้าโมเสส นักบวชเอ เลอาซาร์ บรรดาผู้นำและประชาชนทั้งหมดที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

^{๑๒}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ขึ้น ไปบนภูเขาอา บา รีมและมอง ดูแผ่นดิน ที่เรากำลังจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล ^{๑๓}เมื่อเจ้าได้เห็นมันแล้ว เจ้าก็จะได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเจ้าเหมือนที่อา โรนพี่ชายของเจ้าได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา ^{๑๔}เพราะเจ้าทั้งสองไม่เชื่อฟังคำสั่งของเราในที่เปล่า เปลียวแห้ง แล้งดิน เมื่อครั้งที่ประชาชนตก ภัยกับเรา เพราะเจ้า ทั้ง สองไม่ได้ให้เกียรติว่าเรศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมีน้ำไหล ออกมาต่อ หน้าประชาชนเหล่านี้” (น้ำ นั่นคือน้ำของเม ริ บาห์ที่เค เดซในที่เปล่า เปลียวแห้งแล้งดิน)

พวก นางพูดว่า ^๓“พ่อของพวก เราได้ตายไปในที่เปล่าเปลียวแห้ง แล้ง เขาไม่ได้เป็นพรรด พวกของโค ราห์ ที่ร่วมต่อ ด้านพระยาห์เวห์ แต่เขาตายเพราะบาปของเขาเอง และเขาไม่มีลูกชาย ^๔แล้วทำไมชื่อของพวก เราจะต้องถูกตัดออกจากตระกูลของเขา เพียงเพราะเขาไม่มีลูกชาย ด้วย โปรดแบ่งที่ดินให้กับพวก เราให้เท่า เทียมกับที่ ท่านจะแบ่งให้กับพี่น้องคนอื่นของพ่อพวก เราด้วยเถิด”

^{๑๕}โมเสสพูดกับพระ ยาห์เวห์ว่า ^{๑๖}“ขอพระ ยาห์เวห์พระเจ้าผู้รู้ความ คิดของประชาชนทั้งหมด แต่ง ตั้งคนๆหนึ่งเป็นผู้นำของชุมชนนี้ ^{๑๗}เพื่อยกยอ นำพวก เขาในสนามรบและนำพาพวก เขาเข้าออกเหมือนแกะ เพื่อว่าประชาชนของพระองค์จะได้ไม่เป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง”

^๕โมเสสจึงได้นำเรื่องนี้ไปถามพระยาห์เวห์ ^๖พระองค์พูดกับโมเสสว่า “คำร้องขอของลูกสาวเศโลเฟ หัดถูกต้อง เจ้าต้องแบ่งที่ดินให้กับพวก นางท่ามกลางพี่น้องของพ่อพวก นาง พวก นางจะได้มอบบที่ดิน นั้นให้กับลูกหลานของพวก นางสืบต่อ ไป ให้ส่วน แบ่งของพ่อพวก นางกับพวก นางไป ^๘และบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ถ้าชายคน

^{๑๘}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “นำตัวโยชูวาลูกชายของนูน ผู้มีพรสวรรค์มาและวางมือของเจ้าลงบนเขา ^{๑๙}ให้เขายืนอยู่หน้านักบวชเอ เลอาซาร์และชุมชนทั้งหมด และมอบภารกิจให้เขาต่อหน้าคนพวกนั้น

^{๒๐}ให้อำนาจของเจ้ากับเขาเพื่อชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้เชื่อฟังเขา ^{๒๑}แต่ถ้าโย

*๒๗:๗ **แบ่งที่ดิน** จะได้ รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่อจากภรรยาในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่นไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน ๕๐ ปี

ซูวาต้องการตัดสินใจอะไร เขาจะต้องไปหา
นักบวชเอเลอาซาร์ และเอเลอาซาร์ก็จะใช้ธู
ริมและทุมมิมุขอคำตอบจากพระยาห์เวห์ ถ้า
พระยาห์เวห์ส่งไ้หูบุก โยซูวา ชาวอิสราเอล
ทั้งหมดและคนทั้งชุมชนก็จะบุก และถ้าพระ
ยาห์เวห์ส่งให้ถอย พวกเขาก็จะถอย”

^{๒๒}โมเสสจึงทำตามที่พระ ยาห์เวห์สั่ง
เขา เขาพาโย ซู วามาและให้มายืนอยู่ต่อ
หน้านักบวชเอ เลอ ำ ซาร์และชุมชนทั้งหมด
^{๒๓}แล้วโมเสสก็วางมือลงบนโย ซู วาและมอบ
ภารกิจให้เขาตามที่พระ ยาห์เวห์ได้บอกกับ
โมเสส

เครื่องบูชาประจำวัน

๒๘ ^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า
^๒“ให้ออกคำ สั่ง นี้กับประชาชน
ชาวอิสราเอล บอกพวก เขาว่า ‘เจ้าต้อง
ระมัดระวังที่จะถวายเครื่องบูชาของเรา
อาหารของเรา เป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอม
ให้กับเรา ตามเวลาที่ได้กำหนดไว้’ ^๓และ
บอกพวก เขาว่า ‘นี่คือพวกของ ขวัญที่เจ้า
ต้องถวายให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของ ถวาย
ตามปกติของแต่ละวัน คือลูก แกะตัวผู้อายุ
หนึ่ง ปีสองตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆ ^๔เจ้าต้อง
ถวายลูก แกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาในตอน
เช้า และถวายลูก แกะอีกตัวหนึ่งในตอนเย็น
^๕ให้ถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด ฟืชด้วย คือ
แป้งอย่าง ดีสองลิตร ^๖ผสมน้ำมันที่คนจาก
มะกอกอย่าง ดีหนึ่งลิตร ^๗นี่คือกฎของ
เครื่องเผาบูชาที่ตั้งขึ้นมาตอนอยู่ที่ภูเขาศี
นาย เป็นพวกของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับ
พระยาห์เวห์ ^๘และต้องถวายเครื่องตีมบูชา
พร้อมกับมันโดยใช้เครื่องตีหนึ่งลิตรต่อลูก
แกะหนึ่งตัว ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้รินเหล้า
องุ่นเก่าเป็นเครื่องตีมบูชาแก่พระ ยาห์เวห์

^๙แล้วบูชาลูก แกะตัวที่สองในตอน เย็นกับ
เครื่องบูชาจากเมล็ด ฟืชและเครื่องตีมบูชา
เหมือนกับที่บูชาในตอน เช้า เป็นของ ขวัญ
อันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

เครื่องบูชาวันหยุดทางศาสนา

^{๑๐}ในวันหยุดทางศาสนา ให้ถวายลูก แกะ
ตัวผู้อายุหนึ่งปีสองตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆพร้อม
กับแป้งอย่าง ดีสี่ลิตรครึ่ง ^{๑๑}ผสมน้ำมัน เป็น
เครื่องบูชาจากเมล็ดฟืชและเครื่องตีมบูชา
^{๑๒}ให้ถวายเครื่องเผาบูชาในทุกวันหยุดทาง
ศาสนา พร้อมกับเครื่องเผาบูชาประจำวัน
และเครื่องตีมบูชา

การชุมนุมประจำเดือน

^{๑๓}ในวันที่หนึ่งของแต่ละเดือน พวก เจ้า
ต้องถวายเครื่องเผาบูชาดังนี้ คือวัวหนุ่มสอง
ตัวจากฝูงสัตว์ แกะตัวผู้หนึ่งตัว ลูกแกะตัวผู้
อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวก มันต้องเป็นสัตว์ที่ไม่
มีตำหนิใดๆ ^{๑๔}และต้องถวายแป้งอย่างดีหก
ลิตรครึ่ง ^{๑๕}ผสมน้ำมันพร้อมกับวัวแต่ละตัว
และแป้งอย่าง ดีสี่ ลิตร ครึ่งผสมน้ำมันพร้อม
กับแกะตัวผู้แต่ละ ตัวเป็นเครื่องบูชาจาก
เมล็ด ฟืช ^{๑๖}และต้องถวายแป้งอย่าง ดีสอง
ลิตร ^{๑๗}ผสมน้ำมันเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ด
พืชพร้อมกับลูกแกะแต่ละตัว ลิงเหล่านี้นเป็น
ของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาห์เวห์
^{๑๘}ส่วนเครื่องตีมบูชามีเหล้าองุ่นสองลิตร ^{๑๙}
สำหรับวัวหนุ่มแต่ละตัว เหล้าองุ่นหนึ่งลิตร
^{๒๐}สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัวและเหล้าองุ่น
หนึ่งลิตรสำหรับลูกแกะแต่ละตัว นี่คือเครื่อง
เผาบูชาประจำ เดือนทุกครั้งที่ยื่นเดือนใหม่
ของปี ^{๒๑}นอกเหนือไปจากเครื่องเผาบูชา
ประจำวันและเครื่องตีมบูชาแล้ว เจ้าต้อง

*๒๘:๔ *ตอนเย็น* เวลาหลังจากดวงอาทิตย์ตก แต่ก่อนมืด
†๒๘:๕ *สองลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๑ เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร
‡๒๘:๕ *หนึ่งลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๒๕ อิน ซึ่งเท่ากับ ๐.๘ ลิตร
§๒๘:๙ *สี่ลิตรครึ่ง* หรือตันฉบับคือ ๐.๒ เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ ๔.๔ ลิตร
§๒๘:๑๒ *หกลิตรครึ่ง* หรือตันฉบับเดิมคือ ๐.๓ เอฟาห์ หรือเท่ากับ ๖.๖ ลิตร
**๒๘:๑๓ *สองลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๑ เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร
††๒๘:๑๔ *สองลิตร* หรือ ตันฉบับคือ ๐.๕ อิน ซึ่งเท่ากับ ๑.๖ ลิตร
‡‡๒๘:๑๔ *หนึ่งลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๒๕ อิน ซึ่งเท่ากับ ๐.๘ ลิตร

ถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวให้กับพระ ยาร์เวห์ เป็นเครื่องบูชาชำระล้างด้วย

เทศกาลวันปลดปล่อย

๑๖ ในวันที่สิบสี่ของเดือนแรก เป็นเทศกาลวันปลดปล่อยของพระ ยาร์เวห์ ๑๗ วันที่สิบห้าของเดือนนั้นจะมีงานเฉลิมฉลอง เจ้าต้องกินขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน ๑๘ ในวันแรกจะมีการชุมนุมพิเศษ เจ้าต้องไม่ทำงานที่ใช้แรงงานใดๆทั้งสิ้น ๑๙ เจ้าต้องถวายพวกของ ขวัญเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ คือ วัวหนุ่มสองตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวก มันต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๒๐ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่จะบูชาพร้อมกับสัตว์เหล่านี้ นี้คือ แป้งอย่าง ดีผสมน้ำมัน เจ้าต้องใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว ใช้แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว ๒๑ ให้ใช้แป้งสองลิตรกับลูก แกะแต่ละตัวจากลูก แกะทั้งเจ็ดตัวนั้น ๒๒ ต้องใช้แพะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพวก เจ้า ๒๓ นอก เหนือจากการถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันในตอน เช้าแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ด้วย

๒๔ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ซ้ำๆกัน ทุก วันตลอดเจ็ดวัน ถวายอาหารเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวันแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาพวก นี้พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาด้วย

๒๕ ในวันที่เจ็ด จะมีการชุมนุมพิเศษของพวกเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ

เทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรก

(ลนต. ๒๓:๑๕-๒๒)

๒๖ ในเทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรก ที่ซึ่ง เป็นเทศกาลเพ็น เทคอส ต์ของพวกเจ้า เมื่อ

เจ้านำเมล็ดข้าวใหม่มาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้พระ ยาร์เวห์ เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ ๒๗ เจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นที่พระ ยาร์เวห์ชอบ โดยใช้วัวหนุ่มสองตัวจากฝูง และตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว ๒๘ และถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชโดยใช้ แป้งอย่าง ดีผสมน้ำมันหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว ๒๙ และแป้งสองลิตรสำหรับลูก แกะแต่ละตัว จากลูก แกะทั้งเจ็ดตัวนั้น ๓๐ เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับเจ้า ๓๑ นอก เหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมันแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชา พวกมันต้องเป็นของที่ไม่มีตำหนิใดๆ

เทศกาลตร

(ลนต. ๒๓:๒๓-๒๕)

๒๘ ในวันที่ หนึ่งของเดือนที่ เจ็ด จะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวก เจ้า พวกเจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ วันนั้นจะเป็นวันเป่าแตร ๑ ของพวกเจ้า ๒ เจ้าจะถวายสิ่ง เหล่า นี้เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ คือวัวหนุ่มหนึ่งตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวก มันต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๓ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับพวก มัน โดยใช้แป้งอย่าง ดีหก ลิตรครึ่ง

*๒๘:๒๒ **ชำระล้าง** ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” “บดออก” หรือ “ลบทิ้ง”

†๒๘:๒๖ **ผลผลิตแรก** เมล็ดข้าว เช่น ข้าวสาลีและพืชผลชนิดอื่นที่เริ่มสุก อยู่ในช่วงเดือน พฤษภาคมและมีฤดูนา ยัน พืชผลชุดแรกที่เก็บเกี่ยวได้จะนำมาให้พระเจ้า

‡๒๘:๓๐ **เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง** ประโยค นี้มาจากพระ คัมภีร์ฉบับแปลภาษาสะ มา เรีย ประโยคนี้คงตกหล่นไปจากแปลฉบับฮีบรูเลยไม่ได้ตั้งใจ

§๒๘:๑ **วันเป่าแตร** หรือ “ตะโกน” อาจมีความหมายว่าในวันนั้นเป็นวันสำหรับการตะโกนหรือมีความสุขเป็นพิเศษ

*ผสมน้ำมันสำหรับวัวแต่ละตัว แป้งสี ลิตรครึ่ง สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัว ๔ แป้งสองลิตร สำหรับลูกแกะแต่ละตัวจากลูกแกะทั้งเจ็ดตัว นั้น ๕ และต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า ๖ เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมา ไม่นับรวมเครื่องเผาบูชาถวายเดือนกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมັນ และไม่รวมเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมັນ และเครื่องตีมบูชาตามที่กำหนดไว้แต่ละอย่าง พวกมันจะเป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

(ฉันท. ๒๓:๒๖-๓๒)

๗ ในวันที่สิบของเดือนเจ็ด เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่กินอาหารหรือทำงานใดๆ ๘ เจ้าต้องถวายสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มตัวหนึ่งจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัว และลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่ง ปีเจ็ด ตัว เจ้าต้องแน่ใจว่าพวก มันไม่มีตำหนิใดๆ ๙ และเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมๆกันด้วย โดยใช้แบ่งอย่าง ตีผสมน้ำมัน ใช้แบ่งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว ใช้แบ่งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว ๑๐ และใช้แบ่งสองลิตรสำหรับลูก แกะแต่ละตัว จากลูก แกะทั้งเจ็ดตัว นั้น ๑๑ เจ้ายังต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องบูชาชำระล้าง ที่ใช้ในวันชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ๑๒ และเครื่องเผาบูชาประจำวันกับ

เครื่องบูชาจากเมล็ด พืชของมัน และเครื่องตีมบูชาที่มาในชุดเดียวกันนั้นด้วย

เทศกาลอยู่เพิง

(ฉันท. ๒๓:๓๓-๔๔)

๑๓ ในวันที่สิบห้า เดือนเจ็ด เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานที่ใช้แรงงานและต้องจัดเทศกาลเฉลิมฉลองให้เกียรติกับพระ ยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ๑๔ เจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชา เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มสิบ สามตัวจากฝูงแกะตัวผู้สองตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว พวกมันต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๑๕ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชพร้อมๆกันด้วย โดยใช้แบ่งอย่าง ตีผสมน้ำมัน ใช้แบ่งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัวจากวัวทั้งสิบสามตัว นั้น แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัวจากแกะสองตัวนั้น ๑๖ และใช้แบ่งสองลิตรสำหรับลูก แกะแต่ละตัวจากลูก แกะทั้งสิบ สี่ตัวนั้น ๑๗ และต้องถวายแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง นอก เหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชของมัน และเครื่องตีมบูชาในชุดเดียวกัน ๑๘ ในวันที่สอง ต้องถวายวัวหนุ่มสิบ สองตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๑๙ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตีมบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ ๒๐ และบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับ

*๒๙:๓ **หกลิตรครึ่ง** หรือต้นฉบับเดิมคือ ๐.๓ เอฟาร์ห์ หรือเท่ากับ ๖.๖ ลิตร
 †๒๙:๓ **สี่ลิตรครึ่ง** หรือต้นฉบับคือ ๐.๒ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๔.๔ ลิตร
 ‡๒๙:๔ **สองลิตร** หรือต้นฉบับคือ ๐.๑ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร
 §๒๙:๑๑ **วันชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์** หรือในภาษาฮีบรู ใช้คำว่า “ยม คิบเปอร์” เป็นวันหยุดสำคัญของชาวยิว ในวันนั้น นักบวชชั้นสูงจะเข้าไปห้องชั้นในสุด ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และทำพิธีชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้ประชาชน
 §๒๙:๑๒ **ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด** หรือ เทศกาลเฉลิมฉลอง เรียกก็อกอย่างว่า “สคูคท” ในยุคโบราณของอิสราเอล ชาวยิวเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มและไปอยู่ในเต็นท์ หรือที่พักหรือเพิงที่สร้างขึ้นมาจากชั่วคราว เพื่อช่วยให้พวกเขาระลึกถึงช่วงเวลาที่ยังวันเวียนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแกลงชานายเป็นเวลา ๔๐ ปี

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๐}ในวันที่สาม ต้องบูชาวัวหนุ่มสิบเอ็ดตัว จากฝูง แกะตัวผู้สองตัว และลูก แกะตัวผู้ อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๒๑}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะ และลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ ^{๒๒}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๓}ในวันที่สี่ ต้องบูชาวัวหนุ่มสิบตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้ อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๒๔}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ ^{๒๕}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๖}ในวันที่ห้า ต้องบูชาวัวหนุ่มเก้าตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้ อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๒๗}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ ^{๒๘}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๙}ในวันที่หก ต้องบูชาวัวหนุ่มแปดตัว จากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้ อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๓๐}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ ^{๓๑}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๓๒}ในวันที่เจ็ด ต้องบูชาวัวหนุ่มเจ็ดตัว จากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้ อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๓๓}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ ^{๓๔}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๓๕}ในวันที่แปด เจ้าจะมีพิธีปิดการประมุข เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานในวันนั้น ^{๓๖}เจ้าต้องนำเครื่องบูชาต่อไป นี่มาเป็นเครื่องเผาบูชาและของ ถวายที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือ มีวัวหนึ่งตัว แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะตัวผู้ อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๓๗}และต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ ^{๓๘}และเจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาไม่รวมถึงเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

^{๓๙}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ ให้พระยาห์เวห์ในวันหยุดพิเศษของเจ้า เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องดื่มบูชาและเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาของเจ้า นอกเหนือไปจากเครื่องบูชาที่เจ้าสัญญาไว้ และของขวัญพิเศษของเจ้า”

^{๔๐}ดัง นั้นโมเสสจึงบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

สัญญาพิเศษ

^๑โมเสสพูดกับพวกหัวหน้าเผ่า

๓๐ ต่างๆของชาวอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่าอย่างนี้คือ

^๒“เมื่อมีผู้ขายคน หนึ่งได้บนไว้กับพระยาห์เวห์ หรือสาบานไว้ว่าจะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง เขาต้องไม่ผิดคำพูด เขาต้องรักษาคำพูดของเขาทุกอย่าง

^๓แต่เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งได้สาบานต่อพระยาห์เวห์ ก็จะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง

ตอนที่นางอาศัยอยู่กับพ่อ เพราะยังเป็นเด็ก อยู่ ๔ และพ่อของนางก็ได้ยินสิ่งที่นางสาบาน และไม่ได้ห้ามอะไร นางต้องรักษาสัจที่นาง ได้สาบานไว้ทั้งหมด ๕ แต่ถ้าพ่อของนางห้าม นาง ตอนที่ได้ยินนางสาบาน นางก็ไม่ต้องทำตามคำสาบานนั้น พระยาหวั่นจะยกโทษให้ นาง เพราะพ่อของนางได้ห้ามนางตั้งแต่นั้น

๖ แต่ถ้านางได้สาบานหรือสัญญาต่อพระ ยาร์เวห์ แล้วไปแต่งงาน ๗ เมื่อสามีของนาง รู้เข้า แต่ไม่ได้ว่าอะไรในวันที่เขาได้ยินเรื่อง นี้ นางก็ต้องรักษาคำสาบานนั้น ๘ แต่ถ้าสามี ของนางห้ามนาง ในวันที่เขาได้ยินเรื่อง นี้ เขาก็ได้ยกเลิกคำสาบานหรือคำสัญญา นั้น ของนาง และพระยาหวั่นก็จะยกโทษให้นาง

๙ เมื่อแม่หม้าย หรือหญิงที่หย่ากับสามี สาบานอะไรไว้ก็ตาม พวก เขาก็ต้องทำ ตามคำสาบาน นั้นทุก อย่าง ๑๐ แต่ถ้าหญิงที่ แต่งงานแล้วได้บั้น ไม้ หรือได้สาบานไว้ ว่า จะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง ๑๑ และสามี นางได้ยินเข้า แต่ไม่ได้ว่าอะไร และไม่ได้ ห้ามด้วย นางจะต้องทำตามที่ยบไว้ หรือที่ สาบานไว้ทุก อย่าง ๑๒ แต่ถ้าสามีนางยกเลิก คำสาบานพวกนั้น ในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับ เรื่องพวก นั้น นางก็ไม่ต้องทำตามสิ่งที่นาง ได้สาบาน เพราะสามีนางได้ยกเลิกพวก มัน ไปหมดแล้ว และพระยาหวั่นก็จะยกโทษให้ กับนาง ๑๓ สามีของนางอาจจะให้นางทำตาม คำสาบาน นั้น หรือเขาอาจจะยกเลิกมันก็ได้ ๑๔ ถ้าสามีนางไม่พูดอะไรกับนาง หลังจากวัน ที่เขาได้ยินเกี่ยวกับมัน นางจะต้องรักษาคำ สาบานที่นางทำไว้ทั้งหมด เพราะเขาไม่ได้ ว่าอะไรนางในวันที่เขาได้ยินเรื่องนั้น ๑๕ แต่ ถ้าสามีนางมายกเลิกสัญญาพวกนี้ ภายหลัง จากวันที่เขาได้ยินเรื่องพวก นี้แล้ว เขาจะ ต้องรับโทษแทนนาง”

๑๖ นี่คือกฎที่พระยาหวั่นสั่งโมเสสไว้เกี่ยวกับเรื่องระหว่างสามีและภรรยาของเขา และ ระหว่างพ่อกับลูกสาวที่ยังอยู่ในบ้านของพ่อ เพราะยังเด็กอยู่

ชาวอิสราเอลตอบโต้กลับชาวมีเดียน

๑ พระ ยาหวั่นพูดกับโมเสสว่า **๓๑** ๒ “หาทางแก้แค้นชาวมีเดียนคืน ที่ พวกมันทำไว้กับชาวอิสราเอล แล้วหลังจาก

นั้น เจ้าจะตายและไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษ ของเจ้า”

๓ โมเสสจึงพูดกับประชาชนว่า “เลือกคน ของพวก ท่านมาจำนวนหนึ่งเพื่อไปออกรบ เพื่อพวกเราจะได้โจมตีชาวมีเดียน ให้สมกับ แค้นที่พระ ยาหวั่นมีต่อชาวมี เดียน ๔ ท่าน ต้องส่งคนหนึ่ง พันคน จากแต่ละเผ่าของ อิสราเอลเพื่อไปทำสงครามนี้” ๕ เมื่อรวมคน อิสราเอลเผ่าละหนึ่งพันคนจากทุก เผ่าแล้ว ได้คนที่จะไปทำสงครามทั้งหมดหนึ่ง หมื่น สองพันคน

๖ โมเสสจึงส่งคนไปรบ จากเผ่าละหนึ่งพัน คน โมเสสส่งพวก เขาและฟีเน หัสลูกชาย นักบวชเอ เลอ า ชาร์ไปสงคราม ฟีเน หัสเอา ของศักดิ์สิทธิ์ และแดร์ให้สัญญาตนติดตัวไป ด้วย ๗ พวก เขาจึงต่อสู้กับพวกมีเดียนตามที่ พระ ยาหวั่นสั่งโมเสสไว้ พวก เขามาผู้ใหญ่ ที่เป็นผู้ชายชาวมี เดียน นทุก คนในแคว้น นั้น ๘ พร้อมกับเหยื่ออื่นๆด้วย พวก เขามาพวก กษัตริย์ชาวมีเดียน มี เอวี เรเคม ศูร์ เฮอร์ และเรบา ทั้งห้าคนนี้เป็นกษัตริย์ของมีเดียน พวกเขายังฆ่าบalaอัมลูกชายเบโอร์ด้วยดาบ

๙ ชาวอิสราเอลได้จับผู้ หญิงและเด็กผู้ชาย มีเดียนไปด้วย พวก เขายังยึดเอาสัตว์เลี้ยง ทั้งหมด ฟองวัวและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด ของคนเหล่า นั้นไว้ ๑๐ ชาวอิสราเอลได้เผา ทิ้งบ้าน เมืองทั้งหมดของชาวมี เดียน นที่พวก เขาได้ตั้งรกรากกันอยู่ รวม ทั้งค่ายทั้งหมด ๑๑ พวก เขาได้ยึดทุก สิ่งทุก อย่างที่ได้จาก สงคราม รวมทั้งคนและสัตว์ ๑๒ และนำเชลย เหล่า นั้นและสิ่งของที่ยึดได้จากสงคราม ไปให้โมเสสและนักบวชเอ เลอ า ชาร์และ ชุมชนชาวอิสราเอล ที่ค่ายในที่ราบโมอับใกล้ แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรี โค ๑๓ โมเสส นักบวชเอ เลอ า ชาร์และบรรดาผู้นำชุมชน ต่างออกมาพบพวกเขาที่นอกค่าย

๑๔ โมเสสโกรธมากต่อบรรดาผู้นำกองทัพ พวกผู้ บัญชาการกองพันและผู้ บัญชาการ กองร้อยที่กลับจากสงคราม ๑๕ โมเสสพูดกับ พวก เขาว่า “นี่ท่านไว้ชีวิตพวก ผู้หญิงหรือ ๑๖ พวก นี้แหละที่ทำตามคำ แนะนำของ บalaอัม ทำให้ชาวอิสราเอลทำบาปต่อพระ ยาหวั่นที่เป โอร์ จนทำให้เกิดโรคระบาด ร้าย แรงมาทำลายชุมชนของพระ ยาหวั่น

* ๓๑:๔ *หนึ่งพันคน* หรือ ๑ กอง

๑๗ จะนั้น ตอนนี่ฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนและฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ๑๘ แต่ไว้ชีวิตหญิงสาวทุกคน สำหรับพวกท่าน หญิงสาวที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน ๑๙ พวกท่านต้องอยู่ที่นอกค่ายก่อนเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านทุกคนหรือเฉลยที่ได้ฆ่าคนหรือแตะต้องร่างคนตายมา ต้องชำระตัวเองในวัน ที่สามและในวันที่เจ็ด ๒๐ ท่านต้องซักล้างเสื้อผ้าทั้งหมด เครื่องหนังทั้งหมด ทุกสิ่งที่ทำจากขนแพะ รวมทั้งทุกสิ่งที่ทำจากไม้”

๒๑ แล้วนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ก็พูดกับพวกผู้ชายที่ไปรบมาว่า “นี่เป็นกฎที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ คือ ๒๒-๒๓ ทุกอย่างที่ทนไฟได้ ต้องเอาไปวางไว้ในไฟ ท่านต้องเอา ทองเงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดิบก และตะกั่ว ไปวางไว้ในไฟ แล้วนำไปล้างน้ำ เพื่อทำให้มันบริสุทธิ์ ส่วนของทุก อย่างที่ไม่ทนไฟ ให้พวกท่านนำไปล้างน้ำ ๒๔ ในวันที่เจ็ด ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่าน และท่านจะสะอาดหลังจากนั้นท่านถึงจะเข้าไปในค่ายได้”

๒๕ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒๖ “เจ้าและนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ และพวกผู้นำครอบครัวของชุมชน ให้หันทุก สิ่งทุกอย่างที่ยึดมาได้ ในสงครามไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ๒๗ ให้แบ่งสิ่งที่ยึดมาได้ทั้งหมด ระหว่างทหารที่ออกไปรบกับคนในชุมชน โดยแบ่งให้ฝ่ายละครึ่ง ๒๘ เจ้าต้องหักภาษีให้พระยาห์เวห์ด้วย ครึ่งหนึ่งที่เป็นของทหารที่ออกไปรบนั้น ให้หักออกมาหนึ่งส่วนจากทุกๆห้า ร้อย ไม่ว่าจะเป็นคน วัว ลา หรือแกะ ๒๙ ของเหล่านี้ จะถูกหักออกจากส่วนของพวกเขา เพื่อให้กับนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ เพื่อเป็นของขวัญแก่พระยาห์เวห์ ๓๐ อีกครึ่ง หนึ่งของประชาชนชาวอิสราเอล ให้หักออกมาหนึ่งส่วนจากทุกๆห้าสิบ ไม่ว่าจะเป็นคน วัว ลา หรือแกะ รวมทั้งสัตว์ทุก ชนิด เจ้าต้องนำส่วนที่หักได้นี้ไปให้ชาวเลวี ที่ทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์”

๓๑ โมเสสและนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง ๓๒ สิ่งต่างๆที่พวกทหารยึดมาได้จากสงคราม คือ แกะ

หก แสนเจ็ด หมื่นห้า พันตัว ๓๓ วัวเจ็ด หมื่นสอง พันตัว ๓๔ ลาหกหมื่นหนึ่ง พันตัว ๓๕ และคนสามหมื่นสอง พันคน ทั้งหมดนี้เป็นหญิงสาวที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน ๓๖ ส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของทหาร คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ด พันห้า ร้อยตัว ๓๗ เป็นภาษีของพระยาห์เวห์ หกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว ๓๘ วัวทั้งหมดสามหมื่นหก พันตัว เป็นภาษีของพระยาห์เวห์เจ็ดสิบสองตัว ๓๙ ลาทั้งหมดสามหมื่นห้า ร้อยตัว เป็นภาษีของพระยาห์เวห์ หกสิบเอ็ดตัว ๔๐ จำนวนคนทั้งหมดหนึ่งหมื่นหก พันคน เป็นภาษีของพระยาห์เวห์สามสิบสองคน ๔๑ โมเสสให้ภาษีส่วนที่เป็นของขวัญของพระยาห์เวห์ให้กับนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเอาไว้

๔๒ ส่วนแบ่งอีกครั้ง หนึ่งของประชาชนชาวอิสราเอลที่โมเสสได้จากทหาร ๔๓ ที่เป็นครึ่ง หนึ่งของชุมชนคือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ด พันห้า ร้อยตัว ๔๔ วัวสามหมื่นหก พันตัว ๔๕ ลาสามหมื่นห้า ร้อยตัว ๔๖ และคนหนึ่งหมื่นหก พันคน ๔๗ จากครึ่ง หนึ่งที่เป็นส่วนแบ่งของประชาชนชาวอิสราเอล โมเสสหักออกมาหนึ่งส่วนในทุกๆห้าสิบ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ และเอาไปให้ชาวเลวีที่ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

๔๘ แล้วบรรดาผู้นำกองทัพ ผู้บัญชาการ กองพันและผู้บัญชาการกอง ร้อยต่างมาหาโมเสส ๔๙ พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “พวกเรา ผู้รับใช้ของท่านได้นำอาหารที่อยู่ในมือของเรา แล้วพบว่าไม่มีใครหายไปเลย ๕๐ เราได้เอาพวกเครื่อง ทองที่พวกเราเจอ เอามาเป็นเครื่องถวายให้กับพระยาห์เวห์คือ กำไล แขน สร้อยข้อมือ แหวนตรา ตุ่มหูและสร้อยคอ มาเป็นค่า ใต้ชีวิตของเราต่อ หน้าพระยาห์เวห์”

๕๑ โมเสสและนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์รับทองจากพวกเขา ทุก อย่างเป็นของที่ทำอย่าง ประณีต ๕๒ ทองทั้งหมดที่บรรดาผู้บัญชาการ กองพันและผู้ บัญชาการกอง ร้อย เอามาถวายให้เป็นของ ขวัญของพระยาห์เวห์ นั้น มีน้ำหนักรวมหนึ่ง ร้อยเก้า สิบ เอ็ดกิโลกรัม ๕๓ ส่วนของที่พลทหารได้ยึดเอามา พวกเขา

* ๓๑:๕๒ หนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบ เซล

ก็เก็บเอาไว้เอง ^{๕๔}ตั้งนั้นโมเสสและนักบวช
เอเลอาซาร์จึงนำทองจากบรรดาผู้บัญชาการ
กองพันและกองร้อย ไปที่เต็นท์นัดพบ เพื่อ
เป็นที่ระลึก *สำหรับประชาชนชาวอิสราเอล
ต่อหน้าพระยาห์เวห์

ที่ดินฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

(ฉธป. ๓:๑๒-๒๒)

๓๒ ^๑เผ่าของรูเบนและกาดีมีฝูงสัตว์
จำนวนมากมายมหาศาล เมื่อพวกเขา
เห็นที่ดินของยาเซอร์และที่ดินของกิ
เลอาด พวกเขาเห็นว่ามันเป็นพื้นที่ที่เหมาะสม
กับการเลี้ยงสัตว์ ^๒ตั้งนั้น ประชาชนของกาดี
และรูเบนจึงไปพบกับโมเสส นักบวชเอเล
อาซาร์และบรรดาผู้นำชุมชนว่า ^{๓-๔}“พวก
เรารับใช้ของท่านมีสัตว์เลี้ยงอยู่มากมาย
มหาศาลและที่ดินที่พระยาห์เวห์ได้รับชนะ
เพื่อประชาชนชาวอิสราเอลนั้น เป็นแผ่นดิน
ที่เหมาะสมกับการเลี้ยงสัตว์มาก โดยเฉพาะ
ที่ดินบริเวณ อาทาโรท ดีบอน ยาเซอร์ นิ
มราห์ เฮซบอน เอเลอาเลห์

เสบาม เนโบ และเบโอน” ^๕พวกเขาพูด
ต่อไปว่า “ถ้าท่านพอใจพวกเราได้โปรด
ยกที่ดินนี้ให้กับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน
ไว้ครอบครองด้วยเถิด อย่าให้เราต้องข้าม
แม่น้ำจอร์แดนไปเลย”

^๖โมเสสพูดกับประชาชนของกาดีและรู
เบนว่า “จะให้พี่น้องของท่านออกไปรับใน
ขณะที่ท่านตั้งรกรากอยู่ที่นี้หรือ ^๗ทำไมพวก
ท่านถึงพยายามทำให้ประชาชนชาวอิสราเอล
ท้อแท้หมดกำลังใจ ที่จะข้ามแม่น้ำเข้าไปใน
แผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ยกให้กับพวกเขา
^๘รุ่นพ่อของพวกเขา ท่านก็ทำอย่างนี้เหมือน
กัน ตอนที่เราส่งพวกเขาจากคาเดช-บาร
เนียให้ไปสำรวจแผ่นดินนั้น ^๙พวกเขาขึ้นไป
ไกลถึงหุบเขาเอซโคล์ และได้สำรวจแผ่นดิน
นั้น แต่พวกเขากลับทำให้ประชาชน
ชาวอิสราเอลท้อแท้หมดกำลังใจ ที่จะเข้าไป
ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ให้พวกเขา

ไว้ ^{๑๐}จึงทำให้พระองค์โกรธในวันนั้น และ
พระองค์ได้สาบานไว้ว่า ^{๑๑}“ประชาชนชาว
อิสราเอลที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์และมี
อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะไม่มีสักคนเดียวที่
จะได้เห็นแผ่นดินนี้ที่ได้สัญญาว่าจะให้กับ
อับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะพวกเขา
ไม่ได้ติดตามเราอย่างเต็มที่ ^{๑๒}ยกเว้นคา
เลบลูกชายเยฟูเนห์และโยชูวลูกชายนูน
เพราะพวกเขาตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่”

^{๑๓}พระยาห์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล
พระองค์ทำให้พวกเขาต้องรอนแรมอยู่ในที่
เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งถึงสี่สิบปี จนกระทั่ง
คนในรุ่นที่ทำให้พระองค์ไม่พอใจตายไปจน
หมดเกลี้ยง ^{๑๔}และตอนนี้พวกเจ้าคนบาปอีก
รุ่นหนึ่ง กลับจะมาแทนที่พ่อของเจ้า เพื่อจะ
ทำให้พระยาห์เวห์โกรธมากขึ้นไปอีก ^{๑๕}ถ้า
เจ้าเปลี่ยนใจไม่ติดตามพระองค์ พระองค์ก็
จะทอดทิ้งชาวอิสราเอลไว้ในที่เปล่าเปลี่ยว
แห้งแล้งให้นานกว่านั้นอีก แล้วเจ้าก็จะเป็น
เหตุให้คนพวกนี้ทั้งหมดถูกทำลายไป”

^{๑๖}แล้วประชาชนของรูเบนและกาดีก็ไป
พบโมเสสและพูดว่า “ขอให้พวกเราสร้างรั้ว
สำหรับสัตว์เลี้ยงของพวกเราที่นี่และสร้าง
เมืองสำหรับลูกเมียของพวกเรา ^{๑๗}แล้วพวก
เราจะเกณฑ์คนของพวกเราไปร่วมรบกับ
ชาวอิสราเอลคนอื่นๆจนกว่าพวกเขาจะได้
ดินแดนที่เป็นของพวกเขาเอง ในขณะที่ลูก
เมียของพวกเรา ก็จะได้อาศัยอยู่ในเมืองที่มี
กำแพงล้อมรอบ จะได้ปลอดภัยจากคนอื่นที่
อยู่ในแผ่นดินนี้ ^{๑๘}พวกเราจะไม่กลับบ้าน
จนกว่าชาวอิสราเอลทุกคนจะได้ส่วนแบ่งใน
ที่ดินเป็นมรดก ^{๑๙}ครบทุกคน ^{๒๐}แต่พวกเรา
จะไม่รับส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขา ที่อยู่อีก
ฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน และดินแดนนอก
เหนือจากนั้นด้วย เพราะพวกเราจะได้ส่วน
แบ่งที่ดินของพวกเขา เราไม่ฝั่งตะวันออกของ
แม่น้ำจอร์แดน”

^{๒๑}โมเสสจึงพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวก
ท่านจะทำอย่างนี้ คือถ้าพวกท่านจะเกณฑ์
คนไปช่วยทำสงครามต่อหน้าพระยาห์เวห์

* ๓๑:๕๔ *ที่ระลึก* สิ่งของที่ช่วยให้คนจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต

† ๓๒:๑๗ *เกณฑ์* เตรียมหรือเข้าประจำกองทัพเพื่อทำสงคราม

‡ ๓๒:๑๘ *มรดก* ส่วนแบ่งที่ดินจะได้รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่อทุก
ภายในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งสู่อีกหนึ่งรุ่น คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่น
ไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน ๕๐ ปี

๒๑ และคนที่ถูกเกณฑ์ทั้งหมดข้ามแม่น้ำ จอร์แดนไปต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์แทนพวก ท่าน จน กระทั่งพระองค์ขับไล่ศัตรูของ พระองค์ไปจนหมด ๒๒ และแผ่นดินสงบ ลงต่อหน้าพระยาร์เวห์ แล้วพวกท่านถึงจะกลับ บ้านได้ พวก ท่านก็ได้ทำหน้าที่ของตัว เอง ให้พระ ยาร์เวห์และชาวอิสราเอลแล้ว และ ที่ดิน นี้ก็จะตกเป็นสมบัติของพวก ท่านต่อ หน้าพระยาร์เวห์ ๒๓ แต่ถ้าพวกท่านไม่ได้ทำ ตามนี้ ท่านก็ได้ทำบาปต่อพระยาร์เวห์ ก็ให้รู้ ไว้เลยว่าพวก ท่านจะต้องถูกลงโทษเพราะ บาปของพวก ท่าน ๒๔ สร้างเมืองให้ลูกเมีย ของพวกท่านและสร้างรั้วให้ฝูงสัตว์ของพวก ท่านเถิด และทำทุก อย่างตามที่ท่านได้พูด ไว้”

๒๕ ประชาชนชาวภาคและรูเบนพูดว่า “พวกเราคนรับใช้ท่านจะทำตามที่ท่านผู้เป็น เจ้านายของเราสั่ง ๒๖ ลูกเมียของพวกเรา ผูก แกะ และสัตว์ทุก ตัวของพวก เราจะอยู่ใน เมืองต่างๆของกิเลอาด ๒๗ พวกเรคนรับใช้ ท่านูทุก คนที่ถูกเกณฑ์ไปสงคราม จะข้าม แม่น้ำจอร์แดนไปทำสงครามต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ตามที่เจ้านายของเราสั่ง”

๒๘ แล้วโมเสสก็ออกคำ สั่งในเรื่องของพวก เขาให้กับกิบบวชเอเลอาซาร์ โยชูวาลูกชาย นุนและหัวหน้าเผ่าต่างๆของประชาชนชาว อิสราเอล ๒๙ โมเสสบอกกับพวก เขาว่า “ถ้า ประชาชนชาวภาคและชาวยูเบนข้ามแม่น้ำ จอร์แดนไปกับพวกท่าน คือพวกเขาทุกคนที่ ถูกเกณฑ์มาทำสงครามต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ จนแผ่นดินนั้นสงบ ลงต่อ หน้าพวก ท่านแล้ว ให้พวก ท่านยกแผ่นดินกิเลอาดให้กับพวก เขาเป็นเจ้าของ ๓๐ แต่ถ้าคนที่ถูกเกณฑ์ นั้น ไม่ข้ามไปกับท่าน พวกเขาจะต้องอยู่ในแผ่นดินคานาอันด้วยกับกับท่าน”

๓๑ ประชาชนชาวภาคและชาวยูเบนตอบ ว่า “เราจะทำตามที่พระ ยาร์เวห์บอกพวก เรา คนรับ ใช้ของท่าน ๓๒ เราที่ถูกเกณฑ์มา นี้ จะข้ามไปแผ่นดินคานาอันต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ แต่แผ่นดินของพวกเราจะต้องอยู่กับฝั่ง ของแม่น้ำจอร์แดน”

๓๓ ตั้ง นนอาณาจักรของกษัตริย์สิ โหนชาว อาโมไรต์และอาณาจักรของกษัตริย์อ็อกจาก

บาซัน รวมทั้งแผ่นดินพร้อม กับเมืองต่างๆ ของมัน และอาณาเขตต่างๆของเมืองที่อยู่ รอบๆ โมเสสได้ยกให้กับประชาชนชาวภาค และชาวยูเบนและประชาชนครึ่งหนึ่งของเผ่า มนัสเสห์ที่เป็นลูกชายโยเซฟ

๓๔ แล้วประชาชนชาวภาคก็สร้างเมืองพวก นี้ขึ้นใหม่ คือ ดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์ ๓๕ อัทโรโทพาน ยาเซออร์ โยกเบฮาห์ ๓๖ เบ รุณิมราห์และเบธฮาราน ทั้งกำแพงเมืองและ รั้วสำหรับฝูงแกะของพวกเขา

๓๗ ประชาชนชาวยูเบนสร้างเมืองพวกนี้ขึ้น ใหม่ คือเมืองเฮซ โบน เอเลอเลห์ คิริ ยาธาอิม ๓๘ เนโบ บา อัล เม โอนและสิบ มูห์ พวก เขาใช้ชื่อเดิมเรียกชื่อเมืองที่สร้าง ขึ้นใหม่ ยกเว้นเมืองเนโบและเมืองบาอัล เม โอน พวกเขาเปลี่ยนชื่อให้ใหม่

๓๙ ลูกหลานของมาคีร์ลูกชายมนัสเสห์ ได้ บุกกิเลอาดและยึดมันไว้ได้ พวก เขาได้ขับ ไล่ชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ๔๐ ตั้ง นั้น โมเสสจึงยกแคว้นกิเลอาดให้กับตระกูล มาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์ และ ตระกูลมาคีร์ก็ได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๔๑ ยาอีร์ สืบเชื้อสายมาจากมนัสเสห์ เขาได้ยึดหมู่บ้าน หลายแห่งของชาวอาโมไรต์ เขาได้เรียกชื่อ หมู่บ้านพวก นนว่าหมู่บ้านต่างๆของยา อีร์ ๔๒ โนบาห์บุกเข้าไปยึดเคนาทและเมืองรอบๆ มัน และเรียกมันว่าโนบาห์ตามชื่อของเขา

ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์

๓๓ ๑ โมเสสและอา โรนได้นำประชาชน อียิปต์ ในรูปแบบของกองทัพ นี้คือลำดับ การเดินทางของพวก เขา ๒ โมเสสเขียน สถาน ที่เริ่ม ต้นของการเดินทางของพวก เขา ตามคำ สั่งของพระ ยาร์เวห์ นี้คือลำดับการ เดินทางของพวกเขาจากจุดเริ่มต้น

๓ พวก เขาออกจากรูเมเสสในวันที่สิบห้า ของเดือนแรก วัน นั้นเป็นวันหลังวันปลด ปล่อยหนึ่ง วัน ประชาชนชาวอิสราเอลออก เดินทางอย่างกล้าหาญท่ามกลางสายตาของ ชาวอียิปต์ “ชาวอียิปต์กำลังฝัง ศพลูกชาย

* ๓๓:๑ กองทัพ หรือกลุ่ม เป็นศัพท์ทางทหารที่แสดงว่าอิสราเอลจัดเป็นระบบแบบกองทัพ

หัวปี *ของพวก เขา ที่พระ ยาร์เวห์ได้ฆ่าตาย พระองค์ได้แสดงถึงการพิพากษาของพระองค์ต่อพวกพระต่าง ๆ † ของชาวอียิปต์

‡ ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากรามเสส และมาตั้งค่ายที่สุคคท ๖ พวก เขาออกจากสุคคท มาตั้งค่ายที่เอธาม ดิตเขตที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง ๗ พวก เขาออกจากเอธาม และเลี้ยวไปทางปี หะ หิ โรททางตะวันออกของบาล-เซโฟเน พวกเขามาตั้งค่ายอยู่ใกล้มิกดล

๘ พวก เขาออกจากปีหะหิโรทและเดินทางผ่านทะเลไปจนถึงที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง พวก เขาเดินทางเป็นเวลาสาม วันในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเอธาม และพวกเขาตั้งค่ายที่มาราห์

๙ พวก เขาออกจากมาราห์และไปถึงเอลิม ที่นั่นมีต้นน้ำสิบสองแห่งและต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งค่ายที่นั่น

๑๐ พวก เขาออกจากเอลิมและมาตั้งค่ายใกล้ทะเลต้นกก †

๑๑ พวก เขาออกจากทะเลต้นกก และมาตั้งค่ายในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งสิน

๑๒ พวก เขาออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งสินและมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์

๑๓ พวก เขาออกจากโดฟคาห์และมาตั้งค่ายที่อาลูซ

๑๔ พวก เขาออกจากอาลูซและมาตั้งค่ายที่เรฟติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม

๑๕ พวก เขาออกจากเรฟติมและไปตั้งค่ายที่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซีนาย

๑๖ พวก เขาออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซีนายและไปตั้งค่ายที่ซิบโรท-หัทธาอาวาร์

๑๗ พวก เขาออกจากซิบโรท-หัทธาอาวาร์และไปตั้งค่ายที่ฮาเซโรท

๑๘ พวก เขาออกจากฮาเซโรทและไปตั้งค่ายที่ริทมาห์

๑๙ พวก เขาออกจากริทมาห์และไปตั้งค่ายที่ริมโมน-เปเรศ

๒๐ พวก เขาออกจากริมโมน-เปเรศและไปตั้งค่ายที่ลิบนาห์

๒๑ พวก เขาออกจากลิบนาห์และไปตั้งค่ายที่ริสสาร์

๒๒ พวก เขาออกจากริสสาร์และไปตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์

๒๓ พวก เขาออกจากเคเฮลาธาห์และไปตั้งค่ายที่ภูเขาชะเฟอร์

๒๔ พวก เขาออกจากภูเขาชะเฟอร์และไปตั้งค่ายที่ฮาราดาห์

๒๕ พวก เขาออกจากฮาราดาห์และไปตั้งค่ายที่มิกเฮโลท

๒๖ พวก เขาออกจากมิกเฮโลทและไปตั้งค่ายที่ทาห์ท

๒๗ พวก เขาออกจากทาห์ทและไปตั้งค่ายที่เทราห์

๒๘ พวก เขาออกจากเทราห์และไปตั้งค่ายที่มิตคาห์

๒๙ พวก เขาออกจากมิตคาห์และไปตั้งค่ายที่ฮัทโมนาห์

๓๐ พวก เขาออกจากฮัทโมนาห์และไปตั้งค่ายที่โมเสโรท

๓๑ พวก เขาออกจากโมเสโรทและไปตั้งค่ายที่เบน-ยาอะคัน

๓๒ พวก เขาออกจากเบน-ยาอะคันและไปตั้งค่ายที่โฮร์-ฮักกิดกาด

๓๓ พวก เขาออกจากโฮร์-ฮักกิดกาดและไปตั้งค่ายที่โยทบาธาห์

๓๔ พวก เขาออกจากโยทบาธาห์และไปตั้งค่ายที่อับโรนาห์

๓๕ พวก เขาออกจากอับโรนาห์และไปตั้งค่ายที่เอซีโอน-เกเบอร์

๓๖ พวก เขาออกจากเอซีโอน-เกเบอร์และไปตั้งค่ายที่เคเดชในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งดิน

๓๗ พวก เขาออกจากเคเดชและไปตั้งค่ายที่โฮร์ ภูเขาตรงชายแดนของแผ่นดินเอโดม

๓๘ นักบวชอาโรนขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามคำสั่งของพระ ยาร์เวห์และตายบนนั้นในวันที่

หนึ่งของเดือนห้า ซึ่งเป็นปีที่สี่ สิบหลังจากประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดิน

ดิน

* ๓๓:๕ **ลูกชายหัวปี** เด็กที่เกิดเป็นคนแรกของครอบครัว ลูกชายคนโตจะมีความสำคัญมากในสมัยโบราณ

† ๓๓:๔ **พวกพระต่างๆ** อาจเป็นพระปลอมของชาวอียิปต์หรือในที่นี้อาจหมายถึงกษัตริย์และบรรดาผู้นำที่มีอำนาจในอียิปต์

‡ ๓๓:๑๐ **ทะเลต้นกก** หรือทะเลแดง

อียิปต์^{๓๘} อาโรนอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปีขณะที่เขาตายบนภูเขาโฮร์

๓๘ กษัตริย์ชาวคานาอันของเมืองอาราด ที่อยู่ในเนเกบ ได้ยึนวนาประชาชนชาวอิสราเอลกำลังเดิน ทางมา ๓๙ พวกชาวอิสราเอลออกจากภูเขาโฮร์และมาตั้งค่ายที่ศิลาโมนาห์

๔๐ พวก เขาออกจากศิลา โมนาห์และไปตั้งค่ายที่บูโนน

๔๑ พวก เขาออกจากบู โนนและไปตั้งค่ายที่โอโบท

๔๒ พวก เขาออกจากโอโบทและไปตั้งค่ายที่อียะ-อาบาริมบริเวณชายแดนของโมอับ

๔๓ พวก เขาออกจากอียะ-อาบาริมและไปตั้งค่ายที่ตีโบน-กาต

๔๔ พวก เขาออกจากตี โบน-กาตและไปตั้งค่ายที่อัลโมน-ติบธาอิม

๔๕ พวก เขาออกจากอัล โมน-ติบ ลา ธาอิม และไปตั้งค่ายท่ามกลางเทือกเขาต่างๆของอาบาริมใกล้เนโบ

๔๖ พวก เขาออกจากภูเขาอาบู ริมและไปตั้งค่ายในที่ราบโม อับข้างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค ๔๗ พวกเขาตั้งค่ายไปตามริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนในที่ราบของโม อับตั้งแต่เบธ-เยซิโมทไปจนถึงอาเบล-ชิติม

๔๘ พวก เขาออกจากภูเขาอาบู ริมและไปตั้งค่ายในที่ราบโม อับข้างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเย รี โค พระองค์พูดว่า ๔๙ “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว ๕๐ เจ้าต้องขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดิน นั้นออกไปให้หมด เจ้าต้องทำลายรูปแกะสลักของพวกเขาทั้งหมด และทำลายรูปเคารพที่ทำจากโลหะ และเจ้าต้องรื้อสถาน ที่บวงสรวง ของพวกเขาออกให้สิ้นซาก ๕๑ แล้วให้เจ้าเข้าไปยึดเอาแผ่นดิน นั้นและตั้งรกรากในมัน เพราะเราได้มอบแผ่นดิน นี้ให้เจ้าเป็นเจ้าของแล้ว

๕๒ เจ้าจะต้องแบ่งที่ดินกันในหมู่พวกเจ้า โดยการใช้สลากแบ่งตามตระกูลของพวกเจ้า เจ้าต้องแบ่งให้ตระกูลใหญ่มากหน่อย ตระกูลเล็กน้อย น้อย สลากของตระกูลไหนตกในที่ดิน ไต ที่ดินตรง นั้นก็เป็นของตระกูล

นั้น พวก เจ้าจะได้ รับส่วน แบ่งตามเผ่าของบรรพบุรุษพวกเจ้า

๕๓ ถ้าเจ้าไม่ขับไล่คนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นไปต่อหน้าเจ้า คนเหล่านั้นจะเป็นเหมือนเศษผงในตาของเจ้าและเหมือนหนามเสียบอยู่ข้างตัวเจ้า พวก มันจะทำให้เกิดปัญหามากมายกับเจ้าบนแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ๕๔ แล้วเราก็จะทำกับเจ้าเหมือนกับที่เราวางแผนจะทำกับพวกมันเหมือนกัน”

เขตแดนของคานาอัน

๓๔ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้เอาคำ สั่ง นี้ไปบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวก เจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ดินคานาอัน แผ่น ดิน นั้นที่จะตกเป็นของพวก เจ้า คือแผ่นดินของคานา อันตามเขตแดนของมัน ๓ ทางทิศ ใต้จะเริ่มต้นแต่ที่เปเลา เปเลียวแห่ง แล่งคินเรียนไปทางข้างๆเอ โดม เขตแดนทางใต้จะเริ่มที่ทิศตะวันออกจากด้านใต้สุดของทะเลเกลือ ๔ เขตแดนของพวก เจ้าจะลากยาวไปข้ามทางใต้ของอาควิบิมและผ่านที่เปเลา เปเลียวแห่ง แล่งคินไปจนสุดทางใต้ของคา เดช-บารเนีย และมันจะไปต่อจนถึงฮาซารัต ดาร์และจะไปผ่านอัส โมน ๕ จากอัส โมนเขตแดนจะเลี้ยวไปทางแม่น้ำอียิปต์ ๖ และจะไปสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ๗ เขตแดนทางตะวันออกจะเป็นชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียน มันจะเป็นเขตแดนตะวันออกของพวก เจ้า ๘ ส่วนเขตแดนทางเหนือจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปตามสันเขาของภูเขาโฮร์ ๙ จากภูเขาโฮร์ไปเรื่อยจนถึงเลโบ-ฮามัทแล้วเขตแดนจะขยายต่อจนถึงเศ ดัด ๑๐ เขตแดนจะต่อไปเรื่อยจนถึงซิโฟ รนและจะไปสิ้นสุดที่ฮาซาร-เรนัน นี่จะเป็นเขตแดนทางเหนือของพวก เจ้า ๑๑ ทางฝั่งตะวันออกเขตแดนของพวก เจ้าจะไปตามสันของฮาซาร-เรนันจนถึงเซฟาม ๑๒ จากเซฟาม เขตแดนจะลงไปถึงริบ ลาห์จนถึงทางตะวันออกของอายิน ๑๓ แล้วเขตแดนจะลงไปต่อและไปบรรจบเนินเขาทางตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี ”

* ๓๓:๕๒ **สถานที่บวงสรวง** สถานที่สำหรับบูชาพระเจ้าปลอม ปกติสถานที่เช่นนี้จะอยู่บนเขา

† ๓๔:๕ **แม่น้ำอียิปต์** ลำธารสายนี้เรียกว่า “วาตี เอล-อาริช”

* ๓๔:๑๒ **ทะเลสาบกาลิลี** แปลตรงๆได้ว่า “ทะเลสาบคินเนเรท”

๑๓ ตั้ง นั้นโมเสสจึงนำคำ สั่ง นี้ไปให้ประชาชนชาวอิสราเอล “นี่คือแผ่นดินที่เจ้าจะได้ รับโดยการโยนสลาก พระ ยาร์เวห์ได้สั่งไว้ว่าแผ่นดิน นี้จะมอบให้พวก เจ้าเก่าเฝ้าครั้ง ๑๔ เพราะเฝ้าของรูเบนและกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ได้ รับส่วนของพวก เขา แล้วตามตระกูลของพวกเขา ๑๕ คนทั้งสองเฝ้าครั้ง นั้นได้ รับที่ดินส่วนของพวก เขาไปแล้วในฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดนจากเยรีโคบนฝั่งตะวันออกที่ดวงอาทิตย์ขึ้น”

๑๖ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๗ “คนเหล่านี้ จะช่วยแบ่งที่ดินให้กับพวก เจ้า คือ นักบวชเอเลอาซาร์และโยชูวา ลูกชายของนูน ๑๘ พวก เจ้าจะเลือกผู้นำคนหนึ่งจากแต่ละเผ่ามาช่วยแบ่งที่ดินด้วย ๑๙ นี่เป็นรายชื่อของผู้นำพวกนั้น

- คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ จากเผ่ายูดาห์
- ๒๐ เชมูเอลลูกชายอัมมีฮูด จากเผ่าสิเมโอน
- ๒๑ เอลีตาดลูกชายคิสโลน จากเผ่าเบนยามิน
- ๒๒ บุคคีลูกชายโยกิล จากเผ่าดาน
- ๒๓ จากลูกหลานของโยเซฟ ฮันนี่เอลลูกชายเอโฟต จากเผ่ามนัสเสห์
- ๒๔ เคมูเอลลูกชายซิปทาน จากเผ่าเอฟราอิม
- ๒๕ เอลีซาฟานลูกชายปารนาค จากเผ่าเศบูลุน
- ๒๖ บิลทีเอลลูกชายอัสซาน จากเผ่าอิสสาคาร์
- ๒๗ อาหีสูดลูกชายเซโลมี จากเผ่าอาเซอร์
- ๒๘ เปตาเฮลลูกชายอัมมีฮูด จากเผ่านฟทาลี”
- ๒๙ พระ ยาร์เวห์ได้ส่งคนเหล่านี้ นี้ให้แบ่งแผ่นดินคานาอันกันในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอล

เมืองของชาวเลวี

๓๕ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในที่ราบโม อับซ่างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโคว่า ๓๖ “ให้สั่งประชาชนชาวอิสราเอลให้แบ่งเมืองที่พวก เขาได้ รับมาให้กับชาวเลวีส่วนหนึ่ง รวมทั้งทุ่ง หญ้าเลี้ยงสัตว์ที่อยู่รอบๆเมืองของพวก เขาเหล่านี้ นั้นด้วย ๓๗ พวกเลวีจะได้อยู่ในเมืองพวก นั้น และเลี้ยงวัวและสัตว์เลี้ยงของพวก เขาในทุ่งหญ้าเหล่านั้น ๓๘ ทุ่งหญ้าที่จะให้กับพวก เลวีนี้เริ่มตั้งแต่กำแพงเมืองทุกๆด้าน ออกไปข้างละหนึ่ง พันศอก ๓๙ และให้พวก เจ้าวัดออกไปสองพันศอกทั้งสี่ทิศ คือเหนือ ใต้ ออก ตก

บริเวณทั้งหมด นี้จะเป็นทุ่ง หญ้าของเมืองแต่ละเมืองของพวกเลวี ๔๐ เมืองทั้งหมดที่เจ้าให้กับชาวเลวี จะมีอยู่หกเมืองที่ใช้เป็นเมืองลี้ภัย คนที่ไปฆ่าคนตายมาโดยไม่ได้เจตนา จะได้หลบหนีไปอยู่ในเมืองพวกนั้น นอกจากหกเมือง นั้นแล้ว เจ้ายังต้องให้อีกสี่ เมืองสองเมืองกับชาวเลวี ๔๑ ดังนั้น พวกเจ้าจะต้องให้ชาวเลวีทั้งหมดสี่สิบแปดเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ๔๒ สำหรับเมืองต่างๆที่เจ้าจะแบ่งให้กับชาวเลวี จากที่ดินของประชาชนชาวอิสราเอล นั้น เจ้าต้องแบ่งออกมากหน่อยจากเผ่าใหญ่ และแบ่งออกมาน้อยหน่อยจากเผ่าเล็ก แต่ละเผ่าก็จะแบ่งเมืองของตัวเอง เองให้กับชาวเลวีตามสัดส่วนของเนื้อที่ที่พวกเขาได้รับ”

เมืองลี้ภัย

(ฉวิ. ๑๙:๑-๑๓; ยชว. ๒๐:๑-๙)

๔๓ พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๔๐ “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวก เจ้าข้ามฝั่งแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว ๔๑ ให้เลือกเมืองต่างๆขึ้นมาสำหรับพวก เจ้าเอง มันจะเป็นเมืองสำหรับลี้ภัยสำหรับตัวเจ้า ใครที่ไปฆ่าคนอื่นตายโดยไม่ได้เจตนา จะได้หนีไปอยู่ที่ นั้นได้ ๔๒ พวกมันจะเป็นเมืองสำหรับพวก เจ้าไว้ลี้ภัย จากญาติของผู้ ตายที่มีหน้าที่ต้องแก้ แค้นคนฆ่าคนที่ฆ่าคนอื่นตายจะไม่ถูกฆ่า จนกว่าเขาจะมายืนอยู่หน้าที่ชุมนุมเพื่อฟังการตัดสิน ๔๓ ทั้งหกเมืองที่เจ้าให้ จะเป็นเมืองสำหรับลี้ภัยของพวก เจ้า ๔๔ เจ้าต้องเลือกสาม เมืองทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอันทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน มาเป็นเมืองลี้ภัย ๔๕ เมืองทั้งหกเมือง นี้จะเป็นเมืองสำหรับลี้ภัยของประชาชนอิสราเอลและสำหรับชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับเจ้า คนที่ฆ่าคนตายโดยไม่ได้เจตนาสามารถหนีไปอยู่ที่ นั้นได้

การตัดสินเมื่อคนถูกฆ่า

๔๖ ถ้าเขาใช้เหล็ก *ตีคนอื่นจนตาย คนที่ดีจะเป็นฆาตกร ฆาตกรจะต้องถูกฆ่า ๔๗ ถ้า

* ๓๕:๑๖ ใช้เหล็ก แสดงว่าฆาตกรเลือกอาวุธที่เขารู้ว่าสามารถใช้ฆ่าคนได้

เขาเอาหินในมือทุกคนอื่นจนตาย คนที่หุบ
จะเป็นฆาตกรและเขาจะต้องถูกฆ่าไปด้วย
๑๘ ถ้าเขาเอาไม้ที่อยู่ในมือตีคนอื่นจนตาย
คนที่ตีเป็นฆาตกรและเขาจะต้องถูกฆ่า
๑๙ เมื่อญาติของคนตายหุบฆาตกรคน นั้น
เขาจะต้องฆ่าฆาตกรคนนั้น

๒๐-๒๑ ถ้าเขาผลักคนด้วยความเกลียดหรือ
ขว้างสิ่งของใส่คนโดยตั้งใจจนคน นั้นตาย
หรือถ้าเขาตีคนด้วยมือเพราะความเกลียด
จนคนนั้นตาย คนตีจะต้องถูกฆ่าตายเหมือน
กัน เพราะเขาเป็นฆาตกร ญาติคนตายต้อง
ฆ่าฆาตกรคนนั้นเมื่อพบตัว

๒๒ แต่ถ้าเขาผลักคนโดยไม่ได้เจตนา ไม่
ได้เกลียดคนๆนั้น หรือโยนสิ่งของถูกคน
โดยไม่ได้เจตนา ๒๓ หรือทำหินหล่นใส่โดย
มองไม่เห็นคนนั้น แล้วทำให้คนนั้นตาย ตัว
เขาเองไม่ได้เป็นศัตรูกับคนตาย และไม่ได้
เจตนาจะทำร้ายเขา ๒๔ ถ้าเป็นอย่าง นี้ ที่
ชุมนุมจะเป็นผู้ตัดสินระหว่างคนฆ่ากับญาติ
ผู้ตายตามกฎเหล่านี้ ๒๕ ที่ชุมนุมจะเป็นฝ่าย
ช่วยเหลือคนฆ่าจากการกล่าวหาของญาติ
ผู้ตาย และส่งเขากลับไปเมืองลิ ภัย ที่เขา
ได้หนีไปอยู่ก่อนหน้า นี้แล้ว คนๆนั้นจะต้อง
อยู่ในเมืองลิ ภัย นั้น จนกว่าหัวหน้านักบวช
สูงสุดที่ได้ รับการ เจริญด้วยน่านมศักดิ์สิทธิ์
ตายลง

๒๖-๒๗ แต่ถ้าเมื่อ ไหร่ก็ตามที่คนฆ่าออก
จากเขตของเมืองลิ ภัย ที่เขาหลบเข้าไปอยู่
และญาติของคนตายไปพบเขานอกเมืองลิ
ภัย ญาติคนตายสามารถฆ่าคนๆนั้นได้ โดย
ไม่มีความผิด ๒๘ เพราะเขาจะต้องอยู่ในเมือง
ลิ ภัยจนกว่าหัวหน้านักบวชสูงสุดจะตาย
หลังจากนักบวชสูงสุดตายแล้ว คนที่หลบอยู่
นั้น ก็กลับไปที่ดินของเขาได้ ๒๙ กฎเหล่านี้
จะใช้ในการตัดสินสำหรับพวกเจ้าตั้งแต่เดี๋ยว
นี้ ในทุกที่ที่พวกเจ้าไปอยู่

๓๐ ถ้าใครฆ่าคน ฆาตกรจะถูกฆ่าตาย ตาม
คำ พุทธของพยาน แต่ห้ามฆ่าเขาถ้ามีพยาน
เพียงคนเดียว

๓๑ ห้ามรับค่า ใต้ชีวิตของฆาตกรที่ถูก
ตัดสินให้ถูกฆ่าแล้ว เพราะยัง ไร เขาก็จะ
ต้องถูกฆ่าอยู่ดี

๓๒ ห้ามรับค่า ใต้สำหรับคนที่หลบ หนีออก
จากเมืองลิ ภัยเพื่อจะไปอยู่ที่อื่น เขาจะต้อง
อยู่ที่นั่นจนกว่านักบวชชั้นสูงสุดจะตาย

๓๓ อยู่ให้ที่ดินของเจ้าต้องเป็นอนเล็ดของ
ผู้บริสุทธิ์ ถ้ามีคนหนึ่งไปฆ่าคนบริสุทธิ์ ไม่มี
ทางที่จะไถ่ให้แผ่นดิน นั้นพ้นโทษได้เพราะ
มันเป็นอนเล็ด นอกจากจะเอาชีวิตของ
ฆาตกรคน นั้น ๓๔ ห้ามทำให้ที่ดินที่เจ้าอาศัย
อยู่ต้องแปด เป็นอน ที่ดิน นั้นเป็นที่ที่เราอาศัย
อยู่ เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ที่อาศัยอยู่ร่วม
กับประชาชนชาวอิสราเอล”

ที่ดินของลูกสาวเศโลเฟหัด

๓๖ ๑ ก็เลอาดเป็นลูกชายมาคีร์ มาคีร์
เป็นลูกชายของมนัสเสห์ มนัสเสห์
เป็นลูกชายของโยเซฟ พวกผู้นำของตระกูล
กิเลอาด ที่เป็นลูกหลานของโยเซฟ ได้มาพูด
กับโมเสสและพวก ผู้นำตระกูลต่างๆของชาว
อิสราเอล ๒ พวก เขาพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้
สั่งท่าน เจ้า นายของพวก เราให้แบ่งที่ดินให้
กับประชาชนชาวอิสราเอลเป็นมรดก ๓ ตาม
สลากที่โยนได้ และท่าน เจ้านายของพวกเรา
ได้ รับคำสั่งจากพระยาห์เวห์ให้มอบส่วนแบ่ง
ที่ดินของพวก เราให้เศโลเฟ หัดญาติของเรา
เพื่อให้กับพวกลูกสาวของเขา ๔ ถ้าลูกสาว
ของเขาไปแต่งงานกับคนอิสราเอลเผ่าอื่น
เผ่าที่พวก นางไปแต่งงานด้วยก็จะมีที่ดิน
เพิ่มขึ้น ส่วนแบ่งที่ดินของบรรพบุรุษเราก็จะ
น้อยลงเพราะถูกตัดไป ดังนั้น ส่วนแบ่งที่ดิน
ของพวก เราที่ได้มาจากการโยนสลากก็จะมี
น้อยลงเพราะถูกตัดออกไป ๕ เมื่อครบปีแห่ง
การปลดปล่อย ของประชาชนชาวอิสราเอล
เผ่าที่พวก นางไปแต่งงานด้วยก็จะมีส่วน
แบ่งที่ดินเพิ่มขึ้นเพราะมาจากส่วนแบ่งของ
พวก นาง แล้วส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของ
บรรพบุรุษเราก็จะน้อยลงเพราะถูกตัดไป”

๕ ดังนั้นโมเสสจึงออกคำ สั่งประชาชน
ชาวอิสราเอลตามคำ สั่งของพระ ยาห์เวห์
ว่า “สิ่งที่ลูก หลานจากเผ่าของโย เซฟพูด
มานั้นถูก ต้อง ๖ และนี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์
สั่งลงมาเกี่ยว กับพวกลูกสาวของเศโลเฟ
หัด พวก นางจะแต่งงานกับใครก็ได้ที่นาง

† ๓๖:๒ มรดก ส่วน แบ่งที่ดินจะได้ รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่ออยู่กับ
ภายในครอบครัวลูกรุ่น หนึ่งสู่อีกรุ่น หนึ่ง คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่น
ไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน ๕๐ ปี

ต้องการ แต่ต้องเป็นคนในตระกูลเดียวกัน กับพ่อพวก นาง ^๗ เพื่อจะไม่มีการโอนมรดก ที่ดินข้ามเผ่าของบรรพบุรุษแต่ละคน ชาวอิสราเอลทุกคนต้องรักษามรดกของเผ่าของบรรพบุรุษเขาไว้ ^๘ ลูกสาวของแต่ละเผ่าของประชาชนชาวอิสราเอลที่รับมรดกส่วนแบ่งที่ดินไป ต้องแต่งงานกับคนที่อยู่ในตระกูลเดียวกับพ่อของตนเท่านั้น เพื่อให้ประชาชนชาวอิสราเอลแต่ละเผ่าสามารถรับช่วงมรดกที่ดินจากพ่อของเขาได้ ^๙ ส่วนแบ่งที่ดินต้องไม่ถูกโอนข้ามเผ่า เพราะแต่ละเผ่าของประชาชนชาวอิสราเอลต้องรักษาส่วนแบ่งที่ดินของตนไว้”

^{๑๐} ลูกสาวของเศโลเฟ หัดได้ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ ^{๑๑} มา ลาร์ ทิร ซาห์ โส กลาร์ มิ ล คาร์ และโน อาห์ลูกสาวของเศโลเฟ หัดได้แต่งงานกับลูกชายของลุงพวกนาง ^{๑๒} พวกเขาแต่งงานกับตระกูลที่เป็นลูกหลานของมนัสเสห์ผู้เป็นลูกชายโยเซฟ ดงนินส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขา นางจึงยังคงอยู่กับเผ่าที่เป็นตระกูลของพ่อพวกนาง

^{๑๓} สิ่งเหล่านี้ นีคือคำ สั่งและระเบียบที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับประชาชนชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสส ในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เฉลยธรรมบัญญัติ

คำนำ

หนังสือเฉลย ธรรม บัญญัติ เป็นหนังสือกฎหมาย บัญญัติเล่มสุดท้ายและเป็นบทสรุปของหนังสือกฎหมายทั้งห้าเล่ม ก่อนที่โมเสสจะตาย เขาได้ทบทวนสิ่งที่พระเจ้าทำสำหรับชาวอิสราเอลในช่วงสี่สิบปีหลังจากที่พวกเขาอพยพออกมาจากอียิปต์ ทบทวนกฎหมายบัญญัติต่างๆที่พระเจ้าให้กับพวกเขา และยืนยันข้อตกลงที่พวกเขาทำกับพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะเจริญรุ่งเรืองและมีอายุยืนยาวในแผ่นดิน ดินที่เขาจะได้เข้าไปเป็นเจ้าของนั้น โมเสสอยากให้พวกคนอิสราเอลรู้ถึงคุณค่าของสิ่งดีๆที่พระเจ้าได้อวยพรพวกเขา โมเสสไม่อยากให้พวกเขาเข้าใจผิดว่าที่พระเจ้าอวยพรพวกเขาเป็นเพราะพวกเขาใหญ่หรือดีกว่าชนชาติอื่นๆ แต่ความจริงแล้วมันเป็นผลมาจากคำสัญญาที่พระเจ้าเคยให้ไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเขา และจากความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่างหาก ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชนชาติอิสราเอลกำลังจะได้รับนั้น ไม่ว่าจะที่บ้าน ที่ดิน บ่อน้ำ สวนองุ่น สวนมะกอก หรือการชนะศัตรูก็ล้วน แต่เป็นความเมตตากรุณาของพระเจ้าทั้งนั้น

แต่ตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ อ่านแล้วเป็นกลางร้าย เต็มไปด้วยคำตักเตือนและการลงโทษอันร้ายแรงที่จะตกบนพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า และทิ้งข้อตกลงที่มีกับพระองค์เพื่อหันไปติดตามพระอื่นของชนชาติรอบข้าง คำเตือนเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติของอิสราเอลในเวลาต่อมา ซึ่งได้จด

บันทึกไว้ในหนังสือโยชูวา ไปจนถึงหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์

เมื่อพระเจ้าให้กฎหรือข้อบังคับต่างๆกับชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสส พระองค์ไม่ได้ให้กฎหมายอาญาเท่านั้น แต่พระองค์ให้ความสนใจกับชีวิตประจำวันและสภาพสังคมของพวกเขาในทุกด้านด้วย เช่น เรื่องคำแรง ดอกเบี้ย การกักขังที่เป็นธรรม เรื่องสุขภาพอนามัย เรื่องการช่วยเหลือคนจน การให้ความเป็นธรรมกับคนต่างด้าว การดูแลสัตว์สภาพของดิน และอื่นๆอีกมากมาย

โมเสสพูดกับชาวอิสราเอล

นี่คือคำ พูดยุติโมเสสพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ตอนที่พวกเขาอยู่ที่หุบเขาจอร์แดน ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ตรงข้ามกับเมืองสุฟ และอยู่ระหว่างที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้งป่า รานกับเมืองพวกนี้คือโทเฟล ลามัน ฮาเซโรทและติซาห์

๒ การเดินทางจากภูเขาซีนาย ไปถึงคาเดช-บารเนีย ผ่านทางภูเขาเสอีร์ ใช้เวลาเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น ๓ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเอ็ด ในปีทีี่สิบ โมเสสได้บอกกับชาวอิสราเอลทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์สั่ง “เรื่อง นี้เกิดขึ้นหลังจากที่โมเสสได้รับพระบัญชาตรีสิโทนของชาวอาโมไรต์ซึ่งปกครองเมืองเฮซโบน และกษัตริย์โอกของเมืองบาซานซึ่งปกครองอัสซุทาโรทในเอเดรอี ๔ โมเสสเริ่มอธิบายกฎ ๕ นี้ให้กับชาวอิสราเอล ตอนที่พวกเขาอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในดินแดนของชาวโมอับ โมเสสพูดว่า

๖ “ที่ภูเขาซีนาย พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาบอกพวกเราว่า ‘พวกเจ้าอยู่ที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว ๗ ให้เตรียมตัวและมุ่งหน้าเดินไปยังเนินเขาที่พวกอาโมไรต์ ๘ อยู่ และดินแดนแถบนั้นทั้งหมดที่เป็นเพื่อนบ้านของ

* ๑:๑ ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน บริเวณริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

† ๑:๒ ภูเขาซีนาย ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติส่วนใหญ่จะเรียกว่า ภูเขาไซเน

‡ ๑:๕ กฎ ตามตัวอักษรคือ “คัมภีร์” ในภาษาฮีบรูคัมภีร์หมายถึง “คำแนะนำ คำสั่งสอน กฎ” อาจกล่าวถึงกฎข้อหนึ่ง กฎชุดหนึ่งหรือกฎทั้งเล่ม เหมือนในกรณีนี้ก็ได้

§ ๑:๗ อาโมไรต์ คำนี้เป็นชื่อเรียกทั่วไปสำหรับชาวเมืองของดินแดนนั้นก่อนที่ชาวอิสราเอลจะมาถึง

เขา ทั้งในหุบเขาจอร์แดน *แถบเนิน เขา
แถบที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก †และในเน
เกบ รวมทั้งชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
เข้าไปยังดินแดนของชาวคานาอัน แคว้น
เลบานอน ‡ตลอดไปจนถึงแม่น้ำใหญ่คือ
แม่น้ำยูเฟรติส ๔ดูสิ เราได้ยกดินแดนนั้น
ให้กับพวกเจ้าแล้ว เข้าไปยึดเอาซะ เป็นดิน
แดนที่พระยาห์เวห์ได้สาบานไว้ว่าจะยกให้
กับบรรพบุรุษของพวกเจ้า คืออับราฮัม อี
ซอัคและยาโคบ รวมทั้งลูกหลานของพวกเขา
ด้วย'

โมเสสแต่งตั้งผู้นำ

(อพย. ๑๘:๑๓-๒๗)

๙แล้วโมเสสก็พูดว่า ในเวลานั้น เราได้
บอกกับพวกท่านว่า 'ล้าพังตัวเราคนเดียว
ไม่สามารถดูแลพวกท่านได้ทั้งหมดหรอก
๑๐ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้เพิ่ม
จำนวนพวกท่านขึ้นอย่างมากมายมหาศาล
ตอนนี้พวกท่านก็มีจำนวนมากพออยู่กับดวง
ดาวบนท้องฟ้าแล้ว ๑๑ ขอให้พระยาห์เวห์
พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่าน เพิ่มจำนวน
พวกท่านขึ้นอีกพันเท่า และขอให้พระองค์
อวยพรพวกท่านเหมือนกับที่พระองค์ได้
สัญญาไว้ ๑๒ ล้าพังตัวเราคนเดียวจะไปแบก
รับภาระต่างๆที่หนักอึ้ง และคดีความต่างๆ
ของพวกท่านไหวได้อย่างไร ๑๓ ให้พวกท่านแต่
ละเผ่าไปเลือกคนของท่านขึ้นมาเอง เลือก
คนที่เฉลียวฉลาด เต็มไปด้วยความรู้ความ
เข้าใจ และประสบการณ์ แล้วเราจะแต่งตั้ง
พวกเขาให้เป็นหัวหน้าพวกท่าน'

๑๔ และพวกท่านก็ได้บอกเราว่า 'สิ่งที่ท่าน
บอกให้ทำนั้นดีมากๆเลย'

๑๕ แล้วเราได้เอาพวกผู้นำจากเผ่าต่างๆ
ของท่าน ที่เต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาด
และมีประสบการณ์มา และแต่งตั้งพวกเขา
ให้เป็นผู้นำของพวกท่าน มีตั้งแต่ผู้นำ ๑คน
พื่นคน ร้อยคน ห้าสิบคน และ สิบคน รวม
ทั้งแต่งตั้งพวกเจ้า หน้าที่ด้วยในแต่ละเผ่า
ของท่าน

๑๖ และเราได้สั่งกำชับพวกผู้พิพากษาของ
ท่านด้วยว่า ให้ฟังความของทั้งสองฝ่าย
ก่อน แล้วให้ตัดสินอย่างยุติธรรม ไม่ว่าจะ
เป็นคนอิสราเอลด้วยกัน หรือคนอิสราเอล
กับคนต่างชาติ ๑๗ เวลาพวกท่านตัดสิน ห้าม
ล่าเอียง ให้ฟังทั้งคนรวยและคนจนเหมือน
กัน ไม่ต้องกลัวใครเลย เพราะการตัดสินนั้น
มาจากพระเจ้า และถ้าเรื่องไหนยากเกินไป
สำหรับท่าน ให้เอามาบอกเรา เราจะตัดสิน
เอง' ๑๘ และในตอนนั้นเราก็ตัดสินพวกท่าน
ไปแล้วทุกเรื่องที่พวกท่านควรทำ

คนสอดแนมไปคานาอัน

(กตว. ๑๓:๑-๓๓)

๑๙ พวกเราได้ทำตามคำสั่งของพระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา พวกเราจึงออก
เดินทางจากภูเขาศีนาย ผ่านที่เปลา เบลียว
แห่ง แล้งที่ยิ่งใหญ่และน้ำกลว อย่างที่พวก
ท่านก็เห็นมาแล้ว ในระหว่างทางมุ่งเดินไป
ตามแถบเนินเขาที่ชาวอาโมไรต์อยู่ แล้วเรา
ก็มาถึงคาเดช-บารเนีย ๒๐ เราได้บอกกับพวก
ท่านว่า 'พวกท่านมาถึงแถบเนินเขาที่ชาวอา
โมไรต์อยู่แล้ว เป็นแผ่นดินที่พระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกเรายกให้กับพวกเรา ๒๑ ดูสิ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ตั้งแผ่น
ดินนี้ไว้ตรงหน้าพวกท่านแล้ว พวกท่านขึ้น
ไปยึดเอาไว้เลย เหมือนกับที่พระยาห์เวห์

* ๑:๗ **หุบเขาจอร์แดน** หรือ อาราบาค เป็นชื่อที่บรรยายถึงสภาพพื้นที่ของดินแดนอิสราเอล จากทางฝั่งตะวันออกไปทางตะวันตก จากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อาราบาคเป็นพื้นที่ที่เปลา เบลียวแห่ง แล้งรอบทะเลเกลือ แถบเนินเขาที่อยู่ศูนย์กลางของอิสราเอล เชเฟลาห์คือบริเวณดินเขาซึ่งหันหน้าออกทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และเนเกบก็คือบริเวณริมสุดของเขตแดนอิสราเอล

† ๑:๗ **ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก** หรือเชเฟลาห์

‡ ๑:๗ **แคว้นเลบานอน** ชื่อของสถานที่นี้กล่าวถึงเขตแดนทางเหนือของอิสราเอล

๑:๑๕ **ผู้นำ** หรือ ผู้นำวิชาการ, ตลอดจนเจ้าหน้าที่ เป็นหน่วยที่ใช้เรียกการจัดกำลังคนเป็นกองในการสู้รบ แต่ไม่รู้จำนวนที่แน่นอนและยังไม่รู้ความแตกต่างระหว่าง "ผู้นำ" และ "เจ้าหน้าที่"

พระเจ้าของบรรพบุรุษพวก ท่านได้บอกไว้
‘ไม่ต้องกลัว อย่าทำถ้อย’

^{๒๒} แล้วพวก ท่านทั้งหลายได้มาหาเรา พูด
ว่า ‘ให้เราส่งคนกลุ่มหนึ่งไปก่อน ให้เข้าไป
ไปสำรวจแผ่นดินนั้น แล้วค่อยกลับออกมา
บอกพวกเราว่า ควรจะไปทางไหน และเมือง
ที่พวกเราจะเข้าไปนั้นเป็นอย่างไรบ้าง’

^{๒๓} เราเห็นด้วยกับความคิดนั้น เราจึงเลือก
สิบสองคนมาจากพวก ท่าน เผ่าละหนึ่งคน
^{๒๔} พวก เขาได้ออกเดินทางไปที่นั่น เขาแห่ง
นั้น และเข้าไปที่หุบเขาเอซ โคลแล้วทำการ
สำรวจ ‘ดินแดนแห่งนั้น ^{๒๕} พวกเขาได้นำผล
ไม้ติดมือลงมาให้เรา และมารายงานให้
ฟังว่า ‘แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
จะให้กับพวกเรานั้นดีมาก’

^{๒๖} แต่พวก ท่านไม่ยอมขึ้นไปที นั้น พวก
ท่านจึงขัดคำ สั่งของยาห์เวห์พระเจ้าของ
ท่าน ^{๒๗} และเข้าไปบนกันไนตีนท์ของท่าน
ว่า ‘เพราะพระ ยาห์เวห์เกลียดพวก เรา
พระองค์ถึงได้นำพวก เราออกจากแผ่นดิน
อียิปต์ เพื่อให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกอู
โมไรต์ และถูกพวกมันทำลาย ^{๒๘} แล้วทีนี้
พวกเราจะหันหน้าไปทางไหน พวกพี่น้องที่
เข้าไปสอดแนมทำให้พวก เราท้อถอยเสีย
แล้ว พวกเขายกมือว่า “พวกนั้นมีจำนวนมาก
กว่า และตัวสูงใหญ่กว่าพวกเรามาก เมือง
เหล่า นั้นก็ใหญ่ ไตและมีกำแพงสูงเสียดฟ้า
พวกเราเห็นพวกยักษ์ ^{๒๙} ที่นั่นด้วย”

^{๓๐} เราได้บอกกับพวกท่านว่า ‘ไม่ต้องขวัญ
หนีทีไร ไม่ต้องกลัวพวก มันหรอก ^{๓๑} พระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะนำหน้าท่าน และ
ต่อสู้แทนท่าน เหมือนกับสิ่งต่างๆที่พระองค์
ได้ทำต่อ หน้าท่านในแผ่นดินอียิปต์ ^{๓๒} ในที่
เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งก็เหมือนกัน ท่านก็ได้
เห็นแล้วว่าพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ได้
อุ้มท่านไว้เหมือนพ่ออุ้มลูก ตลอดทางที่ท่าน
เดินมาจนถึงที่นี่’

^{๓๓} แต่ถึงอย่าง นั้น พวกท่านก็ไม่ได้
ไว้วางใจพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
^{๓๔} พระองค์นำหน้าท่านในการเดินทาง เพื่อ

หาที่ตั้งเต็นท์ให้ท่าน และพระองค์ก็นำหน้า
ท่านในไฟในตอนกลาง คืน และในเมฆใน
ตอนกลางวัน เพื่อให้พวก ท่านรู้ว่าจะไปทาง
ไหน

คนอิสราเอลอดเข้าแผ่นดินคานาอัน

^{๓๕} แล้วพระ ยาห์เวห์ก็ได้ยินเสียงบ่นของ
พวกท่าน พระองค์โกรธ และสาบานว่า
^{๓๖} ‘จะไม่มีใครสัก คนในรุ่นที่ชั่วร้าย นี้ ที่จะ
ได้เห็นแผ่นดินดี นั้น ที่เราได้สัญญาไว้ว่า
จะให้กับบรรพบุรุษของเจ้า ^{๓๗} นอกจากคา
เลบลูกชายของเย ฟุน เนห์จะได้เห็น เราจะ
ยกแผ่นดินที่เขาเดินอยู่ นั้นให้กับเขาและ
ลูก หลานของเขา เพราะเขาซื่อสัตย์ต่อพระ
ยาห์เวห์อย่างแท้จริง’

^{๓๘} แม้แต่เรา พระ ยาห์เวห์ยังโกรธเลย ก็
เพราะพวก ท่านนี้ แลละ พระองค์พูดกับเรา
ว่า ‘แม้แต่เจ้าก็จะไม่ได้เข้าไปที่แผ่นดิน นั้น
^{๓๙} โยชู วาลูกชายของนูน ผู้ช่วยของเจ้าจะ
ได้เข้าไปที่นั่น ให้กำลังใจกับเขา เพราะเขา
จะเป็นคนแบ่งแผ่นดินนั้นแจกจ่ายให้กับชาว
อิสราเอล

^{๔๐} ส่วนลูกๆของพวกเจ้า ที่พวก เจ้าพูดว่า
จะถูกจับไปเป็นเชลย นั้น พวกนี้ แลละจะได้
เข้าไปในแผ่นดินนั้น เพราะในวันนั้นพวกลูกๆ
ของเจ้าที่ยัง ไร้เดียงสา ^{๔๑} และยังพึ่งตัวเองไม่
ได้ เราจะให้แผ่นดินนั้นกับพวกเขาและพวก
เขาก็จะได้เป็นเจ้าของมัน ^{๔๒} ส่วนพวก เจ้า
จะต้องหวนกลับไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง
ตามเส้นทางที่มุ่งไปทะเลแดง’

^{๔๓} และพวก ท่านก็ตอบว่า ‘พวกเราได้ทำ
บาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว พวกเราจะขึ้นไปสู้
รบตามที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเราสั่งพวก
เราไว้’ แล้วพวกท่านก็เตรียมตัวไปรบ พวก
ท่านคิดว่ามันเป็นเรื่องง่ายที่จะขึ้นไปบน
เนินเขานั้น

^{๔๔} แล้วพระ ยาห์เวห์ได้พูดกับเราว่า ‘บอก
พวกเขาว่า ห้ามขึ้นไปบน นั้นและห้ามไปรบ
เพราะเราไม่ได้อยู่กับพวกเจ้า ถ้าพวกเจ้าฟัง

* ๑:๒๔ **สำรวจ** หรือสอดแนม แอบสืบความลับหรือสำรวจดูกำลังฝ่ายตรงข้าม

† ๑:๒๕ **พวกยักษ์** หรือพวกชาวอานาค ลูกหลานของอานาค คนพวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นนักรบที่มี
พลังเข้มแข็งและรูปร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ ดูในกัณฑ์การวิถึ ๑๓:๓๓

‡ ๑:๓๙ **ยังไร้เดียงสา** หรือ ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดี หมายถึงยังเป็นเด็กอยู่ ยังตัดสินใจด้วยตัว
เองไม่ได้และยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้

คำเตือนของเรา พวกเขาจะไม่ถูกฆ่าต่อหน้า
ศัตรูของพวกเขา'

๓๙ และเราก็ได้บอกพวกเขาแล้วว่าคุณ
พระยาห์เวห์ผู้พูดอะไร แต่พวกเขา
ก็ยังไม่ยอมฟัง ขูดขึ้นคำเตือนของพระยาห์เวห์
และนมบูมขึ้นมาขึ้นไปบนเนินเขา
นั้น ๔๐ ชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่บนเขา
นั้น ก็ออกมาเผชิญหน้ากับพวกเขา
ท่าน และขับไล่พวกเขาเหมือนฝูง
ฝูงขับไล่ศัตรู พวกเขาได้ไล่บี้นพวกเขา
ที่เฮอีร์ไปจนถึงโฮรมาห์ ๔๑ แล้วพวกเขา
ท่านก็ชมชานกลับมาร้อง
ห่มร้องไห้ต่อหน้าพระยาห์เวห์
แต่พระองค์ก็ไม่สนใจที่จะฟังเสียงร้อง
ของพวกเขา ๔๒ แล้วพวกเขาท่านก็อยู่ที่
เดเดชเป็นเวลานานหลายวัน

ชาวอิสราเอลร้อนรุ่มไปในที่ เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

๑ พวกเราได้ทำตามที่คุณพระยาห์เวห์ได้สั่ง
เราไว้ คือเราได้หวนกลับไปไปยังที่เปล่า
เปลี่ยวแห้งแล้ง โดยใช้เส้นทางที่มุ่งหน้าไป
ยังทะเลแดง และพวกเขาได้เดินเวียนไป
ตามแนวชายแดนของภูเขาเสอีร์เป็น
เวลานานหลายวัน ๒ แล้วพระยาห์เวห์
ก็พูดกับเราว่า ๓ “พวกเขาได้เดิน
เวียนอยู่รอบๆ ที่อกเขา นีนานพอแล้ว
ให้เดินทางต่อไปทางทิศเหนือ ๔
แล้วให้ส่งประชาชนว่า พวกเขากำลัง
จะผ่านเขตแดนของญาติเจ้า พวกเขาเป็น
ลูกหลานของเอซาว ที่อยู่ในเฮอีร์ พวกเขา
จะกลัวเจ้า พวกเขาจะต้องระวังตัวไว้ให้ดี
๕ อย่าไปต่อสู้กับพวกเขา เพราะเราจะไม่ยก
ดินแดนของพวกเขา ให้กับเจ้าแม่แต่ฝ่าเท้า
เดียว เพราะเราได้ยกดินแดนบนภูเขาเสอีร์
ให้กับเอซาว เป็นเจ้าของไปแล้ว ๖ อาหารที่
เจ้าจะกินกัน ก็ต้องเอาเงินมาซื้อจากพวกเขา
เขา แม่แต่หน้าที่เจ้าจะดื่มก็ต้องเอาเงินมา
ซื้อด้วยเหมือนกัน ๗ แน่นนอน พระยาห์เวห์
พระเจ้าของท่านได้ช่วยพรท่านในทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่ท่านได้ทำมา พระองค์ดูแลท่าน
ทุกอย่าง ก้าวในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งอันกว้าง
ใหญ่ ในช่วงสี่สิบปีที่ผ่านมานี้ พระยาห์เวห์
พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านตลอด ท่านไม่
เคยขาดแคลนอะไรเลย’

๔ พวกเราได้เดินทางต่อ ผ่านพวกเขา
ซึ่งเราที่เป็นลูกหลานของเอซาว ที่อาศัยอยู่ใน
เฮอีร์ พวกเขาไปจากถนนที่วิ่งตรงมาจาก
หุบเขาเจอร์แดน ไปถึงเมืองเอลัทและเอซึ
โอน-เก เบอริ พวกเขาได้หันมาใช้ถนนที่มุ่ง
ไปสู่ที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งไม่จบ

อิสราเอลที่เมืองอาร์

๕ พระยาห์เวห์ได้พูดกับเราว่า ‘อย่าไป
รังควานพวกเขา อับและอย่าทำสงครามกับ
พวกเขา เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของพวกเขา
โมอับให้เจ้าครอบครอง เพราะเราได้ยกเมือง
อาร์ให้ลูกหลานของโยท ครอบครองไป
แล้ว’”

๑๐ (ชาวเอมิมเคยอยู่ที่เมืองอาร์มาก่อน
พวกเขาเข้มแข็ง มีจำนวนมาก และรูปร่าง
สูงใหญ่เหมือนชาวอาโมไรต์ ๑๑ ชาวอาโมไรต์
เป็นส่วนหนึ่งของชาวเรฟอิม คนก็เลยคิดว่า
ชาวเอมิมเป็นส่วนหนึ่งของชาวเรฟอิมด้วย
แต่ชาวโมอับเรียกพวกเขาว่าชาวเอมิม
๑๒ พวกเขาชาวเฮอีร์ก็เคยอยู่ที่เฮอีร์มาก่อน
เหมือนกัน แต่ลูกหลานของเอซาวได้ขับไล่
พวกเขาออกไป พวกเขาลูกหลานของเอซาวได้
ทำลายพวกเขาที่เฮอีร์ที่เคยอยู่ที่นั่น และเข้าไป
อยู่แทน เหมือนกับที่ชาวอิสราเอลได้ทำกับ
ประชาชนที่เคยเป็นเจ้าของดินแดนที่พระยาห์
เวห์ได้ให้กับชาวอิสราเอล)

๑๓ “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ตอนนี้ ลูก
ข้ามไปอีกฝากหนึ่งของหุบเขาเศเรด’ พวกเขา
เราจึงข้ามหุบเขาเศเรดไป ๑๔ นับตั้งแต่วันที่
จากคาเดช-บารเนียมาจนข้ามหุบเขาเศเรดนี้
พวกเขาใช้เวลาในการเดินทางสามสิบแปด
ปี ในช่วงเวลานั้น พวกนักบรุษนั้นทั้งหมด
ในค่ายของเราที่ไม่ไว้ใจพระเจ้าตอนอยู่ที่
คาเดช-บารเนีย ต่างก็ล้มตายกันไปหมด
เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้สาบานไว้กับ
พวกเขา ๑๕ ความจริงแล้ว เป็นฝีมือของพระ
ยาห์เวห์เองที่ทำลายพวกนั้นจนหมดสิ้นไป
จากค่าย

๑๖ เมื่อพวกนักบรุษเหล่านั้นตายจากไปหมด
แล้ว ๑๗ พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า ๑๘ วันนี้เจ้า
จะข้ามเขตแดนของโมอับที่เมืองอาร์ ๑๙ เจ้า

*๒:๙ ลูกหลานของโยท ลูกชายของโยทคือโมอับและอัมโมน ดูใน ปฐมกาล ๑๙:๓๐-๓๘
๒:๑๐ ชาวอาโมไรต์ ลูกหลานของอาโมไรต์ คนพวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นนักบรุษที่มีพลังเข้มแข็งและ
รูปร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ ดูใน กินดารวิถี ๑๓:๓๓

จะเข้าไปใกล้กับลูกหลานของอัมโมน ‘อย่าไปยุ่งกับพวก เขาและอย่าต่อสู้กับพวก เขา เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของลูกหลานอัมโมนให้เจ้าครอบครอง เพราะเราได้ยกแผ่นดินนั้นให้ลูกหลานของโลทครอบครองแล้ว’”

๒๐ (แผ่นดิน ดิน นี้ถือว่าเป็นของชาวเรฟาอิม เหมือนกัน เพราะพวกเขาเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน และชาวอัมโมนก็เรียกพวกเขาว่าคัมซุมมิม ๒๐ ชาวเรฟาอิมมีจำนวนมาก เป็นคนกลุ่มใหญ่และมีรูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวอานาค แต่พระยาห์เวห์ได้ทำลายพวกเขา ต่อหน้าชาวอัมโมน ชาวอัมโมนจึงได้ยึดเอาดินแดนของชาวเรฟาอิม และเข้าไปอยู่แทน ๒๒ พระยาห์เวห์ก็ทำอย่างเดียวกันนี้ให้กับลูกหลานของเอซาวที่อยู่ในเสอีร์ ตอนที่พระองค์ทำลายชาวไฮริตต่อหน้าพวกเขา พวกเขาเอโดมจึงยึดเอาดินแดนของชาวไฮริตและเข้าไปอยู่ที่นั่นแทนจนถึงทุกวันนี้ ๒๓ ส่วนชาวอัฟไว้มที่อยู่ตามหมู่บ้านใกล้กาซา ชาวคัฟโธร์ที่มาจากคัฟโธร์ได้มาทำลายพวกเขา และชาวคัฟโธร์เหล่านี้ก็เข้าตั้งบ้านเรือนอยู่ที่นั่นแทน)

การต่อสู้กับประชาชนชาวอามไรต์

๒๔ “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ลูก ชื่น เตรียมตัว และข้ามหุบเขาอารโนนไป เห็นแล้วหรือยังว่าเราได้ให้สิ โหนชาวอามไรต์ กษัตริย์ของเมืองเฮชโบน ไว้ในกำมือเจ้าแล้ว เข้าไปยึดดินแดนของมัน และทำสงครามกับมันเลย ๒๕ วัน นี้เราจะทำให้ทุก คนทั่วไต้ฟ้า นี้เกรงกลัวเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยื่นข่าวกเกี่ยวกับเจ้า พวกเขาจะกลัวจนตัวสั่นต่อหน้าเจ้า’

๒๖ ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่ที่เปล่า เบลีเยวแห่งแล็งเคเดโมท เราได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหากษัตริย์สิ โหนของเมืองเฮชโบน พร้อมกับคำพูดที่เป็นมิตรว่า ๒๗ ‘ขออนุญาตให้เราใช้เส้นทางในดินแดนของท่านด้วยเถิด เราจะเดินอยู่แต่บนถนน จะไม่เลี้ยวขวาเลี้ยวซ้าย ๒๘ เราจะจ่ายเงินซื้ออาหารและน้ำจากท่าน ขอแค่ให้เราใช้เส้นทางเดินผ่านไปเท่านั้น ๒๙ เหมือนกับที่ลูกหลานของเอซาวที่อยู่ในเสอีร์และชาวอัม อับที่อยู่ในอารีได้ทำกับเรามาแล้ว เราจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ให้กับพวกเราไว้’

๓๐ แต่กษัตริย์สิ โหนของเฮชโบนไม่ยอมให้พวกเขาผ่านทางนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทำให้เขาตีอึ้งและต่อต้านเพื่อพระองค์จะได้ทำให้สิ โหนตกอยู่ในกำมือของท่านอย่างที่ท่ายูตอนั้น

๓๑ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า ‘เห็นแล้วหรือยังว่า เราได้ยกสิ โหนและดินแดนของเขาให้กับเจ้าแล้ว เข้าไปยึดเอามาเป็นของเจ้าสิ’

๓๒ สิ โหนกับคนของเขาได้ออกมาทำสงครามกับพวกเราที่ยาฮาสา ๓๓ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เราให้เขาตกอยู่ในกำมือของเรา เราจึงฆ่าสิ โหนและลูกๆของเขา รวมทั้งกองทัพของเขาทั้งหมด ๓๔ และเราได้เข้ายึดเมืองของเขาไว้ทั้งหมดในตอนนั้น เราได้ทำลายทุก คนทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กๆในทุุกๆเมืองโดยไม่เหลือใครเลย ๓๕ พวกเราเอาแต่วัวควายและของมีค่ามาจากเมืองที่ยึดมาได้ นั้น ๓๖ เรายึดได้ทุุกๆเมืองจากอารโนน เออร์ที่ตู่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำของหุบเขาอารโนน รวมทั้งเมืองที่อยู่ในหุบเขาจนถึงแคว้นกิเลอาด ไม่มีกำแพงเมืองไหนที่สูงเกินเงื้อมมือเรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราให้ทุุกๆเมืองกับเรา ๓๗ เพียงแต่ท่านไม่ได้เข้าไปใกล้ดินแดนของชาวอัมโมน รวมทั้งบริเวณริมฝั่งแม่น้ำยิบบอกและเมืองต่างๆตามเนินเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ส่งไว้ไม่ให้ทำอย่างนั้น

การต่อสู้กับชนชาวบาซาน

(กตว. ๒๑:๓๑-๓๕)

๓ พวกเราจึงออกเดินทางไปตามถนนที่ตรงไปบาซาน กษัตริย์โอกของเมืองบาซานและกองทัพของเขาออกมาต่อสู้กับพวกเราที่เอเดรอี ๒ พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า ‘ไม่ต้องกลัวมัน เพราะเราได้มอบมันและกองทัพของมัน รวมทั้งแผ่นดินของมันไว้ในกำมือของเจ้าแล้ว เจ้าจะทำกับมันเหมือนกับที่เจ้าได้ทำกับกษัตริย์สิ โหนชาวอามไรต์ที่เคยปกครองเฮชโบน’

๓ แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เราได้ทำให้กษัตริย์โอกแห่งบาซานและกองทัพทั้งหมดของเขาตกอยู่ในกำมือของพวกเรา เราได้ฆ่าเขาและคนอื่นๆจนไม่เหลือใครเลย ๔ พวกเรายึดเมืองต่างๆไว้จนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่เมืองเดียว เรายึด

ได้ทั้งหกสิบเมืองในแคว้นอารโกบทั้งหมดที่เป็นอาณาจักรของโอกโนบาซาน^๕ เมืองพวกนี้ล้วนมีกำแพงที่สูงใหญ่ล้อมรอบ มีทั้งประตูและกลอนเหล็ก นอกจากนี้ยังมีเมืองอื่นอีกมากมายที่ไม่มีการกำแพงเมือง^๖ พวกเราได้นำหลายพวก เขาเหมือนกับที่ได้ทำลายกษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบน พวกเราทำลายทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กในทุกๆเมืองจนหมดสิ้น^๗ แต่พวกอิววยและของมีค่าในเมืองต่างๆที่รับมานั้น พวกเราได้ยึดเอาไว้เอง

^๘ดังนั้น ในตอนนั้นพวกเราได้ยึดเอาดินแดนจากมือของกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ทั้งสอง เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน จากหุบเขาอารโนนไปจนถึงภูเขาเฮอร์โมน^๙ (ชาวไซดอนเรียกเฮอร์โมนว่า ‘สิริออน’ แต่ชาวอาโมไรต์เรียกเฮอร์โมนว่า ‘เสนีร์’)^{๑๐} พวกเรายึดเมืองต่างๆบนที่ราบตอนบน ก็เลอาดทั้งหมดและบาซานทั้งหมด ขึ้นไปจนถึงซาเลคาห์และเอเดรียเมืองพวกนี้เป็นของอาณาจักรโอกแห่งบาซาน”

^{๑๑}(มีชาวเรฟาอิมหลงเหลืออยู่น้อยมาก กษัตริย์โอกแห่งบาซันก็เป็นชาวเรฟาอิมคนหนึ่งที่ยังหลงเหลืออยู่ เดียง^{*}ของเขามีขนาดยาวเก๋ศอก กว้างสี่ศอก ตอนนั้นมันยังคงอยู่ที่เมืองรับบาห์ของชาวอัมโมนอยู่เลย)

ที่ดินของกาดรูเบนและมนัสเสห์ครึ่งเผ่า

(กตว. ๓๒:๑-๔๒)

^{๑๒}“ในตอนนั้นพวกเราได้ยึดเอาแผ่นดินนี้เป็นของพวกเรา เริ่มจากอารเออร์ซึ่งอยู่ในหุบเขาอารโนน เราได้มอบดินแดนครึ่งหนึ่งบนเขาภิเลอาดและเมืองต่างๆของมันให้กับซารูเบนและซาวกาด^{๑๓} ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของภิเลอาดและบาซานทั้งหมดในอาณาจักรโอก เราได้มอบให้กับเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า”

(แคว้นอารโกบทั้งหมด ทั้งส่วนของเมืองบาซันรวมเรียกว่าแผ่นดินของชาวเรฟาอิม^{๑๔} ยาร์จากเผ่ามนัสเสห์ได้ยึดแคว้นอารโกบทั้งหมดไปจนถึงริมเขตแดนของชาวเกซุร์

และชาวมาอาคาห์ แล้วยาร์ก็ได้อ้างชื่อเมืองต่างๆเหล่านั้นตามชื่อของเขามาจนถึงทุกวันนี้)

^{๑๕}“เราได้มอบภิเลอาดให้มาคีร์^{๑๖} ส่วนซารูเบนและซาวกาด เราได้ให้ดินแดนตั้งแต่ภิเลอาดลงไปถึงหุบเขาอารโนน ตรงกลางหุบเขาคือเส้นแบ่งแดน ขึ้นไปถึงแม่น้ำยับบอกซึ่งเป็นเส้นเขตแดนของชาวอัมโมน^{๑๗} หุบเขาจอร์แดนและแม่น้ำจอร์แดนเอง เป็นเส้นแบ่งเขตแดนทางตะวันตก เริ่มจากทะเลสาบกาลิลี^{๑๘} ไปจนถึงฝั่งตะวันออกของทะเลตาย^{๑๙} ตรงกันของหน้าผาปิสกาห์

^{๒๐}ในตอนนั้นเราได้สั่งพวกท่านว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ยกแผ่นดินฝั่งนี้ให้พวกท่านเป็นเจ้าของ แต่ตอนนี้ให้พวกท่านนำกรบผู้กล้าที่ถืออาวุธพร้อมมีผู้นำหน้าญาติพี่น้องชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปฝั่งโน้น^{๒๑} เว้นแต่พวกเมียๆและลูกๆ รวมทั้งฝูงสัตว์ของพวกท่าน (เรารู้ว่าพวกท่านมีฝูงสัตว์มากมาย) ให้ยังคงอยู่ในเมืองต่างๆที่เราได้ยกให้กับพวกท่าน^{๒๒} พวกท่านต้องช่วยญาติพี่น้องของพวกท่าน จนกว่าพวกท่านจะได้เป็นเจ้าของดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ได้ยกให้กับพวกท่าน คือดินแดนที่อยู่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน และให้ช่วยพวกท่านจนกว่าพระยาห์เวห์จะให้สันติสุขกับพวกท่าน เหมือนกับที่พระองค์ให้กับพวกท่าน เมื่อถึงตอนนั้นพวกท่านจึงค่อยกลับมาดินแดนฝั่งนี้ที่เราได้ยกให้กับพวกท่าน’

^{๒๓}ในตอนนั้นเราได้สั่งโยชูวาว่า ‘ท่านก็ได้เห็นกับตาแล้วว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำยิ่งใหญ่กับกษัตริย์สององค์นั้น พระองค์ก็จะทำอย่างนั้นกับอาณาจักรต่างๆที่ท่านกำลังจะบุกเข้าไปด้วย^{๒๔} ไม่ต้องกลัวพวกมัน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะต่อสู้แทนท่าน’

โมเสสสอดเข้าแผ่นดินคานาอัน

^{๒๕}ในตอนนั้นเราได้อ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์ว่า ^{๒๖}“ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์เริ่มแสดงให้เห็นข้าพเจ้าผู้รับใช้

* ๓:๑๑ เดียง หรือ หีบศพ

† ๓:๑๗ ทะเลสาบกาลิลี ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า ทะเลคินเนเรท

‡ ๓:๑๗ ทะเลตาย ในภาษาฮีบรูตรงนี้มีสองชื่อคือ ทะเลอาราบาห์ และทะเลเกลือ

ของพระองค์ เห็นถึงความยิ่งใหญ่ และมีอ
ที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ไม่มี
พระเจ้าอื่นอีกแล้วไม่ว่าในสวรรค์หรือบน
โลก ที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ทำหรือแสดง
ฤทธิ์อำนาจได้เหมือนกับที่พระองค์แสดง
๒๕ ขอให้ข้าพเจ้าได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป
เพื่อจะได้เห็นดินแดนที่ดีซึ่งอยู่ฝั่งโน้น ขอให้
ข้าพเจ้าได้เห็นเนิน เขาที่สวยงามและแคว้น
เลบานอนด้วยเถิด'

๒๖ แต่พระ ยาร์เวห์โกรธระมาก ก็เพราะ
พวกท่านนี้แหละ และพระองค์ก็ไม่ฟังคำขอ
ร้องของเรา พระองค์พูดกับเราว่า 'พอแล้ว
อย่าพูดเรื่อง นี้ให้ได้อีก' ๒๗ ขึ้นไปบนยอด
เขาปีสกาห์และมองไปรอบๆทั้งทิศตะวันตก
ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก แต่เจ้า
จะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน นี้ไป ๒๘ ให้คำ
แนะนำกับโยชูวา ทำให้เขากล้าหาญและเข้ม
แข็ง เพราะเขาจะเป็นคนนำประชาชนพวก
นี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และเขาจะพาพวก
นั้นไปยึดเอาแผ่นดินที่เจ้าเห็นนั้น' ๒๙ ดังนั้น
พวก เราจึงอยู่ในหุบเขาตรงข้ามกับเบธเป
ไอร์

โมเสสเตือนอิสราเอลให้เชื่อฟังกฎ

๑๖๓ บัดนี้ ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังให้ดีถึงกฎ
และข้อบังคับต่างๆที่เรากำลังจะสอนให้
พวก ท่านทำ เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่ และ
ได้เข้าไปยึด ครองแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้ยกให้กับ
ท่าน ๑๖๔ พวก ท่านจะต้องไม่เพิ่มอะไรเข้าไป
ในสิ่งที่เราได้สั่งท่านไว้แล้ว และต้องไม่ตัด
อะไรออกไปด้วย เพื่อท่านจะได้รักษาคำสั่ง
ของพระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่เราได้สั่ง
ท่านไว้

๑๖๕ พวกท่านก็ได้เห็นกับตาแล้ว ถึงสิ่งที่
พระยาร์เวห์ได้ทำลงไปที่ยาฮัล เปไอร์ พระ
ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำลายคนของ
ท่านที่ไปบูชาพระบา อัลเทียมเท็จที่เป ไอร์
๑๖๖ แต่พวก ท่านทุก คนที่ยังผูกพันอยู่กับพระ
ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ก็ยังมีชีวิตอยู่จน
ถึงทุกวันนี้

๑๖๗ ดูเถิด เราได้สอนกฎและข้อบังคับต่างๆ
กับพวกท่าน ตามที่พระยาร์เวห์พระเจ้าของ
เราได้สั่งเราไว้ เพื่อท่านจะได้ทำสิ่งเหล่านี้
ในดิน แดนที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของ
๑๖๘ พวก ท่านต้องรักษาและทำตามกฎพวก

นี้อย่างระมัดระวัง เพราะมันจะพิสูจน์ให้
ชนชาติอื่นๆเห็นว่า ท่านนั้นฉลาดและมีความ
เข้าใจแค่ไหน เมื่อพวกเขาได้ยินเกี่ยวกับกฎ
เหล่านี้ พวก เขาก็จะพูดกันว่า 'ชนชาติที่ยิ่ง
ใหญ่นี้ช่างฉลาดและมีความเข้าใจจริงๆ'

๑๖๙ จะมีชนชาติที่ยิ่งใหญ่ไหนบ้าง ที่มีพระ
อยู่ใกล้ ชิด เหมือนกับพระ ยาร์เวห์พระเจ้า
ของพวกเรา ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่พวก เรา
ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์
ก็อยู่ที่นั่น ไม่มีแน่ ไม่มีชนชาติไหนหรอกที่
มีพระอย่างนี้อีกแล้ว ๑๗๐ จะมีชนชาติที่ยิ่งใหญ่
ไหนบ้าง ที่จะมียกย่องและข้อบังคับที่ยุติธรรม
เหมือนกับคำสอนทั้งหมดนี้ที่เราให้กับพวก

ท่านในวันนี้ ไม่มีแน่นอน ๑๗๑ แต่ให้ระวังตัว
เองไว้ให้ดี เพื่อท่านจะได้ไม่ลืมสิ่งที่ตาของ
ท่านได้เห็นมา เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะได้ไม่จาง
หายไปจากใจของท่านจนตลอดชีวิต ท่าน
ต้องสั่ง สอนลูกและหลานของท่านต่อด้วย

๑๗๒ ท่านต้องไม่ลืมสิ่งที่ท่านได้เห็นมา วันที่
ท่านยืนอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ
ท่านที่ภูเขาซีนาย เมื่อพระ ยาร์เวห์พูดกับ
เราว่า 'ให้รวบรวมประชาชนมาหาเรา เพื่อ
เราจะได้ให้พวก เขาฟังสิ่งที่เราจะบอก เพื่อ
พวก เขาจะได้เกรงกลัวเราตลอดเวลาที่ยังมี
ชีวิตอยู่บนโลกนี้ และพวก เขาจะได้สอนสิ่ง
เหล่านี้ให้กับลูกๆของพวกเขาคือ' ๑๗๓

๑๗๔ พวก ท่านเข้ามาใกล้และยืนอยู่ที่ดินเขา ภูเขาหน
ลูกใหม่เป็นไฟสูงเสียดฟ้า และเกิดความ
มืด เมฆและหมอกหนา ที่บเข้ามาปกคลุม

๑๗๕ แล้วพระ ยาร์เวห์ได้พูดกับพวกท่านจาก
ท่ามกลางไฟ นั้น พวกท่านได้ยินแต่เสียง
พูด แต่มองไม่เห็นรูปร่างอะไรเลย มีแต่
เสียงเท่านั้น ๑๗๖ พระองค์ได้ประกาศคำ สอน
ของพระองค์ และพระองค์ได้สั่งให้พวก ท่าน
ทำตามคำ สอนเหล่านั้น ซึ่งก็คือบัญญัติสิบ
ประการ และพระองค์ได้เขียนมันไว้บนแผ่น
หินสองแผ่น ๑๗๗ เวลานั้นพระยาร์เวห์ได้สั่งให้
เราสอนพวก ท่าน ถึงกฎและข้อ บังคับต่างๆ
เพื่อพวก ท่านจะได้ทำตามคำสอนเหล่านั้นใน
ดิน แดนอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนที่พวก
ท่านกำลังจะข้ามไปยึดเป็นเจ้าของ

๑๗๘ ในวัน นั้นที่พระ ยาร์เวห์พูดกับพวก
ท่านบนภูเขาซีนาย ตอนที่พระองค์พูดออก
มาจากท่ามกลางไฟนั้น เพราะพวกท่านไม่
ได้เห็นรูปร่างอะไรเลย ก็ให้ระวังตัวไว้ให้ดี
๑๗๙ เพื่อพวก ท่านจะได้ไม่ทำลายตัวเอง ด้วย

การไปสร้างรูปเคารพให้กับตัว เอง เป็นรูปร่างต่างๆไม่ ว่าจะจะเป็นรูป ปันของชายหรือหญิง ^{๑๗}หรือรูปปันของสัตว์ต่างๆที่อยู่บนบกหรือรูป ปันของนกต่างๆที่บินอยู่ในท้องฟ้า ^{๑๘}หรือรูปปันของพวกสัตว์เลื้อยคลานบนดินหรือรูป ปันของพวกปลาที่อยู่ในน้ำ ^{๑๙}ให้ระวางตัวให้ดี เวลาที่ท่านมอง ดูท้องฟ้า เห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว รวมทั้งสิ่งต่างๆที่อยู่ในท้องฟ้าแล้ว อย่าให้สิ่งต่างๆเหล่านี้ นันมาทำให้ท่านหลงผิด แล้วไปกราบไหว้และรับ ใช้พวกมัน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้จัดสรรสิ่งต่างๆเหล่านี้ นันให้กับทุกๆชนชาติทั่วได้ฟ้า นี้ ^{๒๐}แต่พระยาห์เวห์ได้ รับพวก ท่านและนำพวก ท่านออกมาจากเตาหลอมเหล็ก คือออกมาจากอียิปต์ เพื่อมาเป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ เหมือนกับที่เป็นอยู่ในตอนนี่

^{๒๑}เป็นเพราะพวกท่าน พระยาห์เวห์ถึงได้โกรธเรามาก พระองค์จึงได้สาบานไว้ว่า เรา จะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน ที่ดีแห่ง นั้นที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยกให้ท่านเป็นเจ้าของ ^{๒๒}เพราะเราจะต้องตายอยู่ที่ นี้ จะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่พวก ท่านจะได้ข้ามแม่น้ำสายนั้น และจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดิน ที่ดีแห่ง นั้น ^{๒๓}ระวางตัวให้ดี เพื่อพวก ท่านจะได้ไม่ลื้มข้อ ตกกลงที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านได้ทำไว้กับท่าน และเพื่อพวก ท่านจะได้ไม่สร้างรูปเคารพเป็นรูป ร้างต่างๆสำหรับตัว เอง ตามที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สั่งห้ามไว้ ^{๒๔}เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านคือไฟที่เผา ผลาญและเป็นพระเจ้าที่หึ่งหวง *

^{๒๕}เมื่อพวก ท่านมี ลูกมี หลานและอยู่บนแผ่นดินนั้นเป็นเวลาไม่นาน ถ้าพวก ท่านทำตัวไม่ดีและสร้างรูปเคารพที่เป็นรูปอะไร ก็แล้วแต่ และทำในสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านเห็นว่าชั่วร้าย เป็นการยั่ว ยุให้พระองค์โกรธ ^{๒๖}เราขอเรียกว้าและดินมาเป็นพยาน ต่อ ท่านท่านในวัน นี้ว่า พวก ท่านจะต้องถูกทำลายอย่างรวดเร็วไปจากแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเป็นเจ้าของ นั้น พวก ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน

หรือก เพราะพวก ท่านจะถูกทำลายล้างจนหมด ลิน ^{๒๗}พระ ยาห์เวห์จะทำให้พวก ท่านกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ และพวก ท่านก็จะเหลืออยู่แค่ไม่กี่คนในท่ามกลางชนชาติอื่นๆที่พระ ยาห์เวห์ได้ขับไล่ให้พวก ท่านเข้าไปอยู่ ^{๒๘}ที่ นั้นพวก ท่านจะรับใช้พระต่างๆที่มีชื่อของคนทำขึ้นมา มีทั้งพระที่ทำจากไม้และหิน ที่มองก็ไม่เห็น ฟังก็ไม่ได้ยิน กินหรือดมกลิ่นก็ไม่ได้ ^{๒๙}จากชนชาติอื่นๆพวก ท่านจะแสวงหาพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะได้พบพระองค์ ถ้าท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดใจสุดจิตของ ท่าน ^{๓๐}เมื่อท่านตกอยู่ในความทุกข์ ยาก และเจอกับเรื่องต่างๆพวก นี้ ท่านก็จะหันกลับมาหาพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อ ฟังพระองค์ ^{๓๑}เพราะพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน นั้นเป็นพระเจ้าที่ไม่มีเมตตา พระองค์จะไม่ทอด ทิ้งท่านและพระองค์ก็จะไม่ทำลายท่าน พระองค์จะไม่ลื้มข้อ ตกกลงที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

คิดถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทำไว้

^{๓๒}ไปตามคูสิ เกี่ยวกับวันเวลาที่ผ่านไปมา ที่มีมาก่อนท่านนานแสนนาน นับตั้งแต่วันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาในโลก นี้ ไปตามคูได้เลยจากสุดปลายฟ้าข้างนี้ไปถึงข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องที่ยิ่ง ใหญ่อย่าง นี้เกิดขึ้นมาก่อนหรือเปล่า หรือเคยได้ยินเรื่องอะไรอย่าง นี้มาก่อนหรือเปล่า ^{๓๓}เคยมีชนชาติไหนบ้างที่ได้ยินเสียงพระเจ้าพูดออกมาจากเปลว ไฟ เหมือนที่ท่านได้ยิน แล้วยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ^{๓๔}หรือเคยมีพระองค์ไหนบ้าง ที่พยายามเอาชนะชาติหนึ่งออกมาจากอีกชนชาติหนึ่ง เพื่อมาเป็นของพระองค์เอง พระองค์ใช้การทดลองต่างๆ เหตุการณ์พิเศษต่างๆ การอัศจรรย์ต่างๆ รวมทั้งสงคราม มีที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ และแขนอันแข็งแกร่งที่ยื่นออก และการกระทำที่น่า กลัวต่างๆ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านได้ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ นี้เพื่อท่าน และทำต่อ หน้าต่อตาพวก ท่านในประเทศอียิปต์ ^{๓๕}พระองค์ทำอย่างนี้ให้ท่านเห็น เพื่อท่านจะได้รู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าที่แท้จริง และไม่มีพระเจ้าอื่นอีก

* ๔:๒๔ **พระเจ้าที่หึ่งหวง** คือพระเจ้าต้องการความ ซื่อสัตย์อย่างจริงจังจากประชาชนของพระองค์และไม่ยอมถ้าพวกเขาไปบูชาพระอื่น

แล้วนอกจากพระองค์ ^{๓๖} พระองค์ทำให้ท่านได้ยินเสียงของพระองค์จากสวรรค์เพื่อจะสั่งสอนท่าน และในโลกนี้ พระองค์ก็ทำให้ท่านเห็นไฟที่ยิ่งใหญ่ และท่านก็ได้ยินเสียงของพระองค์ออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น

^{๓๗} เพราะพระองค์รักบรรพบุรุษของท่าน พระองค์จึงได้เลือกพวก ท่านลูก หลานของพวก เขา และพระองค์เองที่นำท่านออกจากอียิปต์ด้วยความแข็งแกร่งอันยิ่ง ใหญ่ของพระองค์ ^{๓๘} เพื่อพระองค์จะได้ขับไล่ชนชาติอื่นที่ใหญ่กว่าและแข็ง แรงกว่าท่านออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา แล้วจะได้นำเอาท่านเข้าไปอยู่และยกแผ่นดิน ของคนเหล่านั้นให้ท่านเป็นเจ้าของ เหมือนกับที่เป็นอยู่ในตอนนั้น

^{๓๙} ดังนั้นในวันนี้ให้รับรู้และจำใส่ใจไว้เลย ว่า พระ ยาร์เวห์คือพระเจ้าที่แท้จริงที่อยู่บนสวรรค์และบนโลกนี้ ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก ^{๔๐} ท่านต้องเชื่อ ฟังกฎและคำสั่งของพระองค์ที่เราได้สั่งกับท่านในวันนี้ เพื่อที่ท่านและลูก หลานของท่านจะได้เจริญรุ่งเรือง และเพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่ยืนยาวบนแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านให้กับท่านตลอดไป”

โมเสสเลือกเมืองสำหรับสักขี

^{๔๑} แล้วโมเสสได้เลือกเมืองสามเมืองทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ^{๔๒} เอาไว้เป็นที่สักขีของคนที่ไม่ไปมาคนอื่นมาโดยไม่ได้เจตนา และไม่เคยเกลียดคนที่ถูกฆ่ามาก่อน คนๆนั้นสามารถที่จะหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้ และมีชีวิตต่อไป ^{๔๓} สามเมืองที่โมเสสเลือกคือ เมืองเบ เซอร์ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งกลางที่ราบสูงสำหรับชาวรูเบน เมืองราโมทในกิเลอาดสำหรับชาวกาด และเมืองโกลานในบาซันสำหรับชาวมนัสเสห์

กฎของโมเสส

^{๔๔} นี่คือคำสั่ง สอนที่โมเสสได้ให้กับประชาชนชาวอิสราเอล ^{๔๕} สิ่งเหล่านี้ คือคำสั่งสอน กฎและข้อบังคับที่โมเสสได้บอกกับชาวอิสราเอลเมื่อพวก เขาออกจากประเทศอียิปต์ ^{๔๖} โมเสสได้ให้กฎต่างๆเหล่านี้ กับ

พวกเขา ตอนที่พวก เขาอยู่ที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในหุบเขาที่อยู่ตรงข้ามเบธเปโอรี บนดินแดนของกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์ที่ปกครองเฮซ โบน และถูกโมเสส กับชาวอิสราเอลโจมตีจนพ่าย แพ้เมื่อครั้งที่พวก เขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ^{๔๗} ชาวอิสราเอลได้ยึดเอาแผ่นดินของกษัตริย์สิโหน และกษัตริย์โอกแห่งบา ชาน ทั้งสององค์นี้เป็นกษัตริย์ของชาวอาโมไรต์ ที่ปกครองอยู่ในดิน แดนทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ^{๔๘} ดิน แดนแห่งนี้เริ่มจากอาโรเออร์ซึ่งอยู่ติดหุบเขาอารโนนไปจนถึงภูเขาสิริออน (คือภูเขาเฮอร์โมน) ^{๔๙} รวมทั้งหุบเขาจอร์แดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนลงไปทางใต้จนถึงทะเลตาย * และไปทางตะวันออกถึงดินเขาปีสกาห์

บัญญัติสิบประการ

(อพย. ๒๐:๑-๑๗)

๑ โมเสสเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดเข้า มาและพูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังให้ดี ฟังกฎและข้อบังคับที่เรา กำลังจะพูดรอกหูของพวกท่านในวันนี้ ให้ศึกษามันและทำตามอย่างระมัดระวัง ^๒ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก เราได้ทำข้อ ตกลงกับพวกเรากับภูเขาซีนาย ^๓ พระองค์ไม่ได้ทำ ข้อตกลงนี้กับบรรพบุรุษของพวกเรา แต่ทำ กับพวกเรา ที่ยังมีชีวิตอยู่ ทำกับพวก เราทุกคนที่อยู่ที่นี่ในวันนี้ ^๔ พระ ยาร์เวห์ได้พูดต่อ หน้าพวก ท่านออกมาจากไฟบนภูเขานั้น ^๕ เราได้ยินอยู่ระหว่างพระ ยาร์เวห์กับพวก ท่านในตอนนั้น เพื่อจะบอกท่านว่าพระ ยาร์เวห์พูดอะไร เพราะพวกท่านกลัวไฟนั้น และไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา พระยาร์เวห์พูดว่า ^๖ ‘เราคือยาร์เวห์พระเจ้าของเรา เรา ได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกมาจากการเป็นทาสนั้น ^๗ เจ้าต้องไม่มีพระอื่นนอกจากเรา ^๘ เจ้าต้องไม่ทำรูป เคารพให้กับตัวเอง ไม่ว่าจะป็นรูปอะไรก็ตามที่อยู่ในท้องฟ้า หรืออยู่บนพื้นดิน หรืออยู่ใต้ น้ำ ^๙ เจ้าต้องไม่กราบไหว้หรือรับ ใช้สิ่งต่างๆเหล่านี้ เพราะเรา คือยาร์เวห์

* ๔:๔๙ ทะเลตาย ตรงนี้ในภาษาฮีบรู ใช้ชื่อว่า ทะเลอาราบาห์
† ๕:๗ นอกจากเรา หรือแปลตรงๆว่า ต่อหน้าเรา

พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หึงหวง บาบที่รุ่นพ่อทำไว้ เราจะไปลงโทษที่ลูกของเขา มูละแม่แต่หลาน หลาน ของคนพวก นั้นที่เกลียดเรา ๑๐ แต่คนที่รักเราและเชื่อ ฟังคำสั่ง สอนของเรา เราก็จะเมตตา ปราณีครอบครัวของเขาเป็นพันๆรุ่น

๑๑ เจ้าต้องไม่อ้างชื่อพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของเจ้าเล่นๆ เพราะพระ ยาร์เวห์จะถือว่าคน นั้นมีความผิดที่อ้างชื่อของพระองค์มาสาบานกันเล่นๆ

๑๒ ให้รักษาวัน หยุดทางศาสนาไว้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ตามที่พระยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งไว้ ๑๓ ในช่วงหกวันแรก ของแต่ละอาทิตย์ เจ้าก็ทำงานได้ตามปกติ

๑๔ แต่วันที่เจ็ดเป็นวันหยุดพัก ผ่อน ซึ่งอุทิศให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานใดๆในวันนั้น ทั้งตัวเจ้า ลูกชายลูกสาวของเจ้า หรือทาสชายหญิง หรือวัวหรือลาของเจ้า หรือสัตว์อื่น ๆ ของเจ้าหรือชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองของเจ้า เพื่อว่าทาสชายหญิงของเจ้าจะได้หยุดพัก ผ่อนเหมือนเจ้า ๑๕ อย่าลืมนะ เจ้าก็เคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดิน ดินอียิปต์มาก่อน และพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้นำเจ้าออกมาจากที่ นั้นด้วยมือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจและแขนที่แข็งแกร่งของพระองค์ เพราะอย่างนี้ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้าถึงได้สั่งให้เจ้ารักษาวันหยุดทางศาสนา

๑๖ ให้เคารพพ่อ แม่ของเจ้าตามที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้มีอายุยืนยาวและเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้ากำลังให้กับเจ้านี้

- ๑๗ เจ้าต้องไม่ฆ่าคน
- ๑๘ เจ้าต้องไม่เป็นขู้
- ๑๙ เจ้าต้องไม่ขโมย

๒๐ เจ้าต้องไม่เป็นพยานเท็จ ปรักปรั เพื่อนบ้านของเจ้า

๒๑ เจ้าต้องไม่ยอกได้เมียของเพื่อนบ้าน เจ้าต้องไม่โลภอยากได้ของของเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นบ้าน ที่นา ทาสชายหญิง วัว หรือลา หรืออะไรก็ตามที่เป็นของของเพื่อนบ้านเจ้า”

ประชาชนกลัวพระเจ้า

(อพย. ๒๐:๑๘-๒๑)

๒๒ โมเสสพูดอีกว่า “คำ สั่งพวก นี้ พระ ยาร์เวห์ได้พูดด้วยเสียงอันดังกับพวก ท่าน ทั้งหมดที่มาประชุมกันอยู่ที่ภูเขา พระองค์พูดจากท่ามกลางไฟ เมฆและหมอกหนาที่บหลังจากนั้น พระองค์ก็ไม่พูดอะไรอีกเลย พระองค์ได้เขียนคำ สั่ง นี้ไว้บนแผ่น หินสองแผ่นและเอามาให้กับเรา

๒๓ เมื่อพวก ท่านได้ยินเสียงจากความ มีดขณะที่อยู่ไกล ไหม้เป็นไฟ พวก ท่านทั้งหลาย ที่เป็นหัวหน้าเผ่าและผู้อาวุโส †ก็ได้เข้ามาหาเรา ๒๔ และพวก ท่านพูดว่า ‘ดูสิ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก เรา ได้แสดงสง่า ราศีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้พวก เราเห็น และพวก เราได้ยินเสียงของพระองค์ออกมาจากกลางไฟด้วย วัน นี้พวก เราได้เห็นแล้วว่า พระเจ้าพูดกับคนได้โดยที่คนยังมีชีวิตอยู่ ๒๕ แล้วทำไมเราจะต้องมาเสียดายกับความ ตายตอน นี้ด้วย ไฟ นี้จะต้องทำลายพวก เราอย่างแน่นอน ถ้าพวก เราได้ยินเสียงของพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวก เราอีก เราจะต้องตาย ๒๖ เพราะมีมนุษย์คนไหนบ้างที่เคยได้ยินเสียงของพระเจ้าที่เที่ยงแท้ จากท่ามกลางไฟเหมือนพวก เรา แล้วยังมีชีวิตอยู่อีก ไม่มีแน่ ๒๗ โมเสส ท่านเข้าไปใกล้ๆพระองค์และให้ฟังทุก สิ่งทุกอย่างที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเราระงับพูด แล้วให้มาบอกทุกสิ่งทุกอย่างที่พระยาร์เวห์พระเจ้าของเราบอกท่าน แล้วเราจะฟังและทำตามนั้น’

*๕:๙ พระเจ้าที่หึงหวง หรือ “เราคือ เอล คานาห์ พระเจ้าที่หึงหวง”

†๕:๒๐ เป็นพยานเท็จ พุดโกหก

‡๕:๒๓ ผู้อาวุโส ผู้ชายที่มีอายุที่เป็นผู้นำในเมือง พวกเขาช่วยตัดสินใจให้ประชาชน

พระยาห์เวห์พูดกับโมเสส

^{๒๘}พระ ยาห์เวห์ได้ยื่นสิ่งที่พวก ท่านพูดกับเรา พระองค์พูดกับเราว่า “เราได้ยินคำพูดที่ประชาชนพวก นี้พูดกับเจ้า สิ่งทีพวก เขาพูดนั้นดี ^{๒๙}เราอยากให้พวก เขาทั้งหลายเกรงกลัวเรา และเชื่อ ฟังคำ สั่งทั้งหมดของเราเสมอ เพื่อทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี ทั้งกับตัวพวก เขาเองและกับลูก หลานของพวก เขาตลอดไป

^{๓๐}ไปบอกพวก เขาว่า “กลับไปเต็นท์ของพวกเจ้าได้แล้ว” ^{๓๑}แต่เจ้าอยู่ที่นี้กับเราก่อน และเราจะบอกถึงคำ สั่ง กฎและข้อ บังคับทั้งหมดกับเจ้า และเจ้าจะต้องเอาไปสอนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เอาไปทำในแผ่นดินที่เราจะให้พวกเขาเป็นเจ้าของ’

^{๓๒}ดังนั้น พวก ท่านต้องระวังที่จะทำตามสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสั่งท่าน ไว้ พวกท่านต้องไม่หลงไปทางซ้ายหรือทางขวา ^{๓๓}พวก ท่านต้องเดินตามทางที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสั่งท่านไว้ เพื่อพวก ท่านจะได้มีชีวิตอยู่และเจริญรุ่งเรือง และมีอายุยืนยาวในแผ่นดิน ดินที่พวก ท่านจะได้เป็นเจ้าของนั้น

รักและเชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ

๖ ^๑นี่คือคำ สั่ง กฎและข้อบังคับต่างๆที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านได้สั่งให้เราเอามาสอนพวก ท่าน ให้พวก ท่านทำตามกฎต่างๆเหล่านี้ ในดิน แดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามไปยึดเอานั้น ^๒เพื่อท่าน และลูกๆหลานๆของท่านจะได้เกรงกลัวพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านตลอดชีวิต และรักษากฎและคำ สั่งทั้งหมดที่เราได้สั่งท่านไว้แล้วท่านจะได้มีอายุยืนยาว ^๓ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังไว้ให้ดี และให้ทำตามกฎเหล่านี้ด้วยความระมัดระวังด้วย เพื่อท่านจะได้เจริญรุ่งเรืองและมีลูก หลานมากมาย กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ บนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์

เหมือนกับที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ

บรรพบุรุษของพวกท่านได้สัญญาไว้กับท่าน ^๔ประชาชนชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังไว้ให้ดี มีแต่พระ ยาห์เวห์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้าของเรา ^๕ท่านต้องรักพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยความรักสุดใจ สุดชีวิต และสุดตัว ^๖ของท่านให้กับพระองค์ ^๖คำ สั่งเหล่านี้ที่เราได้สั่งท่านในวัน นี้ ให้จดจำไว้ในใจเสมอ ^๗ท้องให้กับลูกๆฟัง และพูดถึงคำสั่งเหล่านี้ ไม่ว่าจะนั่งอยู่ในบ้านหรือเดินอยู่บนท้อง ถนน หรือนอนหรือลุก ขึ้น ^๘เขียนผูกไว้ที่แขนเพื่ออย่า เตือน และผูกไว้ที่หน้า ผูกเหมือนผ้าโพกหัว ^๙เขียนไว้ที่เสาประตูบ้าน และที่ประตูเมืองของท่าน

^{๑๐}เมื่อพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน นำท่านเข้าสู่แผ่นดิน ดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับอับ ราฮัม อิสอัคและยาโคบ บรรพบุรุษของท่านว่าจะให้กับท่าน เป็นแผ่นดินที่เต็มไปด้วยเมืองที่ร่ำรวยยิ่ง ใหญ่ ที่ท่านไม่ได้สร้าง ^{๑๑}และบ้านเรือนที่เต็มไปด้วยของดีมากมาย ที่ท่านไม่ต้องหามาใส่ไว้ และบ่อน้ำที่ท่านไม่ต้องขุด ไร่อุ่นและไร่มะกอกที่ท่านไม่ต้องปลูก เมื่อท่านได้กินจนอิ่ม หนำสำราญแล้ว ^{๑๒}ระวังตัวให้ดี เพื่อท่านจะไม่ลืมนพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์พ้นจากการเป็นทาส นั้น ^{๑๓}ท่านต้องเกรงกลัวพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และรับ ใช้พระองค์ และสาบานโดยอ้างชื่อของพระองค์ว่า ^{๑๔}พวก ท่านจะไม่ไปติดตามพระอื่น ไม่ว่าจะเป็พระองค์ไหนก็ตามที่เป็นของชนชาติที่อยู่รอบ ข้างเจ้า ^{๑๕}เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่อยู่ท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าที่หึง หวง ดังนั้นให้ระวังตัวให้ดี เพื่อว่าพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะไม่โกรธท่านและทำลายท่านไปจากโลกนี้

^{๑๖}พวก ท่านต้องไม่ลองตีกับพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เหมือนกับที่พวก ท่านเคยลองตีกับพระองค์มาแล้วที่มีส สาร์ ^{๑๗}พวก ท่านต้องเชื่อ ฟังคำ สั่งของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน รวมทั้งคำ สั่งและกฎของ

*๖:๔ มีแต่พระยาห์เวห์... ของเรา หรือแปลได้อีกว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเป็นหนึ่งใน” หรือ “มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวคือพระยาห์เวห์ของเรา”

†๖:๕ สุดใจ มักใช้ในลักษณะของ “จิตใจ” คือความคิดและความตั้งใจของคนๆหนึ่ง

‡๖:๕ สุดชีวิต มักหมายถึง “จิตวิญญาณ”

¶๖:๕ สุดตัว หมายถึง กำลัง ความสามารถและทรัพย์สิน

พระองค์ที่พระองค์ได้สั่งท่านไว้^{๑๘} ท่านต้องทำในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์เห็นว่า เป็นสิ่งที่ถูก ต้องและดี เพื่อท่านจะได้เจริญรุ่งเรือง และได้เข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่ดีที่พระ ยาร์เวห์ได้สัญญาไว้ว่าจะยกให้กับบรรพบุรุษของท่าน^{๑๙} โดยที่พระองค์จะขับไล่ศัตรูของท่านออกไปต่อหน้าท่าน ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สัญญาไว้

สอนสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ

^{๒๐} ในอนาคตเมื่อลูกของท่านถามท่านว่า ‘คำสั่ง กฎและข้อบังคับต่างๆที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก เราสั่งพวกท่านไว้มีความหมายว่าอะไร’^{๒๑} แล้วท่านจะได้ตอบกับ ลูกของท่านว่า ‘พวก เราเคยเป็นทาสของ กษัตริย์ฟาโรห์ในประเทศอียิปต์มาก่อน แต่พระ ยาร์เวห์ได้นำพวกเราออกมาจาก อียิปต์ด้วยมือที่เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจของ พระองค์^{๒๒} เราได้เห็นพระ ยาร์เวห์ทำให้เกิด เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่และน่าสะ พริ่ง กลัวต่างๆ รวม ทั้งสิ่ง มหัศจรรย์กับประเทศอียิปต์ กับ กษัตริย์ฟาโรห์และกับทุกคนที่อยู่ในบ้านของ เขา^{๒๓} และพระ ยาร์เวห์ได้นำพวก เราออก จากที่ นั้น เพื่อจะนำพวก เรามาถึงแผ่นดินที่ พระองค์เคยสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวก เรา และยกแผ่นดินนั้นให้กับเราด้วย^{๒๔} พระ ยาร์เวห์สั่งให้พวก เราเชื่อ ฟังกฎเหล่านี้ ทั้งหมดและให้เกรงกลัวพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของพวก เรา เพราะมันจะดีสำหรับพวก เรา เสมอ และจะทำให้เรามีชีวิตอยู่เหมือนกับที่ เราเป็นอยู่เดี๋ยวนี้^{๒๕} ถ้าพวกเราทำตามคำสั่ง ของพระองค์ที่ได้สั่งเราไว้อย่างระมัดระวัง พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเรา ก็จะพอใจเรา’

ชาวอิสราเอลคนพิเศษของพระเจ้า

๗^๑ เมื่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านนำ ท่านเข้าสู่แผ่นดิน ที่ท่านกำลังจะไป ยึดเป็นเจ้าของ พระองค์จะขับ ไล่ชนชาติ พวกนี้ออกไปต่อหน้าท่าน คือ ชาวฮิตไตต์ ชาวเกอร์กาซี ชาวอาโมไรต์ ชาวคานออัน ชาวเปอร์ซีซี ชาวฮิวไตต์และชาวเยบุส รวมเจ็ด ชาติ ที่ใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่าท่าน^๒ เมื่อ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านมอบคนพวก นั้นให้อยู่ใต้อำนาจของท่านและท่านได้เอา

ชนะพวก เขาแล้ว ท่านจะต้องทำลายพวก เขาให้หมดสิ้น ท่านจะต้องไม่ทำสัญญาแสดง คีจใด ๆ กับพวกเขา และท่านจะต้องไม่แสดงความ เมตตาใด ๆ กับพวกเขาด้วย^๓ อย่า แต่งงานกับพวกเขา อย่ายกลูกสาวให้เป็น เมียของลูกชายพวกเขา และอย่าเอาลูกสาว ของพวกเขา มาเป็นเมียของชายท่านด้วย^๔ เพราะพวก เขาจะทำให้ลูกๆของท่านหันเห ไปจากเราและลูกๆของท่านก็จะไปรับ ใช้ พวกพระอื่นๆ และพระ ยาร์เวห์ก็จะโกรธ พวกท่านและทำลายท่านอย่างรวดเร็ว

ทำลายพวกพระเทียมเท็จ

^๕ พวก ท่านจะต้องทำอย่าง นี้กับพวก ชนชาติเหล่านั้น คือ พวก ท่านต้องรื้อแท่น บูชาของพวก เขาทิ้งและทุบเสาหิน ของ พวกเขาเสีย และตัดเสาเจ้าแม่อาเซราห์ของ พวก เขาทิ้ง และเผาพวก รูปเคารพของพวก เขา^๖ เพราะท่านคือประชาชนที่ถูกแยกออก มาเพื่อเป็นของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้เลือกท่าน จากบรรดาชนชาติทั้งหมดบนโลก นี้ ให้เป็น ของ รักของ หวงที่มีค่าของพระองค์^๗ พระ ยาร์เวห์ไม่ได้รักพวกท่านและเลือกพวกท่าน เพราะพวก ท่านมีจำนวนมากที่สุดในบรรดา ชนชาติอื่นๆทั้งหมด เพราะความจริงแล้ว พวกท่านมีจำนวนน้อยที่สุด^๘ แต่เป็นเพราะ พระ ยาร์เวห์รักพวกท่าน และเพราะพระองค์ รักษาคำสัญญาที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับ บรรพบุรุษของพวก ท่านว่าพระ ยาร์เวห์จะ นำพวก ท่านออกจากประเทศอียิปต์ ด้วยมือ ที่เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจของพระองค์ และ พระองค์ได้ปล่อยให้ท่านเป็นอิสระจากการ เป็นทาส จากเงื้อม มือของฟาโรห์กษัตริย์ ของอียิปต์

^๙ ดังนั้นให้รู้ไว้ว่าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านเป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว เป็น พระเจ้าที่ซื่อสัตย์ที่รักษาคำสัญญา พระองค์ รักคนเหล่านั้นที่รักพระองค์ และเชื่อ ฟังคำ สั่งสอนของพระองค์ พระองค์จะรักพวกเขา ไปอีกเป็นพันๆรุ่น^{๑๐} แต่พระ ยาร์เวห์จะ ลงโทษคนที่เกลียด ชังพระองค์ พระองค์จะ ไม่ลังเลที่จะทำลายเขา พระองค์จะลงโทษ คนที่เกลียดพระองค์^{๑๑} ดังนั้นท่านต้องเชื่อ

*๗:๕ เสาหิน หินที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อช่วยให้ประชาชนจดจำพระเจ้าปลอมที่พวกเขาสักการะบูชา

ฟังคำสั่ง สอน กฎ และข้อ บังคับที่เราได้สั่งท่านในวันนี้

๑๒ ถ้าพวก ท่านเชื่อ ฟังข้อ บังคับเหล่านี้ และทำตามอย่างระมัดระวัง พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านจะรักษาข้อ ตกกลางแห่ง ความ รักกับท่านที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับ บรรพบุรุษของท่าน ๑๓ พระองค์จะรักท่าน และอวยพรท่านและเพิ่มจำนวนคนของท่าน พระองค์จะอวยพรให้ท่านมีลูก หลาน มากมาย และพระองค์จะอวยพรให้ที่นาเกิด ผลดี พระองค์จะอวยพรท่านด้วยเมล็ดพืช เหล่าอันใหม่และน้ำมัน พระองค์จะอวยพร ให้ฝูงวัวและฝูงแพะ แกะเกิดลูกมากมาย พระองค์จะอวยพรทั้งหมด นี้ให้กับท่าน ใน แผ่น ดินที่พระองค์สัญญาไว้กับบรรพบุรุษ ของท่านว่าจะยกให้ท่าน

๑๔ ท่านจะได้ รับการอวยพรมากกว่า ชนชาติอื่น ทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและฝูงสัตว์ของ ท่านจะไม่เป็นหมัน ๑๕ พระ ยาร์เวห์จะไม่ให้ ท่านเจ็บ ป่วย พระองค์จะไม่ให้ท่านติดโรคที่ ร้าย แรงทั้ง หลายที่ท่านเคยเห็นในแผ่นดิน อียิปต์ แต่พระองค์จะเอาสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ไปให้กับคนที่เกลียด ชังท่าน ๑๖ ท่านต้อง ทำลายประชาชนทั้งหมดที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านได้มอบไว้ให้อยู่ได้อำนาจ ของท่าน อย่าไปสงสารพวกเขา และอย่าไป บูชาพวกพระของพวกเข เพราะมันจะเป็น กับดักสำหรับท่าน

พระยาร์เวห์ช่วยคนของพระองค์

๑๗ ถ้าท่านพูดอยู่ในใจว่า “ชนชาติพวก นี้มี มากกว่าเรามาก เราจะขับไล่พวกเขาออกไป ได้อย่างไร” ๑๘ อย่างกลัวพวกเขา ให้จำไว้ว่า พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำอะไรรักกับ กษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ และกับประชาชน ชาวอียิปต์ทั้งหมด ๑๙ ให้จำความทุกข์ยาก อันยิ่งใหญ่ที่ท่านเห็น และให้จำเหตุการณ์ พิเศษต่างๆและการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ ได้ทำ และให้จำมือที่ตีผมไปด้วยฤทธิอำนาจ และแขนที่ยื่นออกมาช่วย ที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านใช้ในการนำท่านออกจาก ประเทศอียิปต์ พระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน

จะทำอย่างเดียวกัน นี้กับทุกชนชาติที่ท่าน กลัวอยู่นี้

๒๐ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะส่งฝูง แตน มาต่อยพวกเขา จนกว่าคนที่ยังเหลือ อยู่และหลบซ่อนจากท่านจะถูกทำลายหมด ๒๑ อย่างกลัวพวกเขา เพราะพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน และพระองค์ คือพระเจ้าที่ยิ่ง โห่ใหญ่และคนก็กลัวพระองค์ ๒๒ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะขับ ไล่ ชนชาติต่างๆที่อยู่ก่อนหน้าท่านออกไปที่ ละ เล็กที่ละ น้อย ท่านอย่าเพิ่งทำลายพวกเขาที่ เดียวหมด ไม่อย่าง นั้นจะมีสัตว์ป่าเพิ่ม มาก ขึ้นสำหรับท่าน ๒๓ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านจะมอบชนชาติเหล่า นั้นให้อยู่ได้อำนาจ ของท่าน และพระองค์จะทำให้คนเหล่านั้น สืบสนวนวาย จนพวกเขาถูกทำลายจนหมด สิ้น ๒๔ พระ ยาร์เวห์จะมอบกษัตริย์ของพวก เขาให้อยู่ในกำ มือของท่าน และท่านจะฆ่า พวก เขาและทำให้พวก เขาสิ้นชื่อไปจากได้ ฟานี้ ไม่มีใครจะยืนขวางท่านได้ จนกว่าท่าน จะทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น

๒๕ พวก ท่านต้องเอารูปเคารพของพวก เขาไปเผาไฟ ท่านต้องไม่โลภเงินทองที่ติด อยู่กับรูปเคารพเหล่านี้ นั่น ท่านต้องไม่เอา เงินและทองนั้นมาเป็นของตัวเอง ถ้าท่าน ทำอย่าง นั้นท่านจะติดกับ ดักของมัน เพราะ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านเกลียด ชังรูป เคารพพวก นั้น ๒๖ ท่านต้องไม่เอารูปเคารพ พวก นี้ไปไว้ในบ้าน ไม่อย่าง นั้นท่านจะถูก ทำลายจนหมดสิ้นเหมือนรูปเคารพนั้น ท่าน ต้องเกลียด ชังและดูถูกรูปเคารพ นั้น เพราะ มันต้องถูกทำลายจนหมดสิ้น

ให้จดจำถึงสิ่งที่พระยาร์เวห์ทำให้

๒๗ พวก ท่านต้องเชื่อ ฟังและทำตาม คำ สั่งทุก ข้อ ที่เราให้กับท่านในวันนี้ อย่างระมัดระวัง เพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิต และเพิ่มจำนวนมาก ขึ้นและได้เข้าไปเป็น เจ้าของแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์ได้สัญญากับบรรพบุรุษของท่าน ๒ ท่านต้องจดจำถึง การเดินทางในที่เปล่า เปลี่ยวแห่ง แล้งตลอด สี ลิบปีที่ผ่านมา ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านได้นำท่าน เพื่อท่านจะได้ถ่อม ตัวลง

* ๗:๒๐ แตน แมลงชนิดหนึ่งเหมือนตัวต่อหรือผึ้ง อาจจะมีหมายถึงตัวแตนจริงๆหรืออาจจะมีหมายถึงทูตสวรรค์หรือพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระยาร์เวห์

พระองค์ได้ทดสอบท่าน เพื่อจะรู้ว่าท่านคิดอะไรอยู่ในใจ จะได้ว่าท่านจะเชื่อ ฟังคำสั่งของพระองค์หรือไม่ ^๙ พระยาห์เวห์ทำให้ท่านต้องทน ทุกข์จากความ หิวแล้วพระองค์ก็เลี้ยงพวก ท่านด้วยมานา ที่ทั้งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน เพื่อที่พระองค์จะได้สอนท่านว่า คนเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่คนเราจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกๆ คำพูดที่ออกมาจากปากของพระ ยาห์เวห์ ^{๑๐} เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดเท้าของท่านก็ไม่บวมตลอดสี่สิบปีนี้ ^{๑๑} จำไว้ว่าพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้อบรมสั่งสอนเหมือนพ่อที่อบรมสั่งสอนลูกของเขา

^{๑๒} ดังนั้นให้เชื่อ ฟังบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการเดินในทางของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ^{๑๓} เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังนำท่านเข้าไปในดิน แดนที่ดี แผ่น ดินที่มีลำธาร ดาน้ำ และน้ำได้ดินที่ไหลทะลักออกมาในหุบเขา และเนิน เขา ^{๑๔} เป็นแผ่นดินที่เต็มไปด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ไร่องุ่น ต้นมะเดื่อ และพวกผลทับทิม เป็นแผ่นดิน ที่ให้น้ำมัน มะกอกและน้ำ เชื่อมผล ไม้ ^{๑๕} เป็นแผ่นดิน ดินที่ ท่านจะไม่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างอดๆอยากๆและที่ที่ ท่านจะไม่ขาดอะไร เลย แผ่น ดินที่ ก้อนหินเป็นเหล็กและที่ที่ ท่านสามารถทำเหมืองทองแดงจากเนิน เขาของมัน ^{๑๖} เมื่อท่านได้กินทุก อย่างจนพอใจแล้ว ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสำหรับแผ่นดิน ดินที่ดีที่พระองค์ได้ยกให้กับท่าน

อย่าลืมนสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ให้ไว้

^{๑๗} ระวังให้ดี อย่าลืมนพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยไม่ทำตามคำ สั่ง กฎและข้อ บังคับของพระองค์ที่เราได้สั่งท่านไว้ในวันนี้ ^{๑๘} เมื่อท่านกินทุก อย่างจนพอใจแล้ว ท่านได้สร้างบ้านที่สวยงามและเข้าไปอยู่อาศัย ^{๑๙} ฝูงวัว ฝูงแพะ แกะและฝูงสัตว์ของท่านเพิ่มจำนวนมากขึ้น ท่านมีเงิน ทองมากขึ้น และทุกอย่างที่ท่านมีได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น ^{๒๐} ระวังให้ดี อย่าได้หยิ่งผยอง และลืมนพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่ได้ นำท่าน ออก จากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากการเป็นทาสนั้น

^{๑๔} พระองค์คือผู้ ที่นำท่านไปสู่ที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง แล้งที่กว้างใหญ่และน่า กลัว ที่เต็มไปด้วย พืชและแมงป่อง ดิน แดนที่แห้งแล้ง ไม่มีน้ำ พระองค์คือผู้ ที่ทำให้น้ำไหลออกมา จากก้อนหินแข็งเพื่อท่าน ^{๑๖} พระองค์คือผู้ ที่เลี้ยง ดูท่านด้วยมานาในที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง เพื่อจะทำให้ท่านบรพบุรุษท่านเองก็ไม่เคยรู้จัก เพื่อจะทำให้ท่านถ่อม ตัวลง เพื่อทดสอบ ท่าน แล้วในที่สุดจะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรือง ^{๑๗} ระวังให้ดี อย่าคิดในใจว่า ‘เป็นเพราะพลัง และอำนาจของตนเอง ที่ทำให้ฉันร่ำรวยขนาด นี้’ ^{๑๘} แต่อย่าลืมนพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะพระองค์คือผู้ ที่ให้อาณาजन ที่ทำให้ท่านร่ำรวยขึ้นมา เพื่อพระองค์จะได้รักษาข้อ ตกลงที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน อย่างที่พระองค์กำลังทำ อยู่ตอนนี้

^{๑๙} ถ้าท่านลืมนพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่าน และไปติดตามพระอื่น แล้วยังไปรับ ใช้ กราบไหวบูชาพระพวกนั้น เราขอเตือนพวก ท่านในวันนี้ ว่า พวก ท่านจะต้องถูกทำลาย แน่ๆ ^{๒๐} เหมือนชนชาติที่พระ ยาห์เวห์กำลัง ทำลายอยู่ต่อ หน้าพวก ท่านเมื่อท่านเข้าไป ในแผ่นดินนั้น พวกท่านก็จะถูกทำลายแบบนั้น เหมือนกัน เพราะท่านไม่ยอม ฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

พระยาห์เวห์จะอยู่กับชาวอิสราเอล

๙ ^๑ ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังให้ดี วัน นี้ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อเข้าไป ขั้บ ไล่ชนชาติที่ยิ่ง ใหญ่กว่าและเข้ม แข็งกว่า ท่าน และเมืองต่างๆที่ยิ่ง ใหญ่พร้อมกำแพง สูงเสียดฟ้า ^๒ ชาวอานาค ที่แข็งแรงและสูง ใหญ่ ท่านรู้จักพวก เขาและเคยได้ยินเกี่ยวกับพวก เขามาว่า ‘มีใครบ้างที่จะหยุดพวกอู นาคได้ ไม่มีเลย’ ^๓ ท่านแน่ใจได้เลยในวันนี้ ว่า เป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเอง ที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปก่อนท่าน เป็นเหมือน ไฟที่ทำลายล้าง พระองค์จะกวาดล้างพวก ชนชาติเหล่านั้น และพระองค์จะเอาชนะ พวก เขาเมื่อท่านเดิน ทางเข้าไป ท่านจะไล่ พวก เขาออกไปและทำลายพวก เขาอย่าง

^{๙:๒} **อานาค** ลูกหลานของชาวอานาค ครอบครัวที่มีชื่อในเรื่องความเป็นนักสู้ที่มีพลังและตัว สูงใหญ่เหมือนยักษ์ ดูใน กันดารวิถี ๑๓:๓๓

รวดเร็วเหมือนที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ได้สัญญาไว้กับท่าน

๔ เมื่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ชับไล่พวก นนออกไปต่อ หน้าท่าน พวก ท่านไม่ต้องคิดในใจว่า ‘เพราะฉันเป็นคนดี พระ ยาร์เวห์ถึง ได้นำฉันเข้ามาเป็นเจ้าของแผ่นดินนี้’ แต่ที่พระ ยาร์เวห์ชับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไปต่อ หน้าท่านก็เพราะพวก เขาเป็นคน ชั่วต่างหาก ๕ ที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินของคนพวกนั้น ไม่ใช่เพราะท่านเป็นคนดีและซื่อสัตย์หรือคนะ แต่ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านชับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไปต่อ หน้าท่าน ก็เพราะพวก เขาเป็น คนชั่ว และพระ ยาร์เวห์ต้องการรักษาสัญญาที่พระองค์ได้ทำไว้กับอับ ราฮัม อิสอัคและยา โคอ บรพบุรุษของท่าน ๖ ให้รู้ไว้เลยว่า พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านไม่ได้ให้แผ่นดินที่ดีนี้กับท่าน เพราะท่านเป็นคนดี แต่ความจริงแล้วท่านเป็นคนที่ดีจริง

จดจำความดีอันที่มีต่อพระ ยาร์เวห์

๗ จำไว้ให้ดี อย่าลืมว่าท่านเคยทำให้พระ ยาร์เวห์โกรธ ตอนที่อยู่ในที่เปล่า เบลีเยว แแห่ง แล้ง พวก ท่านไม่เชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์ ตั้งแต่วันที่พวก ท่านออกจากแผ่นดิน อียิปต์ จนกระทั่งมาถึงที่ นี้ ๘ พวก ท่านทำให้พระ ยาร์เวห์โกรธตอนที่อยู่บนภูเขาซีนาย พระ ยาร์เวห์โกรธถึงขนาดที่จะทำลายพวก ท่าน ๙ เมื่อเราขึ้นไปบนภูเขาเพื่อรับแผ่น หินซึ่งเป็นแผ่น หินของข้อ ตกลงที่พระ ยาร์เวห์ทำไว้กับพวก ท่าน เราอยู่บนภูเขาเป็นเวลาถึงสี่ สิบวันสี่ สิบคืน ไม่ได้กินอาหารหรือดื่มน้ำ ๑๐ พระ ยาร์เวห์ได้ให้แผ่นหินสองแผ่นกับเรา เป็นแผ่น หินที่พระเจ้าใช้นิ้วมือของพระองค์ เขียนขึ้นมา บนแผ่นหิน นั่นคือคำสั่ง สอนทั้งหมดที่พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้กับพวกท่าน พระองค์พูดออกมาจากไฟบนภูเขาในวันที่ พวกท่านรวมตัวกันอยู่ที่นั่น

๑๑ เมื่อครบสี่ สิบวันสี่ สิบคืนแล้ว พระ ยาร์เวห์ได้ให้แผ่น หินสอง แผ่นนั้นกับเรา เป็นแผ่น หินของข้อ ตกลง ๑๒ พระ ยาร์เวห์พูดกับเราว่า ‘ลูก ขึ้นและรีบลงไปจากที่ นี้ เพราะประชาชนของเจ้าที่เจ้านำออกมาจาก ประเทศอียิปต์นั้น ได้ทำตัวเสื่อมทราม พวก เขาได้หันเหไปอย่างรวดเร็วจากสิ่งที่เราได้

สั่งให้พวกเขาทำ พวกเขาได้ทำรูปเคารพจาก โลหะสำหรับตัวเอง’

๑๓ พระ ยาร์เวห์ได้พูดกับผมว่า ‘เราได้ มอง คุณพวก นี้ เขาเป็นคนที่คือ รันจริง ๆ ๑๔ ไมเสส เจ้าไม่ต้องมาอยู่กับเรา เราจะ ทำลายพวก เขา และจะลบชื่อพวก เขาออก จากใต้ฟ้า นี้ และเราจะทำให้เจ้าเป็นชาติที่ เข้มแข็งและมีจำนวนมากกว่าพวกเขา’

ลูกวัวทองคำ

๑๕ แล้วเราก็กลับลงมาจากภูเขา ภูเขา กำลังลุกไหม้เป็นไฟ หินของข้อตกลงทั้งสอง แผ่น นนอยู่ในมือเรา ๑๖ แล้วเรามอง ดู เห็น ว่าพวก ท่านได้ทำบาปต่อพระ ยาร์เวห์ พวก ท่านได้ทำรูปเคารพจากโลหะเป็นรูปลูกวัวให้ กับตัวพวก ท่านเอง พวก ท่านหันเหไปอย่างรวดเร็วจากสิ่งที่พระ ยาร์เวห์เคยสั่งท่าน ไว้ ๑๗ เราจึงขว้างหินทั้งสองแผ่น นนด้วยมือทั้งสองของเราเอง และทำให้มันแตกต่อ หน้า ต่อตาพวก ท่าน ๑๘ และก็เหมือนกับครั้งก่อน เราได้ก้ม หน้ากราบ ลงกับพื้นดินต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์เป็นเวลาสี่ สิบวันสี่ สิบคืน ไม่ได้กินอาหารหรือดื่มน้ำ เราทำสิ่งต่าง ๆ นี้ก็เพราะ บาปทั้งหมดที่พวก ท่านได้ทำไป คือพวก ท่านได้ทำในสิ่งที่ชั่ว ร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์ เพราะอย่างนี้จึงทำให้พระองค์โกรธ ๑๙ เรากลัวความ โกรธและความเดือดดาล ของพระองค์ เพราะพระ ยาร์เวห์โกรธถึง ขนาดที่จะทำลายพวก ท่าน แต่ตอน นั้นพระ ยาร์เวห์ได้ฟังเรา ๒๐ พระ ยาร์เวห์โกรธ อา โรณถึงขนาดที่จะทำลายเขา แต่เราได้ อธิษฐานเมื่ออา โรณเหมือน กันในตอน นั้น ๒๑ เราได้เอาสิ่งที่เป็นบาปที่พวก ท่านได้สร้าง ขึ้นมา คือลูกวัวไปเผาไฟ และเราก็กทำให้มันแตกเป็นชิ้น ๆ บดมันจนละเอียดเป็นผงแล้วเราก็กไปรยผง นั้นลงในลำธารที่ไหลลงมาจากภูเขา

ไมเสสร้องขอพระ ยาร์เวห์ อย่าทำลายคนอิสราเอล

๒๒ ที่ทา เบ ราห์ ที่มัส สาห์ และที่ชิบ โรท-หัทธา อา วาก็เหมือนกัน พวก ท่าน ทำให้พระ ยาร์เวห์โกรธ ๒๓ เมื่อพระ ยาร์เวห์ ส่งพวก ท่านจากคาเดช-บาร เนีย และพูดว่า ‘ขึ้นไปยึดเป็นเจ้าของแผ่นดิน ที่เราได้ให้ไว้กับพวก เจ้า’ พวก ท่านขัดขืนคำ สั่งของ

พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ท่าน พวกเขาไม่ไว้ วางใจพระองค์และไม่เชื่อ ฟังพระองค์^{๒๔} พวกเขา ท่านได้ขัดขืนพระ ยาห์เวห์มาตลอดตั้งแต่วันที่เรารู้จักพวกเขาท่านเป็นครั้งแรก^{๒๕} เมื่อเราก็ม ให้นำลงกราบพระ ยาห์เวห์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เพราะพระยาห์เวห์บอก ว่า พระองค์จะทำลายพวก ท่าน^{๒๖} เราได้อธิษฐานต่อพระ ยาห์เวห์ว่า ‘ข้าแต่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า อย่าได้ทำลายคนของพระองค์ที่เป็นของ รักของ หวงที่มีค่าของพระองค์ เลย พระองค์ไถ่ให้ พวก เขาเป็นอิสระด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่ง ใหญ่ของพระองค์ พระองค์นำพวก เขาออกมา จากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลังของพระองค์^{๒๗} โปรดระลึกถึงอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ ผู้รับ ใช้ของพระองค์ อย่าไปสนใจกับความ ตือ ดึง ความชั่วร้ายและความบาปของคน พวก นี้ เลย^{๒๘} ไม่อย่าง นั้นชาวอียิปต์จะพูด ว่า ‘เพราะพระ ยาห์เวห์ไม่สามารถนำพวก เขาเข้า สู่แผ่นดิน ดินที่พระองค์สัญญาไว้กับ พวก เขา และเพราะพระองค์เกลียดพวกเขา พระองค์จึงนำพวก เขาออกไปและฆ่าพวก เขาในที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง แล้ง’^{๒๙} พวก เขา คือคนของพระองค์ เป็นสมบัติของพระองค์ เอง พระองค์ได้นำพวก เขาออกมาด้วยความ แข็งแกร่งและอำนาจของพระองค์’

แผ่นดินใหม่

(อพย. ๓๔:๑-๑๐)

๑๐ ในเวลานั้น พระ ยาห์เวห์พูดกับ เรว่า ‘ตัดหินมาใหม่อีกสอง แผ่น ให้เหมือนกับสองแผ่นแรก แล้วขึ้นมาหาเรา บนภูเขา นี้ และให้ทำหีบไม้มาด้วย^๒ เราจะ เขียนบัญญัติบนแผ่นหินนี้ เป็นบัญญัติเดียวกับที่ได้เขียนไปแล้วบนแผ่นหินชุดแรกที่เจ้า ทำแตกไปนั้น แล้วเจ้าจะได้วางพวกมันลงใน หีบไม้’

^๓ เราจึงทำหีบไม้ขึ้นหนึ่งใบจากไม้กระถินเทศ และตัดหินใหม่สองแผ่นที่เหมือนกับหินสองแผ่นแรก แล้วเราก็นำขึ้นไปบนภูเขาพร้อมกับหินสองแผ่น นั้นในมือ^๔ พระ ยาห์เวห์ได้เขียนคำ พูดเต็มที่เคยเขียนไปแล้วครั้งก่อนลงบนหินสองแผ่นนี้ คือบัญญัติสิบประการที่ พระ ยาห์เวห์ได้พูดกับพวก ท่านบนภูเขา ที่ พระองค์พูดออกมาจากไฟในวันที่พวก ท่าน

ไปอยู่รวมกันที่นั่น แล้วพระองค์ก็ให้แผ่นดินนั้นกับเรา^๕ เราก็กลับลงมาจากบนเขา เรา ได้วางแผ่นดิน นั้นไว้ในหีบไม้ที่เราได้ทำขึ้น และแผ่นดินพวกนั้นก็ยังคงอยู่ที่นั่น เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเอาไว้

^๖ (ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางจาก บ่อนาเบ เอโรท-เบน-ยา อะคะ คัน ไปที่โมเสราห์ อาโรนตายและถูกฝังไว้ที่นั่น เอลืออาซาร์ลูกชายของเขาได้เป็นนักบวชแทนเขา

^๗ ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางจากที่นั่น ไปที่กุดโกดาห์ จากกุดโกดาห์ พวกเขาเดินทางไปถึงโยทบาธาห์ เป็นสถานที่ที่มีล้าชาร มากมาย^๘ ในเวลานั้นพระ ยาห์เวห์ได้แต่งตั้งเผ่าเลวีให้เป็นผู้แบกหีบข้อ ตกลงของพระ ยาห์เวห์ ให้ยืนรับ ใช้อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และให้ช่วยพรประชาชนในนามของพระองค์ เหมือนที่พวก เขาได้ทำอยู่จนถึงทุกวันนี้^๙ เพราะเหตุนี้คนเผ่าเลวีถึงไม่ได้รับส่วนแบ่ง ที่ดินเป็นของตัวเอง เหมือนเผ่าอื่นๆ พระ ยาห์เวห์คือส่วนแบ่งของชาวเลวี ตามที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สัญญาไว้กับคน เผ่าเลวี)

^{๑๐} เราได้อยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบ คืนเหมือนครั้งแรกและพระยาห์เวห์ได้ฟังเรา อีกครั้งหนึ่งในเวลา นั้น พระองค์ไม่ต้องการ ทำลายท่าน^{๑๑} พระยาห์เวห์พูดกับเรว่า ‘ลุก ขึ้น ไปเดินนำหน้าประชาชน เพื่อพวกเขาจะ ได้เข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เขาว่าจะยกให้กับ พวกเขา’

สิ่งที่พระยาห์เวห์ต้องการอย่างแท้จริง

^{๑๒} ชาวอิสราเอลเอ๋ย พระ ยาห์เวห์พระเจ้า ของท่านขออะไรจากท่าน หรือ พระองค์ขอ เพียงแต่ให้เกรงกลัวพระ ยาห์เวห์พระเจ้า ของท่าน ให้เดินในทางของพระองค์ ให้รัก พระองค์ ให้รับ ใช้พระองค์ด้วยสุดใจสุดจิต ของท่าน^{๑๓} และให้เชื่อ ฟังบัญญัติและกฎ ของพระองค์ ที่เราได้สั่งท่านในวัน นี้เพื่อ ประโยชน์ของตัวท่านเอง

^{๑๔} ดูลี พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็น เจ้าของสวรรค์ทั้งสิน แม้แต่สวรรค์ชั้นสูงสุด รวมทั้งโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลก^{๑๕} แต่ พระ ยาห์เวห์ยังเอาใจใส่บรรพบุรุษของท่าน และรักพวก เขา พระองค์ได้เลือกพวก ท่าน ซึ่งเป็นลูก หลานของพวกเขา เขาออกมาจาก

ชนชาติทั้งหลาย และพวกท่านก็ยังคงเป็นคนพิเศษสำหรับพระองค์ถึงทุกวันนี้

๑๖ ให้มอบตัวท่านทั้งหมดกับพระ ยาร์เวห์ และอย่าถือ ดึงอีกต่อไป *๑๗ เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านคือพระเจ้า เห็นพระองค์ ปวง และเป็นองค์เจ้าชีวิต เห็นองค์เจ้าชีวิตอื่นๆทั้งหมด พระองค์ เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงพลังและน่ากลัว พระองค์ไม่เลือกหน้าและไม่รับสินบน ๑๘ พระองค์ทำให้แม่หม้ายและเด็กกำพร้าได้ รับการตัดสินอย่างยุติธรรม พระองค์รักชาว ต่าง ชาติที่อยู่ท่ามกลางเราและให้อาหารและ เสื้อผ้ากับเขา ๑๙ พวก ท่านต้องรักชาวต่าง ชาติด้วย เพราะพวก ท่านก็เคยเป็นชาวต่าง ชาติในแผ่นดินอียิปต์มาก่อน

๒๐ ท่านต้องเกรงกลัวพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่าน ท่านต้องรับ ใช้พระองค์เท่านั้น ท่านต้องผูกพันอยู่กับพระองค์และท่านต้อง สาบานโดยอ้างชื่อของพระองค์ ๒๑ พระองค์ คือผู้ที่ท่านควรจะยกย่องสรรเสริญ พระองค์ คือพระเจ้าของท่าน พระองค์ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวต่างๆ นานาเพื่อท่าน ที่ท่านได้ เห็นมาแล้วกับตาตัวเอง ๒๒ ตอนที่บรรพบุรุษ ของท่านเข้าไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ นั้น มีแค่ เจ็ด สิบคนเท่านั้น แต่ตอนนี้ พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านได้ทำให้ท่านมีจำนวน มากมายเหมือนนกบดงดาวบนท้องฟ้า

ให้รักและเชื่อฟังพระยาร์เวห์

๑๑ * ท่านต้องรักพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่าน และท่านต้องเชื่อฟังคำสั่ง กฏ ข้อบังคับและบัญญัติต่างๆของพระองค์ เสมอ ๒ ในวันนี้ พวก ท่านต้องจดจำไว้ว่า เป็นพวก ท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของพวก ท่าน ที่รู้จักและเห็นบท เรียนจากพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก ท่าน เป็นท่านเองที่เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ อำนาจที่ยิ่งใหญ่ และความแข็งแกร่งของพระองค์ ๓ เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่เห็นเหตุการณ์

พิเศษต่างๆและการกระ ระ ทำที่พระองค์ได้ทำไว้กับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และกับประชาชน ชาวอียิปต์ทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ๔ เป็น ท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็นสิ่งที่ พระองค์ได้ทำกับกองทัพของอียิปต์ กับม้า และรถรบทั้งหลายของอียิปต์ และการที่ พระองค์ทำให้หน้าในทะเลแดงไหลท่วมพวก เขาในขณะที่เขากำลังไล่ตามพวก ท่าน เพื่อ พระ ยาร์เวห์จะได้ทำลายพวก เขาจนหมด ๕ เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็น สิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวก ท่านในที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง แล้งจนกระทั่งพวกท่านมาถึงที่นี่ ๖ เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็น สิ่งที่พระองค์ทำกับบาธานและอารีรัมลูกชาย ของเอลีอับซาวูเบน เมื่อแผ่นดินอัปปากของ มัน และกลืนพวก เขาและครอบครัวพวก เขา พร้อมกับเต็นท์ คนรับใช้ และสัตว์เลี้ยง ของพวก เขา ไปจากท่ามกลางชาวอิสราเอล ทั้งหมด ๗ เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็นการกระทำอันยิ่งใหญ่ทุกสิ่งทีพระองค์ ได้ทำไว้

๘ ตั้ง นั้นพวกท่านต้องเชื่อ ฟังคำสั่ง สอน ทุกอย่างที่เราได้สั่งท่านในวันนี้ เพื่อพวก ท่านจะได้เข้ม แข็งและเข้าไปเป็นเจ้าของ แผ่น ดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปเป็นเจ้าของ นี้ ๙ และเพื่อพวกท่านจะได้ มีชีวิตที่ยืนยาวบนแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์ ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวก ท่านว่า จะยกให้กับพวก เขาและลูก หลานของเขา คือแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ๑๐ เพราะแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของ นั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ที่ท่านจากมา ที่แผ่นดินอียิปต์นั้น ท่านปลูกพืชของ ท่าน และเอา เท้าขุดเป็นร่องน้ำได้ ๑๑ เหมือนกับรดสวนผัก ๑๒ แต่แผ่นดินที่ท่านกำลังจะข้ามไปเป็นเจ้า ของนั้น เป็นดิน แดนที่เต็มไปด้วยภูเขาและ หุบเขามากมาย และพื้น ดินก็จะชุ่ม ชื่นไปด้วยน้ำฝนที่ตกมาจากฟ้า ๑๓ มันเป็นแผ่นดิน

* ๑๐:๑๖ **ให้มอบตัว ... อีกต่อไป** หรือแปลตรงๆจากภาษาฮีบรูได้ว่า “ให้ทำพิธีขลิบที่หัวใจ ของท่าน และอย่าทำคอแข็งอีกต่อไป” พิธีขลิบเป็นการแสดงว่าเป็นคนของพระเจ้า สัตว์ที่ ทำ คอแข็งก็คือสัตว์ที่ขัดขืนไม่ยอมทำตาม

† ๑๑:๑๐ **เอาเท้าขุดเป็นร่องน้ำได้** หรือแปลตรงๆได้ว่า “รดน้ำด้วยเท้า” หรือ “อาจจะหมุน กังหันน้ำด้วยเท้า” หรือ “เท้า” อาจจะเป็นคำสุภาพหมายถึง “อวัยวะเพศชาย” อาจจะหมายถึง ถึงฉีรดได้เพราะมีที่ดินน้อยมาก

ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านดูแลเอาใจใส่ อยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ต้นปีจนถึงปลายปี

^{๑๓} พระ ยาร์เวห์พูดว่า ถ้าพวก เจ้าเชื่อ ฟัง บัญญัติของเราที่เรากำลังสั่งกับพวก เจ้าในวัน นี้อย่างระมัดระวัง คือให้รักพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก เจ้าและรับ ใช้พระองค์ด้วย สุดใจสุดจิตของเจ้า ^{๑๔} เรา ยาร์เวห์ จะให้ฝน ตกในแผ่นดินของพวก เจ้าตามฤดูกาล คือ ฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู และเจ้าจะได้ เกียวพืช ผล น้อยลงในใหม่ และน้ำมันของ เจ้า ^{๑๕} เราจะให้หญ้าขึ้นในท้องทุ่งของเจ้า สำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะมีกินอย่าง เหลือเฟือ

^{๑๖} ระวังให้ดี ไม่อย่าง นั้นใจของพวก ท่าน จะถูกล่อลวงให้หันเหไปรับ ใช้พระ อื่นๆ และไปกราบ ไหว้พระเหล่านั้น ^{๑๗} แล้วพระ ยาร์เวห์ก็จะโกรธพวก ท่าน พระองค์จะปิด ท้องฟ้าไม่ให้ฝนตก แผ่น ดินจะไม่มีพืช ผล งอกออกมา และพวก ท่านก็จะมียาอายุสั้นใน แผ่น ดินที่ดีที่พระ ยาร์เวห์จะยกให้กับพวก ท่าน

^{๑๘} ให้เอาคำสั่ง สอนพวก นี้ของเราฝังไว้ใน จิตใจของท่านอยู่เสมอ และผูกมันไว้กับมือ ของพวก ท่านเพื่อเตือนความ จำ และผูกไว้ ที่หน้า ผากของท่านเหมือนกับผ้าโพก หัว ^{๑๙} สอนสิ่งเหล่านี้ นี้ให้กับลูกๆของพวก ท่าน ท้องพวก มันเหมือนงูอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตาม ท้องถนน เหมือนอนหลงและลุกขึ้น ^{๒๐} ให้เขียน พวก มันไว้บนเสาประตูบ้าน และบนประตู เมืองของท่าน ^{๒๑} ให้ทำตามสิ่งเหล่านี้ เพื่อ พวกท่านและลูกๆของพวกท่าน จะได้อยู่อีก ยาวนานบนแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์ได้สัญญา ไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะยกให้กับพวก เขาตราบนานเท่าที่ฟ้ายังอยู่เหนือดิน

^{๒๒} ถ้าพวก ท่านเชื่อ ฟังคำสั่ง สอนทั้งหมดนี้ ที่เราได้สั่งให้ท่านทำอย่างระมัดระวัง คือให้ รักพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เดินใน ทางของพระองค์ และผูกพันอยู่กับพระองค์ ^{๒๓} แล้วพระ ยาร์เวห์จะขับไล่ชนชาติเหล่านี้ ออกไปต่อหน้าพวก ท่าน และพวก ท่านจะ ขับไล่ชนชาติที่ใหญ่กว่าและเข้ม แข็งกว่า พวก ท่านได้ ^{๒๔} ในทุกๆที่ที่เท้าของพวก ท่านเหยียบ ย่ำเข้าไปก็จะตกเป็นของพวก ท่าน เขตแดนของพวก ท่านจะเริ่มตั้งแต่ ที่เปล้า เปลียวแห่ง แล้งทางตอนใต้ไปถึง เลบานอนทางตอนเหนือ จากแม่น้ำยูเฟรติส

ทางตะวันออกไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทางตะวันตก ^{๒๕} จะไม่มีใครสามารถหยุด พวก ท่านได้ ไม่ ว่าพวก ท่านจะไปที่ไหนก็ ตาม พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านจะ ทำให้ประชาชนกลัวพวก ท่าน เหมือนกับที่ พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกท่านแล้ว

อวยพรหรือสาปแช่ง

^{๒๖} วัน นี้เราให้ทางเลือกกับพวก ท่าน ให้ ท่านเลือกเอาระหว่างคำอวยพรหรือคำสาป แช่ง ^{๒๗} ท่านจะได้ รับคำอวยพร ถ้าท่านเชื่อ ฟังคำสั่งของพระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่ เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ ^{๒๘} และท่านจะได้ รับ คำสาป แช่งถ้าท่านไม่เชื่อ ฟังคำ สั่งของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน และหันเหไปจาก ทางที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ และหันไปบูชา พระอื่นที่พวกท่านไม่รู้จักมาก่อน

^{๒๙} เมื่อพระ ยาร์เวห์นำท่านเข้าไปในดิน แดนที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของแล้ว ท่านต้องขึ้นไปบนยอดเขาเกริชิมแล้วอ่านคำ อวยพรให้ประชาชนฟัง และขึ้นไปบนยอด เขาเอ บาลแล้วอ่านคำ สาป แช่งให้ประชาชน ฟังจากยอด เขา นั้นด้วย ^{๓๐} ท่านก็รู้อยู่แล้ว ว่า ภูเขาพวก นี้อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ จอร์แดน ไปทางทิศตะวันตก ภูเขาพวก นี้ อยู่ในดิน แดนของชาวคานาอัน ที่อาศัยอยู่ใน ภูเขาจอร์แดน อยู่ไม่ไกลจากป่าไธค ของโม เรห์ ใกล้ๆกับเมืองกิลาท ^{๓๑} เพราะ พวก ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าไป เป็นเจ้าของแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของพวก ท่านยกให้กับท่าน เมื่อพวกท่าน เป็นเจ้าของมันและตั้งบ้านเรือนอยู่กันแล้ว ^{๓๒} พวก ท่านจะต้องทำตามกฎและข้อบังคับ ต่างๆที่เราให้กับพวก ท่านในวัน นี้อย่าง ระมัดระวัง

สถานที่สำหรับนมัสการพระเจ้า

๑๒

^๑ นี่คือกฎและข้อ บังคับที่พวก ท่าน ต้องทำตามอย่างระมัดระวังในแผ่นดิน ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ ท่านได้ยกให้กับท่าน ท่านต้องทำตามกฎ เหล่า นั้นตราบนานเท่าที่พวกท่านยังอาศัยอยู่ใน แผ่น ดิน นั้น ^๒ เมื่อพวก ท่านยึดเอาแผ่นดิน ของชนชาติเหล่านี้มาได้แล้ว พวก ท่านต้อง ทำลายสถานที่ทุก แห่งที่พวก เขาใช้นมัสการ พระต่างๆของพวก เขาให้หมด เกลียง ตาม

ภูเขาสูง ตามเนิน เขาและตามไต่ต้นไม้ทุกต้น ^๓ พวก ท่านต้องรื้อแท่นบูชาต่างๆ ของพวกเขาทิ้งให้หมด พวกท่านต้องทุบเสา หินศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ พวกท่านต้องเผาเสาเจ้าแม่อาเซราห์ของพวกเขา และต้องตัดพวกรูป ป็นพระต่างๆ ของพวกเขาให้เป็นชิ้นๆ เพื่อจะไต่ลบชื่อของพระเจ้าที่ยมเท็จเหล่านั้นให้หมดไปจากสถานที่นั้น

^๔ พวก ท่านต้องไม่มีสักการพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านแบบเดียวกับที่คนพวก นั้น เขาทำกัน ^๕ แต่พวก ท่านต้องไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่พระ ยาร์เวห์จะเลือกออกมาจากท่ามกลางเผ่าทั้ง หลายของพวก ท่าน พระองค์จะสถิตอยู่ที่ นั้นเหมือนบ้านของพระองค์ และท่านต้องไปนมัสการพระองค์ที่นั้น ^๖ ท่านต้องเอาเครื่องเผาบูชา เครื่องสัตว์บูชา พิษผลและสัตว์ต่างๆ หนึ่ง ในสิบส่วนจากของที่ท่านหามาได้ รวมทั้งให้เอาของ ขวัญพิเศษ ^๗ ของแก่นขนที่ท่านเคยบนไว้กับพระ ยาร์เวห์ เครื่องบูชาตามความสมัครใจ และ ลูกตัวแรกจากฝูงวัวและฝูงแพะแกะของพวกท่าน ไปในสถานที่ นั้นด้วย ^๘ ท่านและครอบครัวของท่านจะกิน กันที่ นั้นต่อหน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน พวก ท่านจะยินดีกับสิ่งดีทั้งหมดที่พวก ท่านได้ลงมือลงแรงทำไป เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้ช่วยพรท่าน

^๙ เมื่อถึงเวลา นั้น พวก ท่านต้องไม่มีสักการแบบ เดียวกับที่พวก เรากำลังทำ อยู่ในวัน นี้ คือแต่ละ คนก็ทำตามใจของตัวเอง ^{๑๐} ที่เป็นอย่าง นี้เพราะพวก ท่านยังไม่ได้เข้าไปในสถานที่ แห่งการพัก ผ่อนและแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลัง จะยกให้กับท่าน ^{๑๑} แต่อีกไม่ช้าพวก ท่านก็จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว พวก ท่านจะได้อยู่ในแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน พระองค์จะให้พวก ท่านได้หยุด พักจากการสู้ รบกับศัตรู ทั้งหมดที่อยู่ล้อม รอบท่าน และพวก ท่านจะ

อยู่อย่างปลอดภัย ^{๑๒} แล้วพวก ท่านต้องเอาทุก อย่างที่เราได้สั่งพวก ท่านไว้ ไปยังสถานที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์จะเลือกขึ้นมาสำหรับนมัสการพระองค์ คือท่านต้องเอาเครื่องเผาบูชา เครื่องสัตว์บูชา พิษ ผลและสัตว์ต่างๆ หนึ่ง ในสิบส่วนจากของที่ท่านหามาได้ รวมทั้งให้เอาของ ขวัญพิเศษ ของแก่นขนที่ท่านเคยบนไว้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๑๓} ให้พวก ท่านขึ้นชมยินดีกันต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ทั้งพวก ท่าน ลูกชายลูกสาวของพวกท่าน ทาสชายหญิงของพวกท่าน และชาวเลวี ในเมืองของพวก ท่านด้วย เพราะพวก นี้ไม่มีส่วน แบ่งในที่ดินเหมือนกับพวกท่าน ^{๑๔} ท่านต้องระวังให้ดี ที่จะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาที่ไหนก็ได้ที่ท่านเห็น ^{๑๕} แต่ให้เอาเครื่องเผาบูชาของท่านไปถวายในสถานที่นั้นที่พระ ยาร์เวห์จะเลือกออกมาจากท่ามกลางเผ่าใดเผ่าหนึ่งของท่าน และทุก อย่างที่เราได้สั่งท่านไว้ให้เอาไปที่นั่น

^{๑๖} แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่ท่านอยากจะทำสัตว์ และเอาเนื้อมากินในเมือง หนึ่งเมือง ไตของ ท่าน ท่านก็ทำได้ ตามขนาดที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรท่าน คนที่บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม ก็กินได้ทั้ง นั้นเหมือนกินเนื้อ ทราย ^{๑๗} หรือเนื้อกวาง ^{๑๘} แต่ท่านต้องไม่กินเลือดของมัน ต้องเอาเลือดไปเททิ้งบนพื้นเหมือนเนา

^{๑๙} ท่านต้องไม่กินของพวก นี้ในเมือง คือ พิษ ผลของที่ท่านที่แบ่งออกมาหนึ่งในสิบ ^{๒๐} ส่วน หรือเหล้า อุ่นใหม่หรือน้ำมัน ลูกสัตว์ตัวแรกทุก ตัวที่เกิดจากฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่าน และของทุกอย่างที่ท่านได้บนไว้ว่าจะให้กับพระ ยาร์เวห์ เครื่องบูชาตามความสมัครใจของท่าน และของ ขวัญพิเศษ ของท่าน ^{๒๑} ท่านจะต้องกินเครื่องบูชาเหล่านี้ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ในสถานที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้เท่านั้น ท่านต้องไปกินกันที่ นั้นกับลูกชายลูกสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และชาวเลวี

* ๑๒:๓ เสา เป็นเสาหินหรือไม้ที่มีการตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามบนหัวเสา

† ๑๒:๖ ของขวัญพิเศษ เครื่องบูชาที่ยกขึ้นยื่นถวายต่อพระเจ้า

‡ ๑๒:๑๕ เนื้อทราย สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง ลักษณะเหมือนกวาง

§ ๑๒:๑๗ หนึ่งในสิบ หมายถึงถ้ามีพืชสิบส่วน ก็แบ่งออกมาหนึ่งส่วนเป็นของที่เก็บไว้สำหรับพระเจ้า

ที่อาศัยอยู่ในเมืองของท่าน ให้ขึ้นชมยินดี อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้ขึ้นชมยินดีกับสิ่งดีๆที่ท่านได้ลงมือทำลงไป ๑๙ ระวังให้ดี อย่าลืมน้ำที่จะแบ่งอาหารนี้ให้กับ ชาวเลวี ทรานูเท่าที่ท่านยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินของ ท่านนั้น

๒๐-๒๑ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ขยายเขตแดนของท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ท่านอาจจะอยู่ไกลเกินไปจาก สถานที่ ที่นั่นที่พระยาห์เวห์จะเลือกไว้สำหรับ นมัสการพระองค์ แล้วท่านเกิดอยากจะกิน เนื้อขึ้นมา ท่านก็กินเท่า ไหร่ก็ได้ตามที่ท่าน ต้องการ ท่านสามารถฆ่าสัตว์จากฝูงวัวและ ฝูงแพะแกะที่พระยาห์เวห์ได้ให้ท่านไว้ ให้ ทำตามวิธีที่เราได้สั่งท่านไว้แล้ว และท่านก็ กินเท่า ไหร่ก็ได้ตามที่ท่านต้องการในเมือง ต่างๆของท่าน ๒๒ ท่านสามารถที่จะกินมันได้ เหมือนกับที่ท่านกินเนื้อ ทรายหรือเนื้อกวาง ทั้งคนที่บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม ก็กินได้เหมือนกันหมด ๒๓ แต่ต้องให้แน่ใจว่า ท่านจะไม่กินเลือด เพราะเลือดคือชีวิต ตั้ง นั้นอย่าได้กินชีวิตพร้อมกับเนื้อสัตว์ ๒๔ ท่าน ต้องไม่กินเลือดของมัน ท่านต้องเทเลือด ของมันลงบนพื้นเหมือนเทน้ำ ๒๕ ท่านต้อง ไม่กินเลือดของมันเพื่อท่านและลูก หลาน ของท่านจะได้เจริญรุ่งเรือง เพราะท่านจะ ต้องทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าถูกต้อง

๒๖ แต่อย่างไรก็ตาม ท่านต้องเอาของขวัญ ศักดิ์สิทธิ์และของ ขวัญแก่นบนของท่านไป ยังสถานที่ ที่นั่นที่พระยาห์เวห์จะเลือกขึ้นมา ๒๗ ท่านต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่าน รวม ทั้งเนื้อ สัตว์และเลือดบนแท่น บูชาของ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เลือดของ เครื่องสัตว์บูชาอื่นต้องถูกเทลงบนแท่น บูชา ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แต่ท่าน กินเนื้อของมันได้ ๒๘ ท่านต้องระมัดระวังที่ จะรักษาและเชื่อฟัง คำสั่งทั้งหมดนี้ที่เราให้ กับท่านในวัน นี้ เพื่อท่านและลูก หลานของ ท่านจะได้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะท่าน กำลังจะทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านเห็นว่าดีและถูกต้อง

๒๙ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ทำลายชนชาติที่อยู่ต่อหน้าท่าน เป็นชนชาติ ที่ท่านกำลังจะเข้าไปขับไล่ และเมื่อท่านขับ ไล่พวกเขาออกไปแล้ว และท่านได้ตั้งรกราก อยู่ในแผ่นดินของพวก เขาแล้ว ๓๐ ระวังให้

ดี อย่าไปติดกับโดยไปลอกเลียนแบบพวก เขา หลังจากที่พวกเขาถูกทำลายไปต่อหน้า ท่านแล้ว ระวังให้ดี อย่าไปถามเกี่ยวกับพระ ตูต่างๆของพวก เขา อย่าไปถามว่า ‘ชนชาติ นี้เขาบูชาพวกพระของเขาอย่างไร เรา จะได้ทำตาม’ ๓๑ ท่านต้องไม่มีสการพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านตามแบบพวก เขา เพราะพวก เขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายทุกอย่างถวาย ให้กับพวกพระของพวกเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่ พระยาห์เวห์เกลียดชัง พวกเขาถึงขนาดเผา ลูกชายและลูกสาวเป็นเครื่องบูชาถวายให้กับ พวกพระของพวกเขา

๓๒ พวกท่านต้องระวัง ให้ทำตามทุกสิ่งที เรากำลังสั่งพวกท่าน ท่านต้องไม่เพิ่มอะไร เข้าไปหรือตัดอะไรออกไปจากนี้

อย่านมัสการพระอื่น

๑ ๓ ถ้าผู้พูด แทนพระเจ้าหรือผู้ทำนาย ๑ ๓ ผัน มาหาท่านและเสนอว่าจะทำ เหตุการณ์พิเศษต่างๆและสิ่งมหัศจรรย์ให้ กับท่าน ๒ และเหตุการณ์พิเศษต่างๆและสิ่ง มหัศจรรย์ที่เขาสัญญากับท่านนั้นเกิดขึ้นจริง และเขาพูดว่า ‘ให้พวกเราไปติดตามพวก พระอื่นๆที่พวกท่านไม่รู้จักและไปบูชาพระ พวกนั้นกันเถอะ’ ๓ ท่านต้องไม่เชื่อคำพูด ของผู้พูด แทนเจ้านั้น หรือคนที่ทำนาย ผันนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านกำลังทดสอบท่านอยู่ เพื่อจะได้รู้ว่าพวก ท่านรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านด้วย สุดใจสุดจิตของพวกท่านหรือไม่ ๔ พวก ท่านต้องติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านและเกรงกลัวพระองค์ พวกท่านต้อง รักษาบัญญัติต่างๆของพระองค์ไว้และเชื่อ ฟังพระองค์ ๕ รับใช้พระองค์และผูกพันอยู่กับ พระองค์ ๕ ผู้พูดแทนพระเจ้าหรือผู้ทำนาย ผันนั้นต้องถูกฆ่า เพราะเขาได้บอกให้พวก ท่านขัดขึ้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน ที่ได้นำพวกท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ไถ่ให้ท่านเป็นอิสระจากการเป็นทาส คนงานนพยายมจะ ทำให้ท่านหันเหไปจาก ทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านสั่งให้ ท่านเดิน ท่านต้องกำจัดเอาความชั่วร้ายออกไป จากท่ามกลางพวกท่านด้วยการฆ่าคนๆ นั้นซะ

๖ ถ้าพี่น้องของท่าน จะเป็นลูกที่ติดพ่อแม่ มา หรือลูกที่ติดแม่มากก็ตาม หรือลูกชายลูกสาว

ของท่าน หรือเมียรักของท่าน หรือเพื่อนสนิทที่สุดของท่าน ได้แอบมาชักนำท่าน โดยพูดว่า ‘ให้พวกเราไปบูชาพวกพระอื่นกันเถอะ’ พระที่ท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน ๗ เป็นพระของคนที่อยู่รอบข้างพวก ท่าน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไกลหรืออยู่ใกล้ จากสุดปลายด้าน นี้ไปก็อีกด้านหนึ่ง ๘ ท่านต้องไม่เห็นด้วยกับคนๆนั้น อย่าไปฟังเขา อย่าไปส่งสารเขา อย่าปล่อยเขาไป และอย่าไปปกป้องเขา ๙ เพราะท่านต้องฆ่าคนๆนั้น ท่านต้องเป็นคนแรกที่ลงมือฆ่าเขา และหลังจากนั้นทุกคนต้องมาช่วยกันฆ่าคนๆนั้น ๑๐ ท่านต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาพยายามทำให้ท่านหันเหไปจากพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่นำท่านออกจากการเป็นทาสในแผ่นดิน อียิปต์ ๑๑ แล้วคนอิสราเอลจะได้ยินและจะได้กลัว พวกเขาจะได้ไม่ทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นในท่ามกลางท่านอีก

๑๒ เมื่อท่านได้ยินคนพูดเกี่ยวกับเมืองใดเมืองหนึ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน กำลังจะให้ท่านเข้าไปอยู่นั้นว่า ๑๓ มีพวกคนชั่วออกไปจากพวกท่านและไปชักนำชาวเมืองของเมืองนั้นให้หันเหไปจากพระเจ้า พวกนั้นพูดว่า ‘พวกเราไปนมัสการพระอื่น ที่พวกท่านไม่รู้จักกันเถอะ’ ๑๔ ท่านต้องตรวจสอบถามไถ่เรื่องราว นนอย่างละเอียด และถ้ามันเป็นเรื่องจริงว่า มีสิ่งที่พระเจ้าเกลียดชังอย่างนี้เกิดขึ้นท่ามกลางท่าน ๑๕ ท่านต้องฆ่าคนๆนั้นในเมืองนั้นด้วยดาบ ทำลายเมืองนั้นและทุกสิ่งทุกอย่างในนั้นให้สิ้นซาก และให้ฆ่าสัตว์ทุกตัวที่หึ่งด้วยดาบ ๑๖ เก็บรวบรวมทรัพย์สินที่มีค่าทั้งหมดของเมืองนั้นมากองไว้กลางเมือง และเอาไฟเผาเมืองนั้นและทรัพย์สินอันมีค่าทั้งหมดของเมืองนั้นทิ้ง ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแก่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน เมืองนั้นจะกลายเป็นซากของกองหินตลอดไป และอย่าสร้างเมืองนั้นขึ้นมาใหม่อีก ๑๗ อย่าได้เก็บอะไรไว้เลย จากสิ่งที่จะเอาไปทำลายเป็นของ ถวายให้กับพระเจ้า

เพื่อพระยาร์เวห์จะได้ไม่โกรธอีกต่อไป และพระองค์จะได้เมตตา กรุณาท่าน และทำให้ชนชาติของท่านขยายใหญ่ขึ้น เหมือนที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ๑๘ พระยาร์เวห์จะทำอย่างนี้ ถ้าท่านเชื่อฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน และรักษาบัญญัติทุก ข้อของพระองค์ที่เรากำลังให้กับท่านในวัน นี้ และทำในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านเห็นว่าถูกต้อง

อิสราเอล ประชาชนพิเศษของพระเจ้า

๑๔ ๑ พวก ท่านเป็นลูกๆของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน เมื่อมีใครตาย พวก ท่านต้องไม่เชือดเนื้อตัว เองหรือโกนผมบนหน้าผากเพื่อแสดงความเศร้าโศก ๒ เพราะท่านคือประชาชนที่ถูกแยกออกมา เพื่อเป็นของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน และพระ ยาร์เวห์ได้เลือกท่านออกมาจากประชาชนทั้งหมดในโลกเพื่อมาเป็นของ รักของทรงที่มีค่าของพระองค์

อาหารที่ชาวอิสราเอลกินได้

๓ ท่านต้องไม่กินของที่พระ ยาร์เวห์ขยะแขยง ๔ ท่านกินสัตว์พวกนี้ได้ คือ พวก วัว แกะ แพะ ๕ กวาง เนื้อทราย กวางลายจุด ตัวเมีย แพะป่า แกะป่า ละมั่ง และแกะภูเขา ๖ พวก ท่านกินสัตว์อะไรก็ได้ที่มีเท้าเป็นกีบ แยกเป็นสองส่วนและเคี้ยวเอื้อง ๗ แต่สัตว์ที่มีแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง คือเคี้ยวเอื้องหรือมีกีบแยก ท่านห้ามกิน เช่นพวกอูฐ กระต่ายป่า ตัวขับฟาน ๘ พวกมันเคี้ยวเอื้องก็จริง แต่กีบที่เท้าไม่แยกจากกัน พวก มันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวก ท่าน ๙ พวก ท่านต้องไม่กินหมู หมูมีเท้าเป็นกีบแยกออกก็จริง แต่มันไม่เคี้ยวเอื้อง พวก มันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวก ท่าน พวก ท่านต้องไม่กินเนื้อหรือตะ ตังของพวกมัน

๑๐ สัตว์ นำทุก ชนิดที่มีครีบและเกร็ด พวกท่านสามารถกินได้ ๑๑ แต่อย่ากินสัตว์ นำที่

* ๑๔:๖ **เคี้ยวเอื้อง** การกินอาหารของสัตว์บางประเภท เช่น วัว ที่สามารถคายอาหารจากกระเพาะขึ้นมาเคี้ยวใหม่ได้

† ๑๔:๗ **ตัวขับฟาน** เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ลักษณะคล้ายกระต่ายตัวโตอาศัยอยู่ตามซอกหิน

‡ ๑๔:๗ **ไม่บริสุทธิ์** หมายถึงพระเจ้าไม่ให้ชาวอิสราเอลกิน

ไม่มีครีบทและเกลือดี มันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกท่าน

๑๑ พวกท่านกินนกอะไรก็ได้ที่บริสุทธิ์

๑๒ แต่พวก ท่านห้ามกินนกต่อไป นี้คือ นกอินทรี แร้งดำ แร้งหนวด ๑๓ เหยี่ยวขนาดเล็กและเหยี่ยวทุกชนิด ๑๔ กาททุกชนิด ๑๕ นกฮูก นก ฮูกหูสั้น นก ฮูกหูยาวและเหยี่ยวนกเขาทุกชนิด ๑๖ นกฮูกเล็ก นกแสก นกฮูกขาว ๑๗ นกฮูกทะเลทราย แร้งอียิปต์ นกกาหน้า ๑๘ นกกระสาและนกกระสาทุกชนิด นกหัวขวานและค้างคาว

๑๙ พวก ท่านต้องไม่กินแมลงที่มีปีกทุกชนิด เพราะมันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวก ท่าน ๒๐ นกที่บริสุทธิ์ทุกชนิด พวกท่านกินได้

๒๑ พวก ท่านต้องไม่กินสัตว์ที่ตายตามธรรมชาติ แต่ท่านเอาไปให้กับชาวต่างชาติที่อยู่ในเมืองของท่านกินได้ หรืออาจจะขายให้กับชาวต่าง ชาติที่มาเยี่ยมเยียนท่านได้ แต่ท่านห้ามกินเพราะท่านเป็นคนที่ถูกแยกออกมาเพื่อเป็นของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องไม่ต้มลูกแพะในนมของแม่ของมันเอง

ให้หนึ่งในสิบส่วน

๒๒ ในทุกๆปี ท่านต้องแบ่งพืชผลที่ปลูกได้จากในทุ่ง นาของท่านออกมาหนึ่งในสิบส่วน ๒๓ ท่านต้องกินพืช ผลหนึ่งในสิบที่แบ่งออกมา นั่น กับเหล้าองุ่นใหม่ น้ำมันของท่านและสัตว์ที่เกิดเป็นตัว แรกในฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่าน ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านในสถาน ที่นั้นที่พระองค์จะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ อย่าง นี้ท่านจะได้เรียน รู้ที่จะเกรงกลัวพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่เสมอ ๒๔ แต่ถ้ามันใกล้จนทำให้ท่านไม่สามารถขนพืชผลหนึ่งในสิบส่วนของพืช ผลทั้งหมดที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรให้ นั่น เพราะสถาน ที่นั้นที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าจะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ ใกล้จากท่านเกินไป ๒๕ ท่านก็เอามันไปแลกเปลี่ยนเงินได้ แล้วเอาเงิน นั้นติดตัวท่านไปยังสถาน ที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้ ๒๖ แล้วเอาเงิน นั้นไปซื้ออะไรก็ได้ที่ท่านอยากได้ แล้วท่านและครอบครัวของท่านก็จะได้กินและสนุกสนานกันที่ นั้น ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ๒๗ อย่า

ลืมชาวเลวีที่อยู่ในเมืองของท่าน เพราะพวกเขาไม่มีที่ดินเป็นของตัวเองเหมือนกับท่าน ๒๘ เมื่อครบทุกๆสามปี ท่านต้องเอาหนึ่งในสิบส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่ท่านเก็บ เก็บไว้ได้จากไร่นาของท่านในปีนั้น แล้วเอามาเก็บไว้ในเมือง ๒๙ ชาวเลวีไม่มีที่ดินของตัวเอง เหมือนกับท่าน ทั้งชาวเลวี ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้ายที่อยู่ในเมืองของท่าน จะได้มากินกันจนพอใจ เพื่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะได้อวยพรท่านในทุก สิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

ปีแห่งการยกหนี้

๑๕ ๑ เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ท่านต้องยกหนี้ต่างๆให้กับลูก หนี้ของท่าน ๒ ท่านต้องทำตามวิธีนี้คือ เจ้าหนี้ทุกคนต้องยกหนี้ให้กับเพื่อนบ้านที่เขาให้กู้ยืมไป เขาจะต้องไม่ทวงหนี้คืนจากเพื่อนบ้านหรือญาติของเขา เพราะพระ ยาร์เวห์บอกให้ยกเลิกหนี้ในปีนั้น ๓ ท่านสามารถทวงหนี้คืนจากชาวต่าง ชาติได้ แต่ท่านต้องยกหนี้ทั้งหมดให้กับพี่ น้องของท่าน ๔ ไม่ควรจะมีคนจนในหมู่พวก ท่านเลย เพราะพระ ยาร์เวห์จะอวยพรท่านอย่างแน่นอนในแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน ๕ เพียงแต่ท่านจะต้องเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยทำตามคำ สั่งทุกอย่างข้อที่เรา กำลังสั่งท่านในวัน นี้ อย่างระมัดระวัง ๖ เมื่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ท่านก็จะมีเงินเหลือเพื่อให้หลายๆชนชาติกู้ ยืม โดยที่ ท่านไม่ต้องไปกู้ ยืมจากใคร และท่านจะได้ปกครองเหนือหลายๆชนชาติ แต่จะไม่มีใครมาปกครองเหนือท่าน

๗ เมื่อท่านเข้าไปอยู่ในแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านแล้ว ถ้าเกิดมีพี่ น้องคน หนึ่งคนใดในเมืองหนึ่งของท่านยากจนขึ้นมา ท่านต้องไม่เห็น แก่ ตัว ต้องไม่ปฏิเสธที่จะช่วย เหลือพี่ น้องที่ยากจนคนนั้น ๘ ท่านต้องใจ กว้างกับเขาและให้เขายืมตามที่เขาจำเป็นต้องใช้ ๙ ระวังให้ดีอย่าให้ความคิดชั่ว ร้ายเข้ามาในจิตใจของท่านที่ว่า "มันใกล้จะถึงปีที่เจ็ด ซึ่งเป็นปีแห่งการยกหนี้แล้ว" ท่านก็เลยมอง พี่น้องที่ยากจนคนนั้นอย่างไม่เป็นมิตร เพื่อท่านจะได้ไม่ต้องช่วยอะไรเขา เลย และเขา

จะไปปน ว่าท่านต่อพระ ยาร์เวห์ และพระ ยาร์เวห์จะตัดสินว่าท่านผิด

๑๐ ท่านต้องช่วยเขาเท่า ที่จะช่วยได้ และ เวลาที่ช่วย ท่านต้องไม่มีจิตใจที่ชั่วร้าย ด้วย เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะ อวยพรการงานทั้งหมดของท่านและทุก สิ่ง ทุกอย่างที่ท่านทำ ๑๑ เพราะจะมีคนจนอยู่ เสมอในดิน แดนแห่งนี้ ดังนั้นเราขอสงัของท่าน ว่า ท่านต้องใจกว้างกับพี่น้องของท่าน และ กับคนยากจนและคนที่ขัดสนในแผ่นดินของ ท่าน

ปล่อยทาสให้เป็นอิสระ

(อพย. ๒๑:๒-๑๑)

๑๒ ถ้าพี่ น้องชาวฮีบรูคนใด ไม่ว่าจะ เป็น ชายหรือหญิง ได้ขายตัวเองให้กับท่าน คนๆ นั้นจะต้องรับ ใช้ท่านหกปี และในปีที่เจ็ด ท่านต้องปล่อยคนๆนั้นให้เป็นอิสระ ๑๓ ตอนที่ท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระ นั้น ท่านต้อง ไม่ปล่อยให้เขาไปมือเปล่าๆ ๑๔ ท่านต้องใจ กว้าง ใจ ใส และ หัว และ เหล้าองุ่นของท่าน กับเขาไป ด้วย ท่านต้องให้เขาตามขนาด ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรให้ ท่าน ๑๕ จำเอาไว้ว่า ท่านก็เคยเป็นทาสอยู่ใน แผ่น ดินอียิปต์มาก่อนเหมือน กัน และพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้ปลด ปล่อยให้ ท่านเป็นอิสระ นี่เป็นเหตุที่เราถึงได้ให้คำ สั่ง นี้กับท่านในวันนี้

๑๖ ถ้าทาสพูดกับท่านว่า ‘ผมจะไม่ไปจาก ท่าน’ เพราะเขารักท่านและครอบครัวของ ท่าน เพราะเขารู้สึกดีที่ได้อยู่กับท่าน ๑๗ ท่าน ต้องเอาเหล็กมาด * มาอันหนึ่ง และเอาหู เขาแนบกับประตูแล้วเจาะดิ่งหูของทาส นั้น แล้วเขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป สำหรับ ทาสหญิงก็ให้ทำอย่างเดียวกัน

๑๘ ไม่ต้องเสียขายที่จะปล่อยทาสของท่าน ให้เป็นอิสระ เพราะหกปีที่เขารับ ใช้ท่านก็คุ้ม ค่าแล้ว พอๆกับที่ท่านไปจ้างคนงานหนึ่งคน

และพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะอวยพร ท่านในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

กฎเกี่ยวกับสัตว์ที่เกิดเป็นตัวแรก

(ลนต. ๒๗:๒๖, ๒๗; กตว. ๑๘:๑๕-๑๘)

๑๙ ลูกสัตว์หัวปีเพศผู้ทุก ตัวที่เกิดมาในฝูง วัว ผงแพะและแกะของท่าน ต้องแยกออก มาไว้ให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องไม่ใช้งานวัว ผู้ที่เป็นลูก หัวปี และ ท่านต้องไม่ตัดขนของแกะหัวปี ๒๐ ทุกๆปี ท่านต้องเอาสัตว์หัวปีพวก นี้ ไปในสถาน ที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือก ไว้สำหรับนมัสการพระองค์ แล้วท่านและ ครอบครัวของท่านจะกินมันที่ นั้นต่อหน้า พระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน

๒๑ แต่ถ้ามันเป็นสัตว์ที่มีตำหนิ ถ้าเป็น ง่อยหรือตาบอดหรือติดโรคร้าย ท่านต้องไม่ ถวายมันให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ๒๒ ท่านเอาไปกินกันในเมืองของท่าน ใครๆก็ กินได้ทั้ง นั้น ไม่ว่าจะ เป็นคนที่บริสุทธิ์หรือ ไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม เหมือนกับกินเนื้อ ทรายหรือกวาง ๒๓ แต่ท่านต้องไม่กินเลือด ของมัน ท่านต้องเทเลือดของมันลงบนพื้น เหมือนเทน้ำ

เทศกาลวันปลดปล่อย

(อพย. ๑๒:๑-๒๐; ลนต. ๒๓:๔-๘)

๑๖

๑ ให้จดจำเดือนอาบีบ † และให้เฉลิมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย ‡ เพื่อ เป็นเกียรติกับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะในเดือนอา บิบ พระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่านได้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ใน ตอนกลางคืน ๒ ให้ฆ่าสัตว์ถวายพระยาร์เวห์ พระเจ้าของท่าน สำหรับเทศกาลวันปลด ปล่อย โดยเอาสัตว์จากฝูงแพะแกะหรือฝูง วัว ไปถวายในสถาน ที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์จะ เลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ ๓ ท่านจะ ต้องไม่กินอะไรที่ใส่เชื้อฟู ตอนกินเนื้อสัตว์ที่ เอามานูซาพวกนั้น ท่านต้องกินขนมปังที่ไม่

* ๑๕:๑๗ เหล็กหมาด เครื่องมือชนิดหนึ่งทำจากเหล็กใช้เจาะสิ่งของให้เป็นรูด้วยการปั่น

† ๑๖:๑ อาบิบ ชื่อนี้หมายถึง “ปลายข้าวอ่อน” เป็นเดือนแรกของปฏิทินชาวยิว เรียกอีกอย่าง หนึ่งว่า “นีสาน” ตรงกับช่วงเดือนมีนาคมและเมษายน

‡ ๑๖:๑ วันปลดปล่อย เป็นวันสำคัญของชาวยิว พวกเขาจะกินอาหารพิเศษในวันนี้ ทุกฤดู ไปไม่ผลิเพื่อระลึกถึงพระเจ้าที่ได้ปลดปล่อยพวกเขาจากความเป็นทาสในอียิปต์

ใส่เชื้อ ฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน (คนเรียกขนมปังนี้ว่า ‘ขนมปังแห่งความทุกข์ยากลำบาก’) เพราะท่านออกจากแผ่นดิน อียิปต์อย่างเร่งรีบ ท่านจะกินขนมปังนี้เพื่อตลอดชีวิตของท่านจะได้จดจำวันที่ออกมาจากแผ่นดิน อียิปต์ ๔จะต้องไม่มีเชื้อ ฟูที่ไหนเลยในแผ่นดินของท่านเป็นเวลาเจ็ดวัน และจะต้องไม่มีเนื้อสัตว์ที่ท่านฆ่าในตอนเย็นของวันแรก เหลือค้างคืนถึงวันรุ่งขึ้น

๕ท่านไม่สามารถถวายเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยในเมืองต่างๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน ๖ท่านต้องไปถวายในที่นั้นที่พระยาห์เวห์จะเลือกสำหรับนมัสการพระองค์ที่นั่น ท่านต้องถวายเครื่องบูชาในตอนเย็น หลังดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว มันเป็นเวลาเดียวกับวันที่ท่านออกมาจากแผ่นดิน อียิปต์ ๗ท่านต้องทำอาหารกินในสถาน ที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือก แล้วในตอนเช้าท่านถึงค่อยกลับไปเต็นท์ของท่านได้ ๘ท่านต้องกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ ฟูเป็นเวลาหกวัน และในวันที่เจ็ดจะมีการชุมนุมพิเศษ เพื่อให้เกียรติกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน วันนั้นท่านต้องไม่ทำงานใดๆ

เทศกาลสัปดาห์

(อพย. ๓๔:๒๒; ลนต. ๒๓:๑๕-๒๑)

๙นับจากวันที่เริ่มเก็บเกี่ยวข้าวเป็นครั้งแรกไปอีกเจ็ดอาทิตย์ ๑๐ให้ฉลองเทศกาลสัปดาห์ สำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จำนวนของเครื่องบูชาที่ท่านสมัครใจจะให้ ก็เป็นไปตามขนาดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ช่วยพรท่าน ๑๑ท่าน ลูกชายลูกสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน ชาวเลวี ในเมืองของท่าน ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้า และแม่หม้ายในหมู่ท่าน ให้ขึ้นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ในสถาน ที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์

๑๒จำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และให้ทำตามกฎพวกนี้ทั้งหมดอย่างระมัดระวัง

เทศกาลอยู่เพิง

(ลนต. ๒๓:๓๓-๔๓; กตว. ๒๕:๑๒-๓๕)

๑๓ให้ฉลองเทศกาลอยู่เพิงเป็นเวลาเจ็ดวัน หลังจากที่ท่านได้เก็บรวบรวมผลผลิตจากลานนวดข้าวและที่บ่ออย่างงุ่น ๑๔ของท่าน ๑๕ในระหว่างงานเลี้ยง ให้ท่าน ลูกชายลูกสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน ชาวเลวี ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย ในเมืองของท่าน ขึ้นชมยินดี ๑๕และเฉลิมฉลองงานเทศกาลให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นเวลาเจ็ดวันในสถาน ที่นั้นที่พระยาห์เวห์จะเลือกไว้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะช่วยพรท่าน ในผลผลิตทั้งหมดที่ท่านเก็บเกี่ยวและในงานทุกอย่างที่ท่านทำ และท่านจะมีความสุขอย่างครบถ้วน

๑๖ผู้ชายทุกคนต้องมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ในสถาน ที่นั้นที่พระองค์จะเลือกไว้ คือในเทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อ ฟู เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง ชายทุกคนที่มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ต้องไม่มามือเปล่า ๑๗ชายแต่ละคนจะต้องให้ตามความสามารถที่เขาจะทำได้ ตามขนาดที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับท่าน

ผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่

๑๘ท่านจะต้องแต่งตั้งผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่สำหรับเผ่าต่างๆของท่าน ในแต่ละเมืองที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน พวกเขาต้องตัดสินประชาชนอย่างยุติธรรม ๑๙ท่านต้องไม่ตัดสินอย่างไม่เป็นธรรม ท่านต้องไม่ลำเอียง ท่านต้องไม่รับสินบน เพราะสินบนทำให้คนฉลาดต้องตาบอด และเปลี่ยนคนดีให้พูดหลอกลวง ๒๐ความยุติธรรม ท่านต้องให้แต่ความยุติธรรม เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่และเป็น

* ๑๖:๑๐ เทศกาลสัปดาห์ ภายหลังเรียกว่า “เทศกาลวันที่ห้าสิบ” หรือ “เทศกาลเพ็นเทคอสต์”

๑๖:๑๓ ที่บ่ออย่างงุ่น ที่ที่ประชาชนอย่างงุ่นเพื่อทำเป็นเหล้าอย่างงุ่น มักทำจากหินที่ขูดเป็นหลุมตื้นๆ

เจ้าของแผ่นดิน ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านจะยกให้กับท่าน

พระเจ้าเกลียดรูปเคารพ

๒๑ เมื่อท่านสร้างแท่นบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องไม่ตั้ง เสาไม้เพื่อให้เกียรติกับพระอา เซอริมที่ด้าน ข้างของแท่นบูชา นั้น ๒๒ ท่านต้องไม่ตั้งเสา หินอุทิศให้กับพระเทียม เท็จ พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านเกลียดของพวกนี้

ใช้แต่สัตว์ดิฐเป็นเครื่องบูชา

๑๗ *ท่านต้องไม่เอาวัวตัวผู้หรือแกะ ที่มีตำหนิหรือมีสิ่งผิด ปกติมาถวาย เป็นเครื่องบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่าน เพราะนั่นเป็นสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านเกลียด

การลงโทษคนที่ฆาตกรรูปเคารพ

๒ ถ้าเจอว่าในเมือง หนึ่งเมือง โศกของ ท่าน ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยก ให้ท่าน มีชายหรือหญิงในหมู่พวก ท่านทำ ในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของของท่าน เห็นว่าเป็นสิ่งชั่ว ร้ายและฝ่าฝืนข้อ ตกลง ของพระองค์ *คือว่าพวก เขาไปรับ ใช้พวก พระอื่นๆและกราบ ไหว้พระพวก นั้น ไม่ว่าจะ เป็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์หรือดาวดวง ต่างๆซึ่งเราไม่ได้สั่งให้ทำอย่างนั้น *ถ้ามีคน มารายงานเรื่อง นี้ให้ท่านฟัง ท่านต้องสืบดู ให้แน่นอน เมื่อพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องจริง ที่มี คนทำเรื่องชั่ว ร้ายอย่าง นี้ในอิสราเอล *ท่าน ต้องเอาตัวชายหรือหญิงคนนั้น ที่ทำเรื่องชั่ว ร้าย นั้นมาที่ประตูเมือง ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือ หญิง ต้องเอาหิน ขว้างให้ตาย ๖ แต่จะต้อง มีพยานสองหรือสามคนขึ้นไปถึงจะฆ่าคนๆ นั้นได้ แต่ถ้ามีพยานแค่คนเดียวก็ห้ามฆ่า เขา ๗ พยานพวกนั้นจะเป็นพวกแรกที่เอาหิน ขว้างเพื่อฆ่าเขา และตามด้วยประชาชน ทั้งหมด ด้วยวิธีนี้ ท่านจะกำจัดความชั่วร้าย ไปจากท่ามกลางพวกท่าน

การตัดสินคดียากๆในศาล

๘ *ถ้ามีเรื่องที่ยากๆเกินกว่าที่ท่านจะตัดสิน ได้ เช่น การตายนั้นเกิดจากความตั้งใจหรือ

เป็นอุบัติเหตุ เป็นการฆาตกรรมหรือไม่ได้ ไตร่ตรองไว้ก่อน หรือเป็นเรื่องฟ้อง ร้องว่า ใครเป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือเรื่องการ ทำร้ายร่างกาย กัน เรื่องทะเลาะกัน ที่เกิดขึ้น ในเมืองต่างๆของท่าน ท่านต้องไปใน สถาน ที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน จะเลือกไว้ *ท่านต้องไปหาคนบวชที่เป็น ชาวเลวีและไปหาผู้ ตัดสินที่เข้า เเวอยู่ใน ตอนนั้น บอกปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วพวกเขาจะ ตัดสินปัญหา นั้นให้ ๑๐ ท่านต้องทำตามสิ่งที่ เขาบอกท่าน จากสถาน ที่นั้นที่พระ ยาร์เวห์ จะเลือกไว้ และท่านต้องทำตามคำ สั่งของ พวกเขาอย่างระมัดระวัง ๑๑ ท่านต้องทำตาม คำแนะนำที่พวกเขาให้กับท่านและยอมรับ คำตัดสินที่พวกเขาบอกท่าน ท่านต้องไม่ โยกโย้คำ ตัดสินที่พวกเขา ได้ประกาศให้กับ ท่านไปทางซ้ายหรือทางขวา

๑๒ คนที่เยอ หียงจองทองไม่ยอมเชื่อ ฟัง นักบวชที่ยืนอยู่ที่ นั้น ที่คอยรับ ใช้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน หรือไม่ยอม ฟังผู้ ตัดสิน คนๆนั้นจะต้องตาย ทำอย่างนี้ ท่าน จะได้จัดความชั่ว ร้ายออกไปจากอิสราเอล ได้ ๑๓ และทุกคนจะได้ยินเรื่องนั้น แล้วจะได้ ไม่กล้าเยอหยิงจองทองอีกต่อไป

วิธีเลือกกษัตริย์

๑๔ *เมื่อท่านเข้าสู่แผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านกำลังจะให้ท่านและยึดมั่น เป็นเจ้าของแล้ว และได้ตั้งรกรากแล้ว และ ท่านได้พูดว่า ‘ให้เราตั้งกษัตริย์ปกครองเรา เหมือนชนชาติอื่นๆที่อยู่รอบๆเรากันเถอะ’ ๑๕ *ท่านต้องแน่ใจว่ากษัตริย์ที่ท่านจะตั้ง เหนือท่าน นั้นเป็นคนที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่านเลือก กษัตริย์องค์นั้นจะต้องมาจาก พี่น้องร่วมชาติของท่านเท่านั้น ห้ามไม่ให้ตั้ง คนต่างชาติที่ไม่ใช่พี่ น้องร่วมชาติของท่าน ขึ้นมาเหนือท่าน ๑๖ *แต่กษัตริย์องค์ นั้นจะ ต้องไม่สะสมม้ามากมายสำหรับตัว เอง และ เขาจะต้องไม่ส่งคนกลับไปซื้อม้า *ที่อียิปต์ มาเพิ่ม เพราะพระ ยาร์เวห์พูดกับพวก ท่าน ไว้ว่า ‘พวก ท่านจะต้องไม่หวนกลับไปทาง นั้นอีก’ ๑๗ *เขาต้องไม่มีเมียหลายคน ไม่ อย่าง นั้นเขาจะหันเหไปจากพระ ยาร์เวห์

* ๑๗:๑๖ **ซื้อม้า** หรือ “เพื่อแลกเปลี่ยนม้า”

และเขาจะต้องไม่ทำให้ตนเองร่ำรวยด้วยเงินทอง

๑๘ เมื่อเขาขึ้นนั่งบัลลังก์ เขาต้องลอกคำสอน นี้ไว้สำหรับตัว เอง เขียนลงบนม้วนกระดาษจากต้นฉบับคำ สอนที่พวกนักบวชชาวเลวีเก็บ รักษาไว้ ๑๙ กษัตริย์ต้องเก็บหนังสือเล่ม นั้นไว้กับตัว เขา และเขาต้องอ่านมันตลอดชีวิต เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะเคารพยำเกรงพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา และจะได้ทำตามทุกกฎ คำ พุดที่เขียนไว้ในกฎ และข้อบังคับพวก นี้อย่างระมัดระวัง ๒๐ เพื่อเขาจะได้ไม่คิดว่าตัวเขาดีกว่าที่ นื่องร่วมชาติของเขา และเพื่อที่เขาจะได้ไม่หันเหจากคำสั่งนั้นไปทางใดทางหนึ่ง เพื่อกษัตริย์องค์นั้น และลูก หลานของเขาจะได้ปกครองเหนืออาณาจักรอิสราเอลไปนานๆ

สหนักบวชและชาวเลวี

๑๘ ^๑นักบวชชาวเลวี เผ่าเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งในที่ดินเหมือนกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ชาวเลวีจะกินจากพวกของ ขวัญที่นำมาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์นั้นเป็นส่วน แบ่งของพวก เลวี ^๒แต่เผ่าเลวี จะไม่มีส่วน แบ่งในที่ดินในหมู่ที่ นื่องของเขา พระ ยาร์เวห์คือส่วน แบ่งของพวก เขาตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

^๓เมื่อท่านฆ่าวัวหรือแกะเพื่อเอามาเป็นเครื่องถวาย ท่านจะต้องแบ่งส่วนต่างๆพวกนี้ให้กับนักบวช คือส่วนไหล่ ส่วนแก้ม และส่วนท้อง ^๔ท่านต้องให้ข้าวที่เกี้ยวชุด แรก เหล้า อุ่นใหม่และน้ำมัน รวม ทั้งขน แกะที่ตัดครั้งแรกจากแกะของท่านกับนักบวช ^๕เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้เลือกชาวเล วิและลูก หลานของเขาออกมาจากเผ่าทั้ง หลายของท่าน เพื่อมาขึ้นรับ ใช้พระยาร์เวห์ในฐานะนักบวชตลอดไป

^๖ถ้าชาวเลวีคน หนึ่งจากเมืองหนึ่งของท่านมา ไม่ว่าจะมาจากที่ไหนก็ตามในอิสราเอล และมายังสถาน ที่ นั้นที่พระ ยาร์เวห์ได้เลือกไว้ เขาอยากจะมาเมื่อไหร่ก็ได้ตามที่เขาต้องการ ^๗เขาก็มาทำหน้าที่รับใช้ในนามของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา

ได้ เหมือนกับที่ที่ นื่องชาวเลวีของเขาขึ้นอยู่กับที่นั้นต่อหน้าพระยาร์เวห์ ^๘พวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งอาหารเท่าๆกัน นอกเหนือจากสิ่งที่พวกเขาได้ รับจากการขายทรัพย์สินสมบัติของครอบครัวเขา †

ชาวอิสราเอลต้องแตกต่าง

^๙เมื่อท่านเข้ามาอยู่ในแผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน ท่านต้องไม่เลียน แบบชนชาติพวก นั้นที่ทำแต่สิ่งชั่วๆ ^{๑๐}อย่าเอาลูกชายและลูกสาวของท่านไปบูชายัญ อย่าให้ใครทำนายโชดชะตา โหราพยากรณ์ หรือหมอดูอนาคต อย่าให้ใครทำตัวเป็นพ่อ มดหมอผี ^{๑๑}หรือพยายามใช้เวทมนตร์สะกดคนอื่น และอย่าให้ใครปรึกษากับผีหรือวิญญูณ หรือพยายามพูดกับคนที่ตายไปแล้ว ^{๑๒}คนที่ทำแบบนี้เป็นคน ที่พระ ยาร์เวห์รังเกียจ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะขับ ไล่ชนชาติเหล่า นี้ออกไปจากดิน แดน นั้นต่อ หน้าพวกท่าน เพราะพวก เขาทำสิ่งที่น่ารังเกียจพวก นี้ ^{๑๓}ท่านต้องซื้อสัตย์ต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน อย่างครบถ้วน ^{๑๔}เพราะชนชาติพวกนี้ที่ท่านกำลังจะขับ ไล่ออกไปนั้น ไปฟังพวกทำนายโชดชะตา และพวกโหราพยากรณ์ แต่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านไม่ยอมให้ท่านทำอย่างนั้น

ผู้พูดแทนพระเจ้าคนใหม่แทนโมเสส

^{๑๕}แต่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนเรา มาจากท่ามกลางพวกท่าน จากท่ามกลางที่นื่องของท่าน พวกท่านต้องเชื่อ ฟังเขา ^{๑๖}นี่คือสิ่งที่ท่านได้ขอจากพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านที่ภูเขาซีนายในวันที่ท่านได้ชุมนุมกัน ท่านพูดว่า ‘ขออย่าให้เราได้ยินเสียงของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเราอีกเลย และขออย่าให้เราเห็นไฟที่ยิ่ง ใหญ่อย่าง นี้อีก เลย เพื่อว่าเราจะได้ไม่ตาย’

^{๑๗}แล้วพระ ยาร์เวห์ก็ได้พูดกับเราว่า ‘ข้อเสนอของพวก เขาแนบดี ^{๑๘}เราจะส่งผู้พูดแทน พระเจ้าเหมือนกับเจ้า ที่มาจากที่ นื่อง

* ๑๘:๑ ของพวกเลวี หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ของพระยาร์เวห์”

† ๑๘:๘ นอกเหนือจาก ... ครอบครัวเขา หรือแปลได้อีกอย่างว่า “นอกเหนือจากมรดกที่ได้รับจากครอบครัวของพวกเขา”

ของพวกเขา เองมาให้พวกเขา และเราจะบอกเขาว่าจะพูดอะไร และเขาจะบอกคนพวกนั้นทุกอย่างที่เราสั่งเขา ^{๑๙}ใครที่ไม่เชื่อฟังคำของเราที่พูดผ่านมาจากเขา นั้น เราจะเป็นคนลงโทษคนนั้นเอง'

ลักษณะผู้พูดแทนพระเจ้าปลอม

^{๒๐}แต่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนไหนที่บังอาจพูดในสิ่งที่เราไม่ได้สั่งให้เขาพูด แต่อ้างว่าเขาพูด จะต้องตาย และผู้พูดแทนพระอื่นๆ จะต้องตาย ^{๒๑}ถ้าท่านนึกในใจว่า 'แล้วพวกเราจะรู้ได้ยังไงว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์' ^{๒๒}เมื่อผู้พูดแทนพระเจ้านั้นอ้างว่าเขาพูดแทนพระยาห์เวห์ แต่สิ่งนั้นไม่ได้เกิดขึ้นและมันไม่เป็นจริง ท่านก็รู้เลยว่าผู้พูดแทนพระเจ้านั้นพูดมั่วๆเอาเอง พระยาห์เวห์ไม่ได้บอกให้เขาพูด ท่านไม่ต้องไปกลัวเขา

เมืองสำหรับลี้ภัย

(กตว. ๓๕:๙-๒๘; ยชว. ๒๐:๑-๙)

๑๙ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำลายชนชาติที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะยกให้กับท่าน และเมื่อท่านได้ขับไล่พวกเขาออกไป และเข้าไปตั้งรกรากในบ้านเมืองของพวกเขาแล้ว ^๒ท่านต้องแยกสามเมืองออกมาจากดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะยกให้กับท่าน ^๓ท่านต้องคำนวณระยะทางที่จะไปสามเมืองนั้น และแบ่งดินแดนที่พระยาห์เวห์ยกให้กับท่านออกเป็นสามส่วน เพื่อคนที่ฆ่าคนตายจะได้หนีไปอยู่ที่นั่น

^๔มีกฎอยู่ว่า คนที่ฆ่าคนอื่นตายและหนีไปอยู่ที่นั่นเพื่อเอาชีวิตรอด นั้น จะต้องเป็นคนที่ไม่เคยเป็นศัตรูกับผู้ตายมาก่อน และเขาต้องไม่เคยเป็นศัตรูกับผู้ตายมาก่อน ^๕ตัวอย่างเช่น มีคนๆหนึ่งเข้าไปตัดต้นไม้ในป่ากับเพื่อนอีกคน ตอนที่เขาเงื่อขวานขึ้นเพื่อตัดต้นไม้ เผอิญหัวขวานหลุดจากด้าม ลอยไปโดนอีกคน ทำให้เพื่อนเขาตาย เขาต้องหนี

ไปอยู่หนึ่งในสามเมืองนี้ เพื่อเอาชีวิตรอด ^๖ไม่อย่างนั้น ญาติของคนตาย จะไล่ตามคนฆ่า ถ้าระยะทางไปสามเมืองนั้นไกลเกินไป เขาก็จะจับคนฆาตกรนั้นได้ และด้วยความโกรธเขาก็จะฆ่าคนนั้น ทงๆที่คนฆาตกรนั้นไม่สมควรได้รับโทษถึงตาย เพราะคนฆาตกรนั้นไม่เคยเป็นศัตรูกับผู้ตายมาก่อน ^๗นั่นเป็นเหตุที่เราสั่งให้ท่านแยกเมืองออกมาสามเมือง

^๘แต่ถ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ขยายเขตแดนของท่านออกไป เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และพระองค์ให้แผ่นดินทั้งหมดกับท่าน ตามที่พระองค์สัญญาว่าจะยกให้กับบรรพบุรุษของท่าน ^๙พระองค์จะทำการนี้ถ้าท่านทำตามทุกอย่างที่เราได้สั่งท่านในวันนั้นอย่างระมัดระวัง คือรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและเดินในทางของพระองค์เสมอ เมื่อพระองค์ขยายเขตแดนของท่าน ท่านต้องหาเมืองลี้ภัยเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกสามเมือง ^{๑๐}ด้วยวิธีนี้ จะได้ไม่มีผู้บริสุทธิ์ถูกฆ่าในแผ่นดินของท่าน ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านเป็นมรดก และท่านจะได้ไม่มีความผิดเพราะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องตาย

^{๑๑}แต่ถ้ามีคนหนึ่งเป็นศัตรูกับอีกคนหนึ่งแล้วคนนั้นมาดักข่มขอยทำร้าย หลังจากลอบตื้อกคนจนตายแล้ว ก็วิ่งหนีเข้าไปในเมืองลี้ภัยพวกนี้ ^{๑๒}พวกผู้นำของเมืองที่เขาอยู่ จะต้องส่งคนไปเอาตัวเขาออกมาจากเมืองลี้ภัยนั้น และส่งเขาไปให้กับญาติของผู้ตายเพื่อเอาไปฆ่า ^{๑๓}ท่านต้องไม่สงสารเขา ท่านต้องกำจัดความผิด บาปที่ฆ่าคนบริสุทธิ์ให้ออกไปจากอิสราเอล เพื่อทุกสิ่งจะได้เป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน

เส้นแบ่งเขตที่ดิน

^{๑๔}ท่านต้องไม่โยกย้ายหลักเขตดิน ที่แบ่งเขตแดนของเพื่อนบ้านท่าน ที่คนรุ่นก่อนๆได้ปักไว้ในที่ดินที่ท่านจะได้รับ ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน

* ๑๙:๓ คำนวน ... เมืองนั้น หรือ "เตรียมทำถนนไปสู่เมืองนั้น"

† ๑๙:๖ ญาติของคนตาย หรือ "ผู้ล้างแค้น" เมื่อคนๆหนึ่งถูกฆ่าตาย ญาติของเขาต้องแน่ใจว่าคนฆาตกรต้องถูกลงโทษ

พยาน

๑๕ พยานแค่คนเดียวไม่เพียงพอที่จะตัดสินโทษคนๆหนึ่ง ที่อาจจะไปทำความผิดบาปมา แต่จะต้องมีพยานสองหรือสามคนมายืนยัน เรื่องนั้นถึงจะตัดสินได้

๑๖ ถ้ามีพยานเท็จเกิดขึ้น กล่าวหาอีกคนหนึ่งอย่างผิดๆ ๑๗ และทั้งสองคนที่ทะเลาะกัน ได้มาอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ต่อ หน้า นักบวชและผู้ตัดสินที่เข้าเฝ้าในวัน นั้น ๑๘ ผู้ตัดสินจะสอบถามอย่างละเอียด และถ้าพยานใส่ร้ายพี่น้องของเขา ๑๙ พวกท่านต้องลงโทษเขาอย่างที่เขาวางแผนจะให้ พี่น้องคน นั้นถูกลงโทษ ท่านต้องกำจัดความชั่วร้ายออกไปจากท่ามกลางท่าน ๒๐ คนที่เหลือจะได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วจะตกใจ และพวกเขาจะได้ไม่กล้าทำสิ่งชั่ว ร้ายอย่าง นั้นอีกในหมู่พวก ท่าน ๒๑ ท่านต้องไม่สงสารเขา ชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มือต่อมือ เท้าต่อเท้า

กฎของการทำสงคราม

๒๐ **๒๐** เมื่อท่านออกไปทำสงครามกับศัตรู และท่านเห็นม้าและรถรบ และกองทัพที่ใหญ่กว่ากองทัพของท่าน ไม่ต้องกลัวพวกเขา เพราะพระยาร์เวห์พระเจ้าของท่านที่นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์อยู่กับท่าน

๒ เมื่อท่านเข้าใกล้สนามรบ นักบวชจะมาอยู่ข้างหน้าและพูดกับกองทัพว่า ๓ ‘ชาวอิสราเอล ฟังให้ดี พวก ท่านกำลังจะเข้าสู่สนามรบกับศัตรูของท่านในวัน นี้ อย่าเสียกำลังใจ อย่างกลัว อย่าแตกตื่นและอย่าตกใจกลัวพวก นั้น ๔ เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไปกับพวกท่าน และพระองค์จะต่อสู้กับศัตรูแทนพวกท่านและจะให้ท่านมีชัยชนะ’

๕ เจ้าหน้าที่จะต้องพูดกับกองทัพว่า ‘มีใครบ้างในที่นี้ได้สร้างบ้านใหม่ แต่ยังไม่ได้เข้าไปอยู่เลย เขาควรที่จะกลับบ้านไป ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะตายในสนามรบและคน อื่นจะเข้าไปอยู่แทน ๖ หรือมีใครบ้างที่ปลูกองุ่นไปแล้วแต่ยังไม่ได้กินผลของมัน เขาควรที่จะกลับบ้านไป ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะตายในสนามรบและคนอื่นจะมากินแทน ๗ หรือมีใครที่หมั้นสาวไว้แต่ยังไม่ได้แต่ง เขาควรจะ

กลับบ้านไป ไม่อย่าง นั้นเขาอาจจะตายในสนามรบ และคนอื่นจะมาแต่งงานกับนางแทน’

๘ แล้วเจ้าหน้าที่จะพูดกับกองทัพว่า ‘มีใครบ้างที่ขี้อลาดและกลัว เขาควรที่จะกลับบ้านไป จะได้ไม่พลอยทำให้คนอื่นกลัวไปด้วย’

๙ เมื่อเจ้าหน้าที่พูดกับกองทัพเสร็จแล้ว พวกเขาคควรแต่งตั้งผู้บัญชาการเพื่อมานำกองทัพ

๑๐ เมื่อท่านใกล้ถึงเมืองที่ท่านจะสู้รบด้วย สิ่งแรกที่ท่านต้องทำก่อน คือเสนอเงื่อนไขให้จำนน ๑๑ ถ้าพวกเขายอมจำนน และเปิดประตูเมืองให้ท่าน ท่านต้องบังคับทุก คนที่ท่านพบในเมือง นั้นให้มาทำงานรับ ใช้ท่าน ๑๒ แต่ถ้าเมือง นั้นไม่ยอมจำนน ให้ท่านล้อมเมือง นั้นไว้ ๑๓ แล้วเมื่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน ท่านต้องเอาดาบฆ่าผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคน ๑๔ แต่ให้จับเอาผู้หญิง เด็กๆผู้เยาว์ และสิ่งอื่นๆที่อยู่ในเมือง นั้น รวมทั้งของที่มีค่าทั้งหมดมาเป็นของ ท่านได้ และท่านก็สามารถใช้สิ่งเหล่านี้ที่เป็นของศัตรูท่านที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยกให้กับท่าน ๑๕ ส่วนเมืองต่างๆที่ห่างไกลจากท่านมาก ที่ไม่ใช่เป็นของพวกชนชาติแคว้นนี้ ก็ให้ท่านทำแบบเดียวกัน

๑๖ แต่ท่านต้องไม่ให้มีสิ่ง มีชีวิตหลงเหลืออยู่เลยในเมืองต่างๆของคนพวก นี้ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน เป็นมรดก ๑๗ เพราะท่านต้องทำลายคนพวกนี้ให้สิ้นซาก คือ ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิวไตต์และชาวเยบูน ตามที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้สั่งท่านไว้ ๑๘ เพื่อที่พวก เขาจะได้ไม่สอนพวก ท่านให้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจที่พวก เขาได้ทำให้กับพระต่างๆของพวก เขา ซึ่งจะทำให้พวก ท่านทำบาปอย่าง นั้นต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน

๑๙ ถ้าท่านล้อมเมืองเมือง หนึ่งอยู่หลายวัน และต่อสู้กันเพื่อจะยึดเมืองนั้น อย่าเอาขวานโค่นพวกต้นไม้ เพราะท่านอาจจะได้กินผลของพวก มัน อย่าโค่นพวกต้นไม้ลง พวกต้นไม้ในทุ่ง นาเป็นคนหรือยัง ไปถึงต้องไปต่อสู้กับ มัน ๒๐ แต่ถ้าท่านรู้ว่าต้นไม้ไหนไม่ใช่ต้นไม้ ท่านก็โค่นทิ้งได้ แล้วเอาไม้พวกมันมาสร้างกำแพงป้องกันภัยจากเมืองที่ทำสงครามกับท่านอยู่ จนกว่าจะยึดเมืองนั้นได้

ถ้าพบคนถูกฆ่าตาย

๒๑ ถ้าพบคนถูกฆ่าตายนอนอยู่ในทุ่ง ในแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน และไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นคนฆ่า ๒ พวก ผู้นำและผู้ตัดสินต้องออกไปที่นั้น และวัดระยะทางจากเมืองต่างๆ ไปถึงศพ นั้น ๓ เมืองไหนที่อยู่ใกล้ศพมากที่สุด พวก ผู้นำของเมือง นั้นต้องเอาวัวสาวตัวหนึ่งมาจากฝูง ต้องเป็นวัวที่ยังไม่เคยใช้งาน และไม่เคยเทียมแอกมาก่อน ๔ พวก ผู้นำของเมือง นั้นต้องเอาวัวสาวตัว นี้ไปที่หุบเขาที่มีน้ำไหลอยู่ตลอดเวลา หุบเขาที่ยังไม่เคยไถและไม่เคยปลูกอะไรมาก่อน พวกเขาต้องหักคอวัวสาวตัวนี้ที่หุบเขานั้น ๕ แล้วนักบวชที่เป็นลูก หลานของเลวีต้องออกมาข้าง หน้า เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้เลือกพวกเขา มารับ ใช้พระองค์และมาให้พรในนามของพระ ยาร์เวห์ และพวกเขายังมีหน้าที่ตัดสินคดีทะเลาะวิวาทและคดีทำร้ายร่างกาย ๖ พวก ผู้นำทุก คนที่มาจากเมืองที่อยู่ใกล้กับศพ นั้นมากที่สุด จะต้องล้างมือของพวกเขา บนหัวสาวตัวที่ถูกหักคอในหุบเขานั้น ๗ พวก เขาต้องพูดว่า ‘พวกเราไม่ได้ฆ่าคนงูนั้นและไม่ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ๘ ช่วยทำให้พวก เราชาวอิสราเอลของพระองค์ พวกที่พระองค์ได้ปลดปล่อย ให้เป็นอิสระแล้ว เป็นผู้บริสุทธิ์ด้วยเถิด อย่าให้เราชาวอิสราเอลคนของพระองค์ต้องมารับ ผิดชอบที่คนบริสุทธิ์คนหนึ่งถูกฆ่าเลย’ เมื่อพวก ท่านทำอย่าง นี้ พวก ท่านจะพ้นผิดจากการที่คน หนึ่งถูกฆ่า ๙ ท่านจะขจัดความ ผิดที่คนบริสุทธิ์คน หนึ่งถูกฆ่าออกไปจากกลุ่มของท่าน ได้ เพราะท่านก็ได้ทำในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์เห็นว่าถูกต้อง

ผู้หญิงที่ถูกจับในสงคราม

๑๐ เมื่อท่านไปทำสงครามกับศัตรู และพระ ยาร์เวห์ได้มอบพวก เขาไว้ในมือของท่าน และท่านจับเชลยมา ๑๑ และในหมู่เชลยนั้น ท่านเห็นผู้หญิงสวยคน หนึ่ง และท่านหลงใหลนางและต้องการเอานางมาเป็นเมีย ๑๒ ท่านได้พานางมาที่บ้าน นางต้องโกนหัวและตัดเล็บ ๑๓ ทิ้งเสื้อผ้าชุดเชลยที่นางใส่

และอยู่ในบ้านของท่าน นางต้องร้องไห้ให้กับพ่อและแม่ของนางเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านถึงจะมีเพศสัมพันธ์กับนางได้ และท่านจะเป็นสามีของนางและนางจะเป็นภรรยาของท่าน ๑๔ แต่ถ้าเกิดว่าท่านเบื่อหน่ายแล้ว ท่านต้องหย่ากับนางและปล่อยให้นางไปที่ไหนก็ได้ที่นางอยากจะไป ท่านจะขายนางแลกกับเงินไม่ได้ ท่านจะทำกับนางเหมือนสินค้าไม่ได้ เพราะท่านได้ทำให้นางอับอายขายหน้า

ลูกชายคนแรก

๑๕ ถ้าชายคนหนึ่งมีเมียสองคน และเขารักคน หนึ่งและไม่ชอบอีกคน หนึ่ง และเมียทั้งสอง คือทั้งคนที่เขารักและคนที่เขาไม่ชอบ คลอดลูกชายให้เขา และลูกชายคนแรกเป็นของเมียคนที่เขาเกลียด ๑๖ ในวันที่เขาแบ่งสมบัติให้กับลูกชายของเขา นั้น เขาจะลำเอียงทำกับลูกของเมียที่เขารัก เหมือนกับลูกของเมียที่เขาไม่ชอบ ซึ่งเป็นลูก หัวปีไม่ได้ ๑๗ แต่เขาจะต้องยอมรับลูกชายหัวปีลูกของเมียที่เขาไม่ชอบ และให้ส่วนแบ่งกับลูกหัวปีสองเท่าของสมบัติที่เขาให้กับลูกชายคน อื่นๆ เพราะเป็นลูกชายคน แรกของเขา ดังนั้นสิทธิของลูกชายหัวปีจึงตกเป็นของเขา

ลูกที่ไม่เชื่อฟัง

๑๘ ถ้าบางคนมีลูกชายที่ดื้อรั้นและพยศ ไม่ยอมเชื่อฟังพ่อแม่ ถึงแม่จะถูกพ่อแม่ลงโทษแล้วก็ไม่ยอมเชื่อฟัง ๑๙ พ่อแม่ต้องจับเขาไปพบผู้นำของเมือง นั้นที่ประตูเมือง ๒๐ พ่อแม่ต้องบอกลูกของเมืองนั้นว่า ‘ลูกชายของเราคน นี้คือ รันและพยศ ไม่ยอมเชื่อ ฟังเรา เขากินูเติบและซี เมว’ ๒๑ แล้วชายทุก คนในเมืองนั้นต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย เมื่อท่านทำอย่างนี้ ท่านก็ได้ขจัดคนชั่วช้าออกไปจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลจะได้ยินเรื่อง นี้กันหมด และเกิดความกลัว

อาชญากรถูกฆ่าและถูกแขวนบนต้นไม้

๒๒ เมื่อคน หนึ่งทำผิด บาปถึงขั้นรับโทษถึงตาย หลังจากที่เขากลับมาแล้ว ท่านก็เอาเขา

*๒๑:๘ *ปลดปล่อย* ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” หรือ “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

ไปแขวนบนต้นไม้^{๒๓} ท่านต้องไม่ปล่อยให้
ร่างนั้นค้างอยู่บนต้นไม้ข้ามคืน แต่ท่านต้อง
ฝังเขาในวันนั้น เพราะคนที่ถูกแขวนอยู่บน
ต้นไม้ นั้นถูกพระเจ้าสาปแช่ง ท่านต้องไม่
ทำให้แผ่นดินของท่านไม่บริสุทธิ์ แผ่นดิน
ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้
กับท่านเป็นมรดก

กฎอื่นๆ

๒๒

๑ เมื่อท่านเห็นวัวหรือแกะของ
เพื่อนบ้านกำลังจะหลงหายไป อย่า
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ท่านต้องจับส่งคืนไปให้กับ
เพื่อนบ้านท่าน^๒ แต่ถ้าเจ้าของสัตว์ นั้นอยู่
ห่างไกลจากท่านหรือท่านไม่รู้ว่าเป็นของใคร
ก็ให้ท่านเก็บสัตว์ นั้นไว้ก่อน จนกว่าเพื่อน
บ้านคน นั้นจะออกมาตามหา ท่านถึงค่อย
คืนสัตว์ นั้นให้กับเขา ไป^๓ ให้ท่านทำแบบ
เดียวกันนี้กับลา กับเสื้อผ้าและกับของอื่นๆ ที่
เพื่อนบ้านของท่านทำหายและท่านไปพบเข้า
อย่าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

๔ เมื่อท่านเห็นลาหรือวัวของเพื่อนบ้านล้ม
อยู่ที่ถนน อย่าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ท่านต้องเข้า
ไปช่วยยกมันขึ้นด้วยกับกับเจ้าของมัน

๕ ผู้หญิงต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าของผู้ชาย
และผู้ชายต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าผู้หญิง เพราะ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านขะแช่ง
ทุกคนที่ทำอย่างนั้น

๖ ถ้าท่านกำลังเดินอยู่ และพบรังนกบน
ต้นไม้หรือตอกอยู่บนพื้นดิน มีลูก นกหรือไข
นกอยู่ในนั้น และแม่นกกำลังกกลูกหรือไข
ของมันเป็นอยู่ ท่านต้องไม่จับทั้งแม่และลูกของ
มัน^๗ ท่านอาจจะเก็บลูกของมันไว้ได้ แต่
ต้องปล่อยให้แม่ของมันไป เพื่อทุกอย่างจะได้
เป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน และท่านจะมีอายุ
ยืนยาว

๘ เมื่อท่านสร้างบ้านใหม่ ต้องก่ออิฐกันตกร
รอบควดาดฟ้า ท่านจะได้ไม่มีความ ผิดที่ทำให้
คนตกลงมาตาย

ของที่ห้ามอยู่ด้วยกัน

๙ เมื่อท่านทำไร่ร่อน ท่านต้องไม่ปลูก
พืชอื่นแซม ไม่อย่างนั้นทั้งพืชที่ปลูกแซม
และผลของมันจากไร่ นั้นจะกลายเป็นสมบัติ
ของพระเจ้า ถูกส่งไปยังสถาน ที่นมัสการ
พระองค์

๑๐ เมื่อท่านไถดิน ท่านต้องไม่เอาวัวและ
ลามาไถพร้อมๆกัน

๑๑ ท่านต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ทอด้วยขน
สัตว์และลินินเข้าด้วยกัน

๑๒ ท่านต้องทำพุ^๑ ห้อยที่ชายเสื้อคลุมทั้งสี่
ด้านของท่าน

กฎของการแต่งงาน

๑๓ ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง
และมีเพศสัมพันธ์กับนาง แล้วเกิดเกลียด
นางขึ้นมา^{๑๔} เขากล่าว หว่านางทำตัวไม่
เหมาะสมและพูดให้นางเสีย หายว่า “ผมได้
แต่งงานกับผู้ หญิงคน นี้ แต่เมื่อผมมีเพศ
สัมพันธ์กับนาง ผมพบว่านางไม่บริสุทธิ์”

๑๕ พ่อ แม่ของหญิงสาวคน นี้จะต้องหาข้อ
พิสูจน์ว่านางเป็นสาวบริสุทธิ์ มาให้กับพวก
ผู้นำของเมือง^{๑๖} นั่นที่ประตูเมือง^{๑๖} พ่อของ
หญิงสาวคน นั้นต้องพูดกับพวกผู้นำว่า “ผม
ได้ยกลูกสาวให้กับชายคน นี้เป็นเมีย ตอนน
ี้เขาเกลียดนางแล้ว^{๑๗} และดูสิ เขายังกล่าว
หว่านางทำตัวไม่เหมาะสม โดยบอกว่า ‘ผม
พบว่าลูกสาวของท่านไม่บริสุทธิ์’ นี้คือข้อ
พิสูจน์ว่าลูกสาวของผมเป็นสาวบริสุทธิ์”

แล้วเขาต้องกางผ้า^{๑๘} ฝุ่นนั้นออกต่อหน้าพวก
ผู้นำของเมืองนั้น^{๑๘} แล้วพวกผู้นำของเมือง
นั้นต้องเอาตัวชายคน นั้นมาเชียนตี^{๑๙} พวก
เขาต้องปรับชายคน นั้นเป็นเงินหนึ่งกิโลกรัม^{๒๐}
และนำเงินนั้นไปให้กับพ่อของหญิงสาวคน
นั้น เพราะชายคน นั้นได้ทำลายชื่อเสียงของ
หญิง บริสุทธิ์ของอิสราเอล นางจะยังคงเป็น

*๒๑:๒๒ *แขวนบนต้นไม้* เป็นการประจานและเป็นการเตือนให้คนอื่นอย่าทำตาม

†๒๒:๑๒ *พุ* เป็นสิ่งที่ช่วยให้ประชาชนจำพระเจ้าและคำสั่งของพระองค์ได้ ดูเพิ่มเติมได้จาก
หนังสือ ก็นดาวิถี ๑๕:๓๗-๔๑

‡๒๒:๑๗ *ผ้า* ผ้าปูที่นอนที่เจ้าสาวเก็บไว้จากคืนวันแต่งงาน เพื่อพิสูจน์ว่านางยังบริสุทธิ์อยู่
เมื่อนางแต่งงาน จะมีรอยเปื้อนเลือดจากการมีเพศสัมพันธ์

†๒๒:๑๙ *เงินหนึ่งกิโลกรัม* หรือ ๑.๑๕ กิโลกรัม หรือ ๑๐๐ เซลล์ น่าจะเป็นเงินจำนวนสอง
เท่าของสินสอด ดูเฉลยธรรมบัญญัติ ๒๒:๒๙

เมียเขาต่อไปและเขาจะหย่าขาดจากนางไม่ได้ตลอดชีวิต

^{๒๐} แต่ถ้าเป็นจริงตามที่กล่าวหา และไม่มีอะไรมาพิสูจน์ว่านางเป็นสาวบริสุทธิ์ ^{๒๑} พวกผู้นำต้องนำตัวนางไปที่ประตูบ้านของพ่อนาง และพวกผู้ชายในเมืองนั้นก็จะเอาหินขว้างนางจนตาย เพราะนางได้ทำสิ่งที่น่าอับยศอดสูในอิสราเอล ด้วยการทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีในบ้านพ่อของนาง เมื่อทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกไปจากท่ามกลางคนของท่าน

บาปทางเพศ

^{๒๒} ถ้าพบว่าชายคนหนึ่งนอนอยู่กับหญิงอีกคนหนึ่ง ที่เป็นเมียของคนอื่น ทั้งสองคนคือชายคนนั้นและหญิงที่เขาอนด้วยต้องตายเมื่อทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกไปจากอิสราเอล

^{๒๓} ถ้าหญิงสาวบริสุทธิ์คนหนึ่งได้ รับหมั้นกับผู้ชายคนหนึ่งแล้ว และมีคนหนึ่งเจอนางที่ในเมือง และมีเพศสัมพันธ์กับนาง ^{๒๔} พวกท่านต้องเอาทั้งสองคนมาที่ประตูเมืองนั้น แล้วเอาหินขว้างพวก เขาให้ตาย ที่ต้องฆ่าหญิงนั้นเพราะนางไม่ได้ร้อง ให้คนช่วยในเมือง และที่ต้องฆ่าชายนั้นก็เพราะเขาทำให้เมียของคนอื่นเสียหาย เมื่อทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกจากท่ามกลางท่าน

^{๒๕} แต่ถ้าชายคนนั้นพบหญิงที่หมั้นแล้วคนนี้เป็นที่โล่งนอกรเมือง และชายคนนั้นก็จับนางมาข่มขืน มีแต่ชายคนนั้นเท่านั้นที่ต้องตาย ^{๒๖} อย่าทำอะไรร่วมกับหญิงสาวนั้น นางไม่ได้ทำบาปอะไรที่สมควรตาย เพราะกรณีนี้เหมือนกับชายที่ทำร้ายเพื่อนบ้านและฆ่าเขา ^{๒๗} เพราะเขาพบนางในที่โล่งนอกรเมือง หญิงที่หมั้นนี้อาจจะร้อง ให้คนช่วยแล้ว แต่ไม่มีใครมาช่วย ^{๒๘} ถ้าชายคนนั้นพบหญิงสาวบริสุทธิ์ที่ยังไม่ได้หมั้นและจับนางมาข่มขืน และพวกเขาถูกจับได้ ^{๒๙} ชายคนนั้นนอนกับนางต้องให้เงินครึ่งกิโลกรัม กับพ่อของหญิงสาวคนนั้น และนางจะกลายเป็นเมียของเขา เพราะเขา

ทำให้นางเสียหาย เขาไม่สามารถหย่ากับนางได้ตลอดชีวิตของเขา

^{๓๐} ผู้ชายจะแต่งงานกับเมียเก่าของพ่อเขาไม่ได้ เพราะจะทำให้พ่อเขาอับอายขายหน้า

คนที่ไม่สามารถเข้าร่วมนมัสการ

๒๓ ^๑ ชายที่ถูกอับอายถูกทำลายหรือถูกตัดอวัยวะเพศ จะเข้าร่วมนมัสการพระ ยาร์เวห์กับชายอิสราเอลคนอื่นไม่ได้ ^๒ ถ้าชายคนนั้นที่พ่อ แม่ แต่งงานกันทั้งคู่ที่มีกฎหมาย แต่ง ชายคนนั้นก็จะไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นคนของพระ ยาร์เวห์ และลูกหลานของเขาอีกสืบชั่ว รุ่น ก็จะไม่มีสิทธิ์อย่างเต็มที่ เหมือนกัน

^๓ ชาวอัมโมนหรือชาวโมอับจะไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนอิสราเอล และลูกหลานของเขาอีกสืบชั่วรุ่นก็จะไม่ใช่ส่วนหนึ่งด้วยเหมือนกัน และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป ^๔ เพราะพวก เขาไม่ยอมให้อาหารและน้ำดื่มกับท่าน ตอนที่ท่านเดินทางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาอ้างว่าจ้างบาลาอัมมาสาปแช่งท่าน บาลาอัมเป็นลูกชายของเบโอร์จากเมืองเปโตรทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย ^๕ แต่พระยาร์เวห์พระเจ้าของท่านไม่ยอม ฟังบาลาอัม และพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านเปลี่ยนคำสั่งสาป แช่งให้เป็นคำอวยพรสำหรับท่าน เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านรัก ท่าน ^๖ ตลอดชีวิตของท่าน อย่าไปทำให้คนพวกนี้สะอวดสบายหรือมั่งคั่งเป็นอันขาด

คนที่ชาวอิสราเอลควรรยอมรับ

^๗ อย่าเกลียดชาวเอโดม เพราะเขาคือพี่น้องของท่าน อย่าเกลียดชาวอียิปต์ เพราะท่านเคยเป็นชาวต่างชาติในประเทศของเขามาก่อน ^๘ ลูกของชาวเอโดมและชาวอียิปต์รุ่นที่สาม สามารถเข้าร่วมนมัสการพระ ยาร์เวห์กับชายอิสราเอลได้

สุขอนามัยในค่าย

^๙ เมื่อท่านออกไปตั้งค่ายเผชิญหน้ากับศัตรู ท่านต้องอยู่ห่างไกลจากทุกสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ^{๑๐} เมื่อมีบางคนในค่ายฝันเปียกตอน

^{๒๒:๒๙} เงินครึ่งกิโลกรัม หรือ ๐.๖ กิโลกรัม หรือ ๕๐ เซเชล เงินจำนวนนี้จะเป็นสินสมรส ผู้เป็นพ่อจะเก็บเงินจำนวนนี้ไว้เพื่อดูแลหญิงสาวหากสามีของนางเป็นอะไรไป

กลางคืน ทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ เขาต้องออกไปนอกร่างกาย ห้ามเข้ามาในกาย ^{๑๑}พอดตกเย็น เขาต้องอาบน้ำ เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เขาถึงกลับเข้าค้ำยได้

^{๑๒}ท่านต้องมีสถานที่หนึ่งนอกร่างกายสำหรับออกไปถ่ายทุกข์ ^{๑๓}ท่านต้องเอาไม้กับอุปกรณ์ไปด้วย เมื่อท่านถ่ายทุกข์เสร็จแล้วก็ให้เอาไม้มาผูกหลุม และกลบอิฐของท่านด้วย ^{๑๔}เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านในกายนั้นด้วย เพื่อช่วยชีวิตท่าน และช่วยให้ท่านชนะศัตรู ดังนั้นค้ำยของท่านต้องเตรียมไว้ให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์ พระองค์จะได้ไม่เห็นอะไรที่น่ารังเกียจท่ามกลางท่านและเลิกติดตามท่านไป

กฎอื่นๆ

^{๑๕}ทาสที่หนีนายของเขามาอยู่กับท่าน ท่านต้องไม่ส่งทาส นั้นคืนไปให้นายเก่าของเขา ^{๑๖}ทาสนั้นจะเลือกอยู่ที่ไหนก็ได้ในเมืองต่างๆของท่าน ตามใจเขา ห้ามบังคับเขา

^{๑๗}ห้ามไม่ให้ลูกสาวและลูกชายของคนอิสราเอลเป็นโสเภณี ^{๑๘}ท่านต้องไม่เอาค่าตัวของโสเภณีหญิงหรือโสเภณีชาย มาเก็บในวิหารของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านขะแยงทั้งโสเภณีหญิงและชาย

^{๑๙}เมื่อท่านให้พี่ น้องอิสราเอลกู้ยืม ท่านต้องไม่คิดดอกเบี้ย ไม่ว่าจะเป็นดอกเบี้ยเงินกู้ ดอกเบี้ยอาหารหรือดอกเบี้ยอะไรก็แล้วแต่ที่ท่านให้กู้ยืมไป ^{๒๐}ท่านอาจคิดดอกเบี้ยกับชาวต่างชาติได้ แต่ต้องไม่คิดจากพี่น้องชาวอิสราเอลคนอื่น เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะได้ช่วยพรท่านในทุก สิ่งที่ท่านทำในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ

^{๒๑}เมื่อท่านบนไว้กับพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน อย่าชักช้าที่จะเก็บหนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทวงจากท่าน แน่นนอน และท่านจะมีความ ผิดเพราะบาปนั้น ^{๒๒}แต่ถ้าท่านไม่ได้บนไว้กับพระยาห์เวห์ ท่านก็ไม่มีความ ผิดเพราะบาป นั้น ^{๒๓}ท่าน

ต้องทำตามคำพูดของตัวเองอย่างระมัดระวังตามที่ท่านสมัคร ใจบนไว้กับพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยปากของท่านเอง

^{๒๔}ถ้าท่านเข้าไปในไร่ของเพื่อนบ้าน ท่านกินองุ่นได้เต็มที่เลย จนกว่าจะอิ่ม แต่ห้ามเก็บองุ่นใส่กระเป่า ^{๒๕}ถ้าท่านเดินผ่านทุ่งนาของเพื่อนบ้าน ท่านเอามือเด็ดรวงข้าวกินได้เลย แต่ต้องไม่ใช่เกี่ยวข้าวของคนอื่น ติดตัวไปด้วย

๒๔ ^๑ถ้าชายคน หนึ่งรับผู้ หญิงมาและแต่งงานกับนาง ต่อ มาเขาเริ่มไม่พอใจนาง เพราะเขาค้นพบว่านางได้ไปทำสิ่งที่น่ารังเกียจ *และถ้าเขาเขียนใบหย่าให้กับนางและส่งนางออกจากบ้านเขาไป ^๒นางก็ออกจากบ้านเขาและไปเป็นเมียของชายคนอื่น ^๓และถ้าสามีคนใหม่ก็ไม่ชอบนางเหมือนกัน และเขียนใบหย่าให้กับนางและส่งนางออกจากบ้านเขาไป หรือถ้าสามีคนใหม่ตาย ^๔สามีคนแรกที่ส่งนางออกไปจากบ้านนั้น จะรับนางกลับไปเป็นเมียอีกไม่ได้แล้ว เพราะนางกลายเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับเขาแล้ว เพราะพระยาห์เวห์เกลียดการกระทำนี้ และท่านต้องไม่นำบาปเข้ามาบนแผ่นดิน ดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านไว้เป็นเจ้าของ

^๕เมื่อผู้ชายแต่งงานใหม่ๆ เขาต้องไม่ออกไปทำสงคราม และต้องไม่ทำงานอื่นๆกับเขา ทำด้วย เขาจะอยู่บ้านไม่ต้องทำอะไรเป็นเวลาหนึ่งปี และทำให้เมียที่เขาเพิ่งแต่งงานด้วยความสุข

^๖ถ้าท่านให้ใครกู้ยืม ห้ามเอาไม่คืนหรือแม้แต่เห็นก้อนบนของไม่นั้นเป็นเครื่องค้ำประกัน เพราะเป็นการเอาของที่สำคัญต่อชีวิตมาเป็นของค้ำประกัน †

^๗ถ้าเจอว่าใครไปลักพาตัวพี่ น้องชาวอิสราเอลของเขาเอง แล้วทำให้เขากลายเป็นทาสหรือขายเขาไป คนที่ลักพาตัว นั้นต้องถูกฆ่าตาย ท่านต้องขจัดสิ่งชั่วร้ายไปจากท่ามกลางพวกท่าน

*๒๔:๑ **สิ่งที่น่ารังเกียจ** คำฮีบรูคำนี้ไม่มีความหมายเจาะจงเท่าไร น่าจะพูดถึงการกระทำบางอย่างที่ไม่เหมาะสมอย่างมาก มันคงไม่ได้หมายถึงการมีชู้หรือร่วมเพศอย่างผิดศีลธรรมก่อนแต่งงาน เพราะความผิดเช่นนั้นจะถูกทำโทษถึงตาย

†๒๔:๖ **ของค้ำประกัน** ของสิ่งใดก็ตามที่คนผู้หนึ่งให้ไว้ เพื่อแสดงว่าเขาจะจ่ายคืนสิ่งที่เขายืมมา ถ้าคนนั้นไม่จ่ายคืนสิ่งที่เขายืมมาแล้ว ผู้ให้ยืมสามารถยึดของสิ่งนั้นไว้ได้

๘ ระวังให้ดี ในเรื่องเกี่ยว กับโรคผิวหนัง ร้ายแรง ให้ทำตามคำ สั่งของนักบวชอย่าง ระมัดระวัง พวก ท่านต้องทำตามสิ่งที่เราได้ สั่งพวก เขาไว้อย่างระมัดระวัง ๙ จำสิ่งที่พระ ยะห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำกับมิเรียม ๑๐ ใน ช่วงการเดิน ทางหลัง จากที่พวก ท่านออกมา จากอียิปต์

๑๐ เมื่อท่านให้เพื่อนบ้านกู้ ยืมอะไรก็ แล้ว แต่ ท่านต้องไม่เข้าไปหยิบของค่าประกันใน บ้านเขา ๑๑ ท่านต้องยืนรออยู่ข้าง นอก และ ชายคนที่กู้ ยืมจากท่านจะเอาของค่าประกัน ออกมาให้กับท่านนอกบ้าน ๑๒ ถ้าคนกู้ยืมนั้น ยากจน ท่านต้องไม่เก็บเสื้อคลุมของเขาข้าม คืน เสื้อ คลุมที่เขาเอามาให้กับท่านเป็นของ ค่าประกัน ๑๓ ท่านต้องคืนเสื้อคลุมนั้นให้เขา เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เขาจะได้ใส่นอน แล้ว เขาจะอวยพรท่าน พระยะห์เวห์พระเจ้าของ ท่านก็จะยอมรับในกรกระทำของท่านว่าถูก ต้อง

๑๔ ท่านต้องไม่โกงคนงานรับจ้างที่ยากจน และเดือตร้อน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่ น้องชาว อิสราเอลของท่านหรือชาวต่าง ชาติที่อาศัย อยู่ในเมือง ไตเมือง หนึ่งในดิน แดนของท่าน ๑๕ ท่านต้องจ่ายค่าจ้างให้เขาในแต่ละวันก่อน ดวงอาทิตย์ตกดิน เพราะเขาอยากจนและเขา ต้องการค่าจ้างนั้น ไม่อย่างนั้นเขาจะมาฟ้อง ร้องท่านกับพระยะห์เวห์ ท่านก็จะมีความผิด จากบาป

๑๖ ต้องไม่ฆ่าพ่อ แม่แทนลูกๆและต้องไม่ ฆ่าลูกๆแทนพ่อ แม่ บาบของใครของมัน คนไหนทำบาปคน นั้นก็ต้องถูกฆ่า ๑๗ ท่าน ต้องไม่ตัดสินคนต่างชาติหรือเด็กกำพร้า ที่อยู่ท่ามกลางพวก ท่านอย่างไม่ยุติธรรม ท่านต้องไม่รับเสื้อผ้าของแม่หม้ายเป็นของ ค่าประกัน ๑๘ ท่านต้องจำไว้ว่าท่านก็เคย เป็นทาสในแผ่นดิน อียิปต์มาก่อน และพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ปลด ปลอຍท่าน จากที่ นั้น นั่นเป็นเหตุที่เราถึงได้สั่งให้ท่าน ทำอย่างนี้

๑๙ เมื่อท่านรวบรวมพืช ผลในท้อง ทุ่งของ ท่าน และท่านลืมนองข้าวไว้พอน หนึ่งใน ทุ่ง ท่านต้องไม่กลับไปเอา ทิ้งมันไว้ตรงนั้น

สำหรับชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าหรือแม่หม้าย เพื่อพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของท่านจะได้ อวยพรท่านในทุก สิ่งที่ท่านทำ ๒๐ เมื่อท่าน ตีกิ่งมะกอกเพื่อเอาผลของมัน ท่านต้องไม่ กลับไปตีกิ่งมันซ้ำอีก ผลมะกอกที่คาอยู่บน ต้นจะเก็บไว้ให้ชาวต่าง ชาติ เด็กกำพร้าและ แม่หม้าย ๒๑ เมื่อท่านเก็บบ่อนจากไร่ อยา กลับไปเก็บบ่อนที่คาอยู่บนต้น เหลือมันไว้ให้ ชาวต่าง ชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย ๒๒ จำ ไว้ว่าท่านก็เคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ นั้น เป็นเหตุที่เราถึงได้สั่งให้ท่านทำอย่างนี้

๒๕ ๑ เมื่อมีคนสองคนทะเลาะ กัน พวก เขาควรไปที่ศาล ให้ผู้ตัดสินทำการ ตัดสินว่าใคร ถูกใคร ผิด ๒ และถ้าคนทำผิด สมควรจะถูกเขียน ผู้ ตัดสินต้องจับคนนั้น นอนคว่ำและเขียนเขาต่อ หน้าผู้ ตัดสิน จะ เขียนกี่ครั้งก็ขึ้นอยู่กับความ ผิดที่เขา ทำ ๓ แต่ห้ามเขียนเขาเกินสี่สิบ ครั้ง ถ้าเกินกว่า นี้ แสดงว่าท่านกำลังเหยียดหยามเพื่อนร่วม ชาติคนนี้

๔ ท่านต้องไม่เอาตะกร้อสวมปากวัว เพื่อ กันไม่ให้มันกินเมล็ดข้าว ตอนที่มันกำลังย่ำ เมล็ดข้าวอยู่

๕ ถ้ามีพี่ น้องสอง คนอยู่ด้วยกัน คนหนึ่ง ตายไปและยังไม่มีลูก เมียของคนที่ยายต้อง ไม่แต่งงานกับคนนอกครอบครัว น้องของ สามีต้องแต่งงานกับนางและมีเพศสัมพันธ์ กับนาง และทำหน้าที่สามีแทนพี่ชาย ๖ แล้ว เมื่อนางคลอดลูกชายคน แรก ก็ให้ถือว่าเป็น ลูกของพี่ ชายที่ตายไปแล้ว เพื่อว่าชื่อของพี่ ที่ตายไปแล้ว จะได้ไม่ถูกลบออกจากชาว อิสราเอล ๗ แต่ถ้าชายคนนั้นไม่ยอมแต่งงาน กับเมียของพี่ ชายที่ตาย เมียของคนที่ยาย ต้องไปหาพวก ผู้นำที่ประตุมืองและพูดว่า ‘น้องของสามีฉันไม่ยอมช่วยให้ชื่อของพี่ เขาคงอยู่กับชาวอิสราเอลต่อไป เขาไม่ยอม ทำหน้าที่ของน้องสามีกับฉัน’ ๘ แล้วพวก ผู้นำของเมืองต้องเรียกตัวเขามาพูดด้วย ถ้า เขายังยืนกรานและพูดว่า ‘ผมไม่ต้องการ แต่งงานกับนาง’ ๙ เมียของคนที่ยายต้องเข้า มาใกล้เขา ต่อหน้าผู้นำพวก นั้น แล้วนางก็ ถอดรองเท้าข้างหนึ่งออกจากเท้าของเขา

*๒๔:๙ มิเรียม ดูใน กันดารวิถี ๑๒:๑-๑๕

†๒๕:๕ ถ้ามีพี่น้อง ... พี่ชาย กฎข้อนี้ใช้กับพี่ชายด้วย เช่น ถ้าเกิดน้องชายตายแล้วยังไม่มี ลูก พี่ชายก็ต้องเอาเมียน้องชายมาเป็นเมียของเขาด้วย

และถุยน้าลายลดหน้าเขา และพูดว่า ‘คนที่
ไม่ยอมสืบสกุลให้กับพี่ ชายของเขายะจะถูกทำ
อย่างนี้แหละ’ ^{๑๐} แล้วคน นั้นจะถูกตั้งฉายา
ในอิสราเอลว่า ‘ครอบครัวของคนที่ถูกตั้ง
รองเท้าออก’

^{๑๑} ถ้าชายสองคนต่อสู้กัน และเมียของคน
หนึ่งเข้ามาช่วยสามีของนางที่กำลังจะแพ้
และนางยื่นมือไปจับของลับของชายคน นั้น
^{๑๒} ท่านต้องตัดมือของนางทิ้ง ท่านต้องไม่
ส่งสารนาง

^{๑๓} ห้ามมีลูก ตุ่มขี้ฉี่ น้ำ หนักสอง ชูตใน
กระเป่า ชูตหนึ่งหนักกับอีกชูตหนึ่งเบา
^{๑๔} ห้ามมีเครื่องตวงสองเครื่องในบ้าน เครื่อง
หนึ่งใหญ่และอีกเครื่องหนึ่งเล็ก ^{๑๕} ท่านต้อง
ใช้แต่เครื่องชั่งที่ถูกตองเที่ยง ตรงเท่านั้น
และท่านต้องใช้แต่เครื่องตวงที่ถูกตองเที่ยง
ตรงด้วย เพื่อท่านจะได้มีอายุยืนยาวในแผ่นดิน
ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะ
ยกให้กับท่าน ^{๑๖} เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้า
ของท่าน ขยะแขยงทุก คนที่ทำสิ่งเหล่านี้
ทุก คนที่ชั่งโก่ง ไม่ว่าจะโก่งตราชั่ง หรือโก่ง
เครื่องตวงก็ตาม

ชาวอามาเลคต้องถูกทำลาย

^{๑๗} จำได้หรือ เปล่าว่าชาวอามาเลคทำอะไร
ไว้กับท่านบ้าง ตอนที่ท่านเดิน ทางออกมา
จากอียิปต์ ^{๑๘} จำได้ไหมว่าพวกเขาจู่ก็โผล่
มาในระหว่างทาง และเข้าโจมตีท่านจาก
ด้านหลัง ตอนที่ท่านเหน็ดเหนื่อยและอ่อน
ล้า และฆ่าพวกที่อยู่ล้าหลัง พวกเขาไม่เกรง
กลัวพระเจ้า ^{๑๙} เมื่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ
ท่านให้ท่านหยุด พักจากการต่อสู้กับศัตรู
ทั้งหมดทุก ด้าน ในแผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านเป็น
เจ้าของ เพื่อเป็นมรดกของลูก หลานต่อไป
อย่าลืมว่าท่านต้องกำจัดชาวอามาเลค ให้
หมดไปจากใต้ฟ้านี้

การเก็บเกี่ยวพืชผลครั้งแรก

^๑ เมื่อท่านเข้าไปในแผ่นดินที่พระ
ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลัง
๒๖ จะยกให้ท่านเป็นเจ้าของ เมื่อท่านได้เป็น
เจ้าของและตั้งรกรากในแผ่นดิน นั้นแล้ว
^๒ ผลผลิตที่ท่านเก็บเกี่ยวได้เป็นครั้งแรกจาก

แผ่นดินนั้นของท่าน แผ่นดินที่พระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน ท่านต้อง
แบ่งผลผลิต นั้นมาส่วนหนึ่ง แล้วนำมาใส่ไว้
ในตะกร้า แล้วเอาไปในสถานที่ นั้นที่พระ
ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้สำหรับ
นมัสการพระองค์ ^๓ ให้ไปหาคนบวชที่รับ ใช้
อยู่ในวันนั้น และพูดกับเขาว่า ‘วันนี้ผมจะมา
แจ้งให้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านรู้ว่า ผม
ได้มาถึงดิน แดนที่พระ ยาร์เวห์ได้สัญญาไว้
กับบรรพบุรุษของเราว่าจะยกให้กับเราแล้ว’

^๔ แล้วนักบวชจะรับตะกร้าจากมือของ
ท่าน ไปตั้งไว้หน้าแท่นบูชาของพระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของท่าน ^๕ แล้วท่านจะพูดต่อ หน้า
พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านว่า ‘บรรพบุรุษ
ของข้าพเจ้าเป็นชาวอารัม * ที่เร่ร่อน และ
เขาได้ลงไปถึงอียิปต์และอยู่ที่นั่นอย่างคน
ต่างชาติกับคนในครอบครัวอีกไม่ ก็ คน แต่
ที่ นั้นเขาได้กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ มี
อำนาจและมีจำนวนมหาศาล ^๖ ชาวอียิปต์
โหดร้ายกับพวก เรา และทำให้พวก เราต้อง
ทนทุกข์ทรมาน พวก เขาบังคับให้พวก เรา
ทำงานอย่างหนัก ^๗ พวก เราจึงร้องขอความ
ช่วยเหลือต่อพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของ
บรรพบุรุษพวก เรา และพระ ยาร์เวห์ก็ได้ยิน
เสียงของพวก เรา และพระองค์เห็นถึงความ
ทุกข์ ยากของพวก เรา เห็นถึงงานหนักที่
พวก เราทำและการถูกกดขี่ข่มเหง ^๘ แล้ว
พระ ยาร์เวห์ก็นำพวก เราออกจากอียิปต์ด้วย
มือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ และแขนที่ยืน
ออกมาทำลายศัตรู และการกระทำที่น่า
กลัว เหตุการณ์พิเศษต่างๆและการอัศจรรย์
^๙ แล้วพระองค์ก็นำพวก เรามาถึงที่ นี้และให้
แผ่นดินนี้กับพวกเรา แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์
^{๑๐} และตอน นี้ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้า
ได้เอาพืช ผลที่เก็บ เก็บมาได้เป็นครั้งแรกใน
แผ่นดินที่พระองค์ยกให้กับข้าพเจ้าแล้ว
ให้ท่านวางตะกร้านั้นไว้ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของท่าน และก้มกราบพระองค์
^{๑๑} แล้วท่านต้องร่วมเฉลิมฉลองยินดีกับสิ่ง
ดีทั้งหลายนั้น ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน
ได้ให้กับท่านและครอบครัว ท่านต้องแบ่งสิ่ง
ต่างๆพวก นั้นกับชาวเลวีและชาวต่าง ชาติที่
อยู่ท่ามกลางท่านด้วย

* ๒๖:๕ ชาวอารัม คนจากซีเรีย ในที่นั้นน่าจะพูดถึงยาโคบ (หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า “อิสราเอล”)

๑๒ ทุกๆสามปี เป็นปีของการแบ่งปันหนึ่งส่วนในสิบส่วน ในปีนั้นท่านต้องแบ่งหนึ่งในสิบของพืช ผลที่เก็บ เกี่ยวได้ทั้งหมดให้กับชาวเลวี ชาวต่าง ชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย เพื่อพวกเขาจะได้มีกินอย่างเหลือเฟือตามเมืองต่างๆของท่าน ๑๓ แล้วท่านต้องพูดกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้แยกส่วนที่เป็นของพระยาห์เวห์ ออกจากพืชผลที่เก็บ เกี่ยวได้ แล้วนำมาขึ้นออกมาจากบ้าน เอาไปให้กับชาวเลวี ชาวต่าง ชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย ตามที่พระองค์ได้สั่งให้ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าไม่ได้ขัดคำสั่ง หรือว่าลิ้มคำสั่งใดๆของพระองค์เลย ๑๔ ข้าพเจ้าไม่ได้กินส่วนที่เป็นของพระยาห์เวห์นี้ ตอนที่ข้าพเจ้าเศร้าโศกเสียใจ ข้าพเจ้าไม่ได้แยกส่วนใดส่วนหนึ่งของมันออกมา ตอนที่ข้าพเจ้าไม่บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าไม่ได้เอาส่วนใดส่วนหนึ่งของมันมาไหว้คนตาย ข้าพเจ้าเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ทำทุกอย่างที่พระองค์สั่งข้าพเจ้าไว้ ๑๕ ได้โปรดมองลงมาจากบ้านอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ จากบนสวรรค์ และอวยพรชาวอิสราเอลคนของพระองค์ และแผ่นดินที่พระองค์ยกให้กับพวกเรา ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์'

เชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์

๑๖ วัน นี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สั่งให้ท่านเชื่อ ฟังกฎและข้อบังคับเหล่านี้ ท่านต้องเชื่อ ฟังสิ่งเหล่านี้ น้อย่างระมัดระวัง ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ๑๗ วัน นี้ท่านกำลังทำข้อ ตกลงกับพระ ยาห์เวห์ ว่าพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะเดินในทางของพระองค์และรักษากฎ คำสั่งและข้อ

บังคับต่างๆและเชื่อ ฟังพระองค์ ๑๘ และในวันนี้ พระยาห์เวห์กำลังทำข้อ ตกลงกับท่านไว้ว่า ท่านจะเป็นของ รักของ หวงที่มีค่าของพระองค์ ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่าน และท่านจะเชื่อ ฟังกฎบัญญัติของพระองค์ทุก ข้อ ๑๙ และพระองค์จะทำให้ท่านยิ่งใหญ่กว่าทุกคนชาติที่พระองค์สร้าง พระองค์จะทำให้ท่านได้รับการสรรเสริญ มีชื่อเสียงและเกียรติยศ ๒ และท่านจะเป็นคนที่ถูกแยกออกมาเพื่อเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระองค์สัญญาไว้'

อนุสาวรีย์หินสำหรับประชาชน

๒๗ ๑ โมเสสและพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลได้สั่งประชาชนว่า "ให้เชื่อฟังคำสั่งทั้งหมดที่เราได้สั่งพวก ท่านในวันนี้ ๒ ทันทีที่พวก ท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน ท่านต้องวางพวก หินก้อนใหญ่ขึ้นมาและโบกปูน ขาวทับหินพวก นั้นไว้ ๓ และท่านต้องเขียนกฎต่างๆเหล่านี้ บนหินพวก นั้นในทันทีที่ท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป เพื่อท่านจะได้เข้าสู่แผ่นดิน ดินที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ตามที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านได้สัญญาไว้กับท่าน

๔ เมื่อพวก ท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว พวก ท่านต้องทำตามที่เราได้สั่งไว้ คือให้วางหินพวก นั้นที่บนภูเขาเขาบอล โบกปูนขาวทับพวก มันไว้ ๕ ท่านต้องเอาหินมาสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่นให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แต่ห้ามใช้เครื่อง มือเหล็กตัดหินพวก นั้น ๖ ท่านต้องเอาหินทั้งก้อนเหล่านี้ นั้นมาสร้างแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

๒๖:๑๔ *ข้าพเจ้าไม่ได้กิน ... เสียใจ* คนอิสราเอลกินอาหารนี้อย่างมีความสุข เพราะพระเจ้าให้สิ่งต่างๆมากมาย จึงห้ามกินในเวลาที่เราเศร้าโศกเสียใจอยู่

๒๖:๑๕ *ตอนที่ข้าพเจ้าไม่บริสุทธิ์* คงจะหมายถึง เข้าใกล้หรือแตะต้องคนตายมา ดูเพิ่มเติมได้จาก ก็นดารวีดี ๑๙:๑๑-๑๖

๒๖:๑๗ *ทำข้อตกลงกับพระยาห์เวห์* แปลตรงๆได้ว่า "ทำให้พระยาห์เวห์พูด" หรือบางคนอาจแปลว่า "ได้พูดสิ่งนี้เกี่ยวกับพระยาห์เวห์"

๒๖:๑๘ *ทำข้อตกลงกับท่าน* แปลตรงๆได้ว่า "ทำให้ท่านพูด" หรือบางคนอาจจะแปลว่า "ได้พูดสิ่งนี้เกี่ยวกับท่าน"

๒๖:๑๙ *พระองค์ ... เกียรติยศ* หรือ "พระองค์จะนำการสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติยศ มาให้กับพระองค์เอง"

ท่านต้องถวายเป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่น นั้นให้ กับพระ ยาค์เวห์พระเจ้าของท่าน “ท่านต้อง ถวายเป็นเครื่องบูชาและกินเครื่องสังสรรค์บูชาที่ นั้น และสนุกสนานกันต่อ หน้าพระ ยาค์เวห์ พระเจ้าของท่าน “ท่านต้องเขียนกฎพวก นี้ทั้งหมดลงบนหินพวก นั้นที่ท่านตั้งขึ้นมา เขียนให้อ่านง่าย”

คนอิสราเอลเห็นด้วยกับคำสาปแช่ง

“โมเสสและนักบวชชาวเลวีพูดกับชาว อิสราเอลทั้งหมดว่า “ชาวอิสราเอลเอ๋ย เจียบงหน้อยและฟังให้ดีๆ วันนี้ท่านได้กลายเป็นประชาชนของพระ ยาค์เวห์พระเจ้าของท่านแล้ว ๑๐ ท่านต้องเชื่อ ฟังพระ ยาค์เวห์ พระเจ้าของท่านและทำ ตามคำ สั่งและกฎ เหล่า นั้นของพระองค์ที่เราได้สั่งพวก ท่านในวันนี้”

๑๑วันนี้ นั้นโมเสสได้สั่งประชาชนด้วยว่า ๑๒“เมื่อพวก ท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว เผ่าต่อไปนี้จะยืนอยู่บนภูเขาเกริซิม เพื่ออ่าน คำอวยพรให้กับประชาชน คือเผ่าสิ เม โอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการ์ โยเซฟและเบนยามิน ๑๓และเผ่าเหล่านี้ จะยืนอยู่บนภูเขาเอ บาล เพื่ออ่านคำสาปแช่งให้กับประชาชน คือเผ่ารูเบน กาด อาเซอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลี ๑๔แล้วชาวเลวี ก็จะพูดกับชาวอิสราเอล ทั้งหมดด้วยเสียงอันดังว่า

๑๕“คนที่แกะ สลักรูป เคารพ หรือทำ รูปเคารพจากเหล็ก แล้วเอาไปแอบไว้ บูชาจะถูกสาปแช่ง เพราะพระ ยาค์เวห์ ขยะแขยงสิ่งต่างๆเหล่านี้ นหินที่ข้างแกะ สลักทำขึ้นมา กับมือ’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’ *

๑๖ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ไม่เคารพ พ่อหรือแม่ของเขาจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๑๗ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ย้ายหลัก เขตที่ดินของเพื่อนบ้านเพื่อขโมยที่ดิน จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๑๘ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่แก่งคน ดาบอดให้หลงทาง จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๑๙ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ตัดสินอย่าง ไม่ยุติธรรมต่อชาวต่าง ชาติ เด็กกำพร้า หรือแม่หม้าย จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๐ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับ เมียพ่อ †จะถูกสาปแช่ง เพราะไม่ให้ เกียรติพ่อของเขา ‡’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๑ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับ สัตว์ใดๆจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๒ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับ พี่สาวหรือน้องสาว หรือพี่สาวหรือน้องสาวต่างพ่อหรือต่างแม่ จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๓ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับ แม่ยายของเขาจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๔ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ลอบฆ่า เพื่อนบ้านของตนจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๕ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่รับจ้างฆ่า คนที่บริสุทธิ์จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่าง นั้น’

๒๖ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ไม่เห็นด้วย กับกฎ เหล่า นี้และไม่ยอมทำตามจะถูก สาปแช่ง’

*๒๗:๑๕ *ขอให้เป็นอย่างนั้น* แปลมาจากคำว่า “อาเมน” ในภาษาฮีบรู คำนี้หมายถึง “เป็นความจริง” หรือ “เราเห็นด้วย” หรือ “ขอให้เป็นอย่างนั้น”

†๒๗:๒๐ *เมียพ่อ* ในที่นี้อาจจะเป็นแม่เลี้ยง

‡๒๗:๒๐ *ไม่ให้เกียรติพ่อของเขา* แปลตรงๆได้ว่า “เปิดเผยความเปลือยของพ่อเขา”

แล้วทุก คนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

คำอวยพรสำหรับคนที่รักษาข้อตกลง

๒๘ ^๑ถ้าท่านเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านอย่างเต็ม ที่ คือ ทำตามบัญญัติทั้งหมดของพระองค์อย่าง รมัดระวัง บัญญัติที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ แล้วพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะทำให้ ท่านเหนือกว่าชนชาติทั้งหมดบนโลก

^๒ถ้าท่านเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่าน สิ่งดีๆพวกนี้ก็จะเกิดขึ้นกับท่าน คือ

^๓พระยาร์เวห์จะอวยพรท่าน ทั้งในเมืองและในชนบท

^๔พระยาร์เวห์จะอวยพรท่าน และให้ท่านมีลูกดก

พระยาร์เวห์จะอวยพรแผ่นดินของท่าน และให้ผลผลิตที่ดีกับท่าน

พระยาร์เวห์จะอวยพรพวกสัตว์ของท่าน และให้มันมีลูกดก

พระยาร์เวห์จะอวยพรฝูงวัวของท่าน และให้พวกมันมีลูกดก

พระยาร์เวห์จะอวยพรฝูงแพะของท่าน และให้พวกมันมีลูกดก

^๕พระ ยาร์เวห์จะทำให้ตะกร้าและขามนวด

แป้งของท่าน

เต็มไปด้วยอาหาร

^๖พระยาร์เวห์จะอวยพรท่าน ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

^๗พระยาร์เวห์จะช่วยให้ท่านชนะศัตรูที่มา โจมตีท่าน พวกมันจะบุกมาทางเดียว แต่จะ วิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไปเจ็ดทิศทาง

^๘พระ ยาร์เวห์จะอวยพรท่าน ทำให้มี

ข้าวเต็มยุ้ง ฉางท่าน และพระ ยาร์เวห์จะ

อวยพรทุก สิ่งที่ท่านทำ พระองค์จะอวยพร

ท่านในแผ่นดิน ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ

ท่านกำลังจะยกให้กับท่าน ^๙ถ้าท่านจะเชื่อ

ฟังบัญญัติของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน

และถ้าท่านจะเดินในทางของพระองค์ พระ

ยาร์เวห์ก็จะแยกท่านออกมาเพื่อเป็นคนของ

พระองค์โดยเฉพาะ ตามที่พระองค์ได้สัญญา ไว้กับท่าน ^{๑๐}แล้วทุก ชนชาติบนโลกจะรู้ว่า

ท่านเป็นของพระ ยาร์เวห์ แล้วพวก เขาจะ

เกรงกลัวท่าน

^{๑๑}พระยาร์เวห์จะทำให้ท่านมั่งคั่งอย่างล้น

เหลือ พระองค์จะให้ท่านมีลูกดก ให้ฝูงสัตว์

ของท่านเกิดลูกมากมาย ให้เกิดผลผลิต

มากมายบนแผ่นดินของท่าน แผ่นดินที่พระ

ยาร์เวห์สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า

จะยกให้กับท่าน ^{๑๒}พระ ยาร์เวห์จะเปิดคลัง

แห่งพระพรของพระองค์ให้กับท่าน พระองค์

จะเปิดท้องฟ้าให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดินของ

ท่านตามฤดูกาล และอวยพรทุก สิ่งที่ท่าน

ทำ และท่านจะมีเงินเหลือเพื่อให้อาติอื่นยืม

และท่านจะไม่ต้องยืมใคร ^{๑๓-๑๔}ถ้าท่านเชื่อ

ฟังคำสั่งของพระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่

เรากำลังสั่งท่านอยู่ในวันนี้ และเชื่อ ฟังและ

ทำตามอย่างระมัดระวัง และถ้าท่านไม่หัน

ซ้ายหันขวาไปจากคำสั่งที่เรากำลังสั่งท่านอยู่

ในวันนี้ แล้วไปติดตามและนมัสการพระอื่น

พระ ยาร์เวห์ก็จะทำให้ท่านเป็นหัวไม่ใช้หาง

และท่านจะอยู่บนสุดไม่ใช่อยู่ที่ปลาย

คำสาปแช่งต่อคนที่ไม่เชื่อฟัง

(ลนต. ๒๖:๑๔-๔๖)

^{๑๕}แต่ถ้าท่านไม่ยอมเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์

พระเจ้าของท่าน ไม่ระมัดระวังที่จะทำ ตาม

คำ สั่งและกฎทั้งหมดของพระองค์ ที่เรา

กำลังสั่งท่านอยู่ในวันนี้ สิ่งทีเลวร้ายพวกนี้ก็

จะเกิดขึ้นกับท่าน คือ

^{๑๖}พระยาร์เวห์จะสาปแช่งท่าน

ในเมืองและในชนบท

^{๑๗}พระ ยาร์เวห์จะสาปแช่งตะกร้าและขาม

นวดแป้งของท่าน

ให้ไม่มีอาหาร

^{๑๘}พระยาร์เวห์จะสาปแช่งท่าน

ไม่ให้มีลูกดก

พระยาร์เวห์จะสาปแช่งผืนดินของท่าน

ไม่ให้เกิดพืชผลดี

พระยาร์เวห์จะสาปแช่งฝูงสัตว์ของท่าน

ไม่ให้เกิดลูกดก

พระยาร์เวห์จะสาปแช่งฝูงแกะของท่าน

ไม่ให้เกิดลูกดก

^{๑๙}พระยาร์เวห์จะสาปแช่งท่าน

ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

^{๒๐}ไม่ ว่าท่านจะพยายามทำอะไรก็ตาม

พระ ยาร์เวห์จะสาป แช่งท่าน ทำให้ท่าน

สับสน และมีอุปสรรค จนกระทั่งท่านถูก

ทำลายและพินาศไปอย่างรวดเร็ว เพราะการ

กระทำที่ชั่วร้ายของท่าน ที่ท่านได้ละทิ้ง

พระ ยาร์เวห์ ^{๒๑}พระ ยาร์เวห์จะทำให้ท่าน

เป็นโรคที่หนักแล้ว จนกระทั่งพระองค์ทำลายท่านจากแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดเป็นเจ้าของนั้น ^{๒๒} พระยาห์เวห์จะลงโทษท่านด้วยเชื้อโรค ทำให้หน้าหนักท่านตลอดอย่างรุนแรง มีไข้และบวม พระองค์จะทำให้อากาศร้อนดังไฟและแห้งแล้ง พระองค์จะให้ลมร้อนและโรค รามาทำลายพืช ผลของท่านและสิ่งเหล่านี้ จะเกิดขึ้นกับท่านจนกระทั่งท่านตาย ^{๒๓} ท้องฟ้าบนหัวของท่านจะส่องสว่างจ้าเหมือนทองแดงเพราะไม่มีเมฆฝน และพื้นดินใต้ท่านจะแข็งเหมือนเหล็กเพราะขาดฝน ^{๒๔} แทนที่จะส่งฝนมา พระยาห์เวห์จะส่งพายุฝุ่นและพายุทรายมาบนแผ่นดินของท่าน มันจะตกลงมามบนท่านจากท้องฟ้า จนกระทั่งท่านถูกทำลาย

^{๒๕} พระยาห์เวห์จะปล่อยให้ศัตรูเอาชนะท่าน ท่านใช้แค่เส้น ทางเดียวตอนออกไปสู้กับเขา แต่ท่านต้องหนีกระเจิดกระเจิงไปถึงเจ็ดทิศทาง ทุกอาณาจักรบนโลกจะต้องกลัวจนตัวสั่น เมื่อเห็นสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับท่าน ^{๒๖} ศพของท่านจะกลายเป็นอาหารสำหรับนกทุก ชนิดบนท้องฟ้าและสัตว์ทุกชนิดบนพื้นดิน และจะไม่มีใครมาไล่พวกมันไปด้วย

^{๒๗} พระยาห์เวห์จะลงโทษท่านด้วยผีแบบชาวอียิปต์ เนื่อง อก โรคผิวหนังและโรคหิด ที่ท่านรักษาไม่หาย ^{๒๘} พระยาห์เวห์จะลงโทษท่าน คือทำให้ท่านเป็นบ้า ตาบอดและใจ สับสน ^{๒๙} และท่านจะต้องคล้าทางในเวลากลาง วันเหมือนคนตาบอดคล้าหาทางในที่มืด และท่านจะล้ม เหลวในทุก สิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ ท่านจะถูกทำร้ายและถูกปล้น ตลอดเวลา และจะไม่มีใครช่วยเหลือท่าน

^{๓๐} ท่านจะหมั่นกับหญิงคนหนึ่ง แต่ชายอีกคนจะข่มขืนนาง ท่านจะสร้างบ้าน แต่ท่านจะไม่ได้อยู่ ท่านจะปลูกองุ่น แต่จะไม่ได้กิน ผลของมัน ^{๓๑} วัวของท่านจะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาท่านแต่ท่านจะไม่ได้กินมันเลย ลาของท่านจะถูกขโมยไปต่อหน้าท่านและท่านจะไม่ได้คืน ศัตรูของท่านจะเอาแกะของท่านไปและจะไม่มีใครช่วยเหลือท่าน

^{๓๒} คนอื่นจะมาเอาพวกลูกชายและลูกสาวของท่านไป และท่านจะตามหาพวก เขาวันแล้ววันเล่า จนตาของท่านเหนื่อยอ่อน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

^{๓๓} คนชาติอื่นที่ท่านไม่รู้จักจะกินพืช ผลที่ท่านห่มลงแรงปลูกอย่างหนัก คนอื่นจะหารู้นท่านและกดขี่ท่านตลอดเวลา ^{๓๔} สิ่งต่างๆที่ท่านเห็นจะทำให้ท่านเป็นบ้า ^{๓๕} พระยาห์เวห์จะลงโทษท่าน ให้ท่านเป็นผีที่โหดร้ายและรักษาไม่หาย เป็นหัว ตัวตั้งแต่ฝ่าเท้าขึ้นมาจนถึงหัว ^{๓๖} พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทำให้ท่านและกษัตริย์ที่ท่านจะยกขึ้นเหนือท่าน ต้องไปอยู่ยังชนชาติที่ท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน และที่ นั้นท่านจะบูชาพระอื่นที่ ทำจากไม้และหิน ^{๓๗} คนจะตกใจกลัวถึงสิ่งเลวร้ายต่างๆที่เกิดขึ้นกับท่าน คนจะหัวเราะเยาะท่านและทำให้ท่านเป็นตัวตลกในหมู่ชนชาติอื่นที่พระยาห์เวห์จะนำท่านไป

^{๓๘} ท่านจะปลูกเมล็ดพืชมากมายในทุ่ง นา แต่จะเก็บเกี่ยวได้น้อย เพราะตักแตนจะมากิน ^{๓๙} ท่านจะปลูกองุ่นและทำงานอย่างหนักในไร่นั้น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มเหล้า องุ่นจากพวก มัน และท่านจะไม่ได้เก็บผล องุ่นจากพวก มัน เพราะหอนอนจะมากิน ^{๔๐} ท่านจะมีต้นมะกอกมากมายในที่ดินของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้เอาน้ำมันมะกอกมาขโลมตัวท่าน

เอง เพราะมันจะร่วงและเน่าไป ^{๔๑} ท่านจะมีลูกชายและลูกสาว แต่พวก เขาจะไม่ได้อยู่กับท่าน เพราะพวก เขาจะถูกจับเอาตัวไป ^{๔๒} ตักแตนจะมากินต้นไม้อื่นและพืช ผลทั้งหมดของท่าน ^{๔๓} ชาวต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางท่าน ก็จะมีอำนาจมากขึ้นๆ ในขณะที่ท่านจะมีอำนาจน้อยลงๆ ^{๔๔} ชาวต่างชาติจะให้ท่านกู้ยืม แต่ท่านจะไม่สามารถให้เขากู้ยืมได้ เขาจะกลายเป็นหัวและท่านจะกลายเป็นหาง

^{๔๕} คำสาป แข่งทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นกับท่าน และพวก มันก็จะไล่ตามท่านและตะครุบท่านทัน จนกระทั่งท่านถูกทำลาย เพราะท่านไม่เชื่อ ฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และไม่ได้รักษาบัญญัติของพระองค์และกฎที่พระองค์ได้สั่งท่าน ^{๔๖} คำสาปพวกนี้จะตกอยู่กับพวก ท่านและลูก หลานของท่าน คำสาปนี้จะแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าได้ตัดสิน ท่านและลูก หลานของท่าน ผู้คนจะตกตะลึงตลอดไปกับเรื่องร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับท่านนี้

^{๔๗} เพราะท่านไม่ได้นมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยความชื่นชมยินดีและดีใจที่มีทุก สิ่งทุกอย่าง อย่างเหลือเฟือ ^{๔๘} ท่านจะ

รับใช้ศัตรูของท่าน ที่พระ ยาร์เวห์จะส่งมา ต่อสู้กับท่าน ท่านจะหิว กระจาย เปลือยเปล่าและไม่มีอะไรเลย พระองค์จะเอาแอกเหล็กมาใส่คอของท่าน จน กระทั่งพระองค์ทำลายท่าน

๔๙ พระ ยาร์เวห์จะนำชาติอื่นจากแดนไกล จากอีกฝั่งหนึ่งของโลกมาต่อสู้กับท่าน เหมือนนกอินทรีที่โฉบลงมาอย่างรวดเร็ว จากท้องฟ้า จะเป็นชนชาติที่ท่านไม่รู้จัก ภาษาของพวกเขา ๕๐ เป็นชนชาติที่โหดร้ายที่ไม่เคารพผู้ใหญ่และไม่มีความเมตตาต่อกันคนหนุ่มสาว ๕๑ คนชาตินั้นจะกินลูกสัตว์จากฝูงสัตว์ของท่านและพืชผลจากที่ดินท่าน จนกระทั่งท่านถูกทำลาย พวกเขาจะไม่ทิ้งข้าวเหล้าองุ่น น้ำมัน ลูกวัวหรือลูกแกะไว้ให้ท่าน จนกระทั่งท่านถูกทำลาย

๕๒ คนชาติ นั้นจะล้อมท่านและโจมตีท่าน ในทุกเมือง ทั่วแผ่นดินของท่าน จนกระทั่งกำแพงพวก นั้นที่ทั้ง สูงและแข็งแรง ที่ท่านไว้วางใจต้องพังลงมา คนชาตินั้นจะล้อมและโจมตีท่านในทุก เมือง ทั่วแผ่นดินของท่าน ที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านยกให้กับท่าน ๕๓ เมื่อศัตรูของท่านล้อมท่านไว้และทำให้ท่านทนทุกข์ทรมาน ท่านจะกินลูกของตัวเอง กินเนื้อของลูกชายและลูกสาวของท่าน ที่พระยาร์เวห์พระเจ้าของท่านได้ให้ท่านไว้

๕๔ แม้แต่สุภาพ บุรุษ คนที่หนุ่ม นวลในหมู่พวกท่าน ที่ชอบเอาอกเอาใจคนอื่นที่สุด ยังกลายเป็นคนโหด ร้ายกับพี่น้องของเขา กับเมียที่เขารักและกับลูกๆที่เขายังเหลืออยู่

๕๕ ดัง นั้นเขาจะไม่ยอมแบ่งเนื้อของลูกเขา ที่เขากำลังกินอยู่ให้ใคร เลย เพราะเขาอดอยากไม่มีอะไรจะกินแล้ว สิ่งเลวร้ายทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้น เมื่อศัตรูของท่านล้อมท่านและทำให้ท่านทนทุกข์ทรมานในทุก เมืองของท่าน

๕๖ แม้แต่กุลสตรี คนที่หนุ่ม นวลในหมู่พวกท่าน ที่ชอบเอาอกเอาใจคนอื่นที่สุด แม้ยามเดินสั้น แท้ก็ไม่เคยแตะพื้น เพราะนางเป็นคนหนุ่ม นวลและอ่อนช้อย นางจะกลายเป็นคนโหด ร้ายกับสามีที่นางรัก กับลูกชายและลูกสาวของนาง ๕๗ นางจะไม่ยอมแบ่งเนื้อและรอกของลูกนางที่เพิ่งคลอดออกมาให้กับลูกๆคนอื่นของนาง เพราะนางจะแอบเอาไว้กินเองเมื่อนางอดอยากไม่มีอะไรจะ กิน สิ่งเลวร้ายทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อศัตรูของท่าน

ล้อมท่านและทำให้ท่านต้องทนทุกข์ทรมานในทุกเมืองของท่าน

๕๘ ถ้าท่านไม่เชื่อ ฟังกฎทั้งหมดที่เขียนในหนังสือ นี้อย่างระมัดระวัง และไม่ให้ความเคารพยำเกรงชื่อที่มีเกียรติและน่าเกรง ขามของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ๕๙ พระ ยาร์เวห์จะลงโทษท่านและลูก หลานของท่านอย่างน่า กลัว เป็นการลงโทษที่รุนแรงตลอดไป ให้เกิดการเจ็บ ป่วยที่แสนจะทรมานทุกข์ทรมานตลอดไป ๖๐ พระองค์จะนำเชื้อโรคต่างๆที่ท่านหวาดกลัว ที่เกิดขึ้นในอียิปต์ หวนกลับมาหาท่าน และมันจะเกาะหนึบอยู่กับท่าน ๖๑ เชื้อโรคและความทุกข์ทรมานทุกอย่างที่ไม่ได้เขียนไว้ในกฎ นี้ พระองค์จะทำให้เกิดขึ้นกับท่าน จนกระทั่งพระองค์ทำลายท่าน ๖๒ พวกท่านจะหลงเหลืออยู่ไม่กี่คน ถึงแม้ท่านจะเคยมีจำนวนมากมายมหาศาล เหมือนดวงดาวบนท้องฟ้าก็ตาม เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน

๖๓ ก็เหมือนกับที่พระ ยาร์เวห์เคยตั้งใจ จะทำให้พวก ท่านมีความสุขและมีจำนวนมากขึ้นอย่างมหาศาลอย่างไร พระ ยาร์เวห์ก็จะตั้งใจที่จะทำให้ท่านล่มจมและทำลายพวก ท่านอย่างนั้น พวกท่านจะถูกถอนรากถอน โคนจากแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของ ๖๔ พระ ยาร์เวห์จะทำให้ท่านกระจัดกระจายไปในหมู่ของชนชาติอื่น จากสุดปลายด้าน หนึ่งของโลกไปสู่อีกด้าน หนึ่ง และที่นั่นท่านจะมีศการพระอื่นที่ท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน เป็นพระที่ท่าจากไม้และหิน

๖๕ ท่านจะไม่มีความสุขสบายเลยท่ามกลางชนชาติเหล่า นั้น แม้แต่ที่พักที่ก็ยังไม่มี และที่นั่น พระ ยาร์เวห์จะทำให้ท่านมีจิตใจที่สิ้น ผวา สายตาที่อ่อนล้า และลำคอที่แห้งผาก ๖๖ ชีวิตของท่านจะตกอยู่ในอันตรายเสมอ หวาด กลัวทั้งกลาง คินและกลาง วัน และไม่แน่ใจว่าจะมีชีวิตต่อไปหรือไม่ ๖๗ ในตอน เข้าท่านจะพูดว่า 'ขอให้อยู่ถึงตอนเย็น' และในตอนเย็นท่านจะพูดว่า 'ขอให้อยู่ถึงพรุ่งนี้' เพราะความกลัวที่จะเกิดขึ้นในใจของท่านและสิ่งที่ตาท่านจะเห็น ๖๘ พระ ยาร์เวห์จะส่งท่านกลับไปอียิปต์ทางเรือ ใช้เส้นทางที่เราเคยสัญญาว่าท่านจะไม่ได้เห็นมันอีก ที่อียิปต์นั้นพวกท่านจะพยายามเสนอ

ชายตัวเองไปเป็นทาสชาย หญิงให้กับพวก ศัตรู แต่จะไม่มีใครซื้อ”

ข้อตกลงในโมอับ

๒๙ นอกจากข้อ ตกลงที่พระ ยาร์เวห์ ได้ทำไว้กับชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนายแล้ว พระยาร์เวห์ได้สั่งให้โมเสสทำข้อตกลงขึ้นมากฉบับหนึ่งกับชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ และนี่คือคำพูดต่างๆที่อยู่ในข้อตกลงนั้น

๒ โมเสสเรียกชุมนุมชาวอิสราเอลทั้งหมด และพูดว่า “พวก ท่านก็ได้เห็นทุก สิ่งทุกอย่างที่พระ ยาร์เวห์ได้ทำในแผ่นดินอียิปต์แล้ว สิ่งที่พระองค์ทำกับกษัตริย์ฟาโรห์ คนของฟาโรห์และประเทศของเขา ๓ ท่านก็เห็นกับตาแล้วถึงความทุกข์ยากลำบาก การอัศจรรย์ต่างๆ รวมถึงสิ่งที่เหลือเชื่อทั้งหลายที่พระองค์ทำ ๔ แต่จนถึงวันนี้ พระยาร์เวห์ ยังไม่ได้ให้ความ เข้าใจกับพวก ท่าน เพราะพวก ท่านยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆที่เห็นกับตา ได้ยินกับหู ๕ พระยาร์เวห์พูดว่า ‘เราได้นำพวกเจ้าเดินผ่านที่เปลวเพลิงแห่งแล้งเป็นเวลาสี่สิบปี ระหว่างนั้น เสื้อผ้าของพวกเจ้าไม่เคยขาดหลุดออกจากตัว รองเท้าไม่เคยสึกกร่อน ๖ พวกเจ้าไม่มีอาหารกิน ไม่มีเหล้า อุ่นหรือเบียร์ดื่ม แต่เราเลี้ยงดูพวกเจ้า อาหารและน้ำของพวก เจ้า นั้นมันไม่ใช่ธรรมดา เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเรคือยาร์เวห์ พระเจ้าของเจ้า’

๗ เมื่อพวกท่านมาถึงที่นี่ กษัตริย์สิโหนของเฮซ โบนและกษัตริย์โอกของบา ชานออกมาสู้รบกับพวกเรา และพวกเราชนะพวกเขา ๘ ยึดเอาแผ่นดินของพวกเขาไว้ และพวกเรา ก็ยกแผ่นดินนั้นให้กับเผ่ารูเบน กาด และครึ่งหนึ่งของเผ่ามันสเสห์ ไว้เป็นเจ้าของ ๙ พวกท่านต้องเชื่อ ฟังและทำ ตามคำ พูดทุก คำในข้อ ตกลง นี้อย่างระมัดระวัง เพื่อท่านจะได้สำเร็จในทุกสิ่งที่ทำ

๑๐ วัน นี้พวก ท่านทั้งหมดกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกหัวหน้าเผ่าต่างๆ พวกผู้นำอาวุโส พวกเจ้าหน้าที่ และพวกผู้ชายทุก คนของอิสราเอลต่างก็ยืนอยู่ที่นี่ ๑๑ รวมทั้งพวก ลูกของพวก

ท่าน พวกเมียของพวกท่านและชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน รวมทั้งคนตัดไม้ และคนแบกน้ำ ๑๒ พวกท่านมาอยู่ที่นี่เพื่อจะเข้าสู่ข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านและยอมรับคำสาป แข่งของมันเป็นสำหรับคนที่ฝ่าฝืน คือข้อ ตกลงที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านกำลังทำกับท่านในวัน นี้ ๑๓ เพื่อพระองค์จะได้ทำให้พวก ท่านเป็นคนของพระองค์ในวัน นี้ และพระองค์จะเป็นพระเจ้าของพวก ท่าน เหมือนกับที่พระองค์ ได้สัญญาไว้กับพวก ท่านและบรรพบุรุษของพวก ท่าน คืออับ ราฮัม อิส ฮัคและยา โคบ ๑๔ พระยาร์เวห์ไม่ได้ทำข้อตกลงพร้อมทั้งคำสาป แข่ง นี้กับพวก ท่านเท่านั้น ๑๕ พระองค์ ได้ทำข้อตกลง นี้กับพวก ท่านที่ยืนกับพวกเราในวันนี้วันนี้ ต่อหน้าพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเรา รวมทั้งลูกหลานของพวกเราที่ไม่ได้ยืนอยู่ที่ นี้ในวัน นี้ด้วย ๑๖ เพราะพวกท่านจำได้ว่าเราเคยใช้ชีวิตยัง ไรในแผ่นดินอียิปต์ และพวก ท่านจำได้ว่าเราผ่านชนชาติที่เราผ่านมาแล้วนั้นได้อย่างไร ๑๗ พวกท่านได้เห็นสิ่งต่างๆที่น่ารังเกียจของพวก เขา คือรูปเคารพที่ทำจากไม้ หิน เงินและทองที่อยู่กับพวกเขา ๑๘ ระวังให้ดี เพื่อจะมีผู้ชายหรือ ผู้หญิงหรือตระกูลหรือเผ่าใดของพวกท่านที่มีใจหันเหไปจากพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเราในวันนี้ เพื่อที่จะไปรับ ใช้พวกพระของชนชาติอื่น ระวังให้ดี เพื่อจะมีใครในหมู่พวก ท่านที่เป็นเหมือนรากกิ่งอกพืชที่ขม และมีพิษออกมา

๑๙ เมื่อคนประเภทนั้นได้ยื่นคำ สาป แข่ง นี้ เขาก็จะพูดปลอบใจตัวเองว่า ‘ถึงแม้ฉันจะทำตามใจที่คือรันของฉันทันที ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับฉันหรอก’ แล้วผลสุดท้ายจะเลวร้ายอย่างยิ่ง ๒๐-๒๑ พระยาร์เวห์จะไม่ยอมยกโทษให้เขา เพราะความโกรธและความมึนงง หวงของพระองค์ที่ลุกโชติ ไชนต่อคนๆนั้น คำสาป แข่งที่อยู่ในข้อ ตกลง นี้ทั้งหมด ที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ จะเกิดขึ้นกับคนๆนั้น พระยาร์เวห์จะลบชื่อของเขากออกไปจากได้ฟ้า นี้ พระยาร์เวห์จะคัดตัวคน นั้นออกมาจากแผ่นดินของอิสราเอลเพื่อเอามาลงโทษ

*๒๙:๑๙ *ผลสุดท้ายจะเลวร้ายอย่างยิ่ง* แปลตรงๆว่า “นำไปสู่การกวาดล้างทั้งความชุ่มชื้นและความแห้งแล้ง” ในภาษาฮีบรูยังไม่ทราบความหมายที่แน่นอน

๒๒ รุ่งต่อไปจะถามกัน พวก ลูกๆที่เกิดขึ้นมา ที่หลังและชาวต่าง ชาติที่จะมาจากแดนไกล จะถามกัน เมื่อพวกเขาเห็นความหายนะที่เกิดขึ้นกับดินแดนแห่ง นี้ และโรคต่างๆที่ พระ ยาร์เวห์ทรงส่งมาที่ นี้ ๒๓ หัวทังแผ่นดินจะ ลูกใหม่ด้วยกำมะถันและเกลือ แผ่นดินนั้น จะปลูกอะไรไม่ได้เลย ไม่มีอะไรงอกขึ้นมา ได้ ไม่มีแม้แต่พืช มันจะเป็นเหมือนการ ทำลายไฮโดรม โกอโมราห์ อัดมาห์ และเศ โบ ยิม เมืองที่พระ ยาร์เวห์ได้ทำลายเมื่อ พระองค์โกรธมาก

๒๔ แล้วพวก เขาและชนชาติอื่นๆจะพูด ว่า ‘ทำไมพระ ยาร์เวห์ถึงได้ทำกับแผ่นดิน นี้อย่าง นี้ ทำไมถึงได้ดูร้ายและโกรธ เป็น ฟินเป็น โฟอย่าง นี้’ ๒๕ และพวก เขาก็ จะตอบว่า ‘เพราะพวกชนชาติอิสราเอลได้ ละทิ้งข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ บรรพบุรุษพวก เขา เป็นข้อ ตกลงที่พระองค์ ได้ทำไว้กับพวก เขา ตอนที่พระองค์นำพวก เขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ๒๖ และพวก เขาก็หันไปรับ ใช้พวกพระอื่นและไปบูชา พระพวก นั้น พระที่พวก เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน และพระ ยาร์เวห์ก็ไม่เคยให้กับพวก เขา ๒๗ นั่นเป็นเหตุที่พระ ยาร์เวห์ถึงได้โกรธ คนในแผ่นดินนั้นมาก พระองค์จึงทำให้แผ่นดิน นั้นถูกสาป แข่ง ตามทุกอย่างที่เขียน ไว้ในหนังสือเล่ม นี้ ๒๘ เพราะพระ ยาร์เวห์ โกรธแค้น เตือดดาลพวก เขาเป็นอย่างมาก พระองค์จึงถอน รากถอน โคนพวก เขาออกจากแผ่นดินของพวก เขา แล้วโยนเข้าไปใน แผ่นดินอื่นที่พวกเขาอยู่กันทุกวันนี้’

๒๙ สิ่งต่างๆที่เป็นความ ลับเป็นของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเรา แต่สิ่งต่างๆที่ พระองค์เปิดเผย เป็นของเราและลูก หลาน ของเราตลอด ไป เพื่อว่าเราจะทำตามคำ สั่งทุกข้อที่อยู่ในกฎนั้น

ผลของการเชื่อฟัง

๓๐ เมื่อสิ่งต่างๆทั้งหมดที่เราพูดมา นี้ เกิด ขึ้นกับท่าน ทั้งคำอวยพรและ คำสาป แข่ง และถ้าท่านหวนคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิด ขึ้นนี้ ตอนที่ท่านอยู่ท่ามกลางชนชาติ ต่างๆที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านบังคับ ให้ท่านไปอยู่ นั้น ๓๑ ถ้าท่านหันกลับมาหา พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน และถ้าตัว ท่านและลูกๆของท่านเชื่อ ฟังพระองค์อย่าง

สุดจิตสุดใจ ตามที่เรากำลังสั่งท่านอยู่ในวัน นี้ ๓๒ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะทำให้ ท่านกลับมาเหมือนเดิม พระองค์จะส่งสาร ท่าน และจะรวบรวมท่านอีกครั้งจากชนชาติ ต่างๆที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านทำให้ ท่านกระจัดกระจายไปอยู่ นั้น ๓๓ ถึง แม้ท่าน จะถูกบังคับให้ไปอยู่ไกลสุดขอบฟ้า พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะรวบรวมท่าน กลับมา ๓๔ พระยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะนำ ท่านกลับมาสู่แผ่นดิน ดินที่บรรพบุรุษของท่าน เคยเป็นเจ้าของ และท่านจะได้เป็นเจ้าของ มัน และพระองค์จะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรือง ยิ่ง ขึ้น และมีจำนวนมากกว่าบรรพบุรุษ ของท่าน ๓๕ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะ เตรียมจิตใจของท่านและลูก หลานท่านให้ รักพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจ สุดจิตของท่าน เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่

๓๖ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะเอาคำ สาป แข่งทั้งหมดไปให้กับศัตรูของท่าน คนที่เกลียดท่านและคนที่กลั่น แก่ล้างท่าน ๓๗ แล้ว ท่านจะกลับมาเชื่อ ฟังพระองค์อีก ครั้ง และ ทำ ตามคำ สั่งทุก ข้อของพระองค์ตามที่เรากำลังสั่งท่านในวัน นี้ ๓๘ พระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่านจะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรืองอย่างเต็ม ที่ในทุก สิ่งที่ท่านทำ ท่านจะมีลูก ดก ผุ่ ง สัตว์ของท่านจะออกลูกมากมาย และที่ดิน ของท่านจะผลิตพืช ผลมากมาย เพราะพระ ยาร์เวห์ยินดีที่จะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรืองอีก เหมือนที่พระองค์เคยยินดีที่ทำให้บรรพบุรุษ ของท่านเจริญรุ่งเรืองมาแล้ว ๓๙ เมื่อท่านเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านโดยรักษา บัญญัติ กฎของพระองค์ที่เขียนไว้ในหนังสือ คำ สอน นี้ เมื่อท่านกลับมาหาพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจสุดจิตของท่าน

ชีวิตหรือความตาย

๓๐ แน่นนอน คำสั่งนี้ที่เรากำลังสั่งท่านในวัน นี้ ไม่ยากเกินกว่าที่ท่านจะเข้าใจได้ มันไม่ ไกลเกินกว่าที่จะคว้าได้ ๓๑ คำ สั่ง นี้ไม่ได้ อยู่ในสวรรค์ จนท่านต้องพูดว่า ‘ใครจะขึ้นไป บนสวรรค์ เอามันลงมาให้เรา เพื่อเราจะได้ ฟังและทำ ตามมัน ละ’ ๓๒ และคำ สั่ง นี้ก็ไม่ได้ อยู่อีกฝั่งของทะเลจนท่านต้องพูดว่า ‘ใคร จะข้ามทะเลไปถึงอีกฝั่ง เอามันกลับมาให้เรา เพื่อเราจะได้ฟังและทำตามมันละ’ ๓๓ เพราะ

คำ นี้อยู่ใกล้ท่านมาก มันอยู่ที่ริม ฝีปากและ อยู่ในใจท่าน ท่านถึงทำตามมันได้

๑๔ เห็นไหมว่า วัน นี้เราให้ทาง เลือกกับ ท่าน ระหว่างชีวิตกับความตาย ความรุ่งเรือง กับความ ลมจม ๑๕ ถ้าท่านเชื่อ ฟังคำ สั่งของ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่เรากำลังสั่ง ท่านในวันนี้ โดยรักพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่าน และเดินในทางของพระองค์ และเชื่อ ฟังคำสั่ง กฏ และข้อบังคับของพระองค์ แล้ว ท่านจะมีชีวิตอยู่และเพิ่มจำนวนมาก ขึ้น และพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน จะอวยพร ท่านในแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดเป็น เจ้าของ ๑๖ แต่ถ้าใจของท่านหันเหไปจาก พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน และไม่เชื่อ ฟัง พระองค์ และถูกชักนำไปในทางที่ผิด ไป บูชาและรับ ใช้พระอื่น ๑๗ ถ้าอย่างนั้น เราขอ เตือนพวก ท่านในวัน นี้ว่า พวก ท่านจะต้อง ถูกทำลายอย่างแน่นอน พวก ท่านจะไม่มี ชีวิตอยู่ยืนยาวในแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะข้าม แม่น้ำจอร์แดนเพื่อไปยึดเป็นเจ้าของนั้น

๑๘ เราเรียกฟ้าและดินมาเป็นพยาน วัน นี้ เราจะให้ทางเลือกกับท่านระหว่างชีวิตกับ ความตาย คำอวยพรกับคำสาปแช่ง ให้เลือก ชีวิตเพื่อท่านและลูก หลานของท่านจะได้มี ชีวิตอยู่ต่อไป ๑๙ โดยรักพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่าน เชื่อ ฟังพระองค์และติด สนิทกับ พระองค์ เพราะการท้ออย่าง นั้นจะทำให้ ท่านมีชีวิตอยู่ และท่านจะมีชีวิตยืนยาวบน แผ่น ดินที่พระ ยาร์เวห์สัญญาว่าจะให้กับ บรรพบุรุษของท่าน คืออับราฮัม อิสอัค และ ยาโคบ”

โยชูวาจะเป็นผู้นำคนใหม่

๑ เมื่อโมเสสพูดสิ่งต่างๆ เหล่า นี้กับ ชาวอิสราเอลเสร็จแล้ว ๒ โมเสสก็ พูดกับพวกเขาว่า “ตอนนี้เรามีอายุหนึ่งร้อย ยี่สิบปีแล้ว เราไม่สามารถจะไปไหนมาไหน กับพวกท่านได้อีกแล้ว และพระ ยาร์เวห์พูด กับเราว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน นี้ ไป’ ๓ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านจะเป็น ผู้นำท่านข้ามไป ไม่ใช่เรา พระองค์จะทำลาย ชนชาติพวกนี้ต่อหน้าท่าน และท่านจะได้ยึด แผ่นดินของพวกเขา โยชูวาจะเป็นคนที่นำ ท่านข้ามไป ตามที่พระ ยาร์เวห์สัญญาไว้

“พระ ยาร์เวห์จะทำกับพวกเขา เหมือนกับ ที่พระองค์ได้ทำกับสิ โหนและโอก กษัตริย์ ชาวอาโมไรต์และกับแผ่นดิน ดินของพวกเขา ตอน ที่พระองค์ทำลายพวก เขา นั้น “พระ ยาร์เวห์จะช่วยให้ท่านเอาชนะชนชาติเหล่านี้ และพวก ท่านต้องทำกับพวก เขาตามที่ เราสั่งทุก อย่าง ๖ ให้เข้ม แข็งและกล้าหาญ ไว้ ไม่ต้องกลัวหรือตื่น ตกใจเพราะพวก นั้น เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านคือผู้ที่ จะ ไปกับท่าน พระองค์จะไม่ละท่านไปหรือทอด ทิ้งท่านหรอก”

๗ แล้วโมเสสก็เรียกโย ชู วามาต่อ หน้า ประชาชนชาวอิสราเอล โมเสสพูดกับโย ชูวา ว่า “ให้เข้ม แข็งและกล้าหาญ เพราะเจ้าจะ ต้องนำประชาชนเหล่านี้ เข้าสู่แผ่นดิน ดินที่พระ ยาร์เวห์สัญญาว่าจะยกให้กับบรรพบุรุษของ พวก เขา และเจ้าจะต้องจัดสรรปันส่วนที่ดิน นั้นให้กับพวกเขา “พระ ยาร์เวห์จะเป็นผู้ที่ นำเจ้า พระองค์จะอยู่กับเจ้า พระองค์จะไม่ ละเจ้าไปหรือทอดทิ้งเจ้า ไม่ต้องกลัวหรือตื่น ตกใจ”

โมเสสเขียนคำสอน

๘ แล้วโมเสสได้เขียนคำ สอน นี้ และให้ไว้ กับพวกนกบวช ที่เป็นลูกหลานของเลวี และ ให้กับพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอล พวก ลูก หลานเลวีมีหน้าที่แบกหีบที่ใส่ข้อ ตกลง ของพระ ยาร์เวห์ ๑๐ โมเสสสั่งพวก เขาว่า “ทุกๆเจ็ดปี ซึ่งเป็นปีแห่งการยก หัน ใน ช่วงเทศกาลอยู่เพิง ๑๑ เมื่อประชาชนชาว อิสราเอลมาอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่านในสถาน ที่นั้นที่พระองค์จะเลือก ไว้ ท่านต้องอ่านคำ สอน นี้ต่อ หน้าประชาชนชาว อิสราเอลทั้งหมด เพื่อมันจะได้เข้าสู่พวก เขา ๑๒ ให้รวบรวมประชาชนมาให้หมด ทั้ง ผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก เล็กๆและชาว ต่าง ชาติที่ อาศัยอยู่ในเมืองของท่าน เพื่อพวกเขาจะได้ ฟัง และจะได้เรียนรู้ เพื่อพวกเขาจะได้เกรงกลัว พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน และจะ ได้เชื่อ ฟังคำ สอนทั้งหมด น้อย่างระมัดระวัง ๑๓ เพื่อลูก หลานของพวก เขาที่ไม่เคยรู้จักคำ สอน นี้จะได้ฟังและเรียน รู้ที่จะเกรงกลัวพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน นานตราบเท่า

* ๓๐:๑๖ ถ้าท่าน ... ท่าน คำเหล่านี้พบในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ไม่พบในฉบับภาษาฮีบรู

ที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดเป็นเจ้าของนั้น”

พระยาห์เวห์เรียกโมเสสและโยชูวา

๑๔ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าใกล้จะตายแล้ว เรียกโยชูวาให้มายืนที่หน้าเต็นท์นัดพบ เพื่อเราจะได้มอบหมายงานให้กับเขา” โมเสสและโยชูวาจึงมายืนอยู่ที่หน้าเต็นท์นัดพบ

๑๕ พระยาห์เวห์ได้มาปรากฏที่เต็นท์ในลำเมฆ และลำเมฆก็หยุดอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ๑๖ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “อีกไม่นานเจ้าก็จะตาย และอีกไม่ช้าคนพวกนี้จะไม่เชื่อสัตย์กับเรา และไปบูชาพระอื่นในแผ่นดินที่พวกเขา กำลังจะเข้าไป พวกเขาจะทิ้งเรา พวกเขาจะผิดสัญญาที่เราได้ทำไว้กับพวกเขา ๑๗ ในเวลานั้นเราจะโกรธพวกเขา เราจะทอดทิ้งพวกเขา เราจะหลบหน้าไปจากพวกเขา พวกเขาจะถูกกลืนกิน ความหายนะล่มจม และความทุกข์ยากลำบากต่างๆจะเกิดขึ้นกับพวกเขา ในวันที่นั้นพวกเขาจะพูดว่า ‘ความหายนะล่มจมทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับเรา ก็เพราะพระเจ้าไม่ได้อยู่กับเรา’ ๑๘ ในวันที่นั้นเราจะหลบหน้าไปจากพวกเขาอย่างแน่นอน เพราะความชั่วช้าที่พวกเขาได้ทำ ที่หันหน้าไปหาพระอื่น ๆ

๑๙ ตอนนีให้เขียนบทเพลงนี้ลงไป และให้สอนมันกับชาวอิสราเอล ให้พวกเขา ร้องจนขึ้นใจ เพื่อว่าเพลงนี้จะได้เป็นพยานให้กับเราต่อว่าคนอิสราเอล ๒๐ เมื่อเรานำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดิน ดินที่เราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เป็นแผ่นดิน ที่อุดมสมบูรณ์ และเขาก็กินทุกอย่างที่อยากกินจนอ้วนแล้วพวกเขา ก็จะหันไปหาพระอื่นและรับใช้พระพวกนั้น พวกเขาจะปฏิเสธเรา และผิดสัญญาที่เราได้ทำไว้กับพวกเขา ๒๑ แล้วเมื่อความหายนะล่มจมและความยากลำบากเกิดขึ้นกับพวกเขา ในเวลานั้นลูกหลานของพวกเขา ก็ยังไม่ลืมเพลงนี้ เพลงนี้จึงทำให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาเป็นคนผิด แม้แต่เดี๋ยวนี้ ก่อนที่เราจะพาพวกเขาเข้าสู่แผ่นดิน ดินที่เราสัญญาไว้กับพวกเขา เราก็คงแล้วว่าเรามีแนวโน้มที่จะทิ้งเรา”

๒๒ โมเสสจึงเขียนเพลงนี้ในวันนั้น และเขาสอนมันให้กับชาวอิสราเอล

๒๓ พระยาห์เวห์ได้มอบหมายงานให้กับโยชูวา ลูกชายของนูน พระองค์พูดว่า “ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ เพราะเจ้าจะนำชาวอิสราเอลเข้าสู่แผ่นดิน ดินที่เราได้สัญญาไว้กับพวกเขา และเราจะอยู่กับเจ้า”

โมเสสเตือนประชาชนชาวอิสราเอล

๒๔ หลังจากโมเสสได้เขียนคำสอนนี้ลงในแผ่นดินหนึ่งเสร็จแล้ว ๒๕ เขาได้สั่งให้ชาวเลวีที่ทำหน้าที่แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ว่า ๒๖ “เอาแผ่นดินคำสอนนี้ไปวางไว้ข้างหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ท่าน มันจะอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานว่าท่านยอมรับข้อตกลงนี้แล้ว ๒๗ เพราะเรารู้ดีว่า พวกท่านชอบแข็งข้อและหัวแข็ง นี้ขนาดเรายังมีชีวิตอยู่กับพวกท่าน พวกท่านยังแข็งข้อพระยาห์เวห์เลย แล้วถ้าเราตายไป พวกท่านจะยิ่งกว่านี้อีกขนาดไหน ๒๘ พาพวกผู้นำอาวุโสของเผ่าต่างๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของพวกเขา มาหาเราหน่อย เพราะเราอยากจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ เราจะเรียกฟ้าและดินมาเป็นพยานต่อว่าพวกเขา ๒๙ เพราะเรารู้ว่าหลังจากที่เราตายไปแล้ว พวกท่านจะทำชั่วอย่างเต็มที่ และจะหันไปจากทางที่เราได้สั่งไว้ ความหายนะล่มจมจะเกิดขึ้นกับพวกท่านในอนาคต เพราะพวกท่านจะทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าชั่วช้า และทำให้พระองค์โกรธเพราะสิ่งที่พวกท่านสร้างขึ้นมากับมือ”

เพลงของโมเสส

๓๐ แล้วโมเสสก็ร้องบทเพลงให้ชาวอิสราเอลทั้งหมดฟัง

๓๒

๓๑ “ฟ้า เอ๋ย ช่วยฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าจะพูด แผ่นดินเอ๋ย ช่วยฟังคำพูดจากปากข้าพเจ้า ๓ คำสอนข้าพเจ้า จะตกลงมาเหมือนฝน คำพูดข้าพเจ้า จะลงมาเหมือนหมอก เหมือนสายฝนพรำอยู่บนหญ้าอ่อน เหมือนหยาดฝนบนพืชเกิดใหม่ ๓ เพราะข้าพเจ้าจะประกาศชื่อของพระยาห์เวห์ สรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา

๔ พระศิลา งานของพระองค์สมบูรณ์แบบยิ่ง
 หนัก
 ทางทุกทางของพระองค์ถูกต้อง
 พระเจ้าชื่อสัตย์ พระองค์ไม่เคยทำผิด
 พระเจ้าเที่ยงตรง พระองค์ไว้วางใจได้
 ๕ พวกเจ้าไม่ได้เป็นลูกหลานของพระองค์
 เพราะความผิดของพวกเจ้า
 พวกเจ้าได้ทำผิดต่อพระองค์ พวกคนหลอก
 ลวงและเจ้าเล่ห์
 ๖ พวก เจ้าจะตอบแทนพระ ยาร์เวห์ด้วยวิธีนี้
 หรือ
 พวกคนโง่และไร้สาระ
 พระองค์ไม่ใช่พ่อของเจ้าผู้สร้างเจ้ามาหรือ
 พระองค์ไม่ใช่ผู้ ที่สร้างเจ้าและทำให้เจ้าเกิด
 มาเป็นชนชาติหนึ่งหรือ
 ๗ จำวันเก่าๆเหล่านั้นไว้
 คิดถึงปีที่คนรุ่นก่อนๆได้ผ่านมา
 ถามพ่อของเจ้าและเขาจะบอกเจ้า
 ถามผู้นำอาวุโสของเจ้าและพวก เขาจะบอก
 เจ้าเกี่ยวกับอดีต
 ๘ เมื่อพระเจ้าผู้สูงสุดแบ่งชนชาติออก
 เมื่อพระองค์แบ่งแยกเชื้อชาติมนุษย์
 พระองค์กำหนดเขตแดนของประชาชน
 ให้เท่าเทียมกับจำนวนทูตสวรรค์ที่มีอยู่ †
 ๙ แต่ส่วน แบ่งของพระ ยาร์เวห์คือประชาชน
 ของพระองค์
 ยาโคบคือส่วนแบ่งของพระองค์
 ๑๐ พระองค์พบเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง
 ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งที่ร้าง และลมแรง
 พระองค์อยู่รอบๆตัวเขาและดูแลเขา
 พระองค์ปกป้องเขาเหมือนแก้วตาของ
 พระองค์
 ๑๑ เหมือนนกอินทรีที่คอยขยับรัง ‡ ของมัน
 และบินโฉบไปที่ลูกของมัน
 ดังนั้น พระยาร์เวห์กางปีกของพระองค์ออก
 และจับพวกเขาไว้

และแบกพวกเขาไว้บนปีกของพระองค์
 ๑๒ พระ ยาร์เวห์เท่านั้นที่นำพวก เขาผ่านที่
 เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง
 ไม่มีพระอินใดที่มาช่วยพระองค์
 ๑๓ พระองค์ทำให้ยา โคบมีอำนาจเหนือพื้นที่
 ใหญ่แถบภูเขา
 และเลี้ยงเขาด้วยพืชผลในไร่นา
 พระองค์ได้ให้เขาดูตนา เชื่อมผล ไม่จากก้อน
 หิน
 และน้ำมันมะกอกจากหินแข็ง
 ๑๔ พระ ยาร์เวห์ได้ให้เหยจากวัวและนมจาก
 แพะ
 กับไขมันจากลูกแกะและแกะตัวผู้
 ผุงวัวจากบา ซานและแพะตัวผู้กับข้าวสาลีที่
 ดีที่สุด
 และพวก เจ้าได้ดื่มเหล้า องุ่นหมักเลือดของ
 องุ่น
 ๑๕ แต่เยชูรูน † อ้วนขึ้นและเริ่มเตะเจ้าของ
 เจ้าเริ่มอ้วน หนาและตะกละ
 เยชูรูนทอดทิ้งพระเจ้าที่สร้างเขาขึ้นมา
 และเขาไม่ให้เกิดิตพระศิลาที่ช่วยชีวิตเขา
 ๑๖ พวก เขาทำให้พระองค์หึง หวงด้วยพระ
 แปลกหน้า
 พวก เขาทำให้พระองค์โกรธด้วยรูป เคารพที่
 น่ารังเกียจ
 ๑๗ พวกเขามหาวิญญานที่ไม่ใช่พระเจ้า
 พวกเขามหาพระที่พวกเขาไม่รู้จักมาก่อน
 เป็นพระใหม่ มาถึงไม่นาน
 บรรพบุรุษของเจ้าไม่เคยเคารพยำเกรงพระ
 เหล่านั้นมาก่อน
 ๑๘ เจ้าลืมนะพระศิลาที่ให้กำเนิดเจ้า
 เจ้าลืมนะพระเจ้าที่คลอดเจ้ามาด้วยความเจ็บ
 ปวด
 ๑๙ พระยาร์เวห์เห็นสิ่งนี้และทอดทิ้งพวกเขา
 เพราะลูกชายและลูกสาวของพระองค์ทำให้
 พระองค์โกรธ

* ๓๒:๔ พระศิลา ชื่อหนึ่งสำหรับพระเจ้า แสดงความหมายว่าพระองค์เป็นเหมือนกับป้อม
 ปรากรหรือสถานทีปลอดภัยและแข็งแกร่ง

† ๓๒:๘ ทูตสวรรค์ที่มีอยู่ ในฉบับแปลกรีกโบราณและฉบับสำเนาฮีบรูจาก ถ้าคุม รัม แพล
 ตรงๆได้ว่า “พวกลูกชายของพระเจ้า” แต่ฉบับฮีบรู ที่ใช้กันอยู่เกือบสองพันปี อ่านว่า “ลูกชาย
 ของอิสราเอล”

‡ ๓๒:๑๑ ขยับรัง นกอินทรีจะส่อนลูกของมันให้บินโดยการผลักลูกๆของมันออกจากรัง แต่
 ตัวมันก็เตรียมพร้อมที่จะบินโฉบไปข้างใต้ลูกๆของมันเพื่อความปลอดภัย หรือคำฮีบรูน่าจะ
 มีความหมายว่า “ดูแล ปกป้อง”

† ๓๒:๑๕ เยชูรูน อีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “ดี” หรือ “ชื่อสัตย์”

๒๐ และพระองค์พูดว่า ‘เราจะหลบ หน้าจาก
พวกเขา
เราเห็นจุดจบของพวกเขา
เพราะพวกเขาถือคนนอกตมัญญ
เป็นลูกหลานที่ไม่ซื่อสัตย์
๒๑ พวกเขาทำให้เราหึงหวงด้วยพวกนั้นที่ไม่
ใช้พระเจ้า
พวกเขาทำให้เราโกรธด้วยรูปเคารพที่ไร้ค่า
ของเขา
ดังนั้น เราจะทำให้พวกเขาหึงหวงด้วยพวกที่
ไม่ใช่ชนชาติ
เราจะทำให้พวกเขา โกรธด้วยชนชาติที่โง่
เขลา
๒๒ เพราะไฟได้จุดขึ้นแล้วจากความโกรธของ
เรา
และมันจะเผาผลาญไปถึงหลุมฝังศพ *
และมันจะเผาไหม้แผ่นดิน ดินและพืช ผลของ
มัน
และมันจะเผาไหม้ลึกลงไปถึงรากของภูเขา
๒๓ เราจะสุขความทุกข์ ยากทั้ง หลายบนพวก
เขา
เราจะใช้ลูกธนูทั้งหมดยิงใส่พวกเขา
๒๔ พวกเขาจะอ่อนแอจากความหิวโหย
และถูกทำลายด้วยเชื้อโรคที่หนักแล้ว
และโรคระบาดที่รุนแรง
และเราจะส่งสัตว์ป่ามาทำร้ายพวก เขาพร้อม
กับงูพิษ
๒๕ พวกทหารจะฆ่าพวกเขาบนถนน
และความกลัวจะฆ่าพวกเขาในห้องนอน
คนหนุ่มสาวจะตาย
รวมทั้งเด็กๆและคนแก่
๒๖ เราเคยพูดว่า “เราจะทำลายพวกเขา
เราจะกวาดล้างพวกเขาจนหมดสิ้น
๒๗ แต่เรากลัวว่าศัตรูของพวกเขาจะทำให้เรา
โกรธ
เพราะเข้าใจผิดในสิ่งที่เกิดขึ้น
กลัวศัตรูพวกเขาจะพูดว่า ‘พวกเราชนะด้วย
อำนาจของพวกเขาเอง
พระยาห์เวห์ไม่ได้ทำอะไรเลย’”
๒๘ เพราะพวกเขา †คือชาติที่ไม่มีที่ปรึกษา
และพวกเขาไม่มีความเข้าใจ
๒๙ ถ้าพวกเขาฉลาด เขาจะเข้าใจในสิ่งนี้

พวกเขาจะคิดถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขา
๓๐ คนๆหนึ่งจะไล่คนหนึ่งพันคนได้อย่างไร
และคนสอง คนจะทำให้คนหนึ่ง หมื่นคนวิ่ง
หนีไปได้อย่างไร
นอกจากพระ ศิลาของชาวอิสราเอลได้ขาย
พวกเขาไปแล้ว
นอกจากพระยาห์เวห์ได้มอบพวกเขาไป
๓๑ เพราะศิลาของพวกเขาไม่เหมือนพระศิลา
ของเรา
และผู้ปกป้องของศัตรูเราก็ไม่เข้ม แข็ง
เท่ากับพระศิลาของพวกเขา
๓๒ ใช้แล้ว อู่งุ่นของพวกเขามาจากอู่งุ่นที่เก็บ
ไว้ของโซโดม
และไร่องุ่นของโกโมราห์
อู่งุ่นของพวกเขาเป็นอู่งุ่นที่มีพิษ
เถาอู่งุ่นของพวกเขาจะมีรสขม
๓๓ เหล้าอู่งุ่นของพวกเขาเป็นเหมือนพิษงู
เป็นพิษงูเห่าที่ร้ายแรงถึงตาย
๓๔ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราได้เก็บเหล้าอู่งุ่นนี้
ไว้
มันถูกเก็บอยู่ในโรงเก็บของเรา’
๓๕ เราจะใช้มันลงโทษพวกเขาเอง
และตอบแทนพวก เขาเมื่อเท้าของพวกเขา
ลื่นไถล
เพราะเวลาแห่งความหายนะล่มจมของพวกเขา
เขาใกล้เข้ามาแล้ว
การลงโทษพวกเขากำลังจะมาในเร็ววัน
๓๖ เมื่อพระองค์เห็นว่าอำนาจของพวกเขา เขา
หมดลง
ไม่มีผู้ปกครองและไม่มีผู้ช่วยเหลือ
พระ ยาห์เวห์ก็จะให้ความยุติธรรมกับ
ประชาชนของพระองค์
และพระองค์จะให้ความเมตตาแก่ผู้รับ ใช้
ของพระองค์
๓๗ พระองค์จึงจะพูดว่า ‘พระของพวกเขายู่
ที่ไหนแล้ว
หินที่พวกเขาไว้ใจว่าปกป้องพวกเขาได้ อยู่
ที่ไหนแล้ว
๓๘ พระที่กินไข มันของเครื่องบูชาของพวกเขา
และดื่มเหล้า อู่งุ่นของเครื่องดื่มบูชาของพวกเขา

* ๓๒:๒๒ หลุมฝังศพ หรือ ซีโอ เป็นสถานที่ที่คนตายแล้วไปอยู่

† ๓๒:๒๘ พวกเขาน่าจะกล่าวถึงศัตรูที่พูดถึงในข้อที่ ๒๗ ถึงแม้จะเป็นไปได้ว่าจะหมายถึงอิสราเอล

ให้พระพวกนั้นลุกขึ้นมาช่วยเจ้าสิ
ให้พวกมันมาปกป้องเจ้าสิ
๓๙ ตอนนีเห็นแล้วหรือยังว่า เราผู้เดียว เป็น
พระเจ้า

ไม่มีพระอื่นนอกจากเรา
เราให้ความตาย เราให้ชีวิต
เราได้ทำให้บาดเจ็บ เราจะรักษา
และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของเรา
ได้

๔๐ ที่จริงแล้ว เราได้ยกมือขึ้นบนสวรรค์
และสัญญาว่า เราจะมีชีวิตนิรันดร์ฉันใด
สิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นกับพวกเขาแน่ๆฉันนั้น
๔๑ เราจะลับตาของเราให้มืดมัววาว
เราจะใช้มันลงโทษศัตรูของเรา คนที่เกลียด
เรา

เราจะลงโทษตามที่พวกเขาสมควรจะได้รับ
๔๒ ลูกธนูของเราจะออกไปด้วยเลือดของศัตรู
ดาบของเราจะกินเนื้อหนัง
และเลือดของคนที่ถูกจับมาฆ่า
ดาบของเราจะตัดหัวของผู้นำของศัตรูพวก
นั้น

๔๓ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ให้แสดงความยินดี
กับประชาชนของพระองค์
เพราะพระองค์จะทำโทษคนที่ฆ่าพวกผู้รับใช้
ของพระองค์
พระองค์จะลงโทษศัตรูของพระองค์
พระองค์จะชำระแผ่นดินของพระองค์ให้
บริสุทธิ์” +

โมเสสร้องเพลงให้ประชาชนฟัง

๔๔ แล้วโมเสสก็มาร้อง เพลงนี้ให้ประชาชน
ชาวอิสราเอลฟัง โยชูวา ลูกชายของนูนก็อยู่
กับโมเสส ๔๕ เมื่อโมเสสพูดคำเหล่านี้ให้ชาว
อิสราเอลทั้งหมดฟังเสร็จแล้ว ๔๖ โมเสสจึง
พูดกับพวกเขาว่า “ให้ใส่ใจกับคำพูดเหล่านี้
ที่เราได้สั่งท่านในวัน นี้ ให้บอกกับลูกๆว่า
คำพูดเหล่านี้เป็นคำ สั่ง เพื่อพวกเขาจะได้
ระมัดระวังที่จะเชื่อ ฟังคำสอน นี้ ๔๗ นี่ไม่ใช่
เรื่องเล่นๆ มันเป็นเรื่องชีวิตของพวกเขา ท่าน
และผ่านทางคำ สอนเหล่านี้ พวกเขาท่านจะได้

มีชีวิตยืนยาวในแผ่นดิน ดินที่ท่านกำลังจะข้าม
แม่น้ำจอร์แดนไปเป็นเจ้าของ”

โมเสสบนภูเขาเนโบ

๔๘ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในวัน นั้นเอง
ว่า ๔๙ “ขึ้นไปบนเทือกเขาอาบาริม ไปที่เขา
เนโบในแผ่นดิน ดินของโม อับตรง ข้ามเมืองเย
รีโค และมอง ดูแผ่นดินคานา อันที่เราได้
ให้กับชาวอิสราเอลไว้เป็นสมบัติของพวกเขา
เขา ๕๐ เจ้าจะตายบนภูเขา นั่นที่เจ้ากำลัง
จะขึ้นไป และเจ้าจะได้ไปอยู่ร่วมกับ
บรรพบุรุษของเจ้า เหมือนกับอา โรนพี่ ชาย
ของเจ้าที่ตายบนภูเขาโฮร์และได้ไปอยู่ร่วม
กับบรรพบุรุษของเขา ๕๑ เพราะเจ้าทั้ง สอง
ไม่เชื่อสัตย์กับเราท่ามกลางชาวอิสราเอลที่
แหล่งนำเมรีบาห์คาเดชในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง
แล้งดิน และเพราะพวกเขาไม่ให้เกียรติเรา
ว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ในหมู่ชาวอิสราเอล ๕๒ ดั่ง
นั้นเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินนั้นจากที่ไกลๆ แต่
เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน ดินที่เรากำลังจะ
ยกให้กับชาวอิสราเอล”

โมเสสอวยพรประชาชน

๓๓ ๑ นี่คือคำอวยพรที่โมเสสคนของ
พระเจ้าให้กับชาวอิสราเอลก่อนที่
เขาจะตาย ๒ โมเสสพูดว่า
“พระยาห์เวห์มาจากซีนาย
เหมือนแสงอาทิตย์ที่ส่องจากเสอีร์มายังเรา
เหมือนแสงอาทิตย์ที่ส่องจากภูเขาของปา
ราน
และมีทูต สวรรค์อีกหนึ่ง หมั้นองค์มากับ
พระองค์
ทหารของพระองค์อยู่ข้างขวาของพระองค์
๓ แน่นนอน พระ ยาห์เวห์รักประชาชนชาว
อิสราเอล
คนที่ถูกแยกออกมาทั้งหมดอยู่ในมือของ
พระองค์
พวกเขาั่นเองที่ก้ม กราบอยู่ที่เท้าของ
พระองค์
และให้ความสนใจในคำสั่งสอนของพระองค์
๔ โมเสสได้ให้คำสอนกับพวกเขา

* ๓๒:๔๓ **ชำระแผ่นดินของพระองค์ให้บริสุทธิ์** ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ทาทับ” หรือ “ขีด
ออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

† ๓๒:๔๓ **ชำระแผ่นดินของพระองค์ให้บริสุทธิ์** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขีดน้ำตาให้
กับคนของพระองค์”

เป็นสมบัติของที่ชุมนุมของยาโคบ
 ๕ แล้วพระยาห์เวห์ก็กลายเป็นกษัตริย์ในเยรู
 รุห์*
 เมื่อบรรดาผู้นำของประชาชนมารวมกัน
 เมื่อคนเผ่าต่างๆของอิสราเอลมารวมตัวกัน”

คำอวยพรสำหรับรูเบน

๖ “ให้รูเบนมีชีวิตอยู่และไม่ตาย
 แต่ให้เผ่าของเขามีคนน้อย”

คำอวยพรสำหรับยูดาห์

๗ โมเสสพูดถึงเผ่าของยูดาห์ว่า
 “พระยาห์เวห์ ขอช่วยฟังเสียง ร้องของผู้
 ฝ้ายูดาห์
 ขอช่วยนำเขากลับมาหาคนของเขาอย่าง
 ปลอดภัย
 เขาต่อสู้ป้องกันตัวเองด้วยมือของเขา †
 ขอให้พระองค์ช่วยให้เขาเอาชนะศัตรูของ
 เขา”

คำอวยพรสำหรับชาวเลวี

๘ โมเสสพูดถึงเผ่าเลวีว่า
 “เลวีเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระองค์
 เขาเก็บรักษาทูมิมกับอูริม
 ที่แกวมัสสาห์ พระองค์ได้ทดสอบเขา
 ที่แหล่งน้ำเมรีบาห์ ‡พระองค์ได้พิสูจน์แล้วว่า
 พวกเขาเป็นของพระองค์
 ๙ พวกเขาถือว่าการเชื่อฟัง คำสั่ง สอนของ
 พระองค์
 และการรักษาข้อ ตกลงของพระองค์นั้น
 สำคัญยิ่งกว่าครอบครัว
 พวกเขาพูดถึงพ่อแม่ว่า เขาไม่รู้จัก
 พวกเขาไม่รู้จักพี่น้อง
 พวกเขาไม่สนใจลูกๆ
 ๑๐ พวกเขาจะสอนกฎของพระองค์ให้ยาโคบ

พวกเขาจะสอนคำ สอนของพระองค์ให้
 อิสราเอล
 พวกเขาจะเผาเครื่องหอมต่อหน้าพระองค์
 พวกเขาจะถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่น บูชา
 ของพระองค์
 ๑๑ พระยาห์เวห์ ขออวยพรให้เขาร่ำรวย
 ขอให้ยอมรับงานที่เขาทำ
 ขอพระองค์ใจเมตตัสตรีที่เกลียดเขา
 เพื่อคนพวก นนจะได้ไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับเขา
 อีก”

คำอวยพรสำหรับเบนยามิน

๑๒ โมเสสพูดถึงเผ่าของเบนยามินว่า
 “พระยาห์เวห์รักเบนยามิน
 เบน ยา มินจะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยใกล้
 พระองค์ †
 พระยาห์เวห์จะปกป้องเขาตลอดเวลา
 และพระ ยาห์เวห์จะอาศัยอยู่ระหว่างเส้น
 เขตแดนของเขา §”

คำอวยพรสำหรับโยเซฟ

๑๓ โมเสสพูดถึงประชาชนของโยเซฟว่า
 “ขอพระยาห์เวห์อวยพรแผ่นดินของโยเซฟ
 ด้วยของขวัญที่ดีที่สุดในฟ้าข้างบน
 และของน้ำใต้พื้นดิน
 ๑๔ และของ ขวัญที่ดี ที่สุดจากผลผลิตของ
 ดวงอาทิตย์
 และของ ขวัญที่ดี ที่สุดจากผลผลิตของดวง
 จันทร์
 ๑๕ และที่ดีที่สุดของภูเขาที่เก่าแก่
 และของขวัญที่ดีที่สุดของเทือกเขาที่ไม่มีวัน
 จบสิ้น
 ๑๖ และของ ขวัญที่ดี ที่สุดของแผ่นดิน และ
 ความอุดมสมบูรณ์ทั้งสิ้นของมัน

* ๓๓:๕ **เยรูรูห์** อีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “ดี” หรือ “ชื่อสัตย์” (เหมือนข้อ ๒๖)

† ๓๓:๗ **ด้วยมือของเขา** หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “ขอให้เขาเข้มแข็ง” (ตามตัวอักษรคือ “ทำให้มือเขายิ่งใหญ่สำหรับเขา”)

‡ ๓๓:๘ **มัสสาห์ ... เมรีบาห์** ดูเรื่องนี้เป็น กันดารวิถี ๒๐:๑-๑๓

§ ๓๓:๑๒ **ใกล้พระองค์** หรือ บางคนอาจอ่านว่า “พระเจ้าผู้สูงส่ง” ในบรรทัดต่อมา

§ ๓๓:๑๖ **พระยาห์เวห์จะอาศัย ... เขา** ตามตัวอักษรคือ “และพระองค์จะอาศัยอยู่ระหว่างป่าของเขา” หรืออาจหมายถึง “วิหารของพระยาห์เวห์จะอยู่ในเยรูซาเล็มที่เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างเมืองของเบนยามินกับยูดาห์” หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เบนยามินอยู่ระหว่างป่าของพระองค์” เหมือนลูกซีคอฟ

และความชื่นชอบของพระองค์ผู้ที่ปรากฏอยู่ใน
ในฟุ่มไม้ที่ลูกเป็นไฟ
ขอให้คำอวยพรไปถึงหัวของโยเซฟ
บนหน้าผากของหัวหน้าในหมู่พี่น้องของเขา
๑๗ โยเซฟเปรียบเหมือนวัวตัวผู้ที่แข็งแรง
ลูกทั้งสองของเขาเปรียบเหมือนเขาทั้งสอง
ข้าง
ด้วยเขาทั้งสองข้างของมัน เขาโจมตีคนชาติ
อื่น
และดินพวกนั้นไปจนสุดขอบโลก
ใช้แล้ว มันสเสห์ มีคนเป็นพันๆ
และเอฟราอิม มีคนเป็นหมื่นๆ”

คำอวยพรสำหรับเศบูลุนและอิสสาการ์

๑๘ โมเสสพูดถึงเผ่าของเศบูลุนว่า
“เศบูลุน มีความสุขเถิด ในการเดินทางของ
ท่าน
และอิสสาการ์ มีความสุขในถิ่นที่ของท่าน
เถิด

๑๙ พวกเขาจะเรียกประชาชนไปบนภูเขา
พวกเขาจะถวายเครื่องสัตวบูชาที่ถูกต้อง
เพราะพวกเขาจะดูความมั่งคั่งจากทะเล
และสมบัติที่ซ่อนอยู่จากพื้นทราย”

คำอวยพรสำหรับกาด

๒๐ โมเสสพูดถึงเผ่าของกาดว่า
สรรเสริญพระองค์ผู้ที่ขยายแผ่นดินของกาด
กาดหมอบลงเหมือนสิงโตและเผ่าคอย
แล้วจูโจม จิกแขนและถูกลกหนึ่งหัว
๒๑ เขาได้เลือกส่วนที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง
เพราะส่วนของผู้บังคับการได้เก็บไว้เพื่อเขา
และเขามาในฐานะผู้นำของประชาชน
เขาได้ทำในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์เห็นว่าถูก ต้อง
แล้ว
และเชื่อฟังกฎของพระยาร์เวห์ที่มีไว้สำหรับ
ชาวอิสราเอล

คำอวยพรสำหรับดาน

๒๒ โมเสสได้พูดเกี่ยวกับเผ่าของดานว่า
“ดานเป็นเหมือนลูกสิงโต
ที่กระโดดออกจากบาซัน” *

คำอวยพรสำหรับนัฟทาลี

๒๓ โมเสสพูดถึงเผ่าของนัฟทาลีว่า

“นัฟทาลีเอ๋ย ท่านอุดมไปด้วยสิ่งดีทุกอย่างล้น
เหลือ
พระยาร์เวห์อวยพรท่านอย่างเต็มที่
ท่านได้แผ่นดินที่ติดกับทะเลสาบกาลิลี”

คำอวยพรสำหรับอาเซอร์

๒๔ โมเสสพูดถึงเผ่าของอาเซอร์ว่า
“อาเซอร์ เป็นลูกชายที่ได้รับการอวยพรมาก
ที่สุด
ขอให้เขาเป็นที่ชื่นชอบที่สุดในบรรดาพี่น้อง
ของเขา
และขอให้เขาจุ่มเท้าของเขาลงในน้ำมัน
มะกอก
๒๕ ขอ ให้กลองประตู่ท่านทำด้วยเหล็กและ
ทองสัมฤทธิ์
และขอให้ท่านแข็งแรงตรงรบเท่าที่มีชีวิตอยู่”

โมเสสชื่นชมพระเจ้า

๒๖ “เยชูรูนเอ๋ย ไม่มีใครเหมือนพระเจ้า
ผู้ที่ลอบผ่านฟ้ามาช่วยท่าน
และลอบผ่านเมฆมาด้วยความสง่า งามของ
พระองค์
๒๗ พระเจ้าผู้อยู่ชั่วนิรันดร์
เป็นที่ที่ปลอดภัย
แขนทั้งสองข้างของพระองค์ ผู้ ที่อยู่ตลอด
กาล
จะคุ้มท่านไว้
พระองค์ขับไล่ศัตรูที่อยู่ต่อหน้าท่าน
และพูดว่า ‘ทำลายมัน’
๒๘ ดังนั้น อิสราเอลจะอยู่อย่างปลอดภัย
ยาโคบจะมีชีวิตอย่างสงบ
ในดินแดนแห่งข้าวและเหล้าองุ่น
เป็นดินแดนที่มีฝนโปรยปรายจากท้องฟ้า
๒๙ อิสราเอล ท่านจะได้รับการอวยพร
ใครจะเป็นเหมือนท่าน
ประชาชนผู้ได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้า
พระยาร์เวห์คือโล่ที่ปกป้องท่าน
และดาบที่จะให้ชัยชนะแก่ท่าน
ศัตรูของท่านจะหมอบต่อหน้าท่านด้วยความ
กลัว
และท่านจะเหยียบบนหลังพวกเขา”

* ๓๓:๒๒ *บาซัน* หรือ “งู”

โมเสสตาย

๓๔ ๑ โมเสสเป็นขึ้นไปบนเขาเนโบ จากที่ราบโม อับไปถึงยอดเขาปี สกา ที่ซึ่งอยู่ตรงข้ามเยรีโค พระยาห์เวห์แสดงแผ่น ดินทั้งหมดให้โมเสสเห็น ดังแต่ก็เลอ าดูไปจนถึงดาน ๒ พระองค์แสดงให้เขาเห็นทั้งหมดของนัฟทาลีและแผ่นดินของเอฟราอิม มนัสเสห์และทั้งหมดของยูดาที่ไปจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ๓ พระองค์ยังแสดงให้เขาเห็นเน เกบและที่ราบที่อยู่ในหุบเขาของเยรีโค เมืองของตันปาล์มไปถึงโคอาร์ ๔ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับโมเสสว่า “นี่คือแผ่นดินที่เราสัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เราบอกว่า ‘เราจะให้แผ่นดินนี้กับลูกหลานของเจ้า’ เราได้ให้เจ้าเห็นมันกับตาตัวเองแล้ว แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปที่นั่น”

๕ แล้วโมเสส ผู้รับ ใช้พระ ยาห์เวห์ก็ตายอยู่ที่ นั้นในแผ่นดิน ของโม อับตามที่พระ ยาห์เวห์ได้พูดไว้ ๖ พระยาห์เวห์ฝังโมเสสไว้ในหุบเขาในแผ่นดินของโมอับใกล้เบธเปโอร์ แต่จน กระทั่งทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการรู้เลยว่า หลุมฝังศพของโมเสสอยู่ที่ไหนกันแน่ ๗ ตอน

ที่โมเสสตาย เขามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี ตาของเขายังไม่อ่อนล้าและตัวเขาก็ยังไม่เหี่ยว ย่น ๘ ชาวอิสราเอลร้องไห้ให้โมเสสเป็นเวลา สามสิบวันในที่ราบโม อับ จน กระทั่งเวลาแห่งการไว้ทุกข์สิ้นสุดลง

โยชูวาเป็นผู้นำคนใหม่

๙ แล้วโย ชู วาลูกชายของนูนก็เต็มไปด้วยวิญญานของความเฉลียวฉลาด เพราะโมเสส ได้วางมือลงบนโย ชู วาและแต่งตั้งเขาเป็นผู้นำคนใหม่แล้ว ตั้ง นั้นชาวอิสราเอลจึงเชื่อ ฟังเขา และทำตามที่พระ ยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

๑๐ แต่ยังไม่เคยมีผู้ พุด แทน พระเจ้าคนไหนในอิสราเอลที่เหมือนโมเสสเลย เพราะพระยาห์เวห์รู้จักโมเสสแบบตัวต่อตัว ๑๑ ไม่มีใครเหมือนโมเสส เพราะพระ ยาห์เวห์ส่งเขาไปทำเหตุการณ์พิเศษต่างๆและสั่ง มห้ศจรรยต่อฟาโรห์ในแผ่นดิน อียิปต์ และต่อคนของฟาโรห์และประเทศนั้นทั้งประเทศ ๑๒ และไม่มีใครเคยมีฤทธิ์อำนาจที่จะทำสิ่งที่ยิ่ง ใหญ่ น่าเกรง ขามพวก นี้ เหมือนกับที่โมเสสได้ทำให้กับทุกคนเห็น

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

โยชูวา คำนำ

หนังสือโยชูวา หนังสือผู้วินิจฉัย หนังสือ ๑ และ ๒ ซามูเอล และหนังสือ ๑ และ ๒ พงศ์ กษัตริย์ หนังสือทั้งหก เล่มนี้เป็นหนังสือประวัติชนชาติอิสราเอลที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกันมา ทั้งหกเล่มนี้ได้ รับการรวบรวมปรับปรุงแก้ไขในช่วงสุดท้ายของพวกกษัตริย์ยูดาห์ และในช่วงที่พวกชาวยูดาห์เป็นเชลยอยู่ที่บาบิโลน

หนังสือโยชูวา เป็นเรื่องที่พระเจ้าใช้โยชูวานำชาวอิสราเอลบุก ยึดและแบ่งแยกแผ่นดินคานาอัน

บทที่ ๑-๑๒ การบุกแผ่นดินคานาอัน

บทที่ ๑๓-๒๒ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการแบ่งที่ดินให้แก่แต่ละเผ่า

ส่วนบทที่ ๒๓-๒๔ คำกำชับครั้งสุดท้ายในชีวิตของโยชูวา เพื่อให้ชาวอิสราเอลจงรักภักดีต่อพระเจ้า

โยชูวาได้แบ่งที่ดินในแผ่นดินคานาอันทั้งหมดให้กับเผ่าต่างๆของชนชาติอิสราเอล แต่ในช่วงชีวิตของโยชูวา พวกเขาไม่ได้เข้าไปยึดที่ดินเหล่านั้นไว้ทั้งหมด หลายปีต่อมาในสมัยของกษัตริย์ดาวิด พวกเขาถึงได้ยึดครองแผ่นดินทั้งหมด สาเหตุที่พวกเขาไม่ได้ครอบครองแผ่นดินทั้งหมดตามที่พระเจ้าเคยสัญญาว่าจะยกให้นั้น ไม่ใช่เพราะพระเจ้าผิดสัญญา แต่เป็นเพราะบางเผ่าไม่ ยอมเชื่อ ฟังที่พระองค์สั่งให้พวกเขาไปสู้รบกับศัตรู ศัตรูเหล่านั้นก็เลยยังอยู่ท่ามกลางพวกเขา และได้กลายเป็นกับดักที่ชักชวนให้ชาวอิสราเอลไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์เลือกโยชูวา

๑ หลังจากที่ไม่เสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า

๑ ตายไป พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวา ผู้เป็นลูกชายของนูน และเป็นผู้ช่วยของไม่เสสว่า ๒ “ไม่เสสผู้รับใช้ของเราได้ตายไป

แล้ว ตอนนี้ ให้เจ้าและคนพวกนี้ทั้งหมดลุกขึ้น และข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยังแผ่นดินที่เรากำลังยกให้กับพวกเขา คือชาวอิสราเอล ๓ ทุกๆที่ที่พวกเจ้าย่างก้าวเข้าไป เราได้ยกให้กับพวกเจ้าแล้ว ตามที่เราได้สัญญาไว้กับไม่เสส ๔ ดินแดนทั้งหมดนี้จะ เป็นของพวกเจ้า คือตั้งแต่ที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งและเลบานอนนี้ ไกลไปจนถึงแม่น้ำสายใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส รวมถึงดินแดนทั้งหมดของชาวฮิตไทต์ และต่อไปจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศตะวันตก ๕ ตลอดชีวิตของเจ้าจะไม่มีใครสามารถขัดขวางเจ้าได้ เราจะอยู่กับเจ้าเหมือนกับที่เราอยู่กับไม่เสส เราจะไม่ละทิ้งเจ้าหรือจากเจ้าไป

๖ โยชูวาให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ เพราะเจ้าจะเป็นผู้นำคนพวกนี้ให้เข้าไปครอบครองแผ่นดินนั้น ที่เราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเจ้าว่าจะยกให้กับพวกเขา ๗ ขอเพียงแต่ให้เจ้าเข้มแข็งและกล้าหาญไว้ และให้ทำตามคำสั่ง สอนทั้งหมดอย่างเคร่งครัด คือคำสั่งที่ไม่เสสผู้รับใช้ของเราได้สั่งเจ้าไว้ เจ้าต้องไม่หันซ้ายหันขวาไปจากคำสั่งสอนนั้น เพื่อเจ้าจะได้ประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เจ้าทำ ๘ เจ้าต้องไม่หยุดพูดถึงกฎในหนังสือเล่มนี้ และเจ้าต้องไตร่ตรองมันทงวันทงคืน เพื่อเจ้าจะได้ทำตามสิ่งที่ได้เขียนไว้ในกฎนั้นอย่างเคร่งครัด แล้วเจ้าจะได้เจริญรุ่งเรือง และประสบความสำเร็จ ๙ อย่าลืมนะ เราได้สั่งเจ้าให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ อย่าได้หวาดกลัวหรือท้อถอย เพราะเรา ยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า จะอยู่กับเจ้าในทุกที่ที่เจ้าไป”

โยชูวาสั่งการ

๑๐ แล้วโยชูวาได้สั่งพวกผู้นำของประชาชนว่า ๑๑ “ให้เข้าไปในค่ายและสั่งกับประชาชนว่า ‘เตรียมเสบียงอาหารสำหรับตัวเอง เพราะในอีกสามวัน พวกเราจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรากำลังยกให้กับเรา”

๑๒ แล้วโยชูวาพูดกับคนเผ่ารูเบน คนเผ่ากาดี และคนเผ่ามันสเสห์ครึ่งหนึ่งว่า ๑๓ “อย่าลืมนะสิ่งที่ไม่เสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์

* ๑:๑ โยชูวา แปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยให้รอด”

ได้พูดไว้กับพวก ท่าน ที่ว่า ‘พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก ท่าน จะยกแผ่นดินนี้ให้เป็นที่ อยู่อันสงบปลอดภัยสำหรับพวก ท่าน’^{๑๔} พวกเมียงๆและลูกๆของ ท่านรวม ทั้งสัตว์เลี้ยงต่างๆจะอยู่ในดิน แดนฝั่ง นี้ของแม่น้ำจอร์แดนที่โมเสสได้ยกให้กับท่าน แต่พวกนักรบทั้งหมดของ ท่านจะถืออาวุธพร้อม มือเป็นทัพ หน้า น้ำพิ้ง นื่องข้ามไปฝั่ง โน้น พวกท่านต้องช่วยพิ้ง นื่องของ ท่าน^{๑๕} จนกว่าพระ ยาร์เวห์จะให้ที่ อยู่อันสงบปลอดภัยกับพวก เขา เหมือนกับที่พระองค์ให้กับท่าน และจนกว่าพวก เขาจะได้ครอบครองดิน แดนที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังยกให้กับพวกเขา เมื่อนั้นท่านถึงจะกลับไปยังดินแดนที่ท่านได้ครอบครองไว้แล้ว คือดิน แดนที่โมเสสผู้รับ ใช้นของพระ ยาร์เวห์ได้ยกให้กับท่าน เป็นดิน แดนที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออก”

^{๑๖} พวกเขาตอบโยชวาว่า “พวกเราจะทำตามคำสั่งของท่านทุกอย่าง และไม่ ว่าท่านจะให้เราไปที่ไหน เราก็คงไปที่นั่น”^{๑๗} พวกเราเคยเชื่อ ฟังโมเสสยัง ไง ก็เชื่อ ฟังท่านอย่าง นั้นด้วย ขอเพียงแต่ให้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับ ท่านเหมือนกับที่พระองค์อยู่กับโมเสส^{๑๘} ใครก็ตามที่ขัดขืน คำสั่งท่าน และไม่ ยอมเชื่อ ฟังทุก สิ่งที่ท่านสั่ง คนๆนั้นจะต้องถูกฆ่าตาย ขอเพียงแต่ให้ท่านเข้มแข็งและกล้าหาญไว้”

การสอดแนมเมืองเยรีโค

๒ ^๑ ต่อมาโยชวาลูกชายของนูน จึงแอบส่งชายสองคน ที่เป็นชาวเมืองชิทิม เข้าไปสอดแนม พร้อมกับข้าบว่า “เข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้นให้ทั่ว โดยเฉพาะเมืองเยรีโค” แล้วสองคน นั้นก็ไป และได้เข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณีชื่อราห์บ และค้างคืนที่นั่น^๒ มีคนไปแจ้งกับกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า “มีชายอิสราเอลบาง คนได้เข้า มาในเมืองคืน นี้เพื่อสอดแนมแผ่นดินนี้”

^๓ กษัตริย์เมืองเยรีโคได้ส่งข้อความนี้ไปถึงราห์บว่า “ให้ส่งชายพวก นั้นที่มาหาเจ้าที่อยู่บ้านเจ้าออกมา เพราะพวก มันมาสอดแนมแผ่นดินนี้”

^๔ แต่ราห์บได้พาชายสองคน นั้นเข้าไปข้างใน และซ่อนพวก เขาไว้ นางพูดว่า “ใช่แล้วค่ะ ชายพวก นั้นได้มาหาฉันจริง แต่ฉันไม่รู้ว่าพวก เขามาจากไหน”^๕ และในตอนกลางคืนเมื่อถึงเวลาปิดประตูเมือง พวกเขาก็ออกไป ฉันไม่รู้ว่าจะชายพวก นั้นไปไหนกัน รีบๆตามพวก เขาไป เกะอะ อาจจะไปทันจับพวก เขาก็ได้”^๖ (นางได้พาชายทั้ง สองขึ้น ไปบนดาดฟ้า และให้ซ่อนอยู่ใต้ต้นป่าน^๗ ที่นางได้ตัดเอามาจากเรียงกันไว้บนดาดฟ้านั้น)

^๘ ดังนั้น พวกคนของกษัตริย์แห่งเยรีโคก็ได้ไปไล่ ตามคนสอดแนมชาวอิสราเอลสองคน นั้นตามถนน จนไปถึงบริเวณที่ตีน เขินของแม่น้ำจอร์แดนที่สามารถลุยข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งได้ เมื่อพวกคนไล่ล่าออกไป ประตูเมืองก็ปิดลงทันที

^๙ ก่อนที่ชายชาวอิสราเอลสองคน นั้นจะนอน นางราห์บได้ขึ้นไปหาพวก เขาที่บนดาดฟ้า^{๑๐} นางพูดกับพวก เขาว่า “ฉันรู้ว่าพระ ยาร์เวห์ได้ยกแผ่นดินนี้ให้กับพวก ท่าน พวกเราต่างก็พากันหวาดกลัวท่าน และทุกคนที่อยู่ในแผ่นดิน ต่างก็อ่อนปวกเปียกไปเพราะพวก ท่าน”^{๑๑} เพราะพวกเราเคยได้ยินมาว่า ตอนที่พวก ท่านออกมาจากประเทศอียิปต์นั้น พระ ยาร์เวห์ได้ทำให้น้ำในทะเลแดงเหือดแห้งไปต่อ หน้าพวก ท่าน^{๑๒} และได้ยินเรื่องที่พวก ท่านได้ทำต่อกษัตริย์สององค์ของชาวอา โมไรต์คือ กษัตริย์สิ โหน และกษัตริย์อ็อก^{๑๓} ที่พวก ท่านได้ทำลายจนราบคาบ ที่ปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน โหน^{๑๔} เมื่อพวกเราได้ยินข่าวพวก นี้ พวกเราต่างก็ขวัญ หนีตีฝ่อ ไม่มีความ กล้าหลงเหลืออยู่ในพวก เราเลยสัก คน เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านองค์นี้แหละที่เป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้อง บนและบนแผ่นดิน

^๑๒:๑ *ชิทิม* หรือ “อาคาเซีย” เป็นเมืองทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

^๒๒:๖ *ป่าน* พืชชนิดหนึ่ง ใช้ทำเป็นเส้นใยลินินเพื่อผลิตเป็นเสื้อผ้า หรือเชือก

^๓๒:๑๐ *ตอนที่พวกท่าน ... ต่อหน้าพวกท่าน* เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสืออพยพ บทที่ ๑๔

^๔๒:๑๐ เรื่องของกษัตริย์สององค์นี้อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือกันดารวิถี ๒๑:๒๑-๓๕

ดินโลกเบื้องล่าง”^{๑๒} ดังนั้นตอนนี้ให้สาบานกับฉันต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า พวกท่านจะมีน้ำใจต่อครอบครัวของ ฉันอย่างที่มีน้ำใจต่อพวกท่าน ขอให้ปฏิญาณกับฉันว่า^{๑๓} พวกท่านจะไว้ชีวิต พ่อแม่ พี่น้องทั้งหลายของฉันทันที ทุก คนที่เป็นของพวก เขา และช่วยพวกเราให้รอดพ้นจากความตายด้วย”

^{๑๔}ชายทั้งสองนั้นได้ตอบนางว่า “ขอให้พระเจ้าฆ่าพวกเรา ถ้ามีคนหนึ่งในพวกท่านเป็นอะไรไป ถ้าท่านไม่บอกเรื่อง นี้ให้ใครรู้ เราจะเมตตาและซื่อสัตย์กับท่านตอนที่พระเจ้ามอบแผ่นดินนี้ให้กับพวกเรา”

^{๑๕}ดังนั้น นางจึงหย่อนทั้ง สองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของ นางชิดกับกำแพงเมืองและตัวนางก็อาศัยอยู่ที่ตรงกำแพงเมืองนั้น ^{๑๖}นางได้บอกกับพวก เขาว่า “ไปหลบอยู่ที่แถบเนินเขา ก่อน เพื่อคนที่กษัตริย์ส่งมาค้นหาพวกท่านจะได้หาไม่เจอ ให้ซ่อนอยู่ที่นั่นสามวัน จนกว่าพวกที่ไล่ล่ากลับเข้ามาในเมือง หลังจาก นั้น พวก ท่านถึงค่อยเดินทางต่อ”

^{๑๗}ชายทั้งสองนั้นได้พูดกับนางว่า “เราจะจะไม่รับ ผิด ชอบต่อคำสาบานที่ท่านให้เราทำ นี้ หากท่านไม่ทำตามนี้ คือ ^{๑๘}เมื่อพวกเรายกเข้า มาในเมือง ให้ท่านเอาเชือกแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างที่ท่านหย่อนเราลงมา และให้ท่านรวบรวม พ่อแม่ พี่น้อง และครอบครัวทั้งหมดของ ท่านมาไว้ในบ้านท่าน ^{๑๙}คนที่ออกจากประตูบ้านท่านไปอยู่ตามท้องถนน เขาต้องรับ ผิด ชอบต่อการ ตายของเขาเอง พวก เราจะไม่มีควม ผิดด้วย แต่ถ้าใครถูกทำร้ายในบ้านหลังนี้ พวก เราจะเป็นผู้รับ ผิด ชอบต่อความ ตายของคนๆ นั้นเอง ^{๒๐}แต่ถ้าท่านไปบอกเรื่องของเราให้คนอื่นรู้ เราก็ไม่ต้องรับ ผิด ชอบต่อคำสาบานที่ท่านให้เราทำนี้”

^{๒๑}นางราหับพูดตอบว่า “ตกลงตามที่ท่านพูด” แล้วนางก็ส่งพวก เขาจากไป และเอาเชือกแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง

^{๒๒}ส่วนชายทั้งสองนั้น เมื่อออกจากบ้านของนางราหับแล้ว ก็ตรงไปยังแถบเนินเขา พวก เขาได้หลบ ซ่อนอยู่ที่ นั้นสามวัน ขณะที่พวกไล่ล่าของกษัตริย์ค้นหาพวก เขาตามถนนหนทาง แต่ก็ไม่มี พบ จนต้องกลับเข้า

เมืองไป ^{๒๓}ชายสอง คนนั้นจึงกลับลงมาจากเนิน เขา และข้ามแม่น้ำจอร์แดนกลับไปหาโยชู วาลูกชายของนูน และได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวก เขาให้โย ชู วาฟัง ^{๒๔}พวก เขาได้พูดกับโยชูวาว่า “พระยาห์เวห์ได้ยกแผ่นดิน ทั้งหมดนั้นให้กับพวก เรา แน่ ยิ่งกว่านั้นผู้คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้นล้วนหวาดกลัวพวกเราเป็นอย่างมาก”

สิ่งมหัศจรรย์ที่แม่น้ำจอร์แดน

^๑เช้า ตูรูวันต่อ มา โยชู วา กับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ลุก ขึ้น และเคลื่อนย้ายออกจากเมืองซี ทูมิ ม มาที่แม่น้ำจอร์แดน พวก เขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่ นั้นก่อนที่จะข้ามไปอีกฝั่งของแม่น้ำ ^๒หลังจากผ่านไปสามวัน พวกผู้นำก็ไปทั่วค่าย ^๓และสั่งประชาชนทั้งหมดว่า “เมื่อพวกท่านเห็นพวกนักบวชชาวเลวี แบกหีบที่เก็บข้อ ตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ก็ให้พวกท่านเคลื่อนย้ายออกจากที่ นี้และติดตามไป ^๔โดยให้ทิ้งระยะห่างของท่านกับหีบประมาณสอง พันศอก อย่าเข้าใกล้หีบของพระเจ้ามากเกินไป นี้ แต่ให้คอยติดตามไป เพื่อจะได้รู้ว่าจะไปทางไหน เพราะพวกท่านไม่เคยใช้เส้นทางนี้มาก่อน”

^๕โย ชู วาพูดกับประชาชนทั้ง หลายว่า “ขาระติวของพวก ท่านให้บริสุทธิ์ เพราะพรุ่ง นี้พระ ยาห์เวห์จะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ท่ามกลางพวกท่าน”

^๖โย ชู วาสั่งพวกนักบวชว่า “ให้ยกหีบที่เก็บข้อ ตกลง และเดินนำประชาชนข้ามแม่น้ำไป” พวกนักบวชจึงได้ยกหีบที่เก็บข้อตกลงนั้น และเดินนำหน้าประชาชนไป

^๗พระยาห์เวห์พูดกับโยชูวาว่า “วันนี้ เราจะเริ่มยกย่องเจ้าต่อ หน้าสายตาของชาวอิสราเอล เพื่อพวก เขาจะได้รู้ว่า เราอยู่กับเจ้าเหมือนกับที่เราอยู่กับโมเสส ^๘ให้เจ้าสั่งพวกนักบวชที่แบกหีบที่เก็บข้อ ตกลงนั้นว่า ‘เมื่อพวก ท่านมาถึงริม ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ให้หยุดยืนอยู่ในน้ำที่ริมฝั่งนั้น’”

^๙โยชูวาพูดกับพวกชาวอิสราเอลว่า “ท่านทั้งหลาย เข้า มาฟังคำ พูดของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน” ^{๑๐}แล้วโยชูวาพูดต่อไปอีกว่า “เรื่อง นี้จะทำให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า

* ๓:๑ *ซิทธิม* หรือ “อาคาเซีย” เป็นเมืองทางตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดน

พระเจ้าที่มีชีวิตได้อยู่ท่ามกลางพวก ท่าน และพระองค์จะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวฮีไวต์ ชาวเปริสซี ชาวเกอร์กาซี ชาวอาโมไรต์ และชาวเยบุส ออกไปอย่างแน่นอน ^{๑๑}บัดนี้ หีบที่เก็บข้อตกลงขององค์เจ้าชีวิตแห่งสากลโลก จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปข้างหน้าพวกท่าน ^{๑๒}ตอนนี้ ให้คัดเลือกชาวอิสราเอลมาสิบ สองคนจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เผ่าละหนึ่งคน ^{๑๓}เมื่อพวกนักบวชผู้ทำ หน้าไม้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้าของโลกทั้งหมด ก้าวเท้าลงไปใต้มแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำที่กำลังไหลลงมานั้นจะถูกตัดขาดเหมือนกับมีเขื่อนกั้นน้ำไว้”

^{๑๔}เมื่อประชาชนเคลื่อนย้ายออกจากค่าย เพื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดน พวกนักบวชที่เป็นผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงก็เดินนำ หน้าพวกเขาไป ^{๑๕}(น้ำในแม่น้ำจอร์แดนล้นตลิ่งเสมอในฤดูเก็บเกี่ยว) แต่ทันทีที่พวกนักบวชผู้ทำหน้าไม้แบกหีบนั้นมาถึงแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาได้ก้าวลงไปในน้ำ ^{๑๖}น้ำที่ไหลลงมาจากข้าง บนก็หยุดไหลและกองสูงขึ้นราวกับน้ำที่อยู่หลังเขื่อนตรงเมืองอาดัม ที่ตั้งอยู่ข้างๆ เมืองศาราธาน ส่วนผู้นำที่ไหลลงสู่ทะเลอูราบาร์ (ทะเลตาย) นั้นก็ถูกตัดขาดจนเกลี้ยงแล้วประชาชนก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ตรงข้ามกับเมืองเยรีโคไป ^{๑๗}พวกนักบวชที่ถือหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ ต่างก็ยืนอยู่บนพื้น แห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน จนชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปจนหมดสิ้น

หินที่ระลึกจากแม่น้ำจอร์แดน

^๑เมื่อประชาชนทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนเรียบร้อยแล้ว พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า ^๒“ให้เลือกผู้ชายมาสิบสองคน เผ่าละคน ^๓สั่งพวกเขาว่า “ให้พวกเขาไปแบกก้อน หินมาคนละก้อนจากกลางแม่น้ำจอร์แดน ที่พวกนักบวชยืนอยู่นั้น ให้เอาหินมาวางไว้ในที่ที่พวกเขาจะตั้งค่ายพักคืนนี้” ^๔โยชูวาจึงเรียกชายสิบสองคน ที่เขาได้เลือกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย เผ่าละคน ^๕โยชูวาสั่งพวกเขาว่า “ให้พวกท่านไปที่ด้าน หน้าของหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน ที่อยู่กลางแม่น้ำจอร์แดนนั้น และให้แต่ละ คนแบกหินมาคนละก้อน ตามจำนวนเผ่าของอิสราเอล ^๖เพื่อสิ่งนี้จะได้เป็น

เครื่องเตือนใจในหมู่พวก ท่าน ในอนาคต เมื่อลูกๆของพวก ท่านถามว่า ‘ก่อนหินเหล่านี้ มีความหมายว่าอะไร’” พวกเขาท่านจะได้ตอบว่า “น้ำในแม่น้ำจอร์แดนถูกตัดขาดไปต่อ หน้าหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์เมื่อหีบไปนี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็หยุดไหล ดังนั้นก้อนหินเหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนถึงเหตุการณ์นี้สำหรับชาวอิสราเอลตลอดไป”

^๗คนเหล่านั้นก็ทำตามที่โยชูวาสั่ง พวกเขาได้ไปแบกก้อน หินจากกลางแม่น้ำจอร์แดนมาจำนวนสิบ สองก้อน เท่ากับจำนวนเผ่าของอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชูวา พวกเขาแบกหินเหล่านั้นข้ามแม่น้ำมากับพวกเขาไปถึงที่ตั้งค่ายและได้วางพวก มันไว้ที่นั่น ^๘(โยชูวยังได้ตั้งก้อนหินสิบสองก้อนไว้ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่พวกนักบวชผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงยืนอยู่อีก ด้วย ก้อนหินทั้งหมดนั้นยังอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้)

^๙พวกนักบวชผู้แบกหีบนั้นยังคงยืนอยู่ที่ยกกลางแม่น้ำจอร์แดน จนกระทั่งทุก สิ่งทุกอย่างเสร็จสิ้นลงตามคำ สั่งที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชูวาให้บอกกับประชาชน เหมือนกับที่โมเสสเคยสั่งโยชูวาไว้ ประชาชนข้ามแม่น้ำกันอย่างเร่งรีบ ^{๑๐}เมื่อประชาชนข้ามแม่น้ำกันหมดแล้ว หีบของพระยาห์เวห์และพวกนักบวชก็ข้ามมา และมานำอยู่ด้าน หน้าของประชาชน

^{๑๑}ชนเผ่ารูเบน ชนเผ่ากาต และชนเผ่ามันัส เสห์ครึ่งหนึ่งถืออาวุธพร้อม มือ นำหน้าชาวอิสราเอลคนอื่นๆข้ามไปตามที่โมเสสได้สั่งไว้ ^{๑๒}มีประมาณสี่หมื่นคนที่มีอาวุธพร้อมมือได้ข้ามไปต่อหน้าพระยาห์เวห์ ไปสู่ที่ราบทั้งหลายของเมืองเยรีโค

^{๑๓}ในวัน นั้นพระยาห์เวห์ได้ยกย่องโยชูวาต่อ หน้าชาวอิสราเอลทั้งหลาย พวกเขาอย่าเกรงโยชูวาไปจนชั่วชีวิตของท่าน เหมือนกับที่พวกเขาเคยยำเกรงโมเสส

^{๑๔}พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า ^{๑๕}“ให้สั่งพวกนักบวชผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงนั้นขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดนได้แล้ว”

^{๑๖}โยชูวาจึงสั่งพวกนักบวชทั้งหลายว่า “พวก ท่านทั้งหลาย ขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดนได้แล้ว”

^{๑๗}และเมื่อพวกนักบวชผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ ขึ้นมาจากกลาง

แม่น้ำจอร์แดน และก้าวขึ้น มายบนฝั่ง น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ไหลกลับมาท่วมตลิ่งเหมือนเดิม

^{๑๙}ประชาชนได้ขึ้น มาจากแม่น้ำจอร์แดน ในวันที่สิบของเดือนที่หนึ่ง และได้ตั้งค่ายอยู่ที่เมืองกิล กาลทางชายแดนด้านตะวันออกของยูเมิงเยรีโค ^{๒๐}และโยชูวาได้ตั้งก้อนหินทรงสี่เหลี่ยมสองก้อนที่พวกเขาได้นำมาจากแม่น้ำจอร์แดนไว้ที่กิล กาล ^{๒๑}โยชูวาพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “ในอนาคตเมื่อลูกหลานของพวกท่านถามพวกพ่อของพวกท่านว่า ‘หินพวกนี้หมายถึงอะไร’ ^{๒๒}ให้ท่านตอบกับลูกหลานของท่านว่า ‘ชาวอิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนบนพื้นแห้ง’ ^{๒๓}เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งลงต่อหน้าพวกท่าน จนพวกท่านข้ามไปได้เหมือนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเคยทำกับทะเลแดง พระองค์ทำให้ทะเลแดงนั้นแห้งลงต่อหน้าพวกท่าน เราข้ามไปได้ ^{๒๔}เพื่อประชาชนทั้งหมดบนแผ่นดินนี้จะได้ว่ามีมือของพระยาห์เวห์นั้นทรงพลัง และเพื่อพวกท่านจะได้ยกเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตลอดไป”

๕ เมื่อพวกกษัตริย์แห่งอาโมไรต์ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ทั้งหลายของชาวคานาอันที่อยู่แถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ได้ยินว่าพระยาห์เวห์ได้ทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งลงต่อหน้าประชาชนชาวอิสราเอล จนพวกเขาได้ข้ามฟากไปจนหมด เพราะอิสราเอลนี้ทำให้ใจของกษัตริย์เหล่านั้นผ่อไปและหมดกำลังใจ

ชาวอิสราเอลทำพิธีชลีบ

^๒เวลานั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “ให้เอาหินเหล็กไฟมาทำพวกมีดและทำพิธีชลีบให้กับชาวอิสราเอลอีกเป็นครั้งที่สอง *”

^๓ดังนั้นโยชูวาจึงทำมีดขึ้นหลายเล่มจากหินเหล็กไฟ และทำพิธีชลیبให้ชาวอิสราเอลที่กิเบธอะฮาราโลท t

^๔เหตุผลที่โยชูวาได้ทำพิธีชลیبให้กับพวกเขา เป็นเพราะพวกผู้ชายทั้งหมดในหมู่ประชาชนที่ออกมาจากประเทศอียิปต์ คือทุกคนที่เป็นทหารได้นั้น ได้ตายไปหมดแล้วในช่วงที่พวกเขาเดินทางอยู่ในทะเลทราย หลังจากที่อยู่ออกมาจากประเทศอียิปต์ ^๕ถึงแม้ว่าผู้ชายทั้งหมดที่อยู่ออกมาจากประเทศอียิปต์ได้ทำพิธีชลیبกันหมดแล้ว แต่คนที่เกิดในทะเลทรายในระหว่างการเดินทาง หลังจากที่อยู่ออกมาจากอียิปต์แล้วนั้น ยังไม่ได้ทำพิธีชลیبกันเลย ^๖ชาวอิสราเอลได้เดินทางไปในทะเลทรายเป็นเวลาสี่สิบปี จนชนชาติทั้งหมด คือพวกทหารที่ได้ออกมาจากอียิปต์เสียชีวิตกันไปหมด เพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์ พระองค์ได้สาบานกับพวกเขาว่า พระองค์จะไม่ยอมให้พวกเขาได้เห็นแผ่นดินที่พระองค์เคยสาบานกับบรรพบุรุษ ^๗ของพวกเขาว่าจะยกให้กับพวกเขา ซึ่งเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์มาก ^๘ดังนั้น พระองค์จึงได้ยกพวกลูกชายของพวกเขาขึ้นมาแทนที่ และคนพวกนี้แหละที่โยชูวาทำพิธีชลیبให้ เพราะพวกเขายังไม่เคยเข้าพิธีชลیبมาก่อนในระหว่างการเดินทาง ^๙เมื่อพวกเขาทั้งหมดได้รับการชลีบเรียบร้อยแล้ว ก็กลับไปที่พักของตนในค่ายจนกว่าจะหายดี

เทศกาลปลดปล่อยครั้งแรก

^๑พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “วันนี้เราได้ก่อกองความอดสูที่เกิดขึ้นในอียิปต์พ้นไปจากพวกเจ้าแล้ว” ดังนั้น สถานที่นั้นจึงมีชื่อว่ากิลกาล ^๒มาจนถึงทุกวันนี้

^๓ขณะที่ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล พวกเขาได้ฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย ในเย็นวันที่สิบสี่ของเดือน ตรงที่ราบของเมือง

*๕:๒ *ครั้งที่สอง* สำหรับคนๆเดียวกันไม่จำเป็นต้องถูกชลیبอีกครั้ง แต่นี่จะเป็นอีกครั้งหนึ่งที่บรรดาผู้ชายชาวอิสราเอลจะถูกชลیبเหมือนกับที่คนรุ่นก่อนของพวกเขาเคยถูกชลیبมา

†๕:๓ *กิเบธอะฮาราโลท* ชื่อนี้แปลว่า “เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายอวัยวะเพศชาย”

‡๕:๖ *บรรพบุรุษ* ตามตัวอักษรแล้วคือ “พ่อ”

§๕:๖ *แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์มาก* แปลตรงๆได้ว่า “แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่”

§๕:๙ *กิลกาล* เป็นภาษาฮีบรู แปลว่า “ก่อกอง”

เยรีโค ๑๑ วันรุ่งขึ้นหลังจากเทศกาลวันปลดปล่อย พวกเขาได้กินผลผลิตที่เกิดจากแผ่นดิน คือ ขนมปังไร้ เชื้อและข้าว คั่ว ๑๒ ใน วัน นั้นที่พวกเขาได้กินผลผลิตจากแผ่นดินมานานก็หยุดตก ต่อจากนั้นชาวอิสราเอลก็ไม่ได้กินมานานอีกเลย ในปีนั้นพวกเขาได้กินพืชผลที่เก็บเกี่ยวจากแผ่นดินคานาอัน

บุรุษผู้ติดตามในนิมิตของโยชวา

๑๓ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อโยชวาอยู่แถวขานเมืองเยรีโค เขาได้เฝ้าเห็นชายคนหนึ่งที่มีดาบที่ซีกออกมาแล้วอยู่ในมือ ยืนอยู่ต่อหน้าท่าน โยชวาเข้าไปหาชายคนนั้นและถามว่า “ท่านอยู่ฝ่ายเราหรือฝ่ายศัตรู?”

๑๔ ชายคนนั้นตอบว่า “ไม่ใช่ทั้งนั้น แต่เรามาที่นี่ในฐานะแม่ทัพของกองทัพแห่งพระยาห์เวห์” ดังนั้น โยชวาจึงก้มหน้ากับพื้นกราบไหว้ชายคนนั้น และพูดว่า “เจ้านาย* ของข้าพเจ้า ท่านจะสั่งให้ผู้รับใช้ของท่านทำอะไรครับ?”

๑๕ แม่ทัพของกองทัพแห่งพระยาห์เวห์พูดกับโยชวาว่า “ถอดรองเท้าของเจ้าออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์” โยชวาก็ทำตามนั้น

การยึดเมืองเยรีโค

๖ ๑ เป็นเพราะชาวอิสราเอล ประตุมืองเยรีโคจึงถูกปิดลงและมีการป้องกันอย่างแน่นหนา ไม่มีใครเข้าหรือออกจากเมืองเลย

๒ พระยาห์เวห์พูดกับโยชวาว่า “ดูเถิด เราได้ยกเมืองเยรีโคให้กับเจ้าแล้ว ทั้งกษัตริย์และเหล่าทหารกล้าของ มันด้วย ๓ พวกเจ้าคือกองทัพทั้งหมดต้องเดินขบวนไปรอบๆเมืองหนึ่งรอบ เจ้าต้องทำอย่างนี้ทุกวัน ๔ ให้นักบวชเจ็ดคนถือแตรเขาแแกะคนละอัน เดินนำหน้าหีบศักดิ์สิทธิ์ ในวันที่เจ็ดให้พวกเจ้าเดินรอบเมืองเจ็ดรอบ และให้พวกนักบวชเป่าแตรเขาแแกะไปด้วย ๕ เมื่อเขาเป่าแตรเสียงยาว เมื่อพวกเจ้าฟังหลายได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งหมดให้ร้องเสียงดัง และกำแพงก็จะพังราบลงมา แล้วทุกคนก็จะบุกเข้าไปตรงหน้า”

๖ โยชวา ลูกชายของนูนจึงได้เรียกพวกนักบวชมาสั่งว่า “ให้ยกหีบที่เก็บข้อตกลง

ขึ้น และให้นักบวชเจ็ดคนถือแตรเขาแแกะคนละอัน นำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ไป”

๗ โยชวาได้สั่งกับประชาชนว่า “ให้เคลื่อนขบวนไปข้างหน้าและเดินแถวไปรอบๆเมืองให้ทหารที่ถือดาบเดินนำหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์”

๘ ทุกอย่างเป็นไปตามที่โยชวาได้สั่งกับประชาชนคือ นักบวชเจ็ดคนที่ถือแตรเขาแแกะคนละอัน เดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ และเป่าแตรไป และหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ก็ได้เคลื่อนตามพวกเขาไป ๙ พวกทหารเดินนำหน้าพวกนักบวชที่กำลังเป่าแตรอยู่ และมีกองระวังหลังเดินรั้งท้ายหีบนั้น และเขาแแกะก็เป่าต่อไปเรื่อยๆ

๑๐ โยชวาได้สั่งประชาชนว่า “อย่าได้ให้ร้องหรือให้ใครได้ยินเสียงของท่าน และอย่าให้คำพูดหลุดออกมาจากปากท่าน จนกว่าจะถึงวันที่เราจะบอกให้พวกท่านให้ร้อง เมื่อนั้นพวกท่านถึงค่อยให้ร้องออกมา”

๑๑ ดังนั้น โยชวาให้นำหีบของพระยาห์เวห์ออกไปวนรอบเมืองหนึ่งรอบ แล้วพวกเขาก็กลับเข้ามาในค่าย และค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น

๑๒ โยชวาตื่นขึ้นแต่เช้า ตูร์ และพวกนักบวชก็ยกหีบของพระยาห์เวห์ขึ้นแบก

๑๓ นักบวชเจ็ดคนที่ถือแตรเขาแแกะคนละอัน เดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ไป และเป่าแตรไปเรื่อยๆมีทหารเดินอยู่ข้างหน้าพวกเขา และมีกองระวังหลังเดินรั้งท้ายอยู่หลังหีบของพระยาห์เวห์ เขาแแกะก็ถูกเป่าไปเรื่อยๆ ๑๔ ในวันที่สองนั้น พวกเขาเดินรอบเมืองหนึ่งรอบ แล้วก็กลับเข้าค่าย พวกเขาทำอย่างนี้จนครบหกวัน

๑๕ ในวันที่เจ็ด พวกเขาลุกขึ้นเมื่อท้องฟ้าเริ่มทอแสง และได้เดินขบวนไปรอบๆเมืองอย่างเคย แต่วันนี้เดินเจ็ดรอบ เฉพาะวันนี้วันเดียวพวกเขาเดินไปรอบเมืองเจ็ดรอบ

๑๖ เมื่อถึงรอบที่เจ็ด พวกนักบวชก็เป่าแตรเขาแแกะขึ้น โยชวาได้พูดกับประชาชนว่า “ให้ร้องเถิด เพราะพระยาห์เวห์ได้ยกเมืองนี้ให้กับพวกท่านแล้ว ๑๗ เมืองทั้งเมืองและทุกสิ่งทุกอย่างภายในเมืองนี้จะต้องถูกทำลายให้หมดสิ้นเพื่อเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์ เว้นแต่โสเภณีที่ชื่อราหับและคนทั้งหมดที่อยู่กับนางในบ้านของนางเท่านั้นที่จะรอด

*๕:๑๔ เจ้านาย หรือ “องค์เจ้าชีวิต”

ชีวิต เพราะนางได้ให้ที่หลบซ่อนแก่พวกผู้
สอดแนมที่เราได้ส่งไป ^{๑๔}อย่าไปแตะต้องสิ่ง
ที่จะต้องทำลายเพื่อถวายให้กับพระ ยาร์เวห์
นั้น เพื่อท่านจะได้ไม่เกิดความโลภ แล้วเก็บ
ส่วนหนึ่งของสิ่งที่จะต้องทำลายให้หมด สิ้น
หนักกลับมา ซึ่งจะทำให้กายของชาวอิสราเอล
ต้องถูกทำลายไป และพวกท่านก็จะเริ่มต้น
เหตุของความทุกข์ยากนั้น ^{๑๕}แต่บรรดาเงิน
ทอง และสิ่งของที่ทำจากทองสัมฤทธิ์และ
เหล็ก เป็นของศักดิ์สิทธิ์ของพระยาร์เวห์ ให้
นำพวก มันไปเก็บไว้ในคลังสมบัติของพระ
ยาร์เวห์”

^{๒๐}ตั้ง นั้นประชาชนจึงโห่ร้อง และพวก
นักบวชก็ได้เป่าแตรขึ้น ทันทีที่ประชาชน
ได้ยินเสียงแตร พวก เขาก็โห่ร้องเสียงดัง
กำแพงก็พังทลายลง ทหารก็บุกตรงเข้าไป
ในเมืองและยึดเมืองไว้ได้ ^{๒๑}พวกเขาทำลาย
ทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองด้วยคมดาบ ไม่ว่าจะ
เป็นชายหรือหญิง เด็กหรือแก่ รวมทั้งวัว
แกะและลา

^{๒๒}โยชวาได้ส่งชายสองคนที่เขาเคยส่งเข้า
มาสอดแนมว่า “ให้เข้าไปในบ้านของหญิง
โสเภณีคนนั้น และนำตัวนางรวมทั้งคนอื่นๆ
ที่อยู่กับนางออกมา ดั่งที่พวกท่านได้เคย
สัญญาไว้กับนาง”

^{๒๓}ตั้ง นั้น ชายหนุ่มทั้งสองที่เคยเป็นผู้
สอดแนมจึงได้เข้าไปในบ้านของราหับ และ
ได้นำตัวราหับ พ่อแม่ พี่น้อง และทุกคน
ที่อยู่ที่นี่กับนางออกมา พวก เขาได้พา
ญาติทั้งหมดของนางไปไว้ที่นอกค่ายของ
อิสราเอล

^{๒๔}พวกเขาจึงได้จุดไฟเผาเมือง และทุกสิ่ง
ทุกอย่างในเมือง นั้น ส่วนเงิน ทอง เครื่อง
ใช้ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์และเหล็ก พวก เขา
ได้นำมาไว้ในคลังสมบัติในบ้านของพระ
ยาร์เวห์ ^{๒๕}แต่โยชวาได้ไว้ชีวิตราหับที่เป็น
โสเภณีและครอบครัวทั้งหมดของนาง รวมทั้ง
ทุกคนที่อยู่กับนาง และพวกลูกหลานของ
นาง ก็ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลมา

จนถึงทุกวันนี้ [†]เพราะนางได้ซ่อนตัวพวกคน
ส่งข่าวที่โยชวาได้ส่งเข้าไปสอดแนมในเมือง
เยรีโค

^{๒๖}แล้วโยชวาได้สาบานไว้ว่า
“ขอให้ใครก็ตามที่พยายามสร้างเมืองเยรีโค
นี้ขึ้นมาใหม่

ถูกสาปแช่งต่อหน้าพระยาร์เวห์
ถ้าเขาวางรากฐานของเมืองนี้
ก็ขอให้ลูกชายคนแรกของเขาตาย
ถ้าเขาตั้งประตูเมืองขึ้น
ก็ขอให้ลูกชายคนเล็กของเขาตาย” [‡]

^{๒๗}ตั้งนั้นพระยาร์เวห์ได้อยู่กับโยชวา และ
ชื่อเสียงของท่านก็ได้เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

บาปของอาคาน

^๑แต่ชาวอิสราเอลไม่เชื่อ ฟังคำ สั่งใน
๗ เรื่องสิ่งของที่ต้องถูกทำลาย อา คาน
ลูกชายของคา รมีที่เป็นลูกชายของศับ ดีที
เป็นลูกชายของเศราห์จากเผ่ายูด้า ได้แอบ
เอาของบาง ส่วนมาจากสิ่งต่างๆที่ต้องถูก
ทำลาย ดังนั้นความโกรธของพระยาร์เวห์ได้
พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล

^๒ฝ่ายโย ชู วาได้ส่งคนกลุ่มหนึ่งออกจาก
เมืองเยรีโคไปยังเมืองอัย [†]ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับ
เมืองเบธาเวน ทางด้านตะวันออกของเมือง
เบธเอล โย ชู วาบอกพวก เขาว่า “ขึ้นไป
สอดแนมแผ่นดินนั้นมา” ตั้งนั้นพวก เขาจึง
ขึ้นไปสอดแนมเมืองอัย

^๓แล้วพวก เขาได้กลับมารายงานโย ชู วา
ว่า “ไม่จำเป็นต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป
ต่อสู้กับเมืองอัย ให้ใช้คนแค่สอง สามพัน
คนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ อย่าให้ประชาชน
ทั้งหมดต้องเสีย แรงขึ้นไปถึงที่ นั้นเลย
เพราะเมืองอัยมีประชาชนน้อย”

^๔ประชาชนประมาณสาม พันคนจึงได้เดิน
ทางขึ้นไปตีเมืองอัย แต่พวก เขาก็ต้องถูก
ชาวเมืองอัยตีจนแตกหนีกลับมา ^๕และถูก
ฆ่าตายประมาณสามสิบหกคน และชาวเมือง
อัยยังไล่ล่าชาวอิสราเอลตั้งแต่ที่หน้าประตู

^๑๖:๒๕ พวกลูกหลานของนาง หรือแปลตรงๆได้ว่า “นาง”

[†]๖:๒๕ จนถึงทุกวันนี้ หมายถึง เวลาที่เขียนหนังสือนี้

[‡]๖:๒๖ คำสาปแช่งนี้เกิดขึ้นจริง ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศกัณฑ์ตรีย ๑๖:๓๓

^๗๖:๒ อัย ชื่อนี้มีความหมายว่า “ซากปรักหักพัง”

เมืองไปจนถึงเหมืองหิน * และฆ่าพวก เขาที่
ทางลาดแห่งนั้น

ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงกลัวจนจิตใจหลอม
ละลายไปอย่างน่า ๖ โยชูวาได้ฉีกเสื้อผ้าของ
เขาและชบ หน้าลงบนพื้น ดินต่อ หน้าหีบของ
พระ ยาร์เวห์จนถึงเวลาเย็น พร้อมกับพวก
ผู้เอาใส่ของชาวอิสราเอล พวกเขาต่างก็เอา
ฝุ่นไปรยลงบนหัวตัวเอง

๗ โยชูวาพูดว่า “ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ องค์
เจ้าชีวิต พระองค์น่าประหลาดทั้งหมดข้าม
แม่ นำจอร์แดนมาทำไม้กัน เพื่อให้ชาวอาโม
ไรต์ทำลายล้างพวกเราอย่างนั้นหรือ เสียตาย
จริงๆพวก เราน่าจะพอใจที่จะอยู่อีกฝั่งหนึ่ง
ของแม่น้ำจอร์แดนมากกว่า ๘ พระองค์
เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว ในเมื่อ
ชาวอิสราเอลได้หัน หลังหนีจากศัตรูเสีย แล้ว
๙ ชาวคานาอัน และบรรดาประชาชนที่อาศัย
อยู่ในแผ่นดินนี้ จะได้ยินเรื่องนี้และจะพากัน
มาปิดล้อมและลบล้างพวกเราไปจากแผ่นดิน
โลก เมื่อถึงขั้นนั้น พระองค์จะทำอะไรเพื่อกู้
ชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์”

๑๐ ดังนั้นพระ ยาร์เวห์จึงพูดกับโย ชู วา
ว่า “ลุก ขึ้น เจ้าจะชบ หน้าอยู่อย่าง นี้ทำไม
๑๑ ชาวอิสราเอลได้ทำบาป พวกเขาได้ละเมิด
ข้อ ตกลงที่เราได้สั่งพวก เขาไว้ พวก เขาได้
เอาของบาง ส่วนที่เราสั่งให้ทำลาย พวก เขา
ได้ขโมยพวก มนุษย์และโกหก พวก เขาได้
เอาสิ่งเหล่า นั้นไปรวมไว้กับของของพวก
เขา ๑๒ ชาวอิสราเอลก็เลยไม่สามารถยืน
หยัดต่อสู้ศัตรูได้ พวก เขาวิ่ง หนีจากศัตรู
เพราะพวก เขาเองได้กลายเป็นสิ่งที่จะต้อง
ถูกทำลายให้กับเรา เราจะไม่อยู่กับพวกเจ้า
อีกต่อไป นอกจากว่าพวกเจ้าจะเอาของเหล่า
นั้นที่ต้องทำลาย ออกไปเสียจากพวกเจ้า

๑๓ ให้ไปชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และพูด
ว่า ให้ชำระตัวของพวก ท่านไว้สำหรับวัน
พรุ่ง นี้ เพราะนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้า
ของชาวอิสราเอลได้พูด “ชาวอิสราเอล
ท่ามกลางพวก เจ้ายังมีสิ่งของที่เราได้สั่งให้
ทำลายเก็บไว้อยู่ เจ้าจะไม่สามารถยืนหยัด
ต่อสู้ศัตรูได้ จนกว่าพวก เจ้าจะเอาสิ่งเหล่า
นั้นที่เราได้สั่งให้ทำลายออกไปเสียจากพวก
เจ้า”

๑๔ ในตอน เช้า ให้พวก เจ้าเข้ามาที่ละเมาะ
และเมาะที่พระ ยาร์เวห์เลือก ก็ให้เข้ามาที่ละ
ตระกูล ตระกูลที่พระ ยาร์เวห์เลือก ก็ให้เข้า
มาที่ละครอบครัว ครอบครัวที่พระ ยาร์เวห์
เลือก ก็ให้เข้ามาที่ละคน ๑๕ คนใดที่ถูกจับได้
ว่ามีสิ่งเหล่า นั้นที่ต้องถูกทำลาย จะต้องถูก
เผาไปพร้อมกับทุกสิ่งที่เป็นของเขา เพราะ
เขาได้ละเมิดข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์และ
ได้ทำสิ่งที่น่าละอายในอิสราเอล”

๑๖ ดังนั้น โยชูวาจึงตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และ
ได้นำชาวอิสราเอลเข้ามาที่ละเมาะ และพระ
ยาร์เวห์ได้เลือกเผ่ายูดาห์ ๑๗ เขาให้ตระกูล
ต่างๆในเผ่ายูดาห์เข้ามา และตระกูลของเศ
ราห์ถูกเลือกออกมา เขาให้แต่ละครอบครัว
ในตระกูลเศ ราห์มา ครอบครัวของศับ ดีถูก
เลือกออกมา ๑๘ โยชูวาได้ให้คนในครอบครัว
ศับ ดีเข้ามาที่ละคน และคนที่ถูกเลือกคืออา
คานลูกชายของคา รามีที่เป็นลูกชายของศับ ดี
จากเผ่ายูดาห์

๑๙ แล้วโย ชู วาก็พูดกับอา คานว่า “ลูก
เอ๋ย ให้เกียรติกับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ
อิสราเอลและสารภาพกับพระองค์เถิด ให้
บอกเรามาสิว่า เจ้าได้ทำอะไรลงไป อย่าได้
ปิดบังอะไรจากเราเลย”

๒๐ อา คานได้ตอบโย ชู วาว่า “ถูก แล้ว
ข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้า
ของประชาชนอิสราเอล นี่คือนี่สิ่งที่ข้าพเจ้าได้
ทำไป ๒๑ คือในพวกสิ่งของทั้งหมดที่พวก
เรายึดมาได้นั้น ข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมตัว
งามจากบาบิโลน เงินกว่าสองกิโลกรัม และ
ทองคำแท่งหนึ่งหนักประมาณหก ร้อยกรัม
ข้าพเจ้าอยากได้ของเหล่านี้ นั้นมาก จึงได้เอา
มันมาและซ่อนไว้ในพื้น ดินใต้เต็นท์ของ
ข้าพเจ้า โดยวางเงินอยู่ด้านล่าง”

๒๒ โย ชู วาจึงได้ส่งคนไป พวก เขาวิ่งไปที่
เต็นท์หลังนั้น และได้พบของที่ถูกซ่อนไว้ใน
เต็นท์นั้น โดยมีเงินวางอยู่ด้านล่าง ๒๓ พวก
เขานำของเหล่านั้นออกมาจากเต็นท์ และนำ
ไปที่โยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดอยู่ แล้ว
วางของเหล่านั้นไว้ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์

๒๔ แล้วโย ชู วาและชาวอิสราเอลทั้งหมดก็
ได้พาอา คานลูกชายของเศ ราห์ พร้อมกับ
เงิน เสื้อคลุม ทองคำแท่ง พวกลูกชายลูกสาว
ของเขา พวกวัว ลาและแกะทั้งหลาย รวม

* ๗:๕ เหมืองหิน หมายถึง สถานที่ที่ประชาชนตัดหินจากก้อนหินขนาดใหญ่

ทั้งเต็นท์ของเขา และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเขา ขึ้นไปที่หุบเขาอาโคร์^{๒๕} โยชูวาพูดว่า “ทำไมเจ้าถึงได้นำความเดือดร้อนนี้มาให้กับพวกเรา วันนี้ พระยาห์เวห์จะนำความเดือดร้อนมาให้กับเจ้า” จาก นนประชาชนชาวอิสราเอลก็พากันเอาหินขว้างใส่อาคานกับครอบครัวของเขาให้ตาย เผาครอบครัวของเขา อาคานและทรัพย์สินทั้งหมดของเขา และขว้างก้อน หินใส่พวก เขา^{๒๖} แล้วชาวอิสราเอลก็เอาก้อน หินมากองทับร่างของเขาไว้และมันก็ยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ นั่นเป็นเหตุที่เขาเรียกสถานที่แห่งนั้นว่าหุบเขาอาโคร์^{๒๗} หลังจาก นั้นพระ ยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผาเน้น

การทำลายเมืองอัย

๑๖ จาก นั้นพระ ยาห์เวห์ได้พูดกับโย ชูว่าว่า “อย่าได้กลัวหรือท้อถอย ให้นำเหล่านักรบทั้งหมดไปกับเจ้า และขึ้นไปยังเมืองอัย ๑ ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยประชาชนของเขา รวมทั้งเมืองและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ๒ เจ้าจะทำกับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมือง นี้ อย่างกับที่เจ้าได้ทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเขามาแล้ว แต่ครั้งนี้ เจ้าจะได้รับอนุญาตให้เก็บทรัพย์สมบัติในเมืองและสัตว์ เลี้ยงไว้เป็นของพวก เจ้าได้ ให้จัดทหารไว้ข่มใจมดีจากทางด้านหลังของเมือง”

๓ ดังนั้นโย ชู วาจึงได้นำทหารทั้งหมดขึ้นไปเมืองอัย โยชูวาได้ตัดทหารชั้นเยี่ยมออกมาสามหมื่นคน และส่งพวก เขาออกไปในตอนกลางคืน ๔ เขาได้ส่งพวกทหารกลุ่มนี้ว่า “ฟังให้ดี ให้พวก เจ้าคอยดัก ชุ่มอยู่ทางด้านหลังของเมือง อย่าไปไกลจากเมืองนัก ให้พวก เจ้าทั้งหมดตี ตั๋วอยู่ตลอด ๕ เราและประชาชนของเราจะเข้าประชิดตัวเมือง เมื่อพวก เขาออกมาต่อสู้กับพวก เรา พวก เขาก็จะแก้มือถอย หินพวก เขาเหมือนครั้งก่อน ๖ พวก เขาจะได้ตามเราออกมา จนกว่าเราได้ล่อให้พวก เขาออกห่างจากตัว เมือง เพราะพวก เขาจะพูดว่า ‘พวกนั้นกำลังหนีพวกเรา

เหมือนครั้งก่อน’ ดังนั้น พวกเราหนีพวก เขาออกไปนั้น ๗ ถึงตอน นั้น ก็ให้พวก เจ้าลุก ขึ้นจากที่ ซ่อน และเข้ายึดเมืองไว้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวก เจ้าก็จะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของพวก เจ้า

๘ เมื่อพวก เจ้ายึดเมืองได้ ให้จุดไฟเผาเมืองซะ พวก เจ้าต้องทำตามทีพระ ยาห์เวห์ได้สั่งไว้ นี่คือการสั่งทั้ง หลายสำหรับพวก เจ้า ไปลงมือได้เลย”

๙ แล้วโย ชู วาก็ได้ส่งพวก เขาออกไป พวก เขาได้ไปยังที่ซ่อน ตัวของพวก เขา พวก เขาได้แอบชุ่มอยู่ระหว่างเมืองเบธ เอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่ในคืนนั้นโยชูวายังอยู่ในค่ายกับประชาชน

๑๐ วันต่อมา โยชูวาตื่นแต่เช้าตรู และได้เรียกประชาชนให้มารวมตัวกัน แล้วเขากับพวกผู้วางไสของอิสราเอลก็ได้นำทัพประชาชนขึ้นไปตีเมืองอัย ๑๑ พวกทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้เดิน ทัพขึ้นไป และเข้าใกล้เมืองอัย จนกระทั่งพวกเขาได้มาถึงด้านหน้าของเมือง จึงได้ตั้งค่ายอยู่ทางทิศเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างพวกเขา กับเมืองอัย

๑๒ โย ชู วา ได้จัดกำลังคนประมาณห้าพันให้แอบชุ่มอยู่ระหว่างเมืองเบธ เอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมือง ๑๓ พวก เขาได้วางกองกำลังไว้ตามที่ของ มัน ค่ายหลักอยู่ทางทิศเหนือของเมือง และพวกที่ดัก ชุ่มก็อยู่ทางทิศตะวันตกของเมือง ในคืนนั้นโยชูวาได้เข้าไปในหุบเขา

๑๔ เมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นอย่างนั้น เขาและประชาชนในเมืองก็รีบออกมาแต่เช้า ตรู เพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอล ปะทะกันที่ด้านหน้าของหุบเขาจอร์แดน แต่กษัตริย์เมืองอัยไม่รู้ว่ายังมีกองทหารอีกหนึ่งกองแอบชุ่มอยู่ทางด้านหลังของเมือง

๑๕ โย ชู วาและพวกทหารแก้มือถอยทำเป็นพ่ายแพ้ยและวิ่งหนีไปทางทะเลทราย ๑๖ ชาวเมืองอัยทุก คนถูกสั่งให้ไล่ ตามพวก นั้นไป เมื่อพวกเขาไล่ตามโยชูวาไป พวกเขาก็ถูกล่อให้ออกห่างจากเมือง ๑๗ ไม่มีผู้ขายเหลือเลยสัก

^{๒๕}๒๖ จนถึงทุกวันนี้ หมายถึง เวลาที่เขียนหนังสือนี้

^{๒๖}๒๖ อาโคร์ คำนี้ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ความเดือดร้อน”

^{๒๗}๑ อัย ดูใน โยชูวา ๗:๒ ชื่อของเมืองนี้มีความหมายว่า “ซอกปรักหักพัง” (เหมือน ข้อ ๒๘)

คนเดียวในเมืองอัยหรือเมืองเบธเอล เพราะผู้ชายทุกคนได้ออกไปไล่ ตามชาวอิสราเอลจนหมด พวกเขาทิ้งประตูเมืองให้เปิดอยู่และไปไล่ตามชาวอิสราเอล

^{๑๘} แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโยชูวาว่า “ให้ยื่นหอกที่อยู่ในมือของ เจ้าไปที่เมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองอัยให้อยู่ในกำมือของเจ้า” โยชูวาจึงยื่นหอกที่อยู่ในมือไปที่เมืองอัย ^{๑๙} ทันใดนั้น ทหารที่แอบซุ่มอยู่ก็ออกมาจากที่ซ่อนของพวกเขา เขาอย่างรวดเร็ว และรีบบุกไปข้าง หน้าทันทีที่โยชูวายื่นมือของเขาออกไป พวกเขาได้เข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ และรีบจุดไฟเผาเมือง

^{๒๐} เมื่อชาวเมืองอัยเหลียวหลังมาดู ก็เห็นกลุ่มควันลอยออกมาจากเมืองพลุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า แต่พวกเขาทั้งหมดทางหนี เพราะชาวอิสราเอลที่ก่อนหน้า นี้ได้หนีไปทางทะเลทราย ได้หันกลับมาต่อสู้กับคนที่ไล่ล่าพวกเขา ^{๒๑} คือ เมื่อโยชูวากับพวกชาวอิสราเอลเห็นว่าทหารที่แอบซุ่มอยู่ ได้เข้ายึดเมืองและได้เห็นควันจากในเมืองกำลังพลุ่งขึ้น พวกเขาก็ได้หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย ^{๒๒} พวกทหารอิสราเอลที่เคยแอบซุ่มอยู่ที่วังออกมาจากเมืองเพื่อต่อสู้กับชาวเมืองอัย ดังนั้น ชาวเมืองอัยจึงถูกล้อมอยู่ในทุกๆด้านท่ามกลางชาวอิสราเอล และชาวอิสราเอลได้โจมตีพวกเขาจนไม่มีใครรอดชีวิตหรือหลบหนีไปได้ ^{๒๓} แต่พวกเขาได้จับตัวกษัตริย์ของเมืองอัยไว้และได้นำตัวมาให้กับโยชูวา

การตรวจผลการสู้รบ

^{๒๔} เมื่อชาวเมืองอิสราเอลได้ไล่ฆ่าชาวเมืองอัยที่วังหนีไปในท้องทุ่ง และในทะเลทรายจนหมดเกลี้ยงทุกคนแล้ว กองทัพชาวอิสราเอลก็กลับเข้าสู่เมืองอัยและโจมตีคนในเมืองที่ยังหลงเหลืออยู่ ^{๒๕} ในวันนั้น พวกเขฆ่าชาวเมืองอัยทั้งชายและหญิง ตายไปทั้งหมดหนึ่งหมื่นสองพันคน ^{๒๖} โยชูวาไม่ได้หุดมือที่ถือหอกของเขา กลับเข้ามาจนกระทั่งประชาชนของเมืองอัยถูกทำลายล้างจนหมดสิ้น ^{๒๗} แต่คนอิสราเอลได้รับเอาสัตว์เลี้ยงและของมีค่าของเมืองไป ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชูวาไว้

^{๒๘} แล้วโยชูวาได้เผาเมืองอัย และทำให้มันกลายเป็นซากปรักหักพังจนถึงทุกวันนี้ ^{๒๙} และได้เสียบศพของกษัตริย์เมืองอัยบนต้นไม้จนกระทั่งถึงตอนเย็น และเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า โยชูวาจึงสั่งให้ปลูศพของกษัตริย์ลงมาจากต้นไม้และนำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วพวกเขาได้ยกเอาก่อน หินมาทับไว้จนเป็นกองใหญ่และมันก็ยังอยู่จนถึงทุกวันนี้

การอ่านคำอวยพรและคำสาปแช่ง

^{๓๐} แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาให้แก่พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอล บนภูเขาเอบาล ^{๓๑} ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งชาวอิสราเอลไว้ โยชูวาสร้างมันขึ้นมาตามที่เขียนไว้ในหนังสือกฎของโมเสส ที่ว่า “แท่นบูชาจะต้องทำจากพวกหินที่ไม่มีการตัดแต่ง ไม่มีการใช้เครื่องมือเหล็กใดๆบนแท่นบูชา” พวกเขาได้เผาเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชา และได้ถวายเครื่องสังสรรค์บูชาด้วย

^{๓๒} ตรงนั้น โยชูวาได้คัดลอกกฎของโมเสสลงบนหินต่อ หน้าชาวอิสราเอลทั้งหลาย ^{๓๓} ชาวอิสราเอลทั้งหมด ชาวต่างชาติรวมทั้งคนที่เกิดในอิสราเอล พวกผู้นำอาวุโส พวกเจ้าหน้าที่ และพวกผู้พิพากษาทั้งหลาย ต่างยืนอยู่สองข้างของหีบเก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ หันหน้าไปทางพวกนักบวชชาวเลวีที่แบกหีบนั้นอยู่ ประชาชนครึ่งหนึ่งก็ยืนอยู่ด้านหน้าภูเขาเกริซิม และประชาชนอีกครึ่งหนึ่งก็ยืนอยู่ด้านหน้าภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์เคยสั่งเอาไว้ก่อนหน้านั้น ตอนที่ท่านให้คำสั่งเกี่ยวกับการอวยพรชาวอิสราเอล*

^{๓๔} หลังจากนั้น โยชูวาจึงอ่านถ้อยคำทั้งหมดจากกฎข้อปฏิบัตินั้น รวมทั้งคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือกฎปฏิบัตินั้น ^{๓๕} โยชูวาได้อ่านทุกๆคำที่โมเสสได้สั่งไว้ ต่อหน้าที่ชุมนุมของชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมทั้งผู้หญิง เด็กๆและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

* ๘:๓๓ เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ ๒๗

ชาวกิเบโอนหลอกโยชวา

๑๗ เมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ได้ยินเรื่องนี้ พวกก็เป็นกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปริสิช ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส ซึ่งเป็นเผ่าต่างๆที่อาศัยอยู่ตามแถบเทือกเขา และที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตกตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ขึ้นไปจนถึงเทือกเขาเลบานอน ๒ พวก เขาจึงได้รวมตัวกันขึ้นและวางแผนที่จะต่อสู้กับโยชวาและประชาชนชาวอิสราเอล

๑๘ แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยินเรื่องที่โยชวาได้ทำกับเมืองเยรีโคและเมืองอัยแล้ว “พวกเขาก็ได้ออกกลอุบายขึ้นมา ส่งกลุ่มทูตออกไป ที่มีลาแบกกระสอบขาตงและถุงหนังเหล่า ฝูงงูที่เก่าและปะวัว ๑๙ พวก เขาสวมรองเท้าเก่ามีรอยปะ และใส่เสื้อผ้าเก่าๆขาดๆ ส่วนขนมปังที่เตรียมไว้ก็แห้งและมีราขึ้น

๒๐ พวก เขาเดินทางไปหาโยชวาที่ค่ายในเมืองกิลกาล และพูดกับโยชวาและชาวอิสราเอลว่า “พวกเรามาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล ขอทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกเราด้วยเถิด”

๒๑ แต่ชาวอิสราเอลพูดกับชาวฮีไวต์เหล่านั้นว่า “ไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะทำสัญญาอย่างนี้ก็ได้ แล้วพวกเราจะทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับเจ้าได้อย่างไร”

๒๒ “ชาวฮีไวต์จึงพูดกับโยชวาว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน” โยชวาจึงถามว่า “พวกเจ้าเป็นใคร และมาจากไหน”

๒๓ พวก เขาตอบว่า “ชื่อเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ทำให้พวกเราผู้รับใช้ของท่าน เดินทางมาจากดินแดนอันไกลโพ้น พวกเราได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทำในประเทศอียิปต์ ๒๔ และได้ยินถึงสิ่งต่างๆที่พระองค์ได้ทำต่อกษัตริย์สององค์ของชาวอาโมไรต์ ที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน คือกษัตริย์สิโหนแห่งเมืองเฮซุโบน และกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบาชานที่ปกครองอยู่ที่เมืองฮัทธาโรท ๒๕ ดังนั้น พวกผู้นำอาวุโสกับชาวเมืองทั้งหลายของประเทศของเรา ได้พูดกับพวกเราว่า ‘ให้น่าเสียดายอาหารติดตัว

ไป และเดินทางไปหาพวกเขา’ และให้พูดกับพวกเขาว่า ‘พวกเราคือคนรับใช้ของท่าน ขอช่วยทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับพวกเราด้วยเถิด’

๒๖ ขนมปังของพวกเรานี้ พวกเราห่อมันตอนที่มันยังอุ่นๆในวิน ที่พวก เรานอกจากบ้านเดินทางมาหาท่าน และตอนนี้ ดูลิ มันแห้งและขึ้นราแล้ว ๒๗ นี่คืองูหนังใหม่ๆของพวกเรา ที่พวกเราได้เติมเหล่าฝูงงูใหม่ลงไป และดูสิ พวกมันขาดเสียแล้ว และเสื้อผ้าเหล่า นี้ก็บรองเท้าของพวก เราก็เก่าลงจากการเดินทางอันยาวนานของพวกเรา”

๒๘ ชาวอิสราเอลจึงชิมเสียดายอาหารของพวก เขาดู แต่ไม่มีใครขอคำแนะนำจากพระยาห์เวห์ ๒๙ และโยชวาก็ได้ทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับพวกเขาว่าจะไม่ฆ่าพวกเขา และพวกผู้นำของประชาชนได้ รับรองข้อตกลงนั้นด้วยคำสาบาน

๓๐ หลังจากได้ทำข้อตกลงกับชาวกิเบโอนแล้วสามวัน ชาวอิสราเอลได้ยินว่า พวกนั้นเป็นเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้ๆพวก เขา ๓๑ ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางและในวันที่สามก็ได้มาถึงเมืองต่างๆของคนพวกนั้น คือ เมืองกิเบโอน เมืองเคฟิราห์ เบเอโรท และคิริยาทเยอาริม ๓๒ แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้โจมตีพวกนั้น เพราะพวกผู้นำของประชาชนได้สาบานกับพวกนั้นไว้แล้วต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล

๓๓ แต่ชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างบ่นต่อว่าพวกผู้นำ ๓๔ พวกผู้นำทั้งหลายจึงพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “เราได้สาบานกับพวกเขาโดยอ้างพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลไปแล้ว ดังนั้น ตอนนี้พวกเราจึงไม่สามารถแตะต้องพวกเขาได้ ๓๕ พวกเราจะปล่อยให้พวก เขามีชีวิตต่อไป ไม่อย่างนั้นความโกรธของพระเจ้าจะตกลงบนพวกเรา ที่ได้ผิดคำสาบานที่พวกเราได้ให้กับพวกเขา ๓๖ ปล่อยให้พวก เขามีชีวิตต่อไป แต่ให้มาเป็นคนตัด ฟืนและคนตัด นำให้กับประชาชนชาวอิสราเอล” ดังนั้นพวกผู้นำก็ได้ทำตามที่ได้สาบานไว้

๓๗ โยชวาได้เรียกพวกชาวกิเบโอนเหล่านั้นมาและพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงได้มาหลอกเรา โดยพูดว่า ‘พวกเรา

*๙:๑ ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก หรือเซเฟลาห์

จากที่ห่างไกลจากท่านมาก' ในเมื่อความจริงแล้ว พวก เจ้าอาศัยอยู่ใกล้ๆพวก เราเ็นเอง^{๒๓} ดังนั้น ตอนนี พวกเจ้าจะต้องถูกสาปแช่ง พวกเจ้าจะต้องเป็นทาส เป็นคนตัดฟืน และเป็นคนตักน้ำให้กับบ้านของพระเจ้า ของข้าตลอดไป”

^{๒๔}พวก เขาตอบโยชูวาว่า “มีคนบอกพวกเรา ผู้รับใช้ของท่านว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ได้ส่งโมเสสผู้รับ ใช้ของพระองค์ ให้มอบแผ่น ดินทั้งหมดนี้ให้กับท่าน และให้กวาดล้างประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินนี้ ออกไปต่อ หน้าท่าน’ พวก เรากลัวว่าท่านจะฆ่าพวกเรา พวกเราก็เลยทำอย่างนี้”^{๒๕}ตอนนี้ พวกเราก็อยู่ในกำมือของท่านแล้ว ทำกับ พวกเราตามที่ท่านเห็นว่าดีและถูกต้องเถิด”

^{๒๖}โยชูวาได้ทำอย่างนี้กับพวก เขาคือ ช่วยชีวิตชาวกิเบ โอนไว้จากชาวอิสราเอล และพวกชาวอิสราเอลก็ไม่ ได้ฆ่าคนเหล่านี้ นัน^{๒๗}แต่ในวันนั้น โยชูวาได้ทำให้พวกเขาเป็น คนตัด ฟืนและคนตัก น้ำสำหรับชาวอิสราเอล และสำหรับแท่น บูชาของพระ ยาห์เวห์ในสถาน ที่นั่นที่พระ ยาห์เวห์จะเลือก และพวกเขา ก็ยังเป็นทาสอยู่จนถึงทุกวันนี้

วันที่ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

๑๐ เมื่อ กษัตริย์อา โด นี เซ เดก แห่ง เมืองเยรูซาเล็มได้ข่าวว่า โย ชู วา ได้ยึดเมืองอัยและได้ทำลายถวายเป็นถวาย พระยาห์เวห์ และโย ชู วาทำกับเมืองอัยและ กษัตริย์ของเมืองอัยอย่างเดียวกับที่ได้ทำกับ เมืองเย ริ โคและกษัตริย์ของมัน และเขายังรู้ว่าชาวเมืองกิเบ โอน ได้ทำข้อ ตกลง เป็นพันธมิตรกับชาวอิสราเอล และได้อาศัย อยู่ใกล้ๆกับชาวอิสราเอล ^๒กษัตริย์อา โด นี เซ เดกและประชาชนของท่านก็หวาด กลัว มาก เพราะกิเบ โอนเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่ง เหมือนกับเมืองหลวง ีทั้ง หลาย มีขนาด ใหญ่กว่าเมืองอัย และผู้ชายของเมืองนั้น ก็เป็นนักรบที่ ดี ^๓ดังนั้นกษัตริย์อา โด นี เซ เดกแห่งเมืองเยรูซาเล็ม จึงได้ขอความช่วยเหลือ

เหลือไปยังกษัตริย์โฮ ฮัมแห่งเมืองเฮ โบ รน กษัตริย์ปิ รามแห่งเมืองยา รมูท กษัตริย์ยา เฟียแห่งเมืองลา คีซ และกษัตริย์เดบีร์แห่ง เมืองเอก โลงว่า “ขึ้น มาช่วยข้าพเจ้าตี เมืองกิเบ โอนด้วย เพราะเมืองนั้นได้เข้าเป็น พันธมิตรกับโยชูวาและชาวอิสราเอลแล้ว”

^๔ดังนั้น กษัตริย์ของอาโม ไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม เมืองเฮ โบ รน เมืองยา รมูท เมืองลา คีซ และเมืองเอก โลง จึงได้รวบรวมกำลังพลและยกขึ้นไป และได้ตั้งค่ายอยู่ตรง ข้ามกับเมืองกิเบ โอนและ โจมตีเมืองนั้น

^๕ประชาชนเมืองกิเบ โอนจึงส่ง ชาวไป ถึงโย ชู วาที่ค่ายในกิ ล กาลว่า “อย่าได้ทอด ทิ้งพวก เราเหล่าผู้รับ ใช้ของท่าน รีบขึ้นมา กู้พวก เรา ช่วยพวก เราด้วย เพราะพวก กษัตริย์ชาวอาโม ไรต์ ที่อาศัยอยู่ตามเทือก เขา ได้รวบรวมพลมาต่อสู้อกับพวกเรา”

^๖ดังนั้น โยชูวาจึงเดินทัพจากเมืองกิ ล กาล ด้วยกองทัพทั้งหมดของเขา นักรบชั้นเยี่ยม ทุกคนก็อยู่กับเขา ^๗พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชูวา ว่า “อย่ากลัวพวกมัน เพราะเราได้มอบพวก มันไว้ในกำมือของเจ้าแล้ว จะไม่มีใครสักคน ในพวกมันที่จะต่อต้านเจ้าได้”

^๘หลังจากเดิน ทางตลอดทั้ง คืนจากเมือง กิ ล กาล โยชูวาก็ได้เข้าโจมตีทันทีไม่ให้พวก นันรู้ตัว

^๙พระ ยาห์เวห์ได้ทำให้พวก นั้นแตก ตันตกใจ ต่อ หน้าชาวอิสราเอล ทำให้ชาว อิสราเอลได้ รับชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ที่เมือง กิเบ โอน และพวกอิสราเอลได้ไล่ล่าพวกนั้น ไปตามถนนที่ขึ้นไปเบธ โฮ โรน และฆ่า ฟัน พวก เขาไปตลอดทางจนถึงเมืองอา เซ คาห์ และมักเคดาห์ ^{๑๐}ขณะที่พวก เขาหนีอยู่ข้าง หน้าของชาวอิสราเอลไปตามเส้น ทางสู่เมือง เบธ โฮ โรนนั้น พระเจ้าได้โยนลูกเห็บขนาด ยักษ์ลงมาจากฟ้า ตลอดไปจนถึงเมืองอา เซ คาห์ พวก เขาก็ตาย คนที่ตายด้วยลูกเห็บยังมี มากกว่าคนที่ถูกชาวอิสราเอลฆ่าด้วยดาบ เสียอีก

^{๙:๒๓} บ้านของพระเจ้า คำนี้อาจหมายถึง “ครอบครัวของพระเจ้า” (ชาวอิสราเอล) หรืออาจ จะหมายถึงเด็ที่ศักดิ์สิทธิ์หรือวิหาร

^{๑๐:๒} เมืองหลวง บรรดาเมืองที่ได้รับการป้องกันอย่างเข้มแข็งและเป็นเมืองที่คอยควบคุม เมืองในบริเวณใกล้เคียงที่มีขนาดเล็กกว่า

๒๒ ในวัน นั้นที่พระ ยาร์เวห์ได้มอบชาวอาโมไรต์ให้กับชาวอิสราเอล โยชูวาได้พูดกับพระยาร์เวห์ต่อหน้าชาวอิสราเอลว่า “ดวงอาทิตย์เอ๋ย หยุดนิ่งที่เมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย หยุดอยู่ตรงหุบเขาเอียลาโลนเถิด”

๑๓ และดวงอาทิตย์ก็หยุดอยู่กับที่ และดวงจันทร์ก็ไม่เคลื่อนไหว จนประชาชนอิสราเอลได้ชัยชนะเหนือศัตรูทั้ง หลายของพวก เขา เรื่องนี้ได้บันทึกไว้ในหนังสือของยอฮัน ดวงอาทิตย์หยุด นิ่งกลางท้องฟ้า และไม่ได้ตกไปเกือบหนึ่งวัน ๑๔ ไม่เคยมีวันไหนเหมือนกับวันนั้น ไม่ว่าจะก่อนหน้านั้นหรือหลังจากนี้ เป็นวัน ที่พระ ยาร์เวห์ได้ฟังเสียงของมนุษย์คนหนึ่ง พระยาร์เวห์ได้ต่อสู้เพื่อชาวอิสราเอลแน่

๑๕ แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กลับไปค่ายที่เมืองกิลาธา ๑๖ กษัตริย์ทั้งห้าคนได้หลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มัทเคดาห์ ๑๗ มีคนมาบอกโยชูวาว่า “พวกเราได้พบกษัตริย์ทั้งห้าหลบซ่อนอยู่ในถ้ำที่ มัทเคดาห์” ๑๘ โยชูวาได้พูดว่า “กลิ้งพวกหินใหญ่ๆ ไปปิดปากถ้ำนั้นไว้ และจัดคนให้คอยเฝ้าพวกเขาไว้ ๑๙ แต่พวกท่านไม่ต้องอยู่คอยที่นั่น ให้ไล่ตามศัตรูของพวกท่านไป ให้โจมตีพวก เขาจากข้างหลัง อายายอมให้พวก เขา กลับเข้าเมืองทั้ง หลายของพวก เขาได้ อีก เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านได้มอบพวกเขาไว้ในมือของพวกท่านแล้ว”

๒๐ โยชูวาและชาวอิสราเอลได้ฆ่าทำลายพวก นั้นจนเกือบหมดเกลี้ยง มีไม่กี่คนที่หนีเข้าไปในเมืองของพวก เขาที่มีป้อมปราการ ๒๑ ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดได้กลับมาหาโยชูวาที่ค่ายพักมัทเคดาห์อย่างปลอดภัย และไม่มีใครกล้ากระดิกลิ้นต่อว่าชาวอิสราเอลอีกเลย

๒๒ แล้วโยชูวาได้พูดว่า “เปิดปากถ้ำ และนำตัวกษัตริย์ทั้งห้าออกมาพบเรา” ๒๓ พวกเขาดึงกษัตริย์ทั้งห้าออกมาจากถ้ำ คือ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม แห่งเฮโบรน แห่งยารมูท แห่งลาติซ และแห่งเอกลอน ๒๔ เมื่อพวก เขานำตัวกษัตริย์เหล่านี้ ออกมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมด และเขาได้พูดกับพวกแม่ทัพที่ได้ร่วมออกรบกับเขาว่า “มานี่สิ และเอาเท้าของพวก ท่านเหยียบคอกษัตริย์เหล่านี้ไว้”

พวก เขาจึงเข้ามาและเอาเท้าวางไว้บนคอกของกษัตริย์ทั้งห้าคนนั้น

๒๕ โยชูวาพูดกับพวกเขาว่า “อย่ากลัวหรือท้อแท้ ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ เพราะพระ ยาร์เวห์จะทำอย่าง นี้กับศัตรูทั้ง หลายที่ท่านกำลังจะสู้รบด้วย”

๒๖ หลังจาก นั้น โยชูวาได้ฆ่ากษัตริย์พวกนั้นและเสียบพวก เขาไว้บนเสา ไม่ทำอันตราย เขาถูกเสียบอยู่อย่าง นั้นจนถึงเย็น ๒๗ เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน โยชูวาได้สั่งให้เอาศพทั้งห้าลงมา และนำไปโยนไว้ในถ้ำที่พวก เขาเคยหลบซ่อน ตัว แล้วเอาหินใหญ่ๆ ปิดปากถ้ำไว้ หินพวกนั้นยังอยู่จนถึงทุกวันนี้

๒๘ ในวัน นั้น โยชูวาได้ยึดเมืองมัทเคดาห์ และเขาได้ฆ่าประชาชนและกษัตริย์ของเมืองนั้น เขาได้ทำลายเมืองนั้นอย่างราบคาบ ไม่มีใครเหลือรอดชีวิตเลย เขาได้ทำกับกษัตริย์เมืองมัทเคดาห์อย่างกับที่เขาเคยทำกับกษัตริย์เมืองเยรีโค

การยึดเมืองทางใต้

๒๙ โยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยกทัพออกจากเมืองมัทเคดาห์ไปยังเมืองลิบนานห์ และได้สู้รบกับเมืองลิบนานห์ ๓๐ พระยาร์เวห์ได้มอบเมืองและกษัตริย์ของเมือง นี้ไว้ในกำมือของชาวอิสราเอล โยชูวาได้ฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมือง ไม่มีใครรอดชีวิตในเมืองนั้นเลย และเขาได้จัดการกษัตริย์ของเมือง นี้อย่างกับที่เขาเคยทำกับกษัตริย์เมืองเยรีโค

๓๑ แล้วโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้เคลื่อนทัพออกจากเมืองลิบนานห์ไปยังเมืองลาติซ แล้วตั้งค่ายล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น ๓๒ พระ ยาร์เวห์ได้มอบเมืองลาติซไว้ในกำมือของชาวอิสราเอล แล้วโยชูวายึดเมืองไว้ได้ในวันที่สอง เขาได้ฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองอย่างกับที่เขาเคยทำกับเมืองลิบนานห์ ๓๓ กษัตริย์โฮ รามแห่งเมืองเก เซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาติซ แต่โยชูวาก็ได้เอาชนะเขากับกองทัพของเขา จนไม่มีใครเหลือรอดชีวิต

๓๔ จากนั้น โยชูวากับชาวอิสราเอลก็ยกทัพต่อจากเมืองลาติซไปยังเมืองเอกลอน พวก เขาได้ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้และโจมตีเมืองนั้น ๓๕ พวกเขายึดเมืองนั้นได้ ในวันนั้นพวกเขาได้ใช้ดาบฆ่าฟันทุกคนในเมือง โยชูวาได้ฆ่า

ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น อย่างกับที่เขาเคยทำกับเมืองลาอีซ

^{๓๖} แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ยกทัพออกจากเมืองเอกลอนขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน และโจมตีเมืองนั้น ^{๓๗} พวกเขายึดเมืองนั้นไว้ได้ และได้ฆ่ากษัตริย์และทุกคนต่างๆ ของมัน รวมทั้งผู้คนที่อยู่ในหมู่บ้านต่างๆ ของมัน โยชูวาไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตไปได้ อย่างเดียวกับที่เขาเคยทำกับเมืองเอกลอน เขาได้ทำลายเมืองและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นลงอย่างราบคาบ

^{๓๘} แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็หันกลับไปทางเมืองเดบีร์ และเข้าโจมตีเมืองนั้น ^{๓๙} โยชูวาได้เข้ายึดเมือง และจับตัวกษัตริย์ของเมืองนั้นไว้ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของมัน พร้อมกับฆ่าทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตไปได้เลย เขาจัดการกับชาวเมืองเดบีร์และกษัตริย์ของเมืองนี้ อย่างกับที่เขาเคยทำกับเมืองเฮโบรน และทำกับเมืองลิบนากับกษัตริย์ของเมืองนั้น

^{๔๐} โยชูวาได้เอาชนะดินแดนทั้งหมดได้แก่แถบเนินเขา บริเวณเทือกเขาเนเกบ ที่ลุ่มเชิงเขาตาดันตะวันตก และที่ลาดเขา รวมทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้น เขาไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตเลย เขาได้ทำลายทุกสิ่งที่มีลมหายใจ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้สั่งไว้

^{๔๑} โยชูวามีชัยเหนือพวกเขาตั้งแต่เมืองคาเดชบารเนียไปจนถึงเมืองกาซา และตั้งแต่แผ่นดินทั้งหมดของเมืองโกเชนไปจนถึงเมืองกิเบโอน ^{๔๒} โยชูวาได้ปราบกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขา และยึดแผ่นดินดินของพวกเขาทั้งหมดไว้ในคราวเดียวกัน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้ต่อสู้เพื่อชาวอิสราเอล ^{๔๓} แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ยกทัพกลับมายังค่ายที่กิกลาก

พวกกษัตริย์ทางเหนือพ่ายแพ้

^๑ เมื่อกษัตริย์ยาบินแห่งเมืองฮาโซร์ได้ยื่นข่าวนี้ ก็ได้ส่งข่าวไปถึงกษัตริย์โยบับแห่งเมืองมาโดน กษัตริย์เมืองซิมโรน และกษัตริย์เมืองอัคราฟ ^๒ และยัง

ส่งข่าวไปถึงพวกกษัตริย์ที่อยู่ในแถบเนินเขาทางตอนเหนือ ในหุบเขาจอร์แดนทางตอนใต้ของเมืองคินเนเรท ในแถบที่ลุ่มเชิงเขาตาดันตะวันตก และในเทือกเขาสูงโตรทางทิศตะวันตก ^๓ และส่งข่าวไปถึงชาวคานาอันที่อยู่ทางทิศตะวันออกและตะวันตก ชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสซี และชาวเยบูนในแถบเนินเขา และชาวฮีเวต์ที่อาศัยอยู่ที่เชิงเขาเฮอร์โมนในแคว้นมิสปาห์ “พวกกษัตริย์เหล่านี้ได้ยกทัพออกมา เป็นกองทัพขนาดมหึมา เหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเลพร้อมกับม้าและรถรบจำนวนมาก

^๔ กษัตริย์ทั้งหมดมารวมทัพกัน และตั้งค่ายอยู่ที่ลัธราเมโรม เพื่อจะสู้รบกับชาวอิสราเอล

^๕ พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “ไม่ต้องอวกัวพวกเขา เพราะพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้เราจะมอบพวกเขาทั้งหมดให้ชาวอิสราเอลฆ่า เจ้าจะต้องตัดเอ็นที่ขาม้าของพวกเขา และเผาพวกรถรบของพวกเขา”

^๖ ดังนั้น โยชูวากับทหารอิสราเอลก็ยกทัพขึ้นมา และโจมตีพวกเขาที่ลัธราเมโรม โดยไม่ให้พวกนั้นได้ทันตั้งตัว “พระยาห์เวห์ได้มอบพวกนั้นไว้ในกำมือของชาวอิสราเอล พวกอิสราเอลได้โจมตีและไล่ล่าพวกนั้นไปไกลถึงมหาไซดอนและมิสเรโฟทมาอิม และไปทางตะวันออกเลยไปถึงหุบเขามิสปาห์ จนไม่เหลือศัตรูสักคนรอดชีวิต ^๗ โยชูวาได้ทำกับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่ง คือ ตัดเอ็นเอ็นขาของม้าของพวกเขา และเผาพวกรถรบของพวกเขาทิ้ง

^๘ ในเวลานั้น โยชูวาได้กลับมายึดเมืองฮาโซร์ และได้ฆ่ากษัตริย์ของเมืองนั้นด้วยดาบ เพราะแต่ก่อนนั้น ฮาโซร์เคยเป็นหัวหน้าของอาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมดที่ต่อต้านชาวอิสราเอล ^๙ พวกเขาได้ฆ่าทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองฮาโซร์ และทำลายพวกเขาลงอย่างย่อยยับ ทุกสิ่งที่มีลมหายใจไม่เหลือรอดชีวิตเลย และโยชูวาได้เผาเมืองฮาโซร์ทิ้ง

^{๑๐} โยชูวาได้ยึดเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นทั้งหมด และได้จับตัวกษัตริย์ของเมืองต่างๆ มาฆ่า เขาได้ทำลายพวกนั้นลงอย่างราบคาบถวายให้กับพระยาห์เวห์ ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ ^{๑๑} แต่พวกทหารไม่

* ๑๐:๒ ดินเนเรท พื้นที่ที่อยู่ใกล้ทะเลสาบกาลิลี

ได้เผาพวกเมืองต่างๆที่อยู่บนเนิน ยกเว้นเมืองฮาซอร์ ที่ถูกโยชูวาเผาไป ^{๑๔} ส่วนสิ่งของทั้งหมดในเมืองเหล่านี้ และพวกสัตว์เลี้ยง ชาวอิสราเอลได้ยึดไว้เป็นของพวกเขา แต่ประชาชนในเมืองถูกฆ่าหมดไม่เหลือใคร รอดชีวิตแม้แต่คนเดียว ^{๑๕} พระยาห์เวห์ได้ส่งโมเสสผู้รับใช้พระองค์ยังโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็ทำตาม ไม่มีสักอย่างที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ แล้วโยชูวาไม่ทำตาม

^{๑๖} โยชูวายึดดินแดนทั้งหมดนี้ไว้ คือ ดินแดนแถบเนินเขา เนินเขาทั้งหมด แผ่นดินโกเชนทั้งหมด ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก หุบเขาจอร์แดน และดินแดนแถบเนินเขาของอิสราเอล รวมทั้งเชิงเขาของอิสราเอล ^{๑๗} ตั้งแต่ภูเขาฮา ลักขึ้นไปจนถึงเสอีร์ไกลไปจนถึงบาอัล กาดในหุบเขาเลบานอน ตอนล่างของเทือกเขาเฮอร์โมน และโยชูวาได้จับกษัตริย์ของเมืองเหล่านั้นทั้งหมดมาฆ่า ^{๑๘} โยชูวาได้ทำสงครามกับกษัตริย์เหล่านั้นเป็นเวลานาน ^{๑๙} ชาวอิสราเอลรบชนะพวกนั้นทั้งหมด ไม่มีสักเมืองได้ทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับชาวอิสราเอล ยกเว้นชาวฮีไวต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองกิเบโอน ^{๒๐} เป็นเพราะพระยาห์เวห์เอง ที่ทำให้คนเหล่านั้นอยากจะสู้รบกับชาวอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้ถูกทำลายลงอย่างสิ้นซาก ไม่ได้รับความเมตตา และถูกกวาดล้างจนหมดสิ้น ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

^{๒๑} เวลานั้น โยชูวาไปทำลายล้างชาวอานาค ที่อาศัยอยู่ตามดินแดนแถบเนินเขา ที่เฮโบรน ที่เดบีร์ ที่อานาบท พื้นที่ทั้งหมดแถบเนินเขาของยูดาห์ และพื้นที่ทั้งหมดแถบเนินเขาของอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายชาวอานาคและเมืองต่างๆของพวกเขาทิ้งไป ^{๒๒} ไม่มีชาวอานาคหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอล มีเพียงบางส่วนของที่เหลืออยู่ในกาซา กัท และอัสโดด ^{๒๓} ดังนั้น โยชูวาก็ได้ยึดเอาดินแดนทั้งหมดไว้ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้กับโมเสสทุก อย่าง และโยชูวาก็ได้มอบดินแดนแห่งนี้ให้เป็นที่มรดกกับชาวอิสราเอล ตามสัดส่วนของเผ่าต่างๆ แล้วแผ่นดินก็ได้หยุดพักจากสงคราม

รายชื่อพวกกษัตริย์ที่พ่ายแพ้

^๑ ต่อไป นี่คือนามกษัตริย์ของแผ่นดิน **๑๒** ดินที่ชาวอิสราเอลได้เอาชนะ และชาวอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินของกษัตริย์เหล่านั้นที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน จากหุบเขาลีกอาร์โนนไปถึงภูเขาเฮอร์โมน รวมทั้งแผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ทางทิศตะวันออกของหุบเขาจอร์แดนด้วย

^๒ คือกษัตริย์สิ โหนของชาวอามไรต์ ที่ปกครองอยู่เมืองเฮชโบน เขาปกครองตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมหุบเขาลีกอาร์โนน เริ่มจากตรงกลางของหุบเขาและครึ่งหนึ่งของกิเลอาด ไปจนถึงแม่น้ำยับบอกซึ่งเป็นเขตแดนของชาวอัมโมน ^๓ และเขาปกครองด้านตะวันตก ออกของหุบเขาจอร์แดน จากทะเลสาบกาลิลีไปถึงทะเลตาย (ทะเลเกลือ) ถึงเบธเยชิโมทและไปถึงทางใต้จนถึงด้านล่างของที่ลาดเขาปิสกาห์

^๔ ชาวอิสราเอลได้ยึดครองเขตแดนของกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบาซาน ที่เป็นคนเผ่าเรฟาอิมที่ยังหลงเหลืออยู่ไม่กี่คน เขาอาศัยอยู่แถบเมืองอัสทาโรท และเอเดรี ^๕ เขาปกครองพื้นที่ภูเขาเฮอร์โมน สาเลคาร์ห์ และทั่วทั้งบาซานจนถึงเขตแดนเมืองเกซอร์ และเมืองมาอาคาคห์ และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกิเลอาดไปจนถึงเขตแดนของกษัตริย์สิ โหนของเมืองเฮชโบน

^๖ โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์พร้อมด้วยชาวอิสราเอล ได้เอาชนะพวกเขา โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้มอบแผ่นดินของกษัตริย์สิ โหน และของกษัตริย์โอกให้เป็นสมบัติของชนเผ่ารูเบน ชนเผ่ากาต และชนเผ่ามันสเสห์ครึ่งเผ่า

^๗ ต่อไป นี่คือนามกษัตริย์ของเมืองต่างๆที่โยชูวาและชาวอิสราเอลได้เอาชนะ บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่บาอัล กาดในหุบเขาเลบานอนไปจนถึงภูเขาฮา ลักที่ขึ้นไปถึงเสอีร์ (และโยชูวาได้ให้แผ่นดินส่วนนี้แก่ชาวอิสราเอลเป็นมรดกตามสัดส่วนของเผ่าต่างๆ ^๘ คือดินแดนแถบเนินเขา ที่ลุ่มเชิงเขา ด้านตะวันตก ในหุบเขาจอร์แดน ในที่ลาดเขาทางตะวันออก ในถิ่นทะเลทราย ในเน

* ๑๑:๒๑ ชาวอานาค ลูกหลานของอานาค พวกเขาเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงครอบครัวหนึ่งในเรื่องของความเป็นนักสู้ที่มีพลังและรูปร่างสูงใหญ่ ดูใน ก็นดารวิถึ ๑๓:๓๓

เกบ แผ่นดินของชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปอร์สิช ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส)

๙ กษัตริย์เมืองเยรีโค

กษัตริย์เมืองอัยซึ่งอยู่ใกล้เมืองเบธเอล

๑๐ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม

กษัตริย์เมืองเฮโบรน

๑๑ กษัตริย์เมืองยารมูท

กษัตริย์เมืองลาศิซ

๑๒ กษัตริย์เมืองเอกลอน

กษัตริย์เมืองเกเซอร์

๑๓ กษัตริย์เมืองเดบิร์

กษัตริย์เมืองเกเตอร์

๑๔ กษัตริย์เมืองโฮรมาห์

กษัตริย์เมืองอาราด

๑๕ กษัตริย์เมืองลิบนาห์

กษัตริย์เมืองอดุลลัม

๑๖ กษัตริย์เมืองมักเกดาร์

กษัตริย์เมืองเบธเอล

๑๗ กษัตริย์เมืองทัปปูวาห์

กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์

๑๘ กษัตริย์เมืองอาเฟก

กษัตริย์เมืองลาซาโรน

๑๙ กษัตริย์เมืองมาโดน

กษัตริย์เมืองฮาไซร์

๒๐ กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรน

กษัตริย์เมืองอคซาฟ

๒๑ กษัตริย์เมืองทอานาค

กษัตริย์เมืองเมกิดโด

๒๒ กษัตริย์เมืองเคเดช

กษัตริย์เมืองโยกนอัมในคารเมล

๒๓ กษัตริย์เมืองโดร์ในที่ราบสูงของโดร์

กษัตริย์เมืองโกยิมในกิลกาล

๒๔ กษัตริย์เมืองที่รซซาห์

รวมจำนวนกษัตริย์ทั้งหมดสามสิบ เอ็ดดองค์ด้วยกัน

แผ่นดินที่ยังไม่ได้ยึดครอง

๑ เมื่อโยชูวาแก่มาแล้ว พระยาห์เวห์ได้พูดกับเขาว่า “เจ้าแก่มาแล้วและยังเหลือแผ่นดินอีกมากที่ยังไม่ได้ยึดครอง ๒ แผ่นดินที่ยังไม่ถูกยึดครองคือแคว้นฟิลิสเตียทั้งหมด และเขตแดนทั้งหมดของเกชูร์ ๓ ตั้งแต่แม่น้ำซีโรร์ที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศอียิปต์ เหนือขึ้นไปจนถึงเขตแดนของเอโครน (ถือเป็นเขตแดนของ

ชาวคานาอัน) เขตแดนของผู้ปกครองชาวฟิลิสเตียทั้งห้าคนในเมืองกาซาม เมืองอัสโดด เมืองอัสเค โลงน เมืองกัทและเมืองเอโครน รวมทั้งเขตแดนของอูฟิม ๔ ส่วนทางใต้ เจ้ายังต้องยึดแผ่นดินทั้งหมดของชาวคานาอันจากเออาราห์ซึ่งเป็นของชาวไซดอน ไปถึงเมืองอาเฟกตรงเขตแดนของชาวอาโมไรต์ ๕ และแผ่นดินของชาวเกบาล และเลบานอนทั้งหมด ไปทางทิศตะวันออกจากบาอัลกาดที่อยู่เชิงเขาเฮอร์โมนถึงชายแดนของฮามัท

๖ ส่วนพวกชาวไซดอนที่อาศัยอยู่ในแถบเนิน เขาจากเลบานอนไปจนถึงมิสโรเฟทมาอิมนั้น เราจะจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล อย่าลืมที่จะแบ่งที่ดินเหล่านี้ให้เป็นมรดกของชาวอิสราเอล ตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้ ๗ และตอนนี้ให้แบ่งแผ่นดินนี้ออกให้กับคนเก่าแก่และชาวมนัสเสห์ครึ่งเผ่าด้วย”

แผ่นดินฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

๘ ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งเผ่า ชนเผ่ารูเบน และชนเผ่า กาด ได้ รับส่วนแบ่งของพวกเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกเขาคือ ๙ ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมหุบเขาลีกอนโน และเมืองที่อยู่กลางหุบเขาลีกอนโน และที่ราบสูงเมเดบาทั้งหมดไปจนถึงดีโบน ๑๐ และเมืองต่างๆของกษัตริย์สิ โหนชาวอาโมไรต์ผู้เคยปกครองอยู่ในเมืองเฮซโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนของชาวอัมโมน ๑๑ และกิเลอาดกับพื้นที่ของชาวเกชูร์กับชาวมาอาคาห์ พื้นที่ทั้งหมดของภูเขาเฮอร์โมน และทั้งหมดของบาชานถึงเมืองสาเลคาห์ ๑๒ แผ่นดินทั้งหมดของกษัตริย์โอกโนบา ชนผู้เคยปกครองอยู่ในเมืองอัสทาโรทและไนเอเดรอี (เขาเป็นคนเผ่าเร่ร่อนที่หลงเหลืออยู่ไม่กี่คน) โมเสสรบชนะเมืองเหล่านี้ และขับไล่พวกเขาออกไป ๑๓ แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้ขับไล่ชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์ ทั้งสองเผ่ายังอาศัยอยู่กับชาวอิสราเอลถึงทุกวันนี้

๑๔ แต่ส่วนเผ่าเลวี โมเสสไม่ได้แบ่งมรดกให้ พวกของขงขงที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวอิสราเอลก็เป็นมรดกของพวกเขา อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกเขาแล้ว

๑๕ โมเสสได้มอบที่ดินนี้ให้เป็นมรดกกับเผ่ารูเบน แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเข่า ๑๖ เขตแดนของพวกเข่าเริ่มจากอาโรเออร์ที่อยู่ริมหุบเขาลีกาโรโน และเมืองที่อยู่กลางหุบเขาลีกาโน และที่ราบสูงเมเดบาทั้งหมด ๑๗ เมืองเฮช โบนกับเมืองต่างๆของมันบนที่ราบสูง เตโบน บาโม ทบาอัล เบธบาอัล เมโอน ๑๘ ยาฮาส เคเดโมท เมฟาอาท ๑๙ คิริยาธาอิม ลิบมาห์ เศเรทซาหาร์ ที่อยู่บนเนินเขากลางหุบเขาลีกาโน ๒๐ เบธเปโอรี เซิง เขาปีสุกาห์ และเมืองเบธเยซิโมท ๒๑ นั่นคือเมืองทั้งหมดบนที่ราบสูง และอาณาจักรทั้งหมดของกษัตริย์ลิโหน ของชาวอาโมไรต์ ผู้เคยปกครองอยู่ในเมืองเฮช โบน โมเสสได้เอาชนะเขาที่พวกผู้นำของมีเดียน ที่มีชื่อว่าเอวี เรเคม ศูร์ เฮอร์ และเรบา พวกเขาเป็นเจ้าชายที่เป็นพันธมิตรกับกษัตริย์ลิโหนและเคยอาศัยอยู่แผ่นดินนั้นมาก่อน ๒๒ นอกจากคนทั้ง หลายที่ถูกชาวอิสราเอลฆ่าตาย ยังมีผู้ทำนายอนาคตที่ชื่อบา ล่า อัมลูกชายเบ โอรีรวมอยู่ด้วย ๒๓ เส้นเขตแดนของชนเผ่ารูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนและชายฝั่งของ มัน เมืองเหล่านี้และหมู่บ้านต่างๆของ มันเป็นมรดกของชนเผ่ารูเบนตามตระกูลต่างๆของเขา

๒๔ โมเสสยังได้มอบที่ดินนี้ให้เป็นมรดกกับชนเผ่า กาด แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเข่า

๒๕ อาณาเขตของเขาคือ ยาเซอร์และเมืองต่างๆทั้งหมดของกิ เลอ าดและครึ่งหนึ่งของแผ่นดินของชาวอัม โมนไปจนถึงอา โร เออร์ซึ่งอยู่ใกล้กับรับ บาห์ ๒๖ และตั้งแต่เมืองเฮช โบน ถึงรามั ทมิสเปห์ และเบโท นิม และจากมาหะนาอิมถึงเขตแดนเดบีร์ ๒๗ และในหุบเขาเบธฮารัม เบธนิมาราห์ สุกคท และคา โฟน อาณาจักรส่วนที่เหลือของกษัตริย์ลิโหนแห่งเมืองเฮช โบน แม่น้ำจอร์แดน และชายฝั่งของ มัน ไปจนถึงสุดทะเลสาบกา ลี ลี ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ๒๘ เมืองเหล่านี้และหมู่บ้านของ มันเป็นมรดกของชนเผ่ากาดตามตระกูลของพวกเข่า

๒๙ โมเสสได้มอบที่ดินนี้ให้เป็นมรดกกับชนเผ่ามนัส เสห์ครึ่งเผ่า แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเข่า

๓๐ เขตแดนของพวกเข่าเริ่มจากมาหะ นา อิม ไปตลอดทั่วทั้งบาซาน อาณาจักรทั้งหมดของกษัตริย์โอกแห่งเมืองบาซาน และชุมชนยา อีร์ทั้งหมดทก ลิบเมืองที่อยู่ในบา ซาน ๓๑ และครึ่ง หนึ่งของแคว้นกิ เลอ าด เมืองอัสทาโรท และเมืองเอเดรือ ซึ่งสองเมืองนี้เป็นเมืองหลวงของกษัตริย์โอกแห่งบา ซาน นั่นคือส่วน แบ่งสำหรับลูก หลานของมา คีร์ ลูกชายของมนัส เสห์ คือครึ่งหนึ่งของลูกหลานของมาคีร์ ซึ่งแบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเข่า

๓๒ ทั้งหมดนั้นคือเขตแดนต่างๆที่โมเสส ได้แบ่งออกไป อยู่ในที่ราบโม อับ ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ทางทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค ๓๓ แต่โมเสสไม่ได้มอบมรดกให้กับชนเผ่าเลวี พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลก็คือมรดกของพวกเข่า อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกเข่า

๑๔ ต่อ ไป นี้ เป็นแผ่นดินในคานา ลูกชายของนูน และพวกหัวหน้าตระกูลของชนเผ่าต่างๆของอิสราเอล ได้แจก จ่ายให้กับชาวอิสราเอลเป็นมรดก ๒ พวกเขาได้จับสลากแจก จ่ายที่ดินให้กับชน เผ่าทั้งเก้าเผ่า และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ตามที่พระยาห์เวห์ ได้สั่งไว้ผ่านทางโมเสส ๓ เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่เผ่ารู เบนและเผ่า กาด รวม ทั้งเผ่ามนัส เสห์ครึ่งเผ่าไปแล้วบนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน แต่เขาไม่ ได้แบ่งมรดกให้กับชนเผ่าเลวีเหมือนที่ให้กับเผ่าอื่นๆ ๔ ลูกหลานของโย เซฟได้แบ่งออกเป็นสองเผ่าคือเผ่ามนัสเสห์ และเผ่าเอฟราอิม เผ่าเลวีไม่มีส่วน แบ่งในแผ่นดินนี้ นอกจากเมืองต่างๆที่เข้าอาศัยอยู่ กับทุ่ง หญ้าสำหรับเลี้ยงฝูงแกะและวัวของพวกเข่า ๕ อย่าง นี้ ชาวอิสราเอลได้แบ่งที่ดินกันตามที่พระ ยาห์เวห์ ได้สั่งโมเสสไว้

คาเลบได้รับเฮโบรน

๖ ชนเผ่ายู ดาห์ ได้มาหาโย ชวา ที่กิล กาล คาเลบลูกชายเย ฟุนเนห์จากตระกูลเคนส์ได้พูดกับโยชวาว่า “ท่านก็รู้ว่าพระ ยาห์เวห์ได้พูดอะไรกับโมเสสคนของพระเจ้า เกี่ยวกับตัว ท่านและตัวข้าพเจ้า ที่คา เดช บา ร เนีย

* ๑๔:๖ คนของพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “ผู้รับใช้ของพระองค์”

๗ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ตอนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้ส่งข้าพเจ้าจากคาเดชบารเนียมาสอดแนมแผ่นดินนี้ และข้าพเจ้าก็ได้กลับมารายงานท่านตามความคิด เห็นของข้าพเจ้า ๘แต่พี่น้องคนอื่น ซึ่งไปด้วยกันกับข้าพเจ้านั้น ได้ทำให้ใจของประชาชนอ่อนปวกเปียกไปด้วยความกลัว แต่ข้าพเจ้ายังคงติดตามพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ ๙แล้วในวันนั้น โมเสสได้สนทนากับข้าพเจ้าว่า ‘แผ่นดินที่ท่านได้เข้าไปเหยียบมานั้นจะเป็นมรดกของท่านและลูกหลานของท่านตลอดไปอย่างแน่นอน เพราะท่านได้ติดตามพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ ข้าอย่างสุดใจ’

๑๐เดี๋ยวนี ดุสิ มັນเป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อมาอีกสี่สิบห้าปี ตั้งแต่เวลานั้นที่พระองค์ได้พูดเรื่องนี้ กับโมเสสตอนที่อิสราเอลเดิน ทางอยู่ในทะเล ทราเย เดียว นี้ ข้าพเจ้าก็มีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว ๑๑ข้าพเจ้ายังคงแข็งแรง เหมือนวันที่โมเสสได้ส่งข้าพเจ้าออกไป ตอนที่ ข้าพเจ้าก็แข็งแรงแรงพอที่จะออกไปสู้รบได้ และยังไปทำโน่นทำนี้ ได้เหมือนเมื่อก่อน ๑๒ดังนั้น ตอนที่ ให้มอบพื้นที่แถบเนินเขานี้ ที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับข้าพเจ้าในวันนั้น เพราะในวันนั้น ตัวท่านเองก็ได้ยินแล้วว่า มีคนอานาค อยู่ที่นั่น และเมืองทั้ง หลายของพวกเขา มีนันทใหญ่ และมีการป้องกันอย่างแน่นหนา แต่พระยาห์เวห์อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขับไล่พวกมันออกไป อย่างที่พระองค์ได้พูดไว้”

๑๓ดังนั้น โยชูวาจึงอวยพรคาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ และยกเมืองเฮโบรนให้เป็นมรดกของเขา ๑๔ดังนั้น เฮโบรนจึงกลายเป็นมรดกของคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ชาวเคนส์กับลูกหลานของเขาจนถึงทุกวันนี้ เพราะเขาได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลอย่างสิ้นสุดใจ ๑๕(ก่อนหน้านั้นเมืองเฮโบรนมีชื่อว่า คิริยาอารบา อารบาคนนี้เป็นคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในคนอานาค)

แล้วแผ่นดินก็หยุดพักจากสงคราม

ที่ดินสำหรับชนเผ่ายูดาห์

๑๕^๑ที่ดินที่มอบให้เผ่ายูดาห์ แบ่งตามตระกูลต่างๆ ด้านใต้ติดกับเขตแดนของเอโดม คือไปถึงทะเลทรายคินเป็นที่สุด เขตด้านใต้ ๒พรมแดนทางทิศใต้เริ่มจากตรงปลายของทะเลเกลือ จากอ่าวที่หันหน้าออกไปทางใต้ ๓ยื่นลงไปทางด้านใต้ของเส้นผ่านทางแมงป่อง และผ่านเรือยไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้ของเมืองคาเดชบารเนีย และผ่านไปเมืองเฮสโรนขึ้นไปถึงเมืองอัดดาร์ และเลี้ยวไปถึงคารคา ๔พรมแดนผ่านเรือยไปถึงอัสโมน และไล่ไปตามลำธารอียิปต์ จนมาถึงที่สุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นี่จะเป็นพรมแดนทางใต้ของพวกเขา

๕พรมแดนด้านตะวันออก คือติดกับทะเลเกลือ ขึ้นไปเรื่อยจนถึงปากแม่น้ำจอร์แดน พรมแดนทางเหนือ เริ่มจากอ่าวบริเวณปากแม่น้ำจอร์แดน ๖และพรมแดนนั้นขึ้นไปถึงเมืองเบธกาลูห์ เรื่อยขึ้นไปทางเหนือของเบธอาราบาห์ ขึ้นไปถึงก้อนหินโบฮัน (โบฮันเป็นลูกชายรูเบน) ๗แล้วเขตแดนทางเหนือผ่านหุบเขาอาโครีไปจนถึงเมืองเดบีร์ แล้วเลี้ยวขึ้นทางทิศเหนือไปถึงกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามเส้นผ่านทางอดุม มีมซึ่งอยู่ทางใต้ของหุบเขา แล้วเส้นเขตแดนก็อ้อมไปรอบพวกตานาของเอนเซเมซ และไปสิ้นสุดที่เอนโรเกล ๘แล้วเขตแดนก็ผ่านหุบเขาลูกชายอินโนม ถึงไหลเขาด้านใต้ของเมืองชาวเยบุส (คือเมืองเยรูซาเล็ม) จากนั้น เส้นพรมแดนก็ขึ้นไปถึงยอดเนิน เขาซึ่งอยู่ทางตะวันตกของหุบเขาอินโนม ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม ๙เส้นเขตแดนก็เลี้ยวจากจุดสูงสุดของเนิน เขานั้นไปทางลำห้วยแห่งเนฟไทอาห์ จากนั้น มันก็เลาะไปตามหุบเขาจนไปถึงเมืองต่างๆของภูเขาเอโฟรน แล้วเขตแดนก็หันไปยังเมืองบาอาลาห์ (หรือเมืองคิริยาทเยออาริมนั่นเอง) ๑๐เขตแดนได้อ้อมไปทางตะวันตกของบาอาลาห์ไปถึงภูเขาเฮอิร์แล้วอ้อมไปทางลาดเขาทางทิศเหนือของภูเขาเยออาริม (ซึ่งก็คือเคสะโลน) และมัน

*๑๕:๑๒ คนอานาค ลูกหลานของอานาค พวกเขาเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงครอบครัวหนึ่งในเรื่องของความเป็นนักสู้ที่มีพลังและรูปร่างสูง ดูใน ก็นดาราวีดี ๑๓:๓๓

†๑๕:๒ จากอ่าว ... ทางใต้ หรือ “ทางใต้ของคาบสมุทร”

ก็ลงไปทางเมืองเบธเซ เมฆแล้วอ้อมไปถึง เมืองทิมนาห์ ^{๑๑}พรมแดนใต้ทอดยาวไปตาม หุบเขาไปถึงเมืองเอโครน แล้วหันไปยังเมือง ซิกเคโรน ผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ และต่อไปถึงเมืองยิบเนเอล และไปสิ้นสุดลงที่ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน ^{๑๒}พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นี่เป็นพรมแดน ล้อมรอบคนยูดาห์ตามตระกูลของเขา

^{๑๓}พระยาห์เวห์ได้สั่งให้โยชูวาแบ่งที่ดินให้ กับคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ ซึ่งเป็นที่ดิน ส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ คือ คิริยา ทอราบาหรือเมืองเฮโบรน (อาราบา เป็น บรรพบุรุษของอานาค) ^{๑๔}และคาเลบได้จับ ไล่ลูกชายทั้งสามคนของอานาคออกไป คือ เซซัย อาหิมาน และทัลมัยผู้เป็นลูกหลาน ของอานาค ^{๑๕}จากที่นั่น คาเลบได้ขึ้นไปต่อสู้ กับประชาชนชาวเดบีร์ (เมืองเดบีร์ เดิมชื่อว่า คิริยาทเสเฟอร์) ^{๑๖}คาเลบพูดว่า “ใครตีเมือง คิริยาทเสเฟอร์และยึดมันไว้ได้ เราจะยกอัสสาห์ลูกสาวของเราให้เป็นเมียคนนั้น”

^{๑๗}โอทนีเอล ลูกชายเคน ส่นอง ชายของ คาเลบยึดเมืองนั้นได้ ดังนั้น คาเลบจึงยก อัสสาห์ลูกสาวของเขาให้เป็นเมียของโอทนี เอล ^{๑๘}เมื่ออัสสาห์มาพบโอทนีเอล นางได้ รมเราให้เขา “ไปขอทีนาแห่งหนึ่งจากพ่อของ นาง นางได้ลงมาจากหลังลา และคาเลบได้ ถามนางว่า “ลูกจะเอาอะไรหรือ”

^{๑๙}นางพูดว่า “ขอของขวัญให้กับลูกหน่อย เพราะพ่อได้ให้แผ่นดินที่แห้ง แล้งในเนเกบ กับลูก ดังนั้น ขอที่มันมีพวกตนาห์กับลูก ด้วย” ดังนั้น คาเลบจึงยกพวกตนาห์ดำนบน และด้านล่างให้กับนาง

^{๒๐}ต่อไปนี้เป็นมรดกของชนเผ่ายูดาห์ ตามตระกูลต่างๆของพวกเขา ^{๒๑}เมืองต่างๆ ทั้งหมดนี้เป็นของคนเผ่ายูดาห์ คือใกล้ บริเวณใต้ สุดที่ติดกับพรมแดนของเอโดม คือเมืองซบเซเอล เอเดอร์ ยากูร์ ^{๒๒}คินาห์ ดี โมนาห์ อาดาตาห์ ^{๒๓}เคเดซ ฮาไซร์อิททาน ^{๒๔}คีฟ เทลม เบอาโลท ^{๒๕}ฮาไซร์ฮาดัททาห์ เคริโอทเฮสโรน (คือเมืองฮาไซร์) ^{๒๖}อามัม เซมา โมลาดาห์ ^{๒๗}ฮาซารกัตดาห์ เซซโมน เบธเปเลต ^{๒๘}ฮาซารซูอัล เบเออร์เซบา บิซึ โอิธียาห์ ^{๒๙}บาอาลาห์ อียิม เอเซม ^{๓๐}เอลโท ลัด เคลซิล โฮรมาห์ ^{๓๑}คิกลาก มัดมันนาห์

สันสันนาห์ ^{๓๒}เลบาโอท ซิลอิม อายิน และ ริมโมนุ ทั้งหมดยี่สิบเก้าเมือง กับชนบทของ เมืองนั้นๆด้วย

^{๓๓}ชนเผ่ายูดาห์ได้เมืองต่างๆตามแถบที่ ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก ด้วย คือเมืองเอซ ทาโอล ไคราห์ อังนาห์ ^{๓๔}ศานาอาห์ เอนกัน นิม ทับปูวาร์ เอนาม ^{๓๕}ยารูม อุดลัม ไส โคห์ อาเซคาห์ ^{๓๖}ซาอาราอิม อติธอิม เกเด ราห์ (หรือเกเดโรวอิม) รวมเป็นสิบสี่เมือง กับชนบทของเมืองนั้นๆ

^{๓๗}ชนเผ่ายูดาห์ยังได้ รับเมืองเหล่านี้ด้วย คือ เชนัน ฮาดัสสาห์ มิกดัลกาต ^{๓๘}ดิเลอณ มิส ปาห์ โยกเซเอล ^{๓๙}ลาติซ โบสคาท เอกโลน ^{๔๐}คัมโบน ลามัม คิทธิซ ^{๔๑}เกเดโรท เบธดา โกน นาอามาห์ และมักเคดาห์ รวมทั้งหมด สิบหกเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

^{๔๒}ลิบนาห์ เอเธอร์ อาซัน ^{๔๓}อิฟทาห์ อัง นานาห์ เนซิป ^{๔๔}เคอีลาห์ อักซิป มารูซาห์ รวม เป็นเก้าเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

^{๔๕}เอโค รนและเมืองต่างๆกับชนบทของ มัน ^{๔๖}ทางตะวันตกของเอโค รน และเมือง ทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับเมืองอัส โดดและชนบท ของมัน ^{๔๗}อัส โดดกับบรรดาเมืองโดยรอบ และชนบทของมัน กาศากับเมืองต่างๆโดย รอบ และชนบทของมัน ไปจนถึงลำธาร อียิปต์และแนวฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

^{๔๘}ชนเผ่ายูดาห์ได้ รับเมืองต่างๆในแถบ เนินเขา คือ ซามิรี ยาททีร์ ไสโคห์ ^{๔๙}ดาน นาห์ คิริยาทสันนาห์ (คือเมืองเดบีร์) ^{๕๐}อา นาบ เอชเทโมห์ อานิม ^{๕๑}โกเชน โฮโลน และกิโลห์ รวมเป็นสิบ เอ็ดเมืองกับชนบท ของเมืองนั้นๆ

^{๕๒}อาหรับ ดูมาห์ เอชาน ^{๕๓}ยานิม เบธทับ ปูวาร์ อาเฟคาห์ ^{๕๔}สุมทาห์ คิริยาทอราบา (คือเมืองเฮโบรน) และเมืองคิโยร์ รวมเป็น เก้าเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

^{๕๕}มาโอน คารเมล ศีฟ ยุทธาห์ ^{๕๖}ยิสเรเอล โยกเดอัม ศานาอาห์ ^{๕๗}คาอิน กิเบอาห์ และ ทุมนาห์ รวมเป็นสิบเมืองกับชนบทของเมือง นั้นๆ

^{๕๘}ฮัลฮูล เบธซุร์ เกโดร์ ^{๕๙}มาอาราธ เบธ อาไนท และเอลเทโคน รวมเป็นหกเมืองกับ ชนบทของเมืองนั้นๆ

* ๑๕:๑๘ นางได้รับเราให้เขา หรือ “เขาได้รับเราให้นาง”

๖๐ คิริยาทบาอัล (คือเมืองคิริยาทเยออาริม) และรับบาห์ รวมเป็นสองเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

๖๑ เมืองในทะเลทรายคือ เบธอาราบาห์ มิดดิน เศเคคาห์ ๖๒ นิบซัน เมืองเกลือ และเอเนกดี รวมเป็นหกเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

๖๓ แต่ประชาชนชาวยูดาที่ไม่สามารถขับไล่ชาวเยบุสซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มออกไปได้ ดังนั้น ชาวเยบุสจึงได้อาศัยอยู่ร่วมกับประชาชนชาวยูดาที่ในเยรูซาเล็มมาจนถึงทุกวันนี้

ดินแดนของเอฟราอิม และมนัสเสห์

๑๖ * ที่ดินที่ได้จับสลากแบ่งให้กับลูกหลานของโยเซฟ เริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ทางทิศตะวันออกของดงนาเยรีโค เข้าไปในทะเลทราย แล้วจากเมืองเยรีโคขึ้นไปถึงแถบเนินเขาเบธเอล ๒ จากเมืองเบธเอลไปถึงลูส และข้ามไปถึงเมืองอาทาโรทตรงเขตแดนของชาวฮารัคี ๓ จากนั้น ก็ลงไปทางตะวันตก จนถึงเขตแดนของชาวยาเฟลีท ไกลออกไปถึงพรมแดนของเมืองเบธโฮโรนล่างและถึงเมืองเกเซอร์ และไปสิ้นสุดที่ทะเล

๑๗ * ลูกหลานของโยเซฟคือชนเผ่ามนัสเสห์ และชนเผ่าเอฟราอิม ได้รับมรดกที่ดินของพวกเขา

๑๘ * เขตแดนของที่ดินที่เป็นมรดกของชนเผ่าเอฟราอิมตามตระกูลต่างๆของเขา เขตแดนมรดกด้านตะวันออกเริ่มจากเมืองอาทาโรท อัดคาร์ไกลไปถึงส่วนบนของเบธโฮโรน ๒ ส่วนเขตแดนด้านตะวันตกเริ่มจากเมืองมิดเมธที่ที่อยู่ทางเหนือเลี้ยวไปทางเมืองทาอานัทซีโลห์ แล้วอ้อมผ่านไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์ ๓ มันลงจากยาโนอาห์ไปถึงเมืองอาทาโรทและเมืองนาอูราห์ไปจนถึงเมืองเยรีโค และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน ๔ จากที่ปู้วาห์ เส้นเขตแดนไปทางตะวันตกถึงลำธารคานาห์ และมาสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นี่คือมรดกชนเผ่าเอฟราอิม ตามตระกูลต่างๆของพวกเขา ๕ รวมทั้งเมืองต่างๆซึ่งได้แบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิมในดินแดนที่เป็นมรดกของคนมนัสเสห์ คือทั้งเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆ ๖ แต่พวกเขาไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่

ในเมืองเกเซอร์ออกไป ดังนั้นชาวคานาอันจึงได้อาศัยอยู่กับชนเผ่าเอฟราอิมมาจนถึงทุกวันนี้ แต่พวกเขาก็ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาส

๑๗ * แล้วก็มีการแบ่งที่ดินให้แก่ชนเผ่ามนัสเสห์ เพราะเขาเป็นลูกชายคนแรกของโยเซฟ เมืองกิเลอาดและเมืองบาซันเป็นของชาวมาคีร์อยู่แล้ว มาคีร์เป็นลูกชายคนแรกของมนัสเสห์ และเป็นพ่อของกิเลอาด ชาวกิเลอาดเป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ ๒ ดังนั้น ที่ดินได้ถูกแบ่งให้กับชาวมนัสเสห์ที่เหลือ ตามตระกูลต่างๆของพวกเขา ลูกหลานของอาบีเยเซอร์ เฮเลค อัสวีเอล เซเคม เฮเฟอร์ และเชมิดา คนเหล่านี้เป็นลูกหลานผู้ชายของมนัสเสห์ ลูกชายของโยเซฟตามตระกูลต่างๆของเขา

๑๘ * เศโลเฟ หัดลูกชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นลูกชายของกิเลอาด ซึ่งเป็นลูกชายของมาคีร์ที่เป็นลูกชายของมนัสเสห์นั้นไม่มีลูกชายมีแต่ลูกสาว และนี่คือชื่อลูกสาวของเขา คือมาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีร์ซาร์ ๑ พวกเขาเข้ามาหาหนวกบซอเลอาซาร์ โยชูวา ลูกชายหนุ่ม และบรรดาผู้นำแล้วพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ส่งโมเสสให้มอบมรดกที่ดินให้กับพวกเรา” ดังนั้น โยชูวาจึงยกที่ดินให้กับพวกนางพร้อมกับพี่น้องของพ่อพวกนาง ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้

๑๙ * ชนเผ่ามนัสเสห์จึงได้รับส่วนแบ่งที่ดินสิบส่วน นอกเหนือจากดินแดนกิเลอาดและบาซัน บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ๒ เพราะลูกหลานที่เป็นผู้หญิงของมนัสเสห์ได้รับที่ดินด้วย แต่แผ่นดินกิเลอาดเป็นของลูกหลานกลุ่มอื่นของเผ่ามนัสเสห์

๒๐ * เขตแดนของมนัสเสห์ขยายจากอาเซอร์ไปถึงมิดเมธ ที่ซึ่งอยู่ด้านตรงข้ามกับเมืองเซเคม แล้วเส้นเขตแดนก็ลงไปทางทิศใต้ถึงที่อยู่อาศัยของชาวเอนทัปปูวาห์ ๑ แผ่นดินของทัปปูวาห์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทัปปูวาห์ตรงพรมแดนมนัสเสห์เป็นของชาวเอฟราอิม ๒ แล้วเส้นเขตแดนก็ลงไปถึงหุบเขาลีกคานาห์ เมืองต่างๆเหล่านี้ที่อยู่ทางตอนใต้ของหุบเขาลีก ท่ามกลางเมืองต่างๆของเผ่ามนัสเสห์ เป็นของเผ่าเอฟราอิม แต่พรมแดนของมนัสเสห์อยู่ทางเหนือของหุบเขาลีก และไปสิ้นสุดที่ทะเล

เมดิเตอร์เรเนียน ^{๑๐} แผ่นดินทางใต้เป็นของเอฟราอิม ทางเหนือเป็นของมนัสเสห์ และมีทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเป็นพรมแดนทางทิศตะวันออกของมนัสเสห์ ทางเหนือไปติดอาเซอร์ และทางตะวันออกติดอิสราเอล

^{๑๑} มนัสเสห์ยังมีเมืองต่างๆอยู่ในเขตแดนของอิสราเอลและอาเซอร์ คือเมืองเบรชาน เมืองอิบเลอัม เมืองโดร์ เมืองเอนโดร์ เมืองทาอานาค เมืองเมกิดโด และเมืองเล็กๆที่อยู่ล้อมรอบพวกมัน เมืองที่สามนั้นไม่มีชื่อชื่อหนึ่งว่า นาโฟท (โดร์) ^{๑๒} แต่ชนเผ่ามนัสเสห์ไม่สามารถยึดครองเมืองเหล่านี้ได้ เพราะชาวคานาอันยังขึ้นที่จะอาศัยอยู่ในเขตแดนนั้นต่อไป ^{๑๓} เมื่อชาวอิสราเอลเข้มแข็งขึ้น พวกเขาได้บังคับชาวคานาอันให้ทำงานให้กับพวกเขา แต่ไม่ได้ขับไล่พวกคานาอันออกไปจนหมด

^{๑๔} คนเผ่าโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า “ทำไมท่านถึงให้ส่วนแบ่งพวกเราแค่ส่วนเดียวเป็นมรดก ทั้งๆที่เรามีคนเป็นจำนวนมาก เพราะพระยาห์เวห์ได้ช่วยพรให้กับพวกเราตลอดมานี้”

^{๑๕} โยชูวาตอบว่า “ถ้าพวกเจ้ามีคนจำนวนมาก ก็ให้ขึ้นไปทำป่าไปแผ้วถางป่าเอาเองในที่ดินของคนเปรีสซี และคนเรฟอิม เพราะที่แถบเนินเขาของคนเอฟราอิมคับแคบเกินไปสำหรับพวกเจ้า”

^{๑๖} คนเผ่าโยเซฟพูดว่า “แถบเนินเขาไม่เพียงพอสำหรับพวกเรา แต่ในหุบเขานั้น ก็มีชาวคานาอันอาศัยอยู่ และพวกเขาก็มีรถรบที่ทำจากเหล็ก ทั้งในเบรชานกับหมู่บ้านของมัน และตามหมู่บ้านที่คนเหล่านี้อาศัยอยู่ในหุบเขาอิสราเอล”

^{๑๗} ดังนั้น โยชูวาจึงพูดกับครอบครัวของโยเซฟซึ่งก็คือเผ่าเอฟราอิมและเผ่ามนัสเสห์ว่า “พวกท่านมีผู้คนเป็นจำนวนมาก และมีกำลังเข้มแข็ง พวกท่านจะไม่ได้ส่วนแบ่งแค่ส่วนเดียว ^{๑๘} แต่ที่แถบเนิน เขาจะเป็นของพวกท่านด้วย ถึงแม้มันจะเป็นป่า พวกท่านแผ้วถางมันและยึดครองมันไปจนสุด เขตเถิด พวกท่านจะขับไล่ชาวคานาอันออกไป แม้ว่าพวก เขาจะมีรถรบทำด้วยเหล็กและพวกเขาจะเข้มแข็งก็ตาม”

การแบ่งแผ่นดินที่เหลือ

^๑ ชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดมาประชุมกันที่ชิโลห์และตั้งเต็นท์นัดพบกันที่นั่น ในตอนนั้น แผ่นดินได้ตกอยู่ในครอบครองของพวกเขาแล้ว ^๒ แต่ยังคงมีชาวอิสราเอลอีกเจ็ดเผ่าที่ยังไม่ได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่งของพวกเขา

^๓ ดังนั้นโยชูวาจึงพูดกับชาวอิสราเอลว่า “พวกเราจะรอไปอีกนานแค่ไหน กว่าเราจะเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านได้มอบให้แก่พวกท่าน ^๔ ให้เลือกคนมาเผ่าละสามคน ข้าพเจ้าจะส่งพวกเขาให้เดินทางไปสำรวจทั่วแผ่นดินนั้น และจกรายละเอียดของแผ่นดินนั้นมาตามมรดกที่แต่ละเผ่าได้รับ และนำกลับมาให้ข้าพเจ้า ^๕ พวกเขาจะแบ่งมันออกเป็นเจ็ดส่วน ชนเผ่ายูดาห์จะยังคงอยู่ในเขตแดนของเขาทางตอนใต้ และครอบครัวของโยเซฟจะคงอยู่ในเขตแดนทางเหนือ ^๖ ให้พวกท่านเขียนรายละเอียดของที่ดินทั้งเจ็ดส่วน และนำมากลับมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากแบ่งให้ท่านที่นี้ ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ^๗ แต่ชาวเลวีจะไม่ได้รับส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะฐานะนักบวชของพระยาห์เวห์ก็คือมรดกของพวกเขาอยู่แล้ว ส่วนชนเผ่ากาต รูเบน และเผ่ามนัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของพวกเขาที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนแล้ว ซึ่งโมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกเขาไว้”

^๘ ดังนั้น คนเหล่านั้นจึงออกเดินทาง โยชูวากำชับพวกเขาให้จกรายละเอียดเกี่ยวกับที่ดินว่า “ให้เดินทางไปให้ทั่วทั้งแผ่นดิน และจกรายละเอียดของมันและกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้กับพวกท่านที่นี้ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่ชิโลห์”

^๙ จากนั้น คนเหล่านี้ก็ออกเดินทางไปทั่วทั้งแผ่นดินนั้น และได้จดบันทึกรายละเอียดของแผ่นดินลงในหนังสือเกี่ยวกับเมืองต่างๆในเจ็ดส่วนนั้น แล้วพวกเขาก็กลับมาหาโยชูวาที่ค่ายชิโลห์ ^{๑๐} และโยชูวาก็ได้จับสลากให้กับพวกเขาที่ชิโลห์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ โยชูวาได้แบ่งที่ดินให้กับชาวอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า

ที่ดินสำหรับชนเผ่าเบนยามิน

๑๓ สลากอันแรกตกเป็นของเผ่าเบนยามิน ตามตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น พวกเขาได้ที่ดินที่อยู่ระหว่างชนเผ่ายูดาห์และโยเซฟ ๑๒ พรมแดนทางเหนือเริ่ม ดันที่แม่น้ำจอร์แดน และขึ้นไปถึงสันเขาทางตอนเหนือของเมืองเยรีโค และมันก็ขึ้นไปถึงแถบเนินเขาทางตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ทะเลทรายเบธาจเวเน ๑๓ จากที่ นั้นพรมแดนก็อ้อมไปถึงเมืองลูส ไปถึงสันเขาเมืองลูส (เรียกอีกอย่างว่าเบธเอล) แล้วเส้นพรมแดนก็ลงไปจนถึงอาทาโรทออดดาร์ บนภูเขาซึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองเบธโฮโรนล่าง ๑๔ พรมแดนก็หักโค้งไปทางตะวันตก อ้อมลงไปทางใต้จากภูเขาที่อยู่ทางใต้ของเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดที่คิริยาทบออัล (คือคิริยาทเยอาริม) เมืองนี้เป็นของชนเผ่ายูดาห์ นี่คือนพรมแดนทางตะวันตก

๑๕ ทางด้านใต้ เริ่มที่ซานเมืองคิริยาทเยอาริมไปตามลำธารจนถึงตานาของเนฟโทอาห์ ๑๖ ลงไปถึงเชิงเขาที่อยู่ตรงข้ามหุบเขาลูกชายฮินโนม ซึ่งอยู่ทางเหนือของหุบเขาเรฟาอิม และมันก็ลงไปหุบเขาฮินโนม ใต้สันเขาของชาวเยบรูสแล้วจึงลงไปถึงเมืองเอนโรเกล ๑๗ จากนั้น มันก็หักโค้งขึ้นไปตามลำธารจนถึงเมืองเอนเซเมซ และก็ไปตามลำธารจนไปออกที่เกสิโลท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาซ็อดอุมมิม แล้วลงไปถึงก้อนหินของโบอันซึ่งเป็นลูกชายของรูเบน ๑๘ แล้วเส้นเขตแดนก็อ้อมขึ้นไปทางเหนือถึงสันเขาที่หันหน้าเข้าหาหุบเขาจอร์แดน แล้วก็ลงไปหุบเขาจอร์แดน ๑๙ พรมแดนได้อ้อมขึ้นไปถึงสันเขาทางด้านเหนือของเบธสกลาห์ และมาสิ้นสุดที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเกลือที่ตอนใต้ สุดของแม่น้ำจอร์แดน นี่คือนพรมแดนทางด้านใต้

๒๐ แม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่คือนพรมแดนที่เป็นมรดกของตระกูลต่างๆของเผ่าเบนยามินในทุกด้าน ๒๑ เมืองต่างๆที่เป็นของชนเผ่าเบนยามินที่แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา คือ เยรีโค เบธสกลาห์ เอเมคเคชิส ๒๒ เบธอาราบาห์ เซมาราอิม เบธเอล ๒๓ อัฟวิม ปาราร์ห์ โอฟราห์ ๒๔ เคฟาอัมไมเน โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสองเมือง พร้อมกับชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น

๒๕ กิเบโอน รามาห์ เบเอโรท ๒๖ มิสปาห์ เคฟิราห์ โมซาห์ ๒๗ เรเคม อีรเปเอล ทาระลาห์

๒๘ เซลา หะเอเลฟ เยบรูส (เยรูซาเล็ม) กิเบอาห์ และคิริยาท รวมเป็นสิบสี่เมืองและชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น นี่คือนพรมรดกของชนเผ่าเบนยามินที่แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา

ที่ดินสำหรับเผ่าสิเมโอน

๑๙ สลากอันที่สองตกเป็นของเผ่าสิเมโอน สำหรับตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น มรดกของพวกเขาอยู่ในที่ดินของชนเผ่ายูดาห์ ๒ มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือ เบเออร์เซบา (หรือเซบา) โมลาดาห์ ๓ ฮาซารซูอัล บาลาห์ เอเซม ๔ เอลโหลด เบธูล โฮรมาห์ ๕ คีกลาก เบธมารคาโบท ฮาซารซูสาร์ห์ ๖ เบธเลบาโอท และเมืองซารูเฮน รวมเป็นสิบสามเมืองกับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

๗ อายิน รีมโมน เอเธอร์ และอาซัน รวมเป็นสี่เมืองและชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น ๘ และยังมิห่มบ้านต่างๆที่อยู่รอบๆเมืองเหล่านี้ นี่ไปจนถึงบุนา อาลัทเบเออร์ เมืองรามาห์ที่เนเกบ นี่คือนพรมรดกที่ยกให้กับตระกูลต่างๆของเผ่าสิเมโอน ๙ มรดกของคนเผ่าสิเมโอนเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินของคนเผ่ายูดาห์ เพราะส่วนแบ่งของคนเผ่ายูดาห์ใหญ่เกินไป สำหรับพวกเขา ดังนั้น คนเผ่าสิเมโอนจึงได้ รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนเผ่ายูดาห์

ที่ดินสำหรับชนเผ่าเศบูลุน

๑๐ สลากอันที่สามตกเป็นของเผ่าเศบูลุน สำหรับตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น พรมแดนของที่ดินที่เป็นมรดกของพวกเขาไปไกลถึงสาริต ๑๑ พรมแดนขึ้นไปทางตะวันตกเรื่อยไปจนถึงมาเรอัล มาจดเมืองดับเบเซท จนถึงลำธารทางทิศตะวันออกของโยกเนอัม ๑๒ จากสาริต พรมแดนขึ้นไปในฝั่งตรงข้ามคือฝั่งที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ไปถึงพรมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วตามลำธารไปถึงเมืองดาเบรัท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย ๑๓ จากที่นั่นพรมแดนอ้อมไปทางทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ไปจนถึงเมืองกัทเฮเฟอร์ และเมืองเอทคาซิน เรื่อยไปตามลำธารแห่งไปจนถึงริมโมน และ

หักโค้งเข้าหาเมืองเนออาห์ ^{๑๔}พรมแดนทางทิศเหนือโค้งเข้าหาเมืองฮันนา โธน และสิ้นสุดที่หุบเขาอิฟ ทาร์ เอล ^{๑๕}ได้รวมเมืองซัทตาท นาหะลาล ซิมโรน อิดาลาร์ และเบธเลเฮม รวมทั้งหมอดูสิบสองเมืองกับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

^{๑๖}นี่คือมรดกของเผ่าเศบูลุนสำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือเมืองต่างๆเหล่านั้น และชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

ที่ดินสำหรับชนเผ่าอิสสาการ์

^{๑๗}สลากอันที่สกัดเป็นของเผ่าอิสสาการ์สำหรับตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น ^{๑๘}ดินแดนของพวกเขา รวมเมือง ยิสเรเอล เคสุลโลท ซูเนม ^{๑๙}ฮาฟราอิม ซิโยน อานาหะราท ^{๒๐}รับบัท คิซิโอน เอเบส ^{๒๑}เรเมท เอนกันนิม เอนหัดดาร์ และเบธบัสเชส

^{๒๒}พรมแดนยังไปติดกับเมืองทาโบร์ ซาหะซูมาห์ เบธเชเมช และไปสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน รวมทั้งหมอดูสิบหกเมืองกับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น ^{๒๓}นี่คือมรดกที่ดินที่ให้กับเผ่าของอิสสาการ์สำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือเมืองต่างๆและชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

ที่ดินสำหรับชนเผ่าอาเซอร์

^{๒๔}สลากอันที่สกัดเป็นของเผ่าอาเซอร์สำหรับตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น ^{๒๕}เขตแดนของพวกเขา รวมถึงเมืองเฮลซัท ฮาลี เบแทน อักซาฟ ^{๒๖}อาลัม เมลเค อามาต มิซฮาล

ทางตะวันตกไปจดภูเขาคารเมลและเมืองซิโห ลิบนาท ^{๒๗}แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออกจนถึงเมืองเบธดาโกน ไปจดเขตเศบูลุนและหุบเขาอิฟ ทาร์ เอลไปทางเหนือ ถึงเมืองเบธเอเมคและเนอีเอล และเรื่อยไปทางเหนือถึงเมืองคามูล ^{๒๘}เอโบรน ไรโทบ ฮัมโมน และควนาห์ไปไกลถึงมหาไซดอน ^{๒๙}พรมแดนเลี้ยวไปถึงรา มาห์ ไปไกลถึงเมืองไทระที่มีกำแพงล้อมรอบ แล้วเส้นพรมแดนก็เลี้ยวไปไฮสาร์และไปสิ้นสุดที่ทะเล ซึ่งรวมเมือง มาฮารับ อักซิบ ^{๓๐}อุมมาห์ อาเฟก และเรโหโบไว้ด้วย

รวมแล้วมียี่สิบสองเมือง กับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น ^{๓๑}นี่คือมรดกของเผ่าอาเซอร์ สำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือเมืองต่างๆเหล่านี้ และชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

ที่ดินสำหรับชนเผ่านัฟทาลี

^{๓๒}สลากอันที่สกัดเป็นของเผ่านัฟทาลีสำหรับตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น ^{๓๓}พรมแดนของเขา เริ่มมาจากเฮเลฟ จากต้น ก่อในศานันนิม และอาดามีเนเชบ ยับเนเอล จนถึงเมืองลัคคูม และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน ^{๓๔}พรมแดนก็เลี้ยวไปทางตะวันตก ไปที่เมืองอัสโนททาโบร์ และมันก็ออกจากที่นั่นไปที่เมืองหูกกอก ไปจดกับเขตเศบูลุนทางทิศใต้และเขตอาเซอร์ทางตะวันตก และแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออก ^{๓๕}บรรดาเมืองที่มีป้อมปราการ คือ คิตติม เศอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท ^{๓๖}อาดามาร์ รามาร์ ฮาไซร์ ^{๓๗}เคเดซ เอเดรอี เอนฮาไซร์ ^{๓๘}ยิโรน มิกดัลเอล ไฮเรม เบธอานา และเบธเชเมช รวมเป็นสิบเก้าเมือง กับชนบทที่อยู่รอบเมืองต่างๆเหล่านั้น

^{๓๙}นี่คือมรดกของเผ่านัฟทาลีสำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือเมืองต่างๆและชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

ที่ดินสำหรับชนเผ่าดาน

^{๔๐}สลากอันที่สกัดเป็นของเผ่าดานสำหรับตระกูลต่างๆของเผ่า นั้น ^{๔๑}เขตแดนที่เป็นมรดกของพวกเขา รวมเมืองโศราห์ เอซทาโอล อิรเซเมซ ^{๔๒}ซาอาลับบิน อัยยาโลน ยิทลาร์ ^{๔๓}เอโลน ทิมนาห์ เอโครน ^{๔๔}เอลเทเคห์ กิบเบโธน บาอาลัท ^{๔๕}เยฮูด เบเนเบรคัท ทิมโมน ^{๔๖}เมยารโคน รัคโคน และบริเวณที่อยู่ใกล้เมืองยัฟฟา

^{๔๗}เมื่อชนเผ่าดานสูญเสียดินแดนของพวกเขาไป พวกเขาได้ลุกขึ้นสู้รบกับเมืองเลเซม ^{๔๘}และพวกเขา ก็ยึดมันได้และได้ฆ่าชาวเมืองนั้น แล้วยึดครองเมือง และตั้งถิ่นฐานที่นั่น พวกเขาได้เปลี่ยนชื่อเมืองเป็นเมืองดานตามชื่อของบรรพบุรุษของพวกเขา ^{๔๙}นี่คือมรดกของเผ่าดาน สำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา

* ๑๙:๒๘ เอโบรน หรือ "อับโดน"

† ๑๙:๔๗ เลเซม หรือ "ลาอิซ"

เขา คือเมืองเหล่านี้ และชนบทของเมืองต่างๆเหล่านี้

ที่ดินสำหรับโยชูวา

๔๙ เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกตามเขตแดนของมันแล้ว ชาวอิสราเอลได้มอบมรดกท่ามกลางพวกเขาให้กับโยชูวา ลูกชายของนุน ^{๕๐} ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ให้เมืองกับโยชูวาตามที่เขาได้ขอไว้ คือ เมืองทิมนาทเสราห์ ในเขตเทือกเขาเอฟราอิม โยชูวาได้สร้างเมืองขึ้นใหม่และตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น

๕๐ นั่นคือดินแดนที่นักบวชเอเลอาซาร์ โยชูวา ลูกชายของนุน และบรรดาผู้นำของแต่ละตระกูลของชนเผ่าต่างๆของอิสราเอล ได้แจกจ่าย โดยการจับสลากที่เมืองซีโลห์ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ดังนั้นเขาทั้งหลายก็แบ่งปันแผ่นดินจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เมืองลี้ภัย

(กตว. ๓๕:๙-๑๕; ฉฉป. ๑๙:๑-๑๓)

๒๐ ^๑จากนั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า ^๒“ให้บอกชาวอิสราเอลว่า ให้ตั้งเมืองลี้ภัยขึ้นสำหรับพวกเขาทั้งหลาย ซึ่งเราได้ออกกับพวกเขาผ่านทางโมเสส ^๓เมื่อใครก็ตามได้ฆ่าคนตายโดยอุบัติเหตุหรือไม่ได้ตั้งใจ จะได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านั้นจะได้เป็นที่ลี้ภัยของพวกเขา เพื่อให้พ้นจากญาติของคนที่ลี้ภัยคนฆ่า

^๔เมื่อคนที่ได้ฆ่าคนตายนั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้ เขาต้องยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้นและอธิบายเรื่องของตนให้กับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นฟัง แล้วพวกเขาก็จะรับคนผู้นั้นเข้าไปและให้พักอาศัยร่วมกับพวกเขา ^๕แล้วถ้ามีญาติคนตายที่จะแก้แค้นเขาไล่ติดตามเขามา พวกผู้อาวุโสของเมืองต้องไม่มอบตัวเขาออกไป เพราะเขาผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านตายโดยไม่ตั้งใจและไม่ได้บาดหมางกันมาก่อน ^๖คนที่ฆ่าคนอื่นนั้นจะอาศัยอยู่ที่เมืองนั้นจนกว่าเขาจะมายืนอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อรับการตัดสิน และถ้าตัดสินว่าไม่ตั้งใจฆ่า เขาก็จะอยู่ที่นั่นต่อไป

จนกว่าคนที่เป็นนักบวชชั้นสูงสุดในเวลานั้นได้ตายไป จากนั้น คนที่ฆ่าคนอื่นนั้นจะได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน ไปยังเมืองที่เขาได้หลบหนีมา”

^๗ดังนั้นพวกเขาจึงได้กำหนดเมืองสำหรับลี้ภัยไว้ดังนี้ คือ เมืองเคเดช ในกาลิลี ในแถบเนินเขาฟาลี เมืองเซเคม ในแถบเนินเขาของเอฟราอิม และเครียาทอราบา (หรือเฮโบรน) ในแถบเนินเขายูดาห์ ^๘และอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค พวกเขาได้เลือกเมืองเบเซอร์ที่อยู่ในทะเลทรายบนที่ราบสูงของชนเผ่ารูเบน กับเมืองราโมทไนกิเลอาดของชนเผ่ากาด และเมืองโกลานในบาซัน ของชนเผ่ามันสเสห์

^๙เมืองเหล่านี้ นั้นเป็นเมืองที่ได้กำหนดไว้สำหรับชาวอิสราเอลทุกคน และคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าหากมีใครฆ่าคนโดยไม่ตั้งใจ จะได้หนีไปอยู่ที่นั่น และไม่ต้องถูกฆ่าตายด้วยมือของญาติผู้ตาย ที่มีหน้าที่ลงโทษคนฆ่า จนกว่าเขาจะไต่ยืนอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อการตัดสินคดี

เมืองของชนเผ่าเลวี

๒๑ ^๑จากนั้นหัวหน้าตระกูลต่างๆในเผ่าเลวี ได้มาพบนักบวชเอเลอาซาร์ โยชูวา ลูกชายของนุน และหัวหน้าของตระกูลต่างๆของแต่ละเผ่าของอิสราเอล ^๒คนเผ่าเลวีได้พูดกับคนเหล่านั้นที่เมืองซีโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า “พระยาห์เวห์ได้สั่งผ่านโมเสสไว้ว่า พวกเขาจะได้รับเมืองหลายเมืองเพื่ออยู่อาศัยพร้อมกับทุ่งหญ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงของพวกเขาด้วย” ^๓เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ ชาวอิสราเอลจึงได้ยกเมืองต่างๆเหล่านี้และทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านั้น จากมรดกของพวกเขาให้กับชาวเลวี คือ ^๔เมื่อสลากออกมา เพื่อชี้ว่าใครควรจะได้รับเมืองไหน สลากอันแรกเป็นของตระกูลต่างๆของโคฮาต ดังนั้น ชาวเลวีในตระกูลต่างๆของโคฮาตซึ่งเป็นลูกหลานของนักบวชอาโรนได้ รับเมืองสิบสามเมืองจากชนเผ่ายูดาห์ ลีเมโอน และเบนยามิน ตามสลากที่จับได้

* ๑๙:๕๐ ทิมนาทเสราห์ หรือ ทิมนาท เฮเรส

^๕ส่วนคนโคฮาที่เหลือ จับสลากได้เมืองสิบเมืองจากตระกูลต่างๆของเผ่าเอฟราอิม จากเผ่าดานและจากครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์

^๖คนเกอร์โชนได้รับเมืองสิบสามเมือง จากตระกูลต่างๆของเผ่าอิสสาคาร์ จากเผ่าอาเซอร์ จากเผ่าเนฟทาลี และจากครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ในบาซาน

^๗พวกตระกูลต่างๆของคนเมราวี ได้รับเมืองสิบสองเมืองจากเผ่ารูเบน จากเผ่ากาต และจากเผ่าเศบูลุน

^๘ชาวอิสราเอลได้จับสลาก ให้เมืองต่างๆเหล่านี้ และทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านี้ กับชาวเลวีตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ผ่านทางโมเสส

^๙นี่คือรายชื่อของเมืองต่างๆจากเผ่ายูดาห์ และเผ่าสิเมโอน ^{๑๐}ที่ได้ยกให้กับพวกลูกหลานของอาโรน คือตระกูลหนึ่งของชาวโคฮา ซึ่งเป็นชาวเลวี เพราะว่าสลากใบแรกตกเป็นของตระกูลนี้ ^{๑๑}ชาวอิสราเอลให้เมืองคิริยาทอราบา (อราบา เป็นพ่อของอานาค) คือเมืองเฮโบรน ในแถบเนินเขาของยูดาห์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์รอบๆเมืองนั้น ^{๑๒}แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนั้นได้ยกให้เป็นมรดกของคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ ^{๑๓}สำหรับลูกหลานของนิกบวชอาโรน พวกเขาได้ให้เมืองเฮโบรน (ซึ่งเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ได้รับการกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้น และเมืองลิบนัทพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๑๔}เมืองยาททีร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองเอชเทโมอากับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๑๕}เมืองโฮโลนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองเดบิร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๑๖}เมืองอายีนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองยูทาร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเบรเซเมซกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นเก้าเมืองจากเผ่าสองเผ่านี้

^{๑๗}ชนเผ่าเบนยามินได้ให้เมืองกิเบโอนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองเกบากับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๑๘}เมืองอานาโททกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองอัลโมนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง ^{๑๙}รวมเมืองทั้งหมดที่เป็นของพวกนิกบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรน มีสิบสามเมืองกับทุ่งหญ้ารอบเมืองเหล่านั้น

^{๒๐}ส่วนชาวโคฮาที่เหลือของพวกตระกูลโคฮาในเผ่าเลวีได้เมืองต่างๆจากเผ่าเอฟราอิม

โดยการจับสลาก ^{๒๑}พวกเขาได้รับเมืองเซเคม (เป็นเมืองหนึ่งในเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ได้รับการกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) กับทุ่งหญ้ารอบเมืองในแถบเนินเขาเอฟราอิม และเมืองเกเซอร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๒๒}เมืองซิบซาอิมกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเบธโฮโรนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

^{๒๓}ชาวโคฮาที่ได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าดาน คือ เมืองเอลเทเคห์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองกิเบโอนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๒๔}เมืองอัยยาโลนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองกัทริมโมนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง ^{๒๕}ชาวโคฮาที่ได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือ เมืองทาอานาคกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองกัทริมโมนกับทุ่งหญ้ารอบเมืองรวมเป็นสองเมือง

^{๒๖}เมืองทั้งหมดรวมเป็นสิบเมือง กับทุ่งหญ้ารอบเมืองเหล่านั้น ซึ่งมอบให้กับตระกูลอื่นๆที่เหลือของโคฮา

^{๒๗}ในพวกตระกูลต่างๆของชาวเลวี คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้ คือ

คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือเมืองโกลานในบาซาน (เป็นเมืองลี้ภัยเมืองหนึ่งสำหรับผู้ที่ได้รับการกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) และเมืองเบเอชเทราห์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสองเมือง

^{๒๘}คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าอิสสาคาร์ เมืองคิซ็อนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองดาเบรัทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๒๙}เมืองยาธมูทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเอนกันนิมกับทุ่งหญ้ารอบเมืองรวมเป็นสี่เมือง

^{๓๐}คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าอาเซอร์ คือ เมืองมิชอาลกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองอับโดนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๓๑}เมืองเฮลซัทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเรโอบกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

^{๓๒}คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าเนฟทาลี เมืองเคเดซในกาลิลีกับทุ่งหญ้ารอบเมือง (หนึ่งในเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) เมืองฮัมเมทโดร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองคารทานกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสามเมือง

^{๓๓}พวกตระกูลเกอร์โชนได้รับสิบสามเมืองกับทุ่งหญ้ารอบเมือง

^{๓๔}พวกตระกูลเมราวี (คนเผ่าเลวีที่เหลือ) ได้เมืองต่อไปนี้ คือ

พวกตระกูลเม รารีได้ รับเมืองต่อไป นี้จากเผ่าเศบูลุน คือ เมืองโยก เนอัมกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองคารทาร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง^{๓๕} เมืองติ มนาห์กับทุ่ง หญ้ารอบเมือง และเมืองนาหะลาลกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

^{๓๖}พวกตระกูลเม รารีได้ รับเมืองต่อไป นี้จากเผ่ารูเบน คือ เมืองเบ เซอร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองยา ฮาสกับทุ่ง หญ้ารอบเมือง^{๓๗} เมืองเคเด โมทกับทุ่ง หญ้ารอบเมือง และเมืองเมฟอัทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

^{๓๘}พวกตระกูลเม รารีได้ รับเมืองต่อไป นี้จากเผ่ากาต คือ เมืองราโมทในกิเลอาด (หนึ่งในเมืองสี่ ภัยสำหรับผู้ที่ถูกกล่าว หว่าฆ่าคนตาย) กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองมาหะนาอิมกับทุ่งหญ้ารอบเมือง ^{๓๙}เมืองเฮซ โบนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองยา เซอร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

^{๔๐}เมืองทั้งสิบ สองเมืองนี้ได้มอบให้กับตระกูลต่างๆของคนเม รารี โดยการจับสลาก พวกนี้เป็นพวกตระกูลต่างๆของคนเผ่าเลวีที่ เหลือ

^{๔๑}เมืองต่างๆของเผ่าเลวีที่อยู่ในอาณาเขตของชาวอิสราเอลมีทั้งหมด สิบ สิบแปดเมืองกับทุ่ง หญ้ารอบๆเมืองเหล่านั้น ^{๔๒}แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็เป็นอย่างนี้

^{๔๓}อย่าง นี้ พระ ยาร์เวห์ได้มอบแผ่นดินทั้งหมดแก่ชาวอิสราเอล ซึ่งพระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เขาว่าจะยกให้กับพวกเขา และพวกเขาเข้าไปยึดครองและตั้งรกรากกันที่นั่น ^{๔๔}พระยาร์เวห์ได้ให้ความสงบ สุขกับพวกเขาในทุกด้าน ตามที่พระองค์ให้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ไม่มีศัตรูคนใดของพวกเขาที่สามารถยืนหยัดต่อสู้พวกเขาได้ เพราะพระยาร์เวห์ได้มอบศัตรูทั้ง สิบของพวกเขาไว้ให้แก่กำ มือของพวกเขาแล้ว ^{๔๕}ในพวกคำสัญญาที่ดีๆที่พระ ยาร์เวห์ได้ให้กับครอบครัวอิสราเอล ไม่มีสักเรื่องที่ไม่สำเร็จหมด

เผ่าที่อยู่ฝั่งตะวันออกกลับบ้าน

^๑จาก นั้นโย ชู วาก็ได้เรียกเผ่ารูเบน กาด และมนัส เสห์ครึ่งเผ่ามาประชุม ^๒และพูดกับพวกเขาว่า “พวก

ท่านทั้ง หลายได้ทำตามทีโมเสสผู้รับ ใช้พระ ยาร์เวห์ได้สั่งพวก ท่านไว้ และพวก ท่านก็เชื่อ ฟังข้าพเจ้าในทุก สิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้สั่งพวก ท่าน “พวก ท่านไม่ได้ทอด ทิ้งญาติพี่น้องของพวก ท่านตลอด มาจนถึงวันนี้ แต่ท่านได้รักษาคำกำชับของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านอย่างเคร่งครัด “บัดนี้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านได้ให้พี่น้องของท่านอยู่อย่างสงบ สุขแล้ว อย่างเป็นที่ พระองค์ได้ให้สัญญาไว้กับพวก เขานั้น ดั่งนั้น ตอนนี้ พวกท่านกลับไปบ้านได้แล้ว ไปสู่แผ่นดินที่พวกท่านเป็นเจ้าของซึ่งโมเสสผู้รับ ใช้ของพระ ยาร์เวห์ได้มอบให้แก่พวก ท่านที่ อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนนั้น “แต่ขอให้ระวังที่จะทำตามคำ สั่งและกฎที่โมเสสผู้รับ ใช้พระยาร์เวห์ได้มอบให้แก่พวก ท่านไว้ คือให้รักพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน ให้เดินตามแนวทางทั้ง หลายของพระองค์ ให้เชื่อฟังพวกคำสั่งของพระองค์ ให้ใกล้ชิดกับพระองค์ และให้รับ ใช้พระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน”

^๖โยชูวาอวยพรให้กับพวกเขาและส่งพวกเขากลับบ้าน ^๗(โมเสสได้มอบแผ่นดิน ในเมืองบาชานให้กับคนมนัส เสห์ครึ่งเผ่า ส่วนอีกครั้งเผ่ารวม ทั้งญาติพี่น้องชาวอิสราเอลของเขา โยชูวาได้มอบที่ดินบนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนให้) เมื่อโย ชู วาส่งพวกเขากลับบ้าน ก็ได้อวยพรให้กับพวกเขาด้วย ^๘โย ชู วาพูดว่า “ให้กลับไป บ้านของพวก ท่านพร้อมความมั่งคั่ง มีสัตว์ เลี้ยงมากมาย มีเงิน ทอง ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และมีเสื้อผ้าเป็นจำนวนมาก ให้ไปแบ่งสิ่งต่างๆที่ยึดมาได้จากศัตรูของพวก ท่านในสงครามให้กับพี่น้องของพวกท่านด้วย”

^๙ดังนั้นคนรูเบน กาด และมนัส เสห์ครึ่งเผ่า จึงแยกจากชาวอิสราเอลที่เมืองชิโลห์ ในแผ่นดินคานาอัน เพื่อกลับไปยังแผ่นดินกิเลอาด ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พวกเขายึดมาได้ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งผ่านทางโมเสส

^{๑๐}เมื่อพวกเขามาถึงกิเลอาด ซึ่งอยู่ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดน ในแผ่นดินคานาอัน ซารูเบน กาด และมนัส เสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่น บูชาขึ้นแทนหนึ่งใกล้กับแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นแท่น บูชาขนาดใหญ่มาก ^{๑๑}ชาวอิสราเอลที่เหลือได้ยินว่าคนรูเบน กาด และมนัส เสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่น

๒๒

^๑จาก นั้นโย ชู วาก็ได้เรียกเผ่ารูเบน กาด และมนัส เสห์ครึ่งเผ่ามาประชุม ^๒และพูดกับพวกเขาว่า “พวก

บูชาขึ้นที่พรมแดนของแผ่นดินคานาอัน ที่กิเลอาด ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนฝั่งที่เป็นของชาวอิสราเอล ๑๒ ชุมชนทั้งหมดของอิสราเอล จึงยกกันมาที่ซีโลห์ เพื่อที่จะขึ้นไปสู้รบกับพวกนั้น

๑๓ ชาวอิสราเอลส่งนักบวชฟีเนหัส ลูกชายของเอเลอาซาร์ไปพบคนรูเบน กาด และมนัส เศห์ครึ่งเผ่า ในแผ่นดินกิเลอาด ๑๔ พร้อมกับส่งผู้นำอีกสิบคน จากแต่ละเผ่าคนเหล่านี้ เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆของอิสราเอลด้วย

๑๕ เมื่อพวกเขาพบคนรูเบน กาด และมนัส เศห์ครึ่งเผ่าในแผ่นดินกิเลอาด พวกเขาพูดว่า ๑๖ “ชุมชนทั้งหมดของพระยาห์เวห์ พูดอย่างนี้ว่า ‘พวกท่านไม่สัตย์ เชื่อต่อพระเจ้าของอิสราเอลอย่างนี้ได้อย่างไร วันนี้ พวกท่านหันเหจากพระยาห์เวห์แล้วไปสร้างแท่นบูชาเพื่อกบฏต่อพระองค์อย่างนี้ได้อย่างไร’

๑๗ บาบที่เมืองเปโฮริยังไม่มีเพียงพอสำหรับพวกเราอีกหรือ จนถึงวันนี้ พวกเรายังไม่สามารถล้างบาปนั้นให้หมดจากตัวพวกเราได้ แม้ว่าจะมีโรคระบาดลงมาในที่ชุมชนของพระยาห์เวห์ก็ตาม ๑๘ แล้วตอนนี้ พวกท่านยังจะหันเหไปจากพระยาห์เวห์อีกหรืออย่างไร ถ้าพวกท่านกบฏต่อพระยาห์เวห์ในวันนี้ พรุ่งนี้พระองค์จะโกรธชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด

๑๙ ถ้าแผ่นดินของพวกท่านเสื่อมไป ให้ข้ามมายังแผ่นดินของพระยาห์เวห์ที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่ และมาแบ่งปันแผ่นดินไปจากพวกเราเถิด อย่าได้เป็นกบฏต่อพระยาห์เวห์ หรือต่อพวกเรา โดยการสร้างแท่นบูชาอื่นสำหรับพวกท่านเอง นอกเหนือไปจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเลย

๒๐ ที่ความโกรธของพระยาห์เวห์ได้ตกอยู่กับชุมชนอิสราเอลทั้งหมด เป็นเพราะอาคาน ลูกชายของเศราห์ไม่สัตย์ ชื่อในเรื่องของที่ต้องทำลายเพื่ออุทิศให้กับพระยาห์เวห์ ไม่ใช่หรือ ไม่ใช่เขาคนเดียวที่ต้องตายเพราะบาปของเขาละ”

๒๑ ดังนั้น ชาวรูเบน ชาว กาด และชาวมนัส เศห์ครึ่งเผ่าได้ตอบผู้นำตระกูลต่างๆของอิสราเอลว่า ๒๒ “พระยาห์เวห์เป็นพระเหนือพระทั้งปวง พระยาห์เวห์เป็นพระเหนือพระทั้งปวง พระองค์รู้ว่าทำไมเราถึงทำอย่างนี้

และขอให้ชาวอิสราเอลเองได้รู้ด้วย ถ้าพวกเราเป็นกบฏหรือไม่สัตย์ เชื่อต่อพระยาห์เวห์ ก็อย่าปล่อยพวกเราไว้เลยในวันนี้ ๒๓ ถ้าพวกเราสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกเราเองเพื่อที่จะเลิกติดตามพระองค์ หรือเพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือถวายเครื่องบูชาเมล็ดข้าว หรือถวายเครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่นนั้น ก็ขอให้พระยาห์เวห์เองลงโทษพวกเรา ๒๔ อันที่จริงที่พวกเราได้ทำสิ่งนี้ไป ก็เพราะเกรงว่าสักวันหนึ่งในอนาคต ลูกหลานของท่านจะถามลูกหลานของเราว่า ‘เจ้ามาเกี่ยวอะไรกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลด้วย ๒๕ พระยาห์เวห์ที่ได้สร้างแม่น้ำจอร์แดนให้เป็นพรมแดนระหว่างพวกเรา กับพวกเจ้า ชาวรูเบน และชาว กาด พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์ แล้วถ้าอย่างนั้น ลูกหลานของพวกท่านอาจทำให้ลูกหลานของเราเหี้ยมเยาะเกรงพระยาห์เวห์’

๒๖ พวกเราก็เลยพูดกันว่า ให้พวกเราสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกเราเองเถิด ไม่ใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือถวายเครื่องบูชา

๒๗ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างพวกท่านกับพวกเรา และระหว่างคนรุ่นต่อไป ว่าเราจะนมัสการพระยาห์เวห์ต่อหน้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วในอนาคต ลูกหลานของพวกท่านก็จะไม่พูดกับลูกหลานของพวกเราว่า ‘พวกท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในพระยาห์เวห์’ ๒๘ และพวกเราก็ได้พูดว่า ถ้าพวกเราพูดอย่างนั้นกับเราหรือลูกหลานของเราในอนาคตแล้ว พวกเราก็จะตอบไปว่า ‘ดูแท่นบูชาจำลองของพระยาห์เวห์ที่บรรพบุรุษของพวกเราได้สร้างไว้สิ ไม่ใช่สร้างไว้สำหรับเครื่องเผาบูชาหรือถวายเครื่องบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างพวกเรา กับพวกท่าน’

๒๙ พวกเราจะไม่มีการกบฏต่อพระยาห์เวห์ หรือหันเหไปจากการติดตามพระองค์ ด้วยการสร้างแท่นบูชาอื่น สำหรับเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องบูชาเมล็ดข้าว หรือเครื่องบูชาอื่น นอกจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราที่อยู่หน้าเต็นท์ของพระองค์”

๓๐ เมื่อนักบวชฟีเนหัส และพวกผู้นำชุมชนคือพวกหัวหน้าตระกูลต่างๆของอิสราเอลที่อยู่กับเขา ได้ฟังคำพูดที่ชาวรูเบน ชาว กาด และมนัส เศห์พูดแล้ว ก็รู้สึกพอใจมาก

^{๓๑}นักบวชฟีเนหัสลูกชายของเอลาซาร์จึงได้พูดกับชาวรูเบน ชาวกาด และชาวมนัสเสห์ว่า “ตอนที่พวกเราได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ยังอยู่ในท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านไม่ได้กบฏต่อพระยาห์เวห์ในเรื่องนี้ ขณะนี้ พวกท่านได้ช่วย เหลือชาวอิสราเอลให้พ้นจากการล่งโทษของพระยาห์เวห์”

^{๓๒}แล้วนักบวชฟีเนหัสลูกชายของเอลาซาร์ และพวกผู้นำ กลับออกมาจากชาวรูเบน และชาวกาดในแผ่นดินกิเลอาด กลับไปยังแผ่นดินคานาอันไปหาชาวอิสราเอลและแจ้งเรื่องต่างๆให้พวกเขา^{๓๓} เรื่องนั้นทำให้ชาวอิสราเอลดีใจ พวกเขาต่างสรรเสริญพระเจ้าและไม่พูดเรื่องการทำสงครามกับคนสองเผ่านั้น เพื่อที่จะทำลายล้างแผ่นดินที่ชาวรูเบน และชาวกาดอาศัยอยู่

^{๓๔}ชาวรูเบนและชาวกาดได้เรียกแทนบูชา นั้นว่า “แทนนี้เป็นพยานระหว่างเราว่า พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า”

คำอำลาของโยชูวาต่อประชาชน

๒๓ ^๑เมื่อผ่านไปหลายปี และพระยาห์เวห์ได้ให้ชาวอิสราเอลอยู่อย่างสงบ สุข ไม่มีอันตรายจากศัตรูรอบด้าน และโยชูวาก็แก่มากแล้ว ^๒โยชูวาได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมด พวกผู้ใหญ่ ผู้นำ ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ทั้งหลายให้มาชุมนุมพร้อมกัน เขาได้พูดกับพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าก็แก่มากแล้ว ^๓และพวกท่านเองก็ได้เห็นสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำกับชนชาติทั้งหมดเหล่านี้ เพื่อพวกท่านแล้ว เพราะเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ได้ต่อสู้เพื่อพวกท่าน ^๔อย่าลืมว่า ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งแผ่นดินของชนชาติที่เหลืออยู่นี้ให้เป็นมรดกกับเผ่าต่างๆของพวกท่าน รวมกับแผ่นดินของชนชาติทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเอาชนะไปแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดน ไปทางทิศตะวันตก จนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ^๕พระยาห์เวห์เองที่เป็นพระเจ้าของพวกท่านจะขับไล่พวกเขาไปจากหนทางของท่าน และพระองค์จะผลัดคนพวกเขาออกไปต่อหน้าท่าน และท่านจะ

ได้ยึดครองดินแดนของเขาเหล่านี้ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สัญญาไว้

^๖ให้ตั้งมั่นคงในการเชื่อฟังทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในหนังสือกฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด โดยไม่หันซ้ายหันขวา ^๗เพื่อว่าท่านจะไม่ไปคบหากับชนชาติเหล่านี้ นี่ที่ยังหลงเหลืออยู่ในหมู่พวกท่าน หรือไปออกชื่อบรรดาพระของพวกเขา หรือสาบานในนามของพระของพวกเขา หรือไปรับใช้หรือกราบไหว้พระเหล่านี้ ^๘ท่านต้องผูกพันกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านอย่างที่ท่านมาจนถึงทุกวันนี้

^๙พระยาห์เวห์ได้ขับไล่พวกชนชาติที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจไปต่อหน้าท่าน และไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านพวกท่านได้จนถึงทุกวันนี้ ^{๑๐}คนเดียวจากพวกท่านสามารถเอาชนะศัตรูเป็นพันคนได้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านต่อสู้เพื่อท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ^{๑๑}ตั้งนั้นให้ระวังตัวให้ดีที่จะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

^{๑๒}แต่ถ้าพวกท่านหันเหไปและไปผูกพันกับผู้รอดชีวิตจากชนชาติเหล่านี้ นี่ที่ยังหลงเหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่าน และถ้าพวกท่านไปแต่งงานกับพวกเขา หรือไปคบหาติดต่อกัน ^{๑๓}พวกท่านควรรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไม่ขับไล่คนเหล่านี้ นี่ไปจากหน้าพวกท่านอีกต่อไป พวกเขาจะเป็นเหมือนบ่วงและกับดักจับพวกท่าน เป็นหอกข้างแคร์ ^{๑๔}และเป็นหนามยอกตาของพวกท่าน จนกว่าพวกท่านพินาศไปจากแผ่นดินที่ตินี้ ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้มอบไว้ให้กับพวกท่าน

^{๑๕}ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังจะตายแล้ว และพวกท่านก็รู้อยู่แก่ใจว่าไม่มีคำสัญญาติดต่อกันที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของ ท่านได้ให้ไว้กับท่าน แล้วต้องล้มเหลวไป ทุกอย่างสำเร็จหมด ไม่มีแม้แต่สิ่งเดียวที่ล้มเหลว ^{๑๖}อย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเคยทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดี ที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่าน เกิดขึ้นจริง พระยาห์เวห์ก็สามารถนำเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่พระองค์ได้เตือนท่านแล้ว ให้เกิดขึ้นได้ด้วยเหมือนกัน จนกว่าพระองค์จะทำลายพวกท่านไปจากแผ่นดินที่ตินี้ ที่พระองค์ได้มอบให้กับ

^{๒๓:๖ กฏ} หรือ “คำสอน”

^{๒๓:๑๓ หอกข้างแคร์} แปลตรงๆได้ว่า “สิ่งที่หวดสีข้างของเจ้า”

พวก ท่าน ^{๑๖} ถ้าท่านไม่รักษาข้อ ตกลงของ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่าน ที่พระองค์ได้ สั่งท่านไว้ และไปรับใช้พระอื่น ๆ แล้วไปกราบ ไหว้พระเหล่านั้น ความโกรธเกรี้ยวของพระ ยาร์เวห์ก็จะเผา ผลาญพวก ท่าน และพวก ท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดี ที่พระองค์ได้ให้ไว้กับพวกท่าน”

๒๔ ^๑ แล้วโย ชู วาก็ได้รวบรวมชาว อิสราเอลทุก เผ่ามาที่เซเคม เขาได้ เรียกพวกผู้อาวุโส พวกผู้นำ พวกผู้พิพากษา และเจ้า หน้าที่ทั้ง หลายของอิสราเอลมา ทั้งหมดได้มายืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า

^๒ โย ชู วาได้พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของชาว อิสราเอลพูด ในอดีตนานมาแล้ว บรรพบุรุษ ของพวก เจ้า รวมทั้งเทราห์พ่อของอับ ราฮัม และนาโฮร์ ได้อาศัยอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ ยูเฟรติสและได้รับใช้พระอื่น ๆ

^๓ แต่เราได้นำบรรพบุรุษของพวก เจ้าคือ อับ ราฮัม มาจากฝั่ง ไนน์ของแม่น้ำยู เฟรติส และเราได้นำเขาไปทั่วแผ่นดินคานาอัน และ ให้เขามีลูก หลานมากมาย เราให้ลูกชายแก่ เขาคืออิส อัก ^๔ และเราได้ให้ยาโคบ และเอ ซาวกับอิส อัก เราให้แถบเนิน เขาเสอีร์กับเอ ซาว แต่ยาโคบกับลูก หลานของเขาได้ลงไป ที่ประเทศอียิปต์

^๕ ต่อจาก นั้น เราจึงส่งโมเสสกับอา โรนมา และเราได้ทำให้เกิดความ ทุกข์อย่างใหญ่ หลวงกับประชาชนอียิปต์ ด้วยสิ่งที่เราได้ทำ ลงไปในประเทศนั้น และหลังจาก นั้นเราได้ นำพวก เจ้าออก มา ^๖ เมื่อเรานำบรรพบุรุษ ของเจ้าออกจากประเทศอียิปต์ พวกเจ้าก็มา ถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ใส่ ล่าบรรพบุรุษ ของพวกเจ้ามา ด้วยธรรูป และพล ทหารมา จนมาถึงทะเลแดง ^๗ เมื่อบรรพบุรุษของเจ้า ได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระ ยาร์เวห์ เราจึงเอาความ มีดใส่ไว้ระหว่างพวก เจ้า กับชาวอียิปต์ และทำให้น้ำ ทะเลท่วมพวก อียิปต์จนมิด และสายตาของพวก เจ้าก็ไ้ เห็นสิ่งที่เราได้ทำต่อชาวอียิปต์ แล้วพวก เจ้า ก็ได้อาศัยอยู่ในทะเล ทราบเป็นเวลานาน ^๘ จากนั้น เราได้นำพวกเจ้ามาถึงแผ่นดินของ คนอา โม ไรต์ซึ่งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ

จอร์แดน คนอาโมไรต์ได้ต่อสู้กับพวกเจ้า แต่ เราได้มอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า เราได้ทำลาย พวกเขาไปต่อหน้าเจ้า และเจ้าก็ได้ยึดครอง แผ่นดินของพวกเขา

^๙ แล้วกษัตริย์บา ลาคลูกชายของคิปี โปร์ แห่งเมืองโม อับได้ตระ เตรียมที่จะสู้ รบกับ ชาวอิสราเอล เขาใช้บา ลา อัมลูกชายของเบ โอร์มาสรุปแข่งพวกเจ้า ^{๑๐} แต่เราไม่ฟังบา ลา อัม ดังนั้นเขาจึงได้ช่วยพรพวกรเจ้าครั้ง แล้ว ครั้งเล่า เราได้ช่วยเหลือพวก เจ้าให้รอดพ้น จากอำนาจของเขา

^{๑๑} เมื่อพวก เจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนและมา ถึงเมืองเยรีโค ชาวเมืองเยรีโคได้ต่อสู้กับเจ้า เหมือนกับคนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนคานา อัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนฮีไวต์ และ คนเย บุส และเราได้มอบพวกเขาไว้ในมือ ของพวก เจ้า ^{๑๒} เราได้ส่งตัว แตน นำหน้า พวกเจ้า และพวกมันได้ขับไล่กษัตริย์ชาวอา โม ไรต์สองคนนั้นออกไปต่อ หน้าเจ้า ที่เจ้า ชะนั้นไม่ใช่เป็นเพราะคม ดาบหรือธนูของ เจ้าหรอก

^{๑๓} เราได้ยกแผ่นดิน ซึ่งเจ้าไม่ได้แผ้ว ถาง และยกเมืองต่างๆซึ่งเจ้าไม่ ได้สร้างให้กับ พวกเจ้า และให้พวกเจ้าได้อยู่อาศัย พวกเจ้า กินผล ไม้จากสวน องุ่นและสวนมะกอก เทศ ที่พวกเจ้าไม่ได้ปลูก

^{๑๔} อย่างนั้น ให้ยาเกรงพระ ยาร์เวห์ และ รับใช้พระองค์อย่างจริงใจและสัตย์ซื่อ ให้ทั้ง พระทั้ง หลายที่บรรพบุรุษของ เจ้าเคยรับ ใช้ ตอนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยู เฟรติส และ ในประเทศอียิปต์ แล้วให้หันมารับ ใช้พระ ยาร์เวห์แทน

^{๑๕} ถ้าพวก ท่านไม่ยอมรับ ใช้พระ ยาร์เวห์ ก็ให้เลือกเอาในวัน นี้ว่า พวก ท่านจะรับ ใช้ ใคร จะเป็นพวกพระที่บรรพบุรุษของท่าน เคยรับ ใช้ตอนที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยู เฟรติส หรือจะเป็นพวกพระของคนอาโมไรต์ ที่เคยอยู่ในแผ่นดิน ดินนี้ที่ท่านกำลังอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า จะรับใช้พระยาร์เวห์”

^{๑๖} แล้วประชาชนได้ตอบไปว่า “พวก เรา จะไม่มีวันละทิ้งพระ ยาร์เวห์เพื่อไปรับ ใช้ พระอื่นอย่างเด็ดขาด ^{๑๗} เพราะพระยาร์เวห์

^{๒๔:๑๖} **ตัวแตน** แมลงชนิดหนึ่งต้อยได้เหมือนกับตัวต่อขนาดใหญ่หรือผึ้ง ในที่นี้อาจหมายถึง ถึงทูตสวรรค์ของพระเจ้าหรือพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์

พระเจ้าของพวกเราคือ ผู้ที่ได้นำพวกเราและบรรพบุรุษของเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ที่เราเคยเป็นทาสนั้น และพระองค์คือ ผู้ที่ได้ทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆอันยิ่งใหญ่อต่อบาปของเรา และคุ้มครองพวกเราตลอดทางที่พวกเราไป และปกป้องพวกเราจากชนชาติต่างๆที่พวกเราเดินผ่านดินแดนของพวกเขา นั้น ^{๑๘} พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ชนชาติทั้งหลายให้พ้นไปต่อหน้าพวกเรา รวมทั้งชาวอามไรต์ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ อย่างนั้น พวกเราก็มารับใช้พระยาห์เวห์เหมือนกัน เพราะพระองค์คือพระเจ้าของพวกเรา”

^{๑๙} แล้วโยชูวาก็พูดกับประชาชนว่า “พวกท่านไม่สามารถรับใช้พระยาห์เวห์ได้ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นพระเจ้าที่หึงหวง พระองค์จะไม่อภัยต่ออาชญากรรมของพวกท่านและบาปทั้งหลายของพวกท่าน ^{๒๐} ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์และไปรับใช้พระอื่น ๆ พระองค์จะหันมาและจะนำความหายนะมาสู่พวกท่าน และจะทำลายพวกท่าน แม้ว่าพระองค์เคยทำดีกับพวกท่านมาก่อนก็ตาม”

^{๒๑} ประชาชนจึงพูดกับโยชูวาว่า “ไม่หรือเราจะรับใช้พระยาห์เวห์”

^{๒๒} โยชูวาจึงพูดกับประชาชนว่า “ให้พวกท่านเป็นพยานต่อตัวเองว่า พวกท่านได้เลือกที่จะรับใช้พระยาห์เวห์”

พวกเขาจึงพูดว่า “เราเป็นพยาน”

^{๒๓} ดังนั้น โยชูวาจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ให้โยนพวกพระอื่น ๆ ที่ยังอยู่ที่ท่ามกลางพวกท่านทิ้งไปเดี๋ยวนี้ และให้หันจิตใจของพวกท่านเข้าหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล”

^{๒๔} ประชาชนพูดกับโยชูวาว่า “เราจะรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา และเชื่อฟังพระองค์”

^{๒๕} โยชูวาจึงได้ทำข้อตกลงกับประชาชนในวันนั้น เขาได้วางกฎเกณฑ์และกฎหมายให้กับพวก เขาที่เมืองเชเคม ^{๒๖} โยชูวาได้

บันทึกข้อความเหล่านี้ลงในหนังสือกฎหมายของพระเจ้า และได้เอาก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งมาตั้งไว้ได้ต้น ก่อ ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์

^{๒๗} แล้วโยชูวาได้พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “ดูเถิด ก้อนหินนี้จะเป็พยานฟ้องพวกเรา เพราะมันได้ยืนทุกสิ่งทีพระยาห์เวห์ได้พูดกับพวกเราใน ดังนั้น มันจะเป็นพยานฟ้องพวกท่าน ถ้าพวกท่านกบฏต่อพระเจ้าของพวกท่าน”

^{๒๘} แล้วโยชูวาก็ส่งประชาชนกลับไปยังดินแดนที่เป็นมรดกของพวกเขาแต่ละคน

การตายของโยชูวา

^{๒๙} หลังจากนั้น โยชูวาลูกชายของนูนผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ก็ตาย เขามีอายุหนึ่งร้อยสิบปี ^{๓๐} พวก เขาได้ฝังเขาไว้ในที่ดินที่เป็นมรดกของเขาที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแถบเนินเขาเอเฟราอิม ทางทิศเหนือของยอดเขาอาอิช

^{๓๑} ชาวอิสราเอลได้รับ ใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้อาวุโสที่มีอายุยืนยาวกว่าโยชูวา พวกผู้อาวุโสเหล่านี้ได้รู้เห็นถึงผลงานทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอลนั้น

โยเซฟกลับบ้าน

^{๓๒} กระดูกของโยเซฟที่ชาวอิสราเอลนำกลับมาจากอียิปต์ถูกฝังอยู่ที่เมืองเชเคม ในที่ดินที่ยาโคบได้ซื้อมาจากลูกหลานของฮาโมร์ผู้เป็นพ่อของเชเคม ด้วยแผ่นดินหนึ่งร้อยซัน * ที่ดินแห่งนั้นได้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ

^{๓๓} เอลเอซาร์ลูกชายของอาโรนก็ตายและถูกฝังไว้ที่กิเบอาห์ ซึ่งเป็นเมืองในแถบเนินเขาเอเฟราอิม เป็นเมืองที่ได้มอบไว้ให้แก่พินหัสลูกชายของเขา

* ๒๔:๓๒ แผ่นดินหนึ่งร้อยซัน ในภาษาฮีบรู เกล็ดทาห์คือหน่วยเงินที่แทนจำนวนที่ไม่วัดค่าเรื่องน้ำหนักหรือราคา

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ผู้วินิจฉัย คำนำ

ผู้วินิจฉัย หมายถึง “ผู้นำที่นำความยุติธรรมมาสู่สังคมผ่านทางการเมืองหรือการสู้รบ และบาง ครั้งก็ทำหน้าที่ตัดสินคดีด้วย” ในหนังสือเล่มนี้เราจะใช้คำว่า “ผู้นำ” แทนคำว่า “ผู้วินิจฉัย” ต่อจากสมัยของโยชูวาจนถึงสมัยที่อิสราเอลมีกษัตริย์ พระเจ้าใช้พวกผู้วินิจฉัย (หรืออาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าพวกผู้นำกึ่งชาติ) มาช่วย กู้เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลให้พ้นจากศัตรู และมาเป็นผู้นำของพวกเขาด้วย

ในบทที่ ๑-๓:๖ จะเห็นว่าบางเผ่าได้เข้าไปยึดแผ่นดิน ดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะยกให้กับพวกเขา แต่ก็มีอีกหลายเผ่าที่ไม่ได้เข้าไปยึดแผ่นดิน ดินที่พระเจ้ายกให้พวกเขาจากชนชาติอื่นๆ ชนชาติเหล่านี้จึงยังคงอยู่ในแผ่นดิน ดินแห่งคำสัญญานั้น ก็เลยทำให้พวกเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลไม่เป็นปึกแผ่น ข้ำร้ายยังหลงไปบูชาพวกพระของคนต่างชาติเหล่านั้นด้วย

ในบทที่ ๓:๗-๑๖:๓๑ เป็นเรื่องราวของผู้นำ ๑๒ คนที่พระเจ้าใช้พวกเขาช่วย กู้ชาวอิสราเอลจากพวกศัตรู เราจะเห็นวัฏจักรแห่งการเนรคุณเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก คือ ๑) ประชาชนจะทิงพระ ยาร์เวห์และกฏบัญญัติของพระองค์และหันไปบูชาพระอื่นๆ ๒) พระ ยาร์เวห์จะปล่อยให้พวกศัตรูชนะชาวอิสราเอลและกดขี่ข่มเหงพวกเขา ๓) ชาวอิสราเอลก็จะหวนกลับมาอ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระยาร์เวห์ ๔) พระองค์จะส่งผู้นำมากู้พวกเขาให้พ้นจากศัตรู ๕) เมื่อผู้นำคนนั้นตายไป ประชาชนก็จะทิงพระ ยาร์เวห์และกฏบัญญัติของพระองค์และหันไปบูชาพระอื่นๆอีก แล้วมันก็เวียนกลับไปในวัฏจักรเดิม

ในบทที่ ๑๗-๒๑ ห้าบทหลังนี้จะพูดถึงเรื่องปัญหาภายในเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลมากกว่าปัญหาจากศัตรูภายนอก ส่วนหนึ่งของปัญหาเป็นเพราะว่า “ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มีการเขียนทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน” (๑๗:๖, ๑๘:๑, ๑๙:๑ และ ๒๑:๒๕)

เผ่ายูดาห์สู้กับคนคานาอัน

๑ หลังจากโยชูวาตาย ชาวอิสราเอลได้ถามพระยาร์เวห์ว่า “ในพวกเราเผ่าไหนจะเป็นเผ่าแรกที่ขึ้นไปสู้รบกับชาวคานาอันหรือ” ๒ พระยาร์เวห์ตอบว่า “ให้ยูดาห์ขึ้นไปเป็นเผ่าแรก ดูลิ เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือของพวกเขาแล้ว”

๓ ชาวเผ่ายูดาห์จึงไปพบกับชาวเผ่าสิเมโอน พี่น้องของเขาว่า “ไปช่วยพวกเรารบกับชาวคานาอัน ในแผ่นดินที่ได้จัดสรรให้กับพวกเราด้วยเถิด แล้วพวกเราที่จะขึ้นไปช่วยพวกเจ้ารบในแผ่นดิน ดินที่ได้จัดสรรให้กับพวกเจ้าเหมือนกัน” แล้วชาวสิเมโอนก็ไปกับพวกเขา

๔ แล้วยูดาห์ได้บุกขึ้นไป และพระยาร์เวห์ได้มอบชาวคานาอันและชาวเปริสซี ไว้ในมือของคนยูดาห์ พวกเขาได้ฆ่าพวกผู้ชายไปหนึ่งหมื่นคนที่เมืองเบเซก ๕ แล้วที่นั่นพวกเขาได้เจอกับอาโดนีเบเซก ผู้เป็นเจ้าเมืองเบเซก และได้สู้รบกับเขา และได้ฆ่าคนคานาอันและคนเปริสซี

๖ อาโดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาได้ไล่ล่าตามไป จนจับตัวเขาไว้ได้ และตัดนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วหัวแม่มือเท้าของเขาทิ้ง ๗ อาโดนีเบเซก พูดว่า “มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่ถูกตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่มือเท้า เก็บกินเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของข้า ข้าได้ทำกับพวกเขา ยังไง พระเจ้าก็ได้ทำกับข้าอย่างนั้นเหมือนกัน” พวกเขาได้คุมตัวอาโดนีเบเซกไปที่เยรูซาเล็มและเขาก็ตายที่นั่น

๘ ชนเผ่ายูดาห์เข้าโจมตีและยึดเมืองเยรูซาเล็มไว้ได้ พวกเขาใช้ดาบไล่ฆ่าฟันชาวเมืองเยรูซาเล็ม และเผาเมืองทิ้ง ๙ ต่อมาชนเผ่ายูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในแถบเทือกเขาเนเกบ และแถบที่

* ๑:๕ อาโดนีเบเซก หมายถึง เจ้าเมืองของเมืองเบเซก หรืออาจจะเป็นชื่อคน

ลุ่มเชิง เขาฝั่งตะวันตก *๑๐ คนเผ่ายูดาที่ได้ออกไปสู้รบกับชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนเดิมชื่อ คิริยาทอารบา) และพวกเขาได้รับชนะตระกูลเซซัย อาหิมาน และทลัมย

คาเลบและลูกสาวของเขา

๑๑ จากที่นั่น ชาวยูดาที่ได้ออกไปสู้รบกับชาวเมืองเดบีร์ (เมืองเดบีร์เดิมชื่อว่า เมืองคิริยาทเสเฟอร์) ๑๒ คาเลบพูดว่า “ใครที่โจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดมันไว้ได้ เราจะยกอัครสาวกของเราให้เป็นเมียผู้นั้น”

๑๓ โอทนีเอล ลูกชายเคนัส ตีเมืองนั้นได้ เคนัสเป็นน้องชายของคาเลบ คาเลบจึงยกอัครสาวกของเราให้เป็นเมียของโอทนีเอล ๑๔ เมื่อนางอัครสาวกมาหาโอทนีเอล โอทนีเอลได้บอกให้นางขอที่นางกับพ่อของนาง

๑๕ เมื่อนางลงจากหลังลา คาเลบจึงถามนางว่า “ลูกมีอะไรให้พ่อช่วยหรือ”

นางจึงตอบว่า “ขอของขวัญให้กับลูกสักอย่างเถิด ไหนๆพ่อก็ให้ดิน แดนแห่งแล้ง แดงเน เกบกับลูกแล้ว ขอพูกตานำให้กับลูกด้วยเถิด” คาเลบจึงยกตานำที่อยู่ตอนบนกับตานำที่อยู่ตอนล่างให้กับนาง

๑๖ ลูกหลานของคนเคไนต์ (คนเคไนต์สืบเชื้อสายมาจากพ่อตาของโมเสส) ได้ขึ้นไปจากเมืองต้นปาล์มอินทผลัม พร้อมกับชนเผ่ายูดาที่ พวกเขาเข้าไปถึงถิ่นทุรกันดารยูดาที่ที่อยู่ในเนเกบ ใกล้กับอาราด แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่กับคนอามาลีไคที่นั่น ๑๗ คนเผ่ายูดาที่ได้ไปร่วมรบกับชนเผ่าสิเมโอนพี่น้องของเขา และพวกเขาก็ได้ฆ่าคนคานาอัน ที่อาศัยอยู่ในเมืองเศฟัท และทำลายเมืองนั้นอย่างราบคาบ เขาจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า “โฮรมัท” †

๑๘ คนเผ่ายูดาที่ยึดเมืองกาซา เมืองอัสเดโลนและเมืองเอโครน พร้อมกับอาณาเขตของสามเมืองนั้น ๑๙ พระยาห์เวห์อยู่ด้วยกับชนเผ่ายูดา และพวกเขาที่ยึด

ครองพื้นที่แถบเทือกเขาไว้ได้ แต่ไม่สามารถขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขาออกไป เพราะพวกนั้นมึนทรนเหล็ก

๒๐ คาเลบได้รับเมืองเฮโบรน ตามที่โมเสสได้สัญญาไว้ และเขาได้ขับไล่สามตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากอานาค ๒๑ ออกไป

เผ่าเบนยามินในเยรูซาเล็ม

๒๑ แต่ชนเผ่าเบนยามินไม่ได้ขับไล่ชาวเยรูซาเล็มที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มออกไป ดังนั้นคนเยรูซาเล็มจึงอยู่ร่วมกับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

ลูกหลานโยเซฟยึดเบธเอล

๒๒ ลูกหลานของโยเซฟได้ขึ้นไปต่อสู้กับเมืองเบธเอลด้วยเหมือนกัน และพระยาห์เวห์ได้อยู่กับพวกเขา ๒๓ คนของโยเซฟได้ส่งคนสอดแนมเข้าไปในเมืองเบธเอล (เมืองนี้เดิมชื่อว่าลูส)

๒๔ เมื่อพวกคนสอดแนมเห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมือง พวกเขาพูดกับชายคนนั้นว่า “บอกทางเข้าเมืองให้กับเราหน่อย และเราจะปรานีเจ้า” ๒๕ ชายคนนั้นก็บอกทางเข้าเมืองให้ พวกคนสอดแนมก็เอาดาบฆ่าฟันคนในเมือง แต่เขาปล่อยชายคนที่บอกทางคนนั้นกับครอบครัวของเขาไป ๒๖ ชายคนนั้นเข้าไปในดินแดนของชาวฮิตไทต์ และสร้างเมืองขึ้น เรียกว่า เมืองลูส และเมืองนั้นก็ยังมิชื่อว่าลูสมาจนถึงทุกวันนี้

คนตระกูลอื่นๆสู้รบกับคนคานาอัน

๒๗ เผ่ามนัสเสห์ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบธซาน เมืองทาอานาค เมืองโดร์ เมืองอิบเลอัม เมืองเมกิดโด และชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น เพราะคนคานาอันไม่ยอมออกไปจากแผ่นดินนั้น ๒๘ เมื่อชาวอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้น พวกเขาก็ได้บังคับให้คนคานาอันทำงานอย่างทาส แต่

* ๑:๙ ที่ลุ่มเชิงเขาฝั่งตะวันตก หรือเซเฟลาห์

† ๑:๑๖ เมืองต้นปาล์มอินทผลัม คือเมืองเยรีโค

‡ ๑:๑๗ โฮรมัท แปลว่าเมืองที่ถูกทำลายลงอย่างสิ้นซาก

๑:๒๐ สามตระกูล ... จากอานาค อานาคเป็นคนตัวใหญ่อย่างกับยักษ์ สามเผ่านี้หมายถึงสามเผ่าในข้อ ๑๐

ชาวอิสราเอลไม่ได้ไล่คนคานา อ้นออกไปให้หมด

^{๒๙}ชนเผ่าเอฟราอิมก็ไม่ได้ขับไล่คนคานา อ้นที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ออกไป แต่คนคานา อ้นและชนเผ่าเอฟราอิมต่างก็อยู่ร่วมกันในเมืองเกเซอร์ ^{๓๐}ชนเผ่าเศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอ้นที่อาศัยอยู่ในเมืองคิทรอนกับเมืองนาหะโลลออกไป แต่คนคานาอ้นกับคนเศบูลุนก็ยังอยู่ร่วมกัน แต่คนคานาอ้นก็ได้ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาส

^{๓๑}ชนเผ่าอาเซอร์ก็ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองอักโค เมืองไซดอน เมืองอักลาบ เมืองอักซิบ เมืองเฮลบาห์ เมืองอาฟิก และเมืองเรโอบ ^{๓๒}คนเผ่าอาเซอร์ก็อยู่ร่วมกับคนคานาอ้นในแผ่นดินนั้น เพราะคนอาเซอร์ไม่ได้ขับไล่คนคานาอ้นออกไป

^{๓๓}ชนเผ่านัฟทา ลีก็ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบรเซ เมช หรือในเมืองเบร อานาทออกไป แต่คนเผ่านัฟทา ลีก็อยู่ร่วมกับคนคานา อ้นในแผ่นดินนั้น แต่ชาวเมืองเบรเซ เมชและเมืองเบร อานาทได้ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาสให้กับชนเผ่านัฟทา ลี ^{๓๔}คนอาโมไรต์ขับไล่คนเผ่าดานให้กลับไปทีแถบเทือกเขาและไม่ยอมให้พวกเขาลงมาที่หุบเขา

^{๓๕}คนอาโมไรต์ยังคงอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรส ในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอัลบิม แต่ลูกหลานของโยเซฟเข้มแข็งกว่า และพวกเขาได้บังคับให้คนอาโมไรต์ทำงานอย่างทาส ^{๓๖}อาณาจักรของคนอาโมไรต์ เริ่มตั้งแต่ท่าภูข้ามแมงป่องไปถึงเมืองเส-ลา และเรื่อยขึ้นไป

ทูตของพระยาห์เวห์ที่โบคิม

๒ ^๑ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ขึ้นไปจากเมืองกิลกาลถึงเมืองโบคิม และพระองค์พูดว่า “เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ และเราได้นำเจ้าเข้ามาสู่แผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้กับพวกบรรพบุรุษของเจ้า เราได้พูดว่า ‘เราจะไม่มีวันล้มเลิกข้อตกลงที่เราได้ให้ไว้กับเจ้า’ ^๒แต่เจ้าจะต้องไม่ทำข้อตกลงกับคนที่อยู่ในแผ่นดินนี้ ให้หรือพวกแทนบุชชาของพวกเจ้าทิ้งไป’ แต่เจ้าก็ไม่ได้

ฟังเสียงของเรา ดูเอาเองสิว่าเจ้าได้ทำอะไรลงไป

^๓ดังนั้น ตอนนี้เราขอบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปต่อ หน้าเจ้าอีกแล้ว พวกเขาจะเป็นตัวปัญหา ให้กับเจ้า และพวกพระของพวกเขาก็จะเป็นกับ ดักจับเจ้า” ^๔เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดคำเหล่านี้ให้กับคนอิสราเอลทั้งหมดฟัง พวกเขา ก็ร้องไห้เสียงดัง ^๕เขาจึงตั้งชื่อที่นั่นว่า โบคิม ^๖และพวกเขาก็ได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ที่นั่น

การไม่เชื่อฟังและความพ่ายแพ้

^๖เมื่อโยชูวาปล่อยให้ประชาชนกลับไป ชาวอิสราเอลต่าง คนต่างก็กลับไปในที่ดินที่ตนเองเป็นเจ้าของ “พวกเขาได้รับ ใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดชีวิตของผู้อาวุโสที่มีอายุยืนยาวกว่าโยชูวา ผู้อาวุโสพวกนี้คือพวกที่ได้เห็นงานอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล ^๗โยชูวา ลูกชายของนูน ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ได้ตายไปเมื่อเขามีอายุหนึ่งร้อยสิบปี

^๘พวกเขาได้ฝังโยชูวาไว้ในเขตที่ดินที่เป็นมรดกของเขา ในเมืองทิมนาท-เฮเรส ในแถบเทือกเขาเอฟราอิม ทางตอนเหนือของภูเขาแกอิช ^๙ในที่สุด คนรุ่นนั้นทั้งหมดก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเขา และมีคนรุ่นใหม่ขึ้นมาแทนพวกเขา คนรุ่นใหม่นี้ไม่มีประสบการณ์กับพระยาห์เวห์ หรือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล ^{๑๐}คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ และไปรับใช้พวกพระบาอัล ^{๑๑}พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าที่นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆที่เป็นพวกพระของชนชาติที่อยู่รอบข้างพวกเขา และกราบไหว้พระเหล่านั้น ทำให้พระยาห์เวห์โกรธ

^{๑๒}พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ และไปรับใช้พระบาอัลและพวกพระอัสทาโรท ^{๑๓}ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงโกรธคนอิสราเอล พระองค์จึงยกพวกอิสราเอลให้ตกไปอยู่ใน

*๒:๓ **ตัวปัญหา** หรือ อาจจะเป็น ตาข่าย

*๒:๕ **โบคิม** มีความหมายว่า ประชาชนร้องไห้

เงื่อมมือของโจร โจรได้มาปล้นทรัพย์สินของพวกเขา และชายพวกเขาให้ไปอยู่ในมือของพวกศัตรูที่อยู่รอบด้านพวกเขา และพวกเขาที่ไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้พวกศัตรูของพวกเขาก็ได้ ๑๔ ทุกครั้งที่พวกอิสราเอลออกรบ มือของพระ ยาร์เวห์ก็ต่อต้านพวกเขา ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ อย่างที่พระองค์ได้สาบานไว้แล้วว่า จะทำกับพวกเขา และพวกเขาเดือดร้อนมาก

๑๖ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็ได้เลือกพวกผู้นำขึ้นมา และคนพวกนี้ได้มาช่วย กู้คนอิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือของพวกที่ปล้นพวกเขา นั้น ๑๗ แต่ชาวอิสราเอลก็ไม่เชื่อ ฟังแม้แต่พวกผู้นำของพวกเขา เพราะคนอิสราเอลได้ขายตัวให้กับพวกพระต่างๆและไปกราบไหว้พวกพระเหล่านั้น คนอิสราเอลได้หันไปจากทางที่พวกพ่อของเขาเคยเดินมาน้อย่างรวดเร็ว พวกพ่อของเขาเชื่อ ฟังคำ สั่งของพระยาร์เวห์ แต่คนรุ่นใหม่นี้ไม่ได้ทำตาม

๑๘ เมื่อ เหว์ก็ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้ตั้งผู้นำคนหนึ่งขึ้นมาให้กับพวกเขา พระ ยาร์เวห์ก็จะอยู่กับผู้นำคนนั้น และพระองค์ก็ได้ช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือของพวกศัตรู ตลอดชั่วชีวิตของผู้นำคนนั้น เพราะพระ ยาร์เวห์ส่งสาร เมื่อได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกอิสราเอล เพราะถูกกดขี่ข่มเหง

๑๙ แต่เมื่อผู้นำคนนั้นตายไป พวกอิสราเอลก็หันกลับไปทำชั่วยิ่งกว่าบรรพบุรุษของพวกเขาสืบอีก พวกเขาไปติดตามรับใช้และกราบ ไหว้พวกพระอื่นๆ พวกอิสราเอลไม่ยอมทิ้งสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาทำกันอยู่หรือการกระทำที่ตูดึงของพวกเขา

๒๐ ตั้ง นั้นพระ ยาร์เวห์จึงโกรธพวกอิสราเอลมาก และพระองค์พูดว่า “เพราะชนชาตินี้ได้ฝ่าฝืนข้อ ตกลงของเรา ที่เราได้สั่งให้บรรพบุรุษของพวกเขารักษา และพวกเขาที่ไม่ยอมฟังเสียงของเราด้วย ๒๑ อย่างนั้น เราจะไม่ขับไล่ชนชาติต่างๆออกไปต่อหน้าพวกเขาอีกแล้ว คือพวกชนชาติต่างๆที่ยังหลงเหลืออยู่ตอนที่โยชูวาตาย ๒๒ เรา จะใช้ชนชาติพวกนี้ลงโทษชาวอิสราเอล จะดูสิว่า พวกเขาจะเดินในเส้นทางของพระ ยาร์เวห์อย่างไรระ มัดระวังเหมือนกับที่

บรรพบุรุษของพวกเขาทำหรือเปล่า” ๒๓ ตั้ง นั้นพระยาร์เวห์จึงปล่อยให้พวกชนชาติเหล่านี้ อาศัยอยู่ในแผ่นดินต่อไป พระองค์ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปทันที พระองค์ไม่ได้มอบพวกชนชาติเหล่านั้นไว้ในมือของโยชูวา

๓ ต่อไป นี่คือชนชาติต่างๆที่พระยาร์เวห์ยังปล่อยให้หลงเหลืออยู่ในแผ่นดิน เพื่อลงโทษชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ไม่ได้เข้าร่วมรบตอนยึดแผ่นดินคานา อันนั้น ๒ พระยาร์เวห์ทำอย่างนี้เพื่อให้คนอิสราเอลรุ่นหลังนี้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการรบมาก่อน จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับสงคราม

๓ ชนชาติต่างๆที่ยังเหลืออยู่ คือผู้ครอบครองทั้งห้าคนของฟี ลิส เตีย คนคานา อันทั้งหมด คนไซดอน และคนฮีไวต์ที่อาศัยอยู่แถบเนินเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัล-เฮอร์โมน ไปจนถึงเมืองเลโบ-ฮามัท

๔ ชนชาติเหล่านี้ มีไว้สำหรับลงโทษชาวอิสราเอล เพื่อจะได้รู้ว่า พวกเขาจะเชื่อ ฟังคำสั่งต่างๆของพระยาร์เวห์หรือไม่ คือคำสั่งต่างๆที่พระองค์ได้สั่งบรรพบุรุษของพวกเขา ผ่านมาทางโมเสส ๕ ตั้งนั้นชาวอิสราเอลจึงได้อาศัยอยู่ร่วมกับ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์เซีย คนฮีไวต์และคนเยบูนัส

๖ คนอิสราเอลได้เอาลูกสาวของคนพวกนั้นมาเป็นเมีย และยอมยกลูกสาวของตนให้กับลูกชายของคนพวกนั้น แดงไปรับใช้พระต่างๆของคนพวกนั้นด้วย

โอทนีเอลผู้นำคนแรก

๗ ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์ และได้ลืมนพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา และไปรับ ใช้รูปเคารพของพวกพระบาอัล และพวกพระอิชทาโรท ๘ พระยาร์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล พระองค์ขายพวกเขาให้ตกไปอยู่ในเงื่อมมือของกษัตริย์คูซัน-ริชาธาอิมแห่งอาราม นาสาราคิม ชาวอิสราเอลจึงต้องรับใช้กษัตริย์คูซัน-ริชาธาอิมอยู่แปดปี

๙ แต่เมื่อชาวอิสราเอลร้องขอความช่วยเหลือจากพระ ยาร์เวห์ พระองค์ได้ส่งผู้ช่วยมาให้กับคนอิสราเอล เพื่อช่วยเหลือพวกเขา คนนั้นคือ โอทนีเอลลูกชายของเคนัส เคนัสเป็นน้องชายของคา เลบ ๑๐ พระ วิญญาณ

* ๓:๘ อาราม นาสาราคิม พื้นที่ทางเหนือของซีเรียระหว่างแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส

ของพระ ยาร์เวห์ได้ลงมาอยู่กับโอ ทนี เอล และเขาได้กลายเป็นผู้นำของอิสราเอล เขา ออกไปทำสงคราม และพระยาร์เวห์ได้ทำให้ กษัตริย์คูน-ริซารอิมตกอยู่ในเงื้อมมือของ เขา และเขามีชัยเหนือกษัตริย์คูน ๑๑ จาก นั้นนั้นแผ่นดินก็สงบ สุขเป็นเวลาสี่สิบปี จนโอ ทนีเอลลูกชายเคนสตายไป

ผู้นำเอสูด

๑๒ ต่อ มาชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายใน สายตาของพระ ยาร์เวห์อีก พระองค์ก็เลย ทำให้กษัตริย์เอก โลงนของเมืองโม อับมีกำลัง เข้มแข็ง และมาโจมตีชาวอิสราเอล เพราะ คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของ พระยาร์เวห์ ๑๓ กษัตริย์เอก โลงนได้ชวนคน อัม โมนและอา มาเล ค มาเข้าพวกกับเขา และไปโจมตีอิสราเอล และพวกเขาได้ยึด นครเมืองดงอินทผลัมไว้ได้

๑๔ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงต้องรับใช้กษัตริย์ เอกโลน ของเมืองโมอับอยู่สิบแปดปี ๑๕ ชาว อิสราเอลได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระ ยาร์เวห์ แล้วพระองค์ก็ได้ส่งผู้ ช่วยคนหนึ่ง มาให้กับพวกเขา คือเอสูดลูกชายของเกรา จากเผ่าเบนยามิน เขาถูกฝึกให้สู้รบด้วยมือ ซ้าย ชาวอิสราเอลให้เขาเอาส่วยไปส่งให้กับ กษัตริย์เอกโลนของเมืองโมอับ

๑๖ เอสูดได้ทำดาบสอง คมเล่มหนึ่งยาว ศอกหนึ่ง เขามัดมันไว้ที่ต้นขาขวาใต้ชุด ที่ใส่ ๑๗ แล้วเขาได้นำส่วยไปมอบให้กับ กษัตริย์เอกโลนของเมืองโมอับ (กษัตริย์เอก โลงนเป็นคนที่อ้วนมาก) ๑๘ เมื่อเอสูดมอบ ส่วยเสร็จแล้ว เขาก็ไปส่งคนที่แบกส่วย มา ๑๙ เมื่อเอสูดไปถึงพวกรูปหินแกะสลัก ที่กิล กาล เขาก็ย้อนกลับไปหากษัตริย์เอก โลงนและพูดกับกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้ามีความลับจะแจ้งกับท่าน”

กษัตริย์จึงบอกให้เอสูดรีบก่อน แล้วเขา ก็สั่งให้พวกผู้รับใช้ของเขาออกไปนอกห้อง

๒๐ แล้วเอสูดได้เข้าไปหากษัตริย์เอก โลงน ในขณะที่เขา นั่งอยู่บนบัลลังก์ที่ตั้งอยู่บน ฐานที่ยกสูง ซึ่งเป็นของเขาโดยเฉพาะ เอสูดพูดว่า “ข้าพเจ้ามีข่าวจากพระเจ้ามาแจ้ง กับท่าน” ในขณะที่กษัตริย์เอก โลงนลุกขึ้น จากที่นั่ง ๒๑ เอสูดก็ยื่นมือซ้ายไปชักดาบจาก ต้นขาขวาของเขา แล้วแทงเข้าไปที่ห้อง ของกษัตริย์เอกโลน ๒๒ จมมิดด้าม ไซมันก็

ปิดคมดาบไว้ และเอสูดก็ไม่ได้ดึงดาบออก จากห้องของกษัตริย์ และกษัตริย์เอก โลงนก็ อูจจาเราะลาตออกมา

๒๓ แล้วเอสูดก็ได้ปิดประตูห้องบัลลังก์และ ลงกลอนข้างใน จากนั้นเขาก็หย่อนตัวลง ทางช่องส้วมไปยังห้องด้านล่าง ๒๔ แล้วเอสูด ก็ออกไปทางห้องโถงใหญ่ และพวกผู้รับ ใช้ของกษัตริย์เอก โลงนก็เข้ามาดู เมื่อพวกเขา เห็นว่าประตูห้องบนชั้นสองนั้นปิดอยู่ พวกเขา ก็คิดว่ากษัตริย์เอก โลงนกำลังถ่ายทุกข์อยู่ ข้างใน ๒๕ พวกเขาคอยอยู่จนรู้สึกเป็นห่วง จึงเอากุญแจมาไขเข้าไปดู และพบกษัตริย์ เอกโลนนอนตายอยู่บนพื้น

๒๖ เอสูดหนีออกมา ในขณะที่พวกคนรับ ใช้กำลังคอยอยู่ เขาเดินผ่านพวกรูปเคารพที่ สลักจากหิน และหนีไปจนถึงเสอีราห์ ๒๗ เมื่อ เขาไปถึงที่นั่น เขาได้เป่าแตรเขาสัตว์ที่เทือก เขาเอฟราอิม แล้วชาวอิสราเอลก็ยกพลลง จากเขาไปพร้อมกับเอสูด ที่นำหน้าพวกเขา ไป

๒๘ เอสูดสั่งพวกเขาว่า “ตามเรามา เพราะ พระ ยาร์เวห์ได้มอบพวกศัตรูของพวกท่าน คือชาวโม อับไว้ในเงื้อมมือของพวกท่าน แล้ว” ชาวอิสราเอลทั้ง หลายจึงตามเขา ไป และพวกเขาได้ยึดบริเวณน้ำดินที่ลุย ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเมืองโม อับได้ และ ไม่ให้ใครข้ามทุ่งนั้น ๒๙ ในครั้งนั้นพวกเขา ได้ฆ่าชายโม อับที่เข้ม แข็งและกล้าหาญไป ประมาทหนึ่งหมื่นคน ไม่มีใครหนีรอดไปได้

๓๐ ในวันนั้นชาวโม อับตกอยู่ภายใต้เงื้อม มือของคนอิสราเอล หลังจากนั้นแผ่นดินก็ สงบสุขเป็นเวลาแปดสิบปี

ผู้นำซัมการ์

๓๑ หลังจากเอสูดแล้ว ก็มีซัมการ์ลูกชายอา นาท เขาใช้ประทัดวัวฆ่าชาวฟิลิสเตียไปหกร้อยคน เขาก็เป็นผู้ช่วยชาวอิสราเอลคนหนึ่ง ด้วยเหมือนกัน

เดโบราห์ผู้นำหญิง

๓๒ เมื่อเอสูดตาย ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่ง ชั่วร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์อีก ๒ พระยาร์เวห์ก็เลยชายพวกเขาให้ตกไปอยู่ ในกำมือของยา บินกษัตริย์ของคานาอัน ผู้ ครอบครองเมืองฮาไซร์ แม่ทัพของเขาคือลี เสรา ที่อาศัยอยู่ในเมืองฮาโรเซท-ฮาโกยิม

๓ ชาวอิสราเอลก็ร้องขอความช่วยเหลือจาก พระยาห์เวห์อีก เพราะสิ เส รา มีรถรบเหล็ก ถึงเก้าร้อยคัน และเขาได้กดขี่ข่มเหงชาว อิสราเอลอย่างโหดร้ายทารุณถึงยี่สิบปี

๔ เดโบราห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่กำลังทำ หน้าทีเป็นผู้นำของอิสราเอลอยู่ในเวลานั้น นางเป็นเมียของลี้บิโดท ๕ เดโบราห์เคยนั่ง ตัดสินคดีอยู่ใต้ต้นอินทผลัมของนาง ที่อยู่ ระหว่างรา มาห์กับเบธ เอลในเขตเทือกเขาเอ ฟราอิม และชาวอิสราเอลก็มาหานางเพื่อให้ นางตัดสินคดีให้

๖ นางส่งคนไปเรียกบาราคลูกชายของอาบี โนอัม ให้มาจากเมืองคาเดชในเขตแดนของ นัฟ ทา ลี นางพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่ได้สั่งท่านหรือว่า ให้ ยกพลไปตั้งอยู่ที่ภูเขาทาโบร์ และเกณฑ์คน หนึ่งหมื่นคนจากเผ่านัฟ ทาลีและจากเผ่าเศบูล ลุน ๗ เราจะล่อสิ เส รา แม่ทัพของกองทัพยา บิน พร้อมกับรถรบ และกองทัพทหารของเขา ให้ออกมาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน และเราจะ ยกพวกเขาให้ตกอยู่ในกำมือของเจ้า”

๘ บาราคจึงตอบเดโบราห์ว่า “ถ้าท่านไปกับ ข้า ข้าก็จะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปกับข้า ข้าก็ไม่ ไป”

๙ เดโบราห์พูดว่า “ข้าจะไปกับท่านแน่ แต่ บอกให้ท่านรู้ไว้ว่า ท่านจะไม่ได้รับเกียรติใน ทางที่ท่านจะไปนี้ เพราะพระ ยาห์เวห์จะทํา ให้สิ เส รา ตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้หญิง” แล้ว เด โบ ราห์จึงลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเค เดช ๑๐ บาราคได้รวบรวมพลจากเผ่าเศบูล ลุน และเผ่านัฟ ทาลีมาที่เค เดช เขารวบรวมได้ ทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนที่มาติดตามเขา และเด โบราห์ก็ไปกับเขาด้วย

๑๑ มีชายคนหนึ่งชื่อเฮ เบอร์ ชาวเค ไนต์ เขาได้แยกตัวออกมาจากคนเค ไนต์ แล้วมา ตั้งค่ายอยู่ที่ต้นโอ๊กในศานัน นิม ซึ่งอยู่ใกล้ เมืองเค เดช เค ไนต์เป็นลูกหลานของโฮบบ์ และโฮบบ์เป็นพ่อตาของโมเสส ๑๒ มีคนบอก สิ เส รา ว่า บาราคลูกชายของอาบี โนอัม ได้ ขึ้นไปที่ภูเขาทาโบร์ ๑๓ สิ เส รา จึงรวบรวม รถรบเหล็กทั้งเก้าร้อยคันของเขาและทหาร ทั้งหมดที่อยู่กับเขา เคลื่อนพลจากเมืองฮาโร เซท-ฮาโกยิม ไปที่แม่น้ำคิไซน

๑๔ แล้วเดโบราห์พูดกับบาราคว่า “ลุกขึ้น เพราะวันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์จะทำให้สิ เส รา ตกอยู่ในเงื้อมมือของท่าน พระ ยาห์เวห์

นำหน้าท่านอย่างแน่นอน” ดังนั้นบาราคจึง ลงมาจากภูเขาทาโบร์และมีทหารทั้งหมื่นคน ติดตามเขาไป

๑๕ ในขณะที่บาราคเข้าโจมตีนั้น พระ ยาห์เวห์ได้ทำให้ฝ่ายของสิ เส รา รวมทั้งรถรบ และกองทัพของ เขาสับสนจนวายได้คม ดาบของบาราค สิ เส รา ก็ล้มจากรถรบวิ่งหนี ไป ๑๖ บาราคไล่ตามรถรบและกองทัพทั้ง หลายของสิ เส รา ไปจนถึงฮาโรเซท-ฮาโกยิม กองทัพทั้งหมดของสิ เส รา ถูกฆ่าตายด้วย ดาบ ไม่เหลือแม่แต่คนเดียว

๑๗ ส่วนสิ เส รา ได้วิ่งหนีไปที่เต็นท์ของ ยาเอล เมียของเฮ เบอร์คนเค ไนต์ เพราะ กษัตริย์ยา บินเมืองฮา โซร์เป็นพันธมิตรกับ ครอบครัวเฮเบอร์กเค ไนต์ ๑๘ ยาเอลออกมา พบกับสิ เส รา นางพูดกับเขาว่า “เชิญทางนี้ เจ้า นาย เชิญมาหาจัดฉันทางนี้ ไม่ต้องกลัว” เขาจึงตรงเข้าไปหานาง เข้าไปที่เต็นท์ของ นาง และนางก็เอาผ้าห่มคลุมตัวเขาไว้

๑๙ จากนั้นสิ เส รา ก็พูดกับยาเอลว่า “ขอนํ้า ให้ข้ากินหน่อย ข้าหิวแล้ว” ดังนั้นนางจึงเปิด ถังนํ้านมและให้เขาดื่ม และเอาผ้าคลุมเขา ไว้ ๒๐ เขาพูดกับนางว่า “ช่วยยื่นฝ่าเท้าที่ประคูด เ็นท์ให้หน่อย และถ้ามีใครถามว่า ‘มีใครอยู่ใน นี้นีหรือเปล่า’ ให้บอกว่า ‘ไม่มี’”

๒๑ แต่ยาเอลเมียของเฮ เบอร์หยิบหมุดซึ่ง เต็นท์กับค้อน แล้วค่อยๆ ย่องเข้าไปหาเขา และนางก็ตอกหมุดไปตรงขมับของเขา ทะลุ ตัดดิน ในขณะที่เขากำลังหลับสนิท เพราะ เหน็ดเหนื่อยมาก เขาจึงตาย ๒๒ ทันใดนั้น บาราคที่กำลังไล่ล่าสิ เส รา ก็มาถึง ยาเอลออก มาพบเขาและพูดกับเขาว่า “เข้ามาสิ แล้ว ฉันจะให้ท่านดูชายที่ท่านกำลังตามหาอยู่” เขาจึงเข้าไปในเต็นท์กับนาง และเห็นสิ เส รา นอนตายอยู่ที่นั่น มีหมุดปักเต็นท์ตอกอยู่ที่ ขมับ

๒๓ ดังนั้น ในวันนั้น พระเจ้าก็ได้พิชิต กษัตริย์ยา บินของคานาอันให้กับชาว อิสราเอล ๒๔ ชาวอิสราเอลก็มีกำลังเข้ม แข็ง ขึ้นเรื่อยๆ เหนือกษัตริย์ยา บินของคานาอัน จนในที่สุดพวกเขา ก็ได้ทำลายกษัตริย์ยา บิน ของคานาอันไป

บทเพลงของเดโบราห์

๕ ๑ ในวันนั้น เดโบราห์และบาราคลูกชาย อาบีโนอัมได้ร้องเพลงนี้

๒ สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
 เพราะชาวอิสราเอลเป็นจำนวนมากได้อุทิศ
 ตัวอย่างเต็มที่
 กองทัพได้อาสาสมัครเข้าร่วมรบ
 ๓ ฟังให้ดี กษัตริย์ทั้งหลาย
 สนใจเหนื่อย ผู้ครอบครองทั้งหลาย
 ข้าจะร้องเพลง
 ตัวข้าเองจะร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์
 ข้าจะร้องเพลงไปกับเครื่องดนตรี
 ให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล
 ๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ออกมาจาก
 เทือกเขาเสอีร์
 เมื่อพระองค์ย่าง ก้าวมาที่นี่จากแผ่นดินของ
 เอโดม
 แผ่นดินก็สั่นสะท้าน
 ท้องฟ้าก็เทฝนลงมา
 หมู่มะฆิกเทน้ำลงมา
 ๕ ภูเขาต่างๆก็สั่นสะเทือน
 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระผู้ขึ้นของขึ้นนาย
 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ๖ ในสมัยของซัมการบุตรอานาห์
 และในสมัยของยาเอล พวกขบวนคาราวาน
 ก็หยุดเดิน
 พวกคนเดินทางก็อ้อมไปใช้เส้นทาง
 ๗ คนชนบทก็หวาด กลัวที่จะออกไปทำสวน
 ทำไร่
 ในอิสราเอล พวกเขาทั้งหลายอยู่แต่ในบ้านกัน
 จนกระทั่งท่านมา เดโบราห์
 จนกระทั่งท่านมาเป็นเหมือนแม่ของ
 อิสราเอล
 ๘ เมื่อพระเจ้าเลือกพวกผู้นำคนใหม่ขึ้นมา *
 สงครามก็มาถึงประตูเมือง
 ไม่มีโล่หรือหอกสักอันเดียว
 ในหมู่ทหารอิสราเอลสี่หมื่นคน
 ๙ ข้ารู้สึกสำนึกในบุญคุณของพวกผู้นำ
 อิสราเอล
 และคนเหล่านั้นที่อาสาไปออกรบ
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

๑๐ พวกเจ้าชาวคะนาอันที่ชื่ออยู่บนลาดัวเมียสี
 เหลืองอุมแดงที่หายาก
 พวกเจ้าคนร่ำรวยที่นั่งอยู่บนอานทำจากพรม
 อันมีค่า †
 พวกเจ้าพ่อค้าที่เดินทางอยู่ตามถนนหลวง
 ให้ทบทวนและเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้
 ๑๑ ให้ฟังคำ พูดของคุณเหล่านั้นที่แจกน้ำอยู่
 แถวบริเวณที่ตักน้ำ
 ที่ นั้นพวกเขบอก เล่าถึงชัยชนะทั้ง หลาย
 ของพระยาห์เวห์
 คือชัยชนะของชาวชนบทของพระองค์ใน
 อิสราเอล
 แล้วกองทัพของพระ ยาห์เวห์ก็ลงไปโจมตี
 ประตูเมืองของศัตรู
 ๑๒ เดโบราห์ ลุย ลุย
 ลุย ลุย ร้องเพลงปลุกใจเกิด
 ลูกขึ้น บาราคลูกของอาบีโนอัม
 ไปจับตัวพวกศัตรูของท่านเกิด
 ๑๓ ตั้ง นั้นคนที่หลง เหลืออยู่ก็ลงไปสู้ รบกับ
 ทหารที่เก่งกาจ
 กองทัพของพระ ยาห์เวห์ก็ลงไปสู้ รบกับพวก
 นักรบให้กับข้า
 ๑๔ คนอิสราเอลจากเผ่าเอ ฟ รา อิมที่อาศัยอยู่
 ท่ามกลางคนอามาเลค ‡ก็มาด้วย
 เบนยามินเอ๋ย พวกเขาเดินทางมาหลังท่านและ
 ทหารของท่านมา
 จากตระกูลมา คีร์ก็มีพวกผู้บังคับบัญชา
 ๑๕ พวกหัวหน้าของเผ่าอิส รา คาร์ก็มาอยู่กับ
 เดโบราห์
 กองทัพจากอิสราเอลสี่หมื่นคนบาราค
 พวกเขาถูกส่งลงไปให้หุบเขา ภายใต้คำ สั่ง
 ของบาราค
 พวกตระกูลแห่งเผ่ารูเบน
 ตัดสินใจอย่างเด็ด ขาดว่าจะไม่ออกไปช่วย
 รบ
 ๑๖ ทำไมท่านถึงได้นั่งอยู่ที่คอกแกะ

* ๕:๘ เมื่อพระเจ้า ... ใหม่ขึ้นมา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาเลือกพวกพระใหม่ขึ้นมา”

† ๕:๑๐ นั่งอยู่ ... มีค่า หรือ “นั่งอยู่บนบัลลังก์ผู้พิพากษา” หรือ “นั่งปกครองอยู่เหนือมีเดีย น”

‡ ๕:๑๔ จากเผ่าเอฟราอิม ... คนอามาเลค หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกที่มาจากเอฟราอิม มีรากมาจากอามาเลค” คือเป็นเชื้อสายของคนอามาเลค คนตัวใหญ่เหมือนยักษ์

§ ๕:๑๔ พวกผู้บังคับบัญชา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกผู้ออกกฎ”

และฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้ฝูงแกะฟัง
 พวกตระกูลของเผ่ารูเบน
 ต่อสู้ในใจว่าน่าจะออกไปช่วยรบแต่ไม่ไป
 ๑๗ ก็ เลอ าดก็พักอยู่ที่บ้านอีกฝั่งของแม่น้ำ
 จอร์แดน
 ส่วนดานูห์ ทำไม่เจ้าถึงได้รับจ้างทำงานอยู่บน
 เรือทั้งหลาย
 ส่วนอาเซอร์ พวกเขายังคงอยู่ที่ฝั่งทะเล
 พักอยู่ที่บ้านตามท่าเรือของเขา
 ๑๘ แต่คนของเศบูลุนและนัฟทาลี
 ได้เสียดชีวิตสู้รบอยู่บนที่ราบที่ลดหล่นลงมา
 ๑๙ พวกกษัตริย์ก็มาสู้รบ
 คือพวกกษัตริย์ของคานาอัน
 สู้รบที่ทาอานาค ข้างลำธารเมกิดโด
 แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นเอาเงินไป
 ๒๐ ดวงดาวต่อสู้จากฟากฟ้า
 จากเส้นทางของพวกมัน พวกมันได้ต่อสู้กับ
 ลีเสรา
 ๒๑ แม่น้ำคิไซน แม่น้ำคิไซนอันเก่าแก่ นั้น *
 ได้กวาดพวกลีเสราไปเสีย
 จิตใจข้าเอ๋ย มุ่งไปอย่างฮึกเหิม † เกิด
 ๒๒ แล้วกับม้าก็ตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำนั้น
 ม้าอันทรงพลังของลี เส รา ก็ยกสองเท้าหน้า
 ขึ้นตะกายฟ้าในสนามรบ
 ๒๓ ทูต ‡ ของพระยาห์เวห์พูดว่า “ให้สาปแช่ง
 เมืองเมโรส
 ให้สาปแช่งอย่างขมขื่นต่อคนที่อาศัยอยู่ที่
 นั้น
 เพราะพวกเขาไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์
 ไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์สู้รบกับพวกนักรบ
 ๒๔ หญิงที่สมควรได้ รับรางวัลมากที่สุดคือยา
 เอล
 นางเป็นเมียของเฮเบอร์ชาวเคนเด
 ในพวกผู้หญิงที่อาศัยอยู่ตามเต็นท์นั้น
 นางสมควรได้รับรางวัลที่สุด
 ๒๕ ลีเสราขอน้ำดื่ม นางก็ให้นมกับเขา
 นางเอาโย เกิร์ตใส่ขามที่เหมาะสมกับพวก
 ผู้นำให้กับเขา
 ๒๖ นางเอี่ยมมือซ้ายไปหีบหมุดปักเต็นท์
 และมือขวาไปหีบค้อน

นางตอกมันเข้าไปที่หัวของลีเสรา
 ปี่หัวของเขาแตกเป็นชิ้นๆ
 นางดีทูลขมขื่นของเขาไป
 ๒๗ เขาล้มลงที่เท้าของยาเอล
 เขานอนแผ่หลายอยู่
 เขาล้มลงแทบเท้าของนาง
 เขาล้มลงตายที่นั่น
 ๒๘ แม่ของลีเสรา มองลอดหน้าต่างออกไป
 นางมองผ่านช่องหน้าต่างแล้วร้องว่า
 ‘ทำไมรถรบของลีเสราถึงได้มาซ่านัก
 ทำไมเสียงพวกรถม้าของเขาถึงได้ล่าซ่านัก’
 ๒๙ เพื่อนชั้นสูงที่ฉลาดที่สุดของนางก็ตอบไป
 และแม่ของลีเสรา ก็ตอบคำถามตัวเองไปว่า
 ๓๐ ‘แน่นอน พวกเขากำลังค้นหาและแบ่งปัน
 ของที่ยึดได้กันอยู่
 นักรบแต่ละคนกำลังจับหญิงคนสองคนมา
 ข่มขืน
 พวกของที่ยึดได้นั้น มีทั้งผ้าย้อมสีเป็นของลี
 เสรา
 และผ้าที่ปักกลดลายทั้งสองหน้า’
 ๓๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ศัตรูของพระองค์
 ถูกทำลายอย่างนี้ทุกคน
 แต่ขอให้พวกเพื่อนของพระองค์ เป็น
 เหมือนดวงอาทิตย์ตอนที่มันโผล่ขึ้น
 อย่างเต็มพลังของมัน”
 และแผ่นดินก็สงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี

ชาวมิเดียนต่อสู้กับชาวอิสราเอล

๖ ชาวยิวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตา
 ของพระยาห์เวห์อีก และพระยาห์เวห์ก็
 ปลดปล่อยให้พวกเขาตกไปอยู่ในกำมือของชาวมิ
 เดียนอยู่เจ็ดปี ๒ ชาวมิเดียนมีกำลังมากกว่า
 ชาวอิสราเอล ชาวมิเดียนทำให้ชาวอิสราเอล
 ต้องไปหาที่หลบซ่อนอยู่ตามซอกเขา ตาม
 ภูเขา ตามพวกถ้ำ และตามที่เร้นลับ ๓ เมื่อ
 ไร่ก็ตามที่ชาวอิสราเอลปลูกพืช ผล ชาวมิ
 เดียน ชาวอามาลอค หรือแม่แต่คนทางตะวันออก
 ออกก็จะมาโจมตีคนอิสราเอล
 ๔ พวกเขาจะมาตั้งค่ายอยู่บนแผ่นดิน ดินของ
 ชาวอิสราเอล และพวกเขาจะทำลายพืชผล

* ๕:๒๑ แม่น้ำคิไซนอันเก่าแก่ นั้น แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แม่น้ำนั้นได้ท่วมทันพวกเขาไป”

† ๕:๒๑ จิตใจ ... ฮึกเหิม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้ท่านเหยียบย่ำคอคอหอยของพวก
 ที่แข็งแกร่งนั้น”

‡ ๕:๒๓ ทูต อาจจะหมายถึง “ทูตสวรรค์” หรือ “ตัวเดโบราห์เอง”

ตลอดทางไปจนถึงเมืองกาซา พวกเขาจะไม่เหลืออาหารไว้เลย ไม่ว่าจะเป็นแกะ วัว หรือลูก ^๕ เพราะพวกเขาจะบุกมาพร้อมกับสัตว์เลี้ยง และครอบครัวของเขา พวกเขาจะมากันมากมายมหาศาลเหมือนฝูงตกแตน นับไม่ถ้วนไม่ว่าจะเป็นคนหรืออูฐ พวกเขาจะบุกเข้ามาในแผ่นดิน และทำลายมันจนหมดสิ้น

^๖ ชาวอิสราเอลจึงยากจนขึ้น แค้นเพราะชาวมีเดียน ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ ^๗ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ชาวอิสราเอลได้ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ เพราะคนมีเดียน ^๘ พระยาห์เวห์ได้ส่งผู้พูด แทนพระเจ้ามาให้กับคนอิสราเอล และเขาพูดกับคนอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้พูดไว้ อย่างนี้ว่า ‘เราเองได้พาเจ้าออกมาจากอียิปต์ และนำเจ้าออกมาจากการเป็นทาส ^๙ เราได้ช่วยให้เจ้าพ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และพ้นจากพวกที่กดขี่ข่มเหงเจ้าที่อยู่ที่นี่ และเราก็ได้ขับไล่พวกเขาไปต่อหน้าเจ้า และยกแผ่นดินของพวกเขาให้กับเจ้า’” ^{๑๐} เราได้บอกกับเจ้าว่า ‘เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ยำเกรงพวกพระต่างๆของคนอามไรต์ เจ้าของแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ แต่เจ้าก็ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

ทูตของพระยาห์เวห์มาหากิเดโอน

^{๑๑} ในเวลานั้น ทูตของพระยาห์เวห์ก็ได้มา และมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาซ ที่มาจากตระกูลอามิเเยเซอร์ ขณะนั้นลูกชายของโยอาซ คือกิเดโอน กำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่ออย่างงุ่น เพื่อไม่ให้มันตกเป็นของชาวมีเดียน ^{๑๒} ทูตของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่อกิเดโอน และพูดกับเขาว่า “นักรบผู้กล้าหาญ พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับท่าน”

^{๑๓} กิเดโอนตอบเขาว่า “ขอโทษที่เจ้านาย ถ้าพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเรา ทำไมถึงได้เกิดเรื่องพวกนี้กับพวกเราด้วย แล้วสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายที่พระองค์เคยทำ ที่บรรพบุรุษได้เล่าให้พวกเราฟัง หายไปไหนหมดแล้ว ไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือที่นำพวกเราออกมาจากอียิปต์ แต่ตอนนี้พระองค์

ได้ทอดทิ้งพวกเราเสียแล้ว และให้พวกเราตกไปอยู่ในกำมือของชาวมีเดียน”

^{๑๔} แล้วพระยาห์เวห์ก็หันมาพูดกับเขาว่า “ไปสิ ไปช่วยชาวอิสราเอลด้วยกำลังที่เจ้ามีอยู่ ไปช่วยพวกเขาให้พ้นจากกำมือของชาวมีเดียน เรากำลังส่งเจ้าไป”

^{๑๕} แล้วกิเดโอนก็พูดกับพระองค์ว่า “ขอโทษที่เกิดท่าน แล้วข้าพเจ้าจะไปช่วยคนอิสราเอลได้อย่างไร คูสิตระกูลของข้าพเจ้าก็อ่อนแอที่สุดในเผ่ามันเสสเสห์ และข้าพเจ้าก็เป็นคนที่กระจอกที่สุดในครอบครัวของข้าพเจ้า”

^{๑๖} แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “แต่เราจะอยู่กับเจ้า และเจ้าจะรบชนะชาวมีเดียนทั้งหมด เหมือนรบกับคนๆเดียว”

^{๑๗} แล้วกิเดโอนก็พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้าแล้วละก็ ช่วยทำอะไรสักอย่าง เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ว่า เป็นพระองค์จริงๆที่พูดกับข้าพเจ้า” ^{๑๘} อย่าเพิ่งไปไหนนะ จนกว่าข้าพเจ้าจะกลับมา ข้าพเจ้าจะไปเอาเครื่องถวายมาตั้งต่อหน้าพระองค์”

พระองค์พูดว่า “เราจะอยู่ที่นี้ จนกว่าเจ้าจะกลับมา”

^{๑๙} ดังนั้นกิเดโอนจึงกลับบ้าน และไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่ง และทำขนมปังไว้เชื้อจากแป้งสาลียีสสิบสองลิตร เขาเอาเนื้อใส่ตะกร้า เอาน้ำซूपใส่หม้อ และเขาก็เอาของพวกนี้ไปให้กับพระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก ^{๒๐} จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “เอาเนื้อและขนมปังไว้ เชื้อวางไว้บนก้อนหินนี้ แล้วเทน้ำซूपลงไปบนของพวกนั้น” กิเดโอนก็ทำตาม

^{๒๑} ทูตของพระยาห์เวห์ ก็ยื่นปลายไม้เท้า ที่ถืออยู่ในมือ ไปแตะต้องเนื้อและขนมปังนั้น ไฟก็ลุกขึ้นมาจากก้อนหิน เนื้อและขนมปังจนหมด จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็หายวับไป ^{๒๒} กิเดโอนถึงได้รู้ว่าเขาเป็นทูตของพระยาห์เวห์ กิเดโอนจึงร้องออกมาว่า “แยะแล้ว พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เห็นทูตของพระยาห์เวห์ต่อหน้าต่อตา”

^{๒๓} แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “สงบสติเกิด ไม่ต้องกลัว เจ้าจะไม่ตายหรอก”

* ๖:๗ ข้อ ๗-๑๐ นี้ไม่ได้อยู่ในสำเนาภาษาฮีบรูที่เก่าแก่ที่สุด

๒๔ กิเด โอนจึงสร้างแท่นบูชาขึ้นมาให้ กับพระ ยาร์เวห์ที่นั่น และตั้ง ชื่อว่า “พระ ยาร์เวห์คือความสงบ” จนถึงวันนี้แท่นนั้นก็ ยังอยู่ที่โอ ฟราห์ ซึ่งเป็นของตระกูลอาบี เย เซอร์

กิเดโอนทำลายแท่นของพระบาอัล

๒๕ ในคืนนั้นพระ ยาร์เวห์พูดกับกิเด โอน ว่า “ไปเอาวัวตัวผู้ของพ่อเจ้าคือตัวที่สองที่มี อายุเจ็ดปีนั้น แล้วเอาไปรื้อแท่นพระบา อัล ที่เป็นของพ่อเจ้าและให้โคเนเสาพระอา เซราห์ ที่อยู่ข้างๆแท่นนั้นด้วย” ๒๖ จากนั้นให้ สร้างแท่นบูชาสำหรับพระ ยาร์เวห์ พระเจ้า ของเจ้า ไว้บนที่สูงนี้ และเอาวัวตัวที่สองนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เอาไม้อาเซราห์ที่ เจ้าจะโค่นลงมานั้นเป็นฟืน” ๒๗ กิเด โอนก็ เอาคนใช้ชายของเขามาสิบคน และทำตามที พระยาร์เวห์ได้บอกเขาไว้ แต่เพราะเขากลัว คนในครอบครัวของเขาและชาวเมือง เขา เลยไม่กล้าทำในตอนกลางวัน จึงแอบทำใน ตอนกลางคืน

๒๘ วันรุ่งขึ้น เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นมา พวกเขาได้เห็นแท่นพระบาอัลถูกรื้อ และเสาไม้อา เซราห์ที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่น และมีวัวตัวผู้ตัวที่ สองนั้นถูกเผาอยู่บนแท่นบูชาที่เพิ่งสร้างขึ้น มาใหม่ ๒๙ พวกเขาจึงพูดกันว่า “ใครเป็นคน ทำอย่างนี้” หลังจากการค้นหาและสอบถาม มีคนบอกพวกเขาว่า “กิเดโอนลูกชายของโย อาซเป็นคนทำ”

๓๐ ชาวเมืองจึงพูดกับโย อาซว่า “เอาตัว ลูกชายเจ้าออกมา มันจะต้องตาย เพราะมัน ไปรื้อแท่นบูชาพระบา อัล และโค่นเสาไม้อา เซราห์ที่อยู่ข้างๆนั้น”

๓๑ แล้วโย อาซพูดกับคนทั้งหมดที่ยืนล้อม รอบเขาว่า “พวกท่านจะฟ้อง ร้องแท่นพระ บา อัลหรือ พวกท่านจะช่วยชีวิตพระบา อัล หรือ ใครก็ตามที่ฟ้องร้องให้กับพระบาอัล จะ ถูกฆ่าก่อนเข้าวันพรุ่ง นี้ ถ้าพระบา อัลเป็น พระเจ้าจริง ก็ให้พระบา อัลฟ้อง ร้องเอาเอง เถอะ เพราะมีคนไปรื้อแท่นบูชาของเขา”

๓๒ วันนั้นโยอาซจึงตั้งชื่อใหม่ให้กิเดโอนว่า “เยรูบาอัล” ๑ เพราะเขาพูดว่า “ให้พระบา

อัลฟ้องร้องเพราะกิเดโอนได้รื้อแท่นบูชาของ เขาเอง”

กิเดโอนรบชนะชาวมีเดียน

๓๓ เมื่อชาวมีเดียน ชาวอามาเลค และชาว ตะวันออกรวมตัวกัน ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา ตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขายิสเรเอล ๓๔ พระวิญญาณ ของพระยาร์เวห์ได้มาสมทบกับกิเดโอน และ เขาได้เป่าแตรเพื่อเรียกคนในตระกูลอาบี เย เซอร์ให้มาติดตามเขา ๓๕ เขาได้ส่งพวกผู้ส่ง ขาวไปทั่วเผ่ามนัส เสห์ เรียกให้คนในเผ่านี้ มาติดตามเขา และเขาก็ยังส่งพวกผู้ส่ง ขาว ไปยังเผ่าอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี และ พวกนี้ก็ได้ขึ้นมาหอกิเดโอนและคนของเขา

๓๖ กิเด โอนพูดกับพระเจ้าว่า “ถ้ามันเป็น จริง ที่ว่าพระองค์จะช่วยกู้คนอิสราเอล ผ่าน ทางมือของข้าพเจ้าตามที่พระองค์บอกแล้ว ละก็” ๓๗ ดูลี ข้าพเจ้าได้วางชนแกะไว้บน ลานนวดข้าว ถ้ามีน้ำค้างเปียกชุ่มแค่บน ชนแกะเท่านั้น และพื้น ดินส่วนอื่นๆแห้ง หมด ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์จะช่วยเหลือ คนอิสราเอล ผ่านทางมือข้าพเจ้า ตามที่ พระองค์ได้พูดไว้”

๓๘ และมันก็เกิดขึ้นตามนั้นทุกอย่าง วัน ต่อ มาเมื่อกิเด โอนตื่นขึ้นแต่เช้ามืด เขาบีบ ชนแกะ ก็ได้น้ำค้างมาเต็มขาม ๓๙ จากนั้น กิเดโอนพูดกับพระเจ้าว่า “อย่าโกรธข้าพเจ้า เลย ข้าพเจ้าขอพูดอีกครั้ง ขอให้ข้าพเจ้าได้ ลองกับชนแกะอีกสักครั้ง คราวนี้ขอให้ชน แกะแห้ง พื้น ดินส่วนอื่นๆเปียกชุ่มไปด้วย น้ำค้าง” ๔๐ ในคืนนั้นพระเจ้าก็ทำตามนั้น คือให้ชนแกะแห้งและพื้น ดินเปียกไปด้วย น้ำค้าง

๗ ๑ เยรูบาอัล (ซึ่งก็คือกิเดโอน) พร้อม กับทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขา ก็ลุกขึ้น แต่เช้าตรู่ และไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆกับตานาฮา โรด ส่วนค่ายของชาวมีเดียน อยู่ทางเหนือ ของเขา อยู่ในหุบตรงดินเขาโมเรห์ ๒ พระ ยาร์เวห์พูดกับกิเดโอนว่า “ทหารที่อยู่กับเจ้า มีมากกว่าที่เจ้าจะมอบชาวมีเดียนให้ อยู่ ในเงื้อมมือของพวกเขา ไม่อย่างนั้น คน อิสราเอลจะยกตัวขึ้นต่อหน้าเรา และพูดว่า ‘เป็นมือข้าเอง ที่ช่วยกู้ข้าไว้’”

*๖:๒๕ *เสาพระอาเซราห์* เป็นพระผู้หญิงของคนคานาอัน เป็นคู่ของพระบาอัล

†๖:๓๒ *เยรูบาอัล* ชื่อนี้หมายถึง “ให้พระบาอัลฟ้องร้องเอาเอง”

๓๓ ดังนั้นให้ประกาศอย่างนี้กับกองทัพว่า ‘ใครก็ตามที่กลัวจนตัวสั่น ก็ให้ไปจากภูเขากิเลดา กลับบ้านไปในเช้า มีดวงจันทร์นี้’” แล้วก็มีทหารสองหมื่นสองพันคนกลับบ้านไป เหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน

๓๔ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับกิเดโอนว่า “ยังมีทหารมากเกินไป ให้นำพวกเขาออกไปที่น้ำ และเราจะแยกพวกเขาให้กับเจ้าที่นั่น เมื่อเรอบอกว่า ‘คนนี้จะไปกับเจ้า’ เขาก็จะไปกับเจ้า แต่ถ้าคนไหนที่เรอบอกว่า ‘คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า’ เขาก็จะไม่ไป”

๓๕ จากนั้นกิเดโอนก็นำพวกเขาลงไปที่นี่ พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “คนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำ เหมือนหมา ก็ให้เจ้าแยกออกมาไว้พวกหนึ่ง และคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำก็แยกไว้พวกหนึ่ง”

๓๖ จำนวนคนที่ใช้มือชักน้ำขึ้นมาเลียมีทั้งหมดสามร้อยคน ส่วนคนที่เหลือทั้งหมด คุกเข่าลงดื่มน้ำ ๓๗ พระยาห์เวห์จึงพูดกับกิเดโอนว่า “เราจะช่วยเหลือพวกเจ้าโดยใช้คนสามร้อยคนนี่ที่เลียน้ำ และเราจะมอบคนมีเดียไว้ไว้ในเงื้อมมือของเจ้า ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดให้กลับบ้านไป”

๓๘ ดังนั้นทหารสามร้อยคนนี้ก็ได้อุสเบียงอาหารและถือดาบไว้ในมือ กิเดโอนส่งชาวอิสราเอลคนอื่นที่เหลือให้กลับไปตั้งถิ่นที่อยู่ของพวกเขา แต่เขาเก็บสามร้อยคนนี้ไว้กับเขาค่ายของชาวมีเดีย น้อยต่ำลงไปในหุบเขา ๓๙ ในคืนนั้นพระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “ลุกขึ้นลงไปโจมตีค่ายเดียนนี้ เพราะเราได้มอบมันไว้ในมือของเจ้าแล้ว” ๔๐ แต่ถ้าเจ้ากลัว ก็อย่าเพิ่งลงไปโจมตีก็ได้ แต่ให้ป่าวร้องคนรับใช้ของเจ้าลงไป ๔๑ เจ้าจะได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน หลังจากนั้นเจ้าจะได้เกิดความกล้ามากขึ้น แล้วค่อยลงไปตีค่ายนั้น” ดังนั้นกิเดโอนและป่าวร้องคนรับใช้ของเขา ก็ลงไปตีค่ายที่อยู่ด้านนอกสุดของทหารที่ติดอาวุธพวกนั้น

๔๒ ชาวมีเดีย ชาวอามาเลค และคนตะวันออกนอนอยู่ตามหุบเขา มากมายเหมือนตักแตน และอุฐูของพวกเขาก็มีมากจนนับไม่ถ้วนเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่ง ๔๓ เมื่อกิเดโอนมาถึงค่าย ก็มีชายคนหนึ่งกำลังเล่าความฝันของเขาให้เพื่อนฟัง เขาเล่าว่า “ข้าฝันไปว่ามีขนมปังบาร์เลย์ก้อนใหญ่ กลิ้งเข้ามาในค่ายของมีเดีย และมันก็ชนเต็นท์จนล้มลงคว่ำพังทะลายไป”

๔๔ เพื่อนของเขาก็ตอบว่า “เรื่องนี้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย นอกจากจะเป็นดาบของกิเดโอนลูกชายโย อาชชาวอิสราเอล พระเจ้าได้มอบชาวมีเดียและທงกองทัพให้อยู่ในกำมือของเขาแล้ว”

๔๕ เมื่อกิเดโอนได้ยินพวกเขาเล่าความฝันและความหมายของมันแล้ว เขาก็ทราบลงต่อพระเจ้า จากนั้นเขาก็กลับไปตีค่ายของอิสราเอล และพูดว่า “ลุกขึ้น เพราะพระเจ้าได้มอบกองทัพของมีเดีย ไว้ในกำมือของพวกท่านแล้ว”

๔๖ เขาแบ่งคนสามร้อยคน ออกเป็นสามกลุ่ม และให้ทุกคนถือดาบและหม้อเป่าแล้วเอาคบเพลิงไว้ด้านใน ๔๗ เขาพูดกับพวกทหารว่า “ให้มองผมและทำตาม เมื่อผมเข้าไปถึงค่ายด้านนอกสุด ผมทำอะไรก็ให้ทำตามนั้น” ๔๘ เมื่อผมและคนทั้งหมดที่อยู่กับผมเป่าดาบขึ้น ก็ให้พวกท่านเป่าดาบรับล้อมรอบค่าย และร้องว่า สำหรับพระยาห์เวห์และกิเดโอน”

๔๙ ดังนั้นกิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับเขา ก็ไปถึงด้านนอกสุดของค่าย เพิงเลยเที่ยงคืนไป เพิงเปลี่ยนเวรยาม ๕๐ กิเดโอนและคนที่อยู่กับเขาก็เป่าดาบ และทุบหม้อที่อยู่ในมือพวกเขาจนแตก และທงสามกลุ่มก็เป่าดาบ และทุบหม้อจนแตก พวกเขาถือคบเพลิงในมือซ้ายและถือดาบที่เป่าในมือขวา และต่างก็ตะโกนว่า “ดาบสำหรับพระยาห์เวห์และกิเดโอน”

๕๑ แต่ละคนต่างยืนประจำที่ของตนรอบค่าย และพวกทหารในค่ายทั้งหมดต่างก็กระโดดขึ้นมา แล้วร้องตะโกนวิ่งหนีไป ๕๒ เมื่อคนของกิเดโอนเป่าดาบพร้อมๆกันทั้งสามร้อยอัน พระยาห์เวห์ก็ทำให้กองทัพของมีเดีย นทั้งหมดเอาดาบฆ่าฟันกันเอง พวกทหารได้หนีไปไกลถึงเบธ-ชิธธาห์ ทางไปเมืองเศเรราห์ พวกเขาหนีไปไกลจนถึงพรมแดนของเมืองอาเบล-เมโฮลาห์ ที่อยู่ใกล้กับเมืองทับบาห์

๕๓ คนอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี เผ่าอาเซอร์ และเผ่ามันสเสห์ ถูกเรียกให้ไล่ตามชาวมีเดีย นไป ๕๔ กิเดโอนส่งพวกผู้ส่งข่าวไปทั่วหุบเขาเอเฟราอิม ไปแจ้งว่า “ลงมาโจมตีพวกมีเดีย น และให้ยึดแหล่งน้ำจากพวกเขาไปไกลถึงเบธ-บาธาห์และแม่น้ำจอร์แดน” ดังนั้นทหารของเอเฟราอิมทั้งหมดถูกเรียกมา

และพวกเขาก็ได้ยึดแหล่งน้ำต่างๆไปไกลถึง เบธ-บาราห์และแม่น้ำจอร์แดน

^{๒๕}พวกเขาจับแม่ทัพของมีเดีย นั้ได้สองคน คือโอเรบและเศเอบ พวกเขาฆ่าโอเรบที่หินแห่งโอเรบ และฆ่าเศเอบที่บ่ออย่างุ่นแห่งเศเอบ พวกเขายังคงไล่ตามพวกมีเดียต่อไป และได้นำหัวของโอเรบและเศเอบข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาให้กิดโอน

๑๖คนเอฟราอิมพูดกับกิดโอนว่า “ทำไมท่านถึงทำกับเราอย่างนี้ ตอนที่ท่านไปรบกับชาวมีเดีย น ทำไมท่านถึงไม่เรียกเราไปด้วย” พวกเขาได้เถียงกับกิดโอนอย่างรุนแรง

^{๒๖}กิดโอนจึงพูดกับพวกเขาว่า “แม่แต่สิ่งเล็กๆ น้อยที่เผ่าท่านทำนั้นก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่าสิ่งทั้งหมดที่ตระกูลอามีเยเซอร์ของผมได้ทำเสียอีก สิ่งที่ผมทำตอนนี้ เปรียบเทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พวกท่านทำไม่ใช่หรือ

^{๒๗}พระเจ้ามอบโอเรบและเศเอบ แม่ทัพของมีเดีย นไว้ในมือของพวกท่าน ไม่มีอะไรเลยที่ผมทำแล้วสามารถเอาไปเปรียบเทียบกับท่านได้” เมื่อกิดโอนพูดอย่างนี้ พวกเขาก็หายโกรธกิดโอน

กิดโอนจับกษัตริย์ทั้งสองของมีเดีย

^{๒๘}เมื่อกิดโอนมาถึงแม่น้ำจอร์แดน เขาและพวกอีกสามร้อยคนได้ข้ามแม่น้ำไป

พวกเขาเหนื่อยล้า แต่ก็ยังไล่ติดตามศัตรูไป ^{๒๙}กิดโอนพูดกับชาวสุคคทว่า “ขอขมนับป้ให้กับทหารที่ติดตามข้ามากินหน้อยเถอะ เพราะพวกเขาหิวจนหมดเรี่ยวแรงแล้ว ข้ากำลังไล่ตามเศบาห์และศีลมุนนา กษัตริย์ของมีเดียอยู่”

^{๓๐}แต่พวกเจ้าหน้าที่ของสุคคทพูดกับเขาว่า “เศบาห์และศีลมุนนาอยู่ในกำมือเจ้าแล้วหรือยัง ใจ เราถึงจะต้องให้ขมนับป้กับทหารของเจ้า”

^{๓๑}กิดโอนพูดว่า “ฝากไว้ก่อนเถอะ เมื่อไหร่ที่พระยาห์เวห์มอบเศบาห์และศีลมุนนาไว้ในมือของข้าแล้วละก็ ข้าจะกลับมาเขียนพวกเจ้าด้วยหมานจากทะเลทรายและพวกต้นหนามต่างๆ”

^{๓๒}จากที่นั่น กิดโอนได้ขึ้นไปเปนูเอล และเขาได้ขอพวกนั้นอย่างเดียวกัน และชาวเปนูเอลก็ตอบเขาเหมือนกับที่ชาวสุคคทตอบ ^{๓๓}ดังนั้นกิดโอนจึงพูดกับชาวเปนูเอลด้วยว่า “เมื่อข้าได้ชัยชนะกลับมา ข้าจะรื้อหอคอยนี้ลง”

^{๓๔}ฝ่ายเศบาห์และศีลมุนนาได้หนีไปอาศัยอยู่ในเมืองคารโกรกับกองทัพของเขา เป็นกองทัพของชาวตะวันออกที่เหลื่ออยู่ประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน หลังจากที่ทหารหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่ถือดาบพร้อมมือถูกฆ่าตายไปหมดแล้ว ^{๓๕}กิดโอนจึงใช้เส้นทางที่มีชื่อว่าเดินทัพของพวกผู้อาศัย ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของโนบาห์และโยกเบเฮาห์ และเข้าจู่โจมทันที ในขณะที่กองทัพนั้นยังไม่ทันตั้งตัว

^{๓๖}เศบาห์และศีลมุนนาก็หนี กิดโอนก็ไล่ตามพวกเขาไป และจับเศบาห์และศีลมุนนา กษัตริย์ทั้งสองของมีเดีย นได้ เขาทำให้ทั้งกองทัพขวัญกระเจิงไป ^{๓๗}จากนั้นกิดโอน ลูกชายโยอาช ก็กลับจากการสู้รบ โดยใช้เส้นทางที่ชื่อว่า ทางผ่านของเฮเรส ^{๓๘}เขาจับชายหนุ่มคนหนึ่งมา ซึ่งเป็นชาวเมืองสุคคท และสอบถามเขา ชายคนนั้นจึงจดยายชื่อของเจ้าหน้าที่และผู้อาวุโสของเมืองสุคคททงเจ็ดสิบเจ็ดคนให้กับกิดโอน

^{๓๙}แล้วกิดโอนก็มาหาชาวเมืองสุคคท และพูดว่า “นี่ไง เศบาห์และศีลมุนนา คนที่พวกเจ้าได้พูดจาเยาะเย้ยถากถางข้าว่า ‘เศบาห์และศีลมุนนาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้วหรือยัง ใจ เราถึงจะต้องให้ขมนับป้กับทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้า’” ^{๔๐}กิดโอนจึงจับผู้อาวุโสของเมือง และเอาหนามในทะเลทรายและต้นหนามต่างๆมาเขียนพวกเขาที่เป็นชาวเมืองสุคคท ^{๔๑}และเขาก็ได้รื้อหอคอยเมืองเปนูเอลทิ้ง และฆ่าพวกผู้ชายของเมืองนั้น

^{๔๒}เขาพูดกับเศบาห์และศีลมุนนาว่า “พวกคนที่เจ้าฆ่าที่ภูเขาทาโบร์นั้นมิใช่รูปร่างหน้าตา ยังไง” พวกเขาตอบว่า “แต่ละคนดูเหมือนกับเจ้าทุกอย่าง พวกเขาดูยังกับเป็นพวกลูกๆของกษัตริย์” ^{๔๓}กิดโอนพูดว่า “พวกเขาเป็นพี่น้องท้องเดียวกับข้า พระเจ้ามีชีวิต

^{๒๕:๒} แม่แต่สิ่งเล็กๆ ... เสียอีก หรือแปลตรงๆได้ว่า “เศษของงุ่นที่เหลือในสวนของเอฟราอิม ก็ยิ่งดีกว่าสวนงุ่นทั้งสวนของอามีเยเซอร์ไมเซหรือ”

อยู่แน่ฉันใด ถ้าพวกเจ้าได้ไว้ชีวิตพวกเขา ข้าก็คงไม่ฆ่าพวกเจ้าเหมือนกัน”

^{๒๐} แล้วกิเดโอนก็บอกกับเยเธอร์ ลูกชายคนโตของเขาว่า “ลูกขึ้นมาฆ่าพวกมันซะ” แต่เยเธอร์ก็กลัวจึงไม่ยอมชักดาบออกมา เพราะเขายังเป็นเด็ก

^{๒๑} แล้วเศบาห์และศัลมุนนา ก็พูดว่า “เจ้าลูกขึ้นมาฆ่าพวกเราเองดีกว่า เป็นลูกผู้ชาย แต่ไหนก็ดูที่กำลังนี้แหละ” กิเดโอนจึงลุกขึ้นมาฆ่าเศบาห์และศัลมุนนา และเขาก็เก็บเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวที่อยู่บนคอ ของพวกอูฐของพวกเขาไว้

กิเดโอนสร้างเอโฟด

^{๒๒} จากนั้นชาวอิสราเอลพูดกับกิเดโอนว่า “ปกครองพวกเราเถิด ทั้งท่านและลูกหลานของท่าน เพราะท่านช่วยพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวมีเดียน”

^{๒๓} กิเดโอนพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไม่ปกครองอยู่เหนือพวกท่านหรอก และลูกของผมก็จะไม่ปกครองเหนือท่านด้วย พระยาห์เวห์จะปกครองเหนือพวกท่านเอง”

^{๒๔} แล้วกิเดโอนก็พูดกับพวกเขาว่า “ผมอยากจะขอพวกท่านอย่างหนึ่ง ผมอยากจะได้ตุ้มหูที่พวกท่านแต่ละคนยึดมาได้” (เพราะพวกศัตรูใส่ตุ้มหูทองคำ เพราะพวกเขาเป็นชาวอิซมาเอล)

^{๒๕} พวกเขาพูดว่า “ได้เลย เราจะให้สิ่งนั้นกับท่าน” แล้วพวกเขาก็ปูผ้าลงและต่างก็โยนตุ้มหูที่ยึดมาได้ลงไป ^{๒๖} ตุ้มหูทองคำทั้งหมดที่เขาขอมาได้ มีน้ำหนักประมาณสิบเก้ากิโลกรัม นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยว จีเพชรรูปหยดน้ำ เสื้อคลุมสีม่วงที่กษัตริย์มีเดียนสวมใส่ และสร้อยคอที่ห้อยอยู่บนพวกอูฐของพวกเขา

^{๒๗} กิเดโอนเอาทองคำเหล่านั้นมาทำเป็นเอโฟด* และเก็บไว้ที่เมืองของเขา คือในเมืองโอฟราห์ และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไม่มีข้อสงสัยต่อพระเจ้า กลับไปนมัสการเอโฟดที่

นั้น และเอโฟดนั้นก็กลายเป็นกับดักต่อกิเดโอนและครอบครัวของเขา

การตายของกิเดโอน

^{๒๘} ชาวมีเดียนจึงอยู่ภายใต้การปกครองของชาวอิสราเอล และพวกมีเดียนก็ไม่ได้เงยหัวขึ้นมาทำปัญหาอีกเลย แผ่นดินจึงเกิดความสงบ สุขเป็นเวลาสี่สิบปีตลอดชีวิตของกิเดโอน ^{๒๙} เยรูบาอัล (กิเดโอน) ลูกชายของโยอาซก็กลับไปอยู่ที่บ้านของเขา ^{๓๐} และเขามีสูกชายทั้งหมดเจ็ดสิบคน เพราะเขามีเมียหลายคน ^{๓๑} เมียน้อยของกิเดโอนที่อาศัยอยู่ในเซเคมเกิดลูกชายให้กับเขาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อเด็กนั้นว่า อาบีเมเลค

^{๓๒} แล้วกิเดโอนลูกชายโยอาซก็ตายไปเมื่อถึงวัยอันสมควร เขาถูกฝังในสุสานของโยอาซพ่อของเขา ที่โอฟราห์ของตระกูลอาบีเยเซอร์ ^{๓๓} ทันทีที่กิเดโอนตาย ชาวอิสราเอลก็หันไปนมัสการพวกพระบาอัลอีก และนับถือพระบาอัล-เบรית† เป็นพระเจ้าของพวกเขา ^{๓๔} ดังนั้นชาวอิสราเอลลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ที่ช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของศัตรูในทุกด้าน ^{๓๕} และพวกเขาก็ไม่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อครอบครัวของเยรูบาอัล (กิเดโอน) เป็นการตอบแทนสำหรับสิ่งดีทั้งหมดที่กิเดโอนได้ทำให้กับพวกชาวอิสราเอล

อาบีเมเลคขึ้นเป็นกษัตริย์

^{๓๖} อาบีเมเลคลูกชายของเยรูบาอัล †^{๓๖} ขึ้นไปเมืองเซเคม เขาไปหาพี่น้องของแม่เขา และพูดกับพวกเขาและคนทั้งตระกูลของแม่เขาว่า ^๒ “ช่วยไปถวามพวกผู้นำทั้งหมดของเซเคมให้หน่อยว่า ‘แบบไหนจะดีกว่าสำหรับพวกท่าน ระหว่างมีลูกชายทั้งเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัลปกครองเหนือพวกท่าน หรือมีแค่คนคนเดียวปกครองพวกท่าน’ พวกท่านอย่าลืมนะว่า ผมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกท่านเอง”

* ๘:๒๗ **เอโฟด** ไม่ทราบแน่นอนว่ามันคืออะไร อาจจะเป็นเสื้ออกหรือเสื้อคลุม เหมือนที่นักบวชสูงสุดของอิสราเอลสวมใส่ (ดูหนังสืออพยพ บทที่ ๒๘) หรืออาจจะเป็นรูปเคารพซึ่งอาจจะสวมชุดพิเศษ

† ๘:๓๓ **บาอัล-เบรית** เป็นชื่อของพระแห่งคัมภีร์คัมภีร์ (เหมือน ๙:๔)

‡ ๙:๑ **เยรูบาอัล** คือ กิเดโอน

^๓แล้วพวกฟี่ น้องฝ่ายแม่ของเขาก็ไปพูดเรื่องพวกนี้ทั้งหมดต่อพวกผู้นำเมืองเซเคมแทนเขา แล้วพวกผู้นำเมืองเซเคมก็ได้ตัดสินใจติดตามอาบี เม เลค เพราะพวกเขาพูดว่า “เขาเป็นญาติของพวกเรา”

^๔พวกเขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบบนจากวิหารของพระบา อัล-เบ ริท แล้วเอามาให้อาบี เม เลค แล้วอาบี เม เลคก็เอาเงินพวกนี้ไปจ้างพวกนักร้องให้ติดตามเขาไป ^๕เขาไปบ้านพ่อเขาที่โอ ฟ ราห์ และฆ่าฟี่ น้องของเขาซึ่งเป็นลูกชายของเย รูบ บา อัลทั้งเจ็ด สิบบนบนหินก้อนเดียว แต่โยธาม ลูกชายคนสุดท้ายของเย รูบ บา อัลรอดชีวิตไปได้ เพราะเขาไปแอบอยู่ ^๖ตั้ง นั้นพวกผู้นำทั้งหมดของเซเคมและของเบธ-มิลโลต่างก็มารวมตัวกัน และไปหาอาบี เม เลค และแต่งตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์ ที่ต้นโอ๊กข้างเสาหินในเซเคม

เรื่องของโยธาม

^๗เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนบนภูเขาเกริซิม * และร้องตะโกนเรียกพวกเขาและพูดว่า

“ท่านผู้นำของเมืองเซเคมทั้งหลาย ฟังผมหน่อย แล้วพระเจ้าจะฟังเสียงของพวกท่าน ^๘วันหนึ่ง พวกต้นไม้ต่างๆตัดสินใจที่จะเลือกพระ ราชา มาปกครองเหนือพวกเขา ตั้ง นั้นพวกต้นไม้เหล่านั้น จึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชา ปกครองพวกเราหน่อย’ ^๙แล้วต้นมะกอก เทศ ก็ตอบต้นไม้พวกนั้นไปว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตน้ำมันที่มีค่า ที่พระต่างๆและมนุษย์ต่างพากันยกย่องสรรเสริญ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆหรือ’

^{๑๐}ตั้ง นั้นต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญต้นมะเดื่อว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชาปกครองพวกเราหน่อย’ ^{๑๑}แต่ต้นมะเดื่อตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตผลที่มีรสหวานและแสน ดีของข้า เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆหรือ’

^{๑๒}ต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญเถาองุ่นว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชาปกครอง

พวกเราหน่อยเถิด’ ^{๑๓}แต่เถาองุ่นตอบไปว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตเหล้าองุ่นของข้า ที่ทั้งพระต่างๆและมนุษย์ต่างๆก็ชื่นชอบ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆหรือ’

^{๑๔}ต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญต้นหนามว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชาปกครองพวกเราด้วยเถิด’ ^{๑๕}ต้นไม้หนามตอบต้นไม้ต่างๆว่า ‘ถ้าพวกท่านต้องการจะแต่งตั้งข้าให้เป็นพระ ราชาปกครองเหนือพวกท่านจริงๆก็ให้พวกท่านเข้ามาหาที่กำบังได้ร่มเงาของข้าเถิด แต่ถ้าพวกท่านไม่ทำอย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากพงหนาม เผาผลาญแม้แต่ต้นสนซีดาร์จากเลบานอน’

^{๑๖}ตอนที่พวกท่านตั้งอาบี เม เลคเป็นกษัตริย์นั้น ท่านได้ทำไปด้วยความจริงใจ และซื่อสัตย์หรือ สิ่งที่พวกท่านทำนั้นมันยุติธรรมกับเย รูบ บา อัลและครอบครัวของเขาหรือ และพวกท่านได้ทำกับเขาสัมกับความดีที่เขาได้ทำไว้หรือ ^{๑๗}(เพราะพ่อของข้าได้สู้รบเพื่อพวกท่าน และเสี่ยง ชีวิตเพื่อช่วยพวกท่านจากเงื้อมมือของชาวมี เดียน ^{๑๘}แต่ในวิน นี้พวกท่านได้ลุกขึ้นมาทำลายครอบครัวของพ่อข้า และได้ฆ่าลูกชายทั้งเจ็ด สิบบนของเขานบนหินก้อนเดียว และตั้งอาบี เม เลคลูกชายของทาสหญิงเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกผู้นำชาวเซเคม เพราะเขาเป็นญาติของพวกท่าน)

^{๑๙}ถ้าท่านได้ทำไปด้วยความจริงใจและซื่อสัตย์ต่อเย รูบ บา อัลและครอบครัวของเขาในวิน นี้ ก็ขอให้มีความสุขกับอาบี เม เลค และขอให้เขามีความสุขกับพวกท่านด้วย ^{๒๐}แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ขอให้ไฟออกมาจากอาบี เม เลค และเผาผลาญพวกผู้นำเมืองเซเคมและเบธ-มิลโล และขอให้ไฟออกมาจากผู้นำเซเคมและเบธ-มิลโลเผา ผลาญอาบี เม เลค”

^{๒๑}แล้วโยธาม ก็วิ่งหนีไป เขาได้ไปที่เมืองเบเออร์และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเขากลัวอาบี เม เลคพี่ชายของเขา

* ๙:๗ ภูเขาเกริซิม เป็นภูเขาที่อยู่ทางขวาของเมืองเซเคม

อาบีเมเลคสู้กับชาวเซเคม

^{๒๒}อาบี เม เลคปกครองชาวอิสราเอลอยู่สามปี ^{๒๓}แต่พระเจ้าได้ส่งวิญญูณชั่วมาทำให้อาบี เม เลคกับพวกผู้นำชาวเซเคมเกลียดกัน และพวกผู้นำเซเคมก็ก่อการรบต่อเขา ^{๒๔}ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะพระเจ้าต้องการให้เกิดความรุนแรงขึ้นกับพวกเขา เหมือนที่เขากับลูกของเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนนั้น และพระเจ้าต้องการให้เลือดของทั้งเจ็ดสิบคนนั้นตกลงบนอาบี เม เลคที่ น้องของพวกเขา เพราะอาบี เม เลคเป็นคนที่ น้องพวกนั้นของเขา และพระเจ้าต้องการให้เลือดนั้นตกกับพวกผู้นำของเซเคมด้วย เพราะมีส่วนสนับสนุนให้อาบีเมเลคฆ่าพวกพี่น้องของตัวเอง

^{๒๕}ดังนั้นพวกผู้นำของเซเคม จึงได้วางคนไว้ล้อมโจมตีอาบี เม เลคบนพวกยอดูซา และพวกเขาก็ปล้นทุกคนที่ผ่านมาจากนั้น และมีคนไปแจ้งเรื่องนี้ให้อาบีเมเลค ^{๒๖}เมื่อกาลิลูกชายของเอ เบคกับญาติๆของเขาย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองเซเคม พวกผู้นำของเซเคมก็ไว้ใจเขา ^{๒๗}วันหนึ่งชาวเซเคมก็ออกไปในทุ่งนา แล้วไปเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของพวกเขาและย่ำองุ่นเพื่อทำเหล้าองุ่น และพวกเขาก็เฉลิมฉลองกัน พวกเขาเข้าไปในวิหารของพระของพวกเขาคู่และดื่มกินกัน และสาปแช่งอาบีเมเลค

^{๒๘}กาลิลูกชายเอเบคพูดว่า “อาบี เม เลคเป็นใครกัน เราชาวเซเคมถึงต้องไปรับไขมันมันเป็นลูกของเยรูบาอัลไม่ใช่หรือ และเศบูลก็เป็นเจ้าของหน้าที่ยังมัน มารับ ใช้คนของฮาโมร์ พ่อของเซเคมกันดีกว่า ทำไมเราต้องไปรับใช้อาบี เม เลคด้วย ^{๒๙}ถ้าคนเมืองนี้อยู่ใต้การปกครองของข้า ข้าจะถอดอาบีเมเลค” แล้วเขาก็ทำอาบี เม เลคว่า “เตรียมกองทัพของเจ้า แล้วออกมาสู้กับข้า”

^{๓๐}เศบูล เจ้าเมืองได้ยื่นสิ่งที่กาลิลูกชายเอเบคพูดก็โกรธ ^{๓๑}เขาจึงส่งพวกผู้ชายไป

หาอาบีเมเลคที่เมืองอารูมาห์ ^{๓๒}พวกเขาบอก

ว่า “ดูสิ กาลิลูกชายเอเบคและพวกญาติๆของเขาได้มาเมืองเซเคม และฟังให้ดีนะ พวก เขาได้ยุแหยให้ชาวเมืองต่อต้านท่าน ^{๓๓}ดังนั้น ตอนนี้ ให้ท่านและกองทัพที่อยู่กับท่าน ลุกขึ้นในตอนกลางคืน และให้มานอนคอยดักรออยู่ในท้องทุ่ง ^{๓๔}พอถึงตอนเช้า ท่านที่ตีวงอาทิตยขึ้น ก็ให้ท่านจัดแจงรีบบุกเข้าไปในเมือง และเมื่อกาลิลูกกับกองทัพที่อยู่กับเขา ออกมาต่อสู้กับท่าน ก็จัดการกับเขาได้ตามใจชอบเลย”

^{๓๕}ดังนั้นอาบีเมเลคและกองทัพของเขาจึงลุกขึ้นในตอนกลางคืน และแบ่งออกเป็นสี่กอง ไปคอยดักรอชาวเซเคมอยู่ ^{๓๖}เมื่อกาลิลูกชายเอเบคออกมาในที่ประตูทางเข้าเมือง อาบีเมเลคและกองทัพของเขาก็ลุกขึ้นจากที่ซ่อน

^{๓๗}เมื่อกาลิลูกเห็นกองทัพ เขาพูดกับเศบูลว่า “ดูสิ มีคนกำลังวิ่งลงมาจากยอดเขา”

เศบูลตอบเขาว่า “ท่านเห็นเงาของภูเขาคือเป็นคน”

^{๓๘}กาลิลูกพูดอีกว่า “ดูสิ มีคนกำลังวิ่งลงมาจากสะดือแผ่นดิน ^{๓๙}และอีกกลุ่มหนึ่งกำลังวิ่งมาจากต้นโอ๊กของพวกหมอดู”

^{๔๐}เศบูลพูดกับเขาว่า “ปากที่ขี้คุยของท่านหายไปไหนแล้ว ท่านพูดว่าอาบี เม เลคเป็นใคร เราถึงจะต้องไปรับไขมัน คนพวกนี้ไม่ใช่หรือ ที่ท่านเยาะเย้ย ออกไปสู้กับพวกเขาสิ”

^{๔๑}ดังนั้นกาลิลูกจึงนำหน้าพวกผู้นำของเซเคม ออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค ^{๔๒}อาบีเมเลคไล่ตามกาลิลูก และกาลิลูกก็หนีไปต่อหน้าเขา มีคนล้มตายเป็นจำนวนมาก ตลอดไปจนถึงประตูทางเข้าเมือง ^{๔๓}ดังนั้นอาบี เม เลคจึงนั่งปกครองอยู่ที่เมืองอารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กาลิลูกกับพวกญาติๆของเขาออกไปจากเซเคม

^{๔๔}วันต่อ มาชาวเมืองได้ออกไปที่ท้องทุ่ง และมีคนเอาเรื่องนี้มาบอกอาบีเมเลค ^{๔๕}เขา

*๙:๒๘ ฮาโมร์ เป็นการอ้างอิงถึงการกำเนิดพลเมืองของเซเคม ฮาโมร์เป็นพ่อของเซเคมในหนังสือปฐมกาล บทที่ ๓๔ เมืองเซเคม ตั้งตามชื่อของลูกชายของฮาโมร์

†๙:๓๑ อารูมาห์ หรือแปลได้ว่า “อย่างลับๆ” หรือ “ในเมืองโธมาร์” เป็นเมืองที่อาบีเมเลคปกครองอยู่ ห่างจากเซเคมประมาณสิบสี่กิโลเมตร

‡๙:๓๗ สะดือแผ่นดิน เป็นสถานที่ในหุบเขาใกล้เมืองเซเคม

จึงแบ่งกองทัพของเขาออกเป็นสามกลุ่ม ไปคอยแอบ ซุ่มอยู่ในห้อง ทุ่ง เมื่อเขามองเห็นชาวเมืองออกมาจากเมือง เขาก็ลุกขึ้นมาโจมตีพวกเขา ^{๔๔}อาบี เม เลคกับทหารอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่กับเขาก็นับรุกเข้าไป และยืนอยู่ที่ประตูทางเข้าเมือง ส่วนทหารอีกสองกลุ่มก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่อยู่ในห้องทุ่ง

^{๔๕}อาบี เม เลคได้ต่อสู้กับเมืองเซเคมตลอดทั้งวัน ในที่สุดเขาก็ยึดเมืองได้ และฆ่าคนที่อยู่ในเมืองนั้น พร้อมกับทำลายเมืองทิ้งไป และไปรยเกล็ดลงไป ^{๔๖}เมื่อผู้นำที่อยู่ในหอคอยเซเคมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาทั้งหมดก็หนีเข้าไปอยู่ในส่วนที่แข็งแรงกว่าในวิหารของเอลเบริท ^{๔๗}มีคนมาบอกอาบี เม เลคว่าพวกผู้นำของหอคอยเซเคมรวมตัวกันอยู่

^{๔๘}ดังนั้นอาบี เม เลคพร้อมกับทหารที่อยู่กับเขา จึงขึ้นไปบนภูเขาคัล โมน เขาเอาพวกขวานไปด้วย และเขาก็ตัดไม้มากองหนึ่ง แล้วแบกไว้บนปากกลับมา เขาบอกกับทหารที่อยู่กับเขาว่า “รีบๆทำตามอย่างข้า”

^{๔๙}แล้วทหารทุกคนก็ตัดไม้มาคนละกอง และตามอาบี เม เลคไป แล้วพวกเขาก็เอาไม้ไปวางพิงไว้ตรงห้องที่แข็งแรงที่สุดของวิหารของเอลเบริท แล้วจุดไฟเผา ทำให้คนเซเคมที่อยู่ในห้องที่แข็งแรงนั้นตายกันหมดทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

^{๕๐}จากนั้นอาบี เม เลคก็ไปเมืองเรเบศ และล้อมเมืองและยึดเมืองเอาไว้ได้ ^{๕๑}แต่ในเมืองมีป้อมที่แข็งแรงอยู่ ชาวเมืองทั้งชายและหญิงรวมทั้งผู้นำของเมืองนั้นก็หนีกันไปอยู่ที่นั่น และปิดประตูขังตัว เองอยู่ข้างใน และพวกเขา ก็ขึ้นไปอยู่บนคาคาฟ้าของป้อม ^{๕๒}อาบี เม เลคมาถึงป้อมและต่อสู้กันและเข้าปะชิตทางเข้าของป้อมเพื่อเอาไฟเผา มัน ^{๕๓}แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งโยนไม้หินลงมาจากบนหัวของอาบี เม เลคและทำให้กะโหลกของเขาแตก

^{๕๔}อาบี เม เลครีบเรียกชายหนุ่มที่ถืออาวุธของเขาเข้ามาและบอกกับชายหนุ่มนั้นว่า “ซีกดาบของเจ้าออกมาฆ่าเราซะ เพื่อคนจะได้ไม่พูดถึงเราว่า ‘เขาถูกผู้ หญิงฆ่าตาย’” ดังนั้นคนรับใช้หนุ่มคนนั้นของเขาก็แทงเขา และเขาก็ตาย

^{๕๕}เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าอาบี เม เลคตายแล้ว พวกเขาต่างก็พากันแยกย้ายกลับไปที่อยู่ของตน ^{๕๖}ดังนั้นพระเจ้าได้ตอบแทนความชั่วร้ายของอาบี เม เลคที่เขาทำต่อพ่อของเขา ตอนที่ฆ่าพี่น้องทั้งเจ็ดสิบคนของเขาเอง ^{๕๗}และพระเจ้าได้ตอบแทนความชั่วร้ายทั้งหมดของชาวเซเคม ต้าสาปแช่งของโยธามบุตรเรบูรบาอัลก็เกิดขึ้นจริง

โธลาผู้นำ

^๑หลังจากอาบี เม เลคตายแล้ว โธลา **๑๐** ก็ขึ้นมาช่วยกู้คนอิสราเอล โธลาเป็นลูกชายของปู อาห์ ปู อาห์เป็นลูกของโตโด โธลามารจากเผ่าอิสสาการ์ เขาอาศัยอยู่ที่ซามิร์ ในแถบเทือกเขาเอเฟราอิม ^๒เขาเป็นผู้นำของอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสามปี แล้วก็ตายไป และศพของเขาถูกฝังอยู่ที่ซามิร์

ยาอีร์ผู้นำ

^๓หลังจากโธลาตาย ยา อีร์ก็ขึ้นมาแทนเขาเป็นชาวกิ เลอ อาด และเป็นผู้ตัดสินคดีให้กับอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี ^๔เขามียุวกชายสามสิบคน ลูกทั้งสามสิบคนนั้นชื่อสามสิบตัว และดูแลเมืองสามสิบเมือง ที่อยู่ในแผ่นดินกิเลอาด (เมืองพวกนี้มีชื่อเรียกว่าพวกหมู่บ้านของยา อีร์ ^๕มาจนถึงทุกวันนี้) ^๕ยาอีร์ตายและถูกฝังที่เมืองคาโมน

ชาวอัมโมนต่อสู้กับชาวอิสราเอล

^๖ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาพระ ยาห์เวห์อีก พวกเขาไปรับ ใช้พระบาอัล และพระอัสทาโรท รวมทั้งไปรับ ใช้พระต่างๆของชาวอาราม ชาวไซดอน ชาวโมอับ ชาวอัมโมน และชาวฟีลิสเตีย พวกเขาได้ละทิ้งพระ ยาห์เวห์ และไม่รับ ใช้พระองค์ ^๗พระ ยาห์เวห์ก็เลยโกรธพวกชาวอิสราเอล พระองค์จึงขายชาวอิสราเอลให้ไปตกอยู่ในมือของชาวฟีลิสเตียและชาวอัมโมน ^๘พวกนี้จึงข่มเหงและบีบบังคับชาวอิสราเอล ตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา พวกนี้ได้ข่มเหงชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดน ในแผ่นดินของคนอาโมไรต์ ที่อยู่ในกิเลอาดเป็นเวลาถึงสิบแปดปี

* ๙:๔๖ เอลเบริท ชื่อนี้หมายถึงพระแห่งคำมั่นสัญญา

† ๑๐:๕ พวกหมู่บ้านของยาอีร์ หรือชื่อว่า “ชาวโวยยาอีร์”

๙ และชาวอัม โมนก็ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปสู้กับชาวยูดาห์ด้วย และยังไปสู้กับชาวเบนยามิน และชาวเมืองของเอฟราอิมด้วย เหมือนกัน ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงทุกร้อนอย่างหนัก ๑๐ ชาวอิสราเอลจึงร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์แล้ว ที่พวกเราได้ละทิ้งพระเจ้าของเราและไปรับใช้พระบาอัล”

๑๑ แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับชาวอิสราเอลว่า “ไม่ใช่เราหรือหรือ ที่ได้ช่วยกู้พวกเจ้าจากชาวอียิปต์ ชาวอามโมไรต์ ชาวอัมโมน และชาวฟีลิสเตีย ๑๒ แล้วตอนที่พวกชาวไซดอน ชาวอามาลค และชาวมาโอน ได้ขัดแย้งเจ้า พวกเจ้าก็ได้ร้องขอให้เราช่วย และเราก็ได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกมัน ๑๓ แต่พวกเจ้าได้ละทิ้งเราไป และไปรับใช้พระอื่น ๆ อย่างนั้นเราจะไม่ช่วยเจ้าอีกแล้ว ๑๔ ไปร้องขอความช่วยเหลือจากพระพวกนั้นที่เจ้าได้เลือกสิ ให้พวกมันมาช่วยพวกเจ้า ตอนที่พวกเจ้าทุกร้อนอยู่นี้” ๑๕ ชาวอิสราเอลพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราทำบาปไปแล้ว พระองค์จะทำอะไรกับเราก็ได้ ที่พระองค์เห็นว่าสมควร แต่ตอนนี้ได้โปรดช่วยเหลือพวกเราด้วยเถิด” ๑๖ พวกเขาก็เลยเอาพระของคนต่างชาติพวกนั้นไปโยนทิ้ง และหันกลับมารับใช้พระยาห์เวห์แล้วพระยาห์เวห์ก็ใจอ่อน ทนไม่ไหวที่จะเห็นพวกอิสราเอลต้องทนทุกข์อีกต่อไป

เยฟธาห์ผู้นำกษัตริย์

๑๗ พวกชาวอัม โมนถูกเรียกให้มารวมตัวกันเพื่อทำสงคราม และพวกเขาตั้งค่ายอยู่ที่กิเลอาด ส่วนชาวอิสราเอลก็รวมตัวกัน และตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์ ๑๘ พวกผู้นำของกองทัพของกิเลอาดพูดกันว่า “ใครก็ตามที่นำหน้าพวกเราเข้าสู่รบกับชาวอัม โมน เขาก็จะได้เป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด”

๑๙ เยฟธาห์เป็นชาวกิเลอาด เขาเป็น

๑๑ นักรบที่เก่งกล้า แต่เขาเป็นลูกของโสเภณี กิเลอาดเป็นพ่อของเขา

๒ เมียของกิเลอาดก็เกิดลูกชายหลายคนให้กับเขา เมื่อลูกชายพวกนั้นของนางโตขึ้น พวกเขาก็ไล่เยฟธาห์ออกไป พวกเขาพูดว่า

“เจ้าไม่มีส่วนในมรดกของบ้านพ่อเรา เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงอื่น” ๒๑ ดังนั้นเยฟธาห์จึงหนีไปจากพี่น้องของเขา และไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินของไทย พวกนักเลงหัวไม้มีวามอยู่ กับเยฟธาห์และติดตามเขา

๒๒ ต่อมาภายหลัง ชาวอัม โมนไปทำสงครามกับชาวอิสราเอล ๒๓ เมื่อชาวอัม โมนไปทำสงครามกับชาวอิสราเอล พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดก็มาพาเยฟธาห์ไปจากแผ่นดิน โทบ ๒๔ พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า “มาเป็นแม่ทัพให้กับพวกเราหน่อย เพื่อเราจะไปต่อสู้กับชาวอัม โมน”

๒๕ เยฟธาห์พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดว่า “พวกท่านไม่ได้รังเกียจข้าและขับไล่ข้าออกจากบ้านของพ่อข้าหรือหรือ แล้วท่านจะมหาข้าทำไมเวลาที่ท่านมีปัญหา”

๒๖ พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า “สาเหตุที่พวกเรากลับมาหาท่านในขณะนี้ ก็เพื่อให้ท่านไปกับพวกเราและไปสู้รบกับชาวอัม โมน และกลายเป็นหัวหน้าพวกเราปกครองชาวกิเลอาดทั้งหมด”

๒๗ เยฟธาห์พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดว่า “ถ้าข้ากลับไปเพื่อสู้รบกับชาวอัม โมน และถ้าพระยาห์เวห์ยอมมอบพวกมันให้กับข้า พวกท่านจะให้ข้าเป็นหัวหน้าพวกท่านจริงหรือ”

๒๘ พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า “พระยาห์เวห์เป็นพยาน เราจะทำตามที่ท่านพูดแน่นอน” ๒๙ ดังนั้นเยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งเขาเป็นหัวหน้าและเป็นแม่ทัพของพวกเขา แล้วเยฟธาห์ก็พูดว่า คำพูดของเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มีสปาห์

๓๐ เยฟธาห์ใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์ของชาวอัม โมนว่า “ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าหรือ ถึงได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้า”

๓๑ กษัตริย์ของชาวอัม โมนตอบคนส่งข่าวของเยฟธาห์ว่า “เพราะชาวอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินของข้าทั้งหมดจากแม่น้ำอารโนน ถึงแม่น้ำยบบอก ถึงแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์ บัดนี้ขอท่านคืนเมืองเหล่านั้นให้กับข้าซะดีจ” ๓๒ (ดังนั้นผู้ส่งข่าวกลับไปหาเยฟธาห์) เยฟธาห์จึงส่ง

* ๑๐:๑๔ *ดังนั้นผู้ส่งข่าวกลับมาหาเยฟธาห์* ประโยคนี้แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่สำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

คนส่งข่าวกลับไปหากษัตริย์ของชาวอัมโมนใหม่

^{๑๕}เยฟธาห์แจ้งกับเขาว่า

“นี่คือสิ่งที่เยฟธาห์พูด ‘อิสราเอลไม่ได้ยึดแผ่นดินโมอับหรือแผ่นดินของชาวอัมโมน ^{๑๖}เมื่อพวกอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาได้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดงและมาถึงคาเดช ^{๑๗}แล้วชาวอิสราเอลจึงใช้คนส่งข่าวไปยังกษัตริย์เอโดมว่า ‘โปรดอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านด้วยเถิด’ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ยอมและชาวอิสราเอลก็ได้ใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์โมอับด้วย แต่เขาก็ไม่ยอมเหมือนกัน อิสราเอลก็เลยต้องอาศัยอยู่ที่คาเดช

^{๑๘}จากนั้นชาวอิสราเอลได้เดินทางในถิ่นทุรกันดารและอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ พวกเขามาทางตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายบนฝั่งแม่น้ำอารโนน พวกเขาไม่ได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะมีแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ

^{๑๙}ชาวอิสราเอลจึงใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์ลิโชนของคนอาโมไรต์ ผู้ครองเมืองเฮชโบนและแจ้งกับเขาว่า ‘โปรดอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านด้วยเถิด’ ^{๒๐}แต่ลิโชนไม่ไว้ใจที่จะให้อิสราเอลผ่านเข้าไปในเขตแดนของเขา ดังนั้นเขาจึงรวบรวมประชาชนตั้งค่ายที่ยาฮาสสู้รบกับอิสราเอล

^{๒๑}พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้มอบลิโชนและทหารทั้งหมดไว้ในมือของอิสราเอล แล้วพวกเขาก็พ่ายแพ้ ดังนั้นอิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งหมดที่ชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่นั้น ^{๒๒}พวกเขายึดเขตแดนทั้งหมดของอาโมไรต์ ตั้งแต่มแม่น้ำอารโนนไปจนถึงแม่น้ำยบบ็อก และตั้งถิ่นทุรกันดารไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน

^{๒๓}ในเมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้ขับไล่ชาวอาโมไรต์ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอลคนของพระองค์ แล้วท่านจะมาขับไล่ชาวอิสราเอลเพื่อ

ยึดครองแทนหรือ ^{๒๔}แน่นอนว่าท่านจะต้องครอบครองดินแดนที่พระเคโมซพระเจ้าของท่านมอบให้กับท่านแน่นอน อย่างไรก็ตามพวกเราก็จะครอบครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ยึดมาให้กับพวกเราเหมือนกัน

^{๒๕}ตัวท่านจะดีกว่ากษัตริย์บา ลาด ลูกชายตีปโปร์ แห่งเมืองโมอับหรือกษัตริย์องค์นั้นเคยได้แย่งหรือเคยสู้รบกับชาวอิสราเอลอย่างนั้นหรือ ^{๒๖}เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในเมืองยูชชโบนและชนบทของเมืองนั้น รวมทั้งเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และเมืองต่างๆที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่ยึดคืนเสียในเวลา

^{๒๗}ข้าไม่ได้ทำบาปต่อท่าน แต่ท่านได้ทำผิดกับข้า โดยการทำสงครามกับข้า ขอให้พระยาห์เวห์ พระผู้พิพากษาได้ตัดสินวันนี้ เรื่องระหว่างชาวอิสราเอลกับชาวอัมโมนด้วยเถิด”

^{๒๘}แต่กษัตริย์ของชาวอัมโมนไม่ฟังคำพูดของเยฟธาห์ที่เขาส่งไปให้

คาบหนานของเยฟธาห์

^{๒๙}ดังนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็มาอยู่กับเยฟธาห์ เขาจึงยกพลผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์ ผ่านมิสปาห์ในกิเลอาด และบุกไปถึงแผ่นดินของอัมโมน

^{๓๐}เยฟธาห์สาบานต่อพระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์ยอมให้ชาวอัมโมนตกอยู่ในกำมือของข้าพเจ้า ^{๓๑}เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอย่างมีชัยจากอัมโมนนั้น ข้าพเจ้าจะยกสิ่งแรกที่ออกมาจากประตูบ้านข้าพเจ้าเพื่อมาพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายสิ่งนั้นให้กับพระยาห์เวห์เป็นเครื่องเผาบูชา”

^{๓๒}แล้วเยฟธาห์ก็ยกไปสู่กับชาวอัมโมน และพระยาห์เวห์ก็มอบพวกอัมโมนไว้ในกำมือของเขา ^{๓๓}เขาได้โจมตีพวกอัมโมน ตั้งแต่อโรเออร์ ตลอดไปจนถึงเมืองมินนิทรวมยี่สิบเมือง และไกลไปจนถึงอาเบล-ครามิม ทำให้มีคนตายจำนวนมาก คนอัมโมนจึงอยู่ใต้การปกครองของอิสราเอล

* ๑๑:๒๕ กษัตริย์บาลาดลูกชายตีปโปร์ ดูเรื่องนี้เพิ่มเติมได้จากหนังสือกันดารวิถี บทที่ ๒๒-๒๔

^{๓๔}เมื่อเยฟธาห์กลับมาที่บ้านในมิส ปาห์ ลูกสาวเขาก็ออกมาต้อนรับด้วยการเล่น กลอง รำมะนาและเต้นรำ นางเป็นลูกเพียง คนเดียวของเธอ เขาไม่มีลูกชายหรือลูกสาว อื่นอีก ^{๓๕}เมื่อเขาเห็นลูก เขาก็นึกเสียใจตัวเองและพูดว่า “ลูกพ่อ ลูกทำให้พ่อหมดแรง และลูกเป็นสาเหตุให้พ่อเดือดร้อน พ่อได้ให้ คำมั่นสัญญาต่อพระ ยาร์เวห์และจะคืนค่าไม่ได้”

^{๓๖}เธอจึงพูดกับพ่อว่า “เมื่อพ่อสัญญาต่อ พระ ยาร์เวห์ พ่อก็ทำกับลูกตามที่ได้อัญญา ไว้เถอะ เพราะพระ ยาร์เวห์ช่วยกู้พ่อให้พ้น จากชาวอัมโมนพวกศัตรูของพ่อ”

^{๓๗}เธอยังพูดต่อไปอีกว่า “แต่ขออย่างหนึ่ง ขอไว้ชีวิตลูกสักสองเดือน ปล่อยให้ลูกท่อง ไปบนภูเขาและร้องให้กับพวกเพื่อนหญิง ของลูก เพราะลูกจะไม่มีวันได้แต่งงาน” *

^{๓๘}เขาจึงตอบว่า “ไปเถอะ” แล้วเขาก็ ปล่อยให้นางไปสองเดือน เธอและเพื่อนหญิง ก็ร้องไห้คร่ำครวญอยู่บนภูเขาเพราะเธอจะไม่มีวันได้แต่งงาน

^{๓๙}เมื่อครบสองเดือนเธอก็กลับมาหาพ่อ และเขาก็ทำกับลูกสาวตามที่เขาได้สาบานไว้ ขณะนั้นลูกสาวเขายังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ กับผู้ชายคนไหนเลย และมันได้กลายเป็น ธรรมเนียมในอิสราเอล ^{๔๐}ที่พวกสาว ๆ ใน อิสราเอลจะออกไประลึกลงถึงเรื่องราวของ ลูกสาวเยฟธาห์ชาวกิเลอาดปีละสัปดาห์

เยฟธาห์และชาวเอฟราอิม

๑๒ ^๑ชาวเอ ฟ รา อิมได้รวมพล แล้ว ข้ามไปถึงศา โฟน พวกเขาพูดกับ เยฟธาห์ว่า “ทำไมท่านไปสู้รบกับคนอัมโมน แต่ไม่เรียกพวกเราไปด้วย เราจะเผาบ้าน ท่านเสีย”

^๒เยฟธาห์ตอบพวกเขาว่า “คนอัม โมน สร้างปัญหาให้กับข้าและคนของข้ามาก ข้า ได้เรียกพวกท่าน แต่พวกท่านไม่ยอมมา ช่วย กู้ข้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเรา” ^๓เมื่อข้าเห็นพวกท่านไม่ช่วยข้า ข้าก็เสียใจ ชีวิตตัวเองไปสู้รบกับชาวอัม โมน และพระ

ยาร์เวห์ได้มอบพวกนั้นไว้ในมือข้า แล้ววันนี้ พวกท่านจะมาสู้รบกับข้าทำไมกันเล่า”

^๔เยฟธาห์ก็ได้รวบรวมผู้ชายทั้งหมดของกิ เลอาด มาสู้รบกับเอฟราอิม เพราะชาวเอฟ ราอิมเหยียดหยามพวกเขาว่า “พวกแกชาว กิเลอาดก็เป็นแค่ผู้อพยพในเอฟราอิม ที่มา เกาะกินอยู่ในเขตแดนของเอ ฟ รา อิมและ มนัส เซห์” แล้วคนของกิ เลอาดก็มีชัยเหนือ ชาวเอฟราอิม

^๕ชาวกิ เลอาดก็เข้ายึดตรงบริเวณน้ำตื้นที่ ลุยข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปได้ แล้วไม่ให้ชาวเอ ฟราอิมข้ามกลับไป เมื่อชาวเอฟราอิมที่รอด ชีวิตพูดว่า “ขอข้ามข้ามไปเถอะ” ชาวกิ เลอาดก็จะถามว่า “ท่านเป็นชาวเอ ฟ รา อิมหรือ เปล่า” พวกเขา ก็บอกว่า “ไม่ใช่” ^๖แต่ชาว กิเลอาดก็จะบอกเขาว่า ให้พูดคำว่า “ชิบ โบ เลท” พวกเขา ก็พูดว่า “สิบ โบ เลท” คนเอฟ ราอิมจะออกเสียงคำนี้ไม่ชัดเจน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกจับฆ่าที่บริเวณน้ำตื้นนั้น ใน ครึ่งนี้มีชาวเอ ฟ รา อิมถูกฆ่าตายทั้งหมดสี่ หมื่นสองพันคน

^๗เยฟธาห์เป็นผู้นำอยู่หกปี จากนั้นเขาก็ ตายและศพถูกฝังอยู่ในเมืองกิเลอาด

อิบซานผู้นำ

^๘หลังจากเยฟธาห์ อิบซานจากเบธเลเฮม ได้นำอิสราเอล ^๙เขามียุทธสามสิบคน และลูกสาวสามสิบคน เขาให้ลูกทั้งหมด ทั้งลูกชายและลูกสาวแต่งงานกับคนนอก ตระกูล เขาเป็นผู้นำอิสราเอลอยู่เจ็ดปี ^{๑๐}เมื่อเขาตาย ศพก็ถูกฝังอยู่ที่เบธเลเฮม

เอโลนผู้นำ

^{๑๑}หลังจากอิบซาน เอโลนชาวเศบูลุนได้นำ อิสราเอลอยู่สิบปี ^{๑๒}จากนั้นเอโลนก็ตายและ ถูกฝังที่อัยยาโลน ในแผ่นดินของเศบูลุน

อับโดนผู้นำ

^{๑๓}หลัง จากเอ โลน อับ โดนลูกชายของ ฮิลเลลชาวปี รา โธนได้นำอิสราเอล ^{๑๔}เขามียุทธสามสิบคน และหลานชายสามสิบคน พวกเขาฆ่า ^{๑๕}เจ็ดสิบตัว อับ โดนเป็นผู้นำ

* ๑๑:๓๗ เพราะลูกจะไม่มีวันได้แต่งงาน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เพราะความเป็นพรหมจารี ของลูก”

† ๑๒:๑๔ ซีลา แสดงถึงเป็นผู้นำคนสำคัญ เช่น เจ้าเมืองเป็นต้น

อิสราเอลอยู่แปดปี ^{๑๔}จากนั้นอับโดนลูกชาย อิลเลลชาวบิราโธนก็ตาย และศพของเขาถูกฝังไว้ที่บิราโธนในแผ่นดินเอฟราอิมในแถบเทือกเขาของชาวอามาเลค

ประวัติแซมสันผู้นำชาติ

^๑ชาวอิสราเอลได้ทำชั่วในสายตา

๑๓ ของพระยาห์เวห์อีก พระองค์ก็เลยมอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของชาวฟิลิสเตียสี่สิบปี

^๒มีชายเผ่าดานคนหนึ่งชื่อมาโนอาห์ มาจากเมืองโศราห์ เมียของเขามีลูกไม่ได้ เพราะเป็นหมัน

^๓ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่อหน้านางและพูดว่า “ถึงเจ้าจะเป็นหมัน ไม่มีลูก แต่เจ้าก็จะตั้งท้องและเกิดลูกชาย ^๔ต่อจากนี้ไป เจ้าต้องระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ รวมทั้งไม่กินของที่ทำให้เป็นมลทิน

^๕จริงๆแล้วเจ้าตั้งท้องอยู่และจะคลอดลูกชาย อย่าให้มีดีโคโนนหัวของเขา เพราะเด็กคนนี้จะป็นพวกนาศีร์ ^๖อุทิศให้พระเจ้า ตั้งแต่ยังไม่เกิด เขาจะเป็นคนหนึ่งที่ช่วย กู้ชาวอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวฟิลิสเตีย”

^๖จากนั้นนางได้ไปเล่าให้สามีฟังว่า “มี คนของพระเจ้ามาหาฉัน หน้าที่าทางเขา เหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวมาก แต่ฉันไม่ได้ถามว่าเขามาจากไหน เขาเองก็ไม่ได้บอกชื่อของเขาด้วย ^๗แต่เขาพูดกับฉัน ว่า ‘เจ้าตั้งท้องอยู่และจะคลอดลูกชาย จากนี้ไปเจ้าต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ หรือกินของที่เป็นมลทิน เพราะว่าเขาเด็กชายคนนี้จะมาเป็นนาศีร์ อุทิศให้กับพระเจ้าตั้งแตอยู่ในท้องแม่จนวันตาย”

^๘แล้วมาโนอาห์ได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอโทษที่ พระองค์ ขอรบกวนพระองค์ช่วยส่งชายคนนั้นมาหาพวกเรากครั้งเกิด แล้วให้เขาสอน พวกเราว่าจะต้องทำอะไรให้กับเด็กชายที่กำลังจะเกิดมา”

^๙พระเจ้าก็ทำตามที่มาโนอาห์ขอ และทูตของพระเจ้าก็ได้มาหาภรรยาของเขากครั้ง ตอนที่เธอกำลังนั่งอยู่ในท้องทุ่ง แต่ว่ามาโน

อาห์สามีของนางไม่ได้อยู่กับนาง ^{๑๐}เธอก็จึงรีบวิ่งไปบอกสามี นางบอกเขาว่า “ดูสิ ชาย คนที่มาหาฉันวันก่อน ได้มาปรากฏตัวให้ฉัน เห็น”

^{๑๑}มาโนอาห์เลยลุกตามภรรยาไปพบทูตของพระเจ้าและพูดว่า “ท่านคือคนที่เคยพูดกับหญิงคนนี้ใช่ไหม”

ทูตของพระเจ้าตอบว่า “ใช่ เราเอง”

^{๑๒}มาโนอาห์ถามว่า “เมื่อเรื่องที่ท่านพูดนั้นเกิดขึ้นจริง จะมีกฎเกณฑ์อะไรให้กับเด็กคนนั้นบ้าง และงานของเขาคืออะไร”

^{๑๓}ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมาโนอาห์ว่า “เมียเจ้าจะต้องทำตามทุกอย่างที่เราได้บอกเธอไปแล้วอย่างเคร่งครัด ^{๑๔}เธอจะต้องไม่กินอะไรก็ตามที่เกิดจากต้นองุ่น ไม่ดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ หรืออะไรก็ตามที่เป็นมลทิน เธอต้องทำตามทุกอย่างที่เราได้สั่งเธอไว้แล้วอย่างเคร่งครัด”

^{๑๕}แล้วมาโนอาห์ได้พูดกับทูตของพระยาห์เวห์ว่า “รอเดี๋ยวนะ เราจะไปเตรียมอาหารจากลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่านกิน”

^{๑๖}แต่ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมาโนอาห์ว่า “ถึงเจ้าเรียกให้เรารอ เราก็จะไม่กินอาหารของเจ้าหรอก แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา ก็ถวายมันให้กับพระยาห์เวห์เถิด” (เพราะมาโนอาห์ไม่รู้ว่ชายคนนี้เป็นทูตของพระยาห์เวห์)

^{๑๗}แล้วมาโนอาห์ได้ถามทูตของพระยาห์เวห์ว่า “ท่านชื่ออะไร เพราะเมื่อเรื่องที่ท่านพูดนี้เกิดขึ้นจริง เราจะได้ให้เกียรติกับท่าน”

^{๑๘}ทูตของพระยาห์เวห์ตอบเขาว่า “ท่านถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราวิเศษเกินกว่าที่ท่านจะเข้าใจได้”

^{๑๙}มาโนอาห์ก็เลยเอาแพะหนุ่มกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เผาบนหินให้กับพระยาห์เวห์ผู้ทำเรื่องวิเศษ ในขณะที่มาโนอาห์กับภรรยากำลังดูอยู่ ^{๒๐}เปลวไฟได้ลุกขึ้นจากแท่นบูชา ทูตของพระยาห์เวห์ก็เลื่อยตามเปลวไฟที่ลุกจากแท่นบูชา นั้น เมื่อมาโนอาห์และภรรยาเห็นอย่างนั้น พวกเขาจึงได้ก้มกราบลงกับพื้น ^{๒๑}จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็ไม่เคยปรากฏตัวให้มาโนอาห์และ

* ๑๓:๕ **นาศีร์** คนที่ทำสัญญาพิเศษกับพระเจ้า เรื่องเกี่ยวกับนาศีร์ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ก็นดารวิถี บทที่ ๖:๑-๒๑

ภรรยาได้เห็นอีกเลย มาโนอาห์ถึงได้รู้ว่าเขาเป็นทูตของพระยาห์เวห์^{๒๒} มาโนอาห์พูดกับภรรยาว่า “เราต้องตายแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า”

^{๒๓} แต่ภรรยาของเขาตอบว่า “ถ้าพระยาห์เวห์ต้องการฆ่าเรา พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชจากเรา และจะไม่แสดงปาฏิหาริย์ รวมทั้งบอกสิ่งต่างๆกับเราเมื่ออีกนี่”

^{๒๔} นางได้คลอดลูกชาย นางให้เขาชื่อว่า “แซมสัน” เด็กก็เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ และพระยาห์เวห์ก็อวยพรเขา ^{๒๕} พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เริ่มทำงานในตัวเขาที่ค่ายของคนเผ่าดาน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองโคราห์ กับเมืองเอช-ทาโอล

งานแต่งของแซมสัน

๑๔^๑ แซมสันลงไปในเมืองทิมนาห์ และได้เห็นสาวชาวฟีลิสเตียคนหนึ่งในเมืองนั้น ^๒ เขาก็กลับมาบอกพ่อแม่ของเขาว่า “ลูกไปพบสาวชาวฟีลิสเตียในเมืองทิมนาห์ ช่วยไปขออนางมาเป็นเมียลูกหน่อย”

^๓ พ่อแม่ของเขาพูดว่า “ไม่มีผู้หญิงท่ามกลางพวกลูกสาวของญาติลูกแล้วหรือ หรือท่ามกลางชนเผ่าของเราแล้วหรือ ลูกถึงต้องไปหาเมียจากชาวฟีลิสเตียที่ไม่เคยเข้าพิธีขลิบ”

แซมสันพูดกับพ่อว่า “ไปขอเธอให้กับลูกเถอะ เพราะเธอเป็นที่ถูกใจลูกมาก” “พ่อแม่ของแซมสันไม่รู้ว่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดเรื่องนี้ เพราะพระองค์หาช่องที่จะสู้รบกับชาวฟีลิสเตีย ซึ่งมีอำนาจเหนือชาวอิสราเอลอยู่

^๔ ดังนั้นแซมสันและพ่อแม่ของเขาจึงเดินทางไปที่ทิมนาห์ เมื่อมาถึงไร่องุ่น ทันใดนั้นมีสีโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามกระโจนเข้าใส่แซมสัน ^๕ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าใส่แซมสัน เขาฉีกสิงโตออกเหมือนฉีกลูกแพะด้วยมือเปล่า แต่เขาไม่ได้บอกสิ่งที่เขาทำให้พ่อแม่รู้

^๖ แซมสันได้ไปพบกับหญิงคนนั้น เธอทำให้เขาถูกใจมาก “หลังจากนั้นไม่นาน แซมสันได้กลับมาเพื่อแต่งงานกับเธอ เขาได้แะ

ไปดูซากสิงโต และก็แปลกใจ เมื่อมีฝูงผึ้งอยู่ในซากสิงโตนั้นและมีน้ำผึ้งด้วย “เขาจึงกวาดน้ำผึ้งมาไว้ในมือเดินกินมาตามทาง จนเจอพ่อแม่ของเขา เขาก็แบ่งให้พ่อแม่กินด้วย แต่ไม่ได้เล่าว่าเขาได้นำผึ้งมาจากซากสิงโต

^๗ พ่อของเขาได้ลงไปหาหญิงนั้น และแซมสันก็ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ โตที่นั้น เหมือนกับที่ชายหนุ่มคนอื่นๆ เขาทำกัน

^๘ เมื่อชาวฟีลิสเตียเห็นแซมสันจัดงานเลี้ยง พวกเขาก็ได้ส่งผู้ชายสามสิบคนมาอยู่เป็นเพื่อนเขา

^๙ แซมสันพูดกับชายสามสิบคนนั้นว่า “ให้ข้าเล่าปริศนาให้พวกเจ้า ลักข้อหนึ่ง ถ้าพวกเจ้าตอบได้ภายในเจ็ดวันของงานเลี้ยงฉลอง ข้าจะให้เสื้อผ้าลินินสามสิบชุด และเสื้อผ้าใส่เที่ยวงานอีกสามสิบชุด ^{๑๐} แต่ถ้าพวกเจ้าไม่สามารถอธิบายให้กับข้าได้ ก็ต้องให้เสื้อผ้าลินินสามสิบชุด และเสื้อใส่เที่ยวงานสามสิบชุดกับข้า” ชายเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า “เล่าปริศนาของเจ้าให้พวกเราฟังสิ”

^{๑๑} แซมสันก็เล่าว่า “จากตัวที่กิน มีของกินออกมา จากตัวที่แข็งแรง มีของหวานออกมา” แต่ผ่านไปสามวันแล้ว พวกเขาก็ยังแก้ปริศนານี้ไม่ได้

^{๑๒} ในวันทีสี่ พวกเขาได้ไปขอร้องเมียของแซมสันว่า “ไปเกลี้ยกล่อมผิวของเธอ ให้แก้คำปริศนานั้นกับพวกเราซะ ไม่อย่างนั้นเราจะเผาบ้านเธอและบ้านของพ่อเธอด้วย เธอเชิญพวกเรามาเพื่อทำให้พวกเราจนลงหรือยัง”

^{๑๓} เมียของแซมสันจึงชบบนแซมสันและร้องให้ ต่อว่าเขาว่า “เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอถึงได้ทายคำปริศนาให้กับชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่เคยแก้คำปริศนานั้นให้ฉันฟัง” แซมสันตอบภรรยาว่า “ดูสิขนาดพ่อแม่ฉัน ฉันยังไม่บอก แล้วจะบอกเธอได้ยังไง”

^{๑๔} นางก็เลยชบแซมสันร้องให้ตลอดเจ็ดวันที่เขาเลี้ยงฉลองกัน และในวันที่เจ็ดแซมสันก็แก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะนางกวนใจเขาเสียเหลือเกิน และนางก็ได้อธิบายปริศนา

^{๑๔:๑๕} **ในวันทีสี่** แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่ในสำเนาฮีบรูที่เรามียู่เขียนว่า “วันที่เจ็ด” ในภาษาฮีบรู คำว่า “ที่เจ็ด” กับ “ที่สี่” ต่างกันแค่ตัวอักษรเดียว

นั้นให้กับคนของนาง ^{๑๘}พวกผู้ชายของเมืองนั้น ตอบกับแซมสัน ในวันที่เจ็ดก่อนที่ดวงอาทิตย์จะตกดินว่า

“จะมีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้งหรือ และมีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโตหรือ”

แซมสันพูดกับพวกเขาว่า

“ถ้าเจ้าไม่ได้เอาแม่โคของเราไปไถนา เจ้าก็คงแก้ปริศนาเราไม่ได้”

^{๑๙}พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้พุ่งเข้าสิงแซมสัน เขาไปที่อัสเคโลน และฆ่าชาวเมืองผู้ชายที่นั่นสามสิบคน และยึดเครื่องเทียมม้าและเอาชุดทำงานไปให้กับคนที่แก้ปริศนาของเขา เขาจึงกลับบ้านพ่อของเขาด้วยความโกรธจัด ^{๒๐}และเมียของแซมสันก็ถูกยกไปให้กับเพื่อนเจ้าบ่าวแทน

แซมสันแก้แค้นชาวฟิลิสเตีย

๑๕ ^๑หลังจากนั้น วันหนึ่งในฤดูเก็บเกี่ยวข้าว สาลี แซมสันไปเยี่ยมภรรยาของเขา โดยเอาลูกแพะตัวหนึ่งมาฝากด้วย เขาพูดว่า “ฉันจะเข้าไปหาเมียของฉันในห้อง” แต่พ่อของนางไม่ยอมให้เข้าไป ^๒และพูดว่า “เราเข้าใจจริงๆว่า เจ้าเกลียดลูกสาวของเรา เราเลยยกนางให้เพื่อนเจ้าบ่าวของเจ้าไปแล้ว น้องสาวของนางสวยกว่านางอีกนะ เอนางไปเป็นเมียแทนก็แล้วกัน”

^๓แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “คราวนี้ถ้าเราจะทำร้ายคนฟิลิสเตีย ก็โทษเราไม่ได้แล้ว”

^๔แซมสันจับหมาจิ้งจอกสามร้อยตัว แล้วเอาคอบเพลิงไปด้วย เขาผูกหางหมาจิ้งจอกเข้าด้วยกันเป็นคู่ๆและผูกคอบเพลิงไว้ระหว่างหางของหมาจิ้งจอกทุกคู่ ^๕แล้วเขาก็จุดไฟที่คอบเพลิง แล้วปล่อยหมาจิ้งจอกทั้งหมดให้วิ่งเข้าไปในทุ่ง นาของชาวฟิลิสเตีย มันเผาทุกอย่างจนเกลี้ยง ไม่ว่าจะป็นข้าวที่มัดอยู่เป็นพ่อน ข้าวที่อยู่ในนา ไร่ธัญหรือสวนมะกอก

^๖ชาวฟิลิสเตียถามว่า “ใครเป็นคนทำอย่างนี้”

คนหนึ่งตอบว่า “แซมสันลูกเขยทิม นาททำ เพราะพ่อตาเขาได้ยกเมียของเขาให้กับ

เพื่อน เจ้าบ่าว” ชาวฟิลิสเตียจึงไปเผาเมียและพ่อตาของแซมสัน

^๗แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราสาบานว่า เราจะต้องแก้แค้นพวกเจ้าก่อน เราถึงจะเลิก”

^๘เขาก็ฆ่าฟันชาวฟิลิสเตียตายเป็นจำนวนมาก แล้วเขาก็ลงไปอาศัยอยู่ในถ้ำหินของเอตอม

^๙ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายในเขตยูดาห์และโจมตีเมืองเลธี ^{๑๐}ชาวยูดาห์จึงถามว่า “ทำไมพวกท่านจึงขึ้นมาสู้รบกับพวกเรา”

ชาวฟิลิสเตียก็ตอบว่า “เราขึ้นมามัดตัวแซมสัน เพื่อจัดการกับเขาเหมือนที่เขาทำกับพวกเรา”

^{๑๑}คนยูดาห์สามพันคนจึงไปตามแซมสันที่ถ้ำหินเอตอม และพูดกับเขาว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าชาวฟิลิสเตียปกครองพวกเราอยู่ เห็นไหมว่าเจ้ากำลังก่อเรื่องให้กับพวกเรา”

แซมสันตอบว่า “พวกมันทำกับข้าวยังไง ข้าก็จะทำกับมันอย่างนั้น”

^{๑๒}ชาวยูดาห์พูดกับแซมสันว่า “พวกเรามาเพื่อมัดเจ้าส่งให้กับชาวฟิลิสเตีย”

แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “ช่วยสัญญากับข้าหน่อยว่าพวกท่านเองจะไม่ทำอันตรายข้า”

^{๑๓}พวกเขาตอบว่า “พวกเราจะมัดมัดเจ้าแล้วส่งไปให้กับพวกฟิลิสเตียเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าเจ้าหรอก” จากนั้นพวกเขาก็มัดแซมสันด้วยเชือกใหม่ๆสองเส้น และนำเขาออกจากถ้ำหิน

^{๑๔}เมื่อแซมสันมาถึงเลธี ชาวฟิลิสเตียก็เดินตรงมาที่เขา และให้ ร้องด้วยความดีใจ ขณะนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าสิงแซมสัน พวกเขาเชือกที่มัดแซมสันอยู่กลายเป็นเหมือนป่านที่ถูกไฟไหม้ เครื่องจ้องจ้านนั้นก็สลายไปจากมือของเขา

^{๑๕}เขาเจอกระดุกขา กรรไกรลาที่ยังสดๆอยู่ เขาเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา และใช้มันฆ่าคนเหล่านั้นไปหนึ่งพันคน

^{๑๖}แล้วแซมสันพูดว่า “ด้วยกระดุกขากรรไกรลา ฉันฆ่าพวกเขาเป็นกองๆ †

* ๑๕:๙ เลธี หมายถึง “กระดุกขากรรไกร”

† ๑๕:๑๖ เป็นกองๆ เป็นการเล่นคำ เพราะคำว่า “ลา” และคำว่า “กอง” สะกดเหมือนกันในภาษาฮีบรู

ด้วยกระดุกขากรรไกรลา
ฉันฆ่าคนไปหนึ่งพันคน”

^{๑๗} เมื่อพุดจบเขาก็เหวี่ยงกระดุกขา
กรรไกรลาทิ้งไปที่ตรงนั้น ต่อ มาที่นั่นถูก
เรียกว่า รามาท-เลฮี *

^{๑๘} เขารู้สึกหิวน้ำจึงร้องขอกับพระ ยาร์เวห์
ว่า “พระองค์ให้ชวยชนะอันยิ่งใหญ่กับผู้รับใช้
ของพระองค์คนนี้ ตอนนี้พระองค์จะปล่อยให้
ข้าพเจ้าหิวน้ำตาย และตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของพวกที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบหรือ”

^{๑๙} พระเจ้าจึงเปิดช่องที่เลฮี ให้น้ำไหลออก
มา แคมสันก็ได้กินน้ำจนสดชื่นและตายนาน
ได้ชื่อว่า เอน หัก โครว์ † และมันก็ยังคงอยู่ที่
เมืองเลฮีจนถึงทุกวันนี้

^{๒๐} แคม สันนำอิสราเอลในสมัยของชาวฟีล
สเทีย เป็นเวลาสี่สิบปี

แคมสันไปเมืองกาซา

๑๖ ^๑ วันหนึ่งแคม สันไปเมืองกาซา ที่
นั้นเขาพบกับโสภณีนคนหนึ่งและได้
ร่วมหลับนอนกับเธอ ^๒ มีคนบอกชาวเมือง
ว่า “แคม สันอยู่ที่นี้” พวกเขาเลยมาล้อมที่
นั้นไว้ และดักข่มคอยแคม สันที่ประตูเมือง
ตลอดทั้งคืน พวกเขาข่มเจียบอยู่ทั้งคืนและ
คิดว่า “ให้รอถึงเช้าก่อน แล้วเราจะได้ขามัน
ทิ้ง”

^๓ แคม สันนอนจนถึงเที่ยง คืนแล้วลุกขึ้น
มา ยกประตูเมืองและถอนเสาประตูทั้งสอง
ด้าน พร้อมทั้งกลอนประตู แล้วเอาทั้งหมด
ใส่ป่าแบกไปไว้ที่ยอดเขาที่อยู่ด้านหน้าของ
เมืองเฮโบรน

แคมสันและเดลีลาห์

^๔ หลังจากนั้นแคม สันก็ตกหลุมรักหญิงคน
หนึ่งที่อาศัยอยู่ในหุบเขาโสเรก เธอชื่อว่าเดลี
ลาห์

^๕ พวกผู้ครอบครองชาวฟีลิสเตียมาพบเธอ
และสั่งว่า “เกลี้ยกล่อมเขาและค้นหาดูสิว่า
อะไรทำให้เขามีพลังกำลังมากมายขนาดนั้น
ทำยังไงเราถึงจะเอาชนะเขาได้ เพื่อเราจะได้
มัดตัวเขาและทำให้เขาหมดฤทธิ์ แล้วเราแต่

ละคนจะจ่ายเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยขึ้นให้กับ
เธอ”

^๖ เดลี ลาห์จึงถามแคม สันว่า “บอกน้อง
หน่อยสิคะว่าอะไรทำให้พี่มีพลังกำลัง
มหาศาลอย่างนี้ และทำยังไงถึงจะมัดพี่ให้
หมดฤทธิ์ได้”

^๗ แคม สันตอบนางว่า “ถ้าเขามัดพี่ด้วย
สายธนูใหม่ๆที่ยังไม่แห้งเจ็ดสาย พี่ก็จะ
อ่อนแอเหมือนกับชายทั่วไป”

^๘ ดังนั้นพวกผู้ครอบครองฟีลิสเตีย จึงเอา
สายธนูใหม่เจ็ดสายมาให้เดลีลาห์มัดแคม สัน
ให้พวกเขา ^๙ เธอให้คนแอบซ่อนในห้องด้าน
ใน และบอกว่า “แคม สัน ชาวฟีลิสเตียมาจับ
พี่แล้ว” แต่เขาก็ดึงสายธนูที่มัดตัวเขาขาด
กระจุย เหมือนเชือกที่แค้ได้ กลืนไฟก็ขาด
แล้ว และความ ลับเรื่องพลังกำลังมหาศาล
ของเขาก็ยังคงเป็นความลับต่อไป

^{๑๐} เดลีลาห์พุดกับแคม สันว่า “พี่แกล้งน้อง
พี่โกหกน้อง ตอนนี้น้องเองเกิดว่า ทำยังไง
ถึงจะมัดพี่ได้”

^{๑๑} แคม สันบอกว่า “ถ้ามัดพี่ด้วยเชือกใหม่
ที่ยังไม่เคยใช้ พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนชายทั่ว
ไป”

^{๑๒} ดังนั้นเดลี ลาห์จึงหาเชือกใหม่ๆมามัด
เขา ขณะที่มีคนแอบอยู่ด้านใน เธอบอกเขา
ว่า “พี่แคม สัน ชาวฟีลิสเตียมาจับพี่แล้ว”
แคม สันจึงทำเชือกที่มัดแขนเขาขาดกระจุย
เหมือนเส้นด้าย

^{๑๓} เดลี ลาห์จึงพุดกับแคม สันว่า “พี่จะ
แกล้งน้องและโกหกน้องไปอีกนานแค่ไหน
บอกน้องเถอะว่า ทำยังไงถึงจะมัดพี่ได้”

เขาตอบเธอว่า “ถ้าน้องเอาผมเจ็ดปอย
ของพี่เอาเข้ากับทุกทอผ้าแล้วเอาหมุดปักมัน
ไว้ที่ผืน พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนชายทั่วไป”

^{๑๔} เมื่อเขาหลับ เดลี ลาห์ก็เอาผมเจ็ดปอย
ของเขาเอาเข้ากับทุกทอผ้า † และยึดให้แน่น
ด้วยหมุด แล้วเธอก็บอกว่า “พี่แคม สัน ชาว
ฟีลิสเตียมาจับพี่แล้ว” แต่เมื่อเขารู้สึกตัวตื่น
ขึ้นมา ก็ดึงทั้งหมุด เครื่องทอ และผ้าทอ ทิ้ง
ไป

* ๑๕:๑๗ รามาท-เลฮี แปลว่า “เนินกระดุกขากรรไกร”

† ๑๕:๑๙ เอนหักโครว์ แปลว่า “น้ำพุของผู้ร้องขอ”

‡ ๑๖:๑๔ แล้วเอาหมุด ... ทุกทอผ้า คำเหล่านี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ไม่ได้อยู่ในฉบับ
ฮีบรูที่เราใช้อยู่

^{๑๕} เธอจึงพูดกับเขาว่า “พี่พูดได้ยังไงว่า ‘พี่รักน้อง’ ในเมื่อพี่ไม่ได้ไว้ใจน้องเลย พี่แกล้งน้องสามหนแล้ว พี่ยังไม่ได้ออกน้องเลยว่าจะไรทำให้พี่มีผละกำลังมหาศาล”

^{๑๖} เธอตามเข้เข้าบ้าน แล้ววันเล่า กวนเขาลจนเขาเมื่อแทบตาย ^{๑๗} จนเขบอกความลับทั้งหมดกับเธอ เขบอกกับเธอว่า “ไม่มีมิดโกนอันไหนเคยถูกหัวพี่ เพราะพี่เป็นนาตี รัอูทิสแก่พระเจ้า ตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ถ้าโกนหัวพี่ ผละกำลังอันมหาศาลจะหายไป พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนชายทั่วไป”

^{๑๘} เติลี ลาห์เห็นว่าเขบอกความลับทั้งหมดกับเธอ เธอก็ใช้คนไปบอกพวกผู้ครอบครองของฟีลิสเตียว่า “ให้ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ เขาได้บอกความลับทั้งหมดกับฉันแล้ว” พวกผู้ครอบครองฟีลิสเตียก็รีบขึ้นมา และเอาเงินมาให้กับเธอด้วย

^{๑๙} เธอปล่อยให้แซมสันนอนหลับอยู่บนดักเธอ และเรียกชายคนหนึ่งออกมาโกนผมเจ็ดปอยบนหัวของเขา เธอเริ่มแกล้งรบกวนเขา และกำลังของเขาก็หายไป ^{๒๐} เธอพูดว่า “พี่แซมสัน ชาวฟีลิสเตียมาจับพี่แล้ว” เขาตื่นขึ้นและคิดว่า “ข้าจะออกไปเหมือนครั้งก่อน และสลัดตัวหลุดออกมา” แต่เขาไม่รู้ว่ามีพระยาห์เวห์ได้ไปจากเขาแล้ว

^{๒๑} พวกชาวฟีลิสเตียจับตัวเขาและควักลูกตาของเขาออก แล้วพาเขาลงมูทีกาซา พวกเขาหลามแซมสันด้วยโซ่สัมฤทธิ์ และใช้เขาไม่แบ่งอยู่ในคุก ^{๒๒} แต่ผมของแซมสันก็เริ่มงอกขึ้นมาใหม่หลังจากถูกโกน

^{๒๓} พวกผู้ครอบครองของฟีลิสเตียมาประชุมกัน เพื่อจัดพิธีบวงสรวงอันยิ่งใหญ่ให้กับพระดาโกน และเพื่อเฉลิมฉลองกัน พวกเขาพูดว่า “พระของเราได้ยกแซมสันศัตรูของเราไว้ในกำมือของพวกเราแล้ว”

^{๒๔} เมื่อประชาชนเห็นแซมสัน พวกเขาทั้งหลายสรรเสริญพระของพวกเขาว่า “พระของเราทำให้ศัตรูตกอยู่ในกำมือเรา คือคนที่ทำลายบ้านเมืองของเรา และเคยฆ่าพวกเราไปหลายคน”

^{๒๕} ขณะที่พวกเขากำลังสนุกสนานกันอยู่ ก็มีคนพูดว่า “เรียกแซมสันออกมาทำอะไรสนุกๆให้พวกเราดูหน่อย” แซมสันจึงถูกนำ

ออกมาจากคุก เพื่อมาแสดงต่อหน้าพวกเขา เมื่อพวกเขาปล่อยให้แซมสันยืนอยู่ระหว่างเสา ^{๒๖} แซมสันพูดกับเด็กูร์บ ใช้ที่เป็นคนจูงมือเขาว่า “พาเราไปที่เสาค้ำตึกหน่อย เราจะได้ฟังเสาเหล่านั้น”

^{๒๗} ดิคนี่มีทั้งผู้หญิงและผู้ชายเต็มไปหมด และพวกผู้ครอบครองชาวฟีลิสเตียทุกคนก็อยู่ที่นั่นด้วย มีชายหญิงประมาณสามพันคนที่กำลังดูการแสดงของแซมสันอยู่บนดาดฟ้าตึก ^{๒๘} จากนั้นแซมสันได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้า โปรดให้ผละกำลังมหาศาลแก่ข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เพื่อข้าพเจ้าจะได้แก้แค้นชาวฟีลิสเตียทดแทนดาทั้งสองข้างของข้าพเจ้า” ^{๒๙} แซมสันเข้าไปจับเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้ และฟังที่เสานั้น มือขวายันเสาดันหนึ่งและมือซ้ายก็ยันอีกต้นหนึ่ง แล้วเขาก็พูดว่า “ปล่อยให้ข้าตายกับชาวฟีลิสเตียเถิด” ^{๓๐} แล้วเขาก็ผลักเสาทิ้งสองต้นด้วยกำลังมหาศาล ตัวตึกก็พังทลายลงมาบนพวกผู้ครอบครองชาวฟีลิสเตีย และทุกคนที่อยู่ในตึกนั้น ดังนั้นคนที่เขาฆ่าตอนที่เขาตาย ก็มีมากกว่าคนที่เขาฆ่าตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่

^{๓๑} จากนั้นพี่น้องและครอบครัวของเขาก็มารับศพเขาไปฝังที่สุสานของมาโนอาห์พ่อของเขา ที่อยู่ระหว่างไศราห์และเอซทาโอล แซมสันนำอิสราเอลอยู่ทั้งหมดยี่สิบปี

รูปเคารพของมีคาร์

๑๗ ^๑ มีชายคนหนึ่งมาจากเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาร์ ^๒ เขาบอกกับแม่ของเขาว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นของแม่ที่มีคนขโมยไป และผมได้ยื่นแม่แข่งสาปเขานั้น ดูสิ เงินของแม่อยู่ที่นี้กับผม ผมเป็นคนเอาไปเอง”

แม่ของเขาก็เลยพูดว่า “ลูกแม่ ขอพระยาห์เวห์อวยพรลูกเถิด”

^๓ จากนั้นเขาก็นำเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นมาคืนให้กับแม่ของเขา แม่ของเขาพูดว่า “นี่คือเงินที่แม่ถวายพระยาห์เวห์ เพื่อ

* ๑๖:๒๓ **พระดาโกน** ประชาชนชาวคานออันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนั้นน่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาวฟีลิสเตีย

ลูกชายของแม่จะได้เอาไปหล่อเป็นรูปเคารพ ตอนนั้นแม่คืนให้กับลูก”

๔ แต่เขาได้คืนเงินให้กับแม่ของเขา เธอจึงนำเงินสองร้อยขึ้นให้ช่างเงิน เอาไปหล่อเป็นรูปเคารพ แล้วนำเอาไปตั้งไว้ที่บ้านของมีคาห์ ๕ มีคาห์มีหอพระอยู่ที่บ้านและเขาได้สร้างเอ โปด และรูปเคารพต่างๆแล้วยังแต่งตั้งลูกชายคนหนึ่งของเขาให้เป็นนักบวช ๖ ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มิกษัตริย์ ทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน

๗ มีชายชาวเลวี ๘ คนหนึ่งจากเผ่ายูดาห์ อาศัยอยู่ที่เมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ๙ เขาได้ออกเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวพักค้างแรมตามที่ต่างๆ เขาเดินทางมาจนถึงแถบเทือกเขาเอฟราอิม เรื่อยมาจนถึงบ้านของมีคาห์ มีคาห์ก็ถามเขาว่า “ท่านมาจากไหน”

๑๐ เขาตอบว่า “ผมเป็นคนเลวีมาจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เดินทางมาเรื่อยๆเพื่อหาที่อยู่”

๑๑ มีคาห์พูดกับเขาว่า “มาอาศัยอยู่กับข้าซิ มาเป็นเหมือนพ่อหรือนักบวชของข้า ข้าจะให้เงินกับเจ้าปีละสิบชิน รวมทั้งเสื้อผ้าที่จำเป็นและอาหารของเจ้าด้วย” ๑๒ ชาวเลวีจึงตกลงที่จะอาศัยอยู่กับเขา ชายหนุ่มเลวีคนนี้ก็เหมือนลูกคนหนึ่งของมีคาห์ ๑๓ มีคาห์แต่งตั้งชายหนุ่มเลวีคนนี้เป็นนักบวชของเขา และเขาอยู่ในบ้านของมีคาห์ ๑๔ มีคาห์พูดว่า “ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่า พระยาห์เวห์จะทำให้ข้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะข้ามีชาวเลวีคนนี้เป็นนักบวชของข้า”

คนเผ่าดานยึดเมืองลาอิช

๑๕ ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มิกษัตริย์ และคนเผ่าดานก็ยังเสาะหาแผ่นดินเพื่ออยู่อาศัย เพราะพวกเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งของแผ่นดินท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล

๑๖ ดังนั้นคนเผ่าดานจึงส่งผู้ชายที่กล้าหาญของเผ่าห้าคน ซึ่งเป็นตัวแทนของเผ่าดานทั้งหมด ที่อาศัยอยู่ในเมืองเศราห์และเฮซทาโอล ให้ไปสอดแนมและสำรวจแผ่นดิน

พร้อมกับสั่งพวกเขาว่า “ไปสำรวจดูแผ่นดินนั้น”

๑๗ ชายทั้งห้าจึงเดินทางไปที่แถบเทือกเขาเอฟราอิม มาจนถึงระแวกบ้านของมีคาห์ พวกเขาได้พักค้างคืนอยู่ที่นั่น ๑๘ ตอนที่พวกเขาอยู่แถวบ้านของมีคาห์นั้น พวกเขาได้ยินเสียงของชายหนุ่มชาวเลวีและจำเสียงของชายหนุ่มชาวเลวีนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามเขาว่า “ใครพาเจ้ามาที่นี่ เจ้ามาทำอะไร เจ้ามีธุระอะไรแถวนี้หรือ”

๑๙ ชายเลวีตอบว่า “มีคาห์ได้ช่วยผมหลายอย่าง เขาได้จ้างผม และผมได้กลายเป็นนักบวชของเขา”

๒๐ แล้วพวกเขาได้พูดกับชายหนุ่มชาวเลวีว่า “ถามพระเจ้าให้หน่อยว่าการเดินทางของพวกเราในครั้งนี้จะประสบผลสำเร็จหรือเปล่า”

๒๑ นักบวชชาวเลวีก็ตอบว่า “สบายใจได้เลย การเดินทางของพวกท่านทั้งหลายจะอยู่ในสายตาของพระยาห์เวห์”

๒๒ แล้วชายทั้งห้าก็จากไป เมื่อพวกเขามาถึงเมืองลาอิช พวกเขาเห็นประชาชนในเมืองนี้อยู่กันอย่างปลอดภัยตามแบบคนไซดอน สงบสุขและไม่หวาดระแวงอะไร ไม่มีใครมาทำให้ประชาชนในแผ่นดินนี้ต้องอับอายขายหน้าในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและไม่มีผู้ครอบครองที่กดขี่ข่มเหง ๒๓ พวกนี้อยู่ห่างจากชาวไซดอน และไม่ได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับอาราม

๒๔ เมื่อคนทั้งห้ากลับมาหาญาติของพวกเขาในเศราห์และเฮซทาโอล พวกเขาติ๊กถามว่า “เป็นยังไง”

๒๕ พวกเขาตอบว่า “พวกเรารีบขึ้นไปโจมตีพวกนั้นกันเถอะ แผ่นดินที่เราไปเห็นมานั้นดีมาก พวกท่านจะอยู่เฉยๆหรือ อย่าได้ชักช้าที่จะไปบุกและยึดเอาแผ่นดินนั้น ๒๖ เมื่อท่านไปถึงจะพบกับชาวเมืองที่ไม่หวาดระแวงอะไรเลย แผ่นดินที่กว้างใหญ่นี้คือแผ่นดินที่พระเจ้าได้มอบไว้ในมือของพวกท่านแล้ว เป็นแผ่นดินที่ไม่ขาดอะไรเลยในโลกนี้”

* ๑๗:๔ มีคาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “ใครเป็นเหมือนยาห์เวห์” มันไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะมีรูปเคารพอยู่ในบ้านของมีคาห์

† ๑๗:๗ เลวี คนที่มาจากเผ่าเลวีมักเป็นผู้ช่วยนักบวชในวิหาร และทำงานให้กับรัฐบาล

‡ ๑๘:๗ ไม่มีใคร ... กดขี่ข่มเหง ในภาษาฮีบรูประโยคนี้มีความหมายที่ไม่ชัดเจน

๑๑ คนเผ่าดานหก ร้อยคนกับอาวุธพร้อมมือก็ออกเดินทางจากโศราห์และเอซทาโอล ๑๒ พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่เมืองคิริยาเยอาริมในยูดาห์ ที่ตรงนั้นจึงถูกเรียกว่า มะหะเนห์-ดาน จนถึงทุกวันนี้ มันอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองคิริยาเยอาริม ๑๓ จากที่นั่น พวกเขาเดินทางถึงแถบเทือกเขาเอฟราอิม และมาถึงบ้านของมีคาห์

๑๔ แล้วชายทั้งห้าคนที่เคยไปสอดแนมเมืองลาอิช ก็บอกกับพรรคพวกว่า “ท่านรู้ไหมในบ้านเหล่านี้มีเอโฟด และรูปเคารพประจำบ้าน และรูปหล่อ พวกท่านก็คิดเอาเองก็แล้วกันว่าจะทำยังไง” ๑๕ พวกเขาและชายทั้งห้ามุ่งหน้าไปทางนั้นและมาถึงบ้านของหนุ่มชาวเลวีที่อาศัยอยู่ที่บ้านของมีคาห์ และถามเขาว่าสบายดีไหม ๑๖ คนเผ่าดานหก ร้อยคนพร้อมอาวุธครบมือยืนอยู่ที่ทางเข้าประตู ๑๗ ส่วนชายห้าคนที่เคยไปสอดแนมแดนดินได้เข้าไปข้างใน แล้วยึดเอารูปเคารพ เอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปหล่อนั้น ส่วนนักบวชก็ยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูกับคนเผ่าดานที่มีอาวุธพร้อมมือทั้งหมด ร้อยคนนั้น ๑๘ เมื่อห้าคนนั้นเข้าไปในบ้านมีคาห์และชนเอารูปเคารพ เอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปหล่อนั้น นักบวชก็ถามพวกเขาว่า “ทำอะไรกันน่ะ”

๑๙ พวกเขาตอบว่า “เจียบชะ เอามือปิดปากไว้ มากับพวกเราสิ จะได้เป็นพ่อและเป็นนักบวชให้กับพวกเรา ท่านคิดเอาเองว่าเป็นนักบวชให้กับบ้านของคนหนึ่ง กับเป็นนักบวชให้กับเผ่าและตระกูลหนึ่งในอิสราเอล อย่างไหนจะดีกว่ากัน” ๒๐ นักบวชนั้นก็ดีใจ เขาจึงชนเอาเอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปเคารพ แล้วเดินไปด้วยกันกับคนเหล่านั้น

๒๑ พวกเขากลับออกมาจากบ้านของมีคาห์และเดินทางต่อไป มีพวกที่ฟังพาพวกเขาพวกฝูงสัตว์เลี้ยง และข้าวของต่างๆเดินทางหน้า

๒๒ เมื่อพวกเขาเดินทางไปที่ไกลจากบ้านมีคาห์แล้ว พวกเพื่อนบ้านของมีคาห์ก็ได้รวมตัวกันไล่ติดตามมาทัน ๒๓ และตะโกนเรียกไล่หลังคนดาน พวกดานก็หันกลับมาถามมี

คาห์ว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ พวกเจ้าถึงยกกันมามากมายขนาดนี้”

๒๔ มีคาห์ตอบว่า “พวกเจ้าได้เอาพวกพระของข้าที่ข้าได้สร้างไว้และเอานักบวชของข้ามา แล้วข้ายังจะเหลืออะไรอีก พวกท่านยังมีหน้ามาถามอีกว่าเกิดอะไรขึ้น”

๒๕ คนจากเผ่าดานจึงพูดกับมีคาห์ว่า “อย่ามาทำเสียงดังกับพวกเรา ไม่อย่างนั้นพวกซีโมโหในกลุ่มของเราอาจจะโจมตีเจ้า เจ้าและครอบครัวจะตายซะเปล่าๆ”

๒๖ แล้วคนดานก็ออกเดินทางต่อไป ส่วนมีคาห์เห็นว่าพวกเขาแข็งแรงกว่าจึงเดินทางกลับบ้านตัวเอง

๒๗ คนดานเอาสิ่งของที่มี คาห์ได้สร้างขึ้นและนักบวชของเขาไปที่เมืองลาอิช ชาวเมืองอยู่กันอย่างสงบ สุขและไม่ได้หวาดระแวงอะไร แล้วคนดานก็ฆ่าชาวเมืองด้วยดาบและจุดไฟเผาเมือง ๒๘ ไม่มีใครมาช่วยเหลือ เพราะเมืองลาอิชอยู่ในหุบเขาที่เป็นของเมืองเบธ-เรโอบ ซึ่งอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้เป็นพันธมิตรกับอาราม คนดานก็สร้างเมืองขึ้นมาใหม่และตั้งรกรากที่นั่น ๒๙ พวกเขาตั้งชื่อเมืองว่าดาน ตามชื่อบรรพบุรุษของเขาที่เกิดมาจากอิสราเอล แทนลาอิชชื่อเดิมของเมือง

๓๐ คนดานก็ตั้งรูปเคารพสำหรับพวกเขาเอง และตั้งโยนาธานลูกชายเกอร์ซิม ซึ่งเป็นลูกชายของโมเสส ตลอดจนพวกลูกๆของโยนาธาน เป็นนักบวชสำหรับเผ่าดาน ไปจนกระทั่งคนอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย

๓๑ พวกเขาได้กราบไหว้รูปเคารพนั้นที่มีคาห์ได้สร้างขึ้น ตลอดระยะเวลาที่บ้านของพระเจ้ายังคงตั้งอยู่ที่ซิลห์

คนเลวกับเมียน้อย

๑๘ ในตอนนั้น อิสราเอลยังไม่มีการชัตรีย์ มีชายชาวเลวีคนหนึ่งเป็นคนต่างถิ่นอาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกลของเทือกเขาเอฟราอิม เขาได้ผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นเมียน้อย ๒ เมียน้อยของเขาโกรธเขาขึ้นมา จึงหนีกลับไปที่บ้านพ่อของเธอ ที่เมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ และพักอยู่ที่นั่นสี่เดือน ๓ จากนั้นสามีเธอก็ตามไปเพื่อจะง้อให้เธอกลับมาอยู่กับ

* ๑๘:๑๒ มะหะเนห์-ดาน แปลว่า “ค่ายของคนดาน”

เขาอีก เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาอีกคู่หนึ่ง
ไปด้วย เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อของหญิงสาว
นั้น พ่อของหญิงสาวเห็นเขาและออกมา
ต้อนรับด้วยความดีใจ ^๔แล้วพ่อตาของเขา
ซึ่งเป็นพ่อของหญิงสาวนั้น ได้ชวนให้เขาอยู่
และเขาก็ได้พักค้างคืนอยู่ที่นั่นกับพ่อตาเป็น
เวลาสามวัน แล้วพวกเขาได้กินและดื่มกัน
และพักค้างคืนที่นั่น

^๕ในวันที่ดี พวกเขาตื่นแต่เช้าและเตรียม
ตัวออกเดินทาง แต่พ่อของหญิงสาวนั้นพูด
กับลูกเขยว่า “พวกเจ้ากินอาหารให้มีแรงกัน
ก่อนแล้วหลังก่อนนั้นค่อยไป” ^๖พวกเขาจึง
นั่งลงและทั้งสองคนก็กินและดื่มด้วยกัน
แล้วพ่อของหญิงสาวก็พูดกับชายนั้นว่า “ได้
โปรดค้างอีกสักคืนหนึ่งเถิด ทำให้สบาย”
^๗เมื่อชายนั้นลุกขึ้นจะไป พ่อตาของเขาก็
ชวนให้ค้างต่อ เขาก็ตกลงอยู่และค้างคืนที่
นั้น

^๘เขาตื่นแต่เช้าในวันที่ดีเพื่อออกเดินทาง
พ่อของหญิงสาวนั้นก็พูดว่า “ท่านพักเอาแรง
ก่อน” พวกเขาก็ได้เอือระเหยอยู่จนบ่ายแก่ๆ
ทั้งสองคนก็ได้กินและดื่ม

^๙เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นพร้อมกับเมีย น้อย
และคนใช้เพื่อออกเดินทาง พ่อตาของเขาซึ่ง
เป็นพ่อของหญิงสาวนั้นก็พูดกับชายนั้นว่า
“ดูสิ นี่ก็ใกล้จะมืดค่ำแล้ว ได้โปรดค้างอีกสัก
คืนเถิด ทำให้สบาย พรุ่งนี้พวกเจ้าก็ตื่นแต่
เช้าได้ เพื่อออกเดินทางกลับไปยังบ้านของ
เจ้า”

^{๑๐}แต่ชายนั้นไม่ยอมค้างคืนอีก เขาจึงลุก
ขึ้นและออกเดินทางมาพร้อมกับเมีย น้อย
และลาเทียมอานคู่หนึ่ง จนเข้าใกล้เมืองเย
บุส (หรือเยรูซาเล็ม) ซึ่งก็เกือบจะหมดวัน
แล้ว ^{๑๑}คนใช้จึงพูดกับเจ้านายของเขาว่า
“ให้พวกเราแวะเข้าไปพักค้างคืนในเมืองเย
บุสกันเถอะ”

^{๑๒}เจ้านายของเขาตอบว่า “พวกเราจะไม่
แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างชาติ ที่ไม่ใช่

คนอิสราเอล ให้พวกเราเลยไปยังเมืองกิเบ
อาห์ †กันเถิด” ^{๑๓}แล้วเขาก็บอกคนใช้ว่า
“ไปกันเถอะ ให้พวกเราไปสักที่หนึ่ง ไม่ค้าง
คืนที่กิเบอาห์ก็ที่รามาห์”

^{๑๔}พวกเขาก็เลยเดินทางต่อ ดวงอาทิตย์
ตกดินแล้วเมื่อใกล้เมืองกิเบอาห์ ซึ่งเป็นของ
คนเผ่าเบนยามิน ^{๑๕}พวกเขาแวะเข้าไปค้าง
คืนในเมืองกิเบอาห์ และนั่งลงที่ลานเมือง
‡แต่ไม่มีใครชวนเขาไปค้างคืนที่บ้าน

^{๑๖}จนถึงตอนเย็น มีชายแก่คนหนึ่งกลับ
จากทำงานในท้องทุ่ง เขาเป็นคนจากแถบ
เทือกเขาเอเฟราอิมและพักอยู่ในกิเบอาห์
เป็นคนต่างเผ่า (ชาวเมืองกิเบอาห์มาจาก
ครอบครัวของเบนยามิน) ^{๑๗}เมื่อชายแก่เงย
หน้าขึ้นมาเห็นคนเดิน ทางอยู่ที่ลานเมือง
ท่านก็ถามว่า “พวกท่านมาจากไหน และจะ
ไปที่ไหนกัน”

^{๑๘}ชายคนนั้นจึงตอบว่า “ผมมาจากเมือง
เบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปในดินแดนที่ห่าง
ไกลแถบเทือกเขาเอเฟราอิม ผมมาจากที่นั่น
ผมได้ไปเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์มา และ
กำลังจะกลับไปบ้านของผม ¶แต่ไม่มีใคร
เชิญผมไปค้างบ้านของเขา ^{๑๙}ผมมีฟางและ
อาหารสำหรับลา มีขนมปังและเหล้าองุ่น
สำหรับตัวผม ผู้หญิง และเด็กรับใช้ พวกเรา
ไม่ช้าอะไรวะเลย”

^{๒๐}ชายแก่พูดว่า “ยินดีต้อนรับ ท่านไป
อยู่ที่บ้านของข้า ข้าจะจัดการดูแลทุกอย่าง
ที่ท่านต้องการ ขออย่างเดียวอย่าอนค่าง
คืนที่ลานเมืองเลย” ^{๒๑}ชายแก่จึงพาเขาไป
ที่บ้าน ให้อาหารแก่ลา และพวกเขาต่างก็
ล้างเท้าของตนเอง และร่วมกันกินและดื่ม
^{๒๒}ขณะที่พวกเขากำลังสนุกสนานกันอยู่
นั้น กลุ่มอันธพาลเมืองก็มาล้อมบ้านและทุบ
ประตู พวกมันพูดกับชายแก่เจ้าของบ้านว่า
“ส่งผู้ชายคนนั้นที่มากพักที่บ้านเจ้าออกมา
เราจะได้ร่วมเพศกับมัน”

* ๑๙:๓ เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อของหญิงสาวนั้น คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรู
โบราณเขียนว่า เมื่อเธอนำเขาไปถึงบ้านของพ่อเธอ

† ๑๙:๑๒ กิเบอาห์ เป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของเยบุส ห่างจากเยบุสไม่กี่กิโลเมตร

‡ ๑๙:๑๕ ลานเมือง สถานที่สาธารณะใกล้ประตูเมือง ชาวเมืองใช้เป็นที่พักคนเดินทาง
บ่อยครั้งใช้เป็นที่พักแรม

¶ ๑๙:๑๘ บ้านของผม มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่เรามีอยู่ เขียนว่า “บ้านของ
พระยาห์เวห์”

^{๒๓}ชายแก่เจ้าของบ้านได้ออกไปหาพวกนั้น และพูดว่า “อย่าเถียงพี่น้องของข้า ขอย่ำทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นเลย เนื่องจากชายคนนี้ได้มาอยู่บ้านของข้า ขอย่ำได้ทำสิ่งที่น่าอับยศอดสู้อย่างนี้เลย ^{๒๔}ดูนี่สิ นี่คือลูกสาวที่ยังบริสุทธิ์ของข้ากับเมีย น้อยของชายคนนั้น ข้าจะเอาพวกเธอออกมาให้พวกเจ้าทำารุณและทำกับพวกเธอตามที่พวกเจ้าต้องการ แต่อย่าได้ทำสิ่งที่น่าอับยศอดสู่อต่อชายคนนี้เลย”

^{๒๕}แต่พวกมันไม่ยอมฟังชายแก่คนนั้น ชายคนนั้นจึงจับเมีย น้อยของตัวเอง และผลักนางออกไปหาพวกมัน พวกมันก็ข่มขืนและทรมาณนางอย่างหนักตลอดคืนจนเช้า เมื่อใกล้สว่าง พวกมันก็ปล่อยเธอไป ^{๒๖}พอใกล้รุ่ง เธอได้มัลมลงอยู่ที่ทางเข้าบ้านของชายแก่คนนั้นที่นายของเธอพักอยู่จนกระทั่งถึงเช้า

^{๒๗}ในตอนเช้า นายของเธอตื่นขึ้นมา เมื่อเขาเปิดประตูบ้านเพื่อที่จะออกเดินทางต่อ ก็เจอผู้หญิงที่เป็นเมีย น้อยของเขาอนอนอยู่ที่ทางเข้าประตู มือพาดครกมือประตูดอยู่ ^{๒๘}เขาก็พูดกับเธอว่า “ลุกขึ้นไปกันเถอะ” แต่ไม่มีคำตอบ

เขาจึงเอาเธอขึ้นหลังลาและออกเดินทางกลับบ้าน ^{๒๙}เมื่อมาถึงบ้าน เขาก็เอาמידหันศพเมีย น้อยออกเป็นท่อนๆสิบสองท่อน และเขาได้ส่งชิ้นส่วนของเธอไปทั่วเขตแดนของอิสราเอลทั้งหมด ^{๓๐}ทุกคนที่เห็นเธอต่างพูดว่า “ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน ไม่เคยพบเห็นเรื่องอย่างนี้เลย ตั้งแต่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ (แล้วเขาก็สั่งพวกผู้ชายที่เขาได้ส่งไปนั้นว่า ‘เจ้าจะต้องพูดอย่างนี้กับชายทุกคนในอิสราเอลว่า ตั้งแต่วันที่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นหรือ’)” ^{๓๑}ให้คิดเรื่องนางดูปริทรรศน์ดูแล้ววาม่าว่าจะอย่างไรกับเรื่องนี้”

อิสราเอลกับเบนยามินสงครามกัน

^๑ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดจากเมืองดานถึงเมืองเบ เอ ออร์-เซบารวม ทั้งแผ่นดิน ดินกิ เลอา ด ก็มาประชุมเป็นหนึ่งเดียวกันต่อหน้าพระ ย่ำที่เวทีที่เมืองมิส ปาร์ ^๒ผู้นำของคนทั้งหมดจากทุกเผ่าของอิสราเอลได้มานั่งประจำที่ในที่ ประชุมประชาชนของพระเจ้า มีทหารเดินเท้าที่ถือดาบอยู่สี่แสนคน ^๓คนเบนยามินได้ยื่นว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปที่มิสปาร์ ชาวอิสราเอลพูดว่า “ให้บอกพวกเรามาว่าเรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร”

^๔คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงที่ถูกฆ่าตอบว่า “ผมมาถึงเมืองกิเบ อาห์ซึ่งเป็นของเบนยามิน พร้อมกับเมียน้อยของผมเพื่อพักค้างคืน ^๕ในคืนนั้น พวกผู้นำชาวเมืองกิเบอาห์ได้ลุกขึ้นมาล้อมบ้านที่ผมพักอยู่ พวกมันตั้งใจจะมาฆ่าผม และพวกมันได้ข่มขืนทารุณเมีย น้อยของผมจนเธอตาย ^๖จากนั้นผมได้เอาเมีย น้อยของผมกลับมา ตัดเป็นชิ้นๆส่งไปยังเขตแดนทั้งหมดที่เป็นมรดกของคุณอิสราเอล เพราะพวกมันทำให้เกิดเรื่องชั่วร้ายและน่าอับยศอดสู่อขึ้นในอิสราเอล ^๗บัดนี้ พวกท่านประชาชนชาวอิสราเอล ให้ปรึกษากัน และสรุปว่าจะอย่างไรที่นี่แหละ”

^๘คนทั้งหมดก็ลุกขึ้นเป็นหนึ่งเดียวกันและพูดว่า “พวกเราจะไม่กลับไปถิ่นที่ของเรา พวกเราจะไม่กลับไปบ้านของเรา ^๙แต่นี้คือสิ่งที่พวกเราจะทำต่อกิเบอาห์ คือพวกเราจะจับสลากกันเพื่อขึ้นไปต่อสู้กับมัน ^{๑๐}เราจะเลือกคนจากทุกๆเผ่าของอิสราเอล โดยจะคัดออกมาสิบคนจากทุกๆหนึ่งร้อยคน และคัดออกมาหนึ่งพันคนจากทุกๆหนึ่งหมื่นคน เพื่อให้พวกเขาไปจัดเตรียมเสบียงอาหารให้กับกองทัพที่จะยกไปเมืองกิเบ อาห์ของเบนยามิน เพื่อที่กองทัพนั้นจะได้ไปลู่โทษคนเหล่านั้น สำหรับสิ่งที่น่าอับยศอดสู่อทั้งสินที่พวกเขาได้ทำไปในอิสราเอล”

* ๑๙:๒๓ มาอยู่บ้านของข้า ในสมัยนั้นเป็นประเพณี ถ้าชนคนมาอยู่ที่บ้าน เจ้าของบ้านต้องมีหน้าที่ดูแลปกป้องแขกของเขานั้น

† ๑๙:๓๐ แล้วเขาก็... เกิดขึ้นหรือ ประโยคในวงเล็บนี้เจอในฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ แต่ไม่มีในฉบับฮีบรูที่เราใช้อยู่

๑๑ ตั้ง นั้นประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็พร้อมใจกันเป็นหนึ่งเดียวไปบุกเมืองนั้น ๑๒ เผ่าต่างๆของอิสราเอลก็ได้ส่งคนไปทั่วเผ่าของเบน ยา มินและถามว่า “ทำไมจึงมีเรื่องชั่วร้ายอย่างนี้เกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเรา” ๑๓ ให้ส่งตัวอัครพาลพวกนั้นที่อยู่ในเมืองกิเบ อาห์ออกมาให้พวกเราประหารเดียว นี้เพื่อกำจัดสิ่งชั่วร้ายออกไปจากประชาชนอิสราเอล”

แต่คนเบน ยา มินไม่ยอมทำตามตามที่พี่น้องอิสราเอลของเขาขอ ๑๔ แล้วพวกเบน ยา มินได้พากันออกมาจากเมืองต่างๆไปรวมตัวกันที่เมืองกิเบ อาห์ เพื่อสู้รบกับประชาชนอิสราเอล ๑๕ ในวันนั้นพวกคนเบน ยา มินได้รวบรวมทหารที่ถือดาบจากเมืองต่างๆได้สองหมื่นหกพันคน ยังไม่ได้รวมชาวเมืองกิเบ อาห์ ซึ่งรวบรวมได้เจ็ดร้อยคนที่ได้ รับการฝึกเป็นพิเศษ ๑๖ ในจำนวนทหารทั้งหมดนี้ มีทหารอยู่เจ็ดร้อยคนที่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นพิเศษ ซึ่งได้ รับการฝึกให้รบด้วยมือซ้าย พวกเขาทุกคนสามารถใช้สลิงเหวี่ยงก้อนหินใส่เส้นผมได้โดยไม่พลาด

๑๗ ส่วนคนอิสราเอลทั้งหมด ที่ไม่ได้นับรวมคนเบน ยา มิน มีทั้ง ลินสีห์แสนคนที่ เป็นทหารถือดาบและเชี่ยวชาญการรบ ๑๘ พวกอิสราเอลได้เตรียมพร้อมและเดินทางไปยังเมืองเบธเอลเพื่อถามพระเจ้าว่า “ใครในพวกเราควรจะขึ้นไปรบกับพวกเบนยามินก่อน” พระยาห์เวห์ว่า “ให้คนยูดาห์ไปก่อน”

๑๙ ตั้ง นั้นคนอิสราเอลจึงลุกขึ้นในตอนเช้าและไปตั้งค่ายอยู่ใกล้กับเมืองกิเบอาห์ ๒๐ คนอิสราเอลก็ออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน โดยคนอิสราเอลได้วางกำลังคนสู้รบกับคนเบนยามินที่เมืองกิเบ อาห์ ๒๑ คนเบน ยา มินได้ออกมาจากเมืองกิเบ อาห์ และในวันนั้นพวกเขาได้ฆ่าพันคนอิสราเอลล้มตายไปสองหมื่นสองพันคน

๒๒-๒๓ คนอิสราเอลได้ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระ ยาห์เวห์จนกระทั่งเย็น พวกเขาถามพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราควรจะสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของเราอีกหรือเปล่า”

พระ ยาห์เวห์ตอบว่า “ขึ้นไปสู้รบกับพวกเขาเถิด” คนอิสราเอลจึงกลับมาสู้รบอีกครั้งโดยวางกำลังคนเหมือนกับในวันแรก

๒๔ คนอิสราเอลบุกเข้าไปสู้รบกับคนเบนยามินอีกเป็นวันที่สอง ๒๕ คนเบนยามินได้ออกจากเมืองกิเบ อาห์มาปะทะกับพวกเขาในวันที่สอง และได้ฆ่าคนอิสราเอลล้มตายไปอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งเป็นทหารที่มีดาบทั้งสิ้น

๒๖ ตั้ง นั้นคนอิสราเอลทั้งหมดคือทั้งกองทัพก็ได้ขึ้นไปเบธเอล และพวกเขาได้อุดอาหารนึ่งร้อนให้กันต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ตั้งแต่เช้าจนเย็น พวกเขาได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่น ๆ เพื่อคืนดีกับพระ ยาห์เวห์ ๒๗ แล้วพวกอิสราเอลก็ได้ถามพระ ยาห์เวห์ว่า (ในสมัยนั้นที่บแห่งข้อตกลงของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ๒๘ และฟีเนหัสลูกชายของเอลาซาร์ หลานชายของอาโรนก็เป็นนักบวชยีนรับ ใช้อยู่ต่อ หน้าหีบในเวลา นั้น) “พวกเราควรจะไปสู้รบกับคนเบนยามินอีกหรือเปล่า หรือว่าพวกเราควรจะหยุดดี”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ยกไปสู้เถิด ฟรุ้งนี้เราจะยกพวกเขาให้ตกอยู่ในกำมือของเรา”

๒๙ คนอิสราเอลจึงจัดคนแอบซุ่มอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ๓๐ คนอิสราเอลก็บุกไปสู้กับคนเบนยามินเป็นวันที่สาม พวกเขาวางกำลังสู้รบกับเมืองกิเบ อาห์เหมือนวันก่อน ๓๑ เมื่อคนเบน ยา มินออกมาปะทะกับกองกำลังอิสราเอล พวกคนเบน ยา มินก็ถูกดึงให้ออกห่างจากเมือง พวกเขาได้โจมตีและฆ่าทหารอิสราเอลบาง คนเหมือนครั้งก่อนๆบนถนนหลักที่จะไปสู่เบธ เอล และบนถนนที่จะไปกิเบอาห์ รวมทั้งในที่โล่ง คนอิสราเอลถูกฆ่าตายประมาณสามสิบคน ๓๒ คนเบนยามินคิดว่า “พวกเรากำลังชนะเหมือนวันก่อนๆ”

ส่วนคนอิสราเอลพูดว่า “ให้พวกเราถอยและดึงพวกนั้นให้ห่างออกมาจากเมืองไปตามถนนต่างๆ” ๓๓ แล้วคนอิสราเอลทุกคนก็ออกจากที่ของตน และไปวางกำลังรบที่บาอัล-ทา มาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่แอบซ่อนอยู่ก็ออกจากที่ซ่อนใกล้เมืองเกบา ๓๔ ทหารอิสราเอลที่ได้ รับการคัดเลือกหนึ่งหมื่นคนก็เข้าโจมตีเมืองกิเบ อาห์ และการสู้รบก็เป็นไปอย่างดุเดือด แต่คนเบน ยา มินยังไม่รู้ว่ความหายนะกำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา

๓๕ พระยาห์เวห์ทำให้คนเบนยามินพ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอล พวกอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินตายสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคนในวันนั้น ทุกคนเป็นทหารที่มีดาบครบมือ ๓๖ คน

เบน ยา มินจึงรู้ว่าพวกเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลแก้มองยอให้คนเบนยามิน เพราะพวกเขาหวังพึ่งกองทหารที่ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ^{๓๗}คนที่ชุมนุมอยู่ที่ริบบุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์และฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ ^{๓๘}พวกอิสราเอลได้ตกลงกับพวกที่ชุมนุมตีไว้ว่า พวกชุมนุมโจมตีจะส่งสัญญาณเป็นควันไฟจากในเมือง ^{๓๙}แล้วคนอิสราเอลก็จะหันกลับมารบ เมื่อคนเบน ยา มินเริ่มโจมตีและฆ่าพวกอิสราเอลตายไปประมาณสามสิบคน คนเบนยามินก็พูดว่า “แน่นอนว่าพวกเราจะชนะพวกเขาอย่างราบคาบเหมือนกับการต่อสู้ครั้งแรก” ^{๔๐}แต่เมื่อสัญญาณซึ่งเป็นควันพวยพุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินหันไปดูข้างหลัง พวกเขาก็เห็นควันไฟลอยอยู่ในท้องฟ้าเหนือเมืองทั้งเมือง ^{๔๑}แล้วคนอิสราเอลก็หันกลับมารบ คนเบน ยา มินก็ตกใจกลัว เพราะพวกเขารู้ตัวว่า ความหายนะได้ไล่ตามพวกเขาทันแล้ว ^{๔๒}พวกเขาจึงหัน หลังหนีคนอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร แต่การรบยังคงไล่ตามพวกเขาไปอย่างติดๆ แล้วคนอิสราเอลที่ออกมาจากในเมืองก็ได้ฆ่าพวกเขาตายอยู่ในระหว่างกลางทางนั้น ^{๔๓}พวกเขาก็ได้ล้อมคนเบนยามินไว้และไล่ตามพวกเขาจากเมืองโนฮาห์ ^{๔๔}และบดขยี้พวกเขาไปจนถึงทางตะวันตกของเมืองกิเบอาห์ ^{๔๕}ทหารชาวเบนยามินถูกฆ่าตายไปเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งล้วนแต่เป็นนักรบผู้กล้าหาญทั้งสิ้น

^{๔๖}เมื่อพวกเบน ยา มินหันหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารจนถึงก้อนหินของริม โมน คนอิสราเอลได้ฆ่าพวกเขาอีกห้าพันคนบนถนนหลัก และตามไล่ฆ่าพวกเขาไปถึงกิโดม ^{๔๗}ได้อีกสองพันคน

^{๔๘}วันนั้นทหารเบนยามินที่มีดาบอยู่ในมือสองหมื่นห้าพันคนถูกฆ่าตาย ซึ่งเป็นนักรบผู้กล้าทั้งสิ้น ^{๔๙}แต่มีผู้ชายหกร้อยคนที่หันหนีไปตั้งถิ่นทุรกันดารจนถึงก้อนหินของริม โมน และอาศัยอยู่ที่นั่นถึงสี่เดือน ^{๕๐}คนอิสราเอลจึงกลับไปสู้รบกับคนเบน ยา มินและฆ่าชาวเมือง ฟุ่สตัว และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเจอ แล้วเผาเมืองทุกเมืองที่พวกเขาพบทิ้งเสีย

หาเมียให้กับคนเบนยามิน

^๑คนอิสราเอลได้สาบานกันที่มีสปาห์ว่า “พวกเราทุกคนสาบานว่าจะไม่ยกลูกสาวให้เป็นเมียของคนเบนยามิน”

^๒เมื่อประชาชนมาที่เบธเอล พวกเขาได้นั่งลงร้องไห้เสียงดัง และร้องไห้ด้วยความขมขื่นต่อหน้าพระเจ้าจนถึงเย็น ^๓พวกเขาพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า เยห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ทำไมถึงได้เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นในอิสราเอล จนทำให้วันนี้คนเผ่าหนึ่งต้องถูกตัดขาดไปจากอิสราเอล”

^๔ในวันต่อมา ประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้า และพวกเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น แล้วพวกเขาก็ได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่น ๆ เพื่อคืนดีกับพระเจ้า ^๕คนอิสราเอลพูดว่า “มีเผ่าไหนบ้างของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุมต่อหน้าพระเจ้า” เพราะพวกเขาได้สาบานกันอย่างแข็งขันว่าใครก็ตามที่ไม่ได้ขึ้นมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเยห์เวห์ที่มีสปาห์ คนผู้นั้นจะต้องถูกฆ่า

^๖แต่คนอิสราเอลก็ส่งสารคนเบน ยา มินพี่น้องของเขา พวกเขาจึงพูดว่า “วันนี้คนเผ่าหนึ่งถูกตัดออกจากอิสราเอลเสียแล้ว ^๗เราจะทำยังไงดีที่จะหาเมียให้กับคนเบน ยา มินที่เหลือ เพราะพวกเราได้สาบานไว้กับพระเจ้าเยห์เวห์ว่า เราจะไม่ยกลูกสาวของพวกเราให้เป็นเมียของพวกเรา”

^๘แล้วชาวอิสราเอลก็ถามกันว่า “มีใครคนไหนเผ่าไหนบ้างของอิสราเอล ที่ไม่ได้ขึ้นมาเผ่าพระเจ้าเยห์เวห์ที่มีสปาห์” จริงๆแล้วไม่มีคนจากเมืองยาเบซ-กิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว ^๙เมื่อประชาชนชานซือกัน ไม่มีชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดอยู่ที่นั่นเลยสักคนเดียว ^{๑๐}ที่ชุมนุมชนจึงได้ส่งทหารหนึ่งหมื่นสองพันคนไปที่นั่น และส่งพวกทหารว่า “ไปฆ่าชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดด้วยดาบให้หมด รวมทั้งผู้หญิงและเด็ก ^{๑๑}ให้พวกเจ้าทำอย่างนี้ คือ พวกเจ้าจะต้องฆ่าผู้ชายทุกคน และผู้หญิงทุกคนที่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายมาแล้ว เหลือไว้แต่หญิงสาวบริสุทธิ์เท่านั้น” และพวกเขาก็ได้ทำ

*๒๐:๔๓ จากเมืองโนฮาห์ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โดยไม่ให้หยุดพัก”

†๒๐:๔๕ ไปถึงกิโดม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จนพวกเขาโค่นพวกนั้นลงจนหมด”

ตามนั้น *๑๒ พวกเขาได้พบหญิงสาวชาวเมือง ยาเบช-กิเลอาดสี่ร้อยคนที่ยังบริสุทธิ์ไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายมาก่อน พวกเขาจึงพาพวกเธอมาที่ค่ายในซีโลห์ ซึ่งตั้งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน

๑๓ แล้วที่ชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ส่งข่าวไปให้กับคนเบนยามินที่อยู่ที่ยากอนหินริมโมน และประกาศสงบนศึกกับพวกเขา ๑๔ แล้วคนเบนยามินก็ได้กลับมา ชาวอิสราเอลก็ได้ยกผู้หญิงที่พวกเขาได้ไว้ชีวิตจากพวกผู้หญิงที่ยาเบช-กิเลอาดให้กับคนเบนยามิน แต่ก็มีผู้หญิงไม่พอ

๑๕ ประชาชนสงสารคนเบนยามิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำให้เผ่าหนึ่งโหว่หายไปท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล ๑๖ พวกผู้นำอาวุโสของชุมนุมชนได้พูดว่า “เราจะทำอย่างไรดีเพื่อหาเมียให้กับพวกผู้ชายที่เหลืออยู่ เพราะพวกผู้หญิงของเบนยามินถูกฆ่าตายหมดแล้ว” ๑๗ พวกเขาทั้งหลายพูดว่า “ขอให้ชาวเบนยามินที่รอดตายพวกนี้ได้สืบเชื้อสายต่อไป เพื่อเผ่านี้จะได้ไม่ถูกลบล้างไปจากอิสราเอล ๑๘ แต่เราก็ไม่สามารถยกลูกสาวให้เป็นเมียพวกเขาได้” เพราะคนอิสราเอลได้สาบานไว้แล้วว่า “ใครก็ตามที่ให้ผู้หญิงไปเป็นเมียกับคนเบนยามินจะต้องถูกสาปแช่ง” ๑๙ แล้วพวกเขาก็พูดว่า “ดูสิ จะมีเทศกาลประจำปี เพื่อถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์ที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมือง

เบชเอล ไปทางตะวันออกของถนนสายหลักจากเบชเอลถึงเชคม และอยู่ทางตอนใต้ของเลโบนาห์”

๒๐ เขาจึงแนะนำคนเบนยามินว่า “ให้ไปชุมนุมคอยอยู่ตามสวนองุ่น ๒๑ เมื่อลูกสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรับจ้างเดินรับจ้าง พวกเจ้าก็ออกมาจากสวนองุ่น และเข้าไปจุดลูกสาวของชาวซีโลห์ไปเป็นเมียของพวกเจ้าแต่ละคน แล้วให้กลับไปที่ย่างพื้นดินเบนยามินซะ”

๒๒ เมื่อพ่อและพี่น้องของพวกเขามาพบต่อพวกเขา พวกเขาจะตอบว่า “สงสารคนเบนยามินด้วยเถอะ คิดว่าเห็นแก่พวกเรากี่แล้วกัน ในช่วงสงครามนั้น พวกเราได้ผู้หญิงมาไม่พอให้กับพวกเขา และพวกท่านเองก็ไม่ได้ยกลูกสาวให้กับพวกเขาซะหน่อย เพราะถ้าทำอย่างนั้นพวกท่านก็จะมีความผิด”

๒๓ แล้วคนเบนยามินก็ทำตามนั้น พวกเขาภิหาเมียของแต่ละคนจากพวกนางเดินรับจ้างที่พวกเขาจุดมา แล้วพวกเขาก็จากไปและกลับไปยังแผ่นดินดินที่เป็นมรดกของพวกเขา และพวกเขาก็ได้สร้างเมืองขึ้นใหม่และตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๒๔ หลังจากนั้น คนอิสราเอลก็ได้แยกย้ายกันจากที่นั่นกลับไปยังเผ่าและตระกูลของตัวเอง ต่างก็จากที่นั่นกลับไปยังที่ดินที่เป็นมรดกของตน

๒๕ ในสมัยนั้น คนอิสราเอลยังไม่มีการชดเชย ทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน

*๒๑:๑๑ เหลือไว้แต่ ... ทำตามนั้น ประโยคนี้มีอยู่ในสำเนากรีกเท่านั้น สำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

นางรูธ คำนำ

หนังสือรูธเป็นเรื่อง เล่าเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในเผ่า ยูดาห์ แต่เอา มาแทรกไว้ระหว่างหนังสือประวัติของชนชาติอิสราเอล เพราะเรื่อง นี้เกิดขึ้นในยุคของพวกผู้วินิจฉัย สาเหตุที่เรื่องนี้ได้เก็บบันทึกไว้คงเป็นเพราะเหลนคนหนึ่งของนาง รูธได้มาเป็นกษัตริย์ที่มีชื่อเสียงมากของอิสราเอลซึ่งก็คือกษัตริย์ดาวิดนั่นเอง

ในหนังสือเล่ม นี้เราจะ เห็นถึงความจงรักภักดีของนาง รูธที่ไม่ ยอมทิ้งแม่ผู้ เหมือน กับที่นางพูดไว้ใน นางรูธ ๑:๑๖-๑๗ ว่า “...ไม่ว่าแม่จะไปไหน ฉันจะไปด้วย ไม่ว่าแม่จะไปอาศัยอยู่ที่ไหน ฉันก็จะไปอยู่ที่นั่นด้วย คนของแม่ จะเป็นคนของฉัน และพระเจ้าของแม่ จะเป็นพระเจ้าของ ฉันด้วย แม่ตายที่ไหน ฉันก็จะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังศพฉันที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาแยกฉันไปจากแม่ นอกจากความ ตาย ก็ขอให้พระยาห์เวห์ลงโทษฉันอย่างสาหัส”

ในหนังสือเล่ม นี้ เราจะเห็นถึงตัวอย่างที่ดีของโบอาสที่ทำตามกฎของโมเสส และเขายัง มีความเมตตาปราณีต่อแม่ ม่ายที่ยากจนในหมู่ญาติที่ น้องของเขา ถึง แม้นางจะเป็นคนต่างชาติก็ตาม

ความอดอยากในยูดาห์

๑ ในสมัยเมื่อพวก ผู้นำ กู้ ชาติ *ครอบครัวองแผ่นดินยูดาห์ ได้เกิดการกัณดารอาหารขึ้นในแผ่นดินนั้น มีชายคนหนึ่งพร้อมกับภรรยาของเขา รวมทั้งลูกชายสองคน ได้อพยพจากเมืองเบธเลเฮมในแผ่นดิน ยูดาห์ เพื่อไปอาศัยเลี้ยงชีพอยู่ในแผ่นดิน โมอับ

๒ ชายคนนี้ชื่อว่าเอลีเมเลค ภรรยาของเขาชื่อว่าโอมิ ลูกชายทั้งสองคนชื่อมาห์โลนและคิลีโอน †ทั้งหมดเป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในแผ่นดิน ยูดาห์ พวกเขาทั้งหมดมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ

๓ ต่อมาเอลีเมเลค สามียุของนาโอมิตายไป ‡ ทั้งนางอยู่กับลูกชายทั้งสอง ลูกชายทั้งสองได้แต่งงานกับหญิงชาวโมอับ ชื่อ โอโรปาห์ และ รูธ § หลังจากทีพวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับสิบปี ¶ ทั้งมาห์โลน และ คิลีโอนก็ตายจากไป ทั้งให้นาโอมิอยู่โดดเดี่ยว เพราะทั้งลูกๆและสามีก็ตายไปหมดแล้ว

นาโอมิกลับบ้าน

๖ ในช่วง ที่นา โอมิอยู่ที่แผ่นดิน โมอับนั้น นางได้ยินว่าพระ ยาห์เวห์ได้มาช่วย เหลือประชาชนของพระองค์และประทานอาหารให้กับพวกเขาในแผ่นดินยูดาห์ ดังนั้น นาโอมิ และลูกสะใภ้ทั้งสองจึงเตรียมตัวที่จะเดินทางจากแผ่นดินโมอับเพื่อกลับบ้าน ¶ นาโอมิ อพยพออกจากแผ่นดินโมอับ พร้อมด้วยลูกสะใภ้ทั้งสองที่ยัง อยู่กับ นาง ทั้งสาม คนจึงเดินทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์

๘ ในระหว่างทางนั้น นาโอมิเรียกลูกสะใภ้ทั้งสองมาและพูดว่า “ให้ลูกทั้งสองต่างกลับไปอยู่บ้าน แม่ของพวก ลูกเถอะ และขอให้พระ ยาห์เวห์แสดงความ รักต่อ ลูกทั้งสอง เหมือน กับที่ลูกๆได้แสดงความ รักต่อสามีของลูกที่ตายไปแล้ว และต่อแม่ด้วย ๙ ขอให้พระ ยาห์เวห์นำลูกทั้งสองให้ได้ พบกับสันติสุขในบ้านของสามีใหม่” แล้วนาโอมิ ก็จูบลาลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ร้องไห้เสียงดัง

๑๐ แต่ลูก สะใภ้ทั้งสองตอบ นางว่า “เราจะไปกับแม่ และอยู่กับชนชาติของแม่”

๑๑ แต่นาโอมิพูดว่า “กลับไปเถิด ลูกเอ๋ย เจ้าจะกลับไปกับแม่ทำไมกัน แม่ยังคงคลอดลูกชายให้มาเป็นสามีของพวก เจ้าได้อีก หรือ ๑๒ กลับบ้านไปเถิด ลูกเอ๋ย แม่แก่เกินกว่าที่จะมีสามีใหม่แล้ว แต่ถึงแม่จะหลอกตัวเองว่า ยัง จะตั้ง ท้องได้ หรือถ้า แม่มีครรภ์ได้ใน

* ๑:๑ พวกผู้นำ กู้ ชาติ เป็นผู้นำทางการเมือง บางครั้งก็ทำหน้าที่ตัดสินคดี และทำหน้าที่ปกครองคนอิสราเอล ก่อนที่อิสราเอลจะมีกษัตริย์

† ๑:๒ มาห์โลนและคิลีโอน มาห์โลนแปลว่า “ซีโรค” ส่วนคิลีโอนแปลว่า “ซุบผอม” พ่อแม่คงตั้งชื่อลูกในช่วงที่กัณดารอาหาร

‡ ๑:๔ รูธ ชื่อนี้แปลว่า “มิตรภาพ”

คืนนี้ และเกิดลูกชายออกมา ^{๑๓} ลูกจะรจจนพวก เขาโตได้ หรือ ลูกจะทน ลำบากเพราะไม่มีสามีได้ หรือ อย่าเลยลูกเอ๋ย เท่านั้นแม่ก็ขมขื่นใจมากกว่าลูกอยู่แล้ว ที่พระยาห์เวห์ได้ทำกับแม่ถึงเพียงนี้”

^{๑๔} แล้วต่างก็ร้องไห้ด้วยเสียงอันดังอีก โอโรปาห์จึงจูบลามแม่ผิวและจากไป แต่รูธยังเกาะแม่ผิวไว้แน่น

^{๑๕} นาโอมีพูดกับรูธว่า “ดูสิ พี่สะใภ้ของเจ้าได้กลับ ไปหาชนชาติของเขาและพวก พระของเขาแล้ว ตามที่สะใภ้ของเจ้าไปเกิด”

^{๑๖} แต่รูธตอบว่า “อย่าโน้มน้าวให้ฉันจากแม่ไป หรือเลิกติดตามแม่เลย ไม่ว่าแม่จะไปไหน ฉันจะไป ด้วย ไม่ว่าแม่จะไปอาศัยอยู่ที่ไหน ฉันก็จะไปอยู่ที่นั่นด้วย คนของแม่อีกจะเป็นคน ของฉัน และพระเจ้าของแม่ ก็จะเป็นพระเจ้าของฉันด้วย ^{๑๗} แม่ตายที่ไหน ฉันก็จะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังศพฉันที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาแยกฉันไปจากแม่ นอกจากความ ตาย ก็ขอให้พระ ยาห์เวห์ลงโทษฉันอย่างสาหัส”

^{๑๘} เมื่อนา โอ มีเห็น ว่ารูธตั้งใจจะไป ด้วยจริง ๆ นางก็เลิกพูดเรื่อง นี้ ^{๑๙} ตั้ง นนหญิงทั้งสองจึงออกเดินทางไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม เมื่อมาถึงเมืองเบธเลเฮม สองคนนี้ทำให้ชาวเมืองแตกตื่น พวกผู้หญิงต่างพูดกันว่า “นี่นาโอมีหรือ”

^{๒๐} แต่นา โอ มีตอบพวก เขาว่า “อย่าเรียกฉันว่า นา โอ มี เลย ให้เรียกฉันว่า มาราทเกิด เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทำให้ชีวิตของ ฉันขมขื่นมาก ^{๒๑} ฉันออกจากแผ่นดินนี้อย่างเต็มบริบูรณ์ แต่พระยาห์เวห์นำฉันกลับมาตัวเปล่า อย่างนี้ จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไม เพราะพระยาห์เวห์เองได้ทำให้ฉันทนทุกข์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์นำความ หายนะมาสู่ฉัน”

^{๒๒} นาโอมี ได้กลับ มาจากโม อับพร้อม กับรูธลูกสะใภ้ชาวโมอับ และมาถึงเบธเลเฮมในช่วงต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

นางรูธได้พบกับโบอาส

๒ ^๑ นาโอมีมีญาติสนิทคนหนึ่ง เป็นญาติฝ่าย สามี เขาเป็นคนที่ อำนาจมา จากตระกูลเดียวกับกับเอลิเมเล็ค เขามีชื่อว่า โบอาส †

^๒ อยู่มาวันหนึ่ง นางรูธชาวโมอับพูดกับนาโอมีว่า “ขอให้ฉันไปย่งทุ่ง นา เพื่อเดินเก็บเศษรวงข้าวที่ตกอยู่ตามทุ่ง จากใครก็ตามที่มีน้ำใจกับฉัน” นาโอมีตอบว่า “ไปเถิดลูก”

^๓ นาง รูธจึงไปย่งทุ่ง นา และเดินตาม หลังคนเกี่ยวข้าว เพื่อจะรวบรวมเศษรวง ข้าวที่ตก เผอิญรูธได้เข้าไปทำงานในทุ่งนาของโบอาส จากตระกูลของเอลิเมเล็ค

^๔ เมื่อโบ อาสเดิน ทางจากเมืองเบธเล เฮมมาถึงที่ นาของ เขา เขาได้พูด ทักทายพวกคนเกี่ยวข้าวว่า “ขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับพวกท่าน” และพวก นั้นตอบว่า “ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรท่านเถิด”

^๕ โบ อาสเรียกทาสที่ มีหน้าที่ดูแลคน เกี่ยวข้าวของ เขามา ถามว่า “ผู้ หญิงคน นั้นเป็นทาสของใคร”

^๖ ทาสคนนั้นตอบว่า “หญิงคนนั้นเป็นชาวโมอับที่เดินทางมากับนาโอมี จากแผ่นดินโมอับ ^๗ นางพูดว่า ‘ขอโปรดให้ฉันเดินตามพวกคนเก็บเกี่ยว และเก็บรวบรวมเศษรวง ข้าวที่ตกด้วยเถิด’ นางมาทำงานที่ทุ่งนี้ตั้งแต่เช้า มีตจนถึงเดี๋ยวนี้ ได้พักแค่ประเดี๋ยวเดียวในเพิงนั้น”

^๘ โบ อาสจึงพูดกับนาง รูธว่า “ลูก เอ๋ย พังข้าให้ดี เจ้าไม่ต้องไปเก็บเศษรวง ข้าวในทุ่งนาอื่นๆ อย่าไปจากที่ นี้เลย อยู่ที่ นี้กับพวกทาสหญิงของ ข้าเถิด ^๙ พวก ทาสของ ข้าไปเก็บเกี่ยวที่ไหน ก็ให้ตามพวกเขาไปเถิด ข้าได้สั่งพวก หนุ่มๆว่าอย่ามา ยุ่งกับ เจ้า ถ้าเจ้าหิวน้ำเมื่อไหร่ ก็ไปดื่มจากพวก ให้น้ำนั้นที่คนหนุ่มๆได้ดื่ไว้”

^{๑๐} นางรูธก้มหน้ากราบลงถึงพื้น และพูดว่า “ทำไมท่านถึงมีน้ำใจกับฉันอย่างนี้ ทั้งๆที่ฉัน

* ๑:๒๐ นาโอมี แปลว่า “ความสุข”

† ๑:๒๐ มาราท แปลว่า “ความขมขื่น”

‡ ๒:๑ โบอาส ในภาษาฮีบรู คำนี้ดูเหมือนมีความหมายว่า “ความเข้มแข็งอยู่ในตัวเขา”

§ ๒:๒ รวงข้าวที่ตกอยู่ตามทุ่ง เป็นกฎที่ว่าชาวนาจะต้องทิ้งรวงข้าวไว้ในทุ่งบ้างในฤดูเก็บเกี่ยว เพื่อคนยากจนและคน เดิน ทางจะได่เก็บเอา ไปกิน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเล่มนี้ ดิ ๑๙:๙; ๒๓:๒๒

เป็นแค่หญิงต่างชาติ ที่ไม่น่าจะอยู่ในสายตาท่านเลย”

๑๑ โป อาสจึงพูดตอบนางว่า “ข้าได้ยินเรื่อง ดิฐมากมายที่เจ้าได้ ทำกับแม่ ผัวของเจ้า หลังจากสามีของเจ้าตายไป เจ้าได้ทิ้งพ่อแม่ และบ้านเกิดเมืองนอนมายังแผ่นดินและชนชาติที่เจ้าไม่รู้ จักมาก่อน ๑๒ ขอพระยะห์เวห์ตอบแทนเจ้าในสิ่ง ดิฐที่เจ้าได้ ทำนั้น และขอให้เจ้าได้รับบำเหน็จอย่างบริบูรณ์จากพระยะห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่เจ้าได้เข้าลี้ภัยใต้ปีกของพระองค์นั้น”

๑๓ นาง รุฐจึงตอบ ว่า “ขอ ให้ท่านมี น้ำใจอย่าง นี้กับ ฉันท่อ ไป ท่านได้ปลอบประโลมใจฉัน และพูดด้วยความเมตตาเอ็นดูกับฉันผู้เป็นทาส ทั้งๆที่ฉันไม่เหมาะสมแม้แต่จะเป็นทาสของท่าน”

๑๔ เมื่อถึงเวลากิน โปอาสได้พูดกับนางรุฐว่า “มาที่ นี้สิ ภูมิภาคอาหารพวก นี้เกิด จุ่มขนมปังลงในน้ำจืดนี้เกิด” นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคน เกี่ยว ข้าว โป อาสได้ ส่งข้าว คั่วให้กับนาง นางก็รับ ไปกินจนอิ่ม แถมนางยังมีอาหารเหลือ ด้วย ๑๕ เมื่อนางลุก ขึ้นกลับ ไปเก็บเศษรวงข้าวต่อ โปอาสได้ส่งกับพวกคน ห่อๆว่า “ให้นางเก็บ ข้าวที่ตกกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะ ๑๖ ดึงข้าวรวง โด่ๆจากฟ่อน ทิ้งไว้ข้าง หลังเพื่อนางจะได้เก็บ อย่าต่อว่าหรือห้ามนางเลย”

นาโอมิได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับโปอาส

๑๗ นาง รุฐได้อยู่ในทุ่ง นาจน เย็น เพื่อเก็บรวบรวมเศษรวงข้าว แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้ นาง รุฐได้ข้าวที่รวบรวมมาประมาณยี่สิบสองลิตร ๑๘ นางจึงเก็บ ข้าวที่รวบรวมมาได้ กลับเข้าไปใน เมือง และนำมาให้แม่ ผัวดูว่า ได้มากขนาดไหน และนางรุฐยังได้นำอาหารที่เหลือเก็บจากมือกลางวัน มาให้นางนาโอมิด้วย

๑๙ เมื่อนา โอมิแม่ ผัวเห็นอย่าง นั้น นางจึงพูดกับนาง รุฐว่า “วันนี้ลูกไป เก็บเศษ ข้าวที่ไหน มา ลูกไปทำงานที่ไหน มา ขอให้คุณ

ที่เอาใจ ใส่ลูกได้ รับพระพรเถิด” นาง รุฐจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แม่ ผัวฟังว่า “ผู้ ที่ให้ลูกเข้าไปเก็บข้าวในนา นั้นชื่อว่า โปอาส” ๒๐ นาโอมิจึงพูดกับลูก สะใภ้ว่า “ขอพระ ยะห์เวห์ทรงอวยพรแก่ผู้ นนที่แสดงความเมตตา กรุณาต่อทั้งคนตายและคนเป็น” นาโอมิ พูดกับนาง รุฐว่า “ชายคน นนเป็นญาติคน หนึ่งของเรา และเขาเป็นญาติสนิทที่มีสิทธิให้เรา ได้” *

๒๑ นาง รุฐชาว โม อับจึงพูด ว่า “โป อาส ยังบอกกับลูกว่า ให้อยู่ใกล้ๆคนงานของเขา จนกว่าฤดูเก็บเกี่ยวจะสิ้นสุดลง”

๒๒ นาโอมิจึงพูดกับนางรุฐลูกสะใภ้ว่า “ลูกเอ๋ย ดีแล้วที่เจ้าจะออกไปกับทาส หญิงของโป อาส เกรง ว่าถ้าไปยังนา อื่นอาจ จะถูกคนทำร้ายเอาได้” ๒๓ นางรุฐจึงอยู่ใกล้ๆพวกทาสหญิงของโปอาส ที่เกี่ยวเกี่ยวข้าว จนกระทั่งหมดฤดู เกี่ยวข้าว บาร์เลย์และข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่ผัว

การนัดข้าวที่ลานนัดข้าว

๓ นาโอมิแม่ ผัวของนาง รุฐ พูดกับนาง ฟิงพาได้ เพื่อเจ้าจะได้สบาย ไม่ใช่หรือ ๒๔ แนะ โป อาส คนที่เจ้าได้ไปกับคนงานของเขานั้น เป็นญาติสนิทของเรา คิน นี้ เขาจะไปนัดข้าวบาร์เลย์ร่วมกันที่ลานนัดข้าว ๓ ให้เจ้าอาบน้ำ ทาน้ำมันหอม ใสชุดสวยของเจ้า และลงไปยังลาน นัด ข้าว นั้น อย่าให้เขาเห็นตัวเจ้า จนกว่าเขาจะกินและดื่มเสร็จแล้ว ๔ ให้สังเกตว่าเขานอนที่ไหน แล้วให้ไปที่นั่น เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา † และนอนอยู่ที่นั่น ต่อจากนั้นเขาจะบอกลูกเองว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไป”

๕ นางรุฐจึงพูดว่า “ฉันจะทำตามที่แม่บอกทุกอย่าง”

๖ นาง รุฐจึงลงไปยังลาน นัด ข้าว และทำตาม ที่แม่ ผัวบอกทุก อย่าง ๗ เมื่อโป อาสกินและดื่มจนสำราญ ใจแล้ว เขาก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกอง ข้าว ‡รุฐก็เข้ามาหาโป อาสอย่าง

*๒:๒๐ มีสิทธิให้เราได้ ตามกฎหมายชาวยิวญาติสนิทจะต้องดูแลญาติใกล้ชิดซิดของผู้ตายที่เป็นญาติกิน

†๓:๔ เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา เป็นการที่นางรุฐขอให้โปอาสมาเป็นผู้คุ้มครอง

‡๓:๗ นอนอยู่ที่ปลายกองข้าว พวกเขาทำอย่างนั้นในช่วงเกี่ยวเกี่ยว เพื่อเฝ้าข้าวไม่ให้ถูกขโมย

เจียบสนิท เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา และนอนลง

๔ ในคืนนั้นเอง โบ อาสก็พลิกตัว แล้วก็ตกใจเมื่อรู้สึกว่ามีผู้หญิงมานอนอยู่ที่ปลายเท้า “เขาจึงพูดว่า “เจ้าเป็นใครกัน” นางรุฐตอบว่า “ข้าคือรุฐผู้รับใช้ของท่าน เพราะท่านคือญาติสนิทที่มีสิทธิ์ได้ข้าพเจ้า”

๑๐ โบ อาสจึงตอบว่า “ลูกเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า ความดีที่เจ้ามีต่อข้าในครั้ง นี้ก็ยิ่งใหญ่มากว่าครั้ง ก่อนที่เจ้าติดต่อแม่ผู้ชอง เจ้า เพราะเจ้าไม่ได้ไล่ตามชายหนุ่มไป ไม่ ว่าร้ายหรือจน” ๑๑ ลูกเอ๋ย อย่ากลัวเลย ข้าจะทำตามคำขอของเจ้า เพราะทุกคนต่างก็รู้ว่าเจ้าเป็นหญิงที่ดี ๑๒ ถูกแล้วที่ข้าเป็นญาติสนิท แต่ยังมีอีกคนหนึ่งทีสนิทกว่าและมีสิทธิ์ได้เจ้าก่อนข้า ๑๓ ให้เจ้าค้างคืนอยู่ที่นี้ และเมื่อถึงรุ่งเช้า ถ้าญาติคนนั้นต้องการที่จะไถ่ตัวเจ้า ก็ดี เขาจะได้ช่วยเจ้า แต่ถ้าเขาไม่ยอมไถ่ตัว เจ้า พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ข้าก็จะไถ่ตัวเจ้าแน่ นอนต่อเถิด จนกว่าจะเข้า”

๑๔ นางรุฐจึงนอนอยู่ที่เท้าของโบอาสจนถึงเช้า แต่นางรุฐตื่นขึ้นก่อนที่คนจะเห็นหน้ากันได้ชัด

โบอาสบอกว่า “ไม่ควรให้ใครรู้ว่ามิผู้หญิงมานอนที่ลาน นวด ข้าว” ๑๕ โบ อาสจึงพูดว่า “คลี่เสื้อคลุมของ เจ้าออก มา” รุฐก็ทำตามแล้วโบอาสก็ตวงข้าวบาร์เลย์หกทะนานใส่ให้นางรุฐ แล้วให้นางแบกไป แล้วโบอาสก็กลับเข้าเมืองไป

๑๖ นาง รุฐได้กลับมาที่บ้านแม่ผู้ชอง มา ถึง แม่ ผู้ชองถามว่า “ลูกเอ๋ยเป็นยัง ไง บ้าง” นางก็เล่าทุก อย่างที่โบ อาสทำกับ นาง ให้แม่ผู้ชองฟัง ๑๗ นางยังพูดอีกว่า “ท่านให้ข้าวบาร์เลย์หก ทะนานนี้กับลูกด้วย และบอกว่า ‘เจ้าไม่ควรกลับไปหาแม่ผู้ชองด้วยมือเปล่า’”

๑๘ นาโอมีจึงพูดว่า “ลูกเอ๋ย ให้คอยอยู่ที่นี่ จนกว่าจะรู้ว่าเรื่องจะจบลงยัง ไง เพราะชายคนนี้จะไม่หยุดพัก จนกว่าเขาจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จเรียบร้อยในวันนี้”

โบอาสและญาติสนิทคนถัดมา

๑ โบ อาสจึงเข้าไปในที่ ประชุมที่ประตูเมือง และนั่งรออยู่ที่นั่น เมื่อญาติสนิทคนนั้นที่มีสิทธิ์ได้ ก่อนเดินผ่าน มา คนที่โบอาสได้พูดให้นาง รุฐฟัง โบ อาสจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย มานั่งตรงนี้นะหน่อย” เขาก็เดินมานั่งลง

๒ โบอาสเชิญพวกผู้อาวุโสในเมืองมาสิบคน พวกนี้ล้วนเป็นผู้นำของเมือง โบอาสเชิญทั้งสิบคนนั่งลง พวกเขาก็นั่งลง

๓ โบอาสจึงพูดกับญาติสนิทที่มีสิทธิ์ได้ก่อนคนนี้ว่า “นาโอมี หญิงซึ่งเดินทางกลับ มาจากแผ่นดินโม อับนั้น ได้เสนอขายที่ดินซึ่งเป็นของเอลีเมเล็ค ญาติของเรา ๔ ข้าคิดว่าข้าควรเอาเรื่องนี้มาบอกให้ท่านรู้ ก่อน และแนะนำให้ท่านซื้อ มันไปต่อหน้าคนที่นั่งอยู่ที่นี่ และต่อ หน้าพวก ผู้อาวุโสของชาว เมืองเรา ถ้าท่านอยากจะได้ไว้ก็ไถ่เถอะ แต่ถ้าไม่ อยากไถ่ ก็ให้บอกข้า เพื่อข้าจะได้รู้ ไม่มีใครมีสิทธิ์ได้ไถ่ได้นอกจากท่าน และข้าก็มีสิทธิ์ตัดจากท่าน” คนนั้นบอกว่า “ข้าจะไถ่มัน”

๕ โบอาสจึงพูดต่อไปว่า “เมื่อท่านซื้อที่ดินจากนาโอมี ท่านก็จะไถ่ นาง รุฐชาวโม อับ แม่ผู้ชองผู้ตายด้วย เพื่อจะได้คงชื่อของผู้ตายไว้บนที่ดินอันเป็นมรดกของเขานี้”

๖ ญาติสนิทที่มีสิทธิ์ได้คนนั้นบอกว่า “ข้าไม่สามารถจะไถ่ที่ดินผืน นี้ได้ ไม่อย่างนั้น ข้าจะเสียที่ดินที่เป็นมรดกของ ข้าไป เมื่อข้าไถ่ไม่ได้ ท่านก็ไถ่ที่ดินนั้นเอา ไว้เองเถอะ” ๗ ในสมัยนั้น ตามธรรมเนียมของคนอิสราเอล เมื่อมีการไถ่หรือโอนที่ดิน ฝ่ายหนึ่งจะต้องถอดรองเท้าข้าง หนึ่งของเขาให้อีกฝ่ายหนึ่ง เป็นการรับรองข้อตกลงอย่าง เป็นทางการ ๘ ดังนั้นเมื่อญาติสนิทที่มีสิทธิ์ก่อน บอกโบอาสว่า “ท่านซื้อที่ดินนี้ไปเถอะ” เขาก็ถอดรองเท้าออกและให้กับโบอาส †

๙ โบ อาสจึงประกาศกับพวก ผู้อาวุโสและทุกคนที่อยู่ที่นี่ว่า “ให้ท่านทั้งหลายเป็นพยานให้กับข้าในวันนี้ว่า ข้าได้ชื่อจากนาโอมีทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเอลีเมเล็ค และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของลูกชายของเขาคือ คิลิ

* ๓:๑๓ **ไถ่ตัวเจ้า** คือการซื้อจากญาติสนิทเพื่อให้ไร่นานั้นตกเป็นของผู้หญิงที่สามีตาย และดูแลเลี้ยงดูนางนาโอมีด้วย

† ๔:๘ **ให้กับโบอาส** คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ

โอนและมาห์โลน^{๑๐} และข้าได้ซื้อภรรยาของ มาห์โลน คือ นางรูธชาวโมอับมาเป็นภรรยา ของข้าแล้ว เพื่อคงชื่อของผู้ตายไว้บนที่ดิน อันเป็นมรดกของเขานี้ และชื่อของเขาจะไม่ ถูกตัดออกจากบัญญัติพี่น้องของเขา และจะไม่ ถูกตัดออกจากบัญชีรายชื่อของเมืองเขา วัน นี้ ท่านทั้งหลายได้เป็นพยานแล้ว”

^{๑๑}พวกผู้อาวุโส และทุกคนที่อยู่ตรงประตู เมืองนั้น ต่างก็พากันพูดว่า “พวกเราเป็น พยาน ขอ ให้พระ ยาร์เวห์ทำให้หญิง นี้ที่ กำลังจะเข้า มายัง บ้านของ ท่านเป็นเหมือน อย่างนางรา เชล และนางเลอาห์ผู้ ที่ร่วม กัน สร้างครอบครัวอิสราเอลขึ้น มา ขอ ให้ท่าน มีฐานะสูงส่งในเอ ฟ ธาธาห์และมีชื่อ เสียงใน เบธเลเฮม ^{๑๒}ขอให้ลูกหลานของท่านที่พระ ยาร์เวห์จะ ให้กับ ท่านผ่าน มาทางหญิง นี้มี มากมายเหมือนลูก หลานของเปเรศ ลูกชาย ของทามวัวร์ และยูดาห์”

^{๑๓}ดังนั้น โบอาสจึงรับนางรูธมาเป็นภรรยา ของเขา และมีเพศ สัมพันธ์กับ นาง และ พระ ยาร์เวห์ทำให้นางตั้ง ครรภ์ และคลอด บุตรชาย ^{๑๔}ส่วนพวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมิ ว่า “สรรเสริญพระยาร์เวห์ วันนี้พระองค์ไม่ ได้ละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติสนิทที่มีสิทธิ

ได้ ขอ ให้ทารกคน นี้มีชื่อ เสียงเลื่อง ลือใน อิสราเอล ^{๑๕}ให้เด็กคน นี้ทำให้ชีวิตเจ้าสดชื่น และเลี้ยง ดูเจ้าในยามแก่เฒ่า เพราะเด็กคน นี้ได้เกิดมา จากลูก สะไมท์ที่รัก เจ้าและนางก็ ประเสริฐกว่าที่เจ้าเองจะมีลูกชายเจ็ดคน”

^{๑๖}นาโอมิ จึงอุ้มเด็กชายไว้บนตักของนาง และเลี้ยง ดูเด็กคน นี้ ^{๑๗}พวกเพื่อนบ้านหญิง บอกว่า “นาโอมิมีมีลูกชายแล้ว” และได้ตั้งชื่อ ให้เด็กคน นี้ว่า “โอเบด” ต่อ มาโอเบดก็ได้ กลายเป็นพ่อของเจสซี ที่เป็นพ่อของกษัตริย์ ดาวิด

รูธและครอบครัวของโบอาส

- ^{๑๘}ต่อไปนี้เป็นรายชื่อลูกหลานของเปเรศ เปเรศเป็นพ่อของเฮสโรน
^{๑๙}เฮสโรนเป็นพ่อของราม รามเป็นพ่อของ อัมมีนาดับ
^{๒๐}อัมมีนาดับเป็นพ่อของนาโชน นาโชนเป็น พ่อของสัลโมน
^{๒๑}สัลโมนเป็นพ่อของโบอาส โบอาสเป็นพ่อ ของโอเบด
^{๒๒}โอเบดเป็นพ่อของเจสซี เจสซีเป็นพ่อของ ดาวิด

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๑ ซามูเอล คำนำ

หนังสือ ๑ และ ๒ ซามูเอล เริ่มแรกนั้น หนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เป็นการบันทึกเรื่องราวของชนชาติอิสราเอลต่อจากหนังสือผู้วินิจฉัย

หนังสือซามูเอลพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนที่วิหารในเมืองชิโลห์จะถูกทำลายประมาณปี ๑๐๕๐ ก่อน ค.ศ. จนถึงก่อนที่กษัตริย์ดาวิดจะตายในปี ๙๖๑ ก่อน ค.ศ. เป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง เช่น จากสิบสองเผ่าที่เป็นเครือญาติกันแต่บางครั้งก็ไม่ค่อยได้ช่วยเหลือกัน กลายมาเป็นชนชาติเดียวกันคือชนชาติอิสราเอล จากที่มีพวกผู้นำชาติเกิดขึ้นมาเป็นระยะๆตามที่พระเจ้ากำหนด กลายมาเป็นระบบกษัตริย์ จากไม่มีเมืองหลวงกลายเป็นมีเมืองหลวงคือเมืองเยรูซาเล็ม จากที่มีตระกูลของเอลีเป็นนักบวชกลายเป็นตระกูลศาคโคเป็นนักบวช และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าก็มา มีบทบาทมากขึ้นในช่วงนี้

หนังสือเล่มนี้จะเน้นเรื่องการใช้อำนาจทั้งในทางที่ถูกและในทางที่ผิด และจะให้เราเห็นว่าพระยาห์เวห์ครอบครองอยู่หลังจาก ส่วนพวกผู้นำที่เป็นมนุษย์ทุกคนมีทั้งข้อดีและข้อเสีย และทุกคนล้มเหลวในที่สุด มีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่ยืนหยัดมั่นคง

๑ ซามูเอล ๑-๗ ขาขึ้นของซามูเอลผู้กล้าหาญ และขาลงของนักบวชเอลี

๑ ซามูเอล ๘-๑๕ ขาขึ้นและขาลงของกษัตริย์ซาโล

๑ ซามูเอล ๑๖-๒ ซามูเอล ๑ ขาขึ้นของดาวิด

๒ ซามูเอล ๒-๔ กษัตริย์ดาวิดปกครองอยู่ที่เมืองเฮโบรน

๒ ซามูเอล ๕-๒๔ กษัตริย์ดาวิดปกครองอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งหมด

เอลคานาห์ไปนมัสการที่ชิโลห์

๑ มีชายคนหนึ่งมาจากเมืองรามาธาอิม-โซฟิมในเทือกเขาเอฟราอิม เขาชื่อว่าเอลคานาห์ เป็นลูกชายของเยโรอัม เยโรอัมเป็นลูกชายของเอลีสุ เอลีสุเป็นลูกชายของโทหุ โทหุเป็นลูกชายของศุฟคนเผ่าเอฟราอิม

๒ เอลคานาห์มีเมียสองคน คือฮันนาห์ และเปนิินนาห์ นางเปนิินนาห์มีลูก แต่นางฮันนาห์ไม่มี

๓ ทุกๆปี เอลคานาห์จะออกจากเมืองเพื่อไปนมัสการและถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ที่เมืองชิโลห์ ที่นั่นมีลูกชายสองคนของเอลี คือ โยฟนี และฟีเนหัส เป็นนักบวชของพระยาห์เวห์อยู่

๔ ในวันที่เอลคานาห์ถวายเครื่องบูชา เขาจะแบ่งเนื้อส่วนหนึ่งให้กับเปนิินนาห์เมียของเขา และให้กับลูกชายลูกสาวของนางทุกคน

๕ แต่เขาจะให้ฮันนาห์เท่ากัน เพราะเขารักนางมาก ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ให้นางมีลูก

เปนิินนาห์ขอบยั่วให้ฮันนาห์เสียใจ

๖ เปนิินนาห์เมียอีกคนของเอลคานาห์ขอบยั่วให้นางฮันนาห์เสียใจในเรื่องที่นางฮันนาห์ไม่สามารถมีลูกได้

๗ เรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้นปีแล้วปีเล่า เมื่อนางฮันนาห์ไปที่บ้านของพระยาห์เวห์ เปนิินนาห์จะยั่วให้เธอเสียใจจนเธอร้องไห้และไม่ยอมกินอาหาร

๘ เอลคานาห์จึงถามเมียเขาว่า “ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม ทำไมไม่ยอมกินอาหาร ทำไมเธอถึงได้เศร้าโศกนัก ทำไมไม่มีความหมายสำหรับเธอมากกว่าลูกชายสิบคนหรือหกหรือ”

คำอธิษฐานของฮันนาห์

๙ หลังจากกินและดื่มกันเสร็จแล้ว ฮันนาห์ได้ลุกขึ้นอย่างเงียบๆไปอธิษฐานต่อพระ

* ๑:๑ **เยโรอัม** เยโรอัม เอลีสุ และโทหุ สามคนนี้มีอีกชื่อหนึ่งว่า “เยรามีเอล เอลีเอล และโทฮาห์”

† ๑:๕ **เท่ากัน** หรือคำนี้อาจจะแปลว่า สองเท่า

ยาร์เวห์ “นักบวชเอลีกาลังนั่งอยู่บนเก้าอี้
ใกล้ประตูวิหารของพระยาร์เวห์ ^{๑๐} ฮันนาห์
ขมขื่นใจและร้องไห้อย่างหนัก และอธิษฐาน
ต่อพระยาร์เวห์ ^{๑๑} นางได้บ่นไว้ว่า “ข้าแต่
พระยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ถ้าพระองค์เห็น
ความทุกข์ของผู้รับใช้ของพระองค์คน
นี้ และระลึกถึงข้าพเจ้า และไม่ลืมผู้รับใช้ของ
พระองค์คนนี้ และมอบลูกชายให้กับข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็จะอุทิศเขาให้กับพระยาร์เวห์
ตลอดชีวิตของเขา เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น
หรือเบียร์ ^{๑๒} และจะไม่ให้มีติดโกนโดนหัวเขา
เลย ^{๑๓}”

^{๑๒} ขณะที่นางฮันนาห์อธิษฐานต่อพระ
ยาร์เวห์ไปเรื่อยอยู่นั้น เอลีได้สังเกตเห็นนาง
นาง ^{๑๓} ฮันนาห์ได้อธิษฐานอยู่ในใจ ริมฝีปาก
นางขมขื่นแต่ไม่มีเสียงออกมาให้ได้ยิน
เอลีคิดว่านางกำลังเมา ^{๑๔} เขาก็เลยพูดว่า
“เจ้าจะเมาไปอีกนานแค่ไหน ทิงเหล้าองุ่น
ของเจ้าได้แล้ว”

^{๑๕} ฮันนาห์ตอบว่า “เจ้านาย ไม่ใช่อย่าง
นั้น ฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเบียร์ แต่ฉัน
มีความทุกข์ใจมาก กำลังระบายความในใจ
ของฉันต่อพระยาร์เวห์ ^{๑๖} อย่าคิดว่าผู้รับใช้
ของท่านเป็นผู้หญิงเลย ฉันมาอธิษฐานด้วย
ความทุกข์ใจและเศร้าโศกยิ่งนัก”

^{๑๗} เอลีตอบว่า “กลับไปเป็นสุขเถิด แล้ว
ขอให้พระเจ้าของอิสราเอลให้สิ่งที่คุณได้ขอ
ต่อพระองค์เถิด”

^{๑๘} ฮันนาห์ตอบว่า “ขอให้ฉันผู้รับใช้ของ
ท่าน เป็นที่พอใจของท่านด้วยเถิด” จากนั้น

เธอก็จากไปและกินอาหาร ใบหน้าของเธอ
ก็แจ่มใสอีกเลย

^{๑๙} เช้าตรู่ของวันใหม่ พวกเขาได้ลุกขึ้น
และนมัสการพระยาร์เวห์ หลังจากนั้นก็เดิน
ทางกลับบ้านที่รามัท

การเกิดของซามูเอล

เอลคานาห์ได้ร่วมหลับนอนกับนางฮันนาห์
เมียของเขา และพระยาร์เวห์ได้ระลึกถึงนาง
^{๒๐} ปีต่อมาในเวลาเดียวกันนั้น นางฮันนาห์ตั้ง
ท้องและคลอดลูกชาย เธอตั้งชื่อเขาว่า ซามู
เอล นางพูดว่า “เพราะฉันได้ขอเขามาจาก
พระยาร์เวห์”

^{๒๑} เมื่อเอลคานาห์และครอบครัวเดินทาง
ไปถวายเครื่องบูชาประจำปีต่อพระยาร์เวห์
และแก่นบน ^{๒๒} ฮันนาห์ไม่ได้ไปด้วย นางบอก
กับสามีว่า “หลังจากลูกหย่านมแล้ว ฉัน
จะพาเขาไปซีโลห์ และมอบเขาให้กับพระ
ยาร์เวห์ แล้วเขาก็จะอยู่ที่นั่นตลอดไป และ
จะเป็นนาซาไรท์ ^{๒๓}” ตลอดชีวิต

^{๒๓} เอลคานาห์สามีของนางจึงพูดว่า “ทำ
สิ่งที่เธอเห็นว่าดีที่สุดเถิด พักอยู่ที่ไหนจนกว่า
เธอจะให้ลูกหย่านม แล้วขอให้พระยาร์เวห์
ทำให้คำพูดของเธอเกิดผลเถิด” ^{๒๔} แล้วฮัน
นาห์ก็ได้อยู่บ้านเลี้ยงลูกจนกระทั่งนางให้ลูก
หย่านม

ฮันนาห์พาซามูเอลไปหาเอลีที่ซีโลห์

^{๒๔} หลังจากที่ซามูเอลหย่านมแล้ว นาง
ก็พาลูกไปกับนางในขณะที่เขายังเด็กอยู่

* ๑:๙ ลุกขึ้น ... พระยาร์เวห์ ประโยคนี้มาจากฉบับสำเนากรีกโบราณ

† ๑:๑๑ เขาจะ ... หรือเบียร์ ประโยคนี้มาจากฉบับสำเนากรีกโบราณและจากสำเนาฮีบรูที่พบ
ในถ้ำคูมรัน

‡ ๑:๑๑ ไม่ให้มีติดโกนโดนหัวเขาเลย พวกนักตีร์คือพวกคนที่ได้สัญญาว่าจะรับใช้พระเจ้า
ด้วยวิธีพิเศษ พวกเขาจะไม่ตัดผม กินองุ่น และไม่ดื่มเหล้าองุ่นเลย ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ
กิตติประวัติ ๖:๒-๕

§ ๑:๒๐ ซามูเอล ชื่อของซามูเอล ในภาษาฮีบรู ออกเสียงคล้ายกับคำว่า “พระเจ้าได้ยิน” หรือ
“ผู้ที่มาจากพระเจ้า”

§ ๑:๒๒ นานาไรท์ หมายถึงคนที่ถูกแยกออกมา เพื่ออุทิศให้กับพระเจ้าโดยเฉพาะ

** ๑:๒๒ และจะเป็นนาซาไรท์ ประโยคนี้มาจาก ฉบับสำเนากรีกโบราณและฉบับฮีบรูที่พบใน
ถ้ำคูมรัน

†† ๑:๒๓ ขอให้พระยาร์เวห์ ... ผลดีเกิด ประโยคนี้อยู่ในสำเนาฮีบรูที่เจอในถ้ำคูมรัน และ
สำเนากรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “ขอให้พระยาร์เวห์ทำให้คำพูดของ
พระองค์เกิดผล”

พร้อมกับวัวตัวผู้อายุสามปีหนึ่งตัว แบ่งหนึ่ง
เอฟาห์ เหล้าองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง แล้วนำเขาไป
ที่บ้านของพระยาห์เวห์ที่ซิลโอห์

^{๒๕} พวกเขาได้ไปอยู่ต่อหน้าพระ ยาห์เวห์
เอล คานาห์ได้ฆ่าวัวผู้ตัวนั้นถวายเป็นเครื่อง
บูชาให้กับพระ ยาห์เวห์อย่างเคย ^๑ แล้วนาง
ฮัน นาก็มอบเด็กชายซามูเอลให้กับเอลี
^{๒๖} นางฮันนาห์พูดกับเอลีว่า “เจ้านาย ท่านมี
ชีวิตอยู่แน่ฉันใด ฉันคือผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ
ท่าน และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ^{๒๗} ฉันได้
อธิษฐานขอเด็กคนนี้ และพระ ยาห์เวห์ได้
มอบสิ่งที่ฉันได้ขอจากพระองค์ ^{๒๘} ตอนนี้นฉัน
จะมอบเด็กนี้ให้กับพระ ยาห์เวห์ และเขาจะ
รับใช้พระยาห์เวห์ไปตลอดชีวิตของเขา”
แล้วนางฮัน นาก็ทิ้งเด็กชายซามูเอลไว้ที่
นั้น ^๑ และนางก็ได้นมัสการพระยาห์เวห์

ฮันนาห์ขอบคุณพระเจ้า

๒ ^๑ ฮันนาห์อธิษฐานและพูดว่า
“จิตใจข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระ
ยาห์เวห์
ข้าพเจ้ารู้สึกเข้มแข็งมากในพระเจ้าของ
ข้าพเจ้า ^๑
ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะพวกศัตรูของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้ายินดีที่พระองค์ได้ช่วย ^๒
ข้าพเจ้า
^๓ ไม่มีใครศรัทธาเหมือนพระยาห์เวห์
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น
ไม่มีหินกำบังไหนเหมือนพระเจ้าของเรา

^๓ อย่าพุดจาเยอหยิ่งอีกต่อไปเลย
หรือปล่อยให้ปากพุดจาของหอง
เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้รู้ทุกสิ่ง
และเป็นผู้ซังการกระทำของมนุษย์
^๔ คันธนูของเหล่านักรบถูกหัก
แต่คนอ่อนแอกลับเข้มแข็งขึ้น
^๕ คนที่เคยมีอัน จะ กินต้องออกทำงานแลกร
อาหาร

แต่คนที่เคยหิวโหยไม่หิวอีกต่อไป
หญิงที่เคยเป็นหมั้นกลับมีลูกเจ็ดคน
แต่หญิงที่มีลูกหลายคนกลับเศร้าเดียวตาย
^๖ พระยาห์เวห์เป็นผู้ฆ่าและเป็นผู้ให้ชีวิต
พระองค์นำคนลงไปแดนผู้ตายและนำคนขึ้น
มา

^๗ พระ ยาห์เวห์ทำให้คนยากจนและทำให้คน
ร่ำรวย
พระองค์ทำให้คนตกต่ำและทำให้คนสูงส่ง
^๘ พระองค์ยกคนจนขึ้นจากฝุ่น
และนำคนที่ขัดสนพ้นจากกองขี้เถ้า
ให้พวกเขาได้นั่งร่วมกับพวกกษัตริย์
และนั่งอยู่บนที่นั่งอันมีเกียรติ
เพราะเสาฐานรากของโลกนี้เป็นของพระ
ยาห์เวห์
และพระองค์ได้สร้างโลกทั้งโลกบนเสา
ฐานรากเหล่านั้น

^๙ พระองค์จะดูแลทุกอย่าง ก้าวของคนที่ยังรัก
ภักดีต่อพระองค์
แต่คนเลวจะถูกปิดปากให้เงียบอยู่ในความ
มืด

เพราะชัยชนะไม่ได้มาจากกำลังของมนุษย์
^{๑๐} พวกศัตรูของพระ ยาห์เวห์จะแตกเป็น
เสียงๆ
พระองค์จะใช้สายฟ้าจากสวรรค์สู้กับพวกเขา
พระยาห์เวห์จะพิพากษาจนสุดปลายโลก
พระองค์จะมอบกำลังแก่กษัตริย์ของ
พระองค์
และเพิ่มกำลังแก่ผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้”
^{๑๑} แล้วเอล คานาห์ก็กลับไปบ้านที่รา มาห์
แต่ลูกชายของเขาอยู่รับใช้พระยาห์เวห์ โดย
มีนักรบชาวเอลีเป็นผู้ดูแล

ลูกชายเลวๆของเอลี

^{๑๒} ลูกชายสองคนของเอลีเป็นคนเลว พวกเขา
ไม่นับถือพระ ยาห์เวห์ ^{๑๓-๑๔} พวกเขา
ไม่ได้ใส่ใจกับกฎต่างๆที่นักรบชาวคเวระทำ
ต่อประชาชนที่เอาเครื่องบูชาถวาย ปกติ

* ๑:๒๕ **หนึ่งเอฟาห์** หรือเท่ากับ “ยี่สิบสองลิตร”
† ๑:๒๕ **พวกเขา ... อย่างเคย** ประโยคนี้เจอในสำเนากรีกโบราณและสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำ
คุมรัน
‡ ๑:๒๘ **แล้วนางฮันนาห์ ... ไว้ที่นั่น** ประโยคนี้เจอในสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคุมรัน
§ ๒:๑ **พระเจ้าของข้าพเจ้า** ข้อความนี้เจอในฉบับสำเนากรีกโบราณ ในสำเนาฉบับฮีบรูเขียน
ว่า “พระยาห์เวห์”

แล้วเมื่อมีคนเอาเครื่องบูชาถวาย พวกเขาจะต้องเอาเนื้อนั้นไปต้ม แล้วคนรับใช้ของนักบวชจะเอาสามง่ามมาวางเนื้อที่อยู่ ในหม้อหรือในภาชนะหรือในภาชนะขนาดใหญ่ นั่น และเนื้อที่ติดสามง่ามชิ้นมากก็จะเป็นของนักบวช นี่คือวิธีที่นักบวชจะทำกับคนอิสราเอลที่นำเครื่องบูชาถวายที่ซีโลห์^{๑๕} แต่ลูกของเอลีไม่ได้ทำอย่างนั้น ก่อนที่ไซมันจะถูกเผาบนแท่นเสียอีก คนรับใช้ของนักบวชจะไปพูดกับคนที่เอาเครื่องบูชาถวายว่า “เอาเนื้อมาให้กับบวชบ้าง เขาไม่ต้องการเนื้อต้มจากท่าน แต่ต้องการเนื้อดิบ”

^{๑๖} ถ้าคนที่เอาเครื่องบูชาถวายพูดว่า “ขอให้เผาไซมัน ก่อน แล้วท่านอยากได้อะไรก็เอาไปเลย” คนรับใช้ก็จะตอบว่า “ไม่ได้ ให้เนื้อข้าเดี๋ยวนี ถ้าไม่ให้ ข้าจะแย่งเอาไป”

^{๑๗} ในสายตาของพระยาห์เวห์ นั่นเป็นบาปที่ยิ่งใหญ่ของชายหนุ่มสองคนนี้ เพราะพวกเขาได้ดู หมิ่นของ ถวายที่คนเอามาถวายต่อพระยาห์เวห์

^{๑๘} แต่ซา มู เอลรับ ใช้อยู่ต่อ หน้าพระยาห์เวห์ เขาเป็นเด็กที่ใส่เสื้อ ฝัด ฟัดลินิน^{๑๘} ทุกปีแม่ของเขาจะเย็บเสื้อคลุมตัวเล็กๆ มาให้เขา เมื่อนางมาถวายเครื่องบูชาประจำปีกับสามี

^{๒๐} เอลีอวยพรเอลคานาห์และเมียของเขาว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ตอบแทนท่าน ด้วยลูกจากผู้หญิงคนนี้ แทนของขวัญที่นางได้อูทิศให้กับพระยาห์เวห์”^{๒๐} แล้วพวกเขาก็กลับบ้านไป ^{๒๑} พระยาห์เวห์มีความโอบอ้อมอารีต่อฮันนาห์ เธอได้ตั้งท้องและได้คลอดลูกชายอีกสามคน และลูกสาวอีกสองคน ในขณะที่เด็กชายซา มู เอลก็เจริญเติบโตขึ้นต่อหน้าพระยาห์เวห์

เอลีควบคุมลูกชายเลวๆ ไม่อยู่

^{๒๒} เมื่อเอลีแก่มาแล้ว เขาได้ยินเรื่องซั่วๆ ทั้ง สิ้นที่ลูกสองคนของเขาได้ทำต่อคนอิสราเอลทั้งหมด เช่น พวกเขาได้ร่วมหลับ

นอนกับหญิงที่รับ ใช้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

^{๒๓} เอลีได้พูดกับลูกชายทั้งสองว่า “ทำไมลูกๆ ถึงได้ทำอย่างนี้ พ่อได้ยินชาวบ้านทุกคนกำลังพูดถึงเรื่องซั่วๆ ที่พวกลูกได้ทำ

^{๒๔} อย่าทำเลยนะลูก เรื่องที่พ่อได้ยินมา ที่คนของพระยาห์เวห์กำลังเล่ากันไปทั่วนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ดีเลย ^{๒๕} ถ้ามนุษย์ทำบาปต่อมนุษย์ด้วยกัน พระเจ้าอาจจะมาใกล้เกลี้ยให้ แต่ถ้ามนุษย์ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ แล้วใครจะมาเป็นคนกลางให้ได้”

แต่ลูกชายของเอลีไม่ได้ฟังคำตักเตือนของพ่อเลย เพราะพระยาห์เวห์ต้องการจะฆ่าพวกเขา

^{๒๖} ส่วนเด็กชายซา มู เอลก็เติบโตขึ้นเรื่อยๆ และเป็นที่ยื่น ขอบของพระยาห์เวห์และคนทั้งหลาย

คำทำนายที่นำกลัวต่อครอบครัวเอลี

^{๒๗} คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้มาหาเอลีและพูดกับเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บอก ‘เราได้ปรากฏตัวอย่างชัดเจนให้บรรพบุรุษของเจ้าเห็น ตอนที่พวกเขาอยู่ในอียิปต์ภายใต้อำนาจของกษัตริย์ฟาโรห์

^{๒๘} จากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล เราได้เลือกเผ่าของบรรพบุรุษเจ้าออกมา เพื่อมาเป็นนักบวชของเรา เราได้เลือกพวกเขา

ให้มาถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของเรา และมาเผาเครื่องหอม และใส่เอาไฟดต่อหน้าเรา เรายังให้บรรพบุรุษของเจ้าแบ่งเนื้อจากพวกของ ขวัญที่คนอิสราเอลเอามาถวายให้

กับเรา ^{๒๙} แล้วทำไมพวกเจ้าถึงได้อิจฉาริษยาอยากได้เครื่องสัตว์ บูชาของเรา และ

ของถวายที่เราได้กำหนดไว้สำหรับสถาน ที่ที่เรายู่ ทำไมเจ้าถึงให้เกียรติลูกชายทั้งสอง

ของเจ้ามากกว่าเรา และพวกเจ้ายังเลี้ยงตัวเองจนอ้วนพีจากของถวายส่วนที่ดีที่สุดที่คนอิสราเอลเอามาถวายให้กับเรา’

^{๓๐} เพราะอย่างนี้ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล จึงได้ประกาศว่า ‘เราเคยสัญญาว่า ครอบครัวของเจ้าและครอบครัวของพ่อ

^{๒:๑๖} *ไซมัน* ส่วนไซมันของสัตว์เป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ พวกนักบวชจะเป็นผู้ทำหน้าที่เผาไซมันบนแท่นบูชาเพื่อให้เป็นของขวัญแก่พระเจ้า

^{๒:๒๐} *ขอให้พระยาห์เวห์ ... พระยาห์เวห์* ประโยคนี้มีอยู่ในสำเนาฮีบรู ที่เจอในถ้ำคูมรัน และสำเนากรีก

เจ้า จะเป็นผู้รับ ใช้อู่ต่อหน้าเราตลอดไป' แต่ตอนนั้นพระ ยาร์เวห์ประกาศว่า 'มันจะไม่ เป็นอย่างนั้นหรอก ใครให้เกียรติเรา เราก็จะ ให้เกียรติคนนั้น แต่ใครที่ดูถูกเรา เราก็จะ ดูถูกคนนั้น' ^{๓๑} เวลาผ่านไปมาถึงแล้ว เราจะ ตัดความแข็งแรงของเจ้า และของครอบครัว ของพ่อเจ้า เพื่อว่าในตระกูลของเจ้าจะไม่มี ใครได้อยู่จนแก่เฒ่า ^{๓๒} ส่วนเจ้า เอลี เจ้าจะ มองอย่างอิจฉาตาร้อนต่อสิ่งดีที่เกิดขึ้น กับอิสราเอล แต่เจ้าจะเห็นเรื่องเลวร้ายเกิด ขึ้นในบ้านของตัวเจ้าเอง และตระกูลของ เจ้าจะไม่มีใครได้อยู่จนแก่เฒ่า ^{๓๓} ในหมู่ลูก หลานของเจ้า เราจะไว้ชีวิตแค่คนเดียว เพื่อ เขาจะได้รับ ใช้นั้นนักบวชอยู่ที่แท่นบูชา ของเรา เราจะไว้ชีวิตคนอื่นๆ เพื่อให้คอย ร้องไห้และให้อยู่อย่างเศร้า โศกเสียใจ ส่วน ลูกหลานคนอื่นๆที่เหลือของเจ้าจะต้องตาย ด้วยคมดาบ ^{๓๔} ลูกชายทั้ง สองคนของเจ้า คือโฮฟ นีและฟีเน หัส จะตายในวันเดียวกัน นั่นจะเป็นเรื่องที่พิสดารให้เจ้าเห็นว่า เรื่องนี้ มาจากเรา ^{๓๕} เราจะเลือกนักบวชที่ซื่อสัตย์ ผู้ ที่จะทำตามสิ่งที่อยู่ในจิตใจและความ คิด ของเรา เราจะสร้างครอบครัวเขาให้มั่นคง และเขาจะรับ ใช้นั้นอยู่ต่อหน้าภักดิ์ที่เรารู้ ได้เจิมไว้ ^{๓๖} และคนในครอบครัวของเจ้าที่ ยังหลงเหลืออยู่ ก็จะมาก้ม กราบลงต่อ หน้า นักบวชคนนี้ และร้องขอเศษเงินหรือเศษ อาหาร พวกเขาจะพูดว่า 'ของานนักบวชให้ กับเราด้วยเถิด เพื่อเราจะ得有อาหารกินสัก นิดหนึ่ง'

พระเจ้าเรียกซามูเอล

^๑ เด็กชายซามูเอลได้ รับ ใช้นั้นอยู่ต่อ หน้า **๓** พระ ยาร์เวห์ ภายใต้การดูแลของเอลี ในเวลานั้นพระ ยาร์เวห์แทบจะไม่ได้พบกับ ใครโดยตรง และแทบจะไม่มีนิมิตให้เห็น ^๒ คืนหนึ่งเอลีซึ่งตาเริ่มมองอะไรไม่ค่อย จะเห็น นอนอยู่ที่ประจำของเขา ^๓ ตะเกียง ของพระเจ้ายังไม่ดับ ขณะที่ซามูเอลนอน อยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์ที่ที่ทับของพระ

ยาร์เวห์ตั้งอยู่ "พระ ยาร์เวห์ได้เรียกซามูเอล ซามูเอลตอบว่า "ผมอยู่ที่นี่ครับ" แล้ว เขาก็วิ่งไปหาเอลีและพูดว่า "ผมอยู่ที่นี่ครับ ท่านได้เรียกผม"

แต่เอลีตอบว่า "เราไม่ได้เรียกเจ้า กลับไปนอนเถอะ"

ซามูเอลจึงกลับไปนอน ^๖ แล้วพระยาร์เวห์ ก็เรียกเขาอีก "ซามูเอล" เขาก็ลุกขึ้นไปหา เอลีและตอบว่า "ผมอยู่ที่นี่ครับ ท่านได้เรียกผม"

เอลีตอบว่า "ลูกเอ๋ย เราไม่ได้เรียกเจ้า กลับไปนอนเถอะ"

"ตอน นั้นซามูเอลยังไม่รู้จักพระ ยาร์เวห์ เพราะพระ ยาร์เวห์ยังไม่เคยพูดโดยตรงกับ เขามาก่อน

"พระยาร์เวห์เรียกซามูเอลเป็นครั้งที่สาม เขาก็ลุกขึ้นไปหาเอลี "ผมอยู่ที่นี่ครับ ท่านได้ เรียกผม"

เอลีเริ่มรู้ว่าพระ ยาร์เวห์ได้เรียกเด็กนั้น "เอลีจึงบอกซามูเอลว่า "ไปนอนเถอะ และ ถ้าพระองค์เรียกเจ้าอีก ก็ให้เจ้าพูดว่า 'พระ ยาร์เวห์พูดมาเถอะ ผู้รับ ใช้นั้นของพระองค์ กำลังฟังอยู่'"

ตั้ง นนเมื่อซามูเอลกลับไปนอนในที่ของ เขา ^{๑๐} พระ ยาร์เวห์ได้มายืนอยู่ที่นั่น และ เรียกแบบครึ่งก่อนว่า "ซามูเอล ซามูเอล"

ซามูเอลจึงตอบว่า "พูดมาเถอะครับ ผู้รับ ใช้นั้นของพระองค์กำลังฟังอยู่"

^{๑๑} พระ ยาร์เวห์พูดกับซามูเอลว่า "คอย ดูให้ดี เรากำลังจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งหูของคนที่ได้ยินก็จะเสียวแปลบปลาบ ^{๑๒} เวลา นั้นเราจะทำทุกอย่างที่เราได้บอกว่าจะทำกับเอลีและครอบครัวของเขา ให้เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบ ^{๑๓} เราได้บอกเอลีแล้วว่าเราจะลงโทษครอบครัวของเขาตลอดไป เพราะเอลีรู้เรื่องบาปที่พวกเขาทั้งสองของ เขาทำ และรู้ว่าพวกเขาได้สาปแช่งพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้ห้าม ปราบพวกเขา ^{๑๔} เราก็เลย สาบานต่อครอบครัวของเอลีว่า เครื่องบูชา

^{๒:๓๒} แต่เจ้าจะเห็นเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นในบ้านของตัวเจ้าเอง ประโยคนี้ไม่มีอยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณหรือในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน

^{๒:๓๓} ตายด้วยคมดาบ คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณและในฉบับฮีบรูหนึ่งฉบับที่พบในถ้ำคูมรัน แต่ฉบับฮีบรูอื่นๆ เขียนว่า ตายสมเป็นชาย

^{๓:๑๑} เสียวแปลบปลาบ หมายถึงอาการตกตะลึงงัน

หรือของ ถวายจะไม่มีความผิดของ ครองครวญเลยได้เลย”

๑๔ ซามูเอลนอนจนถึงเช้า แล้วจึงเปิด ประตูวิหารของพระยาห์เวห์ เขาก็กลัว ไม่กล้าบอกเอลีเกี่ยวกับนิมิตนั้น

๑๖ แต่เอลีเรียกเขามาถามว่า “ซามูเอล ลูก เอ๋ย”

ซามูเอลตอบว่า “ผมอยู่ที่ครับ”

๑๗ เอลีถามว่า “พระองค์ได้พูดอะไรกับเจ้า หรือ อยู่ยปิดบังเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังเราในสิ่งที่พระองค์บอกเจ้า ขอให้พระเจ้าลงโทษเจ้า ด้วยวิธีที่รุนแรงมาก”

๑๘ ซามูเอลจึงเล่า เรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง โดยไม่ปิดบังอะไรเลย

เอลีจึงตอบว่า “พระองค์คือพระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าดีเถิด”

๑๙ พระยาห์เวห์ได้สถิตอยู่กับซามูเอล ในขณะที่เขาเติบโตขึ้น และไม่ ว่าซามูเอลจะพูดอะไร พระองค์ก็ทำให้เป็นจริงตามนั้น

๒๐ คนอิสราเอลทั้งหมดจากดานถึงเบเออร์เซบา ต่างก็รู้ว่าซามูเอลเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่ไว้วางใจได้ ๒๑ พระยาห์เวห์ยังปรากฏตัวต่อซามูเอลอยู่เรื่อยๆที่ชิโลห์ และพระองค์ได้เปิดเผยตัวให้กับซามูเอล ผ่านทางคำพูดของพระองค์ †

แล้วชาวครวญเกี่ยวกับซามูเอลก็ได้แผ่กระจายไปทั่วอิสราเอล เอลีแก่มากรแล้ว ลูกทั้งสองของเขาก็ยังคงทำสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งหลายต่อหน้าพระยาห์เวห์ ‡

ชาวฟิลิสเตียรบชนะชาวอิสราเอล

เมื่อคนอิสราเอลยกทัพไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย คนอิสราเอลตั้งค่ายที่อาเฟก ๒ ชาวฟิลิสเตียได้จัดทหารเพื่อออกไปสู้รบกับอิสราเอล และเมื่อการรบเริ่มขึ้น คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้คนฟิลิสเตีย และถูกฆ่าตายไปประมาณสี่พันคนในสนามรบนั้น ๓ เมื่อทหารที่เหลือกลับมา

ที่ค่าย ผู้นำอาวุโสของอิสราเอลทั้งหลายก็พูดกันว่า “ทำไมพระยาห์เวห์ปล่อยให้พวกเราพ่ายแพ้ชาวฟิลิสเตียในวันนี้ ให้พวกเราไปเอาหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์มาจากชิโลห์กันเถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะได้ไปกับพวกเรา และจะได้ช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของศัตรู”

๔ พวกเขาจึงส่งคนไปชิโลห์ เพื่อนำหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิบผู้ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ระหว่างทูตสวรรค์เศบรูท ลูกชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนี และฟีเนหัส ที่อยู่ที่นั่นกับหีบข้อตกลงของพระเจ้า

๕ เมื่อหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์มาถึงค่าย คนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้อำนาจเสียงดังจนแผ่นดินสะเทือน ๖ เมื่อชาวฟิลิสเตียได้ยินก็ถามกันว่า “ค่ายคนฮีบรู โห่ ร้องตะโกนเรื่องอะไรกัน”

เมื่อพวกเขาเห็นว่าหีบของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่ที่ค่ายแล้ว คนฟิลิสเตียก็รู้สึกกลัว พวกเขาพูดว่า “มีพวกเทพเจ้ามาอยู่ในค่ายนั้นแล้ว พวกเราแย่แล้ว ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน ๘ ภัยพิบัติกำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเรา ใครจะช่วย ถ้าพวกเราให้พ้นจากมือของพวกเทพเจ้าที่มีฤทธิ์เหล่านี้ได้ เทพเจ้าพวกนี้เคยโจมตีชาวอียิปต์ด้วยพวกภัยพิบัติและโรคระบาดหลายอย่าง ๙ กล้าหาญไว้คนฟิลิสเตีย ทำตัวให้สมกับลูกผู้ชาย ไม่อย่างนั้นเจ้าก็จะตกอยู่ภายใต้คนฮีบรูเหมือนที่พวกเขาเคยตกอยู่ภายใต้เจ้ามาก่อน ออกรบให้สมกับลูกผู้ชายเถิด”

๑๐ ตั้งนั้นคนฟิลิสเตียจึงออกไปสู้รบ และคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ แต่ละคนต่างวิ่งหนี กลับมาที่เต็นท์ของตน มีการฆ่าฟันยิ่งใหญ่เกิดขึ้น ทหารเดินเท้าของอิสราเอลได้ล้มตายไปสามหมื่นคน ๑๑ หีบของพระเจ้าถูกยึดไป และลูกชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนี และฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย

๑๒ ในวันนั้น มีคนเบนยา มีคนคนหนึ่งวิ่งมาจากสนามรบ กลับไปที่ชิโลห์ เขาได้ฉีก

* ๓:๑๕ **ไม่ว่าซามูเอล ... จริตตามัน** หรือแปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ไม่ปล่อยให้คำพูดซามูเอลตกพื้นไป”

† ๓:๒๑ **คำพูดของพระองค์** บางครั้ง คำนี้ก็หมายถึง “ข่าวสารจากพระเจ้า” แต่บางครั้งก็อาจจะหมายถึง วิธีพิเศษหรือ ภาพที่พระเจ้าใช้เมื่อพระองค์สื่อสารกับพวกผู้พูดแทนพระองค์

‡ ๔:๑ **เอลี ... พระยาห์เวห์** ประโยคนี้มาจากฉบับสำเนากรีกโบราณ

†๔:๖ **คนฮีบรู** คือ คนอิสราเอล

เสื้อผ้าของเขาและมีเศษดินอยู่บนหัวเพื่อแสดงความโศกเศร้า^{๑๓} เมื่อเขามาถึง เอลีนั่งคอย ดูอยู่บนเก้าอี้ริมถนน เพราะจิตใจของเขาท้อถอยเกี่ยวกับหีบของพระเจ้า เมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น คนทั้งเมืองก็ร้องไห้กันเสียงระงม^{๑๔} เอลีได้ยินเสียงร้องจึงถามว่า “นั่นเสียงร้องอะไรกัน?”

ชายคนนั้นจึงรีบเข้ามาหาเอลี^{๑๕} ซึ่งมีอายุถึงเก้าสิบแปดปี และมีดวงตาที่ปิดลง มองไม่เห็นแล้ว^{๑๖} เขาก็บอกเอลีว่า “ผมเพิ่งกลับมาจากสนามรบ ผมหนีมาจากสนามรบวันนี้เอง”

เอลีถามว่า “ลูกเอ๋ย เกิดอะไรขึ้น?”

^{๑๗}ชายผู้นำขามา ตอบว่า “คนอิสราเอลได้หลบหนีจากคนฟิลิสเตีย กองทัพอิสราเอลสูญเสียคนไปเป็นจำนวนมาก ส่วนลูกชายสองคนของท่าน โสฟ กับบิเเน หักสก็ถูกฆาตาย และหีบของพระเจ้าก็ถูกยึดไปแล้ว”

^{๑๘}เมื่อพูดถึงหีบข้อตกลงของพระเจ้า เอลีก็ล้มลงภายหลังลงที่ข้างประตูและคอหักตาย เพราะเขาแก่แล้วและอ่อนมาก รวมเวลาที่เขาเป็นผู้นำอิสราเอลได้ยี่สิบปี *

อิสราเอลหมดศักดิ์ศรี

^{๑๙}ลูก สะไ้ของเอลีซึ่งเป็นเมียของฟีเนหัสนั้นห้องแก่ใกล้คลอด เมื่อนางได้ยินข่าวว่าหีบของพระเจ้าถูกยึด แล้วพ่อผิวและผิวของนางก็ตายแล้ว นางก็เริ่มเจ็บท้องและได้คลอดลูกชาย แต่เนื่องจากนางทนความเจ็บปวดไม่ไหว^{๒๐} ในขณะที่กำลังจะตาย พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ที่พูดว่า “อย่าสิ้นหวังเลย เพราะเธอได้คลอดลูกชาย”

แต่นางไม่ได้ตอบหรือสนใจเลย^{๒๑} นางตั้งชื่อลูกว่าอีคาโบต † และพูดว่า “อิสราเอลหมดศักดิ์ศรีแล้ว” †นางทำอย่างนี้ก็เพราะหีบของพระเจ้าได้ถูกยึดไปแล้ว และพ่อผิวกับ

ผิวเธอก็ได้ตายเสียแล้ว^{๒๒} แล้วนางก็พูดว่า “อิสราเอลหมดศักดิ์ศรีแล้ว เพราะหีบของพระเจ้าได้ถูกยึดไปแล้ว”

หีบของพระยาห์เวห์ก่อปัญหาให้ชาวฟิลิสเตีย

๕^๑หลังจากที่ชาวฟิลิสเตียได้ยึดหีบของพระเจ้าไป พระเจ้าไป พวกเขาก็หนีจากเอเบนเอเซอร์ไปเมืองอัทโดต^๒ จากนั้นพวกเขาก็แบกหีบนั้นไปไว้ในวัดของพระดาโกน † และตั้งไว้ข้างๆพระดาโกน^๓ เข้าวันต่อมา ชาวเมืองอัทโดต ก็เห็นพระดาโกนล้มหน้าคว่ำอยู่บนพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์ พวกเขาจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งที่เดิม^๔ แต่ในวันต่อมา พวกเขา ก็พบพระดาโกนล้มหน้าคว่ำอยู่บนพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์ หัวและแขนทั้งสองข้างของพระดาโกนแตกหักอยู่ที่ธรณีประตู เหลือแต่เพียงลำตัว^๕ เป็นเหตุให้ทุกวันนั้นคนบวชของพระดาโกน และคนอื่นๆก็จะเข้าวัดพระดาโกนที่อัทโดต ไม่เหยียบธรณีประตู

^๖มือของพระยาห์เวห์ได้ทำให้ชีวิตของคนอัทโดตและเพื่อนบ้านลำบาก พระองค์ทำให้พวกเขาเจอกับปัญหามากมายและมีผีเกิดขึ้น พระองค์ยังส่งหนูมาให้กบพวกเขาด้วยตามพวกเรือของพวกเขา มีหนูวิ่งพล่านไปหมด และหนูเหล่านั้นก็ยังขึ้นมาบนบกด้วย คนในเมืองต่างพากันหวาดกลัวมาก^๗ เมื่อคนอัทโดตเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาพูดว่า “ต้องไม่ให้หีบของพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเราที่นี่ เพราะมือของพระองค์หนัก อึ้งอยู่บนพวกเรา และบนพระดาโกนของพวกเราด้วย”

^๘ดังนั้นคนอัทโดตจึงได้เรียกประชุมผู้นำฟิลิสเตียทุกคนและถามพวกเขาว่า “พวกเราคงจะทำอย่างไรดีกับหีบของพระของชาวอิสราเอล”

* ๔:๑๘ *ยี่สิบปี* คำนี้เจอในสำเนากรีกโบราณและจากนักประวัติศาสตร์โจซีฟัส แต่สำเนาเอธิอเปียที่นิยมใช้มีคำว่า “สี่สิบปี”

† ๔:๒๑ *อีคาโบต* ชื่อนี้หมายถึง “หมดศักดิ์ศรี”

† ๔:๒๑ *นางตั้งชื่อ ... หมดศักดิ์ศรีแล้ว* ประโยคนี้ไม่ได้อยู่ในสำเนากรีกโบราณ

‡ ๕:๒ *พระดาโกน* ประชาชนชาวคานาอันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนี้น่าจะเป็นพระที่สาคัญที่สุดของชาวฟิลิสเตีย

§ ๕:๖ ข้อนี้แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ

พวกผู้นำก็ตอบว่า “ย้ายหีบของพระของ ชาวอิสราเอลไปไว้ที่เมืองกัท” พวกเขายังได้ ย้ายหีบของพระของชาวอิสราเอลไปที่เมือง กัท

๙ แต่หลัง จากที่คนอิช โดดได้ย้ายหีบไป แล้ว มือของพระ ยาร์เวห์ก็ได้ต้อ ด้านเมือง กัทนั้น พระองค์ทำให้คนทั้งเมืองสับสน วุ่นวายกันไปหมด คนในเมืองต่างได้ รับ ความเจ็บ ปวดทรมานจากผี ทั้งคนแก่และ คนหนุ่มสาว ๑๐ พวกเขายังส่งหีบของพระเจ้า ไปเอไครน

เมื่อหีบของพระเจ้ามาถึงเมืองเอ โค รน ชาวเมืองก็ร้องว่า “พวกเขานำหีบของพระ ของอิสราเอลมาให้พวกเราเพื่อฆ่าพวกเรา และชาวเมือง” ๑๑ พวกเขายังเรียกประชุม ผู้นำฟิ ลี ส เตียทุกคนและพูดว่า “ส่งหีบของ พระของอิสราเอลกลับไปเสีย ให้หีบนั้นกลับไป ที่เดิมของมัน เพื่อว่ามันจะได้ไม่ฆ่าพวก เราและประชาชนของพวกเรา”

เพราะความตายทำให้ทั้งเมืองเต็มไปด้วย ความหวาด กลัว มือของพระเจ้าได้หนักอึ้ง อยู่บนเมืองนี้ ๑๒ คนที่ไม่ตายก็เป็นผี และ เสียงร้องของเมืองนี้ก็ดังขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

หีบของพระยาร์เวห์ถูกส่งกลับบ้าน

๖ ๑ เมื่อหีบของพระ ยาร์เวห์ ได้ไปอยู่ ในเขตแดนของคนฟิ ลี ส เตียเจ็ดเดือน ๒ คนฟิ ลี ส เตียจึงเชิญพวกนักบวชและหมอดู มาถามว่า “พวกเราควรทำยี่ง ไรกับหีบของ พระ ยาร์เวห์ดี บอกพวกเราหน่อยว่าจะส่ง หีบกลับไปที่ไหนดี”

๓ พวกเขตอบว่า “ถ้าเจ้าจะส่งหีบของ พระของอิสราเอลกลับไป อย่าส่งกลับไป เปล่าๆ แต่เจ้าต้องส่งของถวายชดใช้ไปให้ พระนั้นด้วย แล้วพวกเจ้าก็จะหายจากโรค และได้รับการไถ่ เจ้าต้องทำอย่างนี้ เพื่อพระ นั้นจะหยุดลงโทษพวกเจ้า” *

๔ คนฟิ ลี ส เตียถามว่า “พวกเราควรส่ง อะไรให้กับพระองค์นั้นเป็นของถวายชดใช้ ความผิด”

พวกเขตอบว่า “ส่งผีห้าก้อนที่ทำจาก ทองคำและหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนของ ผู้นำฟิ ลี ส เตีย เพราะโรคระบาดชนิดเดียวกัน นี้ก็ได้เกิดกับพวกท่านและผู้นำของพวก ท่านเหมือนกัน ๕ ให้สร้างตามต้นแบบของผี และหนูที่ทำลายเมืองของพวกท่าน แล้วให้ เกียรติพระของอิสราเอล ไม่แน่ว่าพระนั้นอาจ จะยกมือของพระองค์ไปพ้นจากพวกท่าน ไปจากพระทั้ง หลายของพวกท่าน และไป จากแผ่นดินของพวกท่าน ๖ ทำไมพวกท่าน จะต้องทำให้ให้ต้อ รันเหมือนกับคนอียิปต์ และฟาโรห์ ที่ไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป จนพระองค์นั้นต้องลงโทษพวกเขาอย่างโหด เทียม เพื่อพวกเขาจะได้ปล่อยคนอิสราเอล ให้ไปตามทางของพวกเขา

๗ ตอนนีให้เตรียมเกวียนใหม่กับวัวตัวเมีย สองตัวที่มีลูกแต่ไม่เคยลากเกวียนมาก่อน ให้ผูกเกวียนไว้กับวัวแต่เอาลูกวัวไปกักไว้

๘ เอาหีบของพระ ยาร์เวห์วางบนเกวียน และเอาหีบที่ใส่ทองที่เป็นของถวายชดใช้ ความผิด วางไว้ข้างๆ แล้วปล่อยเกวียนไป ๙ แต่ให้คอยดู ถ้าเกวียนไปที่แผ่นดิน ของเขาเอง โดยมุ่งหน้าตรงไปเมืองเบธเซ เมช แสดงว่าพระยาร์เวห์เป็นผู้ทำให้เกิดภัยพิบัติ แก่พวกเรา แต่ถ้ามันไปทางอื่นพวกเราจะได้ รู้ว่าไม่ได้เป็นฝีมือของพระองค์นั้นหรือที่ ใจมดีพวกเรา แต่มันเกิดขึ้นกับพวกเราโดย บังเอิญ”

๑๐ คนฟิ ลี ส เตียก็ทำตามนั้น พวกเขาเอา แม่วัวคู่หนึ่งมาเทียมเกวียน และขังลูกมันไว้ ๑๑ แล้วเอาหีบของพระ ยาร์เวห์และหีบที่ใส่ พวกหนูทองคำกับพวกผีทองคำทั้งหมดขึ้น เกวียน ๑๒ จากนั้นแม่วัวก็ออกเดินตรงไปยัง เมืองเบธเซ เมช แม่วัวเดินไปตามถนนและ ร้องไปตลอดทาง พวกมันไม่เลี้ยวซ้ายหรือ

*๖:๓ **เจ้าต้องทำ ... พวกเจ้า** ประโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ และสัญญาพันธูที่เจอในถ้ำ คุม รัน แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมเชกกัน เขียนว่า “แล้วเจ้าจะเตรียมเหตุที่พระนั้นไม่ไต่หยุดลงโทษ พวกเจ้า”

๖:๗ **เอาลูกวัวไปกักไว้** พวกชาวฟิ ลี ส เตียคิดว่าถ้าแม่วัวสองตัวนั้นไม่พยายามที่จะหาลูกๆ ของพวกมันก็เป็นการพิสูจน์ว่าพระเจ้ากำลังนำพวกมันอยู่และแสดงว่าพระองค์ยอมรับของ ขวัญเหล่านี้จากพวกเขาแล้ว

ชวาเลย์ ผู้นำฟี ลี ส เตียตามไปจนถึงเขตแดนเบธเซเมช

^{๑๓}เวลานั้นชาวเมืองเบธเซ เมชกำลังเกี่ยวข้าว สาเล่ในหุบเขา และเมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมาเห็นหีบของพระ ยะห์เวห์ พวกเขาก็ดีใจกันใหญ่และตรงไปที่หีบโบเนน ^{๑๔}เกรียนได้เข้ามาในเขตทุ่งนาของโยชูวา ชาวเบธเซเมช และหยุดที่ข้างก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ชาวเมืองผ่าไม้จากเกรียนทำเป็นพิน และฆ่าวัวคูนันเผาเป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระ ยะห์เวห์

^{๑๕}คนเลวี ก็นำหีบของพระ ยะห์เวห์และหีบใส่พวกทองคำลงมาราวไวนั้นก่อน หินใหญ่นั้น ในวันนั้นชาวเมืองเบธเซ เมชได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชา และพวกเครื่องบูชาให้กับพระยะห์เวห์

^{๑๖}ผู้นำทั้งหกคนของฟี ลี ส เตียได้เห็นสิ่งต่างๆทั้งหมดนี้ และพวกเขาได้กลับไปเมืองเอโครนในวันนั้น

^{๑๗}ก่อนผีทองคำห้าก้อนที่คนฟี ลี ส เตียได้ส่งให้กับพระ ยะห์เวห์เป็นของถวายชดใช้ความ ผิดนั้น แต่ละก้อนแทนเมืองอช โดด เมืองกาซา เมืองอชเค โลงน เมืองกัท และเมืองเอ โครน ^{๑๘}จำนวนหนูทองคำก็ทำขึ้นตามจำนวนเมืองต่างๆที่เป็นของผู้นำทั้งห้าของฟี ลี ส เตีย เมืองพวกนี้มีป้อมปราการและแต่ละเมืองก็มีหมู่บ้านล้อมรอบมัน

หินก้อนใหญ่ซึ่งคนเบธเซ เมชใช้วางหีบของพระ ยะห์เวห์ก็ยังคงตั้งเป็นพยานอยู่ในทุ่งนาของโย ชู วาชาวเบธเซ เมชมาจนถึงทุกวันนี้ ^{๑๙}แต่เมื่อพวกผู้ชายชาวเบธเซ เมชเห็นหีบของพระ ยะห์เวห์และเฉลิมฉลองกัน ไม่มีพวกนักบวชอยู่ในหมู่พวกเขา พระยะห์เวห์ก็เลยฆ่าคนเบธเซ เมชไปเจ็ดสิบคน ประชาชนก็ไว้ทุกข์เพราะพระยะห์เวห์ลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรง ^{๒๐}ชาวเมืองเบธเซ เมชจึงถามว่า “ใครจะสามารถยืนอยู่

ต่อหน้าพระ ยะห์เวห์ พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้หีบของพระเจ้าควรจะไปอยู่กับใครดี”

^{๒๑}พวกเขาจึงส่งพวกคนนำข้าวไปยังชาวเมืองคิริยาท-เยออาริมว่า “คนฟีลีสเตียได้ส่งหีบของพระยะห์เวห์กลับมาให้แล้ว ขอให้ลงมารับหีบขึ้นไปอยู่กับท่านด้วย”

๗ ^๑คนคิริ ยาท-เยอ อาริมจึงมารับหีบของอาบีนาดับที่อยู่บนเนินเขา และแต่งตั้งเอเลอาซาร์ ลูกชายของอาบีนาดับ ให้เป็นผู้ดูแลหีบของพระ ยะห์เวห์ ^๒หีบของพระ ยะห์เวห์อยู่ที่คิริยาท-เยออาริมเป็นเวลานานถึงยี่สิบปี

พระยะห์เวห์ช่วยคนอิสราเอล

คนอิสราเอลทั้งหมดต่างก็เศร้า โศกและแสวงหาพระ ยะห์เวห์ ^๓ซามูเอลจึงบอกกับครอบครัวทั้งหมดของอิสราเอลว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระ ยะห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน ก็ให้ขจัดพวกพระของคนต่างชาติและพวกพระอช ทาโรทไป และสัญญาต่อพระ ยะห์เวห์ว่าจะรับ ใช้พระองค์เท่านั้น และพระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลีสเตีย”

^๔คนอิสราเอลจึงละทิ้งพวกพระ บา อัลและพวกพระ อช ทาโรทของพวกเขา และรับ ใช้พระยะห์เวห์เท่านั้น

^๕จาก นั้นซามูเอลได้พูดว่า “ให้เรียกประชุมคนอิสราเอลทั้งหมดที่มิส ปาห์ และเราจะอธิษฐานต่อพระยะห์เวห์เพื่อพวกท่าน”

^๖เมื่อพวกเขามาประชุมกันที่มิสปาห์ พวกเขาถูกนำมาเทออกต่อหน้าพระ ยะห์เวห์ ในวันนั้นพวกเขาอดอาหารและได้สงราพผิดว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระยะห์เวห์” ซามูเอลก็เป็นผู้นำ ของอิสราเอลที่มิสปาห์

^๗เมื่อคนฟี ลี ส เตียได้ยินข่าวเรื่องการชุมนุมของคนอิสราเอลที่มิส ปาห์ พวกผู้นำของพวกเขาก็ได้ยกขึ้นไปโจมตีคนอิสราเอล

^{๖:๑๕} **คนเลวี** คนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเลวี มีหน้าที่คอยช่วยเหลือนักบวช

^{๖:๑๙} ข้อนี้คงจะเป็นข้อความดั้งเดิม ซึ่งตรงกับรายละเอียดในสำเนากรีกโบราณ แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันอ่านว่า “แต่พระ ยะห์เวห์ฆ่าพวกผู้ชายบาง คนของเมืองเบธเซ เมช เพราะพวกเขามองเข้าไปในหีบของพระ ยะห์เวห์ และพระองค์ฆ่าผู้ชายเจ็ดสิบคนท่ามกลางประชาชน และผู้ชายห้าหมื่นคน”

^{๗:๖} **ผู้นำ** หรือ ผู้บัญชาการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ เป็นหน่วยที่ใช้เรียกการจัดกำลังคนเป็นกองในการสู้รบ แต่ไม่รู้จำนวนที่แน่นอนและยังไม่รู้ความแตกต่างระหว่าง “ผู้นำ” และ “เจ้าหน้าที่”

และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเรื่อง นี้ พวกเขาต่างก็พากันตื่นกลัวชาวฟีลิสเตีย พวกเขาจึงพูดกับซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องขอต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะได้ช่วยชีวิตพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตีย”

“ซามูเอลจึงเอาลูกแกะที่ยังไม่หย่านมมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ซามูเอลร้องขอต่อพระยาห์เวห์แทนชาวอิสราเอล และพระยาห์เวห์ก็ตอบเขา^{๑๐} ขณะที่ซามูเอลกำลังเผาเครื่องบูชาอยู่นั้นคนฟีลิสเตียได้บุกเข้ามาใกล้แล้วเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล แต่วันนั้นพระยาห์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้องสนั่นหวั่นไหวใส่คนฟีลิสเตีย ทำให้พวกเขาตกใจขวัญหนีดีฝ่อ และถอยหนีไปจากคนอิสราเอล^{๑๑} คนอิสราเอลรีบออกมาจากเมืองมิสปาห์ และไล่ล่าฆ่าฟันคนฟีลิสเตีย ไปตลอดทางจนถึงบริเวณที่อยู่ใต้เมืองเบธคาร์

สันติภาพสู่อิสราเอล

^{๑๒}จากนั้นซามูเอลก็นำก้อนหินก้อนหนึ่งมาตั้งไว้ระหว่างเมืองมิสปาห์และเมืองเยสซานาห์ และตั้งชื่อหินก้อนนั้นว่า “เอเบนเอเซอร์”^๑ และพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ช่วยเหลือพวกเรามาจนถึงที่นี่”

^{๑๓}ตั้งนั้นคนฟีลิสเตียที่พ่ายแพ้ จึงไม่เข้ามาบุกรุกแผ่นดินของอิสราเอลอีก ตลอดชีวิตของซามูเอลนั้น มือของพระยาห์เวห์ได้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย^{๑๔} เมืองต่างๆจากเอโครนถึงกัท ที่คนฟีลิสเตียได้ยึดไปจากคนอิสราเอลนั้น พวกเขาอิสราเอลก็ได้ยึดคืนมา และชาวอิสราเอลยังช่วยให้ดินแดนรอบๆเมืองเหล่านั้นพ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตีย

และมีสันติภาพเกิดขึ้นระหว่างคนอิสราเอลและคนอาโมไรต์ด้วย

^{๑๕}ซามูเอลเป็นผู้นำของคนอิสราเอลไปตลอดชีวิตเขา^{๑๖} ทุกๆปีเขาจะเดินทางเวียนไปจนทั่วจากเมืองเบธเอลไปเมืองกิลกาลถึงเมืองมิสปาห์ เพื่อตัดสินคดีของชาวอิสราเอลในเมืองต่างๆเหล่านั้น^{๑๗} แล้วเขาก็จะกลับ

ไปเมืองรามาห์ซึ่งเป็นบ้านของเขา และตัดสินคดีของคนอิสราเอลที่นั่นด้วย เขาได้สร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ไว้ที่นั่น

คนอิสราเอลร้องขอกษัตริย์

^๑เมื่อซามูเอลแก่แล้ว เขาได้ตั้งพวกลูกชายของเขาให้เป็นผู้ตัดสินคดีของคนอิสราเอล^๒ ลูกชายคนโตของซามูเอลชื่อโยเอล ลูกชายคนที่สองชื่ออาบียาห์ พวกเขาไว้ใช้ประจำอยู่ที่เมืองเบเออร์เชบา^๓ แต่ลูกชายของเขาไม่ได้ทำตามอย่างซามูเอลพ่อของเขา พวกเขาหนีไปคดโกง หาผลประโยชน์ใส่ตัว รับสินบน รวบรวมทั้งบิดเบือนความยุติธรรม^๔ ดังนั้นผู้นำทั้งหมดของคนอิสราเอลจึงรวมตัวกันไปหาซามูเอลที่เมืองรามาห์^๕ พวกเขาพูดกับซามูเอลว่า “ท่านก็แก่แล้ว และพวกลูกชายของท่านก็ไม่ได้ทำตามอย่างท่าน ตอนนี้อย่าให้ตั้งกษัตริย์เป็นผู้นำพวกเราเหมือนอย่างที่ชนชาติอื่นๆเขามีกัน”

^๖แต่เมื่อพวกเขาพูดว่า “ขอ กษัตริย์เป็นผู้นำพวกเรา” ทำให้ซามูเอลไม่พอใจ ซามูเอลจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์^๗ “พระยาห์เวห์บอกซามูเอลว่า “ให้ฟังคำพูดของประชาชนทั้งหมดที่พูดกับเจ้า พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธเจ้า แต่ปฏิเสธเราไม่ให้เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา” พวกเขาสอบทำอย่างนี้ตั้งแต่วันที่เราได้นำพวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือพวกเขาจะละทิ้งเราและไปรับใช้พระอื่นๆ แล้วพวกเขาาก็กำลังทำอย่างนั้นกับเจ้าด้วย”^๘ ตอนนี้อย่าให้รับฟังประชาชน แต่ต้องเตือนพวกเขาอย่างเป็นการ และให้พวกเขาเห็นว่า กษัตริย์ที่จะมากปกครองพวกเขานั้นจะทำอะไรบ้าง”

^{๑๐}ซามูเอลเล่าคำพูดของพระยาห์เวห์ทุกคำให้กับประชาชนที่ร้องขอ กษัตริย์จากเขา^{๑๑} เขาพูดว่า “นี่คือสิ่งที่ กษัตริย์จะมากปกครองเหนือพวกท่านจะทำคือ กษัตริย์จะเอาพวกลูกชายของพวกท่านไปเป็นทหารประจำรถรบและทหารม้า และพวกเขาจะต้องวินิจฉัยหน้าพวกรถรบของกษัตริย์นั้น^{๑๒} เขาจะแต่งตั้งบาง คนให้ดูแลทหารพันคน

*๗:๑๒ เมืองเยสซานาห์ คำนี้อยู่ในฉบับแปลลูกกรีกโบราณและฉบับแปลภาษาซีริแอก “เมืองเยสซานาห์” เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางทิศเหนือประมาณยี่สิบเจ็ดกิโลเมตร แต่ฉบับฮีบรูเขียนว่า เมืองเซน

†๗:๑๒ เอเบนเอเซอร์ ก้อนหินของความช่วยเหลือ

บาง คนดูแลทหารห้า ลิบคน และบาง คนจะ
ได้ รับหน้าที่ไถนาและเก็บ เกี้ยวพีช ผลของ
กษัตริย์ และบาง คนมีหน้าที่ต้องทำอาวุธ
สงครามและทำเครื่องมือสำหรับรถรบของ
กษัตริย์นั้น

๑๓ กษัตริย์จะเอาพวกลูกสาวของพวกท่าน
ไปเป็นคนปรุงเครื่องหอมและทำครีวและอบ
ขนมปัง

๑๔ กษัตริย์จะยึดที่ นาที่ดีที่สุดของพวก
ท่าน รวมทั้งสวน องุ่น และสวนมะกอกไป
ให้กับข้าราชการของเขา ๑๕ กษัตริย์จะชัก
เอาหนึ่งในลิบของเมล็ดพีช และผลองุ่นของ
พวกท่าน และเอาไปให้กับพวกเจ้า หน้าที่
และพวกข้าราชการของเขา ๑๖ กษัตริย์นั้น
จะยึดเอาคนรับ ใช้ชายหญิง ทั้งผู้วัว และ
ลาที่ดีที่สุดของพวกท่านไปใช้ทำงานของ
เขาเอง ๑๗ เขาจะชักหนึ่งในลิบของฝูงสัตว์
ของพวกท่าน และพวกท่านทั้ง ทุลาจะ
กลายเป็นทาสของเขา ๑๘ เมื่อวันนั้นมาถึง
พวกท่านจะร้องทุกข์ให้ปลด ปล่อยท่านจาก
กษัตริย์ที่ท่านเลือก แต่พระ ยาห์เวห์จะไม่
ตอบท่านในวันนั้น”

๑๙ แต่ประชาชนไม่ยอมฟังซา มูเอล พวก
เขาพูดว่า “ไม่จริง พวกเราอยากได้กษัตริย์
ปกครองพวกเรา ๒๐ แล้วเราจะได้เป็นเหมือน
กับชนชาติอื่นที่มีกษัตริย์เป็นผู้นำเราและนำ
หน้าพวกเราในการรบ”

๒๑ เมื่อซา มูเอลได้ยินคำพูดทั้งหมดของ
ประชาชน เขาก็มาเล่าให้พระ ยาห์เวห์ฟัง
๒๒ พระ ยาห์เวห์ตอบว่า “ฟังพวกเขาเถอะ
และให้กษัตริย์คนหนึ่งกับพวกเขาไป”

แล้วซา มูเอลก็พูดกับคนอิสราเอลว่า “ให้
ทุกคนกลับไปยังเมืองของตัวเอง”

ซาอูลตามหาลาของพ่อ

๑๓ มีชายเฝ้าเบนยามินคนหนึ่งชื่อคิซ คิซ
เป็นลูกชายของอาบีเอล อาบีเอลเป็น
ลูกชายของเศโรร์ เศโรร์เป็นลูกชายของเบ
โคร์ท เบโคร์ทเป็นลูกชายของอาฟิยาห์คน
เฝ้าเบนยามิน คิซเป็นคนมีฐานะสูง ๒ เขามี
ลูกชายชื่อซาอูล เป็นชายฉกรรจ์หน้าตาหล่อ
เหลา ไม่มีคนอิสราเอลคนใดหล่อเท่ากับเขา
เลย และเขาก็สูงกว่าคนอื่น ๆ หนึ่งช่วงบ่า

๓ ตอนที่ฝูงลาของคิซพ่อของซา อูลหายไป
คิซบอกกับซา อูลลูกชายว่า “เอาคนรับ ใช้ไป
กับเจ้าคนหนึ่ง แล้วออกตามหาฝูงลา” ๔ ซา
อูลผ่านแถบเทือก เขาเอ ฟ ราอิม และพื้นที่
รอบเมืองซาลิซา แต่พวก เขาก็ไม่พบฝูงลา
พวก เขาก็จึงเข้าไปในเขตแดนซาอาลิม แต่ก็
ไม่พบฝูงลาที่นั่น เขาก็จึงเข้าไปในเขตแดน
ของคนเบนยามิน แต่ก็ยังไม่พบฝูงลา

๕ เมื่อพวก เขามาถึงเขตแดนที่ตระกูลศูฟ
อาศัยอยู่กัน ซา อูลก็พูดกับคนรับ ใช้ที่มากับ
เขาว่า “กลับกันเถอะ บางทีพ้ออาจจะเลิก
ห้วงลา แต่เริ่มห้วงพวกเราแทนแล้ว”

๖ แต่คนรับ ใช้ เขาตอบว่า “มีคนของ
พระเจ้าคนหนึ่งอยู่ในเมืองนี้ คนนับถือเขา
มาก และทุกสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริง ไปกัน
เถอะ บางทีเขาอาจจะบอกได้ว่าพวกเราควร
ไปทางไหน”

๗ ซา อูลพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า “ถ้าเรา
ไปหาเขา เรามีอะไรจะให้กับเขาหรือ อาหาร
ในถุงของพวกเราก็อหมดแล้ว เราไม่มีของ
ขวัญอะไรจะไปให้คนของพระเจ้าเลย”

๘ คนรับ ใช้ตอบเขาว่า “ดูซิ ข้าพเจ้ามีเงิน
อยู่สามกรัม ข้าพเจ้าจะเอาไปให้คนของ
พระเจ้า แล้วเขาก็จะบอกกับพวกเราว่าควร
จะไปทางไหน”

๙ (อิสราเอลในสมัยก่อน ถ้าใครไป
สอบถามเรื่องต่าง ๆ กับพระเจ้า เขาจะพูดว่า
“ไปเถอะไปหาผู้ ที่เห็นนิมิตกัน” เพราะใน
สมัยก่อนนั้น คนเรียกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า
“ผู้ทำนาย”) ๑๐ ซา อูลตอบคนรับใช้ของเขาว่า
“ดีมาก ไปกันเถอะ” จากนั้นพวกเขาก็ไป
ยังเมืองที่คนของพระเจ้าคนนั้นอยู่

๑๑ ระหว่างทางเดินขึ้นเขาเข้าไปในเมือง
นั้น พวกเขาได้พบพวกเด็กผู้หญิงออกมาตัด
น้ำ จึงถามเด็กเหล่านั้นว่า “ผู้ ที่เห็นนิมิตอยู่
ที่นี่หรือเปล่า”

๑๒ พวกเด็กผู้หญิงเหล่านั้นตอบว่า “เขามา
อยู่ที่นี้ และเพิ่งไปก่อนหน้าท่าน รีบๆหน่อย
เขาเพิ่งเข้ามาในเมืองของพวกเราวันนี้เอง
เพราะมีประชาชนมาถวายเครื่องบูชาบนที่สูง
นั้น ๑๓ พ่อท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่าน
จะได้พบเขาก่อนที่เขาจะขึ้นไปกินอาหาร
บนที่สูงนั้น ประชาชนจะไม่เริ่มกินอาหาร
จนกว่าเขาจะมาถึง เพราะเขาต้องขอบคุณ

* ๘:๑๖ ผู้งวัว มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูเขียนว่า พวกชายหนุ่ม

พระเจ้าสำหรับเครื่องบูชา นั้น หลังจากนั้นคนที่ได้รับเชิญมากก็จะกินอาหารกัน ขึ้นไปตอนนั้นเอง ท่านจะได้พบเขาทันที”

๑๔ ซามูเอลและคนรับใช้ขึ้นไปในเมือง ขณะที่พวกเขากำลังเข้ามาในเมืองนั้น ซามูเอลก็เดินตรงมาทางพวกเขา กำลังเดินมาตามทางที่จะขึ้นไปบนสถานที่สูงนั้น

๑๕ หนึ่งวันก่อนที่ซา อูลจะมาถึง พระยะโฮวห์ได้แสดงให้เห็นว่า ๑๖ “พรุ่งนี้เวลานี้ เราจะส่งชายหนุ่มคนหนึ่งจากแผ่นดินเบนยามินมาให้เจ้าเจิมเขาเป็นผู้นำเหนือคนอิสราเอลของเรา เราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟี ลิส เตีย เราได้เห็นความทุกข์ยาก ประชาชนของเรา และเราก็ตัดสินเสียงร้องไห้ ช่วยของพวกเขาแล้ว”

๑๗ เมื่อซามูเอลเห็นซา อูล พระยะโฮวห์ก็พูดกับเขาว่า “นี่คือชายที่เราได้บอกเจ้า เขาจะปกครองประชาชนของเรา”

๑๘ ซามูเอลเข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตู และถามว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าบ้านของผู้ที่เห็นนิมิตอยู่ที่ไหน”

๑๙ ซามูเอลตอบว่า “เรานี้แหละคือผู้ที่เห็นนิมิต ให้ท่านเดินนำหน้าเราไปบนที่สูงนั้น เพราะวันนี้ท่านจะกินอาหารร่วมกับเรา และพรุ่งนี้เราถึงจะให้ท่านกลับไป และจะบอกกับท่านถึงสิ่งทั้งหมดที่ท่านข้องใจอยู่”

๒๐ ส่วนฝูงลาที่หายไปเมื่อสามวันก่อน ก็ไม่ต้องห่วงอีกแล้ว เพราะพวกเขาหามันพบแล้ว และตอนนี้ มีสิ่งที่ซาอูลอิสราเอลทั้งหมดกำลังมองหาอยู่ สิ่งนั้นก็คือนั่นและครอบครัวของท่าน”

๒๑ ซามูเอลตอบว่า “แต่เราเป็นคนเผ่าเบนยามิน เผ่าที่เล็กที่สุดของอิสราเอล และตระกูลของเราที่ด้อยที่สุดในพวกตระกูลทั้งหมด

ของเผ่าเบนยามิน ทำไมท่านถึงพูดอย่างนี้กับเรา”

๒๒ แล้วซามูเอลจึงนำซา อูลและคนใช้เข้ามาในห้องโถง และให้เขาทั้งสองนั่งที่หัวโต๊ะ แยกที่เชิญมาทั้งหมดมีประมาณสามสิบคน ๒๓ ซามูเอลพูดกับพ่อครัวว่า “ให้เอาเนื้อชิ้นที่เราให้ท่านไปมานั้น ชิ้นที่เราบอกให้แยกเก็บไว้ต่างหากนั่นแหละ”

๒๔ ตั้ง นั้นพ่อ ครัวจึงนำเนื้อส่วนซา อูลและเนื้อที่ติดมันมาวางไว้ตรงหน้าซา อูล ซามูเอลพูดว่า “กินเนื้อที่วางไว้ตรงหน้าท่านเถิด เพราะตอนที่เราเรียกผู้คนมาประชุมกัน เนื้อส่วนนี้ก็ได้ถูกเก็บไว้สำหรับท่าน สำหรับโอกาสพิเศษนี้” และซา อูลก็กินอาหารเย็นกับซามูเอลในวันนั้น

๒๕ หลังจากกินกันเสร็จแล้ว ซามูเอลและคนรับใช้ลงมาจากบนที่สูง และ เข้ามาในเมือง ซามูเอลได้จัดที่นอนให้กับซา อูลบนดาดฟ้า ๒๖

๒๖ แล้วซาอูลก็นอน รุ่งเช้าวันรุ่งขึ้น ซามูเอลตะโกนเรียกซา อูลบนดาดฟ้าว่า “ลุกขึ้นเถาะ เราจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” เมื่อซา อูลลุกขึ้น เขาและซามูเอลก็ออกไปข้างนอกด้วยกัน

๒๗ เมื่อพวกเขาเดินมาถึงชานเมือง ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “ให้บอกคนใช้ ให้เดินนำหน้าพวกเราขึ้นไปก่อน” และคนใช้ก็ทำตามนั้น “แต่ให้ท่านอยู่ที่นี้ก่อน เพื่อเราจะได้บอกข้อความจากพระเจ้าให้ท่านรู้”

ซามูเอลเจิมซาอูล

๑ จากนั้นซามูเอลได้หยิบขวดน้ำมัน ๑๐ และเทลงบนหัวของซา อูล พร้อมกับจูบเขา และพูดว่า “พระยะโฮวห์ได้เจิมท่านให้เป็นผู้นำเหนือคนอิสราเอล ซึ่งเป็นทรัพย์สินของพระองค์แล้ว เจ้าจะได้ครอบ

* ๙:๑๖ ความทุกข์ยาก คำนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ

† ๙:๒๔ เนื้อส่วนซา อูล น่าจะเป็นต้นขาด้านซ้ายที่ถูกเก็บไว้เป็นพิเศษสำหรับแขกสำคัญ ส่วนต้นขาด้านขวาจะเก็บไว้ให้คนบวชที่ทำหน้าที่เผาสัตว์บูชา คนบวชได้ช่วยเหลือในการฆ่าสัตว์ และเอาส่วนไขมันของสัตว์ไปวางไว้บนแท่นบูชาเพื่อให้เป็นของขวัญแก่พระเจ้า

‡ ๙:๒๕ ซามูเอล ... ซามูเอลบนดาดฟ้า ข้อความนี้มาจากสำเนาแปลกรีก ส่วนในภาษาฮีบรูกล่าวว่า “ซามูเอลได้พูดกับซาอูลบนดาดฟ้า”

§ ๙:๒๕ ดาดฟ้า ในสมัยอิสราเอลโบราณ ใช้เป็นห้องเสริมรับแขกและใช้เก็บของ

§ ๙:๒๖ แล้วซา อูลก็นอน ข้อความนี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “แล้วพวกเขา ก็ลุกขึ้นแต่เช้า”

ครองประชาชน แล้วช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากพวกศัตรูที่อยู่ล้อมรอบพวกเขา พระองค์ได้เจิมท่านให้เป็นผู้ครอบครองเหนือคนของพระองค์ แล้วนี่จะเป็นหลักฐานพิสูจน์ว่าคำพูดของเราเป็นความจริง คือ ^๒เมื่อท่านจากเราไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนอยู่ใกล้หลุม ศพของราเชลที่เมืองเศลซาคาห์ในเขตแดนของเบนยามิน พวกเขาจะบอกท่านว่า ‘ฝูงลาที่ท่านตามหานั้นเจอแล้ว และตอนนี้ศิษย์พ่อของท่านเลิกห่วงเรื่องฝูงลาแล้ว แต่กลับเป็นห่วงท่านแทน’ พ่อท่านพูดว่า ‘เราจะทำยังไงดี เกี่ยวกับเรื่องของคุณชายเรา’

^๓จากนั้นท่านจะเดินต่อไปจนถึงต้นไม้ใหญ่ที่ทาโบร์ ที่นั่นท่านจะพบชายสามคนที่กำลังจะขึ้นไปพบพระเจ้าที่เบธเอล ชายคนที่หนึ่งจะแบกลูกแพะสามตัว ชายคนที่สองจะถือขนมปังสามก้อน และชายคนที่สามจะถือถุงหนังใส่เหล้า องุ่นหนึ่ง ^๔พวกเขาจะทักทายท่านและจะให้ขนมปังที่ยืนถวายสองชุด ^๕ซึ่งสงวนไว้ให้กับนักบวช ให้กับท่าน ก็ให้รับเอาไว้จากพวกเขา ^๖หลังจากนั้นท่านจะไปถึงเมืองกิเบอาห์ของพระเจ้า ซึ่งมีทหารรักษาการของฟีลีสเตียอยู่ เมื่อท่านเข้าใกล้เมืองนั้น ท่านจะพบขบวนผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังลงมาจากบนที่สูงนั้น กำลังเล่นพิณ กลอง ขลุ่ย และพิณใหญ่ นำหน้าเข้ามา และกำลังพูดแทนพระเจ้าอยู่ ^๗พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะมา มีฤทธิ์อยู่เหนือท่าน และท่านจะร่วมกันพูดแทนพระเจ้ากับพวกเขา ท่านจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ^๘เมื่อสัญญาเหล่านี้ได้เกิดขึ้นแล้ว ท่านจะสามารถทำอะไรก็ได้ที่ท่านคิดว่าดี เพราะพระเจ้าจะสถิตอยู่กับท่าน

^๙ให้ท่านล้วงหน้าไปไกลกาลก่อนเรา เราจะลงไปหาท่านอย่างแน่นอน เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา แต่ท่านต้องรอเราอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนกว่าเราจะมาหาท่าน และบอกท่านว่าท่านจะต้องทำอะไร

ซาอูลกลายเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

^๙เมื่อซาอูลหันหลังไปจากซามูเอล พระเจ้าได้เปลี่ยนจิตใจของซาอูล และสัญญาต่างๆ เหล่านี้ได้เกิดขึ้นกับเขาในวินัน ^{๑๐}เมื่อเขาทั้งสองมาถึงเมืองกิเบอาห์ของพระเจ้า ก็พบกับขบวนของผู้พูดแทนพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าก็พุ่งเข้าไปในตัวซาอูล และซาอูลก็ร่วมพูดแทนพระเจ้ากับคนเหล่านั้น ^{๑๑}เมื่อคนที่เคยรู้จักเขามาก่อน เห็นเขาพูดแทนพระเจ้าอยู่กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ถามกันว่า “นั่นมันอะไรกัน เกิดอะไรขึ้นกับลูกชายของศิษย์ซาอูลเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยหรือ”

^{๑๒}ชายคนหนึ่งที่อยู่ที่นั่นตอบว่า “ดูเหมือนเขาจะเป็นผู้นำของคนเหล่านั้น” ^{๑๓}ดังนั้นมันจึงเป็นคำพูดติดปากกันว่า “ซาอูลเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยหรือ”

ซาอูลกลับถึงบ้าน

^{๑๓}หลังจากซาอูลหยุดพูดแทนพระเจ้า เขาก็ขึ้นไปบนที่สูง

^{๑๔}ลุงของซาอูลก็ถามเขาและคนรับใช้ว่า “พวกเจ้าไปอยู่ที่ไหนมา”

ซาอูลตอบว่า “เราไปตามหาฝูงลา แต่เมื่อตามไม่เจอ เราเลยไปหาซามูเอล”

^{๑๕}ลุงของซาอูลพูดว่า “บอกลุงซิว่า ซามูเอลพูดอะไรกับเจ้า”

^{๑๖}ซาอูลตอบว่า “เขายืนยันกับพวกเราว่าฝูงลาได้หาเจอแล้ว” แต่เขาไม่ได้บอกลุงของเขาเรื่องที่ซามูเอลพูดเกี่ยวกับการเป็นกษัตริย์

ซามูเอลประกาศให้ซาอูลเป็นกษัตริย์

^{๑๗}ซามูเอลเรียกประชุมคนอิสราเอลต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มิสปัท ^{๑๘}และได้บอกกับคนทั้งหลายว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของคนอิสราเอล พูดไว้ว่า ‘เป็นเรานี้แหละ ที่

* ๑๐:๑ **เจ้าจะได้ ... เป็นความจริง คือ** ข้อความนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ

† ๑๐:๕ **ขนมปังที่ยืนถวายสองชุด** พบในฉบับแปลกรีกและฉบับฮีบรูที่เจอในถ้ำคัม รัน แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “สองของขนมปัง”

‡ ๑๐:๕ **พูดแทนพระเจ้าอยู่** ในที่นี้อาจจะหมายถึง พระวิญญาณสถิตอยู่ในคนเหล่านั้น และควบคุมพวกเขาให้ร้องสรรเสริญพระเจ้า ร้องเพลงและเต้นรำ

§ ๑๐:๑๒ **ดูเหมือน ... คนเหล่านั้น** หรือแปลตรงๆได้ว่า “ใครเป็นพ่อของคนเหล่านั้น” คำว่า “พ่อ” บางครั้งใช้เรียกคนที่นำและสอนผู้พูดแทนพระเจ้า

ได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยพวกเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของคนอียิปต์ และอาณาจักรทั้งหลายที่ข่มเหงพวกเจ้า”^{๑๘} แต่ตอนนี้พวกเจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเจ้า ผู้ที่ช่วยพวกเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากความหายนะและความโศกเศร้าทั้งหลายของเจ้า แต่พวกเจ้าทั้งหลายกลับพูดว่า “ไม่เอา ขอตั้งกษัตริย์มาปกครองพวกเรา” ดังนั้น ตอนนี้ ให้เข้ามาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตามเผ่าและตระกูลของพวกเจ้า”

^{๒๐} เมื่อซา มู เอลนำเผ่าทั้งหลายของคนอิสราเอลเข้ามา ก็มีการจับสลากกัน และคนเผ่าเบนยามินก็ได้รับเลือก ^{๒๑} จากนั้นเขาก็นำตระกูลต่างๆในเผ่าเบนยามินเข้ามาที่ละตระกูล และตระกูลมัดรีก็ได้รับเลือกตามสลาก สุดท้ายซาอูลลูกชายของคิชก็ได้รับเลือกโดยการจับสลากนี้

แต่เมื่อพวกเขาตามหาซาอูลกลับไม่พบตัว ^{๒๒} พวกเขาจึงถามพระยาห์เวห์ว่า “ชายคนนีมาที่นี่แล้วหรือยัง”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เขาซ่อนตัวอยู่หลังทิวห่อเหล่านั้น”

^{๒๓} พวกเขาจึงวิ่งไปตามซาอูลออกมา เมื่อซาอูลยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน เขาจะสูงเกินคนอื่น ๆ ไปหนึ่งช่วงป่า

^{๒๔} ซา มู เอลพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “พวกท่านได้เห็นคนที่พระยาห์เวห์ได้เลือกแล้วหรือยัง ไม่มีใครเหมือนเขาเลยในท่ามกลางประชาชนทั้งหมด”

ดังนั้นประชาชนจึงร้องตะโกนว่า “ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ”

^{๒๕} ซา มู เอลอธิบายให้ประชาชนฟังถึงกฎระเบียบเกี่ยวกับความเป็นกษัตริย์ เขาได้เขียนมันลงบนม้วนกระดาษและได้วางมันไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ จากนั้นซา มู เอลก็ปล่อยให้ประชาชนกลับบ้านของพวกเขา

^{๒๖} ซาอูลก็กลับบ้านของเขาที่กิเบอาห์ด้วยมีคนกล้าหาญที่พระเจ้าได้ดลใจให้ติดตามซาอูลไปจำนวนหนึ่ง ^{๒๗} แต่ก็มีพวกชอบก่อปัญหาบาง คนพูดถึงซาอูลว่า “ไอ้หมอ นี่จะช่วยอะไรพวกเราได้” พวกเขาต่างดูถูกเขา

และไม่นำของขวัญมาให้ แต่ซาอูลไม่พูดอะไรเลย

นาหาช กษัตริย์ของชาวอัมโมน

กษัตริย์นาหาชของชาวอัมโมนได้ทำร้ายเผ่ากาตและรูเบน นาหาชได้ควักตาขวาของชายทุกคน และไม่ยอมให้ใครมาช่วยพวกเขา เขาได้ควักตาขวาของชายอิสราเอลทุกคนที่อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน แต่มีชายอิสราเอลเจ็ดพันคนหนีจากชาวอัมโมนไปอยู่ที่เมืองยาเบซ-กิเลอาด

นาหาชกษัตริย์ของคนอัมโมน

^๑ ประมาณหนึ่งเดือนผ่านไป นาหาชคนอัมโมนได้ขึ้นมალ้อมเมืองยาเบซ-กิเลอาด ชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาชว่า “ทำสัญญาสงบศึกกับพวกเราเถิด และเราจะยอมรับใช้ท่าน”

^๒ แต่นาหาชชาวอัมโมนตอบว่า “เราจะทำสัญญาสงบศึกกับพวกเจ้า ก็ต่อเมื่อเราได้ออกกวาดตาข้างขวาของพวกเจ้าออกทุกคน เพื่อคนอิสราเอลทั้งหมดจะได้ได้รับความอับอายขายหน้า”

^๓ พวกผู้นำของเมืองยาเบซพูดกับเขาว่า “ขอเวลาพวกเราสักเจ็ดวัน เพื่อจะได้ส่งข่าวไปให้ทั่วทุกแห่งที่คนอิสราเอลอยู่ แต่ถ้าไม่มีใครมาช่วยพวกเรา เราก็จะยอมจำนนต่อท่าน”

ซาอูลช่วยกู้ยาเบซ-กิเลอาด

^๔ เมื่อพวกคนส่งข่าวมาถึงเมืองกิเบอาห์ของซาอูล พร้อมกับแจ้งข่าวที่เกิดขึ้นให้กับชาวเมือง ชาวเมืองต่างพากันร้องไห้เสียงดัง ^๕ พอติซาอูลที่เพิ่งกลับมาจากท้องทุ่งกำลังต้อนฝูงวัวมา เขาจึงถามว่า “เกิดอะไรขึ้นกับประชาชนหรือ ทำไมพวกเขาถึงร้องไห้กันใหญ่”

ชาวเมืองจึงบอกซาอูลถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนยาเบซ ^๖ เมื่อซาอูลได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าไปอยู่ในตัวซาอูล และทำให้เขาโกรธมาก ^๗ เขาเอาวัวมาสองตัวสับเป็นชิ้นๆและให้คนส่งขึ้น

^{๑๐:๒๗} กษัตริย์นาหาช ... เมืองยาเบซ-กิเลอาด ประโยคนี้ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน แต่อยู่ในฉบับแปลโบราณบางฉบับ และอยู่ในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน

ส่วนของวัวไปให้คนอิสราเอลทั้งหมด พร้อมประกาศว่า “ใครที่ไม่ยอมตามซาอูลและซามูเอลมา วัวของพวกเขาจะถูกสับเป็นชิ้นๆ เหมือนวัวตัวนี้”

ประชาชนก็เกิดความหวาดกลัวพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ให้ความร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน “เมื่อซาอูลรวบรวมพลอยู่ที่เมืองเบเซก นับคนอิสราเอลได้จำนวนสามแสนคนและคนยูดาห์สามหมื่นคน”

“ซาอูลและคนอิสราเอลทั้งหมดบอกคนส่งข่าวที่มาจากว่า “ไปบอกคนยาเบซ-กิเลอาดว่า ‘เที่ยงของวันพรุ่งนี้ พวกท่านจะได้ รับการช่วยกู้’”

เมื่อคนส่งข่าวนำเรื่องนี้มาบอกกับคนยาเบซ พวกเขาก็ดีใจกันใหญ่^{๑๐} และพวกเขาก็บอกกับคนอัมโมนว่า “พรุ่งนี้เราจะยอมจำนนต่อท่าน และพวกท่านสามารถทำกับพวกเราชาวยาเบซ-กิเลอาดตามที่ท่านเห็นดี”

“๑๑ วัน รุ่งขึ้นซาอูลแบ่งคนออกเป็นสามกลุ่ม ในระหว่างการเฝ้าเวรในตอนเช้า พวกเขาก็บุกเข้าไปทำลายค่ายของคนอัมโมนและฆ่าพวกเขา จนกระทั่งถึงเวลาเที่ยง พวกที่รอดชีวิตก็หนีกระเจิดกระเจิงตัวใครตัวมัน†

“๑๒ แล้วประชาชนก็พูดกับซามูเอลว่า “คนที่พูดว่า ‘ไอ้ซาอูลคนนั้นจะมากครอบครองเหนือพวกเราอย่างนั่นหรือ’ ให้นำคนเหล่านั้นมาให้พวกเรา เพื่อจะได้ฆ่าซะ”

“๑๓ แต่ซาอูลพูดว่า “จะไม่มีการฆ่าตายในวันนี้ เพราะเป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้คนอิสราเอลให้รอดพ้น”

“๑๔ ดังนั้นซาอูลจึงพูดกับประชาชนว่า “มาเถอะพวกเราไปที่กิลกาลกัน เพื่อจะไปยืนยันอีกครั้งหนึ่งในเรื่องการปกครองด้วยกษัตริย์”

“๑๕ แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปที่กิลกาล และยืนยันให้ซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วพวกเขาก็ถวายเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระยาห์เวห์ ซาอูลและ

คนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้เฉลิมฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่

ซามูเอลพูดเรื่องกษัตริย์

๑๒ ซามูเอลพูดกับคนอิสราเอลทั้งหมดว่า “เราได้รับฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านพูดกับเรา และได้ตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือพวกท่าน^๒ ตอนนี พวกท่านมีกษัตริย์เป็นผู้นำแล้ว ส่วนเราก็แก่และผมหงอกแล้ว และพวกลูกชายของเราก็ได้อยู่ที่นี้กับพวกท่าน เราได้เป็นผู้นำของพวกท่านมาตั้งแต่หนุ่มจนถึงวันนี้^๓ เรายืนอยู่ที่นี้แล้ว ถ้าเราได้ทำอะไรผิดต่อพวกท่าน ก็ให้ว่ามาเลย ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และต่อผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้ เราได้ยึดวัว หรือยึดลาของใครไปบ้าง ใครที่โดนเราโกง หรือโดนเราข่มเหงบ้าง เราได้ รับสินบนจากมือใครบ้างเพื่อปิดหูปิดตาเรา ถ้าเราได้ทำสิ่งใดที่ได้พูดมาแล้วนั้น เราจะชดใช้ให้”

“พวกเขาตอบว่า “ท่านไม่เคยโกง หรือข่มเหงพวกเรา ท่านไม่เคยรับสิ่งของใดๆ จากมือของใครเลย”

“ซามูเอลพูดกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์และคนที่พระองค์เจิมไว้ได้เป็นพยานต่อพวกท่านในวันนี้ว่า พวกท่านไม่พบสิ่งใดในมือของเรา” พวกเขาก็ตอบว่า “พระองค์เป็นพยาน”

“๖ จากนั้นซาอูลพูดกับประชาชนว่า “พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งไมเสสกับอาโรน และได้นำบรรพบุรุษของท่านออกมาจากอียิปต์”^๗ ตอนนี ให้พวกท่านมายืนอยู่ที่นี้ เพราะเราจะดำเนินคดีกับพวกท่านต่อหน้าพระยาห์เวห์ เราจะบอกพวกท่านถึงสิ่งดีๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับพวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน

“หลังจากที่ยาโคบเข้าไปอยู่ในอียิปต์ และคนอียิปต์ได้กดขี่ข่มเหงลูกหลานของเขา บรรพบุรุษของพวกท่านได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็ส่งไมเสสกับอาโรน มา นำพาพวกเขาออกจากอียิปต์จนมาตั้งรกรากอยู่ที่นี้

* ๑๑:๘ จำนวน ... สามหมื่นคน หรืออาจจะแปลได้ว่า “สามร้อยกองและคนยูดาห์สามสิบกอง”

† ๑๑:๑๑ ตัวใครตัวมัน หรือแปลตรงๆได้ว่า “ไม่มีสองคนอยู่ด้วยกันเลย”

‡ ๑๒:๗ เราจะบอกพวกท่าน คำเหล่านี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ

^๙ แต่บรรพบุรุษของท่านได้ลืมนพระ ยาร์เวห์ของเขา พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ พวกเขาจึงขายพวกเขาให้ตกไปอยู่ในมือ ของสิ เส รา ซึ่งเป็นแม่ทัพของกองทัพฮา ซอร์ และปล่อยให้พวกเขาคอยในมือของ คนฟี ลี ส เตีย และกษัตริย์เมืองโม อับ แล้ว พวกนั้นก็สู้ รบกับบรรพบุรุษของท่าน ^{๑๐} บรรพบุรุษของพวกท่านได้ร้องขอความ ช่วยเหลือจากพระยาร์เวห์ว่า ‘พวกเราได้ทำ บาป พวกเราได้ละทิ้งพระยาร์เวห์ ไปรับใช้ พวกพระบา อัลและพวกพระอัส ทา โรท แต่ ตอน นี้ โปรดช่วยพวกเราให้พ้นจากมือศัตรู ด้วยเถิด และพวกเราจะรับใช้พระองค์’

^{๑๑} ดั่ง นั้นพระ ยาร์เวห์จึงส่งกิด โอน บาราค ทัยฟธาห์ † และซามูเอล † มา แล้ว พระองค์ได้ช่วย กู้พวกท่านจากเงื้อมมือของ ศัตรูที่มีอยู่รอบด้าน เพื่อให้ท่านอยู่อย่าง ปลอดภัย ^{๑๒} แต่เมื่อพวกท่านได้เห็นนา หาซ กษัตริย์ของคนอัม โม นออกมาก่อสู้กับพวก ท่าน พวกท่านก็พูดกับเราว่า ‘ไม่ได้แล้ว พวกเราต้องการมีกษัตริย์ปกครองพวกเรา’ ทั้งๆที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเป็น กษัตริย์ของพวกท่านอยู่แล้วก็ตาม ^{๑๓} ต่อ จากนี้ไป นี้คือกษัตริย์ที่พวกท่านได้เลือก คนที่พวกท่านได้ร้องขอ § และพระ ยาร์เวห์ ได้ตั้งกษัตริย์เหนือพวกท่านแล้ว ^{๑๔} ถ้าพวก ท่านยำเกรงพระยาร์เวห์ ยอมรับใช้ เชื่อฟัง และไม่ขัดขืนพวกคำสั่งของพระองค์ ถ้า พวกท่านและกษัตริย์ที่ปกครองพวกท่าน ติดตามพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระเจ้าก็จะช่วย กู้พวกท่าน ^{๑๕} แต่ถ้าพวก ท่านไม่เชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์ หรือขัดขืนพวก

คำสั่งของพระองค์ มือของพระองค์ก็จะต่อสู้ กับพวกท่านเหมือนกับที่ต่อสู้กับบรรพบุรุษ ของพวกท่าน

^{๑๖} ตอนนี้อยู่หนึ่งยุคยุดสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ที่พระ ยาร์เวห์กำลังจะทำให้เกิด ขึ้นต่อ หน้หน้าต่อตา พวกท่าน ^{๑๗} พวกท่านก็รู้ว่าตอนนี้เป็นฤดู เก็บเกี่ยวข้าวสาลี †† ซึ่งฝนแล้ง เราจะร้องขอ ให้พระ ยาร์เวห์ทำให้ฝนตกและฟ้าร้อง พวกท่านจะได้อยู่ที่มั่นชั้ว ร้ายขนาดไหนใน สายตาของพระยาร์เวห์ เมื่อท่านร้องขอให้ มี กษัตริย์”

^{๑๘} จากนั้นซา มู เอลได้ร้องขอต่อพระ ยาร์เวห์ และในวันนั้นเอง พระยาร์เวห์ได้ ทำให้ฝนตกและฟ้าร้อง ประชาชนทั้งหมด จึงเกรงกลัวพระ ยาร์เวห์และซา มู เอล ^{๑๙} ประชาชนทั้งหมดจึงพูดกับซา มู เอลว่า “ช่วยอธิษฐานต่อพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของ ท่าน ให้กับพวกเราผู้รับใช้ของท่านด้วย เพื่อ พวกเราจะได้ไม่ตาย เพราะบาปที่เราร้องขอ ให้มีกษัตริย์ซึ่งเป็นการทำบาปเพิ่มขึ้นไปอีก จากบาปอื่นๆที่เราได้ทำอยู่แล้ว”

^{๒๐} ซามูเอลตอบว่า “ไม่ต้องกลัว แม้พวก ท่านได้ทำสิ่งชั่ว ร้าย นี้ ก็อย่าได้หันไปจาก พระยาร์เวห์ แต่ให้รับ ใช้พระ ยาร์เวห์อย่าง สุดหัวใจ ^{๒๑} อย่าหันไปตามรูปเคารพต่างๆที่ ไร้ประโยชน์ พวกมันไม่สามารถทำสิ่งดี หรือ ช่วยชีวิตท่านได้ เพราะพวกมันเป็นสิ่งที่ไร้ ประโยชน์

^{๒๒} เพื่อรักษาชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระ ยาร์เวห์ พระองค์จะไม่ละทิ้งประชาชนของ พระองค์ เพราะพระ ยาร์เวห์ยินดีที่จะทำให้ พวกท่านเป็นคนของพระองค์ ^{๒๓} ส่วนเราเอง

* ๑๒:๑๑ กิดเอน หรือ เยรูบอาอัล อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ ๖-๘

† ๑๒:๑๑ บาราค อยู่ในสำเนาแปลกรีกและภาษาซีเรีย เขาต่อสู้เคียงข้างกับเด โบ ราห์ ใน หนังสือ ผู้วินิจฉัย บทที่ ๔-๕ ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน ใช้คำว่า “เบตาน” ซึ่งอาจจะ เป็นอีก คนหนึ่งที่พบใน ๑ พงศาวดาร ๗:๑๗

‡ ๑๒:๑๑ เยฟธาห์ อ่านเรื่องเขาเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ ๑๐:๖-๑๒:๗

§ ๑๒:๑๑ ซามูเอล มาจากฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันและจากสำเนากรีกบางฉบับ แต่สำเนากรีก ฉบับอื่นและฉบับซีเรีย เขียนว่า “แซมสัน” เรื่องนี้อ่านได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ ๑๓:๑๖

§ ๑๒:๑๓ คนที่พวกท่านได้ร้องขอ ตรงนี้คงเป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรู “คนที่พวกท่านได้ ร้องขอ” ออกเสียงเหมือนชื่อ “ซาอูล”

** ๑๒:๑๔ พระเจ้าก็จะช่วยกู้พวกท่าน คำเหล่านี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ

†† ๑๒:๑๗ ฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี ช่วงที่ไม่มีฝนตก เป็นช่วงเวลาแห้งแล้งของปี

เราจะไม่หยุดอธิษฐานเพื่อพวกท่าน เพราะถ้าเราหยุด เราก็ได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และเราก็ยังจะสอนพวกท่านในสิ่งที่ดีงาม และถูกต้อง ^{๒๔} แต่ขอให้ยาห์เกรงพระยาห์เวห์ และรับใช้พระองค์อย่างจริงใจและสิ้น สุดใจของท่าน ให้ระลึกถึงสิ่งยอดเยี่ยมทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำให้กับพวกท่าน ^{๒๕} แต่ถ้าท่านยังจะถือ ดึงและทำสิ่งที่ชั่วร้าย พระเจ้าก็จะกวาดพวกท่านและกษัตริย์ของพวกท่านทิ้งไป”

ซาอูลทำผิดครั้งแรก

^๑เมื่อซา อูลขึ้นเป็นกษัตริย์ เขา **๑๓** มีอายุ ... ปี * และเขาได้ปกครองอิสราเอลอยู่เป็นเวลา ... สองปี [†] ซาอูลเลือกผู้ชายอิสราเอลมาสวมพันธคน ให้สองพันคนอยู่กับเขาที่มิคมาซ และในเขตเทือกเขาของเบธ เอล ส่วนอีกหนึ่งพันคนให้อยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์ในเขตแดนของเบนยามิน คนที่เหลือนอกจากนั้นเขาก็ปล่อยให้กลับบ้านตัวเอง

^๓โยนาธานได้โจมตีกองหน้าของฟิลิสเตียที่เกบา และคนฟิลิสเตียก็ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาพูดว่า “คนอิสราเอลก่อการกบฏแล้ว” ‡

จากนั้นซา อูลได้เรียกให้เปาแตร เขา สัตว์ไปทั่วแผ่นดิน และพูดว่า “ให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยินข่าวนี้” ^๔ คนอิสราเอลทั้งหมดจึงได้ยินข่าวว่า “ซา อูลได้ตีกองหน้าของฟิลิสเตียที่เกบา คราวนี้แหละคนฟิลิสเตียจะ همینขึ้นหน้าคนอิสราเอลแน่”

และประชาชนก็ถูกเรียกให้ออกมาสมทบกับซาอูลที่กิลกาล ^๕ คนฟิลิสเตียได้รวมพลกันเพื่อสู้รบกับอิสราเอล พวกเขามีรถรบสามพัน ^๖ คัน และทหารม้าหกพันคน และมีทหารมากมายเหมือนกับทรายที่ชายฝั่งทะเล พวก

เขาขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ ทางทิศตะวันออกของเบธาเวน

^๖เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่คับขัน และกองทัพของพวกเขา ก็ถูกกดดันอย่างหนัก พวกเขาจึงซ่อนตัวอยู่ตามถ้ำ ตามบ่งไม้ ตามซอกหิน ตามอุโมงค์ และตามบ่อเก็บน้ำ ^๗ คนฮีบรูบางคนถึงกับข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปที่เมืองกาตและกิเลอาด ส่วนซาอูลยังคงอยู่ที่กิลกาลและกองทัพทั้งหมดที่อยู่กับเขาต่างกลัวจนตัวสั่น

^๘ซาอูลได้เฝ้าคอยอยู่เจ็ดวัน ตามเวลาที่ซาอูลได้กำหนดไว้ แต่ซาอูลก็ไม่ได้มาที่กิลกาล และประชาชนที่อยู่กับซาอูลก็เริ่มกระจัดกระจายไป ^๙ ดังนั้นเขาจึงพูดว่า “เอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชามาให้เรา” และซาอูลก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา ^{๑๐} วันที่ที่ซาอูลถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ สิ้นลง ซาอูลก็มาถึง ซาอูลจึงออกไปต้อนรับเขา

^{๑๑}ซาอูลถามว่า “ท่านได้ทำอะไรลงไป” ซาอูลตอบว่า “เมื่อเราเห็นว่าประชาชนเริ่มกระจัดกระจายไป และท่านก็ไม่มาตามเวลาที่นัดไว้ และคนฟิลิสเตียก็ไ้รวมพลกันที่มิคมาซ ^{๑๒} เราคิดว่า ‘ตอนนี้คนฟิลิสเตียจะลงมาต่อสู้กับเราที่กิลกาล และเราก็ยังไม่ได้ขอให้พระยาห์เวห์ช่วยเหลือ ดังนั้นเราจึงผินใจถวายเครื่องเผาบูชาเอง’”

^{๑๓}ซาอูลพูดว่า “ท่านได้ทำสิ่งที่โง่ๆ ลงไปแล้ว ท่านไม่ได้ทำตามคำสั่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านได้สั่งท่านไว้ ถ้าท่านได้ทำตาม พระองค์จะก่อตั้งอาณาจักรของท่านเหนือคนอิสราเอลตลอดไป ^{๑๔} แต่ตอนนี้ อาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืนอีกแล้ว พระยาห์เวห์ได้ค้นหาผู้ชายอีกคนหนึ่งที่จะทำตามใจพระองค์ ^{๑๕} และได้แต่งตั้งเขาให้เป็นผู้นำประชาชนของพระองค์แล้ว เพราะ

* ๑๓:๑ มีอายุ ... ปี ตัวเลขได้ขาดหายไปจากสำเนาฉบับฮีบรู และทั้งข้อได้ขาดหายไปจากสำเนาภาษากรีก

† ๑๓:๑ เวลา ... สองปี ตัวเลขข้างหน้าสองตกไปในฉบับสำเนาฮีบรู

‡ ๑๓:๓ พวกเขาพูดว่า “คนอิสราเอลก่อการกบฏแล้ว” มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ คำเหล่านี้ไม่อยู่ในพวกฉบับฮีบรูที่ยังหลงเหลืออยู่

๑๓:๕ สามพัน มาจากฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ ส่วนในสำเนาฮีบรูเขียนว่าสามหมื่น

๑๓:๑๕ ผู้ชายอีก ... ใจพระองค์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้ชายที่พระองค์เลือกตามใจพระองค์เอง”

ท่านไม่ได้รักษาคำสั่งของพระ ยาร์เวห์”
 ๑๕ จากนั้นซามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาล

การต่อสู้ที่มีคมาซ

ซา อูลและกองทัพอันที่เหลือของเขาได้จากกิล กาล “ไปยังเมืองกิเบ อาห์ในเขตแดนเบนยามิน ซา อูลนับคนที่เหลืออยู่กับเขาได้ประมาณหกร้อยคน” ๑๖ ซา อูลและโย นานา ลูกชายของเขาไปกับคนที่อยู่กับเขา “ได้ไปพักอยู่ที่เกบาในเขตแดนเบนยามิน

ในขณะที่คนฟี ลิส เตียตั้งค่ายอยู่ที่มี คมาซ ๑๗ คนฟี ลิส เตียได้แบ่งกำลังสำหรับโจมตีออกเป็นสามกอง กองที่หนึ่งมุ่งตรงไปโอฟราห์ที่อยู่ใกล้กับซู อัล ๑๘ กองที่สองตรงไปเบธ โฮโรน และกองที่สามตรงไปที่เขตแดนเหนือหุบเขาเศโบอิมที่หันไปทางทะเลทราย

๑๙ คนฟี ลิส เตียไม่ยอมให้มีช่างตีเหล็กเหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลแม้แต่คนเดียว เพราะคนฟี ลิส เตียพูดกันว่า “ไม่อย่างนั้นคนฮีบรูจะทำดาบ ทำหอกใช้กัน” ๒๐ ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดจึงต้องลงไปหาคนฟี ลิส เตียเพื่อลับคราด พลั่ว ขวาน และเคียวของพวกเขาให้คม ๒๑ คนฟี ลิส เตียคิดค่าลับคราดและพลั่ว เป็นเงินแปดกรัม และคิดค่าลับสามง่าม ขวาน และปฏิภูมิ เป็นเงินสี่กรัม ๒๒ ดังนั้นในวันทีสูรบกันนั้น กองทหารของซา อูลและโย นานา จึงไม่มีดาบหรือหอกอยู่ในมือ มีแต่ซา อูลและโย นานา ลูกชายเท่านั้นที่มี

๒๓ ตอน นี้กองกำลังกองหนึ่งของฟี ลิส เตียได้เดิน ทางมาถึงทางข้ามที่จะไปเมืองมีคมาซแล้ว

โย นานา สู้กับคนฟี ลิส เตีย

๑๔ ๑ วันหนึ่งโย นานา ลูกชายของซา อูลได้พูดกับเด็กหนุ่มผู้ถืออาวุธของเขาว่า “มาเถอะ ให้พวกเราไปที่ค่ายของคนฟี ลิส เตียที่อยู่ฝั่งโน้นกัน” แต่เขาไม่ได้บอกซา อูลพ่อของเขา

๒ (ขณะที่ซา อูลกำลังพัก ผ่อนอยู่ที่ชานเมืองกิเบอาห์ที่ใต้ต้นทับทิมในมิ โกรธู กับคนประมาณหกร้อยคน ๓ ซึ่งในจำนวนนั้นมิอาหิยาห์ผู้ที่ใส่เอฟอดอยู่ด้วย เขาเป็นลูกชายของอาทิ หุบซึ่งเป็นพี่ชายของอีคาโบด อีคาโบด

และอาทิ หุบเป็นลูกชายของฟี เนห์ส ฟี เนห์สเป็นลูกชายของเอลี เอลีเคยเป็นนักบวชของพระ ยาร์เวห์อยู่ที่เมืองชิลห์ ไม่มีใครรู้ว่าโย นานาได้ออกไปแล้ว

๔ ทางข้ามทั้งสองข้างที่โย นานา จะใช้ข้ามเข้าไปยังค่ายของฟี ลิส เตียนั้นเป็นหน้าผา หน้าผาทองสองด้านนี้ ข้างหนึ่งเรียกว่าโบเชส และอีกข้างหนึ่งเรียกว่าเสนห์ ๕ หน้าผาด้านหนึ่งอยู่ทางเหนือตรงฝั่งเมืองมี คมาซ ส่วนหน้าผาด้านอีกด้านอยู่ทางใต้ตรงฝั่งเมืองเกบา)

๖ โย นานา พุดกับเด็กหนุ่มผู้ถืออาวุธของเขาว่า “ไปกันเถอะ พวกเราข้ามไปยังป้อมทหารของไอ้วพวกผู้ชายที่ยังไม่ได้ทำพิธี ขลิบพวกนั้น บางทีพระ ยาร์เวห์อาจจะมาช่วยเราทำสิ่ง นี้ก็ได้ ไม่มีอะไรจะมาขัดขวางไม่ให้พระ ยาร์เวห์มาช่วยเราได้ ไม่ว่าพระองค์จะใช้คนมากหรือน้อยก็ตาม”

๗ คนถืออาวุธของเขาพูดว่า “ทำอะไรก็ได้ตามใจท่าน ลุยไปเลย ข้าพเจ้าจะอยู่เคียงข้างท่านตลอดไป”

๘ โย นานา พุดว่า “ถ้าอย่างนั้นไปกันเถอะ พวกเราจะข้ามไปหาคนฟี ลิส เตีย และปล่อยให้พวกเขาเห็นพวกเรา ๙ ถ้าพวกเขาพูดกับพวกเราว่า ‘คอยอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกเราจะลงไปหาเจ้า’ พวกเราก็จะหยุดในที่ที่พวกเราอยู่และจะไม่ไปหาพวกเขา ๑๐ แต่ถ้าพวกเขาพูดว่า ‘ขึ้นมาหาพวกเราสิ’ พวกเราก็จะขึ้นไป เพราะนั่นจะเป็นสัญญาให้กับเรา ว่าพระ ยาร์เวห์ได้มอบพวกเขาไว้ในกำมือของพวกเราแล้ว”

๑๑ โย นานา และคนถืออาวุธของเขาจึงแสดงตัวให้คนฟี ลิส เตียที่ค่ายได้เห็น พวกเขา ก็พูดว่า “ดูซิ พวกฮีบรูกำลังคลานออกจากรูที่พวกมันใช้หลบซ่อน” ๑๒ ชายคนหนึ่ง ในค่ายก็ตะโกนใส่โย นานา และคนถืออาวุธของเขาว่า “ขึ้นมาหาพวกเราสิ แล้วพวกเรา จะให้บทเรียนกับพวกเจ้า”

ดังนั้นโย นานา จึงพุดกับคนถืออาวุธของเขาว่า “ป็นตามเรามา พระ ยาร์เวห์ได้มอบพวกเขาให้อยู่ในกำมือของคนอิสราเอลแล้ว”

๑๓ โย นานา ปีนขึ้นไปด้วยมือและเท้าของเขา คนถืออาวุธของเขาปีนตามมาอย่างติดๆ

* ๑๓:๑๕ ซา อูล ... จากกิลกาล ประโยคนี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ

† ๑๓:๒๑ ปฏิภูมิ เหล็กแหลมที่ใช้บังคับสัตว์ให้เดินตามทาง

โยนาธานสู้รบกับคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียก็ล้มลงต่อ หน้าโยนาธาน คนถืออาวุธของเขาทำตามติดๆ และได้ฆ่าฟันพวกนั้นอยู่ข้างหลังเขา ^{๑๔}ในการปะทะกันครั้งแรก พวกเขาสองคนฆ่าคนฟีลิสเตียตายประมาณยี่สิบคนในพื้นที่ประมาณสองไร่

^{๑๕}จากนั้นทหารทั้งกองทัพของฟีลิสเตียก็ตกใจกลัวจนตัวสั่น คือพวกที่อยู่ในค่าย ในสนามรบ พวกที่อยู่ตามป้อมต่างๆและพวกที่อยู่ในกองกำลังย่อย ได้เกิดแผ่นดินไหวขึ้นมันเป็นความหวาดกลัวที่พระเจ้าส่งมา

^{๑๖}พวกยามของซาอูลที่กิเบอาห์ในแผ่นดินเบนยามิน เห็นทหารฟีลิสเตียวิ่งหนีไปคนละทิศละทาง ^{๑๗}ซาอูลจึงพูดกับคนที่อยู่กับเขาว่า “เรียกพวกเรมารวมพลกันให้หมด และดูว่าใครหายไป”

เมื่อตรวจดูก็พบว่าโยนาธานและคนถืออาวุธของเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น

^{๑๘}ซาอูลจึงพูดกับอาหิยาห์ว่า “ให้นำเอาโพลมาที่นี่” (ในเวลานั้นอาหิยาห์ใส่เอาโพลยืนอยู่ต่อหน้าชาวอิสราเอล) ^{๑๙}ขณะที่ซาอูลกำลังพูดกับนักบวช เพื่อคอยคำแนะนำจากพระเจ้า ก็เกิดเสียงอีกทีก็ขึ้นในค่ายฟีลิสเตียและมันก็ดังขึ้นๆ ซาอูลจึงพูดกับนักบวชว่า “ไม่ต้องตั้งสลากจากเอาโพลเพื่อถามพระยาห์เวห์แล้ว ไม่มีเวลาแล้ว” †

^{๒๐}ดังนั้นซาอูลและประชาชนที่อยู่กับเขาจึงออกไปเพื่อจะรบ แต่พวกเขากลับพบว่าคนฟีลิสเตียอยู่ในความสับสนถือดาบฆ่าฟันกันเอง ^{๒๑}คนอื่นรูปที่เดิมเคยอยู่กับคนฟีลิสเตียและพวกที่อยู่ในค่ายก็หันมาร่วมมือกับคนอิสราเอล มาอยู่ฝ่ายเดียวกับซาอูลและโยนาธาน ^{๒๒}เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดที่หลบซ่อนอยู่ตามแถบเทือกเขาเอฟราอิมรู้ว่าคนฟีลิสเตียกำลังหนี พวกเขาก็เข้าร่วมรบและไล่ล่าคนฟีลิสเตียอย่างดุเดือด

^{๒๓}ในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้คนอิสราเอลไว้ การสู้รบได้ขยายเลยเมืองเบธา

เวนออกไป กองทัพทั้งหมดได้อยู่กับซาอูล ตอนนั้นเขามีทหารอยู่หนึ่งหมื่นคน การสู้รบได้ขยายไปทุกเมืองในแถบเนินเขาของเอฟราอิม ‡

ซาอูลทำความผิดอีกครั้ง

^{๒๔}แต่ซาอูลได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวงในวันนั้น “คนอิสราเอลทั้งเหน็ดเหนื่อยและหิวจัดเพราะซาอูลได้บังคับประชาชนให้สาบานว่า “ใครก็ตามที่กินอาหารก่อนค่ำและก่อนที่เราจะได้แก้แค้นศัตรูของเรา ขอให้ถูกสาปแช่ง” ดังนั้นจึงไม่มีใครในกองทัพได้กินอาหารเลย

^{๒๕}ฝ่ายกองทัพได้เข้าไปในป่า และได้พบรังผึ้งอยู่บนพื้น ^{๒๖}เมื่อพวกเขาเข้าไปในป่าก็เห็นหน้าผึ้งกำลังไหลออกจากรัง แต่ไม่มีใครเอามือไปร่อนนำผึ้งมากิน เพราะพวกเขากลัวคำสาบาน ^{๒๗}แต่โยนาธานไม่รู้เรื่องที่ซาอูลพอของเขาบังคับให้ประชาชนสาบาน เขาจึงใช้ปลายไม้เท้าที่ถืออยู่ในมือแหงเข้าไปในรังผึ้ง แล้วเอามือปาดนำผึ้งมาเข้าปาก ทำให้กลับมีเรี่ยวแรงขึ้น

^{๒๘}ตอนนั้นก็มีทหารคนหนึ่งบอกเขาว่า “พอของท่านบังคับให้เหล่าทหารสาบานว่า “ใครที่กินอาหารวันนี้จะถูกสาปแช่ง” นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ผู้คนอ่อนเพลีย”

^{๒๙}โยนาธานพูดว่า “พอของเราได้ทำความลำบากแก่ผู้คนในประเทศแล้ว ดูซิที่เราสดชื่นขึ้นขนาดไหน เมื่อเราได้ชิมน้ำผึ้งเพียงเล็กน้อย ^{๓๐}มันจะดีแค่ไหนถ้าวันนี้ประชาชนได้กินอาหารที่พวกเขาเฝ้ารอมาจากศัตรู เราก็คงจะฆ่าพวกฟีลิสเตียได้มากกว่านี้อีกเยอะทีเดียว”

^{๓๑}ในวันนั้นหลังจากที่คนอิสราเอลได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเมืองมิคมาซไปจนถึงเมืองอัยยาโลน พวกเขาทั้งหมดเรียวแรง ^{๓๒}พวกเขาเข้ายึดข้าวของต่างๆ รับประทานอาหารรวมทั้งกินเนื้อสดด้วย

* ๑๔:๑๘ ข้อนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “ให้นำหีบของพระเจ้ามาที่นี่ เพราะว่าในเวลานั้นหีบนั้นได้อยู่กับคนอิสราเอล”

† ๑๔:๑๙ *ไม่ต้องตั้ง ... ไม่มีเวลาแล้ว* แปลตรงๆได้ว่า “ตั้งมือของเจ้าออกมาได้แล้ว”

‡ ๑๔:๒๓ *กองทัพทั้งหมด ... ของเอฟราอิม* มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ

¶ ๑๔:๒๔ *แต่ซาอูล ... ในวันนั้น* ประโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ

^{๓๓}จากนั้นก็มีคนไปบอกซาอูลว่า “ดูซิพวกทหารกำลังทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการกินเนื้อที่ยังมีเลือดติดอยู่”

ซาอูลพูดว่า “พวกเจ้าได้ทำบาปแล้ว กลิ้งก้อนหินก้อนใหญ่มาที่นี่เดี๋ยวนี้” ^{๓๔}จากนั้นเขาก็พูดอีกว่า “ไปแจ้งกับประชาชนทั้งหลายว่า ให้แต่ละคนเอาริวและแกะมาให้เรา แล้วฆ่าพวกมันกินกันที่นี่ อย่าทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ด้วยการกินเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดติดอยู่อีก”

ตั้งนั้นทุกคนจึงเอาริวของเขามาฆ่าที่นั่นในคืนนั้น ^{๓๕}จากนั้นซาอูลได้สร้างแท่นบูชาต่อพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เขาได้ทำอย่างนี้

^{๓๖}ซาอูลพูดว่า “ให้เราลงไปได้ล่าคนฟีลิสเตียในคืนนี้จนถึงรุ่งเช้า ยึดข้าวของต่างๆ ของพวกมัน และอย่าปล่อยให้ใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว”

ประชาชนก็พูดว่า “ทำตามที่ท่านเห็นว่าดีเถิด”

แต่นักบวชกลับพูดว่า “ให้เราถามพระเจ้าในที่นี้ดูก่อนเถอะ”

^{๓๗}ตั้งนั้นซาอูลจึงถามพระเจ้าว่า “เราควรไล่ตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระเจ้าจะให้พวกเขาตกอยู่ในกำมือของคนอิสราเอลหรือไม่” แต่พระเจ้าก็ไม่ได้อตอบอะไรแก่ซาอูลในวันนั้น

^{๓๘}ซาอูลจึงพูดว่า “ผู้นำของทหารทั้งหลายมาที่นี่เถอะ และค้นหาดูสิว่า ใครทำบาปในวันนี้” ^{๓๙}เราขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ ผู้ช่วยชีวิตคนอิสราเอล ถ้าแม้แต่โยนาธานลูกชายของเราเองทำบาป เขาก็ต้องตาย” ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ

^{๔๐}ซาอูลพูดกับคนอิสราเอลทั้งหมดว่า “พวกท่านทั้ง หลายยืนอยู่ที่นั่น เราและลูกชายจะยืนอยู่ที่นี้”

ประชาชนก็ตอบว่า “ทำในสิ่งที่ท่านเห็นว่าดีเถิด”

^{๔๑}จากนั้นซาอูลก็อธิษฐาน “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้โปรดตอบข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ในวันนี้ด้วยเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ถ้า

เป็นตัวข้าพเจ้าหรือโยนาธานลูกชายข้าพเจ้าที่ได้ทำบาป ก็ขอให้สลากรอกออกมาเป็นอุรุม แต่ถ้าอิสราเอลคนของพระองค์ได้ทำบาป ก็ขอให้สลากรอกออกมาเป็นหุมมิม”

แล้วซาอูลและโยนาธานก็ถูกเลือกประชาชนอื่นๆก็รอดไป ^{๔๒}ซาอูลพูดว่า “โยนสลากรอกครั้งหนึ่ง ดูสิว่าระหว่างเรากับโยนาธานลูกของเรา ใครเป็นคนทำผิด” แล้วโยนาธานก็ถูกเลือก

^{๔๓}แล้วซาอูลได้พูดกับโยนาธานว่า “บอกพ่อซิว่า เจ้าทำอะไรลงไป”

โยนาธานตอบว่า “ลูกเพียงแค่มิมน้ำผึ้งที่ติดอยู่ที่ปลายไม้เท้าเท่านั้น ตอนนั้น ลูกก็พร้อมที่จะตายแล้ว”

^{๔๔}ซาอูลพูดว่า “ขอพระเจ้าลงโทษเราอย่างหนักถ้าเราไม่รักษาคำพูด โยนาธาน เจ้าจะต้องตาย”

^{๔๕}แต่ประชาชนพูดกับซาอูลว่า “โยนาธานสมควรจะตายอย่างนั้นหรือ เขาคือผู้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาสู่อิสราเอล ไม่มีทางพระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า จะไม่มีผมสักเส้นบนหัวของเขาคงต้องตกพื้น เพราะเป็นพระเจ้าเองที่ช่วยเขาให้รบชนะในวันนี้” ตั้งนั้นประชาชนได้ช่วยชีวิตโยนาธานไว้ เขาจึงไม่ตาย

^{๔๖}แล้วซาอูลได้หยุดติดตามคนฟีลิสเตียและพวกเขา ก็กลับไปยั้งแผ่นดินของตน

ซาอูลสู้กับศัตรูของอิสราเอล

^{๔๗}หลังจากที่ซาอูลได้ รับหน้าที่ปกครองอิสราเอล เขาได้สู้รบกับศัตรูที่อยู่รอบด้านคือชาวโมอับ ชาวอัมโมน ชาวเอโดม พวกกษัตริย์ของโคบาค และชาวฟีลิสเตีย ไม่ว่าเขาจะหันไปทางไหน เขาก็มีชัยเหนือคนเหล่านั้น ^{๔๘}เขาต่อสู้อย่างกล้าหาญและทำให้พวกอามาเลคพ่ายแพ้ และช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนเหล่านั้นที่เคยปล้นอิสราเอล

^{๔๙}ซาอูลมีลูกชายคือโยนาธาน อิชีวี และมัลคีชัว ส่วนลูกสาวคนโตของเขาชื่อเมราบ

* ๑๔:๔๑ จากนั้นซาอูล ... ในวันนี้ด้วยเถิด ประโยคนี้ พบในฉบับสำเนากรีกโบราณ ส่วนฉบับฮีบรูที่นิยมใช้ เขียนว่า “แล้วซามูเอลก็อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลว่า ‘โปรดให้คำตอบที่ถูกต้อง’”

และลูกสาวคนเล็กชื่อมี คาล ๕๐เมียของเขา ชื่ออาหิโนอัมซึ่งเป็นลูกสาวของอาหิมาอัส

แม่ทัพของซา อูลคืออับ เนอร์ ลูกชายของ เนอร์ เนอร์เป็นลุงของซาอูล ๕๑ พ่อของซาอูล คือคิช และพ่อของอับ เนอร์คือเนอร์ ทั้งคิช และเนอร์ต่างก็เป็นลูกของอาบีเอล

๕๒ ตลอดชีวิตของซา อูล ได้ทำสงครามกับ คนฟีลิสเตียอย่างหนัก และเมื่อซาอูลพบคน เก่งและกล้าหาญ ก็จะเอามาอยู่ด้วยกับเขา

ซาอูลไว้ชีวิตกษัตริย์อามาลेค

๑๕ ซามูเอลพูดกับซา อูลว่า “เราคือ คนที่พระ ยาร์เวห์ส่งให้มาเจิมท่าน ให้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนอิสราเอลของ พระองค์ ดังนั้น ให้ฟังคำพูดจากพระยาร์เวห์ ๒ พระยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทึ่ง สิ้นพูดว่า ‘เราจะ ลงโทษคนอามาลेค สำหรับการกระทำของ พวกเขา ที่ไปสกัดกั้นชาวอิสราเอลตอนที่ ออกมาจากอียิปต์ ๓ ให้ไปโจมตีคนอามาลेค เดียว นี้ ทำลายให้หมด สิ้นอุทิศให้กับพระ ยาร์เวห์ อย่าได้ละเว้นชีวิตพวกเขา ชู่าให้ หมดทั้งผู้ชายผู้หญิง ลูกเล็กเด็กแดง ทั้งวัว แกะ อูฐและลา”

๔ ตั้ง นนั้นซา อูลจึงเรียกรวม พลที่เท ลา อิม ได้ทหารเดินเท้าสองแสนคน และคนยู ดาห์ หนึ่งหมื่นคน ๕ ซา อูลยก ทัพไปที่เมืองอามาลеค และไปตั้งขุมอยู่ในหุบเขาลึก ๖ จากนั้นเขาพูดกับคนเค ในด์ว่า “ไปจากคนอามาลеค ชะ เพื่อที่เราจะได้ไม่ทำลายพวกเจ้า พร้อมกับคนอามาลеค เพราะพวกเจ้ามีน้ำใจ ต่อคนอิสราเอล ตอนที่พวกเขาออกมาจาก อียิปต์” คนเค ในด์จึงย้ายออกไปจากคนอามาลеค

๗ แล้วซา อูลได้โจมตีคนอามาลеค ตลอด ทางจากเมืองฮา วิ ลาห์ไปจนถึงซูร์ ไปทาง ตะวัน ออกของอียิปต์ ๘ เขาได้จับตัวอาก กษัตริย์ของอามาลеคไว้ และฆ่าประชาชน ทั้งหมดของอาก ด้วยดาบ ๙ แต่ซา อูลและ ทหารได้ไว้ชีวิตอาก ก และฝูงสัตว์ที่ดีที่สุด มี พวกแกะ พวกวัว พวกลูกวัวอ้วนพีและพวก ลูกแกะ พวกเขาจะไม่ทำลายของที่ดีๆ แต่

อะไรที่ไร้ค่าและอ่อนแอ พวกเขาจะทำลาย อุทิศให้กับพระยาร์เวห์

พระเจ้าจะทิ้งซาอูลไม่ให้เป็นกษัตริย์

๑๐ แล้วซา มู เอลก็ได้ รับผิดชอบต่อจากพระ ยาร์เวห์ว่า ๑๑ “เราเสียใจที่แต่งตั้งซาอูลเป็น กษัตริย์ เพราะเขาได้หันหลังให้กับเรา และ ไม่ได้ทำตามคำสั่งต่างๆของเรา” ซามูเอลก็ โกรธ จึงร้องต่อพระยาร์เวห์ตลอดทั้งคืน

๑๒ ซามูเอลตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อจะไปพบซา อูล แต่มีคนบอกเขาว่า “ซา อูลได้ไปที่คาร เมล เขาได้สร้างอนุสาวรีย์เพื่อเป็นเกียรติให้ กับตัวเขาเอง และได้เลยไปที่กิลกาล”

ซามูเอลจึงไปหาซาอูลที่คารเมล ซาอูลเพิ่ง เอาส่วนแรกของสิ่งต่างๆที่เขาได้ยึดมาจาก ชาวอามาลеค เผาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับ พระยาร์เวห์ †

๑๓ เมื่อซามูเอลมาหาซา อูล ซา อูลก็พูดว่า “ขอพระ ยาร์เวห์อวยพรท่าน เราได้ทำตาม คำสั่งทั้งหลายของพระยาร์เวห์”

๑๔ แต่ซามูเอลพูดว่า “อ้าว แล้วทำไมหู เราถึงยังได้ยินเสียงแคะร้องกัน และเสียงวู่ว ที่เราได้ยินนั้น มันคืออะไรกัน”

๑๕ ซาอูลตอบว่า “อ้อ นั่นหรือ พวกทหารนำ พวกมันมาจากชาวอามาลеค พวกเขาได้ไว้ ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเผาเป็นเครื่อง บูชาสำหรับพระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน แต่ พวกเราได้ทำลายส่วนที่เหลือทั้งหมด”

๑๖ ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “พอเถอะ ให้เรา บอกท่านว่าเมื่อคืนนี้พระ ยาร์เวห์ได้พูดอะไร กับเรา”

ซาอูลพูดว่า “บอกเรามาเถิด”

๑๗ ซามูเอลบอกว่า “แม่ในอดีต ท่านเคย มองตัวเองว่าเป็นคนเล็กน้อย แต่ตอนนี้ท่าน กลายเป็นหัวหน้าของเผ่าต่างๆของอิสราเอล ไม่ใช่หรือ พระ ยาร์เวห์ได้เจิมท่านเป็น กษัตริย์เหนือคนอิสราเอล ๑๘ และพระองค์ได้ มอบหมายงานให้ท่าน โดยสั่งว่า ‘ไปทำลาย คนอามาลеค พวกคนชั่วช้าเหล่านั้นให้หมด สิ้น’ ๑๙ ให้ทำสงครามกับพวกเขา จนกว่าจะ กวาดล้างพวกเขาจนสิ้นซาก แล้วทำไมท่าน ถึงไม่ทำตามที่พระ ยาร์เวห์บอก ทำไม่ท่าน

* ๑๕:๔ สองแสนคน และคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “สองร้อยกอง และคนยูดาห์สิบกอง”

† ๑๕:๑๖ ซาอูลเพิ่ง ... พระยาร์เวห์ ประโยคนี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ

ไปยึดสิ่งของต่างๆไว้และทำสิ่งเลวร้ายใน
สายตาของพระยาห์เวห์”

๒๐ ซามูเอลตอบว่า “แต่ นี่เราได้ทำตามพระ
ยาห์เวห์นั้นะ เราได้ทำงานที่พระ ยาห์เวห์ได้
มอบหมายไว้ เราได้ทำลายคนอามาเลคจน
หมดสิ้น และได้นำเอา กักษัตริย์ของพวกเขา
เขากลับมา” ๒๑ พวกทหารได้ยึดแกะและวัวที่
ดีที่สุด เพื่อมอบให้พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่อง
บูชา แก่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านที่กิล
กาล”

๒๒ แต่ซา มู เอลตอบว่า “พระ ยาห์เวห์
ชอบใจในเครื่องเผาบูชาและสัตว์บูชา เท่าๆ
กับการเชื่อ ฟังเสียงของพระ ยาห์เวห์หรือยัง
ใจ การเชื่อฟัง ก็ดีกว่าการถวายเครื่องบูชา
การยอมฟัง ก็ดีกว่าไขมันของพวกเขาและผู้
๒๓ เพราะการยกย่อง เป็นบาปอย่างกับไปดูหมิ่น
ความดี ดึง เลวอย่างกับการกราบไหว้รูป
เคารพ ท่านได้ละทิ้งคำพูดของพระ ยาห์เวห์
พระองค์ก็เลยละทิ้งท่านไม่ให้เป็นกษัตริย์”

๒๔ ซามูเอลพูดกับซามูเอลว่า “เราได้ทำบาป
แล้ว เราได้ฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาห์เวห์ และ
คำสั่ง สอนของท่าน เป็นเพราะเราเกรงกลัว
ประชาชน เราก็กเลยยอมฟังพวกเขา ๒๕ บัดนี้
เราขออ้อนวอนต่อท่าน ให้ยกโทษให้กับบาป
ของเรา และกลับไปกับเรา เพื่อเราจะได้น
มัสการพระยาห์เวห์”

๒๖ แต่ซา มู เอลตอบเขาว่า “เราจะไม่กลับ
ไปกับท่าน ท่านได้ละทิ้งคำ พูดยของพระ
ยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ละทิ้งท่านไม่ให้
เป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอล”

๒๗ เมื่อซามูเอลหันหลังจะไป ซามูเอลได้จับ
ชายเสื้อ คลุมของเขาไว้ ทำให้มันฉีกขาด
๒๘ ซามูเอลพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์ได้ฉีก
อาณาจักอิสราเอลไปจากท่านในวันนี้ และ
มอบให้กับเพื่อนบ้านของท่านที่เป็นคนที่ดี
กว่าท่าน ๒๙ พระ ยาห์เวห์เป็นศักดิ์ศรีของ
อิสราเอล พระองค์ไม่โกหก และไม่เปลี่ยนใจ
เพราะพระองค์ไม่ใช่มนุษย์ที่ชอบเปลี่ยนใจ”

๓๐ ซามูเอลตอบว่า “เราได้ทำบาปไปแล้ว แต่
ได้โปรดให้เกียรติปราต่อ หน้าพวกผู้นำอาวุโส
และคนอิสราเอลทั้ง หลายด้วยเถิด กลับไป

กับเราด้วยเถิด เพื่อเราจะได้นมัสการพระ
ยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน” ๓๑ ดังนั้นซามูเอล
จึงกลับไปกับซามูเอล และซามูเอลก็ไปนมัสการ
พระยาห์เวห์

๓๒ จากนั้นซามูเอลได้พูดว่า “ให้เอาตัวอ
ากักษัตริย์ของอามาเลคมาให้เรา”

อากักเข้ามาหาซามูเอลอย่างมั่นใจ เพราะ
เขาคิดว่า “ความขมขื่นของความตายได้ผ่าน
เราไปแล้วแน่” ๓

๓๓ แต่ซามูเอลพูดว่า “อย่างที่ได้บาปของท่าน
ทำให้หญิงทั้งหลายไม่มีลูก ดังนั้นแม่ของ
ท่านก็จะไม่มีลูกเหมือนกัน” แล้วซา มู เอล
ก็ฟันดา กักจนขาดเป็นท่อนๆต่อหน้าพระ
ยาห์เวห์ที่กิลกาล

๓๔ จากนั้นซามูเอลก็กลับไปที่รามัท ส่วน
ซา มู เอลก็กลับไปที่บ้านของเขาที่กิเบ อาห์
๓๕ ตลอดชีวิตของซา มู เอลเขาก็ไม่ได้ไปหา
ซามูเอลอีกเลย ซามูเอลโสกรเศร้างต่อเรื่องของ
ซามูเอล และพระยาห์เวห์เองก็เสียใจที่ได้แต่งตั้ง
ซามูเอลเป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอล

ซามูเอลเจิมดาวิดเป็นกษัตริย์

๑๖

๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับซา มู เอลว่า
“เจ้าจะเสียใจกับเรื่องซา มู เอลไปอีก
นานแค่ไหน เพราะเราได้ละทิ้งเขาไม่ให้เป็น
กษัตริย์เหนืออิสราเอล ให้เดิมนำมันลงใน
เขาสัตว์ ๓ ของเจ้าให้เต็ม เราจะให้เจ้าไปพบ
เจสซีแห่งเบธเลเฮม เราได้เลือกลูกชายของ
เขาคนหนึ่งมาเป็นกษัตริย์”

๒ แต่ซามูเอลพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไปได้อย่างไร
ถ้าซา มู เอลรู้ เรื่องนี้ข้าจะต้องฆ่าข้าพเจ้าอย่าง
แน่นอน”

พระ ยาห์เวห์ตอบว่า “เอาวัวตัว เมียร์นๆ
ไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และบอกว่า ‘เรามาถวาย
เครื่องบูชา แก่พระ ยาห์เวห์’ ๓ ให้เจมูเจส
ซีมาที่การถวายเครื่องบูชานั้น เราจะแสดงให้
เจ้ารู้ว่าเจ้าควรทำอย่างไร คนที่ เราจะชี้ให้เจ้า
รู้ เจ้าจะเจิมคนนั้นให้กับเรา”

๔ ซา มู เอลทำตามคำพูดของพระ ยาห์เวห์
เมื่อเขามาถึงเบธเลเฮม พวกผู้นำอาวุโสของ

* ๑๕:๓๒ ความขมขื่น ... ไปแล้วแน่ หรือ “เขาจะไม่ฆ่าเราแน่”

† ๑๕:๓๒ อากักเข้ามา ... ไปแล้วแน่ ผู้นำแบลกริดโบราณ เขียนประโยคนี้ว่า “อากักมิใช่
ลามาอยู่เดินเข้ามาหาซามูเอล และคิดในใจว่า ‘สงสัยนี่คงจะขมขื่นยิ่งกว่าตายม่ง’”

‡ ๑๖:๑ เขาสัตว์ เขาของสัตว์ที่ต้อนในกองวงใช้เป็นเหมือนกับขวิดน้ำ

เมืองนั้นก็กลัวจนตัวสั่นเมื่อพบเขา พวกเขาต่างก็ถามว่า “ท่านมาอย่างสันติใช่ไหม”

๕ ซามูเอลตอบว่า “ใช่ เรามาอย่างสันติ เรามาเพื่อถวายเครื่องบูชาแก่พระ ยาร์เวห์ ชำระตัวพวกท่านและมาถวายเครื่องบูชา ร่วมกับเราเถิด” จากนั้นเขาได้ชำระเจส ซี และพวกลูกชายของเขา แล้วเชิญพวกเขา มาอยู่ที่ถวายเครื่องบูชา

๖ เมื่อพวกเขามาถึง ซามูเอลได้เห็นเอลีอับ และคิดว่า “แน่นอนเลย คนที่พระ ยาร์เวห์ จะให้เจิมนั้น ตอน นี้ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ แล้ว”

๗ แต่พระ ยาร์เวห์พูดกับซามูเอลว่า “อย่า มองที่หน้าตาหรือความสูงของเขา เพราะเรา ไม่ยอมรับเขา เรายาร์เวห์ไม่ได้มองเหมือน อย่างที่มนุษย์มองกัน คนทั่วไปมักมองที่รูปร่างภายนอก แต่เรามองที่จิตใจ”

๘ จากนั้นเจส ซีได้เรียกอาบีนาตบ ให้เดิน ผ่านหน้าซามูเอล แต่ซามูเอลพูดว่า “พระ ยาร์เวห์ไม่ได้เลือกเขา”

๙ เจส ซีเรียกซัม มาห์ให้เดินผ่านไป แต่ซามูเอลก็พูดว่า “พระ ยาร์เวห์ไม่ได้เลือกคนนี้ ด้วย”

๑๐ เจส ซีเรียกลูกชายทั้งเจ็ดคนของเขาให้ เดินผ่านหน้าซามูเอล แต่ซามูเอลก็บอกเขา ว่า “พระ ยาร์เวห์ไม่ได้เลือกคนเหล่านี้”

๑๑ ซามูเอลจึงถามเจส ซีว่า “ท่านมีลูกชาย ทั้งหมดแค่ไหนหรือ”

เจส ซีตอบว่า “ยังมีคนสุด ท้องอีกคนหนึ่ง เขากำลังดูแลฝูงแกะอยู่”

ซามูเอลพูดว่า “ใช้ให้คนไปตามเขามา หน่อย เราจะไม่นิ่งจนกว่าเขาจะมาถึง”

๑๒ ดังนั้นเจส ซีจึงส่งคนไปตามดา วิด ลูกชายคนเล็กมา เขามีผิวสีแดง หน้าตาดี รูปร่างหล่อ

พระ ยาร์เวห์พูดกับซามูเอลว่า “ลูกขึ้นเจิม เขา ใช้แล้ว คนนี้แหละ”

๑๓ ซามูเอลก็เอาเขาสัตว์ที่ใส่น้ำมันมาเจิม ดา วิดต่อหน้าพี่ ชายของเขา พระ วิญญาณ ของพระเจ้าได้พุ่งเข้าสถิตอยู่ในดา วิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แล้วซามูเอลก็กลับไปรา มาห์

วิญญาณชั่วรบกวนซาอูล

๑๔ แล้วพระ วิญญาณของพระ ยาร์เวห์ ได้จากซา อูลไป และพระ ยาร์เวห์ก็ได้ส่ง วิญญาณชั่วมาทรมาณเขา ๑๕ พวกเขาผู้รับ ใช้ ของซาอูลต่างก็พูดกับซาอูลว่า “ดูสิ วิญญาณ ชั่วจากพระเจ้ากำลังทรมาณท่านอยู่” ๑๖ เขา ออกคำสั่งให้พวกเขาผู้รับ ใช้ของท่านไปเสาะ หา คนที่เล่นพิณได้ เมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้า มาอยู่กับท่าน คนนั้นจะได้เล่นพิณให้ท่าน ฟัง และท่านก็จะรู้สึกดีขึ้น”

๑๗ ดังนั้นซา อูลจึงสั่งพวกคนรับ ใช้ว่า “ไป เสาะหาคนที่เล่นพิณเก่งๆแล้วนำมาพบเรา”

๑๘ คนรับ ใช้คนหนึ่งตอบว่า “ข้าพเจ้าเคย พบกับลูกชายคนหนึ่งของเจส ซีแห่งเบรเด เฮม เขาเล่นพิณเก่ง กล่าวหาและเป็นนักรบ เขาเป็นคนพูดจาอ่อนหวาน และรูปหล่อ ทั้ง พระ ยาร์เวห์ก็สถิตอยู่กับเขา”

๑๙ ซา อูลจึงใช้คนไปแจ้งข่าวกับเจส ซีว่า “ให้นำตัวดา วิดลูกชายของเจ้า คนที่เลี้ยง แกะมาพบเรา”

๒๐ เจส ซีก็เอาลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง ฝูง หนึ่งใส่เหล้าองุ่นและลูกแพะหนึ่งตัว ให้ดา วิดลูกของเขาเอาไปมอบให้ซา อูล ๒๑ ดา วิด มาพบซาอูลและอยู่รับ ใช้เขา ซาอูลรักดา วิด มาก ดา วิดจึงได้เป็นคนหนึ่งที่ถืออาวุธของ ซา อูล ๒๒ จากนั้นซา อูลได้ส่งข่าวถึงเจส ซีว่า “ขอให้เจ้ายินยอมให้ดา วิดอยู่ทำงานรับ ใช้ เรา เพราะเราชอบใจเขามาก”

๒๓ เมื่อ ไต่ที่วิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาอยู่กับซา อูล ดา วิดก็จะเอาพิณของเขามาเล่น จากหน้าอาคารซา อูลก็จะบรรเทา และรู้สึกดี ขึ้น แล้ววิญญาณชั่วก็จะจากเขาไป

โกลิอัทท้าทายอิสราเอล

๑๗ * ขณะที่คนฟี ลี ส เตียรวบรวมพล พวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่เอ เฟส ตัม มิมี ซึ่งอยู่ ระหว่างโสโคห์และอาเซคาห์

๒ ซา อูลและคนอิสราเอลก็รวมพลตั้งค่าย อยู่ในหุบเขาเอลาห์ และวางแนวเตรียมสู้รบ กับคนฟี ลี ส เตีย * คนฟี ลี ส เตียยึดภูเขาลูก

* ๑๖:๑๒ สีแดง หรือ “สีแทน” หรือเป็นไปได้อาจเป็น “ผมสีแดง” คำในภาษาฮีบรูหมายถึง “สีแดง” หรือ “หน้าเป็นสีแดง” ซึ่งแสดงว่ามีสุขภาพดี

หนึ่ง ส่วนคนอิสราเอลก็ยึดภูเขาอีกลูกหนึ่ง โดยมีหุบเขาคั่นกลางพวกเขา

“มีทหารฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งชื่อโกลิอัท ซึ่งมาจากเมืองกัท เขาสูงหกศอกหนึ่งคืบ * เขาออกมานอกค่ายฟีลิสเตีย ^๔โกลิอัทสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้บนหัว และใส่เกราะของสัมฤทธิ์หน้า หน้าห่าสับเจ็ดกิโลกรัม ^๖ที่เขาก็ใส่สนับแข้งทองสัมฤทธิ์ และมีหลาวทองสัมฤทธิ์ไว้หลังอยู่ ^๗เขามีหอกที่ด้ามใหญ่พองกับไม้ที่ใช้ทอผ้า ซึ่งมีหัวหอกทำจากเหล็กหนักเจ็ดกิโลกรัม และมีทหารถือโล่ของเขาเดินนำหน้าเขาไป

^๘โกลิอัทยืนตะโกนใส่พวกทหารของอิสราเอลว่า “พวกเจ้าทั้งหลายออกมาตั้งแนวรบอยู่ทำไม ข้าไม่ใช่คนฟีลิสเตียหรือ และพวกเจ้าไม่ใช่ผู้รับใช้ของซาอูลหรือ เลือกชายคนหนึ่งลงมาสู้กับข้าหน่อย ^๙ถ้าเขามีฝีมือและฆ่าข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นทาสของคนอิสราเอล แต่ถ้าข้าชนะและฆ่าเขาได้ คนอิสราเอลก็จะกลายเป็นทาสและรับใช้พวกเรา”

^{๑๐}แล้วโกลิอัทก็พูดว่า “วันนี้ข้าขอทำให้กองทัพอิสราเอลหาคนมาสู้กับข้า”

^{๑๑}เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งหมดได้ยินคำพูดของคนฟีลิสเตียคนนั้น ต่างก็กลัวและท้อแท้

ดาวิดเข้าไปในแนวหน้า

^{๑๒}ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซีคนเอเฟธาห์ ผู้มาจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เจสซีมีลูกชายแปดคน และในช่วงที่ซาอูลปกครองเจสซีเองก็แก่มากแล้ว ^{๑๓}ลูกชายคนโตสามคนของเขาตามซาอูลไปสงคราม คนแรกชื่อเอลีอับ คนที่สองชื่ออาบีนาตบ และคนที่สามชื่อชัมมาห์ ^{๑๔}ดาวิดเป็นน้องคนสุดท้อง พี่ชายทั้งสามได้ตามซาอูลไปรบ ^{๑๕}แต่ดาวิดก็จะไปอยู่มาจากซาอูลเป็นครั้งคราว เพื่อไปช่วยเลี้ยงฝูงแกะของพ่อที่เบธเลเฮม

^{๑๖}โกลิอัทออกมายืนท้าทายอยู่ทุกเช้าเย็นเป็นเวลาสี่สิบวัน

^{๑๗}วันหนึ่ง เจสซีพูดกับดาวิดลูกชายเขาว่า “รีบเอาข้าวคว่ำประมาณยี่สิบสองลิตร และขนมปังสิบก้อน ไปให้พวกพี่ชายของเจ้าที่ค่าย ^{๑๘}และให้เอาเนยแข็งสิบก้อนนี้ไปให้ผู้บังคับกองพันของพวกเขา พี่ชายเจ้าด้วย ไปดูสิว่าพวกพี่ชายเจ้าเป็นยังไง แล้วให้เอาของจากพวกเขาติดมือเข้ามาด้วยเพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาสบายดี ^{๑๙}เพราะพวกพี่ชายเจ้าอยู่กับซาอูลและคนอิสราเอลอื่นๆในหุบเขาเอลาห์ เพื่อสู้รบกับคนฟีลิสเตีย” ^{๒๐}

^{๒๐}ตอนเช้ามีดดาวิดก็ทิ้งแกะไว้ให้ผู้เลี้ยงแกะ แล้วบรรทุกข้าวของทั้งหมดออกเดินทางตามที่เจสซีบอก เขาถึงค่ายในขณะที่พวกทหารกำลังออกไปสู่แนวรบ และกำลังโพ่ร้องทำศึก ^{๒๑}อิสราเอลและฟีลิสเตียต่างยกออกมาประจันหน้ากัน

^{๒๒}ดาวิดได้ฝากข้าวของของเขาไว้กับคนคุมเสบียง แล้ววิ่งไปหาพวกพี่ชายของเขาในแนวรบ ^{๒๓}ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอยู่นั้น โกลิอัทหันกรับฝีมือกล้าของฟีลิสเตียจากเมืองกัท ก็ออกมาจากกองทัพของฟีลิสเตีย ตะโกนท้ารบอย่างครั้งก่อน ดาวิดเอาก็ได้ยิน ^{๒๔}เมื่อคนอิสราเอลเห็นโกลิอัทก็พากันวิ่งหนีด้วยความกลัว

^{๒๕}คนอิสราเอลพูดกันว่า “เห็นชายที่ออกมาท้ารบหรือเปล่า เขามาท้ารบกับคนอิสราเอล ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์ซาอูลจะให้ทรัพย์สินเงินทองมากมาย และยกลูกสาวของเขาให้แต่งงานด้วย แล้วครอบครัวของเขาก็ยังจะได้รับการยกเว้นภาษีในอิสราเอลอีกด้วย”

^{๒๖}ดาวิดถามคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆเขาว่า “คนที่ฆ่าคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ และเอาความอับยศอดสู่นี้ไปจากคนอิสราเอลได้ จะได้อะไรเป็นรางวัลหรือ แล้วคนฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบคนนี้เป็นใครกัน ถึงกล้ามาท้ารบกับกองทัพของพระเจ้าผู้ผู้ชีวิตอยู่”

^{๒๗}พวกเขา ก็ตอบดาวิดเหมือนกับที่พวกเขาได้บอกไปแล้ว “ผู้ที่ฆ่าโกลิอัทคนฟีลิสเตียนี้ได้ จะได้รับรางวัลอย่างที่พูดไปนั้นแหละ” ^{๒๘}ฝ่ายเอลีอับพี่ชายคนโตของดาวิด

* ๑๗:๕ หกศอกหนึ่งคืบ. นักประวัติศาสตร์โยเซฟัส และฉบับแปลกรีกโบราณส่วนใหญ่ รวมทั้งหนังสืออัครทูตหนึ่งม้วนที่พบในถ้ำคัมรม์ เขียนว่า “สี่ศอกหนึ่งคืบ”

† ๑๗:๖ หลาว หอกขนาดเล็ก

‡ ๑๗:๑๙ เพราะพวกพี่ชาย ... คนฟีลิสเตีย คนแปลบางคนคิดว่าคำพูดของเจสซีจบลงที่ข้อ ๑๘ และผู้เล่าเรื่องเป็นคนเล่าต่อในข้อที่ ๑๙

เมื่อได้ยินสิ่งที่ดาวิดพูดกับพวกทหาร เขาก็โกรธดาวิด และถามว่า “เจ้าลงมาที่นี่ทำไม ทั้งแคะไม้ก็ตัวนั้นไว้ในถิ่นแห่ง แล้งกับใคร เรารู้ดีถึงความอวดดีของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า ที่เจ้าลงมานี้ก็แค่อยากจะมาดูเขาสู้รบกัน”

^{๒๙}ดาวิดตอบว่า “อ้าว ผมทำอะไรผิดหรือ แต่ถามก็ไม่ได้หรือ” ^{๓๐}แล้วดาวิดก็หันไปถามคนอื่นด้วยคำถามเดิมๆ แล้วคนเหล่านั้นก็ตอบเหมือนที่เคยบอกไปแล้ว

^{๓๑}มีคนได้ยินเรื่องที่ดาวิดพูด แล้วไปรายงานต่อซาอูล ซาอูลก็เลยเรียกดาวิดมาพบ ^{๓๒}ดาวิดพูดกับซาอูลว่า “อย่าปล่อยให้ผู้คนที่ต้องเสีย ชัยภูมิและกำลัง ใจกับเรื่องของเรา ฟีลิสเตียคนนั้น ให้ผู้รับใช้ของท่านคนนี้ออกไปสู้กับมันเถอะ”

^{๓๓}ซาอูลตอบว่า “เจ้าออกไปสู้กับคนฟีลิสเตียคนนั้นไม่ได้หรอก เจ้าเป็นแค่เด็กหนุ่ม* คนหนึ่งเท่านั้น แต่เขาเป็นชายที่ชำนาญศึกมาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มๆ”

^{๓๔}แต่ดาวิดตอบซาอูลว่า “ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านคนนั้น เคยดูแลแกะให้กับพ่อของข้าพเจ้า เมื่อมีสิงโตหรือหมีมาจับแกะไปจากฝูง ^{๓๕}ข้าพเจ้าก็ไล่ตามไปช่วยชีวิตแกะจากปากของมัน เมื่อสัตว์พวกนั้นย้อนกลับมา ข้าพเจ้าก็ตั้งหนวดคูรามัน แล้วฆ่ามันเสีย ^{๓๖}ข้าพเจ้าเคยฆ่าทั้งสิงโตและหมี ส่วนคนฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าพิธี ขลิบคนนั้น ก็จะเป็นเหมือนกับสัตว์พวกนั้น เพราะเขาได้ทำหายกองทัพของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ^{๓๗}พระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้ข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเขี้ยวเล็บสิงโตและหมี พระองค์ก็จะช่วยกู้ข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตียคนนั้นด้วยเหมือนกัน”

ซาอูลจึงบอกกับดาวิดว่า “ไปเถอะ และขอให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า” ^{๓๘}จากนั้นซาอูลก็เอาเสื้อของเขามาสวมให้กับดาวิด และเอาหมวกทองสัมฤทธิ์มาใส่ไว้บนหัวของดาวิด และยังให้เสื้อคลุมชุดเกราะกับเขาคู่ด้วย ^{๓๙}ดาวิดเอาดาบของซาอูลมาคาดทับเสื้อคลุมแล้วลงเดินดู เพราะไม่ชินกับพวกมัน แล้วดาวิดพูดกับซาอูลว่า “ข้าพเจ้าใส่ชุด

พวกนี้ไม่ได้หรอก เพราะข้าพเจ้าไม่ชินกับพวกมัน” เขาจึงถอดพวกมันออก ^{๔๐}จากนั้นดาวิดก็หยิบไม้เท้ามาถือ แล้วเลือกลูกหินเกลี้ยงๆ มาห้าก้อนจากถ้ำธารแห่ง แล้วเอาใส่ไว้ในถุงที่ใช้เลี้ยงแกะของเขา กับถือ sling ในมือของเขา เพื่อไปพบคนฟีลิสเตีย

ดาวิดฆ่าโกลิอัท

^{๔๑}ชาวฟีลิสเตียคนนั้นได้เดินเข้ามาใกล้ดาวิด โดยมีคนถือโล่ของเขาเดินนำหน้า ^{๔๒}เขามองดูดาวิดและดูถูก เพราะเห็นเป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง มีผิวแดง† และหน้าตาหล่อเหลา ^{๔๓}คนฟีลิสเตียพูดกับดาวิดว่า “ข้าเป็นหมาหรือยังไง เจ้าถึงได้ถือไม้มาหาข้า” และเขายังอ้างชื่อพวกพระของเขาแข่งดูดาวิด ^{๔๔}เขาพูดว่า “มานี่มา ข้าจะเอาเนื้อเจ้าเป็นอาหารเลี้ยงนกบนฟ้า และเลี้ยงสัตว์ในทุ่งหญ้า”

^{๔๕}ดาวิดพูดกับคนฟีลิสเตียคนนั้นว่า “เจ้ามาสู้กับข้าด้วยดาบและหอกและหลาว แต่ข้าจะสู้กับเจ้าในนามของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ที่เจ้าทำหาย

^{๔๖}วันนี้แหละ พระยาห์เวห์จะให้เจ้าตกอยู่ในกั่มมือของข้า ข้าจะโค่นเจ้าและตัดหัวเจ้าทิ้ง วันนี้นั้นข้าจะเอาซากศพของกองทัพฟีลิสเตียเลี้ยงนกบนท้องฟ้าและสัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน เพื่อทั้งโลกจะได้รู้ว่ามิใช่พระเจ้าอยู่ไนอิสราเอล ^{๔๗}ทุกคนที่มาอยู่รวมกันที่นี่จะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ช่วยกู้โดยใช้ดาบหรือหอก เพราะการศึกเป็นของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์จะมอบพวกเจ้าไว้ในกั่มมือของพวกเรา”

^{๔๘}และชาวฟีลิสเตียคนนั้นได้เข้ามาใกล้เพื่อสู้รบกับดาวิด ดาวิดก็วิ่งอย่างรวดเร็วจากแนวรบเข้าหาเขา ^{๔๙}และถ่วงหินก้อนหนึ่งจากถุง แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง โคนหน้าผากของคนฟีลิสเตียคนนั้น ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผากของเขา และเขาก็ล้มหน้าคว่ำลงกับพื้น

^{๕๐}ดาวิดก็ชนะชาวฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสลิง และก้อนหิน โดยไม่มีดาบอยู่ในมือ ดา

* ๑๗:๓๓ **เด็กหนุ่ม** คำนี้ในภาษาฮีบรูมักหมายถึง “ผู้รับใช้” หรือ “ผู้ช่วยถืออาวุธให้ทหาร”

† ๑๗:๔๒ **มีผิวแดง** หรือ “สีแทน” หรือเป็นไปได้อาจเป็น “ผมสีแดง” คำในภาษาฮีบรูหมายถึง “สีแดง” หรือ “หน้าเป็นสีแดง” ซึ่งแสดงว่ามีสุขภาพดี

วิดก็โค่นคนฟี ลี ส เตียคนนั้นและฆ่าเขาได้^{๕๑}ดาวิดวิ่งไปยืนบนตัวของเขา และตั้งดาบของคนฟี ลี ส เตียคนนั้นออกจากฝัก แล้วดาวิดก็ใช้ดาบนั้นฆ่าเขาและตัดหัวของเขาไป

เมื่อพวกคนฟี ลี ส เตียเห็นว่าทหารยอดฝีมือของเขาตาย พวกเขาพากันวิ่งหนีไป^{๕๒}คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ให้ ร้องไล่ ตามคนฟี ลี ส เตียไปถึงทางเข้าเมืองกัทและไปถึงประตูเมืองเอ โครน คนฟี ลี ส เตียล้มตายเกลื่อนกลาดตามทางจากถนนธารอา อิมไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอ โครน ^{๕๓}เมื่อชาวอิสราเอลกลับจากการไล่ตามคนฟี ลี ส เตีย ก็มาปล้นของจากค่ายของพวกเขา

^{๕๔}ดาวิดเอาหัวของคนฟี ลี ส เตียคนนั้นมาที่ยูธราลิม ส่วนอาวุธต่างๆของเขา ดาวิดทิ้งไว้ที่เต็นท์ของตัวเอง

ซาอูลเริ่มกลัวดาวิด

^{๕๕}เมื่อซา อูลเห็นดาวิดออกไปสู้รบกับชาวฟี ลี ส เตียคนนั้น เขาก็ถามอับเนอร์แม่ทัพของเขาว่า “อับเนอร์ เจ้าหนุ่มคนนี้เป็นลูกใคร” อับเนอร์ตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ บอกท่านตามตรง ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

^{๕๖}ซาอูลพูดว่า “ไปสืบดูสิว่า พ่อหนุ่มคนนี้เป็นลูกใคร”

^{๕๗}พ่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟี ลี ส เตียคนนั้น อับเนอร์ได้พาเขามาเฝ้าซาอูล พร้อมกับหัวของคนฟี ลี ส เตียคนนั้นที่ดาวิดถืออยู่

^{๕๘}ซาอูลถามเขาว่า “พ่อหนุ่ม เจ้าเป็นลูกของใคร”

ดาวิดตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของเจสซี ผู้รับใช้ท่าน จากเมืองเบธเลเฮม”

ดาวิดกับโยนาธานเป็นเพื่อนกัน

^{๑๘}หลังจากดาวิดพูดคุยกับซา อูลเสร็จแล้ว โยนาธานก็รู้สึกผูกพันกับดาวิด และรักเขาเหมือนกับรักตนเอง

^๒จากนั้นซาอูลได้รั้งดาวิดให้อยู่กับเขา ไม่ปล่อยให้กลับไปที่บ้านของพ่อเขา

^๓และโยนาธานก็ได้ทำสัญญากับดาวิด เพราะเขารักดาวิดเหมือนตัวเขาเอง ^๔โยนาธานถอดเสื้อคลุมที่เขาสวมอยู่กับเครื่องแบบตัวนอกให้กับดาวิด รวมทั้งดาบ คันทวน และเข็มขัดของเขา

^๕ซาอูลใช้ดาวิดทำอะไร ดาวิดก็ทำสำเร็จทั้งสิ้น ซาอูลจึงให้ตำแหน่งสูงในกองทัพกับดาวิด ซึ่งเป็นที่พอใจของประชาชน และข้าราชการของซาอูล

ซาอูลอิจฉาดาวิด

^๖หลังจากดาวิดได้ฆ่าคนฟี ลี ส เตียคนนั้นแล้ว ในระหว่างที่พวกเขากำลังเดินทางกลับมา พวกผู้หญิงก็ออกมาจากเมืองต่างๆของอิสราเอล เพื่อต้อนรับกษัตริย์ซาอูล พวกเขาร้อง เพลงและเต้นรำกันอย่างสนุกสนานพร้อมกับเล่นกลอง รำมะนาและพิณสามสาย ^๗พวกเขาเต้นรำและร้องเพลงว่า

“ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ ส่วนดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

^๘ซาอูลโกรธมาก เนื้อเพลงทำให้เขาโกรธและคิดว่า

“พวกนี้ยกย่องดาวิดว่าฆ่าคนได้เป็นหมื่นๆ แต่เราฆ่าได้เพียงพันๆคน แล้วต่อไปดาวิดยังจะได้อะไรอีก ถ้าไม่ใช่อาณาจักรทั้งหมดนี้” ^๙และตั้งแต่นั้นมา ซาอูลก็เฝ้ามองดูดาวิดอย่างอิจฉา

^{๑๐}วันต่อมา วิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล เขากำลังบ้าคลั่ง อยู่นั้นที่พิท ขณะที่ดาวิดกำลังเล่นพิณตามปกติเหมือนเคย ซาอูลถือหอกอยู่ในมือ ^{๑๑}และเขาก็ขว้างมันออกไป คิดในใจว่า “เราจะปักดาวิดให้ติดกับฝาผนัง” แต่ดาวิดหลบได้ทั้งสองครั้ง

^{๑๒}ซาอูลเกิดความกลัวดาวิด เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับดาวิด และได้จากเขาไปแล้ว ^{๑๓}ซาอูลจึงส่งดาวิดไปให้พ้นจากเขา และให้ดาวิดไปเป็นแม่ทัพกองพัน ดาวิดได้นำกองทัพในการสู้รบ ^{๑๔}ทุกอย่างที่ดาวิดทำ เขาได้รับความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ เพราะ

* ๑๘:๖ *พิณสามสาย* หรือ อาจจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่เอาเหล็กเส้นมาทำเป็นสามเหลี่ยมแล้วใช้ไม้หรือเหล็กตีส่งเสียง

† ๑๘:๘ *แล้วต่อไป ... ทั้งหมดนี้* สำเนาแปลกรีกโบราณส่วนใหญ่ไม่มีประโยคนี้

‡ ๑๘:๑๐ *เขากำลังบ้าคลั่ง* หรือ อาจจะไม่แปลได้ว่า “เขากำลังพูดแทนพระเจ้า” คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง ถึงจุดที่ไม่สามารถควบคุมสิ่งที่เขาพูดและทำได้ ปกติแล้ว คำนี้หมายถึง ถึงพระเจ้ากำลังใช้คนผู้หนึ่งให้ส่งข่าวพิเศษถึงคนอื่น ๆ

พระยาห์เวห์อยู่กับเขา ^{๑๕} เมื่อซาอูลเห็นว่าดาวิดได้ ได้รับความสำเร็จมากมายขนาดไหน เขาก็ยิ่งกลัวดาวิดมากขึ้น

^{๑๖} แต่ทั้งคนอิสราเอลและคนยูดาห์ต่างก็รักดาวิด เพราะดาวิดนำพวกเขาในการสู้รบของดาวิด

^{๑๗} ซาอูลพูดกับดาวิดว่า “นี่คือเมธราภลูกสาวคนโตของเรา เราจะให้นางแต่งงานกับเจ้า ขอเพียงรับใช้เราอย่างกล้าหาญและต่อสู้เพื่อพระยาห์เวห์” เพราะซาอูลคิดว่า “เราจะไม่มีลงมือจัดการกับดาวิดเอง ปล່อยให้พวกฟิลิเตียลงมือแทน”

^{๑๘} แต่ดาวิดพูดกับซาอูลว่า “ข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะเป็นลูกเขยของกษัตริย์หรือ ข้าพเจ้าเป็นใครกัน ครอบครัวของข้าพเจ้าหรือตระกูลของพ่อข้าพเจ้าเป็นใครกันในอิสราเอล”

^{๑๙} ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่จะยกเมธราภลูกสาวซาอูลให้ดาวิด นางก็ถูกยกให้ไปแต่งงานกับอาคิเอลชาวเมโหลธา

^{๒๐} ขณะนั้นมีคาลลูกสาวซาอูลได้หลงรักดาวิด และเมื่อมีคนนำเรื่องนี้ไปแจ้งกับซาอูล เขาก็ดีใจ ^{๒๑} เขาคิดว่า “เราจะยกนางให้ดาวิดแล้วนางก็จะเป็นกับดักให้เขาต้องต่อสู้กับคนฟิลิเตีย” ดังนั้นซาอูลจึงพูดกับดาวิดว่า “นี่เป็นหนที่สองแล้วที่เจ้ามีโอกาที่จะได้เป็นลูกเขยเรา”

^{๒๒} ซาอูลส่งคนรับใช้ว่า “เจ้าไปพูดกับดาวิดเป็นส่วนตัวว่า ‘ดูซิ กษัตริย์ซาอูลชอบใจในตัวท่านมาก และเจ้า หน้าที่ต่างๆ ของกษัตริย์ก็ชอบท่านมาก ตอนนี้ให้เป็นลูกเขยของกษัตริย์เถอะ’”

^{๒๓} พวกคนรับใช้ก็มาบอกดาวิดตามนั้น แต่ดาวิดพูดว่า “พวกท่านคิดว่าการเป็นลูกเขยของกษัตริย์เป็นเรื่องเล็กๆ อย่างนั้นหรือ เราเป็นแค่ผู้ชายจนๆ ที่ไม่มีชื่อเสียงอะไร”

^{๒๔} เมื่อคนรับใช้ของซาอูลบอกเขาถึงเรื่องที่ดาวิดพูด ^{๒๕} ซาอูลก็ตอบว่า “ไปบอกดาวิดว่า ‘กษัตริย์ไม่ต้องการสินสอดอะไร กษัตริย์ต้องการแค่หนึ่งหุ้มปลายอวัยวะเพศชายของคนฟิลิเตียหนึ่งร้อยอัน เป็นการแก้แค้นต่อศัตรูของท่านเท่านั้น’” แผนการของซาอูลก็คือจะให้ดาวิดถูกพวกฟิลิเตียฆ่าเสีย

^{๒๖} เมื่อคนรับใช้ของซาอูลนำเรื่องดังกล่าวมาบอกดาวิด เขาก็พอใจที่จะเป็นลูกเขยของกษัตริย์ ก่อนถึงเวลาที่กำหนดไว้จะผ่านไป ^{๒๗} ดาวิดออกไปพร้อมกับคนของเขา และได้ฆ่าคนฟิลิเตียไปสองร้อยคน เขาได้นำหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของชายเหล่านั้นมามอบให้กษัตริย์ เพื่อที่ว่าเขาจะได้กลายเป็นลูกเขยของกษัตริย์

ดังนั้นซาอูลจึงยกมีคาลลูกสาวของเขาให้แต่งงานกับดาวิด ^{๒๘} เมื่อซาอูลเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับดาวิด และมีคาลลูกสาวของเขารักดาวิด ^{๒๙} ซาอูลก็ยิ่งกลัวดาวิดมากขึ้น และเขาก็เป็นศัตรูกับดาวิดตลอดชีวิตที่เหลือของเขา

^{๓๐} ผู้นำของฟิลิเตียก็ออกมาสู้รบอยู่เรื่อยๆ และยังออกรบมากเท่าใด ดาวิดก็ยิ่งได้ รับชัยชนะมากกว่าพวกแม่ทัพนายกองคนอื่นๆ ของซาอูล และทำให้ชื่อเสียงของดาวิดโด่งดังไปทั่ว

ซาอูลพยายามฆ่าดาวิด

๑๙ ซาอูลบอกโยนาธานลูกชายของเขาและคนรับใช้ของเขาทุกคนให้ฆ่าดาวิด แต่โยนาธานชอบดาวิดมาก ^๒ ก็เลยเตือนดาวิดว่า “ซาอูลพ่อของเรากำลังหาโอกาสที่จะฆ่าเจ้า ฟังนี่เข้า ให้ระวังตัวให้ดี ให้ไปหาที่หลบซ่อนและให้อยู่ที่นั่น ^๓ เราจะออกไปยืนอยู่ข้างๆ พ่อเราในทุ่งนาที่ท่านซ่อนตัวอยู่ เราจะพูดกับพ่อเรื่องของคุณแล้วพอเรารู้อะไรก็จะมาเล่าให้เจ้าฟัง”

^๔ โยนาธานพูดถึงความดีของดาวิดให้กับซาอูลพ่อของเขาว่า “ขออย่าให้พ่อทำผิดต่อดาวิดคนรับใช้ของพ่อเลย เขาไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพ่อ และสิ่งที่เขาก็กทำก็เป็นประโยชน์มากกับพ่อทั้งนั้น ^๕ เขาได้เสียชีวิตตอนที่ฆ่าชาวฟิลิเตียคนนั้น และพระยาห์เวห์ให้ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กับชาวอิสราเอลทั้งหมด พ่อก็เห็นและชื่นชมไปด้วย แล้วทำไมพ่อถึงจะทำผิดต่อคนบริสุทธิ์อย่างดาวิด และจะไปฆ่าเขาอย่างไรเหตุผล”

^๖ เมื่อซาอูลได้ฟังสิ่งที่โยนาธานพูด เขาก็สาบานว่า “พระยาห์เวห์ มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าดาวิดจะไม่ถูกประหารชีวิต”

* ๑๘:๒๗ สองร้อยคน สำเนาแปลกรีกโบราณเขียนว่า “หนึ่งร้อยคน”

๙ แล้วโยนาธานได้เรียกดาวิดมา และเล่าเรื่องที่เขาเกือบได้พุดกัน แล้วโยนาธานได้นำดาวิดมาพบซาอูล และดาวิดก็ได้เฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน

๑๐ แล้วสงครามก็เกิดขึ้นอีก ดาวิดจึงออกไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย ดาวิดได้ฆ่าฟันพวกนั้นตายเกลื่อนกลาด พวกนั้นได้หนีไปต่อหน้าต่อตา ๙ แต่วิญญาณชั่วจากพระยาห์เวห์ได้มาเข้าสิงซาอูล ขณะที่เขากำลังนั่งอยู่ในวังของเขาและถือหอกอยู่ในมือ ดาวิดกำลังเล่นพิณอยู่ ๑๐ ซาอูลพยายามพุ่งหอกหมายปักดาวิดให้ติดผนัง แต่ดาวิดหลบได้ หอกของซาอูลเลยพุ่งเข้าใส่ฝาผนัง แล้วคืนนั้นดาวิดก็หนีรอดออกมาได้

๑๑ ซาอูลส่งคนไปเฝ้าดูที่บ้านของดาวิดตลอดคืน เพื่อฆ่าเขาในตอนเช้า แต่มีคาลเมียของดาวิดได้เตือนเขาว่า “ถ้าพี่ไม่หนีไปในคืนนี้ พรุ่งนี้พี่จะต้องถูกฆ่าตาย”

๑๒ ดังนั้น คาลจึงได้หย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเขาก็หนีรอดไป ๑๓ จากนั้นมีคาลก็เอาจูบปั่นพระประจำบ้านมาวางไว้บนเตียง แล้วเอาผ้าคลุมไว้และเอาขนแพะมาวางไว้ที่หัวรูปปั้นนั้น

๑๔ เมื่อซาอูลส่งคนมาจับดาวิด มีคาลก็บอกว่า “เขาไม่สบาย”

๑๕ ซาอูลส่งคนกลับไปดูดาวิด และสั่งพวกเขาว่า “นำเขามาที่ที่อยู่บนเตียง เพื่อที่เราจะได้ฆ่าเขาเสีย”

๑๖ แต่เมื่อพวกเขาเข้าไปก็พบรูปปั้นอยู่บนเตียง และมีขนแพะอยู่ที่หัวมัน

๑๗ ซาอูลพุดกับมีคาลว่า “ทำไมลูกถึงหลอกหลวงพ่ออย่างนี้ และปล่อยศัตรูของพ่อให้รอดพ้นไปได้”

มีคาลตอบว่า “ดาวิดพุดกับลูกว่า ‘ปล่อยพี่ไปเถอะ จะให้พี่ต้องฆ่าน้องทำไม’”

๑๘ เมื่อดาวิดหลบหนีไปได้ เขาได้ไปหาซาอูลที่เมืองรามัท และเล่าเรื่องทั้งหมดที่ซาอูลทำกับเขา จากนั้นเขาและซาอูลก็ไปอยู่ที่นาโยท

๑๙ มีคนไปแจ้งข่าวกับซาอูลว่า “ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท” ๒๐ ซาอูลจึงส่งคนมาจับดาวิด แต่เมื่อพวกเขาเห็นกลุ่มผู้พุดแทนพระเจ้ายกกำลังพุดแทนพระเจ้านั่งอยู่ มีซาอูลยืนเป็นหัวหน้า พระวิญญาณของพระเจ้าก็เข้าสถิตในคนพวกนั้นที่ซาอูลส่งมา พวกเขาจึงเข้าร่วมพุดแทนพระเจ้าด้วย

๒๑ เมื่อซาอูลรู้เรื่อง เขาก็ส่งคนไปใหม่ และพวกเขาก็ได้พุดแทนพระเจ้าด้วย ซาอูลจึงส่งคนไปเป็นครั้งที่สาม และพวกเขาก็ได้พุดแทนพระเจ้าอีกเหมือนกัน ๒๒ ในที่สุดซาอูลก็ไปรามัทที่เอง และเมื่อไปถึงอ่างเก็บน้ำใหญ่ที่เมืองเสคู เขาก็ถามว่า “ซาอูลและดาวิดอยู่ที่ไหน”

ประชาชนตอบซาอูลว่า “ทั้งสองคนอยู่ที่นาโยทเมืองรามัท”

๒๓ ซาอูลจึงไปที่นาโยทในเมืองรามัท แต่พระวิญญาณของพระเจ้าได้เข้าสถิตในซาอูลจึงเดินพุดแทนพระเจ้าไปตลอดทางจนมาถึงนาโยท ๒๔ ซาอูลได้ถอดเสื้อผ้าออก และเขาเองก็ได้พุดแทนพระเจ้าต่อหน้าซาอูลด้วย เขาถอนเปลือยกายอยู่ที่นั่นตลอดวันตลอดคืน นี่เป็นเหตุที่คนพุดว่า

“ซาอูลเป็นผู้พุดแทนพระเจ้าด้วยหรือ”

ดาวิดและโยนาธานทำสัญญากัน

๒๐ จากนั้นดาวิดได้หนีจากนาโยทที่รามัทไปหาโยนาธาน และถามว่า “ข้าทำอะไรลงไปหรือ ความผิดของข้าคืออะไร ข้าได้ทำผิดอะไรต่อพ่อเจ้าหรือ เขาถึงได้พยายามมาเอาชีวิตของข้า”

๒ โยนาธานตอบว่า “เป็นไปไม่ได้ เจ้าจะไม่ตายหรือ ดูสิ พ่อของข้าไม่เคยทำอะไรโดยไม่บอกข้าก่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ แล้วเขาจะมาปิดบังเรื่องนี้จากข้าทำไม คงไม่เป็นเช่นนั้นหรอก”

๓ แต่ดาวิดสาบานว่า “พ่อของเจ้ารู้ดีว่าเจ้าชื่นชอบข้า และคิดกับตัวเองว่า ‘ต้องไม่ให้โยนาธานรู้เรื่องนี้ เพราะเขาจะต้องเสียใจอย่างเนิ่นอน’ แต่พระยาห์เวห์และตัวเจ้ามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว้า ข้าห่างจากความตายแค่ก้าวเดียวเท่านั้น”

๔ โยนาธานพุดกับดาวิดว่า “เจ้าจะให้ข้าทำอะไร ข้าก็จะทำเพื่อเจ้า”

๕ ดาวิดจึงพุดว่า “เอาอย่างนี้ พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลพระจันทร์ใหม่ และข้าจะต้องไปร่วมกินอาหารกับกษัตริย์ แต่ปล่อยให้ข้าไปซ่อนตัวในห้อง ทุ่งเถอะ จนถึงเย็นวันที่สาม ๖ ถ้าพ่อของเจ้าเห็นข้าหายไป ก็บอกข้าว่า ‘ดาวิดได้มาขออนุญาตกับลูกเพื่อลากลับบ้านอย่างเร่งด่วนที่เบธเลเฮม เพราะครอบครัวของเขาจะถวายสัตว์ บูชาประจำปี’ ๗ ถ้าเขาพุดว่า ‘ดีมาก’ ผู้รับใช้ของเจ้า

คนนี้ก็ปลอดภัย แต่ถ้าเขาโกรธมาก เจ้าก็
แน่ใจได้เลยว่า เขาได้ตัดสินใจจะทำร้ายข้า
แล้ว ^๘ ถ้าเจ้าจะแสดงความเมตตาต่อผู้รับใช้
ของเจ้า เพราะเจ้าได้ทำสัญญากับข้าต่อหน้า
พระยาห์เวห์แล้ว ถ้าข้าผิดจริง เจ้าก็ฆ่าข้า
เสียเอง ไม่ต้องมอบข้าไปให้กับพ่อของเจ้า
หรอก”

^๙ โยนาธานพูดว่า “ไม่หรอก ถ้าข้ารู้ว่า
พ่อของข้าคิดจะทำร้ายเจ้า ข้าจะไม่บอกเจ้า
ได้หรือ”

^{๑๐} ดาวิดถามว่า “ใครจะมาบอกข้าล่ะ ถ้า
พ่อของเจ้าตอบเจ้าอย่างคุณ”

^{๑๑} โยนาธานพูดว่า “มาเถอะ ออกไปที่ห้อง
ทุ่งกัน” เขาทั้งสองก็เดินไปที่นั่นด้วยกัน

^{๑๒} จากนั้นโยนาธานก็พูดกับดาวิดว่า “ข้า
ขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของ
อิสราเอล ข้าจะไปให้รู้แน่ว่าพ่อของข้าคิด
ยังงัยกับเจ้า วันมะริณี่เวลาเดียวกันนี้ ถ้า
เขารู้สึกกับเจ้า ข้าก็จะส่งข่าวมาให้เจ้ารู้
^{๑๓} แต่ถ้าพ่อข้าจะทำร้ายเจ้า ข้าก็จะบอกให้
เจ้ารู้ และส่งเจ้าไปอย่างปลอดภัย ถ้าข้าไม่
ทำตามที่พูดนี้ ก็ขอให้พระยาห์เวห์ลงโทษข้า
อย่างรุนแรง ขอให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับ
เจ้าเหมือนที่สถิตอยู่กับพ่อของข้า ^{๑๔} ตราบ
ใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ก็ขอให้เจ้ามีน้ำใจกับข้า
เหมือนกับที่พระยาห์เวห์มีต่อข้าตลอดชีวิต
เพื่อที่ว่าข้าจะได้ไม่ถูกฆ่าตาย ^{๑๕} และถ้า
หากข้าตายไป ก็ขอให้เจ้าอย่าได้แล้งน้ำใจ
ต่อครอบครัวของข้า แม้เมื่อพระยาห์เวห์ได้
กำจัดศัตรูทั้งหมดของเจ้าออกไปจากโลกนี้”

^{๑๖} ดังนั้น โยนาธานได้ทำสัญญากับดาวิดและ
ครอบครัวของดาวิด โยนาธานพูดว่า “ขอให้
พระยาห์เวห์จัดการกับศัตรูของเจ้า”

^{๑๗} และโยนาธานให้ดาวิดยืนยันสัญญาอีก
ครั้งด้วยความรักที่เขามีต่อดาวิด เพราะเขา
รักดาวิดเหมือนรักตัวเอง

^{๑๘} จากนั้นโยนาธานก็พูดกับดาวิดว่า “พรุ่ง
นี้จะเป็นวันเทศกาลพระจันทร์ใหม่ พ่อจะ
เห็นว่าเจ้าหายไป เพราะที่หนึ่งของเจ้าจะว่าง
^{๑๙} ในตอนเย็นวันมะริณี่นี้ ให้ไปซ่อนตัวในที่
ที่เจ้าเคยซ่อนตัวตอนที่เรื่องยุ่งยากนี้เกิดขึ้น
ครั้งแรก และคอยอยู่ที่ก้อนหินเอเชล ^{๒๐} ข้า
จะยิงธนูสามดอกไปข้างๆเจ้าเหมือนกับว่า
ข้ากำลังข่มขึงเป้า ^{๒๑} จากนั้นข้าจะส่งเด็ก
รับใช้ว่า “ไปหาลูกธนูซิ” ถ้าข้าพูดกับเขาว่า
‘ลองดูซิ ลูกธนูตกอยู่ทางข้างๆเจ้า ไปเอามัน

กลับมา” ถ้าข้าพูดอย่างนี้ ก็ให้เจ้าออกมา
จากที่ซ่อนได้ เพราะพระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่
แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เจ้า
จะปลอดภัยและไม่มีอันตรายอะไร ^{๒๒} แต่ถ้า
ข้าพูดกับเด็กรับใช้ว่า ‘ดูสิ ลูกธนูตกไกลออก
ไปข้างหน้าโน่น’ ถ้าข้าพูดอย่างนี้ เจ้าต้องรีบ
หนีไป เพราะพระยาห์เวห์ได้กำหนดให้เจ้าไป
แล้ว ^{๒๓} และเรื่องที่ได้คุยกันระหว่างเราสอง
คน จำไว้ว่าพระยาห์เวห์จะเป็นพยานให้กับ
เราทั้งสองคนตลอดไป”

^{๒๔} ดังนั้นดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในท้องทุ่ง

เมื่อถึงเทศกาลพระจันทร์ใหม่ ซาอูลซึ่ง
เป็นกษัตริย์ก็มานั่งกินอาหาร ^{๒๕} เขาหนึ่งในที่
เคยนั่งเป็นประจำที่อยู่ใกล้กำแพง ซึ่งอยู่ตรง
ข้ามกับโยนาธาน ส่วนอับเนอร์ก็นั่งอยู่ข้างๆ
ซาอูล แต่ที่หนึ่งของดาวิดกลับว่างเปล่า ^{๒๖} ใน
วันนั้นซาอูลไม่ได้พูดอะไร เขาเพียงคิดว่า
“ต้องเกิดอะไรขึ้นกับดาวิดที่จะทำให้เขาไม่
บริสุทธิ์ในการเข้าร่วมพิธี แน่นนอนว่าเขาต้อง
ไม่บริสุทธิ์”

^{๒๗} แต่วันต่อมา วันที่สองของเดือนนั้น ที่
นั่งของดาวิดก็ยังคงว่างอยู่อีก ซาอูลจึงถาม
โยนาธานว่า “ทำไมดาวิดลูกชายเจสซีย์ไม่มา
กินข้าวด้วยกัน ทงเมื่อวานและวันนี้ด้วย”

^{๒๘} โยนาธานตอบว่า “ดาวิดได้มาวิ่งวอน
ขออนุญาตจากลูกเพื่อลากลับบ้านที่เบธเล
เฮม ^{๒๙} เขาบอกว่า ‘อนุญาตให้ฉันกลับบ้าน
เถอะ เพราะครอบครัวของฉันจะมีการถวาย
เครื่องบูชาในเมืองและที่ ชายของฉันก็สั่งให้
ฉันกลับไป ถ้าท่านพอใจฉันก็ขออนุญาตให้ฉัน
กลับไปหาพี่ชายด้วยเถอะ’ เพราะสาเหตุนี้
เขาจึงไม่ได้มาร่วมโต๊ะอาหารกับกษัตริย์”

^{๓๐} ซาอูลได้ยินอย่างนั้น ความโกรธก็พลุ่ง
ขึ้นต่อโยนาธาน เขาพูดกับโยนาธานว่า “เจ้า
มันลูกกบฏของหญิงนอกคอก คิดว่าข้าไม่
รู้หรือว่าเจ้าเข้าข้างไอ้ลูกชายเจสซีย์นั้น เจ้า
สร้างความอับอายให้ตัวเองและแม่ที่คลอດ
เจ้าออกมา ^{๓๑} ตราบใดที่ดาวิดยังมีชีวิตอยู่ใน
โลกนี้ เจ้าและอาณาจักรของเจ้าก็จะไม่มีวัน
ตั้งอยู่ได้ ส่งคนไปนำตัวดาวิดมาเดี๋ยวนี้ มัน
ต้องตาย”

^{๓๒} โยนาธานถามซาอูลพ่อของเขาว่า
“ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาทำอะไรลง
ไปหรือ”

^{๓๓} แต่ซาอูลได้ฟุ้งหอกในมือใส่โยนาธาน
เพื่อฆ่าเขาเสีย โยนาธานจึงรู้ว่าพ่อของเขา

ตั้งใจจะฆ่าดาวิด ^{๓๓}โยนาธานจึงลুকจากโต๊ะอาหารไปด้วยความ โกรธมาก และไม่ไดกินอะไรในวันที่สองนี้ เพราะเขาเสียใจต่อการกระทำที่นำอับอายของพ่อเขาต่อดาวิด

^{๓๔}เช้าวันรุ่งขึ้นโยนาธานออกไปที่ทุ่งนาเพื่อพบกับดาวิด เขาเอาเด็กรับใช้ไปด้วยหนึ่งคน ^{๓๕}แล้วเขาก็ส่งเด็กรับใช้ว่า “ไปหาลูกธนูที่เรายิงไป” เมื่อเด็กรับใช้วิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งนำหน้าเขาไป ^{๓๖}เมื่อเด็กรับใช้วิ่งไปถึงที่ที่ลูกธนูของโยนาธานตก เขาก็ตะโกนบอกเด็กรับใช้ว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าไม่ใช่หรือ” ^{๓๗}เขายังตะโกนส่งอีกด้วยว่า “รีบไปเถิด อย่าหยุดนะ” เด็กรับใช้ก็ไปเก็บลูกธนูกลับมาให้โยนาธานผู้เป็นเจ้าของ ^{๓๘}(แต่เด็กรับใช้ก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย มีแต่ดาวิดและโยนาธานเท่านั้นที่เข้าใจ) ^{๓๙}จากนั้นโยนาธานก็ส่งอาวุธให้เด็กรับใช้ และสั่งว่า “เจ้าเอาไปเก็บไว้ในเมืองก่อน”

^{๔๐}หลังจากเด็กรับใช้ไปแล้ว ดาวิดก็ออกจากที่ซ่อน ทางใต้ของก้อนหิน เขากลับมาโยนาธานจนหน้าติดพื้น ดินสามครั้ง จากนั้นพวกเขาก็จูบซึ่งกันและกัน แล้วทั้งสองก็ร้องไห้ด้วยกัน แต่ดาวิดร้องมากกว่า

^{๔๑}โยนาธานพูดกับดาวิดว่า “ขอให้ไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้สาบานในนามของพระยาห์เวห์ว่าจะเป็นเพื่อนกัน เราพูดว่า ‘พระยาห์เวห์จะเป็นพยานระหว่างเราสองคน และระหว่างลูกหลานของเราสองคนตลอดไป’” แล้วดาวิดก็จากไป และโยนาธานก็กลับเข้าเมือง

ดาวิดไปหานักบวชอาหิเมเลค

๒๑ ^๑ดาวิดไปเมืองโนบเพื่อพบกับนักบวชอาหิเมเลค อาหิเมเลคกลัวจนตัวสั่นเมื่อออกมาพบเขา แล้วพูดว่า “ทำไมท่านถึงมาคนเดียว ทำไมถึงไม่มีใครมากับท่านด้วย”

^๒ดาวิดตอบนักบวชอาหิเมเลคว่า “กษัตริย์สั่งให้เรามาทำงานสำคัญและกำชับว่า ‘อย่าให้ใครรู้ถึงงานที่เราส่งเจ้าไปทำ และหน้าที่ที่เราได้มอบหมายให้กับเจ้า’ ส่วนพวกคน

หนุ่มๆของเรานั้น เราได้นัดพบกับพวกเขาไว้แล้วในที่แห่งหนึ่ง ^๓ตอนนี้ท่านมีอะไรในมือบ้าง ขอขนมปังให้เราก่อน หรืออะไรก็ได้ที่ท่านสามารถหาได้” ^๔แต่อาหิเมเลคตอบดาวิดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาอยู่เลย มีแต่ขนมปังศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ซึ่งถ้าหนุ่มๆทั้งหลายไม่ได้ไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมาก็กินได้”

^๕ดาวิดตอบว่า “ตามปกติเมื่อเราออกเดินทางพวกผู้หญิงก็จะถูกแยกออกจากพวกเราอยู่แล้ว ขนาดงานที่ชั่วร้าย ร่างกายของพวกผู้ชายก็ยับยริสุทธิตัวเลย ยิ่งงานพิเศษอย่างนี้ เราก็คงต้องรักษาร่างกายให้บริสุทธิ์แน่”

^๖นักบวชจึงให้ขนมปังศักดิ์สิทธิ์ นั้นกับดาวิด เพราะไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังนี้ที่เคยตั้งถวายอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แต่ถูกเอาออกมาจากหน้าพระยาห์เวห์ ในวันที่เอาขนมปังใหม่ๆร้อนๆมาแทน

^๗ในวันนั้นมีหัวหน้าคนเลี้ยงแกะ * ของซาอูลชื่อโดเอก ซึ่งเป็นชาวเมืองเอโดม เผ่าอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ด้วย †

^๘ดาวิดถามอาหิเมเลคว่า “ที่นี่ท่านไม่มีหอกหรือดาบสักเล่มเลยหรือ เราไม่ได้เอาดาบหรืออาวุธอื่นๆติดตัวมาเลย เพราะรัฐที่กษัตริย์ให้ทำให้เป็นเรื่องเร่งด่วน”

^๙นักบวชอาหิเมเลคก็ตอบว่า “ดาบของโกลิอัทชาวฟีลิสเตีย ที่ถูกท่านฆ่าตายในหุบเขาเอลาห์อยู่ที่นี้ ดาบนั้นเหนียววางอยู่ด้านหลังเอโปด ถ้าท่านต้องการก็เอาไปเลย ที่นี่ก็ไม่มีดาบอื่นแล้ว”

ดาวิดตอบว่า “ไม่มีดาบไหนเหมือนดาบนั้นอีกแล้ว เอามาให้เราหน่อย”

ดาวิดหนีไปพึ่งศัตรูที่เมืองกัท

^{๑๐}ในวันนั้นดาวิดได้หนีจากซาอูลไปหาอาคิซัทริย์เมืองกัท ^{๑๑}แต่พวกข้าราชการของอาคิซัทริย์กับดาวิดว่า “ท่านไม่ใช่กษัตริย์ดาวิดของอิสราเอลหรือ คนเดียวกับที่เขาร้องเพลงยกย่องกันว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ’

* ๒๑:๗ คนเลี้ยงแกะ หรือ “คนส่งข่าว”

† ๒๑:๗ โดเอก พระยาห์เวห์ด้วย อาจหมายความว่า โดเอกอยู่ที่นั่นเพื่อมีส่วนในการถวายเครื่องแกะบนให้แก่พระเจ้า หรือเพื่อเหตุผลอื่นทางศาสนา หรืออาจจะหมายความว่า เขาถูกกักตัวให้อยู่ที่นั่นเป็นเพราะคดีที่เขาอกอขึ้น เช่น การฆ่าคนตายโดยไม่ได้ตั้งใจ

ส่วนดาวิดฆ่าคนเป็นหนึ่ง”^{๑๒} ดาวิดได้ยินคำพูดอย่างนั้น เขาก็กลัว กษัตริย์อากิชเมืองกัทมาก

^{๑๓} ดาวิดจึงแกล้งทำเป็นบ้าต่อหน้าผู้คนที่เขาถูกจับไปนั้นเขาก็ทำท่าเหมือนคนบ้าซัดเขียนตามประตูเมือง และปล่อยให้เขาหนีไป

และปล่อยให้เขาหนีไปพร้อมกับพวกข้าราชการของเขาว่า “ดูชายคนนั้นซิ เป็นคนบ้าซัดๆ เจ้าพามาพบเราทำไม” ^{๑๔} เจ้าเห็นว่าเขาขาดแคลนคนบ้าหรือ ถึงได้พวมันมาทำบ้าๆบอๆให้เราดู สมควรให้อั้บ้านี้เข้ามาในบ้านของเราหรือ”

ดาวิดไปตามที่ต่างๆ

๒๒ ^๑ ดาวิดออกจากเมืองกัทหนีไปที่ถ้ำออดุลลัม เมื่อพี่น้องและญาติฝ่ายพ่อของดาวิดรู้เรื่องเข้า ต่างก็พากันมาหาเขาที่ถ้ำ ^๒ คนที่เดือดร้อน คนที่มีหนี้สินหรือคนที่ขมขื่นใจ ต่างก็พากันมารวมตัวอยู่กับดาวิด และดาวิดก็ได้กลายเป็นผู้นำของพวกเขาซึ่งมีประมาณสี่ร้อยคน

^๓ จากถ้ำออดุลลัม ดาวิดก็ไปยังมิส ปาห์ในเมืองโมอับ และพูดขอร้องกษัตริย์เมืองโมอับว่า “ขออนุญาตให้พ่อแม่ของข้าพเจ้ามาอาศัยอยู่กับท่านด้วยเถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระเจ้าจะทำอะไรให้กับข้าพเจ้า” ^๔ ดาวิดจึงฝากพ่อแม่ของเขาไว้กับกษัตริย์เมืองโมอับ และพ่อแม่ของเขาก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในที่กำบังอันเข้มแข็ง

^๕ แต่กาดที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดกับดาวิดว่า “อย่าอาศัยอยู่ในป้อมปราการเลย เข้าไปอยู่ในแผ่นดินยูดาห์เถาะ” ดังนั้นดาวิดจึงจากไปอยู่ในป่าเฮเรท

ซาอูลทำลายลูกหลานของเอลี

^๖ ซาอูลได้ยินว่ามีคนพบดาวิดและผู้คนของเขา ในขณะที่ซาอูลนั่งอยู่ใต้ต้นสนบนภูเขากิเบอาห์ และถือหอกอยู่ในมือโดยมีพวกข้าราชการยืนล้อมรอบเขาอยู่ ^๗ ซาอูลก็พูดกับพวกนั้นว่า “พึงให้ตีนะ คนเบนยามินทั้งหลาย ไอ้ลูกชายคนนั้นของเจสซี จะให้ที่ทุ่งนาหรือสวน ทุ่งนากับพวกเจ้าหรือ หรือว่า

มันจะแต่ง ตั้งให้พวกเจ้าเป็นหัวหน้ากองพันกองร้อยหรือยัง” ^๘ นั้นเป็นเหตุที่พวกเจ้าถึงได้แอบคบคิดกันต่อต้านเราใช้ไหม ไม่มีใครสักคนบอกเราเมื่อโยนาธานลูกเราได้ทำสัญญากับไอ้ลูกชายของเจสซี ^๙ ไม่มีใครหวังโยนเราหรือบอกกับเราว่าโยนาธานได้ยุยงให้อั้คนรับใช้คนนั้นของเราออกจุ่มเล่นงานเรา อย่างที่มันทำอยู่ทุกวันนี้”

^{๑๐} แต่โดเอกคนเอโดม ซึ่งยืนอยู่กับพวกข้าราชการของซาอูลพูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นดาวิดลูกชายของเจสซีมาหาอาหิเมเลคลูกชายของอาหิทอบที่เมืองโนบ ^{๑๑} อาหิเมเลคได้ปรึกษากับพระยาห์เวห์เพื่อดาวิด เขาให้อาหารกับดาวิด และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียกับเขาด้วย”

^{๑๒} กษัตริย์ได้ส่งคนไปตามนักบวชอาหิเมเลคลูกชายของอาหิทอบ และเครื่องญาติทั้งหมดของพ่อเขาที่เป็นนักบวชที่เมืองโนบ และพวกเขาก็มาหากษัตริย์ ^{๑๓} ซาอูลได้พูดว่า “พึงเราให้ตีลูกชายของอาหิทอบ”

อาหิเมเลคตอบว่า “ครับ ท่านเจ้านาย” ^{๑๔} ซาอูลพูดกับอาหิเมเลคว่า “ทำไมเจ้ากับไอ้ลูกชายของเจสซีถึงคบคิดกันต่อต้านเรา เจ้าให้ขนมปังและดาบกับมัน เจ้าได้ปรึกษาพระเจ้าเพื่อมัน ซึ่งทำให้มันลุกขึ้นกบฏต่อเรา และคอยดักจุ่มโจมตีเราอย่างที่มีนทำอยู่ทุกวันนี้”

^{๑๕} อาหิเมเลคตอบกษัตริย์ว่า “มีใครในหมู่พวกข้าราชการของท่าน ที่จงรักภักดีต่อท่านเท่ากับดาวิดบ้าง ดาวิดเป็นลูกเขยของท่าน เป็นหัวหน้าองครักษ์ของท่าน และเป็นที่น่าเชื่อถืออย่างยิ่งในครอบครัวของท่าน ^{๑๖} แล้วนี่เป็นครั้งแรกหรือ ที่ข้าพเจ้าได้ปรึกษาพระเจ้าเพื่อดาวิด ไม่ใช่เลย ขอท่านอย่าได้กล่าวหาข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านหรือเครื่องญาติฝ่ายพ่อข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าคนรับใช้ของท่านไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้”

^{๑๗} แต่กษัตริย์พูดว่า “อาหิเมเลค ทังเจ้าและเครื่องญาติฝ่ายพ่อเจ้า จะต้องตายแน่” ^{๑๘} กษัตริย์สั่งพวกทหารยามที่ยืนอยู่ข้างๆว่า “พาพวกนักบวชของพระยาห์เวห์เหล่านี้ไปฆ่าซะ เพราะพวกมันเข้าข้างดาวิด พวกมันรู้ว่ามันหนีไปแต่ไม่ยอมบอกเรา”

* ๒๒:๑ ถ้ำ หรือ “ป้อม”

† ๒๒:๗ ไอ้ลูกชายคนนั้นของเจสซี หมายถึงดาวิด

แต่พวกข้าราชการของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือต่อพวกนักรบของพระยาห์เวห์

^{๑๘}กษัตริย์สั่งโดเอกว่า “เจ้าหนีไปพันพวกนักรบเหล่านั้นเสียให้ตาย” โด เอกชาวเมืองเอโดมจึงหนีไปพันพวกนักรบ ในวันนั้นเขาได้ฆ่าชายที่สวมผ้าปันเอ โฟดตายถึงแปดสิบห้าคน ^{๑๙}เขาใช้ดาบฆ่าพันคนในเมืองโนบซึ่งเป็นเมืองของนักรบ เขาใช้ดาบฆ่าพันทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทั้งเด็กและทารก ทั้งวัว ลา และแกะ

^{๒๐}แต่อาบียาธาร์ ลูกชายของอาหิเม เลคที่เป็นลูกชายของอาหิ ทูบ หนีรอดไปหาดาวิด ^{๒๑}เขาได้บอกกับดาวิดว่าซาอูลได้ฆ่าพวกนักรบของพระยาห์เวห์ ^{๒๒}ดาวิดพูดกับอาบียาธาร์ว่า “ในวันนั้น เมื่อโดเอกชาวเอโดมอยู่ที่นั่น เราจำเป็นต้องบอกกับซาอูลแน่ เราเองเป็นผู้ที่นำความตายมาสู่ทุกคนในครอบครัวของพ่อเจ้า” ^{๒๓}อยู่กับเราที่นี่แหละ เจ้าไม่ต้องกลัว คนที่ตามล่าชีวิตเจ้าก็ตามล่าชีวิตเราเหมือนกัน เจ้าจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับเรา”

ดาวิดช่วยกู้เมืองเคอีลาห์

๒๓ ^๑เมื่อมีคนบอกดาวิดว่า “ดูสิ ชาวเมืองฟีลิสเตียกำลังสู้รบกับชาวเมืองเคอีลาห์และปล้นข้าวสารไปจากลานนวดข้าว”

^๒ดาวิดได้ถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรจะไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตียเหล่านั้นหรือไม่”

พระยาห์เวห์ตอบดาวิดว่า “ไปสิ ไปสู้กับชาวเมืองฟีลิสเตียและช่วยกู้เคอีลาห์ไว้”

^๓แต่คนของดาวิดบอกกับเขาว่า “ขนาดในยูดาห์นี้พวกเราขี้กลัวเลย แล้วถ้าต้องไปยังเคอีลาห์เพื่อสู้รบกับชาวเมืองฟีลิสเตีย พวกเราจะไม่ยิ่งกลัวมากกว่านี้หรือ”

^๔ดาวิดจึงถามพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่ง และพระยาห์เวห์ได้ตอบเขาว่า “ลงไปที่เมืองเคอีลาห์ เพราะเรากำลังจะมอบชาวเมืองฟีลิสเตียนั้นไว้ในมือเจ้า” ^๕ดังนั้นดาวิดและพวกจึงเดินทางไปยังเคอีลาห์ต่อสู้กับชาวฟีลิสเตีย และยึดสัตว์เลี้ยงของชาวฟีลิสเตียไป พวกเขาทำให้ชาวเมืองฟีลิสเตียเสียหายอย่างหนัก และช่วยกู้คนของเมืองเคอีลาห์

ไว้ได้ ^๖(ตอนที่อาบียาธาร์ลูกชายของอาหิเม เลคหนีมาหาดาวิดที่เคอีลาห์นั้น เขาได้นำเอาเอโฟด มาด้วย)

^๗มีคนบอกซาอูลว่าดาวิดได้ไปถึงเมืองเคอีลาห์แล้ว เขาจึงพูดว่า “พระเจ้าได้มอบดาวิดไว้ในกำมือเราแล้ว เพราะดาวิดได้เข้ามาขังตัวเองในเมืองที่มีประตูและสลักประตู”

^๘ซาอูลเรียกทหารของเขาทุกคนให้เตรียมพร้อมรบและเดินทางลงไปยังเมืองเคอีลาห์เพื่อไปล้อมจับดาวิดและพวกของดาวิด

^๙เมื่อดาวิดรู้ว่าซาอูลวางแผนเพื่อทำร้ายเขา ดาวิดจึงบอกกับอาบียาธาร์ว่า “นำเอโฟดมาที่นี่”

^{๑๐}ดาวิดอ้อนวอนว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ รู้อย่างแน่ชัดว่า ซาอูลวางแผนที่จะมาเคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองเคอีลาห์เพราะข้าพเจ้า” ^{๑๑}ขอถามว่า ชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพเจ้าให้กับซาอูลหรือไม่ และซาอูลจะลงมาที่เมืองนี้เหมือนกับที่คนรับใช้ของพระองค์ได้ขึ้นมาหรือไม่ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ช่วยบอกคนรับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เขาจะมา”

^{๑๒}ดาวิดถามอีกว่า “ชาวเมืองเคอีลาห์จะส่งข้าพเจ้าและคนของข้าพเจ้าให้กับซาอูลหรือไม่”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เขาจะทำอย่างนั้น”

^{๑๓}ดังนั้นดาวิดและพวกหก ร้อยคนจึงได้ออกจากเมืองเคอีลาห์และย้ายไปเรื่อยๆ เมื่อมีคนบอกซาอูลว่า ดาวิดได้หนีออกจากเมืองเคอีลาห์ไปแล้ว เขาจึงไม่ได้ไปที่นั่น

ซาอูลตามล่าดาวิด

^{๑๔}ดาวิดซ่อนอยู่ตามที่กำบังเข้มแข็งในเขตทะเลทราย และตามเทือกเขาในเขตทะเลทรายตีฟ ซาอูลเสาะหาดาวิดวันแล้ววันเล่า แต่พระเจาก็ไม่ได้ให้ดาวิดตกไปอยู่ในกำมือของซาอูล

^{๑๕}ขณะที่ดาวิดอยู่ที่โฮเรชในทะเลทรายตีฟ เขารู้ว่าซาอูลกำลังตามล่าเพื่อฆ่าเขา ^{๑๖}โยนาธานลูกชายของซาอูลไปหาดาวิดที่โฮเรช และช่วยดาวิดให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์มากขึ้น ^{๑๗}โยนาธานบอกว่า “เจ้าไม่

^{๑๒:๑๘} นักรบ ผู้ชายที่สวมเอโฟด

ต้องกลัวหรือก ซา อุลฟอของข้าจะจับเจ้าไม่ได้หรือก เจ้าจะได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล และข้าจะได้เป็นที่สองรองจากเจ้า เรื่องนี้แม้แต่ฟอของข้าก็ยังไม่รู้”

๑๘ ทั้งสองคนได้ทำสัตย์ผูกกันต่อ หน้าพระยาห์เวห์ แล้วโย นา ธานก็เดิน ทางกลับบ้าน ส่วนดาวิดยังคงอยู่ที่โฮเรชต่อไป

ชาวตีฟบอกซาอูลเกี่ยวกับดาวิด

๑๙ พวกชาวตีฟได้ไปหาซา อูลที่กิเบ อาห์ แล้วบอกว่า “ตอนนี้ดา วิดกำลังซ่อนตัวอยู่ในหมู่พวกเรา ตามถ้ำที่โฮเรช บนหุบเขาฮาคี ลาคี ทางตอนใต้ของเย ชิ โมเน ๒๐ ข้าแต่กษัตริย์ ท่านอยากจะไปเมื่อ ไหร่ก็ไปได้ และพวกเราชาวตีฟขอรับหน้าที่ในการจับ ตัวดาวิดมาให้ท่านเอง”

๒๑ ซา อูลตอบว่า “ขอพระ ยาห์เวห์อวยพร พวกท่านทั้ง หลายที่ห้วงโยเรา ไปเตรียมตัวให้พร้อมเถิด ๒๒ ให้ไปหาดูว่า ดาวิดอยู่ที่ไหน และมีใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง มีคนบอกเรว่า ดาวิดนั้นฉลาดนัก ๒๓ ให้ไปหาที่ซ่อนทุกแห่งที่เขาใช้ และกลับมบอกที่ ซ่อนที่แน่นอนของเขากับเรา เมื่อนั้นเราจะไปกับพวกท่าน ถ้าดาวิดอยู่ที่นั่น เราจะตามล่าเขาท่ามกลาง กระจุกแห่งหลายของยูดาห์”

๒๔ ชาวตีฟจึงออกเดิน ทางมายังเมืองตีฟ ก่อนซาอูล

ขณะ นั้นดา วิดและพวกอยู่ในทะเลทราย มาโอน ในอา รา บาคอนใต้ของเย ชิ โมเน

๒๕ ซา อูลและพวกเริ่มค้นหา วิด และเมื่อ ดา วิดรู้ เรื่อง เขาก็เดิน ทางไปยังก้อน หินใหญ่และหลบอยู่ในทะเลทรายมาโอน เมื่อซา อูลรู้ถึงที่ซ่อนของดาวิด เขาก็เข้าไปในทะเลทรายมาโอนเพื่อตามล่าดาวิด

๒๖ เมื่อซา อูลมาถึงด้านหนึ่งของภูเขา ดา วิดและคนของเขาก็จะรีบหนีจากซาอูลไปอีก ด้านหนึ่งของภูเขา เมื่อฝ่ายของซา อูลและพวกเข้ามาใกล้เกือบจะจับดา วิดกับพวกได้แล้ว ๒๗ ก็มีผู้ส่งข่าวมาแจ้งกับซาอูลว่า “รีบไปเร็วๆพวกฟี ลิสเตียกำลังปล้นแผ่นดินของพวกเราแล้ว”

๒๘ ซาอูลจึงเลิกไล่ตามดาวิด และไปปะทะกับชาวฟีลิสเตีย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หินแห่งการหลบหนี ๒๙ ดาวิดจึงออกจากทะเลทรายมาโอน และเข้าไปอาศัยอยู่ตามที่กำบังเข้มแข็งต่างๆของเอนเกติ

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูล

๒๔ ^๑หลังจากซาอูลได้ขับไล่ชาวฟีลิสเตียไปแล้ว มีคนบอกเขาว่า “ดาวิดอยู่ในทะเลทรายแห่งเอนเกติ”

^๒ซาอูลจึงคัดเลือกผู้ชายสามพันคนจากคนอิสราเอลทั้งหมด และออกไปค้นหาดาวิดและพวกที่หินเลียงผา ^๓ซาอูลมาถึงพวกคอกแกะที่อยู่ข้างทาง แล้วแกล้งหนีมีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง ซาอูลก็เข้าไปขับถ่ายในถ้ำนั้น ส่วนดาวิดและพวกก็หนึ่งอยู่ลึกเข้าไปในถ้ำนั้น ^๔คนของดาวิดพูดขึ้นว่า “วันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้พูดกับท่านว่า ‘เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในกำมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้จัดการกับเขาตามที่เจ้าเห็นสมควร’”

แล้วดาวิดก็คลานอย่างเงิบกริบเข้าไปตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล ^๕ภายหลังดาวิดก็รู้สึกผิด ที่ไปตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล ^๖ดาวิดบอกคนของเขาว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ อวยยอมให้ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ต่อ นายของข้าพเจ้า ผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้ คือขอให้พระองค์อวยยอมให้ข้าพเจ้ายกมือขึ้นต่อท่านเขา เพราะเขาเป็นคนที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้” ^๗ดาวิดได้ตก เตือนคนของเขาด้วยคำพูดนี้ และไม่ไห้คนของเขาทำร้ายซาอูล แล้วซาอูลก็ลุกขึ้นออกจากถ้ำแล้วเดิน ทางต่อ

^๘ดาวิดได้ออกจากถ้ำแล้วเรียกซาอูลว่า “กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า”

เมื่อซาอูลหันกลับมาดู ดาวิดก้มตัวลงกราบถึงพื้น ^๙ดาวิดบอกซาอูลว่า “ทำไมท่านถึงไปฟังคนอื่นพูดว่า ‘ดาวิดนั้นมุ่งร้ายต่อท่าน’” ^{๑๐}ในวันนั้นท่านคงเห็นกับตาแล้วว่าพระยาห์เวห์ได้ส่งท่านให้มาอยู่ในกำมือของข้าพเจ้าในถ้ำนั้น มีบางคนเร่งเร้าให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้าไว้ชีวิตท่าน ข้าพเจ้าได้พูดว่าข้าพเจ้าจะไม่ยกมือขึ้นต่อ ท่านนายของข้าพเจ้าเพราะเขาเป็นผู้ ที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้ ^{๑๑}ดูนี่สิ ท่านพ่อ ดูชายเสื้อคลุมของท่านในมือข้าพเจ้าสิ ข้าพเจ้าได้ตัดมุมหนึ่งของเสื้อคลุมของท่านมาได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าท่าน ให้ท่านเข้าใจและยอมรับเถาะว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อท่านหรือก่อการกบฏ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำบาปต่อท่าน แต่ท่านกลับไล่ล่าชีวิตของข้าพเจ้า ^{๑๒}ขอให้พระยาห์เวห์ เป็นผู้ ตัดสินเรื่องระหว่างข้าพเจ้า

กับท่าน และขอให้พระองค์แก้ แค้นแทนข้าพเจ้าต่อท่านสำหรับสิ่งที่ท่านได้ทำกับข้าพเจ้า แต่มีขอของข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรท่าน^{๑๓} ดังสุภาษิตโบราณที่ว่า ‘การทำเลวย่อมมาจากคนแล้ว’

ดังนั้นมือของข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรท่าน^{๑๔} กษัตริย์แห่งอิสราเอลกำลังออกมาสู้รบกับใครหรือ ท่านออกมาไล่ตามหมาที่ตายหรือยัง? ไล่ตามตัวหมัดหรือยัง? ^{๑๕} ขอให้พระยาห์เวห์เป็นผู้พิพากษา ตัดสินเรื่องระหว่างท่านกับข้าพเจ้า ขอให้พระยาห์เวห์พิจารณาเรื่องนี้ และว่าความให้กับข้าพเจ้า และช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากกำมือของท่าน”

^{๑๖} เมื่อดาวิดพูดจบ ซาอูลก็ร้องว่า “นั่นเสียงของเจ้าหรือดาวิดลูกชายเรา” แล้วซาอูลก็ร้องให้ออกมา ^{๑๗} “เจ้ามีคุณธรรมมากกว่าเราเสียอีก”

ซาอูลบอกว่า “เจ้าทำดีกับเราเหลือเกิน แต่เรากลับทำสิ่งเลวร้ายต่อเจ้า ^{๑๘} เจ้าเพิ่งได้บอกสิ่งดีที่เจ้าได้ทำให้กับเราเมื่อ กี่นี้เอง พระยาห์เวห์ส่งเราให้ตกอยู่ในกำมือของเจ้า แต่เจ้ากลับไม่ฆ่าเรา ^{๑๙} เมื่อคนหนึ่งพบศัตรูของเขา เขาจะไม่ยอมปล่อยให้ศัตรูไปอย่างปลอดภัยหรือ? ขอให้พระยาห์เวห์มอบสิ่งดีที่ให้กับเจ้าเป็นการตอบแทนการกระทำของเจ้าที่ทำได้เราในวันนี้ ^{๒๐} เรารู้ว่าเจ้าจะต้องได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลอย่างแน่นอน และอาณาจักรแห่งอิสราเอลจะได้รับการจัดตั้งขึ้นในมือของเจ้า ^{๒๑} ตอนนี้ให้สาบานต่อเราในนามของพระยาห์เวห์ ว่าเจ้าจะไม่ทำร้ายลูกหลานของตระกูลเราและไม่ลบชื่อของเราออกจากตระกูลของพ่อเรา”

^{๒๒} ดาวิดก็ได้สาบานต่อซาอูล ซาอูลก็กลับบ้านไป แต่ดาวิดกับพวกก็กลับขึ้นไปอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง

๒๕ ^๑ ในเวลานั้นซามูเอลได้ตายไป ชาวอิสราเอลทั้งหลายมารวมตัวกันและไว้ทุกข์ให้กับซามูเอล พวกเขาฝังศพซามูเอลไว้ที่บ้านของเขาในรามัท

ดาวิด หนีบาลและอาบีกายิล

ดาวิดได้ย้ายลงไปยังทะเลทรายมาโอน ^๒ มีชายคนหนึ่งในมาโอน ร่ำรวยมาก เขามี

ทรัพย์สมบัติอยู่ในคารเมล เขามีแพะหนึ่งพันตัวและแกะอีกสามพันตัว ซึ่งเขากำลังตัดขนแกะอยู่ที่คารเมล ^๓ เขาชื่อนาบาล ^๔ และมีเมียชื่ออาบีกายิล นางเป็นผู้หญิงที่ฉลาดและสวย แต่ผิวของนางซึ่งอยู่ในตระกูลคาเลบ เป็นคนดุร้ายและใจแคบ

^๕ ขณะที่ดาวิดอยู่ในทะเลทราย ดาวิดได้ยินมาว่านาบาลกำลังตัดขนแกะอยู่ ^๖ เขาจึงส่งชายหนุ่มสิบคนและบอกพวกเขาว่า

“ให้ไปหานาบาลที่คารเมลและคำนับเขาในนามของเรา ^๗ ให้บอกกับเขาว่า ‘ขอให้ท่านมีอายุยืนนาน มีสุขภาพดีทั้งท่านและคนในครอบครัวท่าน และขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของท่าน มีสุขภาพดีด้วย’ ^๘ ตอนนี้เราได้ยินมาว่า มันเป็นเวลาตัดขนแกะ ตอนที่คนเลี้ยงแกะของท่านมาอยู่กับพวกเรา พวกเราไม่ได้ทำอันตรายพวกเขา และตอนที่พวกเขาอยู่ในคารเมล ก็ไม่มีอะไรของพวกเขาย้าย ^๙ ถ้าพวกเขาจะใช้ของท่านดูได้เลย แล้วพวกเขาจะบอกท่านเอง ดังนั้นขอให้ฉันใจต่อคนหนุ่มของเรา เพราะพวกเรามาในช่วงเวลาของงานเลี้ยง ขอมอบสิ่งที่ท่านพอจะหาได้ ให้กับคนรับใช้ของท่าน และดาวิดลูกชายของท่านด้วยเถิด”

^{๑๐} เมื่อคนของดาวิดมาถึง พวกเขาส่งข้อความนี้ให้กับนาบาลในนามของดาวิด และพวกเขาก็คอยอยู่ ^{๑๑} นาบาลตอบพวกคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคนนี้เป็นใคร ลูกชายของเจสซีเป็นใคร ทุกวันนี้มีพวกทาสมากมายที่หนีไปจากเจ้า นายของเขา ^{๑๒} ทำไมไม่ฆ่าตัดเอาขนมบิ้ง น้ และเนื้อสัตว์ที่ฆ่าฆ่าเพื่อเป็นอาหารให้กับคนตัดขนแกะของข้า ไปให้กับผู้ชายที่มาจากไหนก็ไม่รู้”

^{๑๓} คนของดาวิดกลับไป เมื่อมาถึง พวกเขาได้รายงานทุกคำพูดให้ดาวิดรู้ ^{๑๔} ดาวิดบอกคนของเขาว่า “ทุกคนให้เอาดาบคาดเอาไว้” พวกเขา ก็พกดาบไว้ และดาวิดก็พกดาบไว้เหมือนกัน มีชายประมาณสี่ร้อยคนที่ไปกับดาวิดและอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้าสัมภาระ

^{๑๕} คนรับใช้คนหนึ่งของนาบาลได้ไปบอกอาบีกายิลเมียของนาบาลว่า “ดาวิดส่งตัวแทนมาจากทะเลทรายเพื่อมาคำนับเจ้านายของเรา แต่นายกับพุดตูดูกคนเหล่านั้น

^{๒๕:๑} มาโอน มาจากสำเนาแปลกรีก แต่สำเนาฉบับฮีบรูมีคำว่า “ปาราน”

^{๒๕:๓} นabal แปลว่า “โง่”

ไป^{๑๕} ซึ่งคนเหล่านี้ดีกับพวกเรามาก เขาไม่เคยทำร้ายพวกเราเลย และตลอดเวลาที่เราอยู่ในห้อง ฟุ้งโกล้งพวกเขา ของๆพวกเราก็ไม่เคยหาย^{๑๖} พวกเขากลับมาแก้มล้อมรอบตัวพวกเราทั้งวันทั้งคืน ตลอดเวลาที่พวกเราเลี้ยงแกะอยู่โกล้งพวกเขา^{๑๗} เมื่อท่านรู้เรื่องนี้แล้ว ให้พิจารณาดูว่าท่านควรจะทำยังไงดี เพราะความหายนะกำลังโกล้งมาถึงนายของเราและครัวเรือนทั้งหมดของเขาแล้ว นายนั้นเป็นคนชั่วช้า ไม่มีใครสามารถพูดกับเขาได้”

^{๑๘}อาบี กาย ลรีบเอาชนะมั้งสองร้อยก่อน เหล่าฝูงนสองฝูงหนึ่ง แกะที่ย่างเสร็จแล้ว หัวตัว ขาวตัวดำถึง เด็กอ่อนแห่งหนึ่งร้อยก่อน และขนมมะเดื่ออัดแห้งสองร้อยแผ่น แล้วบรรทุกของทั้งหมดบนหลังลาทั้งหลาย^{๑๙} แล้วนางก็บอกกับคนรับใช้ของนางว่า “เจ้าไปก่อน แล้วเราจะตามเจ้าไป” แต่นางไม่ได้บอกนาบาลผู้ของนาง

^{๒๐}เมื่อนางซีลามมาถึงหุบเขาสิค ที่นั่นดาวิดและพวกมาจากอีกด้านของภูเขา นางได้พบพวกเขาที่นั่น

^{๒๑}ดาวิดพูดว่า “ไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่ข้าได้ดูแลทรัพย์สินของไอ้คนนี้ในทะเลทราย ไม่มีอะไรของมันที่หายไปสักอย่าง แต่มันกลับตอบแทนความดีของข้าด้วยความชั่ว^{๒๒} ขอให้พระเจ้าลงโทษดาวิดอย่างหนัก ถ้าถึงพຽ່งนี้ ข้าข้ายังปล่อยให้ชายแม้แต่คนเดียวของมันเป็นรอดชีวิต”

^{๒๓}เมื่ออาบี กาย ลพบหน้าดาวิด นางรีบลงจากหลังลา และชนหน้ากราบถึงพื้นต่อหน้าดาวิด ^{๒๔}นางก้ม กราบอยู่แทบเท้าของดาวิดและพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า โปรดลงโทษข้าพเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเถิด โปรดปล่อยให้คนรับใช้ของท่านพูดเถิด โปรดฟังในสิ่งที่ผู้รับใช้ของท่านจะพูด ^{๒๕}ขอเจ้านายของข้าพเจ้า ได้โปรดอย่าได้ใส่สนใจนาบาลชายชั่วช้าคนนั้นเลย นาบาลแปลว่าโง่ และเขาก็ทำตัวสมชื่อของเขา ส่วนข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านไม่ได้เห็นพวกชายหนุ่มที่ท่านส่งมา ^{๒๖}พระยาห์เวห์ได้ยับยั้งมือท่าน เจ้านายของข้าพเจ้า จากการนองเลือด และการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ขอให้ศัตรูของท่านหรือผู้ ที่มุ่งจะทำร้ายท่าน ถูกสาปแช่งเหมือนนาบาล ^{๒๗}และขอรับของขวัญนี้ที่

ผู้รับใช้ของท่านได้นำเอามาให้กับเจ้านายไปแบ่งให้กับพวกหนุ่มๆที่ติดตามท่าน ^{๒๘}โปรดอภัยให้กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของท่านที่ได้ทำผิดต่อท่าน พระยาห์เวห์จะสร้างราชวงศ์อันยั่งยืนให้กับท่านเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะท่านได้ร่วม รบอยู่ฝ่ายเดียวกับพระยาห์เวห์ ขออย่าได้พบความชั่วใดๆในตัวท่านเลย トラบเท่าที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ^{๒๙}ถ้ามีใครไล่ล่าเพื่อจะเอาชีวิตท่าน ชีวิตของท่านผู้เป็นเจ้านายข้าพเจ้าก็จะถูกผูกมัดไว้อย่างมั่นคงกับพวกผู้ มีชีวิตที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ห้อมมัดเอาไว้ แต่ส่วนชีวิตของพวกศัตรูท่าน พระองค์จะเหวี่ยงออกไปเหมือนถูกเหวี่ยงออกจากสลิง ^{๓๐}พระยาห์เวห์จะสำเร็จให้กับท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าอย่าง ที่พระองค์ได้สัญญาไว้ และพระองค์จะทำให้ท่านเป็นผู้นำของอิสราเอล ^{๓๑}ถึงวันนั้น เจ้านายของข้าพเจ้า จะได้ไม่ต้องรู้สึกหนักใจ เพราะเคยทำให้เกิดการนองเลือดโดยไม่จำเป็น หรือได้ไปแก้แค้นด้วยตนเอง แล้วเมื่อพระยาห์เวห์ทำให้เจ้านายของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านด้วย”

^{๓๒}ดาวิดพูดกับอาบี กาย ลว่า “ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ส่งท่านมาพบเราในวันนี้ ^{๓๓}ขอให้ท่านได้รับพร เพราะท่านคิดรอบคอบและได้ยับยั้งเราจากการนองเลือดในวันนี้ และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง ^{๓๔}พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้ยับยั้งเราจากการทำลายท่าน เพราะถ้าท่านไม่ได้มาพบเราเร็วๆอย่างนี้ พระองค์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าชายทุกคนในครัวเรือนของนาบาล จะไม่เหลือรอดชีวิตสักคนถึงพຽ່งนี้เข้าแน่”

^{๓๕}แล้วดาวิดก็รับของที่นางนำมาให้ แล้วพูดว่า “ขอให้ท่านเดิน ทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ เราได้ฟังสิ่งที่ท่านพูดไว้ และเราจะทำตามคำขอของท่าน”

^{๓๖}เมื่ออาบี กาย ลกลับมาหา นาบาล เขากำลังมีงานเลี้ยงอยู่ในบ้านอย่างกษัตริย์ เขากำลังรื่นเริงมากและเมามาก นางเลยไม่บอกอะไรเขาจนถึงรุ่งเช้า ^{๓๗}ในตอนเช้าเมื่อนาบาลสร้างเมา เมียของเขาก็บอกเขาถึงเรื่องราวทั้งหมด และเส้นสมมองของเขาก็แตก และเขาเป็นอวมพาดแข็งเหมือนหิน

^{๓๘}ประมาณสิบวันต่อมา พระ ยาร์เวห์ตีนา บาลและเขาก็ตาย

^{๓๙}เมื่อดาวิดรู้เรื่องทีนา บาลตาย ก็พูดว่า “สรรเสริญพระ ยาร์เวห์ ที่แก้ แค้นนาบาลผู้ ถูกเหยียดหยามข้าพเจ้า พระองค์ได้ขังข้าพเจ้าไม่ให้หาคความ ชั่ว และให้กรรมชั่วที่ นาบาลทำนองลงบนหัวเขาเอง”

แล้วดาวิดได้ส่ง ชาวโปถึงอาบี กายิล ขอ ให้นำนางมาเป็นเมียของเขา ^{๔๐}คนรับใช้ของดาวิด ไปยังคารเมล และบอกกับนางอาบี กายิล ว่า “ดาวิดส่งพวกเรามาหาท่าน เพื่อรับท่าน ไปเป็นเมียของเขา”

^{๔๑}เธอก็มหันกราบลงถึงดินแล้วพูดว่า “ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี่แล้วค่ะ และยินดีรับใช้ และพร้อมที่จะล้างเท้าแม่แต่เท้าของพวก ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๔๒}อาบี กายิล รีบขึ้นบนหลังลา และมา พูรั่วมกับหญิงรับ ใช้ของนางห้าคน พวกเขา ทั้งหมดไปพร้อมกับคนส่ง ชาวของดาวิด และนางก็ได้มาเป็นเมียของดาวิด

^{๔๓}ดาวิดยังแต่งงานกับนางอาหิ โน อัมชาว ยิสเร เอล และทั้งสองก็เป็นเมียของเขา ^{๔๔}แต่ซา อูลได้ยกมี คาลลูกสาวของเขาซึ่งเป็นเมียของดาวิด ให้กับบัล ที่ลูกชายของลา อิชซึ่งมาจากกิลลิเม

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูลอีกครั้ง

๒๖ ^๑ชาวคีฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์ แล้วบอกว่า “ดาวิดซ่อน ตัวอยู่ที่ ภูเขาฮาติลาห์ซึ่งอยู่ตรงข้ามเยชิโมน”

^๒ซา อูลจึงลงมายังทะเล ทรายคีฟ พร้อมกับทหารที่คัด เลือกลงมาจากชาวอิสราเอล จำนวนสามพันคนเพื่อค้นหาดาวิดที่นั่น ^๓ซา อูลได้ตั้งค่ายของเขายู่ข้างถนนบนภูเขาฮาติลาห์หันหน้าไปทางเยชิโมน

แต่ดาวิดยังคงอยู่ในทะเล ทราย เมื่อดาวิดเห็นว่าซา อูลได้ตามเขามาถึงที่นั่น ^๔ดาวิดจึงส่งคนสอดแนมออกไปและรู้ว่าซาอูลมา แน่แล้ว ^๕ดาวิดจึงออกไปที่ค่ายของซา อูล เขาเห็นซาอูลและแม่ทัพอับเนอร์ลูกชายของ เนอร์ กำลังนอนอยู่ ซาอูลนอนอยู่ในค่าย โดยมีทหารตั้งค่ายล้อมรอบเขาอีกทีหนึ่ง

^๖ดาวิดถามอา หิ เม เลคคนฮิต ไทต์และ อาบีชัยลูกชายของนางเศรฺยูยาห์ น้องชายของ

โยอาบว่า “ใครจะลงไปหาซาอูลที่ค่ายกับเรา บ้าง”

อาบีชัยตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไปกับท่าน”

^๗ดังนั้นดาวิดกับอาบีชัยจึงเข้าไปที่กองทัพ ในตอนกลางคืน และพบซา อูลนอนหลับอยู่ ด้านในของค่าย มีหอกปักอยู่บนดินใกล้หัว ของเขา อับ เนอร์ และทหารนอนล้อม รอบตัวเขาอยู่ ^๘อาบีชัยบอกกับดาวิดว่า “วันนี้ พระเจ้าได้ส่งศัตรูของท่านมาถึงมือของท่าน แล้ว โปรดให้ข้าพเจ้าใช้หอกของข้าพเจ้า แทงเขาจนติดดินเถิด ข้าพเจ้าแทงเขาแค่ที่ เตียวก็พอ ไม่จำเป็นต้องแทงถึงสองครั้ง”

^๙แต่ดาวิดบอกกับอาบีชัยว่า “อย่าทำร้าย เขา มีใครบ้างที่ทำความชั่วที่พระเจ้าได้เจิมไว้ แล้วไม่มีความ ผิด ^{๑๐}พระ ยาร์เวห์มีชีวิตอยู่ แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าพระ ยาร์เวห์เองจะฆ่า เขา อาจจะให้ตายตอน แก่ หรือให้จบชีวิตในสนามรบ ^{๑๑}แต่พระ ยาร์เวห์ ห้ามไม่ให้เราทำร้ายคนที่พระองค์ เจิมไว้ ตอนนี้เราเอาหอกและเหยือกน้ำที่อยู่ ใกล้หัวของซาอูลไปก็แล้วกัน”

^{๑๒}ดาวิดจึงหยิบหอกและเหยือกน้ำ ที่อยู่ ใกล้หัวของซาอูล แล้วพวกเขา ก็จากไป ไม่มีใครเห็นหรือรู้เรื่องนี้ ไม่มีใครตื่นสักคน พวกเขาหลับกันหมด เพราะพระ ยาร์เวห์ทำให้ พวกเขาหลับสนิท

^{๑๓}ดาวิดข้ามมาอยู่อีกด้านของภูเขา และ ยืนอยู่บนยอด เขาห่างออกไป มีที่ว่างกว้าง ใหญ่อยู่ระหว่างทั้งสองฝ่าย ^{๑๔}เขาตะโกน เรียกพวกทหารและอับ เนอร์ ลูกชายของเนอ ร์ว่า “อับเนอร์ เจ้าไม่ตอบเราหรือ”

อับ เนอร์ ตอบว่า “เจ้าเป็นใครมาเรียก กษัตริย์ทำไม”

^{๑๕}ดาวิดบอกว่า “เจ้าเป็นชายชาติ ทหาร ไม่ใช่หรือ และในอิสราเอลมีใครเก่งเหมือน เจ้าบ้าง แต่ดูสิ มีคนเข้าไปทำร้ายกษัตริย์เจ้านายของเจ้า ทำไมเจ้าไม่เฝ้าดูแลกษัตริย์ผู้ เป็นเจ้านายของเจ้าให้ดีๆ ^{๑๖}สิ่งที่เจ้าทำนี้ใช้ ไม่ได้ พระยาร์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าเจ้าและคนของเจ้า สมควรตาย เพราะพวกเจ้าไม่ได้เฝ้าดูแลเจ้านายของพวกเจ้า ผู้ที่พระ ยาร์เวห์ได้เจิมไว้ มองดูรอบ ตัวเจ้า ลี หอกของกษัตริย์และ

^{๒๖:๑๐} *ฆ่า* หรือ แปลตรงๆได้ว่า “ตี” หรือ “ฟาด”

เหยือกน้ำที่วางอยู่ใกล้หัวของเขา อยู่ไหนแล้ว”

๑๗ ซา อูลจำเสียงของดา วิดได้และพูดว่า “นั่นเสียงเจ้าใช้ใหม่ดาวิดลูกชายเรา”

ดา วิดตอบว่า “ถูกแล้ว เป็นข้าพเจ้าเอง กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า” ๑๘ และเขาก็พูดต่อไปว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้า จึงตามล่าคนรับใช้ของท่านอีก ข้าพเจ้าได้ทำอะไรหรือ และข้าพเจ้ามีความ ผิดอะไรหรือ” ๑๙ ตอน นี้กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ฟังคำ พูดของคนรับ ใช้ของท่านให้ดี ถ้าพระ ยาร์เวห์เหยียดท่านให้ต่อสู้กับข้าพเจ้า ขอให้ พระองค์ยอมรับเครื่องบูชาเถิด แต่ถ้าเป็น พวกมนุษย์เยอแซห์ ก็ขอให้พวกเขาถูกสาปแช่งต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พวก เขาได้ขบไล่ ข้าพเจ้าไม่ให้เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนที่เป็นทรัพย์สินของพระ ยาร์เวห์ และบอกว่า ‘ไปรับใช้พวกพระอื่นซะ’ ๒๐ ตอนนี้อย่างไร ให้เลือดของข้าพเจ้าไหลลงดินไกลจากพระ ยาร์เวห์องค์นี้เลย กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ ออกมาตามหาตัวหมัดตัว เดียว เหมือนกับ คนๆหนึ่ง ที่ออกตามล่านกกระทาตามภูเขา”

๒๑ ซา อูลพูดว่า “เราได้ทำบาปอีกแล้ว กลับ มาเถิดดาวิดลูกชายของเรา เพราะเจ้าได้เห็น ว่าชีวิตเรามีค่ามากในวันนี้ เราจะไม่พยายาม ทำร้ายเจ้าอีกแล้ว เราทำตัวเหมือนคนโง่และ ได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวง”

๒๒ ดา วิดตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ หอก ของท่านอยู่นี่ ส่งชายหนุ่มของท่านมารับ มันกลับไปเถอะ” ๒๓ พระ ยาร์เวห์ให้รางวัล กับทุกคนตามความชอบ ธรรมและความ ซื่อสัตย์ของเขา พระ ยาร์เวห์ส่งท่านให้มา อยู่ในมือข้าพเจ้าในวันนี้ แต่ข้าพเจ้าจะไม่ ยืนมือทำร้ายคนที่พระ ยาร์เวห์ได้เจิมไว้เป็น อันขาด ๒๔ ขอให้พระ ยาร์เวห์ เห็นคุณค่าของ ชีวิตข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าเห็นคุณค่า ของชีวิตท่าน และโปรดช่วยให้ข้าพเจ้าพ้น จากปัญหาทุกอย่างด้วยเถิด”

๒๕ ซา อูลพูดกับดาวิดว่า “ขอให้เจ้าได้รับพร อันประเสริฐ ดาวิดลูกชายเรา เจ้าจะทำหลาย สิ่งหลายอย่างและจะสำเร็จอย่างแน่นอน”

แล้วดาวิดก็ไปตามทางของเขา ส่วนซาอูล ก็กลับบ้านไป

ดาวิดอยู่ในหมู่คนฟิลิเตีย

๒๗ ^๑แต่ดาวิดคิดกับตัว เองว่า “ซักรวัน หนึ่งเราคงถูกทำร้ายด้วยมือของซา อูลเป็นแน่ หนีไปอยู่ในดิน แดนของคนฟี ลี สเตียดีที่สุด เมื่อหนีซา อูลคงเลิกตามหาเรา ในที่ทุกหน แห่งไนอิสราเอล และเราก็จะ รอดพ้นจากมือของเขา”

๒ ^๒ตั้ง นั้นดา วิดและคนหกร้อยคนได้ออก เติน ทางไปหากษัตริย์อา คิซแห่งเมืองกัท ลูกชายของมาโอค ^๓ดา วิดกับคนของเขาได้ ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองกัทกับกษัตริย์อา คิซ ทุกคนมีครอบครัวไปด้วย และเมียทั้ง สอง คนของดาวิดก็อยู่กับเขาด้วย คือ อาหิโนอัม ซาวีสเรเอล และอาบิกายิลชาวคารเมลเมีย ม่ายของนาบาล ^๔เมื่อซาอูลรู้ว่าดาวิดหนีไป อยู่เมืองกัท เขาก็ไม่ตามอีกต่อไป

^๕ดา วิดได้บอกกับอา คิซว่า “ถ้าข้าพเจ้า เป็นที่ชอบใจท่าน โปรดยกที่ในแถบชนบท สักแห่งหนึ่งให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อ ข้าพเจ้าจะได้อาศัยอยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าคนรับ ใช้ ของท่านไม่คู่ควรที่จะอยู่ในเมืองหลวงกับ ท่านอยู่นี่”

^๖วันนั้นอา คิซได้ยกเมืองติ กลากให้กับดา วิด และเมืองนี้ก็เป็นของพวกกษัตริย์ยูดาห์ มาจนถึงทุกวันนี้ ^๗ดาวิดอาศัยอยู่ในดินแดน ฟิลิเตียเป็นเวลาหนึ่งปีสี่เดือน

^๘ดา วิดและพวกออกไปโจมตีและปล้น ชาวอามาเลค และชาวเกซูร์ ที่อาศัยอยู่ใน เขตแดนตั้งแต่เท เลม ^๙ที่อยู่ใกล้เมืองซุร์ ตลอดไปจนถึงอียิปต์ ^{๑๐}ทุกครั้งที่ดา วิดออกไปปล้น เขาจะไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ใดเลย แต่เขาจะต้อนเอาแกะ วัว ลาและอูฐ และริบเสื้อผ้ามาด้วยเมื่อเขากลับมาหาอาคิซ

*๒๖:๒๐ ตามล่านกกระทาตามภูเขา ผู้คนมักล่านกชนิดนี้จนกระทั่งนกมันเริ่มเหนื่อยและ ไปต่อไม่ไหว แล้วเขาก็จะฆ่ามัน ซาอูลกำลังไล่ตามดาวิดในแบบเดียวกัน ชื่อความนี้ยังเป็นการเล่นคำด้วย ในภาษาฮีบรู คำว่า “นกกระทา” เหมือนกับคำว่า “เรียว” ในข้อที่ ๑๔

†๒๗:๘ ตั้งแต่เทเลม คำนี้มาจากฉับแปลกรีกโบราณ ฉับฮีบรูที่เราเมื่อเขียนว่า ตั้งนาน แล้ว

๑๐ เมื่ออา คีซถามว่า “วันนี้เจ้าไปปล้นที่ไหนมา” ดาวิดก็จะตอบว่า “ไปปล้นแควนเกบที่คนยูดาห์อยู่กัน” หรือ “ไปปล้นแควนเกบที่ตระกูลเยรา เม เอลอยู่กัน” หรือ “ไปปล้นแควนเกบที่ชาวเคไนต์อยู่กัน” *๑๑ ดาวิดไม่เคยไว้ชีวิตชายหรือหญิงคนใดที่อาจจะมายังเมืองกัท เพราะเขาคิดว่า “พวกเขาอาจจะเล่าเรื่องของพวกเราและพูดว่า ‘นี่ไง สิ่งที่ดาวิดทำ!’”

ดา วิดได้ทำอย่างนี้ตลอดเวลาที่เขาอาศัยอยู่ในดินแดนฟีลิสเตีย ๑๒ อา คีซไว้ใจใจดาวิด เพราะเขาคิดว่า “เขาได้ทำให้ชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติของเขาเอง เกลียด เขาเข้า ไล่แล้ว ฉะนั้นเขาต้องเป็นข้ารับใช้ของเราตลอดไป”

๒๘ ๑ ในวันที่ชาวฟีลิสเตียรวมพลเพื่อสู้รบกับชาวอิสราเอล อา คีซได้พูดกับดาวิดว่า “เจ้าต้องเข้าใจนะว่า เจ้ากับพวกของเจ้าจะต้องออกไปร่วมรบกับเราด้วย”

๒ ดาวิดตอบว่า “ดีจริง ท่านจะได้เห็นด้วยตาของท่านเองว่า ผู้รับใช้ของท่านคนไหนเก่งแค่ไหน”

อา คีซตอบว่า “ดี มาก เราจะให้เจ้าเป็นทหารประจำตัวของเราตลอดชีวิต”

ซาอูลกับหมอมืดที่เอนโดร์

๓ ซามูเอลตายไปแล้ว ชาวอิสราเอลได้ไว้ทุกข์ให้เขาและฝัง ศพเขาไว้ที่เมืองรา มาห์เมืองของเขาเอง

ซาอูลได้ขับไล่พวกคนทรงเจ้าและพวกพ่อมดหมอมืดออกไปจากแผ่นดิน

๔ ชาวฟีลิสเตียได้รวมพลขึ้นมา และเดินทางมาตั้ง ค่ายที่ซู เนมู ในขณะที่ซาอูลก็ได้อุ้มพลชาวอิสราเอลทั้ง สิบและมาตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา ๕ เมื่อซาอูลเห็นกองทัพของคนฟีลิสเตีย เขาก็กลัวและใจก็เต้นแรง ๖ เขาได้ปรึกษาต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่ได้ให้คำตอบเขา ไม่ว่าจะทางความฝัน หรือทางอุริม ๗ หรือผ่านทางผู้พูดแทนพระเจ้า ๘ แล้วซา

อูลได้สั่งพวกผู้รับใช้ของเขาว่า “ไปหาหญิงที่เป็นคนทรงเจ้าให้หน่อย เพื่อเราจะไปพบและปรึกษานาง”

พวกเขาตอบว่า “มีคนทรงเจ้าอยู่คนหนึ่งชื่อเอนโดร์”

๙ “ซา อูลจึงได้ปลอม ตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วตอนกลาง คืนเขากับชายอีกสองคนก็ได้ไปหาหญิงทรงเจ้าคนนั้น เขาบอกว่า “ช่วยปรึกษากับวิญญาณและช่วยเรียกคนที่เราบอกชื่อให้ด้วย”

๑๐ แต่หญิงคนนั้นบอกกับเขาว่า “ท่านรู้ถึงสิ่งที่ซาอูลได้ทำแล้วไม่ใช่หรือ เขาได้ขับไล่พวกคนทรงและพวกพ่อ มดหมอมืดออกจากแผ่นดิน แล้วทำไมท่านยังจะมาวางกับดักให้กับข้า แล้วพาข้าไปสู่ความตาย”

๑๑ ซาอูลสาบานต่อหญิงคนนั้นในนามของพระยาห์เวห์ว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าเจ้าจะไม่ถูกลงโทษที่ได้ทำสิ่งนี้”

๑๒ หญิงคนนั้นถามว่า “ท่านต้องการให้นำใครขึ้นมา”

ซาอูลบอกว่า “นำซามูเอลขึ้นมา”

๑๓ เมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล เธอก็กรีดร้องออกมาสุด เสียง และพูดกับซาอูลว่า “ทำไมท่านต้องหลอกลวงข้าพเจ้า ท่านก็คือซาอูลนี่เอง”

๑๔ กษัตริย์ถามนางว่า “ไม่ต้องกลัว เจ้าเห็นอะไรบ้าง”

หญิงคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณขึ้นมาจากพื้นดิน ๕”

๑๕ ซาอูลถามว่า “เขามีลักษณะอย่างไร”

นางตอบว่า “เป็นชายแก่สวมเสื้อคลุมกำลังขึ้นมา”

ซาอูลรู้ว่านั่นที่ว่าเป็นซามูเอล และเขาก็ก้มตัวลงและกราบลงกับพื้น ๑๖ ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “ทำไมท่านต้องรบกวนเรา เรียกเราขึ้นมาทำไม”

ซาอูลตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในทุกข์อันยิ่ง ใหญ่ ชาวฟีลิสเตียกำลังมาต่อสู้อกับ

* ๒๗:๑๐ **ไปปล้นแควนเกบที่คนยูดาห์ ... ชาวเคไนต์อยู่กัน** เนเกบเป็นที่แห้งแล้งทางตอนใต้ของปาเลสไตน์ สถานที่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นของชาวอิสราเอล ดาวิดทำให้อา คีซคิดว่าเขาได้ต่อสู้กับชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของดาวิดเอง

† ๒๘:๖ **อุริม** พวกนักบวชใช้หินเหล่านี้เพื่อหาคำตอบจากพระเจ้า ดูใน หนังสือกันดารวิถี ๒๗:๒๐-๒๒

‡ ๒๘:๑๓ **พื้นดิน** คือสถานที่แห่งความตาย

ข้าพเจ้า และพระเจ้าก็เห็น หลังให้ข้าพเจ้า พระองค์ไม่ตอบคำถามข้าพเจ้าอีกต่อไปแล้ว ไม่ว่าจะป็นทางผู้พูด แทนพระเจ้า หรือทาง ความฝัน ข้าพเจ้าจึงต้องเรียกท่านขึ้นมา เพื่อถามว่าข้าพเจ้าควรทำอย่างไรดี”

๑๖ ซามูเอลพูดว่า “ทำไมท่านถึงมาปรึกษา เรา ในเมื่อตอนนี้พระยาห์เวห์ได้เห็น หลังให้ กับท่าน และกลายเป็นศัตรูของท่าน แล้ว ๑๗ พระ ยาห์เวห์ได้ทำอย่างที่ท่านพระองค์ได้ ทำนายผ่านเรา พระยาห์เวห์ได้ฉีกอกนาจักร ออกจากมือของท่าน และมอบให้กับดาวิด เพื่อนบ้านของท่าน ๑๘ พระ ยาห์เวห์ได้ทำ อย่างนี้กับท่านในวันนี้ ก็เพราะท่านไม่เชื่อ ฟังพระยาห์เวห์ ไม่ได้ทำตามความโกรธแค้น ของพระองค์ ที่มีต่อชาวอามาเลค ๑๙ พระ ยาห์เวห์จะมอบอิสราเอลและตัวท่านให้กับ ชาวฟิลิสเตีย และพรุ่งนี้ท่านและพวกลูกชาย ของท่านจะมาอยู่ร่วมกับเรา พระยาห์เวห์จะ มอบกองทัพของชาวอิสราเอลให้กับชาวฟิลิส เตียด้วย”

๒๐ ท่านใดนั้นซาอูลก็ล้มลงนอนเหยียด ยาว บนพื้น กลัวมาก เพราะคำพูดของซามูเอล นั้นเอง เรียวแรงของเขาหายไปหมด เพราะ เขายังไม่ได้กินอะไรมาเลยตลอดทั้ง วันทั้ง คืน

๒๑ เมื่อหญิงคนนั้นเข้ามาหาซาอูล และเห็น เขาตัวสั่นมาก หลอนพูดว่า “ดูสิ หญิงรับใช้ ของท่านได้เชื่อ ฟังท่านแล้ว ข้าพเจ้ายอม เสี่ยง ชีวิตของข้าพเจ้าและทำในสิ่งที่ท่านสั่ง ให้ข้าพเจ้าทำ ๒๒ โปรดฟังหญิงผู้รับ ใช้ของ ท่านหน่อยเถอะ และให้ข้าพเจ้าเอาอาหารมา ให้ เพื่อท่านจะได้กินและมีเรียวแรงไปตาม ทางของท่าน”

๒๓ ซาอูลปฏิเสธและพูดว่า “เราจะไม่กิน” แต่คนของเขากับหญิงคนนั้นช่วยกัน อ้อนวอนเขา เขาก็ยอม ซาอูลลุกขึ้นจากพื้น และนั่งบนเตียง ๒๔ หญิงคน นั้นมีลูกวัวตัว อ้วนอยู่ในบ้าน หลอนก็รีบฆ่ามัน หลอนนำ แป้งสาลีมานวดและนำมาทำขนมปังไว้ เชื้อ ๒๕ แล้วเอามาวางไว้ต่อหน้าซา อูลและพวก แลและพวกเขา ก็กินกัน ในคืนนั้นพวกเขา ก็ลุก ขึ้นจากไป

อาคิซส่งดาวิดกลับไปศีกกลาง

๒๘ ^๑ชาวฟิลิสเตียรวมพลอยู่ที่อาเฟก และชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่ข้าง ดานาในอิสราเอล ^๒พวกผู้นำของชาวฟิลิส เตีย ได้เดินนำหน้ากองทัพของเขา ที่แบ่ง เป็นกองร้อยและกองพัน ดาวิดกับพวกของ เขาก็เดินแถวอยู่ด้านหลังกษัตริย์อาคิซ ^๓พวกแม่ทัพของกองทัพชาวฟิลิสเตียถาม ขึ้นว่า “ชาวอิสราเอลจะมาทำอะไรที่นี่”

อาคิซตอบว่า “นี่คือดาวิด นายทหารคน หนึ่งของกษัตริย์ซาอูลแห่งอิสราเอล เขามา อยู่กับเรามากกว่าหนึ่งปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เข าหนีซาอูลมาจนถึงวันนี้ เรายังไม่พบว่าเขาทำ ผิดอะไรเลย”

๔ แต่พวกแม่ทัพชาวฟิลิสเตียโกรธเขามาก และพูดว่า “ส่งชายคนนั้นกลับไป ให้เขากลับ ไปยังเมืองที่ท่านให้เขาอยู่นั้น เขาจะต้องไม่ ไปออกรบกับพวกเรา ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะ หันกลับมาสู้รบกับเราในเวลาที่เรารบกันอยู่ก็ ได้ เขาอาจจะคิดกับเจ้านายของเขา ด้วย หัวของคนของเรา ๕ ไม่ใช่ดาวิดคนนี้หรือ กหรือที่พวกเขาร้อง เพลงระหว่างการเต้นรำ ของพวกเขาว่า

“ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

๖ อาคิซจึงเรียกดาวิดมาและบอกกับเขาว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้ แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เจ้า นั้นจงรักภักดีต่อ เราแน่ และเราก็ตีใจที่เจ้าได้มารับ ใช้อยู่ใน กองทัพของเรา นับแต่วันที่เจ้ามาอยู่กับเรา จนถึงวัน นี้ เราไม่เคยพบว่าเจ้าทำอะไรผิด และพวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียก็เห็นว่า เจ้าเป็นคนดีเหมือนกัน ๗ กลับไปอย่างสันติเถิด อย่าได้ทำอะไรลงไปที่ทำให้พวกผู้ครอบ ครองชาวฟิลิสเตียไม่พอใจเจ้าเลย”

๘ ดาวิดถามว่า “ข้าพเจ้าทำอะไรลงไปหรือ นับแต่วันที่ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านจนถึงวัน นี้ ท่านพบว่าคนรับ ใช้ของท่านได้ทำสิ่งใด ผิดหรือ ทำไมข้าพเจ้าถึงไม่สามารถไปต่อสู ้กับศัตรูของท่านผู้ เป็นกษัตริย์เจ้า นายของ ข้าพเจ้าได้”

*๒๘:๖ พวกผู้ครอบครอง ... คนดีเหมือนกัน ประโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ ผู้ครอบ ครองชาวฟิลิสเตียชอบดาวิด แต่พวกแม่ทัพนายกองของฟิลิสเตียต่อต้านเขา ส่วนสำเนาคบ บิบรูเขียนว่า “พวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียไม่คิดว่าเจ้าเป็นคนดี”

“อา คีซตอบว่า “เรารู้ว่าเจ้าเป็นคนดีมากกว่ากับทูต สวรรค์ของพระเจ้า แต่ว่าพวกแม่ทัพนายกองชาวฟิลิสเตียยังคงพูดว่า ‘เขาจะต้องไม่ไปร่วมรบกับเรา’” ๑๐ ขอให้เจ้าตื่นแต่ เช้าพร้อมๆกับคนรบ ใช้สิ่งๆที่มากับเจ้า และออกเดินทางแต่เช้าทันทีที่สว่าง”

๑๑ ดิง นันดา วิดและพวกของเขาก็ตื่นแต่เช้าและออกเดิน ทางกลับไปยังดินแดนของชาวฟิลิสเตีย ส่วนชาวฟิลิสเตียก็เดินขึ้นไปที่ยิสเรเอล

ดาวิดรบชนะชาวอามาเลค

๑๒ ดา วิดกับพวกของเขากลับมาถึงเมืองศิกกลากในวันที่สาม ปรากฏว่าชาวอามาเลคได้มาปล้นเน เกบและศิกกลาก พวกเขาเข้าโจมตีและเผาเมืองศิกกลาก ๒ และจับผู้หญิงและทุกคนในเมืองไว้ ทั้งเด็กและคนแก่ ชาวอามาเลคไม่ได้ฆ่าใครเลย แต่กวาดต้อนคนทั้งหมดไปตามทางของพวกเขา

๓ เมื่อดา วิดและพวกมาถึงเมืองศิกกลาก พวกเขาพบว่าเมืองถูกเผาทำลาย ทั้งเมียทั้งลูกชายลูกสาวของพวกเขา ถูกจับตัวไปหมด ๔ ดิง นันดา วิดและพวกจึงร้องให้เสียงดังจนหมดเรี่ยวแรงไม่สามารถร้องต่อไปได้อีก ๕ เมียทั้งสองคนของดาวิดคือนางอาหิโนอัมชาวยิสเรเอลและนางอาบีกายิล เมียม่ายของนาบาลชาวคารเมล ก็ถูกจับไปด้วย

๖ ดา วิดตกอยู่ในอันตรายเป็นอย่างมาก เพราะผู้คนพูดกันว่าเขาหนีขว้างเขา แต่ละครู้สึกขมขื่นใจ เพราะลูกชายลูกสาวของพวกเขาถูกจับไป แต่ดาวิดก็มีความกล้าขึ้นในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ๗ ดาวิดพูดกับนักรบชาวอาบียาธาร์ลูกชายของอาหิเมเลคว่า “เอาเอฟธมาให้เราหน่อย” อาบียาธาร์ก็เอามาให้เขา

๘ และดา วิดก็ร้องถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรจะทำอะไรกลุ่มนี้ไปหรือไม่ และข้าพเจ้าจะไล่พวกมันทันหรือเปล่า”

พระองค์ตอบว่า “ตามล่ามันไป เจ้าจะไล่พวกมันทัน และช่วยเหลือคนได้สำเร็จ”

๙ ดา วิดและชายหนุ่มหกร้อยคน ไล่ติดตามโจรกลุ่มนั้นไปจนถึงลุ่มแม่น้ำเบโสร์

ที่ นั้นเขาได้ทิ้งคนกลุ่มหนึ่งไว้ ๑๐ เพราะมีสองร้อยคนที่เห็นดูเหมือนมาจากจนไม่สามารถข้ามลุ่มแม่น้ำไปได้ จึงหยุดพักอยู่ที่นั่น ส่วนดา วิดและคนอื่นๆก็ร้อยคนยังคงไล่ตามต่อไป

๑๑ พวกเขาพบคนอียิปต์คนหนึ่งในห้องทุ่ง จึงพามาพบดาวิด เขาให้นำกับคนอียิปต์นั้นดื่ม ให้อาหารเขากิน ๑๒ เขาให้ผลไม้เนื้อแห้งและเค้กอุ่นแห่งสองชิ้น เมื่อเขากินแล้วเขาก็ดีขึ้น เพราะเขาไม่ได้กินและดื่มอะไรเลยมาสามวันสามคืนแล้ว

๑๓ ดา วิดถามคนอียิปต์นั้นว่า “เจ้าเป็นคนของใคร และเจ้ามาจากไหน”

คนอียิปต์ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนอียิปต์ เป็นทาสของคนอามาเลค นายของข้าพเจ้าถึงข้าพเจ้าไว้ เพราะข้าพเจ้าป่วยเมื่อสามวันก่อน ๑๔ พวกเราได้เข้าไปล้นเขตแดนเน เกบที่คนเคเรธ ๑๕ อาศัยอยู่ และดินแดนที่เป็นของยูดาห์ รวมทั้งเขตแดนเน เกบที่ตระกูลคาเลบอาศัยอยู่ และพวกเราก็เผาศิกกลากทิ้ง”

๑๖ ดา วิดถามคนอียิปต์ว่า “เจ้าช่วยพาเราลงไปถึงโจรกลุ่มนี้ได้หรือเปล่า”

คนอียิปต์ตอบว่า “สาบานต่อหน้าพระเจ้าก่อนว่า ท่านจะไม่ฆ่าข้าพเจ้า หรือส่งข้าพเจ้ากลับคืนไปหานายข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะพาท่านลงไปถึงโจรกลุ่มนี้”

๑๗ คนอียิปต์พาดาวิดไปหาอามาเลค และที่นั่น ดาวิดก็ได้พบกับคนเหล่านั้น อยู่กันอย่างกระจัดกระจายในแถบชนบท กำลังกิน ดื่ม และเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เพราะได้ปล้นของมาเป็นจำนวนมากจากแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียและจากยูดาห์ ๑๘ ดาวิดสู้รบกับพวกโจรตั้งแต่ตอน ค่ำจนถึงเย็นของอีกวันหนึ่ง และไม่มีใครหนีรอดไปได้เลย นอกจากชายหนุ่มสี่ร้อยคนที่ซื้อลูฐหนีไปได้

๑๙ ดาวิดเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวอามาเลคยึดมา รวมถึงเมียทั้งสองของเขาด้วย ๒๐ ดาวิดยึดเอาทุกสิ่งทุกอย่างกลับมาหมด ไม่มีอะไรขาดเลย ทั้งคนหนุ่ม คนแก่ เด็กชายเด็กหญิง ของที่โจรปล้นเอาไปนั้น ดาวิดเอากลับมาหมด ๒๑ ดาวิดยึดฝูงแพะแกะและฝูงโคมาได้

* ๓๐:๑๔ เคเรธ คนจากเมืองครีท เป็นกลุ่มชาวฟิลิสเตียกลุ่มหนึ่ง ทหารเอกบางคนของดาวิดก็เป็นชาวเคเรธ

และคนของเขาก็ตื่นฝูงสัตว์ไปข้างหน้าแล้ว พุดว่า “นี่คือของที่ดาวิดปล้นมาได้”

^{๒๑} เมื่อดาวิดมาถึงบริเวณที่คนสองร้อยคนที่เห็น้อยู่กินไปที่จะตามดาวิด และถูกทิ้งไว้ที่ลุ่มแม่น้ำเบโลร์ พวกเขากลับมาพบดาวิดกับพวกที่มาจับดาวิด เมื่อดาวิดกับพวกของเขามาถึง พวกนั้นก็ออกมาถามทุกขัสของดาวิดและพรรคพวก ^{๒๒} แต่มีบางคนในพวกที่ติดตามดาวิดไป ที่เป็นคนชั่วร้ายและชอบสร้างปัญหา พุดขึ้นว่า “คนพวกนี้ไม่ได้ออกไปกับพวกเรา ก็ไม่ควรได้รับส่วนแบ่งในของที่เรายึดมาได้ นอกจากลูกเมียของพวกเขาเท่านั้น”

^{๒๓} ดาวิดพุดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกท่านต้องไม่ทำอย่างนั้นกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ให้กับพวกเรา และได้มอบพวกโจรกลุ่มนี้ที่ได้สู้รบกับพวกเราให้ตกอยู่ในกำมือของพวกเรา ^{๒๔} ใครจะฟังเจ้าในเรื่องนี้ ทุกคนจะได้ รับส่วนแบ่งเท่าๆกันหมด ไม่ว่าจะเป็นคนที่ไม่ได้สัมผัสการอยู่ที่นี่หรือคนที่ลงไปสู้รบ” ^{๒๕} ดาวิดทำให้เรื่องนี้เป็นกฎระเบียบของชาวอิสราเอล มาจนถึงทุกวันนี้

^{๒๖} เมื่อดาวิดมาถึงศิกลาก เขาได้ส่งของที่ยึดมาได้บางส่วนไปให้กับผู้นำอาวูโลในยูดาห์ ที่เป็นเพื่อนกับดาวิด แล้วบอกว่า “นี่คือของขวัญสำหรับท่านจากสิ่งที่ยึดมาได้จากพวกศัตรูของพระยาห์เวห์”

^{๒๗} ดาวิดส่งของที่ยึดมาได้บางส่วน ไปให้ผู้นำที่อยู่ในเบธเอล ราโมทไนเนเกบ และยาททีร์ ^{๒๘} ไปยังผู้นำที่อยู่ท่าโรเออร์ ลีฟโมท เอชเทโมอา ^{๒๙} ไปยังราคาล ไปยังหมู่บ้านต่างๆของคนเยราเมเอล และหมู่บ้านต่างๆของคนเคไนต์ ^{๓๐} ไปยังคนที่อยู่ในไฮรมาห์ โบราซาน อาธาค ^{๓๑} และเฮโบรน และไปยังทุกๆที่ที่ดาวิดและพวกเคยอาศัยมาก่อน

ซาอูลตาย

^๑ ในเวลานั้นชาวฟีลิสเตียได้สู้รบอยู่กับชาวอิสราเอล ชาวอิสราเอลบางคนหนีไปได้ หลายคนถูกฆ่าตายอยู่บนเขาเกิลโบอา ^๒ ชาวฟีลิสเตียไล่ตามซาอูลและพวกลูกชายของเขาทัน และชาวฟีลิสเตียก็

ฆ่าลูกชายทั้งสามคนของซาอูลคือโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชัว

^๓ การต่อสู้รุนแรงขึ้นรอบๆซาอูล และเมื่อพวกนักยิงธนูมาพบซาอูลเข้า พวกเขาได้ยิงธนูใส่ซาอูลจนบาดเจ็บสาหัส “ซาอูลพุดกับคนถืออาวุธของเขาว่า “ซักดาบของเจ้าออกมา แล้วแทงเราซะ ก่อนที่ไอพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบเหล่านี้จะเข้ามาแทงเรา และล้อเลียนเรา” แต่คนที่ถืออาวุธของเขาหวาดกลัวมากและไม่ยอมทำตาม ซาอูลจึงซักดาบของเขาเองออกมาและล้มทับลงบนดาบนั้น ^๔ เมื่อผู้ถืออาวุธของซาอูลเห็นว่าซาอูลตายแล้ว เขาจึงล้มทับดาบของเขาเองฆ่าตัวตายไปกับซาอูลด้วย ^๕ อย่างเป็นทางการ ซาอูล ลูกชายทั้งสาม คนถืออาวุธของเขา และคนของเขาทั้งหมดจึงตายในวันเดียวกัน

^๖ เมื่อชาวอิสราเอลซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของหุบเขา และที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เห็นคนอิสราเอลหลบหนี และเห็นซาอูลกับพวกลูกชายของเขาตายไป พวกเขายิ่งหนีหึ่งเมืองต่างๆของพวกเขาก็แล้ว ชาวฟีลิสเตียก็เข้ายึดครองเมืองต่างๆเหล่านั้น

^๗ วันรุ่งขึ้นเมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า พวกเขาได้พบศพของซาอูล และลูกชายทั้งสามคน บนภูเขาเกิลโบอา “พวกเขาได้ตัดหัวของซาอูลและถอดชุดเกราะของเขาออก แล้วส่งข่าวไปทั่วดินแดนของชาวฟีลิสเตีย เพื่อประกาศข่าวในวิหารของพวกรูปเคารพของพวกเข และในหมู่ประชาชนของพวกเขา ^๘ พวกเขาวางชุดเกราะของซาอูลไว้ในวิหารพระอัชทาโรท และเสียชีวิตของซาอูลไว้ที่กำแพงของเมืองเบธซาน

^๙ เมื่อคนที่อาศัยอยู่ที่ยาเบซ-กิเลอาดได้ยินเรื่องที่ชาวฟีลิสเตียทำกับซาอูล ^{๑๐} นักรบผู้กล้าหาญทุกคนก็เดินทางตลอดคืนไปยังเบธซาน พวกเขาปลดอาวุธของซาอูลและลูกชายทั้งสามคนลงจากกำแพงของเบธซาน และเอาไปยังเมืองยาเบซ พวกเขาได้เผาศพของซาอูลกับลูกชายทั้งสามที่นั่น ^{๑๑} พวกเขาได้เก็บกระดูก และฝังมันไว้ใต้ต้นสนหมอกที่ยาเบซ และพวกเขาก็อดอาหารให้เป็นเวลาเจ็ดวัน

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๒ ซามูเอล คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก
คำนำของหนังสือ ๑ ซามูเอล

ดาวิดรู้ข่าวการตายของซาอูล

๑ หลังจากที่เขาอูลตาย ดาวิดเพิ่งจะกลับ
๑ มาจากการโจมตีชาวอามาเลคและได้มา
พักอยู่ที่ศิกลากเป็นเวลาสองวัน ๒ ในวันที่
สาม ชายคนหนึ่งที่มาจากค่ายของซาอูลได้
มาถึงศิกลาก เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีฝุ่น
อยู่เต็มหัวไปหมด เมื่อเขามาหาดาวิด เขาก็
ก้มกราบดาวิดลงกับพื้นทำความเคารพดาวิด
๓ ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากที่ไหนหรือ”
เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าหนีมาจากค่ายของ
ชาวอิสราเอล”
๔ ดาวิดถามต่อว่า “เล่าให้เราฟัง ชีว่เกิด
อะไรขึ้น”

เขาตอบว่า “มีคนจำนวนมากหนีไปจาก
สนามรบ และหลายคนล้มตายลง ส่วนซาอูล
กับโยนาธานลูกชายของเขาก็ตายด้วย”
๕ ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่นำเรื่องนั้นมาเล่า
ให้ฟังว่า “เจ้ารู้ได้ยังไงว่าซาอูลกับโยนาธาน
ลูกชายของเขาตายแล้ว”

๖ ชายหนุ่มจึงตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้า
อยู่ที่ภูเขากิลโบอา และเห็นซาอูลกำลังใช้
หอกของเขายันตัวเขาไว้ มีธนูม้า ศีรษะ
ทวาร ม้ามากมายกำลังไล่ตามใกล้จะมาถึง
ตัวเขา ๗ เมื่อเขาหันมาเห็นข้าพเจ้า เขาเรียก
ข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ถามว่า ‘ท่านจะให้
ข้าพเจ้าช่วยอะไรหรือ’ ๘ เขาถามข้าพเจ้าว่า
‘เจ้าเป็นใคร’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าเป็น
ชาวอามาเลค’ ๙ เขาจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘มา
ยืนค่อมเราและฆ่าเราซะ เราเจ็บ ปวดมาก

แทบขาดใจตายอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ได้ตายสักที’
๑๐ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปยืนค่อม เขาและได้ฆ่า
เขาเสีย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าล้มลงขนาดนั้น
เขาจะไม่รอดแน่ และข้าพเจ้าได้เอามงกุฎที่
เขาสวมอยู่บนหัวและกำไลที่แขนของเขา
มาที่นี่ให้ท่านเจ้านายของข้าพเจ้า”

๑๑ แล้วดาวิดและคนของเขาทั้งหมดที่อยู่
กับเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนเอง ๑๒ พวกเขา
ร้องไห้ด้วยความเศร้า โศกและอดอาหารจน
กระทั่งถึงเย็นให้กับซาอูล และโยนาธาน
ลูกชายของซาอูล และให้กับกองทัพของพระ
ยาห์เวห์ รวมทั้งครอบครัวของชาวอิสราเอล
เพราะพวกเขาต่างก็ล้มตายลงด้วยดาบ

๑๓ ดาวิดถามชายหนุ่มที่นำเรื่องนั้นมาเล่าให้
เขาฟังว่า “เจ้ามาจากที่ไหน”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของชาวต่าง
ชาติ เป็นชาวอามาเลค”

๑๔ ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่กลัว
ที่จะยกมือขึ้นทำลายผู้ที่พระยาห์เวห์ได้เจิม
ไว้”

๑๕ แล้วดาวิดก็เรียกคนของเขามาคนหนึ่ง
และบอกว่า “นำตัวมันไปตีให้ตาย” ดังนั้น
คนของเขาจึงนำตัวชายคนนั้นไปทุบตีจน
ตาย ๑๖ เพราะดาวิดพูดกับเขาว่า “ที่เจ้าต้อง
ตายนี่ก็เป็นความผิดของเจ้าเอง เพราะ
ปากของเจ้าได้ปรักปรำเจ้าตอนที่เจ้าพูดว่า
‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าคนที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้’”

บทเพลงไว้ทุกข์ให้ซาอูลและโยนาธาน

๑๗ ดาวิดแต่งเพลงไว้อาลัยให้กับซาอูล
และโยนาธานลูกชายของซาอูล ๑๘ ดาวิดส่ง
ให้สอนบทเพลงไว้อาลัยนี้ให้กับคนยูดาห์
(เพลงนี้มีชื่อว่า “คันทนู” ๑ และถูกเขียนไว้
ใน “หนังสือยาศาร์” ๒)

๑๙ “อิสราเอลเอ๋ย ศักดิ์ศรีของเจ้านอนตาย
ตามเนินเขาทั้งหลายของเจ้า
ผู้กล้าหาญเหล่านั้นได้ล้มตายลง

* ๑:๒ เสื้อผ้า ... ฝุ่นอยู่เต็มหัวไปหมด การฉีกเสื้อผ้าและการเอาฝุ่นใส่หัว เป็นการแสดงความ
ความโศกเศร้า

† ๑:๑๖ ที่เจ้าต้องตาย ... เจ้าเอง หรือแปลตรงๆได้ว่า “เลือดของเจ้าตกอยู่บนหัวของเจ้า
เอง”

‡ ๑:๑๘ เพลงนี้มีชื่อว่า “คันทนู” สำเนาฉบับฮีบรู จุดนี้เข้าใจยาก ส่วนสำเนากรีกโบราณไม่มี
มีจุดนี้

§ ๑:๑๘ หนังสือยาศาร์ เป็นหนังสือที่บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามทั้งหลายของอิสราเอล

๒๐ อย่างพูดถึงเรื่องนี้ในเมืองกัท *
 อย่าประกาศเรื่องหนีบนถนนในเมืองอชเคโลน †
 †
 †ไม่อย่างนั้น บรรดาสาว ๆ ของชาวฟีลิสเตียจะ
 ดีใจ
 †ไม่อย่างนั้น บรรดาสาว ๆ ของผู้ที่ไม่ได้เข้าพิธี
 ขลิบ †จะรำเริง
 ๒๑ ให้อีเทือกเขาของกิธโบอา
 ขออย่าให้มีทั้งนำค้ำและฝนตกลงบนเจ้าอีก
 เลย
 ขออย่าให้ท้อง พุ่งออกผลผลิตมาสำหรับเป็น
 เครื่องถวาย
 เพราะที่นั่น โລ้ของผู้กล้าได้ถูกทำให้เสื่อมไป
 โล้ของซาอูลไม่มีวันถูกลบด้วยน้ำมันอีกแล้ว
 ๒๒ คันธนูของโยนาธานทำให้เลือดของผู้ที่ถูก
 ฆ่าหลังไหล
 ดาบของซา อูลเสียบเข้าไปในไข มันทของผู้ ที่
 แข็งแกร่ง
 และไม่ได้กลับมาเปล่า ๆ จากการศึก
 ๒๓ ซาอูลและโยนาธาน
 ตอนมีชีวิตอยู่ทั้งสองก็รักกันและเอื้อเฟื้อต่อ
 กัน
 ตอนตายพวกเขา ก็ไม่ได้ถูกแยกจากกัน
 พวกเขาอ่อนไหวกว่านกอินทรี
 พวกเขาแข็งแรงยิ่งกว่าสิงโต
 ๒๔ สาว ๆ ของอิสราเอลทั้งหลาย ร้องให้ให้กับ
 ซาอูลเถิด
 ซาอูลแต่งกายของพวกท่านอย่างหุรหุรด้วย
 เสื้อสีเลือดหมู
 ซาอูลประดับเสื้อผ้าของพวกท่านด้วยทองคำ
 ๒๕ ผู้กล้าหาญเหล่านั้น ได้ล้มตายลง
 ในท่ามกลางศึกสงคราม
 โย นานา ถูกฆ่าอนตายอยู่บนเนินสูงของ
 พวกท่าน
 ๒๖ ฟีโย นานา เอ้ย ข้าพเจ้าร้องไห้คร่ำครวญ
 เพื่อท่าน
 ข้าพเจ้ารักท่านมาก
 ความ รักของท่านที่ให้กับข้าพเจ้านั้นวิเศษ
 นึก

วิเศษยิ่งกว่าความรักของผู้หญิง
 ๒๗ ผู้กล้าหาญเหล่านั้น ได้ล้มตายลง
 พวกอาวุธสงคราม ได้พินาศไป”

ดาวิดย้ายไปเมืองเฮโบรน

๑ ต่อ มาภายหลัง ดา วิดได้ถามพระ
 ๒ ยายห์ว่า “ข้าพเจ้าควรจะไปเมือง
 ไตเมืองหนึ่งของยูดาห์เพื่อตั้งเป็นฐานที่มั่น
 หรือไม่”

พระยายห์เวห์ตอบว่า “ขึ้นไปเถิด”
 ดา วิดถามว่า “ข้าพเจ้าควรจะไปไหน
 หรือ”

พระยายห์เวห์ตอบว่า “ไปเมืองเฮโบรน”

๓ ดา วิดจึงขึ้นไปไปที่เฮ โบ รน พร้อมกับเมีย
 สองคนของเขา คือ อาหิโนอัมซาวยิสเรเอล
 และอาบีกายิล เมียหม้ายของนาบาลชาวคา
 รเมล ๓ ดาวิดยังพาคันที่อยู่กับเขา พร้อมกับ
 ครอบครัวยุของแต่ละคนไปด้วย และพวกเขา
 ได้ไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองเฮโบรนและตาม
 หมู่บ้านต่างๆของมัน

ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์

๔ แล้วพวกชายู ดาห์ ก็มาที่เมืองเฮ โบ
 รน และที่นั่นพวกเขาได้เจิมดา วิดขึ้นเป็น
 กษัตริย์ของครอบครัวชายูดาห์

เมื่อมีคนมาบอกดาวิดว่าชาวยาเบช-กิเลอา
 ดเป็นผู้ฝังศพซาอูล ๕ ดาวิดส่งคนส่งข่าวไป
 หาชาวยาเบช-กิเลอาด เพื่อบอกกับพวกเขา
 ว่า “ขอให้พระ ยายห์เวห์อวยพรพวกท่าน ที่
 พวกท่านได้แสดงความจงรักภักดีต่อซา อูล
 นายของพวกท่าน ด้วยการฝังศพเขา ๖ ตอน
 นี้ขอให้พระ ยายห์เวห์แสดงความ รักและความ
 สัตย์ ซื่อต่อพวกท่าน และเราก็จะดีกับพวก
 ท่านเหมือนกัน เพราะสิ่งที่พวกท่านได้ทำไป
 นั้น “อย่างนั้น ขอให้เข้ม แข็งและกล้าหาญ
 ไว้ ซา อูลนายของท่านได้ตายไปแล้ว แต่
 ครอบครัวยู ดาห์ได้แต่งตั้งเราเป็นกษัตริย์
 เหนือพวกเขาแล้ว”

* ๑:๒๐ กัท เมืองหลวงของชาวฟีลิสเตีย

† ๑:๒๐ เมืองอชเคโลน เมืองหนึ่งใน ๕ เมืองของชาวฟีลิสเตีย

‡ ๑:๒๐ ผู้ที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ หรือ “ชาวต่างชาติ” แสดงว่าชาวฟีลิสเตียไม่ได้มีส่วนร่วมใน
 ข้อตกลงของชาวอิสราเอลที่ทำกับพระเจ้า

อิซโบเซทได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

๘ ในขณะนั้น อับ เนอร์ ลูกชายของเนอรั แม่ทัพของซาอูล ได้พาอิซ โบ เซท ลูกชายของซาอูลไปที่เมืองมาหะนาอิม ๙ และเขาได้แต่งตั้งอิซ โบ เซทขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือกิเลอาด อาซอร์ ๑ ยิสราเอล เอเฟราอิม เบนยามินและเหนืออิสราเอล ๒ ทั้งหมด

๑๐ อิซ โบ เซทลูกชายของซาอูลมีอายุสี่สิบปี เมื่อเขาได้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเขาได้ปกครองอยู่สองปี ส่วนครอบครัวของซาอูลหาที่ได้อาศัยตามดาวิดไป ๑๑ ดาวิดได้เป็นกษัตริย์ปกครองซาอูล ดาวิดในเมืองเฮโบรนเป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน

การสู้รบกันที่กิเบโอน

๑๒ อับ เนอร์ ลูกชายของเนอรั รวมทั้งคนของอิซโบเซทลูกชายซาอูล ได้ออกจากเมืองมาหะนาอิมและไปที่เมืองกิเบโอน ๑๓ โยอาบ ลูกชายนางเศรยาห์และคนของดาวิดได้ออกไปพบพวกเขาที่สระน้ำของเมืองกิเบโอน คนสองกลุ่มนี้ นั่งกันอยู่คนละฝั่งของสระน้ำ

๑๔ แล้วอับ เนอร์ ก็พูดกับโยอาบว่า “ให้คนหนุ่มๆ มาต่อสู้กันตัวต่อตัวให้พวกเราดู” แล้วโยอาบพูดว่า “ตกลง ให้พวกเขาต่อสู้กัน”

๑๕ ดังนั้นพวกเขาจึงยืนขึ้นและเดินออกมาตามที่ได้หนีไว้ เป็นคนจากเผ่าของเบนยามินสิบสองคนที่อยู่ฝ่ายอิซ โบ เซทลูกชายของซาอูล และเป็นคนของดาวิดสิบสองคน ๑๖ แล้วแต่ละคนต่างก็จับหัวของคู่ต่อสู้ของตนไว้และใช้ดาบแทงไปที่ศีรษะของแต่ละฝ่าย แล้วทั้งคู่ก็ล้มลงตายด้วยกัน ดังนั้นสถานที่นั้นในเมืองกิเบโอนจึงถูกเรียกว่า เฮลซัท ฮัสซูริม ๑

๑๗ การสู้รบกันในวันนั้นดุเดือดมาก อับ เนอร์ กับพวกคนของอิสราเอลต่างก็พ่ายแพ้

ต่อพวกของดาวิด ๑๘ ลูกชายสามคนของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่นด้วย คือโยอาบ อาบีชัยและอาสาเฮล ขณะนั้นอาสาเฮลวิ่งอย่างว่องไวเหมือนเนื้อทรายป่า ๑๙ เขาวิ่งไล่ตามอับ เนอร์ไปอย่างแน่วแน่ ตรงไปไม่หัน ขวามหันซ้าย ๒๐ อับ เนอร์ ก็หันกลับมามองข้างหลังและถามออกมาว่า “อาสาเฮล นินเจ้าหรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว”

๒๑ แล้วอับ เนอร์ ก็พูดกับเขาว่า “หันไปทางขวาหรือทางซ้ายสิ จีบเอาชายหนุ่มคนใดก็ได้ แล้วปลดอาวุธเขาไปเสีย” แต่อาสาเฮลยังไม่หยุดไล่ตามเขา

๒๒ อับ เนอร์ เตือนอาสาเฮลอีกว่า “หยุดไล่ตามเราได้แล้ว จะให้เราทำร้ายเจ้าหรืออย่างไร แล้วเราจะมองหน้าโยอาบพี่ชายของเจ้าได้อย่างไร”

๒๓ แต่อาสาเฮลปฏิเสธไม่ยอมเลิกไล่ตาม ดังนั้นอับ เนอร์ จึงเอาดาบแทงเข้าที่ท้องของอาสาเฮล ดาบแทงทะลุออกกลางหลัง เขาล้มลงที่นั่น ตายคาที่ และทุกๆ คนก็หยุดเมื่อมาถึงที่ที่อาสาเฮลล้มลงตาย ๒๔ แต่โยอาบและอาบีชัย ยังคงไล่ตามอับ เนอร์ต่อไป และดวงอาทิตย์กำลังจะตกดิน พวกเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ที่ใกล้กับกียัท ระหว่างทางที่จะไปที่กรังของเมืองกิเบโอน ๒๕ แล้วคนของเบนยามินก็เข้ามาพร้อมกับอับ เนอร์ พวกเขา รวมตัวกันเป็นกลุ่มเดียวและตั้งรับอยู่บนยอดเขานั้น

๒๖ อับ เนอร์ ร้องเรียกโยอาบว่า “จะต้องให้มีการฆ่าฟันกันตลอดไปหรือ ท่านไม่คิดหรือว่าฉันจะต้องจบลงด้วยความเศร้า เมื่อไรท่านจะสั่งให้คนของท่านหยุดไล่ตามพี่ น้องของพวกเขาเสียที”

๒๗ โยอาบตอบว่า “พระเจ้ามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นมา คนเหล่านี้ก็จะยังคงไล่

๒:๘ **อิซโบเซท** แปลว่า ชายแห่งความอดสู เข้าใจว่าคนที่คัดลอกพระคัมภีร์เปลี่ยนชื่อของคนนี้ เขาชื่อ อิซบาอูล ดูได้จาก ๑ พงศาวดาร ๘:๓๓ และ ๘:๓๙ อิซบาอูลแปลว่า แปลว่าชายของเจ้านาย แต่บาอูลยังเป็นชื่อของพระชาวต่างชาติด้วย และคนคัดลอกพระคัมภีร์ถือว่าเป็นเรื่องน่าอับอายที่จะเป็นชายของพระบาอูล

๒:๙ **อาซอร์** หรืออาเซอร์

๒:๑๐ **อิสราเอล** บางครั้งคำนี้หมายถึงทั้งประเทศ คือรวมทั้งยูดาห์และอิสราเอล แต่ในที่นี้หมายถึงเพียงกลุ่มของครอบครัวที่ไม่ได้รวมกับยูดาห์

๒:๑๑ **เฮลซัท ฮัสซูริม** หมายถึงทุ่งแห่งดาบหรือทุ่งแห่งความเป็นศัตรู

๒:๒๔ **โยอาบและอาบีชัย** พี่ชายของอาสาเฮล ผู้ที่ถูกอับ เนอร์ฆ่าตาย

ตามพี่ น้องของพวกเขาเองไปจนกระทั่งถึง
เช้าแน่นอน *” ๒๘ ดิง นั้นโย อาบจึงเป่าแตร
และคนทั้งหมดก็หยุด พวกเขาไม่ไล่ตาม
อิสราเอลอีก และไม่ต่อสู้อีกต่อไป

๒๙ ตลอดคืนนั้น อับ เนอร์ และคนของเขา
เดินทางผ่านอา รา บาห์ พวกเขาข้ามแม่น้ำ
จอร์แดน และเดินทางผ่านหุบเขาบีท โรน
† และมาถึงเมืองมาหะนาอิม

๓๐ เมื่อโย อาบกลับมาจากการไล่ตามอับ
เนอร์ และเรียกชุมนุมคนของเขาทั้งหมด ถ้า
ไม่รวมอาสาเฮล คนของดาวิดหายไปสิบเก้า
คน ๓๑ แต่คนของดาวิดก็ได้ฆ่าชาวเบนยามิน
ซึ่งอยู่กับอับ เนอร์ †ไปถึงสาม ร้อยหก สิบคน
๓๒ พวกเขาได้เอาศพของอา สา เฮลมาและฝัง
เขาไว้ในหลุมฝัง ศพของพ่อเขาที่เมืองเบรเล
เฮม

แล้วโย อาบและคนของเขาก็เดิน ทาง
ตลอดทั้งคืนจนมาถึงเมืองเฮ โบ รนเมื่อเริ่ม
สว่าง

๓ สงครามระหว่างครอบครัวของซา
อูลและครอบครัวของดา วิดยืด เยื้ออออยู่
นาน ดา วิดยิ่งเข้ม แข็งขึ้นเรื่อยๆในขณะที่
ครอบครัวของซาอูลกลับอ่อนแอลงเรื่อยๆ

ลูกชายดาวิดที่เกิดในเฮโบรน

(๑ พศด. ๓:๑-๔)

๒ มีลูกชายของดา วิดหลายคนที่เกิดใน
เมืองเฮโบรน

ลูกชายคนแรกคืออัม โนน เป็นลูกของนางอา
หิโนอัมชาวอิสราเอล

๓ ลูกชายคนที่สองชื่อเดลู ยาร์ † เป็นลูกของ
นางอาบี กายิล เมียหม้ายของนา บาลชาว
คารเมล

คนที่สามชื่ออับ ซา โลมเป็นลูกของนางมา อา
คาห์ลูกสาวของทัลมัย กษัตริย์กัทซูร์

๔ คนที่สี่ชื่ออาโดเนียห์ลูกนางฮักกิท
คนที่ห้าชื่อเซฟาที่ยาห์ลูกนางอาบีตล
๕ คนที่หกชื่ออิทเรอัม ลูกนางเอกลาห์ ลูกชาย
ทั้งหกคนนี้ของดาวิดเกิดในเมืองเฮโบรน

อับเนอร์ตัดสินใจเข้าร่วมกับดาวิด

๖ ในช่วงของสงครามระหว่างครอบครัวซา
อูลและครอบครัวดาวิด อับ เนอร์ทำตัวใหญ่
ขึ้นๆในครอบครัวซา อูล ๗ ซา อูลเคยมีเมีย
น้อยชื่อริสปาห์เป็นลูกสาวของอัยยาห์ อิซโบ
เซทได้พูดกับอับ เนอร์ว่า “ท่านไปนอนกับ
เมียน้อยของพ่อเราทำไม”

๘ อับ เนอร์โกรธมาก ที่อิซโบเซทพูดอย่าง
นั้น เขาตอบว่า “นี่เราเป็นหัวหน้าของฝ่ายยู
ดาห์หรือ ๙ ทุกวันนี้เราซื่อสัตย์กับครอบครัว
ของซา อูลพ่อท่านและกับครอบครัวและ
เพื่อนๆเขา เราไม่ได้ส่งตัวท่านให้กับดา วิด
แต่ท่านยังกล่าวหาเราว่าไปยุ่งเกี่ยว กับเมีย
ของเขามาก ๑๐-๑๑ พระ ยาห์வேห์ได้สัญญาไว้
ว่าจะเอาอาณาจักรไปจากครอบครัวซา อูล
และแต่งตั้งดา วิดขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครอง
อิสราเอลและยูดาห์ เขาจะครอบครองตั้งแต่
เมืองดานไปจนถึงเมืองเบ เออร์เซ บูา ๑๒ ถ้า
หากเราไม่ได้ช่วยทำให้ดา วิดได้ในสิ่งที่พระ
ยาห์เวห์สัญญาไว้กับเขา นี่ ขอให้พระเจ้า
ลงโทษเรา อับเนอร์อย่างรุนแรงที่สุด”

๑๑ อิซโบเซทไม่กล้าพูดอะไรกับอับเนอร์อีก
เพราะเขากลัวอับเนอร์

๑๒ แล้วอับ เนอร์ได้ส่งพวกตัวแทนของเขา
ไปพูดกับดาวิดว่า “ท่านคิดว่าแผ่นดินนี้ควร
จะตกเป็นของใคร มาเถิด มาทำข้อ ตกลง
กับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะช่วยให้ท่านได้
อิสราเอลทั้งหมด”

๑๓ ดาวิดพูดว่า “ดีแล้ว เราจะทำข้อ ตกลง
กับท่าน แต่เรามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง เมื่อท่านมา
หาเรา ให้นำตัวมีคาลลูกสาวของซาอูลมากับ

*๒:๒๗ ถ้า ... แน่หนอน หรืออาจพูดว่า “เขานี้ คนเหล่านี้ก็จะไม่ติดตามพี่น้องของพวกเขาอีก”
หรือพูดว่า “คนเหล่านี้คงจะเลิกติดตามพี่น้องของพวกเขาเมื่อถึงเวลาเช้า”

†๒:๒๙ บีทโรน หรือ “ตอนเช้า” หรือ “หุบเหว” ความหมายของคำฮีบรูคำนี้ยังไม่แน่นอน

‡๓:๓ เดลู ยาร์ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูม รัน ฉบับฮีบรูอื่นๆ
เขียนว่า คีเลอาบ

†๓:๘ นี่เรา ... หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราไม่ใช่คนทรยศที่ทำงานให้ฝ่ายยูดาห์”

§๓:๙-๑๐ ตั้งแต่ ... เมืองเบเออร์เซบา หมายถึงอิสราเอลทั้งหมด ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้
ดานเคยเป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของอิสราเอลและเบเออร์เซบาเคยอยู่ทางใต้ของยูดาห์

ท่านด้วย ไม่อย่างนั้น ท่านก็ไม่ต้องมาให้เราเห็นหน้า”

^{๑๔} แล้วดาวิดก็ส่งคนส่งข่าวไปหาอิซโบเซท ลูกชายของซาอูล สั่งว่า “มอบมีดมาให้กับเราด้วย เราได้หมั้นนางไว้แล้วด้วยหนึ่ง หุ้มปลายอวัยวะเพศของชาวฟีลิสเตียหนึ่งร้อยคน”

^{๑๕} อิซโบเซทจึงออกคำสั่งให้ไปนำตัวนางมาจากบิลทีเอล สามีของนางซึ่งเป็นลูกชายของลาอิซ ^{๑๖} แต่สามีของนางก็ไปกับนางด้วย เขาเดินร้องไห้ตามหลังนางตลอดทางไปจนถึงบาสุริม แล้วอับเนอร์ก็พูดกับเขาว่า “กลับไปบ้านเถิด” เขาจึงกลับบ้านไป

^{๑๗} อับเนอร์ปรึกษากับพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลและพูดว่า “พวกท่านเคยต้องการให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ของพวกท่านไม่ใช่หรือ ^{๑๘} ตอนนั้นก็เสียเลยสิ เพราะพระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับดาวิดว่า ‘เราจะช่วยเหลือประชาชนชาวอิสราเอลของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวฟีลิสเตีย และจากเงื้อมมือของศัตรูทั้งหมดของพวกเขา ผ่านทางดาวิดผู้รับใช้เรา’”

^{๑๙} อับเนอร์ได้พูดกับชาวเบนยามินเป็นการส่วนตัว แล้วเขาก็ไปเมืองเฮโบรนเพื่อบอกดาวิดทุกสิ่งทุกอย่างที่อิสราเอลและครอบครัวเบนยามินอยากจะทำ

^{๒๐} เมื่ออับเนอร์พร้อมกับคนของเขาอีกยี่สิบคนไปพบดาวิดที่เมืองเฮโบรน ดาวิดได้เตรียมงานเลี้ยงไว้สำหรับเขาและบรรดาคนของเขาแล้ว

^{๒๑} อับเนอร์จึงพูดกับดาวิดว่า “ให้ข้าพเจ้าไปเรียกชุมนุมชาวอิสราเอลทั้งหมดเพื่อท่าน ผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้ทำสัญญากับท่านและเพื่อท่านจะได้ปกครองทั่วแผ่นดินดินอย่างที่เราต้องการ”

ดังนั้นดาวิดจึงได้ส่งอับเนอร์ไป และเขาก็จากไปอย่างสันติ

ความตายของอับเนอร์

^{๒๒} ขณะนั้นคนของดาวิดกับโยอาบได้กลับมาจาก การปล้นและนำของที่ปล้นมาได้เป็น

จำนวนมาก แต่อับเนอร์ไม่อยู่ในเมืองเฮโบรนกับดาวิดแล้ว เพราะดาวิดได้ส่งเขากลับไปแล้ว และเขาก็ไปอย่างสันติ ^{๒๓} เมื่อโยอาบและทหารทั้งหมดที่ไปกับเขามาถึง มีคนมาบอกเขาว่าอับเนอร์ลูกชายของอับเนอร์ได้มาพบกษัตริย์และกษัตริย์ก็ส่งเขากลับไปแล้วและเขาก็จากไปอย่างสันติ

^{๒๔} โยอาบจึงไปหากษัตริย์และพูดว่า “นี่ท่านทำอะไรลงไป ดูลิอับเนอร์ได้มาพบท่านแล้ว ทำไมท่านถึงปล่อยเขาไป นี่เขาก็จากไปแล้ว ^{๒๕} ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าอับเนอร์ลูกชายของอับเนอร์ เขามาหลอกลวงท่านและเข้ามาสังเกตความเคลื่อนไหวของท่านและสืบดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำอยู่”

^{๒๖} แล้วโยอาบก็จากดาวิดมา เขาได้ส่งคนส่งข่าวไล่ตามอับเนอร์ไป และพวกเขาก็ติดตามอับเนอร์ไปที่บ่อน้ำสิราห์ และนำตัวอับเนอร์กลับมา แต่ดาวิดไม่รู้เรื่องนี้ ^{๒๗} วันที่ที่อับเนอร์กลับเข้ามาถึงเมืองเฮโบรน โยอาบได้นำตัวเขาหลบเข้าไปยังประตูเมือง ทำที่เหมือนจะพูดกับเขาเป็นการส่วนตัว และที่นั่นเอง โยอาบได้แทงเขาที่ท้องและเขาก็ตาย โยอาบแก้แค้นให้อาสาเฮลน้องชายเขา

ดาวิดร้องไห้ให้อับเนอร์

^{๒๘} ต่อมา เมื่อดาวิดได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงพูดว่า “เราและอาณาจักรของเราจะไม่มี ความผิดต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดไป ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเลือดของอับเนอร์ลูกชายของอับเนอร์ ^{๒๙} ขอให้เลือดเขาตกลงบนหัวของโยอาบและบนครอบครัวทั้งหมดของพ่อเขา ขอให้คนในครอบครัวของโยอาบต้องเป็นหนองใน หรือเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง หรือเป็นหน้าตัวเมียบ หรือต้องล้มตายด้วยดาบหรืออดอาหารตาย”

^{๓๐} (โยอาบและอาปีซัยน้องชายของเขาคอยดักข่มใจมติ อับเนอร์เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของพวกเขาในสนามรบที่เมืองกิเบโอน)

^{๓๑} แล้วดาวิดก็พูดกับโยอาบและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขาว่า “ฉีกเสื้อผ้าของพวกท่านและสวมผ้ากระสอบและเดินไว้ ทุกข์ไป

* ๓:๑๔ เราได้หมั้น ... ร้อยคน ดูใน ๑ ซามูเอล ๑๘:๒๐-๓๐ และ ๑ ซามูเอล ๒๕:๔๔

† ๓:๓๐ คอยดักข่มใจมติ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน ฉบับฮีบรูอื่นๆ เขียนว่า ได้ฆ่า

ข้างหน้าอับ เนอร์” ส่วนกษัตริย์ดาวิดเองก็เดินตาม หลังแคร่หามศพไป ^{๓๒} พวกเขาฝังศพอับ เนอร์ไว้ในเมืองเฮโบรนและกษัตริย์ก็ร้องไห้เสียงดังที่หลุมฝังศพของอับ เนอร์

^{๓๓} กษัตริย์ได้ร้องเพลงไว้ทุกคืนให้อับ เนอร์

“อับ เนอร์ควรมายเหมือนกับคนแหกกฏ หรือ

^{๓๔} มือของท่านไม่ได้ถูกมัดเท้าของท่านไม่ได้ถูกล่ามโซ่ ท่านล้มลงเหมือนคนที่ล้มลงต่อ หน้าคนชั่วร้าย”

และประชาชนทั้งหมดก็ร้องไห้ให้เขามาก ^{๓๕} แล้วพวกเขาก็มาขอรับศพดาวิดกินอะไรบ้างในช่วงกลางวัน แต่ดาวิดได้สาบานไว้ว่า “ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างรุนแรงที่สุด ถ้าเรากินขนมปังหรือสิ่งใดก็ตามก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน” ^{๓๖} ประชาชนได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น และพอใจมากในสิ่งที่กษัตริย์ดาวิดทำ ^{๓๗} ประชาชนชาวยูดาห์และอิสราเอล ก็รู้ว่ากษัตริย์ดาวิดไม่มีส่วนร่วมในการฆ่าอับ เนอร์ ลูกชายของเนอร์ไลย

^{๓๘} แล้วกษัตริย์ดาวิดก็ได้พบกับคนของเขาว่า “พวกท่านไม่รู้หรือว่า วันนี้ผู้นำที่สำคัญมากคนหนึ่งได้มาตายลงในอิสราเอล” ^{๓๙} และในวันเดียวกันนี้ เราก็ได้ รับการ เจิม ให้เป็นกษัตริย์ แต่เราก็อ่อนแอและพวกลูกชายของนางเศรยาห์ก็แข็งแรงแทนกันไปสำหรับเรา ขอให้พระ ยะห์เวห์ตอบแทนคนที่ชั่วตามความชั่วที่เขาได้ทำด้วยเถิด”

อิชโบเซทถูกฆ่า

๑ เมื่ออิช โบ เซทลูกชายซา อูลได้ยินว่าอับ เนอร์ตายในเมืองเฮโบรน เขาก็สูญเสียความกล้าหาญ และชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างตื่นตกใจกลัว ^๒ ในเวลานั้นมีชายสองคนมาหาอิช โบ เซท ลูกชายของซา อูล ชายสองคนนี้เป็นหัวหน้ากองโจร คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ และอีกคนชื่อเรคาบ พวกเขาเป็นลูกชายของริม โมนชาวเมืองเบเอโรท พวกเขามาจากเผ่าเบนยามิน (เมืองเบเอโรทถือเป็นส่วนหนึ่งของคนเผ่าเบนยามิน ^๓ แต่ชาวเมืองเบเอโรทได้หลบหนีมาที่เมืองกิททาอิมกัน หมด และอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะชาวต่างชาติมาจนทุกวันนี้)

“โย นา ธานลูกชายของซา อูลมีลูกชายชื่อเมฟี โบ เซท เมฟี โบ เซทมีเท่าพิการทั้งสองข้าง ตอนที่เมฟี โบ เซทมีอายุห้าขวบนั้น มีข่าวมาจากเมืองยิสรูเอล ว่าซาอูลและโยนาธานถูกฆ่าตาย พี่เลี้ยงของเมฟี โบ เซทอุ้มเขาวิ่งหนี แต่พระนางริบเกินไป จึงทำเขาหลงลงมาและขาทั้งสองข้างของเขาพิการ

^๔ ฝ่ายเรคาบและบาอานาห์ลูกชายของริม โมนชาวเบเอโรท ได้ออกเดินทางไปยังบ้านของอิช โบ เซท พวกเขาได้มาถึงที่นั่นในเวลาเที่ยงที่อากาศร้อน ขณะที่อิช โบ เซทกำลังนอนพักเที่ยงอยู่ ^๕ พวกเขาเข้าไปถึงสวนในบ้าน ทำเหมือนกับว่าจะเข้าไปเอาข้าวสาลี และพวกเขาก็แทงอิช โบ เซทเข้าที่ท้อง แล้วเรคาบกับบาอานาห์พี่ชายของ เขาก็หนีไป ^๖ พวกเขาเข้าไปในบ้านในขณะที่อิช โบ เซทกำลังนอนอยู่บนเตียงในห้องนอนของเขา พวกเขาได้แทงและฆ่าเขา และหลังจากนั้นพวกเขาได้ตัดหัวอิช โบ เซทไปด้วย พวกเขาเดินทางตลอดทั้งคืนในหุบเขาเจอร์แดน ^๗ พวกเขาเอาหัวของอิช โบ เซทไปให้ดาวิดที่เมืองเฮโบรน พวกเขาพูดกับกษัตริย์ดาวิดว่า “นี่คือหัวของอิช โบ เซทลูกชายของซาอูล ซาอูลที่เป็นศัตรูของท่าน ที่พยายามฆ่าท่าน วันนี้พระ ยะห์เวห์ได้แก้แค้นซาอูลและลูกหลานของเขาให้กับท่านผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าแล้ว”

^๘ ดาวิดตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชายของเขา ลูกชายของริม โมนชาวเบเอโรทว่า “พระ ยะห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า พระองค์เป็นผู้ที่ทำให้เราพ้นจากความลำบากทั้ง หลาย ^๙ คราวก่อน เมื่อมีคนมาบอกเราว่า ‘ซาอูลตายแล้ว’ เขาคิดว่าเขากำลังนำข่าวดีมาบอก เราได้จับเขาและฆ่าเขาที่ศิกลาก นั่นคือรางวัลที่เราได้ให้สำหรับข่าวของเขา ^{๑๐} ยิ่งกว่านั้นอีก คราวนี้ ในเมื่อพวกคนชั่วได้ฆ่าคนบริสุทธิ์ในบ้านของเขาและบนเตียงของเขาเอง จะไม่ให้เราฆ่าเจ้าเพราะความตายของเขาและกำจัดเจ้าออกไปจากโลกนี้ได้ยิ่งงักรึ”

^{๑๑} ดังนั้นดาวิดจึงออกคำสั่งแก่คนของเขา และพวกเขาก็ฆ่าสองคนนั้น ตัดมือและเท้าของสองคนนั้นและแขวนศพของพวกเขาไว้ที่ข้างสระน้ำในเมืองเฮโบรน แต่พวกเขาเอาหัวของอิชโบเซทไปฝังไว้ที่อุโมงค์ฝังศพของอับเนอร์ที่เมืองเฮโบรน

ชาวอิสราเอลยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์

(๑ พศต. ๑๑:๑-๓)

๕ ๑อิสราเอลทุกเผ่ามาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนและพูดว่า “พวกเราคือเลือดเนื้อของท่าน ๒ในอดีต เมื่อซาอูลยังเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเรา ท่านเป็นผู้หนึ่งที่น่าอิสราเอลในการรบ และพระยาห์เวห์ได้พูดกับท่านว่า ‘เจ้าจะเป็นผู้นำทางประชาชนชาวอิสราเอลของเราอย่างผู้เลี้ยงแกะ และเจ้าจะได้เป็นผู้ปกครองพวกเขา’”

๓เมื่อพวกผู้นำอาวูโสทั้งหมดของอิสราเอลมาหากษัตริย์ดาวิดที่เมืองเฮโบรน กษัตริย์ดาวิดได้ทำสัญญากับพวกเขาที่เมืองเฮโบรนต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ได้เจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

๔ดาวิดมีอายุสามสิบปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาครองราชย์อยู่นานสี่สิบปี ๕เขาได้ครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ในเมืองเฮโบรน เป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน และในเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้ครอบครองอิสราเอลทั้งหมดรวม ทั้งยูดาห์ด้วย เป็นเวลาสามสิบสามปี

ดาวิดยึดเมืองเยรูซาเล็ม

(๑ พศต. ๑๑:๔-๙)

๖กษัตริย์ดาวิดและคนของเขายกทัพไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อโจมตีชาวเยบูนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ชาวเยบูนบอกกับดาวิดว่า “แกบุกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ *แม้แต่คนตาบอดและคนพิการของเราก็ยังหยุดแกได้” พวกเขาคิดว่า “ดาวิดไม่สามารถบุกเข้าไปในเมืองของพวกเขาได้” ๗แต่ดาวิดก็สามารถยึดป้อมศิโยนไว้เป็นเมืองของดาวิดได้

๘ในวันนั้น ดาวิดพูดกับคนของเขาว่า “คนที่จะเอาขนชะววย บุสได้ต้องเข้าไปทาง

ทอส่งน้ำ †เพื่อเข้าไปถึง ‘พวกคนพิการและคนตาบอดเหล่านั้น’ ที่เป็นศัตรูของดาวิด” (นี่คือเหตุที่คนพูดกันว่า “อย่าให้คนตาบอดและคนพิการเข้าไปในวัง ‡”)

๙ดาวิดก็เข้ายึดเอาป้อม นนเป็นที่พักและเรียกมันว่าเมืองของดาวิด แล้วดาวิดก็ได้สร้างเมืองขึ้นรอบๆตั้งแต่พื้นที่ลาดเขา †เข้าไปถึงข้างใน ๑๐ดาวิดยังมีอำนาจมากขึ้นๆ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นสถิตอยู่กับเขา

อีรามสร้างวังให้ดาวิด

(๑ พศต. ๑๔:๑-๒)

๑๑อีรามกษัตริย์ของโทะระได้ส่งคน ส่งข่าวมาหาดาวิด พร้อมด้วยไม้สนซีดาร์และช่างไม้และช่างก่อ หิน และพวกเขาได้สร้างวังให้กับดาวิด ๑๒ดาวิดรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และได้ทำให้อาณาจักรของเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้น เพื่อประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์

ลูกชายดาวิดที่เกิดในเยรูซาเล็ม

(๑ พศต. ๓:๕-๙; ๑๔:๓-๗)

๑๓หลังจากที่เขาออกจากเมืองเฮโบรน ดาวิดได้มีเมียน้อยและเมียเพิ่มขึ้นอีกหลายคนในเยรูซาเล็ม และมีลูกชายและลูกสาวเพิ่มขึ้น ๑๔ชื่อของพวกลูกชายของเขาที่เกิดที่นั่น คือ ชัมมูอา โขบบ นาธัน ซาโลมอน ๑๕อับฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย ๑๖เอลีซา มาเอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้กับชาวฟีลิสเตีย

(๑ พศต. ๑๔:๘-๑๗)

๑๗เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล พวกเขาจึงยกทัพขึ้นมาสู้รบกับดาวิด แต่ดาวิดสู้

*๕:๖ แกบุกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ เมืองเยรูซาเล็มสร้างอยู่บนเนินเขาและมีกำแพงล้อมรอบ ยกที่จะเข้ายึด

†๕:๘ ทอส่งน้ำ เป็นโอโมงค์ที่มีน้ำไหลอยู่ข้างใต้กำแพงเมืองเยรูซาเล็มโบราณ และโอโมงค์นี้จะถูกขุดตรงเข้าสู่เมือง คนของดาวิดคนใดคนหนึ่งน่าจะต้องปีนเข้าไปในโอโมงค์นี้เพื่อเข้าสู่ตัวเมือง

‡๕:๘ วัง น่าจะหมายถึงที่อยู่ของกษัตริย์หรือวิหาร

๑๕:๙ พื้นที่ลาดเขา หรือมิลโล น่าจะเป็นจุดที่แข็งแกร่งจุดหนึ่งที่ใช้สร้างป้อมศิโยนโบราณ

เรื่อง นี้ก่อนและได้เข้าไปอยู่ที่ป้อม ^{๑๘}ขณะนั้น ชาวฟิ ลิสเตียได้มาถึงและกระจายกำลังอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

^{๑๙}ดาวิดจึงถามพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรขึ้นไปโจมตีชาวฟิ ลี ส เตียหรือไม่ พระองค์จะมอบพวกเขาไว้ในกำ มือข้าพเจ้าหรือไม่”

พระ ยาร์เวห์ตอบเขาว่า “ไปเถิด เพราะเราจะมอบชาวฟิ ลิส เตียไว้ในกำ มือเจ้าอย่างแน่นอน”

^{๒๐}ดาวิดจึงไปที่บาอัล-เปราซิม และเขาก็สู้รบเอาชนะชาวฟิ ลิสเตียได้ และดาวิดพูดว่า “พระ ยาร์เวห์ได้บุกทะลวงศัตรูต่อหน้าข้าพเจ้าเหมือนกับน้ำที่พุ่งทะลวงเขื่อนออกมา” จึงเรียกสถาน ที่นั้นว่า บาอัล-เปราซิม ^{๒๑}ชาวฟิ ลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพของพวกเขาไว้ที่นั่น ดา วิดกับคนของเขาได้ชนพวกมันไป

^{๒๒}ชาวฟิ ลี ส เตียยกทัพขึ้นมาอีกและกระจายกำลังออกในหุบเขาเรฟาอิม

^{๒๓}ดา วิดจึงถามพระ ยาร์เวห์อีก และพระองค์ก็ตอบเขาว่า “อย่าบุกเข้าไปตรงๆ แต่ให้อ้อมไปด้าน หลัง และโจมตีพวกเขาจากพุ่ม ไม้บาคา ^{๒๔}ทันทีที่เจ้าได้ยินเสียงเดินทัพที่ยอดพุ่ม ไม้บาคา ก็ให้เคลื่อนไหวยุทธอย่างรวดเร็ว เพราะนั่นหมายถึง พระ ยาร์เวห์ได้นำหน้าพวก เจ้าออกไปมีชัยเหนือกองทัพชาวฟิ ลิสเตียแล้ว”

^{๒๕}ดาวิดจึงทำตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งเขาไว้ และเขาก็โจมตีชาวฟิ ลิสเตียได้ตลอดทางจากเมืองกิเบโอน ^{๒๖}ไปจนถึงเกเซอร์

ดาวิดย้ายหีบศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

(๑ พศต. ๑๓:๑-๑๔, ๑๕:๒๖-๑๖:๓, ๔๓)

๖ ^๑ดา วิดได้เลือกทหารที่เก่งกาจของอิสราเอลมาทั้งหมดสามหมื่นคน ^๒ดา วิดและคนของเขาออกเดินทางไปที่เมืองบาอาลาห์ในยูดาห์ ^๓เพื่อไปนำหีบของพระเจ้ามาจากที่นั่น หีบนั้นเป็นของพระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น ผู้ ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ระหว่างทูตสวรรค์ที่มีปีกสององค์ ^๔พวกเขาตั้งหีบของพระเจ้าไว้บนเกวียนเล่มใหม่ และนำหีบนั้นไปจากบ้านของอาบีนา ดับซึ่งอยู่บนเขา อูสซาร์และอาหิโยลูกชายของอาบีนาดับเป็นคนขับเกวียนเล่มใหม่นั้น

^๕เกวียนนั้นบรรทุกหีบของพระเจ้าอยู่บนมัน และอาหิโยเดินนำหน้าเกวียนนั้น ^๖ดา วิดและครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดกำลังเฉลิมฉลองกันอย่างสุด เหี้ยงต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พวกเขาร้องเพลง เล่นพิณเล็ก พิณใหญ่ กลอง รำมะนา เครื่องเขย่า และฉาบ

^๗เมื่อพวกเขามาถึงลานหูดข้าวของนาโคน ^๘วัวที่ลากเกวียนนั้นเกิดสะดุดขึ้นมา อูสซาร์จึงยื่นมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้ ^๙พระยาร์เวห์โกรธอูสซาร์ แล้วพระองค์ฟาดเขาตาย อูสซาร์ตายอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระองค์ ^{๑๐}ดา วิดจึงโกรธพระเจ้า เพราะความ โกรธของพระยาร์เวห์ที่ไ้ระเบิดใส่อูสซาร์ ^{๑๑}สถานที่แห่งนั้นจึงมีชื่อเรียกว่า เปเรศ-อูสซาร์ ^{๑๒}มาจนถึงทุกวันนี้

*๕:๒๐ **บาอัล-เปราซิม** แปลว่า “พระเจ้าเป็นเจ้านายได้พุ่งทะลวง”
†๕:๒๓ **พุ่ม ไม้บาคา** ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นต้นไม้ชนิดไหน บาง คนเข้าใจว่าเป็นต้นไม้ประเภทที่มียางหอมหรือต้นสนชนิดหนึ่ง บาง คนก็เข้าใจว่าชื่อในภาษาฮีบรูค่านี้นั้นเป็นชื่อของสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า “บาคาอิม” มากกว่าที่จะเป็นชื่อของต้นไม้
‡๕:๒๕ **เมืองกิเบโอน** พบในสำเนากรีกโบราณ (ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๕:๑๖) ในสำเนาฮีบรูคือ “เกบา”
¶๖:๒ **บาอาลาห์ในยูดาห์** หรือ “บาอาเล-ยูดาห์” ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของ “คิริยาท-เยออาริม” ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๓:๖
§๖:๕ **ฉับแปลกรีกโบราณ และฉับฮีบรู** ที่พบในถ้ำคูม รันเขียนแค่นี้ ฉับฮีบรูอื่นๆ เสริมว่า และพวกเขา นำเกวียนนั้นไปจากบ้านของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเขา รวมถึงหีบของพระเจ้า
๖:๕ **กำลังเฉลิมฉลอง ... และฉาบ พบในหนังสือม้วนที่พบในถ้ำคูม รันใกล้ทะเลตาย สำเนากรีกโบราณ และ ๑ พงศาวดาร ๑๓:๘ แต่ในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน คือ “เฉลิมฉลองต่อหน้าพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีนานาชนิดที่ทำจากไม้สน”
††๖:๘ **เปเรศ-อูสซาร์** ชื่อนี้หมายถึงการทำโทษอูสซาร์

๙ ในวันนั้น ดาวิดกลัวพระยาห์เวห์ เขาพูดว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ เราจะเอาที่บของพระยาห์เวห์มาถึงเราได้ยัง ไงกัน” ๑๐ เขาก็ไม่ยอมที่จะนำที่บของพระยาห์เวห์มาอยู่กับเขาในเมืองของดาวิด เขาจึงนำที่บนั้นไปไว้ที่บ้านของไอเบต-เอโดมจากเมืองกัท ๑๑ ที่บของพระยาห์เวห์จึงอยู่ที่บ้านของไอเบต-เอโดมจากเมืองกัทเป็นเวลาสามเดือน และพระยาห์เวห์ก็ได้วยพรไอเบต-เอโดมกับครัวเรือนเขาทั้งหมด

๑๒ ขณะนั้นมีคนไปบอกกษัตริย์ดาวิดว่า “พระยาห์เวห์ได้วยพรครัวเรือนของไอเบต-เอโดมและทุกสิ่งที่เขา มี เพราะที่บของพระเจ้าอยู่กับเขา” ดาวิดจึงได้ลงไปนำที่บของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของไอเบต-เอโดม มาถึงเมืองของดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี ๑๓ เมื่อคนที่ทำหน้าที่ห้ามที่บของพระยาห์เวห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ถวายเป็นตัวผู้หนึ่งตัวและลูกวัวอันหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชา ๑๔ ดาวิดสวมถุงผ้าทับ ออกลิ้นหินเด่นร่ายอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์อย่างสุดเหวี่ยง

๑๕ ดาวิดและครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดได้นำที่บของพระยาห์เวห์ ขึ้นมาพร้อมกับโห่ร้องและเป่าแตรไปด้วย ๑๖ ในขณะที่ที่บของพระยาห์เวห์กำลังเข้าสู่เมืองของดาวิด มีคาลลูกสาวซาอูลมองลงมาจากหน้าต่าง เมื่อนางเห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นและเต้นรำต่อหน้าพระยาห์เวห์ นางก็ดูถูกเขาอยู่ในใจ

๑๗ พวกเขาได้นำที่บของพระยาห์เวห์มาตั้งไว้ในที่เฉพาะของมันในเต็นท์ที่ดาวิดได้กางไว้ให้ และดาวิดได้เผาสัตว์ทั้งตัวถวายเป็นเครื่องบูชาและถวายเครื่องสังสรรค์บูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์

๑๘ หลังจากที่เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาเสร็จ เขาได้วยพรให้กับประชาชนในนามของพระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น ๑๙ แล้วเขาก็แจกขนมปังหนึ่งก้อน เค้กอินทผลัมและเค้กลูกเกตให้กับแต่ละคนในฝูงชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แล้วประชาชนทั้งหมดก็กลับบ้านของพวกเขา

๒๐ เมื่อดาวิดกลับบ้านเพื่อมาอวยพรคนในครัวเรือนของเขา มีคาลลูกสาวซาอูลออกมาพบเขาและพูดว่า “วันนักขัตฤกษ์ของอิสราเอลช่างทำตัวได้โดดเด่นเสียจริง ถอดเสื้อผ้าท่ามกลางสายตาของพวกทาสหญิงรับใช้* ของเขา เหมือนคนชนด่าทำกัน”

๒๑ ดาวิดพูดกับมีคาลว่า “เราทำต่อหน้าพระยาห์เวห์ผู้ ที่เลือกเรา แทนที่จะเลือกพ่อของเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดในบ้านของเขา พระยาห์เวห์เป็นผู้แต่งตั้งเราขึ้นปกครองเหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ ดังนั้นเราจะเดินรำและเฉลิมฉลองอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์” ๒๒ เราจะทำสิ่งที่น่าอับอายขายหน้ายิ่งกว่านี้อีก เจ้าอาจจะไม่เคารพเรา แต่พวกทาสหญิงที่เจ้าพูดถึงนั้น จะยังคงให้เกียรติเราอยู่”

๒๓ แล้วมีคาลลูกสาวซาอูลก็ไม่มีลูกจนกระทั่งนางตาย

คำสัญญาที่พระเจ้าให้กับดาวิด

(๑ พศด. ๑๗:๑-๑๕)

๗ ๑ หลัง จากที่กษัตริย์ดาวิดเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านแล้ว พระยาห์เวห์ได้ให้เขาพักจากการรบกับศัตรูรอบด้าน ๒ กษัตริย์ดาวิดได้พูดกับนาธานผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ดูสิเราอยู่ที่นี้ ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่ทำจากต้นสนซีดาร์ ในขณะที่ที่บของพระเจ้า ยังคงอยู่ในเต็นท์”

๓ นาธานตอบกษัตริย์ไปว่า “ในใจท่านคิดอะไร ก็ไปทำตามนั้นเถิด เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับท่าน”

๔ แต่คืนนั้น คำพูดของพระยาห์เวห์มาถึงนาธานว่า

๕ “ให้ไปบอกดาวิดคนรับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ เจ้าไม่ใช่คน นั่นที่จะสร้างบ้านให้เราอาศัยอยู่’ ๖ ตั้งแต่วันที่เราได้นำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์มาจนถึงวันนี้ เราไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน เราได้ย้ายจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งโดยใช้เต็นท์เป็นที่อาศัย ๗ ‘ไม่ว่าเราได้ย้ายไปไหนกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราเคยพูดกับพวกผู้นำของ

* ๖:๒๐ ถอดเสื้อ ... รับผิดชอบ ดาวิดสวมเพียงเสื้อคลุมบริสุทธิ์ (เอโพล) เราไม่รู้ว่าร่างกายเขามีอะไรปกปิดไว้อีกหรือไม่

อิสราเอลที่เราได้สั่งให้คอยดูแลชาวอิสราเอลคนของเรา หรือเปล่าว่า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ได้สร้างบ้านที่ทำจากไม้สนซีดาร์ให้กับเรา'

๘ ตอนนี้อยากบอกกับดาวิดคนรับใช้ของเราว่า 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทรงแสดงให้เราดู เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการไล่ต้อนฝูงแพะแกะมาเป็นผู้นำเหนือชาวอิสราเอลคนของเรา ๙ เราอยู่กับเจ้าในทุกๆที่ที่เจ้าไป และได้กำจัดการศัตรูของเจ้าทั้งหมดไปต่อหน้าเจ้า ตอนนี้อยากจะทำให้เจ้าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงที่ยิ่งใหญ่ในโลกคนหนึ่ง ๑๐ และเราจะหาที่ให้กับชาวอิสราเอลคนของเรา และจะปลูกฝังพวกเขาไว้ที่นั่น เพื่อพวกเขาจะได้สร้างบ้านของตัวเอง และไม่ต้องถูกรบกวนอีกต่อไป คนชั่วทั้งหลายจะไม่สามารถกดขี่ข่มเหงพวกเขาอีกเหมือนที่พวกมันเคยทำตอนที่ชาวอิสราเอลเข้ามาในช่วงแรกนั้น ๑๑ และยังทำเรื่องมาในสมัยที่เราได้แต่งตั้งพวกผู้นำ กู ชาติ ขึ้นเหนืออิสราเอลคนของเรา เราจะให้เจ้าได้พักจากการรบกับศัตรูทั้งหมดของเจ้า พระยาห์เวห์ได้ประกาศกับเจ้าว่า พระยาห์เวห์เองจะเป็นผู้สร้างบ้านให้กับเจ้า †

๑๒ เมื่อวัน เวลาของเจ้าจบลง แล้วเจ้าได้ไปนอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะตั้งลูกของเจ้าขึ้นมาสืบทอดเจ้า เป็นลูกแท้ๆของเจ้าเอง และเราจะก่อสร้างอาณาจักรของเขา ๑๓ เขาคือคนที่เราจะสร้างบ้านให้กับชื่อของเรา และเราจะตั้งบัลลังก์ของอาณาจักรเขาให้มั่นคงตลอดไป ๑๔ เราจะเป็พ่อของเขา และเขาจะเป็นลูกชายของเรา ‡ เมื่อเขาทำผิด เราจะใช้คนอื่นมาลงโทษ

เขา คนเหล่านั้นจะเป็นไม้เรียวของเรา ๑๕ แต่เราจะไม่เอาความ รักของเราไปจากเขา อย่างที่เราเคยเอามันไปจากซาอูลผู้ที่เราได้กำจัดไปให้พ้น หน้าเจ้า ๑๖ ครอบครัวของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะยั่งยืนอยู่ต่อ หน้าเจ้าตลอดไป บัลลังก์ของเจ้าจะถูกก่อตั้งไว้ตลอดไป”

๑๗ แล้วนาธันก็บอกดาวิด ถึงนิมิตและทุกอย่างที่พระเจ้าได้พูด

ดาวิดอธิษฐานกับพระเจ้า

(๑ พศด. ๑๗:๑๖-๒๗)

๑ ผู้กษัตริย์ดาวิด จึงเข้าไปข้างในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และนั่งลงต่อหน้าพระยาห์เวห์และพูดว่า

“ข้า แต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าเป็นใครกัน ครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นใครกัน พระองค์ถึงได้อวยพรข้าพเจ้ามากมายขนาดนี้ ๑๕ แต่ดูเหมือนว่าฉันยังน้อยไปในสายตาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์ยังได้พูดถึงอนาคตของครอบครัวของผู้รับใช้พระองค์ คนนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์ทำกับข้าพเจ้าราวกับเป็นคนสำคัญมาก ๒๐ ข้า แต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต มีอะไรก็ใหม่ที่จะให้ดาวิดทำเพื่อพระองค์ ในเมื่อพระองค์ก็รู้จักผู้รับใช้คน นี้ของพระองค์ดี ๒๑ เพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์คน นี้ พระองค์ได้ทำทั้งหมดนี้ คือเรื่องยิ่งใหญ่นี้ และได้เปิด เผยให้ผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้ รับ รู้เรื่องนี้ด้วย เพราะพระองค์ตัดสินใจว่าจะทำอย่าง นั้น ๒๒ ข้า แต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า พระองค์ช่างยิ่งใหญ่อะไร

๗:๑๑ **ผู้นำกูชาติ** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้วินิจฉัย”

†๗:๑๑ **จะเป็นผู้สร้างบ้านให้กับเจ้า** หมายถึงจะสร้างราชวงศ์ดาวิด

‡๗:๑๔ **เราจะเป็พ่อ ... ลูกชายของเรา** พระเจ้ารับเอาภักดิ์ริยจากครอบครัวของดาวิดไว้ และพวกเขาจะกลายเป็นลูกชายของพระองค์ ดูในหนังสือ สดุดี ๒:๗

๑๗:๒๑ **ผู้รับ ใช้ของพระองค์คน นี้** คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และใน ๑ พงศาวดาร ๑๗:๑๙ แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “คำพูดของพระองค์”

๑๗:๒๑ **เรื่องยิ่งใหญ่นี้** ในที่นี้หมายถึงแผนงานและคำสัญญาของพระเจ้าที่เกี่ยวกับราชวงศ์ของดาวิด

เช่นนี้ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นอีกนอกจากพระองค์ พวกเราไม่เคยได้ยินเลยว่า มีพระองค์ไหนสามารถทำเรื่องน่าทึ่งทั้งหมดนี้ได้

^{๒๓} และจะมีใครเป็นเหมือนอิสราเอล ชนชาติของพระองค์เล่า ผู้ที่พระองค์ได้ไต่ออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ เพื่อจะได้อาเป็นประชาชนของพระองค์ พระองค์ได้สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เอง ด้วยการกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเหล่านี้เพื่อพวกเขา ด้วยการขับไล่ชนชาติ และพวกพระทั้งหลายของพวกมันออกไปต่อ หน้าคนของพระองค์ ^{๒๔} ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์ได้ตั้งชาวอิสราเอลให้เป็นคนของพระองค์ตลอดไป และพระองค์ก็กลายเป็นพระเจ้าของพวกเขา

^{๒๕} ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า ตอน นี้ ขอให้พระองค์รักษาสัญญาที่เกี่ยวข้อง กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ และครอบครัวของข้าพเจ้า ตอน นี้ ได้โปรดทำ ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ^{๒๖} เพื่อชื่อเสียงของพระองค์จะได้ยิ่งใหญ่ตลอดไป แล้วคนทั้งหลายจะพูดว่า ‘พระยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทงสินเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล’ และขอ ให้ครอบครัวของดาวิดผู้รับ ใช้พระองค์ ตั้งมั่นคงอยู่ต่อหน้าพระองค์

^{๒๗} ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทังสิน พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ได้เปิด เผยสิ่งนี้กับข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ โดยพูดว่า ‘เราจะสร้างบ้านให้เจ้า’ นั่นเป็นเหตุที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ ถึงกล้าอธิษฐานอย่างนี้กับ

พระองค์ ^{๒๘} ข้า แต่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์คือพระเจ้า และคำ พุดของพระองค์เชื่อ ถือได้ และพระองค์ได้สัญญาสิ่งดีนี้ให้กับข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ^{๒๙} ตอน นี้ ขอโปรดอวยพรครอบครัวของข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ให้คง อยู่ตลอดไปต่อ หน้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้พูดอย่าง นั้นไว้ ข้าแต่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต อย่างนี้ ครอบครัวของผู้รับ ใช้ของพระองค์จะ ได้รับพรตลอด ไป ตามคำ อวยพรของพระองค์”

ดาวิดชนะสงครามหลายครั้ง

(๑ พศต. ๑๘:๑-๑๓)

^๑ ต่อมา ดาวิดได้ชัยชนะเหนือชาวฟีลิสเตียและทำให้พวกนั้นอยู่ใต้บังคับ และได้ยึดเมืองเมธก-ฮัมมาห์ที่ชาวฟีลิสเตียเคยครอบครองอยู่ ^๒ ดาวิดยังเอาชนะชาวโมอับและได้บังคับให้คนโม อับนอนราบไปกับพื้นดิน และแบ่งพวกเขาออกมาเป็นแถวๆตามความยาวของเชือกเส้นหนึ่ง คนในสองแถวแรกที่ถูกเชือกแบ่งออกมาจะถูกฆ่าตายหมด ส่วนแถวที่สามจะได้ รับการไว้ชีวิต ดัง นั้นชาวโม อับจึงกลายเป็นทาสของดา วิดและยอมส่งส่วย ให้เขา

^๓ ดา วิดได้รับ ชนะธา ดัด เอ เซอร์กษัตริย์เมืองโค บาห์ ลูกชายของเรโอบ ตอนที่ดาวิดไปตั้งอนุสาวรีย์ ให้กับตนเองที่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส

^๔ ดา วิดได้ยึดรธมา ศึกหนึ่งพันคน คนขับรธมา ศึกเจ็ดพันคน ๙ และทหารเดินเท้าสอง

*๗:๒๓ ฉบับแปลกรีกโบราณและ ๑ พงศาวดาร ๑๗:๒๑ เขียนอย่างนี้ แต่ฉบับฮีบรูที่เรา มีอยู่เขียนว่า การกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเพื่อแผ่นดินของพระองค์ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ผู้ที่พระองค์ไต่ออกมาอียิปต์ และจากชนชาติต่างๆ และพวกพระของมัน

†๗:๒๗ บ้าน หมายถึง ราชวงศ์ของดาวิด

‡๘:๒ ช่วย เงินที่ประชาชนให้กับกษัตริย์ที่เอาชนะพวกเขาได้

†๘:๓ อนุสาวรีย์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พื้นอำนาจ”

§๘:๔ คนขับรธมาศึกเจ็ดพันคน ข้อนี้เจอในสำเนากรีกโบราณ กับสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน แต่ในสำเนาฮีบรูฉบับนิยม เขียนว่า “คนขับรธมาศึกหนึ่งพันเจ็ดร้อยคน”

หมีนคน ดาวิดได้ตัดเส้นเอ็นที่ขาของพวกมันทั้งหมด ยกเว้นมันหนึ่งร้อยตัวสำหรับรถรบ *
 ๕ ชาวอา รัมจากเมืองดามัสกัสได้มาช่วย ฮา ดัด เอ เซอร์กษัตริย์เมืองไซบารับ แต่ดาวิดได้ฆ่าพวกเขาตายไปสองหมีนสองพันคน ๖ ดา วิดส่งทหารขึ้นไปประจำป้อมในเมืองดามัสกัสของชาวอา รัม และชาวอา รัมก็กลายเป็นทาสของเขาและส่งส่วยให้เขา พระ ยาร์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดา วิดในทุกๆที่ที่เขาไป

๗ ดา วิดยึดเอาโล่ทองคำที่ทหารของ กษัตริย์ฮา ดัด เอ เซอร์ถือ และชนพวกมันกลับไปไว้ที่เมืองเยรูซาเล็ม ๘ กษัตริย์ดาวิดได้ยึดเอาทองสัมฤทธิ์ที่ได้มาจากเมืองเทบาร์ท † และเมืองเบ โรซ ยที่เคยเป็นของ กษัตริย์ฮา ดัดเอเซอร์ iva เป็นจำนวนมาก

๙ เมื่อโทอิ กษัตริย์เมืองฮามั ทได้ยินว่าดาวิดเอาชนะกองทัพทั้งหมดของกษัตริย์ฮา ดัดเอ เซอร์ได้ ๑๐ เขาได้ส่งโย รัม ‡ ลูกชายของเขาไปพบดาวิด เพื่อถามทุกข์ สุขดา วิดและแสดงความยินดีกับดา วิดที่รบ ชนะกษัตริย์ฮา ดัด เอ เซอร์ เพราะกษัตริย์ฮา ดัด เอ เซอร์เคยทำสงครามกับกษัตริย์โทอิอยู่บ่อยๆ โย รัมนำของขวัญที่ทำจากเงิน ทองและทองสัมฤทธิ์ไปให้กับดาวิดด้วย ๑๑ กษัตริย์ดาวิดได้อุทิศของเหล่านั้นให้พระ ยาร์เวห์ เหมือนกับที่เขาเคยอุทิศเงินและทองที่ยึดมาได้จากชาติต่างๆที่เขาเคยไปปราบ ปราบมา ๑๒ คือ เอโดม 13 โย อับ ชาวอัม โมน ชาวฟี ลิสเตีย และชาวอามาเลค ในทำนองเดียวกัน ดาวิดก็ได้อุทิศของที่ยึดมาได้จากฮา ดัด เอ เซอร์ กษัตริย์เมืองไซบาร์ลูกชายของเรโอบ ให้กับพระเจ้าด้วย ๑๓ หลังจากที่ได้ดาวิดกลับมาจากการโจมตีชาวเอ โดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนใน

หุบเขาเกลือแล้ว เขาก็มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้น ๑๔ ดา วิดได้ให้กองทัพทหารเข้าประจำ การอยู่ตามป้อมต่างๆทั่วเมืองเอโดม และชาวเมืองเอ โดมทั้งหมดก็ตกเป็นทาสของดา วิด พระ ยาร์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆที่ที่เขาไป

รัฐบาลของดาวิด

(๑ พศต. ๑๘:๑๔-๑๗)

๑๕ ดา วิดได้ปกครองทั่ว ทั้งอิสราเอล เขาได้ให้ความยุติธรรมและความถูกต้องกับประชาชนทั้งหมดของเขา ๑๖ โย อาบ ลูกชายของนางเศ รุยาห์ที่ได้เป็นแม่ทัพ เย โฮซาฟท์ ลูกชายอา หิลูดเป็นผู้จัดบันทึกเหตุการณ์ ๑๗ ศา โดกลูกชายอา หิ หูบและอา หิ เม เลค ลูกชายอาบี ยา ธาร์เป็นนักบวช เส ไร อาห์ เป็นเลขา ๑๘ เบ ไน ยาห์ลูกชายเย โฮ ยาดา เป็นผู้ ควบคุมชาว เคเรธและชาว เป เลท S และบรรดาลูกชายของดา วิดเป็นที่ปรึกษา กษัตริย์ **

ดาวิดเมตตาครอบครัวชาอูล

๑๙ ดาวิดถามว่า “มีใครในครอบครัวชาอูลที่ยังหลง เหลืออยู่บ้าง เราจะได้เมตตาปราณีเขา เพราะเห็นแก่โยนาธาน”

๒๐ ขณะนั้นมีคนรับใช้ในครอบครัวชาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา พวกเขาเรียกตัวศิบามาพบดาวิด และกษัตริย์ดาวิดพูดกับเขาว่า “เจ้าคือศิบาหรือ”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าคือศิบาผู้รับใช้ท่าน”

๒๑ กษัตริย์ถามเขาว่า “มีใครในครอบครัวชา อูลที่ยังหลง เหลืออยู่อีกบ้าง เราอยากแสดงความรักของพระเจ้าให้แก่เขา”

*๘:๕ ตัดเส้นเอ็น ... รถรบ หรืออาจจะแปลได้ว่า “ดาวิดทำลายทั้งหมดยกเว้นรถรบหนึ่งร้อยคัน”

†๘:๘ เทบาร์ท คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณแต่ฉบับฮีบรูที่เราเมื่ออยู่เขียนว่า “เบบาร์ท” ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศาวดาร ๑๘:๘

‡๘:๑๐ โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม”

1๘:๑๒ เอโดม คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับแปลซีเรียโบราณ และฉบับฮีบรูบางฉบับและใน ๑ พงศาวดาร ๑๘:๑๑ แต่ในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันมีคำว่า “อาร์ม”

S๘:๑๘ ชาวเคเรธและชาวเปเลท พวกนี้เป็นกองคุ้มกันเดวิด ในสำเนาอารเมคโบราณ มีคำว่า “พวกนักธนูและนักขว้างหิน”

**๘:๑๘ ที่ปรึกษา กษัตริย์ หรือ “นักบวช”

ศิบาตอบกษัตริย์ว่า “ยังเหลือลูกชายคนหนึ่งของโยนาธาน เท่าทั้งสองข้างเป็นนอญ”

“กษัตริย์ถามต่อว่า “เขาอยู่ที่ไหน”

ศิบาตอบว่า “เขาอยู่ที่บ้านของมา คีร์ลูกชายของอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์”

“กษัตริย์ดาวิดก็เลยส่งให้คนไปนำตัวเขามาจากบ้านของมา คีร์ลูกชายอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์ ๖ เมื่อเมฟีโบเซทลูกชายของโยนาธาน ที่เป็นลูกชายซาอูล มาพบดาวิด เขาก็มหน้ากราบลงถึงพื้น

ดาวิดพูดว่า “เมฟีโบเซทหรือ”

เขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี้”

“ดาวิดพูดกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะเมตตา ปราบเจ้าอย่างแน่นอน เพื่อเห็นแก่โยนาธานพ่อของเจ้า เราจะคืนที่ดินทั้งหมดที่เคยเป็นของซาอูลพ่อของเจ้า ให้กับเจ้า และเจ้าจะได้นั่งกินอาหารโต๊ะเดียวกับเราตลอดไป”

“เมฟีโบเซทก็มากราบอีกครั้งและพูดว่า “คนรับใช้ท่านคนนี้เป็นใครหรือ ท่านถึงได้มาสนใจหมาที่ตายแล้วอย่างข้าพเจ้า”

“แล้วกษัตริย์ก็เรียกตัวศิบาคนรับใช้ของซาอูลเข้ามา และพูดกับเขาว่า “เราได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของซาอูลและของครอบครัวเขา ไว้กับหลานของเจ้านายเจ้า

๑๐ เจ้าและพวกลูกชายและคนรับใช้ของเจ้า จะได้ทำไร่ไถ่อยู่บนที่ดิน นนให้กับเขาและผลิตพืช ผลให้กับเขา เพื่อว่าหลานของเจ้านายเจ้า จะได้มีของเหล่านี้ไว้ใช้ และเมฟีโบเซทหลานชายของเจ้านายเจ้าจะได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับเราตลอดไป”

(ตอนนั้นศิบามีลูกชายสิบ ห้าคนและมีคนรับใช้สี่สิบคน) ๑๑ ศิบาจึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ข้ารับใช้ของท่าน จะทำทุกอย่างตามที่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าสั่งให้ทำ”

ดังนั้นเมฟีโบเซทจึงได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับดาวิดเหมือนพวกลูกชายของกษัตริย์ดาวิด ๑๒ เมฟีโบเซทมีลูกชายคนหนึ่งยังเด็กอยู่ชื่อมีคา และสมาชิกในครอบครัวศิบาทั้งหมดก็กลายเป็นคนรับใช้ของเมฟีโบเซท ๑๓ เมฟีโบเซทอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขามีเท้าที่เป็นนอญทั้งสองข้าง และทุกวันนี้เขาก็ได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับกษัตริย์

ฮาnunทำให้คนของดาวิดอับอาย

(๑ พศด. ๑๙:๑-๕)

๑๐ ในเวลาต่อมา กษัตริย์ของชาวอัมมีเอลได้ตายไป ลูกชายของเขาชื่อฮา nun ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา ๒ ดาวิดคิดว่า “เราจะติดต่อฮา nun ลูกชายของนาหาชเหมือนกับที่พ่อของเขาเคยติดต่อเรา”

ดาวิดจึงส่งพวกตัวแทนมาลอบโยนฮา nun เรื่องพ่อของเขา เมื่อคนของดาวิดมาถึงแผ่นดินของชาวอัมมีเอล ๓ พวกผู้นำของชาวอัมมีเอลพูดกับฮา nun นายของพวกเขาว่า “ท่านคิดว่าดาวิดกำลังให้เกียรติพ่อของท่านหรือ ที่ส่งคนมาเพื่อลอบโยนท่านอย่างนี้ ดาวิดส่งคนของเขามา เพื่อสำรวจ สอดแนมเมือง และเตรียมทำสงครามกับท่าน”

“ฮา nun จึงจับพวกคนของดาวิดไว้ แล้วโกนเคราของพวกเขาออกข้างหนึ่ง และตัดเสื้อผ้าของพวกเขาออกข้างหนึ่งตั้งแต่สะโพกลงไปและไล่พวกเขาออกไป

“เมื่อมีคนมาบอกดาวิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดาวิดส่งคนส่งข่าวมาพบคนเหล่านั้น เพราะพวกเขาารู้สึกอับอายมาก กษัตริย์พูดว่า “ให้อยู่ที่เมืองเยริโคจนกว่าเคราของพวกท่านจะงอกขึ้นมาใหม่ แล้วค่อยกลับมา”

สงครามกับชาวอัมมีเอล

(๑ พศด. ๑๙:๖-๑๕)

๖ เมื่อชาวอัมมีเอลรู้ว่าพวกเขาทำให้ดาวิดเกลียดชังเสียแล้ว พวกเขาจึงจ้างทหารเดินเท้าชาวอาหรับสองหมื่นคนมาจากเมืองเบธโรโบและเมืองไซบาห์ รวมทั้งจ้างกษัตริย์มาอาคาห์กับคนของเขอีกหนึ่งพันคน และจ้างชาวเมืองโทบอีกหนึ่งหมื่นสองพันคน

๗ เมื่อดาวิดรู้เรื่องนี้ เขาได้ส่งโยอาบพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเขาออกไป

๘ ชาวอัมมีเอลออกมารวมอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ขณะที่ชาวอาหรับจากเมืองไซบาห์และเมืองเรโอบ และคนของเมืองโทบกับของมาอาคาห์อยู่ในทุ่งกว้าง

๙ เมื่อโยอาบเห็นว่ามีกองทัพล้อมเขาอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงเลือกทหารที่ดีที่สุดในกองทัพของอิสราเอลออกมา กอง

หนึ่ง และสั่งให้พวกเขาออกไปต่อสู้กับชาวอาหรับ^{๑๐} เขาจัดกองทัพที่เหลือภายใต้การบัญชาการของอาบีชัยน้องชายของเขาให้เข้าไปต่อสู้กับชาวอัมโมน^{๑๑} โยอาบพบกับอาบีชัยว่า “ถ้าชาวอาหรับแข็งแกร่งเกินไปสำหรับเรา ท่านต้องมาช่วยเหลือเรา แต่ถ้าชาวอัมโมนแข็งแกร่งเกินไปสำหรับท่าน เราจะมาช่วยเหลือท่าน”^{๑๒} กล่าวหาญไว้ และสู้ให้สมกับเป็นชายชาติทหารเพื่อคนของพวกเรา และเพื่อเมืองต่างๆของพระเจ้าของพวกเรา ขอให้พระยาห์เวห์จัดการตามที่พระองค์เห็นสมควรเถิด”

^{๑๓}แล้วโยอาบและกองทัพก็ไปกับเขา ก็ได้บุกเข้าสู่รบกับชาวอาหรับ และชาวอาหรับได้ถอยหนีไปต่อหน้าเขา^{๑๔} เมื่อชาวอัมโมนเห็นว่าชาวอาหรับกำลังหลบหนี พวกเขาจึงหลบหนีไปต่อหน้าอาบีชัยและกลับเข้าไปในเมือง โยอาบก็กลับมาจากการสู้รบกับชาวอัมโมนและมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม

ชาวอาหรับตัดสินใจรบอีกครั้ง

(๑ พศต. ๑๙:๑๖-๑๙)

^{๑๕}หลังจากที่ชาวอาหรับเห็นว่าพวกเขาถูกอิสราเอลตีแตก พวกเขาจึงรวมตัวกันอีกครั้ง^{๑๖} ฮาตัด-เอเซอร์ นำชาวอาหรับมาจากอีกฝั่งของแม่น้ำ พวกเขาไปที่เฮลามโดยมีโซบคแม่ทัพของกษัตริย์ฮาตัด-เอเซอร์เป็นผู้นำทัพ^{๑๗} เมื่อมีคนมาบอกดาวิดถึงเรื่องนี้ ดาวิดจึงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดน และไปที่เฮลาม

ชาวอาหรับจัดทัพและได้เข้าสู่รบกับดาวิด^{๑๘} แต่ดาวิดรบชนะพวกเขา และพวกเขาหลบหนีไปต่อหน้าอิสราเอล ดาวิดได้ฆาตคนขับรถรบของพวกเขามาเจ็ดร้อยคนและทหารเดินเท้า อีกสี่หมื่นคน ดาวิดได้ทำให้โซบคแม่ทัพของชาวอาหรับบาดเจ็บ เขาจึงตายที่นั่นด้วย

^{๑๙}เมื่อกษัตริย์ทั้งหมดที่อยู่ภายใต้อำนาจของฮาตัดเอเซอร์ เห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้ต่อ

อิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงทำสัญญาสงบศึก และยอมตกเป็นทาสของอิสราเอล ชาวอาหรับจึงกลัวและไม่กล้าช่วยชาวอัมโมนอีกต่อไป

ดาวิดกับนางบัทเชบา

^๑ในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งเป็นเวลาที่พวกกษัตริย์ต่างออกไปทำศึกสงครามกัน ดาวิดส่งโยอาบออกไปพร้อมกับคนของกษัตริย์และกองทัพทั้งหมดของอิสราเอลออกไปสู้รบกับชาวอัมโมน และได้เข้าล้อมเมืองริบบาห์ไว้

แต่ดาวิดยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม^๒ หนึ่งวันหนึ่ง ดาวิดได้ลุกขึ้นมาเดินเล่นอยู่บนดาดฟ้าวัง จากดาดฟ้านั้น เขามองลงไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยมาก^๓ ดาวิดจึงส่งคนไปสืบดูว่านางเป็นใคร พนักงานคนนั้นกลับมากล่าวว่า “นางคือบัทเชบา ลูกสาวของเอลีอัม นางเป็นเมียของอุรียาห์ชาวฮิตไทต์”

^๔ดาวิดได้ส่งคนไปหานาง นางมาพบและเขาก็ร่วมหลับนอนกับนางและนางก็กลับบ้านไป (ตอนนั้น นางเพิ่งชำระตัวเองหลังจากมีประจำเดือนแล้ว)^๕ นางได้ตั้งท้อง จึงส่งคนไปบอกดาวิดว่า “ดิฉันได้ตั้งท้องแล้ว”

^๖ดาวิดจึงส่งคนไปบอกโยอาบว่า “ให้ส่งตัวอุรียาห์ชาวฮิตไทต์กลับมาหาเรา”

โยอาบจึงส่งตัวอุรียาห์กลับมาพบดาวิด^๗ เมื่ออุรียาห์มาพบดาวิด ดาวิดถามเขาว่าโยอาบเป็นอย่างไร พวกทหารเป็นอย่างไร และสงครามไปถึงไหนแล้ว^๘ แล้วดาวิดก็พูดกับอุรียาห์ว่า “กลับไปบ้านของท่านและล้างเท้าของท่าน”^๙เถิด”

อุรียาห์จึงออกจากวังและก็มีของขวัญจากกษัตริย์ส่งตามหลังมาให้เขา^{๑๐} แต่อุรียาห์นอนอยู่ที่ทางเข้าวังกับพวกคนรับใช้คนอื่นๆของนายเขา และไม่ได้อลับกลับบ้าน^{๑๑} เมื่อดาวิดรู้เรื่องราว “อุรียาห์ไม่ได้กลับบ้าน” เขาถามอุรียาห์ว่า “นี่เจ้าไม่ได้เดินทางมาจากแดนไกลหรือหรือ ทำไมเจ้าถึงไม่กลับบ้าน”

* ๑๐:๑๖ ฮาตัด-เอเซอร์ ฉับบัสเนกริกโบราณใช้ “ฮาตัด-อาเรเซอร์”

† ๑๐:๑๖ แม่น้ำ คือแม่น้ำยูเฟรติส

‡ ๑๑:๑๕ ทหารเดินเท้า พบในสำเนากรีกโบราณ ในฉับบัสเนกริมุมิคำวว่า “ทหารม้า” ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศาวดาร ๑๙:๑๘

¶ ๑๑:๘ ล้างเท้าของท่าน คือไปพักผ่อน

๑๑ อู รียาห์พูดกับดาวิดว่า “หีบแห่งข้อตกลง อิสราเอลและยูดาห์ยังพักอยู่ในเต็นท์และโยอาบนายของข้าพเจ้าและคนของนายข้าพเจ้ายังตั้งค่ายอยู่กลางทุ่ง จะให้ข้าพเจ้ากลับบ้านไปกินและดื่มและนอนกับเมียของข้าพเจ้าได้อย่างไร ท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมทำอย่างนั้นเด็ดขาด”

๑๒ ดาวิดก็เลยพูดกับเขาว่า “อูที่นั่นอีกวันหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้เราจะส่งเจ้ากลับ” อูรียาห์จึงอยู่ในเยรูซาเล็มในวันนั้น ๑๓ ดาวิดได้เชิญเขามากินและดื่มกับดาวิด และดาวิดทำให้เขาเมา แต่ในตอนเย็น อูรียาห์กลับไปนอนบนเสื่อของเขากับพวกคนรับใช้คนอื่นๆ ของนายเขา เขาไม่ยอมกลับบ้าน

๑๔ พอรุ่งเช้า ดาวิดเขียนจดหมายถึงโยอาบ และส่งจดหมายนั้นไปพร้อมกับอูรียาห์ ๑๕ ในจดหมายนั้นเขียนว่า “ส่งอูรียาห์ไปอยู่แนวหน้าที่มีการสู้รบที่ดุเดือดที่สุด แล้วถอยทัพปล่อยเขาไว้ เพื่อเขาจะได้ถูกฆ่าตาย”

๑๖ ตั้งนั้น ขณะที่โยอาบยังล้อมเมืองอยู่ เขาได้ส่งอูรียาห์ไปในสถานที่ที่เขาถือว่าเป็นจุดที่มีการป้องกันเข้มแข็งที่สุด ๑๗ เมื่อคนในเมืองออกมาและต่อสู้กับโยอาบ คนจากกองทัพอของดาวิดบางคนตาย รวมทั้งอูรียาห์ชาวฮิตไตต์ด้วย

๑๘ โยอาบส่งรายงานการรบให้ดาวิด ๑๙ เขาบอกคนส่งข่าวว่า “เมื่อเจ้ารายงานการรบนี้กับกษัตริย์แล้ว ๒๐ กษัตริย์อาจโกรธขึ้นมาและอาจถามเจ้าว่า ‘ทำไมพวกเจ้าถึงเข้าไปต่อสู้ใกล้เมืองขนาดนั้น พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกมันอาจยิงธนูลงมาจากบนกำแพงได้’ ๒๑ จำไม่ได้หรือว่าใครฆ่าอาบีเมเลคลูกชายเยรูบเบเซท ‘ไม่ใช่เพราะหญิงคนหนึ่งโยนไม่หินที่นอนบนลงมาจากกำแพง แล้วทับเขาตายในเขตรบหรือทำไมพวกเจ้าเข้าไปซิดกำแพงขนาดนั้น’ ถ้าเขาถามเจ้าอย่างนั้นให้บอกเขาว่า ‘อูรียาห์ชาวฮิตไตต์คนรับใช้ท่านก็ตายด้วย’”

๒๒ คนส่งข่าวออกเดินทางไป และเมื่อเขามาถึง เขาก็เล่าทุกอย่างที่โยอาบส่งมาให้กับดาวิดฟัง ๒๓ คนส่งข่าวพูดกับดาวิดว่า “คนเหล่านั้นมีกำลังมากกว่าพวกข้าพเจ้าและ

ออกมาสู้รบกับพวกข้าพเจ้ากลางแจ้ง แต่พวกข้าพเจ้าขับไล่พวกเขากลับเข้าไปทางเข้าของประตูเมือง” ๒๔ แล้วพวกนักธนูก็ยิงลูกธนูจากบนกำแพงมาที่พวกผู้รับใช้ของท่าน และคนของกษัตริย์บางคนก็ตาย รวมทั้งอูรียาห์ชาวฮิตไตต์คนรับใช้ของท่านก็ตายไปด้วย”

๒๕ ดาวิดบอกคนส่งข่าวว่า “ให้ไปบอกกับโยอาบว่า ‘อย่าปล่อยให้เรื่องนี้ทำให้ท่านเสียใจ เพราะดาบก็ฆ่าคนโดยไม่เลือกหน้าว่าเป็นใคร เร่งโจมตีเมืองและทำลายมันเสีย’ ให้พูดอย่างนี้เพื่อให้อูรียาห์ตาย”

๒๖ เมื่อเมียของอูรียาห์รู้ว่าสามีของนางตายแล้ว นางไว้ทุกข์ให้เขา ๒๗ หลังจากเสร็จสิ้นการไว้ทุกข์แล้ว ดาวิดให้นำตัวนางเข้ามาอยู่ในวัง และนางก็ได้เป็นเมียของเขาและคลอดลูกชายให้เขา แต่พระยาห์เวห์ไม่พอใจกับสิ่งที่ดาวิดได้ทำลงไปนั้น

นาธานเตือนดาวิด

๑๒ ๑ พระยาห์เวห์ส่งนาธานมาหาดาวิด เมื่อเขาพบดาวิด เขาพูดว่า “ในเมืองหนึ่ง มีชายสองคน คนหนึ่งร่ำรวยและอีกคนหนึ่งยากจน ๒ คนที่ร่ำรวยมีแกะและวัวมากมาย ๓ แต่คนที่จนไม่มีอะไรเลย นอกรจากลูกแกะตัวเมียตัวเล็กตัวหนึ่งที่เขาซื้อ มา เขาเลี้ยงแกะตัวนั้น และมันก็อยู่กับเขา และเติบโตขึ้นพร้อมๆกับลูกๆของเขา มันได้ส่วนแบ่งอาหารจากเขา ได้ดื่มจากถ้วยของเขาและได้นอนในอ้อมแขนของเขา มันเหมือนลูกสาวคนหนึ่งของเขา

๔ ต่อมา มีแขกคนหนึ่งเดินทางมาเยี่ยมชายที่ร่ำรวยคนนั้น คนร่ำรวยคนนั้นไม่ยอมเอาแกะหรือวัวแม้แต่ตัวเดียวของตัวเอง มาทำอาหารเลี้ยงแขกที่มาเยี่ยมเขานั้น แต่เขากลับไปเอาลูกแกะตัวเมียที่เป็นของชายยากจนคนนั้นมาทำอาหารเลี้ยงแขกที่มาเยี่ยมเขา”

๕ ดาวิดโกรธคนร่ำรวยคนนั้นเป็นพินเป็นไฟ และพูดกับนาธานว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าชายคนนั้นทำอย่างนั้นจะต้องตาย ๖ เขาต้องจ่ายเงินคืนเป็นสี่เท่าสำหรับลูกแกะตัว

* ๑๑:๒๑. *เยรูบเบเซท* รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า เยรูบบาล (ซึ่งก็คือกิดโอน) ดูเรื่องของอาบีเมเลคเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ ๙

นั้น เพราะเขาได้ทำสิ่งชั่วร้าย และไร้ความเมตตา”

“แล้วนาธันก็บอกกับดาวิดว่า “ท่านนั้นแหละคือคนรวบคนนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล บอกอย่างนี้ว่า ‘เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล’ เราได้มอบครอบครัวของนายเจ้าให้กับเจ้า พร้อมกับเมียทั้ง หลายของเขาให้อยู่ในอ้อมอกของเจ้า เราให้ครอบครัวอิสราเอลและยูดาห์กับเจ้า หากเจ้าคิดว่ามันยังน้อยไป เราก็คงให้เจ้าเพิ่มมากขึ้นกว่านั้นแล้ว” “ทำไมเจ้าถึงดูหมิ่นพระคำของพระยาห์เวห์ โดยการทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระองค์ ท่านฆ่าอูรียาห์ ชาวฮิตไตต์ด้วยดาบ และเอาเมียเขามาเป็นเมียตน เจ้าฆ่าเขาด้วยดาบของชาวอัมโมน”^{๑๐} ดังนั้น ตอนนี้ ดาบเล่มนั้นจะไม่มีวันหายไปจากบ้านของเจ้า เพราะเจ้าดูหมิ่นเราและเอาเมียของอูรียาห์ชาวฮิตไตต์มาเป็นเมียของเจ้าเอง”

“๑๑ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะนำความหายนะมาสู่ตัวเจ้า ความหายนะนี้จะเกิดขึ้นจากครอบครัวของเจ้า เราจะเอาพวกเมียทั้งหลายของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า และเอาไปให้กับคนที่ใกล้ชิดเจ้า และเขาจะนอนกับพวกนางกลางแจ้ง’”^{๑๒} เจ้าเคยทำสิ่งนี้อย่างลับๆ แต่เราจะทำสิ่งนี้กลางแจ้งต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด”^{๑๓}

“๑๓ แล้วดาวิดก็พูดกับนาธันว่า “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์เสียแล้ว”

นาธันตอบว่า “พระยาห์เวห์ได้รับเอาบาปของท่านไปแล้ว ท่านจะไม่ตาย”^{๑๔} แต่ท่านได้ทำสิ่งนี้ลงไป ซึ่งเป็นการหมิ่นพระองค์อย่างแรงกล้า”^{๑๕} ดังนั้น ลูกชายที่ได้เกิดมาให้กับท่านนั้นจะต้องตาย”

ลูกชายนางบัทเชบาตาย

“๑๕ หลัง จากนาธันกลับบ้านแล้ว พระยาห์เวห์ได้ทำให้เด็กป่วยหนัก เด็กที่เกิดจาก

เมียของอูรียาห์กับดาวิด”^{๑๖} ดาวิดอ่อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อลูกของเขา เขาอดอาหารและเข้าไปในวังของเขา และนอนลงบนพื้นทั้งคืน

“๑๗ พวกผู้อาวุโสในครอบครัวของดาวิด มาเยี่ยมูซึ่งเขา อ่อนวอนให้เขาลุกขึ้น แต่เขาไม่ยอมลุก และไม่ยอมกินอาหารกับคนพวกนั้น”^{๑๘} ในวันที่เจ็ด เด็กก็ตาย พวกคนรับใช้ดาวิดไม่กล้าบอกดาวิดว่าลูกของเขาตายแล้ว พวกเขาคิดว่า “ขนาดตอนที่ลูกชายเขายังมีชีวิตอยู่ เราพูดกับเขา เขายังไม่ยอมฟังเลย แล้วตอนนี้ ถ้าเราบอกเขาว่า ลูกของเขาตายแล้ว เขาอาจทำร้ายตัวเองก็ได้”

“๑๙ ดาวิดสังเกตเห็นพวกคนรับใช้ของเขาระชิบกระซิบกันอยู่ เขารู้ว่าลูกเขาตายแล้ว เขาถามว่า “เด็กตายแล้วใช่ไหม”

พวกเขาตอบว่า “ใช่ครับท่าน เด็กตายแล้ว”

“๒๐ ดาวิดจึงลุกขึ้นจากพื้น หลังจากที่เขาอาบน้ำ แต่งตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาเข้าไปในบ้านของพระยาห์เวห์”^{๒๑} และนมัสการพระองค์ แล้วเขาก็กลับเข้าวัง เขาให้คนยกอาหารมาให้และก็กิน

“๒๑ พวกคนรับใช้ถามเขาว่า “ทำไมท่านจึงทำตัวอย่างนี้ เมื่อเด็กยังมีชีวิตอยู่ท่านอดอาหารและร้องไห้ แต่ตอนที่ลูกท่านตายแล้ว ท่านกลับลุกขึ้นกินอาหาร”

“๒๒ เขาตอบว่า “เมื่อเด็กยังมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เราคิดว่า ‘ไม่แน่ว่าพระยาห์เวห์อาจจะเมตตากับเราและให้ลูกเรามีชีวิตอยู่ต่อไปก็ได้’”^{๒๓} แต่ตอนนี้เขาตายไปแล้ว เราจะอดอาหารไปทำไมอีก เราสามารถเอาตัวเขากลับมาได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป แต่เขาจะไม่มีวันกลับมาหาเรา”

การเกิดของซาโลมอน

“๒๔ แล้วดาวิดก็ปลอมโยนนางบัทเชบา และเขาไปหานางและร่วมหลับนอนกับนาง นาง

* ๑๒:๑๑ กลางแจ้ง แปลตรงๆได้ว่า “ในสายตาของดวงอาทิตย์”

† ๑๒:๑๒ ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด แปลตรงๆได้ว่า “ต่อหน้าชาวอิสราเอลทุกคนและต่อหน้าดวงอาทิตย์”

‡ ๑๒:๑๕ ซึ่งเป็นการหมิ่นพระองค์อย่างแรงกล้า สำเนาฮีบรูที่เป็นที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “ซึ่งทำให้พวกศัตรูของพระองค์ดูหมิ่นพระยาห์เวห์อย่างแรงกล้า”

† ๑๒:๒๐ ของพระยาห์เวห์ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้

ได้คลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง แล้วนางตั้งชื่อเด็กว่าซา โลม อน พระ ยาร์เวห์รักเด็กคน นี้ ^{๒๔} พระองค์จึงส่งข้อความผ่านนา ธันผู้พูดแทนพระองค์ ให้ตั้งชื่อเด็กว่า เยดีติยาห์ ^{๒๕} นา ธันทำอย่างนี้เพื่อพระยาร์เวห์

ดาวิดยึดเมืองรับบัท

(๑ พศต. ๒๐:๑-๓)

^{๒๖} ในเวลานั้นโยอาบได้สู้รบอยู่กับเมืองรับบัท เมืองหลวงของชาวอัม โมน และยึดป้อมปราการหลวงไว้ได้ ^{๒๗} โย อาบจึงส่งคนส่งข่าวมาหาดาวิดเพื่อบอกว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบกับเมืองรับบัทและยึดดูแลทั้งเมืองนั้นไว้ได้แล้ว ^{๒๘} ตอนนีขอให้ท่านรวบรวมกองกำลังที่เหลือ เข้าตั้งค่ายโจมตีเมืองนั้น และยึดมันไว้ให้ได้ ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าเองจะเป็นคนเข้ายึดเมืองนี้ และเมืองนี้ก็จะถูกเรียกว่าเป็นของข้าพเจ้า”

^{๒๙} ดา วิดจึงรวบรวมกองกำลังที่เหลือทั้งหมด และบุกไปเมืองรับ บัท และเข้าโจมตีและยึดมันไว้ ^{๓๐} เขาปลดมงกุฎออกจากหัวของกษัตริย์พวกนั้น ^{๓๑} มันทำจากทองคำที่มีน้ำ หนักเกือบสามสิบห้ากิโลกรัม และประดับด้วยพลอยมีค่ามากมาย แล้วพวกเขาก็ได้อามาสวมไว้บนหัวของดา วิด เขายังยึดเอาของมีค่ามากมายจากเมืองนั้นด้วย

^{๓๒} ดา วิดได้นำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกไปจากเมือง และบังคับให้พวกเขาทำงานที่ใช้เลื่อย ทุลกี ชุดและขวาน และยังบังคับให้คนพวกนี้ทำอิฐ ^{๓๓} ดา วิดทำอย่างนี้กับทุกเมืองของชาวอัม โมน แล้วดา วิดกับกองทัพทั้งหมดของเขาก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

อัมโนนและทามาร์

^๑ ดา วิดมีลูกคนหนึ่งชื่ออับ ซา โลม **๑๓** อับ ซา โลมมีน้องสาวที่สวยงามคนหนึ่งชื่อทามาร์ ในเวลานั้น ลูกชายอีกคนหนึ่งของดาวิดชื่ออัม โมน ^๒ ได้หลงรักทามาร์ ^๓ ทามาร์เป็นสาวบริสุทธิ์ อัม โมนรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำอะไรกับนาง แต่เขาหลงรักนางมาก จนเป็นไข้ใจ

^๔ อัม โมนมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อโย นา ดับเป็นลูกชายซิเมออาห์ ซิเมออาห์เป็นพี่ชายของดาวิด โย นา ดับเป็นคนฉลาดเจ้า เล่ห์ ^๕ เขาถามอัม โมนว่า “บอกเราหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมลูกกษัตริย์อย่างท่านจึงดูชุกชืดลงทุกวันๆ”

อัม โมนบอกกับเขาว่า “เราหลงรักทามาร์ น้องสาวของอับซาโลมน้องชายเรา”

^๖ โย นา ดับบอกว่า “ไปนอนที่เตียงแล้วแกล้งทำเป็นไม่สบายสิ แล้วเมื่อพ่อของท่านมาเยี่ยม ให้บอกเขาว่า ‘ลูกอยากให้ทามาร์ น้องสาวลูกมาเยี่ยม และเอาของมาให้ลูกกิน ขอให้ให้น้องมาทำอาหารต่อหน้าลูก เพื่อลูกจะได้ดูน้องทำ และได้กินจากมือของน้อง’”

^๗ อัม โมนจึงนอนลงและแกล้งทำเป็นไม่สบาย เมื่อกษัตริย์มาเยี่ยมเขา อัม โมนพูดว่า “ลูกอยากให้ทามาร์น้องสาวลูกมาเยี่ยม และมาทำขนมปังพิเศษให้ลูกดู เพื่อลูกจะได้กินจากมือของน้อง”

^๘ ดาวิดจึงส่งคนไปบอกทามาร์ที่วังว่า “ให้ไปที่บ้านของอัม โมนพี่ ชายของเจ้า และไปทำอาหารให้เขากิน”

^๙ ทา มาร์จึงไปบ้านอัม โมนพี่ ชายของนาง ซึ่งกำลังนอนอยู่ นางเอาแป้งดิบ ^{๑๐} ไปด้วย นางนวดมัน ทำเป็นขนมปังให้เขาดูและอบมัน ^{๑๑} แล้วนางก็เอากระทะนั้นออกมาและยกขนมปังไปให้เขา แต่เขาไม่ยอมกิน อัม โมนบอกว่า “ให้ทุกคนออกไปจากที่นี่” ทุกคนจึงออกไป

* ๑๒:๒๔ **เยดีติยาห์** หมายถึง ผู้ที่พระยาร์เวห์รัก

† ๑๒:๓๐ **ของกษัตริย์พวกนั้น** หรือ สำเนากรีกโบราณเขียนว่า “หัวของพระเมลคัม” ซึ่งเป็นพระที่ชาวอัมโมนนมสการกัน

‡ ๑๒:๓๑ **ให้คนพวกนี้ทำอิฐ** ความหมายในภาษาฮีบรูสำหรับข้อความนี้ยังไม่ชัดเจน

§ ๑๓:๑ **อัมโนน** อัม โมนเป็นพี่น้องกับอับซาโลมและทามาร์ พวกเขามีพ่อคนเดียวกันคือดาวิด แต่คนละแม่ ดูใน ๒ ซามูเอล ๓:๒-๓

§ ๑๓:๘ **แป้งดิบ** แป้งดิบที่นวดดีแล้ว

๑๐ แล้วอัมโนนพูดกับทามาร์ว่า “นำอาหารมาให้พี่ในห้องนอนของพี่ พี่จะได้กินมันจากมือของน้อง”

ทามาร์ก็นำขนมปังที่นางทำไว้เข้ามาให้อัมโนน พี่ชายของนางในห้องนอนของเขา ๑๑ แต่เมื่อนางนำมันเข้ามาเพื่อจะให้เขากิน เขาจับนางเอาไว้และพูดว่า “น้องพี่ มาอนกับพี่เถิด”

๑๒ “อย่า นะพี่” นางพูดกับเขา “อย่าบังคับน้องเลย เรื่องอย่างนี้ไม่ควรเกิดขึ้นในอิสราเอล อย่าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้เลย ๑๓ ตัวน้องเอง จะขจัดความน่าละอายนี้ไปได้ อย่างไรก็ตาม ส่วนตัวพี่ พี่จะเป็นเหมือนคนบ้าที่ชั่วร้ายในอิสราเอล ได้โปรดไปพูดกับกษัตริย์เถิด เขาจะไม่ยั้งน้องไว้จากพี่หรอก”

๑๔ แต่เขาไม่ยอม ฟังนาง และเพราะเขาแข็งแรงแรงกว่านาง เขาจึงข่มขืนนาง ๑๕ แล้วความรู้สึกของอัมโนนกลับเปลี่ยน เป็นเกลียดนางอย่างรุนแรง อันที่จริงแล้ว ความเกลียดของเขานั้นมากกว่าความรักที่เขา มีต่อนางในตอนแรก อัมโนนพูดกับนางว่า “ออกไปซะ”

๑๖ แต่นางตอบเขาไปว่า “อย่าทำอย่างนั้นเลยพี่ ถ้าพี่ไล่น้องไป พี่จะยังมีความผิดมากกว่าสิ่งที่พี่ได้ทำกับน้องมาแล้ว”

แต่เขาไม่ยอมฟังนาง ๑๗ เขาเรียกคนรับใช้ ส่วนตัวของเขามาและบอกว่า “เอาหญิงคนนี้ออกไปจากที่นี่และลงกลอนประตูเสียด้วย”

๑๘ คนรับใช้ของเขาจึงเอาตัวนางออกไป และลงกลอนประตูตามหลังนาง

ขณะนั้นนางสวมเสื้อชุดยวที่มีเครื่องประดับมากมาย เพราะเสื้อชนิดนี้เป็นเสื้อของกษัตริย์ที่ให้ลูกสาวของกษัตริย์ที่ยังบริสุทธิ์อยู่สวม ๑๙ ทามาร์เอาไข่ไก่ไปรยบนหัวของนางและฉีกเสื้อที่มีเครื่องประดับที่นางกำลังสวมอยู่นั้นออก นางเอามือกุมหัวไว้แล้วเดินจากไปและร้องไห้ด้วยเสียงอันดังที่ไปด้วย

๒๐ อับซาโลมพี่ชายของนางพูดกับนางว่า “อัมโนนพี่ชายของน้องนอนกับน้องหรือเจ็บเสียเถิด น้องของพี่ เขาเป็นพี่ชายของน้อง อย่าไปคิดมากในเรื่องนี้” และทามาร์ก็อาศัยอยู่ในบ้านของอับซาโลมพี่ชายนาง เป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้ง †

๒๑ เมื่อกษัตริย์ดาวิดได้ยินเรื่องนี้ เขาโกรธมาก แต่ไม่ยอมลงโทษอัมโนนลูกชายของเขา เพราะดาวิดรักเขามาก และเขาเป็นบุตรหัวปี ๒๒ ส่วนอับซาโลมไม่ได้พูดกับอัมโนน แม้แต่คำเดียว ไม่ว่าจะพูดดีหรือพูดร้าย เขาเกลียดอัมโนนมาก เพราะอัมโนนได้ข่มขืนทามาร์น้องสาวของเขา

อับซาโลมแก้แค้น

๒๓ ผ่านไปสองปีเต็ม อับซาโลมได้จัดงานตัดขนแกะของเขาขึ้นที่บาอัล-ฮาโซร์ใกล้เขตแดนเอฟราอิม เขาเชิญลูกชายทุกคนของกษัตริย์มาที่งานนั้น ๒๔ อับซาโลมไปหากษัตริย์และพูดว่า “ลูกผู้รับใช้ของพ่อได้จัดงานตัดขนแกะขึ้น ขอเชิญท่านพ่อและเจ้าหน้าที่ของท่านพ่อมาร่วมงานกับลูกด้วยเถิด”

๒๕ กษัตริย์ตอบว่า “ไม่ได้หรอกลูก อย่าให้พวกเราไปกันหมดทุกคนเลย จะไปเป็นภาระของลูกเปล่าๆ”

แม้ว่าอับซาโลมจะรบเร้าต่อ กษัตริย์ยังคงไม่ยอมไป แต่ได้ให้พรเขาไป

๒๖ อับซาโลมจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ขออนุญาตให้อัมโนนพี่ชายของลูกไปกับลูกด้วยเถิด”

กษัตริย์ถามเขาว่า “ทำไมเขาต้องไปกับลูกด้วย”

๒๗ แต่อับซาโลมก็คงรบเร้าดาวิด ดาวิดจึงส่งอัมโนนและลูกชายที่เหลือของดาวิดไป

* ๑๓:๑๘ เสื้อ ... มากมาย ความหมายของข้อความนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

† ๑๓:๑๙ ทามาร์เอา ... เสียงอันดัง เป็นวิธีที่คนแสดงให้เห็นว่าเขาเศร้าเสียใจและผิดหวังอย่างมาก

‡ ๑๓:๒๐ เป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้ง หรือ “เป็นหญิงที่ถูกทำลายพรหมจรรย์แล้ว”

๑๓:๒๑ แต่ไม่ยอมลงโทษ ... บุตรหัวปี ประโยคนี้พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ และในหนังสือมวนหนึ่งจากถ้ำคูมรัน

กับอับซาโลม และอับซาโลมได้จัดงานเลี้ยง เหมือนกับงานเลี้ยงของกษัตริย์*

^{๒๘}แล้วอับซาโลมส่งคนของเขาว่า “ฟังให้ดี เมื่ออ้อม โนนตีมหูล่างุ่นจนเมาได้ที่แล้ว และเราส่งกับพวกเจ้าว่า ‘ฆ่ามัน’ ให้ฆ่ามันซะ อย่ากลัวเลย เพราะเราเองเป็นคนสั่งให้พวกเจ้าทำ ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้”

^{๒๙}คนของอับซาโลมทำกับอ้อม โนนตามที่อับซาโลมสั่งพวกเขาไว้ แล้วพวกลูกชายกษัตริย์ที่เหลือต่างก็ขึ้นล่อของตนหนีไป

ดาวิดได้ข่าวการตายของอ้อม โนน

^{๓๐}ในขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่ ก็มีรายงานมาถึงดาวิดว่า “อับซาโลมฆ่าลูกชายของกษัตริย์จนหมดไม่เหลือแม่แต่คนเดียว”

^{๓๑}กษัตริย์ยืนขึ้น ฉีกเสื้อผ้าของเขาและลงนอนกับพื้น ดิน[†] และคนรับใช้ทั้งหมดของเขาที่ยืนอยู่ข้างเขาก็ฉีกเสื้อผ้าด้วย

^{๓๒}แต่โยนาตับลูกชายซิมเออาห์ที่เป็นพี่ชายของดาวิดบอกว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าได้คิดว่าพวกเขาฆ่าเจ้า ชายทุกคน เพราะมีแต่อ้อม โนนเท่านั้นที่ตาย นี่เป็นความตั้งใจของอับซาโลมตั้งแต่อ้อม โนนข่มขืนทา มารีน้องสาวเขาแล้ว” ^{๓๓}กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าได้คิดมากเลยที่ว่า ลูกชายทุกคนของท่านตายหมด เพราะมีแต่อ้อม โนนเท่านั้นที่ตาย”

^{๓๔}ในขณะที่เดียวกัน อับซาโลมได้หลบหนีไป

ขณะ นั้นทหารยามคนหนึ่งมองออกไป และเห็นคนจำนวนมากกำลังมาจากถนนโฮโรนาอิม[‡] ข้างๆเนินเขา ^{๓๕}โยนาตับบอกกษัตริย์ว่า “ดูเถิด พวกลูกชายของท่านมาแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านได้บอกไว้”

^{๓๖}เมื่อเขาพูดจบ พวกลูกชายของกษัตริย์ก็มาถึง ต่างร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงอันดัง กษัตริย์และคนรับใช้เขาทั้งหมดก็ร้องไห้อย่างขมขื่นเหมือนกัน ^{๓๗}กษัตริย์ดาวิดไว้ทุกข์ให้กับลูกชายของเขาทุกวัน

อับซาโลมหนีไปเกชูร์

อับซาโลมหลบหนีไปหากษัตริย์ทัลมัยแห่งเมืองเกชูร์ที่เป็นลูกชายอ้อม มีสุด ^{๓๘}หลังจากอับซาโลมหลบหนีไปเมืองเกชูร์ เขาอยู่ที่นั่นสามปี ^{๓๙}และกษัตริย์ดาวิดก็คิดถึงอับซาโลมมาก เพราะเขาเริ่มสบายใจขึ้นแล้วในเรื่องการตายของอ้อม โนน

โยอาบส่งหญิงฉลาดไปให้ดาวิด

^๑โยอาบลูกชายนางเศรุยาห์รู้ว่าใจของดาวิดคิดถึงอับซาโลมมาก ^๒เขาจึงส่งคนไปเมืองเทโคอาและให้นำตัวหญิงฉลาดคนหนึ่งมาจากที่นั่น เขาพูดกับนางว่า “ให้ท่านแกล้งทำเป็นไว้ทุกข์อยู่ ให้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสำหรับไว้ทุกข์และอย่าใช้เครื่องสำอางใดๆให้ท่านเหมือนหญิงคนหนึ่งไว้ทุกข์ให้กับคนตายมาหลายวันแล้ว ^๓แล้วให้ไปหากษัตริย์และพูดสิ่งเหล่านี้กับเขา” และโยอาบก็บอกคำพูดเหล่านั้นให้นางฟัง

^๔เมื่อหญิงจากเมืองเทโคอาไปหากษัตริย์นางก้มหน้ากราบ ลงกับพื้น ดินทำความเคารพและพูดว่า “ข้า แต่กษัตริย์ ช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

^๕กษัตริย์ถามนางว่า “เจ้ามีปัญหาอะไรหรือ”

นางพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นแม่หม้าย สามีของข้าพเจ้าตายแล้ว ^๖ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านมีลูกชายสองคน พวกเขาต่อสู้กันในทุ่งนา และไม่มีใครที่จะช่วยแยกพวกเขาออกจากกัน คนหนึ่งทำร้ายอีกคนหนึ่งและฆ่าเขาตาย ^๗ตอนนี้คนทั้งตระกูลลุกขึ้นคัดค้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่าน พวกเขาพูดว่า ‘มอบคนที่ฆ่าพี่ชายของเขามา เพื่อว่าพวกเราจะได้ฆ่าเขาชดใช้ชีวิตให้กับพี่ชายที่เขาฆ่า ถึงจะต้องฆ่าผู้รับ มรดกก็ตาม’ พวกเขามาดับไฟถ่านหินก่อนสุดท้ายที่ข้าพเจ้ามีอยู่ ปลอ่ยให้สามีข้าพเจ้าไม่มีทั้งชื่อและลูก หลานไว้บนโลกนี้เลย”

* ๑๓:๒๗ อับซาโลม ... งานเลี้ยงของกษัตริย์ ประโยคนี้พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ และในหนังสือม้วนจากถ้ำคูมรัน

† ๑๓:๓๑ ฉีกเสื้อ ... นอนกับพื้นดิน แสดงว่าเขาเศร้าโศกมาก

‡ ๑๓:๓๕ เห็นคนจำนวน ... ถนนโฮโรนาอิม พบในสำเนากรีกโบราณ ส่วนในสำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

๘ กษัตริย์พูดกับหญิงผู้นั้นว่า “กลับไปบ้านเถิด เราจะจัดการเรื่องนี้ให้กับเจ้าเอง”

๙ แต่หญิงจากเมืองเทโค อาพุดกับเขาวา “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้โทษตกอยู่ที่ข้าพเจ้าและครอบครัวพ่อข้าพเจ้าเถิด อย่าให้กษัตริย์และบัลลังก์ของท่านมีความผิดไปด้วยเลย”

๑๐ กษัตริย์ตอบว่า “ถ้ามีใครพูดอะไรกับเจ้า นำตัวเขามาให้เราและเขาจะไม่ฆาตรกวนเจ้าอีกเลย”

๑๑ นางพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ขอให้กษัตริย์ขออภัยพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน เพื่อคนที่จะมาแก้แค้นนั้นจะได้หยุดฆ่า เพื่อลูกชายของข้าพเจ้าจะได้ไม่ถูกทำลายไป”

กษัตริย์ตอบว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า แม่แต่ผมสักเส้นหนึ่งของลูกชายท่านก็จะไม่ตกถึงพื้น”

๑๒ หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านพูดเรื่องหนึ่งกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

เขาตอบว่า “พูดไปเถิด”

๑๓ หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “แล้วทำไมท่านถึงได้วางแผนทำเรื่องอย่างเดียวกันนี้ต่อประชาชนของพระเจ้า เมื่อท่านตัดสินให้หยุดการแก้แค้น แสดงว่าท่านกำลังกล่าวโทษตัวเอง เพราะแม่แต่ตัวท่านเองยังไม่ยอมรับตัวลูกชายท่านที่ถูกเนรเทศกลับมาเลย” ๑๔ มนุษย์เราต้องตายกันทุกคน เหมือนน้ำที่ตกลงบนพื้นแล้วไม่สามารถรวมกลับคืนมาได้อีก พระเจ้าไม่ได้คิดที่จะทำลายชีวิตใคร แต่พระองค์คิดหาแผนเพื่อคนที่ถูกขับออกจะได้กลับคืนดีกับพระองค์ ๑๕ ข้าพเจ้าได้มาพูดสิ่งนี้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพราะว่าประชาชนได้ทำให้ข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านคิดในใจว่า “ฉันจะพูดกับกษัตริย์ บางทีเขาอาจจะทำตามที่คุณรับใช้คนนี่ของเขาขอก็ได้” ๑๖ บางทีกษัตริย์อาจจะยอมช่วยผู้รับใช้คนนี่ของเขาให้พ้นจากมือของคนที่ยพยายามทำลายตัวฉันและลูกชายของฉันไปจากประชาชนซึ่งเป็นทรัพย์สินของพระเจ้า” ๑๗ ข้าพเจ้าคนรับใช้ของท่านคิดว่า ‘คำพูดของกษัตริย์นายฉันทำให้ฉันได้รับความสงบสุข’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของฉันเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่รู้จัก

แยกแยะดีชั่ว ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน สถิตอยู่กับท่านด้วยเถิด”

๑๘ กษัตริย์จึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เราจะถามเจ้า อยู่ไปตั้งบงเราละ”

หญิงคนนั้นตอบว่า “ขอให้กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าถามมาเถิด”

๑๙ กษัตริย์ถามว่า “เป็นฝีมือของโยอาบใช่ไหม ที่ใช้ให้เจ้ามาพุดอย่างนี้”

หญิงคนนั้นตอบว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงที่จะไม่ตอบสิ่งที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าถามได้หรอก ใช่แล้วค่ะ โยอาบคนรับใช้ของท่านเป็นคนสั่งให้ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ นี่ เขาเป็นคนสั่งให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านพุดอย่างนี้” ๒๐ โยอาบผู้รับใช้ท่านทำไปเพื่อจะเปลี่ยนสถานการณ์ในขณะนี้ นายของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนฉลาดเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ท่านรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้”

อับซาโลมกลับเยรูซาเล็ม

๒๑ กษัตริย์พูดกับโยอาบว่า “ดีมาก เราจะทำตามที่เขาขอ ไปนำตัวอับซาโลมหนุ่มคนนั้นกลับมา”

๒๒ โยอาบก็มหน้ากราบลงกับพื้นแสดงความเคารพ และเขาววยพรให้กับกษัตริย์ โยอาบพูดว่า “วันนี้ผู้รับใช้คนนี่ของท่านรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าเองได้ รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้ว กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพราะกษัตริย์ได้ยอมทำตามคำขอร้องของคนรับใช้คนนี่ของพระองค์”

๒๓ โยอาบจึงไปเกชูร์และนำตัวอับซาโลมกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ๒๔ แต่กษัตริย์พูดว่า “เขาต้องตรงกลับบ้านเขา อย่าให้มาพบหน้าเรา” อับซาโลมจึงตรงกลับไปบ้านเขาและไม่ได้เห็นหน้ากษัตริย์

๒๕ ในบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหมด ไม่มีใครได้ รับคำชื่นชมในเรื่องความหล่อเท่ากับอับซาโลม ตั้งแต่หิวจรดเท้าแทบไม่มีที่ติเลย ๒๖ เมื่อใดก็ตามที่เขาตัดผมออก ซึ่งเขาตัดผมทุกๆสิ้นปี เมื่อมันเริ่มหนักเกินไป เขาเคยเอามันมาชั่งดู มันหนักประมาณสอง

๒๗ อับซาโลมมีลูกชายสามคนและลูกสาวหนึ่งคน ลูกสาวเขาชื่อทามารีและนางเป็นคนสวยมาก

๒๘ อับ ซา โลมอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มสองปีเต็มโดยไม่ได้พบหน้ากษัตริย์เลย ๒๙ อับ ซา โลมได้ส่งคนไปตามโย อาบเพื่อให้มาพาเขาไปเข้าพบกษัตริย์ แต่โย อาบไม่ยอมมาพบเขา ดังนั้น เขาจึงส่งคนไปอีกเป็นครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ยังไม่ยอมมา

๓๐ เขาจึงพูดกับคนรับใช้ว่า “ทุ่ง นาของโย อาบอยู่ถัดจากทุ่ง นาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์อยู่ที่นั่น ไปจุดไฟเผามันซะ”

คนรับ ใช้ของอับ ซา โลมจึงไปจุดไฟเผาณานั้น ๓๑ แล้วโย อาบจึงได้ลุกขึ้นไปที่บ้านของอับซาโลมและพูดกับเขาว่า “ทำไมคนรับใช้ของท่านจึงมาจุดไฟเผาของเรา”

๓๒ อับซาโลมพูดกับโยอาบว่า “ก็ดูสิ เราส่งคนไปตามท่านมาที่ นี้ เพื่อเราจะได้ส่งท่านไปถามกษัตริย์ว่า ‘ให้เรามาจากเก ซูร์ทำไม ปล่อยให้เรายูที่นั่นเสียยังจะดีกว่า’ ตอน นี้ เราต้องการพบหน้ากษัตริย์ และถ้าเรามีความผิด ก็ปล่อยให้เขาฆ่าเราเถิด”

๓๓ โย อาบจึงไปหากษัตริย์และบอกสิ่งนี้กับเขา กษัตริย์จึงเรียกตัวอับซาโลมเข้าพบ เขาเข้ามาและก้มกราบลงกับพื้นต่อหน้ากษัตริย์ และกษัตริย์ก็จูบอับซาโลม

อับซาโลมหาพรรคพวก

๑๕ ^๑หลังจาก นั้นอับ ซา โลมได้หารถรบและพวกม้าสำหรับตัวเขาเอง และเขามิชายห้าสิบคนวิ่งนำหน้ารถของเขา ^๒เขาจะตื่นแต่เข้ามายืนอยู่ข้างถนนที่ตรงไปยังประตูเมือง ^๓เมื่อมีคนเดินผ่านมาพร้อมกับปัญหา เพื่อจะเอาไปให้กษัตริย์ดา วิดตัดสินใจให้ อับ ซา โลมก็จะร้องถามคนๆนั้นว่ามาจากที่ไหน คนๆนั้นก็ตอบว่าเขามาจากเผ่าอะไรในอิสราเอล ^๔แล้วอับซาโลมก็จะพูดกับเขาว่า “ข้อกล่าวหาของท่านมีเหตุผลและเหมาะสมดี แต่ไม่มีตัวแทนของกษัตริย์ที่จะมาฟังท่านหรอก”

^๕อับซาโลมก็จะพูดอีกว่า “ถ้าเพียงแต่เราได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ตัดสินในเมืองนี้ละก็ ทุกๆคนที่มมีปัญหาหรือมีคดีก็จะสามารถมาหาเรา และเราจะให้ความเป็นธรรมกับเขา”

^๕และเมื่อใดก็ตามที่มีคนมาหาเขาและคำนำลงต่อ หน้าเขา อับ ซา โลมก็จะยื่นมือออกไปรับตัวคนนั้นมาจูบ ^๖อับ ซา โลมทำอย่างนี้กับชาวอิสราเอลทุกคนที่มาหา กษัตริย์ดาวิดเพื่อขอให้ตัดสินคดี อย่างนี้ เขาจึงชนะใจของคนอิสราเอลทั้งหลาย

อับซาโลมวางแผนยึดอาณาจักรพ่อ

^๗สี่ปี ๑ ผ่านไป อับซาโลมพูดกับกษัตริย์ว่า “ขออนุญาตไปเมืองเฮ โบ รนเพื่อไปแก้บนตามที่ลูกเคยบนไว้กับพระ ยาร์เวห์ด้วยเถิด ^๘ตอนที่ลูกผู้รับ ใช้ท่านยังอยู่ที่เมืองเก ซูร์ในอา รัม ลูกได้บนไว้ว่า ‘ถ้าพระ ยาร์เวห์พาลูกกลับเยรูซาเล็มได้ ลูกจะนมัสการพระ ยาร์เวห์ในเมืองเฮโบรน’ ^๙”

^{๑๐}กษัตริย์พูดกับเขาว่า “ขอให้ไปเป็นสุขเถิด” เขาจึงไปเมืองเฮโบรน ^{๑๑}อับซาโลมได้ส่งคนส่ง ข่าวลับไปถึงทุกๆเผ่าของอิสราเอลว่า “ทันทีที่พวกท่านได้ยินเสียงแตร ให้พูดว่า ‘อับซาโลมคือกษัตริย์ของเมืองเฮโบรน’”

^{๑๒}ชายสองร้อยคนจากเยรูซาเล็มไปกับอับซาโลมด้วย พวกเขาได้ รับเชิญไปเป็นแขกและไปโดยไม่รู้ว่าอับ ซา โลมวางแผนอะไรอยู่ ^{๑๓}ขณะที่อับซาโลมถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เขาได้ส่งคนไปชวนอา หิโร เฟลซาวากิล ทั้งซึ่งเป็นที่ปรึกษาของดาวิดให้มาจากกิไล ที่เมืองของเขา ดังนั้นแผนการชั่ว นี้กำลังไปได้ด้วยดีและผู้ติดตามอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดรู้แผนของอับซาโลม

^{๑๔}คนส่ง ข่าวคนหนึ่งมาบอกดาวิดว่า “ใจของคนอิสราเอลได้ไปอยู่กับอับซาโลมแล้ว”

^{๑๕}ดา วิดจึงพูดกับเจ้า หน้าทีทั้งหมดที่อยู่กับเขาในเยรูซาเล็มว่า “ไปกันเถิด พวกเราต้องหนีแล้ว ไม่อย่างนั้นจะไม่มีพวกเราสักคนที่หนีอับ ซา โลมไปได้ พวกเราต้องรีบไปทันที ไม่อย่าง นั้น เราจะมาจับพวกเราอย่างรวดเร็วและทำลายพวกเราและทำลายเมือง”

^{๑๖}เจ้าหน้าทีของกษัตริย์ตอบเขาว่า “ท่านกษัตริย์เจ้า นายของพวกเราตัดสินใจใจยัง ง

* ๑๕:๒ ประตูเมือง เป็นที่ที่ประชาชนมาทำธุรกิจ และใช้ตัดสินคดีต่างๆ

๑ ๑๕:๗ สี่ปี แต่ในฉบับภาษาฮีบรูที่เก่าแก่เขียน “สี่สิบปี”

๒ ๑๕:๘ ในเมืองเฮโบรน ในฉบับภาษาฮีบรูไม่มีคำว่า “ในเมืองเฮโบรน”

พวกเราคงรับ ใช้ของท่านก็พร้อมแล้วที่จะทำตามทุกอย่าง”

^{๑๖} กษัตริย์ก็ออกเดินทางไปกับครอบครัวทั้งหมดของเขา แต่เขาทิ้งเมีย น้อย ^{๑๗} ไว้สัคนให้ดูแลไว้ ^{๑๘} กษัตริย์จึงออกเดินทางพร้อมกับผู้คนที่ติดตามเขาทั้งหมด พวกเขามหาหยุดอยู่ในที่แห่งหนึ่งไกลออกมา ^{๑๙} คนทั้งหมดขอเขาเดินทางผ่านหน้ากษัตริย์ไป ^{๒๐} รวมทั้งชาวเคเรธ ชาวเปเลทและชาวัทท (มีทหารร้อยคนจากเมืองัทท)

^{๒๑} กษัตริย์พูดกับอิตทัยชาวัททว่า “พวกเจ้ามากับเราทำไม กลับไปอยู่กับกษัตริย์อับซาโลม พวกเจ้าเป็นชาวต่าง ชาติ เป็นคน ที่อพยพมาจากบ้าน เกิดเมือง นอนของเจ้า ^{๒๒} พวกเจ้าเพิ่งมาเมื่อวานนี้เอง และวันนี้จะให้เราทำให้พวกเจ้าต้องมาร้อน เร้กกับพวกเรา ^{๒๓} ทั้งๆที่เราเองยังไม่รู้ว่าจะไปไหน กลับไปและพาคคนของเจ้าไปด้วย ขอให้ความ รักมั่นคง และความซื่อสัตย์ของพระ ยาร์เวห์ ^{๒๔} อยู่กับพวกเจ้า”

^{๒๕} แต่อิตทัยตอบกษัตริย์ว่า “พระยาร์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลย ว่าตราบ เท่า ที่ท่านกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ^{๒๖} ไม่ว่ากษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าจะอยู่ที่ไหน ^{๒๗} ไม่ว่าจะป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็จะอยู่กับท่าน”

^{๒๘} ดาวิดพูดกับอิตทัยว่า “ถ้าอย่างนั้น ข้ามล้าธารชิตโรนไปกันเถอะ”

อิตทัยชาวัททจึงเดินทางต่อพร้อมกับคนของเขาและครอบครัวที่อยู่กับเขาทั้งหมด ^{๒๙} ประชาชน ^{๓๐} ทั้งหมดต่างร้องไห้ด้วยเสียงอันดังเมื่อขบวนคนเหล่า นี้เดินทางผ่านไป กษัตริย์ได้ข้ามล้าธารชิตโรน และคนทั้งหมดได้เดินทางมุ่งสู่ทะเลทราย ^{๓๑} ศา โดกอยู่ที่นั่นด้วย และชาวเลวีทั้งหมดที่อยู่กับเขากำลังถือหีบแห่งข้อ ตกลงของพระเจ้า พวกเขาวางหีบของพระเจ้าลงและอาบี ยา ธาร์ก็

ถวายเป็นเครื่องบูชา ^{๓๒} จนกระทั่งประชาชนทั้งหมดออกจากเมือง

^{๓๓} แล้วกษัตริย์ก็พูดกับซา โดกว่า “ให้น้ำหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมือง ถ้าพระ ยาร์เวห์พอใจในตัวเรา พระองค์ก็จะนำเรา กลับมาและให้เราได้เห็นหีบนั้นและที่อาศัยของพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง ^{๓๔} แต่ถ้าพระองค์พูดว่า ‘เราไม่พอใจเจ้า’ เราก็อพยพที่จะให้พระองค์ทำกับเราตามที่พระองค์เห็นว่าดี”

^{๓๕} กษัตริย์พูดกับนักบวชซา โดกด้วยว่า “ท่านเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าไม่ใช่หรือ กลับไปในเมืองอย่างสงบพร้อมกับอา หิม า อัส ลุกชายของท่านและโย นา ธานลูกชายของอาบียาธาร์ ทวนและอาบียาธาร์ พาลูกชายของพวกท่านทั้งสองคนกลับไปเถอะ ^{๓๖} เรา จะคอยอยู่ที่ตรงทาง ข้ามแม่น้ำที่เข้าไปยังทะเลทราย จนกว่าพวกท่านจะมาบอกข่าวเรา”

^{๓๗} ดัง นั้นซา โดกและอาบี ยา ธาร์จึงนำหีบของพระเจ้ากลับเยรูซาเล็มและอยู่ที่นั่น

คำแนะนำของอาหิโรเฟลลับสนไป

^{๓๘} ดา วิดเดินทางต่อไปบนภูเขาเมกอกเทศ เขาเดินทางไปร้องไห้ไป เขาเอาผ้าคลุมหัวไว้และเดินเท้าเปล่า ประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็คลุมหัวพวกเขาด้วยและเดินร้องไห้ไปด้วยเหมือนกัน

^{๓๙} ขณะนั้น มีคนมาบอกดาวิดว่า “อาหิโรเฟลอยู่ในหมู่ผู้ สมรู้ร่วม คิดกับอับ ซา โลมด้วย” ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขอเปลี่ยนคำแนะนำของอาหิโรเฟลให้ใช้การไม่ได้ด้วยเถิด” ^{๔๐} เมื่อดาวิดมาถึงยอดเขาที่คนเขานมัสการพระเจ้ากัน หุชยชาวอารคีได้คอยอยู่ที่นั่นเพื่อพบดาวิด เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีฝุ่นอยู่เต็มหัวเขา ^{๔๑}

^{๔๒} ดา วิดพูดกับเขาว่า “ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระให้กับเรา ^{๔๓} แต่ถ้าเจ้ากลับ

* ๑๕:๑๖ **เมีย น้อย** คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

† ๑๕:๒๐ **ของพระยาร์เวห์** อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้

‡ ๑๕:๒๓ **ประชาชน** แปลตรงๆคือ “ประเทศ”

§ ๑๕:๒๕ **ถวายเป็นเครื่องบูชา** แปลตรงๆคือ “ขึ้นไป” น่าจะมีความหมายว่า “เผาเครื่องหอม” หรือ “ควนแห่งเครื่องบูชาลอยขึ้นไป” หรืออาจมีความหมายว่า “อาบียาธาร์ยืนอยู่ด้านข้างของหีบศักดิ์สิทธิ์จนกระทั่งประชาชนทั้งหมดผ่านไป”

§ ๑๕:๓๒ **เสื้อผ้า ... หัวเขา** แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจมาก

เข้าเมืองไปและพูดกับอับ ซาโลมว่า ‘ข้าแต่ กษัตริย์ ตอนนี้เราจะเป็นผู้รับใช้ท่าน ในอดีต เราเคยเป็นคนรับใช้พ่อของท่านมาก่อน แต่เดี๋ยว นี้เราจะเป็นคนรับ ใช้ท่าน’ แล้วเจ้าจะ ช่วยเราได้ ด้วยการคอยก่อกวนคำ แนะนำ ของอา หิโร เฟล ^{๓๔}เจ้ายังมีนักบวชศา โดก และอาบิ ยา ธาร์คอยช่วยเหลืออยู่ที่นั่น บอก พวกเขาทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้ยื่นภายในวัง ของกษัตริย์ ^{๓๖}อาหิมาอัสลูกชายศาโดกและ โย นา ธานลูกชายอาบิ ยา ธาร์จะอยู่ที่นั่นกับ พวกเขา เจ้าสามารถส่งพวกเขามาบอกเรา ในสิ่งที่เจ้าได้ยินมา”

^{๓๗}ดังนั้นหุซัยที่ปรึกษาของกษัตริย์จึงกลับ เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อับซาโลมเข้าเมืองมาพอดี

ศิบาพบดาวิด

๑๖ ^๑เมื่อดาวิดผ่านยอด เขาไปได้ระยะ หนึ่ง ศิบาคนรับใช้ของเมฟีโบเชท กำลังคอยเขาอยู่ที่นั่น เขามีลาที่ผูกอานไว้ แล้วคู้หนึ่ง บรรทุกขนมปังไว้สองร้อยก้อน เค้กองุ่นแห้งหนึ่งร้อยก้อน เค้กผล ไม้ฤดู ร้อนหนึ่งร้อยก้อนและถุงหนึ่งใส่เหล้าองุ่น อีกหนึ่งถุง ^๒กษัตริย์ถามศิบาว่า “เจ้านำของ เหล่านี้มาทำไม”

ศิบาตอบว่า “ลาพวกนี้สำหรับครอบครัว ของกษัตริย์ซี ขนหมปังและผล ไม้ไว้ให้คน เหล่านี้กินและเหล้าองุ่นสำหรับคนที่เหนื่อย ดื่มให้เกิดความสดชื่นในทะเลทราย”

^๓กษัตริย์จึงถามว่า “เมฟีโบเชท หลาน ของนายเจ้าอยู่ที่ไหน”

ศิบากล่าวว่า “เขายังอยู่ในเมือง เยรูซาเล็ม เพราะเขาคิดว่า ‘วันนี้ครอบครัว อิสราเอลจะคืนอาณาจักรของพ่อเราให้กับ เรา’”

^๔กษัตริย์จึงพูดกับศิบาว่า “ตอนนี้ทุกอย่าง ที่เคยเป็นของเมฟีโบเชทก็ตกเป็นของเจ้า แล้ว”

ศิบาพูดว่า “ข้าพเจ้าขอกราบท่าน ขอให้ ข้าพเจ้าได้ ได้รับความ กรุณาในสายตาของท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

ซิเมอีสาปแช่งดาวิด

^๕เมื่อกษัตริย์ดาวิดมาถึงเมืองบาสุริม ชาย คนหนึ่งที่มาจากตระกูลเดียวกับครอบครัว

ซา ลูลออกมาจากที่นั่น เขาชื่อซิ เม อีลูกชาย เกรา เขาเดินไปและสาปแช่งดาวิดไปด้วย

^๖เขาขว้างปาก้อนหินใส่ดาวิดกับเจ้าหน้าที่ ของเขา แต่มีกองทหารป้องกันอยู่ทั้งด้าน ซ้ายและด้านขวาของดาวิด ^๗ซิเมอีสาปแช่ง ดาวิดว่า “ออกไป ออกไป ไอ้ฆาตกร ไอ้ คน ถ้อย ^๘พระ ยาท์เวห์ได้ตอบแทนเจ้าแล้ว ที่เจ้าทำให้เลือดของครอบครัวซา ลูลต้อง ไหลนองในที่ที่เจ้าได้ปกครอง พระ ยาท์เวห์ มอบอาณาจักรนั้นให้กับอับซาโลมลูกชายเจ้า แล้ว เจ้าถูกทำลายแล้วเพราะเจ้ามั่นใจในไอ้ ฆาตกร”

^๙อาบิ ชัยลูกชายนางเศ รุ ยาห์จึงพูดกับ กษัตริย์ว่า “ทำไมถึงปล่อยให้เจ้าหมาตายตัว นี้มาสาปแช่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ให้ ข้าพเจ้าออกไปตัดหัวมันเถิด”

^{๑๐}แต่กษัตริย์พูดว่า “พวกลูกชายนางเศ รุ ยาห์เอ๋ย มันเรื่องอะไรของพวกเจ้า ไซ้แล้ว ซิเมอีกำลังสาปแช่งเรา แต่อาจจะเป็นเพราะ พระ ยาท์เวห์บอกเขาว่า ‘ไปสาปแช่งดา วิด ซะ’ แล้วมีประโยชน์อะไรที่จะไปถามเขาว่า ‘ทำไมเจ้าถึงทำอย่างนี้’”

^{๑๑}ดา วิดจึงพูดกับอาบิ ชัยและเจ้า หน้าที ้ทั้งหมดของเขาว่า “ขนาดลูกชายของเราที่ เป็นเลือด เนื้อของเราเอง ยังพยายามจะเอา ชีวิตเราเลย แล้วนับ ประสาอะไรกับชาวเบน ยามินคนนี้ ปล่อยให้เขาไปเถิด ให้เขาสาปแช่ง ไป เพราะพระ ยาท์เวห์บอกให้เขาทำอย่าง นั้น ^{๑๒}ไม่แน บางทีพระ ยาท์เวห์อาจเห็น ความ ทุกข์ของเราและตอบแทนเราด้วยสิ่ง ดีๆแทนคำสาปแช่งที่เราได้รับในเวลานี้ก็ได้”

^{๑๓}ดัง นั้นดา วิดกับคนของเขาจึงเดิน ทาง ต่อไปตามถนน ในขณะที่ซิเมอีก็เดินไปตาม ข้างเนิน เขาด้านตรงข้ามเขา ขว้างก้อนหิน ดินทรายไปและสาปแช่งดาวิดไป

^{๑๔}กษัตริย์และประชาชนทั้งหมดมาถึง แม่น้ำจอร์แดนด้วยความเหนื่อยล้า และพวก เขาก็ได้พักผ่อนกันที่นั่น

^{๑๕}ในขณะนั้นอับ ซา โลมและคนอิสราเอล ทั้งหมดมาถึงเยรูซาเล็มและอา หิโร เฟลก็อยู่ กับเขาด้วย ^{๑๖}แล้ว หุซัยชาวอารคี เพื่อน ของดาวิดก็ไปหาอับซาโลมและพูดกับเขาว่า “กษัตริย์จงเจริญ กษัตริย์จงเจริญ”

^{๑๗}อับซาโลมถามหุซัยว่า “เจ้าแสดงความ จงรักภักดีต่อดา วิดเพื่อนของเจ้าอย่างนี้หรือ ทำไมเจ้าถึงไม่ไปกับเพื่อนของเจ้า”

๑๘ หุชัยพูดกับอับ ซาโลมว่า “ไม่ไปหรือก ข้าพเจ้าจะอยู่กับคนที่พระ ยาค์เวห์เลือก ประชาชนและคนอิสราเอลเหล่านี้ นี่เลือก ท่าน ข้าพเจ้าก็จะอยู่กับท่านตลอดไป” ๑๙ ในอดีต ข้าพเจ้าเคยรับ ใช้พ่อของท่าน ตอนนั้น ข้าพเจ้าก็สมควรจะรับใช้ท่าน ลูกชายของดาวิด ไม่ใช่หรือ”

อาทิโรเฟลแนะนำอับซาโลม

๒๐ อับ ซา โลมพูดกับอา ทิโร เฟลว่า “ช่วย แนะนำหน่อย ว่าพวกเราควรจะทำอย่างไร”

๒๑ อาทิโรเฟลตอบว่า “ไปนอนกับเมียของพ่อท่านที่ยังอยู่ดูแล้วสิ แล้วอิสราเอลทั้งหมดจะได้รู้ว่าท่านทำตัวเป็นศัตรูกับพ่อของท่าน แล้วพวกเขาทุกคนที่อยู่กับท่านจะได้กล้าขึ้นและสนับสนุนท่านอย่างเต็มที่”

๒๒ พวกเขาจึงตั้งเต็นท์ให้อับ ซา โลมบนดาดฟ้า และอับ ซา โลมก็นอนกับเมียน้อยของพ่อเขาท่ามกลางสายตาของชาวอิสราเอล ๒๓ ในสมัย นั้นคำแนะนำที่มาจากอาทิโรเฟล ถือกันว่าเป็นเหมือนคำแนะนำที่มาจากพระเจ้า นั่นเป็นเหตุที่ทั้งดาวิดและอับ ซา โลมให้ความเคารพนับถือในคำแนะนำทั้งหมดของอาทิโรเฟล

อาทิโรเฟลแนะนำให้ไล่ล่าดาวิด

๑๗ **๑๗** อา ทิโร เฟลพูดกับอับ ซา โลมว่า “ข้าพเจ้าจะ ำเลือกคนมาหนึ่งหมื่นสองพันคนและยกทัพไปไล่ตามดาวิดในคืนนี้เลย” ๒ ข้าพเจ้าจะได้โจมตีเขาในขณะที่เขายังเหนื่อย ล้าอ่อนเพลีย และทำให้เขาหวาดกลัว แล้วคนของเขาทั้งหมดก็จะวิ่งหนีไป ข้าพเจ้าจะทำร้ายเฉพาเกษัตริย์ ๓ และนำประชาชนทั้งหมดกลับมาให้ท่าน เมื่อชายคนที่ท่านหาตัวอยู่นี้ตายไป ประชาชนทุกคนก็จะกลับมาหาท่านเหมือนเจ้าสาวที่กลับมาคืนดีกับสามี” †

๑ อับ ซา โลมและผู้ใหญ่ของอิสราเอลทั้งหมดต่างเห็นดีด้วยกับแผนการนี้ ๑ แต่อับ ซาโลมพูดว่า “เรียกตัวหุชัยชาวอาร์ทิม่า เราจะได้ฟังความเห็นของเขาด้วย”

คำแนะนำของหุชัย

๒ เมื่อหุชัยมาพบ อับซาโลมพูดว่า “อาทิโรเฟลให้คำแนะนำไว้อย่างนี้ เราควรทำตามที่เขาพูดหรือไม่ ถ้าไม่ บอกหน่อยสิว่า เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร”

๓ หุชัยตอบอับ ซา โลมว่า “ในครั้งนี้ คำแนะนำที่อา ทิโร เฟลให้มันใช้ไม่ได้ ๔ ท่านก็รู้จักพ่อของท่านและคนของเขาดี พวกเขาเป็นนักสู้และดุร้ายพออยู่กับแม่หมี่ในป่าที่ถูกขโมยลูกไป นอกจากนั้น พ่อของท่านมีประสบการณ์ในการสู้รบมามาก เขาจะไม่พังก้าง คินอยู่ในกองทหาร ๕ ตอนนี เขาคงจะซ่อนตัวอยู่ในถ้ำลึกแห่งหรือสถานที่อื่น แล้วถ้าเขาเกิดโจมตีกองทัพของท่านก่อนล่ะก็ ๖ ใครก็ตามที่ได้ยินเกี่ยวกับมันจะต้องพูดว่า ‘เกิดการฆ่าหมู่กองทัพที่ติดตามอับ ซา โลม’ ๗ เมื่อถึงตอน นั้น แม้แต่ทหารกล้าที่มีจิตใจแข็งแกร่งเหมือนสิงห์ ก็จะอ่อนปวกเปียกด้วยความกลัว เพราะอิสราเอลทั้งหมดต่างรู้ว่าพ่อของท่านเป็นนักรบและพวกคนที่อยู่กับเขาต่างก็เป็นคนกล้าหาญ

๘ ดังนั้น ข้าพเจ้าขอแนะนำท่านให้รวบรวมอิสราเอลทั้งหมดเข้ามามาท่าน ตั้งแต่แดนไบจนถึงเบเออร์เซบา ซึ่งมีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายบนชายหาด และให้ท่านไปกับพวกเขา ๙ แล้วพวกเราจะเข้าโจมตีเขาที่ใดก็ตามที่พบตัวเขา และพวกเราจะอยู่ไปทั่วเหมือนน้ำค้างที่ตกไปทั่วพื้นดิน ไม่ว่าตัวเขาหรือทหารของเขาจะไม่เหลือรอดสักคนเดียว ๑๐ ถ้าดาวิดหนีเข้าไปในเมือง ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็จะเอาเชือกลากกำแพงเมืองนั้นลงใหม่เขาไม่เหลือแม้กระทั่งหินชิ้นเล็กๆให้เห็น”

* ๑๖:๒๑ **เมีย** หมายถึงที่เป็นเมีย

† ๑๗:๑ **ข้าพเจ้าจะ** หรือ “อนุญาตให้ข้าพเจ้า”

‡ ๑๗:๓ **เหมือนเจ้าสาว ... กับสามี** ประโยคนี้พบในสำเนากรีกโบราณ

§ ๑๗:๙ **ถ้าเขา ... ละก็** หรือ “เมื่อมีคนล้มตายในการโจมตีครั้งแรก”

§ ๑๗:๑๑ **ไปกับพวกเขา** พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ แต่ในสำเนาฮีบรูเขียนว่า “เข้าไปสู่สนามรบ”

๑๔ อับ ซา โลมและผู้ใหญ่อิสราเอลทั้งหมด พุดว่า “คำแนะนำของหุ ชัยชาวอูร คีตีกว่าของอา ทิโร เฟล” ที่เป็นอย่างนี้เพราะพระยาห์เวห์จงใจทำให้คำแนะนำดีของอา ทิโร เฟลพ่าย แพ้ไป เพื่อพระองค์จะได้นำความหายนะมาสู่อับซาโลม

หุชัยส่งคำเตือนถึงดาวิด

๑๕ หุชัยบอกดาวิดและอาบียาซาร์นักบวช ทั้งสองว่า “อา ทิโร เฟลได้แนะนำอับซาโลม และผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้ทำอย่างหนึ่ง แต่เราได้แนะนำพวกเขาให้ทำอีกอย่างหนึ่ง

๑๖ ตอน นี้ให้ส่ง ชาวไปบอกกับดา วิดทันทีว่า ‘คืน นี้อย่าหยุดอยู่ที่ท่าข้ามแม่น้ำในทะเลทราย แต่ให้รีบข้ามแม่น้ำไปให้หมด ไม่อย่างนั้น ทั้งตัวกษัตริย์เองและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาจะถูกกลืน”

๑๗ ขณะนั้นโย นาทานและอา หิมา อัสกำลังคอยอยู่ที่เอน โรเกล แล้วจะมีหญิงรับ ใช้คนหนึ่งจะไปส่งข่าวให้กับพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะไปส่ง ข่าวต่อไปให้กับกษัตริย์ดาวิด เพราะพวกเขาไม่อยากเสี่ยงที่จะถูกพบเห็นในขณะเข้าเมือง

๑๘ แต่ชายหนุ่มคนหนึ่งเห็นพวกเขาและไปบอกอับซาโลม ดึงนมหงสองคนจึงรีบจากไป และไปยังบ้านของชายคนหนึ่งที่บ้านสุริม เขามีบ่อเก็บน้ำที่ลานบ้าน พวกเขาจึงปีนลงไป ในบ่อเก็บน้ำนั้น ๑๙ เมียของชายคนนั้นเอาของมาปิดปากบ่อไว้และเอาเมล็ดข้าวมาตากไว้ข้างบน ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ ๒๐ เมื่อคืนของอับ ซา โลมมาถึงบ้านของหญิงคน นั้น พวกเขาถามว่า “อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน”

หญิงคนนั้นตอบพวกเขาว่า “พวกเขาข้ามลำธารไปแล้ว” †

ชายพวกนั้นค้นบ้านหลังนั้นแต่ไม่พบใคร พวกเขาจึงกลับเมืองเยรูซาเล็ม

๒๑ หลังจากชายพวกนั้นไปแล้ว ทั้งสองคนจึงปีนออกมาจากบ่อน้ำและไปบอกชาว กษัตริย์ดาวิด พวกเขาพูดกับดาวิดว่า “รีบออกเดินทางและข้ามแม่น้ำไปทันที อา ทิโร เฟลแนะนำอย่างนั้นอย่างนี้เพื่อสู้รบกับท่าน”

๒๒ ตั้ง นนดา วิดและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาจึงออกเดินทางและข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่ง เช้า ทุกคนก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปจนหมด

อาทิโรเฟลฆ่าตัวตาย

๒๓ เมื่ออาทิโรเฟลเห็นว่าไม่มีใครทำตามคำแนะนำของเขา เขาผูกอานลา ของเขาและกลับไปที่บ้านเกิดเมือง นอนของเขา เขาได้สัง เสียจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็ไปผูกคอตาย เขาตายและถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพของพ่อเขา

อับซาโลมข้ามแม่น้ำจอร์แดน

๒๔ ดา วิดได้ไปถึงเมืองมา หะ นา อิม และอับซาโลมได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งหมด ๒๕ อับ ซา โลมแต่งตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโย อาบ *อามาสาเป็นลูกชายของเยเธอร์ชาวอิซมาเอล รืออามาสาได้แต่งงานกับอาบี กิล **ลูกสาวของนางนาหาซ นางนา หาซเป็นน้องสาวนางเศ รุยาห์แม่ของโยอาบ

๒๖ ชาวอิสราเอลเหล่านั้นกับอับ ซา โลมตั้งค่ายอยู่ในดินแดนกิเลอาด

โซบิ มาคีร์และบารซิลลัย

๒๗ เมื่อดาวิดมาถึงเมืองมา หะ นา อิม โซบิ มาคีร์และบารซิลลัยอยู่ที่นั่น โซบิเป็นลูกชาย

* ๑๗:๑๘ **ลานบ้าน** พื้นที่โล่งนอกบ้าน บ้านหลายหลังถูกสร้างรอบๆลานบ้านเพื่อให้ประชาชนได้ทำงาน ทำคั่วหรือกินข้าวที่ข้างนอก

† ๑๗:๒๐ **พวกเขา ... แล้ว** หรือ “พวกเขาผ่านคอกแกะตรงไปที่ลำธาร”

‡ ๑๗:๒๓ **หลุมฝังศพ** หรือ ซีโอ เป็นสถานที่ที่คนตายแล้วไปอยู่

§ ๑๗:๒๕ **อามาสา ... โยอาบ** โยอาบยังสนับสนุนดาวิดต่อโยอาบเป็นแม่ทัพคนหนึ่ง ในบรรดาแม่ทัพสามคนในกองทัพของดาวิดเมื่อครั้งดาวิดหนีอับซาโลม ดูใน ๒ ซามูเอล ๑๘:๒

§ ๑๗:๒๕ **ชาวอิซมาเอล** พบในสำเนากรีก ซึ่งตรงกับ ๑ พงศาวดาร ๒:๑๗ สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันมีคำว่า “ชาวอิสราเอล”

** ๑๗:๒๕ **อาบี กิล** สะกดได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อาบี กายิล”

นาหาช เขาเป็นชาวอัมโมนมาจากเมืองรับบารห์ มาคีร์เป็นลูกชายอัมมีเอล เขามาจากเมืองไลเดบาร์ บารซิลลัย เป็นชาวกิเลอาดมาจากเมืองโรเกลิม ^{๒๘-๒๙}ชายทั้งสามคนนี้พูดกันว่า “ประชาชนพวกนี้ หิว เหนื่อยและกระหายจากทะเลทราย” ดังนั้น พวกเขาจึงชวนเอาที่นอน อ่างน้ำและหม้อขามรวมให้มา พวกเขาจึงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ แป้ง เมล็ดข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วแขก น้ำเชื่อมผลไม้ เนย และเนยแข็งจากนมวัว มาให้ดาวิดและประชาชนของเขาอีกกัน

อับซาโลมตาย

๑๘ ^๑ดาวิดรวบรวมกำลังพลที่อยู่กับเขาและแต่งตั้งนายพันและนายร้อยขึ้น ^๒ดาวิดส่งกองทัพออกไปหนึ่งในสามภายใต้การนำของโยอาบ อีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้การนำของอาบีชัยน้องชายโยอาบ ลูกชายนางเศรุยาห์ และอีกหนึ่งในสามที่เหลือให้อยู่ภายใต้การนำของอิททัยชาวกัท กษัตริย์ดาวิดบอกกองทัพเหล่านั้นว่า “เราจะออกไปรบกับพวกท่านด้วย”

^๓แต่คนเหล่านั้นพูดว่า “ท่านต้องไม่ออกไป ถ้าพวกข้าพเจ้าจะต้องหลบหนี พวกเราจะไม่สนใจพวกข้าพเจ้า ถึงพวกข้าพเจ้าครึ่งหนึ่งตายไป พวกเราก็จะไม่สนใจ แต่ท่านมีค่ามากกว่าพวกข้าพเจ้าหมื่นคน ท่านควรอยู่คอยให้การสนับสนุนอยู่ในเมืองจะดีกว่า”

^๔กษัตริย์ตอบว่า “พวกท่านว่าอย่างไร เราก็จะทำตามนั้น”

ดังนั้น กษัตริย์จึงยืนอยู่ข้างประตูเมือง ขณะที่คนทั้งหมดเดินทัพออกไปเป็นหน่วยกองร้อยและกองทัพ

^๕กษัตริย์สั่งโยอาบ อาบีชัยและอิททัยว่า “ให้เขาจ้อมือกับอับซาโลมหนุ่มคนนั้นด้วยเพื่อเห็นแก่เรา”

และกองทัพทั้งหมดก็ได้ยินสิ่งที่กษัตริย์สั่งกับผู้บังคับบัญชาแต่ละคนเกี่ยวกับอับซาโลม

^๖กองทัพเคลื่อนออกไปเพื่อสู้รบกับอิสราเอล และการสู้รบก็เริ่มขึ้นในป่าเอเฟราอิม ^๗ที่นั่น กองทัพอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อกองทัพของดาวิด และมีผู้คนล้มตายในวันนั้นถึงสองหมื่นคน ^๘การสู้รบกระจายไปถึงชานเมืองโดยรอบ และป่าได้กินคนไปมากกว่าดาบเสียอีก

^๙ขณะนั้นอับซาโลมได้เจอคนของดาวิดเข้า เขากำลังขี่ล่ออยู่และเมื่อล่อวิ่งลอดได้ก็วิ่งไปที่หนาที่บของต้นไม้หัก หัวของอับซาโลมก็ไปเกี่ยวเข้ากับกิ่งไม้ นั่น เขาห้อยติดอยู่กลางอากาศ ^{๑๐}ในขณะที่ล่อยังคงวิ่งต่อไป

^{๑๐}เมื่อคนหนึ่งมาเห็น จึงไปบอกโยอาบว่า “ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมห้อยอยู่บนต้นไม้หัก”

^{๑๑}โยอาบพูดกับคนที่มาบอกเรื่องนั้นกับเขาว่า “อะไรนะ เจ้าเห็นเขาหรือ ทำไมเจ้าถึงไม่ฆ่าเขาให้ตกลงมานบนพื้นเลยล่ะ เสียตายที่เจ้าไม่ได้ทำอย่างนั้น ไม่งั้นเราคงจะได้ให้เงินเจ้าสิบเชเชล ^{๑๒}และเข็มขัดนักรบด้วย”

^{๑๒}แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ถึงแม้จะให้ข้าพเจ้าถึงหนึ่งพันเชเชล ^{๑๓}ข้าพเจ้าก็จะไม่ยกมือขึ้นต่อสู้กับลูกชายของกษัตริย์ ข้าพเจ้าได้ยินกษัตริย์สั่งท่าน อาบีชัยและอิททัยว่า ‘ให้ปกป้องอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นด้วยเพื่อเห็นแก่เรา’ ^{๑๔}ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเสี่ยงชีวิตไปฆ่าเขา ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะไม่มีอะไรผิดชอบไปจากกษัตริย์ได้หรอก ถึงตอนนั้นตัวท่านเองก็คงจะถอยห่างไปจากข้าพเจ้า”

^{๑๕}โยอาบพูดว่า “เราไม่น่าเสียเวลากับเจ้าอย่างนี้เลย”

เขาจึงหยิบทวนไปสามเล่มและแทงไปที่หัวใจของอับซาโลมในขณะที่อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่บนต้นไม้หัก ^{๑๖}และคนสิบคนที่ถือ

* ๑๘:๓ **ท่านมีค่ามากกว่าพวกข้าพเจ้าหมื่นคน** พบในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ ในฉบับภาษาละติน และฉบับฮีบรูสองฉบับ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เพราะตอนนั้นมีคนอย่างพวกข้าพเจ้าหมื่นคน

† ๑๘:๙ **ห้อยติดอยู่กลางอากาศ** ตามตัวอักษรคือ “ระหว่างสวรรค์และโลก”

‡ ๑๘:๑๑ **สิบเชเชล** ประมาณ ๑๑๕ กรัม

§ ๑๘:๑๒ **หนึ่งพันเชเชล** ประมาณ ๑๑ กิโลกรัม

§ ๑๘:๑๒ **อับซาโลม ... แก่เรา** ในต้นฉบับภาษาฮีบรูเกือบทั้งหมดอาจแปลว่า “อับซาโลม ไม่ว่าท่านจะเป็นใครก็ตาม”

อาวุธให้โย อาบก็เข้าล้อมอัป ซา โลมและฆ่าเขาจนตาย

^{๑๖} แล้วโย อาบได้เป่าแตรขึ้น และกองทัพต่างก็หยุดการติดตามอิสราเอลเพราะโย อาบหยุดพวกเขาไว้ ^{๑๗} พวกเขาเอาตัวอัป ซา โลมโยนลงในหลุมขนาดใหญ่ในป่าและปิดทับไว้ด้วยก้อนหินกองสูงใหญ่ ในขณะที่นั้นชาวอิสราเอลทั้งหมดได้หลบหนีกลับบ้านของพวกเขา

^{๑๘} ในระหว่างที่อัป ซา โลมยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ตั้งเสาหินขึ้นต้นหนึ่งในหุบเขาของ กษัตริย์เพื่อเป็นอนุสาวรีย์ของเขาเองเพราะเขาคิดว่า “เราไม่มีลูกชายที่จะสืบทอดชื่อของเราต่อไป” เขาตั้งชื่อเสานั้นตามตัวเขาและมันถูกเรียกว่าอนุสาวรีย์ของอัป ซา โลมมาจนถึงทุกวันนี้

ดาวิดได้ข่าวว่าอัปซาโลมตาย

^{๑๙} ขณะนั้นอาหิม่า อัสลุกชายศาโดกพูดว่า “ขอให้ผมวิ่งนำข่าวไปบอกกษัตริย์ว่าพระยาห์เวห์ได้ช่วยท่านให้พ้นจากมือของพวกเขาแล้ว”

^{๒๐} โย อาบบอกเขาว่า “เจ้าอย่าได้ไปส่งข่าวในวัน นี้เลย ให้ไปส่งข่าววันอื่นเถิด อย่าให้เป็นวัน นี้เลย เพราะลูกชายของกษัตริย์ได้ตายไปแล้ว”

^{๒๑} โย อาบจึงบอกชาวคูชคนหนึ่งว่า “ให้ไปบอกกษัตริย์ในสิ่งที่เจ้าได้เห็น”

ชาวคูชคนนั้นคำนับลงต่อ หน้าโย อาบและวิ่งออกไป

^{๒๒} อาหิม่า อัสลุกชายศาโดกพูดกับโย อาบอีกครั้งว่า “ไม่ว่ายังไงก็ช่าง ปล่อยให้ผมวิ่งตามหลังชาวคูชคนนั้นไปด้วยเถิด”

แต่โย อาบตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไมกัน ข่าวนี้จะไม่ทำให้เจ้าได้ รับรางวัลหรอก”

^{๒๓} คนนั้นพูดอีกว่า “ไม่ว่ายังไงก็ช่าง ผมก็จะขอวิ่งไป”

โย อาบจึงพูดกับเขาว่า “อย่าวิ่ง ก็วิ่งไปสิ”

อาหิม่าอัสลุกจึงวิ่งไปทางที่ราบ * และแข่งหน้าชาวคูชคนนั้นไป

^{๒๔} ขณะที่ดาวิดกำลังนั่งอยู่ระหว่างประตูเมืองสองชั้นคือชั้นนอกกับชั้นใน คนเฝ้า

ยามขึ้นไปบนดาดฟ้ากำแพงที่อยู่เหนือประตู ขณะที่เขามองออกไป เขาเห็นชายคนหนึ่งกำลังวิ่งมา ^{๒๕} คนเฝ้ายามก็ร้องบอกกษัตริย์ กษัตริย์พูดว่า “ถ้าเขามาคนเดียว เขาต้องมีข่าวดี”

และชายคนนั้นก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ^{๒๖} แล้วคนเฝ้ายามก็เห็นชายอีกคนกำลังวิ่งมา เขาร้องบอกคนเฝ้าประตูว่า “ดูสิ มีชายอีกคนกำลังวิ่งมา”

กษัตริย์พูดว่า “เขาต้องนำข่าวดีมาบอกอีกเหมือนกัน”

^{๒๗} คนเฝ้ายามพูดว่า “ดูเหมือนว่าคนที่วิ่งมาคนแรกจะเหมือนอาหิม่า อัสลุกชายศาโดก”

กษัตริย์พูดว่า “เขาเป็นคนดี เขาจะมาพร้อมกับข่าวดี”

^{๒๘} แล้วอาหิม่า อัสก็ร้องบอกกษัตริย์ว่า “ทุกอย่างเป็นไปได้” เขาก็มกราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์และพูดว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเถิด พระองค์ได้เอาชนะคนที่ยกมือขึ้นต่อ ท่านกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า”

^{๒๙} กษัตริย์ถามว่า “อัป ซา โลมหนุ่มคนนั้นปลอดภัยหรือไม่”

อาหิม่า อัสตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นความสับสนอลหม่านอย่างมาก ตอนที่โย อาบจะส่งคนรับใช้กษัตริย์และข้าพเจ้ามา แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่า เป็นเรื่องอะไร”

^{๓๐} กษัตริย์พูดกับเขาว่า “มาเย็นข้างๆ และคอยอยู่ที่นี้” เขาจึงก้าวไปที่ด้านข้างและยืนอยู่ที่นั่น

^{๓๑} แล้วชาวคูชผู้นั้นก็มาถึงและพูดว่า “กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า ขอฟังข่าวดี พระยาห์เวห์ได้ช่วยท่านแล้วในวัน นี้จากคนที่ลูกฮือขึ้นต่อท่าน”

^{๓๒} กษัตริย์ถามชาวคูชคน นั้นว่า “อัป ซา โลมชายหนุ่มผู้นั้นปลอดภัยหรือไม่”

ชาวคูชตอบว่า “ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าและทุกคนที่ลูกฮือขึ้นจะทำอันตรายท่าน ต้องเป็นเหมือนชายคนนั้น”

^{๓๓} กษัตริย์ตัวสั่น เข็มไปหมด เขาขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตูและร้องให้ ขณะที่กษัตริย์เดินไป เขาพูดว่า “อัป ซา โลม ลูกพ่อ

* ๑๘:๒๓ ที่ราบ คือที่ราบจอร์แดน

อับซาโลมลูกพ่อ พ่ออยากตายแทนลูกเหลือเกิน อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกของพ่อ”

โยอาบต่อว่าดาวิด

๑๙ *มีคนบอกโยอาบว่า “กษัตริย์กำลังร้องไห้และคร่ำครวญถึงอับซาโลม”

^๒ตั้งนั้น ในวันที่นั้นแทนที่กองทัพจะเฉลิมฉลองชัยชนะ กลับกลายเป็นวันเศร้า โศก เพราะในวันนั้นทั้งกองทัพได้ยินว่า “กษัตริย์เสียใจเรื่องลูกชายของเขา”

^๓คนเหล่านี้เดินเข้าเมืองอย่างเงียบๆ เหมือนคนที่แอบเข้าเมืองด้วยความ ละอาย เมื่อหลบหนีจากสนามรบ “กษัตริย์ปิดหน้าของเขาและร้องไห้ออกมาดังๆว่า “อับ ซาโลม ลูกพ่อ อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกของพ่อ”

^๔โยอาบจึงเข้าไปในวังของกษัตริย์และพูดว่า “วันนี้ ท่านได้ทำให้คนของท่านทั้งหมด อับอวย พวกเขาคือคนที่ได้ช่วยชีวิตท่าน และลูกชายกับลูกสาวอีกหลายคนของท่านไว้ รวบรวมทั้งชีวิตของพวกเมียท่านและเมียน้อย * ทั้ง หลายของท่านด้วย ^๖ท่านรักคนเหล่านั้นที่เกลียดท่านและเกลียดคนที่รักท่าน ^๗ในวันนี้ท่านทำให้เห็นชัดเจนว่า ผู้นำทัพทั้งหลายของท่านและคนของเขาไม่มีความ หมายถึงท่านเลย ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า ท่านคงจะพอใจถ้าอับ ซา โลมยังมีชีวิตอยู่ในวันนี้และพวกข้าพเจ้าตายหมด ^๘ตอนนี้ ขอท่านออกไปและไปให้กำลังใจกับคนของท่าน ข้าพเจ้าสาบานต่อพระ ยาค์เวห์ว่า ถ้าท่านไม่ออกไป จะไม่มีใครเหลืออยู่กับท่านอีก ภายในคืนนี้ และมันจะเลวร้ายยิ่งกว่าความหายนะใดๆก็ตามที่ท่านเคยพบมาตั้งแต่เด็ก จนถึงขณะนี้”

^๙ตั้งนั้นกษัตริย์จึงลุกขึ้นและไปนั่งที่ประตูเมือง เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินว่า “กษัตริย์นั่งอยู่บนประตูเมือง †แล้ว” พวกเขา ก็ออกมาอยู่ต่อหน้าเขา

ดาวิดกลับเข้าเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง

^๑ขณะ นั้นชาวอิสราเอลต่างหลบหนีกลับบ้านของพวกเขา ประชาชนอิสราเอลทั่วทุกเผ่าต่างถกเถียงกันว่า “กษัตริย์ได้ช่วยเหลือพวกเราให้พ้นจากมือของพวกศัตรู เขาคือ

ผู้ ที่ช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของชาวฟี ลี สเตีย แต่ตอนนี้เขาได้หลบหนีจากประเทศไป เพราะอับซาโลม ^{๑๐} และอับซาโลมที่พวกเราได้แต่งตั้ง ให้ปกครองพวกเราได้ตายแล้วในสนามรบ แล้วทำไมพวกเราไม่พูดถึงการเชิญกษัตริย์กลับมาเล่า”

^{๑๑}กษัตริย์ดา วิดส่งข้อความไปให้ศบา โดก และอับิยาธาร์นักบวชทั้งสองว่า “ให้ไปถามพวกผู้ใหญ่ชายอายุ ดาห์ว่า ‘ทำไมท่านถึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับวังของเขา ในเมื่อทั่วทั้งอิสราเอลก็ได้พูดกันถึงเรื่อง นี้ และมันก็มีมาถึงหูของเราผู้เป็นกษัตริย์แล้ว’

^{๑๒}พวกท่านเป็นพี่น้องของเรา เป็นเลือดเนื้อของเรา แล้วทำไมท่านจึงเป็นพวกสุดท้ายที่จะนำเราผู้เป็นกษัตริย์กลับมาয়িংวังของเรา’

^{๑๓}และให้บอกอา มา สาดด้วยว่า ‘ท่านไม่ใช่เลือด เนื้อของเราหรือ ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างรุนแรงที่สุดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ถ้าจากนี้ไปท่านไม่ได้เป็นแม่ทัพของกองทัพเราแทนโยอาบ”

^{๑๔}ดาวิดชนะใจชาวยูดาห์ทั้งหมดราวกับว่าพวกเขาเป็นคนๆเดียว พวกเขาส่งข้อความถึงกษัตริย์ว่า “กลับมาเถิด ทั้งตัวท่านและคนของท่านทั้งหมดด้วย”

^{๑๕}แล้วกษัตริย์ก็ได้กลับมาและไปถึงแม่น้ำจอร์แดน ขณะนั้นคนยูดาห์ได้มาที่กิลกาลเพื่อออกไปรับเสด็จกษัตริย์และนำเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา

ซิเมอขอให้ดาวิดให้อภัยเขา

^{๑๖}ซิ เม อีลูกชายเกราชาวเบน ยา มินที่มาจากเมืองบาฮูริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด ^{๑๗}เขามาพร้อมกับชาวเผ่าเบน ยา มินหนึ่งพันคน และกับศิบาคนรับ ใช้ครอบครัวชาว ฮูล ศิบา มาพร้อมกับลูกชายสิบห้าคนและคนรับ ใช้สี่สิบคนของเขา พวกเขารีบไปที่แม่น้ำจอร์แดนที่กษัตริย์อยู่

^{๑๘}พวกเขาข้ามที่ทาง ข้ามเพื่อไปรับครอบครัวกษัตริย์ข้ามมา และเพื่อทำตามสิ่งที่กษัตริย์ต้องการ เมื่อซิ เม อีลูกชายเกราข้ามจอร์แดนไป เขาหมอบคานับอยู่ต่อ หน้ากษัตริย์ ^{๑๙}และพูดกับกษัตริย์ว่า “ขอให้เจ้า

* ๑๙:๕ เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

† ๑๙:๘ ประตูเมือง เป็นสถานที่ที่ผู้คนมาใช้ประชุมกัน

นายข้าพเจ้าอย่าเอาผิดกับข้าพเจ้าเลย อย่าได้จดจำสิ่งทีผิดๆที่คนรับใช้ของท่านได้ทำไป ในวันที่ท่านกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าออกจากเยรูซาเล็ม ขอให้กษัตริย์เอามีนอกไปจากความ คิดด้วยเถิด ^{๒๐} เพราะข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้ทำบาปไป แต่ วัน นี้ข้าพเจ้ามาที่นี่เป็นคนแรกในบรรดาครอบครัวโยเซฟ ทั้งหมดเพื่อลงมาพบกับท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๑} แล้วอาบิ ชัยลูกชายนางเศรูยาห์ก็พูดว่า “ซี เม อิสมาเอลตายเพราะเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ เขาได้สาปแช่งผู้ที่พระ ยาค์เวห์ได้เจิมให้เป็นกษัตริย์”

^{๒๒} ดาวิดตอบว่า “พวกลูกชายนางเศรูยาห์ พวกเจ้ามายังเรื่องของเราทำไม วันนี้เจ้าทำตัวเหมือนศัตรูของเรา วัน นี้จะไม่มีใครต้องตายในอิสราเอล คิดว่าเราไม่รู้หรือว่าวันนี้เราได้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอลแล้ว”

^{๒๓} ดังนั้นกษัตริย์พูดกับซีเมอีว่า “เจ้าจะไม่ต้องตาย” ^{๒๔} แล้วกษัตริย์ก็สาบานกับเขา

เมฟีโบเซทไปพบดาวิด

^{๒๕} เมฟีโบเซทหลาน ^{๒๖} ซาอูลลงไปยังเสด็จกษัตริย์ด้วยเหมือนกัน เขาไม่ได้ดูแลเท้าของเขาหรือแต่งหนวดเคราหรือซักเสื้อผ้า เขาเลยตั้งแต่นั้นที่กษัตริย์จากไปจนกระทั่งวันที่เขากลับมาอย่างปลอดภัย ^{๒๗} เมื่อเขามาจากเยรูซาเล็มเพื่อมารับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ถามเขาว่า “เมฟีโบเซท ทำไมเจ้าถึงไม่ไปกับเรา”

^{๒๘} เขาพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านเป็นน่อย ข้าพเจ้าก็เลยพูดว่า ‘ใส่อาบิให้กับลาของเราหน่อย เราจะได้ขี่ตามกษัตริย์ไป’ แต่ศิบาคนรับ ใช้ข้าพเจ้า ทرحศข้าพเจ้า ^{๒๙} และเขาก็ใส่ร้ายข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า กษัตริย์ของข้าพเจ้าเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ดังนั้นขอท่านทำในสิ่งที่ท่านเห็น ควรเถิด ^{๓๐} อันที่จริง ลูกหลานทุก

คนของปู่ ข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับสิ่งใดเลย นอกจากความ ตายจากท่านกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า แต่ท่านได้ให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของท่านนั่งร่วมกับคนเหล่า นนที่นั่งร่วมโต๊ะกับท่าน ดังนั้น ข้าพเจ้ายังมีสิทธิเรียกร้องอะไรจากกษัตริย์อีกเล่า”

^{๓๑} กษัตริย์พูดกับเขาว่า “ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว เรขอสิ่งให้เจ้าและศิบาแบ่งที่นาถัน”

^{๓๒} เมฟีโบเซทพูดกับกษัตริย์ว่า “ให้เขาไปทุกอย่างเถิด เพราะตอนนี้ท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้กลับมาอย่างปลอดภัยแล้ว”

ดาวิดขอให้บารซิลลียมากับเขา

^{๓๓} บารซิลลียชาวกิ เลอ ๒๓ ลงมาจากโร เก ลิมด้วย เพื่อที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์และเพื่อส่งเขาให้เดิน ทางไปจากที่นั่น ^{๓๔} ขณะนั้น บารซิลลียแก่มากแล้ว มีอายุแปดสิบปี เขาเป็นผู้นำเสบียงอาหารมาให้กับกษัตริย์ระหว่างที่พักอยู่ที่เมืองมา หะ นา อิม เพราะเขาร่ำรวยมาก ^{๓๕} กษัตริย์ดาวิดพูดกับบารซิลลียว่า “ข้ามไปกับเราและอยู่กับเราในเยรูซาเล็มเถิด แล้วเราจะคอยดูแลท่าน”

^{๓๖} แต่บาร ซิล ลียตอบกษัตริย์ดา วิดว่า “ข้าพเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกสักกี่ปีกันที่ข้าพเจ้าจะไปอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มกับกษัตริย์ ^{๓๗} ตอนนั้นข้าพเจ้าก็มีอายุตั้งแปดสิบปีแล้ว ข้าพเจ้าแก่เกินกว่าที่จะสนุกสนานกับอะไรต่อ อะไรแล้ว ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านยังสามารถลิ้ม รสอาหารและเครื่องดื่มได้อีกหรือ ข้าพเจ้ายังจะฟังเสียงของนักร้องชายและหญิงได้อีกหรือ ทำไมจะต้องให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านเป็นภาระเพิ่มให้กับกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าด้วยเล่า ^{๓๘} ผู้รับ ใช้ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์ไปแค่ช่วงหนึ่งเท่านั้น ทำไมกษัตริย์ต้องตอบแทนข้าพเจ้าด้วยรางวัลขนาดนี้ ^{๓๙} ปล่อยผู้รับ ใช้ท่านกลับไปเถิด ข้าพเจ้าจะได้ตายอยู่ในเมืองของข้าพเจ้าเองใกล้หลุมฝัง ศพพ่อและแม่

* ๑๙:๒๐ **ครอบครัวโยเซฟ** น่าจะหมายถึงชาวอิสราเอลที่ติดตามอุ้มซาโลม มีหลายครั้งที่ชื่อเอเฟราอิม (ลูกชายโยเซฟ) ถูกใช้แทนกลุ่มชาวอิสราเอลทางเหนือทั้งหมด

† ๑๙:๒๓ **เจ้าจะไม่ต้องตาย** ดาวิดไม่ได้ฆ่าซีเมอี แต่อีกไม่กี่ปีต่อมา ซาโลมอนลูกชายดาวิดส่งให้ฆ่าซีเมอี ดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๒:๔๔-๔๖

‡ ๑๙:๒๔ **หลาน** ตามตัวอักษร คือ “ลูกชาย”

§ ๑๙:๒๘ **ของปู่** ตามตัวอักษรคือ “ของพ่อ”

ข้าพเจ้า แต่คนผู้นี้คือคิมฮามผู้รับใช้ท่าน ให้เขาข้ามไปกับกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า เกิด ทำกับเขาตามที่ท่านเห็นสมควรเถิด”
กษัตริย์พูดว่า “คิมฮามจะข้ามไปกับเรา เราจะตีกับเขาอย่างที่ท่านขอไว้ ท่านขออะไรเราก็จะทำ”

ดาวิดกลับบ้าน

กษัตริย์จับบาร ชี ล ลัยและให้พรกับเขา และบาร ชี ล ลัยก็กลับบ้านเขา หลังจากนั้น กษัตริย์และประชาชนทั้งหมดก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป

เมื่อกษัตริย์ข้ามแม่น้ำและเดิน ทางไป ถึงกิล กาล กองทัพทั้งหมดของยู ดาห์และครึ่งหนึ่งของกองทัพอิสราเอลนำกษัตริย์ข้ามแม่น้ำมา คิมฮามข้ามไปกับเขาด้วย

ชาวอิสราเอลทะเลาะกับชาวยูดาห์

ต่อมาคนอิสราเอลทั้งหมดก็มาหา กษัตริย์ และพูดกับเขาว่า “ทำไมชาวยูดาห์ที่น้องของเราถึงได้ขโมยท่านไป ทำไมพวกเขาถึงได้นำตัวท่านและครอบครัวของท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับคนของเขา”

ชาวยู ดาห์ทั้งหมดตอบคนอิสราเอลว่า “พวกเราทำไปเพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับพวกเรา ทำไมพวกท่านต้องโกรธด้วยพวกเราไปกินของอะไรของกษัตริย์หรือ พวกเราเอาอะไรของเขามาเป็นของพวกเราหรือ”

ชาวอิสราเอลจึงตอบคนยู ดาห์ไปว่า “พวกเรามีส่วน แบ่งในกษัตริย์สิบส่วน และนอกจากนั้น พวกเรามีสิทธิในดาวิดมากกว่าพวกท่าน แล้วทำไมพวกท่านถึงได้ดูถูกพวกเราอย่างนี้ พวกเราไม่ใช่พวกแรกหรือที่ได้พูดถึงการนำกษัตริย์กลับมา”

แต่คำพูดของคนยู ดาห์รุนแรงกว่าคำพูดของคนอิสราเอล

การกบฏของเซบา

๒๐ ตอน นั้น เมอญูมีอันธพาลอยู่คน หนึ่งชื่อเซบาลูกชายบิครีชาวเบนยามินอยู่ที่นั่น เขาเป่าแตรขึ้นและตะโกนว่า “พวกเราไม่มีส่วนแบ่งในดาวิด ไม่มีส่วนในลูกชายของเจสซี อิสราเอลเอ๋ย ขอให้ต่าง คน ต่างกลับไปยังเต็นท์ของตัวเองเถิด”

๒๐ ตั้ง นั้น คนอิสราเอล ทั้งหมดก็ทิ้งดาวิดไปติดตามเซบาลูกชายบิครี แต่คนยูดาห์ยังคงติดตามกษัตริย์ของพวกเขาไปตลอดทาง จากแม่น้ำจอร์แดนถึงเมืองเยรูซาเล็ม

เมื่อดาวิดกลับถึงวังของเขาในเยรูซาเล็ม เขาได้นำตัวเมีย น้อย สิบคนที่เขาเคยทิ้งไว้ให้ดูแลและให้พวกนางไปอยู่ในบ้าน หลัง หนึ่งและให้คุมตัวไว้ เขายังดูแลพวกนางแต่ไม่ได้นอนกับพวกนาง พวกนางถูกกักบริเวณและมีชีวิตอยู่อย่างแม่หม้ายจนตาย

แล้วกษัตริย์ก็พูดกับอา มา สาวว่า “รวบรวมคนยู ดาห์มาหาเราภายในสามวัน และตัวท่านก็มาอยู่ด้วย”

แต่เมื่ออาสาไปรวบรวมคนยูดาห์ เขาใช้เวลามากกว่าสามวันที่กษัตริย์ให้เวลาเขาไว้

๒๐ ดาวิดพูดกับอาบี ชัยว่า “ตอนนี้ เซบาลูกชายบิ ครีจะเป็นอันตรายกับเรามากกว่าอับ ซาโลม เอาคนของเราไปตามล่าเขา ไม่อย่างนั้นเขาจะหลบหนีพวกเราไปอยู่ในเมืองที่เป็นป้อมปราการได้”

๒๐ ตั้ง นั้นคนของโย อาบและชาวเคเรีกับชาวเป เลท ๕ และนักรบที่แกร่ง กล้าทั้งหมด ได้ออกไปภายใต้การนำของอาบีชัย พวกเขาเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มเพื่อไปตามล่าเซบาลูกชายบิครี

* ๑๙:๔๓ มีส่วน แบ่งในกษัตริย์สิบส่วน ยู ดาห์และเบน ยา มินเป็นคนสองกลุ่มในบรรดากลุ่มครอบครัวทั้งหลายที่ต่อมาได้กลายเป็นอาณาจักรยูดาห์หลังจากที่อาณาจักรเกิดการแตกแยก ส่วนครอบครัวอีกสิบครอบครัวรวมอยู่ในอาณาจักรอิสราเอล

๒๐:๒ คนอิสราเอล ในที่นี้หมายถึงครอบครัวที่ไม่ได้รวมอยู่กับยูดาห์

๒๐:๓ เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

๒๐:๓ ในบ้าน อับซาโลมลูกชายดาวิดได้ทำลายเมียน้อยของดาวิดโดยการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนาง ดูใน ๒ ซามูเอล ๑๖:๒๑-๒๒

๒๐:๗ ชาวเคเรีกับชาวเปเลท นักรบกลุ่มพิเศษของดาวิด

๙ ในขณะทีพวกเขาอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ในเมืองกิเบโอน อามาสาออกมาพบพวกเขา โยอาบกำลังสวมชุดทหารและมีดาบอยู่ในฝัก เห็นบอยู่ที่เข้มขัดข้างเอว เมื่อเขาก้าวออกมา ดาบก็หลุดออกจากฝัก ๙ โยอาบพูดกับอามาสาว่า “พี่ชาย ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

แล้วโยอาบก็เอามือขวาจับเคราของอามาสาเพื่อที่จะจูบเขา ๑๐ อามาสาไม่ทันป้องกันตัวจากดาบในมือของโยอาบ โยอาบก็แทงดาบเข้าที่ท้องเขา ใส่เหล็กลงมากองที่พื้น โดยไม่ต้องแทงซ้ำอีก อามาสาก็ตายแล้ว โยอาบและอาบีชัยน้องชายของเขาก็ไล่ตามเชบา ลูกชายบิครี ๑๑ คนของโยอาบคนหนึ่งยืนอยู่ข้างอามาสาและพูดว่า “ใครที่อยู่ฝ่ายโยอาบและฝ่ายดาวิด ตามโยอาบไป”

๑๒ อามาสาอนตายจมกองเลือดอยู่กลางถนน และมีชายคนหนึ่งเห็นว่ากองทัพล้มตที่เดินผ่านมาก็จะมาหยุดดูศพของอามาสา เมื่อเขาเห็นอย่างนั้น เขาก็จึงลากศพของอามาสาออกจากถนนไปที่ทุ่งนาและเอาเสื่อปิดเขาไว้ ๑๓ หลังจากที่ศพของอามาสาถูกย้ายออกจากถนนแล้ว คนทั้งหมดก็ไปกับโยอาบเพื่อตามล่าเชบา ลูกชายบิครี

๑๔ เชบาผ่านอิสราเอลทุกเผ่าไป จนในที่สุดได้มาถึงอาเบล-เบธ-มาอาคาห์ และตระกูลของบิครี ได้มารวมตัวกันติดตามเขาไป

๑๕ กองทัพทั้งหมดที่มากับโยอาบมาถึงที่อาเบล-เบธ-มาอาคาห์ และได้ล้อมเชบาไว้ที่นั่น พวกเขาได้สร้างเนินดินขึ้นติดกำแพงด้านนอก เพื่อป็นขั้มนกัาแพง ขณะที่พวกเขา กำลังทะเลาะกันเพื่อให้มันพังลงมา

๑๖ หญิงฉลาดผู้หนึ่งร้องเรียกพวกเขาจากในเมืองว่า “ฟังนะ ฟังนะ ช่วยเรียกโยอาบมาที่นี้หน่อย เรามีอะไรระพูดกับเขา”

๑๗ โยอาบจึงตรงไปหานางและนางก็ถามว่า “ท่านคือโยอาบหรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว เราเอง”

นางพูดว่า “ฟังสิ่งที่ผู้รับใช้ท่านจะบอกกับท่านให้ทีนะ”

เขาพูดว่า “เรากำลังฟังอยู่”

๑๘ นางพูดต่อว่า “นานมาแล้ว เขาพูดกันว่า ‘ใครมีคำถามอะไร ก็ไปหาคำตอบได้ที่เมืองอาเบล’ และปัญหาที่จะถูกแก้ไข เรียกร้อย ๑๙ ฉนั้นเป็นคนหนึ่งในชาวอิสราเอลที่รักสงบและจงรักภักดีต่อชาติ พวกท่านกำลังพยายามจะทำลายเมืองที่เป็นเมืองแม่ของอิสราเอล ทำไมท่านจึงต้องก่อกิน กินสิ่งซึ่งเป็นของพระยาห์เวห์ด้วย”

๒๐ โยอาบตอบว่า “เราไม่ได้คิดทำอย่างนั้น เราไม่ได้คิดที่จะก่อกินหรือทำลายเมือง ๒๑ มันไม่ใช่เรื่องนั้น มีชายคนหนึ่งชื่อเชบา ลูกชายของบิครี มาจากเมืองในแถบเทือกเขาเอเฟราอิม เขายกมือขึ้นต่อต่านกษัตริย์ คือต่อตาดาวิด มอบตัวช่วยผู้นี้มา และเราจะถอนกำลังไปจากเมืองนี้”

หญิงผู้นั้นพูดกับโยอาบว่า “หัวของเขาคจะถูกโยนไปให้ท่านจากกำแพง”

๒๒ แล้วหญิงคนนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งหมดพร้อมทั้งคำแนะนำอันเฉลียวฉลาดของนาง และพวกเขา ก็ตัดหัวเชบา ลูกชายบิครี และโยนมันออกมาให้โยอาบ

ตั้งนั้นโยอาบจึงเป่าแตรและคนของเขาก็ถอยออกจากเมืองนั้น แต่ละคนกลับบ้านของตนเอง และโยอาบก็กลับไปหากษัตริย์ในเยรูซาเล็ม

เจ้าหน้าที่ของดาวิด

๒๓ โยอาบควบคุมทั้งกองทัพของอิสราเอล เบนายาห์ ลูกชายเยโฮยาดควบคุมชาวเคเรธ และชาวเปเลท ๒๔ อาโด นีรัม ทำหน้าที่ควบคุมคนงาน เยโฮซา ฟัท ลูกชายอาหิสุด เป็นผู้จัดบันทึก ๒๕ เชวา เป็นเลขา ศาโดก และอาบียาธาไร เป็นนักบวช ๒๖ และอิราชาวยาอีร์ เป็นนักบวชของดาวิด †

ครอบครัวชาลูลถูกทำโทษ

๒๑ ในสมัยของกษัตริย์ดาวิด เกิดภาวะอดอยากแห้งแล้งขึ้นติดต่อกันสามปี ดังนั้นดาวิดจึงไปถามพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตอบว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะชา

*๒๐:๑๔ *ตระกูลของบิครี* คำนี้พบในสำเนาแปลกรีกและลาติน แต่สำเนาฮีบรูเขียนว่า “ชาวเปเรท”

†๒๐:๒๔ *อาโด นีรัม* พบในต้นฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ (ดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๔:๖ และ ๕:๑๔ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคืออาโดรัม

‡๒๐:๒๖ *นักบวชของดาวิด* หรือ หัวหน้าคนรับใช้ หรือ ที่ปรึกษา

อูล และบ้านของเขาเป็อนเลือด เพราะเขา เคยฆ่าชาวเมืองกิเบโอน”

^๒กษัตริย์จึงเรียกชาวเมืองกิเบ โอนมาหา และพูดกับพวกเขา (ชาวเมืองกิเบโอนไม่ได้ เป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล แต่เป็นชาวอาโมไรต์ที่รอดชีวิต ชาวอิสราเอลเคยสาบานไว้ว่าจะไว้ชีวิตพวกเขา *แต่ซา อูลที่กำลังคลั่ง ไล่ล่ออิสราเอลและยู ดาห์พยายามทำลายล้าง พวกเขา) ^๓ดา วิดถามชาวเมืองกิเบ โอนว่า “จะให้เรทำอะไรเพื่อพวกท่านบ้าง เราจะ แก้อะไรได้บ้างเพื่อให้พวกท่านให้พรกับ ประชาชนที่เป็นทรพัสสินของพระยาห์เวห์”

“ชาวเมืองกิเบ โอนตอบเขาว่า “พวก ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิเรียก ร้องเงินหรือทองจาก ซา อูลหรือครอบครัวเขา และไม่มีสิทธิที่จะ ฆ่าใครในอิสราเอลด้วย”

ดา วิดจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกท่าน ต้องการให้เรทำอะไรให้พวกท่านล่ะ”

“พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า “เพราะคนผู้ นั้นต้องการทำลายและกวาดล้างพวกเราให้ หมดสิ้นไปเพื่อไม่ให้หลง เหลือพวกเราอยู่ใน อิสราเอลอีกต่อไป ^๖ขอให้มอบลูกหลานของ เขาเจ็ดคน มาให้พวกเรา ให้พวกเราเสียบ พวกเขาไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่บนเขากิเบ อูนท์ของซา อูล ผู้ ที่พระ ยาห์เวห์เคยเลือก นน”

กษัตริย์จึงพูดว่า “เราจะมอบพวกเขาให้ พวกท่าน” ^๗แต่กษัตริย์ได้ไว้ชีวิตของเม ฟิ โบ เซท ลูกชายของโย นา ธานที่เป็นลูกชาย

ของซาอูล เนื่องจากกษัตริย์ดาวิดเคยสาบาน ไว้ต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ระหว่างดา วิดกับโย นาธาน ^๑ลูกชายซาอูล *ดาวิดได้มอบ อาร โม นีและเมฟิ โบเซท ^๒ลูกชายสองคนของซา อูลที่เกิดจากนางริสปาห์ลูกสาวของยาห์ และ ลูกชายอีกห้าคนของนางเม ราบ ^๓ลูกสาวซา อูล ที่เกิดกับอาตรีเอลลูกชายบาร ซิลูย์ชาว เม โหลาห์ ^๔ดา วิดมอบตัวคนเหล่านี้ให้ชาว เมืองกิเบ โอน และชาวเมืองก็ได้เสียบพวก เขาทั้งเจ็ด และทิ้งประจานไว้บนเขากิเบอูนท์ ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ทั้งเจ็ดคนตายพร้อม กัน พวกเขาถูกฆ่าตายในวันแรกของการ เก็บเกี่ยว เป็นวันที่การเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ กำลังเริ่มต้นขึ้น

ดาวิดและนางริสปาห์

^{๑๐}นางริ ส ปาห์ลูกสาวอัย ยาห์ เอาผ้า กระสอบมาทาบอกบนก้อนหิน ส้าหรับตนเอง ตั้งแต่เริ่มต้นการเก็บเกี่ยวจนกระทั่งฝน เทลงมา ^{๑๑}จากฟ้าลงบนศพเหล่านั้น นางเฝ้า ดูศพเหล่านั้นทั้ง วันทั้ง คืน นางปกป้องศพ พวกนั้นจากนกในตอนกลางวัน และสัตว์ป่า ในตอนกลางคืน

^{๑๒}เมื่อดา วิดรู้เรื่องที่นางริสปาห์ลูกสาวอัย ยาห์เมีย น้อย ^{๑๓}ซาอูลทำ ^{๑๔}ดาวิดได้ไปเอา กระดุกของซาอูลและโยนาธานลูกชายซาอูล มาจากชาวเมืองยาเบช-กิเลอาด (ชาวเมืองนี้ ได้แอบไปขโมยศพของสองพ่อลูกนี้มาจาก

*๒๑:๒ **ซาอูล ... พวกเขา** สิ่งนี้เกิดขึ้นในยุคของโยชูวา เมื่อชาวเมืองกิเบโอนหลอกชาวอิสราเอล ดูใน โยชูวา ๙:๓-๑๕

†๒๑:๗ **กษัตริย์ดาวิด ... กับโยนาธาน** ดาวิดและโยนาธานเคยสัญญากันว่าพวกเขาจะไม่ทำร้ายครอบครัวของกันและกัน อ่านใน ๑ ซามูเอล ๒๐:๑๒-๒๓, ๔๒

‡๒๑:๘ **เมฟิโบเซท** เป็นผู้ขายอีกคนหนึ่งชื่อเมฟิโบเซทเหมือนกัน แต่เป็นคนละคนกับลูกชายโยนาธาน

§๒๑:๘ **เมราบ** พบในสำเนาฮีบรูสองฉบับ ในสำเนากรีกโบราณบางฉบับและในสำเนาภาษาซีเรีย (ดูใน ๑ ซามูเอล ๑๘:๑๙ ด้วย) ส่วนในสำเนาฮีบรูเกือบทั้งหมดและสำเนากรีกโบราณใช้คำว่า “มีคาล”

§๒๑:๑๐ **ก้อนหิน** อาจจะเป็นก้อนหินใหญ่ที่เมืองกิเบโอน (๒ ซามูเอล ๒๐:๘) เป็นก้อนหินที่วางหลายร่างนอนอยู่ หรือเป็นก้อนหินที่แสดงเครื่องหมายว่าเป็นสถานที่ที่ลูกชายของนางถูกฝังอยู่

๒๑:๑๐ **ตั้งแต่นั้น ... ฝนเทลงมา นี่เป็นเวลาประมาณหกเดือน เพราะตามปกติเขาจะเก็บเกี่ยวในปลายเดือนเมษายน และอีกหกเดือนต่อมาฝนถึงจะตกประมาณปลายเดือนตุลาคม

††๒๑:๑๑ **เมีย น้อย** คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

ลานเมืองที่เบธซาน *ซึ่งเป็นที่ที่ชาวฟิลิสเตีย
เสียบประจานพวกเขาไว้ ภาย หลังจาก
ที่พวกเขาฆ่าอาฮูลได้ทีกิลโบอา)

^{๑๓}ดาวิดนำกระดูกของอาฮูลและโยนาธาน
ลูกชายของอาฮูลมาจากที่นั่น รวมทั้งกระดูก
ของเจ็ดคนที่ถูกเสียบถูกทิ้งประจานไว้ มา
รวมเข้าด้วยกัน ^{๑๔}พวกเขาฝังกระดูกของอา
ฮูลและโยนาธานลูกชายในหลุมฝังศพของ
ศิซฟอของชาว อูลที่เศลาในเมืองของเบน ยา
มิน และทำทุกอย่างที่กษัตริย์ได้สั่งไว้ หลัง
จากนั้น พระเจ้าก็ตอบคำอธิษฐานสำหรับ
แผ่นดินที่แห่งแล้งนั้น

สงครามกับชาวฟิลิสเตีย

^{๑๕}อีกครั้งหนึ่ง เกิดการสู้รบขึ้นระหว่าง
ชาวฟิลิสเตียกับอิสราเอล ดาวิดก็ได้ลงไปกับ
คนของเขาเพื่อสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย และดา
วิดก็เริ่มเหนื่อยล้า ^{๑๖}อิชปีเบโนบเชื้อสายคน
หนึ่งของพวกยักษ์ †เขาใช้หอกที่มีหัวทำจาก
ทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซ เชล ‡และพก
ดาบใหม่มาด้วย เขาพูดว่าเขาจะฆ่าดา วิด
เสีย ^{๑๗}แต่อาบี ซัยลูกชายนางเศ รุยาห์ได้มา
ช่วยดา วิดไว้ และเขาก็ได้สู้รบกับชายฟิลิ ส
เตียคน นั้นและฆ่าเขา บรรดาคนของดา วิด
จึงได้สาบานกับดา วิดว่า “ท่านอย่าออกไป
สู้รบกับพวกเราอีกเลย เพื่อว่าตะเกียงของ
อิสราเอลจะได้ไม่ดับลง”

^{๑๘}หลังจาก นั้นยังมีการสู้รบกับชาวฟิลิ ส
เตียอีกที่เมืองโกบ และที่นั่นเอง สิบบ เค้ย
ชาวหุซาห์ได้ฆ่าสี่ฟ หนึ่งในพวกลูกหลานของ
พวกยักษ์

^{๑๙}หลังจากนั้นก็มีการสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย
ที่เมืองโกบอีก เอลฮานันลูกชายยาอาเร-โอ
เรกิม †ชาวเบธเลเฮม ได้ฆ่าโกลิอัทชาวักท
ซึ่งใช้หอกดำมใหญ่โตเหมือนไม้ฟันทอผ้า

^{๒๐}มีการสู้รบกันอีกที่เมืองกัท มีชายร่าง
ใหญ่ที่มีนิ้วมือและนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวม
ยี่สิบสี่นิ้ว เขาสืบเชื้อสายมาจากพวกยักษ์
เหมือนกัน ^{๒๑}เมื่อเขาพูดเหน็บแนมอิสราเอล
โยนาธานลูกชายซิเมโอนซึ่งเป็นพี่ชายของดา
วิดก็ฆ่าเขาตาย

^{๒๒}ทั้งสี่คนนี้สืบเชื้อสายมาจากพวกยักษ์ใน
เมืองกัท พวกเขาถูกดาวิดและคนของดาวิด
ฆ่าตาย

ดาวิดขอบคุณพระยาห์เวห์ที่ช่วยกู้เขา

(สดด. ๑๘:๑-๕๐)

๒๒ ^๑ดา วิดร้อง เพลงบทนี้ให้กับพระ
ยาห์เวห์ ในวันที่พระองค์ช่วยท่าน
ให้พ้นจากเงื้อม มือของพวกศัตรูทั้งหมด
และจากเงื้อมมือของอาฮูล

^๒ดาวิดพูดว่า “พระยาห์เวห์คือหินกำบังของ
ข้าพเจ้า คือบ่อมปรการของข้าพเจ้า คือ
ผู้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า

^๓พระเจ้าของข้าพเจ้า คือหินกำบังที่ข้าพเจ้า
เข้าไปลี้ภัย

คือโล่กำบังของข้าพเจ้า คือฤทธิ์อำนาจ **ที่
ช่วยกู้ชีวิตข้าพเจ้า

คือที่ซ่อนที่ปลอดภัยของข้าพเจ้า และเป็น
ที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า

เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคน ปา
เถื่อน

^๔ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระ
ยาห์เวห์ผู้ที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ
แล้วพระองค์ก็ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวก
ศัตรู

^๕เพราะว่าพวกคลื่นแห่งความ ตายได้ล้อม
ข้าพเจ้าอยู่

*๒๑:๑๒ **เบธซาน** หรือ “เบธเชอาน”

†๒๑:๑๖ **เชื้อสายคนหนึ่งของพวกยักษ์** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เชื้อสายของชาว
ราฟา”

‡๒๑:๑๖ **สามร้อยเซเชล** หรือ ประมาณสามกิโลกรัมครึ่ง

†๒๑:๑๙ **ลูกชายยาอาเร-โอเรกิม** หรือลูกชายของยาอีร์ช่างทอผ้า

§๒๑:๑๙ **โกลิอัทชาวักท** ใน ๑ พงศาวดาร ๒๐:๕ บอกว่า เอลฮานันได้ฆ่าลามีผู้เป็นน้องชาย
ของโกลิอัท

๒๒:๓ **ฤทธิ์อำนาจ หรือ แปลตรงๆได้ว่า “เขาสัตว์” เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง

และกระแสน้ำแห่งความ ตายกำลังจะทำให้
ข้าพเจ้าจมน

๖ เชือกแห่งแดนคนตายพันอยู่รอบๆตัว
ข้าพเจ้า

กับดักแห่งความตายอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า

๗ เมื่อข้าพเจ้าตกอยู่ในความทุกข์ ยาก

ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์

ข้าพเจ้าเรียกพระเจ้าของข้าพเจ้า

พระองค์ได้ยินเสียงของข้าพเจ้าจากวังของ
พระองค์นั้น

เสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินไปถึงหูของ
พระองค์

๘ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน

พวกเขาคำฟ้าสวรรค์ก็สั่นไหว เพราะพระเจ้า
โกรธ

๙ มีควันพุ่งออกจากจมูกของพระองค์

ไฟที่เผา ผลาญพุ่งออกมาจากปากของ
พระองค์

ถ่านหินลุกแดงพุ่งออกมา

๑๐ พระองค์แหวกท้องฟ้า และเสด็จลงมา

พร้อมด้วยเมฆที่บริสุทธิ์ใต้เท้าของพระองค์

๑๑ แล้วพระองค์ก็ขึ้นขึ้นพิทูตสวรรค์ที่มีปีก

แล้วเหาะลงมา เห็นพระองค์อยู่บนปีกของ
ลม

๑๒ พระองค์ทำความ มีตรอบพระองค์เหมือน
เต็นท์

เป็นเมฆหนาที่บ เป็นที่รวบรวมของน้ำ

๑๓ รัศมีอันเจิดจ้าของพระองค์อยู่เบื้องหน้า
พระองค์

และมีสายฟ้าพุ่งออกไป

๑๔ พระยาห์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้อง

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดก็เปล่งเสียงดังไปทั่ว

๑๕ พระเจ้ายิ่งใหญ่ออกไป ซึ่งทำให้พวกศัตรู
แตกกระเจิง

พระองค์ทำสายฟ้าผ่าจนพวกนั้นแตกกระเจิง
สับสนวุ่นวายไปทั่ว

๑๖ เมื่อพระองค์ตะโกนคำ สั่งของพระองค์
ออกไป

เมื่อลมที่พวย พุ่งออกมาจากจมูกของ
พระองค์

ทำให้น้ำทะเลก็ถอยร่นกลับไป

ก้นทะเลและรากฐานของโลกก็ปรากฏขึ้น

๑๗ พระองค์เอื้อมมือลงมาจากเมือง บนมา
ฉวยข้าพเจ้าไว้

พระองค์ดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากกระแสน้ำเชี่ยว
กรากัน

๑๘ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากศัตรูที่
มีพลัง

พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกศัตรู
ที่แข็งแรงกว่าข้าพเจ้า

๑๙ พวกเขาปะทะกับข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้า
เจอกับภัยพิบัติ

แต่พระยาห์เวห์ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้า

๒๐ พระองค์นำข้าพเจ้าออกไปยังที่โล่งกว้าง

พระองค์ช่วยชีวิตข้าพเจ้า เพราะพระองค์ขึ้น
ชอบข้าพเจ้า

๒๑ พระ ยาห์เวห์ให้รางวัลกับข้าพเจ้าเพราะ
ข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง

พระองค์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะมือของ
ข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์

๒๒ ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังอย่าง
ที่

พระยาห์เวห์ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็น

ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพระเจ้าของ

ข้าพเจ้าเพื่อจะได้ไปทำสิ่งที่ชั่วร้าย

๒๓ เพราะข้าพเจ้าคิดถึงกฎเกณฑ์และข้อ

บังคับต่างๆของพระองค์อยู่เสมอ

ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพวก กฎของ

พระองค์

๒๔ ข้าพเจ้าไม่มีที่ติดต่อนหน้าพระองค์

และข้าพเจ้าได้รักษาตัวเองให้พ้นจากบาป

๒๕ พระยาห์เวห์ได้ตอบแทนข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง

เพราะพระองค์ได้เห็นข้าพเจ้านั้นสะอาด

บริสุทธิ์

๒๖ พระองค์จะจงรักภักดีกับคนที่จงรักภักดี

กับพระองค์

และพระองค์จะไว้ที่ติงกับคนที่ไว้ที่ติ

๒๗ พระองค์จะบริสุทธิ์กับคนที่บริสุทธิ์กับ

พระองค์

แต่กับคนที่เหลื่อมจืด พระองค์จะรู้ทัน

และลงโทษเขาอย่างที่เขาคาดไม่ถึง

๒๘ พระองค์ช่วยกู้คนต่ำต้อย

แต่พระองค์มองคนหยิ่ง โยโสเพื่อทำให้เขาตก

ต่ำลง

๒๙ ข้าแต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์เป็นตะเกียง

ของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ใน

ความมืด พระองค์นำความสว่างมาให้

๓๐ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถลุยเข้าไป

สู้กับกองทัพได้

พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถ

กระโดดข้ามกำแพงของศัตรูไปได้

๓๑ ทางของพระเจ้าไม่มีที่ตี
 สัญญาของพระ ยาร์เวห์นั้นได้ รับการ พิสูจน์
 แล้วว่าเชื่อถือได้
 พระองค์เป็นโล่ให้กับทุกคนที่ลี้ภัยใน
 พระองค์

๓๒ ใครเป็นพระเจ้า นอกจากพระยาร์เวห์
 ใครเป็นหินกำบัง นอกจากพระเจ้าของพวก
 เรา

๓๓ พระเจ้าองค์นี้เป็นที่ลี้ภัยอันเข้มแข็งของ
 ข้าพเจ้า
 พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้าไม่มีอุปสรรค
 ขัดขวาง

๓๔ พระองค์ช่วยให้เท้าข้าพเจ้ามั่นคงเหมือน
 เท้ากวาง
 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถยืนหยัดมั่นคง
 ได้แม้บนที่สูง

๓๕ พระองค์ฝึกมือของข้าพเจ้าสำหรับ
 สงคราม
 พระองค์ใส่พลังเข้าไปในแขนของข้าพเจ้า
 เพื่อจะจ้งำศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดได้

๓๖ พระองค์ได้มอบโล่ของพระองค์ที่ช่วย
 ปกป้องข้าพเจ้า
 ความช่วยเหลือของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามี
 ชัยชนะ

๓๗ พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้ากว้างขวาง
 เท้าของข้าพเจ้าจึงไม่พลาดล้ม

๓๘ ข้าพเจ้าได้ไล่ตามจับศัตรูและทำลายพวก
 เขา
 และไม่ได้หันทกลับจนได้ทำลายพวก เขาจน
 หหมดสิ้น

๓๙ ข้าพเจ้าได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น
 ข้าพเจ้าได้บดขยี้พวกเขา จนพวกเขาลุกขึ้น
 มาไม่ได้อีก

พวกเขาล้มลงอยู่แทบเท้าของข้าพเจ้า
 ๔๐ พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าแข็งแกร่งพร้อม
 ออกรบ

พระองค์ทำให้คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับ
 ข้าพเจ้าต้องยอมหมอบลงต่อข้าพเจ้า

๔๑ พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าหันหลังหนี
 ไป

ข้าพเจ้าก็โค่นคนพวกนั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้า
 ลง

๔๒ พวกเขามองหาแต่ไม่มีใครช่วยให้รอด
 พวกเขาร้องต่อพระ ยาร์เวห์แต่พระองค์ไม่
 ตอบพวกเขา

๔๓ ข้าพเจ้าทุบตีพวก เขาแหลกละเอียด
 เหมือนฝุ่นของแผ่นดินโลก

ข้าพเจ้าบดขยี้พวกเขาและเหยียบ ย่ำพวก
 เขาเหมือนโคลนตามท้องถนน

๔๔ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจาก
 กองทัพศัตรูที่เข้ามาโจมตี
 พระองค์ยัง คงให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าของ
 ชนชาติต่างๆเหล่านั้น

แม้แต่คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ก็รับใช้ข้าพเจ้า
 ๔๕ พวกคนต่างชาติมาหมอบอยู่ต่อ หน้า
 ข้าพเจ้า

ทันทีที่พวกเขาได้ยินเรื่องของข้าพเจ้า พวก
 เขาต่างยอมสยบต่อข้าพเจ้า

๔๖ คนต่างชาติพวกนั้นขวัญหนีดีฝ่อ
 พวกเขาออกมาจากที่ซ่อน ตัว สั่น งันงกด้วย
 ความกลัว

๔๗ ใช่แล้ว พระยาร์เวห์มีชีวิตอยู่ ให้สรรเสริญ
 พระเจ้าผู้เป็นหินกำบังของข้าพเจ้า
 ไต่ยกย่องพระเจ้าของข้าพเจ้า ผู้เป็นหิน
 กำบังที่ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้น

๔๘ พระองค์ เป็นพระเจ้าผู้ส่งโทษศัตรูของ
 ข้าพเจ้า

และนำให้ชนชาติต่างๆลงมายุ่งใต้ข้าพเจ้า

๔๙ พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาจากพวก ศัตรู
 ของข้าพเจ้า

พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นเหนือคนเหล่า นั้นที่
 ลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้า

พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากศัตรูที่โหด
 ร้าย

๕๐ ดังนั้น ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าจะ
 สรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้ง
 หลาย

ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญชื่อของ
 พระองค์

๕๑ พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กับกษัตริย์
 ของพระองค์

พระองค์ให้ความ รักอันมั่นคงกับกษัตริย์ที่
 พระองค์ได้เลือกไว้

ซึ่งก็คือดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป”

คำพูดสุดท้ายของดาวิด

๑ นี่คือคำพูดสุดท้ายของดาวิด

๒๓ “คำพูดนี้เป็นของดาวิดลูกชายเจสซี
 คำพูดนี้เป็นของชายที่พระเจ้ายกย่อง
 ชายผู้ ที่พระเจ้าของยา โคอได้เจิมให้เป็น
 กษัตริย์

เป็นนักรบคนโปรดของอิสราเอล *
๒ พระ วิญญาณของพระ ยาร์เวห์ พุดผ่าน
ข้าพเจ้า

คำพูดของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า
๓ พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้
หिनกำบังของอิสราเอลพูดกับข้าพเจ้าว่า
'คนที่ปกครองประชาชนอย่างป็นธรรม
คนที่ปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
๔ เป็นเหมือนแสงอรุณ
เป็นเหมือนดวงอาทิตย์ที่ขึ้นในเวลาเช้าที่ไม่
มีเมฆ
ที่สดใสหลังฝนตก ที่ทำให้ต้นหญ้าออกขึ้น
จากดิน'

๕ ครอบครองของข้าพเจ้าได้ปกครองอย่างนั้น
พระองค์ได้ทำสัญญากับข้าพเจ้าที่จะคงอยู่
ตลอดไป
และไม่เปลี่ยนแปลง
พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ
และให้สิ่งที่ข้าพเจ้าหวังไว้

๖ แต่คุณ ชั่วเป็นเหมือนหนามที่ต้องถูกขว้าง
ทิ้งไปให้หมด
หยิบมันด้วยมือไม่ได้
๗ ต้องใช้เครื่องมือที่เป็นเหล็กหรือด้ามหอก
เขี่ยกองมันไว้และเผามันตรงนั้นเลย”

นักรบผู้กล้าสามคน

(๑ พศด. ๑๑:๑๐-๔๗)

๘ ต่อไปนี้เป็นชื่อนักรบผู้กล้าของดาวิด คือ
เยชบา อิลชาวฮัคโมนี่ † เขาเป็นหัวหน้าของ

กองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสาม
คน † เขาใช้หอกของเขา † ฉ่าแปดร้อยในการ
รบครั้งเดียว

๙ รองจากเขา คือเอลเอาซาร์ลูกชายโดโด
§ จากตระกูลอาโฮไซ เป็นหนึ่งในสามผู้กล้า
เขาอยู่กับดาวิดตอนที่พวกเขาได้ทำหายชาว
ฟิลิสเตียที่รวมตัวกันอยู่ที่บีสติมิม ** ให้
ออกมาสู้รบ ทหารอิสราเอลต่างหลบหนีไป
กันหมด ๑๐ แต่เขากลับยืนหยัดอยู่กับที่และ
ฆ่าชาวฟิลิสเตียจนมือของเขาเป็นเหน็บแข็ง
ติดดาบ ในวันนั้นพระ ยาร์เวห์ได้นำชัยชนะ
อันยิ่งใหญ่มาให้เขา กองทัพอิสราเอลได้หวน
กลับมาหาเอลเอาซาร์ เพื่อปลดข้าวของจาก
คนที่ถูกฆ่าตายเท่านั้น

๑๑ รองจากเขาคือซัม มาห์ลูกชายอาเกซาว
ฮาราร์ เมื่อชาวฟิลิสเตียรวมตัวกันในที่ที่เป็น
ทุ่ง นาที่เต็มไปด้วยถั่ว แยก †† กองทัพของ
อิสราเอลได้หลบหนีไป ๑๒ แต่ซัม มาห์ยังคง
ยืนหยัดอยู่ที่กลางทุ่ง เขาต่อสู้และฆ่าชาวฟิลิ
สเตีย และพระ ยาร์เวห์ได้นำชัยชนะอันยิ่ง
ใหญ่มาให้เขา

๑๓ คู่หนึ่งในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว นักรบผู้
กล้าทั้งสามคนนี้ จากกองทหารของดาวิดที่
แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน †† ได้ลงมาหาดาวิด

๑๓:๑ เป็นนักรบคนโปรดของอิสราเอล หรือ “เป็นเพลงที่ไพเราะที่สุดในบรรดาเพลง
ของอิสราเอล”

๑๓:๘ เยชบาอิลชาวฮัคโมนี่ ตรงนี้เขียนตามแปลกรีกและลาตินโบราณบางฉบับ แต่ฉบับ
ฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “เยเชบบาสะเซบธราทาคเคโมนี่”

๑๓:๘ กองทหาร... สามคน ทหารกลุ่มเล็กๆเหล่านี้ใช้ในงานพิเศษของกษัตริย์ ในบทนี้ มี
หลายแห่งที่พวกฉบับฮีบรูและฉบับแปลโบราณจะสับสนระหว่างคำว่า สาม สามสิบ และทหาร
กลุ่มละสาม ในข้อนี้ฉบับแปลกรีกโบราณและลาตินบางฉบับเขียนว่า “สามคนนั้น”

๑๓:๘ ใช้หอกของเขา ตรงนี้มาจากหนังสือ ๑ พงศาวดาร ๑๑:๑๑ และฉบับแปลกรีกโบราณ
แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน ตรงนี้อ่านไม่เข้าใจ

๑๓:๙ เอลเอาซาร์ลูกชายโดโด หรือ “เอลเอาซาร์ญาติของเขา”

๑๓:๙ รวมตัวกันอยู่ที่บีสติมิม ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๑๓ สำเนาฮีบรูแปลว่า “รวมตัว
กันที่นั่น”

๑๓:๑๑ ถั่วแยก ถั่วเมล็ดกลมขนาดเล็ก

๑๓:๑๓ จากกองทหาร ... กลุ่มละสามคน ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสาม
สิบ”

*ที่ถ้ำอดุลลัม ขณะที่กองทัพฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรูฟาอิม

^{๑๔}ในเวลาอันดาวิดอยู่ในที่กำบังแข็งแรง[†] และกองทหารชาวฟี ลี ส ู เตียตั้งบ้อมอยู่ที่เบรล เสม ^{๑๕}ดาวิดหัวนุ้และเปรยๆขึ้นว่า “ใครหนอจะเอานำจากบ่อน้ำใกล้ประตูเมืองเบรลเสมมาให้เราดื่มได้”

^{๑๖}นักรบผู้กล้าทั้งสามคนจึงได้ฝ่าแนวทหารชาวฟี ลี ส เตีย ไปตักน้ำจากบ่อน้ำใกล้ประตูเมืองเบรล เสมและนำกลับมาให้ดาวิด แต่ดาวิดไม่ยอมดื่ม เขากลับเทมันทิ้งต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วดาวิดก็พูดว่า ^{๑๗}“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไม่ได้คิดจะทำอย่างนี้เลย ข้าพเจ้าจะดื่มเข้าไปได้ยังไง นี่มันเป็นเหมือนเลือดของคนที่ต้องเสียชีวิตเพื่อไปเอามันมา ไม่ใช่หรือ” แล้วดาวิดก็ไม่ยอมดื่มมัน

สิ่งเหล่านี้ คือการกระทำของนักรบผู้กล้าทั้งสามคน

นักรบผู้กล้าสามสิบคน

^{๑๘}อาบีชัยน้องชายโยอาบลูกนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของกองทหารของดาวิดที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน †เขาใช้หอกของเขาต่อสู้อันสามร้อยคนและฆ่าพวกนั้นจนหมด แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนนั้น ^{๑๙}เขามีชื่อเสียงเท่ากับนักรบผู้กล้าสามคนนั้นไม่ใช่หรือ เขาได้กลายเป็นผู้นำของสามคนนั้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นหนึ่งในสามคนนั้นก็ตาม

^{๒๐}เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาเป็นนักรบผู้กล้าจากเมืองซิบเซเอล เขาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เขาฆ่าคนใจสิงห์ ^{๒๑}สองคนของโมอับ วันหนึ่งเมื่อหิมะตก เขาได้ลงไปในห้องและฆ่าสิงโตตายไปตัวหนึ่ง ^{๒๒}และเขาได้ฆ่าทหารอียิปต์ตัวใหญ่คนหนึ่ง ทั้งๆที่ทหารอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ในมือ เบไนยาห์ต่อสู้กับทหารนั้นด้วยไม้กระบองที่อ่อนหนึ่ง เขาแย่งหอกจากมือของทหารอียิปต์ นั้นมาได้ และฆ่าทหารนั้นด้วยหอกของเขาเอง ^{๒๓}นั่นคือการกระทำที่กล้าหาญทั้งหลายของเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนนั้น ^{๒๔}เขามีเกียรติที่สุดในกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน **แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในผู้กล้าสามคนนั้น ดาวิดได้แต่งตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าทหารประจำตัวพระองค์

^{๒๕}คนต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของนักรบผู้กล้าสามสิบคน ††

คือ อาสาเฮลน้องชายโยอาบ เอลฮานันลูกชายโดธจากเบรลเสม

^{๒๕}ซิมมาห์ชาวฮาโรด เอลีอาชาวฮาโรด

^{๒๖}เฮเลสชาวเปเลท อีราลูกชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา

^{๒๗}อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโท เมนุนนัย ^{##}ชาวหุซาร์ห์

^{๒๘}ศีลโมนชาวอาโไฮมาหะริยชาวเนโทพาร์ห์

*๒๓:๑๓ **นักรบผู้กล้า ... มหาดาวิด** ข้อความนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยาก แต่ใช้วิธีเปรียบเทียบกับ ๑ พงศาวดาร ๑๑:๑๕

†๒๓:๑๔ **ที่กำบังแข็งแรง** ดึกหรือเมืองที่มีกำแพงสูงและแข็งแรงป้องกันอยู่

‡๒๓:๑๘ **กองทหาร ... สามคน** ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันส่วนใหญ่เขียนว่า “พวกสาม” แต่มีฉบับฮีบรูสองฉบับและพวกฉบับแปลภาษาซีเรียเขียนว่า “พวกสามสิบ”

†๒๓:๑๘ **เขาไม่ได้ ... สามคนนั้น** เป็นการแก้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันให้เป็นไปตาม ๑ พงศาวดาร ๑๑:๒๐ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เขามีชื่ออยู่ในนักรบสามคนนั้น ซึ่งคงหมายความว่า เขามีชื่อเสียงพอกๆกับนักรบสามคนนั้น ข้อ ๒๒ ก็อธิบายได้เหมือนกับข้อนี้

§๒๓:๒๐ **ใจสิงห์** ในสำเนากรีก เขียนว่า “ลูกชายสองคนของเอลีเอลชาวโมอับ”

๒๓:๒๓ **กองทหาร ... สามคน ตรงนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสามสิบ”

††๒๓:๒๕ **นักรบผู้กล้าสามสิบคน** เป็นทหารของดาวิดที่มีชื่อเสียงในเรื่องความกล้าหาญ

##๒๓:๒๗ **เมนุนนัย** พบในฉบับภาษาฮีบรู ส่วนในฉบับภาษากรีก (ดู ๑ พงศาวดาร ๑๑:๒๘ ด้วย) คือ สิบเบคัย

- ๒๙ เฮเลด * ลูกชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิททัยลูกชายริบัยจากกิเบอาห์ชาวเบนยามิน
- ๓๐ เบไนยาห์ชาวปิราโธน ฮิตดัย † จากลัธธากรอกซ์
- ๓๑ อาบีอัลโบนชาวอารบา อัสมาวะทชาวบาสุราม
- ๓๒ เอลียาบาซาอัลโบน บรรดาลูกชายของยาเซน โยนาธาน
- ๓๓ ลูกชาย † ของซิมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิอัม ลูกชายซาราร์ชาวฮาราร์
- ๓๔ เอลีเฟเลทลูกชายอาหิสบัยชาวมาอาคาห์ เอลีอัมลูกชายอาหิไซเฟลชาวกิโลห์
- ๓๕ เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ
- ๓๖ อิกาลลูกชายนาธันชาวเมืองไซบาห์ ลูกชายของฮากรี †
- ๓๗ เศเลกชาวอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอโรท คนถืออาวุธให้โยอาบลูกชายนางเศรฺยาห์
- ๓๘ อีราชาวอิทไรต์ กาบเรบชาวอิทไรต์
- ๓๙ อูร์ยาห์ชาวฮิตไทต์ รวมทั้งหมดสามสิบเจ็ดคน

ดาวิดตัดสินใจนับกองทัพของเขา

(๑ พศต. ๒๑:๑-๖)

๒๔ * ความ โกรธของพระ ยาร์เวห์ลุกขึ้นต่อ ด่านชาวอิสราเอลอีกครั้ง พระองค์ยุให้ดาวิดไปต่อ ด่านคนอิสราเอล พระ ยาร์เวห์บอกดาวิดว่า “ไปนับชาวอิสราเอลและยูดาห์”

๒ กษัตริย์ดาวิดจึงพูดกับโยอาบและพวกแม่ทัพ ๓ ที่อยู่กับเขาว่า “ไปหาชาวอิสราเอลทุกเผ่าตั้งแต่แดนจนถึงเบเออร์เซบา ** และ

ลงทะเบียนนักรบเหล่า นั้นเพื่อเราจะได้ว่า พวกเขามีจำนวนเท่าใด”

๓ แต่โยอาบตอบกษัตริย์ว่า “ขอให้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน เพิ่มจำนวนกองทัพขึ้นอีกหนึ่งร้อยเท่า และขอให้ดวงตาของกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าได้มองเห็นเรื่องนี้ แต่กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า ต้องการนับพลอย่างนี้ไปทำไมกัน”

๔ แต่อย่างไรก็ตาม คำพูดของกษัตริย์ก็มีอำนาจเหนือโยอาบและบรรดาแม่ทัพเหล่านั้น พวกเขาจึงออกไปเพื่อไปลงทะเบียนนักรบของอิสราเอล ๕ หลังจากข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา พวกเขาตั้งค่ายอยู่ใกล้ภูโรเออร์ ในช่องแคบทางใต้ของเมือง จากนั้นก็ผ่านไปยังกาดและต่อไปที่ยาเซอร์

๖ พวกเขาไปที่กิเลอาดและแคว้นตะทิมโหดฉิ และได้ไปถึงดานยาอันและอ้อมไปยังไซดอน ๗ แล้วพวกเขาตรงไปที่ป้อมของโธระและเมืองทั้งหมดของชาวฮีไวต์และชาวคานาอัน ในที่สุด พวกเขา ก็ไปถึงเบเออร์เซบาในเนเกบของยูดาห์ ๘ หลังจาก พวกเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเขา กลับเยรูซาเล็มโดยใช้เวลาทั้งหมดเก้าเดือนกับอีกยี่สิบวัน

๙ โยอาบรายงานจำนวนนักรบให้กษัตริย์ ในอิสราเอลผู้มีคนที่ร่างกายสมบูรณ์ที่สามารถถือดาบได้ทั้งหมดแปดแสนคน และในยูดาห์ มีห้าแสนคน

พระยาร์เวห์ลงโทษดาวิด

(๑ พศต. ๒๑:๗-๑๗)

๑๐ ดาวิดรู้สึกสำนึกผิดขึ้นหลังจากที่เขาได้นับนักรบ และเขาพูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า

* ๒๓:๒๙ เฮเลด พบในสำเนาภาษาฮีบรูหลายฉบับและสำเนาภาษาลาติน (เหมือน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๐) แต่สำเนาภาษาฮีบรูอีกหลายฉบับ คือ “เฮเลบ”

† ๒๓:๓๐ ฮิตดัย ฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า สุริย (เหมือน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๒)

‡ ๒๓:๓๓ ลูกชาย เจอในสำเนาภาษากรีก (ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๔ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูไม่มีคำว่า “ลูกชาย”

๑ ๒๓:๓๖ ลูกชายของฮากรี อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ และใน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๕ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า บานิคคนเผ่ากาด

๒ ๒๔:๒ โยอาบ ... แม่ทัพ พบในหนังสือสำเนาแปลกรีกโบราณ (ดูใน บทที่ ๔ และใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๒ ด้วย) ส่วนในฉบับภาษาฮีบรูคือ “แม่ทัพโยอาบ”

** ๒๔:๒ ตั้งแต่ ... เซบา หมายถึงประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ดานคือเมืองทางเหนือสุดและเบเออร์เซบาอยู่ทางใต้

“ข้าพเจ้าได้ทำบาปอย่างใหญ่ หลวงในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไป ตอน นี้ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าขอให้พระองค์เอาความ ผิดของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ไปด้วยเถิด ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ใจเขลามาก” ^{๑๑}ในวันรุ่งขึ้นตอนดาวิดตื่น พระ ยาร์เวห์ส่งคำ พุดมาถึงกาดผู้ พุดแทนพระเจ้าผู้ ที่เห็นนิมิตของดาวิด ให้ไปพุดกับดาวิดว่า ^{๑๒}“ไปบอกดาวิดว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ พุด เราจะให้ทางเลือกแก่เจ้าสามทาง เลือกมาหนึ่งทางที่เจ้าจะให้เราทำกับเจ้า’”

^{๑๓}กาดจึงไปพบดา วิดและพุดกับเขาว่า “จะให้สิ่งใดเกิด ขึ้นกับท่านบ้างในสามสิ่งนี้คือ

ความอดอยากหิวโหยสามปี *บนแผ่นดินของ ท่าน

หรือการหลบหนีจากศัตรูของท่านสามเดือน ในขณะที่พวกเขาตามล่าท่าน

หรือโรค ระบาดบนแผ่นดินของ ท่านสามวัน

ตอนนี้ คิดให้ดีและตัดสินใจว่า ข้าพเจ้าควรจะตอบผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามาว่าอย่างไรดี”

^{๑๔}ดา วิดพุดกับกาดว่า “เรากำลังทุกข์ทรมานอย่างหนัก ปล่อยให้พวกเราอยู่ในกำมือของพระ ยาร์เวห์เถิด เพราะความเมตตาของพระองค์ยิ่ง ใหญ่ แต่อย่าให้เราตกอยู่ในกำมือมนุษย์เลย”

^{๑๕}พระ ยาร์เวห์จึงส่งโรค ระบาดให้อิสราเอลตั้งแต่เช้าจนกระทั่งสิ้น สดวันตามที่กำหนด ไว้ และมีประชาชนตั้งแต่दानจนถึงเบเออร์เซบา ล้มตายไปเจ็ดหมื่นคน ^{๑๖}เมื่อทูต สวรรค์ยื่นมือของตนออกเพื่อทำลายเยรูซาเล็ม พระ ยาร์เวห์เปลี่ยนใจเรื่องการทำลาย นั้น และพุดกับทูต สวรรค์ผู้ที่กำลังทำให้ประชาชนเจ็บ ป่วยอยู่นั้นว่า “พอแล้ว เก็บมือท่านกลับคืนได้แล้ว” ทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์จึงอยู่ที่ลานนวด ข้าวของอา ราวนาห์ ชาวเยบุส

ดาวิดถวายเครื่องบูชาที่ลานนวดข้าว

(๑ พศต. ๒๑:๑๘-๒๓)

^{๑๗}เมื่อดา วิดเห็นทูต สวรรค์ผู้ทำลายประชาชน เขาพุดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าคือคนที่ทำบาปและทำผิดคน นั้น พวก นั้นเป็นเพียงแกะเท่านั้น พวกเขาได้ทำอะไรรองไปเล่า ขอให้มือพระองค์ตกลงมาที่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าเถิด”

^{๑๘}ในวันนั้น กาดไปหาดาวิดและพุดกับเขาว่า “ให้ขึ้นไปสร้างแท่นบูชาให้พระ ยาร์เวห์ที่บนลานนวดข้าวของ อา ราวนาห์ชาวเยบุสนั้น” ^{๑๙}ดา วิดจึงขึ้นไปตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งผ่านมาจากดาดถึง เขา ^{๒๐}เมื่ออา ราวนาห์มองเห็นกษัตริย์และคนของเขา กำลังตรงมา เขาออกไปและก้ม หน้ากราบ ลงถึงพื้นต่อ หน้ากษัตริย์ ^{๒๑}อา ราวนาห์พุดว่า “กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้ามาหาผู้รับ ใช้ของพระองค์ทำไมหรือ”

ดา วิดตอบว่า “เพื่อที่จะซื้อลานนวดข้าวของเจ้า เราจะได้สร้างแท่นบูชาให้พระ ยาร์เวห์ โรค ระบาดของประชาชนจะได้หายไป”

^{๒๒}อา ราวนาห์พุดกับดา วิดว่า “กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าจะเอาอะไรก็ได้ตามที่พระองค์พอใจ และไปถวายเครื่องบูชาตามที่ท่านเห็นสมควร นี้ คือพวกวัวตัวผู้เอาไว้ใช้เป็นเครื่องเผาบูชา และนี่คือเล็อนนวดข้าวและแอก เอาไว้ใช้เป็นพื้น ^{๒๓}ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าขอยกของทั้งหมด นี้ให้กับกษัตริย์” อา ราวนาห์พุดกับกษัตริย์ด้วยว่า “ขอให้พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่าน ยอม พังคำอธิษฐานของท่านเถิด”

^{๒๔}แต่กษัตริย์ตอบอา ราวนาห์ว่า “ไม่ได้หรอก เรายินกรานที่จะจ่ายเงินให้เจ้า เราจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาที่เราได้มาฟรีให้กับพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของเรา”

ดา วิดจึงซื้อลาน นวดข้าว และซื้อพวกวัวตัวผู้ เป็นเงินมากกว่าครึ่งกิโลกรัม ^{๒๕}ดาวิดสร้างแท่น บูชาให้พระ ยาร์เวห์ขึ้นที่ นั้นและถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆเพื่อ

*๒๔:๑๓ สามปี พบในหนังสือสำเนาแปลกรีกโบราณ (ดูใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๑๒ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคือ “เจ็ดปี”

†๒๔:๑๖ อาราวานาห์ ใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๑๘ เรียกชายคนนั้นว่า “โอเรนัน”

คืนดีกับพระเจ้า แล้วพระ ยะห์เวห์ก็ตอบ รับ
คำอธิษฐานของเขาสำหรับคนในแผ่นดิน ดิน
และโรคระบาดในอิสราเอลก็หยุดลง

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๑ พงศกษัตริย์

คำนำ

หนังสือ ๑ และ ๒ พงศกษัตริย์ เริ่มแรกนั้น หนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เป็นการบันทึกเรื่องราวของชนชาติอิสราเอลต่อจากหนังสือ ๑ และ ๒ ซามูเอล

หนังสือ ๑ และ ๒ พงศกษัตริย์นี้ มีการพูดสลับกันไปมาถึงกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) และกษัตริย์ฝ่ายใต้ (ยูดาห์) และจะเน้นว่ากษัตริย์องค์ไหนไปนมัสการพระต่าง ชาติหรือไปทำ ผิดโดยถวายเครื่องบูชาในที่ไหนๆ นอกเหนือจากที่เมืองเยรูซาเล็ม หรือมีกษัตริย์องค์ไหนสตัย ชื่อกับพระเจ้า เหมือนกับกษัตริย์ดาวิดบ้าง พระเจ้าจะอวยพรคนอิสราเอลหรือคนยูดาห์ก็ขึ้นอยู่กับว่ากษัตริย์ของพวกเขาสตัย ชื่อ กับพระองค์หรือไม่ การเมืองในช่วงนี้วุ่นวายมาก แต่พระองค์จะทำงานผ่านทางเหตุการณ์เหล่านี้ รวมทั้งสงครามกับชนชาติอื่นๆ เพื่อตีสอนหรืออวยพรคนของพระองค์ และพระองค์ไม่ลืมคำสัญญาที่ให้กับกษัตริย์ดาวิดว่าจะมีเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดนั่งอยู่บนบัลลังก์

๑ พงศกษัตริย์

บทที่ ๑-๑๑ พูดถึงเรื่องของกษัตริย์ซาโลมอนลูกชายของกษัตริย์ดาวิด พูดถึงการสร้างวิหารและการ อูทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์ พูดถึงสติปัญญาและความร่ำรวยของกษัตริย์ซาโลมอน และพูดถึงความล้มเหลวของเขา

บทที่ ๑๒-๒๒ พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นหลัง จากที่กษัตริย์ซาโลมอนตาย อาณาจักรอิสราเอลก็ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คืออาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) และอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์)

มีการพูดถึงเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า และกษัตริย์อาหับกับเยเซเบลราชินีที่ชั่วร้ายของเขาด้วย

๒ พงศกษัตริย์

บทที่ ๑-๘ พูดถึงเอลีชาที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าต่อจากเอลียาห์

บทที่ ๙-๑๗ พูดถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) กับอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) จนถึงช่วงที่อาณาจักรอัสซีเรียมานุกอาณาจักรฝ่ายเหนือ และทำลายเมืองสะมาเรียเมืองหลวงของอิสราเอลในปี ๗๒๒ ก่อน ค.ศ. และกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลย และทิ้งอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) ไว้ตามลำพัง

บทที่ ๑๘-๒๕ พูดถึงอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) จนถึงช่วงที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน มานุกทำลายเมืองเยรูซาเล็มเมืองหลวงของยูดาห์ และทำลายวิหารของซาโลมอนจนสิ้นซากในปี ๕๘๖ ก่อน ค.ศ. แล้วกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน

อาโดเนียห์พยายามตั้งตัวเป็นกษัตริย์

๑ เมื่อกษัตริย์ดาวิดแก่ตัวมากแล้ว แม้
๑ จะห่มผ้าให้หลายผืนก็ยังไม่หายหนาว
๒ พวกคนรับใช้ของท่านจึงพูดกับท่านว่า “ให้พวกข้าพเจ้าไปหาหญิงสาวบริสุทธิ์สักคนมาอยู่ดูแลท่านผู้เป็นกษัตริย์เถิด นางจะได้นอนอยู่ข้างๆท่านเพื่อคอยทำให้ท่าน กษัตริย์ผู้เป็นเจ้า นายของข้าพเจ้าอบอุ่น”^๑ แล้วพวกเขา ก็ไปเสาะหาหญิงงามจากทั่วทั้งอิสราเอล และได้พบนางอามีซาค ชาวซูเนม พวกเขาพานางมาเฝ้ากษัตริย์ “หญิงสาวคนนั้นสวยงามมาก นางดูแลกษัตริย์และอยู่กับเขาตลอดเวลา แต่กษัตริย์ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับนาง

๓ ในเวลานั้นอาโดเนียห์ลูกของนางฮักก็หยกตัวเองขึ้นและพูดว่า “เราจะเป็นกษัตริย์” เขาก็เลยเตรียมรถรบไว้หลายคันและม้าอีกหลายตัว พร้อมกับชายห้าสิบคน เอาไว้วิ่งนำหน้าเขา^๒ (ดาวิดพ่อของเขาไม่เคยต่อว่าเขา หรือแม้แต่จะถามว่า “ทำไมลูกถึง

*๑:๕ ม้า หรือคนขับรถม้า

ทำเรื่องอย่างนี้” อาโดเนียห์เป็นผู้ชายที่รูปหล่อมากและเกิดถัดจากอับซาโลม)

“อาโดเนียห์ได้ปรึกษาหารือกับโยอาบ ลูกชายนางเศรุยาห์และนักรบชาวอียิปต์ และพวกหนึ่งก็ให้การสนับสนุนเขา”^๘ แต่นักรบวศาคาโดก รวมทั้งเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า ซิเมอี เรอีย และพวกองครักษ์ของดาวิด “ไม่ยอมเข้าร่วมกับอาโดเนียห์

“วันหนึ่ง อาโดเนียห์ถวาย แกะ วัว และ ลูกวัวอ้วนหลายตัวที่ศิลาโคเฮเลทใกล้เอนโรเกล^๙ เขาเชิญพวกน้องชายของเขา คือพวก ลูกชายคนอื่นๆของกษัตริย์ดาวิด และเชิญ ข้าราชการชั้นสูงทุกคนจากเผ่ายูดาห์มาด้วย”^{๑๐} แต่เขาไม่ได้เชิญนาธันผู้พูดแทนพระเจ้า หรือเบไนยาห์หรือทหารองครักษ์หรือซาโลม น้องชายของเขา

^{๑๑}นาธันถามนางบัทเชบา แม่ของซาโลม อนาคตว่า “ท่านได้ข่าวแล้วหรือยังว่า อาโดเนียห์ ลูกชายนางฮักกิท ตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว โดยที่ดาวิดเจ้านายของพวกเราไม่รู้เรื่องด้วยเลย”^{๑๒} ตอนนั้น เพื่อรักษาชีวิตของท่านและซาโลม อณูลูกชายท่าน ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านทำอย่างนี้ คือ ^{๑๓}ให้ท่านไปหากษัตริย์เดี๋ยวนี้เลย และพูดกับกษัตริย์ว่า ‘กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านเคยสาบานกับข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านไว้ไม่ใช่หรือ ที่ว่า “ซาโลม อณูลูกชายของเจ้า จะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ต่อจากเราอย่างแน่นอน และเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเรา” แล้วทำไมอาโดเนียห์จึงได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เล่า’^{๑๔} ในระหว่างที่ท่านกำลังคุยอยู่กับกษัตริย์นั้น ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาและยืนยันถึงสิ่งที่ท่านได้พูดไป”

^{๑๕}แล้วนางบัทเชบา จึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ที่แก่มากรแล้ว ในห้องนอนของพระองค์ ที่มีนางอาบิซาคชาวซูเนมคอยดูแลรับใช้อยู่ ^{๑๖}นางบัทเชบาก็กราบลงต่อหน้ากษัตริย์ กษัตริย์จึงถามว่า “ท่านต้องการอะไรหรือ”

^{๑๗}นางพูดกับกษัตริย์ว่า “เจ้า นายของข้าพเจ้า ตัวท่านเองเคยสาบานไว้กับข้าพเจ้า

ผู้รับใช้ของท่าน ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านว่า

‘ซาโลม อณูลูกชายของเจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบ ต่อจากเราและเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเรา’”^{๑๘} แต่อยู่ๆอาโดเนียห์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และตัวท่านเอง กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าก็ไม่รู้เรื่อง”^{๑๙} อาโดเนียห์ได้ถวาย พวกวัว ลูกวัวตัวอ้วนพีและแกะเป็นจำนวนมาก และยังได้เชิญลูกชายทั้งหมดของท่าน รวมทั้งนักรบชาวอียิปต์ และแม่ทัพโยอาบไปด้วย แต่เขาไม่ได้เชิญซาโลม อณูผู้รับใช้ท่านไป”^{๒๐} กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า สายตาทั้งหลายของอิสราเอล กำลังจับจ้องอยู่ที่ท่าน เพื่อจะดูว่าท่านจะให้ใครขึ้นนั่งบนบัลลังก์ต่อจากท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”^{๒๑} ถ้าท่านไม่ทำอะไรลงไปทันทีที่ท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าตายอย่างสงบ และไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่านแล้ว อาโดเนียห์คงจะทำกับข้าพเจ้าและซาโลม อณูลูกชายของข้าพเจ้าอย่างกับว่าพวกเราเป็นคนร้าย”

^{๒๒}ขณะที่นางกำลังพูดกับกษัตริย์อยู่นั้น นาธันผู้พูดแทนพระเจ้าก็เข้ามา ^{๒๓}พวกผู้รับใช้ได้บอกกับกษัตริย์ว่า “นาธันผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ที่นี้” นาธันจึงไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และก้มหน้ากราบลงถึงพื้น ^{๒๔}นาธันพูดว่า “กษัตริย์นายของข้าพเจ้า ท่านได้ประกาศหรือว่า ‘อาโดเนียห์จะได้เป็นกษัตริย์ต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’”^{๒๕}วันนี้ เขาได้ลงไปถวายพวกวัว ลูกวัวอ้วนพีและแกะเป็นจำนวนมาก เป็นเครื่องบูชาเฉลิมฉลอง เขาได้เชิญพวกลูกชายทั้งหมดของท่าน พวกแม่ทัพและนักรบชาวอียิปต์ไปด้วย ขณะนี้ พวกเขากำลังเลี้ยงฉลองอยู่กับอาโดเนียห์ และพูดว่า ‘กษัตริย์อาโดเนียห์จงเจริญ’”^{๒๖} แต่เขาไม่ได้เชิญข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านและนักรบวศาคาโดก และเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา รวมทั้งซาโลม อณูผู้รับใช้ของท่านไปด้วย”^{๒๗} กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า นี่คือนิยามที่ได้ทำลงไป โดยไม่ยอมบอกให้พวกผู้รับใช้ของท่านได้รับรู้หรือ ช่วยบอกด้วยว่าใครจะได้นั่ง

* ๑:๘ ซิเมอี ... ดาวิด หรืออาจจะแปลได้ว่า “ซิเมอีและพวกเพื่อนของเขาที่เป็นวีรบุรุษ”

† ๑:๙ เอนโรเกล ตาน้ำที่อยู่ในหุบเขาทางด้านใต้ของเยรูซาเล็ม อยู่ห่างจากตานักโกโฮนประมาณ ๑ กิโลเมตร

บนบัลลังก์ต่อจากท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๘}กษัตริย์ดาวิดตอบว่า “เรียกตัวนางบัทเชบาเข้ามา” นางบัทเชบาจึงเข้ามายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์

^{๒๙}แล้วกษัตริย์ได้สาบานว่า “พระยาห์เวห์ผู้^{๓๐}ที่ได้ช่วยเหลือเราให้พ้นจากความยากลำบากทุกอย่าง มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน^{๓๑} ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ในวัน^{๓๒}นี้ เราจะทำตามสิ่งที่เราได้สาบานไว้กับเจ้าต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ที่ว่า ‘ซาโลมอนลูกชายเจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเรา และเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเราแทนที่เรา’”

^{๓๓}นางบัทเชบาจึงก้มกราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์ และพูดว่า “ขอให้นักษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้ามีชีวิตยืนยาวตลอดไป”

ดาวิดตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์

^{๓๔}กษัตริย์ดาวิดพูดว่า “ให้เรียกนักบวชศาโดก นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า และเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาเข้ามาที่นี่” เมื่อพวกเขามาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์แล้ว ^{๓๕}กษัตริย์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เอาพวกคนรับใช้ของเราผู้เป็นเจ้านายพวกเจ้า ไปกับพวกเจ้า และนำตัวซาโลมอนลูกชายของเราขึ้นขึ้นชื่อของเราและพาเขาลงไปที่ดานากิโฮน ^{๓๖}ให้นักบวชศาโดกและนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าแต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น ให้พวกเจ้าเป่าแตรเขาสดัวิ และให้ร้องว่า ‘กษัตริย์ซาโลมอนจงเจริญ’” ^{๓๗}แล้วให้พวกเจ้าตามเขาขึ้นมา และเขาจะขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของเราและปกครองแทนเรา เราได้แต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและยูดาห์แล้ว”

^{๓๘}เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาตอบกษัตริย์ว่า “อาเมน ขอให้พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้าของกษัตริย์เจ้านายข้าพเจ้า สั่งให้เป็นอย่างนั้นเถิด ^{๓๙}กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์เคยอยู่กับท่านมาแล้วยิ่ง^{๔๐} ก็ขอให้พระองค์อยู่กับซาโลมอนอย่างนั้นด้วย และทำให้บัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของ

ท่านกษัตริย์ดาวิดเจ้า นายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

^{๔๑}ดังนั้น นักบวชศาโดก นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา รวมทั้งชาวเคเรธและชาวเปเลท ต่างก็ลงไปพาซาโลมอนขึ้นขึ้นชื่อของกษัตริย์ดาวิดและออกเดิน ทางไปพร้อมๆกับพวกเขาไปที่ดานากิโฮน ^{๔๒}นักบวชศาโดกนำเขาสดัวิที่ใส่น้ำมันออกมาจากเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และเจิมให้กับซาโลมอน อนเป็นกษัตริย์ แล้วพวกเขา ก็เป่าแตรขึ้นและประชาชนทั้งหมดต่างก็ร้องตะโกนว่า “กษัตริย์ซาโลมอนจงเจริญ” ^{๔๓}และประชาชนทั้งหมดก็ได้ติดตามเขาขึ้นไป พวกเขาต่างเป่าขลุ่ย เฉิมฉลองกันด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก จนพื้นดินสั่นสะเทือนไปด้วยเสียงนั้น

^{๔๔}อาโดเนียห์และแขกทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้ยินเสียง นั้นด้วย ในขณะที่งานเลี้ยงของพวกเขากำลังจะเลิก เมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรเขา สดัวิจึงถามว่า “เสียงอึกทีกกรีกโครมในเมืองนั้น มันอะไรกัน”

^{๔๕}ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่ โยนาธานลูกชายนักบวชอาบียาธาธิก็มาถึง อาโดเนียห์พูดว่า “เข้ามาเถิด คนสำคัญอย่างท่านจะต้องนำข่าวดีมาบอกแน่”

^{๔๖}โยนาธานตอบว่า “ผิดแล้ว ดาวิด กษัตริย์นายของเราได้แต่งตั้งซาโลมอนขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว ^{๔๗}กษัตริย์ดาวิดได้ส่งนักบวชศาโดก นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา พร้อมกับชาวเคเรธและชาวเปเลทไปกับเขาด้วย และพวกเขาได้พาซาโลมอนขึ้นขึ้นชื่อของกษัตริย์ ^{๔๘}และนักบวชศาโดกและนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าก็ได้เจิมเขาเป็นกษัตริย์ ที่ดานากิโฮน จากที่นั่น พวกเขาได้เดินขึ้นไปพร้อมกับส่งเสียงให้ร้องกันอย่างสนุกสนาน และเมืองทั้งเมืองก็ดังกึกก้องไปด้วยเสียงนี้ นั่นคือเสียงอึกทีกที่พวกเขาท่านได้ยิน ^{๔๙}และเดี๋ยวนี้ ซาโลมอนกำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของกษัตริย์ ^{๕๐}และพวกข้าราชการของกษัตริย์ได้มาแสดงความยินดีกับกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า ‘ขอให้พระเจ้าของท่านทำให้ชื่อเสียงของซาโลมอนโด่งดังยิ่งกว่าชื่อเสียงของท่านและทำให้

*๑:๓๓ **ดานากิโฮน** คือดำน้าแห่งหนึ่งที่อยู่นอกกำแพงเมืองในหุบเขาทางด้านตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นแหล่งน้ำที่สำคัญของเมืองเยรูซาเล็ม

บัลลังก์ของเขายัง ใหญ่กว่าของท่านด้วย
เถิด’

และกษัตริย์ดาวิดก็ถาม กราบถามนัสมารอยู่
บนเตียงของเขา ^{๔๘} และพูดว่า ‘ขอสรรเสริญ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่ยิน
ยอมให้ตาของข้าพเจ้าได้ เห็นผู้ สืบทอด
บัลลังก์ของข้าพเจ้าในวันนี้”

^{๔๙} แล้วแขกทั้งหมดของอาโดนียาห์ต่าง
ลุกขึ้นด้วยความตกใจกลัวและแตกฮือกัน
ไป ^{๕๐} ส่วนอาโดนียาห์นั้น เพราะกลัวซาโลม
อน เขาจึงออกไปและไปจับที่เชิงงอนของ
แท่นบูชาไว้ ^{๕๑} แล้วมีคนมาบอกซาโลมอน
ว่า “อาโดนียาห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอนและ
กำลังจับเชิงงอนของแท่นบูชาอยู่ เขาพูดว่า
‘ให้กษัตริย์ซาโลมอนสาบานกับข้าพเจ้าใน
วันนี้ก่อนว่าเขาจะไม่ให้ผู้รับใช้ของเขาต้อง
ถูกฆ่าตายด้วยดาบ”

^{๕๒} ซาโลมอนตอบว่า “ถ้าเขาแสดงให้เห็น
ว่าตัวเขาเป็นคนดีจริง แม้แต่ผมสักเส้นของ
เขาก็จะไม่ตกลงถึงพื้น แต่ถ้าพบว่าเขาเป็น
คนชั่ว เขาก็จะต้องตาย” ^{๕๓} แล้วกษัตริย์ซา
โลมอนก็ส่งคนไปที่นั่น พวกเขาได้นำตัวอา
โดนียาห์ลงมาจากแท่นบูชา อาโดนียาห์ก็มา
ถึงและก้มกราบกษัตริย์ซาโลมอน ซาโลมอน
ก็พูดว่า “กลับไปบ้านท่านเถิด”

ดาวิดสั่งเสียกับซาโลมอน

๒ ^๑ เมื่อถึงเวลาที่ดาวิดใกล้จะตาย เขา
ได้สั่งเสียกับซาโลมอนลูกชายเขาวา
^๒ “พ่อกำลังจะไปตามทางที่คนทั้งโลกต้องไป
กัน ดังนั้น ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้เถิด
^๓ และให้ทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้า
ของเจ้าสั่งไว้ ให้เดินตามวิถีทางทั้งหลาย
ของพระองค์ ให้รักษาข้อบังคับทั้งหลายของ
พระองค์ และพวกคำสั่งของพระองค์ รวมทั้งกฎ
ต่างๆของพระองค์ และข้อตกลงทั้งหลาย
ของพระองค์ ตามที่เขียนไว้ในกฎ
ของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้เจริญรุ่งเรืองในทุก
สิ่งทุกอย่างอย่างที่เจ้าทำและในทุกๆแห่งที่เจ้า
ไป ^๔ แล้วพระยาห์เวห์ก็จะได้รับรักษาคำสัญญา
ของพระองค์ที่ให้กับพ่อว่า ‘ถ้าพวกลูกหลาน
ของเจ้าให้ความสนใจกับเส้นทางชีวิตของ

เขา และใช้ชีวิตต่อหน้าเราด้วยความสัตย์ซื่อ
อย่างสุดจิตสุดใจ กษัตริย์ที่จะมานั่งอยู่บน
บัลลังก์ของอิสราเอล ก็จะมาจากครอบครัว
ของเจ้า”

^๕ ดาวิดพูดอีกว่า “ที่นี่ เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าโย
อาบลูกชายนางเศรุยาห์ได้หย่าร้างกับพ่อ
เขาได้ฆ่าแม่ทัพสองคนของกองทัพอิสราเอล
คืออับเนอร์ ลูกชายของเนอริและอามาสุ
ลูกชายเยเธอร์ เขาทำให้เลือดของสองคนนี้
ไหลนองในช่วงเวลาที่สงบสุขราวกับว่าเป็น
ช่วงสงคราม และเลือดนั้นได้เป็นอันเข้มข้น
ที่พันรอบเอวของเขาและรองเท้าที่เท้าทั้งสอง
ข้างของเขาด้วย ^๖ ให้เจ้าใช้สมองของเจ้า
คิด ดูว่าจะจัดการกับเขายังไง แต่อย่าให้หัว
หงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสงบ
สุข

^๗ แต่ให้แสดงความเมตตากรุณากับพวก
ลูกชายของบารซิลลับ แห่งกิเลอาด และ
อนุญาตให้พวกเขาอยู่ในหมู่คนที่ได้นั่งกิน
อาหารร่วมโต๊ะกับเจ้า เพราะพวกเขาจงรัก
ภักดีต่อพ่อตอนที่พ่อหลบหนีจากอับซาโลม
พี่ชายของเจ้า

^๘ และให้จำไว้ว่า ชิเมอีลูกชายของเกร
ชาวเบนยามินจากเมืองบาสุริมยังอยู่กับเจ้า
เขาเคยตะโกนสาปแช่งพ่ออย่างหยาบคายใน
วันที่พ่อหนีไปเมืองมาหะนาอิม เมื่อเขาลง
มาเพื่อพบพ่อที่แม่น้ำจอร์แดน พ่อเคยสาบาน
ไว้กับเขาต่อพระยาห์เวห์ว่า ‘เราจะไม่ฆ่าเจ้า
ตายด้วยดาบ’ ^๙ แต่ตอนนี้ อย่าถือว่าเขาเป็น
ผู้บริสุทธิ์อีกต่อไป เจ้าเป็นคนฉลาด เจ้าคงรู้
ว่าต้องทำอย่างไรกับเขา เจ้าจะต้องนำหัวหงอก
ของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับเลือด”

ดาวิดตาย

(๑ พศด. ๒๙:๒๖-๒๘)

^{๑๐} แล้วดาวิดก็ล่วงลับไปอยู่กับพวก
บรรพบุรุษของเขาและศพของเขาได้ถูก
ฝังไว้ในเมืองของดาวิด ^{๑๑} เขาได้ปกครอง
อิสราเอลอยู่เป็นเวลาสี่สิบปี คือได้ครอบ
ครองในเฮเบรอนอยู่เจ็ดปี และครอบครองใน
เยรูซาเล็มอยู่สามสิบสามปี

*๑:๕๐ **จับที่เชิงงอนของแท่นบูชา** แสดงว่าเขากำลังขอความเมตตาในกฎบอกไว้ว่า ถ้าคน
ผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชาแล้ว เขาจะไม่ต้องถูกทำ
โทษ

ชาโลมอนกุมอำนาจทั้งหมด

^{๑๒} แล้วชา โลม อนได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ผู้เป็นพ่อของเขา และได้กุมอำนาจทั้งสิ้นในอาณาจักรของเขา

^{๑๓} ในเวลานั้นอาโด นี ยาร์ลูกชายของนางฮักกิทได้ไปหานางบัทเชบาแม่ของชาโลมอน นางบัทเชบาถามเขาว่า “นี่เจ้ามาอย่างสันติหรือเปล่า”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามาอย่างสันติ”

^{๑๔} แล้วเขาก็พูดว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องบางอย่างจะพูดกับท่าน”

นางตอบว่า “พูดไปสิ”

^{๑๕} เขาพูดว่า “อย่างที่ท่านรู้แล้วว่าอาณาจักร นี้เคยเป็นของข้าพเจ้ามาก่อน ตอนนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดอยากให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่แล้วสถานการณ์ได้เปลี่ยนไป และอาณาจักร นี้ก็ตกไปอยู่ในมือน้องชายของข้าพเจ้า เพราะพระ ยาร์เวห์ ได้ยกมันให้กับเขา ^{๑๖} ตอนนี ข้าพเจ้าอยากขอรับรองท่านอย่างหนึ่ง ขออย่าได้ปฏิเสธข้าพเจ้าเลย”

นางพูดว่า “พูดไปสิ”

^{๑๗} เขาจึงพูดว่า “โปรดช่วยขอกับกษัตริย์ชา โลม อนว่าให้ยกนางอาบี ซากชาวซู เนม ให้เป็นเมียข้าพเจ้าด้วย เขาจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก”

^{๑๘} นางบัทเชบาตอบว่า “ได้สิ เราจะไม่พูดกับกษัตริย์ให้เจ้า”

^{๑๙} เมื่อนางบัทเชบาไปพบกษัตริย์ชาโลมอน เพื่อจะไปพูดเรื่องของอาโด นี ยาร์กษัตริย์ได้ลุกขึ้นเพื่อมาพบนางและก้มทำความเคารพนาง และนั่งลงบนบัลลังก์ของเขา เขามีบัลลังก์อยู่ที่หนึ่งสำหรับให้แม่กษัตริย์นั่ง และนางได้นั่งลงที่ข้างขวาของเขา

^{๒๐} นางพูดว่า “แม่มีเรื่องเล็ก ๆ ยากขอรับรองเจ้าเรื่องหนึ่ง ขออย่าได้ปฏิเสธแม่เลย”

กษัตริย์ตอบว่า “ว่ามาเถิด แม่ ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก”

^{๒๑} นางจึงพูดว่า “ยกนางอาบีซากชาวซูเนม ให้แต่งงานกับอาโด นี ยาร์พี่ชายของเจ้าเถิด”

^{๒๒} กษัตริย์ชา โลม อนตอบแม่ของเขาว่า “ทำไมแม่ถึงได้ขอร้องนางอาบี ซากชาวซู เนมให้กับอาโด นี ยาร์เล่า อย่างนี้ก็เท่ากับขอให้ลูกยกอาณาจักรให้กับเขาไปด้วย อย่าลืมนี่ว่าเขาเป็นพี่ ชายคนโตและนักบวชอาบี ยา ธาร์และโยอาบลูกชายนางเศรยาห์ก็อยู่ฝ่ายเขาด้วย”

^{๒๓} แล้วกษัตริย์ชา โลม อนได้สาบานโดยอ้างพระ ยาร์เวห์ว่า “ถ้าอาโด นี ยาร์ไม่ได้ขอใช้การขอรับรองครั้งนี้ด้วยชีวิตของเขา ก็ขอ ให้พระเจ้าลงโทษข้าพเจ้าอย่างรุนแรง ^{๒๔} พระ ยาร์เวห์ผู้ที่ได้แต่งตั้งข้าพเจ้าให้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิดพ่อของข้าพเจ้า และผู้ที่ได้สร้างราชวงศ์ของข้าพเจ้าขึ้นมาตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ พระองค์มีชีวิตอยู่แน่นอนอนขนาดไหน วันนี้อาโด นี ยาร์จะต้องตายอย่างแน่นอนอนขนาดนั้น”

^{๒๕} กษัตริย์ชาโลมอนจึงออกคำสั่งกับเบไน ยาร์ลูกชายของเยโฮยาดา และเขาก็ไปฆ่าอาโด นี ยาร์

^{๒๖} กษัตริย์พูดกับนักบวชอาบี ยา ธาร์ว่า “กลับไปยังที่นาของเจ้าในอานา โธท เจ้ามีนสมควรถาย แต่เราจะไม่ฆ่าเจ้าในตอนนี้เป็นเพราะว่าเจ้าเคยเป็นผู้ถือหีบของพระ ยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ต่อหน้าดาวิดผู้เป็นพ่อของเราและเคยลำบากร่วมกับพ่อของเรามาก่อน” ^{๒๗} ชา โลม อนจึงปลดอาบี ยา ธาร์ออกจากตำแหน่งนักบวชของพระ ยาร์เวห์ ซึ่งเป็นไปตามคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่เคยพูดไว้เกี่ยวกับครอปรควิวเอลีที่ซีโลห์

^{๒๘} เมื่อข่าวร่ำมาถึงหุโย อาบซึ่งเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับอาโด นี ยาร์ แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยู่ร่วมมือกับอับ ซา โลม เขาก็ได้หลบหนีเข้าไปที่เต็นท์ของพระ ยาร์เวห์ และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชาไว้ ^{๒๙} เมื่อมีคนไปบอกกษัตริย์ชาโลมอนว่า โยอาบหลบหนีไปที่เต็นท์ของ

*๒:๒๖ *หีบของพระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต* หรือ “หีบศักดิ์สิทธิ์” หรือ “หีบข้อดกกลง” เป็นหีบที่บรรจุบรรดาแผ่นหินที่มีบัญญัติ ๑๐ ประการเขียนไว้ รวมทั้งสิ่งของต่างๆที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

†๒:๒๘ *จับที่เชิงงอนของแท่นบูชาไว้* แสดงว่าเขากำลังขอความเมตตา ในกฎบอกไว้ว่าถ้าคนผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และไปจับที่เชิงงอนของแท่นบูชาแล้ว เขาจะไม่ถูกทำโทษ

พระ ยาร์เวห์ และไปอยู่ที่ด้านข้างของแท่นบูชา ซาโลมอนจึงส่งเบ โน ยาร์ห์ลูกชายเยโฮยาคดาว่า “ไปฆ่าเขาซะ”

^{๓๐}เบ โน ยาร์ห์จึงเข้าไปในเต็นท์ของพระ ยาร์เวห์ และพูดกับโยอาบว่า “กษัตริย์สั่งว่า ‘ออกมากเดี๋ยวนี้’”

แต่เขาตอบว่า “ไม่ เราจะตายอยู่ที่นี้”

เบ โน ยาร์ห์จึงไปรายงานกับกษัตริย์ถึงสิ่งที่โยอาบตอบ ^{๓๑}แล้วกษัตริย์ก็ได้สั่งเบ โน ยาร์ห์ว่า “ไปทำตามที่เขาพูดได้เลย ให้ฆ่าเขาและฝังเขา เสีย เพื่อว่าครอบครัวของเราและตัวเราจะได้ไม่ต้องรับ ผิดต่อกันกับโยอาบที่ไปฆ่าคนบริสุทธิ์ ^{๓๒}พระ ยาร์เวห์จะทำให้การนองเลือดที่เขาได้ทำ นั้นกลับมรดกลบหน้าของเขาเอง เพราะเขาได้ทำร้ายคนสองคนที่ชอบธรรมและดีที่เขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดผู้เป็นพ่อของเราไม่รู้ คืออับ เนอร์ลูกชายของเนอร์ซึ่งเป็นแม่ทัพของอิสราเอล และอามาสา ลูกชายของเย เรอ ร์ผู้เป็นแม่ทัพของยูดาห์ ^{๓๓}ขอให้ความผิดแห่งเลือดของพวกเขา นี้ ตกอยู่บนหัวของโยอาบและลูกหลานของโยอาบตลอดไป แต่ขอให้ดาวิดและลูกหลานของเขา ครอบครัวและบัลลังก์ของเขา ได้รับสันติสุขจากพระ ยาร์เวห์ตลอดไป”

^{๓๔}เบ โน ยาร์ห์ลูกชายของเยโฮยาคดาจึงขึ้นไปฆ่าโยอาบและฝังศพเขาไว้ในที่ดินของโยอาบเองในถิ่น แห้ง แล้ง ^{๓๕}กษัตริย์ซาโลมอนได้แต่งตั้งให้เบ โน ยาร์ห์ลูกชายเยโฮยาคดาขึ้นเป็นแม่ทัพแทนโยอาบและแต่งตั้งนักบวชศา โดกขึ้นแทนอาบียาธา ร์ ^{๓๖}แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งคนไปหาซิเมอีและบอกกับเขาว่า “ให้สร้างบ้านของตัวเองขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น ห้ามออกไปที่อื่น อีก ^{๓๗}วันใดที่เจ้าออกมาและข้ามลำธารแห่งซิดโรน ไป เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน เจ้าจะต้องรับ ผิด ชอบต่อการตายของตัวเอง”

^{๓๘}ซิ เม อีตอบกษัตริย์ไปว่า “สิ่งที่ท่านพูดมานั้นก็ยุติธรรม ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านจะทำตามที่กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าได้พูดไว้” และซิ เม อีก็ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน ^{๓๙}แต่อีกสามปีต่อมา ทาสสองคนของซิ

เมอีหลบหนีไปหากษัตริย์อาคิซแห่งเมืองกัทลูกชายของมูอาคาห์ และมีคนมาบอกซิ เม อีว่า “ตอนนี้ ทาสทั้งสองคนของท่านอยู่ในเมืองกัท” ^{๔๐}อย่างนั้น ซิ เม อีจึงผูกอาบนบนลาของเขาและไปหากษัตริย์อาคิซที่เมืองกัทเพื่อตามหาทาสสองคนของเขา ซิ เม อีก็ได้ออกไปและนำตัวทาสทั้งสองคนของเขากลับมาจากเมืองกัท

^{๔๑}เมื่อซาโลมอน อนุรักษ์เรื่องว่าซิ เม อีได้ออกไปจากเยรูซาเล็มไปเมืองกัทและได้กลับมาแล้ว ^{๔๒}กษัตริย์จึงเรียกตัวซิ เม อีมาและพูดกับเขาว่า “เราเคยให้เจ้าสาบานไว้กับพระ ยาร์เวห์และเตือนเจ้ามาก่อนแล้วไม่ใช่ หรือว่า ‘ในวันทีเจ้าจากไปและไปที่ไหนก็ตาม ให้แน่ใจได้เลยว่ามันจะเป็นวันตายของเจ้า’ และในเวลานั้น เจ้าก็พูดกับเราว่า ‘สิ่งที่ท่านพูดนั้นยุติธรรม ข้าพเจ้าจะเชื่อ ฟังท่าน’ ^{๔๓}แล้วทำไมเจ้าจึงไม่รักษาคำสาบานที่ให้ไว้กับพระ ยาร์เวห์ และไม่เชื่อ ฟังคำ สิ่งที่เราได้ให้เจ้าไว้เล่า” ^{๔๔}กษัตริย์พูดกับซิ เม อีด้วยว่า “เจ้าก็รู้ยุติมอก ในเรื่องความ ผิดที่เจ้าเคยทำไว้กับดาวิดผู้ เป็น พ่อของเรา ตอน นี้พระ ยาร์เวห์จะตอบแทนเจ้าสำหรับความ ผิดที่เจ้าได้ทำลงไป ^{๔๕}แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับการอวยพร และบัลลังก์ของดาวิดก็จะยังปลอดภัยอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ตลอดไป”

^{๔๖}แล้วกษัตริย์ก็ออกคำ สั่งให้เบ โน ยาร์ห์ลูกชายเยโฮยาคดา นำตัวซิ เม อีออกไปฆ่าอย่างนี้ อาณาจักรนี้ก็ได้ตั้งมั่นคงอยู่ภายใต้การปกครองของซาโลมอน

ซาโลมอนขอสติปัญญา

(๒ พศด. ๑:๒-๑๓)

^๑ซา โลมอนได้ไปผูก มิตรกับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ด้วยการแต่งงานกับลูกสาวของฟาโรห์ ซาโลมอนได้พานางไปอยู่ที่เมืองของดาวิด จนกว่าเขาจะสร้างวังของตัวเอง พร้อม กับวิหารของพระ ยาร์เวห์และกำแพงรอบๆเมืองเยรูซาเล็มเสร็จ ^๒ประชาชนก็ยัง คงถวายเครื่องบูชา

*๒:๓๗ เจ้าจะต้อง ... ของตัวเอง หรือแปลตรงๆได้ว่า “เลือดของเจ้าจะตกลงบนหัวของเจ้า”

ตามสถานที่สูงต่างๆ เพราะวิหารที่สร้างในนามของพระยาหวิหยังไม่เสร็จ *ชาโลมอนแสดงความ รักที่เขามิต่อพระ ยาหวิห ด้วยการใช้ชีวิตตามกฎต่างๆของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขา เว้นแต่เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ตามสถานนมัสการ

“กษัตริย์ชา โลม อนได้ ไปที่กิเบ โอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา เพราะที่ นั้นเป็นสถานที่สูงที่สำคัญที่สุด และชา โลม อนได้ ถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่ง พันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น *ที่กิเบ โอนนั่นเอง พระ ยาหวิหได้ปรากฏในความ ผันของชา โลม อนตอนกลาง ค่ำพระเจ้าพูดว่า “เจ้าอยากได้อะไรจากเรา ก็ขอมาได้เลย”

๖ ชา โลม อนตอบว่า “พระองค์มีความ รักมั่นคงอันยิ่ง ใหญ่ต่อผู้รับ ใช้ของพระองค์คือดา วิดพ่อของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนดี และมีจิตใจซื่อตรง พระองค์ได้แสดงความ รักมั่นคงอันยิ่ง ใหญ่ นี้ต่อท่าน ด้วยการให้ลูกชายคนหนึ่งของท่านได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของท่านในวันนี้ *ข้าแต่พระยาหวิห พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้พระองค์ ได้มาเป็นกษัตริย์แทนที่ดา วิดพ่อของข้าพเจ้า ทั้งๆที่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเด็กเล็กๆและยังไม่รู้โอ โหนอิ เหน *แล้วข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้มาอยู่ท่ามกลางชนชาติของพระองค์ ที่พระองค์ได้เลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ที่มีประชากรมากมายมหาศาลนับ ไม่ ถ้วน *อย่าง นั้นขอโปรดมอบสติ ปัญญาให้กับผู้รับ ใช้ของพระองค์ เพื่อจะได้ใช้ปกครองชนชาติของพระองค์ และเพื่อจะได้แยกแยะว่าอะไรดีอะไร ชั่ว เพราะจะมีใคร เล่าที่สามารถปกครองประชากรอันมหาศาลนี้ของพระองค์ได้”

๑๐ องค์เจ้าชีวิตรู้สึกพอใจที่ชาโลมอนขอสิ่งนี้ ๑๑พระเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “เป็นเพราะเจ้าขอสิ่ง นี้ และไม่ได้ขอให้มายุยืนยาว หรือขอความ ร่ำรวย หรือขอให้ฆ่าพวกศัตรูของเจ้า แต่เจ้ากลับขอสติ ปัญญาสำหรับตัวเจ้า

เอง เพื่อจะได้รู้จักปกครองอย่างยุติธรรม ๑๒อย่างนั้น เราจะให้สิ่งที่เจ้าขอ เราจะทำให้เจ้าเฉลียวฉลาดและมองทุก อย่างได้อย่างทะลุปรุโปร่ง จนไม่มีใครฉลาดเหมือนเจ้าทั้งในอดีตและในอนาคต ด้วย ๑๓แล้วเราจะแถมสิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอให้ ด้วย นั่นคือความ ร่ำรวยและเกียรติยศตลอดชีวิตของเจ้า แล้วจะไม่มิกษัตริย์องค์ ใหญ่มาเปรียบ เทียบกับเจ้าได้ เลย ๑๔ถ้าเจ้าเดินตามทางทั้ง หลายของเรา เชื่อ ฟังกฎและคำ สั่งต่างๆของเรา เหมือนที่ดา วิดพ่อของเจ้าเคยทำมา เราก็มจะให้เจ้ามีชีวิตที่ยืนยาวด้วย”

๑๕แล้วชา โลม อนก็ตื่น ขึ้น และเขาก็รู้ว่าเขาได้ฝันไป เขากลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ไปยืนอยู่ต่อ หน้าหีบข้อ ตกลงของพระยาหวิห † และได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วเขาก็จัดงานเลี้ยงให้กับข้าราชการทั้งหมดของเขา

ชาโลมอนตัดสินคดีอย่างเฉลียวฉลาด

๑๖ต่อ มา มีโสเภณีสองคนมาหากษัตริย์ และได้มายืนอยู่ต่อ หน้าเขา ๑๗หญิงคนหนึ่งพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในบ้านหลัง เดียวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้คลอดลูกออกมาคนหนึ่ง ตอนนั้นนางก็อยู่ที่นั่นด้วย ๑๘หลังจากที่ลูกของข้าพเจ้าคลอดออกมาได้สามวัน หญิงคน นี้ก็คลอดลูกออกมาคนหนึ่งด้วย ในบ้านหลังนั้น มีเราอยู่กันแค่สองคน ไม่มีคนอื่นอีก ๑๙ในตอนกลางคืนลูกชายของหญิงคนนี้ตายไป เพราะนางนอนทับเขา ๒๐แล้วนางก็ตื่นขึ้นมาตอนดึก และมาเอาลูกชายของข้าพเจ้าไปจากด้าน ข้างของข้าพเจ้า ในขณะที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านยังหลับอยู่ นางเอาเด็กไปวางไว้ที่อกของนาง และเอาตัวลูกชายของนางที่ตายแล้วมาไว้ที่อกของข้าพเจ้า ๒๑เช้าวันรุ่ง ขึ้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาเพื่อจะให้นมลูก แต่เขากลับตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพเจ้ามอง ดูเขาใกล้ๆในตอนฟ้าสว่าง ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเด็กคน นี้ไม่ใช่ลูกที่ข้าพเจ้าคลอดออกมา”

*๓:๒ สถานที่สูงต่างๆ เป็นสถานที่สำหรับสักการะบูชาพระเจ้าหรือบรรดาพระปลอม สถานที่เหล่านี้มักอยู่ตามเนินเขาหรือตามภูเขาต่างๆ

†๓:๑๕ หีบข้อตกลงของพระยาหวิห คือ “หีบศักดิ์สิทธิ์” หรือ “หีบแห่งคำสัญญา” เป็นหีบที่บรรจุบรรดาแผ่นหินที่มีบัญญัติ ๑๐ ประการเขียนไว้ รวมทั้งสิ่งของต่างๆที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

๒๒ แต่หญิงอีกคนได้พูดว่า “ไม่จริง เด็กที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นลูกชายของฉันเอง คนที่ตายไปเป็นลูกของเธอต่างหาก”

แต่หญิงคนแรกก็ยืนยันว่า “ไม่ใช่ คนที่ตายเป็นลูกของเธอ คนที่ยังอยู่เป็นลูกของฉัน” และพวกเขาก็ได้เถียง กันอยู่ต่อ หน้า กษัตริย์

๒๓ กษัตริย์จึงพูดว่า “คน นี้ก็บอกว่า ‘ลูกชายของ ฉันยังมีชีวิตอยู่ ลูกชายของเธอตายแล้ว’ ส่วนอีกคนก็พูดว่า ‘ไม่จริง ลูกชายของเธอตายแล้ว ลูกของฉันต่าง หากที่ยังมีชีวิตอยู่’”

๒๔ แล้วกษัตริย์ก็พูดว่า “เอาดาบมาให้เรา เล่มหนึ่งสิ” พวกเขาจึงนำดาบเล่มหนึ่งมาให้ กษัตริย์ ๒๕ แล้วกษัตริย์ก็ออกคำสั่งว่า “ตัดเด็กที่มีชีวิต นี้ออกเป็นสองท่อนซะ และแบ่งให้พวกนางไปคนละครึ่ง”

๒๖ หญิงคนที่ลูกชายยังมีชีวิตอยู่ ก็ส่งสาร ลูกของนางอย่างจับใจ จึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ได้โปรดเถิด นายของข้าพเจ้า ให้เด็กที่ยังมีชีวิตกับนางไปเถิด อย่าฆ่าเขาเลย”

แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า “แบ่งเลย ทั้งเธอ และฉันจะได้ไม่มีใครได้ไป”

๒๗ แล้วกษัตริย์ก็ตัดสินใจว่า “คืนเด็กที่ยังมีชีวิตให้กับหญิงคนแรก ไป อย่าฆ่าเขา เลย เพราะนางคือแม่ที่แท้จริง”

๒๘ เมื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้ยินเรื่อง การตัดสินครั้งนี้ พวกเขาต่างเคารพยำเกรง กษัตริย์ เพราะพวกเขาเห็นแล้วว่ากษัตริย์ ได้รับความเฉลียวฉลาดมาจากพระเจ้า เพื่อปกครองบ้านเมืองอย่างยุติธรรม

อาณาจักรของซาโลมอน

๑ กษัตริย์ซา โลม อนได้ปกครองชนชาติ อิสราเอลทั้งหมด ๒ และต่อไป นี้อือ ข้าราชการระดับสูงทั้งหมดของเขา อาซาริยาห์ลูกชายของศาโดกเป็นนักบวช ๓ เอ ลี โส เรฟและอา หิ ยาห์ลูกชายของซิทา เป็นเลขานุการ เย โส ซา ฟัทลูกชายของอา หิลูดเป็นผู้ จด บันทึกร

๔ เบนโยนาห์ลูกชายเยโฮยาดา เป็นแม่ทัพ ศาโดกและอาบิยาซาร์เป็นนักบวช

๕ อาซาริยาห์ลูกชายของนาธัน เป็นหัวหน้า ดูแลพวกผู้ว่าการเขตต่างๆ ๖ ศนุดลูกชายของนา ธันเป็นนักบวชและเป็น ที่ ปรีชาของกษัตริย์

๗ อาหิซาร์ทำหน้าที่ดูแลภายในวัง อาโด นีร์มลูกชายของออบดาทำหน้าที่ควบคุม คนงานที่ถูกเกณฑ์มา

๘ ซา โลม อนยังมีผู้ ว่าการเขตต่างๆอีก สิบสองคน ทำหน้าที่ดูแลชนชาติอิสราเอล ทั้งหมด ซึ่งพวกเขาจะช่วยเหลือในการจัดหา เสบียงอาหารให้กับกษัตริย์และครอบครัว กษัตริย์ทั้งหมด ผู้ว่าการแต่ละคนจะต้องจัด ส่งเสบียงอาหารมาให้หนึ่งเดือนในหนึ่ง ปี ๙ และต่อไปนี่คือชื่อของพวกเขา เบนเฮอร์ เป็นผู้ว่าอยู่ในแถบเนินเขาเอ ฟรา อิม

๑๐ เบนเดเคอร์ เป็นผู้ว่าสำหรับ มาคาส ซาอัล บิม เบธเชเมชและเอโลน-เบธฮานัน

๑๑ เบนเฮเสด เป็นผู้ว่าในอารูบโบท (โสโคห์ และแผ่นดินเฮ เฟอร์ทั้งหมดอยู่ใต้อำนาจ เขา)

๑๒ เบนอาบีนาตัม เป็นผู้ว่าใน นาฟาทโดร์ (เขาแต่งงานกับทา ฟัทลูกสาวของซา โลม อน)

๑๓ บา อา นาลูกชายของอา หิลูด เป็นผู้ว่าใน ทาอานาคเมกิด โดและเบธซานทั้งหมดซึ่ง อยู่ถัดจากศาเรฐานและอยู่ทางด้าน ใต้ของ ยิสเรเอล และตั้งแต่เบธซานถึงอาเบลเมโฮ ล่าห์เลยไปถึงอีกฝากหนึ่งของโยกเมอัม

๑๔ เบนเกเบอร์ เป็นผู้ว่าใน ราโมทกิเลอาด (ยา อีร์ลูกชายของมนัส เสห์ที่ได้ตั้งรกราก อยู่ในกิ เลอาดอยู่ภายใต้การควบคุมของ เขา รวมทั้งเขตอา รโกบในบา ซานและ เมืองอีกหก สิบเมืองในนั้นที่มีกำแพงสูง ใหญ่และมีตानประตูที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ ด้วย)

๑๕ อาหินาดับลูกชายของอิดโด เป็นผู้ว่าในมา หะนาอิม

๑๖ อา หิมา อัส เป็นผู้ว่าในนัฟ ทาลี (เขาได้ แต่งงานกับบาเสมท์ลูกสาวของซาโลมอน)

๑๗ บา อา นาลูกชายของหุซัย เป็นผู้ว่าในอา เซอร์และเบอาโลท

๑๘ เยโฮซาฟัทลูกชายของปารูอาห์ เป็นผู้ว่า ในอิสสาการ์

* ๓:๒๘ ความเฉลียวฉลาดมาจากพระเจ้า หรือ “ความเฉลียวฉลาดที่ยิ่งใหญ่มาก”

๑๘ ซิเมอีลูกชายของเอลา เป็นผู้ว่าในเบนยามิน

๑๙ เกเบอร์ลูกชายของอูรี เป็นผู้ว่าในแผ่นดินกิเลอาด (ซึ่งเคยเป็นของกษัตริย์สิลี โหนของชาวอาโมไรต์และกษัตริย์โอกของบาชาน) เขาเป็นผู้ว่ากรเพียงคนเดียวที่ปกครองเขตนั้น

๒๐ ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลมีจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนเม็ดทรายบนหาดทราย พวกเขาอยู่กันอย่างมีความสุข และมีกินมีดื่มกันอย่างเหลือเฟือ

๒๑ ซาโลม่อนได้ปกครองเหนือพวกอาณาจักรทั้งสิน ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียและไปจนสุดเขตแดนของประเทศอียิปต์ ประเทศเหล่านี้ได้ส่งส่วย และอยู่ภายใต้อำนาจของซาโลม่อนตลอดชีวิตของซาโลม่อน †

๒๒ เสบียงอาหารที่ซาโลม่อนกับทุกคนในวังจะต้องใช้กินกันในแต่ละวัน คือ

แบ่งอย่างดีสามสิบโคเร ‡

แบ่งหยาบหกสิบโคเร ¶

๒๓ วัวที่เลี้ยงในคอกสัตว์จนอ้วนพีสิบตัว

วัวที่เลี้ยงในทุ่งหญ้าสิบตัว

แกะหนึ่งร้อยตัว

รวมทั้งกวางเนื้อทรายและละมั่งตัวผู้ สี่อีกหลายตัว และสัตว์ปีกที่ขนไว้แล้ว

๒๔ ซาโลม่อนปกครองอยู่เหนือแผ่นดินทั้งหมดและเหนือกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส จากทิฟสาห์ไปจนถึงกาซา และมีสันติภาพอยู่รอบด้าน

๒๕ ตลอดช่วงชีวิตของซาโลม่อน ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลตั้งแต่นานจนถึงเบเออร์เซบา ทุกคนต่างมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย นั่งอยู่ใต้เงาองุ่นและต้นมะเดื่อของตน

๒๖ ซาโลม่อนมีคอกขังม้าแต่ละตัวอยู่สี่พัน ** คอกเป็นม้าสำหรับลากรถรบ และมีทหารบนรถม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพัน คน ๒๗ ผู้ว่าของแต่ละเขต เมื่อถึงเวลาที่จะต้องจัดส่งเสบียงอาหารให้กษัตริย์และคนทั้งหมดที่นึ่งกินร่วมโต๊ะกับกษัตริย์ พวกเขาต่างก็ส่งเสบียงมาตามเดือนของตน และไม่ให้มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย ๒๘ พวกเขาจึงได้นำข้าวบาร์เลย์และฟางสำหรับพวกม้าลากรถรบและพวกม้าอื่นๆไปเก็บไว้ตามสถานที่ของมัน

ความเฉลียวฉลาดของซาโลม่อน

๒๙ พระเจ้าได้ให้ซาโลม่อนมีความเฉลียวฉลาดและการมองที่ทะลุปรุโปร่งและมีความเข้าใจมากมายเหมือนกับเม็ดทรายบนชายหาด ๓๐ ความเฉลียวฉลาดของซาโลม่อนนั้นเหนือกว่าความฉลาดของทุกคนในฝั่งตะวันออก และเหนือกว่าความเฉลียวฉลาดทั้งสินของคนในประเทศอียิปต์ ๓๑ เขาฉลาดกว่าใครๆทั้งหมด แม้แต่เอธานชาวเอสราห์หรือพวกลูกชายของมาโฮล คือเฮมาน คาลโคล และดาร์ดา ชื่อเสียงของซาโลม่อนได้เลื่องลือไปทั่วทุกชาติที่อยู่ล้อมรอบ ๓๒ เขาได้พูด คำสุภาษิต ไว้ถึงสามพันข้อ และบทเพลงต่างๆของเขาก็มีจำนวนถึงหนึ่งพันกับห้าเพลง

๓๓ ซาโลม่อนได้บรรยายถึงชีวิตของพืชตั้งแต่ต้นสนซีดาร์ของเลบานอนไปจนถึงต้นหุสบที่งอกออกมาจากกำแพงต่างๆ เขายังสอนเกี่ยวกับพวกสัตว์และนก สัตว์เลื้อยคลาน †† และปลา ๓๔ คนจากทุกชาติต่างก็มาฟังความเฉลียวฉลาดของซาโลม่อน ซึ่งคน

†๔:๒๑ **ช่วย** เงินที่ประชาชนให้กับกษัตริย์ที่เอาชนะพวกเขาได้

†๔:๒๑ **ประเทศเหล่านี้ ... ชีวิตของซาโลม่อน** แสดงให้เห็นว่าประเทศเหล่านี้ได้ทำข้อตกลงสันติภาพกับซาโลม่อนเป็นเพราะอำนาจอันยิ่งใหญ่ของเขา

‡๔:๒๒ **สามสิบโคเร** เท่ากับ ๖,๖๐๐ ลิตร

¶๔:๒๒ **หกสิบโคเร** เท่ากับ ๑๓,๒๐๐ ลิตร

§๔:๒๓ **กวางเนื้อทรายและละมั่งตัวผู้** คือกวางป่าชนิดต่างๆ

๔:๒๖ **สี่พัน ประโยคนี้น่ามาจากสำเนากรีกโบราณ ตรงกับ ๒ พงศาวดาร ๙:๒๕ แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า "สี่หมื่น"

††๔:๓๓ **สัตว์เลื้อยคลาน** สิ่งที่เลื้อยคลานได้ อาจรวมถึงสัตว์ชนิดอื่น ๆ ตั้งแต่แมลงต่างๆไปจนถึงสัตว์จำพวกกิ้งก่า งูชนิดต่างๆและปลา

เหล่า นี้ถูกส่งมาจากกษัตริย์ทั่ว โลกที่ได้ข่าวเกี่ยวกับความเฉลียวฉลาดของเขา

ซาโลมอนเตรียมมัตถุสร้างวิหาร

(๒ พศต. ๒:๑-๑๘)

๕ เมื่ออี รามกษัตริย์ของเมืองไทรเซ ได้ยินว่าซาโลมอนได้รับการเจิมขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากดาวิดพ่อของเขา กษัตริย์อี รามจึงได้ส่งทูตของเขาไปหาซา โลม อน เพราะเขาเป็นเพื่อนที่ดีของดา วิดตลอด มา

๒ ซาโลมอนจึงได้ส่งข้อความนี้มาถึงอีรามว่า
๓ “ท่านก็รู้ว่าดา วิดพ่อของข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะสร้างวิหารเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา ได้ เพราะต้องคอยสู้รบกับพวกศัตรูที่อยู่ล้อม รอบเขา จนกระทั่งพระ ยาร์เวห์ได้ปราบพวกศัตรูให้อยู่ใต้เท้าของเขา ๔ แต่ตอนนี้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ให้ข้าพเจ้าหยุดพักจากสงครามแล้วในทุกๆด้าน และไม่มี การต่อสู้หรือความหายนะใดๆอีก

๕ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้เคยบอกไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้า เมื่อพระองค์พูดว่า ‘ลูกชายของเจ้าคนที่เราจะให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์แทนเจ้า นั้น จะเป็นผู้ สร้างวิหารเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา’

๖ อย่างนั้น ช่วยส่งคนให้ตัดต้นสนซีดาร์ของเลบานอนไว้ให้กับข้าพเจ้าด้วย คนของข้าพเจ้าจะทำงานร่วมกับคนของท่าน และข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้กับท่านสำหรับคนของท่าน ตามจำนวนค่าจ้างที่ท่านกำหนด มา ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้าไม่มีคนที่มีความชำนาญในการตัด ไม้ เหมือนกับชาวซีโตน”

๗ เมื่ออีรามได้ยินข้อความของซาโลมอน ก็รู้สึกพอใจอย่างมากและพูดว่า “วันนี้ เราขอสรรเสริญองค์พระยาร์เวห์ เพราะพระองค์ได้

ให้ลูกชายที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งกับดาวิดเพื่อที่จะปกครองชนชาติที่ยิ่งใหญ่นี้” ๘ อีรามได้ส่งข้อความไปถึงซาโลมอนว่า

๙ “เราได้ รับข้อความที่ท่านส่งถึงเราแล้ว และจะทำตามทุกอย่างที่ท่านต้องการ เราจะจัดหาไม้ สนซี ดาร์และไม้ สนสามใบให้กับท่าน ๑๐ บรรดาคนของเราจะชักลากไม้เหล่า นี้ลงมาจากเลบานอนไปที่ทะเล และเราจะเอาไม้เหล่านี้นักกรรมกันล่องเป็นแพไปตามทะเลจนถึงสถานที่ที่ท่านกำหนด ไว้ และที่นั่นเราจะแยกพวกมันออก และท่านก็สามารถเอามันไปได้ ท่านสามารถตอบแทนเราได้ ด้วยการส่งเสบียงอาหารให้กับคนในวังของเราเช่นกัน”

๑๑ อี รามจึงได้จัดส่งไม้ สนซี ดาร์และไม้ สนสามใบให้กับซา โลม อนตามที่เขาต้องการทุกอย่าง ๑๒ ซา โลม อนก็ได้ให้แบ่งสลีสี่ ล้านสี่ แสนลิตร ๑ เป็นอาหารให้กับคนในวังของอี ราม และน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์สี่ แสนสี่ หมื่นลิตร ๒ ซาโลมอนทำอย่างนี้ให้กับอีรามปีแล้วปีเล่า

๑๓ พระ ยาร์เวห์ให้ความเฉลียวฉลาดกับซา โลม อน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับเขา อี รามและซา โลม อนก็ได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรต่อกันและอยู่กันอย่างสันติ

๑๔ กษัตริย์ซา โลม อนได้เกณฑ์พวกแรงงานมาจากทั่วทั้งอิสราเอลรวมสามหมื่นคน ๑๕ เขาได้ส่งคนเหล่า นั้นออกไปที่เลบานอนโดยแบ่งเวรกันไป เวนละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในเลบานอนหนึ่งเดือนและได้อยู่ที่บ้านของพวกเขาสองเดือน อาโด นีร์มทำหน้าที่เป็นผ้ควบคุมคนงาน ๑๖ ซา โลม อนมีคนแบกหามอยู่เจ็ด หมื่นคนและมีคนตัดหินแปดหมื่นคนที่ทำงานอยู่ในแถบเนิน เขา ๑๗ มีหัวหน้าคนงานอีกสาม พันสาม ร้อยคนที่ทำหน้าที่ดูแลงานในโครงการและคอยสั่ง งานคนงาน ๑๘ กษัตริย์ซา โลม อนได้สั่งให้พวกเขาตัดหินก้อนใหญ่ๆที่มีราคาแพงออกมาจากเหมืองหิน เพื่อเซ็หินที่ตกแต่งแล้วนี้วางเป็น

*๕:๖ คนที่มีความชำนาญในการตัด ไม้ หรือช่าง ไม้ คือคนที่ทำงานกับไม้ ในสมัยโบราณ หมายถึงคนตัดไม้ด้วย

๑๕:๑๑ สี่ล้านสี่แสนลิตร หรือ สองหมื่นโคเร

๑๕:๑๑ สี่แสนสี่หมื่นลิตร หรือ สองหมื่นบัท

ฐานรากของวิหาร ^{๑๔}ข้างแคะ สลักของชาโลมอนและสีรามูและคนจากเกบาล *ต่างตัดแต่งไม้และหินเพื่อนำมาสร้างเป็นวิหาร

ชาโลมอนสร้างวิหาร

(๒ พศต. ๓:๑-๑๔, ๔:๑-๑๐, ๑๙-๒๒; ๕:๑)

๖ ^๑เป็นเวลาสี่ร้อยแปดสิบปี [†]หลังจากที่ชาวอิสราเอลได้อพยพออกมาจากประเทศอียิปต์ ในเดือนศิว ซึ่งเป็นเดือนที่สองของปี ตรงกับปีที่สี่ที่ชาโลมอนเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ชาโลมอนได้เริ่มสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ ขึ้น ^๒วิหารที่กษัตริย์ชาโลมอนได้สร้าง ขึ้นให้พระยาห์เวห์ นั้นมีขนาดยาวหกสิบศอก [‡]กว้างยี่สิบศอก [¶]และสูงสามสิบศอก [§]ด้านหน้าของห้องโถงใหญ่ของวิหาร มีระเบียงที่ยื่นออกมาสิบศอก และมีความกว้างยี่สิบศอกซึ่งเท่ากับความกว้างของวิหารพอดี ^{¶¶}พระองค์ได้สร้างช่องหน้าต่างแคบๆหลายบานไว้ด้านบนของผนังวิหาร ^{¶¶¶}ช่องหน้าต่าง นี้ด้านในเล็กกว่าด้านนอก ^{¶¶¶¶}ชาโลมอนได้สร้างห้องโดยรอบ ติดกับผนังรอบห้องโถงใหญ่และห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ห้องพวกนี้มีสามชั้น ^{¶¶¶¶¶}ฝาผนังด้านนอกของห้องโถงใหญ่นั้น ด้านล่างหนากว่าด้านบนเป็นหยักป่าเข้าไป เพื่อจะได้วางไม้คานไม้คานจะได้ไม่ทะลุฝาผนังเข้าไป จึงทำให้พวกห้องด้านบนกว้างกว่าพวกห้องด้านล่าง พวกห้องชั้นล่างสุดกว้างห้าศอก ^{¶¶¶¶¶¶}ชั้นที่สองกว้างหกศอก ^{¶¶¶¶¶¶¶}และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก ^{¶¶¶¶¶¶¶¶}ในการก่อสร้างวิหารนี้ จะใช้แต่หินที่ได้รับการตัด แต่งเรียบร้อยแล้วจากเหมืองหิน

เท่านั้น ก็เลยไม่มีเสียงค้อน หรืออี่เต้อ หรือเครื่องมืออื่นๆที่ทำจากเหล็ก

^{¶¶¶¶¶¶¶¶}ทางเข้าห้องพวกนี้ อยู่ที่ชั้นหนึ่ง ตรงด้านทิศใต้ของวิหาร ข้างในมีบันไดขึ้นจากชั้นหนึ่งไปชั้นสอง และจากชั้นสองไปชั้นสาม

^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶}ชาโลมอนก็ ได้สร้างวิหาร นั้นจนเสร็จสมบูรณ์ พระองค์ได้สร้างหลังคาวิหาร โดยมีข้อและแผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ ^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}แล้วพระองค์ได้สร้างพวกห้องที่ล้อมรอบวิหารจนเสร็จ แต่ละห้องสูงห้าศอก และมีพวกไม้คานที่ทำจากสนซีดาร์วางพาดอยู่บนหยักป่าของฝาผนังวิหาร

^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}คำพูดของพระยาห์เวห์มาถึงชาโลมอนว่า ^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}“ถ้าหากเจ้าทำตามกฎต่างๆของเรา ทำตามข้อ บังคับทุก ข้อและรักษาคำ สั่งทุกอย่างของเรา และใช้ชีวิตตามนั้น เราก็จะทำตามคำสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิดพ่อของเจ้า เราจะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชาวอิสราเอล ในวิหารนี้ที่เจ้ากำลังสร้าง ขึ้น และเราจะไม่ละทิ้งประชาชนชาวอิสราเอลของเรา”

^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}ชาโลมอนจึงได้สร้างวิหารหลัง นั้นจนเสร็จสมบูรณ์

^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}พระองค์ใช้แผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ ครอบคลุมผนังด้านในที่ทำจากหินโดยรอบ ตั้งแต่พื้นไปจนถึงเพดาน และปูทับพื้นหินทั้งหมดในวิหารด้วยแผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนสามใบ ^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}ที่ด้านในสุดของวิหาร พระองค์ใช้แผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ กั้นห้องขึ้นมาตั้งแต่พื้นจนถึงเพดาน มีขนาดยาวยี่สิบศอก เพื่อให้เป็นห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}ห้องโถงใหญ่ด้านหน้ามีขนาดยาวสี่สิบศอก ^{¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶¶}ภายในวิหารใช้ไม้สนซีดาร์ที่แกะ

* ๕:๑๘ เกบาล หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “บุบลอส”

† ๖:๑ สี่ร้อยแปดสิบปี ประมาณ ๘๖๐ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๖:๒ หกสิบศอก หรือ ๓๑.๕ เมตร

¶ ๖:๒ ยี่สิบศอก หรือ ๑๐.๕ เมตร

§ ๖:๒ สามสิบศอก หรือ ๑๕.๓๕ เมตร สำเนาภาษากรีกโบราณเขียนไว้ว่า ๒๕ ศอก

¶ ๖:๔ หน้าต่าง ... วิหาร อาจจะหมายถึงหน้าต่างที่มีลวดลายฉลุ

¶¶ ๖:๖ ห้าศอก หรือ ๒.๖ เมตร

¶¶¶ ๖:๖ หกศอก หรือ ๓.๒ เมตร

¶¶¶¶ ๖:๖ เจ็ดศอก หรือ ๓.๗ เมตร

¶¶¶¶¶ ๖:๑๗ สี่สิบศอก หรือ ๒๑ เมตร

สลักลายน้ำเต้า * และลายดอกไม้บานกรูไว้
 จนหมด ไม่เห็นส่วนที่เป็นหินเลย
 ๑๙ ซา โลม อนได้สร้างห้องศกัศติลัทธิตั้งอยู่
 ด้านในสุดของวิหารจนเสร็จ เพื่อใช้เป็น
 ที่วางหีบแห่งซ้อ ตกลงของพระ ยาท์เวห์
 ๒๐ ห้องศกัศติลัทธิตั้งนี้มีขนาดยาวยี่สิบ
 ศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงยี่สิบศอก เขา
 ใช้ทองคำบริสุทธิ์ทับไว้ที่ด้าน ในของห้อง
 และเขาได้สร้างแท่นเผาเครื่องหอมที่ทำจาก
 ไม้ สนซี ดาร์ตัง ไว้ตรง หน้าห้อง นี้ และเอา
 ทองบุแท่นเผาเครื่องหอม นี้ ๒๑ ซา โลม อนบุ
 ทองคำบริสุทธิ์ไว้ที่ด้าน ในของวิหาร และใช้
 ไขทองคำกันไว้ที่หน้าห้องศกัศติลัทธิตั้งที่ได้
 บุทองคำไว้แล้ว ๒๒ แล้วด้านในของวิหารก็บุ
 ทองคำไว้ทั้งหมด แท่นเผาเครื่องหอมที่ตั้ง
 อยู่หน้าห้องศกัศติลัทธิตั้ง ก็บุทองคำด้วย
 ๒๓ ภายในห้องศกัศติลัทธิตั้ง เขาได้ใช้ไม้
 มะกอกสร้างเป็นทูด สวรรค์มีปีก ไว้สององค์
 แต่ละองค์มีความสูงสิบ ศอก ๒๔ ปีกข้างหนึ่ง
 ของทูดองค์แรก มีความยาวห้า ศอก ปีกอีก
 ข้างหนึ่งยาวห้า ศอก วัดจากปลายปีกข้าง
 หนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้าง หนึ่งยาวสิบ ศอก
 ๒๕ ทูด สวรรค์มีปีกองค์ที่ สองก็วัดได้สิบศอก
 ด้วย ทั้ง สององค์มีขนาดและรูปร่างเหมือน
 กัน ๒๖ ทูด สวรรค์มีปีกทั้งสององค์ นั้นสูงสิบ
 ศอกเท่ากัน ๒๗ ซา โลม อนได้วางทูด สวรรค์มี
 ปีกทั้งสององค์ไว้ภายในห้องศกัศติลัทธิตั้ง
 ปีกข้างหนึ่งของทูดสวรรค์ทั้งสองนั้นแตะกัน
 อยู่ตรงกลางห้อง ส่วนปีกอีกข้างของทูดทั้ง
 สอง นั้นก็ไปติดกับฝาผนังแต่ละด้าน ๒๘ และ
 ทูด สวรรค์มีปีกทั้งสององค์ นั้นก็มีทองคำบุ
 อยู่
 ๒๙ บนฝาผนังด้านในของห้อง โถงใหญ่และ
 ห้องศกัศติลัทธิตั้งนั้น มีทั้งรูปทูด สวรรค์มี
 ปีก รูปต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน สลัก

อยู่มากมาย ๓๐ พื้นของห้องศกัศติลัทธิตั้งที่สุด
 และห้อง โถงใหญ่ของวิหาร บุด้วยทองคำ
 ๓๑ ตรงทาง เข้าของห้องศกัศติลัทธิตั้ง คน
 งานได้เอาไม้มะกอกมาสร้างเป็นประตูขึ้น
 สองบาน และทำกรอบประตูเป็นรูปห้า
 เหลี่ยม ๓๒ ซา โลม อนให้พวกช่างทำบาน
 ประตูทั้งสอง นั้นจากไม้มะกอก และแกะ
 สลักรูปทูด สวรรค์มีปีก ต้นปาล์มและดอกไม้
 บานไว้มากมาย และบุด้วยทองคำ
 ๓๓ ตรงทางเข้าห้องโถงใหญ่ พวกเขาได้ใช้
 ไม้มะกอกมาทำกรอบประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยม
 ๓๔ พวก เขาได้เอาไม้ สนสามใบมาสร้างเป็น
 สองประตู แต่ละประตูก็มีบานประตูสอง
 บานที่พับได้ ๓๕ พวกช่างได้แกะสลักลายทูด
 สวรรค์มีปีก ต้นปาล์มและดอกไม้ไว้บนบาน
 ประตูเหล่านั้น และบุด้วยทองคำ
 ๓๖ แล้วพวกช่างก็ได้เอาหินที่ตัด แต่งแล้ว
 มาสร้างเป็นกำแพงล้อม รอบลานด้าน ใน ไว้
 กำแพงแต่ละด้านสร้างขึ้นด้วยหินที่ตัด แต่ง
 แล้วสามชั้น กับไม้สนซีดาร์อีกหนึ่งชั้น
 ๓๗ พวกเขาเริ่มก่อสร้างวิหารของพระ
 ยาท์เวห์ขึ้นในเดือนคิฟ (เป็นเดือนที่สองของ
 ปี) ซึ่งตรง กับปีที่สี่ที่กษัตร์ยซา โลม อนเป็น
 กษัตร์ยของอิสราเอล ๓๘ วิหารสร้างเสร็จในปี
 ที่สิบเอ็ดที่ซาโลมอนเป็นกษัตร์ย ในเดือนมูล
 (ซึ่งเป็นเดือนที่แปดของปี) วิหารก็สร้างเสร็จ
 ตามรายละเอียดที่ได้กำหนดไว้ทุก อย่าง ซา
 โลม อนได้ใช้เวลาในการสร้างวิหารทั้งหมด
 เจ็ดปี

วังของซาโลมอน

๗ ซา โลม อนได้ใช้เวลาถึงสิบ สามปีใน
 การสร้างวังของเขา ๒ เขายังได้สร้างตึก
 ที่มีชื่อเรียกว่า “ป่าของเลบานอน” ขึ้นมา
 ตึกแห่งนี้มีความยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้า

* ๖:๑๘ **น้ำเต้า** พืชชนิดหนึ่งมีเถายาว ผลของมันมีลักษณะเหมือนเหยือกน้ำและเมื่อทิ้งไว้
 นานจะแข็งขึ้นจนเหมือนไม้
 † ๖:๒๐ **ยี่สิบศอก** หรือ ๑๐.๕ เมตร
 ‡ ๖:๓๑ **กรอบประตูเป็นรูปห้าเหลี่ยม** คงหมายถึงบนประตูทำจากไม้สามชั้น ทรงบานไม่ใช่
 เป็นปลายแหลม
 § ๗:๒ **หนึ่งร้อยศอก** หรือ ๕๒.๕ เมตร

ลิปตอก S และสูงสามลิปตอก **โดยมีเสา * ที่ทำจากไม้ สนธิ์ ดาร์สีแถว ที่ปลายเสาแต่ละด้าน จะมียอดเสาที่ทำจากไม้ สนธิ์ ดาร์รองรับเพดานอยู่ ^๓ มีคานที่ทำจากไม้ สนธิ์ ดาร์พาดขวางอยู่ เสาแต่ละแถวมี่คานพาดอยู่สิบ ห้าต้น รวมทั้งหมดสี่สิบห้าต้น บนคานพวกนี้ มีกระดานไม้ สนธิ์ ดาร์มุ่งเป็นหลังคาอยู่ ^๔ ที่ผนังด้านข้างตรงสองด้าน มีหน้าต่างเรียงกันอยู่สามแถว ตั้งอยู่ตรงข้ามกันพอดี ^๕ ทั้งด้าน หน้าและด้านหลัง ต่างก็มีสามประตู และมีกรอบประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า

^๖ชา โลม อนได้สร้างระเบียบที่เรียกว่า “ระเบียบเสา” มีความยาวห้าลิปตอก กว้างสามลิปตอก ที่ด้านหน้าของระเบียบมีหลังคาปิด ซึ่งมีพวกเสารองรับอยู่

^๗พระองค์ได้สร้างห้องบัลลังก์ที่พระองค์จะใช้ในการตัดสินคดี ห้องนั้นเรียกว่า “หอพิพากษา” ห้อง นั้นนำไปด้วยไม้ สนธิ์ ดาร์ตั้งแต่พื้นจนถึงเพดาน

^๘หลังหอพิพากษานี้ก็มีลาน ว่างที่ชา โลม อนพักอยู่สร้างล้อม รอบลาน นั้น ลักษณะของว่าง นั้นจะเหมือนกับหอพิพากษา เขายังสร้างว่างอย่างเดียวกัน นี้ให้กับภรรยาของเขาที่เป็นลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ด้วย

^๙ตึกทั้งหมดเหล่านี้สร้างด้วยหินราคาแพง หินเหล่านี้ ถูกตัดตามขนาดที่ต้องการด้วยเลื่อยและทำให้เรียบทั้งด้าน หน้าและด้านหลัง หินราคาแพงเหล่านี้ใช้ทำตั้งแต่ฐานรากขึ้นไปจนถึงยอดของกำแพง สิ่งก่อสร้างทั้งหมดเหล่านี้ จากข้างนอกเข้าไปจนถึงลานใหญ่และจากฐานขึ้นไปจนถึงหลังคา แม้แต่กำแพงรอบๆ ลานก็สร้างขึ้นด้วยหินราคาแพงเหล่านี้ ^{๑๐} พวกฐานรากทั้งหลายถูกสร้างขึ้น

ด้วยก้อนหินขนาดใหญ่ราคาแพง บางก้อนมีขนาดยาวถึงลิปตอก ¹ และบางก้อนก็มีขนาดยาวถึงแปดตอก ^๒ แล้วบนหินเหล่านั้นก็ยังมีหินอื่นๆที่มีราคาแพงและไม้คานที่ทำจากไม้ สนธิ์ ดาร์ด้วย ^{๑๒} มีพวกกำแพงล้อม รอบลานของวัง ขອງวิหารและระเบียบของวิหาร กำแพงเหล่านี้ สร้างด้วยหินสองชั้น และท่อนไม้สนธิ์ดาร์อีกหนึ่งชั้น

^{๑๓}กษัตริย์ชา โลม อนได้ส่งคนไปที่เมืองไทระ เพื่อไปนำตัวชายคนหนึ่งชื่อว่าสุราม ^{1๔} มาที่เมืองยูธราเล็ม ^{๑๕} แม่ของสุราม เป็นชาวอิสราเอลจากเผ่านัฟทาลี พ่อของเขาที่ตายไปแล้วมาจากเมืองไทระ สุรามเป็นช่างทองสัมฤทธิ์ สุรามมีความเชี่ยวชาญมากและมีประสบการณ์ในงานที่เกี่ยวข้องกับทองสัมฤทธิ์ทุกประเภท เขาได้มาหากษัตริย์ชา โลม อน และได้ทำงานทั้งหมดตามที่ได้รับมอบหมายมา

^{๑๕}เขาหล่อเสาทองสัมฤทธิ์ขึ้นสองต้นสำหรับระเบียบ แต่ละต้นสูงสิบ แปดตอก S และมีขนาดโดยรอบสิบ สองตอก **เสานี้กลวง และมีเนื้อเหล็กหนาหนึ่งฝ่ามือ ^{1๖} เขายังได้ทำหัวเสาทองสัมฤทธิ์สองอันเพื่อไปวางไว้บนยอดเสาสองต้น นั้น หัวเสาแต่ละอันสูงห้าตอก ^{๑๗} มีตาข่ายที่ทำขึ้นจากโซ่ผูกห้อยบนหัวเสาทั้งสองต้น ^{๑๘} เขาได้หล่อลูกทิมขึ้นเป็นแถวสองแถวล้อมรอบหัวเสานั้น เขาเอาลูกทิมทองสัมฤทธิ์เหล่านั้นทับตาข่ายแต่ละอัน เพื่อปิดหัวเสาที่อยู่บนยอดเสาแต่ละต้น ^{๑๙} หัวเสาที่อยู่บนยอดเสาทำขึ้นเป็นรูปดอกไม้ ^{๒๐} หัวเสาที่อยู่บนยอดเสาเหนือตาข่ายที่ห้อยลงมาเป็นรูปชาม ลูกทิมสองร้อยลูกห้อยอยู่เป็นแถวล้อมรอบหัวเสา ^{๒๑} สุรามตั้งเสาทองสัมฤทธิ์คู่

S๗:๒ **ห้าลิปตอก** หรือ ๒๖.๒๕ เมตร

๗:๒ **สามลิปตอก หรือ ๑๕.๘ เมตร ภาษากรีกโบราณแปลไว้ว่า ๒๕ ตอก

*๗:๒ **เสา** เป็นเสาหินหรือไม้ที่มีการตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามบนหัวเสา

1๗:๑๐ **ลิปตอก** หรือเท่ากับ ๕.๒๕ เมตร

๑๗:๑๐ **แปดตอก** หรือ ๔.๒ เมตร

1๗:๑๓ **สุราม** หรือฮิราม

S๗:๑๕ **สิบแปดตอก** หรือ ๘.๕ เมตร

๗:๑๕ **สิบสองตอก หรือ ๖.๓ เมตร

11๗:๑๕ **เสานี้กลวง ... หนาหนึ่งฝ่ามือ** ประโยคนี้มาจาก สำเนาแปลกรีกโบราณ

11๗:๑๖ **ห้าตอก** หรือ ๒.๖ เมตร

นั้นไว้ที่หน้าระเบียงของวิหาร เขาตั้ง ชื่อเสาที่ตั้งอยู่ทางด้านซ้าย ^{¶¶}ว่ายา คินและตั้ง ชื่อเสาที่ตั้งอยู่ทางด้านขวา ^{*}ว่าโบอาส ^{๒๒}หัวเสาที่อยู่บนยอดของเสาเหล่านี้ไม่มีรูปร่างเหมือนดอกไม้ แล้วงานก่อสร้างเสาเหล่านี้ นนก็ได้เสร็จสิ้นลง

^{๒๓}สุ รัมได้หล่อขันทะเล [†]ขึ้นจากเหล็กหล่อ มีรูปร่างเป็นวงกลมวัดความกว้างจากขอบด้าน หนึ่งไปถึงอีกด้าน หนึ่งได้สิบศอก และสูงห้าศอก มีความยาวโดยรอบสามสิบศอก ^{๒๔}ที่ได้ขอบของขันทะเล นั้น สุ รัมได้หล่อหน้า เค้าขึ้นสองแถวล้อม รอบขันทะเล นั้น หล่อเป็นเนื้อ เดียวกันกับขันทะเล นั้น ^{๒๕}ขันทะเลนั้นตั้งอยู่บนหัวตัวผู้สิบสองตัว มีสามตัวหัน หน้าไปทางทิศ เหนือ สามตัวหัน หน้าไปทางทิศ ตะวัน ตก อีกสามตัวหันไปทางทิศ ใต้และสามตัวที่เหลือหันไปทางทิศ ตะวันออก ขันทะเลนั้นวางอยู่บนตัวพวกมัน ส่วนหางของพวก มันหันเข้าหากันอยู่ด้าน ใน ^{๒๖}ขันทะเล นี้มีความ หนาหนึ่งฝ่ามือ [‡]และที่ขอบของมันมีลักษณะเหมือนขอบของถ้วย นั่นคือเป็นเหมือนดอกกลิลีที่บาน ออก ขัน นี้สามารถเก็บน้ำได้สี่หมื่นสี่พันลิตร [¶]

^{๒๗}เขายังได้สร้างรถ เช่นสิบคันจากทองสัมฤทธิ์ แต่ละคันยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอกและสูงสามศอก [§]ต่อไป นี้คือวิธีสร้างรถ เช่น เหล่านี้ พวกมันมีแผงสี่เหลี่ยมด้าน เท่าผู้ อยู่ในโครง ^{๒๘}บนแผงและโครงเหล่านี้ มีพวกรูปสิงห์ พวกรูปวัวตัวผู้ และรูปทูตสวรรค์มีปีก แกะสลักอยู่ ทั้งด้านบนและด้านล่างของบรรดารูปสิงห์และรูปวัวตัวผู้เหล่านั้นมีลายมาลัยดอกไม้ที่ใช้ค้อนทำขึ้น ^{๓๐}รถ เช่นแต่ละคันมีล้อสี่ล้อ ทั้งล้อและเพลทำ

ขึ้นจากทองสัมฤทธิ์ และบนรถเช่นจะมีอ่างน้ำหนึ่งใบวางอยู่บนที่รองรับตรงมุมทั้งสี่ ที่รองรับแต่ละอันทำจากทองสัมฤทธิ์ และมีลวดลายมาลัยดอกไม้มากอยู่ ^{๓๑}มีโครงด้านบน ซึ่งมีช่องสำหรับขามใหญ่ โครง นั้นสูงหนึ่งศอก ^{**}ช่องเปิด นี้มีลักษณะกลม วัดขนาดที่ฐานได้กว้างหนึ่งศอกครึ่ง ^{††}และมีการแกะสลักลวดลายไว้โดยรอบช่องเปิด นั้น โครง นั้นสี่เหลี่ยมไม่กลม ^{๓๒}มีล้อสี่ล้ออยู่ใต้โครง นั้น และเพลของล้อเหล่านี้ นนเชื่อมติดเข้า กับแท่น ล้อแต่ละล้อมีเส้นผ่า ศูนย์กลางหนึ่งศอกครึ่ง ^{๓๓}ลักษณะของล้อเหมือนกับล้อของรถรบ ทั้งเพล วังล้อ ซึ่งล้อและดุมล้อ ล้วนหล่อขึ้นจากเหล็กสัมฤทธิ์

^{๓๔}รถ เช่นแต่ละคันมีที่รองรับอยู่ตรงมุมทั้งสี่ ที่รองรับ นี้เป็นเนื้อ เดียวกันกับรถ เช่นนั้น ^{๓๕}ด้านบนของรถ เช่นมีขอบทองสัมฤทธิ์ สูงครึ่งศอกล้อม รอบเป็นเนื้อเดียวกันกับรถ เช่น ^{๓๖}สุ รัมได้แกะสลักลายพวกทูตสวรรค์ มีปีก พวกสิงห์และพวกต้นปาล์มมากมายอยู่บนพื้น ผิวของที่รองรับและบนแผงเหล่านี้ นนที่ไหนมีช่องว่างเขาก็จะแกะลายพวก มาลัยไว้จนทั่ว ^{๓๗}นี่คือวิธีที่เขาสร้างรถ เช่นทั้งสิบคัน รถเช่นเหล่านี้ หล่อขึ้นจากแม่ พิมพ์อันเดียวกันจึงมีรูปร่างและขนาดเหมือนกันหมด

^{๓๘}แล้วสุ รัมก็ได้ทำอ่างน้ำทองสัมฤทธิ์ขึ้นสิบอ่าง แต่ละอ่างจุน้ำได้แปด ร้อยแปด สิบ ลิตร ^{‡‡}แต่ละอ่างกว้างสี่ศอก วางอยู่บนรถ เช่น รถ เช่นละหนึ่งใบ ^{๓๙}เขาวางรถ เช่นห้าคันไว้ทางด้าน ใต้ของวิหารและอีกห้าคันไว้ทางด้าน เหนือ เขาวางขันทะเลไว้ทางด้าน ใต้ที่มุมทางทิศ ตะวัน ออกเฉียง ใต้ของวิหาร

¶๗:๒๑ ซ้าย ด้านทิศใต้

*๗:๒๑ ขวา ด้านทิศเหนือ

†๗:๒๓ ขันทะเล ขันเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร ดูใน ๒ พงศาวดาร ๔:๒-๖

‡๗:๒๖ หนึ่งฝ่ามือ ประมาณ ๗.๖ เซนติเมตร

¶๗:๒๖ สี่หมื่นสี่พันลิตร หรือ ๒๐,๐๐๐ บัท

§๗:๒๗ สามศอก หรือ ๑.๖ เมตร

**๗:๓๑ หนึ่งศอก เท่ากับ ๕๒.๕ เซนติเมตร

††๗:๓๑ หนึ่งศอกครึ่ง หรือ ๗๙ เซนติเมตร

‡‡๗:๓๘ แปดร้อยแปดสิบลิตร หรือ สี่สิบบัท

๔๐ เขายังได้ทำหม้ออีกหลายใบ รวมทั้งทัพพี และชามประพรม แล้วสู รัมก็ได้ทำงานทุกอย่างภายในวิหารของพระ ยาร์เวห์ที่กษัตริย์ได้สั่งเขาไว้จนเสร็จสิ้นลง นั่นก็คือ

๔๑ เสาสองต้น หัวเสาสองอันที่มีรูป ร่างเหมือนอ่างเพื่อวางไว้บนยอดเสา

ดาข่ายสองชุดที่ใช้สำหรับประดับบนหัวเสา รูปร่างที่อยู่บนยอดเสาสองต้นนั้น

๔๒ ทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับดาข่ายสอง ชุด (ดาข่ายแต่ละชุดมีทับทิมอยู่สองร้อยลูกไว้สำหรับประดับหัวเสารูปชามที่อยู่บนเสาทั้งสองต้น)

๔๓ รถเข็นสิบคันพร้อมบ่วงนำสิบอ่าง

๔๔ ชั้นทะเลและวัวตัวผู้สิบสองตัวที่ฐานรองของมัน

๔๕ หม้อ ทัพพี ชามประพรม และพวกจานทั้งหมด สำหรับวิหารของพระยาร์เวห์

ของต่างๆที่สู รัมได้ทำขึ้นให้กับกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับวิหารของพระยาร์เวห์ล้วนทำขึ้นจากทองสัมฤทธิ์ขัด มัน ๔๖ กษัตริย์สั่งให้หล่อของเหล่านี้ด้วยแม่พิมพ์ดินเหนียวที่นำมาจากแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ระหว่างสู คคท และคารธาณ ๔๗ ซาโลมอนไม่เคยซึ่งนำหนักของเหล่านี้เพราะมีมากเกินไป จึงไม่สามารถบอกน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ใช้ไป

๔๘ ซา โลม อยยังทำข้าว ของเครื่อง ใช้ต่างๆที่อยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์อีก ด้วยประกอบไปด้วย

แท่นบูชาทองคำ โต๊ะทองคำสำหรับใช้วางขนมปังไว้ต่อ หน้าพระยาร์เวห์

๔๙ โคม ไฟเย็นที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ (ซึ่งตั้งอยู่ที่ด้าน หน้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทั้งทางขวาและทางซ้ายมีอยู่ข้างละห้าโคม) บรรดาตุ๊กไม้ประดิษฐ์ทองคำและตะเกียง รวมทั้งคิมคิบ

๕๐ พวกถ้วย กรรไกรตัดไส้ ตะเกียง ชามประพรม พวก จานสำหรับใส่เครื่องหอม และกระถางไฟ ที่ทำจากทองคำ บานพับทองคำสำหรับประตูของห้องชั้น ในสุดคือห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูทุกประตูที่ห้องโถงใหญ่ของวิหาร

๕๑ เมื่องานทุกอย่างที่กษัตริย์ซาโลมอนได้ทำให้กับวิหารของพระ ยาร์เวห์เสร็จ สิ้น ลง เขาได้นำของต่างๆที่ดาวิดพ่อของเขาได้อุทิศ

ไว้ ทั้งเงินและทองและเครื่องใช้ทุกอย่าง นำมาวางไว้ในคลังสมบัติของวิหารของพระ ยาร์เวห์

การอุทิศวิหารให้กับพระยาร์เวห์

(๒ พศต. ๕:๒-๖:๔๐)

๑ แล้วกษัตริย์ซา โลม อยก็ได้เรียกพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล พวกหัวหน้าเผ่า และพวกหัวหน้าครอบครัวของชาวอิสราเอล ทุก คน ให้มาพบที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อให้มาเป็นพยานในการย้ายหีบแห่งข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์จากเมืองของดา วิด คือเมืองศิโยน ขึ้นไปยังวิหาร ๒ แล้วคนเหล่านั้นทั้งหมดของอิสราเอลก็ได้มาอยู่ร่วมกับกษัตริย์ซา โลม อย ในช่วงงานเทศกาล ในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด

๓ เมื่อพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลมาถึง นักบวชทั้งหลายก็ได้ยกหีบแห่งข้อตกลง ขึ้น ๔ และพวกเขาได้นำหีบของพระ ยาร์เวห์ออกมา รวมทั้งเต็นท์นัด พบ และเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดภายในเต็นท์ พวกนักบวชและบรรดาชาวเลวี แบกของเหล่านั้นไว้ ๕ และกษัตริย์ซา โลม อยกับผู้ร่วมชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลที่ได้มารวมตัวอยู่กับเขาก็ไปอยู่ต่อหน้าหีบนั้น และได้ถวายแกะและวัวจำนวนมหาศาลจนนับไม่ถ้วน เป็นเครื่องบูชา ๖ แล้วพวกนักบวชก็นำหีบแห่งข้อ ตกลงของพระ ยาร์เวห์ เข้าไปในที่ของมันในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่อยู่ด้านในสุดของวิหาร และวางหีบนั้นไว้ที่ได้ปีกของทูตสวรรค์มีปีกสององค์นั้น ๗ ทูตสวรรค์มีปีกทั้งสององค์กางปีกออกเหนือที่วางหีบ นั้น และเงาของทูต สวรรค์ นั้นก็ทอดยาวลงบนหีบและที่คานหามทั้งหมด ๘ คานหามเหล่านั้น ยาวมาก จนปลายของคาน นั้นสามารถมองเห็นได้จากห้องศักดิ์สิทธิ์หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั้น แต่ คนที่อยู่นอกห้องศักดิ์สิทธิ์ ก็จะไม่มองไม่เห็น และคานเหล่านี้ นี่ยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ ๙ ในหีบนั้น ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากแผ่นหินสองแผ่นที่โมเสสได้ใส่ลง ไปตั้งแต่เมื่อครั้งที่เขาอยู่ที่ภูเขาไซ เรบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระ ยาร์เวห์ได้ทำข้อ ตกลงกับชาวอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากประเทศอียิปต์แล้ว

๑๐ หลัง จากที่พวกนักบวชออกไปจากห้อง โถงศักดิ์สิทธิ์แล้ว ก็เกิดกลุ่มเมฆ ขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ๑๑ กลุ่มเมฆนั้น ทำให้พวกนักบวชไม่สามารถทำพิธีใดๆในนั้นได้เลย เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์ ได้เข้าครอบคลุมวิหารของพระองค์แล้ว ๑๒ แล้วซาโลมอนก็พูดว่า

“พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า พระองค์จะอาศัยอยู่ในเมฆดำทะมึนนั้น † ๑๓ เราได้สร้างวิหารที่งามสง่าอย่างยิ่งสำหรับพระองค์

เป็นสถานที่ที่พระองค์จะได้มาอาศัยอยู่ตลอดไป”

๑๔ แล้วกษัตริย์ก็ได้หันไปหาคนอิสราเอลทั้งหมดที่ยืนชุมนุมกันอยู่ที่นั่น และขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา

๑๕ แล้วซาโลมอนก็พูดว่า

“ขอสรรเสริญองค์ พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มือของพระองค์นั้นได้ทำให้เกิดความสำเร็จ ลุล่วง ตามที่พระองค์ได้สัญญา ไว้ด้วยปากของพระองค์ เองกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าว่า ๑๖ ‘ตั้งแต่วันที่เราได้พาอิสราเอลชนชาติของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรายังไม่เคยเลือกเมืองหนึ่งเมืองใดจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะใช้สร้างวิหารเป็นเกียรติให้กับชื่อของเราเลย † แต่ตอนนี้เราได้เลือกดาวิดมา เพื่อให้เขามาปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’

๑๗ ดาวิดพ่อของข้าพเจ้าเคยคิดอยู่ในใจว่า เขาจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งให้เป็นเกียรติกับชื่อของพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ๑๘ แต่พระยาห์เวห์ได้พูดกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าว่า ‘ที่เจ้าคิดอยู่ในใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งสำหรับชื่อของเรา นั้น นับเป็นสิ่งที่ดี ๑๙ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่ใช้คนที่จะได้สร้างวิหารนั้น ลูกชายของเจ้า

ต่าง หากจะเป็นคนสร้างวิหาร นั้นให้กับชื่อของเรา ลูกชายที่เป็นเลือด เนื้อ เชื่อไชของเจ้าเอง’

๒๐ พระ ยาห์เวห์ได้รักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้ เราได้สืบทอดบลังก์ต่อจากดาวิดพ่อของเรา และตอนนี้เราก็ได้นั่งอยู่บนบลังก์ของอิสราเอล เหมือนกับที่พระ ยาห์เวห์ได้สัญญา ไว้ และเราก็ได้สร้างวิหารหลัง นั้นสำหรับชื่อของพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล แล้ว ๒๑ เราได้จัดสถานที่ขึ้นแห่งหนึ่งภายในวิหาร นั้นเพื่อใช้วาง หีบซึ่งในหีบนั้นมีข้อตกลงของพระยาห์เวห์ใส่ อยู่ เป็นข้อ ตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวก เรา ตอนที่พระองค์ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดิน อียิปต์”

๒๒ แล้วซาโลมอนก็ไปยืนอยู่ต่อ หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ตรงหน้าที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งหมด เขากางแขนออกและชูขึ้นบนฟ้าสวรรค์ ๒๓ และเขาก็พูดว่า

“ข้า แต่ พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่จะเหมือนกับพระองค์ ไม่ว่าจะบนสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก พระองค์เป็นผู้ที่รักษาข้อตกลงแห่งความ รักอัน มั่นคงกับพวกผู้รับ ใช้ของพระองค์ที่เชื่อ ฟังพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของเขา ๒๔ พระองค์ได้รักษาข้อ ตกลงกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าที่เป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาไว้ด้วยปากของพระองค์และในวันนี้ พระองค์ก็ทำให้คำสัญญา นั้นสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดีด้วยมือของพระองค์

๒๕ ข้า แต่ พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ขอรักษาสัญญาอื่นๆที่พระองค์ได้ทำไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้พระองค์ด้วยเถิด พระองค์พูดว่า ‘ดาวิด ถ้าลูก หลานของเจ้าระมัดระวังในทุกๆ

* ๘:๑๐ เมฆ เป็นเหตุการณ์สำคัญพิเศษที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าอยู่กับประชาชนชาวอิสราเอล

† ๘:๑๒ พระยาห์เวห์ ... เมฆดำทะมึนนั้น นำมาจากฉบับภาษาฮีบรู ถ้าเป็นฉบับแปลกรีกโบราณจะเขียนว่า “พระยาห์เวห์ได้สร้างดวงอาทิตย์ให้ส่องแสงอยู่บนท้องฟ้า แต่พระองค์ได้เลือกที่จะอาศัยอยู่ในเมฆดำทะมึน”

‡ ๘:๑๖ เรายังไม่ ... ชื่อของเราเลย ข้อความนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ และตรงกับ ๒ พงศาวดาร ๖:๕-๖ แต่ไม่พบในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน

สิ่งที่พวกเขาทำ เพื่อที่จะเดินอยู่ต่อหน้าเราเหมือนกับที่เจ้าได้ทำไว้ เจ้าจะไม่มีวันขาดคนที่จะมานั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลต่อหน้าเราเลย' ^{๒๖} ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ในตอนนี้ขอให้พระองค์ทำให้คำพูดของพระองค์ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิด พ่อของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นความจริงด้วยเถิด

^{๒๗} แต่ พระเจ้า พระองค์จะอาศัยอยู่กับพวกเรานานโลกนี้จริงๆหรือ แม้แต่ฟา สวรรค์และสวรรค์ชั้นสูงสุด นั้นยังไม่สามารถรองรับพระองค์ ได้ แล้วนับประสาอะไร กับวิหารที่เราได้สร้างขึ้นหลัง นี้ เล่า ^{๒๘} แต่โปรดฟังคำอธิษฐานและคำ อ้อนวอนของผู้รับ ใช้คน นี้ของพระองค์ด้วยเถิด ข้าแต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดฟัง เสียงร่ำ ร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับ ใช้ของพระองค์ กำลังอธิษฐานอยู่ต่อ หน้าพระองค์ในวันนี้ ^{๒๙} ในอดีต พระองค์พูดว่า 'ชื่อของเราจะสถิตอยู่ที่นั่น' ขอให้ดวงตาของพระองค์เฝ้า มองวิหารหลังนี้ ทั้ง กลาง วันและกลาง คืน ขอพระองค์ ฟังคำอธิษฐานที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ ได้อธิษฐานตอนหันหน้าเข้าหาสถาน ที่ นี้ด้วย เถิด ^{๓๐} ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอ ให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานหัน หน้ามายังสถาน ที่ นี้ด้วย เถิด ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานจากบนฟ้า สวรรค์ ซึ่งเป็นที่ อาศัยของพระองค์ และเมื่อพระองค์ไต่ยืนแล้ว ขอโปรดยกโทษให้กับพวกเราด้วยเถิด

^{๓๑} เมื่อคนหนึ่งคนใดทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และต้องสาบาน เมื่อเขามาสาบานต่อ หน้าแท่นบูชาของพระองค์ในวิหารแห่งนี้ ^{๓๒} ขอโปรดรับ ฟังจากบนฟ้า สวรรค์และตัดสินพวกผู้รับ ใช้ของพระองค์ด้วย เถิด ขอพระองค์ตัดสินโทษคนที่ทำผิด โดยให้ความผิดของเขาตกลงบนหัวของเขาเอง และประกาศความบริสุทธิ์ของคนที่ บริสุทธิ์ โดยให้รางวัลกับเขาตามความบริสุทธิ์ของเขา

^{๓๓} เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ฟ่ายแพ้ต่อศัตรู เพราะทำความผิดบาปต่อพระองค์ และเมื่อพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และมาอธิษฐานร้องขอต่อพระองค์ในวิหารแห่งนี้ ^{๓๔} โปรดฟังพวกเขาจากฟ้า สวรรค์ และอภัยให้กับความบาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขากลับสู่แผ่นดินที่พระองค์ ได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ด้วยเถิด

^{๓๕} หรือเมื่อพระองค์ปิดสวรรค์ไม่ให้ฝนตกลงมา เพราะประชาชนของพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาหันหน้ามาทางวิหารอธิษฐาน และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และหันจากบาปของพวกเขา เพราะพระองค์ได้ลงโทษพวกเขา ^{๓๖} ก็ขอโปรดฟังจากสวรรค์และให้ อภัยบาปของพวกผู้รับ ใช้พระองค์คืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ โปรดสอนพวกเขาให้ใช้ชีวิตในทางที่ถูก ต้อง และขอพระองค์ช่วยส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินที่พระองค์ ได้ให้ไว้เป็นมรดกกับประชาชนของพระองค์ด้วยเถิด

^{๓๗} เมื่อเกิดภาวะอดอยาก หรือมีโรคระบาดบนแผ่นดิน หรือเกิดโรค ชัดในพืช หรือเกิดเชื้อ ราทำลายพืช หรือมีตักแตนวัย บินหรือวัย คลานมาทำลายพืช ผล หรือมีศัตรูมารล้อมพวก เขาไว้ในเมืองของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็ความหายนะหรือโรคภัยอะไร ที่เกิดขึ้นก็ตาม ^{๓๘} แล้วอิสราเอลชนชาติของพระองค์ หรือคนหนึ่งคนใด ได้สำนึกผิด เพราะได้ รับความทุกข์ ทรมานนั้น และได้ยื่นมือไปยังวิหารแห่งนี้ และอธิษฐานหรืออ้อนวอนต่อพระองค์ ^{๓๙} ขอพระองค์ได้โปรดฟังจากสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ อาศัยของพระองค์ และโปรดยก โทษและช่วยพวกเขาด้วย มีแต่พระองค์เท่านั้นที่รู้จักใจของมนุษย์ทุกคน อย่างนั้นได้โปรดตอบแทนพวกเขาตามการ ะ ทำของพวกเขาด้วยเถิด ^{๔๐} เพื่อว่าพวกเขาจะได้เข้าเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่พวกเขามีชีวิต

อยู่ในแผ่นดิน ดินที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเรา

๔๑ ส่วนคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอล ชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้เดินทางมาจากแดนไกล เพราะชื่อเสียงของพระองค์ ๔๒ เพราะพวกเขาได้ยินชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และมีอันทรงพลัง และแขนที่ยื่นออกมาพร้อมที่จะช่วย เมื่อคนต่างชาติ นั้นหันหน้ามาทางวิหารนี้และอธิษฐาน ๔๓ ขอพระองค์ ได้โปรดฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่ยึดของพระองค์ และโปรดทำทุกอย่างตามที่คนต่างชาติคน นั้นขอจากพระองค์ ด้วยเถิด เพื่อชนทุกชาติบนโลกนี้จะรู้จักชื่อเสียงของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนกับที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ทำ และเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าวิหารหลัง นี้ที่ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมาเป็นของพระองค์

๔๔ เมื่อประชาชนของพระองค์ไปรบกับศัตรูของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็สถานที่ใดก็ตามที่พระองค์ส่งพวกเขาไป และเมื่อพวกเขาอธิษฐานต่อพระ ยะห์เวห์ โดยหัน หน้าไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือก ไว้และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระองค์ ๔๕ ก็ขอ ให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำ อ้อนวอนของพวกเขาจากบนสวรรค์ และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด

๔๖ เมื่อพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีใครรอกที่ไม่ทำบาป เลย และพระองค์โกรธพวกเขาและส่งพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำ มือของศัตรูที่เข้ามาจับพวกเขาไปเป็นเชลย และพาไปอยู่ในแผ่นดิน ดินของศัตรูไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลก็ตาม ๔๗ ถ้าพวกเขาสำนึกผิด ดอนอยู่ในแผ่นดิน ดินที่พวกเขาถูกจับไปนั้น และพวกเขาได้กลับตัวกลับใจ แล้วได้อ้อนวอนต่อพระองค์ในแผ่นดิน ดินของ ผู้ที่จับพวกเขาไป นั้น และพวกเขาพูดว่า ‘พวกเราได้ทำบาป และทำผิดไปแล้ว พวกเราได้ทำตัวเลวมาก’ ๔๘ และถ้าพวกเขาหัน กลับมาหาพระองค์อย่างสุดจิต สุดใจของพวก เขาในแผ่นดิน ดินของศัตรูที่ได้จับตัวพวกเขาไป และได้

อธิษฐานต่อพระองค์โดยหัน หน้ามาทางแผ่นดินของตนเอง ที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเรา และได้หันไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือก ไว้ และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระองค์ ๔๙ ก็ขอ ให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำ อ้อนวอนของพวกเขาจากบนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ยึดของพระองค์ นั้น และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด ๕๐ และโปรดยกโทษให้กับชนชาติของพระองค์ ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ไป แล้วโปรดให้ อภัยต่อการ ทรมานทั้ง สิ้นที่พวกเขาทำต่อพระองค์ และโปรดทำให้ผู้ที่จับพวกเขาไป สงสารพวกเขาด้วยเถิด ๕๑ เพราะพวกเขาเป็นชนชาติของพระองค์และเป็นสมบัติของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ได้พาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ออกมาจากเตาหลอมเหล็กนั้น

๕๒ ขอ ให้ดวงตาของพระองค์ มองดู การ อ้อนวอนของผู้รับ ใช้ของพระองค์ คน นี้ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขา ร้องเรียกหาพระองค์ ขอให้พระองค์ฟังพวกเขา ๕๓ เพราะพระองค์ได้แยกพวกเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ เพื่อที่จะให้พวกเขามาเป็นสมบัติของพระองค์ เอง เหมือนกับที่พระองค์เคยสัญญาไว้ผ่านโมเสสผู้รับ ใช้พระองค์ เมื่อครั้งที่พระองค์ พระยะห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ได้นำบรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้า ออกจากแผ่นดินอียิปต์”

ชาโลมอวยพรที่ประชุม

๕๔ เมื่อชา โลม อ่อนิษฐานและอ้อนวอนต่อพระ ยะห์เวห์เสร็จแล้ว เขาก็ลุกไปจากหน้าแท่น บูชาของพระ ยะห์เวห์ตรง ที่เขาได้คุกเข่าลงและยกมือขึ้นสู่อำนาจ ๕๕ เขาได้ยืนขึ้นและอวยพรคนอิสราเอลทั้งหมดที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ด้วยเสียงอันดังว่า

๕๖ “ขอสรรเสริญองค์ พระ ยะห์เวห์ ผู้ที่ได้ให้อิสราเอลชนชาติของพระองค์ ได้หยุด พัก ตามที่พระองค์เคยให้สัญญาไว้ ไม่มีคำสัญญาใดสักเรื่องของพระองค์ที่ได้ให้ไว้ผ่านทางโมเสสผู้รับ ใช้พระองค์ ได้ล้มเหลวไป ๕๗ ขอให้พระ

ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเราอยู่กับพวกเราเหมือนที่พระองค์เคยอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ขอให้พระองค์อย่าได้ละทิ้งพวกเราไปเลย ^{๕๘}ขอให้พระองค์หันเหจิตใจของพวกเราให้มาอยู่กับพระองค์ เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตตามวิถีทางที่สิ้นของพระองค์ และเพื่อเราจะได้รับรักษาพวกคำสั่ง กฎและข้อบังคับทั้งหลายของพระองค์ ที่พระองค์ได้สั่งไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา ^{๕๙}และขอให้คำพูดเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้อ่านวอนต่อหน้าพระยาร์เวห์ อยู่ใกล้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน และขอให้พระองค์ช่วย เหลือผู้รับ ใช้คน นี้ของพระองค์ และช่วย เหลืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ ตามความจำเป็นในแต่ละวัน ^{๖๐}เพื่อว่าทุกชนชาติบนโลกนี้ จะได้ว่าพระยาร์เวห์คือพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าองค์อื่น อีก ^{๖๑}อย่างนั้น ขอให้ท่อมเหต้ว เองอย่างเต็ม ที่ให้กับพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเรา และใช้ชีวิตตามกฎทั้งหลายของพระองค์ และรักษาคำสั่งทั้งหลายของพระองค์ อย่างที่ทำได้ในวันนี้”

ซาโลมอนถวายเครื่องบูชา

(๒ พศต. ๗:๔-๑๑)

^{๖๒}แล้วกษัตริย์และประชาชนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ถวายเครื่องสัตว บูชาต่อหน้าพระยาร์เวห์ ^{๖๓}ซาโลมอนได้ถวายสัตวเหล่านี้เพื่อเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้แก่พระยาร์เวห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว แกะหนึ่ง แสนสอง หมื่นตัว แล้วกษัตริย์กับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้อุทิศวิหารให้กับพระยาร์เวห์

^{๖๔}ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ได้ทำการอุทิศส่วนกลางของสถานที่อยู่ด้าน หน่ววิหารของพระยาร์เวห์ นั้นให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อว่าเขาจะได้ใช้ที่ นั้นเป็นที่ถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และส่วนไขมัน

สัตวของเครื่องสังสรรค์บูชา เพราะแทนบูชาที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ที่ตั้งไว้ตรงหน้าพระยาร์เวห์ นั้นเล็กเกินไป สำหรับเครื่องบูชาทั้งหมดนี้

^{๖๕}แล้วซาโลมอนก็ได้จัดงานเลี้ยงฉลองขึ้นในเวลา นั้น และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็มาร่วมงานกับเขาด้วย เป็นการประชุมที่ยิ่งใหญ่มาก มีประชาชนมากันตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัท ไปไกลจนถึงลำธารอียิปต์ พวกเขาได้เฉลิมฉลองกันต่อ หน้าพระยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา เป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๖๖}แล้วในวันที่แปด ซาโลมอนก็ไปส่งประชาชนกลับบ้าน พวกเขาได้อวยพรให้กับกษัตริย์ และก็กลับบ้านไปด้วยจิตใจว่าเรงยินดี เนื่องจากสิ่งดีทั้งหมดที่พระยาร์เวห์ได้ทำให้กับดาวิดผู้รับ ใช้พระองค์และให้กับอิสราเอลชนชาติของพระองค์

พระเจ้ามาปรากฏกับซาโลมอนอีก

(๒ พศต. ๗:๑๑-๒๒)

^{๖๗}เมื่อซาโลมอนได้สร้างวิหารของพระยาร์เวห์และวังของกษัตริย์เสร็จ สิ้นลง และได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการจะทำได้สำเร็จแล้ว ^{๖๘}พระยาร์เวห์ได้มาปรากฏตัวกับเขามากเป็นครั้งที่สอง เหมือนกับที่พระองค์เคยปรากฏตัวกับเขามาแล้วในเมืองกิเบโอน ^{๖๙}พระยาร์เวห์พูดกับเขาว่า

“เราได้ยินคำอธิษฐานและคำ

อ้อนวอนที่เจ้าได้พูดไว้ต่อหน้าเรา เราได้ทำให้วิหารแห่งนี้ ที่เจ้าได้สร้างขึ้นมาศักดิ์สิทธิ์แล้ว และชื่อของเราก็จะได้รับเกียรติจากที่นั่นตลอดไป เราจะเผ่าดูและระลึก ถึงที่นั่น เสมอ ^{๗๐}ส่วนตัวเจ้าเอง ถ้าเจ้าใช้ชีวิตอยู่ต่อหน้าเราด้วยใจที่ซื่อตรงและถูกต้องเหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเจ้าทำ และทำตามที่เราสั่งทุกอย่าง และรักษากฎและข้อบังคับทุก ข้อของเรา

^{๗๑}เราจะรักษาลบัลลังก์ของตระกูลเจ้า ให้มั่นคงอยู่เหนืออิสราเอลตลอดไป เหมือนกับที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด พ่อ

* ๘:๖๕ งานเลี้ยงฉลอง น่าจะเป็นงานเทศกาลปลดปล่อย

† ๘:๖๕ ข้อนี้เป็นไปตามฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเพิ่มคำว่า พวกเขาฉลองไปอีกเจ็ดวัน เป็นเวลาทั้งหมดสิบวัน

ของเจ้า ตอนที่เราพูดว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อ สายที่จะขึ้นมาบนบัลลังก์ของอิสราเอล’

^๖ แต่ถ้าเจ้าหรือลูกหลานของเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา และไม่รักษา คำ สั่งและกฎต่างๆที่เราได้ให้พวก เจ้า ไว้ และไปรับ ใช้พวกพระอื่น และไป กราบไหว้พวกมัน ^๗ เราก็จะตัดอิสราเอล ออกจากแผ่นดินที่เราได้ให้พวก เขา ไว้ และจะโยนวิหารแห่ง นี้ที่เราได้ทำให้ คักคิลิธรึสำหรับชื่อเสียงของเราให้พัน สายตาเราไป แล้วอิสราเอลก็จะเป็นที่ หัวเราะเยาะและเย้ย หยันของชนชาติ ทั้งหลาย “วิหารนี้จะกลายเป็นซากปรักหัก พัง คนที่เดินผ่านไปมาจะตะลึงงัน และผิวปากเย้ย และถามกันว่า ‘ทำไม พระ ยาห์เวห์ถึงได้ทำอย่าง นี้กับแผ่นดิน นี้และวิหารหลัง นี้เล่า’” ^๘ ประชาชน ก็จะต้องว่า ‘เพราะพวกเขาละทิ้งพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ ที่ได้ นำ บรรพบุรุษของพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาได้อำ แขนโอเบ กอดพระอื่นๆและก้มกราบรับ ใช้พระ เหล่านั้น พระ ยาห์เวห์จึงได้นำความ หายนะอย่างนี้มาสู่พวกเขา”

^{๑๐} กษัตริย์ซาโลมอนได้ใช้เวลาถึงยี่สิบปีใน การสร้างตึกทั้งสองหลังนี้ ซึ่งก็คือวิหารของ พระ ยาห์เวห์และวังของครอบครัวกษัตริย์ และในช่วงปลายปีที่ยี่สิบนี้เอง ^{๑๑} กษัตริย์ซา โลม อนได้มอบเมืองยี่สิบเมืองในแคว้นกา ลิ ลีให้กับกษัตริย์ฮี รามแห่งเมืองไทระ เพราะ ว่าฮี รามได้จัดหาไม้ สนซี ดาร์และไม้ สนสาม ใบและทองคำให้กับเขาเท่า ที่เขาอยากได้ ^{๑๒} แต่เมื่อฮี รามออกจากเมืองไทระเพื่อไป ตรวจดูเมืองเหล่านี้ที่ซา โลม อนได้มอบให้ กับเขา เขากลับไม่พอใจพวกมัน ^{๑๓} เขาถาม ไปได้ว่า “น้องชาย นี้ท่านได้มอบเมืองประเภท ไหนให้เรากัน นะ” และเขาก็ได้เรียกเมือง

เหล่านั้นว่า แผ่นดินคาบูล ^๑ ซึ่งเป็นชื่อที่เรียก กันอยู่จนถึงทุกวันนี้ ^{๑๔} ฮี รามได้ส่งทองคำ ไปให้กับกษัตริย์ซา โลม อนใช้สร้างวิหาร ประมาณสี่ตัน ^๕

งานอื่นๆที่ซาโลมอนได้ทำ

(๒ พศด. ๙:๓-๑๘)

^{๑๕} กษัตริย์ซา โลม อนได้เกณฑ์คนงานมา สร้างวิหารของพระ ยาห์เวห์ รวมทั้งวังของ เขาเอง ตลอดจนเฉลียง ^๑ ต่างๆและกำแพง ของเมืองเยรูซาเล็ม และสร้างเมืองฮา โซร์ เมืองเมกิดโดและเมืองเกเซอร์ขึ้นมาใหม่

^{๑๖} (ในอดีตกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์เคย เข้าโจมตีและยึดเอาเมืองเก เซอร์ไว้ เขาได้ เผาเมือง นี้และได้ฆ่าชาวคา นา อันที่อาศัย อยู่ในเมือง นั้น เมื่อซา โลม อนแต่งงานกับ ลูกสาวของฟาโรห์ ฟาโรห์ก็ได้ยกเมือง นี้ให้ เป็นสิน สมรสกับลูกสาวของเขา คือเมียของ ซาโลมอนนั่นเอง ^{๑๗} แล้วซาโลมอนก็ได้สร้าง เมืองเกเซอร์นี้ขึ้นมาใหม่) ซาโลมอนได้สร้าง เมืองเบธ โฮ โรนล่างขึ้นมา ^{๑๘} และเขาก็ยัง สร้างเมืองบา อา ลัทและเมืองทา มาร์ขึ้นมา ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งในแผ่นดินของเขา ด้วย ^{๑๙} รวมทั้งสร้างเมืองต่างๆที่ใช้สำหรับ เก็บข้าว ของและเมืองสำหรับไว้รถรบ และ ม้าศึกทั้งหลายของเขา และสร้างทุกสิ่งทุก อย่างที่เขาอยากจะทำ ทั้งในเยรูซาเล็ม ใน เลบานอนและตลอดทั่ว ทั้งเขตแดนที่เขา ปกครองอยู่

^{๒๐} มีชนชาติอื่นที่หลง เหลือในแผ่นดิน นี้ที่ ไม่ใช่ชาวอิสราเอล คือชาวอา โมไรต์ ชาว ฮิต ไทต์ ชาวเบรูสซี ชาวฮี ไวต์และชาวเย บูล ^{๒๑} คนเหล่านี้ เป็นเชื้อสายของคนเหล่านี้นที่ชาวอิสราเอลไม่สามารถฆ่าได้หมด ซา โลม อนได้บังคับคนเหล่านี้ ให้มาเป็นทาสใช้ แร่งงาน อย่างที่พวกเขาเป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้ ^{๒๒} แต่ส่วนชาวอิสราเอลแล้ว ซาโลมอนไม่

^๑:๘ กลายเป็นซากปรักหักพัง คำนี้มาจากฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณและฉบับแปลภาษา ละติน ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า กลายเป็นที่สูง

^๑:๑๓ คาบูล ชื่อนี้เหมือนกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ไร่ค่า”

^๕:๑๔ สี่ตัน หรือแปลตรงๆคือ หนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์

^๑:๑๕ เฉลียง หรือ “ป้อมมิลโล” น่าจะเป็นส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้นดิน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่ภายในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

ได้บังคับให้มาเป็นทาส พวกเขาได้มารับ ใช้เป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เป็นผู้บังคับบัญชาครอบครัว และเป็นทหารวีรธมาของเข

^{๒๓} มีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ห้า ร้อยห้าสิบคน ที่คอยดูแลโครงการต่างๆของกษัตริย์ชาโลมอน พวกเขาทำหน้าที่คอยดูแลคนงาน

^{๒๔} ลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ได้ย้ายออกจากเมืองของดาวิดไปสู่วังที่ชาโลมอนได้สร้างไว้ให้กับนาง เขายังสร้างเฉลียงไว้ให้ด้วย

^{๒๕} ชาโลมอนได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่นบูชาที่เขาได้สร้างไว้ให้กับพระยาห์เวห์ ปีละสามครั้ง และเขาได้เผาเครื่องหอมบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ และเขาก็ได้จัดการทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับวิหารจนเสร็จสิ้น

^{๒๖} กษัตริย์ชาโลมอนยังได้สร้างกองเรือกำปั่นไว้ที่เมืองเอซีโอน-เกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้กับเอโลทบนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินของเอโดม ^{๒๗} และฮีรามได้ส่งพวกกะลาสีเรือที่ชำนาญทะเล ซึ่งเป็นคนของเขาให้ไปรับใช้อยู่ในกองเรือกำปั่นกับคนของชาโลมอน ^{๒๘} พวกเขาได้เดินเรือไปถึงโอฟีร์และได้นำทองคำหนักประมาณสิบตันครั้ง *กลับมาให้กษัตริย์ชาโลมอน

ราชินีแห่งเซบามาเยี่ยมชาโลมอน

(๒ พศด. ๙:๑-๒๘)

๑ เมื่อราชินีแห่งเซบามาได้ยินถึงชื่อ

๑๐ เสียงของชาโลมอน ที่นำเกียรติยศมาให้กับชื่อของพระยาห์เวห์ นางก็ได้มาทดสอบเขาด้วยคำถามมากมายมากมาย ^๒ นางมาถึงเมืองเยรูซาเล็มพร้อมกับข้าราชการมากมายของนาง มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศชนิดต่างๆ ทองคำเป็นอันมาก รวมทั้งพลอยมีค่า นางได้มาหาชาโลมอน และได้พูดสิ่งที่อยู่ในใจนางกับเขา ^๓ ชาโลมอนตอบคำถาม

ของนางได้หมด ไม่มีสักข้อที่ยากเกินไปจนเขาไม่สามารถอธิบายให้กับนางได้ ^๔ เมื่อราชินีแห่งเซบามาได้เห็นความฉลาดหลักแหลมของชาโลมอน รวมทั้งวังที่เขาได้สร้างขึ้นมา ^๕ ตลอดจนอาหารต่างๆบนโต๊ะของเขา ที่นั่งของพวกเจ้าหน้าที่ของเขา พวกผู้รับใช้ของเขาที่สวมเสื้อคลุมยาวที่เป็นของขวัญจากผู้ถือถ้วยของเขาและเครื่องเผาบูชาทั้งหลายที่เขาถวายอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ นางก็รู้สึกตกตะลึงจนลึ้มหายใจ

^๖ นางพูดกับกษัตริย์ว่า “ชาวที่เราได้ยินตอนอยู่ประเทศของเราเกี่ยวกับความสำเร็จต่างๆและความเฉลียวฉลาดของท่านล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น ^๗ แต่เราไม่เคยเชื่อสิ่งเหล่านี้มาก่อน จนกระทั่งเราได้มาเห็นกับตาของเราเอง อันที่จริงแล้ว สิ่งที่เราได้ยินมา ยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งเสียด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเฉลียวฉลาดหรือความร่ำรวยของท่าน ท่านก็ยังมีมากกว่าชาวที่เราได้ยินมา ^๘ พวกภรรยาของท่าน ที่ข้างใต้เกียรติจริงๆ พวกเจ้าหน้าที่ของท่านที่ข้างใต้เกียรติจริงๆ ผู้ที่ได้ยินอยู่ต่อหน้าท่านตลอดเวลา และได้ฟังสติปัญญาของท่าน ^๙ ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่ได้ชื่นชมในตัวท่านและได้วางท่านไว้บนบัลลังก์ของอิสราเอล เป็นเพราะความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุดของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล พระองค์จึงทำให้ท่านได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เพื่อรักษาความยุติธรรมและความถูกต้องไว้”

^{๑๐} และนางก็ได้ให้ทองคำหนักสี่ พันหนึ่งร้อยสี่สิบกิโลกรัม ^{๑๑} เครื่องเทศจำนวนมาก และพลอยต่างๆให้กับกษัตริย์ และไม่เคยมีการนำเครื่องเทศเข้ามามากมายเท่ากับที่ราชินีแห่งเซบามาได้นำเข้ามาให้กษัตริย์ชาโลมอนในครั้งนี้อีกเลย

^{๑๒} (กองกำปั่นเรือของฮีรามได้นำทองคำมาจากโอฟีร์ และจากที่นั่น เขาได้นำไม้จันทน์แดง บรรทุกกลับมาด้วยหลายลำเรือ และเพชรพลอยอีกมากมาย ^{๑๓} กษัตริย์ได้ใช้

* ๙:๒๘ สิบสี่ตันครั้ง หรือแปลตรงๆได้ว่า สี่ร้อยยี่สิบตะลันต์

† ๑๐:๘ พวกภรรยาของท่าน คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กับเขียนว่าคนของท่าน

‡ ๑๐:๑๐ สี่พันหนึ่งร้อยสี่สิบกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์

* ๑๐:๑๑ ไม้จันทน์แดง เป็นไม้ชนิดพิเศษอย่างหนึ่ง ไม่มีใครรู้แน่นอนว่าเป็นไม้ประเภทใด

ไม่แก่นจันทน์แดงทำเสาสำหรับวิหารของ พระยาร์เวห์ และวังของเขา แล้วจึงเอาไม้ แก่นจันทน์แดงไปทำเป็นรูปปั้นเล็ก ๆ และปั้น ใหญ่ให้กับพวกนักร้อง ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวัน นี้ ยังไม่เคยมีใครนำไม้แก่นจันทน์แดงเข้า มา หรือเห็นมากมายอย่างนี้อีกเลย)

๑๓ กษัตริย์ซาโลมอนได้ให้ของทุกอย่างกับ ราชนีเชบาตามที่อยากได้หรือขอ นอกเหนือ จากของ ขวัญที่กษัตริย์ให้กับนางอยู่ แล้ว แล้วนางก็จาก ไปและกลับ ไปประเทศของ นางพร้อมกับพวกข้าราชการของนาง

๑๔ ทองคำที่ซา โลม อนได้ รับมาแต่ละปีมี น้ำหนักประมาณเย็บสามตัน ^{๑๕} ยังไม่รวม ราย ได้ †ที่ได้มาจากพวกพ่อค้าและจากการ คำขายต่างๆ และจากพวกกษัตริย์ของอาระ เบียและพวกผู้ว่าการทั้งหลายในแผ่นดินนั้น

๑๖ กษัตริย์ซา โลม อนได้สร้างโล่ขนาดใหญ่ จำนวนสอง ร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ดี แล้ว โดยใช้ทองคำหนักประมาณเจ็ดกิโลกรัม

†ต่อโล่หนึ่งอัน ^{๑๗} เขายังได้สร้างโล่ขนาดเล็ก สามร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ดี แล้ว โดยใช้ทองคำประมาณเกือบสองกิโลกรัม ^{๑๘} ต่อ โล่หนึ่ง อัน กษัตริย์ซา โลม อนได้นำโล่เหล่านี้ไปวาง ไว้ในวังที่มีชื่อเรียก ว่า “ป่าของ เลบานอน”

๑๘ แล้วกษัตริย์ก็ได้สร้างบัลลังก์ที่ยิ่ง ใหญ่ ผึ่งงาช้างและบุด้วยทองคำอย่างดี ^{๑๙} บัลลังก์ นี้มีบันไดหกชั้นและที่พนักพิงมียอดกลม มี ที่วางแขนอยู่ที่ด้าน ข้างทั้งสองข้าง โดยมี สิ่งที่ยืนอยู่ข้างละหนึ่งตัว ^{๒๐} และยังมีสิ่งหรือ กิ สิบสองตัวซึ่งแต่ละตัวยืนอยู่ที่ปลายสุดทั้ง สองข้างของบันไดแต่ละชั้น บันไดมีทั้งหมด หกชั้น ไม่มีอาณัติกรไหนดมีของอย่างนี้เลย ^{๒๑} ถ้วยเครื่องดื่มของซาโลมอนทุกใบล้วนทำ จากทองคำ และเครื่องเรือน **ทุกอย่างในวัง แห่งป่าของเลบานอนก็ทำจากทองคำบริสุทธิ์ ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำขึ้นจากเงิน เพราะ ในยุคของซา โลม อน นนเงินแทบจะไม่มีค่า อะไรมากเลย

๒๒ กษัตริย์มีกองเรือกำปั่นซึ่งแล่นอยู่ใน ทะเลร่วมกับกองเรือของกษัตริย์ซี ราม กอง เรือ นี้จะกลับมาสามปีครั้งโดยจะบรรทุก ทองคำ เงินและงาช้างรวมทั้งสิ่งใหญ่และสิ่ง บานูนมาด้วย

๒๓ กษัตริย์ซา โลม อนนำ หนักษัตริย์ทุก องค์ในโลกนี้ ในเรื่องความร่ำรวยและความ เจริญเวลา ^{๒๔} โลกทั้ง โลกต่างพากันมาขอ เข้าพบซาโลมอน เพื่อที่จะได้ฟังความเจริญ ฉลาดของเขาที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของ เขา ^{๒๕} ปีแล้วปีเล่า ทุกๆคนที่มาต่างก็นำของ ขวัญมาให้เขา ไม่ว่าจะเงินหรือทองคำ เสื้อผ้า อาหาร เครื่องเทศ ม้าหรือล้อ

๒๖ กษัตริย์ซาโลมอนได้สะสมทรัพย์และม้ ั่วไว้มากมาย เขามีรถรบอยู่หนึ่งพันสี่ร้อยคัน และมีม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพัน ตัว เขาได้เก็บ รักษาพวก มินไว้ตามเมืองต่างๆที่เขาได้สร้าง ขึ้นมา และได้เก็บ ไว้ในเมืองเยรูซาเล็มกับ เขาด้วย ^{๒๗} กษัตริย์ได้ทำให้เงินมีมากมายใน เมืองเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทำให้ไม้ สนซี ดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้ มะเดื่อตามเชิง เขา ^{๒๘} พวกม้าของกษัตริย์ ซาโลมอนก็เป็นม้า นำเข้าจากอียิปต์และจาก เมือง คู เอ โดยพวกพ่อค้าของกษัตริย์เป็นผู้ ซื้อพวกม้าเหล่านั้นมาจากเมืองคูเอ ^{๒๙} รถรบ สามารถนำเข้ามาได้จากอียิปต์ เป็นเงินหนัก เกือบเจ็ดกิโลกรัม ต่อ คัน และม้าเป็นเงิน หนักเกือบสองกิโลกรัม และพวก เขาก็ได้ส่ง พวกม้าและรถรบออกไปขายต่อให้กับพวก กษัตริย์ของชาวฮิต ไทต์และกษัตริย์ของชาว อารัม ผ่านทางพ่อค้าของกษัตริย์ซาโลมอน

ซาโลมอนกับเมียทั้งหลายของเขา

๑ กษัตริย์ซาโลมอนได้ไปหลง รักกับ **๑๑** หญิงชาวต่าง ชาตอีกหลายคนนอก เหนือไปจากลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ เช่น หญิงชาวโมอับ ชาวอัมโมน ชาวเอโดม ชาว ไซ ดอนและชาวฮิต ไทต์ ^๒ ผู้หญิงเหล่านี้มา จากชาติต่างๆที่พระ ยาร์เวห์เคยบอกกับชาว

† ๑๐:๑๔ **เย็บสามตัน** หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยหกสิบหกตะลันต์

‡ ๑๐:๑๕ **รายได้** คือทองคำที่ได้จากบรรดาเรือบรรทุกสินค้าหรือเรือของทหารซิช

¶ ๑๐:๑๖ **เจ็ดกิโลกรัม** หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยเซเซล (เหมือนข้อ ๒๙)

§ ๑๐:๑๗ **เกือบสองกิโลกรัม** หรือแปลตรงๆได้ว่า สามมิน (เหมือนข้อ ๒๙)

** ๑๐:๒๑ **เครื่องเรือน** อาจหมายถึงบรรดาจาน เครื่องใช้ต่างๆหรืออาวุธ

อิสราเอลไว้ก่อนหน้า นี้ว่า “พวกเจ้าต้องไม่ แต่งงานกับคนเหล่านี้ เพราะพวก เขาจะ เปลี่ยน ใจของพวก เจ้าให้หันไปติดตามพระ ของพวกเขา” แต่อย่างไรก็ตาม ซาโลมอน ได้ไปหลงรักพวกนาง ^๓ซาโลมอนมีเมียเจ็ด ร้อยคน ที่เกิดมาจากครอบครัวของกษัตริย์ ต่างชาติ และมีเมียน้อยสามร้อยคน และเมีย ทั้ง หลายของเขาก็ได้ชักชวนเขาให้หลง ผิด ไป ^๔เมื่อซาโลมอนแก่ตัวลง พวกเมียของ เขาเหล่านี้ นั้นได้เปลี่ยน ใจของซา โลมอนให้ หันไปหาพระอื่น และใจของเขาก็ไม่ได้สัตย์ ซื่อต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา เหมือน อย่างที่ใจของดาวิดพ่อของเขาสัตย์ซื่อ ^๕เขา ได้ไปติดตามพระอัช โท เรท ^๖ซึ่งเป็นพระผู้ หญิงของชาวไซ ดอน และพระมิล โคมพระ ที่นำ รังเกียจของพวกชาวอัม โมน ^๗อย่าง นี้ ซา โลมอนได้ทำสิ่งที่ชั่ว ร้ายในสายตาของ พระ ยาร์เวห์ เขาไม่ได้ติดตามพระ ยาร์เวห์ อย่างเต็ม ที่ เหมือนกับที่ดา วิดพ่อของเขา เคยติดตาม

^๘บนเนิน เขาที่อยู่ฝั่งตะวันออกของ เมืองเยรูซาเล็ม ซา โลมอนได้สร้างสถานที่ นมัสการให้กับพระเค โมซพระที่นำรังเกียจ ของชาวโม อับและให้กับพระโม เลค พระที่ นำรังเกียจของชาวอัม โมน ^๙เขาได้สร้าง สถานที่ นมัสการให้กับพระของเมียชาวต่าง ชาติทั้งหลายของเขา พวกนางก็ได้เผาเครื่อง หอม และถวายเครื่องสัตว บูชาให้กับพระ ของพวกนางที่นั่น

^{๑๐}พระ ยาร์เวห์โกรธซา โลมอน เพราะใจ เขาได้หันเหไปจากพระยาร์เวห์ พระเจ้าของ อิสราเอลผู้ที่เคยปรากฏตัวแก่เขาถึงสองครั้ง ^{๑๑}ถึงแม้ว่าพระองค์ได้เคยห้ามซา โลมอนไม่ ให้ติดตามพระอื่นมาแล้ว แต่ซาโลมอนก็ไม่ รักษาคำสั่งของพระยาร์เวห์ ^{๑๒}พระยาร์เวห์ จึงพูดกับซาโลมอนว่า “เพราะเจ้ามีความคิด อย่าง นี้ และเป็นเพราะเจ้าไม่รักษาข้อ ตกลง และคำสั่งสอนของเรา ซึ่งเราได้สั่งเจ้าเอาไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าแน่ และยก มันให้กับลูก น้องของ เจ้า ^{๑๓}อย่างไรก็ตาม เพื่อเห็น แก่ดา วิดพ่อของเจ้า เราจะไม่ทำ อย่างนี้ในช่วงที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เราจะฉีกมัน ออกจากมือของลูกชายเจ้า ^{๑๔}แต่เราจะไม่

ฉีกมันออกจนหมดทั้งอาณาจักร เราจะเหลือ ให้เขาเผ่าหนึ่งเพื่อเห็น แก่ดา วิดผู้รับ ใช้ของ เราและเพื่อเห็น แก่เมืองเยรูซาเล็มที่เราได้ เลือกไว้”

พวกศัตรูของซาโลมอน

^{๑๕}แล้วพระ ยาร์เวห์ที่ได้ยกฮา ดัดขึ้นมาเป็น ศัตรูกับซาโลมอน ฮาดัดเป็นชาวเอโดมที่สืบ เชื้อสายมาจากกษัตริย์แห่งเอโดม ^{๑๖}ในอดีต นั้น ดาวิดเคยต่อสู้กับเมืองเอโดม แม้ทัพโย อาบซึ่งเป็นแม่ทัพของเขา ได้ขึ้นไปที่นั้นเพื่อ ฝั่ง ศพทหารที่ถูกฆ่า แล้วเขาก็ได้ฆ่าผู้ชาย ทั้งหมดในเมืองเอ โดม ^{๑๗}โย อาบและชาว อิสราเอลทั้งหมดได้อยู่ที่เอ โดมเป็นเวลาหก เดือน จนกว่าจะได้ฆ่าพวกผู้ชายทั้งหมดใน เอ โดม ^{๑๘}ในขณะ นั้นฮา ดัดยังเป็นเด็กอยู่ เขาได้หลบ หนีไปประเทศอียิปต์พร้อมกับ พวกข้าราชการชาว เอโดมส่วน หนึ่ง ซึ่งเคย รับ ใช้พ่อของเขามาก่อน ^{๑๙}พวกเขาได้ออก เดินทางจากมี เดียนไปสู่ปารานแล้วได้พาคน จากปารานไปกับพวกเขาด้วย พวกเขาเดิน ทางไปอียิปต์ไปหากษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ กษัตริย์ฟาโรห์ได้ให้บ้านและที่ดินส่วนหนึ่ง รวมทั้งเสบียงอาหารกับฮาดัด

^{๒๐}กษัตริย์ฟาโรห์ชอบฮา ดัดมากและได้ ยกน้องสาวของราชินีทา เปเนสเมียเขาให้ แต่งงานกับฮาดัด ^{๒๑}น้อง สาวของทา เปเนส ได้คลอดลูกชายคนหนึ่งให้ฮา ดัด ชื่อว่าเกนู บัท ราชินีทา เปเนสได้นำตัวเด็กคน นี้เข้าไป เลี้ยงในวังของกษัตริย์ เกนู บัทจึงได้อาศัย อยู่ที่นั่นกับลูกๆของกษัตริย์ฟาโรห์

^{๒๒}ในขณะที่ฮา ดัดอยู่ในอียิปต์ เขาได้ยิน ว่าดา วิดได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา แล้ว และแม่ทัพโย อาบก็ตายไปแล้วด้วย เหมือนกัน ฮาดัดจึงพูดกับกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “ให้ข้าพเจ้าไป เกิด ข้าพเจ้าจะได้กลับไป ประเทศของข้าพเจ้า”

^{๒๓}กษัตริย์ฟาโรห์จึงถามเขาว่า “อยู่กับเรา ที่นี้ แล้วเจ้ายังขาดอะไรอีกหรือ ถึงได้ขอที จะกลับไปประเทศของเจ้า”

ฮา ดัดตอบว่า “ไม่ขาดอะไรเลยครับ ท่าน แต่ได้โปรดให้ข้าพเจ้าไปเกิด”

* ๑๑:๕ พระอัครทูต ชาวคานาอันคิดว่าพระผู้หญิงนี้สามารถทำให้ประชาชนมีลูกตก นาง เป็นพระแห่งความรักและสงครามของพวกเรา

^{๒๓}พระเจ้ายังได้ยกเรโชนลูกชายของเอ ลียาดาขึ้นมาเป็นศัตรูกับซาโลมอนอีกคนหนึ่ง เรโชนคนนี้เคยหลบหนีไปจากกษัตริย์ฮาดัด เอเซอร์แห่งเศบาสท์ ซึ่งเป็นเจ้านายของเขา ^{๒๔}หลังจากที่ดาวิดได้ทำลายกองทัพของเศบาสท์ เรโชนได้รวบรวมคนจากรอบๆตัวเขาขึ้นมาตั้งตัวขึ้นเป็นผู้นำกองโจร กองโจรกลุ่มนี้ได้ไปที่เมืองดามัสกัส และได้ตั้งหลักแหล่งและเข้าครอบครองเมืองนั้น ^{๒๕}เรโชนได้กลายเป็นกษัตริย์ของอารัม เขาได้กลายเป็นศัตรูของอิสราเอลนานตลอดชั่วอายุของซาโลมอน และได้ร่วมสร้างปัญหาพร้อมกับฮาดัดด้วย

^{๒๖}เยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ได้กับภู่ต่อซาโลมอนด้วย เขาเป็นข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน เขาเป็นคนเอเฟราอิมที่มาจากเมืองเศเรดาห์ แม่ของเขาเป็นแม่หม้ายชื่อว่าเศรูวาร์

^{๒๗}นี่ คือสาเหตุที่เขากับภู่ต่อกษัตริย์ ซาโลมอนกำลังสร้างเจสิเยง และซ่อมช่องโหว่ของกำแพงเมืองของดาวิด พ่อของเขา ^{๒๘}ในเวลานั้น เยโรโบอัมเป็นผู้ชายคนหนึ่งทำงานอยู่ที่นั่นด้วย ซาโลมอนก็เห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นทำงานได้ดี จึงได้แต่งตั้งให้เขาทำหน้าที่ควบคุมคนงานที่มาจากครอบครัวโยเซฟ ^{๒๙}ในช่วงนั้น เยโรโบอัมได้เดินทางไปจากเมืองเยรูซาเล็ม และอาหิยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าจากซีไลห์ได้พบเขาบนถนนนั้น ตอนนั้น อาหิยาห์สวมเสื้อคลุมตัวใหม่อยู่ ทั้งสองคนเดิน ทางออกไปแถบซานเมืองตามลำพังสองคน ^{๓๐}และอาหิยาห์ได้ถอดเสื้อคลุมตัวใหม่ที่เขาสวมอยู่ออกและฉีกมันออกเป็นสิบสองชิ้น

^{๓๑}แล้วอาหิยาห์ก็ได้พูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านเอาไปสิบสองชิ้น เพราะนี่ คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด ‘ดูไว้ เรา กำลังจะฉีกอาณาจักรนี้ออกมาจากมือของซาโลมอนและจะให้เจ้าสิบเผ่า ^{๓๒}แต่เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้เราและเมืองเยรูซาเล็ม

ซึ่งเราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้ง หลายของอิสราเอล เราจะให้หนึ่งเผ่ากับครอบครัวของดาวิด ^{๓๓}เราจะทำสิ่งนี้เพราะซาโลมอนละทิ้งเรา ^{๓๔}และไปบูชาพระอิชโทเรทพระผู้หญิงของชาวไซดอน พระเคโมซของชาวไมออบ และพระมิลโคมของชาวอัมโมน และไม่ยอมใช้ชีวิตตามวิถีทางทั้งหลายของเรา และยังไม่ยอมรักษากฎและข้อบังคับต่างๆของเรา เหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเขาเคยรักษา ^{๓๕}แต่เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดไปจากซาโลมอนหรือ เราได้ให้เขาเป็นผู้ปกครองตลอดชั่วชีวิตของเขา เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้เราซึ่งเราได้เลือกขึ้นมาและเป็นผู้ที่ได้รับรักษาคำสั่งต่างๆและกฎทุกข้อของเรา ^{๓๖}เราจะเอาอาณาจักรนี้ไปจากลูกชายของซาโลมอน และให้มันไว้กับเจ้าสิบเผ่า ^{๓๗}เราจะให้เผ่าหนึ่งกับลูกชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้เราจะได้มีตะเกียงหนึ่งดวงอยู่ต่อหน้าเราในเยรูซาเล็มตลอดไป เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองที่เราได้เลือกไว้ เพื่อเป็นเกียรติกับชื่อของเรา ^{๓๘}ส่วนเจ้าเยโรโบอัมเราจะรับเจ้าไว้และเจ้าจะได้ปกครองทุกแห่งที่เจ้าต้องการ เจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ^{๓๙}ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่เราสั่งเจ้า และใช้ชีวิตตามวิถีทางทั้งหลายของเรา และทำในสิ่งที่เราเห็นว่าถูกต้อง ด้วยการรักษา กฎและคำสั่งต่างๆของเรา เหมือนกับที่ดาวิดผู้รับใช้เราได้ทำมา เราจะอยู่กับเจ้า เรา จะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่ยั่งยืน อย่างกับที่เราเคยสร้างให้กับดาวิด และเราจะยกอิสราเอลให้กับเจ้า ^{๔๐}เราจะลงโทษลูกหลานของดาวิด เพราะสิ่งที่เขาทำลงไปนี้ แต่จะไม่ลงโทษเขาตลอดไป”

^{๔๐}เพราะอย่างนี้ ซาโลมอนจึงพยายามฆ่าเยโรโบอัม แต่เยโรโบอัมได้หลบหนีไปอียิปต์ ในทันที ไปหากษัตริย์ซีซัคแห่งอียิปต์ และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งซาโลมอนตาย

* ๑๑:๒๗ **เจสิเยง** หรือ “ป้อมมิลโล” น่าจะเป็นส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้นดิน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่ภายในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

† ๑๑:๒๘ **ครอบครัวโยเซฟ** ประชาชนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเอเฟราอิมและมนัสเสห์ซึ่งเป็นลูกชายของโยเซฟ

‡ ๑๑:๓๓ **ซาโลมอนละทิ้งเรา** นี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ภาษาซีเรีย และภาษาละติน แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “พวกเขาละทิ้งเรา”

ซาโลมอนตาย

(๒ พศค. ๙:๒๗-๓๑)

๙๑ เหตุการณ์อื่นในยุคของซาโลมอน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำ รวมทั้งความเฉลียวฉลาดที่เขาได้แสดงออกมา ได้เขียนไว้ในหนังสือประวัติของซาโลมอน ๙๒ ซาโลมอนได้ครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และปกครองอิสราเอลทั้งหมดเป็นเวลาสี่สิบปี ๙๓ แล้วเขาก็ได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขา และเรโหโบอัมลูกชายของเขา ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

สงครามกลางเมือง

(๒ พศค. ๑๐:๑-๑๙)

๑๒

๑ เรโหโบอัมได้ไปที่เซเชมเพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ไปที่นั่นเพื่อที่จะแต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ ๒ เมื่อเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้ยินเรื่องนี้เข้า (ตอนนั้นเขายังอยู่ในประเทศอียิปต์ซึ่งเป็นที่ที่เขาได้หลบหนีไปจากกษัตริย์ซาโลมอน) เขาจึงออกมาจากอียิปต์ กลับมาบ้านของเขา

๓ คนอิสราเอลจึงพูดกับเรโหโบอัมว่า ๔ “พ่อของท่านได้บังคับให้เราทำงานหนักเหลือเกิน ตอนนี้ ขอให้ท่านช่วยทำงานหนักและแอกอันหนัก อิงที่เขาเคยวางไว้บนตัวพวกเรานี้ให้เบาลงด้วย แล้วพวกเราก็จะรับใช้ท่าน”

๕ เรโหโบอัมตอบว่า “กลับไปก่อน แล้วอีกสามวันค่อยกลับมาพบเราใหม่” ประชาชนจึงกลับออกไป

๖ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ได้ปรึกษากับพวกผู้อาวูโสที่เคยรับใช้ซาโลมอนพ่อของเขาในช่วงที่ซาโลมอนยังมีชีวิตอยู่ เขาถามว่า “พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนพวกนั้นยังไงดี”

๗ พวกเขตอบว่า “ถ้าในวันนี้นักท่านทำตัวเป็นผู้รับใช้ประชาชนเหล่านี้ และอยู่รับใช้

พวกเขา และให้คำตอบที่พวกเขาพอใจแล้วละก็ พวกเขาก็จะอยู่เป็นผู้รับใช้ท่านตลอดไป”

๘ แต่เรโหโบอัมไม่ยอมฟังคำแนะนำที่พวกผู้อาวูโสเหล่านี้ให้ เขา เขากลับไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มๆที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขา และทำงานให้กับเขาอยู่ ๙ เขาถามคนหนุ่มๆพวกนั้นว่า “ประชาชนพวกนั้นมาพูดกับเราว่า ‘ช่วยทำให้แอกที่พ่อของท่านวางไว้บนพวกเราเบาขึ้นด้วยเถิด’ พวกเจ้ามีคำแนะนำว่ายังไง พวกเราจะตอบประชาชนพวกนั้นยังไงดี”

๑๐ คนหนุ่มๆเหล่านี้ ผู้ที่ได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขาตอบว่า “บอกพวกประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า ‘พ่อของท่านได้ทำให้แอกของพวกเราหนักเหลือเกิน ขอให้ท่านช่วยทำให้มันเบาขึ้นด้วยเถิด’ บอกพวกเขาไปว่า ‘นิกัถ้อยของเรายังหนักกว่าแอกของพ่อเราเสียอีก ๑๑ พ่อของเราได้ทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง ๑๒’”

๑๒ อีกสามวันต่อมา เยโรโบอัมและประชาชนทั้งหมดก็กลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์ได้บอกกับพวกเขาไว้ ที่ว่า “กลับมาหาเราใหม่ในอีกสามวันข้างหน้า”

๑๓ กษัตริย์ได้ตอบคนเหล่านั้นไปอย่างหยาบคาย เขาได้ปฏิเสธคำแนะนำที่พวกผู้อาวูโสได้ให้กับเขาไว้ ๑๔ เขาไปทำตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มๆและพูดไปว่า “พ่อของเราทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเคยเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง” ๑๕ ดังนั้นกษัตริย์จึงไม่ยอมฟังเสียงของประชาชน เพราะพระยาห์เวห์เป็นผู้ทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พระองค์ต้องการให้เป็นไปตามคำพูดที่พระองค์ได้พูดไว้กับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผ่านทางอาหิยาห์คนชิลโอนั้น

* ๑๑:๔๓ ล่วงลับไป ... และถูกฝัง แปลตรงๆได้ว่า “ได้นอนหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเขา”

† ๑๖:๓ ข้อนี้เป็นไปตามฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า คนอิสราเอลจึงไปหาเยโรโบอัม และเยโรโบอัมพร้อมด้วยชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไปหาเรโหโบอัมและพูดกับเขาว่า

‡ ๑๖:๑๑ แส้หางแมงป่อง แส้ที่มีชิ้นส่วนเล็กๆที่ทำจากเหล็กฝังอยู่ด้วย

^{๑๖} เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ยอม ฟังพวกเขา พวกเขาจึงได้ตอบกษัตริย์ไปว่า

“พวก เราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวดาวิด อย่างนั้นหรือ

พวกเราได้ส่วนแบ่งจากที่ดินของเจสซีหรือเปล่าเลย อิสราเอลเอ๋ย กลับบ้านของพวกเรา กันเถอะ ปล่อยให้ ลูกของดาวิด ดูแลคนของพวกเราเอง”

ดังนั้น พวกชาวอิสราเอลจึงกลับบ้าน ไป แต่สำหรับชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ เรโหโบอัมยังคงเป็นคนปกครองพวกเขาอยู่

^{๑๗} กษัตริย์เรโหโบอัมได้ส่งฮาโดรัม ซึ่งทำหน้าที่ผู้ควบคุมคนงานไปพูดกับคนอิสราเอล แต่กลับถูกคนอิสราเอลทั้งหมดขว้างก้อนหินใส่จนตาย แต่กษัตริย์เรโหโบอัมรีบขึ้นรถรบของเขาหนี กลับเข้า เมืองเยรูซาเล็ม ^{๑๘} จากนั้นอิสราเอลต่างก็ต่อต้านครอบครัวของดาวิดจนถึงทุกวันนี้

เยโรโบอัมปกครองอิสราเอล

(๒ พศต. ๑๑:๑-๔)

^{๒๐} เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินว่าเยโรโบอัมกลับมาแล้ว พวกเขาได้ส่งคนไปเรียกตัว เขาให้เข้าร่วมชุมนุมและแต่งตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ยกเว้นเผ่ายูดาห์เพียงเผ่า เดียวที่ยังคงติดตามครอบครัวของดาวิด

^{๒๑} เมื่อเรโหโบอัมมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้รวบรวมครอบครัวชายูด้าทั้งหมด รวมทั้งเผ่าเบนยามินด้วย ได้นำรถรบมาหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะไปทำสงครามกับครอบครัวอิสราเอล เพื่อช่วงชิงอาณาจักรคืนมาให้กับตัวเขาเอง

^{๒๒} แต่คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยโรอาร์ทคนของพระเจ้าว่า ^{๒๓} “ให้บอกกับเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ลูกชายของซาโลมอน รวม ทังครอบครัวของยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด ตลอดจนประชาชนที่เหลืออยู่ว่า ^{๒๔} “พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนี้ อย่างขึ้นไปต่อสู้อัปซิม นองอิสราเอลของพวกเจ้า เพราะขอให้พวกเจ้าทุกคนกลับไปบ้านเกิด เพราะเราเองเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องนี้” พวกเขาจึงเชื่อ ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์และกลับบ้าน ไปตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้

^{๒๕} แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเชเคมขึ้นใหม่ในแถบเนินเขาเอฟราอิม และได้อาศัยอยู่ที่นั่น และต่อมาเขาได้ออกจากที่นั่นไปสร้างเมืองเปนูเอล ขึ้น

^{๒๖} เยโรโบอัมเคยคิดกับตัวเองว่า “อาณาจักรแห่งนี้จะต้องตกไปอยู่ในมือของครอบครัวดาวิดอีกเป็นแน่ ^{๒๗} ถ้าประชาชนเหล่านี้ยังคงขึ้นไปถวายสัตวบูชาที่วิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มอีก จิตใจของประชาชนพวกนี้จะหันกลับไปหากษัตริย์เรโหโบอัมแห่งยูดาห์เจ้านายของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะมาฆ่าเราและกลับไปหากษัตริย์เรโหโบอัมแห่งยูดาห์” ^{๒๘} หลังจากที่ปรึกษากับพวกที่ปรึกษาของเขาแล้ว กษัตริย์เยโรโบอัมก็ได้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นสองตัว เขาพูดกับประชาชนว่า “พวกท่านขึ้นไปนมัสการที่เยรูซาเล็มนานพอแล้ว อิสราเอลเอ๋ย นี่ไง พวกพระของพวกท่านที่ได้นำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์” ^{๒๙} เขาได้นำลูกวัวทองคำตัวหนึ่งไปตั้งไว้ที่เมืองเบธเอล ^{๓๐} และอีกตัวหนึ่งไปตั้งไว้ที่เมืองดาน ^{๓๑} เรื่องนี้มีนบปัสินดี เพราะชาวอิสราเอลเริ่มไปที่เมืองเบธเอล ^{๓๒} และเมืองดาน เพื่อนมัสการพวกลูกวัวนั้น

^{๓๓} นอกจากเรื่องนี้อันแล้ว เยโรโบอัมยังได้สร้างศาลเจ้าขึ้นตามสถานที่สูง และได้แต่งตั้งนักบวชหลาย คนจากคนหลายประเภท

* ๑๒:๒๕ *เปนูเอล* หรือ “เปนีเอล”

† ๑๒:๒๘ *เอีย นี่ไง .. ประเทศอียิปต์* คำพูดนี้เหมือนกับที่อาโรนได้เคยพูดไว้ตอนที่เขาได้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นในทะเลทราย ดูใน อพยพ ๓๒:๔

‡ ๑๒:๒๙ *เบธเอล* เบธเอลเป็นเมืองหลวงเมืองหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของอิสราเอล ใกล้กับยูดาห์

* ๑๒:๒๙ *เมืองดาน* อยู่ทางด้านทิศเหนือของอิสราเอล

† ๑๒:๓๐ *เบธเอล* คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณแต่ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน

แม้บาง คนจะไม่ใช่ชาวเลวิกก็ตาม ^{๓๒} เขาได้จัดให้มิงานเทศกาลในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับเทศกาลที่จัดขึ้นในยูดาห์ และได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา นี่ คือสิ่งที่เขาได้ทำไปในเบธเอล เขาถวายเครื่องสัตวบูชาให้กับรูปปั้นลุกัวทั้งสองตัวที่เขาได้สร้างขึ้นในเบธเอล เขาก็ได้แต่งตั้งนักบวชหลายคนให้อยู่ตามสถานที่นมัสการที่เขาได้ทำขึ้น ^{๓๓} ในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปด ซึ่งเป็นเดือนที่เขาเองเป็นคนเลือก เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชาที่เขาได้สร้างขึ้นในเบธเอล และในช่วงนั้นเขาได้จัดให้ให้มิงานเทศกาลขึ้นสำหรับชาวอิสราเอล และตัวเขาเองก็ได้ขึ้นไปถวายเครื่องหอมบนแท่นบูชา

พระเจ้าพูดต่อต้านเบธเอล

^๑ พระยาห์เวห์ได้สั่งคนของพระเจ้า **๑๓** คน หนึ่งในนั้นมาจากยูดาห์ให้ไปที่เมืองเบธเอล เขาไปถึงในขณะที่เยโรโบอัมกำลังยืนถวายเครื่องหอมอยู่ข้างแท่นบูชา ^๒ พระยาห์เวห์สั่งให้ชายคนนั้นพูดต่อต้านแท่นบูชาคนนั้นว่า

“แท่นบูชา แท่นบูชา พระยาห์เวห์พูดกับเจ้าว่า ‘ลูกชายคนหนึ่งชื่อโยสิยาห์จะเกิดจากครอบครัวของดาวิด ตอนนั้นพวกนักบวชกำลังถวายเครื่องหอมบนเจ้า แต่โยสิยาห์จะจับพวกนักบวชของสถานที่นมัสการต่างๆนี้ มาเผาเป็นเครื่องสังเวยบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า’” ^๓

^๓ และในวันเดียวกันนั้น คนของพระเจ้าก็ได้ให้ลางบอกเหตุว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นจริง เขาพูดว่า “เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่าพระยาห์เวห์ได้พูดผ่านทางเรา คือแท่นบูชาจะปริแตก ออกและซีเถ้านั้นจะหกกระจาย”

“เมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมได้ยินสิ่งที่คนของพระเจ้าร้องออกมาต่อต้านแท่นบูชาที่เบธเอล เขาก็ยื่นมือจากแท่นบูชาขึ้นไปช้ายคนนั้น และพูดว่า “จับตัวมันไว้” แต่มือที่เขายื่นออกไปช้ายคนนั้นกลับเป็นอัมพาตไป จนไม่สามารถดึงกลับมาได้ ^๔ และแท่น

บูชาก็ได้ปริแตก ออกและซีเถ้านั้นก็ได้หกกระจาย ซึ่งเป็นไปตามลางบอกเหตุที่คนของพระเจ้าได้ให้ไว้ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ ^๕ แล้วกษัตริย์ก็ได้พูดกับคนของพระเจ้าคนนั้นว่า “ช่วยร้องขอต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และอธิษฐานให้กับเรา เพื่อให้มือเรากลับมาเหมือนเดิมด้วยเถิด”

คนของพระเจ้าคนนั้นจึงได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ และมีมือของกษัตริย์ก็กลับมาใช้ได้เหมือนเดิม ^๖ กษัตริย์ได้พูดกับคนของพระเจ้าว่า “กลับไปบ้านกับเราเถิด ไปกินอาหารกับเรา แล้วเราจะให้ของขวัญกับท่าน”

^๗ แต่คนของพระเจ้าคนนั้นตอบกษัตริย์ไปว่า “ถึงแม้ท่านจะให้สมบัติของท่านครึ่งหนึ่งกับเรา เราก็จะไม่ไปกับท่าน เราจะไม่กินหรือดื่มในที่นี่ ^๘ เพราะเราได้รับคำสั่งจากพระยาห์เวห์มาว่า ‘เจ้าต้องไม่กินหรือดื่มหรือกลับเส้นทางเดิมที่เจ้ามา’”

^๙ เขาก็จึงใช้ถนนอีกสายและไม่ได้ใช้เส้นทางเดิมตอนมาเบธเอล

^{๑๐} ในตอนนั้นมีผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนหนึ่งในอาศัยอยู่ในเบธเอล และพวกลูกชาย ^{๑๑} ของเขา ได้กลับมากบอกเขา ถึงสิ่งที่คนของพระเจ้าคนนั้นได้ทำไปในวันนั้นที่เบธเอล พวกเขายังได้บอกพ่อของเขาในสิ่งที่ชายคนนั้นได้พูดกับกษัตริย์ด้วย ^{๑๒} พ่อของเขาถามพวกลูกชายว่า “เขาไปทางไหนแล้ว” พวกลูกชายก็ชี้ไปทางที่คนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ ใช้เดินไป ^{๑๓} แล้วชายแก่คนนั้นก็ได้พูดกับพวกลูกๆของเขาว่า “ผูกอานลาให้กับพ่อหน่อย” เมื่อพวกลูกชายผูกอานลาให้กับเขาแล้ว เขาก็ขึ้นขี่มัน

^{๑๔} เขาได้ขี่ลาตัวนั้นตามหลังคนของพระเจ้าไป และพบชายคนนั้นนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊ก เขาก็เข้าไปถามว่า “ท่านคือคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์หรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว เราเอง”

^{๑๕} ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้น จึงได้พูดกับชายคนนั้นว่า “ไปบ้านเราเถิด ไปกินอาหารด้วยกัน”

^{๓๒:๒} *เผ่ากระดูกคนบนเจ้า* จะทำให้แท่นนั้นเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป

^{๑๓:๑๑} *พวกลูกชาย* แปลมาจากสำเนาฮีบรูสองฉบับ และสำเนากรีกโบราณ และสำเนาภาษาซีเรียและลาติน แต่สำเนาฉบับฮีบรูส่วนใหญ่เขียนว่า “ลูกชาย”

๑๖ คนของพระเจ้าคนนั้นพูดว่า “เราไม่สามารถหันกลับไปกับท่าน ได้ และไม่สามารถกินหรือดื่มกับท่านในสถานที่แห่งนี้ ด้วย” ๑๗ พระยาห์เวห์ได้บอกกับเราไว้ว่า “เจ้าต้องไม่กินหรือดื่มที่นั่นหรือกลับทางเส้นเดิมที่ใช้มานั้น”

๑๘ ผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคนนั้นตอบว่า “เราคือผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งเหมือนกับท่าน และทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้พูดกับเราด้วยคำพูดของพระยาห์เวห์ว่า ‘นำเขากลับบ้านไปกับท่าน เพื่อให้เขาได้กินและดื่ม’” (แต่จริงๆแล้วผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคนนั้นโกหกเขา)

๑๙ คนของพระเจ้าคน นั้นจึงได้กลับไป กับเขา ไปร่วมกินและดื่มในบ้านเขา ๒๐ ในขณะที่พวกเขากำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ คำพูดของพระยาห์เวห์ก็มาถึงผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆที่ได้พาเขากลับมา ๒๑ เขาวิ่งออกมาต่อหน้าคนของพระเจ้าคน นั้นที่มาจากยูดาห์ว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เจ้าขัดขืนคำพูดของพระยาห์เวห์และไม่ทำตามคำสั่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งเจ้าไว้’ ๒๒ เจ้ากลับมากินและดื่มในสถานที่ที่พระองค์บอกเจ้าว่าไม่ให้มากินหรือดื่ม ดังนั้น ร่างกายของเจ้าจะไม่ได้ถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพของบรรพบุรุษของเจ้า”

๒๓ เมื่อคนของพระเจ้าคน นั้นกินและดื่มเสร็จแล้ว พวกเขาได้ผูกอานไว้บนหลังลาให้กับเขา เป็นลาของผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆนั้นที่นำเขากลับมา ๒๔ แล้วเขาก็จากไป ในระหว่างทางนั้น สิ่งใดตัวหนึ่งมาเจอกับเขา บนถนน นั้นและได้ฆ่าเขา ศพของเขาก็ถูกทิ้งอยู่บนถนน นั้นโดยมีลาและสิ่งใดตัวนั้น ยืนอยู่ข้างๆ ๒๕ มีคนผ่านทางมาเห็นศพของเขาถูกโยน ทิ้งอยู่ที่ นั้น โดยมีสิ่งใดยืนอยู่ข้างๆ พวกเขาก็ได้เข้าไปบอกคนในเมืองที่ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้นอาศัยอยู่

๒๖ เมื่อผู้พูด แทน พระเจ้าแก่ๆคน นี้ ที่ไปรับชายคน นั้นกลับมาจากการเดินทางของเขาได้ยินเรื่องนี้เข้า เขาพูดว่า “นั่นคือคนของพระเจ้าที่ขัดคำสั่งของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ได้มอบเขาให้กับสิ่งหัตถ์ นั้นซึ่งมันก็ได้ฆ่าเขาและฆ่าเขา เหมือนกับคำพูดของ

พระยาห์เวห์ที่ได้เตือนเขาไว้” ๒๗ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนี้ พูดกับพวกลูกชายของเขาว่า “ผูกอานลาให้กับพ่อหน่อย” พวกเขาทำตาม ๒๘ แล้วเขาก็ออกไปดูศพของชายคนนั้นที่ถูกโยนทิ้งอยู่บนถนน โดยมียาและสิ่งหัตถ์ ยืนยืนอยู่ข้างๆ สิ่งหัตถ์ นั้นไม่ได้กินศพนั้น และไม่ได้ขยาลาตัวนั้นด้วย

๒๙ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้น จึงเอาศพของชายคนนั้นที่เป็นคนของพระเจ้า ขึ้นวางบนหลังลา และนำเขากลับมาที่เมือง เพื่อไว้ทุกข์ให้เขาและฝังเขา ๓๐ แล้วคนแก่ๆคน นี้ ก็วางศพ นั้นไว้ในหลุมฝังศพของเขาเอง พวกเขาไว้ทุกข์ให้ชายคน นั้นและพูดว่า “โอ้ น้องชายของเรา” ๓๑ หลังจากที่ฝังศพชายคน นั้นแล้ว ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนี้พูดกับพวกลูกชายของเขาว่า “เมื่อพ่อตาย ให้ฝังศพของพ่อไว้ในหลุมเดียวกับที่ได้ฝังคนของพระเจ้าคนนั้น วางกระดูกของพ่อไว้ข้างๆกระดูกของเขา ๓๒ เพราะสิ่งที่เขาได้ประกาศ โดยคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่ต่อต้านแทนบูชาในเบธเอลและต่อต้านศาลเจ้าตามสถานนมัสการตามเมืองต่างๆของเมืองสะมาเรียนั้น จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

๓๓ แต่ถึงจะมีเหตุการณ์อย่าง นี้เกิดขึ้นก็ตาม เยโรโบอัมก็ยังไม่ยอมหันกลับจากทางชั่วของเขา เขากลับแต่งตั้งพวกนักบวชที่มาจากคนหลายๆประเภท เหมือนเคย จะ เป็นใครก็ได้ที่เขาอยากให้เป็นนักบวช เขาก็จะอุทิศตน นั้นให้กับสถาน ที่สูงเหล่านี้ ๓๔ เรื่อง นี้เป็นบาปสำหรับครอบครัวเยโรโบอัม ที่ทำให้ครอบครัวนี้ถูกตัดและถูกทำลายไปจากผืนแผ่นดินโลก

ลูกชายของเยโรโบอัมตาย

๑๔ ในเวลานั้นอาบียาห์ลูกชายของเยโรโบอัมไม่สบาย ๒ เยโรโบอัมได้พูดกับเมียของเขาว่า “ไปปลอมตัวสิเพื่อคนจะได้ไม่รู้ว่าน้องคือเมียของพี่ แล้วให้น้องไปหาอาบียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าที่ซีโลห์ เขาคือคนที่เคยบอกพี่ว่า พี่จะได้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนพวกนี้” ๓ ให้เอาขนมปังไปลิบก่อนขนมเค้ก นำเชื้อมผลไม้หนึ่งไห แล้วให้ไป

* ๑๓:๓๓ แต่งตั้ง... หลวงๆประเภท ตามกฎสอนเอาไว้ว่าคนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเลวีเท่านั้นที่จะเป็นนักบวชได้

หาเขา เขาจะบอกได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกของเรา”

“เมียของเยโรโบอัมจึงทำตามที่เขาบอกและไปบ้านของอาหิยาห์ในชิโลห์ ตอนนั้นอาหิยาห์มองไม่เห็นแล้ว สายตาของเขาใช้การไม่ได้เพราะเขาแก่ มาก “แต่พระยาห์เวห์จะทรมานอาหิยาห์ว่า “เมียของเยโรโบอัมกำลังจะมาหาเจ้า เพื่อถามเจ้าเกี่ยวกับลูกชายของนาง เพราะเด็กคนนั้นไม่สบายเมื่อนางมาถึง ให้เจ้าตอบนางไปว่าอย่างนี้ๆ นางจะปลอมตัวมา”

๖ เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียงฝีเท้าของนางที่ประตู เขาจึงพูดว่า “เข้ามาเถิด เมียของเยโรโบอัม ทำไม่ต้องปลอมตัวมาด้วย พระเจ้าให้เรารอกข่าวร้ายกับท่าน “ให้ไปบอกเยโรโบอัมว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้ว่าอย่างนี้ เราได้ยกเจ้าขึ้นมาจากท่ามกลางประชาชน และทำให้เจ้าเป็นผู้นำเหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา “เราได้ฉีกอาณาจักรจากครอบครัวของดาวิดและยกมันให้กับเจ้า แต่เจ้าไม่เหมือนกับดาวิดผู้รับใช้เรา ผู้ซึ่งรักษาคำสั่งของเราและทำตามเราอย่างสุดใจของเขา เขาได้ทำแต่สิ่งที่ถูกตองในสายตาของเขา แต่เจ้ากลับทำความชั่วไว้มากมายกว่าคนอื่นๆที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนหน้า เจ้า เจ้าได้สร้างพวกพระอื่นสำหรับตัวเจ้าเอง คือรูปเคารพที่หล่อจากเหล็ก เจ้ายิวเราให้ไกรธและเหวี่ยงเราทิ้งไปข้างหลังเจ้า “๑๐ เพราะอย่างนี้ เยโรโบอัม เราจะนำความหายนะมาสู่ครอบครัวของเจ้า เราจะตัดผู้ชายทุกคนในอิสราเอลออกจากเจ้า ทั้งทาสและคนที่ไม่ใช่ทาส เราจะเผาบ้านของเจ้าเหมือนกับเผามูลสัตว์จนกว่ามันจะมอดไหม้ไปหมด “๑๑ พวกหมาจะมากินซากคนของเจ้าที่ตายอยู่ในเมือง และพวกนกบนท้องฟ้าจะมากินคนที่ตายอยู่ในชนบท พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้”

๑๒ แล้วอาหิยาห์ก็พูดว่า “ส่วนตัวเจ้า กลับบ้านไปเถอะ ทันทีที่เจ้าก้าวเท้าเข้าไปในเมือง ลูกชายของเจ้าจะตาย “๑๓ อิสราเอลทั้งหมดจะไว้ทุกข์ให้กับเขาและฝังศพ เขาจะเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเยโรโบอัมที่จะได้รับการฝัง เพราะเขาเป็นผู้เดียวในครอบครัวของเยโรโบอัมที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลยังเห็นว่ามีความดีอยู่บ้าง “๑๔ พระยาห์เวห์จะยกคนหนึ่งขึ้นเป็น

กษัตริย์เหนืออิสราเอลสำหรับพระองค์เอง เขาเป็นผู้ที่จะตัดครอบครัวของเยโรโบอัมทิ้งไปในวันนี้ ไซแล้ว ในเวลานี้เลย “๑๕ พระยาห์เวห์จะทำลายอิสราเอล เหมือนกับต้นอ้อที่โอนเอียงไปในน้ำ พระองค์จะถอนรากถอนโคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินที่ดีแห่งนี้ที่พระองค์ได้ยกให้กับพวกบรรพบุรุษของเรา เขาก่อนหน้า นี้ และพระองค์จะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปไกลเลยแม่น้ำยูเฟรติสไป เพราะพวกเขาได้ยิวให้พระยาห์เวห์ไกรธ โดยการสร้างพวกเสลาเจ้าแม่อาเซราห์ขึ้น “๑๖ พระองค์จะให้อิสราเอลพ่ายแพ้ เพราะบาปต่างๆที่เยโรโบอัมได้ทำไป รวมทั้งบาปที่เขาได้ให้ชาวอิสราเอลทำด้วย”

๑๗ แล้วเมียของเยโรโบอัมก็ลุกขึ้นจากไป นางกลับมาถึงเมืองทิสซาห์ ทันทีที่นางก้าวเท้าข้ามธรณีประตูของบ้านเข้ามา เด็กชายคนนั้นก็ตาย “๑๘ พวกเขาฝังเด็กไว้และอิสราเอลทั้งหมดก็ไว้ทุกข์ให้เขาเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ผ่านทางอาหิยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้พระองค์

๑๙ เหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของเยโรโบอัม ทั้งสงครามและวิธีการปกครองของเขาได้จดบันทึกไว้แล้วในสมุดประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล “๒๐ เยโรโบอัมได้ครองราชย์อยู่ยี่สิบสองปีและได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และนาดับลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เรโหโบอัม กษัตริย์ของยูดาห์

(๒ พศต. ๑๑:๕-๑๒:๑๖)

๒๑ ส่วนเรโหโบอัมลูกชายของซาโลมอน ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ในยูดาห์ เขามีอายุสี่สิบเจ็ดปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดปีในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระยาห์เวห์ได้เลือกออกมา จากบรรดาเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะเป็นที่ที่ชื่อของพระองค์จะได้รับเกียรติ แม่ของเรโหโบอัมชื่อนาอามาห์เป็นชาวอัมโมน

๒๒ ชาวยูดาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ บาปที่พวกเขาทำ ยิวให้พระยาห์เวห์เกิดความหงุดหงิด พวกเขาทำให้พระยาห์เวห์ไกรธ พวกเขาได้ทำสิ่งทีเลวร้ายกว่าที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาเคยทำไว้

เสียอีก ^{๒๓}พวกเขาได้จัดตั้งสถานที่นมัสการขึ้นหลายแห่งสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ตั้งก้อนหินศักดิ์สิทธิ์และพวกเขาเจ้า แม่อาเซราห์ไว้ตามเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ตั้งไม้ทุกต้นที่มีกิ่งก้านแผ่ออกมา ^{๒๔}ยังมีพวกผู้ชายขายตัวตามพวกศาล เจ้าในแผ่นดินนั้นด้วย ประชาชนต่างทำตามเรื่องนุาสะ อิดสะเอียนทั้งหลายของชนชาติเหล่านั้น ที่พระยาห์เวห์เคยขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล

^{๒๕}ในปีที่ห้าของกษัตริย์เรโหโบอัม กษัตริย์ซีซัคแห่งฮีบปัทได้ขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๖}เขาได้ขโมยเอาทรัพย์สมบัติต่างๆไปจากวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของกษัตริย์ เขาได้เอาทุกสิ่งทุกอย่างไปรวม ทั้งพวกโล่ทองคำที่ซาโลมอนได้ทำขึ้นด้วย ^{๒๗}ดังนั้น กษัตริย์เรโหโบอัมจึงได้สร้างโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมาแทนที่ของเหล่านี้ และมอบพวกมันไว้กับพวกทหารยามที่เข้าเวรอยู่หน้าประตูวัง ^{๒๘}และทุกครั้งที่กษัตริย์จะเข้าไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารยามก็จะถือโล่เหล่านี้ไป ด้วย และหลังจากนั้นก็เอากลับไปเก็บไว้ในห้องของยาม

^{๒๙}เหตุการณ์อื่นๆในยุคมสมัยของเรโหโบอัมและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้หมด แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ ^{๓๐}มันเป็นยุคที่มีสงครามเกิดขึ้นตลอดเวลากระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัม

^{๓๑}เรโหโบอัมก็ได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังร่วมกับพวกเขาอยู่ในเมืองของดาวิด แม่ของเขาชื่อนาอาม่าห์ นางเป็นชาวอัมโมน และอาบีเยมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาบีเยมกษัตริย์ของยูดาห์

(๒ พศต. ๑๓:๑-๑๔:๑)

๑๕ ^๑อาบีเยม ^๒ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ใหม่ของยูดาห์ ซึ่งตรงกับปีที่สิบแปดที่เยโรโบอัมปกครองอิสราเอล เยโรโบอัมเป็นลูกชายของเนบัท ^๓อาบีเยมได้ปกครองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามปี แม่ของเขาชื่อมาอาคาห์ นางเป็นลูกสาวของอาบีซาโลม †

^๔อาบีเยมได้ทำบาปทุกอย่างเหมือนกับที่พ่อของเขาทำไว้ก่อนหน้าเขา ใจของเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ไม่เหมือนกับใจของดาวิดบรรพบุรุษของเขา ที่สัตย์ซื่อ นั่น “อย่างไรก็ตาม เพื่อเห็นแก่ดาวิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดได้ให้ตู่เกี้ยงแก่เขาหนึ่งดวงในเยรูซาเล็ม คือได้ตั้งลูกชายคนหนึ่งของดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา และทำให้เมืองเยรูซาเล็มแข็งแกร่ง ^๕เพราะดาวิดได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แล้วไม่ได้หันเหไปจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระองค์ได้สั่งเขาไว้ ตลอดชีวิตของเขา ยกเว้นในเรื่องของอูรียาห์ ^๖ชาวฮิตไทต์เท่านั้น

^๗ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคมของอาบีเยม และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ มีการทำสงครามกันระหว่างอาบีเยมและเยโรโบอัม ^๘อาบีเยมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และอาสาลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาสาของยูดาห์

(๒ พศต. ๑๔:๑-๒; ๑๕:๑๖-๑๙)

^๙ในปีที่สี่สิบที่เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์

* ๑๕:๑ อาบีเยม หรืออาบียาห์

† ๑๕:๒ อาบีซาโลม เป็นอีกชื่อหนึ่งของอับซาโลม (เหมือน ข้อ ๑๐)

‡ ๑๕:๕ อูรียาห์ ดาวิดไปมีชู้กับเมียของอูรียาห์ และในที่สุดก็วางแผนฆ่าอูรียาห์จนสำเร็จ อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๒ ซามูเอล ๑๑

§ ๑๕:๖ ข้อนี้นี้ข้อความว่า “เรโหโบอัมและเยโรโบอัมได้ทำสงครามกันตลอดชีวิตของอาบีเยม” ข้อนี้อาจไม่ได้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่มาจากสำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน

๑๐ เขาครองบัลลังก์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบเจ็ดปี ย่าของเขามีชื่อว่ามาอาคาร์ท นางเป็นลูกสาวของอาบีซาโลม

๑๑ อาสาทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาทำ ๑๒ เขาขับไล่พวกผู้ชายชายตัว ตามศาล เจ้าออกไปจากแผ่นดิน นี้ และกำจัดพวกรูปเคารพทั้งหมดที่บรรพบุรุษของเขาได้สร้างทิ้งไว้ ๑๓ เขายังปลดมาอาคาร์ท แม่ของเขานอกจากตำแหน่งแม่ของกษัตริย์ เพราะนางได้สร้างเสาเจ้า แม่อา เซรา ที่ที่นาขุยะเมซยงขึ้นมูดันหนึ่ง อาสาโค่นเสาต้นนั้นทิ้งและเผาทิ้งในหุบเขาซิด โรน ๑๔ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รื้อพวกสถาน ที่นมัสการทั้งหลายทิ้ง แต่ใจของอาสายังสัตย์ ซื่อกับพระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา ๑๕ เขานำพวกเงิน ทองและข้าว ของเครื่องใช้ต่างๆที่เขาและพ่อของเขาได้บนบานไว้ต่อพระยาห์เวห์ มาไว้ที่วิหารของพระยาห์เวห์

อาสาผูกมิตรกษัตริย์ของอาร์ม

(๒ พศด. ๑๖:๖, ๑๑-๑๓)

๑๖ ในยุคนั้น อาสากับกษัตริย์บาอาซาแห่งอิสราเอลได้ทำสงครามกันอยู่ตลอดเวลา

๑๗ กษัตริย์บา อาซาของอิสราเอลขึ้น ไปต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างป้อมรามามาขึ้น เพื่อกันไม่ให้ใครเข้าออกจากแผ่นดิน ของกษัตริย์อาสาแห่ง ยูดาห์ ๑๘ กษัตริย์อาสาจึงเอาเงินและทองที่หลง เหลืออยู่ในคลังของวิหารของพระยาห์เวห์ และในวังของเขาเอง แล้วนำไปมอบให้กับพวกเจ้าหน้าที่ ให้เอาไปให้กับกษัตริย์เบนฮาดัดของอาร์ม ที่ปกครองอยู่ในเมืองตามัสกัส เบนฮาดัดเป็นลูกชายของทับริม โมน ทับริม โมนเป็นลูกชายของเฮซีโอน ๑๙ อาสาให้คนของเขาพูดกับเบน ฮา ตัดว่า “เรามาเป็นพันธมิตรกันเถิด ให้เหมือนกับที่พ่อของเรากับพ่อของท่านเคยทำกันไว้ คุณิ เราได้ส่งของขวัญเป็นเงินและทองมาให้ท่านขอท่านช่วยเหลือเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์บาอาซาของอิสราเอลด้วยเถิด เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปจากเรา”

๒๐ เบน ฮา ตัดก็ตกลงเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์อาสา และส่งพวกแม่ทัพของกองทัพเขาไปโจมตีเมืองต่างๆของอิสราเอล เขาเอาชนะเมืองอียอน เมืองดาน เมืองอาเบล-เบ

ธมา อา คาร์ท และหมู่บ้านทั้งหมดตามแถบทะเลสาบกาลิ ลี รวม ถึงดิน แดนนัฟ ทาลิ ทั้งหมดด้วย ๒๑ เมื่อบาอาซารู้เรื่องเข้า เขาก็หยุดสร้างป้อมรามามาห์และถอน ทัพกลับไปไปที่ริร ซาห์ ๒๒ แล้วกษัตริย์อาสาก็ได้มีคำสั่งไปถึงชาวยูดาห์ทั้งหมด ไม่ว่าแม้แต่คนเดียว ให้พวกเขาไปรื้อเอาหินและไม้ที่ป้อมรามามาห์ที่บา อาซาสร้างค้างไว้ แล้วกษัตริย์อาสา ก็เอาชนเหล่า นั้นมาสร้างเมืองเกบาชขึ้นในเขตแดนของเบน ยา มินและสร้างเมืองมิสปาห์ด้วย

๒๓ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของกษัตริย์อาสา ความสำเร็จ ทุกอย่างของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำและเมืองต่างๆที่เขาสร้างขึ้น ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ แต่ตอนที่เขาแก่ตัว ลง เท่าที่ สองข้างของเขาเป็นโรค ๒๔ แล้วอาสา ก็ลี้ลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่กับพวก เขาในเมืองของดาวิด บรรพบุรุษของเขา และเยโฮชา ฟัทลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์นาดับแห่งอิสราเอล

๒๕ นา ดับลูกชายของเย โร โบ อัมขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ตรง กับปีที่สองที่อาสาเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ นา ดับปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสองปี ๒๖ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาเดินตามรอยพ่อเขาและทำบาปเหมือนกับพ่อซึ่งทำให้ชาวอิสราเอลหลงไปทำบาปด้วย

๒๗ บา อาซา ลูกชายของอา หิ ยาห์ จากครอบครัวอิสสาคาร์วางแผนฆ่านาดับ และได้ฆ่านาดับ ตายที่เมืองกิเบโรนของชาวฟิลิสเตีย ตอนที่นาดับและอิสราเอลทั้งหมดกำลังล้อมเมืองนั้นอยู่ ๒๘ บา อาซาฆ่านาดับในปีที่สามที่อาสาเป็นกษัตริย์แห่ง ยูดาห์ แล้ว บาอาซาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากนาดับ

กษัตริย์บาอาซาของอิสราเอล

๒๙ ทันทึที่บา อาซาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาได้ฆ่าคนในครอบครัวของเย โร โบ อัมทั้งหมด เขาไม่ยอมไว้ชีวิตคนในครอบครัว นี้เลยแม้แต่คน เดียว แต่กลับทำลายพวกเขาจนหมด ซึ่งเป็นไปตามคำ พูตของพระยาห์เวห์ที่เคยพูดไว้ผ่านทางอา หิ ยาห์ชาวชิ

โลห์ ผู้รับใช้ของพระองค์^{๓๐} เป็นเพราะบาป ทั้งหลายของเยโรโบอัมที่ได้ทำไว้ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้ชาวอิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย และเพราะเขาได้ไปยุยงพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธ

^{๓๑} เหตุการณ์อื่นๆ ในยุคสมัยของนาดับ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๓๒} กษัตริย์อาสาและกษัตริย์บาอาซาทำสงคราม กันตลอดเวลาในยุคของพวกเขา

^{๓๓} ในปีที่สามที่อาสาเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ บาอาซา ลูกชายของอาหิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ที่ทิร์ซซาห์ เขาได้ครอบครองอิสราเอลทั้งหมด และเขาครองราชย์อยู่เป็นเวลาสี่สิบปี ^{๓๔} เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาเดินตามรอยเยโรโบอัม และทำบาปเหมือนกับเยโรโบอัม ซึ่งทำให้ชาวอิสราเอลหลงไปทำบาปด้วย

๑๖ ^๑ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้พูดต่อ ต้านบาอาซา ผ่านมาทางเยชู ผู้พูดแทนพระองค์ เยชูเป็นลูกชายของฮานานี พระองค์พูดว่า ^๒ “เรายกเจ้าขึ้นมาจากผงดิน และทำให้เจ้าเป็นผู้นำของประชาชนชาวอิสราเอลของเรา แต่เจ้ากลับไปเดินตามรอยของเยโรโบอัมและเป็นต้นเหตุให้ประชาชนชาวอิสราเอลของเราหลงไปทำบาป และพวก เขาก็ยิวให้เรูโกรธด้วยบาปทั้ง หลายของพวกเขา ^๓ ดังนั้น บาอาซา เราจะทำลายเจ้าและครอบครัวของเจ้า และเราจะทำให้ครอบครัวของ เจ้าเป็นเหมือนกับครอบครัวเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท “พวกหมาจะมารุมกินศพคนของเจ้าที่ตายอยู่ใน เมือง และพวกนกบนฟ้าก็จะมากินศพคนที่ตายอยู่ในชนบท”

^๔ เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของบาอาซา สิ่งที่เขาได้ทำไปและความ สำเร็จของ เขา ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่ง อิสราเอล ^๕ บาอาซาตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังไว้ที่ทิร์ซซาห์ และเอลาห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

^๖ ในหนังสือ นั้นก็มีเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้พูดถึงบาอาซาและครอบครัวของเขา ผ่านมาทางเยชู ผู้พูดแทนพระองค์ ที่เป็นลูกชายของฮานานี เพราะความชั่วทั้งหมดที่บาอาซา

ทำไปในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำตัว เหมือนกับครอบครัวของเยโรโบอัม แล้วเขาทำลายครอบครัวนั้นด้วย ทั้งหมดนี้ได้ไปยิวให้พระองค์โกรธ

กษัตริย์เอลาห์ของอิสราเอล

^๑ ในปีที่ยี่สิบหกของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ เอลาห์ลูกชายของบาอาซาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล และเขาครองบัลลังก์อยู่ในทิร์ซซาห์เป็นเวลาสองปี

^๒ คิมรี ผู้บังคับบัญชารถรบคูริงหนึ่งของเขาวางแผนฆ่าเอลาห์ ในเวลานั้นเอลาห์อยู่ที่เมืองทิร์ซซาห์ เขากำลัง เมาอยู่ที่บ้านของอารซา อารซาเป็นผู้ควบคุมดูแลวังที่เมืองทิร์ซซาห์ ^๓ คิมรีเข้ามาและฆ่าเอลาห์ ตรงกับปีที่ยี่สิบเจ็ดที่กษัตริย์อาสาปกครองยูดาห์ แล้วคิมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเอลาห์

กษัตริย์คิมรีของอิสราเอล

^๑ ทันทันที่คิมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาฆ่าครอบครัวของบาอาซาตายจนหมด เขาไม่ไว้ชีวิตผู้ชายเลยแม้แต่คนเดียวไม่ วัวจะเป็นญาติหรือเพื่อนของบาอาซา ^๒ ตั้ง นั้นคิมรีจึงได้ทำลายครอบครัวของบาอาซาทั้งหมด เรื่อง นี้เกิด ขึ้นตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้เกี่ยวกับบาอาซา ผ่านทางเยชูผู้พูดแทนพระเจ้า ^๓ เพราะบาปทั้ง หลายที่บาอาซาและเอลาห์ลูกชายของเขาทำไว้ และเป็นต้นเหตุให้อิสราเอลต้องทำบาปไป ด้วย พวก เขาไปกราบไหว้รูปเคารพที่ไร้ค่าเหล่านั้น ซึ่งเป็นการยิวให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลโกรธ

^๔ เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของเอลาห์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

^๕ ในปีที่ยี่สิบ เจ็ดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ คิมรีได้ขึ้นครอง ราชย์อยู่ในทิร์ซซาห์เจ็ดวัน กองทัพเขาได้หยุดตั้งค่ายอยู่ใกล้กิบเบโธนซึ่งเป็นเมืองของชาวฟี ลี ส เตีย ^๖ เมื่อบรรดาชาวอิสราเอลในค่ายได้ยินว่าคิมรีได้วางแผนต่อต้านกษัตริย์และฆ่าเขาตายแล้ว พวก เขาจึงป่าวประกาศให้อมรีซึ่งเป็นเมมทัฟ ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย ^๗ แล้วอมรีและชาวอิสราเอลทั้งหมดก็พากันถอนทัพออกจากกิบเบโธน

และไปล้อมเมืองทีร์ซาร์ไว้^{๑๘} เมื่อคิมรีเห็นว่าเมืองถูกล้อม เขาจึงเข้าไปในป้อมของวังกษัตริย์ แล้วเผาวังพร้อมกับตัวเอง แล้วเขาก็ตายไปในกองไฟนั้น^{๑๙} ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะบาปที่เขาทำ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ และเดินตามรอยของเยโรโบอัมที่ทำบาปและเป็นเหตุทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

^{๒๐} เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของคิมรี และการทรยศของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

กษัตริย์อมรีของอิสราเอล

^{๒๑} แล้วประชาชนชาวอิสราเอลก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนให้ทิบนีลูกชายของกินทขึ้นเป็นกษัตริย์ และอีกฝ่ายหนึ่งสนับสนุนอมรี^{๒๒} แต่คนที่ติดตามอมรีนั้นแข็งแกร็งกว่าฝ่ายของทิบนีลูกชายของกินท ดังนั้นทิบนีจึงตายและอมรีก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์

^{๒๓} ในปีที่สามสิบ เอ็ดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ อมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขาเป็นกษัตริย์อยู่สิบสองปี โดยช่วงหกปีแรกอยู่ในเมืองทีร์ซาร์^{๒๔} เขาซื้อเนินเขาสะมาเรียมาจากเซเมออร์ด้วยเงินสองตะลันต์^{๒๕} และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งบนเขานั้น และให้ชื่อว่าเมืองสะมาเรีย ตามชื่อของเจ้าของเนินเขาคงก่อน

^{๒๕} แต่อมรีได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์และทำบาปมากยิ่งขึ้น กว่ากษัตริย์องค์ก่อนๆ เสียอีก^{๒๖} เขาเดินตามรอยของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทและทำบาปตามเขา ซึ่งเป็นเหตุทำให้อิสราเอลทั้งหมดพลอยทำบาปไปด้วย พวกเขาไปกราบไหว้รูปเคารพที่ไร้ค่าเหล่านั้น เป็นการยั่วพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธ

^{๒๗} เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของอมรีรวม ทั้งสิ่งต่างๆ ที่เขาทำไปและความสำเร็จของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

^{๒๘} อมรีตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และ

อาหับผู้เป็นลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาหับของอิสราเอล

^{๒๙} ในปีที่สามสิบแปดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ อาหับลูกชายของอมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขาครองราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรีย ปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี^{๓๐} อาหับลูกชายของอมรีทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายตาของพระยาห์เวห์มากยิ่งขึ้นกว่ากษัตริย์องค์ใดๆ ที่อยู่ก่อนหน้า เขาเคยทำเสียอีก^{๓๑} แต่ทำตามบาปต่างๆ ของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทนั้นยังไม่ค่อยไป เขายังไปแต่งงานกับเยเซเบลลูกสาวของกษัตริย์เอธิยาอัลของชาวไซดอน และเริ่มไปรับใช้พระบาอัล และนมัสการพระนั้นอีกด้วย^{๓๒} เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัลขึ้นในวิหารของพระบาอัลที่เขาสร้างขึ้นในเมืองสะมาเรีย^{๓๓} อาหับยังสร้างเสาเจ้าแม่อาเซราห์และยังยั่วพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธมากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเคยทำมาก่อนหน้าเขา

^{๓๔} ในสมัยของอาหับ อีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นใหม่อีกครั้ง เมื่อเขาสร้างฐานของเมืองนั้น อาบีรัมลูกชายคนแรกของเขาก็ตาย และเมื่อเขาสร้างประตูต่างๆ ขึ้น เสกปลุกชายคนสุดท้ายของเขาก็ต้องมาตายลงอีก ซึ่งตรงกับคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้ผ่านทางโยชูวลูกชายของนูน^๓

เอลียาห์กับช่วงเวลาที่ฝนแล้ง

๑๗^๑ ขณะนั้นเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้จากเมืองทิซบีที่อยู่ใกล้เลอาด ได้พูดกับกษัตริย์อาหับว่า “ข้าพเจ้ารับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์มีชีวิตอยู่แน่นอน ไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าจะไม่มีฝนหรือน้ำค้างตกลงมาเลย ภายในสองสามปีนี้ นอกจากข้าพเจ้าจะสั่งให้มันตกลงมาเท่านั้น”

^๒ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเอลียาห์ว่า^๓ “ไปจากที่นี่เสีย มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกและหลบซ่อนอยู่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน^๔ เจ้า

* ๑๖:๒๔ สองตะลันต์ หรือ ๖๘ กิโลกรัม

† ๑๖:๓๔ ตรงกับคำพูด ... ลูกชายของนูน ดูใน โยชูวา ๖:๒๖

จะได้ตีม้นำจากล้าชารนั้น และเราได้สั่งพวกนกกาให้หาอาหารมาเลี้ยงเจ้าที่ นั้น” ^๕ เขาจึงทำตามสิ่งที่พระ ยาร์เวห์บอกไว้ เขาไปที่ล้าชารเครีทที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และอยู่ที่นั่น ^๖ พวกกาทั้งหลายได้นำขนมปังและเนื้อสัตว์มาให้เอลี ยาร์ห์ทั้ง เซ้าและเย็น และเขาก็ตีมำจากล้าชารนั้น

^๗ แต่ต่อมาภายหลังล้าชารนั้นได้แห้ง ขอดลง เพราะฝนไม่ตกลงบนแผ่นดินนั้น ^๘ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับเอลี ยาร์ห์ว่า ^๙ “ให้ไปที่เมืองคารพัทในไซดอนทันที และอยู่ที่นั่น เราได้สั่งให้แม่หม้ายคน หนึ่งในสถาน ที่ นั้น จัดหาอาหารให้กับเจ้า”

^{๑๐} เขาก็ เลยเดิน ทางไปที่เมืองคารพัท เมื่อเขามาถึงที่ประตูเมือง มีแม่หม้ายคนหนึ่งกำลังเก็บ ฟืนอยู่ เขาเรียกนางและบอกว่า “ขอนำไฟไหม้ของท่านมาให้เราตีมหน่อย” ^{๑๑} เมื่อนางกำลังจะเอามันมาให้เขา เขาก็เรียกนาง บอกว่า “ขอขนมปังสักก้อนให้เราด้วย”

^{๑๒} นางตอบว่า “พระยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจได้เลยว่าฉันไม่มีขนมปัง มีเพียงแป้งหนึ่งกำมืออยู่ กั้นให้ กับน้ำมันอีกเพียงเล็กน้อยในเหยือกนี้ฉันกำลังเก็บฟืน เพื่อนำกลับไปทำอาหารที่บ้านให้ตัวเองและลูกชายของฉัน เพื่อเราจะได้อกินมันแล้วก็อดตาย”

^{๑๓} เอลี ยาร์ห์พูดกับนางว่า “อย่ากลัว เลยกลับไปบ้านและทำอย่างที่ท่านได้พูดไว้ แต่ท่านต้องทำขนมปังก้อนเล็กๆให้เราก่อน จากของที่ท่านมีอยู่ และเอามันมาให้กับเรา หลัง จากนั้นก็ทำขนมปังให้กับตัวท่านเอง และลูกชายของท่าน ^{๑๔} เพราะนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด ‘แป้งในไห จะไม่มีวันหมดและน้ำมันในเหยือกจะไม่มีวันขาดไป จนกว่าจะถึงวันที่พระ ยาร์เวห์ทำให้ฝนตกลงบนแผ่นดินนี้”

^{๑๕} นางจากไปและทำตามทีเอลี ยาร์ห์บอก นางไว้ และหลังจากนั้น ทั้งเอลี ยาร์ห์ หมึงคนนั้นกับครอบครัวของนางก็มีอาหารกินทุกวัน ^{๑๖} เพราะแป้งในไหไม่เคยหมด และน้ำมันในเหยือกก็ไม่เคยขาด ไป ตามคำพูดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้พูดไว้ผ่านทางเอลี ยาร์ห์

^{๑๗} ต่อมาลูกชายของหมึงคนนั้น ที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนั้น เกิดไม่สบายขึ้นมา อาการของเขาทรุดหนักลงเรื่อยๆและในที่สุดก็

หยุดหายใจ ^{๑๘} นางได้พูดกับเอลี ยาร์ห์ว่า “คนของพระเจ้า นี่ท่านโกรธฉันด้วยเรื่องอะไร หรือ ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะมาฆ่าเตือนถึงบาปของฉันและมาทำให้ลูกชายของฉันตายอย่างนั้นหรือ”

^{๑๙} เอลี ยาร์ห์ตอบว่า “มอบลูกชายของท่านมาให้เราเถิด” เขาเอาเด็กมาจากอ้อมแขนของนาง เขาลูมเด็กขึ้นไปบนห้องที่เขาอยู่ และวางตัวเด็กไว้บนเตียง ^{๒๐} แล้วเขาก็ร้องต่อพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์นำความเศร้า โศกมาให้กับหมึง หม้ายคน นี้ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ด้วยอย่างนี้หรือ พระองค์ทำให้ลูกชายของนางตายอย่างนี้หรือ” ^{๒๑} แล้วเขาก็เหยียดตัวนอนทับเด็กชายคนนั้นสามครั้ง และร้องต่อพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอชีวิตของเด็กชายคนนี้กลับคืนมาด้วยเถิด”

^{๒๒} พระ ยาร์เวห์ได้ยินเสียง ร้องของเอลี ยาร์ห์ และชีวิตของเด็ก ชายคน นั้นก็กลับคืนมาสู่ร่างของเขา และเขาก็มีชีวิตขึ้นมา ^{๒๓} เอลี ยาร์ห์ลูมเด็กลงมาจากห้องในบ้านหลังนั้น เขาได้มอบเด็กคืนให้กับแม่ และพูดว่า “ดูสิ ลูกชายของท่านมีชีวิตขึ้นมาแล้ว”

^{๒๔} แล้วหมึงคน นน พุดกับเอลี ยาร์ห์ว่า “ตอนนี้ ฉันรู้แล้วว่าท่านคือคนของพระเจ้า และพระ ยาร์เวห์ได้พูดผ่านมาทางปากของท่านจริงๆ”

เอลี ยาร์ห์กับพวกผู้พูดแทนพระบาอัล

๑๘ ^๑ หลังจากนั้น ในช่วงปีที่สามที่ฝนไม่ตก พระ ยาร์เวห์บอกเอลี ยาร์ห์ว่า “ไปปรากฏตัวให้กษัตริย์อาหับเห็นสิ แล้วเราจะส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินนี้” ^๒ เอลี ยาร์ห์จึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับ ตอนนั้นในเมืองสะมา เรีย ภาวะความอดอยากแห้งแล้งอยู่ในขั้นรุนแรง แล้ว ^๓ กษัตริย์อาหับได้เรียกตัวโอบา ดิ ยาร์ห์หัวหน้าผู้ ดูแล วังมาพบ (โอบา ดิ ยาร์ห์เป็นคนที่เคารพยำเกรงพระ ยาร์เวห์อย่าง สูง ^๔ ตอนที่เย เซ เบลฆ่าพวกผู้ พูด แทน พระเจ้า โอบา ดิ ยาร์ห์ได้ช่วยผู้ พูด แทน พระเจ้าไว้ถึงหนึ่งร้อย คน และช้อนตัวพวก เขาไว้ในถ้ำสองแห่ง แห่งละห้าสิบคน และได้จัดหาอาหารและน้ำให้กับพวกเขาด้วย) ^๕ กษัตริย์อาหับได้พูดกับโอบา ดิ ยาร์ห์ว่า “เดิน ทางไปตามแหล่งตาน้ำและหุบเขา

ทั้งหมดที่อยู่บนแผ่นดินนี้ บางทีพวกเราอาจ
จะพบต้นหญ้ามาใช้เลี้ยงม้าและล่อเหล่านี้ให้
มีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเราจะไต่ไม่ต้องฆ่าสัตว์
ตัวใดตัวหนึ่งของพวกเรา” ๖ พวกเขายังได้
แบ่งพื้นที่กันเพื่อจะได้ค้นหาได้ทั่วถึง อาหับ
ไปทางหนึ่งและโอ บา ตี ยาร์ไปอีกทางหนึ่ง
๗ โอ บา ตี ยาร์ที่กำลังเดินทางอยู่ เอลี
ยาร์ได้มาพบเขา โอบาตียาร์จำเขาได้ เขาก็ม
กราบลงกับพื้นและพูดว่า “นี่ท่านจริงๆหรือ
เอลียาร์ห์เจ้านายของข้าพเจ้า”

๘ เอลียาร์ห์ตอบว่า “ใช่แล้ว ไปบอกกับเจ้า
นายของเจ้าว่า ‘เอลียาร์ห์อยู่ที่นั่นแล้ว’”

๙ โอ บา ตี ยาร์ถามกลับว่า “นี่ข้าพเจ้าได้
ทำอะไรผิด หรือ ท่านถึงจะส่งข้าพเจ้าผู้รับ
ใช้ท่าน ไปให้กับกษัตริย์อา หับฆ่า ๑๐ พระ
ยาร์เวห์มีชีวิตอยู่แน่นอน ไหน ก็ให้แน่ใจ
ขนาดนั้นเลยว่ากษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า
ได้ส่งคนไปค้นหาท่านจนทั่วทุกหน แห่ง ไม่มี
ชนชาติ ไตหรืออาณาจักร ไตเลยที่กษัตริย์
ข้าพเจ้าไม่ได้ส่งคนไปค้นหาท่าน และถ้า
ชนชาติ ไตหรืออาณาจักร ไตบอกว่า ‘คน นั้น
ไม่ได้อยู่ที่นั่น’ กษัตริย์อา หับก็จะให้คนเหล่านี
นสาบานว่าพวก เขาหาท่านไม่พบจริงๆ

๑๑ แต่ตอน นี้ท่านกลับให้ข้าพเจ้าไปบอกกับ
กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าว่า ‘เอ ลี ยาร์
อยู่ที่ นี้แล้ว’ ๑๒ พอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว
ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะวิญญูณของพระยาร์เวห์
จะพาท่านไปที่ ไต ถ้าข้าพเจ้าไปบอกกับ
กษัตริย์อา หับและเขาเกิดหาท่านไม่พบ เข
าก็จะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านได้
เคารพยำเกรงพระ ยาร์เวห์มาตั้งแต่หนุ่มจน
ถึงเดี๋ยว นี้ ๑๓ เจ้า นายของข้าพเจ้า ท่านไม่
เคยได้ยื่นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำลงไป หรือ ตอน
ที่เย เช เบลกำลังฆ่าพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้า
ข้าพเจ้าได้ช้อนตัวพวก ผู้ พุด แทนพระเจ้าถึง
หนึ่ง ร้อยคนไว้ในถ้ำสองแห่ง แห่งละห้าสิบ
คน และจัดหาอาหารและน้ำให้กับพวก เขา
ด้วย ๑๔ ตอน นี้ท่านมาบอกข้าพเจ้าให้ไปหา
กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าและพูดว่า ‘เอ ลี
ยาร์ห์อยู่ที่นั่นแล้ว’ เขาต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่”

๑๕ เอลียาร์ห์พูดว่า “พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
สิ้น ผู้ที่เรารับ ใช้อยู่ มีชีวิตอยู่แน่นอนขนาด
ไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ในวันนี้แหละ
เราจะไปปรากฏตัวให้อาหับเห็น”

๑๖ โอ บา ตี ยาร์จึงไปหากษัตริย์อา หับและ
บอกเรื่องนี้กับเขา และกษัตริย์อาหับก็ไปพบ

เอลียาร์ห์ ๑๗ เมื่อกษัตริย์เห็นเอลียาร์ห์ เขาพูด
กับเอลียาร์ห์ว่า “นั่นเป็นเจ้าจริงๆหรือ ไอ้ตัว
สร้างปัญหาของอิสราเอล”

๑๘ เอลี ยาร์ห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยสร้าง
ปัญหาให้อิสราเอล แต่ท่านและครอบครัว
ของบรรพบุรุษท่านต่าง หากที่เป็นคนทำ
ท่านได้ละทิ้งคำ สั่งต่างๆของพระ ยาร์เวห์
และไปติดตามพระบาอัล ๑๙ ตอนนี ให้เรียก
ประชาชนจากทั่ว ทั้งอิสราเอลมาพบกับ
ข้าพเจ้าบนภูเขาคารเมลนี้ และให้นำตัวพวก
ผู้ พุด แทน พระบาอัลทั้งสี่ร้อยห้าสิบคน รวม
ทั้งพวกผู้ พุด แทนพระอาเซราห์ อีกสี่ร้อยคน
ที่นั่งกินอาหารร่วมโต๊ะกับเยเชเบลมาด้วย”

๒๐ กษัตริย์อา หับจึงส่ง ชาวไปทั่วทั้ง
อิสราเอลและเรียกประชุมพวกผู้ พุด แทน
พระปลอมเหล่านั้นที่บนภูเขาคารเมล ๒๑ เอลี
ยาร์ห์ได้ไปอยู่ข้าง หน้าของประชาชนทั้งหมด
และพูดว่า “นี่พวก เจ้ายังจะลี้เลสง จิต
สองใจอย่าง นี้ไปอีกนานแคว่ ไหน ถ้าพระ
ยาร์เวห์คือพระเจ้า ให้ติดตามพระองค์ไป
แต่ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็ให้ติดตามเขา
ไป”

แต่ประชาชนไม่ตอบเขาสักคำ ๒๒ แล้วเอลี
ยาร์ห์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เราเป็นผู้ พุด แทน
พระเจ้าเพียงคนเดียวของพระ ยาร์เวห์ที่ยัง
หลงเหลืออยู่ แต่พระบาอัลมีผู้ พุด แทนมันอยู่
ถึงสี่ร้อยห้าสิบคน ๒๓ ให้เอาวัวตัวผู้สองตัวมา
ให้พวกเรา ให้พวก เขาเป็นคนเลือกว่าพวก
เขาจะเอาตัวไหน และให้พวก เขาตัดมันเป็น
ท่อนๆไปวางไว้บนพื้นแต่อย่าจุดไฟ เราจะไป
เตรียมวัวอีกตัวหนึ่งและจะวางมันไว้บนพื้น
ที่ไม่จุดไฟเหมือนกัน ๒๔ แล้วพวกเจ้าก็ร้อง
เรียกชื่อพระของพวก เจ้า ส่วนเราก็จะร้อง
เรียกชื่อของพระยาร์เวห์ แล้วพระที่ตอบรับ
ด้วยไฟนั่น ก็คือพระเจ้า”

แล้วประชาชนทั้งหมดก็พูดว่า “สิ่งที่ท่าน
พูดมานั้นเข้าท่าดี”

๒๕ เอลี ยาร์ห์พูดกับพวกผู้ พุด แทน พระบา
อัลว่า “เลือกว่าตัวผู้มาตัวหนึ่งและจัดเตรียม
มันก่อน เพราะพวก เจ้ามีคนมากมาย เรียก
ชื่อพระของพวกเจ้าแต่อย่าเพิ่งจุดไฟ”

๒๖ พวก เขาจึงเลือกว่าวัวออกมาตัวหนึ่งและ
เตรียมมันไว้ แล้วพวกเขาก็ร้องเรียกชื่อของ
พระบาอัลตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง พวก เขาได้
ตะโกนว่า “ข้าแต่พระบาอัล โปรดตอบพวก
เราด้วยเถิด” แต่ไม่มีการตอบ รับใดๆ ไม่มี

เสียงหรือการตอบ รับอะไรเลย พวก เขาก็
เต็นรำไปรอบๆแทนบูชาที่พวก เขาสร้างขึ้น
มา

^{๗๗}ในตอนเที่ยง เอลียาห์เริ่มพูดเยาะเย้ย
คนเหล่านั้นว่า “ตะโกนดังขึ้นอีกสิ เขาเป็น
พระเจ้าอย่างแน่นอน บางที่เขาอาจจะใจลอย
อยู่ บางที่เขาอาจกำลังเข่าสว้มอยู่ หรือกำลัง
เดินทางอยู่ หรืออาจจะนอนหลับอยู่ จะต้อง
ให้พวก เจ้าปลุกมึง” ^{๗๘}พวก เขาจึงตะโกน
ดังขึ้น และใช้ดาบกับหอกกรีดตัวเองซึ่งเป็น
ประเพณีของพวกเขา เขาอยู่แล้ว จนเลือดไหล
ออกมา ^{๗๙}เลยเวลาที่เที่ยงวันไปแล้ว พวกเขา
ยังคงทำสิ่งที่บ้าคลั่งเช่น นั้นต่อไปจนถึงเวลา
บูชาในตอนเย็น แต่ก็ยังไม่มียัง ไม่มีคำ
ตอบ และไม่มีการตอบรับ

^{๘๐}แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งหมด
ว่า “เข้ามาใกล้ๆเราหน่อย” พวกเขาทุกคนก็
เลยเข้าไปใกล้ และเอลียาห์ซ่อมแซมแท่น
บูชาของพระ ยาร์เวห์ที่ถูกรื้อไป นั้น ^{๘๑}เอลียาห์
ยกก้อน หินสิบ สองก้อนมาตามจำนวน
เผ่าของพวกเขาของยาโคบ (พระคำของ
พระยาร์เวห์เคยมาถึงยาโคบว่า “เจ้าจะมีชื่อ
ว่าอิสราเอล”) ^{๘๒}เอลียาห์สร้างแท่นบูชาขึ้น
ด้วยหินทั้งสิบ สองก้อน นนในนามของพระ
ยาร์เวห์ เขาขุดร่องรอบๆแท่นบูชาขึ้น ใหญ่
เพียงพอที่จะใส่เมล็ดพืชได้สองถึง ^{๘๓}เขา
จัดกองไม้ฟืน และตัดวัวออกเป็นท่อนๆแล้ว
วางมันลงบนไม้ฟืน แล้วก็พูดกับคนเหล่านั้น
ว่า “ตักน้ำใส่เหยือกทั้งสี่เหยือกของพวกเขา
ให้เต็ม และเทมันลงบนเครื่องบูชาและบน
ไม้ ฟืน นี้” ^{๘๔}แล้วเขาบอกให้ทำอย่างนั้นอีก
เป็นครั้งที่สอง และคนเหล่านั้นก็ทำเป็นครั้งที่
สองแล้ว เขาก็บอกให้พวก นั้นทำอีกเป็น
ครั้งที่สาม แล้วพวกนั้นก็ทำอย่างนั้นเป็นครั้งที่
สาม ^{๘๕}น้ำไหล นองลงมารอบๆแท่น บูชา
และไหลจนท่วมร่องนั้น

^{๘๖}ในช่วงเวลาของการบูชา นั้นเอง เอลียาห์
ผู้พูด แทน พระเจ้าได้ก้าวออกไปที่ด้าน
หน้าและอธิษฐานว่า “ข้า แต่พระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ใน
วันนี้ ขอพระองค์ทำให้คนรู้เถิดว่า พระองค์
คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล และรู้ว่าข้าพเจ้า
เป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์และได้ทำสิ่งเหล่า

นี้ไปตามคำ สั่งของพระองค์ ^{๘๗}ข้า แต่พระ
ยาร์เวห์ ขอตอบ รับข้าพเจ้า ด้วย ตอบ รับ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อว่าประชาชนเหล่านี้จะ
ได้รู้ว่าพระองค์ พระยาร์เวห์คือพระเจ้า และ
รู้ว่าพระองค์จะหันเหหัวใจของพวกเขา ให้
กลับมาหาพระองค์อีกครั้ง”

^{๘๘}แล้วไฟของพระ ยาร์เวห์ได้ตกลงมา
และเผาไหม้เครื่องสัตวบูชา กองฟืน ก้อนหิน
ทั้งหมด รวมทั้งดิน และยังคงลามลงไปใ้ในน้ำที่
อยู่ในร่อง ด้วย ^{๘๙}เมื่อประชาชนทั้งหมดได้
เห็นเหตุการณ์นี้ พวกเขาต่างก็หมอบลงและ
ร้องว่า “พระ ยาร์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า
พระยาร์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า”

^{๙๐}แล้วเอลียาห์ก็สั่งพวกเขาว่า “จับพวก
ผู้พูด แทน พระบาอัลไว้ อย่าให้ใครหนีรอด
ไปได้” พวกเขาจับตัวคนเหล่านั้นไว้ และเอลียาห์
ก็ให้คนตัวพวก นั้นลงไปหีบเขาคี โชน
และฆ่าพวกนั้นทิ้งที่นั่น

ฝนตกลงมาอีกครั้ง

^{๙๑}แล้วเอลียาห์ก็พูดกับกษัตริย์อา หับว่า
“ไปกินและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนตกหนัก
ลงมาแล้ว” ^{๙๒}กษัตริย์อาหับจึงไปกินและดื่ม
แต่เอลียาห์ได้ป็นขึ้นไปบนยอดเขาคาร เมล
ก็มกราบลงบนพื้นดินและซุกหน้าไว้ระหว่าง
หัวเข่าของเขา ^{๙๓}เขาได้พูดกับคนรับ ใช้ของ
เขาว่า “มองไปทางทะเลสิ”

คนรับ ใช้ คน นั้นก็ขึ้นไปมองออกไป เขา
ตอบว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลยครับ ท่าน” เอลียาห์
พูดกับเขาถึงเจ็ดครั้งว่า “กลับไปดูใหม่”
^{๙๔}ในครั้งที่เจ็ดนั้นเอง คนรับ ใช้ของเขาก็ได้
มารายงานว่า “มีเมฆก้อนหนึ่งขนาดเท่ากำ
มือกำลังขึ้นมาจากทะเล”

เอลียาห์จึงพูดว่า “กลับไปบอกกษัตริย์
อาหับว่า ‘ให้บุตรธรรมาของท่านและรีบลงไป
ก่อนที่ฝนจะหยุดท่านไว้’”

^{๙๕}ในขณะที่นั้นเอง ท้องฟ้าก็เริ่มดำ ทะเมิน
ไปด้วยกลุ่มเมฆมากมาย ลมเริ่มพัดแรง ฝน
เทลงมาอย่างหนักและกษัตริย์อา หับก็ได้ซี
รธรมมุ่งไปยังยิสเรเอล ^{๙๖}ฤทธิเดชของพระ
ยาร์เวห์ได้มาอยู่บนตัวเอลียาห์ เขาเอาเสื้อ
คลุมยัดเข้าไปในเข็มขัด และวิ่งแข่งหน้า
กษัตริย์อาหับไปถึงยิสเรเอล

เอลียาห์บนภูเขาโฮเรบ (ชีนาย)

๑๙ ในตอน นั้นกษัตริย์อา หับได้ บอก กับเย เช เบลทุก อย่างที่เอลี ยาห์ได้ ทำไป และเรื่องทีเอลี ยาห์ฆ่าพวกผู้ พุดแทน พระปลอมทั้งหมดด้วยดาบ ๒ เย เชเบลจึงส่ง คนส่งข่าวไปถึงเอลี ยาห์ เพื่อบอกว่า “ขอให้ พวกพระทั้ง หลายลง โทษเราอย่าง แสน สาสหาคว่าเราไม่ ได้ทำให้ชีวิตแกเป็นเหมือนคน พวกนั้นก่อนเวลา นี้ของวันพรุ่งนี้”

๓ เอลี ยาห์ก็กลัว จึงวิ่งหนีเอาตัวรอดไป เมื่อ เขามาถึงเมืองเบ เอร์ซาบาในยูดาห์ เขาทิ้ง คนใช้เขาไว้ที่ นั้น “ในขณะที่ตัวเขาเองเดิน ทางต่อ ไปอีกหนึ่งวันเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยว แห้ง แล้ง เขามาถึงพุ่ม ไม้แห่งหนึ่งจึงนั่งลง ได้พุ่ม ไม้ นั้นและอธิษฐานขอให้เขาตาย เขา พุด ว่า “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์พอกัน ที่สำหรับ ข้าพเจ้า เอมีชีวิตของข้าพเจ้าไปเถิด ข้าพเจ้า ไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพเจ้าเลย”

๔ แล้วเขาก็นอนลงที่ใต้พุ่ม ไม้ นั้นและหลับ ไป ทันใด นั้น พุด สวรรค์องค์หนึ่งก็มาแตะ ต้องตัว เขาและพุดว่า “ลุกขึ้นมาเถิด” ๖ เขามองไปรอบๆและที่ข้างหัวของเขา นั้น มีขนมปังแผ่นหนึ่ง ที่ปิ้งอยู่บนก้อน หินร้อน และมีเหยือกน้ำอยู่เหยือกหนึ่ง เขาได้กิน และดื่ม แล้วก็นอนต่อ

๗ พุด สวรรค์ของพระ ยาห์เวห์ก็กลับมาอีก เป็นครั้งที่สอง และมาแตะตัวเขาและพุดว่า “ลุกขึ้นมาเถิดเถิด เพราะไม่ อย่าง นั้นเจ้าจะ เดิน ทางไม่ ไหว” ๘ เขาจึงลุกขึ้นมาและ ดื่ม เมื่อเขามีเรี่ยวแรงขึ้นจากอาหารเหล่านั้นแล้ว เขาก็เดิน ทางต่อไปอีกสี่สิบวันสี่สิบ คืน จนมาถึงภูเขาโฮ เรบซึ่งเป็นภูเขาของ พระเจ้า ๙ เขาเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่งและค้าง คืนอยู่ที่นั่น

พระยาห์เวห์พุดกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามา ทำอะไรที่นี่”

๑๐ เอลี ยาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้พุ่มเทให้ กับพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นมาตลอด ชาวอิสราเอลทั้ง หลายปฏิเสธข้อตกลง ของพระองค์ และทำลายพวกแทน บูชาของ พระองค์ และยังฆ่าพวกผู้ พุด แทนพระองค์

ด้วยคุม ดาบ เหลือข้าพเจ้าเพียงคน เดียว เท่านั้น และตอนนี้ พวกเขาก็กำลังพยายาม จะฆ่าข้าพเจ้าด้วย”

๑๑ พระ ยาห์เวห์พุดว่า “ออกไปข้าง นอก และไปยืนอยู่ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์บนภูเขา เพราะพระ ยาห์เวห์กำลังจะผ่านไป” ๑๒ แล้ว ก็มีลมพายุพัฒนาอย่างแรงจนแยกภูเขา ออกเป็นสองส่วนและทำลายก้อน หินต่างๆ จนแตกละเอียดต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ แต่ พระ ยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในลม นั้น หลัง จากที่ ลมพัดผ่านไปแล้ว ก็เกิดแผ่นดินไหวขึ้น ๑๓ พุด พระ ยาห์เวห์ก็ไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน ไหว นั้น ๑๔ หลัง จากแผ่นดินไหวแล้วก็เกิดไฟลุกไหม้ แต่พระ ยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในไฟเหมือน กัน และหลัง จากไฟลุก ไหม้แล้วก็มีเสียงกระซิบ ๑๕ ที่นุ่มนวลเสียงหนึ่งเกิดขึ้น

๑๖ เมื่อ เอลี ยาห์ได้ยินเสียง นั้น เขาก็เอา เลือ่คลุมขึ้นมามีปิดหูหน้าและรีบออกไปยืนอยู่ที่ ปากถ้ำ แล้วเสียงนั้นก็พุดกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

๑๗ เขาตอบไปว่า “ข้าพเจ้าได้พุ่มเทให้กับ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นมาตลอด ชาวอิสราเอลทั้ง หลายปฏิเสธข้อ ตกลงของ พระองค์ และทำลายพวกแทน บูชาของ พระองค์ และยังฆ่าพวกผู้ พุด แทนพระองค์ ด้วยคุม ดาบ เหลือข้าพเจ้าเพียงคน เดียว เท่านั้น และตอนนี้ พวกเขาก็กำลังพยายาม จะฆ่าข้าพเจ้าด้วย”

๑๘ พระ ยาห์เวห์พุดกับเขาว่า “กลับไปทาง เดิมที่เจ้ามา และไปที่ทะเลทรายดามัสกัส เมื่อเจ้าไปถึงที่ นั้น ให้แต่ง ตั้งฮา ซา เอลขึ้น เป็นกษัตริย์เหนือ อา รัม ๑๙ และแต่ง ตั้งเยชู ลูกชายของกษัตริย์นิม ซี ขึ้นเป็นกษัตริย์ เหนืออิสราเอล และแต่ง ตั้งเอลี ชาลูกชาย ของซา ฟัทซาอาเบล เม โส ลาห์ให้เป็นผู้ พุด แทนพระเจ้าสืบต่อจากเจ้า ๒๐ เยชูจะฆ่าคนที่ หลบหนีจากคุม ดาบของฮา ซา เอล และเอลี ชาจะฆ่าคนที่หลบ หนีมาจากคุม ดาบของเยชู ๒๑ เรายังมีเจ็ด พันคนในอิสราเอล ซึ่งเป็นคน ที่ไม่ยอมคุกเข่าลงให้กับพระบาอัล และปาก ของพวกเขาก็ไม่ได้อูบมันด้วย”

๑๙:๑๑ ออกไปข้าง นอก ... ผ่านไป เหตุการณ์นี้เหมือนกับตอนที่พระเจ้าปรากฏตัวแก่ โมเสส ดูใน อพยพ ๓๓:๑๒-๒๓
๑๙:๑๒ เสียงกระซิบ หรือเสียงดังแผ่วๆ

เอลีชามาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

^{๑๙}เอลียาห์จึงออกจากที่นั่น และได้พบเอลีชาลูกชายของชาพิทกำลังไถนาด้วยวัวเทียม แอกสิบ สองคู่และตัวเขาเองกำลังไถอยู่ที่คูที่สิบสอง เอลียาห์ก็เข้าไปหาเขาและทิ้งเสื้อคลุมของเขาไปบนตัวเอลีชา ^{๒๐}เอลีชาก็เลยทิ้งวัวของเขาและวิ่งตามเอลียาห์ไป เขาพูดว่า “ให้ผมไปจับลาพ่อแม่ของผมก่อน แล้วผมจะไปกับท่าน”

เอลียาห์ตอบว่า “กลับไปเถอะ แต่อย่าลืมเรื่องที่เราได้ทำกับเจ้านะ”

^{๒๑}เอลีชาก็จากเขาไป แล้วกลับไปเอาวัวคู่นั้นที่ใช้เทียม แอกไปฆ่า แล้วเอาไปเป็นฟืนใช้ย่าง เนื้อและแจกจ่ายเนื้อให้กับชาวบ้านและพวก เขาก็กินกัน แล้วเอลีชาก็ติดตามเอลียาห์ไป และเป็นผู้ช่วยของเอลียาห์

เบนฮาดัดทำสงครามกับอาหับ

๒๐ ^๑ในช่วงนั้นกษัตริย์เบน ฮา ตัดแห่งอา รัมได้รวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขา มีกษัตริย์จากที่อื่นอีกสามสิบสององค์ได้นำกองทหารม้าและรถรบของพวกเขาเข้ามาช่วย เขาได้ขึ้นไปล้อมเมืองสะมาเรียและโจมตีมัน ^๒เขาส่งพวกผู้ส่งข่าวเข้าไปในเมืองไปหากษัตริย์อาหับเพื่อบอกว่า “นี่คือสิ่งที่เบนฮาดัดพูด ^๓‘เงินและทองของเจ้าตกเป็นของเราแล้ว และพวก เมียที่สวยงามที่สุดของเจ้าและลูกๆของเจ้าก็ตกเป็นของเราแล้ว’”

^๔กษัตริย์ของอิสราเอลตอบไปว่า “กษัตริย์เจ้านายของเรา เป็นไปตามที่ท่านพูด ตัวเราและทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีอยู่เป็นของท่าน”

^๕พวกผู้ส่งข่าวกลับมาอีก ครั้งและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่เบนฮาดัดพูด ‘เราส่งข่าวมาเพื่อส่งให้เจ้ามอบเงินและทอง รวมทั้งเมียทั้งหลายของเจ้าและลูกๆของเจ้ามา ^๖แต่ในวันพรุ่งนี้เวลาเดียวกันนี้ เราจะส่งเจ้าหน้าที่ของเรา มาค้นวังของเจ้าและพวก บ้านของพวกเจ้าหน้าที่ของเจ้า พวก เขาจะยึดเอาทุก สิ่งทุกอย่างที่มีค่าของเจ้าและชนเอามันไป’”

^๗กษัตริย์อิสราเอลเรียกพวกผู้นำทุกคนของแผ่นดินมาประชุม และพูดว่า “เห็นหรือไม่ว่าชายคน นี้กำลังเอาความยุ่งยากมาให้แล้ว เมื่อเขาส่งคนมาขอเมียทง หลายกับลูกๆของข้า และเงินทองของข้า ข้าก็ไม่ได้ปฏิเสธเขาเลย”

^๘พวกผู้นำและประชาชนทั้งหมดต่างตอบว่า “อย่าไปฟังมันหรือทำ ตามคำ เรียก ร้องของมันเลย”

^๙เขาจึงตอบพวกผู้ส่งข่าวของเบน ฮา ตัดไปว่า “ไปบอกกับกษัตริย์นายของเราว่า ‘คนรับใช้ของท่านจะทำตามที่ท่านเรียก ร้องในครั้งแรก แต่การเรียกร้องในครั้งนี้นายยอมให้ไม่ได้’”

พวกเขาจากไปและเอาคำ ตอบ นั้นกลับไปบอกกับเบนฮาดัด ^{๑๐}แล้วเบนฮาดัดก็ส่งข่าวมาอีกข่าวหนึ่งถึงอา หับว่า “ขอให้พวกพระทง หลายลงโทษเราอย่างแสนสาหัส หากว่าเราทงให้เหลือฝุ่นในเมืองสะมาเรียพอให้คนของเราทำได้คนละหนึ่งกำมือ”

^{๑๑}กษัตริย์ของอิสราเอลตอบไปว่า “ไปบอกเขาว่า ‘คนที่กำลังสวมเสื้อเกราะไม่สมควรที่จะคุยโอ้อวดอย่างกับคนที่กำลังถอดมันออก’”

^{๑๒}เบนฮาดัดได้ยินข้อความนี้ในขณะที่เขาและบรรดากษัตริย์กำลังดื่ม กินอยู่ในเต็นท์ของพวกเขา และเขาก็ได้ส่งคนของเขาว่า “เตรียมโจมตี” พวกเขาจึงเตรียมเข้าโจมตีเมือง

^{๑๓}ในขณะที่นั้นมีผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งมาหากษัตริย์อา หับของอิสราเอลและได้ประกาศว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘เจ้าเห็นกองทัพขนาดใหญ่ นั้นหรือ เปล่า เราจะให้มันตกอยู่ในกำมือของเจ้าในวัน นี้และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์’”

^{๑๔}อาหับถามว่า “แต่ใครจะเป็นคนทำละ” ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘พวกเจ้าหน้าที่หนุ่มๆของพวกแม่ทัพตามหัวเมืองจะเป็นคนทำ’” เขาถามต่อว่า “แล้วใครจะเป็นคนริมหาก่อน”

ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “ก็ท่านยังงั้นละ”

^{๑๙:๒๐} กลับไปเถอะ ... ทำกับเจ้านะ หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ไปเถอะ เราไปห้ามเจ้าตรงไหนหรือ”

๑๕ อาหับจึงเรียกตัวพวกเจ้าหน้าทีหนุ่มๆ ของพวกแม่ทัพตามหัวเมืองมา มีจำนวนทั้งหมดสองร้อยสามสิบสองคน แล้วเขาก็เรียกชุมนุมชาวอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดเจ็ดพันคน

๑๖ พวกเขารวมเคลื่อนทัพออกตอนเที่ยงในขณะที่เป็นฮาตัตและกษัตริย์อีกสามสิบสองคนที่ร่วมมือกับเขาดำรงก็มามายกันอยู่ในเดันห์^{๑๖} พวกเจ้าหน้าทีหนุ่มกลุ่มนั้นของพวกแม่ทัพทั้งหลายได้นำหน้าออกไปก่อน ขณะนั้นผู้ส่งข่าวด่วนของเบนฮาตัตได้มารายงานเขาว่า “มีคนมากมายกำลังมุ่งหน้าออกมาจากสะมาเรีย”^{๑๗} เบนฮาตัตจึงพูดว่า “ไม่ว่าพวกเขาออกมาอย่างสันติหรือเพื่อรบก็ให้จับพวกเขาเป็นๆ”

๑๘ พวกเจ้าหน้าทีหนุ่มของพวกแม่ทัพทั้งหลายต่างเดินทัพออกมาจากเมือง มีกองทัพตามหลังพวกเขามาด้วย^{๒๐} แต่ละคนก็สามารถฆ่าศัตรูของพวกเขาลงได้ ชาวอารัมต้องหลบหนี ชาวอิสราเอลเป็นฝ่ายไล่ติดตาม แต่กษัตริย์เบนฮาตัตของอารัมหนีขึ้นบนหลังม้าพร้อมด้วยทหารม้าของเขาอีกจำนวนหนึ่ง^{๒๑} กษัตริย์ของอิสราเอลบุกขึ้นไปและเอาชนะพวกทหารม้าและบรรดารถรบเหล่านั้นได้ และทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนักกับกองทัพของพวกอารัม

๒๒ ต่อมาภายหลังผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นได้มากษัตริย์ของอิสราเอลและพูดว่า “ทำให้กองทัพของท่านแข็งแกร่งขึ้นและวางแผนให้ดี เพราะในฤดูใบไม้ผลิคราวหน้ากษัตริย์ของชาวอารัมจะกลับมาโจมตีท่านอีกครั้งหนึ่ง”

เบนฮาตัตโจมตีอีกครั้ง

๒๓ ในขณะที่นั้นพวกเจ้าหน้าทีของกษัตริย์เบนฮาตัตแนะนำกษัตริย์ว่า “พระทั้งหลายของพวกท่านนั่นคือพระเจ้าแห่งเดันห์ เขาเป็นเหตุที่พวกมันแข็งแกร่งเกินไปสำหรับพวกเรา แต่ถ้าพวกเราต่อสู้กับพวกมันบนที่ราบ พวกเราจะแข็งแกร่งกว่าพวกมันอย่างแน่นอน”^{๒๔} ทำอย่างนี้สิ ย้ายพวกกษัตริย์ให้ออกจากตำแหน่งแม่ทัพ และเอาเจ้าหน้าทีคนอื่นมาแทนพวกเขา

๒๔ ท่านต้องเพิ่มจำนวนกองทัพให้มากขึ้น ให้เท่ากับที่ท่านได้สูญเสียไป เพิ่มม้าให้กับกองทัพม้า เพิ่มรถรบให้กับกองทัพรถรบ แล้วพวกเราก็คงสามารถต่อสู้กับอิสราเอลบนที่ราบได้ แล้วเราก็จะได้เปรียบพวกมันอย่างแน่นอน” เบนฮาตัตเห็นด้วยกับพวกเขาและทำตามนั้น

๒๖ ในฤดูใบไม้ผลิตต่อมา เบนฮาตัตรวบรวมชาวอารัมขึ้นใหม่และขึ้นไปตีเมืองอาเฟก เพื่อที่จะต่อสู้กับอิสราเอล

๒๗ เมื่อบรรดาชาวอิสราเอลได้รวมตัวกันอีกและมีการจัดเตรียมเสบียงอาหารไว้ พวกเขาก็เดินทัพออกไปพบกับกองทัพเหล่านั้น ชาวอิสราเอลได้ตั้งค่ายอยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกมันเหมือนกับฝูงแพะเล็กๆสองฝูง ในขณะที่ชาวอารัมได้ครอบคลุมพื้นที่บริเวณนั้นทั้งหมด

๒๘ คนของพระเจ้าขึ้นมาและบอกกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘พวกชาวอารัมพูดถูกว่า พระยาห์เวห์คือพระของเดันห์ เขาและไม่ได้เป็นพระของที่ราบ อยู่นั้น เราจะมอบกองทัพที่ยิ่งใหญ่กองนี้ให้ตกอยู่ในมือของเจ้าและเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์’”

๒๙ พวกเขาดังค่ายเผชิญหน้ากันอยู่เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่เจ็ด การรบก็เริ่มต้นขึ้น ชาวอิสราเอลทำลายทหารเดินเท้าของชาวอารัมได้ถึงหนึ่งแสนคนภายในวันเดียว

๓๐ ส่วนคนที่เหลือหลบหนีไปที่เมืองอาเฟก แต่กำแพงเมืองนั้นถล่มลงมาทับคนเหล่านั้นถึงสองหมื่นเจ็ดพันคน และเบนฮาตัตก็ได้หลบหนีไปที่เมืองนั้นด้วยและซ่อนตัวอยู่ในห้องชั้นในสุด^{๓๑} พวกเจ้าหน้าทีของเขาพูดกับเขาว่า “ดูสิ พวกเราเคยได้ยินมาว่าพวกกษัตริย์ของครอบครัวอิสราเอลนั้นมีความเมตตา พวกเราเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันหัวของพวกเราและเข้าไปหากษัตริย์ของอิสราเอลกันเถิด เผื่อบางทีเขาอาจจะไว้ชีวิตของท่านก็ได้”

๓๒ พวกเขาก็คาดผ้ากระสอบไว้ที่เอวและเอาเชือกพันหัวของพวกเราไว้ และพวกเขาเข้าไปพบกษัตริย์ของอิสราเอลและพูดว่า

*๒๐:๓๑ *เอาผ้า ... พันหัว* เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขายอมถ่อมตัวและพวกเขาต้องการยอมจำนน

“เบน ฮา ดัดผู้รับ ใช้ของท่านพูดว่า ‘โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด’”

กษัตริย์ตอบมาว่า “เขายังมีชีวิตอยู่ หรือเขาเป็นน้องชายของเรา?”

^{๓๓}คนเหล่านี้หนึ่งถึงสิ่งนี้เป็นलग ดีและรับตอบ รับคำของเขาโดยพวง เขาพูดว่า “ใช่แล้ว เบนฮา ดัดน้องชายของท่านเอง”

กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปนำตัวเขามา” เมื่อเบน ฮา ดัดบอกมา อา หับได้พาเขาขึ้นไปบนรถรบของเขา

^{๓๔}เบน ฮา ดัดได้เสนอว่า “เราจะคืนเมืองต่างๆที่พ่อเราได้ยึดมาจากพ่อของท่าน ท่านอาจจะจัด ตั้งเขตที่เป็นตลาดของท่านเองในตามัสกัสเหมือน กับที่พ่อของเราเคยทำไว้ในเมืองสะมาเรีย”

อา หับพูดว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ เราจะยอมปล่อยท่านให้เป็นอิสระตามสัญญาข้อนี้” เขาจึงทำสัญญากับเบน ฮา ดัดและปล่อยเขาให้เป็นอิสระ

ผู้พูดแทนพระเจ้ากล่าวโทษอาหับ

^{๓๕}ผู้พูด แทน พระเจ้าคนหนึ่ง พูดกับผู้พูดแทนพระเจ้าอีกคนหนึ่งว่า “เอาอาวุธท่านทำร้ายเราเถิด” เพราะเขาบอกว่าคุณนั้นเป็นคำสั่งของพระ ยาร์เวห์ แต่ชายคน นั้นไม่ยอมทำ ^{๓๖}ผู้พูด แทน พระเจ้าคนหนึ่งจึงพูดว่า “ทันทีที่ท่านไปจากเรา สิ่งใดตัวหนึ่งจะฆ่าท่าน เพราะท่านไม่ยอมเชื่อฟังพระยาร์เวห์” หลังจากที่เขาคนนั้นไปแล้ว สิ่งใดตัวหนึ่งมาพบเขาและฆ่าเขาตาย

^{๓๗}ผู้พูด แทน พระเจ้าคนหนึ่ง ได้พบชายอีกคนหนึ่งและพูดว่า “ช่วยทบทวีเราด้วยเถิด” ชายคน นั้นจึงทบทวีผู้พูด แทน พระเจ้าคนหนึ่งและเขาได้รับบาดเจ็บ ^{๓๘}แล้วผู้พูด แทน พระเจ้าคนหนึ่งก็ไปยืนอยู่ที่ข้างถนนเพื่อคอยกษัตริย์ เขาปลอมตัวด้วยการเอาผ้าพันหัวลงมาจากจนถึงลูกตาของเขา ^{๓๙}เมื่อกษัตริย์เดินทางผ่านมา ผู้พูด แทน พระเจ้าคนหนึ่งเรียกกษัตริย์ไว้และพูดว่า “ผู้รับ ใช้ของท่านได้ไปอยู่ที่ท่ามกลางสนามรบและมีคนหนึ่งจับเชลยมาได้ และพูดกับข้าพเจ้าว่า ให้เฝ้าคนคนนี้อาไว้ให้ดี ถ้าเขาหายไป เจ้าต้องชดใช้ด้วยชีวิต

ของเจ้า หรือไม่เจ้าก็ต้องจ่ายเงินหนึ่งตะ ลันต์ †” ^{๔๐}ในขณะที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านกำลังรุ่นวายอยู่นั้นเอง ชายคนนั้นก็ได้หายตัวไป”

กษัตริย์ของอิสราเอลตอบว่า “นั่น แห ละจะ เป็นโทษของเจ้า เจ้า เองก็ได้ประกาศคำตัดสินออกมาแล้ว”

^{๔๑}แล้วผู้พูด แทน พระเจ้าคน นั้นก็แกะผ้าปิดหัวออกจากตาของเขาอย่างรวดเร็ว และกษัตริย์ของอิสราเอลก็จำเขาได้ว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกผู้พูด แทน พระเจ้า ^{๔๒}เขาพูดกับกษัตริย์ว่า “พระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่า ‘เจ้าปล่อยคน หนึ่งที่เรากำหนดให้ตาย อย่าง นั้นเจ้าต้องชดใช้ชีวิตของเจ้าแทนชีวิตของเขา และชดใช้ชีวิตของประชาชนของเจ้าแทนชีวิตประชาชนของเขา’”

^{๔๓}กษัตริย์ก็ขึ้น เคียงและโกรธ และเดินทางกลับวังในเมืองสะมาเรีย

สวนองุ่นของนาโบท

๒๑ ^๑ต่อมา เกิดเหตุการณ์หนึ่งขึ้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับสวน องุ่นของนา โบท ชาวอิสราเอล ไร่องุ่นของเขายู่ในอิสราเอลใกล้ กับวังของกษัตริย์อา หับแห่งสะ มา เรีย ^๒กษัตริย์อาหับพูดกับนาโบทว่า “มอบไร่องุ่นของเจ้าให้กับเราเถิด เราจะได้เอาไปปลูกผัก เพราะมันอยู่ใกล้กับวังของเรา แล้วเราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่านั้นกับเจ้าเป็นการแลกเปลี่ยน หรือถ้าเจ้าต้องการ เราก็จะจ่ายให้เจ้าตามมูลค่าของสวนนั้น”

^๓แต่นา โบทตอบว่า “พระ ยาร์เวห์ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าขายกรรมกรคของบรรพบุรุษให้กับท่าน”

^๔อา หับจึงกลับบ้านไปด้วยความขุ่น เคียง และโกรธเพราะนา โบทชาวอิสราเอลได้พูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ยกกรรมกรคของบรรพบุรุษให้กับท่าน” เขานอนอยู่บนเตียง ไม่ยอมพูดจาหรือกินอาหารเลย

^๕เย เซ เบลเมียของเขาเข้ามาและถามเขาว่า “ทำไมท่านจึงว่า รุ่นอย่างนี้ ทำไมท่านจึงไม่ยอมกินอาหาร”

^๖เขาตอบนางว่า “เพราะเราได้ไปพูดกับนา โบทชาวอิสราเอลว่า ‘ขายสวน องุ่นของ

† ๒๐:๓๒ **น้องชายของเรา** คนที่ต้องการจะทำข้อตกลงสูงสูดศึกซึ่งกันและกันมักเรียกกันว่าพี่น้อง เหมือนกับว่าพวกเขาได้เป็นคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว

‡ ๒๐:๓๙ **หนึ่งตะลันต์** หรือ ๓๔.๕ กิโลกรัม

เจ้าให้กับเรา เกิด หรือถ้าเจ้าต้องการ เรา จะให้สวน ทุ่งน้อกับเจ้าแทน' แต่เขากลับตอบมาว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่มอบสวน ทุ่งน้อของข้าพเจ้าให้กับท่าน'

^๗เยเซเบลเมียของเขาคพูดว่า "ท่านทำตัวแบบนี้หรือ นี่หรือกษัตริย์ของอิสราเอล ลูกขึ้นและไปกินอาหาร เกิด ทำตัวให้รูปร่างเข้าไว้ ข้าพเจ้าจะไปจัดการเอาสวน ทุ่งน้อนั้นมาให้ท่านเอง"

^๘นางจึงเขียนจดหมายขึ้นหลายฉบับ แล้วเอาตราที่มีชื่อของกษัตริย์อาหับ ประทับลง ไปบนจดหมายเหล่านั้น แล้วส่งไปให้ผู้ใหญ่ และผู้นำแต่ละคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเดียวกับนาโบท ^๙ในจดหมายเหล่านั้นเขียนว่า

"ประกาศให้มีพิธีถือศีลอด อาหารขึ้นหนึ่งวัน และจัดที่นั่งให้นาโบทอยู่ในจุดที่สำคัญท่ามกลางประชาชนทั้งหมด

^{๑๐}แต่จัดอันธพาล ัว้สอง คนให้นั่งฝั่งตรงข้ามเขาและให้พวก เขากล่าว หว่านา โบทสาป แชน้พระเจ้าและกษัตริย์ แล้วนำตัวเขาออกไป และเอาหินขว้างเขาให้ตาย"

^{๑๑}พวกผู้ใหญ่และผู้นำที่อาศัยอยู่เมืองเดียวกับนาโบท จึงทำตามจดหมายที่นางเยเซเบลได้เขียนส่งมาให้กับพวก เขา ^{๑๒}พวกเขาได้ประกาศให้มีพิธีถือศีลอด อาหารขึ้นหนึ่งวัน และจัดที่นั่งให้นาโบทอยู่ในจุดที่เด่นท่ามกลางประชาชน ^{๑๓}แล้วก็มีอันธพาลสอง คนมานั่งอยู่ฝั่งตรง ข้ามกับเขาและนำข้อกล่าว หานา โบทมาบอกต่อหน้าประชาชน พวก เขาคพูดว่า "นา โบทได้สาป แชน้พระเจ้าและกษัตริย์" พวก เขาคจึงนำตัวนา โบทออกไปนอกเมืองและขว้างก้อน หินใส่เขาคจนตาย ^{๑๔}แล้วพวก เขาคก็ส่ง ข่าวมายังเย เซ เบลว่า "นาโบทถูกหินขว้างจนตายแล้ว"

^{๑๕}ทันทีที่เย เซ เบลได้ยินว่านา โบทถูกหินขว้างตาย นางก็พูดกับอาหับว่า "ลูกขึ้น ไปยึดครองสวน ทุ่งน้อของนา โบทชาวอิสราเอลที่ตอนนั้นไม่ยอมขายให้ท่าน เขาคไม่มีชีวิตแล้ว เขาคตาย แล้ว" ^{๑๖}เมื่ออา หับได้ยินว่านา โบทตายแล้ว เขาคจึงลูกขึ้นและลง ไปยึดสวน ทุ่งน้อของนาโบท

^{๑๗}แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับเอ ลี ยาร์ชาวเมืองทิช บีว่า ^{๑๘}"ไปพบกษัตริย์อา หับของอิสราเอลที่ปกครองอยู่ในเมืองสะ มา เรีย

ตอน นี้เขาคอยู่ในสวน ทุ่งน้อของนา โบทที่เขาคเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ ^{๑๙}ไปพูดกับเขาคว่า 'พระยาร์เวห์พูดไว้แบบนี้ว่า เจ้าฆ่านาโบทและยึดเอาสมบัติของเขาคมา' แล้วให้พูดกับเขาคอีกว่า 'พระยาร์เวห์พูดไว้แบบนี้ว่า ตรงที่หาคได้เสียเลือดของนา โบท หาคจะเสียเลือดของเขาคด้วย ใช่แล้ว เลือดของเจ้านั้นแหละ"

^{๒๐}กษัตริย์อาหับพูดกับเอลียาห์ว่า "ไอ้ศัตรูในที่สุด เจาก้หาคเราจนเจอนะ"

เอลียาห์ตอบกลับไปว่า "ข้าพเจ้าเจอท่านแล้ว เพราะท่านได้ขายตัวไปทำความ ชั่วในสายตาของพระ ยาร์เวห์" ^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พูดว่า 'เราจะนำความ หายนะมาสู่เจ้า เราจะฆ่าเจ้า และเราจะตัดพวก ลูก หลานผู้ชายของเจ้าทิ้งไปไม่ให้เหลือสักคนในอิสราเอล ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือไม่เป็น ทาส ^{๒๒}เราจะทำให้ครอบครัวของเจ้าเป็นเหมือนกับครอบครัวของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท และเหมือนกับครอบครัวของบา อาซาลูกชายของอา หิ ยาร์ เพราะเจ้าได้ยั่วเราให้โกรธและเป็นต้น เหตุให้อิสราเอลพลอยทำบาปไป ด้วย' ^{๒๓}ส่วนนางเย เซ เบล พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้ว่า 'พวกหาคจะมาฆ่า นางเย เซ เบลที่ข้างกำแพงเมืองยิสเรเอล' ^{๒๔}พวกหาคจะกินคนของอา หับที่ตายอยู่ในเมือง และพวกอ็ี แรงบนห้องฟ้าจะกินคนที่ตายอยู่ในชนบท"

^{๒๕}(ยังไม่เคยมีใครที่เป็นเหมือนอา หับที่ขายตัวเอง ไปทำความ ชั่วในสายตาของพระ ยาร์เวห์ ตามที่นางเยเซเบลเมียของเขาคให้เขาคทำ ^{๒๖}เขาคทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุด ด้วยการไปกราบ ไหว้พวก รูปเคารพ เหมือนกับที่พวกชาวอามไรต์เคยทำ ที่พระยาร์เวห์ได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล)

^{๒๗}เมื่ออา หับได้ยินคาคพูดเหล่านี้ เขาคก็ฉีกเสื้อผ้าของเขา ใส่เสื้อกระสอบและอดอาหาร เขาคใส่เสื้อกระสอบ น้มนอนและเดินไปมาอย่างเศร้าซึม

^{๒๘}แล้วคาค พูดของพระ ยาร์เวห์ก็มาถึงเอลียาห์ชาวเมืองทิช บีว่า ^{๒๙}"เจ้าเห็นไหมว่าอา หับได้ด้อม ตัวลงต่อ หน้าเรา เราก้จะไม่ นำความ หายนะมาให้เขาคในวัน นี้เพราะเขาคได้ด้อม ตัวลง แต่เราจะให้มันเกิด ขึ้นกับครอบครัวของเขาคในยุคของลูกชายของเขาค"

มีคยาห์ตักเตือนกษัตริย์อาหับ

(๒ พศต. ๑๘:๒-๒๓)

๒๒ ๑ ชาวอา รัมกับชาวอิสราเอลไม่ได้ทำสงครามกันเป็นเวลาสามปี ๒ แต่ในปีที่สาม กษัตริย์เยโฮชาฟัทของยูดาห์ได้ไปพบกษัตริย์อาหับของอิสราเอล

๓ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลพูดกับพวกข้าราชการของเขาว่า “พวกท่านไม่รู้หรือว่าเมืองราโมท-กิเลอาดเป็นของพวกเรา แต่พวกเราไม่ได้ทำอะไรเลยที่จะยึดมันคืนมาจากกษัตริย์ของชาวอา รัม” ๔ แล้วเขาก็ถามกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า “ท่านจะไปช่วยเราสู้รบกับชาวอา รัมที่เมืองราโมท-กิเลอาดไหม”

เยโฮชาฟัทตอบกษัตริย์ของอิสราเอลไปว่า “ท่านกับเราก็เป็นเหมือนคนๆเดียวกัน ทหารของเราก็เป็นเหมือนทหารของท่าน พวกม้าของเราก็เป็นเหมือนม้าของท่าน” ๕ แต่ให้เราไปขอคำปรึกษาจากพระ ยะห์เวห์ก่อน”

๖ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงเรียกพวกผู้พูดแทนพระเจ้าประมาณสี่ร้อยคนมา และถามพวกเขาว่า “เราควรจะไปสู้รบกับชาวอา รัมที่เมืองราโมท-กิเลอาดหรือไม่”

พวกเขาตอบว่า “ไปเถิด เพราะพระ ยะห์เวห์จะให้มั่นคงอยู่ในกำมือของท่าน”

๗ แต่กษัตริย์เยโฮชาฟัทถามว่า “ยังมีคนอื่นที่เป็นผู้พูดแทนพระ ยะห์เวห์อยู่ที่นี้หรือเปล่า ที่เราจะสอบถามเขาได้”

๘ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลตอบเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีอีกคนหนึ่งที่เราสามารถไปขอคำปรึกษาจากพระ ยะห์เวห์ผ่านทางเขาได้ แต่เราเกลียดเขา เพราะเขาไม่เคยทำนายสิ่งดีๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่สิ่งเลวร้ายทั้งนั้น เขาคือมีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์”

เยโฮชาฟัทตอบว่า “กษัตริย์ไม่ควรพูดอย่างนั้น”

๙ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงเรียกเจ้าหน้าที่ของเขามาคนหนึ่งและพูดว่า “เร็วเข้าไปพามีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์มาที่นี่”

๑๐ กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งยูดาห์ แต่งตัวด้วยชุดกษัตริย์เต็มยศ กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาที่

ลานนวดข้าว ตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย พร้อมกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา ที่กำลังอ้างว่าพูดแทนพระเจ้าอยู่ ๑๑ ขณะนั้น ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง ชื่อเศเดเคียห์ลูกชายเคนาอานาห์ได้เอาเหล็กทำเป็นเขาสัตว์ ๑ เขามาประคองว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยะห์เวห์พูด ‘พวก เจ้าจะใช้เขาสัตว์เหล็ก นี้แทงพวกอา รัม จนกว่าพวกท่านจะถูกทำลายจนหมด’” ๑๒ ผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดต่างก็ทำนายในสิ่งเดียวกัน พวกเขาพูดว่า “ขึ้นไปทีราโมท-กิเลอาดและได้รับชัยชนะเถิด เพราะพระ ยะห์เวห์จะให้มั่นคงอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

๑๓ คนส่งข่าวที่ส่งไปเรียกตัวมีคยาห์พูดกับเขาว่า “ดูสิ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ กำลังทำนายความสำเร็จของกษัตริย์อยู่ ขอให้คำพูดของท่านเหมือนกับคำพูดของพวกเขาและพูดแต่สิ่งดีๆด้วยเถิด”

๑๔ แต่มีคยาห์ตอบไปว่า “พระ ยะห์เวห์มีชีวิตอยู่แนขนาดไหน ก็ให้แนใจขนาดนั้นเลยว่ เราจะพูดแต่สิ่งที่พระ ยะห์เวห์บอกเราเท่านั้น”

๑๕ เมื่อมีคยาห์มาถึง กษัตริย์ถามเขาว่า “มีคยาห์ พวกเราควรจะขึ้นไปรบกับชาวอา รัมที่ราโมท-กิเลอาดหรือเปล่า”

เขาตอบว่า “ไปรบเถิด แล้วจะได้ รับชัยชนะกลับมา เพราะพระ ยะห์เวห์จะให้มั่นคงอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

๑๖ กษัตริย์พูดกับเขาว่า “เราให้เจ้าสาบานไม่รู้จักครั้งแล้ว ว่าให้เจ้าพูดแต่ความจริงกับเรา ในนามของพระ ยะห์เวห์”

๑๗ มีคยาห์จึงตอบว่า “เราเห็นอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายอยู่ตามเนิน เขา เหมือนกับแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง และพระ ยะห์เวห์พูดว่า ‘ประชาชนเหล่านี้ ไม่มีผู้นำแล้ว ปลอยให้พวกเขากลับไปบ้านอย่างสันติเถิด’”

๑๘ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลบอกกับกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า “เห็นไหม เราบอกท่านแล้ว ว่าเราไม่เคยทำนายสิ่งดีๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่คำทำนายที่ร้ายๆเสมอ”

๑๙ มีคยาห์พูดต่อไปว่า “ฟังคำของพระ ยะห์เวห์ให้ดี ข้าพเจ้าเห็นพระ ยะห์เวห์นั่งอยู่บนบัลลังก์พร้อมกับกองทัพสวรรค์ทั้งหมด

*๒๒:๑๑ **เขาสัตว์** หมายถึงพละกำลัง ความแข็งแกร่ง

ที่ยืนอยู่รอบๆพระองค์ทั้งด้าน ขวาและด้านซ้ายของพระองค์ ^{๒๐} และพระ ยาร์เวห์พูดว่า ‘ใครจะล่อลวงอา หับให้ไปโจมตีชาวอา รัม ที่รา โมท-กิ เลอ จาดและไปตายที่ นินได้บ่าง’ ทูต สวรรค์องค์หนึ่งและอีกอย่างหนึ่ง และอีกองค์หนึ่งก็แนะนำอีกอย่างหนึ่ง ^{๒๑} ในที่สุดวิญญาณองค์หนึ่งก็ก้าวออกมายืนอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ และพูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะไป ล่อลวงเขา เอง’ ^{๒๒} พระ ยาร์เวห์ถามเขาว่า ‘ด้วยวิธีไหนหรือ’ เขาตอบว่า ‘เราจะออกไป และไปเป็นวิญญาณที่หลอก ลวงอยู่ที่ปากของพวก ผู้พูด แทนพระเจ้าทั้งหมดของเขา’ พระ ยาร์เวห์ตอบว่า ‘เจ้าจะล่อลวงเขาได้สำเร็จแน่ ไปลงมือเถิด’

^{๒๓} ดังนั้น ในตอน นี้พระ ยาร์เวห์ได้มาวาง วิญญาณที่หลอก ลวงอยู่ที่ปากของผู้พูด แทนพระเจ้าทั้งหมดนี้ แล้ว พระ ยาร์เวห์ได้สั่งให้ เรื่องร้ายๆเกิดขึ้นกับท่านแล้ว”

^{๒๔} แล้วเศเต ดี ยาร์ห์ ผู้พูด แทน พระเจ้า ลูกชายของเคนาอะนะห์ เขามาตบหน้ามีคา ยาร์ เขาถามว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ที่พระ วิญญาณที่มาจากพระ ยาร์เวห์จะจากเข้าไป เพื่อไปพูดผ่านแก”

^{๒๕} มี คา ยาร์ห์ตอบว่า “ท่านจะรู้เองในวันที่ท่านไปหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องด้านในสุด”

^{๒๖} กษัตริย์อา หับของอิสราเอลได้ส่งไปว่า “จับตัวมี คา ยาร์ห์ส่งกลับไปให้กับอา โมนเจ้าเมืองและโย อาชลูกชายของเรา ^{๒๗} และบอกกับพวก เขาว่า ‘กษัตริย์สั่งว่า ให้เอาตัวเจ้าหมอ นี้ไปขัง ไว้ในคุกและอย่าให้อะไรรบกวน นอกจากขนมปังและน้ำ จนกว่าเราจะกลับ มาอย่างปลอดภัย’”

^{๒๘} มี คา ยาร์ห์ประกาศไปว่า “ประชาชน ทั้ง หลาย ฟังให้ ดี ถ้าอา หับกลับมาอย่างปลอดภัย ก็แสดงว่าพระ ยาร์เวห์ไม่ได้พูดผ่านเรา”

กษัตริย์อาหับป่วยแพ้และตาย

(๒ พศต. ๑๘:๒๘-๓๔)

^{๒๙} กษัตริย์อา หับของอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮซาฟัทของยูดาห์จึงยกขึ้นไปสู้รบกับชาว อารัมที่เมืองรา โมท-กิ เลอ จาด ^{๓๐} กษัตริย์อา หับของอิสราเอลพูดกับกษัตริย์เย โฮ ซา ฟัท

ว่า “เราจะปลอม ตัวเข้าไปรบ แต่ท่านสวมเสื้อกษัตริย์ของท่าน” กษัตริย์อา หับของอิสราเอลจึงปลอม ตัวเป็นทหารธรรมดาและเข้าไปสู้รบ

^{๓๑} ในขณะที่นั้นกษัตริย์ของชาวอา รัมสั่งพวกผู้บัญชาการกองทัพรบทั้งสามสิบสองคนของเขาว่า “อย่าไล่ตามใครไป ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ยกเว้นกษัตริย์ของอิสราเอลเท่านั้น” ^{๓๒} เมื่อพวกผู้บัญชาการกองทัพรบเห็นเยโฮซาฟัท พวกเขาพูดว่า “เขาต้องเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลแน่ๆ” พวกเขาจึงได้หันไปสู้กับเยโฮซาฟัท แต่เมื่อเยโฮซาฟัทร้องออกมา ^{๓๓} พวกผู้บัญชาการกองทัพรบจึงรู้ว่าเขาไม่ใช่กษัตริย์ของอิสราเอล จึงหยุดไล่ตามเขาไป ^{๓๔} แต่มีคนหนึ่งโง่คันทนของเขาจึงออกไปแบบสุ่มๆ ลูก ธนูไปถูกกษัตริย์ของอิสราเอลเข้าตรงช่องว่างของเสื้อเกราะ กษัตริย์บอกกับคนขับรถรบของเขาว่า “กลับรถไปและพาเราออกจากสนามรบ เราได้รับบาดเจ็บ”

^{๓๕} การต่อสู้ นั้นดู เดือดและกินเวลายาวนาน กษัตริย์ยืนฟังอยู่ในรถรบและเผชิญหน้ากับชาวอา รัม เลือดของเขาไหลจากบาดแผลลงที่พื้นรถรบ และในตอนเย็นวัน นั้นเองเขาก็ตาย ^{๓๖} เมื่ออาหับตายกำลังจะตกดิน ก็มีเสียงร้องไปทั่วกองทัพว่า “ให้ทุกคนกลับเข้าเมืองของตัวเอง ทุก คนกลับสู่แผ่นดินของตัวเองให้หมด”

^{๓๗} กษัตริย์อาหับจึงตายไปและถูกนำศพมาที่เมืองสะมาเรีย และพวกเขาก็ฝังศพเขาไว้ที่นั่น ^{๓๘} พวกเขาล้างรถรบในสระน้ำในเมืองสะมาเรีย (เป็นที่ที่พวกโสเภณีใช้อาบน้ำกัน) และก็มีหมาหลายตัวมาเลียเลือดของเขา ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระ ยาร์เวห์ที่เคยประกาศไว้

^{๓๙} ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของกษัตริย์อาหับ รวมทั้งสิ่งต่างๆที่เขาได้ ทำไป วงศ์ที่เขาได้สร้างและฝังงาช้าง ไว้ และเมืองต่างๆที่เขาสร้าง ขึ้นเป็นป้อม ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๔๐} กษัตริย์อา หับตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และอา หับ ยาร์ห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์

(๒ พศต. ๒๐:๓๑-๒๑:๑)

๔๑ เยโฮซาฟัทลูกชายของอาสาซันเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สี่ที่กษัตริย์อาหับปกครองอิสราเอล ๔๒ เยโฮซาฟัทมีอายุสามสิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคองบัลลังก์อยู่เหนือเยรูซาเล็มเป็นเวลายี่สิบห้าปี แม่ของเขามีชื่อว่าอาชูบาห์เป็นลูกสาวของชิลี ๔๓ เขาเดินตามรอยของอาสาฟอของเข่า และไม่ได้หันไปจากทางนั้นเลย เขาทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่พวกสถาน ที่นมัสการต่างๆก็ไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง และประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องสัตวนบูชา และเผาเครื่องหอม อยู่ที่นั่น

๔๔ กษัตริย์เยโฮซาฟัททำสัญญาไม่ตรีกับกษัตริย์ของอิสราเอลด้วย ๔๕ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮซาฟัท รวมถึงอำนาจของเขา และความกล้าหาญในการสู้รบของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ๔๖ เขากำจัดพวกผู้ขายชายตัวที่อยู่ตามศาลเจ้า พวกที่ยังหลงเหลืออยู่จากสมัยของอาสาฟอของเขา ให้หมดไปจากแผ่นดิน

๔๗ ในสมัยนั้นเอโดมไม่มีกษัตริย์ปกครอง มีแต่ผู้ว่าราชการที่กษัตริย์ยูดาห์เลือกมาให้ปกครองเท่านั้น

กองทัพเรือของเยโฮซาฟัท

๔๘ ในเวลานั้นเยโฮซาฟัทสร้างเรือกำปั่นสินค้าขึ้น เพื่อไปขนทองคำมาจากเมืองโอฟีร์

แต่พวกมันก็ไปไม่ถึงเพราะไปแตกที่เมืองเอซีโอน-เกเบอร์เสียก่อน ๔๙ แล้วกษัตริย์อาหับ ยาร์ลุกชายของกษัตริย์อาหับได้เสนอความช่วยเหลือกับกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “ให้คนของเราแล่นเรือไปกับคนของท่านสิ” แต่เยโฮซาฟัทปฏิเสธ

๕๐ เยโฮซาฟัทล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่กับพวกเขาในเมืองของดาวิด ที่เป็นบรรพบุรุษของเขา และเยโฮรัมลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอล

๕๑ อาหับ ยาร์ลุกชายของอาหับขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบเจ็ดของกษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์ และอาหับปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสองปี ๕๒ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เพราะเขาเดินตามรอยพ่อแม่ของเขาและตามรอยของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผู้เป็นต้นเหตุทำให้อิสราเอลพลอยหลงไปทำบาป ๕๓ อาหับ ยาร์ไปรับใช้และกราบไหว้บูชาพระบาอัล เป็นการยั่วให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลโกรธ เหมือนกับที่พ่อของเขาเคยทำมา

^{๒๒:๕๔} ให้คนของเราแล่นเรือไปกับคนของท่านสิ เยโฮซาฟัทควบคุมทุวเรือเอซีโอน-เกเบอร์ซึ่งเป็นทางเข้าเพียงทางเดียวของอิสราเอลที่จะไปสู่ทะเลแดงและชายฝั่งของแอฟริกา คาบสมุทรอาราเบียและแนวชายฝั่งที่ไปถึงอ่าวเปอร์เซียและอินเดีย อาหับยาร์คิดว่าเขาน่าจะสามารถควบคุมพื้นที่แถบนั้นได้โดยการเข้าไปช่วยเยโฮซาฟัท

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๒ พงศกษัตริย์

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก
คำนำของหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์

เอลียาห์ประณามอาหัทสยาห์

๑ หลังจากที กษัตริย์อาหัทสยาห์ตายแล้ว ชาว
โมอับลุกขึ้นกับภูตอิสราเอล

๒ วันหนึ่งกษัตริย์อาหัทสยาห์อยู่บนดาดฟ้า
ห้องชั้นบนของเขา ในเมืองสะมาเรีย เขา
พลัดตกทะเลไม่ระแวงลงมา และได้ รับบาด
เจ็บ เขาเรียกพวกผู้ส่งข่าวมา และบอกว่า
“ไปถามพระบาอัลเซบับที่เป็นพระของเมือง
เอโครน ให้น้อยกว่า เราจะหายจากอาการ
บาดเจ็บนี้หรือไม่”

๓ แต่ภูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับเอลี
ยาห์ชาวเมืองทิซบีว่า “ขึ้นไปพบกับผู้ส่งข่าว
พวกนั้นของกษัตริย์แห่งเมืองสะมาเรีย และ
ถามพวกเขาว่า ‘ในอิสราเอลไม่มีพระเจ้า
แล้วหรือ ยังไง พวกเจ้าถึงต้องออกไปถาม
พระบาอัลเซบับที่เป็นพระของเมืองเอโครน’
๔ เพราะทำอย่างนี้ พระยาห์เวห์ถึงพูดว่า ‘เจ้า
จะไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้ากำลังนอน อยู่
แต่เจ้าจะต้องตายแน่’” แล้วเอลียาห์ก็ไป

๕ เมื่อพวกผู้ส่งข่าวกลับไปหากษัตริย์
กษัตริย์จึงถามพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้า
กลับมาเร็วนัก”

๖ พวกเขาตอบว่า “มีชายคนหนึ่งมาพบ
พวกข้าพเจ้า และเขาพูดกับพวกข้าพเจ้าว่า
‘กลับไปหากษัตริย์ที่ส่งพวกเจ้ามาและให้
บอกเขาว่า พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘ใน
อิสราเอล ไม่มีพระเจ้าแล้วหรือ ยังไง เจ้าถึง
ต้องส่งคนไปถามพระบาอัลเซบับที่เป็นพระ
ของเมืองเอโครน เพราะทำอย่างนี้ เจ้าจะ
ไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้ากำลังนอนอยู่ แต่เจ้า
จะต้องตายแน่’”

๗ กษัตริย์จึงถามพวกเขาว่า “คนที่มาพบ
พวกเจ้าและบอกเรื่องนี้กับพวกเจ้ามีรูปร่าง
หน้าตาอย่างไร”

๘ พวกเขาตอบว่า “เป็นผู้ชาย สวมเสื้อที่
เป็นขนๆ มีหนังคาดเอวอยู่” กษัตริย์จึงว่า
“เอลียาห์ชาวเมืองทิซบีนั่นเอง”

๙ แล้วกษัตริย์ส่งนายทหารคนหนึ่งพร้อม
กับทหารอีกห้าสิบคนไปหาเอลียาห์ นาย
ทหารคนนั้นขึ้นไปหาเอลียาห์ เขากำลังนั่ง
อยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง นายทหารคนนั้นพูด
กับเขาว่า “คนของพระเจ้า กษัตริย์ส่งให้เจ้า
ลงมา”

๑๐ เอลียาห์ตอบนายทหารคนนั้นว่า “ถ้า
เราเป็นคนของพระเจ้าจริง ก็ขอให้มีไฟลงมา
จากสวรรค์และเผาผลาญเจ้าและคนห้าสิบ
คนของเจ้า”

แล้วก็มีไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญ
นายทหารคนนั้นกับคนห้าสิบคนของเขา

๑๑ กษัตริย์จึงส่งนายทหารอีกคนหนึ่ง
พร้อมกับคนห้าสิบคนของเขาออกไปหาเอลี
ยาห์อีก นายทหารคนนั้นขึ้นไปพูดกับเอลี
ยาห์ว่า “คนของพระเจ้า กษัตริย์ส่งให้เจ้าลง
มาเดี๋ยวนี้”

๑๒ เอลียาห์ตอบว่า “ถ้าเราเป็นคนของ
พระเจ้าจริง ก็ขอให้มีไฟลงมาจากสวรรค์
และเผาผลาญเจ้าและคนห้าสิบคนของเจ้า”

แล้วก็มีไฟของพระเจ้าลงมาจากสวรรค์
เผาผลาญเขาและคนห้าสิบคนของเขาจน
หมด

๑๓ กษัตริย์จึงส่งนายทหารคนที่สามกับคน
ห้าสิบคนของเขาไปอีก นายทหารคนที่สาม
นี้ขึ้นไปและคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ เขา
ขอร้องว่า “คนของพระเจ้า ขอให้ชีวิตของ
ข้าพเจ้า และชีวิตของห้าสิบคนนี้ ที่เป็นผู้รับ
ใช้ของท่าน มีค่าในสายตาของท่านด้วยเถิด
๑๔ ข้าพเจ้ารู้ว่าไฟได้ลงมาจากสวรรค์และได้
เผาผลาญนายทหารสองคน นั่นที่มาก่อน
ข้าพเจ้า รวมทั้งคนทั้งหมดของพวกเขา
ด้วย แต่ตอนนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าใน
สายตาของท่านด้วยเถิด”

๑๕ ภูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับเอลี
ยาห์ว่า “ลงไปกับเขาเถิด ไม่ต้องกลัวเขา
หรอก”

เอลียาห์จึงลุกขึ้นและลงไปกับเขาเพื่อไป
หากษัตริย์

๑๖ เอลียาห์บอกกับกษัตริย์ว่า “พระ
ยาห์เวห์พูดว่า ‘ในอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าให้

* ๑:๘ เสื้อที่เป็นขนๆ หรือ “เป็นคนขนดก”

ท่านถามแล้วหรือยัง ท่านถึงต้องส่งผู้ส่งข่าวพวก นั้นไปถามพระบา อัล เซบู บซึ่งเป็นพระของเมืองเอ โครน^๑ เพราะท่านทำอย่างนี้ ท่านจะไม่มีความได้ลูกออกจากเตียงที่ท่านกำลังนอนอยู่ แต่ท่านจะต้องตายแน่”

โยรัมขึ้นเป็นกษัตริย์แทนอาหัสยาห์

^{๑๗}แล้วอาหัสยาห์ก็ตาย ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระ ยาร์เวห์ที่เอ ลี ยาห์ได้พูดเอาไว้ เนื่องจากอาหัสยาห์ไม่มีลูกชาย โยรัม จึงขึ้นเป็นกษัตริย์สืบ ต่อจากเขา ตรงกับปีที่สองที่กษัตริย์เยโฮรัมปกครองยูดาห์ เยโฮรัมเป็นลูกชายของกษัตริย์เยโฮซาฟัท

^{๑๘}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของอาหัสยาห์และสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

พระยาร์เวห์รับตัวเอลิยาห์ไปสวรรค์

๒ ^๑เมื่อเกือบถึงเวลาที่พระ ยาร์เวห์จะรับตัวเอ ลี ยาห์ขึ้นสู่สวรรค์ด้วยลมพายุหมุน เอลิยาห์และเอลีซาก็กำลังเดินทางออกจากเมืองกิลกาล

^๒เอลิยาห์พูดกับเอลีซาว่า “อยู่ที่นี้ละ พระยาร์เวห์เรียกให้เข้าไปที่เมืองเบธเอล”

แต่เอลีซาพูดว่า “พระ ยาร์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลย ข้าพเจ้าจะไม่ยอม ทิ้งท่านไปเป็นอันขาด” เขาทั้งสองจึงลงไปที่เมืองเบธเอลด้วยกัน

^๓พวกกลุ่มผู้ พุด แทน พระเจ้า ที่เมืองเบธเอลได้ออกมาพบเอลีซาและได้ถามเขาว่า “ท่านรู้หรือเปล่าว่า พระ ยาร์เวห์กำลังจะเอาตัวนายของท่านไปจากท่านในวันนี้”

เอลีซาตอบไปว่า “ข้ารู้แล้ว แต่อย่าได้พูดถึงมันเลย”

^๔แล้วเอลิยาห์ก็พูดว่า “เอลีซา เจ้าอยู่ที่นี้ก่อนนะ พระ ยาร์เวห์เรียกให้เข้าไปที่เมืองเยรีโค”

เขาก็ตอบว่า “พระ ยาร์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่

ข้าพเจ้าจะไม่ทิ้งท่านไปเป็นอันขาด” เขาทั้งสองจึงไปเมืองเยรีโคด้วยกัน

^๕พวกกลุ่มผู้พุดแทนพระเจ้าที่เมืองเยรีโคขึ้นมาหาเอ ลี ซาและถามเขาว่า “ท่านรู้หรือเปล่าว่า พระ ยาร์เวห์กำลังจะเอาตัวนายของท่านไปในวันนี้”

เขาตอบว่า “ข้ารู้แล้ว แต่อย่าได้พูดถึงมันเลย”

^๖แล้วเอลิยาห์พูดว่า “เอลีซา เจ้าอยู่ที่นี้ นะ เพราะพระ ยาร์เวห์เรียกให้เข้าไปที่แม่น้ำจอร์แดน”

และเขาก็ตอบว่า “พระ ยาร์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่ ข้าจะไม่ยอม ทิ้งท่านไปเป็นอันขาด” เขาทั้งสองจึงเดินทางต่อไป

^๗มีผู้ สิบคนจากกลุ่มผู้ พุด แทน พระเจ้าเหล่านั้น ได้เดินตามพวกเขาไป เอลิยาห์และเอลี ซาไปหยุดอยู่ที่ริมแม่น้ำจอร์แดน พวกห้าสิบคนนั้นยืนอยู่ห่างออกไป ^๘เอลิยาห์เอเสื้อคลุมของเขา ม้วนเข้าและพาดลงไปใต้น้ำ ทันใดนั้น น้ำก็แยกออกสองข้างซ้ายขวา และทั้งสองคนก็เดิน ข้ามไปบนพื้น ดินที่แห้งแล้วตรงนั้น

^๙เมื่อพวกเขาข้ามไปแล้ว เอลี ยาห์พูดกับเอ ลี ซาว่า “บอกมาสิว่าจะให้ข้าทำอะไรให้กับเจ้าก่อนที่ข้าจะถูกพาไปจาก เจ้า” เอลี ซาตอบว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับฤทธิเดชของท่านมากกว่าคนอื่นสองเท่าเหมือนสิทธิของลูกชายหับวี เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้นำพวก เขาสืบจากท่าน”

^{๑๐}เอ ลี ยาห์พูดว่า “เจ้าขอสิ่งที่ยากเหลือเกิน แต่ถ้าเจ้าเห็นเราถูกรับ ตัวไปจากเจ้า เจ้าก็จะได้สิ่งที่เจ้า ขอ แต่ถ้าเจ้าไม่เห็น เจ้าก็จะไม่ได้”

^{๑๑}ในขณะที่พวกเขา กำลังเดินคุยกันไปนั้น ทันใด นั้นก็มีรถรบเพลิงคัน หนึ่งพร้อมกับพวกม้าเพลิงได้ปรากฏขึ้น และแยกพวกเขาทั้งสองออกจากกัน แล้วเอลิยาห์ก็ถูกพัดขึ้นสู่สวรรค์ในลมพายุหมุน

^{๑:๑๗} โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม”

^{๒:๓} พวกกลุ่มผู้พุดแทนพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “บรรดาลูกชายของเหล่านัก ทำนาย” คนเหล่านี้ก็คือผู้พุดแทนพระเจ้าและคนที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้พุดแทนพระเจ้า

๑๒ เอลีซาเห็นเหตุการณ์นี้ และเขาร้องออกมาว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อ ท่านเป็นพวกรถรบ และเหล่าทหารม้าของอิสราเอล” *

เอลีซาก็มองไม่เห็นเอลียาห์อีกต่อไป แล้วเอลีซาก็ฉีกเสื้อผ้าของเขารขาดจากกัน

เอลีซาต้อนรับที่แทนเอลียาห์

๑๓ เขาหยิบเสื้อคลุมที่เอลี ยาห์ทำหล่นไว้ และกลับไปยืนอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

๑๔ แล้วเอลี ซาก็เอาเสื้อคลุมที่เอลี ยาห์ทำหล่นไว้นั้น ตีลงไปในน้ำ และถามว่า “ตอนนี้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเอลียาห์อยู่ที่ไหน” เมื่อเขาตีน้ำ มันก็แยกออกเป็นสองข้างซ้ายขวา และเขาก็เดินข้ามไป

๑๕ กลุ่มผู้ พุด แทน พระเจ้าจากเย ริ โคที่กำลังมองดูอยู่พูดว่า “ฤทธิ์เดชของเอลียาห์ได้อยู่ในตัวเอลี ซาแล้ว” และพวกเขาก็ออกไปพบกับเอลี ซาและก้ม กราบลงถึงพื้นต่อหน้าเขา ๑๖ พวกเขาพูดว่า “ดูเถิด พวกเราเหล่าผู้รับ ใช้มีกันอยู่ท่า ลิบคนซึ่งล้วนแต่มีร่างกายแข็งแรงทั้งนั้น ให้พวกเราไปค้นหา นายของท่าน เถิด บวงที่พระ วิญญาณของพระ ยาห์เวห์รับเขาขึ้นไปและปล่อยเขาลงบนภูเขาหรือหุบเขาแห่งใดแห่งหนึ่งก็ได้”

เอลี ซาตอบไปว่า “ไม่ต้องหอรอก อย่างงพวกเขาไปเลย”

๑๗ แต่พวกเขาขึ้นกรานอยู่อย่างนั้น จนเอลี ซาร์ู้สึกละอายใจที่จะปฏิเสธ เขาจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ก็ให้พวกเขาไปเถิด”

และพวกเขาส่งคนห้า ลิบคนไปค้นหาเป็นเวลาสามวัน แต่ไม่พบตัวเอลียาห์เลย ๑๘ เมื่อพวกเขากลับมาหาเอลีซาซึ่งยังอยู่ในเมืองเยริโค เอลีซาก็พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ข้าบอกพวกท่านแล้วว่าไม่ต้องไป”

เอลีซาทำให้น้ำสะอาด

๑๙ มีคนหลายคนจากในเมืองมาพูดกับเอลี ซาว่า “ดูเถิด เจ้านายของพวกเรา เมืองนี้ตั้งอยู่ในท่าเลที่ตื้นซึ่งท่านก็เห็นอยู่ แต่น้ำของที่นี่ไม่ดื่มได้ และแผ่นดินก็ไม่เกิดผล”

๒๐ เอลีซาจึงพูดว่า “นำขามใหม่มาให้เราไปหนึ่ง และเอาเกลือใส่มาในนั้นด้วย”

พวกเขาจึงนำขามไปใหม่ใส่เกลือมาให้เขา ๒๑ แล้วเขาก็ออกไปที่ตาน้ำ และโยนเกลือในขามลงไปนั้น และพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราได้รักษาน้ำนี้ให้แล้ว มันจะไม่เป็นต้นเหตุของความ ตายหรือทำให้แผ่นดินไม่เกิดผลอีกต่อไป’”

๒๒ และน้ำนั้นก็สะอาดมาจนถึงทุก วัน นี้ ตามคำพูดที่เอลีซาได้พูดไว้

เด็กผู้ชายบางคนล้อเลียนเอลีซา

๒๓ จากที่นั่น เอลีซาขึ้นไปถึงที่เมืองเบธเอล ในขณะที่เขากำลังเดินไปตามถนน มีเด็กอยู่กลุ่มหนึ่งออกมาจากในเมืองและมาเยาะเย้ยเขาว่า “ขึ้นไปเลย ไอ้ล้าน ขึ้นไปสิ ไอ้ล้าน”

๒๔ เขาหันไปรอบๆ มองดูเด็กเหล่านั้น และร้องสาป แข่งเด็กพวก นั้นในนามของพระยาห์เวห์ ทันใดนั้นก็มีหมี่ตัวเมียสองตัวออกมาจากภูเขา และมวนึกเด็กทั้งสี่ ลิบสองคนในกลุ่มนั้นออกเป็นหินๆ

๒๕ เอลี ซาเดินต่อไปจนถึงภูเขาคาร เมล และจากที่นั่นเขาก็กลับไปเมืองสะมาเรีย

โยรัมได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

๓ โยรัม ทุ๊กชายของอา หับได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะ มา เรีย ตรงกับปีที่ลิบ แแปดที่กษัตริย์เย โฮ ซา ฟัทปกครองยูดาห์ โยรัมได้ครองราชย์อยู่สิบสองปี ๒ กษัตริย์โย รัมทำความ ชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่เขาไม่ได้ทำอะไรที่พ่อแม่ของเขาทำ คือเขาได้ทำลายหินศักดิ์สิทธิ์ของพระบา อัลที่พ่อของเขาได้สร้างเอาไว้ ๓ แต่เขาได้ทำบาปตามอย่างของเย โร โบ อัม ลูกชายของเนบัท ผู้ที่เป็นต้นเหตุให้ชนชาติอิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย โยรัมไม่ยอมหันเหไปจากสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นเลย

กษัตริย์โมอับกบฏต่ออิสราเอล

๔ ในเวลา นั้นกษัตริย์เมซาของโม อับได้เลี้ยงแกะไว้มากมาย และเขาต้องจัดหาลูกแกะหนึ่ง แสนตัวและขนแกะตัวผู้หนึ่งแสน ผืนให้กับกษัตริย์ของอิสราเอล ๕ แต่หลังจาก

*๒:๑๒ ท่านเป็น ... ของอิสราเอล หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “ดูสิ พวกรถรบและเหล่าทหารม้าของอิสราเอล” หรืออาจจะหมายถึง “พระเจ้าและกองทัพสวรรค์ของพระองค์”

†๓:๑ โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม”

กษัตริย์อาหับตาย กษัตริย์ของโมอับได้กบฏต่อกษัตริย์ของอิสราเอล

๖ กษัตริย์เยโฮรัมจึงยกทัพออกจากเมืองสะมาเรีย ได้รวบรวมพลจากทั่วทั้งอิสราเอลมา กษัตริย์เยโฮรัมยังได้ส่งข่าวนี้ไปถึงกษัตริย์เยโฮชาฟัทของยูดาห์ด้วยว่า “กษัตริย์โมอับได้กบฏต่อเราแล้ว ท่านจะไปช่วยเราสู้รบกับพวกโมอับไหม”

เยโฮชาฟัทตอบมาว่า “ท่านกับเราก็คือคนหนึ่ง เดียวกันทหารของเราก็คือทหารของท่าน พวกม้าของเราก็คือพวกม้าของท่าน”

กษัตริย์สามองค์มาหาเอลีซา

๘ เยโฮชาฟัทถามว่า “เราจะใช้เส้นทางไหนเข้าโจมตีดี”

โยรัมตอบว่า “ผ่านทางทะเลทรายเอโดม”

๙ กษัตริย์ของอิสราเอลจึงออกเดินทางไปกับกษัตริย์ของยูดาห์พร้อมกับกษัตริย์ของเอโดม หลังจากที่ได้เดินทางไปได้เจ็ดวัน ในกองทัพอันไม่มีน้ำเหลืออยู่เลยไม่ว่าสำหรับคนหรือสัตว์ที่มากับกองทัพ ๑๐ กษัตริย์ของอิสราเอลอุทานออกมาว่า “อะไรกันนี้ นี่พระยาห์เวห์เรียกพวกเราที่เป็นกษัตริย์ทั้งสามคนให้มาอยู่ด้วยกันก็เพื่อที่จะมอบพวกเราให้กับพวกโมอับอย่างนั้นหรือ”

๑๑ แต่เยโฮชาฟัทถามว่า “ไม่มีผู้พูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ที่นี่สักคนเลยหรือ พวกเราจะได้ถามพระยาห์เวห์ผ่านทางเขาได้”

มีข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลตอบว่า “เอลีซาลูกชายของชาฟัทอยู่ที่นั่น เขาเคยรับใช้เอลีซาห์มาก่อน”

๑๒ เยโฮชาฟัทพูดว่า “คำพูดของพระยาห์เวห์อยู่กับเขา”

กษัตริย์ของอิสราเอลและเยโฮชาฟัทรวมทั้งกษัตริย์ของเอโดมได้ลงไปพบเอลีซา

๑๓ เอลีซาพูดกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “เข้าไปเกี่ยวอะไรกับท่านด้วย ไปหาพวกผู้พูดแทนพระทั้งหลายของพ่อแม่ท่านสิ”

กษัตริย์ของอิสราเอลตอบว่า “ไม่ไปหรือกรามาหาเจ้าก็เพราะเป็นพระยาห์เวห์นั่นแหละ ที่ได้เรียกพวกเราทั้งสามคนที่เป็น

กษัตริย์ออกมา เพื่อจะมอบพวกเราให้กับพวกโมอับ”

๑๔ เอลีซาจึงพูดว่า “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้ มีชีวิตอยู่แน่นอน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า หากไม่มีกษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งยูดาห์อยู่ด้วย ข้าพเจ้าก็จะไม่มองหรือให้ความสนใจเจ้าแม้แต่นิดเดียว ๑๕ แต่ตอนนี้พานักเล่นพิณมาให้ข้าพเจ้าสักหนึ่งคน”

ในขณะที่นักเล่นพิณกำลังดีด พิณอยู่ ฤทธิ์ของพระยาห์เวห์ก็ได้ลงมาอยู่ที่เอลีซา ๑๖ และเขาก็พูดว่า “พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘ชุดหลุมไปให้ทั่วทั้งหุบเขาแห่งนี้’ ๑๗ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘เจ้าจะไม่เห็นหลุมหรือฝืน แต่ในหุบเขาแห่งนี้จะเต็มไปด้วยน้ำ แล้วตัวเจ้า ผงัวและสัตว์อื่นๆ ของเจ้าจะดีดนมมัน’ ๑๘ ในสายตาของพระยาห์เวห์ เรื่องนี้เรื่องเล็ก พระองค์จะมอบโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย ๑๙ เจ้าจะได้ทำลายเมืองที่เป็นป้อมปราการและเมืองหลักๆ ทุกเมืองของพวกมัน เจ้าจะได้โค่นต้นไม้ดีดทุกต้นของพวกมัน เจ้าจะได้ถมถ่านาทั้งหมดและทำลายทุ่งนาดีๆ ทุกแห่งด้วยก้อนหิน”

๒๐ เข้าวันใหม่ ตรงกับเวลาถวายเครื่องสัตวบูชาของช่วงเช้า ที่นั่นเองได้มีน้ำไหลมาจากทางทิศที่เมืองเอโดมตั้งอยู่ และแผ่นดินแห่งนั้นก็เต็มไปด้วยน้ำ

๒๑ เมื่อชาวโมอับทั้งหมดได้ยินว่ากษัตริย์ทั้งสามองค์ได้ขึ้นมาสู้รบกับพวกเขา พวกเขาผู้ชายทุกคนตั้งแต่หนุ่มไปจนแก่ที่สามารถถืออาวุธได้ ต่างถูกเกณฑ์มาประจำการอยู่ตามแนวชายแดน ๒๒ เมื่อพวกโมอับตื่นขึ้นในตอนเช้า ตูรู ดวงอาทิตย์ส่องแสงลงบนผิวน้ำ พวกโมอับมองเห็นน้ำนั้นเหมือนกับเลือด ๒๓ พวกเขาพูดกันว่า “นั่นมันเลือดนี่นา กษัตริย์เหล่านั้นคงจะต่อสู้กันเองและฆ่ากันตายไปแล้วแน่นอน พวกเราไปปล้นเอาของพวกมันกันเถอะ”

๒๔ แต่เมื่อชาวโมอับมาถึงในค่ายของอิสราเอล ชาวอิสราเอลได้ลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกเขา จนพวกโมอับต้องหนีไป และชาวอิสราเอลได้บุกเข้าในแผ่นดินนั้น และฆ่า

* ๓:๑๑ เขาเคยรับใช้เอลีซาห์มาก่อน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เขาเคยเทน้ำลงบนมือของเอลีซาห์มาก่อน” ซึ่งแสดงว่าเป็นผู้รับใช้ส่วนตัว

† ๓:๑๕ ฤทธิ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “มีอ”

พวกโม อับ ^{๒๕}พวกอิสราเอลได้ทำลายเมืองต่าง ๆ ลงและแต่ละคนก็รื้อหิน ขว้าง *เข้าไปใส่ทุ่ง นาดีจจนทุ่ง นูทุกู แห่งเต็มไปด้วยหิน พวก เขาได้ถมต่านาทางหมดและโค่นต้นไม้ ตีจลงจนหมด มีแต่เมืองคีร์หะเรเซท ที่ยังมีพวกวัวหินนางอยู่ในที่ของ มัน แต่เมื่อพวก ทหารที่ใช้เชือกสลึงล้อมเมืองนั้นไว้ พวกเขาก็เอาชนะมันได้เหมือนกัน

^{๒๖}เมื่อกษัตริย์ของโม อับเห็นว่าเขาพ่ายแพ้ในการรบครั้งนี้ เขาจึงนำทหารที่ถือดาบไปด้วยเจ็ดร้อยคน พยายามตีฝ่าเข้าไปให้ถึงตัวกษัตริย์เอโดม แต่พวก เขาก็ทำไม่สำเร็จ ^{๒๗}แล้วกษัตริย์โม อับก็เอาตัวลูกชายคนโตของเขาที่จะได้เป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา นั้นมาเผาเป็นเครื่องเผาบูชาบนกำแพงเมือง เกิดความโกรธ แค้นอย่างใหญ่ หลวงขึ้นต่อชาวอิสราเอล พวก อิสราเอลจึงถอยทัพกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขา

แม่หม้ายขอให้เอลีซาช่วย

^๑เมียของคนหนึ่งในพวก ผู้ พุด แทนพระเจ้า *ร้องเรียกเอลี ซาว่า “สามีของฉัน ที่เป็นผู้รับ ใช้ของท่านได้ตายไปแล้ว และท่านก็รู้ว่าเขาเป็นคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ แต่ตอนนี้ เจ้า หินของเขากำลังจะมาเอาลูกชายสองคนของฉันไปเป็นทาส”

^๒เอลี ซาตอบนางว่า “จะให้เราช่วยอะไร หรือ บอกเราสิว่า ตอน นี้ในบ้านเจ้ามีอะไรเหลืออยู่บ้าง” นางตอบว่า “ผู้รับ ใช้ท่านไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว นอกจากมีน้ำมันมะกอกอยู่ไหหนึ่ง”

^๓เอลี ซาจึงพูดว่า “ไปขอภาชนะเปล่าจากเพื่อนบ้านทั้งหมดของเจ้า อยุาขอแค่นี้เดียว นะ ^๔แล้วเอาภาชนะพวก นั้นเข้าไปในบ้านและปิดประตูอยู่ในนั้นกับลูกชายสองคนของเจ้า แล้วให้เทน้ำมันใส่ภาชนะพวก นั้นให้เต็มทุกใบ แล้วแยกไว้ต่างหาก”

^๕นางจึงจากมาและหลัง จากที่นางปิดประตูอยู่ในบ้านกับลูกชายสอง คนของนางแล้ว พวกเขาก็ได้นำภาชนะเปล่าหลายใบมาให้นาง นางก็เทน้ำมันลงในภาชนะเหล่า

นั้นไปเรื่อยๆ ^๖ตอนที่ภาชนะเต็มหมดทุกใบแล้ว นางก็ยกบอลลูกชายว่า “เอาภาชนะมาให้แม่อีกใบซิ”

แต่ลูกคนหนึ่งตอบว่า “ภาชนะหมดแล้วครับ” แล้วนำมันหนีหยุดไหลทันที

^๗นางจึงไปบอกเรื่อง นี้กับคนของพระเจ้า และเขาตอบนางว่า “ให้นำมันเหล่า นั้นไปขายและขอใช้หนี้ สินของเจ้า เสีย แล้วเจ้า และลูกชายทั้ง สองคนของเจ้าจะเลี้ยงชีพ ด้วยเงินส่วนที่เหลือนั้น”

เอลีซากับผู้หญิงในเมืองชูเนม

^๑อยู่มาวันหนึ่ง เอลีซาไปถึงเมืองชูเนม มีผู้หญิงที่มีฐานะดีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น นาง ชักชวนให้เขาอยู่กินอาหารกับนาง ดังนั้น ทุกครั้งที่เขาผ่านมา เขาก็จะแวะไปกินอาหารที่นั่น

^๒นางพูดกับสามีของนางว่า “ฉันรู้ว่าชายคนหนึ่งที่แวะผ่านมาที่บ้านเราบ่อยๆ เป็นคน ที่พระเจ้าแยกออกมาเป็นพิเศษเพื่อพุด แทนพระองค์ ^๓เราน่าจะสร้างห้องเล็กๆห้องหนึ่ง บนดาดฟ้า และเอาเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และ ตะเกียงไปวางไว้ให้เขา เพื่อว่าเมื่อไรเขาก็ตามที่เขามาหาพวกเรา เขาก็จะได้พักอยู่ที่นั่น”

^๔วันหนึ่งเมื่อเอลีซามาถึง เขาขึ้นไปห้องนั้น และนอนพักที่นั่น ^๕เขาได้พุดกับเกหะซี คนใช้ของเขาว่า “ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนั้นมาหน่อย”

คนใช้จึงไปเรียกนางขึ้น มา และนางก็มายืนอยู่ที่หน้าห้องของ เขา ^๖เอลี ซาพุดกับคนรับ ใช้เขาว่า “บอกกับนางว่า ‘ท่านต้อง ยุ่ง ยากกับสิ่งต่างๆเหล่านี้เพราะพวกเราทั้งคู่ ตอน นี้จะให้เราทำอะไรตอบแทนท่านได้บ้าง จะให้เราพุดกับกษัตริย์หรือกับแม่ทัพของ กองทัพให้กับท่านไหม’”

นางตอบว่า “ฉันก็อยู่อย่างสบายอยู่ แล้วท่ามกลางคนของฉัน”

^๗เอลี ซาพุดกับเกหะซีว่า “แล้วเราจะทำอะไรให้นางได้บ้างล่ะ”

เกหะ ซีได้ตอบว่า “คือว่านางไม่มีลูกชาย และสามีของนางก็แก่แล้ว”

* ๓:๒๕ รื้อหิน ขว้าง น่าจะเป็นก้อนหินที่พวกทหารขว้างเข้าไปด้วยสลึงที่ใช้ในการทำสงคราม

† ๔:๑ พวกผู้พุดแทนพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “บรรดาลูกชายของเหล่าผู้หญิงที่นางาน” คนเหล่านี้ก็คือผู้พุดแทนพระเจ้าและคนที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้พุดแทนพระเจ้า

^{๑๕}เอลีซาจึงพูดว่า “เรียกนางเข้ามาเถิด” คนรับใช้จึงไปเรียกตัวนางเข้ามา และนางก็มายืนอยู่ที่ประตู ^{๑๖}เอลีซาพูดว่า “ปีหน้าเวลานี้ ท่านจะได้อุ้มลูกชายคนหนึ่งในอ้อมแขนของท่าน”

นางคานขึ้นมาว่า “คนของพระเจ้า อย่าได้พูดโกหกกับดิฉันผู้รับใช้ของท่านเลย”

^{๑๗}แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งท้องขึ้น และในปีต่อมาในช่วงเวลาเดียวกันนี้ นางก็คลอดลูกชายคนหนึ่งเหมือนกับที่เอลีซาได้บอกกับนางไว้

^{๑๘}เด็กคน นั้นเติบโต ขึ้น และวันหนึ่งเขาออกไปหาพ่อของเขาซึ่งกำลังอยู่กับพวก คนเกี่ยวข้าว ^{๑๙}เขาพูดกับพ่อว่า “โอ้ย หัวหนู หัวหนู”

พ่อของเขาบอกกับคนใช้คน หนึ่งว่า “อุ้มเขาไปหาแม่ของเขาเถิด”

^{๒๐}หลังจากนั้น คนใช้คนนั้นก็อุ้มเขาไปหาแม่ของเขา เด็กคน นั้นนั่งอยู่บนตักของนาง จนกระทั่งถึงตอนเที่ยงแล้วเขาก็ตาย

^{๒๑}นางขึ้นไปและวางลูกชายของนางลงบนเตียงของคนของพระเจ้า แล้วปิดประตู เดินออกไป ^{๒๒}นางเรียกสามีของนางมาและพูดว่า “ช่วยให้คนใช้กับฉันคนหนึ่ง และลาตัว หนึ่ง ด้วย ฉันจะได้รีบไปหาคนของพระเจ้าคนนั้นและกลับมา”

^{๒๓}เขากลามนางว่า “ทำไมต้องไปหาเขาวันนี้ด้วยเล่า นี่ยังไม่ถึงวันข้างขึ้น หรือวันหยุดทางศาสนาเลย”

นางตอบไปว่า “ไม่เป็นไรหรอก”

^{๒๔}นางผูกอานบนลาและพูดกับคนใช้ของนางว่า “นำทางไป ไม่ต้องลดความเร็วลงถ้าเราไม่ได้สิ่งเจ้า”

^{๒๕}นางจึงออกเดิน ทางไปและได้ไปเจอคนของพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล

เมื่อเขาเห็นนางแต่ไกล คนของพระเจ้าพูดกับเกหะซี คนใช้ของเขาวา “ดูสิ นั่นมันหญิงชาวซุเนมคนนั้นนี่ ^{๒๖}วิ่งไปหานางสิ และถามนางว่า ‘ท่านสบายดีหรือเปล่า สามีของท่านและลูกของท่านสบายดีไหม’”

นางตอบว่า “ทุกคนสบายดี”

^{๒๗}เมื่อนางมาถึงคนของพระเจ้าที่บนภูเขา นางเข้าไปกอดเท้าของเขา เกหะซีจะเข้ามา

ดึงตัวนางออกไป แต่คนของพระเจ้าพูดว่า “ปล่อยให้นางไว้เถิด นางกำลังเศร้าโศกเสียใจมาก แต่พระยาห์เวห์ได้ปิดบังเรื่องนี้และไม่ได้อบอกให้เรารู้”

^{๒๘}นางพูดว่า “เจ้า นายของ ฉัน ฉันขอ ลูกชายจากท่านหรือ ยัง ไง ฉันพูดกับท่านว่า ‘อย่าหลอกฉันเลย’ ไม่ใช่หรือ”

^{๒๙}เอลีซาพูดกับเกหะซีว่า “เสียบเสื้อคลุมของเจ้าไว้ในเข็มขัด ถือไม้เท้าของเราไว้และวิ่งไป ไม่ว่าเจ้าจะพบใครก็ตาม ไม่ต้องหยุดพักหายใจ และถ้ามีใครร้องทักทายเจ้า ก็อย่าตอบ ให้เอาไม้เท้าของเราไปวางบนหน้าของเด็กคนนั้น”

^{๓๐}แต่แม่ของเด็กคน นั้นพูดว่า “พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็ให้รู้แน่ขนาดนั้นเลยว่า ไม่มีทางที่ฉันจะออกไปจากที่นี่โดยไม่มีท่านไปด้วย”

เอลีซาจึงลุกขึ้นและไปกับนาง

^{๓๑}เก หะ ซีล้วง หน้าไปก่อนและไปวางไม้เท้าไว้บนหน้าของเด็กคน นั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออะไรที่แสดงว่ามีชีวิต เก หะ ซีจึงมาหาเอลีซาและบอกกับเขาวา “เด็กยังไม่ยอมตื่นขึ้นมาเลย”

^{๓๒}เมื่อเอลีซาไปถึงบ้านหลัง นั้น เขาเห็นศพของเด็กคน นั้นนอนอยู่บนเตียงของ เขา

^{๓๓}เขาเข้าไปในห้องและปิดประตูอยู่ในห้องกันสอง คนและอธิษฐานต่อพระ ยาห์เวห์

^{๓๔}แล้วเขาก็ขึ้นไปบนเตียงและไปนอนทับตัวเด็ก เขาปากที่บปาก ตาที่บตา มือที่บมือ เมื่อเขาเหยียดตัวของท่านบนเด็กคน นั้น ร่างกายของเด็กคนนั้นก็เริ่มอุ่นขึ้น

^{๓๕}เอลีซาลุกขึ้นและเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้อง นั้น แล้วก็ขึ้นไปบนเตียงและเหยียดตัวออกทับบนตัวเด็กคนนั้นอีกครั้งหนึ่ง เด็กคนนั้นก็จามออกมาเจ็ดครั้งและลิ้มตา

^{๓๖}เอลีซาเรียกเก หะ ซีเข้ามาและพูดว่า “เรียกหญิงชาวซุเนมคนนั้นเข้ามา”

เกหะซีก็ไปเรียกตัวนางมา เมื่อนางเข้ามา เขาก็พูดว่า “อุ้มลูกชายของท่านไปได้แล้ว”

^{๓๗}นางเข้าไปข้างใน ก้มกราบลงที่เท้าของเอลีซา แล้วนางก็อุ้มลูกชายของนางออกไป

* ๔:๒๓ วันข้างขึ้น เป็นวันที่หนึ่งของเดือนของชาวฮีบรู จะมีการชุมนุมพิเศษในวันเหล่านี้ เพื่อสักการบูชาพระเจ้า

เอลีซา กับ น้ำแกงที่เป็นพิษ

^{๓๘}เมื่อเอลีซา กลับมาที่กิลกาล และเกิดภาวะอดอยากแห้งแล้งไปทั่วแผ่นดินนั้น ในขณะที่กลุ่มของผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังชุมนุมอยู่กับเอลีซา เอลีซาบอกกับคนใช้ของเธอว่า “ตั้งหม้อใบใหญ่และทำน้ำแกงให้กับคนเหล่านี้กินเถิด”

^{๓๙}คนหนึ่งในกลุ่มพวก เขาได้ออกไป ในท้องทุ่ง เพื่อไปเก็บสมุนไพรและได้พบกับน้ำเต้าป่าเถาหนึ่งในป่า เขาได้เก็บผลน้ำเต้าห่อไว้ในเสื้อคลุมจนเต็ม เมื่อเขากลับมาถึง เขาได้หั่นมันใส่ลงไป ในหม้อน้ำแกง โดยไม่รู้ว่า เป็นผลอะไร

^{๔๐}เขาตักน้ำแกงแจกจ่ายให้คนเหล่านั้น แต่เมื่อพวกเขาเริ่มกินมัน พวกเขาก็ร้องออกมาว่า “คนของพระเจ้าเอ๋ย ความตายอยู่ในหม้อใบนี้” และพวกเขาก็ไม่ยอมกินมัน

^{๔๑}เอลีซาพูดว่า “เอาแบ่งมาให้หน่อย” เขาใส่แบ่งลงไป ในหม้อนั้นและพูดว่า “ตักมันให้กับคนเหล่านี้กินเถิด”

และน้ำแกงหม้อนั้นก็ไม่เป็นอันตรายใดๆ

เอลีซา เลี้ยงกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้า

^{๔๒}ชายคนหนึ่งที่มาจากบาอัล-ซาลิซาห์ นำอาหารที่ทำจากการเก็บเกี่ยวจากผลผลิตแรกของปี มาให้กับคนของพระเจ้าคนนั้น ซึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ยีสกับก้อนพร้อมกับปลายเมล็ดข้าวใหม่ในกระสอบของเขา เอลีซาพูดว่า “นำมันไปแจกจ่ายให้กับประชาชนกินเถิด”

^{๔๓}แต่คนใช้ของเอลีซาถามว่า “อาหารแค่นี้ จะพอแจกให้กับคนเป็นร้อยได้ยังไงกัน”

แต่เอลีซาตอบว่า “นำไปแจกให้ประชาชนกินเถิด เพราะพระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘พวกเขาจะได้อินมันและยังมีเหลือ’”

^{๔๔}แล้วเขาก็แจกจ่ายอาหารให้กับคนเหล่านั้น และพวกเขา ก็กินกันและยังมีอาหารเหลืออยู่ อีก เป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์

นาอามานหายจากโรคผิวหนังร้ายแรง

^๕ในเวลานั้น นาอามานเป็นแม่ทัพของกษัตริย์แห่งอาร์ม เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของเจ้านายของเขาและเขาได้รับความนับถืออย่างสูง เพราะพระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะแก่อาร์มผ่านทางเขา เขาเป็นทหารกล้า แต่เขาเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง

^๒ขณะนั้นเองมีกองโจรจากอาร์มออกไปที่อิสราเอล และจับหญิงสาวคนหนึ่งมาจากที่นั่น และนางได้มารับใช้เมียของนาอามาน ^๓นางพูดกับนายหญิงของนางว่า “ถ้านายผู้ชายของข้าพบเจ้าได้พบกับผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นที่อยู่ในสะมาเรีย เขาก็จะช่วยให้นายผู้ชายหายจากโรคนี้ได้”

^๔นาอามานไปพบกษัตริย์เจ้านายของเขา และบอกกับกษัตริย์ในสิ่งที่หญิงสาวจากอิสราเอลคนนั้นพูดไว้ ^๕กษัตริย์ของอาร์มตอบว่า “ไปเถิด เราจะส่งจดหมายไปถึงกษัตริย์ของอิสราเอลให้”

นาอามานจึงออกเดินทางไปและนำเงินไปด้วยสิบตะลันต์ ^๑ทองคำหนักหกพันเซเชล ^๒และเสื้อผ้าอีกสิบชุด ^๓จดหมายที่เขาเข้าไปให้กับกษัตริย์ของอิสราเอลนั้นเขียนว่า “เมื่อท่านได้รับจดหมายฉบับนี้ ขอให้ท่านรู้ว่า เราได้ส่งนาอามานผู้รับใช้ของเรา มาพบท่าน เพื่อว่าท่านจะได้รักษาเขาให้หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงของเขา”

^๔ทันทีที่กษัตริย์ของอิสราเอลอ่านจดหมายฉบับนั้น เขาก็ฉีกเสื้อคลุมของเขาและพูดว่า “เราเป็นพระเจ้าหรือยังไง คิดว่าเรามีฤทธิ์เหนือความตายและชีวิต หรือทำไมชายคนนี้ถึงได้ส่งคนผู้ที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมาให้เรารักษา ดูสิ เขากำลังหาเรื่องกับเราชัดๆ”

^๕เมื่อเอลีซาคนของพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์ของอิสราเอลได้ฉีกเสื้อคลุมของเขา เขาก็ส่งข้อความนี้มาให้ว่า “ทำไมท่านถึงต้องฉีกเสื้อผ้าของท่านด้วยเล่า ให้ชายคนนั้นมาหาข้าพเจ้าเถิด และเขาจะรู้ว่าในอิสราเอล ยังมีผู้พูดแทนพระเจ้าหลงเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง”

*๕:๑ เจ้านาย คือกษัตริย์
†๕:๕ สิบตะลันต์ หรือ ๓๔๐ กิโลกรัม
‡๕:๕ หกพันเซเชล หรือ ๗๐ กิโลกรัม

๙ นานา มาจนถึงเดินทางไปพร้อมกับบรรดาทหารม้าและรถรบของเขา และไปหยุดอยู่ที่ประตูบ้านของเอลีซา ๑๐ เอลีซาส่งผู้ส่งข่าวคนหนึ่งออกมาบอกกับเขาว่า “ไปล้างตัวของท่านเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดน และผิวหนังของท่านก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิมและท่านก็จะหายจากโรค”

๑๑ แต่นานา มาจากไปด้วยความโกรธและพูดว่า “ข้าคิดว่าอย่างน้อยเขาจะออกมาพบกับข้า และยืนอยู่ต่อหน้าข้า พร้อมกับเรียกชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา แล้วก็โบกมือของเขาเหนือจุดที่เป็นโรค แล้วรักษาโรคของข้า” ๑๒ ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ แม่น้ำอานา และแม่น้ำฟารปาร์ของเมืองดามัสกัสไม่ดีกว่าแม่น้ำทั้ง หลายของอิสราเอลหรือ หรือ ทำไมข้าจะไปล้างตัวในแม่น้ำเหล่านั้น แล้วหายจากโรคไม่ได้หรือยัง” เขาจึงหันกลับออกไปด้วยความโกรธ

๑๓ แต่พวกคนรับใช้ของนานา มาเข้าหาเขาและพูดว่า “พ่อของเรา ถ้าผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นสั่งให้ท่านไปทำสิ่งที่ยากๆ ท่านก็ยังไม่ไปทำไมใช่ หรือ ถ้าอย่างนั้น เมื่อเขาแค่สั่งท่านว่า ‘ไปล้างตัวท่านและหายจากโรค’ ท่านก็ยังไม่ทำตามนะ”

๑๔ เขาจึงลงไปจุ่ม ตัวในแม่น้ำจอร์แดนถึงเจ็ดครั้ง ตามที่คนของพระเจ้าได้บอกกับเขาไว้ และผิวหนังของเขาก็กลับคืนเป็นเหมือนกับเด็ก และเขาก็หายจากโรค

๑๕ แล้วนา มา และคนทั้งหมดของเขาก็ได้กลับไปหาคนของพระเจ้า เขาไปยืนต่อหน้าเอลีซา และพูดว่า “ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าไม่มีพระเจ้าองค์อื่นอีกในโลกนี้นอกจากพระเจ้าของอิสราเอล ได้โปรดยอมรับของขวัญจากผู้รับใช้ท่านด้วยเถิด”

๑๖ แต่เอลีซา ผู้พูดแทนพระเจ้าตอบว่า “พระยาห์เวห์ ผู้ที่เรารับใช้ มีชีวิตอยู่แน่นอน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะไม่ยอมรับอะไรสักอย่างจากท่าน”

และถึงแม้ว่านา มา จะรับใช้เพื่อให้เขา รับของขวัญ เขาก็ไม่ยอมรับอยู่ดี ๑๗ นานา มา จึงพูดว่า “ถ้าท่านไม่ยอมรับของขวัญ จากเรา ก็ขอได้โปรดให้เราผู้รับ ใช้ท่านเอา ดินที่ นึกกลับไป ขอเอาไปมากที่สุดในที่ล่อ ทังสองตัวนี้ของเราจะแบ่งไปได้” เพราะเรา ผู้รับ ใช้ท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตว บูชาให้กับพระอื่นอีกแล้ว นอก จากพระ ยาห์เวห์เท่านั้น ๑๘ แต่ขอให้พระ ยาห์เวห์ยก โทษให้กับข้าผู้รับ ใช้ท่านเรื่อง หนึ่ง เมื่อกษัตริย์เจ้า นายของข้าเข้าไปใน วิหารของพระริม โมนเพื่อนมัสการพระนั้น เขาจะต้องพึงแขนของข้าทำให้ข้าต้องก้ม ลง ด้วย เมื่อข้าก้มลงในวิหารของพระริม โมน ขอ ให้พระ ยาห์เวห์ยก โทษให้กับข้าผู้รับ ใช้ ท่าน ที่ทำสิ่งนี้ด้วยเถิด”

๑๙ เอลีซาตอบเขาว่า “ไปเป็นสุขเถิด”

ความโลภของเกหะซี

แต่เมื่อนานา มา เดินทางไปได้สักระยะ หนึ่ง ๒๐ เกหะซีคนรับ ใช้ของเอลีซาที่เป็นคน ของพระเจ้า คิดในใจว่า “เจ้า นายของเรา ปลอ้ยให้นานา มา มาหาเราแล้วคนนั้นไปง่าย ๆ อย่าง นี้หรือ โดยไม่ยอมรับสิ่งที่เขาเสนอให้ พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่นอนขนาดไหน ให้แน่ใจ ขนาดนั้นเลยว่า เราจะต้องวิ่งไปขออะไรจาก เขาสักอย่าง” ๒๑ เก หะ ซีจึงตาม หลังนา มา ไป

เมื่อนานา มา เห็นคนวิ่งตาม หลังเขา มา เขาจึงกระโดดลงมาจากรถรบเพื่อมาพบกับ เขา และถามว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ เปล่า”

๒๒ เก หะ ซีตอบว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดี เพียงแต่เจ้านายของข้าพเจ้าได้ส่งข้าพเจ้ามา เพื่อบอกว่า ‘มีชายหนุ่มสองคนจากกลุ่มของ ผู้พูด แทนพระเจ้า’ เพิ่งมาหาเราจากที่อก เขาเอฟราอิม ขอได้โปรดให้เงินแก่พวกเขา

๙:๑๓ พ่อของเรา พวกทาสมักเรียกเจ้านายของตัวเองว่า “พ่อ” และเจ้านายของพวกเขา ก็จะเรียกบรรดาทาสของเขาว่า “ลูกๆ”

๙:๑๗ เอาดิน ... ไปได้ นานา มา น่าจะเชื่อว่าดินในอิสราเอล นั้นศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น เขาจึงต้องการเอาดินบางส่วนกลับไป กับเขาเพื่อที่จะช่วยให้เขาสัก กา ระบูชาพระ ยาห์เวห์ใน ประเทศของเขาเองได้

๙:๒๒ ผู้พูดแทนพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “บรรดาลูกชายของเหล่าผู้ที่ทำนาย” คนเหล่านี้ ก็คือผู้พูดแทนพระเจ้าและคนที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

สักหนึ่งตะลันต์* และเสื้อผ้าสักสองชุดด้วยเถิด”

^{๒๓}นาอามาจนถึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น เอามาไปสองตะลันต์^๑เลย” เขารบเร้าให้เกหะซียอมรับเงินเหล่านี้ และเอาเงินสองตะลันต์ใส่ไว้ในถุงสองใบพร้อม กับเสื้อผ้าสองชุด เขาได้ให้มันกับคนรับใช้สองคนของเขา และพวกเขา ก็แบกเดินนำหน้าเกหะซีไป ^{๒๔}เมื่อเกหะซีมาถึงเนินเขาของเมืองที่มีป้อม เขาได้รับเอาของเหล่านี้ นั้นมาจากคนรับใช้ทั้งสองคนนั้น และเขาก็ได้ให้ชายสองคนนั้นกลับไป แล้วเขาก็เอาของเหล่านั้นไปเก็บที่บ้าน

^{๒๕}แล้วเกหะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าเอลีซาเจ้านายของเขา เอลีซาได้ถามเขาว่า “เกหะซีเจ้าไปไหนมา”

เกหะซีตอบว่า “ผู้รับใช้ท่านไม่ได้ไปไหนเลย”

^{๒๖}แต่เอลีซาพูดกับเขาว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่า วิญญาณของเราอยู่กับเจ้า ตอนที่ชายคนนั้นลงมาจากรถรบของเขาเพื่อมาพบกับเจ้า นี่ไม่ใช่เวลาที่จะไปรับเงินหรือเสื้อผ้า หรือสวนมะกอก หรือสวนองุ่น หรือฝูงแกะ ฝูงวัวหรือทาสชาย-หญิง ^{๒๗}โรคผิวหนังร้ายแรงของนาอามาจะติดอยู่กับเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป”

แล้วเกหะซีก็ออกไปจากหน้าเอลีซา และเขาก็เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงชาวอย่างหิมะ

เอลีซาพบกับหิววาน

^๑ กลุ่มผู้พูดแทน พระเจ้ามาพูดกับเอลีซาว่า “ดูเถิด สถานที่ที่พวกเราใช้นัดพบกับท่านมันเล็กลงไปแล้วสำหรับพวกเรา ^๒พวกเราไปที่แม่น้ำจอร์แดนกันเถิด พวกเราทุกคนสามารถหาสามาคนละต้นและมาสร้างเป็นที่อยู่อาศัยกัน เพื่อเราจะได้อยู่ด้วยกันนั้น”

และเอลีซาพูดว่า “ไปเถิด”

^๓แล้วคนหนึ่งในหมู่พวกเขาพูดขึ้นมาว่า “ท่านจะไม่ไปกับพวกเรานี้หรือ” เอลีซาตอบว่า “ไปสิ”

^๔แล้วเขาก็ไปกับคนเหล่านั้น พวกเขาไปถึงแม่น้ำจอร์แดนและเริ่มตัดต้นไม้ลงหลาย

ต้น ^๕มีคนหนึ่งกำลังโค่นต้นไม้ลง หัวขวานของเขากระเด็นตกลงไปในน้ำ เขาร้องออกมาว่า “ແ່แล้ว นายท่าน นั้นเป็นขวานที่ของยิมคนอื่นมา”

^๖คนของพระเจ้า^๖คนนั้นถามเขาว่า “มันตกลงไปตรงไหน”

เมื่อเขาชี้ให้จุดที่มันตกลงไป เอลีซาก็ตัดไม้มากิ่งหนึ่งและโยนลงไปนั้น ทำให้หัวขวานเหล็กลอยขึ้นมา ^๗เขาพูดว่า “หยิบหัวขวานขึ้นมาสิ” แล้วชายคนนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา

กษัตริย์อาร์มกับเอลีซา

^๘ในเวลานั้นกษัตริย์ของชาวอาร์มกำลังทำสงครามอยู่กับอิสราเอล หลังจากที่กษัตริย์ของชาวอาร์มได้ปรึกษากับพวกผู้นำทหารของเขาแล้ว เขาพูดว่า “เราจะจัดตั้งค่ายของเราขึ้นที่ตรงนั้น”

^๙คนของพระเจ้าได้ส่งข่าวมาถึงกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “ระวัง อย่าผ่านไปทางนั้น เพราะพวกอาร์มกำลังลงไปนั้น”

^{๑๐}กษัตริย์ของอิสราเอลจึงส่งข่าวไปเตือนคนของพระองค์ที่อยู่ตรงแถวนั้น ตามที่คนของพระเจ้าได้เตือนพระองค์มา เรื่องนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง พวกเขาจึงระมัดระวังตัวมากขึ้นในที่เหล่านั้น

^{๑๑}สิ่งนี้ทำให้กษัตริย์ของอาร์มโกรธมาก เขาเรียกตัวพวกผู้นำทหารของเขาเข้ามา และถามพวกเขาว่า “บอกเราสิว่า มีใครในพวกเราที่ไปเข้าข้างกษัตริย์ของอิสราเอล”

^{๑๒}ผู้นำทหารคนหนึ่งตอบว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ไม่มีใครไปทำอย่างนั้นหรอก แต่เอลีซาผู้พูดแทนพระเจ้าที่อยู่ในอิสราเอล เป็นผู้บอกกษัตริย์ของอิสราเอลถึงทุกสิ่งที่ท่านพูดไปในห้องนอนของท่าน”

^{๑๓}กษัตริย์จึงส่งไปว่า “ไปค้นหาว่ามีคนผู้นี้อยู่ที่ไหน เราจะได้ส่งคนไปจับตัวเขามา”

แล้วก็มีการงานกลับมาว่า “เขาอยู่ในเมืองโดธาน”

^{๑๔}กษัตริย์จึงส่งกองทหารม้าและพวกรถรบพร้อมกับกองทัพที่แข็งแกร่งไปที่นั้น พวกเขาไปในเวลากลางคืนและไปล้อมเมือง

*๕:๒๒ หนึ่งตะลันต์ หรือ ๓๔.๕ กิโลกรัม

†๕:๒๓ สองตะลันต์ หรือ ๖๘ กิโลกรัม

‡๖:๖ คนของพระเจ้า อีกชื่อหนึ่งของผู้พูดแทนพระเจ้า ซึ่งหมายถึงเอลีซานั่นเอง

เอาไว้ ^{๑๔}เมื่อคนรับใช้ของเอลี ซาคนของพระเจ้าตื่นขึ้นมา และออกไปข้างนอกแต่เช้า ตูร์ มีกองทัพทหารม้ากองหนึ่งและพวก รดรบกำลังล้อมเมืองอยู่

คนใช้คนนั้นจึงถามว่า “ແ່ຍแล้ว นายท่าน พวกเราจะทำยังไงดี”

^{๑๖}ผู้พูด แทนพระเจ้าคน นั้นตอบว่า “ไม่ต้องกลัว พวกที่อยู่ฝ่าย เรามีมากกว่าพวกที่อยู่ฝ่ายนั้นเสียอีก”

^{๑๗}เอลีซาอาธิษฐานว่า “ข้าแต่ พระยาห์เวห์ ได้โปรดเปิดตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น”

แล้วพระ ยาห์เวห์ก็ได้เปิด ตาของคนรับ ใช้คน นั้น และเขาเห็นว่าเนิน เขาเหล่านั้นเต็มไป ด้วยทหารม้าและรถรบที่ลุกเป็นไฟอยู่รอบๆตัวเอลีซา

^{๑๘}เมื่อศัตรูตรงมาที่ตัวเอลี ซา เขาก็อธิษฐานกับพระ ยาห์เวห์ว่า “ช่วยโจมตีคนพวกนี้ให้ตาบอดด้วยเถิด”

พระองค์จึงโจมตีคนพวก นั้นให้ตาบอดตามที่เอลีซาขอ ^{๑๙}เอลีซาบอกกับพวกเขาว่า “ไม่ใช่ทางนี้ ไม่ใช่เมืองนี้ ตามเรามา เราจะนำพวก เจ้าไปหาคน นั้นที่พวก เจ้ากำลังตามหาอยู่” และเขาก็นำคนเหล่านั้นไปที่เมืองสะมาเรีย *

^{๒๐}หลังจากที่พวก เขาเข้าไปในเมืองแล้ว เอลีซาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยเปิดตาของคน เหล่านี้ด้วย เถิด เพื่อพวกเขาจะได้มองเห็น”

แล้วพระ ยาห์เวห์ก็เปิด ตาของพวก เขา และพวก เขาก็มองเห็นและพบว่าพวก เขาอยู่ในเมืองสะ มา เรีย ^{๒๑}เมื่อกษัตริย์ของอิสราเอลเห็นพวกเขา ก็ถามเอลีซาว่า “ท่านพ่อของเรา จะให้เราฆ่าพวกมันหรือเปล่า ฆ่าพวกมันเลยดีไหม”

^{๒๒}เอลีซาตอบว่า “อย่าเลย คนพวก นี้ที่ท่านจะฆ่ามัน ท่านจับมาได้ด้วยดาบหรือธนูของท่านเองหรือ ยัง ไง จัดหาอาหารและนำมาให้พวก เขากินและดื่มเถิด แล้วปล่อยให้พวกเขากลับไปหาเจ้านายของพวกเขา”

^{๒๓}กษัตริย์ของอิสราเอลจึงได้จัดเตรียมอาหารมื้อใหญ่ ให้กับคน เหล่านั้น และหลังจากที่พวกเขากินและดื่มเสร็จแล้ว กษัตริย์ก็ส่งคนเหล่านั้นกลับไป และพวกเขา ก็กลับไปหาเจ้านายของพวกเขา แล้วกอง โจรจากอารัมก็ไม่มาปล้นแผ่นดินของอิสราเอลอีก

สะมาเรียถูกโอบล้อม

^{๒๔}ต่อมาภายหลัง กษัตริย์เบนฮาดัดของชาวอารัมได้รวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขา และเคลื่อน พลเข้ามาล้อมเมืองสะ มา เรีย ไว้ ^{๒๕}เกิดภาวะขาดแคลนอาหารขึ้นในเมือง พวกเขาล้อมเมืองอยู่นานมากจนกระทั่งแม้แต่หัวลาหัว หนึ่งยังขายกันเป็นเงินหนึ่งกิโกรัม † และซี่ของนก พินาปศุนย์จุดสามลิตร ‡ ขายเป็นเงินประมาณหกสิบกกรัม ¶

^{๒๖}เมื่อกษัตริย์ของอิสราเอลเดินผ่านไปบนกำแพง หนึ่งคน หนึ่งมาร่า ร้องกับเขาว่า “โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๗}กษัตริย์ตอบว่า “ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ช่วยเจ้าแล้ว เราเองจะช่วยได้ยังไง ลานนวดข้าวและบ่อ ย่ำอู๋นยังมีอะไรเหลืออยู่อีก หรือ” ^{๒๘}แล้วเขาถามนางว่า “เจ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไรหรือ”

นางตอบว่า “หญิงคน นี้บอกดิฉันว่า ‘มาลูกชายของเจ้า เถิด พวกเราจะได้กินเขาในวันนี้ แล้วพรุ่ง นี้พวกเรา ก็จะกินลูกชายของดิฉัน’ ^{๒๙}พวกเรา ก็เลยต้มลูกชายของดิฉันกินกัน วันต่อมาดิฉันพูดกับนางว่า ‘เอาลูกชายของเจ้ามาสิ เราจะได้กินตัวเขา’ แต่นางได้ซ่อนลูกนางไว้”

^{๓๐}เมื่อกษัตริย์ได้ยินคำ พูดของหญิงคน นี้ เขาก็ฉีกเสื้อคลุมของเขา เมื่อเขาเดินต่อไปตามกำแพง ประชาชนต่างมองดูเขาและเห็นว่ากษัตริย์สวมเสื้อกระสอบไว้ข้างใน

^{๓๑}กษัตริย์พูดว่า “ถ้าหัวของเอลีซาถูกขายของซาฟท์หย็อยู่บนป่าของเขาในวันนี้ ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างแสนสาหัส”

*๖:๑๕ เมืองสะมาเรีย เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลซึ่งเป็นศัตรูกับชาวอารัม

†๖:๒๕ หนึ่งกิโกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า แปดสิบเซเชล

‡๖:๒๕ ศุนย์จุดสามลิตร หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งส่วนสี่คืบ

¶๖:๒๕ หกสิบกกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า ห้าเซเชล

^{๓๒}กษัตริย์ก็เลยส่งคนตามหาเอลีซา ตอนนั้นเอลีซาทำลึงนั่งอยู่ในบ้านของตัวเอง และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่กับเขาด้วย แต่ก่อนที่คนๆ นั้นจะมาถึง เอลีซาพูดกับพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า “พวกท่านรู้หรือเปล่าว่า เจ้าฆาตกรคนนี้ได้ส่งคนมาตัดหัวของเรา ดูเอาไว้ เมื่อคนที่เขาส่งมานั้นมาถึง ให้ปิดประตูและขวางเขาไว้ เราได้ยื่นเสียงผีเท้าของเจ้า นายเขาตามหลังเข้ามา”

^{๓๓}ในขณะที่เขากำลังคุยอยู่กับผู้ใหญ่เหล่านั้น คนที่กษัตริย์ส่งมานั้น ก็มาถึง และกษัตริย์ก็พูดว่า “เหตุร้ายในครั้ง นี้มาจากพระยาห์เวห์ แล้วเราจะยังฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์อีกทำไม”

๗ ^๑เอลีซาตอบเขาไปว่า “ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี พระองค์พูดว่า ‘พຽงนี้เวลานี้ ที่ประตูเมืองสะมาเรีย แบ่งหนึ่งถึง 1 จะขายกันในราคาหนึ่งเซเชล † และข้าวบาร์เลย์สองถึงจะขายกันในราคาหนึ่งเซเชล”

^๒เจ้าหน้าทีคนสนิทของกษัตริย์ 1 พูดกับคนของพระเจ้าว่า “ต่อให้พระยาห์เวห์เปิดช่องฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นแน่”

เอลีซาตอบว่า “ท่านจะได้เห็นเรื่องนี้ด้วยตาของท่านเอง แต่ท่านจะไม่ได้กินมันหรอก”

พวกชาวอารัมหนีไป

^๓ในขณะที่นั้นมีชายที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงสี่ คนอยู่ที่ประตูทางเข้าเมือง พวกเขาคูยกันว่า “พวกเราจะนั่งรอความตายอยู่ที่นี้ทำไมกัน ^๔ถ้าเข้าไปในเมืองสะมาเรีย พวกเขากำลังอดตายกันอยู่ พวกเราก็จะตายที่นั่น แต่ถ้าเรานั่งรออยู่ที่นี้ เราก็จะตายเหมือนกัน พวกเราไปที่ค่ายของพวกอารัมกันเถอะ ถ้าพวกเขาไว้ชีวิตพวกเรา เราก็จะรอด แต่ถ้าพวกเขาฆ่าเรา ก็ให้ตายไปเลยก็แล้วกัน”

^๕ในตอนเย็นพวก เขาจึงลุก ขึ้นและไปที่ค่ายของชาวอารัม เมื่อพวกเขาไปถึงที่ริม

ค่าย ไม่เห็นคนอยู่ที่นั่นสักคนเดียว ^๖เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำให้พวกอารัมได้ยื่นเสียงของกองรถรบกองทหารม้าและกองทัพที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาจึงพูดกันว่า “ดูสิ กษัตริย์ของอิสราเอลได้จ้างพวกกษัตริย์ของชาวฮิตไตต์ และชาวอียิปต์ มาโจมตีพวกเราแล้ว”

^๗พวกเขาจึงลุกหลบ หนีไปในเย็นวันนั้น และทิ้งเต็นท์ รวมทั้งม้าและลาของพวกเขามาไว้ พวกเขาทิ้งค่ายไว้อย่างนั้นและวิ่งหนีเอาตัวรอดไป

^๘เมื่อคนที่ เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงสี่คนนั้นมาถึงริมค่ายและเข้าไปในเต็นท์หลังหนึ่ง พวกเขาได้กินและดื่ม และเอาเงินและทองคำ รวมทั้งเสื้อผ้าหลายชุดออกมา และเอาของเหล่านี้ หนีไปซ่อน และกลับเข้าไปใหม่และเข้าไปในเต็นท์อีกหลังหนึ่ง ไปเอาสิ่งของมากมายออกมาและเอาไปซ่อนไว้

เหมือนเดิม ^๙แล้วพวกเขาพูดกันว่า “พวกเราทำไมถูกนะ วันนี้เป็นวันแห่งชาวดิ แต่พวกเรากลับเจ็บเฉย ถ้าพวกเราคอยจนสว่าง พวกเราก็จะถูกทำโทษ พวกเรารีบไปรายงานเรื่องนี้ให้ในวังรู้กันเถอะ”

^{๑๐}พวกเขาจึงไปร้องเรียกหาคนเฝ้าประตูเมืองและบอกว่า “พวกเราได้เข้าไปในค่ายของพวกอารัม และไม่พบใครเลยสัก คนที่นั่น ไม่มีแม้แต่เสียงของคน มีเพียงเสียงผีเท้าของม้าและลา และเต็นท์ก็ถูกทิ้งอยู่ อย่างนั้น”

^{๑๑}คนเฝ้าประตูตะโกนบอกชาวดิและชาวนั้นก็เข้าไปถึงในวัง ^{๑๒}กษัตริย์จึงลุกขึ้นกลางดึกและพูดกับข้าราชการของเขาว่า “เราจะบอกให้พวกเจ้ารู้ว่า พวกอารัมจะทำอะไรกับพวกเรา พวกมันรู้ว่าพวกเรากำลังจะอดตาย พวกมันจึงแกล้งทำเป็นทิ้งค่ายไป แล้วไปแอบซ่อนอยู่ในทุ่งนา พวกมันคิดว่า ‘พวกมันจะต้องออกมาแน่ แล้วพวกเราจะจับพวกมันเป็นนงและบุกเข้าไปในเมือง”

^{๑๓}ข้าราชการคนหนึ่งของเขาตอบว่า “ให้บางคนเอาม้าห้าตัวที่ยังเหลืออยู่ในเมืองไป เพราะยัง ใจอีกไม่นานม้าพวกนี้ก็ต้องตาย

*๖:๓๓ คนที่กษัตริย์ส่งมานั้น หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “กษัตริย์”

†๗:๑ ถึง ตามตัวอักษรคือหนึ่งซีกาห์

‡๗:๑ หนึ่งเซเชล คือเงินประมาณ ๑๑.๕ กรัม

§๗:๒ คนสนิทของกษัตริย์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “คนที่กษัตริย์ยื่นพิงแขนเขาอยู่”

อยู่ดี เช่นเดียวกับกับชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ยังคงเหลืออยู่ที่ นี้ ให้ส่งคนพวก นี้ไปดูสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

๑๔ พวก เขาจึงเลือกกรรมมาสองคนพร้อมกับม้า และกษัตริย์ก็ส่งพวก เขาไปติดตามกองทัพของพวกอูรัม เขาได้ส่งคนขับว่า “ไปดูสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

๑๕ พวก เขาได้ติดตามกองทัพของพวกอูรัมไปไกลถึงแม่น้ำจอร์แดน และพวกเขาพบว่าตามถนน นั้นเกลื่อนกลาดไปด้วยเสื้อผ้าและอุปกรณ์ของพวกอูรัมที่ยืนทิ้งไว้จากการหลบหนีอย่างเร่งรีบ พวกที่ถูกส่งไปกลุ่มนั้น จึงกลับมารายงานกับกษัตริย์

๑๖ แล้วประชาชนต่างก็รู้ กันออกไปและไปรับเอาข้าวของจากค่ายของพวกอูรัม ดังนั้น แบ่งหนึ่งถึงซึ่งขายกันในราคาเพียงหนึ่งเซเชลและข้าวบาร์เลย์สองถึงก็ขายเพียงหนึ่งเซเชลเหมือนที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้

๑๗ ขณะ นั้นกษัตริย์ได้ตั้งเจ้า หน้าทีคนสนิทของกษัตริย์คน นั้น ให้ไปเฝ้าดูแลความเรียบร้อยที่ประตูเมือง แต่เขาถูกฝูง ชนเหยียบย่ำจนตายอยู่ที่ประตูเมือง ตามที่เอลีซาคนของพระเจ้าได้บอกกับเขา ไว้ ตอนที่กษัตริย์ลงมาหาเอลีซาที่บ้าน ๑๘ และสิ่งที่เอลีซาคนของพระเจ้าได้บอกกับกษัตริย์ไว้ ก็เกิดขึ้นจริงตาม นั้นที่ว่า “พรุ่ง นี้ เวลานี้ ที่ประตูเมืองสะ มา เรียบ แบ่งหนึ่งถึงจะขายกันในราคาหนึ่งเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงจะขายกันในราคาหนึ่งเซเชล” ๑๙ เจ้าหน้าทีคน นั้นเคยพูดกับเอลีซา คนของพระเจ้าว่า “ต่อให้ พระยาห์เวห์เปิดช่องสวรรค์ สิ่ง นี้ก็ไม่เกิดขึ้นแน่” เอลีซาตอบเขาไปว่า “ท่านจะได้เห็นมันด้วยตาของท่านเอง แต่ท่านจะไม่ได้กิน มัน” ๒๐ และมันก็เกิด ขึ้นกับเขา จริงเพราะเขาถูกฝูง ชนเหยียบ ย่ำจนตายอยู่ที่ประตูเมืองนั่นเอง

กษัตริย์กับผู้หญิงชาวชูเนม

๑ ในเวลา นั้นเอ ลี ซาพูดกับหญิงชาว ชูเนมที่เขาได้ทำให้ลูกชายของนางฟื้นคืนชีพขึ้น มา ว่า “ให้ท่านกับครอบครัวของ ท่านย้ายไปอยู่ที่อื่นที่ท่านจะสามารถเลี้ยงชีพอยู่ได้ เพราะพระ ยาห์เวห์ได้สั่งให้

เกิดความอดอยากขึ้นในแผ่นดิน นี้ มันจะยาวนานถึงเจ็ดปี”

๒ หญิงคนนั้นทำตามทีคนของพระเจ้าบอกนางและครอบครัวของนางได้ย้ายออกจากเมืองและไปอยู่ในดิน แดนของชาวฟี ลิสเตียเป็นเวลาเจ็ด ปี ๓ และเมื่อครบเจ็ด ปี นางก็กลับมาจากดินแดนของชาวฟีลิสเตีย และนางได้ไปพบกับกษัตริย์เพื่อขอบ้าน และที่ดินของนางคืน

๔ กษัตริย์กำลังคุยอยู่กับเก หะ ซิคนรับ ใช้ของคนของพระเจ้าว่า “ช่วยเล่าให้เราฟังหน่อย ถึงเรื่องยิ่งใหญ่ต่างๆที่เอ ลี ซาเคยทำไป”

๕ ในขณะทีเก หะ ซิคกำลังเล่า ให้กษัตริย์ฟังว่า เอ ลี ซาทำให้คนที่ตายไปแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อย่างไร หญิงคนที่เอ ลี ซาได้ทำให้ลูกชายของนางฟื้นขึ้น ก็ได้เข้ามาหากษัตริย์นางมาขอบ้านและที่ดินของนางคืนจากกษัตริย์ เกหะซิคพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคน นี้แหละ ที่เอ ลี ซาได้ทำให้ลูกชายของนางฟื้นขึ้นมา”

๖ กษัตริย์ถามหญิงคน นั้นว่านางต้องการอะไร และนางได้บอกกับเขาไป

กษัตริย์จึงมอบ หมายถึงของนางให้เจ้าหน้าทีคนหนึ่งจัดการ กษัตริย์ส่งเขาว่า “คืนทุก สิ่งทุกอย่างทีเคยเป็นของนางให้กับนางรวม ทั้งราย ได้จากที่ดินของนางนับตั้งแต่วันทีนางออกจากประเทศนี้ไปจนถึงวันนี้”

เบนฮาดัดถูกฆ่าตาย

๗ เอลีซาไปที่เมืองดามัสกัส ตอนที่กษัตริย์เบนฮาดัดของชาวอูรัมกำลังไม่สบาย เมื่อมีคนมาบอกกษัตริย์ว่า “คนของพระเจ้ามาถึงที่นี่แล้ว”

๘ กษัตริย์จึงพูดกับฮา ซา เอลว่า “ให้ท่านนำของ ขวัญไปพบกับคนของพระเจ้าคน นั้น และให้เขากล่าวพระ ยาห์เวห์ว่า เราจะหายป่วยในครั้งนีหรือไม”

๙ ฮาซาเอลไปพบเอลีซา และเอาของขวัญทีดีทีสุดหลาย อย่างในดามัสกัส บรรทุกเต็มหลัง อูฐสี่สิบตัว เขาได้เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าเอลีซาและพูดว่า “กษัตริย์เบนฮาดัดของอูรัมลูกชายของท่านส่งรามาถามท่านว่า ‘เราจะหายป่วยหรือไม่’”

* ๘:๑ ฟื้นคืนชีพขึ้นมา เรื่องนี้ดูได้จาก บทที่ ๔:๘-๓๗

๑๐ เอลีซาตอบว่า “ให้ไปบอกเขาว่า ‘ท่านจะหายป่วยแน่’ แต่พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยให้เราทราบว่าจริงอยู่แล้วเขาจะตาย”

๑๑ เอ ลี ซา จ้องมองฮา ซา เอล ด้วยสายตาเขม็งไม่ขยับเขยื้อนอยู่นานจนกระทั่งฮา ซา เอล เริ่มรู้สึกอึดอัด แล้วคนของพระเจ้าก็เริ่มร้องไห้บอกมา ๑๒ ฮา ซา เอลถามเขาว่า “เจ้านายของเราสั่งให้ทำอะไร” เขาตอบว่า “ก็เพราะเรารู้ว่าท่านจะเป็นอันตรายกับชาวอิสราเอลทั้งหลายอย่างไรบ้าง นะ ลี ท่านจะเผาป้อมปราการทุกแห่ง ท่านจะฆ่าคนหนุ่มของพวก เขา ด้วยดาบ ท่านจะฟัดเด็ก เล็ก ลงบนพื้นเป็นชินๆ และจะแหวกท้องหญิงที่มีครรภ์”

๑๓ ฮา ซา เอล พูดว่า “ผู้รับ ใช้ของท่านที่เป็นเพียงหมาตัวหนึ่งจะทำร้ายพวก ท่านถึงขนาดนั้นได้อย่างไรกัน”

เอลีซาตอบไปว่า “พระยาห์เวห์ได้แสดงให้เราเห็นว่าท่านจะได้เป็นกษัตริย์ของชาวอารัม”

๑๔ แล้วฮา ซา เอล ก็จากเอ ลี ซา และกลับไปหาเจ้านายของเขา เมื่อเบน ฮา ตัดตามเขาว่า “เอลีซาได้พูดอะไรกับเจ้าบ้าง”

ฮา ซา เอล ตอบเขาไปว่า “เขาบอกกับข้าพเจ้าว่าท่านจะหายป่วยอย่างแน่นอน”

๑๕ แต่ในวันต่อมา ฮา ซา เอล เอาผ้าหนาๆ ชูบน้ำจนเปียกชุ่มและเอามันไปโปะไว้บนหน้าของกษัตริย์จนกระทั่งเขาขาดใจตาย แล้วฮา ซา เอล ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเบน ฮา ตัด

เยโฮรัมปกครองยูดาห์

(๒ พศด. ๒๑:๑-๒๐)

๑๖ เย โฮ รัม ลูกชายของเย โฮ ซา ฟัท ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่ห้าที่โย รัม เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล โย รัม เป็นลูกชายของอาหับ *๑๗ ตอนที่เย โฮ รัม ขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุสามสิบสองปี และเขาคครอง ราชย์อยู่แปดปีในเมืองเยรูซาเล็ม ๑๘ เย โฮ รัม เดินตามรอยของกษัตริย์อิสราเอลองค์ก่อนๆ เขาใช้ชีวิตเหมือนกับที่ครอบครัวของอา หับ เคย

ทำ ไว้ เพราะเขาแต่งงานกับลูกสาวของอาหับ เขาได้ทำชั่วในสายตาของพระ ยาห์เวห์ ๑๙ อย่างไรก็ตาม เพราะพระยาห์เวห์เห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้พระองค์ พระองค์จึงไม่ทำลายยูดาห์ พระองค์เคยสัญญาว่าจะรักษาตะเกียงไว้ดวงหนึ่งสำหรับดา วิด และลูก หลานของเขาตลอดไป

๒๐ ในยุคของเยโฮรัม ชาวเอโดมได้กบฏต่อยูดาห์และตั้งกษัตริย์ของตัวเองขึ้น

๒๑ เย โฮ รัม ทัพกับกองทัพพรตรบของเขาจึงยกไปที่ศา อีร์ ชาวเอ โดม เข้ ล้อมเขาและล้อมพวก ผู้ บังคับบัญชาพรตรบทั้ง หลายของเขา ไว้ แต่เขาถูก ชินและตีฝ่าออกมาได้ในตอนกลาง ค่ำ แต่กองทัพของเขาหนีกลับบ้านไป ๒๒ พวกเอ โดม จึงได้กบฏ และแยกตัวออกจากยูดาห์จนถึงทุกวันนี้

และในช่วงเดียวกันนั้น พวกลิบนาก็ได้กบฏ แยกตัวออกจากยูดาห์ด้วย

๒๓ เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสมัยของเย โฮ รัม และทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์

๒๔ เย โฮ รัม ล่วง ลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูก ฝังอยู่กับพวก เขา ในเมืองของดาวิด และอา หัส ยาห์ ลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาหัสยาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พศด. ๒๒:๑-๖)

๒๕ อา หัส ยาห์ ลูกชายของเย โฮ รัม ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สิบสองที่โย รัม เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล โย รัม เป็นลูกชายของอาหับ ๒๖ ตอนที่อาหัสยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ นั้น เขามีอายุยี่สิบสองปี และเขาคครอง ราชย์อยู่หนึ่งปีในเมืองเยรูซาเล็ม แม่ของเขาชื่อว่านางอาธาเลียห์ เป็นหลานสาวของกษัตริย์อมรีแห่งอิสราเอล ๒๗ อาหัสยาห์เดินตามรอยของครอบครัวอาหับ และได้ทำชั่วในสายตาของพระ ยาห์เวห์ เหมือนกับที่

* ๘:๑๖ ฉบับแปลกรีกโบราณเขียนไว้แค่นี้ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเพิ่มคำว่า ในขณะที่เยโฮซาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ (อย่างนี้หมายถึงทั้งพ่อกับลูกชายครอบครองยูดาห์ในเวลาเดียวกัน)

† ๘:๒๑ เยโฮรัม หรือ “โยรัม” ในภาษาฮีบรู

ครอบครัวของอาหับเคยทำไว้ เพราะเขาได้แต่งงานกับครอบครัวของอาหับ

^{๒๔}อาหับ ยาร์ร่วมกับโยรัม ลูกชายของอาหับ ออกไปสู้รบกับกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์ม ที่ราโมท-กิเลอาด ชาวอาร์มทำให้โยรัมได้รับบาดเจ็บ ^{๒๕}กษัตริย์โยรัมจึงกลับไปที่ยิสเรเอล เพื่อรักษาบาดแผลที่ชาวอาร์มได้ทำร้ายเขาไว้ที่ราโมท-กิเลอาดตอนที่เขาสู้รบกับกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์ม

อาหับ ยาร์กษัตริย์ของยูดาห์ ลูกชายของเยโฮรัมได้ไปที่ยิสเรเอลเพื่อเยี่ยมเยียนกษัตริย์โยรัมลูกชายของอาหับที่บาดเจ็บอยู่

การแต่งตั้งเยชูเป็นกษัตริย์

๙ ^๑เอลีชาผู้พูดแทนพระเจ้าได้เรียกชายคนหนึ่งมาจากกลุ่มของผู้พูดแทนพระเจ้าและพูดกับเขาว่า “เอาเสื้อคลุมของท่านเสียบเข้าไปในเข็มขัด เอาน้ำมันขวดนี้ไปกับท่านและไปที่ราโมท-กิเลอาด ^๒เมื่อท่านไปถึงที่นั่น ให้มองหาเยชู ลูกชายของเยโฮชาฟัทที่เป็นลูกชายของนิมซี ให้ไปพบเขาแยกตัวเขาออกมาจากเพื่อนฝูง และพาเขาเข้าไปในห้องด้านใน ^๓เอาขวดน้ำมันนี้ออกมา เทน้ำมันลงบนหัวของเขาและประกาศว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า “เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล” แล้วรีบเปิดประตูวังหนีไป อย่าได้เถลไถล”

^๔ชายหนุ่มผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น จึงไปที่ราโมท-กิเลอาด ^๕เมื่อเขามารถึง เขาได้พบกับพวกผู้นำกองทัพกำลังนั่งอยู่ด้วยกันที่นั่น เขาพูดว่า “ท่านแม่ทัพ เรามีสาวมาให้กับท่าน”

เยชูถามว่า “แม่ทัพคนไหนละ”

เขาตอบว่า “ท่านแม่ทัพ ท่านเองนั่นแหละครับ”

^๖เยชูจึงลุกขึ้นและเข้าไปในบ้าน แล้วคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันลงบนหัวของเยชูและประกาศว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชากรของพระยาห์เวห์’ ^๗เจ้าต้องทำลายครอบครัวของอาหับเจ้า นายของเจ้าเสีย เราจะได้แก้แค้นแทนเลือดของพวกเขา ผู้พูดแทนพระเจ้าที่เป็นผู้รับใช้เรา และเลือดของพวกเขาผู้รับใช้พระยาห์เวห์ทุกคนที่ไหลนองด้วยน้ำมือของนาง

เยเซเบล “ครอบครัวทั้งหมดของอาหับจะถูกทำลายล้าง เราจะตัดพวกผู้ชายของอาหับทุกคนออกไปจากอิสราเอลไม่ว่าจะเป็นทาสหรือไม่ใช้ทาสก็ตาม ^๘เราจะทำให้ครอบครัวของอาหับเป็นเหมือนครอบครัวเยโรโบอัม ลูกชายของเนบัท และเป็นเหมือนครอบครัวของบาอาซา ลูกชายของอาหับ ยาร์” ^{๑๐}ส่วนเยเซเบล พวกหมาจะมารุมกินศพของนางบนพื้นดินที่เมืองยิสเรเอลและจะไม่มีใครฝังศพให้นาง”

พูดจบแล้วเขาก็เปิดประตูวังหนีไป

^{๑๑}เมื่อเยชูออกมาที่ผู้นำกองทัพของกษัตริย์ พวกนั้นถามเขาว่า “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า ทำไมคนบ้าคนนั้นจึงได้มาขอพบท่าน” เยชูตอบว่า “ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าเขาคือใคร”

^{๑๒}พวกเขาพูดว่า “ไม่จริงหรอก บอกพวกเราเถิด” เยชูจึงพูดว่า “เขาพูดกับเราว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’”

^{๑๓}พวกเขารีบเอาเสื้อคลุมของพวกเขา มาปลงต่อ หน้าเยชูบนชั้นบันไดที่ว่างเปล่าอยู่ แล้วพวกเขา ก็เป่าแตรขึ้นและตะโกนว่า “เยชูคือกษัตริย์”

เยชูไปยิสเรเอล

^{๑๔}เยชูลูกชายของเยโฮชาฟัทที่เป็นลูกชายของนิมซี จึงได้รวบรวมผู้คนขึ้นกับภูตโยรัม (ขณะนั้น โยรัมและอิสราเอลทั้งหมดกำลังต่อสู้ป้องกันราโมท-กิเลอาด จากกษัตริย์ฮาซาเอลของอาร์ม ^{๑๕}แต่กษัตริย์โยรัมได้กลับมาถึงยิสเรเอลเพื่อรักษาตัวจากบาดแผลที่พวกอาร์มได้ทำร้ายเขาไว้จากการรบกับกษัตริย์ฮาซาเอลของอาร์ม)

เยชูพูดว่า “ถ้าพวกท่านเห็นด้วยกับสิ่งที่เราทำ อย่าให้ใครหลบออกไปจากเมืองเพื่อไปบอกข่าวในยิสเรเอลได้”

^{๑๖}แล้วเยชูก็ขึ้นรถรบของเขาและขับมันไปที่ยิสเรเอล เพราะโยรัมกำลังพักผ่อนอยู่ที่นั่นพอดี ในเวลานั้นกษัตริย์อาหับ ยาร์ของยูดาห์ได้ลงไปเยี่ยมเยียนกษัตริย์โยรัม

^{๑๗}เมื่อคนเฝ้ายามที่ยืนอยู่บนหอคอยในยิสเรเอลเห็นกองทัพของเยชูกำลังใกล้เข้ามา เขาร้องออกมาว่า “เราเห็นกองทัพจำนวนหนึ่งกำลังใกล้เข้ามา”

กษัตริย์โย รัมจึงออกคำสั่งไปว่า “เตรียมทหารม้าไว้คนหนึ่ง ส่งเขาไปพบคนเหล่านั้น และถามว่า ‘พวกท่านมาอย่างสันติหรือไม่?’”

^{๑๘}ทหารม้าคน นั้นขี่ม้าออกไปพบกับเยชู และพูดว่า “กษัตริย์ส่งให้มาถามว่า ‘พวกท่านมาอย่างสันติหรือไม่?’”

เยชูตอบไปว่า “ท่านต้องการสันติไปทำอะไร มาติดตามเราเถิด”

คนสังเกตการณ์มารายงานว่า “คนส่งข่าวไปถึงพวกเขาแล้ว แต่ไม่ได้กลับออกมา”

^{๑๙}กษัตริย์จึงส่งทหารม้าคนที่สองออกไปอีก เมื่อเขาเข้าไปหาคนเหล่านั้น เขาก็พูดว่า “กษัตริย์ส่งให้มาถามว่า ‘ท่านมาอย่างสันติหรือไม่?’”

เยชูตอบไปว่า “ท่านต้องการสันติไปทำอะไร มาติดตามเราเถิด”

^{๒๐}คนสังเกตการณ์กลับมารายงานว่า “คนส่งข่าวไปถึงคนพวก นั้น แล้ว แต่เขาก็ไม่ได้กลับออกมาเหมือนกัน คน ขั้บรต รบ นั้น เหมือนกับเยชู ลูกชายของนิม ซี เขาขั้บ เหมือนกับคนป่า”

^{๒๑}โย รัมออกคำสั่งไปว่า “เตรียมรถรบให้เรา”

และเมื่อรถรบมาถึง กษัตริย์โย รัมของอิสราเอลและกษัตริย์อา หัศ ยาห์ของยู ดาห์ก็ได้ขั้บมันออกไป ทั้ง สองคนต่างก็ขั้บรถรบของตัวเองไป เพื่อไปพบกับเยชู พวกเขาพบเยชูบนที่ดินผืนหนึ่งที่เป็นของนาโบทชาวอิสราเอล

^{๒๒}เมื่อโย รัมเห็นเยชูก็ถามขึ้นว่า “เยชู ท่านมาอย่างสันติหรือเปล่า”

เยชูตอบว่า “จะมีสันติได้อย่างไร ในเมื่อบรรดารูปเคารพและเวทมนตร์คาถา T เหล่า นั้นของแม่ท่าน ยังมีอยู่อย่างเคลื่อนไหว”

^{๒๓}โย รัมหันรถกลับและหนีไป เขาร้องบอกกับอาหัชยาห์ว่า “อาหัชยาห์ มันทรยศพวกเรา”

^{๒๔}แล้วเยชูก็ไถ่กันธนูสุด แรง เกิดของเขา ยิ่งไปถูกโย รัมตรงระหว่างไหล่ †ลูก ธนูปัก

ทะลุหัวใจของโย รัม และเขาก็ล้มลงอยู่ในรถรบของเขา

^{๒๕}เยชูได้พูดกับบิวด คาร์ที่เป็นเจ้า หน้า ที่ ประจํารถรบของโย รัมว่า “เอาตัวเขาขึ้นมา และโยนเขาไว้ในที่นาของนา โบทชาวอิสราเอล จําได้ไหมว่า เรากันท่านเคยขั้บรถรบร่วม กันตาม หลังอา หั้บพ่อของโย รัมเมื่อครั้งที่พระ ยาห์เวห์ท่านายเกี่ยว กับเขาไว้ว่า ^{๒๖}‘พระยาห์เวห์ประกาศว่า เมื่อวานนี้ เราได้เห็นเลือดของนา โบทและเลือดของบรรดาลูกชายของเขา และพระ ยาห์เวห์ ประกาศอีกว่า เราจะทำให้เจ้าต้องขดใช้มันบนที่ดินที่เป็นของเขา’ ฉะนั้นในตอน นี้ เอาตัวเขาขึ้นมาและโยนเขาไปบนที่ดินผืนนั้น ตามคำพูดของพระยาห์เวห์”

^{๒๗}เมื่อกษัตริย์อา หัศ ยาห์ของยู ดาห์ได้เห็นสิ่งที่เกิด ขึ้นแล้ว ก็หลบหนีไปบนถนนที่ไปสู่เบธฮัก กาน เยชูไล่ตามเขาไปและตะโกนว่า “ฆ่ามันด้วย”

พวกเขาทำให้กษัตริย์อาหัชยาห์ที่ได้รับบาดเจ็บอยู่บนรถรบของเขาในระหว่างทางที่ จะขึ้นไปเมืองกูร์ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองอิบ เลอัม แต่เขาได้หนีไปถึงเม กิด โดและตายที่นั่น ^{๒๘}บรรดาคคนรับใช้ของเขาได้ใช้รถรบบรรทุกศพของเขาไปถึงเมืองเยรูซาเล็มและฝังเขาไว้กับบรรพบุรุษของเขาที่หลุมฝังศพของเขาในเมืองของดาวิด

^{๒๙}(อา หัศ ยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยู ดาห์ ตรงกับปีที่สิบ เอ็ดที่โย รัมลูกชายของอา หั้บ เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล)

ความตายที่นากั้วของเยเซเบล

^{๓๐}แล้วเยชูก็ไปที่เมืองอิสราเอล เมื่อเยเซเบลได้ยินเรื่องนี้เข้า นางใช้เครื่องสำอางแต่งที่ตาของนาง และทำผมใหม่และมองออกไปที่หน้าต่างบานหนึ่ง ^{๓๑}เมื่อเยชูเข้ามาที่ประตู นางถามว่า “คิมรี †เจ้ามาอย่างสันติหรือ เจ้าฆาตกรผู้ฆ่าเจ้านายของตัวเอง”

*๙:๑๙ **สันติ** เป็นวิธีการทักทายเหมือน “สวัสดี”

†๙:๒๒ **เวทมนตร์คาถา** การใช้เวทมนตร์หรือพลังอำนาจของซาตานเพื่อจะทำในสิ่งชั่วร้าย

‡๙:๒๔ **ระหว่างไหล่** หรือที่หลังของเขา

†๙:๓๑ **คิมรี** คิมรีคือผู้ชายคนที่ได้ฆ่าเอลาห์และครอบครัวของบาอาซาในอิสราเอลเมื่อหลายปีก่อน ดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๑๖:๘-๑๒

^{๓๒}เยสุมองขึ้นไปทีหน้าต่างบาน นั้น และ ร้องออกมาว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง” มีชั้นที่อยู่สอง สาม คนมองลงมาที่ เขา ^{๓๓}เยสุจึงพูดว่า “โยนตัวนางลงมาสิ” พวกเขาจึงโยนนางลงมา เลือดของนาง บางส่วนกระเด็นไปติดกำแพงและติดตัว ม้าบางตัวที่เหยียบ ย่ำลงบนตัวนาง ^{๓๔}เยสุ เข้าไปในบ้าน ไปกินและดื่ม เขาพูดว่า “ดูแลหญิงที่ถูกสาปแช่งคนนั้น และฝั่งนางไว้ เพราะอย่างไรเสียนางก็เป็นลูกสาวของ กษัตริย์”

^{๓๕}แต่เมื่อพวกเขาออกไปเพื่อที่จะฝัง ศพ นาง พวกเขาก็ไม่พบชิ้นส่วนใดของนางเลย นอกจากหัวกะโหลก เท้าและมือทั้งสองข้าง ของนาง ^{๓๖}พวกเขากลับมาบอกเยสุ เยสุจึง บอกไปว่า “พระยาห์เวห์ได้พูดผ่านทางเอลิ ยาห์ชาวเมืองทิซ บีผู้รับ ใช้พระองค์ว่า บน ที่ดินในเมืองยิสเรเอล หมาหลายตัวจะมา รุมกินเนื้อของเยเซเบล ^{๓๗}ศพของเยเซเบล จะกระจัดกระจายไปเหมือนขี้ ทั่วทั่วทุ่งใน เขตแดนยิสเรเอล เพื่อจะได้ไม่มีใครบอกได้ ว่า ‘นี่คือเยเซเบล’”

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กษัตริย์อาหับ

^๑มีลูกชายของอา หับอยู่เจ็ด สิบ **๑๐** คนในเมืองสะ มา เรีย เยสุจึงเขียน จดหมายหลายฉบับส่งไปเมืองสะ มา เรีย ไป ถึงพวกผู้นำของเมืองยิสเรเอล ไปถึงพวก ผู้ใหญ่และพวกผู้ดูแลลูกๆของอาหับ เยสุพูด ว่า ^๒“เนื่องจากว่าพวก ลูกชายของเจ้า นาย ท่านยังอยู่กับท่าน และท่านก็ยังมีพวกธรม และพวก ม้า มีเมืองที่เป็นป้อมปราการ มี พวกอาวุธ ทัพที่ที่จดหมายฉบับนี้ถึงมือท่าน ^๓ให้เลือกลูกชายคนที่ดีที่สุดและที่เหมาะสม ที่สุดในบรรดาลูกชายทั้งหมดของเจ้า นาย ท่าน และให้เขาขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของพ่อของ เขา และให้ต่อสู้เพื่อครอบครัวของเจ้า นาย ท่านสิ”

^๔แต่พวกเขากลัวสุดขีดและพูดกันว่า “ดูสิ ขนาดกษัตริย์สององค์ยังไม่สามารถต่อ ต้าน เขาได้เลย แล้วพวก เราจะไปหยุดเขาได้ยัง ไง”

^๕ดังนั้น ผู้ดูแลวัง ผู้ว่าการเมือง บรรดา ผู้ใหญ่ทั้ง หลายและผู้ ดูแลลูกๆของอา หับจึง ได้ส่งคนไปบอกเยสุว่า “พวกข้าพเจ้าคือผู้รับ ใช้ของท่านและพวกข้าพเจ้าจะทำทุก สิ่งทุก อย่างตามที่ท่านพูด พวกข้าพเจ้าจะไม่แต่ง ตั้งใครเป็นกษัตริย์ทั้ง สิ้น ท่านเห็นว่าจะไรดี ก็ทำเถิด”

^๖แล้วเยสุก็เขียนจดหมายฉบับที่สองถึง พวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านอยู่ฝ่ายเรา และเชื่อ ฟังเรา วันพรุ่งนี้ เวลานั้น ให้เอาหัว ของพวก ลูกชายเจ้านายท่านมาให้กับเราในเมืองยิสเร เอล”

ในเวลานั้น พวกเจ้าชายทั้งเจ็ดสิบองค์ได้ อยู่กับพวก ผู้นำของเมืองที่มีหน้าที่ดูแลพวก เขาอยู่ ^๗เมื่อจดหมายฉบับนี้มาถึง คนเหล่านี้ ก็จับตัวพวกเจ้า ชายเหล่านี้ นำมาฆ่า ทั้งหมด ทั้งเจ็ด สิบองค์ พวก เขาเอาหัวของเจ้า ชาย เหล่า นั้นใส่ไว้ในตะกร้าและส่งไปให้กับเยสุ ในเมืองยิสเรเอล ^๘เมื่อคนส่งข่าวมาถึง เขา ได้บอกกับเยสุว่า “พวก เขาได้นำหัวของเจ้า ชายเหล่านั้นมาแล้ว”

เยสุจึงสั่งไปว่า “เอาหัวเหล่านั้นกองไว้เป็น สองกองที่ทางเข้าประตูเมืองจนกว่าจะเช้า”

^๙เช้าวันต่อมา เยสุได้ออกไปข้างนอก เขา ไปยืนอยู่ต่อหน้าประชาชนทั้งหมดและพูดว่า “พวก เจ้าไร้ความ ผิด เป็นเราเองที่ได้กบฏ ต่อเจ้านายของเราและฆ่าเขาเสีย แต่ใครละ ที่ฆ่าคนเหล่านี้ ^{๑๐}รู้ไว้เถิดว่า คำพูดทุก คำ ที่พระยาห์เวห์ได้พูดต่อท่านครอบครัวของอา หับนั้น จะต้องเป็นจริงทุกคำ พระยาห์เวห์ได้ ทำในสิ่งที่พระองค์ได้พูด ไว้ผ่านทางเอลิยาห์ ผู้รับใช้พระองค์”

^{๑๑}เยสุก็ เลยฆ่าทุก คนในครอบครัวของอา หับที่ยังเหลือ อยู่ในเมืองยิสเร เอลจนหมด รวม ทั้งพวก ผู้นำของเขา รวมทั้งเพื่อนสนิท และพวกนักบวชของเขา ไม่เหลือใครสักคน เลย

^{๑๒}แล้วเยสุก็ออกเดินทางไปที่เมืองสะ มา เรีย ถึงที่เบธ เอ เขตซึ่งเป็นค่ายของพวกคน เลียง แกะ ^{๑๓}เขาพบกับญาติๆของกษัตริย์อา หับ ยาห์แห่งยู ดาห์ และได้ถามพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นใครกัน”

* ๑๐:๖ หัว หรืออาจะแปลได้ว่า “พวกหัวหน้า” แต่คนในเมืองเข้าใจว่าเป็น “หัว” จึงตัดหัว มาให้

พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นญาติของ อา หัส ยาร์ และพวกเราได้ลงมาที่นี่เพื่อ เยี่ยมเยียนครอบครัวของกษัตริย์และ ครอบครัวของแม่กษัตริย์”

^{๑๔}เยชูสั่งว่า “จับพวกมันทั้งเป็น” พวกเขา จึงได้จับ ตัวคุณเหล่านี้ หนัไว้และนำตัวไปฆ่าที่ ข้างบ่อเก็บ น้ำของเบธเอเซต รวมทั้งหมดสิ ลิบสองคน เขาไม่ไว้ชีวิตสักคนเลย

เยชูพบกับเยโฮนาตบ

^{๑๕}หลังจากที่เยชูออกจากที่นั่น เขาได้พบ กับเยโฮนาตบลูกชายของเรคาบซึ่งกำลังมา หาเขา เยชูทักทายเยโฮนาตบ และพูด ว่า “เจ้าเป็นเพื่อนที่ชื่อตรงต่อเรา เหมือนกับ ที่เราชื่อตรงต่อเจ้าหรือเปล่า” *

เยโฮนาตบตอบว่า “ชื่อตรงสิ”

เยชูพูดอีกว่า “ถ้าเป็นอย่างนั้น ให้เราจับ มือสัญญากัน”

เยโฮนาตบจึงยื่นมือให้ แล้วเยชูก็ให้เขาขึ้น มานบนรถรบ

^{๑๖}เยชูพูดว่า “ไปกับเราและไปดูความ ร้อนรนของเราก็มีต่อพระยาห์เวห์เกิด”

แล้วเขาก็พาเยโฮนาตบไปกับรถรบของ เขา ด้วย ^{๑๗}เมื่อเยชูมาถึงเมืองสะมาเรีย เขาได้ฆ่าทุก คนในครอบครัวของอาหับที่ยัง เหลืออยู่ จนหมดเกลี้ยง ตามคำพูดของพระ ยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้กับเอลิยาห์

เยชูฆ่าคนที่มีมลทินพระบาอัล

^{๑๘}แล้วเยชูเรียกประชาชนทั้งหมดมารวม ตัวกันและพูดกับพวกเขาว่า “อาหับรับใช้ พระบาอัลแต่เพียงเล็กน้อย แต่เยชูจะรับ ใช้พระบาอัลให้มากกว่านั้นอีก ^{๑๙}ตอนนี้ เรียก ตัวพวกผู้พูดแทนพระบาอัลทั้งหมด รวมทั้ง ผู้มีมลทินและนักบวชของพระบาอัลทั้งหมด มา ดูให้ต้อยต่ำให้ขาดใครแม้แต่คนเดียว เพราะเรากำลังจะถวายเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่ ให้กับพระบาอัล ใครที่ไม่มาร่วมงานจะต้อง ตาย”

แต่เยชูกำลังหลอกพวก เขาเพื่อที่จะได้ ทำลายพวกที่บูชาพระบาอัลให้หมด ^{๒๐}เยชู สั่งว่า “ให้จัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับ

พระบาอัล” พวกเขาจึงได้ประกาศออกไป ^{๒๑}แล้วเยชูก็ประกาศไปทั่วอิสราเอล และ พวกที่บูชาพระบาอัลทั้งหมดก็มา ไม่ขาดใคร เลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาได้ชุมนุมกันอยู่ใน นิเวหาร ของพระบาอัลจนกระทั่งวิหารมีคน เต็มไปหมดทุกด้าน

^{๒๒}เยชูก็พูดกับคนดูแลเรื่องเสื้อผ้าว่า “หา เสื้อมาให้กับผู้ที่บูชาพระบาอัลทั้งหมด” เขาก็เอาชุดเหล่านั้นออกมาให้พวกนั้น

^{๒๓}แล้วเยชูและเยโฮนาตบลูกชายของ เรคาบ เข้าไปในวิหารของพระบาอัล เยชู พูดกับพวกที่บูชาพระบาอัลว่า “ดูให้ดี ให้ แน่ใจว่าไม่มีพวกที่มีมลทินพระยาห์เวห์อยู่ ท่ามกลางพวกเจ้า ให้เหลือแต่คนที่บูชาพระ บาอัลเท่านั้น” ^{๒๔}พวกเขาจึงเข้าไปถวาย เครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา

ขณะที่เยชูได้จัดคนไว้แปด สิบลคนให้อยู่ ด้านนอกพร้อมกับสั่งพวกเขาไว้ว่า “ถ้าพวก เจ้าคน หนึ่งคนใดปล่อยให้ใครในพวก นั้นที่ เราได้มอบไว้ในมือของพวกเจ้าแล้ว หลบหนี ไปได้ พวกเจ้าจะต้องชดใช้ด้วยชีวิตของตัวเอง”

^{๒๕}ทันทีที่เยชูถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ลั่น ลง เขาก็ได้สั่งพวกทหารรักษาพระองค์และ พวกผู้นำทหารว่า “เข้าไปฆ่าพวกมันให้หมด อย่าให้มีใครเล็ดรอดไปได้”

ดังนั้นพวก เขาจึงเอาดาบฆ่า ฟันคนเหล่านี้น เหล่าทหารรักษาพระองค์และพวกผู้นำ ทหารได้โยน ศพออกมาทิ้งข้างนอก แล้วก็ เข้าไปในห้องด้านใน ของวิหารพระบาอัล แห่งนั้น ^{๒๖}พวกเขาเอาแท่งหินศักดิ์สิทธิ์ ออกจากวิหารของพระบาอัลและเผามัน ทิ้ง ^{๒๗}นอกจากได้ทุบแท่งหินศักดิ์สิทธิ์ของ พระบาอัลจนแตกละเอียดแล้ว พวกเขาก็กิน ทำลายวิหารของพระบาอัลอีกด้วย และใช้ สุสานที่นั่นเป็นส้วมสาธารณะมาจนถึงทุกวันนี้

^{๒๘}แล้วเยชูก็ได้ทำลายพวกที่บูชาพระบา อัลในอิสราเอลจนหมด ^{๒๙}ถึงอย่างนั้นก็ตาม เขาก็ไม่ได้หนีหายไปจากบาปต่างๆที่เยโรโบอัมลูกชายของเนบัทเคยทำไว้ ซึ่งทำให้ อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย คือเยชูไม่ได้

* ๑๐:๑๕ เจ้าเป็นเพื่อน ... หรือเปล่า แปลตรงๆได้ว่า “จิตใจของเจ้าชื่อตรงกับเรา เหมือนกับที่จิตใจของเรามีต่อเจ้าหรือเปล่า”

† ๑๐:๒๕ ห้องด้านใน ตามตัวอักษรคือ “เมืองแห่งวิหารของพระบาอัล”

ทำลายรูป บั้นลูกวัวทองคำที่อยู่ในเบธ เอล และदान

พระยาห์เวห์อวยพรเยชู

^{๓๐}พระยาห์เวห์พูดกับเยชูว่า “เจ้าได้ทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของเราจนสำเร็จ และได้ทำให้ครอบครัวของอา หีบเป็นเหมือนกบที่เราได้คิดไว้ เพราะอย่าง นั้น ลูกหลานของเจ้าจะได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอลจนถึงสี่ชั่วคน”

^{๓๑}แต่เยชูไม่ระมัดระวังที่จะทำตามกฎของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลไว้ ด้วยสิ้น ใจของเขา เขาไม่ยอมหันเหไปจากบาปของเย โร โบ อัม ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

สาซาเอลเอาหะอิสราเอลใต้

^{๓๒}ในสมัย นั้น พระ ยาห์เวห์เริ่มตัดส่วนต่างๆของอิสราเอล ออก กษัตริย์ฮา ซา เอลของอา รัมได้เอาหะชาวอิสราเอลตาม พรหมแดนของพวกเขา ^{๓๓}ตั้งแต่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ดิน แดนทั้งหมดของกิ เลอาด รวมทั้งดินแดนที่เป็นของเผ่า กาด เผ่ารูเบนและเผ่ามันสเสห์ และเขามิซัย ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ติดกับลำธารอารโนนไปจนถึงกิเลอาดและบาซาน

ความตายของเยชู

^{๓๔}เหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเยชู ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไปและความสำเร็จต่างๆของเขา ได้จัดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

^{๓๕}แล้วเยชูก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และเยโฮอาหาสลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบ ต่อจากเขา ^{๓๖}เยชูปกครองอิสราเอลอยู่ในเมืองสะมาเรียเป็นเวลาสี่สิบแปดปี

นางอาธาเลียห์ฆ่าพวกลูกๆของกษัตริย์

(๒ พศต. ๒๒:๑๐-๑๒)

^๑เมื่อนางอาธาเลียห์ซึ่งเป็นแม่ของ

๑ ๑ อา หัส ยาห์เห็นว่าลูกชายของ นาง

ตาย แล้ว นางได้ลงมือฆ่าครอบครัวของ กษัตริย์อาหัสยาห์ทั้งหมด

^๒แต่เยโฮเซบาคีเป็นลูกสาวของกษัตริย์เยโฮ รัม และเป็นน้อง สาวของอา หัส ยาห์ได้ แอบพาโย อาชูลูกชายของอา หัส ยาห์ไปจาก พวกเจ้าชายทั้งหลายที่กำลังจะถูกฆ่า นางได้ เอาตัวโยอาชและพี่เลี้ยงของเขาไปไว้ในห้องนอนห้อง หนึ่งเพื่อหลบซ่อนตัวจากนางอาธา ลียาห์ โยอาชก็เลยไม่ได้ถูกฆ่าไปด้วย

^๓โยอาชยังคงหลบซ่อน ตัวกับพี่เลี้ยงของเขาอยู่ใน วิหาร ของพระ ยาห์เวห์เป็นเวลา ถึงหกปีในช่วงที่นางอาธาเลียห์ปกครองแผ่นดินนั้น

เยโฮยาดาเจิมโยอาชเป็นกษัตริย์

(๒ พศต. ๒๓:๑-๒๑)

^๔ในปีที่เจ็ด นักบวชเย โฮ ยาดาเรียกพวก ผู้นำทหารของชาวคารี ^๕และทหารรักษา พระองค์มา และสั่งให้พวกเขาไปที่วิหารของพระ ยาห์เวห์ เขาได้ทำข้อ ตกลงกับคนเหล่านั้น และให้พวกเขาसानที่วิหารของพระ ยาห์เวห์ แล้วเขาถึงเอาโย อาชที่เป็นลูกชายของกษัตริย์ออกมา

^๕เยโฮยาดาส่งคนเหล่านั้นว่า “นี่คือสิ่งที่พวกท่านจะต้องทำ หนึ่ง ในสามของพวกท่าน ที่ต้องมาอยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา จะต้องไปเฝ้า ดุวังของกษัตริย์ ^๖อีกหนึ่งในสามต้องเฝ้า ดูอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามที่เหลือไปอยู่ที่ประตูที่อยู่ด้าน หลังทหารรักษาพระองค์ อย่างนี้พวกท่านก็จะเฝ้าดูแลวังจากทุกด้าน ^๗ส่วนพวกท่านสองกลุ่มที่ไม่ต้องอยู่เฝ้าในวัน หยุด ทาง ศาสนา จะต้องมาคอย เฝ้าวิหารของพระ ยาห์เวห์และปกป้องกษัตริย์ ^๘พวกท่านจะต้องล้อม รอบกษัตริย์ไว้ ให้แต่ละคนถืออาวุธพร้อมมือ ใครก็ตามที่เข้ามาใกล้กษัตริย์ต้องถูกฆ่า ให้อยู่กับกษัตริย์ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ตาม”

^๙พวกผู้นำเหล่าทัพได้ทำตามที่ยโฮยาดานักบวชได้สั่งไว้ แต่ละ คนได้นำทหารของเขามา ทั้งที่อยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา และคนที่ไม่ได้อยู่เฝ้า พวก เขาได้พากันมาหานักบวชเย โฮ ยาดา ^{๑๐}แล้วเขาก็ได้แจก

* ๑๑:๒ เยโฮรัม หรือ “โยรัม” ในภาษาฮีบรู

† ๑๑:๕ ชาวคารี หรือ “ชาวเคเรธ” เป็นทหารพิเศษที่จ้างมาเพื่อรับใช้กษัตริย์

พวกหอกและโล่ให้กับพวกผู้นำเหล่าทัพ นั้นมันเป็นหอกและโล่ของกษัตริย์ดาวิดที่เก็บอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์นั่นเอง ^{๑๑}เหล่าทหารรักษาพระองค์ทุก คนถืออาวุธพร้อมมือ ประจำ ที่ของตนรอบๆวิหาร จากด้านใต้จดด้านเหนือ พวก เขายืนอยู่รอบแท่นบูชาและวิหาร รวมทั้งยืนอยู่รอบตัวกษัตริย์ด้วย ^{๑๒}เยโฮยาดาได้พาโยอาชที่เป็นลูกชายกษัตริย์ออกมาและสวมมงกุฎให้กับเขา และได้มอบสำเนาข้อตกลง ที่พระเจ้าได้ทำกับคนของพระองค์ให้กับเขา พวกเขาได้เจิมโยอาชขึ้นเป็นกษัตริย์และพวกเขา ก็จับมือให้ร้องว่า “กษัตริย์จึงเจริญ”

^{๑๓}เมื่อนางอาธา ลียาห์ได้ยินเสียงอีกที่กที่เหล่าทหารรักษาพระองค์และประชาชน ตะโกน นางออกมาหาประชาชนที่วิหารของพระยาห์เวห์ ^{๑๔}นางมองไปและเห็นกษัตริย์ยืนอยู่ข้างเสาตามประเพณี มีพวกผู้นำเหล่าทัพและคนเป่าแตรอยู่ที่ด้านข้างของกษัตริย์และประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินต่างก็ร้องยินดีและเป่าเขาสัตว์กัน นางอาธา ลียาห์ก็ฉีกเสื้อผ้าของนางและร้องตะโกนว่า “กบฏกบฏ”

^{๑๕}นักบวชเยโฮยาดาสั่งพวกผู้นำเหล่าทัพที่ได้ตั้งให้ดูแลกองทัพว่า “นางนางออกมาจากท่ามกลางกองทหาร และฆ่าทุกคนที่ติดตามนาง” เพราะนักบวชพูดว่า “อย่าฆ่านางภายในวิหารของพระยาห์เวห์แห่งนี้”

^{๑๖}พวกเขาจับตัวนางไว้ได้ ในขณะที่นางกำลังจะเข้าไปในวังทางประตูม้า และนางก็ถูกฆ่าตายที่นั่น

^{๑๗}แล้วเยโฮยาดาก็ได้ทำข้อตกลงระหว่างพระยาห์เวห์กับกษัตริย์และประชาชน ว่าพวกเขาจะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์ เขายังได้ทำข้อตกลงระหว่างกษัตริย์กับประชาชนอีกด้วย

^{๑๘}ประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน นั้นได้ไปที่วิหารของพระบาอัลและรั้อมันทีงไป พวก เขาทูปพวกแท่นบูชาและรูปเคารพทั้งหมดจนแตกเป็นชิ้นๆและฆ่ามัทธานที่เป็นนักบวชของพระบาอัลที่หน้าแท่นบูชาเหล่านั้น

แล้วนักบวชเยโฮยาดา ก็ให้ทหาร ยามอยู่เฝ้าที่วิหารของพระยาห์เวห์ ^{๑๙}เขากับพวกผู้นำเหล่าทัพ คนคาวี และทหารรักษาพระองค์ รวมทั้งประชาชนทั้งหมดของแผ่นดิน ได้พากษัตริย์ลงมาจากวิหารของพระยาห์เวห์ และเข้าไปในวัง ผ่านทางประตูสำหรับทหารรักษาพระองค์ แล้วกษัตริย์ก็ขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ ^{๒๐}และประชาชนทั้งหมดบนแผ่นดิน นั้นต่างก็เฉลิมฉลองรื่นเริงกัน และบ้านเมืองก็สงบสุข เพราะนางอาธา ลียาห์ถูกฆ่าด้วยดาบแล้วภายในวัง ^{๒๑}โยอาชมีอายุเจ็ดปีเมื่อเขาขึ้นครองราชย์

โยอาชเริ่มปกครอง

(๒ พศต. ๒๔:๑-๑๖)

๑๒ ^๑โยอาชขึ้นครองราชย์ ตรงกับปีที่เจ็ดที่เยชูเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล โยอาชครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบปี แม่ของเขาชื่อคิปียาห์ นางมาจากเมืองเบเออร์เซบา ^๒โยอาชทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา เขาทำตามที่นักบวชเยโฮยาดาได้สั่งสอนเขาไว้ ^๓แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนยังคงไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่นเหมือนเดิม

โยอาชสั่งให้ซ่อมแซมวิหาร

(๒ พศต. ๒๔:๑-๑๔)

^๔โยอาชพูดกับพวกนักบวชว่า “เงินทั้งหมดที่คนเอาเข้ามาในวิหารของพระยาห์เวห์ เพื่อถวายเป็นของขวัญศักดิ์สิทธิ์ เช่น เงินที่กำหนดให้จ่ายตามรายบุคคล เงินที่ได้มาจากการเก็บเงินที่คนเอามาถวายด้วยความสมัครใจให้กับวิหารแห่งนี้ ^๕ให้นักบวชแต่ละคนรับเงินเหล่านี้มาจากคนที่พวกเขาให้บริการนั้น และให้ใช้เงินเหล่านั้นในการซ่อมแซมจุดต่างๆในวิหารที่พวกเขาเห็นว่าเสียหาย”

^๖แต่จนถึงปีที่ยี่สิบสามของกษัตริย์โยอาช พวกนักบวชก็ยังไม่ได้ซ่อมแซมวิหาร

*๑๑:๑๒ ข้อตกลง เป็นข้อตกลงระหว่างกษัตริย์กับพระเจ้า น่าจะหมายถึงสัญญาที่กษัตริย์ได้เคยทำไว้ว่าจะรับใช้พระเจ้า ดูบทที่ ๑๗ และ ๑ ซามูเอล ๑๐:๒๕

นั้น ๗ กษัตริย์โย อาชจึงได้เรียกตัวนักบวชเยโฮ ยาดาและนักบวชคนอื่นๆเข้ามาและถามพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านถึงยังไม่ได้ซ่อมแซมวิหาร พวกท่านหยุดรับเงินจากคนที่พวกท่านให้บริการได้แล้ว ให้มอบเงินนั้นให้กับคนอื่นซ่อมแซมวิหารได้แล้ว”

“พวกนักบวชต่างเห็นด้วยที่จะไม่เก็บเงินจากประชาชน อีก และตัดสินใจที่จะไม่ซ่อมแซมวิหารเองด้วย ๘ นักบวชเยโฮยาดาเอาหีบใส่เงินใบหนึ่งเจาะรูไว้บนฝาของมัน แล้วนำไปวางไว้ที่ด้านข้างทางขวาของแท่นบูชา หีบนั้นอยู่ใกล้ประตูทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ นักบวชบางคนก็เฝ้าอยู่ที่ประตูทางเข้า ได้เอาเงินที่คนเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ใส่ไว้ในหีบใบนั้น

๑๐ เมื่อไพร่ก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าไม่มีเงินอยู่ในหีบใบนั้นมากแล้ว เลขของกษัตริย์และนักบวชชั้นสูงสุด ก็จะมานับเงินนั้นในวิหารของพระยาห์เวห์และใส่ไว้ในถุงหลายใบ ๑๑ เมื่อมีจำนวนเงินมากแล้ว พวกเขาก็เอาเงินนั้นไปให้กับผู้ควบคุมงานในวิหารแห่งนั้น พวกเขาก็จะได้เอาเงินนี้ไปจ่ายให้กับคนงานที่ทำงานอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ เช่น ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง ๑๒ ช่างอิฐ และคนตัดหิน พวกเขาเอาเงินนั้นไปซื้อไม้และหินที่ตัด แต่งแล้วมาเพื่อใช้ในการซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่นๆที่จำเป็นในการซ่อมแซมวิหาร

๑๓ เงินที่ได้มานี้ นักบวชไม่สามารถนำไปใช้ในการทำอ่างเงิน กรรไกรตัดไม้ ตะเกียง ขามสำหรับประพรม แตรเขาสัตว์ หรือข้าวของเครื่องใช้ที่ทำขึ้นจากทองคำหรือเงินสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์ ๑๔ แต่เขาจ่ายเงินนั้นสำหรับพวกคนงานที่ต้องใช้เงินในการซ่อมแซมวิหาร ๑๕ พวกที่ให้เงินนี้ ไม่ได้ขอให้คนงานทำบัญชีค่าใช้จ่าย เพราะพวกคนงานเหล่านี้ล้วนไว้ใจได้

๑๖ เงินที่ได้จากเครื่องบูชาธำระล้างและเครื่องบูชาตอบแทน ไม่ได้เอามาเก็บไว้ในวิหารเพราะมันเป็นของพวกนักบวช

โยอาชยอมสละของมีค่าให้ฮาซาเอล

๑๗ ในเวลานั้น กษัตริย์ฮาซาเอลของอารัมได้ขึ้นมาโจมตีเมืองกัทและยึดเมืองไว้ได้ แล้วเขาก็ตั้งใจที่จะขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม

๑๘ แต่กษัตริย์โยอาช ของยูดาห์ได้เอาของทั้งหมดที่บรรพบุรุษของเขาคือเยโฮชาฟัท เยโฮรัมและอาหัสยาห์ ที่เคยเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ได้อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ รวมทั้งของที่ตัวท่านเองได้อุทิศไว้ด้วย ตลอดจนถึงทองคำทั้งหมดที่อยู่ในคลังของพระยาห์เวห์และในวังของกษัตริย์ด้วย เขาเอาของมีค่าทั้งหมดนี้ส่งไปให้กับกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอารัม แล้วฮาซาเอลก็ได้ถอยทัพไปจากเมืองเยรูซาเล็ม

โยอาชตาย

(๒ พศต. ๒๔:๒๓-๒๗)

๑๙ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของโยอาช และสิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมด ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์

๒๐ พวกข้าราชการของโยอาช ได้รวมหัวกันวางแผนกบฏและฆ่าเขาที่เบธมิลโล บนทางที่จะลงไปสิลลา ๒๑ พวกข้าราชการที่ได้ฆ่าเขาก็คือโยซาการ์ลูกชายของซิเมอัทและเยโฮชาบาดลูกชายของไซเมอร์

เขาตายและถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และอามาซียาห์ที่เป็นลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เยโฮอาหาสปกครองอิสราเอล

๑ เยโฮอาหาสลูกชายของเยชูซัน ๑๓ เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่ยัสสิบสาม ที่กษัตริย์โยอาชปกครองยูดาห์ โยอาชเป็นลูกชายของอาหัสยาห์ เยโฮอาหาสครองราชย์อยู่ยัสสิบเจ็ดปี

๒ เยโฮอาหาสทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำบาปตามเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอย

* ๑๒:๙ ทางเข้า หรือแปลตรงๆได้ “ธรณีประตู”

† ๑๒:๑๘ โยอาช หรือ “เยโฮอาช” ซึ่งเป็นชื่อเต็มของโยอาช

ทำบาปไปด้วย เยโฮอาหาสไม่ยอมหันไปจากบาปเหล่านั้น ^๓ ดังนั้น ความโกรธของพระยาห์เวห์จึงลุกเป็นไฟขึ้นต่อ อิสราเอล และพระองค์ทำให้พวกเขาต้องตกอยู่ใต้อำนาจของกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอารัมและของเบนฮาดัดลูกชายของเขาอยู่เรื่อย ๆ

พระยาห์เวห์เมตตาชาวอิสราเอล

^๔ แล้วเยโฮอาหาสก็อ่อนวอนให้พระยาห์เวห์ช่วย และพระยาห์เวห์ฟังเขา เพราะพระองค์เห็นแล้วว่ากษัตริย์ของชาวอารัมได้กดขี่ข่มเหงอิสราเอลอย่างรุนแรง

^๕ พระยาห์เวห์ได้ส่งคนหนึ่งมาช่วยเหลืออิสราเอล แล้วอิสราเอลก็หลุดพ้นจากอำนาจของอารัม แล้วชาวอิสราเอลก็ได้อาศัยอยู่ในบ้านเมืองของพวกเขาอย่างเดิม

^๖ แต่อย่างไรก็ตาม ชาวอิสราเอลก็ยังไม่ได้เลิกทำตามพวกบาปต่างๆของครอบครัวเยโรโบอัม ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย พวกอิสราเอลยังดำเนินในบาปนั้น และพวกเขาก็ยังเก็บเสาศักดิ์สิทธิ์ของพระนางอาเซราห์ไว้ในเมืองสะมาเรียเหมือนเดิม

^๗ ในกองทัพของเยโฮอาหาสไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลย นอกจากทหารม้าห้าสิบคน ทรนสิบคนและทหารเดินเท้าหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์ของอารัมได้ทำลายพวกเขาไปอย่างกับแกลบที่ลอยไปตามลมตอนผัด ร่อนข้าว

^๘ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮอาหาส สิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมดและความสำเร็จของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

^๙ แล้วเยโฮอาหาสก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และเยโฮอาชลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เยโฮอาชปกครองอิสราเอล

^{๑๐} เยโฮอาชลูกชายของเยโฮอาหาสขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สามสิบเจ็ดที่กษัตริย์โยอาชปกครองยูดาห์ และเขาคครองราชย์อยู่สิบหกปี ^{๑๑} เยโฮอาชได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์

และไม่ยอมหันออกจากบาปทั้งสิ้นที่เยโรโบอัมลูกชายของเนบัททำ ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย เยโฮอาชยังคงใช้ชีวิตอยู่ในบาปเหล่านั้น ^{๑๒} ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเยโฮอาช ทุกอย่างที่เขาได้ทำไป และความสำเร็จของเขา รวมทั้งสงครามระหว่างเขากับกษัตริย์อามัชยาห์ของยูดาห์นั้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๑๓} แล้วเยโฮอาชก็ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและเยโรโบอัมก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ศพของเยโฮอาชถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรียกับพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล

เอลีซาตาย

^{๑๔} เมื่อเอลีซาล้มป่วยไม่สบาย จนทำให้เขาตายในที่สุด กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอลได้ลงไปเยี่ยมเยียนเขาและกษัตริย์ก็ร้องให้ต่อหน้าเขา กษัตริย์ได้รำร้องไปว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อ ท่านเป็นพวงกรรพและพวกทหารม้าของอิสราเอล” *

^{๑๕} เอลีซาพูดว่า “ขอคืนธนูหนึ่งคันกับลูกธนูจำนวนหนึ่งสิ”

และเขาก็ทำตาม ^{๑๖} เอลีซาพูดกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “จับคันธนูไว้ในมือของท่าน” เมื่อกษัตริย์ได้จับมันไว้แล้ว เอลีซาก็เอามือของเขาจับมือทั้งสองข้างของกษัตริย์ไว้ ^{๑๗} เอลีซาพูดอีกว่า “เปิดหน้าต่างทางทิศตะวันออก” เขาก็ทำตามนั้น แล้วเอลีซาก็พูดว่า “ยิง”

และเขาก็ยิงลูกธนูออกไป เอลีซาก็ได้ประกาศออกมาว่า “นี่จะเป็นลูกธนูแห่งชัยชนะของพระยาห์เวห์ ลูกธนูแห่งชัยชนะเหนือพวกอารัม ท่านจะทำลายชาวอารัมได้อย่างราบคาบที่อาเฟก”

^{๑๘} แล้วเอลีซาก็พูดว่า “หยิบลูกธนูพวกนั้นมา” แล้วกษัตริย์ได้หยิบลูกธนูเหล่านั้นมา เอลีซาบอกกับเขาว่า “ดีลงไปทีพื้นสิ”

เขาดีลงไปทีพื้นสามครั้งแล้วหยุด ^{๑๙} เอลีซาคนของพระเจ้าโกรธกษัตริย์ และพูดว่า “ท่านควรจะดีห้าหรือหกครั้ง แล้วท่านจะได้ชัยชนะเหนือพวกอารัมและได้ทำลายพวก

* ๑๓:๑๔ ท่านเป็น ... อิสราเอล หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวงกรรพและพวกทหารม้าของอิสราเอลจะมารีบท่านแล้ว”

นั้นจนหมด แต่ตอนนี้ ท่านจะชนะพวกเขาได้แค่สามครั้งเท่านั้น”

กระดุกเอลีซาทำให้คนพิน

^{๒๐}เอลีซาตายและถูกฝังไว้ ปกติแล้วกองโจรชาวโม อับชอบมาปล้นชาวอิสราเอลในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ^{๒๑}มีอยู่ครั้งหนึ่ง ในขณะที่ชาวอิสราเอลกำลังฝัง ศพชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น พวกเขาได้เห็นกองโจรมา พวกเขาจึงโยน ศพของชายคน นั้นลงไปในกลุ่มศพของเอลีซา เมื่อศพนั้นไปโดนกระดุกของเอลีซาเข้า ชายคนนั้นก็กลับมีชีวิตขึ้น และยืนขึ้นมา

เยโฮอาสยึดเมืองคินจากเบนฮาดัด

^{๒๒}ในสมัยของกษัตริย์เยโฮอาหาส กษัตริย์ฮา ซา เอลของชาวอา รัมได้กดขี่ข่มเหงอิสราเอลตลอด เวลา ^{๒๓}แต่พระ ยาร์เวห์มีเมตตากรุณาต่ออิสราเอลและสงสารพวกเขาที่พระองค์ห่วงใยพวกเขาก็เป็นเพราะข้อตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับอับ ราฮัม อิสอัค และยาโคบ จนกระทั่งวันนั้น พระองค์ก็ยังไม่ทำลายพวก เขาหรือล้มล้างพวก เขาให้หมดไปจากหน้าของพระองค์

^{๒๔}กษัตริย์ฮา ซา เอลของชาวอา รัมตายไป และเบนฮาดัดลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจาก เขา ^{๒๕}เมืองต่างๆของอิสราเอลที่ฮา ซา เอลพ่อของเบน ฮาดัดยึดไปตอนสมัยของเยโฮอาหาส ตอนนีเยโฮอาสลูกชายเยโฮอาหาสได้ยึดคินมาจากเบนฮาดัดลูกชายของฮา ซา เอล เย โฮอาสชนะเบนฮาดัดสาม ครั้ง และได้ยึดเอาเมืองต่างๆของอิสราเอลคืนมาได้

อามาซียาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พศด. ๒๕:๑-๒๖:๒)

๑๔ ^๑อามาซียาห์ลูกชายของกษัตริย์โย อาชของยูดาห์ ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ ตรงกับปีที่สองของเยโฮอาชเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล เยโฮอาชเป็นลูกชายของเยโฮอาหาส ^๒อามาซียาห์มีอายุยี่สิบห้าปี ตอนที่เขากขึ้นเป็นกษัตริย์และเขาได้ครอง ราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลา

ยี่สิบห้าปี แม่ของเขามิชื่อว่ายโฮอัค ดินนางมาจากเมืองเยรูซาเล็ม “อามาซียาห์ได้ทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระ ยาร์เวห์ แต่ไม่เหมือนกับที่ดา วิตบรรพบุรุษของเขาเคยทำไว้ เขาทำตามตัวอย่างของโย อาชผู้เป็นพ่อของเขาทุกอย่าง “แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนก็ยัง คงถวายเครื่องสัตว บูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่นเหมือนเดิม

^๔หลังจากที่อามาซียาห์ได้ทำให้แผ่นดินมั่นคงเป็นปึก แผ่น แล้ว เขาได้สั่งมาพวกข้าราชการที่เคยหมักษัตริย์ผู้ เป็น พ่อ ของเขา ^๖แต่เขาไม่ได้มาพวกลูกชายของคนเหล่านั้น ตามสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือบัญญัติของโมเสส ที่พระ ยาร์เวห์สั่งไว้ว่า “อย่าประหารพ่อ แม่เพราะสิ่งที่ลูกๆเขาทำ และอย่าประหารลูกๆเพราะสิ่งที่พ่อแม่เขาทำ แต่ให้ประหารคนเพราะบาปที่คนๆนั้นทำเอง” *

^๗อามาซียาห์ได้ฆ่าชาวเอโดมถึงหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเสลาไว้ได้จากการรบ เขาเรียกเมืองนั้นว่า โยกเชเอล ซึ่งเป็นชื่อของมันมาจนถึงทุกวันนี้

^๘แล้วอามาซียาห์ได้ส่งพวกคนส่งข่าวไปหาเยโฮอาช

กษัตริย์ของอิสราเอล ที่เป็นลูกชายของเยโฮอาหาสที่เป็นลูกชายของเยชู ข้อความนั้นทำทนายเยโฮอาชว่า “มาสิ มาสู้กันซึ่งๆหน้า”

^๙แต่กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอล ตอบ กษัตริย์อามาซียาห์ของยูดาห์ว่า “ตั้งหนามต้น หนึ่งในเลบานอนได้ส่ง ข่าวมาถึงต้นสนซีดาร์ต้น หนึ่งในเลบานอนว่า ‘ให้ยกลูกสาวของเจ้าให้แต่งงานกับลูกชายของเรา’ แต่สัตว์ป่าตัวหนึ่งในเลบานอนผ่านมา และได้เหยียบย่ำต้น หนามต้นนั้นไป ^{๑๐}จิริอยู่เจ้าได้ชนะพวก เอโดม และตอนนี้ใจของเจ้าก็พองโต ให้พอใจในชัยชนะของเจ้าอยู่กับบ้านดีกว่า จะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม เดี๋ยวจะล้มลงเปล่าๆทั้งตัวเจ้าและเผ่ายูดาห์ด้วย”

^{๑๑}แต่อามาซียาห์ไม่ยอมฟังคำเตือน ดังนั้น กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอลจึงได้เข้าโจมตีกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ที่เบธเซเมชในยูดาห์ ^{๑๒}และยูดาห์ก็พ่ายแพ้ต่ออิสราเอล และคนยูดาห์ต่างก็หนีกลับบ้านของตน ^{๑๓}กษัตริย์เยโฮอาชแห่งอิสราเอล

* ๑๔:๖ *อย่าประหาร ... นั้นทำเอง* ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๔:๑๖

จับตัวกษัตริย์อา มา ชิ ยาร์แห่งยู ดาห์ได้ที เบธเช เมช กษัตริย์อา มา ชิ ยาร์เป็นลูกชายของโย อาช ซึ่งเป็นลูกชายของอา หัส ยาร์ แล้วยกษัตริย์เย โฮ อาชก็ได้บุก เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มและทำลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็มทิ้งไป ตั้งแต่ประตูเฟ พ ราอิมไปจนถึงประตูตรงหัวมุม รวมความ ยาวได้สี่ ร้อยศอก^{๑๔} กษัตริย์เย โฮ อาชเข้าไปเอาทองคำและเงินและเครื่อง ใช้ต่างๆที่อยู่ในวิหารของพระยาร์เวห์ และที่อยู่ในคลัง สมบัติของวังกษัตริย์ ไปจนหมดสิ้น กษัตริย์เยโฮอาชยังได้ด่อนเชลยกลับไปเมืองสะมาเรียด้วย

^{๑๕}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเย โฮ อาช สิ่งที่เขาได้ทำไปและความสำเร็จของเขา รวม ทั้งสงครามระหว่างเขากับกษัตริย์อา มา ชิ ยาร์แห่งยูดาห์ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๑๖} แล้วเย โฮ อาชก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองสะ มา เรียร่วมกับกษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอล และเยโรโบอัมลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

^{๑๗}หลังจากที่เย โฮอาชลูกชายของกษัตริย์เยโฮอาหสแห่งอิสราเอลตายไปแล้ว อามาชียาลูกชายของกษัตริย์โย อาชแห่งยูดาห์ก็มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสิบห้าปี ^{๑๘} เหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของอามาชียาร์ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่ง ยูดาห์ ^{๑๙} พวกเขาประชาชนได้ยกฎต่อกษัตริย์อา มา ชิ ยาร์ในเมืองเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ได้หลบหนีไปถึงเมืองลาคีซ แต่คนเหล่านั้นส่งคนไปตาม ถ้าเขาถึงเมืองลา คีซและฆ่าเขาตายที่นั่น ^{๒๐} ศพของอามา ชิ ยาร์ถูกนำกลับมาด้วยม้าและนำมาฝังไว้ในเมืองเยรูซาเล็มร่วมกับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด

อุสซียาร์ปกครองยูดาห์

^{๒๑}แล้วประชาชนของยู ดาห์ทั้งหมดก็ตั้งอุส ซี ยาร์เป็นกษัตริย์องค์ใหม่แทนอามา ชิ ยาร์พ่อของเขา ตอนนั้นอุส ซี ยาร์มีอายุสิบหก ปี ^{๒๒} กษัตริย์อา มา ชิ ยาร์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา แล้วกษัตริย์อุสซียาร์ก็ได้ตี

เอาเมืองเอ ลัทกลับคืนมาให้กับยู ดาห์ และสร้างเมืองเอลัทขึ้นใหม่

เยโรโบอัมที่สองปกครองอิสราเอล

^{๒๓}เยโรโบอัม ลูกชายของกษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอลขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองสะ มา เรีย ตรง กับปีที่สิบ ห้าของกษัตริย์อา มา ชิ ยาร์แห่งยู ดาห์ที่เป็นลูกชายของโย อาช เยโร โบ อัมครองราชย์อยู่สี่สิบเอ็ดปี ^{๒๔} เขาได้ทำความ ซ้ำในสายตาของพระยาร์เวห์ และไม่ยอมหันไปจากบาปทั้ง สิ้นของเย โร โบ อัม ลูกชายของเนบัท ที่ได้ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย ^{๒๕} เยโรโบอัมเป็นคนที่ยึดเอาดินแดนของอิสราเอลคืนมา ตั้งแต่เลโบ ฮามัทไปจนถึงทะเลอาราบาห์ ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลที่ได้พูดไว้ผ่านทางโย นาทลูกชายของอามิทัย โย นาทเป็นผู้ พูด แทน พระเจ้าที่มาจากท เฮ เฟอร์ ^{๒๖} พระยาร์เวห์เห็นความเดือดร้อนที่แสนขมขื่นของคนอิสราเอลทุกคน ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือคนที่ไม่ใช่ทาส แล้วก็ไม่มีใครช่วยพวก เขา ด้วย ^{๒๗} พระองค์จึงช่วยเหลือพวก เขาผ่านทางมือของเย โร โบ อัมลูกชายของเยโฮอาช เพราะพระยาร์เวห์ไม่เคยพูดว่า พระองค์จะลบชื่อของอิสราเอลออกจากใต้ฟ้าสวรรค์

^{๒๘} เหตุการณ์อื่นๆในยุค สมัยของเย โร โบ อัม สิ่งที่เขาได้ ทำไปทั้งหมด และความ สำเร็จด้านการทหารของเขา รวม ทั้งการที่เขาได้ตีเอาเมืองดามัสกัสและเมืองฮามัทที่เคยเป็นของยู ดาห์คืนมาได้ นั้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๒๙} เย โร โบ อัมตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาคือพวกกษัตริย์ของอิสราเอล และเศ คา ริ ยาลูกชายของ เขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อุสซียาร์ปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๒๖:๓-๒๓)

๑๕ อามา ชิ ยาร์^๑ ลูกชายของกษัตริย์อา มา ชิ ยาร์แห่งยู ดาห์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ตรงกับปีที่สิบเจ็ด ที่เยโรโบอัมเป็น

* ๑๔:๒๕ ทะเลอาราบาห์ ทะเลตาย

† ๑๕:๑ อุสซียาร์ ตรงนี้ใช้อีกชื่อหนึ่งว่า “อาซารียาร์”

กษัตริย์ของอิสราเอล ^๒อุส ซึ ยาร์มีอายุสิบหกปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี แม่ของเขามียี่สิบเอ็ดลูกสาวนามมาจากราเมืองเยรูซาเล็ม ^๓เขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่อามาศิยาห์พ่อของเขาทำ ^๔แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนยังคงไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ที่นั่นอยู่เหมือนเดิม

^๕พระยาห์เวห์ทำให้กษัตริย์อุส ซึ ยาร์ต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคผิวหนังร้ายแรง จนถึงวันตาย และอุสซึยาร์ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่แยกออกมาต่างหาก โยธามลูกชายของเขาได้ทำหน้าที่ดูแลวังและปกครองประชาชนในแผ่นดินนั้น

^๖เหตุการณ์อื่นๆในยุค สมัยของอุส ซึ ยาร์ และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ^๗อุส ซึ ยาร์ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังรวมกับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และโยธามลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เศคาริยาห์ปกครองอิสราเอล

^๘เศคาริยาห์ลูกชายของเยโรโบอัมได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ในเมืองสะมาเรียของอิสราเอล ตรงกับปีที่สามสิบแปด ที่อุส ซึ ยาร์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เศคาริยาห์ได้ครองราชย์อยู่หกเดือน ^๙เศคาริยาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเขาทำ เขาไม่ยอมหันไปจากพวกบาปของเยโรโบอัม ลูกชายของเนบัท ที่ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

^{๑๐}ซัลลุมลูกชายของยาเบซได้กบฏต่อเศคาริยาห์ เขาได้ล้มเศคาริยาห์ลงต่อหน้าประชาชน และฆ่าเขา แล้วขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ^{๑๑}เหตุการณ์อื่นๆในยุค สมัยของเศคาริยาห์ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๑๒}เรื่องนี้เป็นไปตามคำสัญญาที่พระยาห์เวห์เคยให้ไว้

กับกษัตริย์เยชู ที่ว่า “ลูกหลานของเจ้าจะได้นั่งอยู่บนบัลลังก์อิสราเอลถึงสี่ชั่วคน”

ซัลลุมปกครองอิสราเอล

^{๑๓}ซัลลุมลูกชายของยาเบซได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ตรงกับปีที่สามสิบเก้าของกษัตริย์อุสซึยาร์แห่งยูดาห์ และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรียเพียงหนึ่งเดือน

^{๑๔}เมนาเฮมลูกชายของกาดีได้มาจากเมืองทือซาห์ขึ้นไปทีเมืองสะมาเรีย เขาได้ล้มซัลลุมลูกชายของยาเบซลงและฆ่าเขาในสะมาเรีย และขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

^{๑๕}เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของซัลลุมและการสมคบกันกบฏที่มีเขาเป็นผู้นำนั้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

เมนาเฮมปกครองอิสราเอล

^{๑๖}ในเวลานั้น เมนาเฮมที่ออกเดินทางมาจากเมืองทือซาห์ ได้เข้าโจมตีเมืองทิฟสาห์ และผู้คนที่อยู่ในเมืองนั้น รวมทั้งเมืองที่อยู่รอบๆเพราะคนเหล่านี้ไม่ยอมเปิดประตูเมืองให้ เขาปล้นเมืองเหล่านี้และแหวกท้องของหญิงมีครรภ์ทุกคน

^{๑๗}เมนาเฮมลูกชายของกาดีได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ตรงกับปีที่สามสิบเก้าที่กษัตริย์อุสซึยาร์ปกครองยูดาห์ เขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรียเป็นเวลาสิบปี ^{๑๘}เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ ตลอดเวลาที่เขารองราชย์อยู่ เขาไม่เคยหันไปจากพวกบาปของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ที่ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

^{๑๙}แล้วกษัตริย์ปูลสะแห่งอัสซีเรียได้มาบุกอิสราเอล กษัตริย์เมนาเฮมได้ให้เงินสามหมื่นสี่พันกิลกรัมแก่กษัตริย์ปูลสะ เพื่อให้กษัตริย์ปูลสะสนับสนุนเขา และช่วยให้เขาคุมอำนาจในการเป็นกษัตริย์ต่อไป ^{๒๐}เมนาเฮมได้เรียกไรเงินจากคนอิสราเอลที่เป็นคนรวย เขาให้คนรวยจ่ายภาษีคนละห้าสิบเชเชล ^{๒๑}แล้วเอาเงินนั้นมาให้กับกษัตริย์ปูลสะของอัสซีเรีย ดังนั้น กษัตริย์ปูลสะของอัสซีเรียจึงยอม

* ๑๕:๑๙ *ปูล* หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ทิกัลท-ปิเลเซอร์”
 † ๑๕:๑๙ *สามหมื่นสี่พันกิลกรัม* หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งพันตะลันต์
 ‡ ๑๕:๒๐ *ห้าสิบเชเชล* หรือ ๕๗๕ กรัม

ถอยทัพ กลับ ไม่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอลอีกต่อไป

^{๒๑}เหตุการณ์อื่น ๆ ในสมัยของเม นา เฮม และสิ่งที่เขาได้ทำทั้งหมด ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล ^{๒๒}เม นา เฮมได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และเป คา หิ ยาห์ลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เปคาหิยาห์ปกครองอิสราเอล

^{๒๓}เป คา หิ ยาห์ลูกชายของเม นา เฮมได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลอยู่ในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่ห้าสิบที่กษัตริย์อุสซียาห์ปกครองยูดาห์ เป คา หิ ยาห์ได้ครองราชย์อยู่สองปี ^{๒๔}เป คา หิ ยาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาไม่ได้หันไปจากพวกบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ที่ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

^{๒๕}แม่ทัพคนหนึ่งของเป คา หิ ยาห์ ชื่อเปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ได้คิดวางแผนกบฏต่อเขา เป คาห์ได้รวบรวมคนห้าสิบกคนมาจากกิเลอาด และได้ฆ่าเปคาหิยาห์พร้อมกับอา ร โกบและอา ริ เอห์ตวยที่ป้อมของวังกษัตริย์ที่เมืองสะมาเรีย ดังนั้น เปคาห์ได้ฆ่าเปคาหิยาห์และขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

^{๒๖}ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของเปคาหิยาห์และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล

เปคาห์ปกครองอิสราเอล

^{๒๗}เปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่ห้าสิบสอง ที่กษัตริย์อุสซียาห์ปกครองยูดาห์ เปคาห์ได้ครองราชย์อยู่สี่ปี ^{๒๘}เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาไม่ได้หันไปจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

^{๒๙}ในช่วงที่กษัตริย์เป คาห์ปกครองอิสราเอลอยู่นั้น กษัตริย์ที่ กิลท-ปิเล เสอร์* แห่งอัส ซีเรียได้ลงมายึดเมืองอิ โยเน อา

เบล-เบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ เคเดช ฮาโซร์ กิเลอาด กาลิลี รวมทั้งแผ่นดินนัฟ ทาลีทั้งหมดและได้กวาดต้อนผู้คนไปที่อัสซีเรีย

^{๓๐}แล้วโฮ เซยา ลูกชายของเอลาห์ก็ได้วางแผนกบฏต่อเป คาห์ลูกชายของเร มา ลี ยาห์ โฮ เซยา ฆ่าเป คาห์ตาย และขึ้นเป็นกษัตริย์แทน เขา ตรงกับปีที่ยี่สิบที่โยธามลูกชายของอุสซียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์

^{๓๑}ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุค สมัยของเปคาห์และสิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมด ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล

โยธามปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๒๗:๑-๙)

^{๓๒}โยธา มลูกชายของกษัตริย์อุส ซี ยาห์ แห่งยู ดาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ตรง กับปีที่สอง ที่กษัตริย์เป คาห์ลูกชายของเร มา ลี ยาห์ปกครองอิสราเอล ^{๓๓}โยธา มีอายุยี่สิบห้าปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบ หกปี แม่ของเขามีชื่อว่าเยรูซา นางเป็นลูกสาวของศาโดค ^{๓๔}โยธา ไม่ได้ทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระ ยาห์เวห์ เหมือนกับที่อุส ซี ยาห์พ่อของเขาทำ ^{๓๕}แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนยังคงไปถวายเครื่องสัตว บูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่นอยู่เหมือนเดิม โยธา ไม่ได้ สร้างประตูชั้น บนของวิหารของพระ ยาห์เวห์ขึ้นใหม่อีก ครั้ง ^{๓๖}ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของโยธาม และสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์

^{๓๗}ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ส่งกษัตริย์เรซินของชาวอารัมและเปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์มาสู้รบกับยูดาห์

^{๓๘}โยธา มตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูก ฝังรวมอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขาในเมืองของ ดา วิด และอา หัสนักลูกชายของ เขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

* ๑๕:๒๙ กษัตริย์ที่กิลท-ปิเลเสอร์ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย จากปี ๗๔๕-๗๒๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

อาหัสปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๒๘:๑-๒๓)

๑๖

๑ อาหัสลูกชายของโยธา มุขขึ้นเป็น กษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สิบเจ็ด ที่เปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ เป็น กษัตริย์ปกครองอิสราเอล ๒ ตอนที่อาหัส ขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุยี่สิบปี อาหัส ครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มสิบหกปี เขาไม่ เหมือนกับบิดา วิดบรรพบุรุษของเขา เพราะ เขาไม่ยอมทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของเขา ๓ อาหัสเดินตามรอย กษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอล ถึงขนาดที่เอา ลูกชายของตัวเองไปเผาไฟเป็นเครื่องบูชา เลียนแบบการกระทำอันน่าขยะแขยงของ พวกชนชาติทั้งหลายที่พระยะห์เวห์ได้ขับไล่ ออกไปจากแผ่นดินดินตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามา อยู่ ๔ อาหัสถวายเครื่องสัตว์บูชาและเผา เครื่องหอม ในสถานนมัสการต่างๆและตาม ยอดเขาและไต่ต้นไม้โบราณทั้งหลาย

๕ แล้วเรซึน กษัตริย์ของชาวอารัมและ กษัตริย์เปคาห์แห่งอิสราเอลลูกชายของ เรมาลียาห์ ได้ยกทัพขึ้นมาสู้รบกับเมือง เยรูซาเล็ม และไปล้อมอาหัสไว้ แต่พวกเขา ไม่สามารถเอาชนะอาหัสได้ ๖ ในเวลานั้น กษัตริย์เรซึนของชาวอารัมได้ยึดเมืองเอลัท ดินมาให้กับชาวอารัม และขับไล่คนยูดาห์ ออกไปจนหมด แล้วชาวเอโดมก็ได้ย้ายเข้ามา ในเมืองเอลัท และได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนถึง ทุกวันนี้

๗ อาหัสส่งพวกคนส่งข่าวไปหากษัตริย์ทิ กลัท-ปิลเสอร์ของอัสซีเรีย บอกว่า “เรา เป็นผู้รับใช้ และเป็นเหมือนลูกของ ท่าน ขึ้นมาช่วย เหลือเราให้พ้นจากเงื้อมมือของ กษัตริย์ของอารัมและกษัตริย์ของอิสราเอล ที่มาโจมตีเราด้วยเถิด” ๘ อาหัสเอาเงินและ ทองคำที่มีอยู่ในวิหารของพระยะห์เวห์และ ในคลังสมบัติในวัง ส่งไปให้เป็นของขวัญแก่ กษัตริย์ของอัสซีเรีย ๙ กษัตริย์ของอัสซีเรียก็ พึงเขา แล้วก็ยกทัพไปโจมตีเมืองดามัสกัส และยึดเมืองไว้ได้ เขาได้กวาดต้อนเอาคนที นั้นไปไว้ที่เมืองศิรและได้ฆ่ากษัตริย์เรซึน

๑๐ แล้วกษัตริย์อาหัสก็ลงไปที่เมือง ดามัสกัสเพื่อพบกับกษัตริย์ทิ กลัท-ปิลเสอร์ ของอัสซีเรีย เขาเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งใน เมืองดามัสกัสและได้ส่งแบบจำลองและรายละเอียดของแท่นบูชานั้นไปให้กับนักบวชอูรี ยาห์ ๑๑ แล้วนักบวชอูรี ยาห์ก็ได้สร้างแท่น บูชาขึ้นแท่นหนึ่งเหมือนกับแบบที่กษัตริย์อา หัสส่งมาให้เขาจากเมืองดามัสกัสทุก อย่าง และสร้างมันเสร็จก่อนที่กษัตริย์อาหัสจะ กลับมา

๑๒ เมื่อกษัตริย์อาหัสกลับมาจากเมือง ดามัสกัสและเห็นแท่นบูชา นั้น เขาเข้าไป ไกล่ๆและขึ้นไปบนแท่นบูชานั้น ๑๓ เขาถวาย เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เขาเทเครื่องดื่มบูชาของเขาออกมาและสาด เลือดจากเครื่องสังสรรค์บูชาเข้าใส่แท่น บูชา นั้น

๑๔ อาหัสได้ย้ายแท่นบูชาที่ทำจากทอง สัมฤทธิ์ซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าพระยะห์เวห์ ออก ไปจากด้านหน้าของวิหาร แท่นบูชาที่ตั้งอยู่ ระหว่างแท่นบูชาใหม่ของอาหัสกับวิหาร ของพระยะห์เวห์ อาหัสย้ายแท่นบูชาทอง สัมฤทธิ์นี้ไปตั้งไว้ทางทิศเหนือของแท่นบูชา ใหม่ ๑๕ แล้วกษัตริย์อาหัสส่งนักบวชอูรี ยาห์ ว่า “บนแท่นบูชาขนาดใหญ่แท่นใหม่นี้ ให้ ถวายเครื่องเผาบูชาในตอนเช้าและเครื่อง บูชาจากเมล็ดพืชในตอนเย็น และเครื่อง เผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของ กษัตริย์ รวมทั้งเครื่องเผาบูชาของประชาชน และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของพวกเขา เขา ตลอดจนเครื่องดื่มบูชาของพวกเขาทั้งหลาย และให้เอาเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชา ทั้งหลายและเครื่องสัตว์ บูชาต่างๆสาดใส่ แท่นบูชาใหม่นี้ ส่วนแท่นบูชาที่ทำจากทอง สัมฤทธิ์นั้น เราจะใช้ตอนที่ขอคำแนะนำจาก พระเจ้า” ๑๖ และนักบวชอูรี ยาห์ก็ทำตามที กษัตริย์อาหัสได้สั่งเขาไว้

๑๗ กษัตริย์อาหัสได้ตัดแฉกกันด้านข้าง ของรถเข็นที่เลื่อนได้เหล่า นั้นออกและยก พวกอ่างออกจากรถเข็นพวกนั้น เขาได้เอา ขันทะเลออกจากรูปปั้นวัวทองสัมฤทธิ์ที่ รองอยู่ใต้มัน และเอามันไปตั้งไว้บนฐาน หิน ๑๘ เขาได้รื้อศาลาวันหยุดทางศาสนาที่

* ๑๖:๓ **เอาลูกชาย ... เป็นเครื่องบูชา** แปลตรงๆได้ว่า “ให้ลูกชายของเขาเข้าไปในกองไฟ”

เคยสร้างเอาไว้ในบริเวณวิหาร ออก และรื้อทาง เข้าสำหรับกษัตริย์ที่อยู่ด้าน นอกของวิหารของพระยาหู่เวห์ออก เขาทำทั้งหมดนี้เพื่อสิ่งของที่มีค่าทั้งหมด นี้ไปเป็นส่วยให้กับกษัตริย์ของอัสซีเรีย

๑๙ ส่วนเหตุการณ์อื่นในยุคนั้น สมัยของอา หัส และสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ ๒๐ อา หัส ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา เขาถูกฝังไว้กับพวกบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และเฮเซคียาห์ลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

โฮเซยาปกครองอิสราเอล

๑๗ ๑ โฮเซยา ลูกชายของเอลาห์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบสองที่กษัตริย์อาหัสปกครองยูดาห์ โฮเซยา ครองราชย์อยู่เก้าปี ๒ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาหู่เวห์ แต่ไม่เลว ร้ายเท่ากับกษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอลที่เคยทำก่อนหน้าเขา

๓ กษัตริย์แชลมานเนสอร์ ของอัสซีเรียได้ขึ้นมาสู้รบกับกษัตริย์โฮเซยาและเอาชนะเขาได้ กษัตริย์โฮเซยา จึงยอมตกเป็นเมืองขึ้น และยอมส่งส่วยให้กับกษัตริย์อัสซีเรีย ๔ แต่ต่อมากษัตริย์อัสซีเรีย พบว่าโฮเซยาหักหลังเขา เพราะโฮเซยา ได้ส่งทูตไปหา กษัตริย์โฮเซของประเทศอียิปต์ และไม่ยอมส่งส่วยให้กับกษัตริย์อัสซีเรียเหมือนที่เคยทำมาทุกๆปี แชลมานเนสอร์ก็เลยจับตัวโฮเซยาขังไว้ในคุก

อัสซีเรียต้อนอิสราเอลไปเป็นเชลย

๕ กษัตริย์อัสซีเรียได้บุกเข้าไปทั่วแผ่นดินอิสราเอล เข้าไปถึงเมืองสะมาเรียและล้อมเมืองไว้สามปี ๖ แล้วกษัตริย์อัสซีเรียก็ยึดเมืองสะมาเรียไว้ได้ ในปีนี้ที่เกาท์โฮเซยาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล กษัตริย์อัสซีเรียกวาดต้อนเอาชาวอิสราเอลไปไว้ที่อัสซีเรีย เขาให้คนอิสราเอลตั้งรกรากอยู่ในฮาลาห์ ในเมืองโกซานที่อยู่ติดกับแม่น้ำฮาโบร์และในเมืองต่างๆของชาวเมดิย

๗ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะชาวอิสราเอลทำบาปต่อพระยาหู่เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ที่

นำพวก เขาออกมาจากประเทศอียิปต์ ออกจากภายใต้อำนาจของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ แต่พวกอิสราเอลกลับไปนมัสการพระอื่นๆ ๘ และไปทำตัวตามธรรมเนียมประเพณีของพวกชนชาติทั้งหลาย ที่พระยาหู่เวห์ได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเขา รวมทั้งทำตามธรรมเนียมประเพณีทั้งหลาย ที่บรรดากษัตริย์ของอิสราเอลได้นำเข้ามา ๙ ชาวอิสราเอลแอบทำสิ่งต่างๆที่ไม่ถูก ต้องและขัดขึ้นต่อพระยาหู่เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาสร้างสถาน ที่นมัสการหลายแห่งขึ้นสำหรับตัวเอง ตามเมืองต่างๆของพวกเขา ตั้งแต่เมืองเล็กๆที่มีแค่หอเฝ้า ยามไปจนถึงเมืองใหญ่ที่มีป้อมปราการ

๑๐ พวก เขาจัด ตั้งหินศักดิ์สิทธิ์และพวกเสาเจ้าแม่อาเซรา หีบบนเนิน เขาสูงทุกแห่ง และไต่ต้นไม้ใบร่มทุก ต้น ๑๑ พวก เขาเผาเครื่องหอมบนสถานนมัสการทุกแห่งเหมือนกับพวกชนชาติที่พระยาหู่เวห์ได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเขา เคยทำกันมาก่อน พวกอิสราเอลทำสิ่งทีเลว ร้ายที่ยั่ว ุยให้พระยาหู่เวห์โกรธ ๑๒ พวก เขาไปบูชาพวกรูปเคารพต่างๆที่พระยาหู่เวห์เคยพูดเอาไว้ว่า “พวกเจ้าต้องไม่ทำอย่างนั้น”

๑๓ พระยาหู่เวห์เคยเตือนอิสราเอลและยูดาห์ ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกผู้ ที่เห็น มิติดทุกคนว่า “ให้หันไปจากทางที่ชั่ว ร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาคำสั่งต่างๆและกฎทั้งหลายของเรา ให้ทำตามกฎทั้งหมดที่เราได้สั่งให้บรรพบุรุษของเจ้าเชื่อฟัง ที่เราได้สั่งให้กับเจ้าผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่เป็นผู้รับใช้ของเรา”

๑๔ แต่พวก เขาไม่ยอม ฟังและยังตื้อ ดิ่ง เหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขา ที่ไม่ยอมไว้วางใจในพระยาหู่เวห์พระเจ้าของพวกเขา ๑๕ พวก เขาดู หมิ่นกฎต่างๆของพระองค์และข้อ ตกลงที่พระองค์เคยทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา รวมทั้งคำเตือนต่างๆที่พระองค์เคยให้กับ เขา พวก เขาได้ไปติดตามพวก รูปเคารพที่ไร้ค่าเหล่านั้นซึ่งทำให้ตัวพวกเขาเองไร้ค่าไปด้วย พวก เขาไปเลียนแบบชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆ ถึงแม้พระยาหู่เวห์

* ๑๗:๓ กษัตริย์แชลมานเนสอร์ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย จากประมาณปี ๗๒๗-๗๒๒ ก่อนพระเยซูมาเกิด

จะเคยสั่งไว้แล้วว่า “อย่าทำตัวเหมือนกับที่พวกนั้นทำกัน”

^{๑๖} พวก เขาละทิ้งคำ สั่งทั้ง หลายของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และได้หลอรูป เคารพสำหรับตัวพวกเขา เองเป็นลูกวัวสอง ตัว และยังมีเสาเจ้าแม่อาเซราห์ด้วย พวกเขาไปก้มกราบพวกดวงดาวทั้งหลายและไป บูชาพระบออัล ^{๑๗} พวก เขาเอาลูกชายลูกสาว ของตัวเองมาเผาไฟเป็นเครื่องบูชาญู พวก เขาได้คู่มือ ใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัว เองเพื่อทำในสิ่งที่ชั่ว ร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์ ซึ่งยูให้พระองค์โกรธ ^{๑๘} ดังนั้นพระ ยาร์เวห์จึงโกรธอิสราเอลมาก และไล่พวกเขาให้ พ้นไปจากสายตาของพระองค์ เหลือ แต่คนเผ่ายูดาห์เท่านั้น

^{๑๙} และแม้แต่ยู ดาห์เองก็ไม่ยอมรักษา คำ สั่งต่างๆของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ พวกเขา พวกเขาได้ไปทำ ตามธรรมเนียม ประเพณีที่อิสราเอลนำเข้ามา

^{๒๐} พระ ยาร์เวห์ได้ละทิ้งชาวอิสราเอล ทั้งหมด พระองค์ลงโทษพวกเขา และมอบ พวกเขาไว้ในกำ มือของคนที่มาปล้นพวกเขา ในที่สุดพระองค์ได้ผลึกไสโยนพวกเขา ออกไปจากหน้าพระองค์จน หมด ^{๒๑} ตอนที่ พระองค์ได้นึกอิสราเอลไปจากครอบครัวของ ดาวิด พวกเขาก็ได้ตั้งเย โร โบ อัมลูกชาย ของเนบิซันเป็นกษัตริย์ของพวกเขา เย โร โบ อัมได้ชักนำอิสราเอลให้หันเหไปจาก พระยาร์เวห์ และทำให้พวกเขาอสรู้อำบาป อย่างใหญ่ หลวง ^{๒๒} ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ยืน กรานที่จะทำบาปทั้ง สิ้นของเย โร โบ อัม และไม่ยอมหันออกจากบาปเหล่านั้น ^{๒๓} จน กระทั่งพระ ยาร์เวห์ได้ไล่อิสราเอลให้พ้น ไปจากสายตา พระองค์ ตามที่พระองค์เคย พูด ไว้ล่วงหน้าแล้วผ่านทางพวก ผู้พูด แทน พระเจ้าทั้งหลาย ที่เป็นผู้รับ ใช้ของ พระองค์ ประชาชนอิสราเอลจึงถูกกวาดต้อนไปจาก แผ่น ดินของพวกเขา ตอนไปเป็นเชลยในประเทศ อัสซีเรีย และพวกเขาก็ยัง คงอยู่ที่ นั้นจนถึง ทุกวันนี้

อัสซีเรียส่งคนต่างชาติยึดสะมาเรีย

^{๒๔} กษัตริย์ของอัส ซีเรียได้กวาดต้อน คนอิสราเอลออกไปจากสะ มา เรีย และนำ เอาประชาชนเหล่านี้ เข้ามาอยู่ แทน คือ ประชาชนจากบาบิโลน คูธา อีฟวา ฮามัท เสฟราวอิม พวก นี้เข้ายึดเมืองสะ มา เรีย ไว้และได้อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆเหล่านี้น ^{๒๕} เมื่อคนพวก นี้เข้ามาอาศัยอยู่ในช่วง แรกๆ พวกเขาไม่ยอมนมัสการพระยาร์เวห์ พระองค์จึงได้ส่งพวก สิงโตเข้ามาท่ามกลาง พวกเขา และพวกสิงโตได้ฆ่าพวกเขาไปบ้าง ^{๒๖} จึงมีคนไปบอกกับกษัตริย์ของอัส ซีเรียว่า “ชนชาติต่างๆที่ท่านได้จับ ตัว ไป และเอาไป ใส่ไว้ในเมืองต่างๆของสะมาเรีย ไม่รู้ว่าพระ ของแผ่นดินนั้นต้องการอะไร พระองค์ นั้นก็ เลยส่งพวกสิงโตเข้าไปในท่ามกลางพวกเขา สิงโตเหล่านี้ นั้นกำลังฆ่าพวกเขา อยู่ เพราะ พวกเขาไม่รู้ว่าพระของแผ่นดิน นั้นต้องการ อะไร”

^{๒๗} กษัตริย์ของอัส ซีเรียจึงออกคำ สั่งไป ว่า “ไปเอานักบวชคน หนึ่งจากท่ามกลาง นักบวชที่เจ้าจับ ตัวมาจากสะมาเรีย และส่ง เขากลับไปอยู่ที่สะมาเรีย ให้เขาคุยสั่งสอน ประชาชนว่าพระของแผ่นดิน นั้นต้องการ อะไร”

^{๒๘} นักบวชคน หนึ่งที่เคยถูกกวาดต้อนไป จากเมืองสะ มา เรียจึงได้กลับมาอาศัยอยู่ใน เมืองเบธ เอล และได้สอนให้พวก นั้นรู้ว่าสะ นามัสการพระยาร์เวห์อย่างไร

^{๒๙} แต่อย่างไรก็ตาม แต่ละชนชาติก็ยังคง สร้างพระของพวกเขา เองไว้ตามเมืองต่างๆ ที่พวกเขาไปตั้งบ้านเรือนอยู่ และได้นำพระ เหล่า นั้นไปตั้งไว้ในศาล เจ้าที่ชาว เมืองสะ มา เรียได้สร้างไว้ตามสถานที่สูงทั้งหลาย ^{๓๐} คน จากบาบิโลนได้สร้างพระสุคตท-เบโนท ชาว คูทได้สร้างพระเนอ ร์กัล และชาวฮามัท ได้ สร้างพระอาซิมา ^{๓๑} ชาวอีฟวาได้สร้างพระนิ บหัสและพระทาทัก ส่วนชาวเสฟราวอิม ได้เผาลูกๆของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาญูให้ กับพระอ็ด รัม เม เลคและพระอานัม เม เลคที่เป็นพระของชาวเสฟราวอิม

* ๑๗:๑๗ พวกเขาเอา ... เป็นเครื่องบูชาญู หรือแปลตรงๆได้ว่า “ให้ลูกชายลูกสาวของตัวเองลุยเข้าไปในกองไฟ”

^{๓๒} และพวก เขาก็มีมัสการพระ ยาร์เวห์ไป ด้วย พวก เขาแต่ตั้ง ตั้งพวกนักบวชขึ้นจาก คนทุกประเภทที่อยู่ท่ามกลางพวก เขา เพื่อ ถวายเครื่องบูชาแทนพวก เขาในศาล เจ้า ตามที่สูงเหล่านั้น ^{๓๓} อย่าง นี้ พวก เขาก็ได้ นมัสการพระ ยาร์เวห์ แต่ก็ ยังไปบูชาพวก พระของพวก เขา เองตามธรรมเนียมของ ชนชาติของพวก เขาก่อนที่จะถูกจับมา

^{๓๔} แล้วพวก เขาก็ยังทำ ตามประเพณี ตั้งเดิมเหล่านี้ ของพวก เขามาจนถึงทุก วัน นี้ พวก เขาไม่ได้ยกเกรงพระ ยาร์เวห์อย่างที่ ควรจะเป็น และไม่ทำ ตามคำสั่ง สอน และ ข้อบังคับต่างๆรวมทั้งกฎและคำสั่งต่างๆข้อที่ พระ ยาร์เวห์ได้ให้ไว้กับพวก ลูก หลานของ ยา โคบ ที่พระองค์ให้อีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล ^{๓๕} พระ ยาร์เวห์ได้ทำข้อ ตกลงไว้กับชาว อิสราเอล พระองค์สั่งพวก เขาไว้ว่า “อย่าไป นมัสการพระอื่น ๆหรือไปก้ม กราบพระเหล่านี้น อย่ายไปรับ ใช้หรือบูชาพวก มัน ^{๓๖} แต่ ให้นมัสการพระ ยาร์เวห์ ผู้ ที่นำพวก เจ้า ออกมาจากแผ่นดิน ดินอียิปต์ ด้วยฤทธิ์อำนาจ และแขนที่ยื่นออกมา ช่วย พวก เจ้าต้องก้ม กราบพระองค์และถวายสัตวบูชาแก่พระองค์ ^{๓๗} พวกเจ้าต้องระมัดระวังอยู่เสมอที่จะรักษา คำสั่ง สอนและข้อ บังคับต่างๆ รวมทั้งกฎ และคำ สั่งที่พระองค์ได้เขียนไว้เพื่อพวก เจ้า อย่ายไปนมัสการพระอื่น ๆ ^{๓๘} อย่ายลิมข้อ ตกลงที่เราได้ทำ ไว้กับพวก เจ้า และอย่ายไป นมัสการพระอื่น ๆ ^{๓๙} พวก เจ้าต้องนมัสการ พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก เจ้าเท่านั้น แล้วพระองค์จะช่วยพวก เจ้าให้รอดพ้นจาก กำมือของศัตรูทั้งหมดของพวกเจ้า”

^{๔๐} แต่พวก เขาไม่ยอม ฟัง พวก เขายัง คง ทำตามแบบเดิมๆที่พวกเขาทำมา ^{๔๑} ชนชาติ เหล่า นี้นนมัสการพระ ยาร์เวห์ แต่พวก เขา ก็ยังรับ ใช้รูปแกะสลักของพวก เขาไป ด้วย จนถึงทุกวันนี้ ลูกหลานของพวกเขาก็ยังทำ ตามสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาคเคยทำกัน

เฮเซคียาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พศก. ๒๙:๑-๒; ๓๑:๑)

๑๘ ^๑เฮ เซ คี ยาร์ลูกชายของอา หัสซัน เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่ สาม ที่โฮ เซยา ลูกชายของเอ ลาคี เป็น กษัตริย์ของอิสราเอล ^๒ตอนที่เฮ เซ คี ยาร์ ขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุยี่สิบห้าปี และ เขาครอง ราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลายี่สิบ เก้าปี แม่ของเขามีชื่อว่าอาบี นางเป็นลูกสาว ของเศคาริยาห์

^๓เฮ เซ คี ยาร์ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของ พระ ยาร์เวห์ เหมือนกับที่ดา วิดบรรพบุรุษ ของเขาเคยทำไว้

^๔เขารื้อพวกสถาน ที่นมัสการต่างๆลง ทบ หินศักดิ์สิทธิ์จนแตกละเอียดและโค่นเสาเจ้า แม่อ่า เซรา หลง เขาทำลายงูทองสัมฤทธิ์ที่ โมเสสเคยสร้าง ไว้ เพราะในเวลา นั้นชาว อิสราเอลเริ่มเผาเครื่องหอม ให้กับมัน แล้ว (มันมีชื่อว่าเนหุซทาน †)

^๕เฮ เซ คี ยาร์ไว้ วางใจในพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์องค์ ไหน อีก แล้วในพวกกษัตริย์ของยู ดาห์ที่เป็น เหมือนเขา ไม่ว่าจะก่อนหน้านั้นหรือหลังจาก นี้ ไป ^๖เขาได้ยึดพระ ยาร์เวห์ไว้ แน่นและ ไม่ยอมหยุดที่จะติดตามพระองค์ เขาได้ รักษา คำ สั่งทุก ข้อที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่ง ไว้กับ โมเสส ^๗และพระ ยาร์เวห์ก็สถิตอยู่กับ เขา เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เขาทำ

เฮ เซ คี ยาร์ได้กับภูตอกษัตริย์อัส ซีเรีย และไม่ยอมรับ ใช้เขาอีกต่อไป ^๘เฮเซคียาห์ เอาชนะชาวฟี ลิ ส เตีย ตลอด ทางไปจนถึง กูซาและเขตแดนรอบๆมัน เขาชนะเมือง ทั้งหมดของฟี ลิ ส เตีย ตั้งแต่เมืองเล็กๆที่มี แค่ห่อ ฝ้า ยามไปจนถึงเมืองใหญ่ที่มีป้อม ปราการ

ชาวอัสซีเรียยึดเมืองสะมาเรีย

^๙ในปีที่สี่ ที่เฮ เซ คี ยาร์เป็นกษัตริย์ของยู ดาห์ ตรงกับปีที่เจ็ด ที่โฮ เซยา ลูกชายของเอ ลาคี เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล กษัตริย์ซ

* ๑๘:๒ อาบี หรืออาบียาห์

† ๑๘:๔ เนหุซทาน ชื่อภาษาฮีบรูชื่อที่มีความหมายเหมือนกับ “ทองสัมฤทธิ์” และ “งู”

ลมานะเสอร์ *ของอัสซีเรียได้ยกทัพมาสู้รบกับเมืองสะมาเรียและได้ปิดล้อมเมืองนี้เอาไว้ ^{๑๐}เมื่อล้อมเมืองอยู่สามปี ชาวอัสซีเรียก็ยึดเมืองนี้ได้ เมืองสะมาเรียจึงถูกยึดไป ในช่วงปีที่หกที่เฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่เก้าที่โฮเซยาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ^{๑๑}กษัตริย์ของอัสซีเรียได้กวาดต้อนเอาคน อิสราเอลไปไว้ที่อัสซีเรีย และได้ให้พวกเขาตั้งรกรากอยู่ในเมืองฮาลาห์ ในเมืองโกซานที่ติดกับแม่น้ำฮาลาห์ และในเมืองต่างๆของชาวเมดิย ^{๑๒}เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะพวกอิสราเอลไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาฝ่าฝืนข้อตกลงของพระองค์ทุกข้อที่โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ พวกเขาไม่ยอมฟังคำสั่งเหล่านั้นและไม่ยอมทำตามด้วย

อัสซีเรียบุกยูดาห์

(๒ พศค. ๓๒:๑-๑๙; อัสย. ๓๖:๑-๒๒)

^{๑๓}ในปีที่สิบสี่ ที่เฮเซคียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ กษัตริย์เซนนาเคอริบ ^๑ของอัสซีเรียได้เข้าโจมตีเมืองทั้งหมดที่มีป้อมปราการของยูดาห์และสามารถยึดเมืองเหล่านั้นไว้ได้ ^{๑๔}กษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์จึงได้ส่งข้อความมาถึงกษัตริย์อัสซีเรียที่ฮาลาห์คิซว่า “เราผิดไปแล้ว ช่วยถอยทัพออกไป และเราจะขอใช้ทุกอย่างตามที่ท่านต้องการ” กษัตริย์อัสซีเรียได้เรียก ร้องเอาเงินประมาณสิบตัน ^๒และทองคำประมาณหนึ่งตัน ^๓จากกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ ^{๑๕}เฮเซคียาห์จึงเอาเงินที่มีอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์และในคลังสมบัติของวังกษัตริย์ไปมอบให้เขา ^{๑๖}ในครั้งนั้น กษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ต้องลอกเอาแถบทองคำที่เขาเคยให้ติดไว้ตามประตูและเสาประตูในวิหารของ

พระยาห์เวห์ที่ออกมามอบให้กับกษัตริย์อัสซีเรียไปด้วย

^{๑๗}กษัตริย์อัสซีเรียส่งแม่ทัพสูงสุดของเขา เจ้าหน้าทีระดมหัวหน้าและแม่ทัพพร้อมกับกองทัพขนาดใหญ่หนึ่ง กองเดินทางจากลาคิซไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เยรูซาเล็ม พวกเขาเข้ามาถึงเยรูซาเล็มและได้มาหยุดอยู่ที่รางส่งน้ำของสระดำนบน ตรงถนนที่มุ่งไปยังทุ่งของคนซั๊กผ้า ^{๑๘}พวกเขาได้เรียกหากษัตริย์แต่เอลียาห์ มีผู้ดูแลวัง ที่เป็นลูกชายของฮิลคียาห์ เชนนาที่เป็นเลขาและโยอาห์ผู้จัดบันทึกที่เป็นลูกชายของอาสาฟ ได้ออกมาพบพวกเขา

^{๑๙}แม่ทัพพูดกับพวกเขาว่า “ไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์อัสซีเรียพูดอย่างนี้ว่า

‘ทำไมท่านถึงได้มีความเชื่อมั่นขนาดนี้ ^{๒๐}ข้อตกลงกับพันธมิตร์ที่ท่านหวังฟัง นั้นมันก็แค่เพียงคำพูด ท่านคิดว่ามันจะใช้แทนกลยุทธ์และกำลังทหารในสงครามได้ หรือ เดียวนี้ท่านไปฟังใครหรือ ท่านถึงกล้ามากกับเรา ^{๒๑}ดูดีจนว่าตอนนี้ท่านกำลังฟังอียิปต์ ซึ่งเป็นเหมือนไม้เท้า อ้อที่เดาะแล้ว ถ้าใครไปค้า ยัน มูน มันก็จะแตกและเสียบมือของคนนั้น ฟุโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ก็จะเป็นอย่างนั้นกับคนที่มาฟัง ฟังเขา ^{๒๒}แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า “เราเชื่อฟังในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา” อ้าวเฮเซคียาห์ได้ รื้อพวกสถูกัน ที่นมัสการและแท่นบูชาของพระนั้นทิ้งไปแล้ว ไม่ใช่ หรือ และสังคนยูดาห์และคนในเยรูซาเล็มว่า “พวกเจ้าต้องนมัสการที่แท่นบูชา นี้ที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น”

^{๒๓}ตอนนี้ มาทำข้อตกลงกับกษัตริย์ของอัสซีเรีย เจ้านายของข้าดีกว่า ข้าจะ

* ๑๘:๙ กษัตริย์แชลมานะเสอร์ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ตั้งแต่ประมาณปี ๗๒๗-๗๒๒ ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาได้ล้อมเมืองสะมาเรียไว้ในปี ๗๒๒ แต่เขาก็ตายไปแล้วซากอน ที่สองขึ้นมาเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา แล้วตีสะมาเรียแตกในปี ๗๒๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑๘:๑๓ เซนนาเคอริบ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ในช่วงปี ๗๐๖-๖๘๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาได้ลงมาถึงยูดาห์ ในปี ๗๐๑ และได้ยึดชนหลายเมือง และกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย

‡ ๑๘:๑๔ ประมาณสิบตัน หรือ สามร้อยตะลันต์
 § ๑๘:๑๕ ประมาณหนึ่งตัน หรือสามสิบตะลันต์

ให้มากับเจ้าสอง พันตัว ถ้าเจ้ามีปัญญา หาคคนมาขี่พวกมันได้ ^{๒๔}ในเมื่อเจ้าและ อียิปต์อ่อนแอ ชะชุนาด นี้ ท่านยังจะ ปฏิเสธอำนาจของข้าราชการตัวเล็ก ๆ ของเจ้านายข้า แล้วไปหวังพึ่งรกรบและ ทหารมาของอียิปต์อีกหรือ

^{๒๕}และตอนนี้ เจ้าคิดว่าที่ข้าขึ้นมา โจมตีสถาน ที่นี้เพื่อทำลายมัน โดยไม่ ได้รับความอนุญาตจากพระ ยาร์เวห์อย่างไร นั้น หรือ เป็นพระ ยาร์เวห์เองที่พูดกับข้าว่า “ขึ้นไปโจมตีแผ่นดิน นี้และทำลายมัน ชะ””

^{๒๖}แล้วเอลียาคิม ลูกชายของฮิลคียาห์ เซบนา และโยอาห์ ตอบกับแม่ทัพไปว่า “ช่วย พูดกับพวกเราผู้รับ ใช้ของท่านเป็นภาษาอูร เมกด้วยเถิด เพราะพวกเราเข้าใจภาษานั้น อย่าพูดกับพวกเราเป็นภาษาฮีบรูเลย เพราะ ไม่อยากให้เราคนที่นี่ที่อยู่นอกกำแพงได้ยิน”

^{๒๗}แต่แม่ทัพ นั้นตอบพวก เขาว่า “เจ้าคิดว่า เจ้านายข้าส่งข้ามาเพื่อพูดเรื่องพวกนี้กับ เจ้านายเจ้ากับเจ้าเท่านั้นหรือยัง ใจ เขาส่งให้ ข้ามาพูดกับไอ้คนพวกนั้นที่หนึ่งอยู่นอกกำแพง ด้วย ไอ้พวก นั้นก็จะต้องกินซีและเยียวของ ตัวเอง เหมือนกับพวกเจ้านั้นแหละ”

^{๒๘}แล้วแม่ทัพก็ยื่น ขึ้นและร้องตะโกน เสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า

“นี่เป็นคำ พูดของพระ มหา กษัตริย์ คือกษัตริย์อัส ซีเรีย ^{๒๙}พระองค์พูดว่า อย่างนี้ ‘อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกหลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถช่วย กูพวก เจ้าให้ พ้นไปจากมือของเราได้ หรือ ^{๓๐}และ อย่า ให้เฮ เซ คี ยาร์ทำให้พวก เจ้าคิดจะ พึ่งพระ ยาร์เวห์’ เมื่อเขาพูดว่า ‘พระ ยาร์เวห์จะช่วย กูพวก เราอย่างแน่นอน พระ ยาร์เวห์จะไม่ยอมให้เมือง นี้ตกไป อยู่ในกำ มือของกษัตริย์อัส ซีเรียเป็นอัน ชาติ’

^{๓๑}อย่าไปพึ่งเฮ เซ คี ยาร์ เพราะ กษัตริย์อัส ซีเรียพูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘มาทำ

สัญญาสงบ สึกกับข้าและออกมาจำนวน ต่อ ข้า แล้วพวก เจ้าแต่ละคนก็จะได้กิน จากต้น ฝรั่งและต้น มะเดื่อของตัวเอง และดื่มจากบ่อ เก็บ น้ำของ ตน ^{๓๒}จน กว่าเราจะมาและพาพวก เจ้าไปยังแผ่นดิน ที่เหมือนกับแผ่นดินของเจ้า นี้ เป็น แผ่น ดินที่มีข้าวและเหล้า ฝรั่งใหม่ มี ขนหมปังและสวน ฝรั่ง เป็นแผ่นดิน ดินที่ มีต้น มะกอกและน้ำ เชื่อมผล ไม้ แล้ว พวก เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ นั้นและไม่ต้อง ตาย และอย่าไปพึ่งเฮเซคียาห์ เมื่อเขา พยายามทำให้พวก เจ้าหลงผิดไป โดย พูดว่า “พระยาร์เวห์จะช่วยกูพวกเรา” ^{๓๓}เราขอถามเจ้าว่า “มีพระของชาติ ไหนบ้างที่เคยช่วยแผ่นดินของพวก เขา ให้รอดพ้นจากเงื้อม มือของกษัตริย์อัส ซีเรีย””

^{๓๔}พวกพระของเมืองฮามัท ทั้กับเมือง อาร บัด ไปไหนแล้ว พระของเมืองเส ฟารวอิม เสนา และอิฟวาทไปไหนแล้ว พวกพระของสะมาเรียสามารถช่วยกูสะ มาเรียจากเงื้อมมือของข้าได้หรือ ^{๓๕}ใน พวกพระทั้งหมดของประเทศเหล่านี้ มี พระองค์ ไหนบ้างได้ช่วยประเทศของ พวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของข้า แล้ว เจ้ายังคิดว่าพระ ยาร์เวห์จะสามารถช่วย เยรูซาเล็มให้พ้นจากเงื้อมมือข้าได้หรือ ^{๓๖}แต่ประชาชนยัง คงเจียบและไม่ได้อตอบ เขาสัก คำ เพราะกษัตริย์สั่งพวก เขาไว้ว่า “อย่าไปตอบมัน”

^{๓๗}แล้วเอลียาคิมผู้ดูแลวังลูกชายของฮิลคิ ยาร์ เซบนาที่เป็นเลขา รวมทั้งโยอาห์ผู้จด บันทึกลูกชายของอาสาฟ ก็ไปพบเฮเซคียาห์ พร้อมกับเสื้อผ้าที่ขาดรุ่ง รังที่พวกเขาฉีกด้วยความ โศกเศร้า และได้รายงานกษัตริย์ถึงสิ่ง ที่แม่ทัพนั้นพูด

* ๑๘:๒๗ กินซีและเยียวของตัวเอง ข้อนี้หมายถึง พวกกองทัพบของอัสซีเรียวางแผนจะล้อม เมืองเยรูซาเล็มไว้ ตัดขาดน้ำจากภายนอก จนผู้คนในเมืองอดอยากหิวโหยมากจนต้องกินซี และเยียวตัวเอง

† ๑๘:๓๔ เมืองฮามัท เมืองฮามัท เมืองอาร บัด เมืองเส ฟาร์ วา อิมเป็นสามเมืองที่อยู่ใน ประเทศซีเรียหรืออาร์มี

พระยาห์เวห์ผู้ดูดาห์จากเซนาเคอริบ

(๒ พศต. ๓๒:๒๐-๒๓; อัสย. ๓๗:๑-๗)

๑๙ *เมื่อกษัตริย์เฮ เซ เท ยาร์ ^๑ได้ยินความโศก เศร้า แล้วเอาผ้ากระสอบมาสวมแทน และพระองค์ก็เข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ ^๒พระองค์ได้ให้เอลียาคิมผู้ดูแลวังเซ บนาเลขานุกการของพระองค์ และพวกนักบวชอาวุโส สวมผ้ากระสอบไปหาผู้ พูตแทนพระเจ้าชื่ออิสยาห์ ลูกชายของอามอส

^๓พวกเขาพูดกับอิสยาห์ว่า “กษัตริย์เฮ เซ เท ยาร์ พูตอย่างนี้ว่า “นี่เป็นเวลาแห่งความเดือดร้อน การ ลงโทษ และความ อับอาย พวก เราเป็นเหมือนผู้ หมิงพร้อมคลอดแล้ว แต่ไม่มีแรงเบ่ง ลูกออก มา ^๔ไม่ แน่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยินคำพูดทั้งหมดของแม่ทัพนั้นแล้ว กษัตริย์อัสซีเรียเจ้านายของเขาได้ส่งเขามาเพื่อเยาะ เย้ยพระเจ้าผู้ มีชีวิตอยู่ ไม่ แน่ นะพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอาจจะลงโทษเขาเมื่อได้ยินอย่าง นั้นก็ได้ อย่าง นั้นช่วยอธิษฐานสำหรับคนของเรายังเหลือรอดอยู่”

^๕เมื่อพวกเขาทราบการของกษัตริย์เฮ เซ เท ยาร์มาหาอิสยาห์ ^๖อิสยาห์บอกกับพวกเขาว่า “ให้บอกกับเจ้านายของพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า “ไม่ต้องกลัวคำพูดต่างๆ ที่เจ้าได้ยินมา คือคำพูดที่พวกคนรับ ใช้ของกษัตริย์อัสซีเรียได้ปลงหลู่นั้น” ^๗ตัวเราเองจะใส่วิญญาณแห่งความ กังวลเข้าไปในกษัตริย์อัสซีเรีย เพื่อว่าเมื่อเขาได้ยินข่าวลือ เขาจะได้รับกลับไปไปยังแผ่นดินของเขา แล้วเราจะทำให้เขาล้ม ตายลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง””

กองทัพอัสซีเรียถอยทัพจากเยรูซาเล็ม

(อัสย. ๓๗:๙-๑๓)

^๘กษัตริย์ของอัส ซีเรียได้ออกจากเมืองลาคีซไปยังเมืองลิ บนานห์ เมื่อแม่ทัพของเขาได้ยินอย่าง นั้น เขาก็ตามไปเมืองลิ บนานห์ และพบว่ากษัตริย์อัส ซีเรียกำลังสู้ รบอยู่กับเมือง นั้น ^๙และเมื่อกษัตริย์อัส ซีเรียได้ยินเรื่องของกษัตริย์ที่ ระ หะ คาร์แห่งเอธิโอเปีย ว่า “ดูสิ กษัตริย์ที่ระหะคาร์ได้ยกทัพมาทำสงครามกับท่าน”

พระองค์ก็ส่งพวก ผู้ ถือ สารไปหากษัตริย์เฮ เซ เท ยาร์อีก ครั้งหนึ่ง และสั่งพวกเขาว่า ^{๑๐}“ให้ไปบอกกับกษัตริย์เฮเซตียาห์ของยูดาห์ด้วยว่า อย่าให้พระเจ้าที่เจ้าไว้วางใจนั้นหลอกลวงพวกเจ้า เมื่อพระองค์พูดว่า

‘เยรูซาเล็มจะไม่มีวันตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์อัส ซีเรีย’ ^{๑๑}ดูสิ เจ้าก็ได้ยินถึงสิ่งที่พวก กษัตริย์ของอัส ซีเรีย ได้ทำกับแผ่นดิน ดินทั้งหมดเหล่านี้แล้ว พวก เขาได้ทำลายพวก มันจนราบคาบแล้วเจ้าคิดว่าเจ้าจะหนีรอดพ้นหรือ ^{๑๒}มีพวก พระของชนชาติไหนบ้าง ที่ช่วยพวกเขาให้รอด ตอนที่ถูกบรรพบุรุษของข้าทำลาย พวก เขาได้ทำลายเมืองโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดน ^{๑๓}ที่อาศัยอยู่ในเท ลุส สาร์ ^{๑๔}แล้วกษัตริย์ของฮามิ ท กษัตริย์ของอารบัต กษัตริย์ของเมืองเสฟาร วาอิม กษัตริย์ของเฮนา หรือกษัตริย์ของอิฟวาร์ หายหัวไปไหนกันหมดแล้ว”

^{๑๕}เฮเซตียาห์รับจดหมายจากพวกผู้ถือสารและอ่านมัน แล้วเขาก็ขึ้นไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็ลี้จืดหมายฉับบั้นนั้นออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ ^{๑๖}แล้วเขาก็อธิษฐานต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วพูดว่า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้นั่งประทับบนบัลลังก์เหนือพวกพูต

* ๑๙:๑ *เฮเซตียาห์* เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี ๗๐๖-๖๘๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด
† ๑๙:๙ *กษัตริย์ที่ ระ หะ คาร์แห่งเอธิโอเปีย* คงเป็นคนเดียวกันกับ กษัตริย์ทาสะ ระ คาร์ฟาโรห์ของอียิปต์ ในช่วงปี ๖๙๐-๖๖๔ ก่อนพระเยซูมาเกิด
‡ ๑๙:๑๑ *เยรูซาเล็ม ... กษัตริย์อัสซีเรีย* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระเจ้าจะไม่ยอมปล่อยให้กษัตริย์อัสซีเรียมีชัยเหนือเยรูซาเล็มหรอก”
§ ๑๙:๑๒ *เอเดน* หรือ เบธ เอเดน เป็นบริเวณหนึ่งในประเทศอารัม หรือซีเรีย

สวรรคฺ์ เครูบ มิแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าของอาณาจักรทั้งหมดในโลก พระองค์เป็นผู้ สร้างฟ้า สวรรคฺ์และแผ่นดินโลก ๑๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ช่วยเรี่ยหนของพระองค์ฟังด้วยเถิด ข้าแต่พระยาร์เวห์ ช่วยเปิดตาของพระองค์ดูด้วยเถิด ช่วยฟังคำพูดของเซนา เนา เค อริบที่เขาคิดส่งมา เพื่อยะเยยพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ด้วยเถิด

๑๗ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ก็จริง อยู่ที่พวก กษัตริย์อัส ซิเรียได้ทำลายชนชาติพวก นั้นรวม ทั้งดิน แดนของพวก เขา ด้วย ๑๘ และได้โยนพวกพระของพวก นั้นลงในไฟ แต่พระพวก นั้นไม่ได้เป็นพระเจ้า จริง แต่เป็นผีมีอมมนุษย์ที่ทำขึ้นมาจากไม้และหิน พวกมันก็เลยถูกทำลาย ไป ๑๙ ดั่ง นั้น ข้า แต่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก เรา ข้าพเจ้า อ่อนนวยพระองค์ว่า ตอน นี้ช่วย ภู่พวก เรา ให้พ้นจากเงื้อม มือของกษัตริย์อัส ซิเรียด้วยเถิด เพื่ออาณาจักรทั้งหมดในโลกนี้จะได้ว่า พระองค์พระ ยาร์เวห์คือพระเจ้าแต่เพียง ผู้เดียว”

๒๐ จาก นั้นอิส ยาห์ลูกชายของอา มอส ได้ส่งคนไปบอกเฮ เซ คี ยาห์ว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด คือ เรา ได้ยินเรื่องที่เจ้าได้อธิษฐานถึงเราเกี่ยว กับ เซนา เนาเคอริบ กษัตริย์ของอัสซิเรีย

๒๑ ดั่ง นั้น ให้รู้ว่านี้คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูดเกี่ยวกับเขาว่า

‘เซนา เนาเคอริบเอ๋ย
ศิโยนสาวพรหมจรรย์ได้ถูกรักเจ้า เธอหัวเราะเยาะเจ้า

นางสาวเยรูซาเล็ม
ส่ายหัวเยาะเจ้าในขณะที่เจ้าวิงหนี

๒๒ เจ้าดูถูกใคร หรือพูดหมิ่นประมาทใครอยู่
รูรีเปเล่า

เจ้าขึ้นเสี้ยงใส่ใครอยู่ รูรีเปเล่า
เจ้าเหยียดตาใส่ใครอยู่ รูรีเปเล่า

เจ้าได้ทำให้เราผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล

๒๓ เจ้าได้เย้ยพระยาร์เวห์ ผ่านทางพวกผู้ส่งข่าวที่เจ้าส่งมา

เจ้าพูดว่า “ข้าได้ป็นขึ้นไปด้วยถรมมากมายของข้า

ถึงยอดเขา
ยอดที่สูงที่สุดในเลบานอน
ข้าได้โค่นพวกต้นสนซีดาร์ที่สูงที่สุดของมัน และต้นสนที่ดีที่สุดของมัน
ข้าได้เข้าไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของประเทศนั้น
ข้าไปถึงป่าไม้ที่ทึบที่สุดของมัน
๒๔ ข้าได้ขุดบ่อน้ำไปทั่วในต่างแดน และดื่มจากบ่อน้ำพวกนั้น
ข้าได้เหยียบ ย่านำในลำธารทั้ง หลายของอียิปต์

จนมันเหือดแห้งไป”
๒๕ กษัตริย์ของอัสซิเรีย เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ เรื่องที่เราได้กำหนดไว้มานานมาแล้ว เรื่องที่เราได้วางแผนตั้งแต่สมัยโบราณ แล้วตอนนี้เรากำลังทำให้มันเกิดขึ้น คือเราได้ให้เจ้าทำให้ป้อมปราการของเมืองต่าง ๆ

กลายเป็นกองซากปรักหักพัง
๒๖ ในขณะที่ทุลเมืองที่ขาดกำลังของเมืองเหล่านั้น

กำลังตกใจกลัวและอับอาย
พวกเขาเป็นเหมือนพืชที่ท้องทุ่ง
เป็นเหมือนหญ้าอ่อน
เป็นเหมือนหญ้าที่ขึ้นบนดาดฟ้า
และถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันตก *

๒๗ แต่เราก็มักกระห้วงเวลาที่เจ้ายืน ขึ้นหรือ
นั่งลง

เวลาที่เจ้าออกไปหรือเข้ามา
และเรารู้ตอนที่เจ้ากรียวกราดใส่เรา

๒๘ เพราะเจ้ากรียวกราดใส่เรา
เราได้ยินคำพูดที่หยิ่งยโสของเจ้า

อย่างนั้น เราจะเอาขอเกี่ยวจุมูกของเจ้า
เอาบังเหียนของเราใส่ปากเจ้า

และเราจะนำเจ้ากลับไปตามทางที่เจ้ามา”

๒๙ เฮเซคียาห์ นี้จะเป็นเรื่องที่พิสูจน์ว่าสิ่งที่เราพูด นี้จะเกิด ขึ้นจริง คือในปีแรกนี้เจ้าจะปลูกริมไรไม่ได้ เลย ให้เจ้ากินข้าวที่งอกขึ้นมาเอง ก่อน ในปีที่สอง ให้เจ้ากินสิ่งที่เกิดขึ้นเองอีก ในปีที่สาม ให้เจ้าหว่านข้าว และเก็บ เกี่ยว มัน และให้เจ้าปลูกรวน อุ่น และกินผลของมัน ๓๐ คนในครอบครัวดูดาห์ที่ยังหลง เหลืออยู่ จะเป็นเหมือนต้นไม้หยิ่ง

* ๑๙:๒๖ และถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันตก คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูม รัน และ มุนตรงกับอิสยาห์ ๓๗:๒๗ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนสั้นกว่า ก่อนที่มันเติบโต ซึ่งคงหมายถึง มันถูกทำลายก่อนที่มันเติบโต

รากlungข้างล่างและผลิผลขึ้นข้างบน ^{๓๑} แล้ว คนที่ยังเหลืออยู่ก็จะแผ่ ขยายออกไปจาก เยรูซาเล็ม คนที่ยังรอดชีวิตบางคน ก็จะออกมาจากภูเขาคีโยน ความ รุกองแรงกล้าของ พระยาห์เวห์จะทำอย่างนี้

^{๓๒} แล้วนี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับ กษัตริย์อัสซีเรีย

“เขาจะไม่ได้เข้ามาในเมืองเยรูซาเล็ม เขาจะไม่ได้ยิงธนูใส่เมืองนี้หรือ เขาจะไม่ได้ถือโล่มาเผชิญหน้ากับเมืองนี้ เขาจะไม่ได้สร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพง

^{๓๓} เขาจะต้องกลับไปทางเดิมที่เขา มา เขาจะไม่ได้เข้าเมืองหรือ

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

^{๓๔} เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้ เพื่อให้มันรอด เราจะทำสิ่งนี้เพื่อเห็นแก่หน้าเรา และเพื่อเห็น แก่สัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิด ผู้รับใช้เรา”

^{๓๕} แล้วในคืน นั้น ทูต สวรรค์ของพระ ยาห์เวห์ก็ออกไป และฆ่าทหารในค่ายของ อัสซีเรียไปหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน เมื่อ คนตื่นขึ้นในตอนเช้า ก็เห็นศพเกลื่อนกลาด ไปหมด ^{๓๖} ดังนั้นเซนนาเคอริบ กษัตริย์ของ อัสซีเรียก็กลับบ้าน และไปอาศัยอยู่ที่เมืองนี้ นะเวห์

^{๓๗} วันหนึ่ง ในขณะที่ท่านกำลังนมัสการอยู่ใน วัดของนิสโรคพระของท่านอยู่นั้น ลูกชาย ของท่านคือออดรัมเมเลค และซาเรเซอร์ ก็ได้ ฆ่าท่านด้วยดาบ และพวกเขาก็หนีไปที่แผ่นดิน อารารัต แล้วลูกของท่านคือ เอสาร์ฮัดโดน ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอัสซีเรียแทนท่าน

เฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตาย

(๒ พศค. ๓๒:๒๔-๒๖; อสย. ๓๘:๑-๘, ๒๑-๒๒)

๒๐

๑ ในช่วง นั้นเฮ เซ ตี ยาห์ป่วยใกล้ ตายแล้ว อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ลูกชายของอา มอสก็ได้มาหาท่านและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูด ‘ให้สั่ง เสียคน ในคริว เรือนของเจ้าให้รีบร้อย เพราะเจ้า กำลังจะตาย เจ้าจะไม่หายหรือ’”

^๒ แล้วเฮเซคียาห์ก็หันหน้าเข้าข้างฝา และ อธิษฐานต่อพระ ยาห์เวห์ว่า ^๓ “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ขอได้โปรดอย่าลืมนำข้าพเจ้านั้นได้ รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อด้วยสุดหัวใจของ ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่พระองค์ เห็นว่าดี” แล้วเฮ เซ ตี ยาห์ก็ร้อง ห่มร้อง ให้ เสียดัง

^๔ ก่อนที่อิส ยาห์จะออกมาจากลานส่วน กลาง พระยาห์เวห์ก็ได้พูดกับเขาว่า ^๕ “กลับไป บอกกับเฮ เซ ตี ยาห์ ผู้นำประชาชนของ เราว่า พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของดาวิด ที่ เป็นบรรพบุรุษของท่านพูดว่า ‘เราไดยินคำ อธิษฐานของเจ้า แล้ว และได้เห็นหน้าตาของ เจ้าด้วย เราจะรักษาเจ้า นับจากวันนี้ไปสาม วัน เจ้าจะลุกขึ้นไปที่วิหารของพระ ยาห์เวห์ ได้ ^๖ เราจะต่อชีวิตให้กับเจ้าอีกสิบห้าปี และ เราจะช่วย กูเจ้าและเมือง นี้ให้รอดพ้นจาก เจ็อม มือของกษัตริย์อัส ซีเรีย และเราก็จะ ป้องกันเมือง นี้ ไว้ เพื่อเห็น แก่หน้าเราและ เพื่อเห็น แก่สัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิดผู้รับ ใช้เรา”

^๗ แล้วอิส ยาห์ก็พูดว่า “ให้เอามะเดื่อมาบี เข้าด้วยกัน แล้วโปะเข้าไปที่แผลเปื่อยของ เขา แล้วเขาก็จะหาย”

^๘ แล้วเฮ เซ ตี ยาห์ได้ถามอิส ยาห์ว่า “จะมี เหตุการณ์พิเศษอะไรที่พิสูจน์ว่าพระ ยาห์เวห์ จะรักษา เรา แล้วเราจะได้ลุกขึ้นไปที่วิหาร ของพระยาห์เวห์ในอีกสามวัน”

^๙ อีส ยาห์ตอบว่า “ท่านต้องการอย่างไร ละ จะให้เงาทอดไปข้างหน้าลิบขึ้น หรือยาก ให้มันย้อนกลับไปข้าง หลังลิบ ขึ้น เพราะนี่ คือเหตุการณ์พิเศษที่พระยาห์เวห์จะทำให้กับ ท่าน ดู เพื่อท่านจะได้แน่ใจว่าพระองค์จะทำ ในสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้”

^{๑๐} เฮเซคียาห์ตอบว่า “จะให้เงาทอดไปข้าง หน้าลิบขึ้นนั้นง่ายกว่าที่จะให้มันย้อนกลับไป ข้างหลังลิบขึ้น”

^{๑๑} แล้วอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้ร้องขอ ต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ทำให้เงาย้อน กลับไปด้าน หลังลิบ ขึ้น มันย้อน กลับไปบน ชั้นบันไดของอาหัท ^{*}

*๒๐:๑๑ **ชั้นบันไดของอาหัท** ข้อความ นี้อาจจะหมายถึง ถึงชั้นบันไดที่อยู่ด้าน นอกของอุโมง พิเศษหลัง หนึ่งในที่เฮเซคียาห์ใช้เป็นนาฬิกา เมื่อดวงอาทิตย์ส่อง แสงลงบนชั้นบันไดเหล่านั้น เงาของพวกมันจะบอกเวลาของวันนั้น

เฮเซคียาร์ฮอวตทรัพย์สมบัติ

(อิสย. ๓๙:๑-๘)

๑๒ หลังจากนั้นไม่นาน กษัตริย์เมโรดค-บาลาดัน ลูกชายของบาลาดันแห่งบาบิโลนได้ส่งพวกทูตถือพวงจดหมายและของขวัญมาให้กับเฮเซคียาร์ เพราะเมโรดค-บาลาดันได้ยินข่าวว่าเฮเซคียาร์ป่วย ^{๑๓}เฮเซคียาร์ได้ต้อนรับพวกทูตเหล่านั้น และพาพวกเขาไปดูคลังสมบัติทั้งหมดของเขา ทั้งเงินทองและเครื่องเทศต่างๆรวมทั้งน้ำมันที่มีค่า คลังอาวุธ และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกคลังเก็บของ เฮเซคียาร์พาพวกเขาไปดูทุกซอกทุกมุมของวังและทั่วยราชอาณาจักรของเขา

^{๑๔}แล้วอิสยาร์ห์ผู้ดูแลแทนพระเจ้า ก็ได้มาหากษัตริย์เฮเซคียาร์ และพูดกับเขาว่า “คนพวกนี้มาพูดอะไร และพวกเขามาหาทานจากที่ไหนกัน”

แล้วเฮเซคียาร์ตอบว่า “พวกเขามาหาทานจากแดนไกลโน้น มาจากบาบิโลน”

^{๑๕}อิสยาร์ห์ถามอีกว่า “พวก เขาเห็นอะไรบ้างในวังของท่าน”

เฮเซคียาร์ก็ตอบว่า “พวก เขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในวังของข้า ไม่มีอะไรเลยในพวกคลังเก็บของของข้า ที่ข้าไม่ได้ให้พวกเขาดู”

^{๑๖}แล้วอิสยาร์ห์ก็บอกกับเฮเซคียาร์ว่า “ฟังให้ดี นี่คือข่าวสารจากพระยาห์เวห์ ^{๑๗}เวลานั้นกำลังจะมาถึง ที่ทุกสิ่งทุกอย่างในวังของท่าน รวมทั้งทุกสิ่งทีบรรพบุรุษของท่านได้เก็บสะสมมาให้จนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนย้ายไปที่บาบิโลน จะไม่มีอะไรเหลือเลย พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น ^{๑๘}พวก เขาจะเอาลูกๆของท่านบางคนไป พวกลูกชายของท่านเอง พวกลูกหลานชายของท่าน จะกลายเป็นพวกชนที่ในวังของกษัตริย์บาบิโลน”

^{๑๙}แล้วเฮเซคียาร์ก็พูดกับอิสยาร์ห์ว่า “ข่าวสารของพระยาห์เวห์ที่ท่านพูดมานั้นดี” เพราะเขาคิดว่า “ทำไม่จะไม่ดีละ ถ้ามันจะมีสันติสุขและความมั่นคงปลอดภัยในยุคสมัยของข้า”

เฮเซคียาร์ตาย

(๒ พศต. ๓๒:๓๒-๓๓)

^{๒๐}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเฮเซคียาร์ที่ความสำเร็จทุกอย่างของเขาและวิธีที่เขาได้สร้างสรรค์ นำและอุโมงค์ ที่ทำให้เขาสามารถนำเข้ามาใช้ในเมือง ได้จัดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ^{๒๑}เฮเซคียาร์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และมนัสเสห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

มนัสเสห์ปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๓๓:๑-๒๐)

๒๑ ^๑มนัสเสห์มีอายุสิบสองปีเมื่อเขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาห้าสิบห้าปี แม่ของเขามีชื่อว่าเศฟซีบาร์

^๒มนัสเสห์ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาได้ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่างๆเหมือนกับที่ชนชาติเหล่านั้นได้ทำ คือพวกชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปตอนทีอิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดิน

^๓มนัสเสห์ได้สร้างสถานนมัสการต่างๆขึ้นมาใหม่ ที่เฮเซคียาร์พ่อของเขาเคยทำลายไปแล้ว เขายังได้ตั้งแท่นบูชาทั้งหลายให้กับพระบาอัลและสร้างเสาเจ้าแม่อาเซราให้ขึ้นเหมือนกับที่กษัตริย์อาหับของอิสราเอลเคยทำไว้ เขากราบไหว้ดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้า และไปรับใช้พวกมัน ^๔เขาได้สร้างพวกแท่นบูชาให้กับพวกพระต่างชาติขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์เคยพูดไว้ว่า “เราจะวางชื่อของเราไว้ในเมืองเยรูซาเล็ม” ^๕มนัสเสห์ยังได้สร้างแท่นบูชาขึ้นสองแท่นให้กับดวงดาวทั้งหลายตรงลานทั้ง สองในวิหารของพระยาห์เวห์

^๖เขาได้เอาลูกชายของเขามาเผาไฟ เป็นเครื่องบูชา เขาได้ทำเวทมนตร์คาถา และดูหม้อ และไปปรึกษากับพวกคนทรงเจ้า และ

*๒๐:๒๐ *อุโมงค์* คูน้ำหรือท่อส่งน้ำที่เป็นทางให้น้ำไหลจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้
†๒๑:๖ *เอาลูกชาย ... เผาไฟ* แปลตรงๆได้ว่า “ให้ลูกชายเข้าไปในไฟ”

พวกหมอผี * เขาได้ทำความชั่วมากมายในสายตาของพระ ยาร์เวห์ ซึ่งยิว ญูให้พระองค์ โกรธ * เขาได้ให้คนแกะ สลักเสลาของเจ้าแม่อาเชราห์ * ขึ้นมา และนำมันไปวางไว้ในวิหารที่พระ ยาร์เวห์เคยพูดไว้กับดาวิดและซาโลม อนุลูกของดาวิดว่า “ในวิหารแห่งนี้ และในเมืองเยรูซาเล็มที่เราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหมดยกชนชาติอิสราเอล เราจะวางชื่อของเราไว้ที่นี่ตลอดไป * แล้วถ้าพวกเขาเพียง แต่ระมัดระวังที่จะทำ ตามในสิ่งที่เราได้สั่งพวกเขาไว้ และรักษากฎทุก ข้อที่โมเสสผู้รับ ใช้ของเราได้ ให้กับพวกเขา เราก็จะไม่ทำให้พวกอิสราเอลต้องเดินร่ำร้อน พนजरอีกต่อไปจากแผ่นดินที่เราได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา” * แต่ประชาชนไม่ยอมฟังพระเจ้า มนัส เสห์ได้นำพวกเขาให้หลง ผิดไปทำชั่วยิ่ง กว่าพวกชนชาติที่พระ ยาร์เวห์ได้ทำลายไปตอนที่ชาวอิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดิน

๑๐ พระ ยาร์เวห์พูดผ่านพวก ผู้ พูด แทนพระเจ้า ที่เป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์ว่า ๑๑ “กษัตริย์มนัส เสห์แห่งยู ดาห์ได้ทำบาปที่หน้า สะอิดสะเอียนหลาย เรื่อง เขาได้ทำสิ่งที่เลว ร้ายยิ่ง กว่าที่พวกอา โมไรต์ที่เคยอยู่ก่อนหน้าเขาได้ทำ ไว้ เขาทำให้ยู ดาห์ทำบาปไป ด้วย กับพวกรูปเคารพอื่นๆ ทั้งหลายของเขา ๑๒ ดังนั้น พระยาร์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงพูดว่า ‘เราจะนำเรื่องเลว ร้ายมาสู่เยรูซาเล็มและยู ดาห์ถึงขนาดที่ว่าถ้าใครได้ยื่นเข้า หูเขาจะต้องเสียวแปลบ

๑๓ เราจะเอาสาย วัสดุที่เคยใช้กับเมืองสะมาเรีย และลูก ตุ่มน้ำ หนัก * ที่เคยใช้กับครอบครัวของอา หับออกมาใช้กับเยรูซาเล็ม เราจะขีด ล้างเยรูซาเล็มให้เรียบเหมือนกับขีด ล้างขามไบหนึ่ง แล้วคว่ำมันลง ๑๔ เราจะโยนผู้รับ มรดกของเราที่เหลืออยู่เพียง

น้อยนิดทิ้งไป และมอบพวกเขาให้ไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรู เขา พวกเขาจะตกเป็นเหยื่อและเป็นของที่ถูกปล้นมาได้โดยศัตรู ทั้ง สิ้นของพวกเขานะ ๑๕ เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งชั่ว ร้ายในสายตาของเราและมา ยิวให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ ๑๖ นอกจากบาปที่มนัส เสห์เป็นต้นเหตุให้ยูดาห์พลอยทำไป ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชั่ว ร้ายในสายตาของพระยาร์เวห์ มนัส เสห์ก็ยังทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ไหล นองไป ทั่วเมืองเยรูซาเล็มจากด้านหนึ่งไปจดอีกด้านหนึ่ง”

๑๗ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆ ในยุค สมัยของมนัส เสห์ และทุก อย่างที่เขาได้ทำ รวมทั้งความบาปของเขา ได้จดบันทึก ไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่ง ยู ดาห์ ๑๘ มนัส เสห์ได้ตาย ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในสวนอุส ซาห์ซึ่งเป็นสวนที่อยู่ในวังของเขา และอา โมนลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาโมนปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๓๓:๒๑-๒๕)

๑๙ เมื่ออา โมนขึ้นเป็นกษัตริย์ เขามีอายุ ยี่สิบ สอง ปี เขาได้ครอง ราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสอง ปี แม่ของเขาคือว่า เมซุลเล เมท นางเป็นลูกสาวของฮารูสทีมาจากเมืองโยทบาห์

๒๐ อา โมนได้ทำสิ่งที่ชั่ว ร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์ เหมือนกับที่มนัส เสห์พ่อของเขา ทำ ๒๑ เขาได้เสียน แบบพ่อของเขาทุกอย่าง เขาไม่มีศรัทธาพวกรูป เคารพที่พ่อของเขาไม่มีศรัทธา และไปกราบไหว้รูปเคารพเหล่านั้น ๒๒ เขาได้ละทิ้งพระยาร์เวห์ พระเจ้าของ

* ๒๑:๖ หมอผี คนที่พยายามใช้วิญญาณชั่วในการสร้างเวทมนตร์

† ๒๑:๗ อาเชราห์ พระผู้หญิงที่สำคัญของชาวคานาอัน ในเวลานั้น ประชาชนคิดว่านางคือเมียของพระบaal

‡ ๒๑:๑๓ สายวัดที่เคยใช้กับเมืองสะมาเรีย พวกคนงานได้ใช้เชือกเส้นหนึ่งกับลูกตุ้มถ่วงน้ำหนักเพื่อทำเครื่องหมายเป็นเส้นตรงไว้ที่ส่วนปลายของกำแพงหิน ซิน ส่วนของหินที่กินออกมาจากเส้นนี้จะถูกตัดทิ้ง ข้อความนี้หมายความว่าพระเจ้าได้โยนสะมาเรียและครอบครัวของกษัตริย์อาหับทิ้ง ในปี ๗๒๒ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§ ๒๑:๑๓ ลูกตุ้มน้ำหนัก ลูกตุ้มที่ผูกอยู่กับเชือกและใช้ในการทดสอบว่าของสิ่งนั้นตั้งตรงหรือไม่ เหมือนลูกดิ่ง

บรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมเดินตามทางของพระยาห์เวห์

^{๒๓}พวกข้าราชการของอา โมนได้วางแผนกันกับภูก่อต่อเขาและได้ลอบฆ่าเขาในวังของเขา ^{๒๔}แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็ได้ฆ่าพวกที่รวมหัวกันฆ่ากษัตริย์อาโหมน และพวกเขาก็ได้ยกโย ลี ยาห์ลูกชายของอา โมนขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพ่อของเขา

^{๒๕}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุค สมัยของอา โมนและสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จด บันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ^{๒๖}เขาได้ถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพในสวนอุสซาคห์ และโยลียาห์ลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

โยลียาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๓๔:๑-๒, ๘-๓๓)

๒๒ ^๑โย ลี ยาห์มีอายุแปดขวบเมื่อเขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามสิบเอ็ด ปี แม่ของเขาชื่อว่าเย ดิ ดาห์ นางเป็นลูกสาวของอาดายาห์ ชาวเมืองโบสคาท ^๒โย ลี ยาห์ได้ทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ และได้เดินตามทางทุก ทางของดาวิดบรรพบุรุษของเขา ไม่เคยหันซ้ายหรือหันขวา

โยลียาห์สั่งให้ซ่อมแซมวิหาร

(๒ พศต. ๓๔:๙-๑๓)

^๓ในปีที่สิบแปด ที่โย ลี ยาห์เป็นกษัตริย์ เขาได้ส่งเลขาณูการ ชื่อว่าซาฟานไปยังวิหารของพระยาห์เวห์ ซา ฟานเป็นลูกชายของออาซาลียาห์ ที่เป็นลูกชายของเมซูล ลาม โย ลี ยาห์สั่งซา ฟานว่า ^๔“ขึ้นไปหาซิล คี ยาห์ นักบวชสูงสุด บอกให้เขาเตรียมเงินที่ได้เก็บไว้ในวิหารของพระ ยาห์เวห์ ที่พวกคุณเผ่าประตูกีบรวบรวมมาจากประชาชน นั้น ^๕ให้เขาเอาเงินพวก นั้นไปให้กับพวกหัวหน้าคน งานที่ได้ รับมอบ หมายถึงให้มาดูแลคนที่มาซ่อมแซมวิหารของพระ ยาห์เวห์ และให้หัวหน้าคน งานพวกนี้ เอาเงินไปจ่ายให้พวกคน งานที่มาซ่อมแซมวิหารของพระ ยาห์เวห์

ซึ่งมีทั้งช่างไม้ ช่าง ก่อสร้าง ช่าง อิฐ และให้พวก เขานำไปซื้อไม้และหินที่ตัด แต่งแล้ว เพื่อนำไปใช้ซ่อมแซมวิหาร ^๖บอกพวก เขาว่าไม่ต้องทำบัญชีเกี่ยวกับเงินที่ให้พวก เขาไว้ เพราะพวก เขาล้วนทำงานด้วยความซื่อสัตย์”

พบหนังสือธรรมบัญญัติในวิหาร

(๒ พศต. ๓๔:๑๔-๒๑)

^๗ฮิลลียาห์นักบวชสูงสุดได้พูดกับซาฟานที่เป็นเลขานุการว่า “เราได้พบหนังสือธรรมบัญญัติอยู่ในวิหารของพระ ยาห์เวห์” เขาได้มอบหนังสือเล่ม นั้นให้กับซา ฟาน และซา ฟานก็อ่านมัน

^๘แล้วซา ฟานที่เป็นเลขานุการก็ไปพบกษัตริย์และบอกกับกษัตริย์ว่า “พวกข้าราชการได้อเอาเงินที่อยู่ในวิหารของพระ ยาห์เวห์ ไปมอบให้กับพวกคน งานและหัวหน้างานที่วิหาร แล้ว” ^๙แล้วเลขาซา ฟานก็บอกข่าวกับกษัตริย์ว่า “นักบวชซิล คี ยาห์ได้มอบหนังสือเล่ม นั้นให้กับข้าพเจ้า” และซาฟานก็อ่านให้กษัตริย์ฟัง

^{๑๐}เมื่อกษัตริย์ได้ฟังคำ พูดต่างๆในหนังสือธรรมบัญญัติเล่มนั้นแล้ว เขาก็ฉีกเสื้อผ้าออกด้วยความเศก เศร้า ^{๑๑}เขาได้ส่งนักบวชซิล คี ยาห์ อาหิ คิมลูกชายของซา ฟาน อัด โบร์ ลูกชายของมีคายาห์ และเลขาซาฟาน รวมทั้งออา ซา ยาห์ผู้รับ ใช้ของกษัตริย์ว่า ^{๑๒}“ไปปรึกษาพระ ยาห์เวห์ดูสิว่าเราควรทำยังไง ดี ไปปรึกษาให้กับ เรา ให้กับประชาชนและให้กับชาวยู ดาห์ทั้งหมด ด้วย เกี่ยวกับสิ่งที่เขียนอยู่ในหนังสือที่ถูกพบเล่ม นี้ เพราะที่ความโกรธอันยิ่ง ใหญ่ของพระ ยาห์เวห์ได้เผาผลาญพวกเรานี้ ก็เพราะบรรพบุรุษของพวกเราไม่ยอมเชื่อฟังคำพูดในหนังสือเล่มนี้ พวก เขาไม่ยอมทำ ตามทุกสิ่งที่ถูกเขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ที่พวกเขาจะต้องทำ”

เรื่องกษัตริย์โยลียาห์กับนางสุลดาคห์

(๒ พศต. ๓๔:๒๒-๒๘)

^{๑๓}นักบวชฮิลลียาห์ อาหิ คิม อัด โบร์ ซาฟาน และออา ซา ยาห์ได้ไปพูดกับสุลดาคห์หญิง ผู้พูด

*๒๒:๘ หนังสือธรรมบัญญัติ น่าจะเป็นหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

แทน พระเจ้า นางเป็นเมียของซัลลูมลูกชายของทีกุวาร์ซึ่งเป็นลูกชายของฮารยัส ซัลลูมมีหน้าที่ดูแลเรือเสื้อผ้าของนักบวช ฮูลดาห์อาศัยอยู่ในเขตที่สองของเมืองเยรูซาเล็ม

๑๕ นางพูดกับพวก เขาว่า “พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่าอย่างนี้ ให้บอกกับชายที่ส่งพวก เจ้ามาหาเรา ว่า ๑๖ “พระ ยาร์เวห์พูดว่า เรากำลังจะนำความหายนะมาสู่สถาน ที่แห่ง นี้และคนที่อาศัยอยู่ที่ นี้ตามที่ ได้เขียนไว้ในหนังสือที่กษัตริย์ของยู ดาห์ได้อ่านไปแล้ว นั่น ๑๗ “ความโกรธของเราจะเผาผลาญสถาน ที่แห่ง นี้และจะดับไม่ได้ เพราะ พวก เขาละทิ้งเราและไปเผาเครื่องหอม ให้กับพระอื่น ๆ และมายั ยู่ให้เราโกรธด้วยพวก รูปเคารพที่พวกเขาได้สร้างขึ้นกับมือ”

๑๘ ให้บอกกับกษัตริย์ของยู ดาห์ ที่ได้ส่งพวกเจ้ามาปรึกษาพระ ยาร์เวห์ ให้บอกกับเขาว่า “พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดคำ เหล่านี้ที่เจ้าได้ยินไปแล้ว ๑๙ เมื่อเจ้าได้ยินถึงสิ่งที่เราพูดต่อต้านสถาน ที่แห่ง นี้ และคนที่อาศัยอยู่ที่ นี้ ว่าสถาน ที่นี้จะรกร้าง และประชาชนเหล่านี้จะถูกสาปแช่ง เมื่อเจ้าได้ยินอย่างนี้ จิตใจของเจ้าก็สับสน และถ่อมตัวลงต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ เจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าด้วยความ โศกเศร้า และได้ร้องให้ต่อหน้าเรา เราก็ เลยฟุ้งเจ้า” พระ ยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ๒๐ ดัง นั้นเราจะรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และศพของเจ้าจะถูกฝังอย่างสงบสุข ตาของเจ้าจะไม่ต้องเห็นความ หายนะที่เรา กำลังจะนำมาสู่สถาน ที่แห่ง นี้” แล้วพวกเขาได้เอาข้อความนี้ไปบอกกับกษัตริย์

ประชาชนฟังหนังสือข้อตกลง

(๒ พศต. ๓๔:๒๙-๓๒)

๒๓ ๑ แล้วกษัตริย์โย ลี ยาร์ห์เรียกพวกผู้ใหญ่ของยูดาห์และของเยรูซาเล็มทั้งหมดมารวม ตัว กัน ๒ เขาขึ้นไปทิวเขารของพระ ยาร์เวห์กับคน เหล่า นั้นของยู ดาห์ และทุก คนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม รวมทั้งพวกนักบวชและเหล่าผู้พูดแทนพระเจ้า คือประชาชนทั้งหมดตั้งแต่ชนชั้นระดับ ล่างไปจนถึงคนระดับ สำคัญๆ โย ลี ยาร์ห์ได้อ่านทุก

คำในหนังสือข้อ ตกลงที่พบในวิหารของพระ ยาร์เวห์นั้นให้กับทุกคนฟัง

๓ กษัตริย์ยืนอยู่ข้างเสาและได้ทำข้อ ตกลงใหม่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ว่าจะติดตามพระ ยาร์เวห์และจะรักษาคำ สั่งทุก ข้อของพระองค์ กฎและข้อ บังคับต่างๆอย่างสุดจิต สุดใจ และจะทำตามคำ พูดของข้อ ตกลงที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่ม นี้ แล้วประชาชนทั้งหมดก็ได้ขานรับข้อตกลงนั้น

กษัตริย์โยลียาร์ห์กำจัดรูปเคารพ

(๒ พศต. ๓๔:๓-๗)

๔ กษัตริย์สังฆิลคี ยาร์ห์ซึ่งเป็นนักบวชสูงสุด เหล่า นักบวชคนอื่นๆที่มีตำแหน่งรองลงมา และพวกคน ฝ้า ประตู่ ให้ย้ายเครื่องใช้ทุกอย่างที่สร้างขึ้นให้แก่พระบาอัล ให้แก่เจ้าแม่อา เซราห์และให้แก่พวกดวงดาวทั้งหลาย ออกจากวิหารของพระ ยาร์เวห์ โย ลี ยาร์ห์ได้เผาสิ่งเหล่านี้ นอกเมืองเยรูซาเล็ม ในทุ่งของหุบเขาซิด โรน แล้วชนเอาซี เก้าของมันไปที่เมืองเบธเอล

๕ โย ลี ยาร์ห์ได้กำจัดพวกนักบวชที่รับ ใช้พวกรูป เคารพที่กษัตริย์ทั้ง หลายของยู ดาห์ ได้แต่งตั้งให้มาทำหน้าที่เผาเครื่องหอม อยู่บนสถานนมัสการต่างๆในเมืองทั้ง หลายของยู ดาห์ และเมืองที่อยู่รอบๆเมืองเยรูซาเล็มรวม ถึงพวกนักบวชที่เป็นคนเผาเครื่องหอมให้กับพระบา อัล ให้กับพระอาทิตย์และพระจันทร์ ให้กับพวกหมู่ ดาวและดวงดาวทั้งหมดบนท้องฟ้า

๖ โยลียาร์ห์เอาเสาเจ้าแม่อาเซราห์ ออกจากวิหารของพระยาร์เวห์ และเอาไปไว้ที่หุบเขาซิด โรนที่อยู่นอกเมืองเยรูซาเล็มและเผามันทิ้งที่ นั้น เขาหุบมันจนแตกละเอียดเป็นผุยผงและเอาซี เก้าของมันไปรยลงบนหลุมฝังศพของคน *

๗ โย ลี ยาร์ห์ยังทำลายที่ปักทั้ง หลายของพวกโสเภณีผู้ขายซึ่งอยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์ ซึ่งเป็นที่เดียวกับที่พวกผู้ หญิงใช้ทอผ้าให้กับพระแม่อาเซราห์

๘ โย ลี ยาร์ห์นำตัวพวกนักบวชทั้งหมดมาจากเมืองต่างๆของยู ดาห์ แล้วมาไว้ที่

*๒๓:๖ **ปรยลงบนหลุมฝัง ศพ ของ คน** เป็นวิธีที่แข็งกร้าวที่แสดงให้เห็นว่าเสาเจ้าแม่อาเซราห์จะไม่ถูกนำมาใช้อีก

เยรูซาเล็ม และทำให้สถานนมัสการทั้งหลายเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ลง ตั้งแต่ในภูเขาไปจนถึงเบเออร์เซบา ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกนักบวชนั้นใช้เผาเครื่องหอม โยสิยาห์ทำลายพวกสถานที่ที่นมัสการรูปปั้น และที่ตั้งอยู่ทางด้านซ้ายของประตูเมือง ที่อยู่ตรงทางเข้าของประตูโยชูวาเจ้าเมือง^๙ ถึงแม้ว่าเหล่านักบวชของสถานนมัสการเหล่านี้ไม่มีสิทธิ์ที่จะรับ ใช้อู่ที่แท่นบูชาของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่พวกเขาก็ได้กินขนมปังไม่ใส่เชื้อ ฟูกกับเหล่านักบวชญาติๆของเขา

^{๑๐}โทเฟทเป็นสถานที่หนึ่งที่ตั้งอยู่ในหุบเขาของเบนอินโนม โยสิยาห์ทำให้สถานที่นี้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ลง จึงไม่มีใครสามารถกลับมาใช้สถานที่นี้ เพื่อเอาลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมาเผาไฟเป็นเครื่องบูชาให้กับพระโมเลค^{๑๑}ได้อีกต่อไป^{๑๒} ในอดีต กษัตริย์ของยูดาห์ชอบเอาพวกรูปปั้นม้าและรถรบมาตั้งอยู่ที่ทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ใกล้กับห้องของเจ้าหน้าที่ที่สำคัญคนหนึ่งชื่อ นาธันเนลค ทั้งรูปปั้นม้าและรถรบนี้มีไว้เพื่อใช้กับดวงอาทิตย์ โยสิยาห์ย้ายพวกรูปปั้นม้าออกไป และเผารถรบพวกนั้นจนหมด

^{๑๓}ในอดีต กษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างพวกแท่นบูชาไว้บนดาดฟ้าของตึกอาหิส กษัตริย์มนัสเสห์ก็ได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่ลานทั้งสองข้างของวิหารของพระยาห์เวห์ โยสิยาห์หรือแท่นบูชาเหล่านี้ และทูลพวกมันทั้งจนแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและก็โยนเศษหินลงในหุบเขาซิดโรน

^{๑๔}ในอดีตกษัตริย์ซาโลมออนได้สร้างพวกสถานนมัสการไว้ทางใต้เนินเขาแห่งการทำลาย ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของเมืองเยรูซาเล็ม ที่อยู่ใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์ซาโลมอนของอิสราเอลได้สร้างสถานนมัสการพวกนี้ให้กับพระอัสโทเรท อันนาสะอิดสะเอียน ที่ชาวไซดอนนับถือ

กัน และสร้างให้กับพระเคโมซ อันนาสะอิดสะเอียน ที่พวกโมอับนับถือกัน และสร้างให้กับพระโมเลค อันนาสะอิดสะเอียน ที่ชาวอัมโมนนับถือกัน^{๑๕} โยสิยาห์ทูลพวกหินศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและโค่นพวกเสาเจ้าแม่อาเซราห์ลงและเอากระดูกคนมาทิ้งให้กระดูกกระจายในที่นั้น

^{๑๖}โยสิยาห์ได้รื้อทิ้งแม้แต่แท่นบูชาที่เมืองเบธเอล สถานนมัสการที่เยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้สร้างขึ้น ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย^{๑๗} เขาเผาสถานนมัสการและทูลมันจนแตกละเอียดเป็นผุยผง และเผาเสาเจ้าแม่อาเซราห์ทิ้งด้วย^{๑๘} แล้วโยสิยาห์ก็มองไปรอบๆและเมื่อเขาเห็นหลุมฝังศพมากมายที่อยู่ด้านข้างเนินเขา เขาก็ให้ย้ายเอากระดูกออกจากที่นั้น และเผามันบนแท่นบูชาเพื่อทำให้แท่นบูชาเสื่อมไป ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เคยทำนายไว้ผ่านทางคนของพระเจ้า^{๑๙} ตอนที่กษัตริย์เยโรโบอัมยืนอยู่ข้างๆแท่นบูชาในช่วงเทศกาลแล้วโยสิยาห์ก็หันไปดูโมงค์ของคนของพระเจ้าคนนั้นที่ได้ทำนายถึงสิ่งเหล่านี้

^{๒๐}กษัตริย์โยสิยาห์ถามว่า “หินที่ระลึกที่เราเห็นนั่นคืออะไรหรือ”

พวกคนในเมืองบอกไปว่า “มันเป็นอูโมงค์ฝังศพของคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ และได้ทำนายถึงสิ่งต่างๆที่ท่านได้ทำไปแล้วกับแท่นบูชาของเมืองเบธเอล”

^{๒๑}กษัตริย์จึงพูดว่า “ปล่อยให้เขาพักอยู่ตรงนั้นแหละ อย่าให้ใครไปรบกวนกระดูกของเขาเลย” พวกเขาก็เลยไม่รบกวนกระดูกของคนของพระเจ้าคนนั้น และกระดูกของผู้พูดแทนพระเจ้าที่ออกมาจากเมืองสะมาเรีย

^{๒๒}โยสิยาห์ก็ทำลายพวกศาลเจ้าตามสถานที่สูงในเมืองต่างๆของสะมาเรีย ซึ่งพวกกษัตริย์ของอิสราเอลเคยสร้างขึ้น แล้ว้วยูให้พระยาห์เวห์โกรธ เขาจัดการกับที่เหล่านี้

^๙๒๓:๑๐ ไม่มีใคร ... โมเลค แปลตรงๆได้ว่า “ประชาชนได้ให้ลูกชายและลูกสาวของเขาเข้าไปในกองไฟเพื่อพระโมเลค”

^{๑๑}๒๓:๑๑ รูปปั้นม้า ... กับดวงอาทิตย์ ประชาชนคิดว่าพระอาทิตย์คือพระองค์หนึ่งที่ขั้วรถรบ (ดวงอาทิตย์) ข้ามท้องฟ้าไปในแต่ละวัน

^{๑๒}๒๓:๑๕ เยโรโบอัม ... ไปด้วย ดูใน ๑ พงศกัศัตร์ย ๑๒:๒๖-๓๐

^{๑๓}๒๓:๑๖ เคยทำนายไว้ผ่านทางคนของพระเจ้า ดูใน ๑ พงศกัศัตร์ย ๑๓:๑-๓

นั้นอย่างกับที่เขาทำกับสถาน ที่นมัสการของ เบธเอล

๒๐ โย ลี ยาร์ห์ผู้นำนักบวชทุก คนของสถาน นมัสการเหล่านี้บนบนแท่น บูชา และเผา กระดูกคนบนบนแท่น บูชาเหล่านี้ นั่น แล้วเขาก็ กลับเมืองเยรูซาเล็ม

ชาวยูดาห์ฉลองเทศกาลปลดปล่อย

(๒ พศต. ๓๔:๑-๑๙)

๒๑ กษัตริย์โย ลี ยาร์ห์มีคำ สั่งถึงประชาชน ทั้งหมดว่า “ให้เฉลิมฉลองเทศกาลปลด ปล่อยเพื่อเป็นเกียรติให้กับพระ ยาร์ห์เวห์ พระเจ้าของพวก เจ้า ตามที่ได้กำหนดไว้ใน หนังสือข้อออกถกนี้”

๒๒ นับตั้งแต่สมัยพวกผู้นำวินิจฉัยนำ อิศราเอล ตลอดจนสมัยของพวกกษัตริย์ แห่งอิสราเอลและของพวกกษัตริย์แห่งยู ดาห์ ยังไม่เคยมีการเฉลิมฉลองเทศกาล วันปลดปล่อย เลย ๒๓ แต่ในปีที่สิบ แปดที่ โย ลี ยาร์ห์เป็นกษัตริย์ ก็ได้มีการเฉลิมฉลอง เทศกาลวันปลดปล่อยเพื่อเป็นเกียรติให้กับ พระยาร์ห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม

๒๔ นอกจากนี้ โย ลี ยาร์ห์ยังกำจัดพวก คนทรง เจ้าและหมอผี บรรดาพระในบ้าน และพวกรูป เคววพุง หลายรวม ทั้งสิ่งที่น่า สะอิดสะเอียนทั้ง สิ้นที่เห็นในยู ดาห์และใน เยรูซาเล็มออกไปจนหมด เขาได้ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อให้เป็นไปตามกฎที่ได้เขียนไว้ใน หนังสือที่นักบวชฮิล คี ยาร์ห์ได้ค้นพบในวิหาร ของพระยาร์ห์เวห์

๒๕ ไม่เคยมีกษัตริย์องค์ไหนหันเข้ามาหา พระ ยาร์ห์เวห์ด้วยสุดจิตสุดใจและสุด กำลัง อย่างที่กฎของโมเสสสั่งไว้ มากเท่ากับที่โยลี ยาร์ห์ได้ทำ ไม่ว่าจะก่อนหน้าเขาหรือหลังจาก เขาก็ตาม

๒๖ แต่อย่างไร ก็ตาม พระ ยาร์ห์ไม่ได้ หันเหไปจากความศุद्धแห่งความโกรธ เกรี้ยวอวมหาศาลของพระองค์ที่เผา ผลาญ ต่อยู ดาห์ เนื่องจากการยั บยู่ทั้งหมดที่มันส เสห์ได้ทำต่อพระองค์ ๒๗ พระ ยาร์ห์เวห์พูด ว่า “เราจะกำจัดยู ดาห์ออกไปจากสายตา เรา เหมือนกับที่เราได้กำจัดอิสราเอลไปแล้ว และเราจะปฏิเสธเมืองเยรูซาเล็มซึ่งเป็น

เมืองที่เราได้เลือกไว้ รวมทั้งวิหารแห่งนี้ที่ เราเคยพูดไว้ ว่า ‘เราจะให้ชื่อของเราอยู่ที่ นัน’”

๒๘ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของโยลี ยาร์ห์ และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้ว ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยู ดาห์

ความตายของโยลี ยาร์ห์

(๒ พศต. ๓๔:๒๐-๓๖:๑)

๒๙ ในสมัยที่โย ลี ยาร์ห์เป็นกษัตริย์ ฟาโรห์ เน โค กษัตริย์ของอียิปต์ได้ขึ้นมากที่แม่น้ำยู เฟรติ สเพื่อช่วย เหลือกษัตริย์ของอัส ซีเรีย กษัตริย์โย ลี ยาร์ห์ยก ท่พออกไปสู้กับฟาโรห์ เนโค เมื่อฟาโรห์เนโคเห็นโยลี ยาร์ห์ ก็ฆ่าเขา ตายที่เมืองเม กิด โด ๓๐ พวกผู้รับ ใช้ของโย ลี ยาร์ห์นำศพของเขาขึ้นรถรบคันหนึ่งและขับ จากเม กิด โดไปจนถึงเยรูซาเล็มและฝัง ศพ ของโยลี ยาร์ห์ไว้ในหลุมศพของเขาเอง

และประชาชนของแผ่นดินนั้น ก็ยกเย โฮ อา หูสลูกชายของโย ลี ยาร์ห์ขึ้นมาและเจิม แต่งตั้ง ให้เขาเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา

เยโฮอาหาสปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๓๖:๒-๔)

๓๑ เยโฮอาหาสมีอายุสี่ปีสามปีเมื่อเขาขึ้น เป็นกษัตริย์ และเขาครอง ราชย์อยู่ในเมือง เยรูซาเล็มเป็นเวลาสาม เดือน แม่ของเขามี ชื่อว่าฮามูทาล นางเป็นลูกสาวของเยเรมียาร์ห์ ที่มาจากลิบนาร์ห์ ๓๒ เยโฮอาหาสได้ทำความ ซัวในสายตาของพระ ยาร์ห์เวห์ เหมือนกับที่ บรรพบุรุษของเขาเคยทำ

๓๓ ฟาโรห์เนโคขังเย โฮอาหาสไว้ที่ริบ ล่าห์ ซึ่งอยู่ในดินแดนของฮามัท เพื่อไม่ให้เขาได้ ครอง บัลลังก์อยู่ในเยรูซาเล็ม และฟาโรห์ ยังได้บังคับเก็บส่วยจากชาวยู ดาห์เป็นเงิน หนักปีละสามตันครึ่ง และทองคำหนัก สามสิบสี่กิโลกรัม *

๓๔ ฟาโรห์เนโคให้เอ ลี ยาคี มลูกชายของ กษัตริย์โย ลี ยาร์ห์ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่โย ลี ยาร์ห์ผู้ เป็น พ่อและเปลี่ยนชื่อของเอ ลี ยาคี มเป็นเย โฮ ยาคี ม แต่ฟาโรห์ได้พาเย โฮอา

*๒๓:๓๓ สามสิบสี่กิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งตะลันต์

หาลไปอยู่ที่อียิปต์ และเยโฮอาหาลก็ตายที่นั่น ^{๓๕}เยโฮยาคิมมอบเงินและทองคำให้กับฟาโรห์เนโค แต่เขาได้เรียกเก็บภาษีจากประชาชนของแผ่นดิน เพื่อเอาเงินไปมอบให้กับฟาโรห์ตามที่ฟาโรห์สั่งไว้ เขามอบเงินและทองจากประชาชนทุก คนของแผ่นดินตามสัดส่วนของทรัพย์สมบัติที่พวกเขา มีเพื่อเอาไปมอบให้กับฟาโรห์เนโค

กษัตริย์แห่งยูดาห์ ^๖เยโฮยาคิมตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และเยโฮยา คินลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ^๗กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ไม่ได้ยกทัพออกมาจากประเทศของเขาอีก เพราะกษัตริย์ของบาบิโลนเข้ายึดเอาดินแดนที่เคยเป็นของกษัตริย์อียิปต์ ตั้งแต่ลัษธาของอียิปต์ไปจนกระทั่งถึงแม่น้ำยูเฟรติส

เยโฮยาคิมปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๓๖:๕-๘)

^{๓๖}เยโฮยา คิมมีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์และเขาครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบเอ็ดปี แม่ของเขามีชื่อว่าเบธดาห์ นางเป็นลูกสาวของเปดา ยาร์ห์ที่มาจากรูมาห์ ^{๓๖}เยโฮยา คิมทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเขาทำ

เนบูคัดเนสซาร์ยึดเยรูซาเล็ม

(๒ พศต. ๓๖:๙-๑๐)

^๙เยโฮยา คินมีอายุสิบแปดปี เมื่อเขาเป็นกษัตริย์ และเขาครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามเดือน แม่ของเขามีชื่อว่าเนหุซทา นางเป็นลูกสาวของเอลนัทันห์มาจากเยรูซาเล็ม ^๙เยโฮยา คินได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่พ่อของเขาทำ

เนบูคัดเนสซาร์มาที่ยูดาห์

๒๔ ^๑ในช่วงยุคสมัยของเยโฮยา คิม กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนบุกเข้ามาในแผ่นดิน และเยโฮยา คิมก็รับใช้เขาเป็นเวลาสามปี แต่แล้วเยโฮยา คิมเปลี่ยนใจและกบฏต่อเนบูคัดเนสซาร์ ^๒พระยาห์เวห์ส่งชาวบาบิโลน ชาวอาร์มี ชาวโมอับและชาวอัมโมนให้เข้ามาสู้รบกับเยโฮยา คิม พระองค์ส่งพวกเขาให้มาทำลายยูดาห์ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่เคยประกาศไว้ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

^{๑๐}ในเวลา นั้น บรรดาข้าราชการของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนเคลื่อนทัพเข้ามาใกล้เยรูซาเล็มและได้ปิดล้อมเมืองไว้ ^{๑๑}ตัวเนบูคัดเนสซาร์เองก็ขึ้นมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ในขณะที่พวกข้าราชการของเขากำลังปิดล้อมเมืองอยู่ ^{๑๒}กษัตริย์เยโฮยา คินของยูดาห์ แม่ของเขา เหล่าผู้รับใช้ของเขา เหล่าขุนนางและบรรดาเจ้าหน้าทีในวังของเขา ต่างก็มอบตัวต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ในปีที่แปด ที่กษัตริย์บาบิโลนครองราชย์ เขาจับตัวเยโฮยา คินไว้เป็นเชลย

^๓สิงเหล่า นี้เกิด ขึ้นกับยูดาห์ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์แน่ ที่พระองค์สั่งให้กำจัดพวกเขาให้พ้นไปจากสายตาของพระองค์ เนื่องจากบาปทั้งหลายของมนัส เสห์และสิ่งต่างๆที่เขาได้ทำไป ^๔รวมทั้งการทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ต้องไหลนองด้วย เพราะมนัสเสห์ได้ทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ได้ไหลนองไปทั่วเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์ก็เลยไม่ยอมยกโทษให้

^{๑๓}เนบูคัดเนสซาร์ขนเอาสมบัติทั้งหมดไปจากวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของกษัตริย์ และเอาเครื่องใช้ทองคำที่กษัตริย์ซาโลม่อนของอิสราเอลได้สร้างไว้ให้กับวิหารของพระยาห์เวห์ ตัดเป็นชิ้นๆ ทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นตามที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้ล่วงหน้า ^{๑๔}เนบูคัดเนสซาร์กวาดคนในเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยจนหมด ไม่ว่าจะเป็นพวกเจ้าหน้าที นักรบ และพวกช่างแกะสลักและพวกช่างฝีมือทั้งหลาย รวมทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนเหลือไว้แต่พวกคนที่ยากจนที่สุดของแผ่นดิน ^{๑๕}เนบูคัดเนสซาร์จับตัวเยโฮยา คินไปไว้ที่บาบิโลน รวมทั้งแม่ของเขา พวกเมีย ทั้งหลายของเขา ตลอดจน พวกเจ้าหน้าที

^๕ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเยโฮยา คิมและทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จัดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกเขา

^๖๒๔:๑๒ ในปีที่แปด หรือ ปีที่ ๕๙๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ของเขา และคนระดับผู้นำของแผ่นดิน เขาจับคนพวกนี้จากเยรูซาเล็มไปไว้ที่บาบิโลน ๑๖ กษัตริย์บาบิโลนยิ่งกวาดต้อนพวกนี้ครบที่แข็งแกร่ง ที่พร้อมสำหรับการศึก ทั้งหมดเจ็ด พัน คน และพวกช่างแกะสลักและช่างฝีมือทั้งหลายรวมหนึ่งพันคนไปไว้ที่บาบิโลนด้วย ๑๗ เนบูคัดเนสซาร์ได้ให้มัทธานิยาห์ที่เป็นผู้นำของเยโฮยา คินซินเป็นกษัตริย์แทนและเปลี่ยนชื่อเขาเป็นเศเดคิยาห์

เศเดคิยาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พศต. ๓๖:๑๑-๑๗; ยรม. ๕๒:๑-๓)

๑๘เศเดคิยาห์มีอายุยี่สิบเอ็ดปี ตอนที่ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี แม่ของเขาชื่อว่าฮาโมทาลเป็นลูกสาวของเยเรมียาห์ นางมาจากลิบนาห์ ๑๙เศเดคิยาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่เยโฮยาคิมเคยทำมาก่อน ๒๐ พระยาห์เวห์โกรธเยรูซาเล็มและยูดาห์มากจนถึงกับขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าของพระองค์

เยรูซาเล็มแตก

(๒ พศต. ๓๖:๑๘-๒๑; ยรม. ๕๒:๓-๓๐)

ในเวลานั้นเศเดคิยาห์ได้กับกฎต่อกษัตริย์บาบิโลน

๒๕ ๑ ต่อมาในวันที่สิบเดือนสิบปีที่เก้าที่เศเดคิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์และกองทัพทั้งหมดของเขาได้ยกมาที่เยรูซาเล็มและล้อมเมืองเอาไว้ และได้สร้างเนินดินสำหรับบุกขึ้นโจมตีไว้รอบกำแพงเมือง

๒ พวกเขาล้อมเมืองเยรูซาเล็มอยู่จนถึงปีที่สิบเอ็ดที่เศเดคิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ ๓ ในวันที่เก้าเดือนสี่ ความอดอยากในเมืองนั้นก็แสนสาหัส ถึงขั้นไม่มีอาหารให้กับประชาชนกินกัน ๔ ในที่สุดกองทัพของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็บุกทะลวงกำแพงเข้ามาได้ ในคืนนั้นกษัตริย์เศเดคิยาห์และทหารทั้งหมดของเขาก็หนีออกไปทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสองชั้น ใกล้ๆสวนของกษัตริย์ ถึงแม้พวกเขาบิโลนจะปิดล้อมเมือง

อยู่ แต่กษัตริย์เศเดคิยาห์พร้อมกับพวกทหารของเขาก็หนีไปตามทางที่มุ่งไปสู่ทะเลทรายอาราบา

๕ ทหารบาบิโลนไล่ตามกษัตริย์เศเดคิยาห์ไป แล้วก็จับตัวเขาได้ในที่ราบของเมืองเยรีโค แล้วทหารของเขาต่างพากันทิ้งเขาหนีกระเจิดกระเจิงไป

๖ พวกทหารบาบิโลนจึงจับกุมตัวกษัตริย์ไว้ และนำตัวไปให้กับกษัตริย์บาบิโลนที่ริบลาคี แล้วกษัตริย์บาบิโลนก็ตัดสินโทษเขา ๗ พวกทหารบาบิโลนได้ฆ่าพวกลูกชายของเศเดคิยาห์ต่อหน้าเขา และควักดวงตาทั้งสองข้างของเศเดคิยาห์ แล้วเอาโซ่ล่ามเขาไว้พาไปที่บาบิโลน

๘ ในวันที่เจ็ดเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าที่เนบูคัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานหัวหน้าทหารองครักษ์ที่เป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของกษัตริย์ ได้มาที่เยรูซาเล็ม ๙ เขาได้เผอิฐของพระยาห์เวห์ รางของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม เขาเผาบ้านที่ใหญ่โตทุกหลังลงหมด

๑๐ แล้วกองทัพทั้งหมดของบาบิโลนที่มากับหัวหน้าองครักษ์ ก็ทำลายกำแพงรอบเมืองเยรูซาเล็มลง ๑๑ แล้วเนบูซาราดานก็กวาดต้อนคนที่ยังหลงเหลืออยู่ในเมือง และคนที่เคยทิ้งเมืองไปเข้ากับกษัตริย์บาบิโลนไปบาบิโลนจนหมด ๑๒ แต่เขาได้ทิ้งคนจนที่สุดไว้ในแผ่นดิน เพื่อดูแล ร่องุ่นและทุ่งนา

๑๓ เสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ รวมทั้งแท่นบูชาเคลื่อนที่และชั้นทะเลทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารบาบิโลนก็ทุบเป็นชิ้นๆ แล้วขนเอาทองสัมฤทธิ์กลับไปบาบิโลน ๑๔ แล้วพวกเขาบิโลนก็ขนเอาพวกหม้อ พลั่ว กรรไกรตัดไม้ตะเกียง ขามสำหรับเครื่องหอม และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ที่ใช้ในวิหารไปด้วย

๑๕ รวมทั้งพวกกระถางใส่ขี้เถ้า และพวกขามใส่เลือดของเครื่องสัตว์บูชา หัวหน้าองครักษ์เอาทุกสิ่งทุกอย่างที่หาจากทองและเงิน เพราะอยากได้ทองและเงินนั้น

๑๖ ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้จากเสาสองต้นชั้นทะเล และพวกแท่นบูชาเคลื่อนที่ที่

*๒๕:๘ วันที่เจ็ดเดือนที่ห้า คงจะเป็น วันที่ ๑๖ สิงหาคม ปี ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

กษัตริย์ชา โลม ोनได้สร้างไว้สำหรับวิหารของพระยาห์เวห์นั้น หนักเกินกว่าที่จะชั่งได้^{๑๗} เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก บนยอดเสายังมีหัวเสาทองสัมฤทธิ์สูงสามศอกวาง อยู่ประดับด้วยตาข่ายและพวกลูกทิมที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ล้อม รอบ เสาอีกต้นหนึ่งกับตาข่ายของมันก็ทำแบบเดียวกัน

^{๑๘}จากวิหาร เนบ ซา ระ ดานหัวหน้าองครักษ์ ได้จับตัวเสโรอาห์ หัวหน้านักบวช และเศ ฟัน ยาห์รองหัวหน้านักบวช และผู้ดูแลประตูดุวารสามคน ^{๑๙}จากในเมือง เขาได้จับแม่ทัพคนหนึ่งที่เคยดูแลทหาร พร้อมกับที่ ปรีกษาห้าคนของกษัตริย์ที่เขาเจอในเมือง และเลขาคที่เป็นแม่ทัพที่เป็นคนเกณฑ์ทหาร และผู้ชายอีกหก สิบคนที่พบในเมืองนั้น

^{๒๐}แล้วเนบซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ก็ได้ต้อนคนพวกนี้ทั้งหมดไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบ ล่าห์ ^{๒๑}กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ฆ่าพวกเขาในริบ ล่าห์ในเขตฮามัทนั่นเอง อย่างนี้ พวกยูดาห์ก็ถูกกวาดต้อนออกไปจากแผ่นดินของตน

เกตาเลียยาห์เจ้าเมืองยูดาห์

(ยรม. ๔๐:๕-๔๑:๓)

^{๒๒}แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ได้แต่งตั้งเกตาเลียยาห์ลูกชายของอา หิคัมที่เป็นลูกชายของซาฟาน ขึ้นเป็นเจ้าเมืองปกครองคนที่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เหลือทิ้งไว้

^{๒๓}เมื่อพวกแม่ทัพนายกองคือ อิชมาเอล ลูกชายเนธานียาห์ โย ฮานันลูกชายคาเรอาห์ เสโรอาห์ลูกชายทัน หู เมทชาวเน โท ฟาห์ และยาอูซันยาห์ลูกชายคนตระกูลมาอาคาห์ รวมทั้งคนของเขาได้ข่าวว่ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้แต่งตั้งให้เกตาเลียยาห์เป็น

เจ้าเมือง พวกเขาและคนของพวกเขาต่างก็พากันมาหาเกตาเลียยาห์ที่เมืองมิสปาห์^{๒๔} แล้วเกตาเลียยาห์ก็ได้สาบานกับพวก เขาและคนของเขาว่า “อย่ากลัวพวกเจ้าหน้าที่คนบาบิโลนเลย มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลนเถิด แล้วพวกท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข”

^{๒๕}แต่ต่อมาในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอล ลูกชายของเนธานียาห์ที่เป็นลูกชายของเอลี ซามา ที่มีเชื้อกษัตริย์ มาพร้อมกับคนของเขาสิบคน ได้เข้าโจมตีเกตาเลียยาห์และฆ่าเขาและคนยูดาห์พร้อม กับคนบาบิโลนที่อยู่กับเกตาเลียยาห์ที่เมืองมิสปาห์^{๒๖} แล้วพวกแม่ทัพนายกองรวมทั้งคนทั้งหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยไปจนถึงคนสำคัญ ต่างก็พากันหนีไปอยู่ที่อียิปต์ เพราะกลัวคนบาบิโลน

เยโฮยาคินได้รับเกียรติในบาบิโลน

(ยรม. ๕๒:๓๑-๓๔)

^{๒๗}ในวันที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบสอง ซึ่งเป็นปีที่สามสิบเจ็ด *ที่กษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์ ถูกจับไปเป็นเชลยนั้น เอวิลเมโรดักขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาได้ปล่อยกษัตริย์เยโฮยาคินออกจากคุก

^{๒๘}กษัตริย์เอวิล เม โร ดักพูดกับกษัตริย์เยโฮยาคินอย่างสุภาพ และให้เขานั่งในที่สำคัญกว่ากษัตริย์องค์อื่นๆที่อยู่กับกษัตริย์เอวิล เมโรดักในบาบิโลน

^{๒๙}กษัตริย์เยโฮ ยา คินถอดชุดนักโทษของพระองค์ ออก แล้วได้กินอาหารร่วมกับกษัตริย์เอวิล เม โร ดักทุกวันตลอดชีวิตของเขา

^{๓๐}กษัตริย์เอวิล เม โร ดักก็ให้เงินและอาหารกับกษัตริย์เยโฮยาคินใช้กินใช้จ่ายในทุกวัน ไปจนตลอดชีวิตของเขา

*๒๕:๒๗ ปีที่สามสิบเจ็ด หมายถึง ปีที่ ๕๖๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๑ พงศาวดาร

คำนำ

หนังสือ ๑ และ ๒ พงศาวดาร เริ่มแรกเป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เล่าถึงประวัติของชนชาติอิสราเอล หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นมาเพื่อให้กำลังใจกับชาวยูดาห์หลังจากที่กลับมาจากกาบการเป็นเชลยในบาบิโลนและมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตนเองอีกครั้งหนึ่ง ข้อความในหนังสือเล่มนี้มีหลายตอนที่เหมือนกับหนังสือ ๑ และ ๒ ซามูเอล และ ๑ และ ๒ พงศกษัตริย์ แต่หนังสือเล่มนี้เน้นถึงความสำคัญของวิหารและระบบนักบวชส่วนใหญ่ พูดถึงข้อดีของกษัตริย์ดาวิดมากกว่าข้อเสีย ตอนหลังเน้นแต่อาณาจักรฝ่ายใต้และแทบจะไม่พูดถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือเลย

๑ พงศาวดาร

บทที่ ๑-๙ พูดถึงเชื้อสายของอิสราเอลไล่ลงมาตั้งแต่อาดัม มนุษย์คนแรกของโลก จนถึงสมัยที่พวกเขา กลับมาจากการเป็นเชลยในบาบิโลน

บทที่ ๑๐-๒๙ พูดถึงการตายของกษัตริย์เฮาโลกษัตริย์องค์แรกของอิสราเอล และพูดถึงกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์องค์ที่สองของอิสราเอล กษัตริย์ดาวิดได้เตรียมสิ่งของต่างๆมากมายสำหรับสร้างวิหารให้กับพระยาห์เวห์ แต่ตัวดาวิดเองไม่ได้สร้าง กลับเป็นซาโลมอนลูกของเขาเป็นคนสร้าง

๒ พงศาวดาร

บทที่ ๑-๙ พูดถึงสติปัญญาและความร่ำรวยของกษัตริย์ซาโลมอน พูดถึงการสร้างวิหารและการอุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์

บทที่ ๑๐-๒๘ พูดถึงการกบฏของพวกสิบเผ่าของอิสราเอลที่อยู่ทางตอนเหนือ และพูดถึงพวกกษัตริย์ของยูดาห์

บทที่ ๒๙-๓๖:๒๑ พูดถึงการปกครองยูดาห์ของกษัตริย์เฮเซเซคียาห์ กษัตริย์อัสซีเรียบุกยูดาห์ แต่พระยาห์เวห์ช่วยกู้ยูดาห์จากอัสซีเรีย ต่อมาพูดถึงพวกกษัตริย์ของยูดาห์ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ จนในที่สุดพระยาห์เวห์ให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนมานุกทำลายเมืองเยรูซาเล็ม และกวาดต้อนชาวยูดาห์ไปเป็นเชลยที่บาบิโลน

บทที่ ๓๖:๒๒-๒๓ เล่มนี้จบด้วยความหวัง ตอนที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียยอมปล่อยให้คนยูดาห์กลับไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่

เชื้อสายของอาดัม

(ปฐม. ๕:๑-๓๒; ๑๐:๑-๓๒; ๑๑:๑๐-๓๒)

๑ อาดัม เสท เอโนช

๒ เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด

๓ เอโนค เมธูเสลาห์ ลามเคค โนอาห์

๔ ลูกชายของโนอาห์ คือ เซม ฮาม ยาเฟท

เชื้อสายของยาเฟท

(ปฐม. ๑๐:๒-๔)

๕ ลูกชายของยาเฟท คือ โกเมอร์ มาโกก มาดี ยายวาน ทูบัล เมเชคและทึราส

๖ ลูกชายของโกเมอร์ คือ อัชเคนัส ดีฟัท และโทการมาห์

๗ ลูกชายของยายวาน คือ เอลีซาร์ ทารชิช คิทธิมและโรดานิม

เชื้อสายของฮาม

(ปฐม. ๑๐:๖-๘, ๑๓-๑๘)

๘ ลูกชายของฮามคือ กูช มิสราอิม ๑ พุดและคานาอัน

* ๑:๖ ดีฟัท หรือ รีฟัท

† ๑:๘ มิสราอิม หรือ อียิปต์

- ^๙ ลูกชายของคูช คือ เสบา ฮาวิลาร์ สับทา ราอามาและสับเทคา ลูกชายของราอามา คือ เซบาและเดดาน
- ^{๑๐} คูชเป็นพ่อของนิมโรด นิมโรดเป็นนักรบที่เกรียงไกรคนแรกในโลก
- ^{๑๑} มีสรอิมเป็นต้นตระกูลของชาวลูต ชาวอานามิม ชาวเลห์ ชาวนฟูฮิม ^{๑๒} ชาวบัทรุ ชาวคัสลูห์ (พวกฟิลิสเตียเกิดมาจากคนเผ่านี้) และชาวคัฟโตร์
- ^{๑๓} คานาอันเป็นพ่อของไซดอน ลูกชายหัวปีตามมาด้วยเฮท ^{๑๔} และชาวเยบุส ชาวอามไรต์ ชาวเกอร์กซี ^{๑๕} ชาวฮิวด์ ชาวอารคีและซาลินี ^{๑๖} ชาวอารวัต ชาวเศเมอร์ และชาวฮามัท

เชื้อสายของเชม

(ปฐม. ๑๐:๒๒-๒๙; ๑๑:๑๐-๒๖)

- ^{๑๗} ลูกชายของเชมคือ เอลาม อัสซุร อารบัก ชาต ลูต พวกลูกชายของอารัมคือ อูส ฮูล เกเธอร์และเมเซค
- ^{๑๘} อารบักชาตเป็นพ่อของเชลาร์ และเชลาร์ก็เป็นพ่อของเอเบอร์
- ^{๑๙} เอเบอร์มีลูกชายสองคน คนหนึ่งชื่อ เปเลก †(เพราะว่าในช่วงชีวิตของเขา ได้มีการแบ่งดินแดนออกตามภาษาที่แตก ต่างกัน) และน้องชายของเขาชื่อว่าโยก ทาน ^{๒๐} โยกทานเป็นพ่อของอัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร์มาเวท เยราร์ ^{๒๑} ฮาโดรัม อูซาล ดิคลาห์ ^{๒๒} เอบาล †อาบีมาเอล เซบา ^{๒๓} โอฟีร์ ฮาวิลาร์และโยบับ พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของโยกทาน

เชื้อสายของเชม

(ปฐม. ๑๑:๑๐-๒๖)

- ^{๒๔} เชม อารบักชาต เชลาร์ ^{๒๕} เอเบอร์ เปเลก เรอู ^{๒๖} เสรุก นาโฮร์ เทราร์ ^{๒๗} และอับราม (ก็คืออับราฮัม)

เชื้อสายอับราฮัม

(ปฐม. ๒๕:๑-๔, ๑๒-๑๖)

- ^{๒๘} ลูกชายของอับราฮัมคือ อิสอัคและอิซมาเอล
- ^{๒๙} และต่อไป นี้ก็คือพวกลูกหลานของพวกเขา

ลูกหลานของนางฮักกาภกับอับราฮัม

(ปฐม. ๒๕:๑๓-๑๕)

- ลูกชายหัวปีของอิซมาเอล คือเนบาโยช ต่อด้วยเคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ^{๓๐} มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาตัด เทมา ^{๓๑} เยซูร์ นาพิซและเคเดมาห์ พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของอิซมาเอล

ลูกหลานของนางเคทูราห์กับอับราฮัม

(ปฐม. ๒๕:๑-๔)

- ^{๓๒} เคทูราห์เป็นเมียช้อยของอับราฮัม นางได้คลอดลูกชายออกมา มีชื่อตั้งต่อไปนี้คือ คิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นอิซบากและซูอาร์ห์
- ลูกชายของโยซานคือ เซบาและเดดาน
- ^{๓๓} ลูกชายของมีเดียคือ เอฟาร์ห์ เอฟเอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลคาอาห์
- พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของนางเคทูราห์

ลูกหลานของนางซาร่าห์กับอับราฮัม

- ^{๓๔} อับราฮัมเป็นพ่อของอิสอัค ลูกชายของอิสอัคคือ เอซาวและอิสราเอล

ลูกหลานของเอซาว

(ปฐม. ๓๖:๑๐-๑๘)

- ^{๓๕} ลูกชายของเอซาว คือ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูซ ยาลาม และโคราร์ห์

* ๑:๑๓ เฮท หรือ ฮิทไทต์

† ๑:๑๗ พวกลูกชายของอารัมคือ คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูหนึ่งฉบับ ฉบับกรีกโบราณบางฉบับ และในปฐมกาล ๑๐:๒๓ ของฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน แต่ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า ลูกชายของเชมคือ เอลาม อัสซุร อารบักชาต ลูต อารัม อูส ฮูล เกเธอร์และเมเซค

‡ ๑:๑๙ เปเลก ชื่อนี้มีความหมายว่า “การแบ่งแยก”

§ ๑:๒๒ เอบาล หรือ “โอบาล” ดูใน ปฐมกาล ๑๐:๒๘

- ^{๓๖} ลูกชายของเอ ลี ฟัสคือ เทมาน โอมาห์ เเศไฟ กาทาม เคนัส ทิมนาและอามาเลค
- ^{๓๗} ลูกชายของเรอูเอล คือ นาทัท เศราห์ ซัมมาห์และมิสซาร์ห์

ลูกหลานของเสอีร์

(ปฐม. ๓๖:๒๐-๒๘)

- ^{๓๘} ลูกชายของเสอีร์ คือ โลทาน โชบาล คิเบโอน อานาห์ ดีไซน เอเซอร์ และติชาน
- ^{๓๙} ลูกชายของโล ทาน คือ โฮร์และโฮมัม และน้องสาวของโลทานคือทิมนา
- ^{๔๐} ลูกชายของโช บาลคือ เอลิยัน มานาฮาฮาเอบาล เซฟีและโอนัม
- ลูกชายของคิเบโอน คืออัยยาห์และอานาห์
- ^{๔๑} ลูกชายของอานาห์ คือ ดีไซน
- ลูกชายของดีไซน คือ ฮัมราน เอชบาน อิธรานและเคราน
- ^{๔๒} ลูกชายของเอ เซอร์ คือ บิลฮาน ศาวานและยาอาคาน
- ลูกชายของติชานคือ อูส และอารัน

พวกกษัตริย์ของเอโดม

(ปฐม. ๓๖:๓๑-๔๓)

- ^{๔๓} ต่อไป นี้คือบรรดากษัตริย์ที่ได้ปกครองอยู่ในแผ่นดินของเอโดม ก่อนที่จะมีกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอล
- คือ เบลาคีเป็นลูกชายของเบโอร์ เมืองของเขามีชื่อว่าดินฮาบาคี
- ^{๔๔} เมื่อเบลาคตาย โย บับลูกชายของเศราห์ที่มาจากโบสราก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
- ^{๔๕} เมื่อโยบับตาย หุซามที่มาจากแผ่นดินของชาวเทมานก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
- ^{๔๖} เมื่อหุ ซามตาย ฮา ดัดลูกชายของเบ ดัดก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ฮา ดัดเป็นผู้ ที่รบชนะชาวมีเดียนในประเทศของพวกเขาไม่อับเมืองของเขามีชื่อว่าอากีท

- ^{๔๗} หลังจากที่ยา ดัดตาย สัมลาห์ที่มาจากมัสเรคาห์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
- ^{๔๘} เมื่อสัม ลาคีตาย ซา อูลที่มาจากเรโห โบทซึ่งตั้งอยู่ติดกับแม่น้ำยูเฟรติสก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
- ^{๔๙} เมื่อซาอูลตาย บาอัลฮานันลูกชายของอัครโบร์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
- ^{๕๐} เมื่อบา อัล ฮา นันตาย ฮา ดัดก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน เมืองของเขามีชื่อว่าปาอี ฐเมียของเขาชื่อว่าเม เททาเบล นางเป็นลูกสาวของนางมัทเรด ซึ่งเป็นลูกสาวของเมซาหับ ^{๕๑} แล้วฮา ดัดก็ตาย
- พวกหัวหน้าเผ่าของเอโดมคือ ทิม นา อาลียาห์ เยเรท ^{๕๒} โอโฮลิบามาห์ เอลาห์ บีโนน
- ^{๕๓} เคนัส เทมาน มิบซาร์ ^{๕๔} มัคทีเอล อิวาม
- พวกเขาล้วนเป็นหัวหน้าเผ่าของเอโดม

ลูกชายของอิสราเอล

๒ ^๑ ต่อไป นี้คือพวกลูกชายของอิสราเอล คือ รูเบน ลีเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการัเศบูลุน ^๒ ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลีกาดและอาเซอร์

เชื้อสายของยูดาห์

- ^๓ ลูกชายของยูดาห์ คือ เอร์ โอนันและเชลาห์ ทั้งสามคน นีมีแมชื่อนางบัท ซูวา ^๔ ซึ่งเป็นชาวคานาอัน เอร์ซึ่งเป็นลูกชายหัวปีของยูดาห์นั้นได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงฆ่าเขา ^๕ ส่วนทามาร์ ซึ่งเป็นลูกสะใภ้ของยูดาห์ได้คลอดลูกชายชื่อเปเรศูและเศราห์ให้กับยูดาห์ ๖ ยูดาห์มีลูกชายทั้งหมดห้าคน
- ^๕ ลูกชายของเปเรศ คือ เอสโรนและฮามูล
- ^๖ ลูกชายของเศราห์ คือ คิมูรี เอชาน เฮมาน คาลโคล์ และดารา รวมทั้งหมดห้าคน

* ๑:๓๖ *เศไฟ* หรือ “เศฟี”

† ๑:๓๙ *โฮมัม* หรือ “เฮมาน” ดูใน ปฐมกาล ๓๖:๒๒

‡ ๑:๕๐ *ปาอี* หรือ “ปาอู”

¶ ๒:๓ *บัทซวา* ชื่อนี้หมายถึง “ลูกสาวของซววา” ดูใน ปฐมกาล ๓๕:๒

§ ๒:๔ *ทามาร์ ... ยูดาห์* ยูดาห์ได้มีเพศสัมพันธ์กับทามาร์ซึ่งเป็นลูกสะใภ้ของเขาและทำให้นางตั้งท้อง ดูใน ปฐมกาล ๓๘:๑๒-๓๐

๗ ลูกชายของคิมรี คือ คารมี ลูกชายของ คารมีคืออาคาน *อาคานเป็นผู้ที่นำความ ยากลำบากมาให้กับอิสราเอล เมื่อเขาไม่ เชื่อสัตย์ เขาแอบยกยอกของที่ต้องเผา อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ เอาไว้เอง

๘ ลูกชายของเอธานคืออาซิริยาห์
๙ ลูกชายของเฮสโรนที่เกิดจากเขา คือ เยรา เมเอล ราม และเคลบัย †

เชื้อสายของราม

๑๐ รามเป็นพ่อของอัม มี นา ดับ อัม มี นา ดับเป็นพ่อของนา โชนซึ่งเป็นผู้นำของ ประชาชนชาวยูดาห์ ๑๑ นา โชนเป็นพ่อ ของสัลมา สัลมาเป็นพ่อของโบอาส ๑๒ โบ อาสเป็นพ่อของโอเบด โอเบดเป็นพ่อของ เจสซี ๑๓ เจสซีเป็นพ่อของเดวิด ลูกชาย หัวปีของเขา ลูกชายคนที่สองคืออาบีนา ดับ และคนที่สามคือชิมเอา ๑๔ ลูกชายคนที่ สี่คือเนธันเอล คนที่ห้าคือริดัย ๑๕ คนที่ หกคือโอเชม คนที่เจ็ดคือดาวิด ๑๖ และพี่ สาวของพวกเขาคือนางเศรยาห์ และอาบี กัล ลูกชายของนางเศรยาห์ คือ อาบีซัย โยอาบและอาสาเฮล รวมทั้งหมดสามคน ๑๗ นางอาบี กัลมีลูกคืออามาสาและพ่อของ อามาสาคือเยเธอร์ เป็นชาวอิซมาเอล

เชื้อสายของคาเลบ

๑๘ คา เลบลูกชายของเฮสโรน มีลูกสาวกับ นางอาซุบาห์เมียของเขา คือนางเยรีโอท †พวกลูกชายของนางเยรีโอท คือ เยเซอร์ โซบับและอาร์โดน ๑๙ เมื่อนางอาซุบาห์ตาย คา เลบได้แต่งงานกับนางเอ ฟ รา ธาห์และ นางก็ได้คลอดลูกชายชื่อเฮอร์ ๒๐ เฮอร์เป็น พ่อของอูรีและอูรีก็เป็นพ่อของเบนาเลล ๒๑ ต่อ มา เฮสโรนได้ไปมีเพศ สัมพันธ์กับ ลูกสาวของมาคิรี มาคิรีเป็นพ่อของกิเลอา ด †(เฮสโรนได้แต่งงานกับนางเมื่อเขามี อายุได้หกสิบปี) นางได้คลอดลูกชายชื่อ ว่าเสกูปให้กับเขา ๒๒ เสกูปเป็นพ่อของยา อีร์ ยา อีร์ได้ครอบครองเมืองถึงยี่สิบ สาม

เมืองอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ๒๓ แต่เกซูร์ และอาร์มได้เข้ามายึดหมู่บ้านต่างๆของยา อีร์ และเมืองเคนาทกับหมู่บ้านต่างๆของ มัน รวมทั้งหมดถึงหกสิบหมู่บ้าน เมือง ต่างๆเหล่านี้ นี้เป็นของพวกลูกชายของมา คิรีพ่อของกิเลอาด

๒๔ ภายหลัง จากที่เฮสโรนตาย คาเลบได้ไป มีเพศ สัมพันธ์กับนางเอ ฟ รา ธาห์ (เมีย ของเฮสโรนคือนางอาบี ยาห์) และนางเอ ฟราธาห์ได้คลอดลูกชายชื่ออัสซูร์ให้กับเขา อัสซูร์คือผู้ก่อตั้งเทโคอา

เชื้อสายของเยราเมเอล

๒๕ เฮสโรนมีลูกชายหัวปีคือเยราเมเอล เยรา เมเอลมีลูกชายหัวปีคือ ราม ต่อจากรามคือ บุนาห์ โอเรน โอเชม และอาหิยาห์ ๒๖ เย ราเมเอลมีเมียอีกคนหนึ่งชื่ออาทาราห์ นาง เป็นแม่ของโอนัม

๒๗ ราม ลูกชายหัวปีของเยราเมเอล มีลูกชาย คือมาอัส ยามินและเอเคอร์

๒๘ ลูกชายของโอนัมคือ ชัม มัยและยาดา ลูกชายของชัมมัยคือนาดับและอาบีซูร์

๒๙ เมียของอาบี ซูร์มีชื่อว่าอาบี ฮา อิล นาง คลอดลูกชายให้เขาสองคนคือ อักบานและ ไมลิต

๓๐ ลูกชายของนาดับคือ เสเลดและอัปปาอิม เสเลดตายไปโดยไม่มีลูก

๓๑ ลูกชายของอัปปาอิมคือ อิซออี ลูกชายของ อิซออีคือเชซัน และลูกชายของเชซันคืออ็อค ลัย

๓๒ ลูกชายของยาดา ที่เป็นน้องชายของชัม มัย คือ เยเธอร์และโยนาธาน เยเธอร์ตาย ไปโดยไม่มีลูก

๓๓ ลูกชายของโยนาธานคือ เปเลทและศาซา คนเหล่านี้คือลูกหลานของเยราเมเอล

๓๔ เชซันไม่มีลูกชาย เขามีแต่ลูกสาว เขามี ทาสชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อยาร ฮา ๓๕ เช ซันจึงได้ยกลูกสาวของเขาให้เป็นเมีย ของยารฮาซึ่งเป็นทาสของเขา และนางก็ คลอดลูกชายชื่อว่าอัททัย

๗:๗ อาคาน หรือ “อาคาร์” ดูใน โยชูวา ๗:๑๑

๗:๙ เคลบัย หรือ “คาเลบ”

๗:๑๘ ข้อนี้มาจากสำเนาแปลโบราณในภาษาซีเรียโบราณ และในภาษาลาติน แต่อาจจะแปล ได้อีกอย่างหนึ่งว่า คาเลบมีลูกกับอาซุบาห์เมียของเขาและกับนางเยรีโอท

๗:๒๑ พ่อของกิเลอาด ในบางครั้ง พวกเขาจะเรียกผู้ก่อตั้งเมืองหรือประเทศว่า “พ่อ”

๓๖ อัททัยเป็นพ่อของนาธาน และนาธานก็เป็นพ่อของศาบาด ^{๓๗}ศาบาดเป็นพ่อของเอฟาลาล และเอฟาลาลเป็นพ่อของโอเบด ^{๓๘}โอเบดเป็นพ่อของเยชู และเยชูเป็นพ่อของอาซาริยาห์ ^{๓๙}อาซาริยาห์เป็นพ่อของเฮเลส และเฮเลสเป็นพ่อของเอเลอาสาห์ ^{๔๐}เอเลอาสาห์เป็นพ่อของสิสะมัย และสิสะมัยเป็นพ่อของซัลลูม ^{๔๑}ซัลลูมเป็นพ่อของเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์เป็นพ่อของเอลีชามา

เชื้อสายของคาเลบ

- ๔๒ พวกลูกชายของคาเลบน้องชายของเยรูเมเอล คือเมซาทห์บุตรหาวี ผู้ที่ได้ก่อตั้งเมืองคีฟ และมาเรซาทห์ลูกชายคนที่สองที่ได้ก่อตั้งเมืองเฮโบรน
- ๔๓ ลูกชายของเฮโบรน คือ โครห์ ทับปัวห์ เรเคมและเซมา ^{๔๔}เซมาเป็นพ่อของราฮัม ราฮัม เป็นผู้ก่อตั้งโยรเคอัม เรเคมเป็นพ่อของซัมมัย ^{๔๕}มาโอนเป็นลูกชายของซัมมัย และมาโอนเป็นผู้ก่อตั้งเบธชัวร์
- ๔๖ นางเอฟาห์ซึ่งเป็นเมียช้อยของคาเลบ ได้คลอดลูกชายชื่อ ฮาราน โมซาและกาเซส ฮารานเป็นพ่อของกาเซส
- ๔๗ ลูกชายของยาห์ดีย คือ เรเกม โยธาม เกซาน เปเลท เอฟาห์และซาอ์ฟ
- ๔๘ นางมาอาคาห์ซึ่งเป็นเมียช้อยของคาเลบ ได้คลอดลูกชายชื่อว่าเซเบอร์และทีระนาห์ ^{๔๙}นางมาอาคาห์ยังเป็นแม่ของซาอ์ฟ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมัดมันนาห์ และนางยังเป็นแม่ของเซวาซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมัดเบนาห์และกิเบอาดด้วย ลูกสาวของคาเลบมีชื่อว่าอัคสาห์
- ๕๐ คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบ พวกลูกชายของเฮอริที่เป็นลูกชายหาวีของนางเอฟราธาห์ คือโซบบูลผู้ก่อตั้งคิริยาทเยอาริม ^{๕๑}สัลมาผู้ก่อตั้งเบธเลเฮม และฮารเอฟผู้ก่อตั้งเบธกาเดอรั
- ๕๒ ลูกหลานของโซบาลผู้ก่อตั้งคิริยาทเยอาริม คือ ฮาโรเอห์ และประชาชนครึ่งหนึ่ง

ของชาวมานาฮา ^{๕๓}พวกตระกูลของคิริยาทเยอาริม ประกอบไปด้วย ชาวอิทไรด์ ชาวบูไท ชาวซุมัท ชาวมิซรา คนเหล่านี้ได้มีลูกหลานสืบทอดเป็นชาวเศราห์และชาวเอซทาโกล

๕๔ พวกลูกหลานของสัลมาคือ ชาวเมืองเบธเลเฮม พวกเนโทฟาห์ ชาวเมืองอิทไรท เบธโยอาบ และครึ่งหนึ่งของพวกมานาฮาไทด์ และพวกเศราห์ ^{๕๕}คนในตระกูลผู้จัดบันทึก ซึ่งอาศัยอยู่ในยาเบส ประกอบด้วย ตระกูลทิวา ตระกูลชิมเออี และตระกูลสุคา พวกเขาเป็นชาวเคไนต์ที่สืบทอดมาจากอัมมัทซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งเบธเรคาบ

ลูกๆของดาวิด

(๒ ซมอ. ๓:๒-๕; ๑๔:๑๖-๑๖; ๑ พศด. ๑๔:๓-๗)

ต่อไป นี้คือลูกชายของดาวิดที่เกิดใน

- ๓** เมืองเฮโบรน คนแรกคือ อัมโนน มีแม่ชื่อ อาทโนอัมเป็นชายิสเรเอล คนที่สองคือ ดาเนียล มีแม่ชื่อ อาบีกาอิล เป็นชาวคารเมล
- ๒ คนที่สามคืออับซาโลม มีแม่ชื่อ มาอาคาห์ เป็นลูกสาวของกษัตริย์ทิลมัยแห่งเกชัวร์ คนที่สี่คืออาโดเนียยาห์ มีแม่ชื่อฮักกิท
- ๓ คนที่ห้าคือเซฟาทียาห์ มีแม่ชื่อ อาบีดัล คนที่หกคือ อิทธิรัม จากเมียของดาวิดที่ชื่อเอกลาห์
- ๔ ลูกชายทั้งหมดคนนี้ของดาวิดล้วนเกิดในเมืองเฮโบรน ซึ่งเป็นเมืองที่เขาเป็นกษัตริย์อยู่เป็นเวลาเจ็ดปีกับอีกหกเดือน
- ดาวิดครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามสิบสามปี ^๕ต่อไป นี้คือลูกชายของดาวิดที่เกิดในเมืองเยรูซาเล็ม
- ชิมูอา โซบับ นาธานและซาโลมอน พวกเขาทั้งสี่คนมีแม่ชื่อบัทซูวา ^๖นางเป็นลูกสาวของชองอัมมีเอล ^๖และยังมีอับฮาร์ เอลีซา มาเอลีเฟเลท ^๗โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย

*๒:๕๕ **ผู้จัดบันทึก** คนที่ทำหน้าที่จดบันทึกหรือคัดลอกบรรดาหนังสือหรือจดหมาย คนเหล่านี้ได้ใช้เวลาในการเขียนสิ่งต่างๆมากมาย กระทั่งกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญที่รู้ความหมายของตัวหนังสือเป็นอย่างดี

†๒:๕๕ **ผู้ก่อตั้ง** หรือแปลตรงๆคือ “พ่อ” หมายถึงผู้ที่สร้างเมืองขึ้นมา

‡๓:๕ **บัทซูวา** หรือ “บัทเซบา”

๘ เอลีซามา เอลียาดาและเอลีเฟเลท รวมทั้งหมดแก้วคน

๙ ทั้งเก้าคนนี้คือลูกชายของดาวิด และพวกเขา มีพี่สาวชื่อทามาร์ ดาวิดยังมีลูกชายคนอื่นอีกจากเมียน้องทั้งหลายของเขา

พวกกษัตริย์ยูดาห์ต่อดาวิด

- ๑๐ ลูกชายของซา โลม อนาคตคือ เรโห โบ อัม ลูกชายของเรโห โบอัมคืออาบียาห์ ลูกชายของอาบียาห์คืออาสา ลูกชายของอาสาคือ เยโฮซาฟัท ๑๑ ลูกชายของเยโฮซาฟัทคือโยรัม †ลูกชายของโยรัมคืออาหัสยาห์ ลูกชายของอาหัสยาห์คือโยอาช ๑๒ ลูกชายของโยอาชคืออามาธียาห์ ลูกชายของอามาธียาห์คืออาซารียาห์ ลูกชายของอาซารียาห์คือโยธาม ๑๓ ลูกชายของโยธามคืออาหัส ลูกชายของอาหัสคือเฮเซคียาห์ ลูกชายของเฮเซคียาห์คือมนัสเสห์ ๑๔ ลูกชายของมนัสเสห์คืออาโมน ลูกชายของอาโมนคือโยสิยาห์
- ๑๕ พวกลูกชายของโยสิยาห์ประกอบไปด้วย โยฮานันซึ่งเป็นลูกหัวปี คนที่สองชื่อเยโฮยาคิม คนที่สามชื่อเศเดคียาห์ คนที่สี่ชื่อชัลลูม
- ๑๖ ลูกชายของเยโฮยาคิมคือ เยโฮยาคิน †และลูกชายของเยโฮยาคินคือเศเดคียาห์ †

เชื้อสายของดาวิดในบาบิโลน

๑๗ ต่อไปนี้คือลูกชายของเยโคนิยาห์ †หลังจากที่เขาถูกจับไปเป็นเชลยในบาบิโลนคือ เชอัลที่เอล ๑๘ มัลคีรัม เปตายาห์ เซน

าสซาร์ เยคามิยาห์ โยซามา และเนดาบียาห์

- ๑๙ ลูกชายของเปตายาห์คือ เศรูบยาเบล และซีเมอี ลูกชายของเศรูบยาเบลคือ เมซูลลาม ฮานันยาห์และน้องสาวของพวกเขาชื่อเซโลมิท ๒๐ เศรูบยาเบลยังมีลูกชายอีกห้าคนคือ ฮาซูบาห์ ไอเฮล เบเรคียาห์ ฮาสาติยาห์ และยูซับเฮเสด
- ๒๑ ลูกชายของฮานันยาห์คือ เปลาทียาห์ที่มีลูกชายชื่อ เยซายาห์ **ที่มีลูกชายชื่อเรไฟยาห์ ที่มีลูกชายชื่ออานัน ที่มีลูกชายชื่อโอบาดียาห์ ที่มีลูกชายชื่อเซคานิยาห์ ††
- ๒๒ ลูกชายของเซคานิยาห์คือ เซไมอาห์ ฮัทธัซ อิกาล บาริยาห์ เนอริยาห์และซาฟัท รวมทั้งหมดหกคน ††
- ๒๓ ลูกชายของเนอริยาห์คือ เอลีโอเอไนย์ ฮีสคียาห์และอัสรีคัม รวมทั้งหมดสามคน
- ๒๔ ลูกชายของเอลีโอเอไนย์คือ โฮดาเวียห์ เอลียาซิบ เป็ลยาห์ อักชูบ โยฮานัน เดไลยาห์และอานานี รวมทั้งหมดเจ็ดคนด้วยกัน

เชื้อสายของชาวยูดาห์

- ๑ ลูกหลานของยูดาห์คือ
- ๑ เปเรศลูกของเขา และ ลูกของเปเรศคือ เฮสโรน ที่มีลูกชายคือคารมี ที่มีลูกชายคือเฮอร์ที่มีลูกชายคือโซบาล
- ๒ เรออายาห์ที่เป็นลูกชายของโซบาลเป็นพ่อของยาหาท และยาหาทเป็นพ่อของอาหุมายและลาฮาต ชาวโศราห์สืบเชื้อสายมาจากอาหุมายและลาฮาต
- ๓ ต่อไปนี้คือพวกลูกชายของเอตตาม คือยิสเรเอล อิซมาและอีดบาช พวกเขา มีน้องสาวชื่อฮัสเซลเลโพนี

* ๓:๘ พี่สาวชื่อทามาร์ หรือเป็นลูกสาวของดาวิด

† ๓:๑๑ โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม”

‡ ๓:๑๖ เยโฮยาคิน ภาษาฮีบรูในที่นี้เรียกเขาว่า “เยโคนิยาห์”

¶ ๓:๑๖ ลูกชายของเยโฮยาคิม ... เศเดคียาห์ หรือข้อนี้อาจแปลได้ว่า “เศเดคียาห์ผู้นี้เป็นลูกชายของเยโฮยาคิมและเป็นน้องชายของเยโฮยาคิน” หรือ “เศเดคียาห์ผู้นี้เป็นลูกชายของเยโฮยาคินและเป็นหลานชายของเยโฮยาคิม”

§ ๓:๑๗ เยโคนิยาห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน

** ๓:๒๑ เยซายาห์ หรือ “อิสยาห์”

†† ๓:๒๑ ลูกชายของฮานันยาห์ ... เซคานิยาห์ ในภาษาฮีบรู ประโยคนี้เข้าใจยากมาก

‡‡ ๓:๒๒ ข้อนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลูกหลานของเซคานิยาห์คือ เซไมอาห์ลูกชายของเขา กับพวกลูกชายของเซไมอาห์คือฮัทธัซ ... ซาฟัท รวมทั้งหมดหกคน”

๔ เปนุเอลเป็นพ่อของเกโดร์ และเอเซอร์เป็นพ่อของหุซาทห์

พวก เขาเป็นลูกชายของเฮอร์ซึ่งเป็นลูกชายหัวปีของนางเอ ฟ รา ธาห์ผู้ก่อตั้ง เมืองเบรเลเฮม

๕ อัสสุร์ พ่อของเทโคอา มีเมียสองคนชื่อเฮลาห์และนาออาราห์ ๖ นางนาออาราห์มีลูกชายกับเขาชื่อ อา หุส ซาม เอ เฟอร์ เท เมนี้และฮา อา หัซ ทารี พวกเขาเป็นลูกชายของนางนาออาราห์ ๗ ลูกชายของนางเฮลาห์คือ เศ เรท อิส ฮาร์ เอ ทนาน และ โขส

๘ โขสเป็นพ่อของอาฮูบและโคเบบาร์ท โขสยังเป็นต้นตระกูลของอาหารเฮล อาหารเฮลเป็นลูกชายของฮารุม

๙ ยาเบสเป็นคนที่น่านับถือมากกว่าพี่น้องของเขา ที่แม่ของเขาตั้งชื่อเขาว่ายาเบสนั้นนางบอกว่า “เพราะเราคลอดเขาออกมาด้วยความเจ็บปวด” ๑๐ ยาเบสได้อธิษฐานกับพระเจ้าของอิสราเอลว่า “ขอพระองค์อวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด ขอช่วยขยายเขตแดนของข้าพเจ้าด้วยเถิด ขอพระองค์สถิตกับข้าพเจ้าด้วยเถิด ขอพระองค์ประทานทุ่งหญ้าเพิ่มให้กับข้าพเจ้า โดยไม่ต้องทำให้ใครเดือดร้อนด้วยเถิด” ๑๑ และพระเจาก็ได้ให้สิ่งที่เขาขอ

๑๑ เกลูบเป็นพี่ชายของซุฮาห์และเป็นพ่อของเมหิร์ เมหิร์เป็นพ่อของเฮซโทน ๑๒ เฮซโทนเป็นพ่อของเบรธาฟา ปาเสอาห์และเทหิหนนัทห์ เทหิหนนัทห์เป็นพ่อของอิรนาหาซ พวกเขาล้วนเป็นคนเมืองเกกาห์

๑๓ ลูกชายของเคนัสคือ โอทนีเอลและเสไรอาห์ ลูกชายของโอทนีเอลคือ ฮาธาทและ

เมโอโนชัย ๑๔ เมโอโนชัยเป็นพ่อของโอฟราห์

เสไรอาห์เป็นพ่อของโยอาบ โยอาบเป็นผู้ก่อตั้งเกหะราซิม ๑๕ ที่เรียกกอย่างนี้ก็เพราะว่าพวกเขาเป็นช่างฝีมือนั่นเอง

๑๔ คาเลบเป็นลูกชายของเยฟุนเนห์ ลูกชายของคาเลบคือ อีรูเอลาห์และนามัม ลูกชายของเอลาห์คือเคนัส

๑๖ ลูกชายของเยฮาลเลเลลคือ ศีฟ ศิฟาร์ห์ ทิรียาและอาสาเรล

๑๗ ลูกชายของเอสราห์ คือ เยเธอร์ เมเรต เอเฟอร์และยาโลน เยเธอร์เป็นพ่อของ ๒๒ มิเรียม ซัม มัย และอิซบาห์ อิซบาห์เป็นพ่อของเอซเทโมอา ๑๘ เมเรตมีเมียมาจากอียิปต์ชื่อบิทิยาห์ ที่เป็นลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ บิทิยาห์ คลอดลูกชายออกมาชื่อเยเรต เฮเบอร์ และเยคูธิเอล เยเรตเป็นพ่อของเกโดร์ เฮเบอร์เป็นพ่อของโสโค และเยคูธิเอลเป็นพ่อของศานาอาห์

๑๙ เมเรตมีเมียอีกคนหนึ่งจากยูดาห์ ๒๓ ซึ่งเป็นน้องสาวของนาฮัม พวกลูกชายของหญิงยูดาห์คนนั้น เป็นพ่อของเคอิลัทชาวเกเรม และเป็นพ่อของเอซเทโมอาชาวมาอาคาห์ ๒๐ ลูกชายของซิมโอนคือ อัมโนน รินนัทห์ เบนฮานันและทิลอน ลูกชายของอิซอคือ โศเททและเบนโศเทท

๒๑ ลูกหลานของเซลาห์ที่เป็นลูกชายของยูดาห์ คือ เออร์พ่อของยูเลคาห์ ลาดาดาห์พ่อของมาเรธาห์ รวมทั้งพวกตระกูลของคนที่ทำกำลัสนั้นที่เบรซซเบอา ๒๒ โยคิมและคนของเมืองโคเซบา เมืองโยอาซ รวมทั้ง

*๔:๔ ผู้ก่อตั้ง หรือแปลตรงๆคือ “พ่อ” หมายถึงผู้ที่สร้างเมืองขึ้นมา
†๔:๕ เจ็บปวด ในภาษาฮีบรูคำที่มีความหมายว่า “เจ็บปวด” จะออกเสียงคล้ายกับชื่อ “ยาเบส”
‡๔:๑๐ ขอพระองค์... เดือดร้อนด้วยเถิด หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอพระองค์ปกป้องข้าพเจ้าจากการถูกทำร้าย เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ด้วยเถิด”
†๔:๑๒ เทหิหนนัทห์เป็นพ่อของอิรนาหาซ หรือ “เทหิหนนัทห์เป็นผู้ก่อตั้งเมืองนาหาซ” คำว่า “อิร” หมายถึง “เมือง”
§๔:๑๔ เกหะราซิม ชื่อนี้หมายถึง “หุบเขาแห่งช่างฝีมือ”
**๔:๑๗ เยเธอร์เป็นพ่อของ มาจากฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ ส่วนในฉบับฮีบรู เขียนว่า “และนางดังทอง”
††๔:๑๙ เมเรตมีเมียอีกคนหนึ่งจากยูดาห์ มาจากฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ ส่วนในสำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “เมียของเฮติยาห์”

เมืองสา ราฟที่เป็นเจ้า หน้าทีของโม อับ * และได้ย้ายกลับมาที่เบรเลเฮม (เรื่องนี้มาจากบันทึกฉบับที่เก่า แก่มาก) ^{๒๓}พวกเขาถูกลานของเซ ลาร์^{๒๓}นี้เป็นช่างปั้น หม้อและอาศัยอยู่ในเมืองเน ทา อิมและ เก เด ราห์ พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อทำงานให้กับกษัตริย์

เชื้อสายของสิเมโอน

^{๒๔}ลูกชายของสิเมโอนคือ เนมุเอล ยา มีน ยา ริบ เศ ราห์ และ ซา อูล ^{๒๕}ลูกชายของซา อูลคือซัลลุม ลูกชายของซัลลุมคือ มิบสั่ม ลูกชายของมิบสั่มคือมิชมา

^{๒๖}ลูกชายของมิชมาคือ ฮัมมูเอล และลูกชายของฮัม มู เอลคือคัก เกอร์ ลูกชายของคัก เกอร์คือซีเมอี ^{๒๗}ซีเมอีมีลูกชายสิบหกคน และมีลูกสาวหกคน แต่พี่น้องของเขาไม่มีลูกมากมายเหมือนเขา ดังนั้น ตระกูลของพวกเขาจึงไม่ได้เป็นตระกูลที่มีคนมากนัก ในยุคार्थ

^{๒๘}ลูก หลานของซี เม อีได้ อาศัยอยู่ในเบ เอ อร์เซบา โมลาดาห์ ฮาซารซูล ^{๒๙}บิล ฮาห์ เอเซม โท ลัด ^{๓๐}เบรูเอล โฮรมาห์ ตี กลาก ^{๓๑}เบ ธมารุ คา โบท ฮา ซา รสุ ลิม เบธ บิ รี และที่ซา อา รา อิม เมือง เหล่านี้เป็นของพวกเขา จนกระทั่งดาวิด ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ^{๓๒}หมู่บ้านต่างๆในแถบ นั้น ประกอบไปด้วย เอตาม อูยีน रिम โมน โท เคนและอา ชัน รวมทั้งหมดห้า เมือง ^{๓๓}ยังมีหมู่บ้านอื่นๆอีกไกลไปจนถึง เมืองบา อัล นี่คือนสถานที่ที่พวกเขาได้ไปตั้งรกราก แล้วพวกเขาได้เก็บรักษารายชื่อของบรรพบุรุษไว้

^{๓๔}นี่คือรายชื่อของผู้นำเผ่าต่างๆคือ เมโซบับ ยัมเลด โย ซาห์ คือลูกชายของอา มา ชิ ยาห์ ^{๓๕}โยเอล และเยชูที่เป็นลูกชายของ โย ชิ บิ ยาห์ที่เป็นลูกชายของเส ไร อาร์ทที่เป็นลูกชายของอาลีเอล ^{๓๖}เอลีโอ เอนัย ยาอาโคบาร์ เยโซฮายาห์ อาสาياهو อาดี เอล เยลิมีเอล เบไนยาห์ ^{๓๗}และคีตาเป็นลูกชายของซิปฟีที่เป็นลูกชายของอา โลน ที่เป็นลูกชายของเย ดา ยาห์ที่เป็นลูกชายของซิม ริที่เป็นลูกชายของเซไม อาร์ท

^{๓๘}รายชื่อเหล่านี้ นั้นเป็นรายชื่อของพวกเขา ผู้นำตระกูลต่างๆ

และตระกูลของพวกเขา ได้ขยายเพิ่ม ขึ้น อย่างมาก ^{๓๙}แล้วพวกเขา ได้เดินทาง ไปยัง บริเวณที่อยู่นอกเมืองเก โดรีไปทางทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อค้นหาทุ่งหญ้าให้กับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ^{๔๐}และที่นั่นพวกเขา ได้พบทุ่งหญ้าที่ดีและอุดมสมบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่กว้าง ขวาง เจริบสงบสุข ซึ่งพวกเขาเชื่อ สายของฮามเคยอยู่มาก่อน ^{๔๑}ในสมัยของ กษัตริย์เฮ เซคียูห์ของยูดาห์ พวกเขาที่มีชื่ออยู่ ดังกล่าวข้างต้นนั้นได้เข้ามา และได้มาโจมตี พวกเขาและทำลายเต็นท์ของพวกเขา ฮาม ทิง และพวก นี้ก็ยังได้ต่อสู้กับพวกเม อู นิมด้วย และได้ทำลายพวกเม อู นิมจนสิ้น ชวูกอยู่ยง ที่เห็นมาจนถึงทุก วัน นี้ และพวก นี้ก็ได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่นแทน เพราะว่ามันเป็นสถานที่ ที่มีทุ่งหญ้าให้กับสัตว์เลี้ยงของพวกเขา

^{๔๒}มีพวกสิเมโอนประมาณห้าร้อยคนได้ไปที่ภูเขาสีร์ โดยมีเปลาทียาห์ เนอารียาห์ เร โฟยาห์และอุสซีเอล ลูกชายทั้งหลายของอิซ อีเป็นผู้นำ ^{๔๓}พวกเขาได้ทำลายพวกอามาลคที่ยังหลงเหลืออยู่และหลบหนีอยู่ที่นั่น และ ซาูลิ เม โอนเหล่านี้ก็ได้อาศัยอยู่ที่ภูเขาสีร์นั้นมาจนถึงทุกวันนี้

ลูกหลานของรูเบน

^๑บรรดาลูกชายของรูเบน ที่เป็นลูกชาย หัวปีของอิสราเอล (รูเบนเป็นลูกชายคนแรก แต่เขาต้องเสียสิทธิลูกชายหัวปีไปให้กับพวกลูกชายของโย เซฟ เพราะเขาไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียคนหนึ่งของพ่อ เขา โยเซฟเป็นลูกอีกคนหนึ่งของอิสราเอล ชื่อของรู เบนจึงไม่ได้บันทึกอยู่ในบัญชีรายชื่อของลูกชายหัวปี ^๒และถึงแม้ว่ายูดาห์จะเป็นคนที่โดดเด่นที่สุดในหมู่พี่น้องทั้งหลาย และผู้นำก็สืบทอดมาจากเขา แต่สิทธิพิเศษของลูกชายหัวปีก็ยังคงตกเป็นของโย เซฟอยู่) ^๓บรรดาลูกชายของรู เบนผู้เป็นลูกชายหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค บัลลูล เฮสโรนและคารมี

^๔บรรดาลูก หลานของโย เอลคือ เซไม อาร์ท ลูกชายของเซไม อาร์ทคือโกก ลูกชายของ

*๕:๒๒ เป็นเจ้าหน้าที่ของโมอับ หรือ “ทำงานให้กับพวกโมอับ” หรือ “แต่งงานกับหญิงชาวโมอับ” หรือ “เป็นเจ้าของที่ดินในโมอับ”

โกกคือซิเมอี ^๕ลูกชายของซิเมอีคือมีคาห์ ลูกชายของมีคาห์คือเรอายาห์ ลูกชายของเรอายาห์คือบาอัล ^๖ลูกชายของบาอัลคือเบเอราห์ กษัตริย์ทีกิลท-ปิลเสอร์แห่งอัสซีเรียได้จับเบเอราห์ไปเป็นเชลย เบเอราห์เป็นหัวหน้าเผ่าของชาวรูเบน

^๗พวงญาติๆของโยเอลตามตระกูล ได้ถูกจัดไว้ในบัญชีราย ชื่อเชื้อสายของ พวกเขา คือเยอีเอลลูกชายหับบี ต่อมาก็เศคาริยาห์ ^๘และเบลาคีที่เป็นลูกชายของอาซาสที่เป็นลูกชายของเซมาห์ที่เป็นลูกชายของโยเอล เผ่ารูเบนได้อาศัยอยู่ในอาโรเธอร์ ไกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัล-เมโอน ^๙และทางด้านตะวันออก พวกเขาได้อาศัยอยู่ไกลออกไปถึงบุรีเวรณที่ริมทะเลทรายที่อยู่ฝั่งนี้ของแม่น้ำยูเฟรติส เพราะสัตว์เลี้ยงของพวกเขาคิดหวังขึ้นอย่างมากมายในแผ่นดินกิเลอาด ^{๑๐}และในสมัยของซาอูล พวกเขาได้ทำสงครามกับชาวฮาการ์และได้เอาชนะคนเหล่านั้น ได้ แล้วชาวรูเบนก็ได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ของพวกฮาการ์ ทั่วแคว้นทางด้านตะวันออกของกิเลอาด

บรรดาลูกหลานของกาด

^{๑๑}บรรดาลูก หลานของกาดอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ติดกับเผ่ารูเบน ในแผ่นดินของบาซาน ไกลไปจนถึงเมืองสาเลคาห์ ^{๑๒}ในบาซานโยเอลเป็นหัวหน้า ซาฟามเป็นรองหัวหน้า และยานัยเป็นผู้พิพากษา ^{๑๓}และบรรดาศาวญาติๆของพวกเขาคือ นับบตามตระกูล คือมีคาเอล เมซูลลาม เซบยา โยริย ยาคาน คีอาและเอเบอร์ รวมทั้งหมดเจ็ดคน ^{๑๔}พวกเขาเป็นลูกหลานของอาบีฮาอิล ซึ่งเป็นลูกชายของหุรี ที่เป็นลูกชายของยาโรอาห์ ที่เป็นลูกชายของกิเลอาด ที่เป็นลูกชายของมีคาเอล ที่เป็นลูกชายของเยซิชัย ที่เป็นลูกชายของยาโด ที่เป็นลูกชายของบูนูส ^{๑๕}อาห์เป็นลูกชายของอับดีเอล ที่เป็นลูกชายของกูนี อาห์เป็นหัวหน้าของครอบครัวพวกเขา

^{๑๖}บรรดาลูก หลานของกาดได้อาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซานและตามหมู่บ้านชานเมืองบาซาน และอยู่ในดินแดนที่เป็นทุ่งหญ้าของซาโรนเรื่อยไปจนถึงเขตแดนของมัน

^{๑๗}รายชื่อของคนเหล่านี้ นี้ทั้งหมดได้ถูกจัดไว้ในบัญชีราย ชื่อเชื้อสายของ พวกเขา ในช่วงยุคสมัยของกษัตริย์โยธามแห่งยูดาห์ และช่วงยุคสมัยของกษัตริย์เยโรโบอัมของอิสราเอล

ทหารส่วนหนึ่งที่ชำนาญศึก

^{๑๘}ชาวรูเบน ชาวกาดและครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามันัสเสห์ที่เป็นนักรบที่กล้าหาญ ผู้ถือโล่และดาบ ผู้ที่สามารถใช้ธนู และชำนาญศึก มีจำนวนทั้งสิ้น สี่หมื่นสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมทั้งจะเข้ารับใช้ในกองทัพ ^{๑๙}พวกเขาได้ทำสงครามขับเคี่ยวกับชาวฮาการ์ เยบุร์นาพิซและโนดับ ^{๒๐}พวกเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือกับพระเจ้าในสนามรบ พระองค์ก็ได้ตอบคำอธิษฐานของ พวกเขา เพราะพวกเขาไว้วางใจในพระองค์ พระองค์ยอมให้พวกเขาชนะชาวฮาการ์และพวกที่อยู่กับคนเหล่านั้น ด้วย ^{๒๑}พวกเขาได้เข้ายึดเอาฝูงสัตว์ของคนเหล่านั้นไว้ (มี อูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพันตัว) และจับหนึ่งหมื่นคนไปเป็นเชลย ^{๒๒}ชาวฮาการ์มากมายถูกฆ่าตายในการสู้รบเพราะว่าชัยชนะในสงครามนี้มาจากพระเจ้า และคนทั้งสอง เผ่า ครึ่ง นันก็ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวฮาการ์จนถึงสมัยที่ชาวอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย

^{๒๓}คนของเผ่ามันัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งนั้นด้วย ตั้งแต่บาซานเรื่อยไปจนถึงบาอัลเฮอริโมน เสนีร์ และภูเขาเฮอริโมน พวกเขาจะมีจำนวนมากมาย

^{๒๔}ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆของ พวกเขา คือ เอเฟอร์ อิซอี เอลีเอล อัสรีเอล เยเรมียาห์ ไฮดาเวียห์และยาดีเอล หัวหน้าตระกูลพวกนี้ แข็งแรง กล้าหาญและมีชื่อเสียง ^{๒๕}แต่พวกเขาได้ทำบาปต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเขา พวกเขาไปนมัสการพระต่างๆของคนในแผ่นดินนั้น ซึ่งเป็นคนที่พระเจ้าได้ทำลายไปแล้วต่อหน้าพวกเขา

^{๒๖}พระเจ้าของอิสราเอลจึงได้ปลุกเร้าความโกรธของกษัตริย์ปูลแห่งอัสซีเรีย ซึ่งก็คือกษัตริย์ทีกิลท-ปิลเสอร์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และเขาก็ได้มาสู้รบและได้ขับไล่ชาวรูเบน ชาวกาดและครึ่งหนึ่งของเผ่ามันัสเสห์ออกไปจากแผ่นดิน เขาได้กวาดต้อนคนเหล่านี้ไปที่ฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮาราและที่แม่น้ำ

โกซาน ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชนเผ่าเหล่านี้ยังคงอาศัยอยู่จนถึงทุกวันนี้

เหล่าลูกหลานของเลวี

๑๖บรรดาลูกชายของเลวีคือ เกอร์โซน โคฮาทและเมรวารี

๒๖บรรดาลูกชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอุสซีเอล

๓๑ลูกชายของอัมรามคือ อาโรน โมเสสและมิเรียม

พวกลูกชายของอาโรนคือ นาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ ๔เอเลอาซาร์เป็นพ่อของฟีเนหัส ฟีเนหัสเป็นพ่อของอาบีฮูวา ๕อาบีฮูวาเป็นพ่อของนาคดี และนาคดีเป็นพ่อของอุสซี ๖อุสซีเป็นพ่อของเศราหิยาห์ เศราหิยาห์เป็นพ่อของเมราโยท ๗เมราโยทเป็นพ่อของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นพ่อของอาหิทูป ๘อาหิทูปเป็นพ่อของศาโดก และศาโดกก็เป็นพ่อของอาหิมาอัส ๙อาหิมาอัสเป็นพ่อของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นพ่อของโยฮานัน ๑๐โยฮานันเป็นพ่อของอาซาริยาห์ (คนผู้นี้ได้เป็นนักบวชรับใช้อยู่ในวิหารที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม) ๑๑อาซาริยาห์เป็นพ่อของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นพ่อของอาหิทูป ๑๒อาหิทูปเป็นพ่อของศาโดก และศาโดกก็เป็นพ่อของซัลลุม ๑๓ซัลลุมเป็นพ่อของฮิลคิยาห์ และฮิลคิยาห์เป็นพ่อของอาซาริยาห์ ๑๔อาซาริยาห์เป็นพ่อของเสโรอาห์ ส่วนเสโรอาห์ก็เป็นพ่อของเยโฮชาดัก

๑๕เยโฮซา ดักถูกจับไปเป็นเชลยเมื่อครั้งที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ยูดาห์และเมืองเยรูซาเล็ม ด้วยน้ำมือของเนบูคัดเนสซาร์

ลูกหลานของเลวี

๑๖บรรดาลูกหลานของเลวี คือ เกอร์โซม โคฮาทและเมรวารี

๑๗ต่อไปนี้เป็นชื่อของลูกๆเกอร์โซน คือ ลิบนิและชิมมี

๑๘บรรดาลูกชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอุสซีเอล

๑๙บรรดาลูกชายของเมรวารีคือ มาห์ลีและมุซึต่อไป นี้จะเป็นเหล่าตระกูลของชาวเลวีซึ่งเรียงตามลำดับรายชื่อของบรรพบุรุษของพวกเขา

๒๐ลูกชายของเกอร์โซม คือลิปนิ ลูกชายของลิปนิคือยาหาท ลูกชายของยาหาทคือคิมมาห์ ๒๑ลูกชายของคิมมาห์คือโยอาห์ ลูกชายของโยอาห์คืออิดโด ลูกชายของอิดโดคือ เศร่าห์ ลูกชายของเศร่าห์คือเยอาเชรายี

๒๒ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของโคฮาท ลูกชายของโคฮาทคือ อัมมีนาดับ ลูกชายของอัมมีนาดับคือโคราห์ ลูกชายของโคราห์ คืออัสสิร์^{๒๓} (ลูกชายของโคราห์ คือเอลคานาห์ เอบียาสาฟและอัสสิร์) ๒๔ลูกชายของอัสสิร์คือทาห์ท ลูกชายของทาห์ทคืออูรีเอล ลูกชายของอูรีเอลคืออุสซียาห์ ลูกชายของอุสซียาห์คือซาอูล

๒๕ลูกชายของเอลคานาห์คือ อามาธัและอาหิโมท ๒๖ลูกชายของอาหิโมทคือเอลคานาห์ ลูกชายของเอลคานาห์คือโสฟัย ลูกชายของโสฟัยคือนาห์ท ๒๗ลูกชายของนาห์ท คือเอลิอับ ลูกชายของเอลิอับคือเยโรธัม ลูกชายของเยโรธัมคือเอลคานาห์ ลูกชายของเอลคานาห์คือซามูเอล ๒๘ลูกชายของซามูเอลคือ โยเอลซึ่งเป็นลูกชายคนแรก คนที่สองคืออาบิยาห์

๒๙ลูกชายของเมรวารีคือ มาห์ลี ลูกชายของมาห์ลีคือลิปนิ ลูกชายของลิปนิคือชิมมี ลูกชายของชิมมีคืออุสซาร์ ๓๐ลูกชายของอุสซาร์คือชิมมา ลูกชายของชิมมา คือฮักกิยาห์ ลูกชายของฮักกิยาห์คืออาสาياهو

ดาวิดแต่งตั้งนักร้องของวิหาร

๓๑ต่อไปนี้เป็นคนที่ดาวิดได้แต่งตั้งให้ดูแลเรื่องการร้องเพลงในวิหารของพระยาห์เวห์ หลังจากที่ยึดศักดิ์สิทธิ์ ได้มาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มแล้ว ๓๒และพวกเขาได้รับใช้ด้วยการร้องเพลงอยู่ต่อหน้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หรือที่เรียกว่าเต็นท์นัดพบ พวกเขาได้รับใช้อยู่จนกระทั่งซาโลมอนได้สร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม และพวกเขาได้ทำงานรับใช้ตามที่ได้รับมอบหมายมา และตามกฎหมายของเปียบทางพิธีกรรม

๓๓ต่อไปนี้เป็นชื่อผู้ที่ได้รับใช้ในกานนมัสการพร้อมกับลูกหลานของพวกเขา จากตระกูลโคฮาท คือ เฮมานที่เป็นนักร้องที่เป็นลูกชายของโยเอลที่เป็นลูกชายของซามูเอล ๓๔ที่เป็นลูกชายของเอลคานาห์ที่เป็นลูกชายของเยโรธัม ที่เป็นลูกชายของ

เอ ลี เอล ที่เป็นลูกชายของโท อาห์ ^{๓๕} ที่เป็นลูกชายของศุฟ ที่เป็นลูกชายของเอล คานาห์ ที่เป็นลูกชายของมาฮาท ที่เป็นลูกชายของอามาสิย ^{๓๖} ที่เป็นลูกชายของเอลคานาห์ที่เป็นลูกชายของโยเอล ที่เป็นลูกชายของอาซาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของเศฟันยาห์ ^{๓๗} ที่เป็นลูกชายของทาหัท ที่เป็นลูกชายของอัสสิร์ ที่เป็นลูกชายของเอปียาสาฟ ที่เป็นลูกชายของโคราห์ ^{๓๘} ที่เป็นลูกชายของอิสฮาร์ ที่เป็นลูกชายของโคซาท ที่เป็นลูกชายของเลวี ที่เป็นลูกชายของอิสราเอล

^{๓๙} และเพื่อนร่วมงานของเฮมาน ที่ยืนอยู่ทางขวาของเขาคือ อาสาฟ ลูกชายของเบเรคิยาห์ ที่เป็นลูกชายของชิมเอา ^{๔๐} ที่เป็นลูกชายของมีคาเอล ที่เป็นลูกชายของบาอาเสยาห์ ที่เป็นลูกชายของมัลคิยาห์ ^{๔๑} ที่เป็นลูกชายของเอทนี ที่เป็นลูกชายของเศราห์ ที่เป็นลูกชายของอาดา ยาห์ ^{๔๒} ที่เป็นลูกชายของเอธาน ที่เป็นลูกชายของคิมมาห์ ที่เป็นลูกชายของชิมเอี ^{๔๓} ที่เป็นลูกชายของยาหาท ที่เป็นลูกชายของเกอร์โซน *ที่เป็นลูกชายของเลวี

^{๔๔} และลูกหลานของเมรวารี เพื่อนร่วมงานของพวกเขา ที่ยืนอยู่ซ้ายมือ คือลูกหลานของเมรวารี ประกอบด้วยเอธานลูกชายของคิซีย์ ที่เป็นลูกชายของอับดี ที่เป็นลูกชายของมัลลูค ^{๔๕} ที่เป็นลูกชายของฮาซาทา ปิยาห์ ที่เป็นลูกชายของอามาซิยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮิลคิยาห์ ^{๔๖} ที่เป็นลูกชายของอัมซี ที่เป็นลูกชายของบานี ที่เป็นลูกชายของเซเมอร์ ^{๔๗} ที่เป็นลูกชายของมาห์ลี ที่เป็นลูกชายของมุซีย์ ที่เป็นลูกชายของเมรวารี ที่เป็นลูกชายของเลวี

^{๔๘}บรรดาญาติๆของชาวเลวี ได้อูทิส ด้วให้กับงานบริการทุก อย่างในเต็นท์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นบ้านของพระเจ้า ^{๔๙}แต่อาโรนและบรรดาลูกหลานของเขา ได้ทำหน้าที่เผ่าสัตว์ทั้ง ตัวถวายบนแท่น บูชาที่ใช้สำหรับเรื่องนี้ และเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม รวมทั้งทำงานทุก อย่างภายในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์

ที่สุดด้วย และพวก เขาได้กำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ให้กับชาวอิสราเอล ตามที่โมเสสผู้รับใช้พระเจ้าได้สั่งเอาไว้

พวกลูกหลานของอาโรน

^{๕๐}ต่อไป นี้คือพวกลูก หลานของอาโรน อาโรนมีลูกชายชื่อเอ เลอ ูซาร์ ที่มีลูกชายชื่อฟิเนหัส ที่มีลูกชายชื่ออามีซูวา ^{๕๑}ที่มีลูกชายชื่อบุคคิ ที่มีลูกชายชื่ออุสซีย์ ที่มีลูกชายชื่อเศราหิยาห์ ^{๕๒}ที่มีลูกชายชื่อเมราโยท ที่มีลูกชายชื่ออามาเรียห์ ที่มีลูกชายชื่ออาหิทูป ^{๕๓}ที่มีลูกชายชื่อคาโดก ที่มีลูกชายชื่ออาหิมอัล

ที่พักอาศัยของครอบครัวชาวเลวี

(ยชว. ๒๑:๑-๔๒)

^{๕๔}ต่อไป นี้คือที่พักอาศัยของลูกหลานของอาโรนตามชุมชนของพวกเขา ในเขตแดนของพวกเขา

ตระกูลโคซาทได้รับส่วนแบ่งส่วนแรกของที่ดินที่ได้มอบให้กับชาวเลวี ^{๕๕}พวกเขาได้เมืองเฮโบรนที่อยู่ในแผ่นดินของยูดาห์และทุ่งหญ้าโดยรอบ ^{๕๖}แต่บริเวณท้อง ทุ่งที่อยู่ไกลออกไปจากเมือง นนและพวกหมู่บ้านโดยรอบเป็นของคา เลบลูกชายของเย ฟุนเนห์ ^{๕๗}บรรดาลูก หลานของอาโรนได้รับเมืองสำหรับลิภัย ุหลายเมือง เช่น เมืองเฮโบรน ลิบนาห์และทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองยาททีร์ เมืองเอชเทโมอาและทุ่งหญ้ารอบๆ ^{๕๘}เมืองฮิเลนและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเดบีร์ และทุ่ง หญ้ารอบๆ ^{๕๙}เมืองอา ชันและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองยุก ทาห์และทุ่ง หญ้ารอบๆ เมืองเบธเซเมชและทุ่งหญ้ารอบๆ ^{๖๐}แล้วในเขตแดนของเผ่าเบนยามิน พวกชาวเลวีได้รับเมืองกิเบโอนและทุ่ง หญ้ารอบๆ เมืองเกบาและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองอาเลเมทและทุ่ง หญ้ารอบๆ เมืองอานา โธทและทุ่งหญ้ารอบๆ

ตระกูลโค ฮาทได้เมืองไปทั้งหมดสิบ สาม เมือง

* ๖:๕๓ เกอร์โซน หรือ เกอร์โซม ก็เป็นคนเดียวกัน

† ๖:๕๗ เมืองสำหรับลิภัย เป็นเมืองพิเศษที่ชาวอิสราเอลสามารถวิ่งชนู้เข้าไปและหลบซ่อนจากความโกรธของบรรดาญาติๆได้ถ้าหากเขาได้ไปฆ่าคนตายโดยไม่ตั้งใจ ดูใน เยซัวา ๒๐:๑-๙

๖๑ และจากการจับสลาก ลูกหลานที่เหลือของโค ฮาทก็ได้ รับเมืองอีกสิบเมือง มาจากตระกูลทั้งหลายในเผ่าของเอฟราอิม เผ่าดาน และเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า

๖๒ ส่วนตระกูลต่างๆของเก อริซมได้ รับเมืองสิบ สามเมืองจากชนเผ่าอิสสา คาร์ อูเชอร์ นฟทาลีและคนเผ่ามนัสเสห์ครึ่งหนึ่งที่อยู่ในบาซัน

๖๓ ส่วนตระกูลต่างๆของเม ราวี พวกเขาจับสลากได้รับเมืองสิบสองเมือง จากชนเผ่ารูเบน กาดและเศบูลุน

๖๔ ดังนั้น ชาวอิสราเอลทั้งหลายจึงได้มอบเมืองต่างๆเหล่านี้ นั้นพร้อม กับทุ่ง หญ้าเลี้ยงสัตว์มากมายให้แก่ชาวเลวี ๖๕ พวกชาวเลวีได้ รับเมืองทั้งหมดเหล่านี้ นั้นมาจากชนเผ่ายูดาห์ ลี เม โอนและเบน ยา มิน จากการจับสลากแบ่งกัน

๖๖ มีตระกูลบางตระกูลในกลุ่มลูก หลานของโค ฮาทที่ได้ รับเมืองต่างๆมาเป็นเขตแดนของพวกเขา จากชนเผ่าเอฟราอิม

๖๗ พวกเขา เอฟ รา อิมได้ให้เมืองสำหรับลี ภัยหลายเมืองแก่พวกเขา เช่น เมืองเซเคม และทุ่ง หญ้าโดยรอบในแถบเนิน เขาเอฟ รา อิม เมืองเก เซอร์และทุ่ง หญ้ารอบๆ ๖๘ โยกเม อัมและทุ่ง หญ้ารอบๆเมืองเบธโฮโรนและทุ่ง หญ้ารอบๆ ๖๙ และจากเผ่าดาน เอลเทเคและทุ่งหญ้ารอบๆและกิเบโตนและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองอัย ยา โอนและทุ่ง หญ้ารอบๆ เมืองกัท ริม โมนและทุ่ง หญ้ารอบๆ ๗๐ พวกชาวอิสราเอลยังได้ให้เมืองอา เนอ ร์และทุ่งหญ้ารอบๆเมืองบี เลอ อัมและทุ่ง หญ้ารอบๆที่เป็นของคนเผ่ามนัส เสห์ครึ่งหนึ่ง นั้น ให้กับตระกูลต่างๆที่เป็นลูกหลานของโคฮาทด้วย

ที่พักอาศัยของครอบครัวชาวเลวีอื่นๆ

๗๑ ส่วนลูก หลานของเก อริซม ได้ รับโกลานที่อยู่ในเมืองบา ซันและทุ่ง หญ้ารอบๆรวม ทั้งอช ทา โรทและทุ่ง หญ้ารอบๆมาจากครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์

๗๒ พวกเขาได้ รับเค เดชกับทุ่ง หญ้ารอบๆดา เบรัทกับทุ่ง หญ้ารอบๆ ๗๓ รา โมทกับทุ่งหญ้ารอบๆและอา เนมรวม ทั้งทุ่ง หญ้ารอบๆจากเผ่าอิสสาคาร์

๗๔-๗๕ พวกเขาได้มา ซาลกับทุ่ง หญ้ารอบๆอับ โดนกับทุ่ง หญ้ารอบๆ หูกอกกับทุ่ง หญ้ารอบๆและเรโหบกับทุ่ง หญ้ารอบๆจากเผ่าอาเชอร์

๗๖ พวกเขาได้รับเคเดชในกาลิลีกับทุ่งหญ้ารอบๆฮัม โมนกับทุ่งหญ้ารอบๆคิริยาธาอิมกับทุ่งหญ้ารอบๆจากเผ่านฟทาลี

๗๗ ส่วนพวกลูก หลานของเม รา วีที่เหลือต่างก็ได้เมืองมาจากชนเผ่าเศบูลุน ลุนหลายเมือง คือ ริม โมนกับทุ่ง หญ้ารอบๆทา โบร์กับทุ่งหญ้ารอบๆ

๗๘-๗๙ แล้วในที่ดินที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ที่อยู่ตรงข้ามกับเมืองเยรีโค พวกเขาได้รับเมืองเบเซอร์ในที่แห่งแล้งและทุ่งหญ้ารอบๆยาซาห์กับทุ่งหญ้ารอบๆ เคเดโมทกับทุ่งหญ้ารอบๆรวม ทั้งเม ฟาอัทกับทุ่งหญ้ารอบๆจากเผ่ารูเบน

๘๐-๘๑ พวกเขาได้ รับเมืองรา โมทที่อยู่ในกิเลอาด และทุ่งหญ้ารอบๆมาหะนาอิมกับทุ่งหญ้ารอบๆ เฮซ โบนกับทุ่งหญ้ารอบๆและยาเซอร์กับทุ่งหญ้ารอบๆจากชนเผ่ากาด

พวกลูกหลานของอิสสาคาร์

๗๑ พวกลูก หลานของอิสสาคาร์คือ โทลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน รวมทั้งหมดสี่คน

๒ บรรดาลูกชายของโทลาคือ อูสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบซัมและเชมูเอล หัวหนาแต่ละครบครวัในตระกูลโทลาล้วนเป็นนักรบที่กล้าหาญมาหลายชั่วอายุคน พอมาถึงสมัยของดาวิด พวกเขามีจำนวนคนถึงสองหมื่นสองพันหกร้อยคน

๓ บรรดาลูก หลานของอูสซีคืออิส รา หิ ยาห์ ลูกชายของอิสรา หิ ยาห์คือมีคาเอล โอบาดี ยาห์ โย เอลและอิส ซี อาท์ รวมห้า คน พวกเขาทุกคนล้วนแต่เป็นผู้นำ ๔ และนอกเหนือจากพวกเขา แล้ว ตามบัญญัติชาย ชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีสามหมื่นหกพันคนที่พร้อมจะออกรบ ได้ ที่พวกเขามีคนมากอย่างนี้ก็เพราะพวกเขามีเมียหลายคนและมีลูกมาก

* ๖:๖๙ และจากเผ่าดาน ... และทุ่งหญ้ารอบๆ ข้อความนี้คนคัดลอกคงจะทำตกไป ดูเปรียบเทียบได้กับหนังสือโยชูวา ๒๑:๒๓

๕ และญาติพี่น้องของพวกเขาจากตระกูลทั้งหลายของเผ่าอิสราเอล ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีนักรบกล้าหาญทั้งหมดแปดหมื่นเจ็ดพันคน

พวกลูกหลานของเบนยามิน

- ๖ เบนยามินมีลูกชายสามคนคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล
- ๗ เบลามีลูกชายห้าคนคือ เอสโบน อูสซี อูสซีเอล เยรีโมทและอิรี พวกเขาเป็นหัวหน้าครอบครัว ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีนักรบกล้าหาญทั้งหมดสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน ๘ พวกลูกชายของเบเคอร์ คือ เซมิราห์ โยอาช เอลิเยเซอร์ เอลีโอเอไนย์ อมรี เยเรโมท อาบิยาห์ อานาโธทและอาเลเมท พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของเบเคอร์ ๙ ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา ซึ่งจดบันทึกประชาชนของพวกเขาแต่ละรุ่น แบ่งออกตามชื่อหัวหน้าแต่ละครอบครัว พวกเขามีทหารกล้าทั้งหมดสองหมื่นสองร้อยคน
- ๑๐ ลูกชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน ลูกชายของบิลฮานคือเยอูซ เบนยามิน เอสูด เคนาอะนาห์ เศธาน ทารซิชและอาหิซาฮาร์ ๑๑ พวกเขาเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของเยดียาเอลและเป็นหัวหน้าครอบครัว พวกเขา มีทหารกล้าจำนวนทั้งหมดหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคนที่พร้อมออกรบ
- ๑๒ และซู ปิริมกับหุปีริมเป็นลูกชายของเอียร์ หุซิมเป็นลูกชายของอาเฮอร์

พวกลูกหลานของนัฟทาลี

- ๑๓ บรรดาลูกชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์และซัลลูม พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของนางบิลฮาห์ *

พวกลูกหลานของมนัสเสห์

- ๑๔ พวกลูกชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งเกิดจากเมียช้อยชาวอารัมของเขา นางได้คลอดมาคีร์ที่เป็นพ่อของกิเลอาด ๑๕ และมาคีร์ก็หาเมียให้กับหุปีริมและซู ปิริม พี่สาวของมาคีร์ชื่อมาอาคาห์ ลูกชายคนที่สองของเขามือชื่อว้าเศโลเฟ หัดเศโลเฟหัดมีแต่ลูกสาว ๑๖ นางมาอาคาห์ที่เป็นเมียของมาคีร์ได้คลอดลูกชายออกมาและนางได้ตั้งชื่อเขาว่าเปเรช ส่วนน้องชายของเขาชื่อว่าเชเรช และลูกชายของเปเรชก็คืออูลามและราเคม ๑๗ ลูกชายของอูลามคือเบตาน พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของกิเลอาดที่เป็นลูกชายของมาคีร์ที่เป็นลูกชายของมนัสเสห์ ๑๘ ส่วนฮัมโมเลเคท พี่น้องสาวของเขาก็มีลูกชื่อ อิซโฮด อาบิเยเซอร์และมาลาห์ ๑๙ และลูกชายของเซมิคาคืออาหิยัน เซเคม ลิคีซีและอาไนยม

พวกลูกหลานของเอฟราอิม

- ๒๐ พวกลูกหลานของเอฟราอิมคือ ซูเธลาห์ และลูกชายของซูเธลาห์คือเบเรด ลูกชายของเบเรดคือทาห์ท ลูกชายของทาห์ทคือเอเลอาดาร์ ลูกชายของเอเลอาดาร์คือทาห์ท ๒๑ ลูกชายของทาห์ทคือศบาต ลูกชายของศบาตคือซูเธลาห์ และลูกชายคนอื่นของเอฟราอิมก็คือเอเซอร์และเอเลียด พวกเขาทั้งที่เกิดในดินแดนแห่งนั้นได้ฆ่าเอเซอร์และเอเลียด เพราะสองคนนั้นไปขโมยวัวของพวกเขา ๒๒ เอฟราอิมที่เป็นพ่อของพวกเขาเศร้าโศกอยู่หลายวัน และพี่น้องทั้งหลายของเขาได้มาปลอบโยนเขา ๒๓ แล้วเขาก็ไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียของเขาและนางก็ตั้งท้องจนคลอดลูกชายออกมาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อเด็กว่าเบรียห์ ๑ เพราะเรื่องเลวร้ายได้เกิดขึ้นกับ

*๗:๑๓ บิลฮาห์ เป็นเมียช้อยของยาโคบและเป็นแม่ของดานและนัฟทาลี ดูใน ปฐมกาล ๓๐:๕-๘

๗:๑๔ พ่อของกิเลอาด ในบางครั้ง พวกเขาจะเรียกผู้ก่อตั้งเมืองหรือประเทศว่า "พ่อ"

๗:๑๕ ข้อ ๑๔-๑๕ ดูเหมือนว่าจะมีคำบางคำตกหายไปในฉบับภาษาฮีบรู

๗:๑๘ ฮัมโมเลเคท หรือ "ผู้หญิงที่ได้ปกครอง" หรือ "ราชินี"

๗:๒๓ เบรียห์ คำนี้เหมือนภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า "เลวร้าย" หรือ "เดือดร้อน"

ครอบครัวของเขา ^{๒๔}ลูกสาวของเอเฟราอิม คือเซ เอราห์ และนางได้สร้างเบธโฮโรนล่าง เบธโฮโรนบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์

^{๒๕}เรฟาห์เป็นลูกชายของเอเฟราอิม เรฟาห์มีลูกชายชื่อเรเซฟ ที่มีลูกชายชื่อเทลาห์ ที่มีลูกชายชื่อทาหาน ^{๒๖}ที่มีลูกชายชื่อลาดาน ที่มีลูกชายชื่ออ้อมมีสุด ที่มีลูกชายชื่อเอลิซามา ^{๒๗}ที่มีลูกชายชื่อนูน ที่มีลูกชายชื่อโยชูวา

^{๒๘}ต่อไป นี้คือเมืองต่างๆและที่ดินที่ลูกหลานของเอเฟราอิมอาศัยอยู่ คือเบธเอลและตามหมู่บ้านต่างๆของมัน ทางตะวันออกไปสุดที่นาอาธาน และทาง ตะวัน ตกไปสุดที่เกเซอร์ เซเคมและอัย ยาห์ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆของมัน ^{๒๙}เรื่อยไปตามเมืองต่างๆที่ติดกับเขตแดนของมนัส เสห์ คือเมืองเบธชาน ทาอานาค เมกิดโด และโดร์ พร้อมกับหมู่บ้านต่างๆของเมืองเหล่านี้ นนในบริเวณนั้น พวกลูก หลานของโย เซฟลูกชายของอิสราเอลได้อาศัยอยู่ตามสถานที่เหล่านี้

พวกลูกหลานของอาเซอร์

^{๓๐}พวกลูกชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาห์ อิซวี เบรียยาห์และเสราห์น้องสาวของพวกเขา

^{๓๑}ลูกชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอลที่เป็นพ่อของบิรซาอิต

^{๓๒}เฮเบอร์เป็นพ่อของยาเฟลัท โซเมอร์ โยธามและซวาน้องสาวของพวกเขา

^{๓๓}ลูกชายของยาเฟลัทคือปาสัค บิมฮาลและอิช วาท พวก เขาล้วนเป็นลูกชายของยาเฟลัท

^{๓๔}ลูกชายของโซเมอร์ คือ อาฮี โรกาห์ เยสุบบาห์ *และอารัม

^{๓๕}ลูกชายของเฮเลมที่เป็นน้องชายของโซเมอร์ คือโคฟาห์ อิมนา เซเลซและอามัล

^{๓๖}ลูกชายของโคฟาห์คือ สุอาร์ท ฮารเนเฟอร์ ซูอัล เบริ อิมราห์ ^{๓๗}เบเซอร์ โฮด ซัมมา ซิลซาร์ อิศรานและเบเอรา

^{๓๘}ลูกชายของเยเธอร์ คือ เยฟุนเนห์ บิสปาและอารา

^{๓๙}ลูกชายของอุลลา คือ อาราท ฮันนีเอล และรีเซย

^{๔๐}คน เหล่า นี้ทั้งหมดล้วนเป็นลูก หลานของอา เซอร์ พวก เขาเป็นผู้นำครอบครัว พวก เขาเป็นสุด ยอดคน เป็นนักรบที่กล้าหาญ เป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีสอง หมื่นหก พันคนที่พร้อมจะออกรบ

เชื้อสายของครอบครัวกษัตริย์ซาอูล

^๑เบน ยา มินเป็นพ่อของเบลลา ซึ่งเป็นลูกชายคน แรกของเขา คนที่ สองคืออัทเบล คนที่สามคืออาหะราห์ ^๒คนที่สี่คือโนฮาร์ และคนที่ห้าคือราฟา

^๓เบลามีลูกชาย คืออัท ดาร์ เกรา อาบีสูด ^๔อาบีซวานาอามาน อาโฮอาห์ ^๕เกรา เซฟุฟาน และหุราม

^๖ต่อไปนี้เป็นชื่อพวกลูกชายของเอสุด (พวกเขาล้วนเป็นหัวหน้าครอบครัวของพวกเขาในเมืองเกบา และพวกเขาถูกกวาดต้อนไปที่มานาธา) ^๗พวกเขา มีชื่อว่า นาอามาน อาหิยาห์และเกรา เกราได้กวาดต้อนพวกเขาไป เกราเป็นพ่อของอุสซาร์และอาฮิสูด

^๘ภายหลังจากที่ซา หะ รา อิมได้หย่าขาดจากนางหุซิมและนางบา อาราเมียของเขาแล้ว ซา หะ รา อิมก็ได้มีลูกชายอีกหลายคนในประเทศของพวกเขาโม อับ ^๙เขาได้มีลูกชายกับนางโฮ เดซเมียของเขา ลูกๆของเขามีชื่อว่า โยบับ ดีเบย เมซา มลคาม ^{๑๐}เยอูสุ สาคีเย และมีรมาห์ พวก เขาเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของซาหะราอิมและเป็นผู้นำของครอบครัวด้วย ^{๑๑}ซาหะราอิมยังได้มีลูกกับนางหุซิม ชื่ออาบิหุบ และ เอลปาลล์ด้วย

^{๑๒}พวกลูกชายของเอลปาลล์ คือ เอเบอร์ มิซอัม และเซเมต เซเมตเป็นผู้ที่สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับพวกหมู่บ้านของมัน ^{๑๓}เบรียยาห์และเซมาเป็นหัวหน้าครอบครัวที่อาศัยอยู่ในเมืองอัย ยา โลงน พวก เขาได้ขับไล่พวก ชาวกัทออกไปจากเมือง

^{๑๔}พวกพี่น้องของพวกเขายังมี อาฮีโย ซาซัค และเยเรโมท ^{๑๕-๑๖}เศบาดียาห์ อาราด เอเตอร์ มีคาเอล อิซปาห์ และโยซา ล้วนเป็นลูกชายของเบรียยาห์ ^{๑๗-๑๘}เศบาดียาห์ เมซุ

*๗:๓๔ เยสุบบาห์ หรือ “สุบบาห์”

ลลาม อิสคี เฮเบอร์ อิชเมรีย อิสลียาห์ และ โยบับ ล้วนเป็นลูกชายของเอลปาอัล

^{๑๘-๒๑} ยาคิม ศิครี ศับดี เอลีเยนัย คิลเลธัย เอลีเอล อาดาياهو เปโรอาห์ และซิมราท ล้วนเป็นลูกชายของซิมเอี

^{๒๒} อิชปาน เอเบอร์ เอลีเอล ^{๒๓} อับโดน ศิครี ฮานัน ^{๒๔} ฮานันยาห์ เอลาม อันโธรียาห์ ^{๒๕} อีฟเดยาห์และเปนูเอล ล้วนเป็นพวกลูกชายของซาซัก

^{๒๖-๒๗} ซัมเซรีย เซหะรียาห์ อาธาเลียห์ ยาอาเรรียาห์ เอลียาห์และศิครี ล้วนเป็นลูกชายของเยโรธัม

^{๒๘} คนเหล่านี้ นี่เป็นหัวหน้าครอบครัวของ เขา พวกนี้ถูกบันทึกไว้ในฐานะผู้นำในบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๙} เยอี เอลซึ่งเป็นผู้ ก่อ ตั้งเมืองกิเบ โอนได้อาศัยอยู่ในเมือง นั้น (เมียของเขามีชื่อว่า มา อา คาร์ท) ^{๓๐} ลูกชายคน แรกของ เขา ชื่ออับ โดน และตาม มาด้วยศูร์ คีซ บาอัล เนอร์ ^{๓๑} นาดับ ^{๓๒} เกโดร์ อาหิโยเศเคอร์ และ มิ กิลท ^{๓๓} มิ กิลทเป็นพ่อของซิมเออาห์ และพวก เขากับญาติๆก็ได้อาศัยอยู่ใกล้ๆกับพวกพี่น้องของเขาในเมืองเยรูซาเล็ม

^{๓๓} เนอร์เป็นพ่อของคีซ คีซเป็นพ่อของซาอูล และซาอูลก็เป็นพ่อของโยนาธาน มัลคีชวาอาบีนาดับและเฮซาบอัล

^{๓๔} ลูกชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัลซึ่งต่อมาก็เป็นพ่อของมีคาห์

^{๓๕} พวกลูกชายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรียและอาห์ส

^{๓๖} อาห์สเป็นพ่อของเยโฮอัลดาทห์ เยโฮอัลดาทห์เป็นพ่อของอาเลเมท อัสมาวะทและติมรี ติมรีเป็นพ่อของโมซา ^{๓๗} โมซาเป็นพ่อของบิเนอามีเนอามีลูกชายชื่อราฟาห์ ที่มีลูกชายชื่อเอลเออสาห์ ที่มีลูกชายชื่ออาเซล

^{๓๘} อาเซลมีลูกชายหกคนคือ อัสรักัม โบเครู อิชมาเอล เซอารียาห์ โอบาดียาห์และฮานัน พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของอาเซล

^{๓๙} ส่วนพวกลูกชายของเอ เซกนอง ชายของอาเซล คือ อู ลามลูกชายคนแรก เยอูซลูกชายคนที่ สองและเอ ลี เฟ เลทลูกชายคนที่ สาม ^{๔๐} พวกลูกชายของอู ลาม เป็น

พวก นักรบที่กล้าหาญที่ใช้ธนูและลูก ศร เป็นอาวุธ พวกเขามีลูกชายและหลานชาย มากมายถึงหนึ่งร้อยห้าสิบคน

คนเหล่านี้ล้วนเป็นคนเผ่าเบนยามิน

^๑ ชื่อของชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้จดไว้ในบัญญัติรายชื่อเชื้อ สายของพวกเขา ที่ได้บันทึกอยู่ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

ประชาชนในเมืองเยรูซาเล็ม

ประชาชนของยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน เพราะพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ๒ คนกลุ่มแรกที่ได้กลับมามีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ดินและเมืองต่างๆของบรรพบุรุษของพวกเขาอีก ครั้ง หนึ่ง คือชาว อิสราเอลบางคน พวกนักรบช พวกชาวเลวี และพวกผู้รับใช้ในวิหาร

^๓ ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็มีประชาชนบางส่วนที่เป็นชาวยูดาห์ ชาวเบนยามิน ชาวเอฟราอิม และชาวมนัสเสห์อาศัยอยู่ คือ

^๔ อูธัยลูกชายของอัมมีสูด ที่เป็นลูกชายของอมรี ที่เป็นลูกชายของอิมรี ที่เป็นลูกชายของบานี บานีเป็นลูกหลานของเปเรศ ที่เป็นลูกชายของยูดาห์

^๕ พวกคนชิลโธห์ คือ อาสาياهوลูกชายหับบี และพวกลูกชายของเขา

^๖ คนที่เป็นลูกหลานของเศราห์ คือ เยอูเอล และญาติๆของเขา รวม หกร้อยเก้าสิบคน

^๗ พวกคนเบน ยา มิน ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ สัลลูลูกชายของเมซูลลามที่เป็นลูกชายของโฮตาวียาห์ ที่เป็นลูกชายของหัสเสนูอาห์ ^๘ อิบ เนยาห์ลูกชายของเยโรธัม เอลาห์ลูกชายของอูสซี ที่เป็นลูกชายของมิครี และเมซูลลามลูกชายของเซฟาที่ยาห์ ที่เป็นลูกชายของเรอูเอลที่เป็นลูกชายของอิบเนียห์ ^๙ และบรรดาพี่น้องของเขาซึ่งนับได้ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีทั้งหมดเก้า ร้อยห้าสิบหกคน พวก เขาทั้งหมดล้วนเป็นหัวหน้าของครอบครัวของพวกเขา

^{๑๐} พวกนักรบช ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มคือ เยดาياهو เยโฮยาธิบ ยาคิน ^{๑๑} และอาซารียาห์ลูกชายของฮิลคียาห์ ที่เป็นลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของศาโดก

* ๘:๓๐ *เนออร์* มาจากสำเนาฉบับแปลกรีก

ที่เป็นลูกชายของเม ราโยท ที่เป็นลูกชายของอาหิ ทูบ อาหิ ทูบเป็นหัวหน้าดูแลงานอยู่ในวิหารของพระเจ้า ๑๒ ยังมีอาดาياهو ลูกชายของเยโรฮัม ที่เป็นลูกชายของปาชเฮอร์ ที่เป็นลูกชายของมัลคิยาห์ และมาอัสย ลูกชายของอาติเอล ที่เป็นลูกชายของยาเซราห์ ที่เป็นลูกชายของเม ซูลลาม ที่เป็นลูกชายของเม ซิลเลมิท ที่เป็นลูกชายของอุมเมอร์

๑๓ รวมทั้งบรรดาญาติๆของพวกเขา บรรดาหัวหน้าครอบครัวของพวกเขาด้วย มีจำนวนทั้งสิ้นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคนที่สามารถทำงานรับ ใช้้อยู่ภายในวิหารของพระเจ้า

๑๔ พวกที่มาจากชาวเลวี ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ เซไม อาห์ลูกชายของหัสซุบ ที่เป็นลูกชายของอัสริคัม ที่เป็นลูกชายของฮาซา บิ ยาห์ พวกเขาเป็นลูก หลานของเม รารี ๑๕ ยังมี บัคบัค คาร์ เฮ เรซูกาลาลและมีทธานิยาห์ลูกชายของมีคา ที่เป็นลูกชายของคิค รี ที่เป็นลูกชายของอาสาฟ ๑๖ และยังมีโอบา ดิ ยาห์ลูกชายของเซไมอาห์ ที่เป็นลูกชายของกาลาลที่เป็นลูกชายของเยดูธุน และเบเรคยาห์ลูกชายของอาสา ที่เป็นลูกชายของเอล คานาห์เบเรคยาห์อาศัยอยู่ท่ามกลางหมู่บ้านต่างๆของชาวเนโทฟาห์

๑๗ พวกคนเฝ้าประตู ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ ซัลลุม อักซุบ ทัลโมน อาหิมาน ญาติของพวกเขาที่ชื่อ ซัลลุมเป็นหัวหน้า ๑๘ พวกเขาได้เฝ้าอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ที่หันไปทางทิศตะวันออก และต่อไป นี้คือชื่อของคนเฝ้าประตูในพวกค่ายของชาวเลวี ๑๙ ซัลลุมลูกชายของโคเร ที่เป็นลูกชายของเอมียาสาฟ ที่เป็นลูกชายของโค รากับบรรดาญาติๆของครอบครัวเขา พวกเขาโคราห์รับผิดชอบงานรับใช้ และการเฝ้าทางเข้าเดินที่ศักดิ์สิทธิ์ เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขา เคยทำมาก่อน คือทำหน้าที่เฝ้าดูแลทางเข้าค่ายของพระ ยาร์เวห์ ๒๐ ในอดีต ฟิเน หัสลูกชายของเอ เลอาซาร์ เป็นหัวหน้าคนเฝ้าประตูพระยาร์เวห์สถิตอยู่กับเขา ๒๑ เศคาริยาห์

ลูกชายของเม เซเลมียาร์เป็นคนเฝ้าประตูทางเข้าเดินที่นั่นตพบ

๒๒ คนที่ได้ รับผิดชอบให้เป็นคนเฝ้าประตูทางเข้ามีจำนวนทั้งหมดสอง ร้อยสิบ สองคนชื่อของพวก เขาได้จดไว้ในบัญชีราย ชื่อเชื้อสายของพวกเขา เขาที่อยู่ตามหมู่บ้านต่างๆของพวกเขา เขา ดาวิดและซามูเอลผู้ที่เห็นนิมิต ได้เลือกพวกเขาออกมาเพื่อให้ประจำการอยู่ในตำแหน่งเหล่านี้ ก็เพราะพวกเขาเป็นคนที่ไว้วางใจได้ ๒๓ พวกเขาและบรรดาลูก หลานทั้งหลายของพวกเขาจึงได้ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าอยู่ที่ประตูทางเข้าวิหารของพระยาร์เวห์ ซึ่งก็คือเดินที่ศักดิ์สิทธิ์ นั่นเอง ๒๔ บรรดาคนเฝ้าประตูประจำทั้ง สี่ด้านคือ ด้านตะวันออก ด้านตะวันตก ด้านเหนือและด้านใต้ ๒๕ และบรรดาญาติๆของพวกเขา เขาก็อยู่ตามหมู่บ้านต่างๆก็ต้องมาช่วยพวกเขา เป็นระยะๆครั้งละเจ็ดวัน

๒๖ แต่สำหรับหัวหน้าคนเฝ้าประตูทั้ง สี่คนนี้จะต้องอยู่ประจำ พวกเขาเป็นชาวเลวีและพวกเขา ก็ทำได้ทำหน้าที่ดูแลห้องต่างๆและห้องสมบัติทั้งหลายของวิหารของพระเจ้า ๒๗ พวกเขาใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการเดินตรวจ ตรารอบวิหารเพราะมันเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่ต้องเฝ้าวิหารไว้ในเวลากลางคืนและคอยเปิดม่านในทุกๆเช้า

๒๘ พวกเขาบางคนทำหน้าที่คอยดูแลพวกภาษาต่างๆที่ใช้ในวิหาร พวกเขาจะคอยนับของเหล่านี้ เมื่อมีคนนำมาคืน และเมื่อมีคนเอาออกไป ใช้ ๒๙ บาง คนก็ทำหน้าที่ดูแลเครื่อง ใช้นและภาษาที่สแกน ไว้สำหรับพระเจ้า และดูแลแบ่งอย่างดี เหล้า องุ่น น้ำมัน มะกอก เครื่องหอมและเครื่อง เทศ ทั่วๆไป ๓๐ แต่ลูก หลานของเหล่านักบวชพวกเขา นี้จะเป็นผู้ผสมน้ำมันสำหรับเครื่อง เทศ เหล่านี้

๓๑ ชาวเลวีคนหนึ่งชื่อ มัท ทิธียาห์ เขามีหน้าที่รับผิดชอบ เรื่องการทำขนมปังแผ่น เขาเป็นลูกชายหัวปีของซัลลุม ที่เป็นชาวโคราร์ ๓๒ เพื่อนชาวโค ฮาทของเขาบวง คนมีหน้าที่ในการเตรียมขนมปังศักดิ์สิทธิ์วาง ไว้ถวายในทุกวันหยุดทางศาสนา

๙:๒๙ เครื่องเทศ หรือ “น้ำมันหอม” หรือ “น้ำมันพิเศษ” น่าจะเป็นน้ำมันที่ใช้เจิมให้กับนักบวช ผู้พูดแทนพระเจ้าและกษัตริย์ ดูใน อพยพ ๓๐:๒๒-๒๕

^{๓๓}ต่อไป นี่คือนัก ร้องซึ่งเป็นหัวหน้า ครอบครัต่างๆของชาวเลวี ที่อยู่ประจำใน ห้องต่างๆของวิหารโดยไม่ต้องทำหน้าที่อื่นๆ เพราะพวก เขาต้องรับ ผิด ซอบงานภายใน วิหารตลอดวันทั้งคืน

^{๓๔}คนพวก นี้คือหัวหน้าครอบครัวต่างๆ ของคนเลวี ซึ่งมีชื่ออยู่ในบัญญัติรายชื่อเชื้อ สายของพวกเขาในฐานะหัวหน้า พวก เขา อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

ประวัติครอบครัวของซาอูล

(๑ พศต. ๘:๒๗๙-๓๘๘)

^{๓๕}เยอีเอลซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งเมืองกิเบโอน ไปได้ อาศัยอยู่ที่ นั้น (เมียของเขามีชื่อว่ามา อา คาร์ห์) ^{๓๖}ลูกชายคนแรกของเขาชื่อว่าอับโดน ตามมาด้วยศูร์ คีซ บาอัล เนอร์ นาตัม ^{๓๗}เก โดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลท ^{๓๘}มิก โลทเป็นพ่อของชิมอัม พวกเขาและญาติๆ ของเขาก็ได้อาศัยอยู่ใกล้ๆกับบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขานในเมืองเยรูซาเล็ม

^{๓๙}เนอร์เป็นพ่อของคีซ คีซเป็นพ่อของซา อูล ซาอูลเป็นพ่อของโยนาธาน มัลคีชูวา อา บินาตัมและเอซบาอัล

^{๔๐}ลูกชายของโย นา ธานคือเม ธิบ บา อัล และเมธิบบาอัลก็เป็นพ่อของมีคาร์ห์

^{๔๑}พวกลูกชายของมีคาร์ห์คือ บีโรน เมเลค ทาเรียและอาห์ส ^{๔๒}อาห์สเป็นพ่อของยาดาห์ ยาดาห์ ^{๔๓}เป็นพ่อของอาเลเมท อัสมาเวทและ คิมรี ส่วนคิมรีเป็นพ่อของโมซา ^{๔๔}โมซาเป็น พ่อของบิเนอา ที่มีลูกชายคือเรไฟยาห์ ที่มี ลูกชายคือเอเลอาสาร์ ที่มีลูกชายคืออาเซล

^{๔๕}อาเซลมีลูกชายหกคน คือ อัสรักิม โบเค รุ อิชมาเอล เซอาริยาห์ โอบาดียาห์และฮานัน พวกเขาคือลูกชายของอาเซล

กษัตริย์ซาอูลตาย

(๑ ซมย. ๓๑:๑-๑๓)

^๑ชาวฟี ลี ส เตียได้สู้รบ กับชาว อิสราเอล และคนอิสราเอลก็ได้วิง หนิชาวฟี ลี ส เตีย และถูกฆ่าตายเป็นจำนวน มากบนภูเขากิธ โบ อา ^๒ชาวฟี ลี ส เตียไล่ ติดตามซา อูลกับบรรดาลูกชายของเขาไป และได้ฆ่าโยนาธาน อาบินาดับและมัลคีชูวา ที่เป็นลูกชายของซา อูล ^๓ซา อูลไม่สามารถ ต้านทานการสู้รบได้อีกต่อไป และพลธนูก็ยิง ลูกธนูมาถูกเขา และตัวเขาก็เริ่มสั่นเทิ้มด้วย ความกลัว ^๔พลธนูเหล่านั้น

^๕ซา อูลจึงพูดกับคนถืออาวุธ "ขงเขาว่า "ตั้งดาบของเจ้าออกมาทางเราซะ เพื่อว่าคน ที่ไม่ได้ขลิบ ส พวก นั้นจะได้ไม่มาทรมานล้อ เลียนเรา"

แต่คนถืออาวุธ นั้นไม่ยอมทำตามเพราะ กลัวมาก ซา อูลจึงชักดาบของตนออกมา แล่ล้มทับดาบ นั้นจนตาย ^๖เมื่อคนถืออาวุธ นั้นเห็นว่าซา อูลตายแล้ว เขาก็ล้มทับดาบ ของเขาตายตามไปด้วย ^๗ซา อูลและลูกชาย ทั้งสามคนของเขารวม ทั้งครอบครัวของเขา จึงตายกันหมด

^๘เมื่อคนทั้งหมดของอิสราเอลที่อยู่ใน ภูเขาเห็นว่าซา อูลกับลูกชายของเขาได้หนี ไปและตาย แล้ว พวกเขาจึงได้ละทิ้งเมือง ต่างๆของพวกเขามาและวิงหนิเอาตัวรอด แล้ว พวกฟี ลี ส เตียก็เข้ามาอยู่อาศัยในเมืองของ พวกเขาแทน

^๙วันต่อ มา พวกฟี ลี ส เตียได้มาเก็บเอา สิ่งของมี ค่าจากศพและพวก เขาก็ได้พบศพ ของซา อูลกับลูกชายของเขาอนตายุอยู่บน ภูเขากิธ โบ อา ^{๑๐}พวกเขาจึงถอดเสื้อผ้าของ ซาอูลออกและตัดหัวของเขา พวกเขาเอาหัว ของซาอูลและเสื้อเกราะไป และให้คนส่งข่าว

* ๙:๔๒ อาห์สเป็นพ่อของยาดาห์ ในฉบับภาษาฮีบรูเขียนไว้เพียงเท่านี้

† ๙:๔๒ ยาดาห์ หรือ "ยาราร์ห์"

‡ ๑๐:๓ สั่นเทิ้มด้วยความกลัว หรือเจ็บปวด บาดเจ็บ

§ ๑๐:๔ คนถืออาวุธ ชายหนุ่มที่ทำหน้าที่ถืออาวุธให้ทหารคนหนึ่ง

§ ๑๐:๕ คนที่ไม่ได้ขลิบ หรือ "ชาวต่างชาติ" คนที่มาจากประเทศอื่นที่ไม่ได้ผ่านการขลิบ อยุ่จะเพศก่อน คนนี้แสดงให้เห็นว่าคนเหล่านั้นไม่ได้มีส่วนร่วมในข้อตกลงพิเศษกับพระเจ้า

ออกไปทั่วแผ่นดินของฟิลิสเตีย เพื่อประกาศข่าวดี นี้กับพวกรูปเคารพของพวกเขา และกับประชาชนทั้งหลาย ^{๑๐} และพวกเขาก็ได้เอาเสื้อเกราะไปในวิหารของพระของพวกเข และเอาหัวของซาอูลตอกไว้ในวิหารของพระดาโณ *

^{๑๑} เมื่อประชาชนทั้งหมดในยา เบชกิ เลออาดได้ยินเรื่องของพวกเขาที่ฟิลิสเตียได้ทำกับซาอูล ^{๑๒} เหล่าผู้กล้าทั้งหมดจึงได้ไปแย่งศพของซาอูลกับศพของบรรดาลูกชายของเขา และนำกลับมาที่ยาเบช-กิ เลออาด แล้วพวกเขาได้ฝังกระดูกของซาอูลกับลูกๆ ไว้ใต้ต้นโอ๊กในยาเบช-กิ เลออาด และอดอาหารให้เป็นเวลาเจ็ดวัน

^{๑๓} ซาอูลตายก็เพราะความไม่ซื่อสัตย์ของเขาต่อพระ ยาร์เวห์ เขาไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของพระ ยาร์เวห์ และเขายังได้ไปขอคำปรึกษาจากพวกคนทรงเจ้า ^{๑๔} แทนที่จะขอให้พระ ยาร์เวห์ นำ พระองค์จึงได้ฆ่าเขาตายและเอาแผ่นดินของเขามอบให้กับดาวิดลูกชายของเจสซี

ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด

(๒ ซมอ. ๕:๑-๓)

^๑ แล้วชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้ **๑๑** รวมตัวกันมาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนและพูดกับดาวิดว่า “ดูเถิด พวกเราที่เป็นญาติของท่าน ^๒ แม้ว่าเมื่อก่อนซาอูลจะเป็นกษัตริย์ แต่ตัวท่านก็คือผู้นำที่แท้จริงของอิสราเอลในสนามรบ และพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่านก็ได้พูดกับท่านว่า ‘เจ้าจะเป็นอย่างผู้เลี้ยงอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นผู้ปกครองเหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา’”

^๓ พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลทั้งหมดได้มาหา กษัตริย์ดาวิดที่เมืองเฮโบรนและดาวิดก็ได้อำนาจ ตกลงกับพวก เขาในเมืองนั้นต่อหน้า

พระ ยาร์เวห์ และพวก เขาก็ได้เจิมให้ดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เหมือนกับที่พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้ผ่านทางซามูเอล

ดาวิดเข้ายึดเมืองเยรูซาเล็ม

(๒ ซมอ. ๕:๖-๑๐)

^๔ ดาวิดและอิสราเอลทั้งหมดได้ยกทัพไปเมืองเยรูซาเล็ม ตอนนั้นเยรูซาเล็มมีชื่อเรียกว่าเยบุส เพราะคนเยบุสอาศัยอยู่ที่นั่น พวกคนเยบุสเป็นคนดั้งเดิมของแผ่นดินนั้น ^๕ ชาวเมืองเยบุสพูดกับดาวิดว่า “เจ้าบุกเข้ามาไม่ได้หรอก” แต่ดาวิดก็สามารถยึดป้อมศิโยนไว้ได้ (ซึ่งปัจจุบันเป็นเมืองของดาวิด)

^๖ ดาวิดจึงพูดว่า “ใครที่โจมตีเยบุสได้ จะได้เป็นหัวหน้าและแม่ทัพ” โยอาบลูกชายของนางเศรูยาห์ก็ป็นขึ้นไปได้เป็นคนแรก เขาจึงได้กลายเป็นหัวหน้า

^๗ แล้วดาวิดก็ได้สร้างวังของเขาอยู่ในป้อมนั้น จึงได้เรียกสถานที่แห่งนั้นว่าเมืองของดาวิด ^๘ ดาวิดได้สร้างเมืองขึ้นมาใหม่ล้อมรอบทุกด้าน ตั้งแต่มิลโล ^๙ ไปจนตลอดโดยรอบ และโยอาบก็ได้ซ่อมแซมเมืองส่วนที่เหลือทั้งหมด ^{๑๐} ดาวิดยังมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ และพระ ยาร์เวห์ผู้มิถุทธิทั้ง สิบก็สถิตอยู่กับเขา

พวกนักรบของดาวิด

(๒ ซมอ. ๒๓:๘-๓๙)

^{๑๐} คนเหล่านี้คือหัวหน้านักรบของดาวิด ที่สนับสนุนเขาอย่างเต็มที่ ในแผ่นดินของดาวิดร่วมกับชาวอิสราเอลทั้งหมด เพื่อให้เขาเป็นกษัตริย์ตามคำพูดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้พูดไว้เกี่ยวกับอิสราเอล

^{๑๑} ต่อไป นีคือราย ชื่อของเหล่านักรบของดาวิด

ยาโฮเบ อัมซาวฮัด โม นี เป็นหัวหน้าของกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสาม

* ๑๐:๑๐ **พระดาโณ** ประชาชนชาวคานวนอัสการะพระที่ยืมเจ้านี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโณนี่น่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาวฟิลิสเตีย

† ๑๐:๑๓ **คนทรงเจ้า** คนที่พยายามจะติดต่อกับวิญญาณของคนที่ยังตายไปแล้ว โดยทั่วไปจะถามถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดูใน ซามูเอล ๒๘:๗-๑๘

‡ ๑๐:๘ **มิลโล** น่าจะเป็นพื้นที่ดินที่ยกสูงขึ้นซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งต่อมาได้ใช้สร้างวิหารขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม

คน * เขาได้ใช้หอกของเขาต่อสู้อกับคนสามร้อยคนและได้ฆ่าพวก นั้นตายหมดในคราวเดียวกัน

^{๑๒} ต่อจากเขาคือ เอเลอาซาร์ลูกชายของโดโด †จากตระกูลอาโฮอาห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในที่สุด ยอดนักรบสามคน นั้น ^{๑๓} เขาเคยอยู่กับดาวิดที่เบ็สตุ้ม มีมเมื่อครั้งที่ชาวฟีลิสเตียได้รวมตัวกันขึ้นที่นั่นเพื่อทำสงคราม สถานที่นั้นเต็มไป ด้วยข้าวบาร์เลย์ คนอิสราเอลต่างหลบหนีเอาตัวรอดจากพวกฟีลิสเตีย ^{๑๔} แต่เอเลอาซาร์กับคนของเขา กลับยืนอยู่ท่ามกลางทุ่งนาแห่งนั้นและต่อสู้กับพวกฟีลิสเตีย จนได้ รับชัยชนะ พระยาห์เวห์ได้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาให้กับพวกอิสราเอล

^{๑๕} ครั้งหนึ่ง สาม คนจากกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคนได้ปีนหน้าผาลงไปพบกับดาวิดที่ถ้ำอูลุลัม ในขณะที่ชาวฟีลิสเตียกำลังตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม

^{๑๖} ในเวลานั้น ดาวิดอยู่ในป้อมกำบังและพวกกองทหารของชาวฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบรเลเฮม ^{๑๗} ดาวิดรู้สึกคิดถึงบ้าน และเปรยออกมาว่า “ถ้ามีใครเอาน้ำจากบ่อน้ำของเบรเลเฮมที่อยู่ข้างประตูมาให้เราดื่มซะ หนอยก็คงจะดีนะ”

^{๑๘} แล้วทหารทั้งสามคนนั้นก็ได้ตีฝ่าค่ายของพวกฟีลิสเตียออกไป และได้ดักน้ำจากบ่อน้ำของเบรเลเฮมที่อยู่ข้างประตูเมืองและนำมาดื่มมาให้กับดาวิด แต่ดาวิดไม่ยอมดื่มมันนั้น แต่เขากลับเทมันออกถวายให้กับพระยาห์เวห์ ^{๑๙} เขาพูดว่า “ขอให้พระเจ้าของเราลงโทษเรา ถ้าเราทำอย่างนี้ จะให้เรา

ดื่มเลือดของคนพวก นี้ที่ต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อนำน้ำนี้มาให้กับเราได้ยัง ใจ” ดาวิดจึงไม่ยอมดื่มมันนั้น และนี่ก็คือสิ่งที่นักรบทั้งสามคนได้ทำไป

ทหารกล้าคนอื่น ๆ

(๒ ซมอ. ๒๓:๑๘-๓๙)

^{๒๐} อาบีซัยที่เป็นน้องชายของโยอาบ เขาเป็นหัวหน้าของกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน † เขาได้ใช้หอกของเขาฆ่าคนสามร้อยคนตายจนหมด แต่เขาไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น ^{๒๑} อาบีซัยได้ รับเกียรติมากกว่าทหารคนอื่น ๆ ในกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคนนั้น ^{๒๒} และเขาก็ได้กลายเป็นหัวหน้าของคนเหล่านั้น แต่ไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น

^{๒๓} เบไนยาห์ลูกชายของเยโฮยาคาที่มาจากซับเซเอล เป็นคนกล้าหาญที่ได้ทำสิ่งที่น่าจดจำไว้เหมือนกัน เขาเป็นคนที่ฆ่าคนรบชาวโมอับที่ทุ่งที่สุดสองคนและยังได้ลงไปฆ่าสิงโตในบ่อน้ำในวันที่หิมะตกอีกด้วย ^{๒๔} เขายังได้ฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่งที่มีรูปร่างใหญ่โต สูงถึงห้าศอก ^{๒๕} ชายคนนั้นถือหอกที่ใหญ่และหนักมาก แต่เบไนยาห์ได้ไปต่อสู้อกับเขาด้วยไม้เท้าเพียงอันเดียว เขาแย่งหอกจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าอียิปต์คนนั้นตายด้วยหอกของเขาเอง ^{๒๖} นี่คือนิสัยที่เบไนยาห์ลูกชายของเยโฮยาคาได้ทำไป เขาไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น ^{๒๗} เขาได้รับเกียรติมากกว่าทหารคนอื่น ๆ ในกองทหาร

* ๑๑:๑๑ *กองทหาร ... สามคน* ทหารกลุ่มเล็กๆ เหล่านี้ใช้ในงานพิเศษของกษัตริย์ ในบทนี้ มีหลายแห่งที่พวกฉบับฮีบรูและฉบับแปลโบราณจะสับสนระหว่างคำว่า สาม สามสิบ และทหารกลุ่มละสาม ในข้อนี้ฉบับฮีบรูบางฉบับ ฉบับแปลภาษาซีเรีย และ ละติน และบางฉบับของแปลกรีกโบราณ เขียนว่า “พวกสามสิบ” แต่ฉบับแปลกรีกโบราณฉบับอื่นๆ เขียนว่า “พวกสาม”

† ๑๑:๑๒ *เอเลอาซาร์ลูกชายของโดโด* หรือ “เอเลอาซาร์ที่เป็นญาติของเขา”

‡ ๑๑:๒๐ *กองทหาร ... สามคน* ในข้อนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “พวกสามคน” พวกฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณเขียนว่า “พวกสามสิบ”

§ ๑๑:๒๐ *เขาไม่ได้ ... สามคนนั้น* สำเนาฮีบรูบางฉบับเขียนว่า “เขามีชื่อรวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น” ซึ่งคงหมายความว่า “เขามีชื่อเสียงพอกับทหารกล้าสามคนนั้น” ข้อ ๒๕ ก็หมายความว่าอย่างเดียวกัน

§ ๑๑:๒๑ *สามคนนั้น* ในข้อนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสาม” ฉบับภาษาซีเรียโบราณเขียนว่า “พวกสามสิบ”

** ๑๑:๒๓ *ห้าศอก* หรือ ๒.๖ เมตร

ของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน แต่เขาไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น ดาวิดได้แต่งตั้ง ดึงให้เขาเป็นหัวหน้าทหารรักษาพระองค์

^{๒๖} พวกนักรบที่กล้าหาญประกอบไปด้วย อาสาเสลที่เป็นน้องชายของโยอาบ เอลฮานัน ลูกชายของโดไดจากเมืองเบรลเฮม

^{๒๗} ชุมไมทชาวฮาโรด เฮเลสชาวเปโลน

^{๒๘} อีราลูกชายของอิก เชซจากเมืองเท โค อาอาบีเยเซอร์จากเมืองอานาโรท

^{๒๙} สิบเบคัยชาวหุซาร์ อิลัยชาวอาโฮอาห์

^{๓๐} มาหะรียจากเมืองเนโทฟาห์ เฮเลดลูกชายของบาอานาห์จากเมืองเนโทฟาห์

^{๓๑} อิทัยลูกชายของรีบัย จากเมืองกิเบ อาห์ของชาวเบนยามิน เบไนยาห์ชาวปิราโธน

^{๓๒} หุรียที่มาจากกลุ่มแม่น้ำกาอัส อาบีเอลชาวอารบา

^{๓๓} อัสมาวะทชาวบาสุริม เอลียาบาชาวอาอัลโบน

^{๓๔} ฮา เซมชาวกิโซ น โย นา ธานลูกชายของซากีชาวฮาราร์

^{๓๕} อาฮีอัมลูกชายของสาการ์ชาวฮาราร์ เอลีฟีลลูกชายของอูระ

^{๓๖} เฮเฟอร์ชาวเมเคราไรต์ อาฮียาห์ชาวเปโลน

^{๓๗} เฮสโรชาวคารเมล นาอารัยลูกชายของเอลสับย

^{๓๘} โยเอลน้องชายของนาธัน มิบฮาร์ลูกชายของฮากรี

^{๓๙} เศ เลกชาวอัมโมน นาหะรียจากเมืองเบเอโรท (เป็นคนถืออาวุธของโยอาบลูกชายของนางเศรยาห์)

^{๔๐} อีราชาวอิทไรต์ กาเรบชาวอิทไรต์

^{๔๑} อูรียาห์ชาวฮิตไทต์ ศาบาตลูกชายของอัคริลย

^{๔๒} อาดีนาลูกชายของซิทาชาวรูเบน (อาดีนาเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของชาวรูเบนและคนอีกสามสิบคนที่อยู่กับเขา)

^{๔๓} ฮานันลูกชายของมาอาคาห์ โยซาฟทชาวมิทเน

^{๔๔} อูลซียาชาวอัสทาโรท ชามาและเยอีเอลลูกชายของโฮธามชาวอาโรเออร์

^{๔๕} เยดียาเอลลูกชายชิมรีและน้องชายของเขาที่ชื่อโยฮาเป็นชาวทิไซต์

^{๔๖} เอลีเอลชาวมาหะไวต์ ทังเยรีบัยและโยซาวียาห์ ที่เป็นลูกชายของเอลนาอัม อิทมาห์ชาวโมอับ

^{๔๗} เอลีเอล โอเบดและยาอาซียเอลชาวเมโซบัย

ผู้กล้าหาญที่เข้าร่วมกับดาวิด

๑๒ ^๑ ต่อ ไป นี้คือคนที่มาหาดาวิดที่คิกลากในขณะที่ดาวิดยังหลบซ่อน

ตัวจากซาอูลลูกชายของคีช พวกเขาอยู่ในหมู่บ้านกรบทั้งหลายที่ช่วยหนีดาวิดในสนามรบ ^๒ พวกเขาเป็นนักรบและสามารถยิงธนูหรือเหวี่ยงก้อนหินจากเชือกสลิงได้ทั้งมือซ้ายและมือขวา พวกเขามาจากเผ่าเบนยามิน ซึ่งเป็นญาติกับซาอูล

^๓ อาฮีเย เซอร์ผู้นำของพวกเขา โยอาชลูกชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอาห์ เยซียเอลและเปเลทลูกชายของอัสมาวะท เบราคาห์ และเยซิวชาวอานาโรท ^๔ อิชมัยาห์จากเมืองกิเบโอน (เขาเป็นนักรบคนหนึ่งในหมู่บ้านกรบสามสิบคนและเป็นแม่ทัพของกองทหารสามสิบคนนั้นด้วย) เยเรมียาห์ ยาฮาซียเอล โยฮานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์ ^๕ เอลูซัย เยรีไมท เบอัลยาห์ เซมารียาห์ เซฟาที่ ยาห์จากตระกูลฮารูฟ ^๖ และจากตระกูลโคราห์ มีเอลคานาห์ อิสซียาห์ อาซารเอล โยเอเซอร์ และยาไซเบอัม ^๗ แล้วมีลูกชายของโยธัมจากเมืองเกโดร์ คือโยเอลาห์และเศบาดียาห์

ชาวภาค

^๘ จากชาวภาคที่ได้หลบหนีไปหาดาวิดที่บ็อม ในทะเลทราย มีทั้งพวกนักรบคนที่พร้อมที่จะออกรบ ผู้ที่ชำนาญในการใช้โล่และหอก พวกเขาสู้รบดุร้ายเหมือนกับสิงโตและรวดเร็วเหมือนเนื้อทราย ^๙ บานูเชา คือ

^๑ เอ เซอร์หัวหน้าของพวกเขา โอ บา ดียาห์เป็นรองที่สอง เอลีอับเป็นที่สาม ^{๑๐} มิซมันนาห์เป็นคนที่ดี เยเรมียาห์เป็นคนที่ทำ ^{๑๑} อัททัยเป็นคนที่ดี เอลีเอลเป็นคนที่เจ็ด ^{๑๒} โยฮานันเป็นคนที่ไม่แปด เอลซาบาดเป็นคนที่ไม่เก้า ^{๑๓} เยเรมียาห์เป็นคนที่สิบ และมัคบัน

* ๑๒:๘ บ็อม ดึกหรือเมืองที่มีกำแพงป้องกันที่สูงใหญ่และแข็งแรง

† ๑๒:๘ เนื้อทราย สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่งลักษณะเหมือนกวาง

นัยเป็นคนที่ลึบ เอ็ด ^{๑๔}ชาวกาตเหล่านี้ ล้วน เป็นผู้นำของกองทัพ ซึ่งถ้าขนาดเล็กที่สุดก็ คือผู้นำกอง ร้อย ใหญ่ที่สุดก็คือผู้นำกองพัน ^{๑๕}คนเหล่านี้ นี่คือคนที่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ตอนเดือนที่หนึ่ง ที่มีน้ำไหลบ่าล้นตลิ่ง และ พวก เขาได้ขับไล่ผู้คนที่อยู่ตามพวกหุบเขา ทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตกของแม่น้ำกระ เจ็ดกระเจิงไป

ทหารคนอื่นที่เข้าร่วมกับฝ่ายดาวิด

^{๑๖}มีชาวเบนยามินบางกลุ่มและชาวยูดาห์ ที่มาเข้าร่วมกับฝ่ายของดา วิดที่บีมอด้วย ^{๑๗}ดา วิดได้ออกไปพบกับพวก เขาและพูดว่า “ถ้าพวกท่านมาหาเราอย่างมิตร เพื่อที่จะมา ช่วย เรา เรากียินดีที่จะให้พวกท่านเข้าร่วม กับเรา แต่ถ้าพวกท่านจะมาเพื่อที่จะทรยศ เรา ทั้งๆที่เราไม่ได้ทำอะไรผิด ขอพระเจ้า ของบรรพบุรุษของพวก เรา มองเห็นและลงโทษพวกท่าน”

^{๑๘}แล้วพระ วิญญาณก็ลงมาที่ตัวอา มาสั ย ซึ่งเป็นหัวหน้าของกองทัพที่แบ่งทหารพิเศษ ออกเป็นหน่วยๆหน่วยละสาม คน *และเขาก็ พุดออกมาว่า

“พวกเราอยู่ฝ่ายของท่าน ดาวิด พวกเราล้วนอยู่กับท่าน ลูกชายของเจสซี ความสงบสุข ความสงบสุขจงอยู่กับท่านเกิด และความสงบสุขจงอยู่กับผู้ที่ช่วยเหลือท่าน เกิด เพราะพระเจ้าของท่านได้ช่วยเหลือท่าน แล้ว”

ดา วิดจึงต้อนรับพวก เขาและแต่งตั้งให้ พวกเขาเป็นผู้นำของกองทหารของดาวิด

^{๑๙}คนจากเผ่ามนัส เสห์บาง คนได้หลบหนี ไปเข้ากับพวกของดา วิด ด้วย ตอนที่ดา วิด ได้ยกทัพพบกับพวกฟี ลี สเตียเพื่อต่อสู้กับซา อูล (แต่ดาวิดยังไม่ทันได้ช่วยพวกฟี ลี สเตีย ด้ว เพราะพวกหัวหน้าของชาวฟี ลี สเตียได้ ปรึกษากันแล้วเห็นว่าควรส่งตัวดาวิดกลับไป พวกเขาคูยกันแล้วว่า “ดา วิดจะหนีทัพไป หาซา อูลนายของเขาและมันจะทำให้หัวของ พวกเราหลุดออกจากบ่าได้”) ^{๒๐}เมื่อดาวิดไป ถึงศิ กลาก ก็มีคนจากเผ่ามนัส เสห์หลบหนี ทัพมาเข้าร่วมกับเขา คือ อัดนัท โยซาบาด เยติยาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลิสูและ

คิลเลัยซึ่งเป็นบรรดาหัวหน้ากองพันของ เผ่ามนัส เสห์ ^{๒๑}และพวก เขาก็ได้ช่วย เหลือ ดา วิดในการต่อสู้กับกองทัพผู้บุกรุกเพราะ พวก เขาล้วนเป็นนักรบที่กล้า ชาญและพวก เขาก็ได้เป็นแม่ทัพอยู่ในกองทัพของดาวิด ^{๒๒}มีคนอื่นมาร่วมอยู่ฝ่าย เดียวกับดา วิด เพิ่มขึ้นวัน แล้ววัน เล่า เพื่อที่จะช่วย เหลือ เขา จนกระทั่งเขามีกองทัพที่ยิ่งใหญ่เหมือน กองทัพของพระเจ้า

พันธมิตรของดาวิดในเฮโบรน

^{๒๓}ต่อ ไป นี่คือนคนที่พร้อมมอกรบ ที่มาอยู่ ฝ่ายเดียวกับดา วิดในเมืองเฮ โบ รน เพื่อจะ มอบอาณาจักรของซา อูลให้กับดา วิดตามที่ พระยาห์เวห์ได้พูดไว้

^{๒๔}จากเผ่าของยูดาห์ มีหกพันแปดร้อยคน ที่ถือโล่และหอกเข้ามารบใช้ในกองทัพ

^{๒๕}จากเผ่าสิ เม โอน มีทหารกล้าเจ็ด พัน หนึ่งร้อยคน

^{๒๖}จากเผ่าเลวี มีสี่พันหกร้อยคน

^{๒๗}และเย โส ยาดาซึ่งเป็นผู้นำของ ครอบครัวยา โรนก็นำคนมาด้วยสาม พันเจ็ด ร้อยคน

^{๒๘}และนักรบหนุ่มศบา โดก็มาพร้อมกับ แม่ทัพในครอบครัวของเขากียีสิบสองคน

^{๒๙}จากเผ่าเบน ยา มิน ซึ่งเป็นพี่ น้องของ ซาอูล มีจำนวนสามพันคน ซึ่งเกือบทั้งหมด ยังคงจงรักภักดีกับครอบครัวของซา อูลจน กระทั่งเวลานั้น

^{๓๐}จากเผ่าเอฟ ราอิม มีนักรบที่กล้า ชาญ จำนวนสอง หมื่นแปด ร้อยคน พวก เขาล้วน เป็นผู้ที่มิชื่อเสียงในตระกูลของพวกเขา

^{๓๑}จากครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัส เสห์ มี จำนวนหนึ่ง หมื่นแปด พันคน พวก เขาถูก ขาน ชื่อออกมา เพื่อไปเชิญดา วิดให้มาเป็น กษัตริย์

^{๓๒}จากเผ่าอิส ราคาร์ มีหัวหน้าสอง ร้อย คน ผู้ที่เข้าใจสถานะ การณั้ในเวลานั้น และ รู้ว่าอิสราเอลควรจะทำอะไรรวม ทั้งญาติๆ ทั้งหมดที่อยู่ภายใต้คำสั่งของพวกเขา

^{๓๓}จากเผ่าเศบูลุน มีจำนวนห้าหมื่นคน ที่ ต่างก็มาด้วยจุดมุ่ง หมายเดียวกัน พวก เขา พร้อมรบ ถูกฝึกให้ใช้อาวุธทุกชนิด

* ๑๒:๑๘ สามคน หรือ “สาสิบคน” ดูใน ๒ ซามูเอล ๒๓:๘

^{๓๔}จากเผ่าเนฟ ทาลี มีแม่ทัพหนึ่ง พันคน และคนในกองทัพที่มาจับพวก เขาอีกสาม หมื่นเจ็ดพันคน ซึ่งมีโล่และหอกเป็นอาวุธ

^{๓๕}จากเผ่าดาน มีจำนวนสองหมื่นแปดพัน หกร้อยคนพร้อมอาวุธ

^{๓๖}จากเผ่าอา เซอร์ มีจำนวนสี่หมื่นคน เตรียมพร้อมสำหรับงานรบ ใช้ในกองทัพ และพร้อมรบ

^{๓๗}จากอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน จาก คนเผ่ารูเบน เผ่ากาต และครึ่งหนึ่งของคน เผ่ามันัสเสห์ มีจำนวนหนึ่งแสนสองหมื่นคน มีอาวุธทุกชนิด

^{๓๘}พวกนักรบทั้งหมด นี้ได้มารวมตัวกัน เพื่อออกศึก พวกเขาได้ยกทัพไปถึงเมืองเฮโบรน และได้เห็นฟ้องต่อกันที่จะยกดาวิด ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และอิสราเอล ที่เหลือทั้งหมดต่างก็เห็นดีด้วยที่จะยกดาวิด ขึ้นเป็นกษัตริย์ ^{๓๙}พวกเขาได้ร่วมกันตั้งมอยู่ ที่ นันกับดาวิดเป็นเวลาสาม วันเพราะญาติๆ ของพวก เขาได้จัด เตรียมอาหารไว้ให้ แล้ว ^{๔๐}ส่วนเพื่อนบ้านทั้ง หลายที่มาจากแดนไกล อย่างเผ่าอิสสาการ์ เผ่าเศบูลุนและเผ่าเนฟทาลี ต่างก็ได้บรรทุกเอาอาหารมาให้กับพวก เขา ด้วยขบวนลา อูฐ ล่อและวัว พวกเขา ขนเอาแป้ง ขนม มะเดื่อ ลูกเกด เหล้าองุ่น และน้ำมัน มะกอก วัวตัวผู้และแกะจำนวนมากมายมหาศาลมาให้ เพราะในเวลานั้นชาวอิสราเอลต่างก็เฉลิมฉลองกันอย่างมีความสุข

การนำหีบข้อตกลงกลับมา

(๒ ซมอ. ๖:๑-๑๑)

^๑ดาวิดได้ปรึกษาหารือกับบรรดาผู้นำกองพันและผู้นำกองร้อย รวมทั้งเหล่าผู้นำของอิสราเอลทั้งหลาย ^๒เขาได้พูดในที่ประชุมของอิสราเอลทั้งหมดว่า “ถ้าพวกท่านเห็นดี ด้วยและเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราต้องการ เรา จะส่งคนส่ง ข้าวไปถึงญาติๆของพวกู เรา ทัว ทังแผ่น ดินของอิสราเอล รวมทั้งเหล่า นักรบวชและชาวเลวีตามเมืองแห่งทุ่ง ภูเขา เลียงสัตว์ทั้งหลายนั้น เพื่อพวกเขาจะได้มา ร่วมกับพวก เรา ^๓แล้วพวก เราจะได้นำหีบ

ของพระเจ้าของเราไว้ท่ามกลางพวก เรา เพราะตั้งแต่ในสมัยของซาอูลแล้ว พวกเรา ไม่เคยไปหาพระเจ้าเพื่อขอคำ ปรึกษาจาก พระองค์เลย” ^๔ที่ประชุมทั้งหมดต่างเห็นดี ด้วย เพราะพวกเขาทุกคนชอบความคิดเห็นนี้

^๕ดาวิดจึงเรียกประชุมอิสราเอลทั้งหมด ตั้งแต่แม่น้ำซีโหรในประเทศอียิปต์ไปจนถึง เมืองเลโบฮามัท เพื่อที่จะร่วมกันนำหีบของ พระเจ้ามาจากศิรียาห์-เยออาริม ^๖และดาวิด กับอิสราเอลทั้งหมดก็ได้ขึ้นไปในเมืองบา ลาห์ซึ่งก็คือเมืองศิรียาห์-เยออาริมที่เป็นของ ชาวยูดาห์ เพื่อจะนำหีบของพระเจ้ามาจากที่ นั้น ซึ่งก็คือหีบของพระยาห์เวห์ผู้ที่นั่งอยู่บน บัลลังก์เหนือทูตสวรรค์มีปีกสอง องค์กร เป็น หีบที่ได้รับการเรียกขานตามชื่อของพระองค์ ^๗พวกเขาได้ขน ย้ายหีบไป นั้นมาจากบ้าน ของอาบีนาดับด้วยเกวียนเล่มใหม่ และอุส ซาห์กับอาทียายเป็นคนขับเกวียนเล่มนั้น

^๘ดาวิดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างก็เฉลิม ฉลองกันอย่างสุดเหวี่ยงต่อหน้าพระเจ้า ด้วยการร้องเพลง เล่นพิณใหญ่ พิณเล็ก กลอง รำมะนา ฉาบ และแตร

^๙พวกเขามาถึงที่ลาน นวดข้าวของคิโดน วัวเกิดเดินสะดุด อุสซาห์ก็ได้ยื่นมือของเขา ออกไปจับหีบนั้นไว้ ^{๑๐}ความ โกรธของพระ ยาห์เวห์ได้จุดพลังขึ้นต่ออุสซาห์ พระองค์ จึงฟาดเขาที่ นัน เพราะอุส ซาห์ได้ยื่นมือ ไปจับหีบศักดิ์สิทธิ์ อุส ซาห์จึงตายอยู่ที่ นัน ต่อ หน้าพระเจ้า ^{๑๑}ดาวิดรู้สึกโกรธ เพราะ พระ ยาห์เวห์ได้ระเบิดความ โกรธใส่อุส ซาห์ สถานที่นั้นจึงมีชื่อเรียกว่าเปเรศ-อุสซาห์ มา จนทุกวันนี้

^{๑๒}ในวัน นั้นดาวิดรู้สึกเกรงกลัวพระเจ้า เขาพูดว่า “อย่าง นี้จะให้เรานำหีบของ พระเจ้ากลับไปบ้านกับเราได้ยัง ั่ ึ่ง กัน” ^{๑๓}แล้วดาวิดก็ไม่ยอมนำหีบไป นั้นไปที่เมือง ของดาวิดกับเขาด้วย แต่กลับทิ้งมันไว้ที่ บ้านของโอเบดเอโดมซึ่งเป็นชาวกัท ^{๑๔}หีบ ของพระเจ้ายังคงอยู่กับครอบครัวของโอเบด เอโดมในบ้านของเขาเป็นเวลาสาม เดือน และพระ ยาห์เวห์ก็ได้อวยพรให้กับครอบครัว ของโอเบดเอโดมและทุก สิ่งทุกอย่างที่เป็น ของเขา

*๑๓:๑๑ เปเรศ-อุสซาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “ระเบิดความโกรธใส่อุสซาห์”

กษัตริย์อีรามส่งคนมาช่วยสร้างวัง

(๒ ซมอ. ๕:๑๑-๑๒)

๑๔ กษัตริย์อี รามแห่งเมืองไทรเซได้ส่งคนส่งข่าวมาหาดาวิด พร้อมกับส่งไม้ซุงสนซี ดาร์มาหลาย ท่อน พวกช่างตัดแต่ง หิน และพวกช่างไม้เพื่อมาสร้างวังให้กับเขา ^๒ดาวิดรู้ว่าพระ ยาร์เวห์ได้ทำให้เขาเป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอล เพราะอาณาจักรของเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างมาก พระเจ้าทำอย่าง นี้เพราะเห็น แก่ประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์

ลูกๆดาวิดที่เกิดในเยรูซาเล็ม

(๒ ซมอ. ๕:๑๓-๑๖)

^๓ดา วิดมีเมียมาก ขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม และมีลูกชาย ลูกสาวมากขึ้น ^๔ต่อไปนี่คือชื่อของลูกๆเขาที่เกิดในเยรูซาเล็ม คือซัม มู อาไซบับ นาธัน ซาโลมอน ^๕อิบฮาร์ เอลีชูอา เอลเปเลท ^๖โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ^๗เอลีชามา เบเอลยาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดชนะชาวฟีลิสเตีย

(๒ ซมอ. ๕:๑๗-๒๔)

“ชาวฟี ลี ส เตียได้ยื่นว่าดา วิดได้ รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด พวกฟี ลี ส เตียทั้งหมดจึง ได้บุก ขึ้นมาหาเขา เมื่อดา วิดได้ยื่นเข้าจึงได้ออกมาเผชิญ หน้ากับพวกเขา ^๔พวกชาวฟีลิสเตียได้บุกขึ้นมาถึงหุบเขารฟาอิม ^๕ดาวิดได้ถามพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าควรจะไปต่อสู้กับพวกฟี ลี ส เตียหรือไม่ และพระองค์จะมอบพวกเขาไว้ในกำมือของข้าพเจ้าหรือเปล่า”

พระยาร์เวห์ตอบดาวิดว่า “ไปต่อสู้กับพวกเขาเถิด และเราจะมอบพวก นั้นไว้ในกำมือของเจ้า”

^๖แล้วดาวิดกับคนของเขา ก็ขึ้นไปสู้รบกับพวกฟี ลี ส เตียที่บา อัส เปรา ซิมและสามารถเอาชนะคนเหล่านั้นได้ ดาวิดพูดว่า “พระเจ้า

ได้ทะลุ ทะลวงศัตรูของเราไปผ่านทางมือเรา เหมือนกับน้ำที่ทะลุทะลวงเขื่อนออกมา” ดังนั้นสถานที่นั้นจึงมีชื่อเรียกว่า บาอัส-เปราซิม ^๗พวกฟี ลี ส เตียได้ละทิ้งพระทูง หลายของพวกเขาไว้ที่นั่น และดาวิดก็ได้ส่งให้เผ่าพวกมันทิ้งจนหมด

^๘พวกฟี ลี ส เตียได้บุกมาที่หุบเขาอีกครั้งหนึ่ง ^๙และดา วิดได้ปรึกษากับพระเจ้าอีก และพระเจ้าบอกกับเขาว่า “อย่าโจมตีพวก เขาตรงหน้า แต่ให้อ้อมไปโจมตีพวก เขาจากทาง ด้านฟุ่ม บา คา ^{๑๐}เมื่อเข้าได้ยินเสียงฆ้องทำบทยอดของฟุ่มบาคา ให้ออกไปสู้รบได้ทันที เพราะนั่นเป็นเสียงของพระเจ้าที่กำลังออกนำหน้าเจ้าไปมีชัยเหนือกองทัพของฟี ลี ส เตีย” ^{๑๑}ดา วิดทำตามที่พระเจ้าสั่งเขา ไว้ และดา วิดกับกองทัพของเขา ก็สามารถเอาชนะกองทัพชาวฟี ลี ส เตียได้ทั้งหมดตลอดเส้น ทางจากเมืองกิเบ โอนไปจนถึงเมืองเกเซอร์ ^{๑๒}ดังนั้นชื่อ เสียงของดา วิดก็แพร่กระจายออกไปยังประเทศทั้งหลายและพระ ยาร์เวห์ทำให้ทุกๆชนชาติเกรงกลัวเขา

การนำหีบข้อตกลงเข้าเมืองเยรูซาเล็ม

(๒ ซมอ. ๖:๑๒-๑๙)

๑๕ ^๑ดา วิดได้สร้างวังของเขาเองขึ้นในเมืองของ ดา วิด และเขาได้เตรียมสร้างสถานที่สำหรับหีบของพระเจ้าด้วย เขาได้ตั้งเต็นท์ขึ้นหลัง หนึ่งสำหรับหีบโย นัน ^๒แล้วดา วิดพูดว่า “คนที่ไม่ใช่ชาวเลวีห้ามมาถือหีบของพระเจ้า เพราะพระ ยาร์เวห์ได้เลือกพวกเลวีให้มาเป็นผู้ถือหีบของพระ ยาร์เวห์ และให้มารับใช้พระองค์ตลอดไป”

^๓ดา วิดเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมดที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะนำหีบของพระ ยาร์เวห์ไปไว้ยังสถานที่ที่เขาได้จัดเตรียมไว้ ^๔และดาวิดก็ได้รวบรวมบรรดากลูกลานของอาโรนและชาวเลวี

^๕บรรดากลูกลานของโค ฮาท มีอุ รีเอลเป็นหัวหน้า พร้อม กับญาติๆของเขอีกหนึ่งร้อยยี่สิบคน

* ๑๔:๑๑ **บาอัส-เปราซิม** ชื่อนี้หมายถึง “พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายได้ทะลุทะลวง”
† ๑๔:๑๔ **ฟุ่ม บา คา** ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นต้นไม้ชนิดไหน บาง คนเข้าใจว่าเป็นต้นไม้ประเภทที่มียางหอมหรือต้นสนชนิด หนึ่ง บาง คนก็เข้าใจว่าชื่อในภาษาฮีบรูว่า นี้เป็นชื่อของสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า “บาคาอิม” มากกว่าที่จะเป็นชื่อของต้นไม้ประเภทหนึ่ง

^๖จากบรรดาลูกหลานของเมราวี มีอาสาพยาห์ เป็นหัวหน้า พร้อมกับญาติๆของเขาอีก สองร้อยยี่สิบคน

^๗จากบรรดาลูกหลานของเกอร์โซม มีโยเอล เป็นหัวหน้าพร้อมกับ ญาติๆของเขาอีก หนึ่งร้อยสามสิบคน

^๘จากบรรดาลูกหลานของเอลีซาฟาน มีเซไมอาห์ เป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขาอีก สองร้อยคน

^๙จากบรรดาลูกหลานของเฮโบรน มีเอลีเอล เป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขาอีก แปดสิบคน

^{๑๐}จากบรรดาลูกหลานของอูสซีเอล มีอัมมีนา ดับเป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขา อีกหนึ่งร้อยสิบสองคน

^{๑๑}แล้วดาวิดก็เรียกตัวนักบวชศาโดก และนักบวชอาบียา ชาร์รวม ทั้งชาวเลวีซึ่งประกอบด้วย อูรีเอล อาสาพยาห์ โยเอล เซไมอาห์ เอลีเอลและอัมมีนา ดับเข้าพบ ^{๑๒}และเขาก็ได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านคือหัวหน้าครอบครัวของชาวเลวี พวกท่านและญาติๆของพวกท่านจะต้องชำระตัวเอง ให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้เป็นผู้นำที่บงพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลไปไว้อย่างสถานที่ที่เราได้จัดเตรียมไว้ให้ ^{๑๓}เพราะพวกท่านไม่ได้ไปกับพวกเราในครั้งแรกเพื่อไปหามหีบนั้น จึงทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ระเบิดความโกรธใส่พวกเรา เพราะพวกเราได้ไม่ปรีกกษากับพระองค์ว่าจะทำเรื่องนี้อย่างไรดีถึงจะเหมาะสม”

^{๑๔}ดังนั้นเหล่า นักบวชและชาวเลวีจึงได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์เพื่อที่จะไปนำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้น มา ^{๑๕}และชาวเลวีก็ได้เป็นผู้หามหีบของพระเจ้าไว้บนบ่าด้วยคานหาม เหมือนกับที่โมเสสได้สั่งไว้ตามคำพูดของพระยาห์เวห์

^{๑๖}ดาวิดยังได้บอกกับพวกหัวหน้าของชาวเลวี ให้แต่งตั้งญาติๆของพวกเขาคือขึ้นเป็น

นักร้อง เพื่อคอยเปล่งเสียงร้องเพลงอย่างชื่นชมยินดีไปพร้อมกับเสียงเครื่องดนตรีต่างๆ(มีทั้งเสียงพิณใหญ่ พิณเล็ก และฉาบ)

^{๑๗}ดังนั้น ชาวเลวีจึงได้แต่งตั้งเฮมาน ลูกชายโยเอล และอาสาฟลูกชายของเบเรคียาห์ ออกมาจากบรรดาญาติๆของเขา และยังได้แต่งตั้งเอธานลูกชายของคูชายาห์ออกจากบรรดาพี่น้องชาวเมราวีของพวกเขา ^{๑๘}พวกเขาได้แต่งตั้งญาติๆของพวกเขาขึ้นเป็นผู้ช่วยคนเหล่านี้ คือเศคาริยาห์ ยาอาซียเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุหนี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททิติยาห์ เอลีเฟเลทและมิกเนยาห์ และให้โอเบดเอโดมกับเยฮีเอล เป็นคนเฝ้าประตู

^{๑๙}เหล่านักร้องซึ่งประกอบไปด้วยเฮมาน อาสาฟและเอธานต้องเล่นฉาบทองสัมฤทธิ์ ^{๒๐}เศคาริยาห์ อาซียเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุหนี เอลีอับ มาอาเสอาห์และเบไนยาห์เล่นพิณใหญ่ในแบบของอาลาโมท ^{๒๑}ส่วนมัททิติยาห์ เอลีเฟเลท มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม เยฮีเอลและอาซาซียาห์เล่นพิณเล็กในแบบของเซมินิท ^{๒๒}เคนานิยาห์ที่เป็นผู้นำในการร้องเพลงของชาวเลวีเป็นคนร้องนำเพราะเขามีความชำนาญในด้านนี้

^{๒๓}เบเรคียาห์และเอลคา นานาห์เป็นนายประตูเฝ้าหีบใบนั้น ^{๒๔}เหล่านักบวชคือ เซบานิยาห์ โยซาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบไนยาห์และเอลีเยเซอร์เป็นคนเป่าแตรต่อหน้าหีบของพระเจ้า โอเบดเอโดมและเยฮียาห์เป็นนายประตูเฝ้าหีบใบนั้นด้วยเหมือนกัน

^{๒๕}ดาวิด เหล่าผู้นำของอิสราเอลและบรรดาผู้นำกองพันก็ได้ไปนำหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์มา จากบ้านของโอเบดเอโดมด้วยความชื่นชมยินดี ^{๒๖}และพระเจ้าก็ได้ช่วยเหลือพวกชาวเลวีที่กำลังแบกหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์นั้น พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวตัวผู้เจ็ด ตัวและแกะตัวผู้

* ๑๕:๑๒ ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ หมายถึง “การเตรียมตัวเพื่อรับใช้พระยาห์เวห์”

† ๑๕:๒๐ อาลาโมท ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด มันเป็นการกล่าวอ้างถึงท่วงทำนองบางอย่างหรือลักษณะของการเล่นดนตรีแบบหนึ่ง แต่ตามธรรมเนียมจะแปลว่าพิณเสียงสูงหรือเสียงร้องหรือส่วนที่สูงแหลม ส่วน “เซมินิท” เข้าใจกันว่าเป็นเสียงพิณที่ต่ำหรือเสียงร้องหรือเสียงเบสที่ต่ำทุ้ม แต่ในที่นี้ไม่น่าจะมีความหมายอย่างนั้น เพราะว่าพิณใหญ่น่าจะให้เสียงทุ้มมากกว่าเสียงสูง ส่วนของพิณเล็กน่าจะให้เสียงที่สูงกว่า

‡ ๑๕:๒๑ เซมินิท ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่แน่นอน ดูที่ “อาลาโมท”

เจ็ด ตัว ^{๒๗}ดาวิด ชาวเลวีทั้งหมดที่แบกหีบ
กับพวกนักร้องและเคนา นี ยาร์ห์ผู้นำวงนักร้อง
ต่าง ก็สวมเสื้อชุด ยาวที่ทำจากผ้าลินิน
อย่างดี และดาวิดก็สวมเอโฟดที่ทำจากลินิน
ด้วยเหมือนกัน

^{๒๘}ดัง นนอิสราเอลทั้งหมดจึงได้ร่วมขบวน
ไปกับหีบข้อ ตกลงของพระ ยาร์ห์เวห์ พร้อมกับ
นักร้องตบโกลนไปอย่างสนุกสนาน พวกเขาได้
เป่าแตรเขาสัตว์ แตรธรรมดา เล่นฉาบ พิณ
ใหญ่และพิณเล็กไปด้วย

^{๒๙}เมื่อหีบข้อ ตกลงของพระ ยาร์ห์เวห์กำลัง
จะเข้าไปในเมืองของดา วิด นางมี คาลลูกสาว
ของซา อูลได้มองออกไปที่หน้าต่างและเห็น
ดาวิดกำลังเต้นรำและเล่นสนุกสนานอยู่ นาง
จึงคิดดูถูกเขาในใจ

^๑พวกเขาได้นำเอาหีบของพระเจ้า
๑๖ เข้ามาวาง ไว้ภายในเต็นท์ที่ดา วิด
ได้จัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะ และพวกเขาก็ได้เผา
สัตว์ทั้ง ตัวถวายเป็นเครื่องบูชา และถวาย
เครื่องสังสรรค์บูชาต่อ หน้าพระเจ้า ^๒เมื่อดา
วิดได้ถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นเสร็จแล้ว เขา
ก็ได้ถวายพรให้กับประชาชนในนามของพระ
ยาร์ห์เวห์ ^๓และเขาก็ได้แจกจ่ายขนมปังหนึ่ง
ก้อน เค้กอินทผลัมกับขมนม ลูกเกด อัดให้กับ
ชาวอิสราเอลทุกคนทั้งชายแลหญิง

^๔ดา วิดได้แต่งตั้งชาวเลวีบาง คนให้ไป
รับ ใช้อยุ่ต่อ หน้าหีบของพระ ยาร์ห์เวห์ เพื่อ
ให้เฉลิมฉลองพระ เกียรติ ขอบคุณและ
สรรเสริญพระ ยาร์ห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล
^๕อาสาฟได้เป็นหัวหน้าและมีเศคาริยาห์เป็น
ผู้ช่วย ยังมี เยอือเอล เขมิราโมท เยฮือเอล มัท
ทีริยาห์ เอลืออับ เบไนยาห์ โอเบดเอโดม และ
เยอือเอล เป็นผู้เล่นพิณใหญ่และพิณเล็ก ส่วน
อาสาฟเป็นคนตีฉาบ ^๖นักบวชเบไนยาห์กับ
นักบวชยา ฮา ซี เอลเป็นคนเป่า แตรอยู่ต่อ
หน้าหีบแห่งคำสัญญาของพระเจ้าเป็นประจำ
^๗แล้วในวัน นั้นเอง ดา วิดก็ได้ทำหน้าที่เป็น
ผู้นำในการขอบคุณพระ ยาร์ห์เวห์ โดยอาศัย
อาสาฟและญาติๆของอาสาฟคอยช่วยเหลือ

เพลงขอบคุณของดาวิด

(สดด. ๑๐๕:๑-๑๕; ๙๖:๑-๑๓; ๑๐๖:๔๗-๔๘)

^๑ให้ขอบคุณพระ ยาร์ห์เวห์ ให้กระจ่ายชื่อเสียง
ของพระองค์ออกไป
ให้บอกชนชาติทั้งหลายถึงสิ่งที่พระองค์ทำ

^๑ให้ร้อง เพลงให้กับพระองค์ ให้ร้อง เพลง
สรรเสริญพระองค์
ใคร่ครวญถึงสิ่งน่าทึ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้
ทำ

^{๑๐}โอ้อวดถึงชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ขอ ให้คนเหล่านี้ นนที่แสวงหาพระ ยาร์ห์เวห์มี
ความสุขเกิด

^{๑๑}ให้แสงงหาพระ ยาร์ห์เวห์และพระ กำลังที่
มาจากพระองค์เกิด
ให้แสงงหาหน้าของพระองค์อยู่เสมอ

^{๑๒}ให้ระลึก ถึงเรื่องน่า ทึ่งทั้งหลายที่พระองค์
ทำ
ให้ระลึกถึงการ อัจฉริยะต่างๆที่พระองค์ทำ
และคำตัดสินทั้งหลายที่ออกมาจากปาก
ของพระองค์

^{๑๓}ลูก หลานของอิสราเอลผู้รับ ใช้นของ
พระองค์เอ๋ย
ลูก หลานของยา โคบพวก ที่พระองค์ได้เลือก
ไว้เอ๋ย

^{๑๔}พระองค์คือพระ ยาร์ห์เวห์ พระเจ้าของพวก
เรา

คำ ตัดสินทั้ง หลายของพระองค์จะเป็นจริง
อย่างนั้นในทุกหนแห่งทั่วโลก

^{๑๕}อย่าง นั้น ให้จดจำข้อ ตกลงของพระองค์
ตลอดไป

คือคำสัญญาที่พระองค์ทำไว้กับคนของ
พระองค์เป็นพันรุ่น

^{๑๖}พระองค์จะรักษาคำสัญญาที่ทำไว้กับอับรา
ฮัม

และคำสาบานของพระองค์ที่ให้ไว้กับอิสอัค

^{๑๗}พระองค์ทำให้มันเป็นกฎสำหรับยาโคบ
และเป็นข้อตกลงให้กับอิสราเอลตลอดไป

^{๑๘}พระองค์พูดว่า “เราจะมอบดินแดนคานา
อัน
ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าตลอดไป”

^{๑๙}พระองค์ได้ทำสิ่ง นีตอนทีพวกเขา ยังมีกัน
อยู่ไม่ก็คน

และยังเป็นคนต่างตัวแต่กระจุก เตียวในดิน
แดนนั้นอยู่เลย

^{๒๐}พวก เขาเร็วร้อนพเนจรจากชนชาติ หนึ่งไป
อีกชนชาติหนึ่ง

จากอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง
^{๒๑}แต่พระเจ้าไม่ยอมให้ใครข่มเหงพวกเขา
พระองค์ได้เตือนพวกกษัตริย์ทั้งหลายว่า

^{๒๒}“อย่าแตะต้องคนเหล่านั้นที่เราได้เลือกไว้
แล้ว

อย่าได้ทำร้ายพวกผู้พูดแทนเรา”
^{๒๓}ทุก คนบนโลก นี้ ร้อง เพลงให้กับพระ
 ยาร์เวห์เกิด
 ให้ประกาศวัน แล้ววัน เล่าถึงความ รอดที่มาจาก
 จากพระองค์
^{๒๔}ประกาศให้ชนชาติต่างๆรู้ถึงความยิ่งใหญ่
 ของพระองค์
 ประกาศให้ทุก คนรู้ ถึงสิ่งน่า ที่ต่างๆที่
 พระองค์ทำ
^{๒๕}เพราะพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควร
 ได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง
 พระองค์น่ายำเกรงกว่าพระเจ้าทั้งปวง
^{๒๖}เพราะพระเจ้าทั้ง สิ้นของชนชาติเหล่า นั้น
 เป็นแค่รูปเคารพ
 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้ที่สร้างฟ้าสวรรค์
^{๒๗}รัศมีและบารมีของพระองค์แผ่ กระจาย
 ออกมาจากพระองค์
 อำนาจและความ ชื่นบานอยู่ในบ้านของ
 พระองค์
^{๒๘}ตระกูลของชนชาติต่างๆทั่ว โลก เอ๋ย ให้
 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 สำหรับสำ ราศีและผละ กำลังของพระ
 ยาห์เวห์เกิด
^{๒๙}ให้สรรเสริญพระ ยาห์เวห์สำหรับชื่ออัน มี
 สำราศีของพระองค์
 ให้นำเครื่องบูชาเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระองค์
 ให้ก้ม กราบลงต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ในวิหาร
 อันสง่างามของพระองค์
^{๓๐}มนุษย์บนแผ่นดินโลกทุกคนเอ๋ย ให้ตัวสัน
 เติมเมื่ออยู่เบื้องหน้าพระองค์เกิด
 โลกทั้ง ไบก็อยู่อย่างมั่นคงจะไม่มีวันสั่น
 คลอน
^{๓๑}ขอให้ฟ้าสวรรค์เฉลิมฉลองกัน ขอให้แผ่น
 ดินโลกชื่นชมยินดี
 ให้คนพูดกันท่ามกลางชนชาติทั้ง หลายๆว่า
 “พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง”
^{๓๒}ขอให้ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างในทะเลนั้น
 ให้ร้องยินดี
 ให้ท้อง ทุ่งและทุก สิ่งทุก อย่างในมันรำเรง
 ยินดี
^{๓๓}ขอ ให้ต้นไม้ในป่าชื่นชมยินดีต่อ หน้าพระ
 ยาห์เวห์

เมื่อพระองค์กำลังเสด็จ มา พระองค์กำลังมา
 ตัดสินแผ่นดินโลกนี้
^{๓๔}ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์นั้น
 ดีแท้
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
^{๓๕}ให้ท่านพูดว่า
 “ข้าแต่พระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดของเรา ได้
 โปรดช่วยกู้พวกเราด้วยเกิด
 โปรดรวบรวมและช่วยพวก เราให้ รอดพ้น
 จากชนชาติต่างๆ
 เพื่อพวก เราจะได้ขอบคุณชื่ออัน ศักดิ์สิทธิ์
 ของพระองค์
 แล้วจะได้ให้อวดถึงสิ่งน่า สรรเสริญทั้ง หลาย
 ที่พระองค์ได้ทำ
^{๓๖}ขอสรรเสริญพระ ยาห์เวห์พระเจ้าแห่ง
 อิสราเอล
 ผู้เป็นอยู่ตลอดมาและจะคงอยู่ตลอดไป
 แล้วประชาชนทั้งหลายก็พูดว่า ‘อาเมน’ และ
 พวกเขาได้สรรเสริญพระยาห์เวห์”
^{๓๗}ดา วิดได้ทิ้งให้อา สาทกับญาติๆของเขา
 ไว้ ให้อยู่ต่อ หน้าหีบแห่งข้อ ตกลงของพระ
 ยาห์เวห์ เพื่อรับใช้ประจำต่อหน้าหีบตามงาน
 ที่ต้องทำในแต่ละวัน นั้น ^{๓๘}ดา วิดก็ได้ให้อี
 เบด เอ โดมและเยฮี ยาห์กับญาติๆของพวกเขา
 เขาก็หกลีบแปดคน อยู่ที่นั่นด้วย ไอเบดเอ
 โดมลูกชายของเย ดูธูกับโฮ สาทเป็นคนเฝ้า
 ประตู
^{๓๙}และที่หน้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ของพระ
 ยาห์เวห์ ที่ตั้งอยู่ในสถาน ที่สูง ในกิเบ โอน
 มีนักบวชศา โดกและเหล่านักบวชเพื่อนๆ
 ของ เขา ^{๔๐}ทำหน้าที่เฝ้าสัตว์ทั้ง ตัวบนแท่น
 บูชาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระ ยาห์เวห์
 เป็นประจำทุก เช้า เย็นตามทุก สิ่งที่ได้เขียน
 ไว้ในกฎของพระ ยาห์เวห์ ที่พระองค์ได้สั่ง
 ไว้กับชนชาติอิสราเอล ^{๔๑}ยังมีเฮ มาน เย
 ดู ธู และคน อื่นๆที่ได้ รับเลือกและถูกระบุ
 ชื่อไว้ให้อยู่ที่ นั้นเพื่อร้อง เพลงขอบคุณพระ
 ยาห์เวห์ อย่าง เช่น “เพราะความรัก มั่นคง
 ของพระองค์คงอยู่ตลอด ไป” ^{๔๒}มีพวก
 แตรและฉาบอยู่ที่ นั้นกับเฮ มานและเย ดูธู
 ด้วย เพื่อให้คนเหล่า นั้นใช้มันเล่นบรรเลง
 ประกอบเพลงถวายให้กับพระเจ้า และ
 บรรดาลูกชายของเยดูธูเป็นคนเฝ้าประตู

* ๑๖:๔๑ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป ดูใน ๒ พงศาวดาร ๗:๖ และ
 ใน สดุดี ๑๑๘ และ ๑๓๖

๑๓ แล้วประชาชนทั้งหมดก็กลับบ้าน และดาวิดก็กลับวังของเขาเพื่อที่จะไปอวยพรให้กับครอบครัวของเขา

พระเจ้าให้สัญญากับดาวิด

(๒ ซมอ. ๗:๑-๑๗)

๑๗ เมื่อดาวิดได้เข้ามาอยู่ในบ้านของเขาแล้ว เขาก็ได้พูดกับนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ดูสิ เราได้ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่สร้างจากไม้สนซีดาร์ แต่หีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์ยังอยู่ในเต็นท์เลย”

๒ นาธันจึงตอบดาวิดไปว่า “อยากทำอะไรก็ทำไปเถิด เพราะพระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน”

๓ แต่ในคืนนั้นเอง คำพูดของพระเจ้าก็มาถึงนาธันว่า

๔ “ให้ไปบอกกับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด ไม่ใช่เจ้า หรือคนที่จะเป็นคนสร้างบ้านให้เราอยู่ ๕ นับตั้งแต่วันที่เราได้นำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์มาจนถึงทุกวันนี้ เรายังไม่เคยอาศัยอยู่ในบ้านมาก่อน แต่เราได้ย้ายจากเต็นท์นี้ไปเต็นท์โน้น ย้ายจากที่พักนี้ไปที่พักโน้น ๖ ไม่ว่าเราได้ย้ายไปไหนก็ตามหัวทงอิสราเอล เราเคยพูดกับพวกผู้นำของอิสราเอลที่เราได้ส่งให้คอยดูแลประชาชนของเราหรือเปล่าว่า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ได้สร้างบ้านที่ทำจากไม้สนซีดาร์ให้กับเรา”

๗ “เจ้าจะต้องไปพูดกับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ผู้มิฤทธิ์ ทั้งสิ้นพูด “เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการไล่ต้อนฝูงแพะแกะ มาเป็นผู้ปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา ๘ และเราได้อยู่กับเจ้าในทุกๆที่ที่เจ้าไป เราได้กำจัดศัตรูทั้งหมดของเจ้าออกไปต่อหน้าเจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นคนที่มีชื่อเสียงโด่งดัง คนหนึ่งบนโลกนี้ ๙ และเราจะหาสถานที่ให้กับประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เราจะปลูกฝังพวกเขาไว้ที่นั่น เพื่อพวกเขาจะได้อาศัยอยู่ที่นั่นและไม่ถูกรบกวนอีกต่อไป พวกคนชั่วที่เคยกดขี่พวก เขาก็จะไม่สามารถทำกับพวก

เขาอย่างที่เคยทำมาก่อนได้อีก ๑๐ สิ่งเลวร้ายเหล่านั้นเกิดขึ้น แต่เราได้แต่งตั้งพวกผู้นำขึ้นเหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา และเราจะปราบปรามพวกศัตรูทั้งหมดของเจ้า แล้วเราขอบอกเจ้าว่า เป็นเราเองยาห์เวห์ที่จะสร้างบ้านให้กับเจ้า ๑๑ เมื่อวันเวลาของเจ้าครบแล้ว และเจ้าได้ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า แล้วเราจะทำให้เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า คือลูกชายคนหนึ่งของเจ้าได้ครองบัลลังก์สืบต่อจากเจ้า และเราก็จะตั้งให้อาณาจักรของเขามั่นคง ๑๒ เขาจะเป็นคนที่สร้างบ้านให้กับเรา และเราก็จะตั้งให้บัลลังก์ของเขามั่นคงตลอดไป ๑๓ เราจะเป็นพ่อของเขาและเขาก็จะเป็นลูกชายของเรา เราจะไม่เอาความรัก มั่นคงของเราไปจากตัว เขาอย่างที่เราเคยเอาไปจากซาอูลผู้ที่เคยอยู่ก่อนหน้าเจ้า ๑๔ แต่เราจะแต่งตั้งเขาในบ้าน และอาณาจักรของเราตลอดไป แล้วบัลลังก์ของเขาก็จะมั่นคงตลอดไป”

๑๕ นาธันบอกดาวิดเรื่องนี้มีมติและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าพูด

คำอธิษฐานของดาวิด

(๒ ซมอ. ๗:๑๘-๒๙)

๑๖ แล้วภูษัตริย์ดาวิดก็ได้เข้าไปนั่งอยู่ในเต็นท์ที่ศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพูดว่า

“ข้า แต่ พระยาห์เวห์ผู้ เป็นพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครและครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นใครกัน หรือ พระองค์ได้ทำอะไรต่างๆให้กับข้าพเจ้ามากมายขนาดนี้ ๑๗ แต่ดูเหมือนว่าผมยังน้อยไปในสายตาของพระองค์ ข้า แต่ พระเจ้า พระองค์ยังได้สัญญาเกี่ยวกับครอบครัวของผู้รับใช้ของพระองค์ที่ยังมาไม่ถึง และพระองค์ยังทำกับข้าพเจ้าราวกับเป็นคนสำคัญ มาก ๑๘ มีอะไรอีกไหมที่ข้าพเจ้าจะทำให้กับพระองค์ ได้ ให้สมกับที่พระองค์ให้ เกียรติกับข้าพเจ้า ผู้รับใช้พระองค์ พระองค์เองก็รู้จักผู้รับใช้พระองค์ ดี ๑๙ ข้า แต่ พระยาห์เวห์ พระองค์ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมด นี้ ไป

* ๑๗:๑๐ สร้างบ้านให้กับเจ้า บ้านในที่นี้ หมายถึง จะตั้งราชวงศ์ของดาวิดขึ้นมา

พระองค์ทำเพื่อเห็น แก่ผู้รับ ใช้ของ
พระองค์ พระองค์ทำตามทีพระองค์
อยากทำ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ เหล่านี้พระองค์
ทำให้คนรู้ กันไป ทว่า ๒๐ ข้า แต่ พระ
ยาห์เวห์ ไม่มีใครเหมือนกับพระองค์
อีก แล้ว และไม่มีพระเจ้าองค์ ใดนอก
นอกจากพระองค์เท่านั้น ทุก อย่างที่
เราได้ยินมาทำให้เราเชื่อว่า เรื่อง นี้ จริง
๒๑ และจะมีใครเป็นเหมือนอิสราเอล

ชนชาติของพระองค์ เล่า เป็นชาติเดียว
ในโลกที่พระเจ้าได้ไถ่ออกมาจากการ
เป็นทาส เพื่อจะได้มาเป็นประชาชนของ
พระองค์ เอง พระองค์ได้สร้างชื่อ เสียง
ให้กับพระองค์ เองด้วยการ รัះ ทำอัน
ยิ่งใหญ่และน่า เกรงขามเหล่านี้ โดย
การขับไล่ชนชาติต่าง ๆ ออกไป เพื่อเปิด
ทางให้กับประชาชนของพระองค์ ผู้ ที่
พระองค์ได้ไถ่ออกมาจากการ เป็น ทาส
ในประเทศอียิปต์ ๒๒ ข้า แต่พระยาห์เวห์
พระองค์ได้ทำให้ประชาชนชาวอิสราเอล
ของพระองค์ เป็นชนชาติของพระองค์
ตลอด ไป และตัวพระ องค์ เองก็ได้มา
เป็นพระเจ้าของพวกเขา

๒๓ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ขอให้คำสัญญา
ที่พระองค์ได้พูดไว้เกี่ยวกับผู้รับ ใช้ของ
พระองค์ และครอบครัวของเขา นนอยู่
อย่างมั่นคงตลอด ไป เกิด และขอให้
พระองค์ทำตามทีพระองค์ได้สัญญา ไว้
๒๔ เพื่อมันจะได้เป็นสิ่งที่พิสุจน์ ได้ และ
ชื่อ เสียงของพระองค์จะยิ่ง ยิ่งใหญ่ตลอด
ไป เมื่อคนพูดกันว่า ‘พระ ยาห์เวห์ผู้มี
ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พระเจ้าของชาวอิสราเอล
นั่น เป็นพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล
จริง ๆ’ และเพื่อครอบครัวของข้าพเจ้า
จะได้ตั้งมั่นคงอยู่ต่อหน้าพระองค์

๒๕ เพราะพระองค์ผู้ เป็น พระเจ้าของ
ข้าพเจ้าได้เปิด เผยกับผู้รับ ใช้ของ
พระองค์แล้วว่า พระองค์จะสร้างบ้านให้
เขา ผู้รับ ใช้ของพระองค์จึงกล้าที่จะมา
อธิษฐานต่อหน้าของพระองค์ ๒๖ ข้า แต่
พระ ยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า และ
ตอนนี้ พระองค์ได้สัญญาสิ่ง ดีสิ่ง นี้กับ
ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ๒๗ ตอนนี้ พระองค์

เห็นดี ด้วยที่จะอวยพรให้ กับครอบครัว
ของผู้รับ ใช้พระองค์ ซึ่งมันจะคง อยู่
ตลอด ไปต่อ หน้าพระองค์ ข้า แต่ พระ
ยาห์เวห์ เพราะพระองค์อวยพรใคร คน
นั้นก็จะได้รับพระพรตลอดไป”

ดาวิดได้ช่วยชนะเหนือชาติต่างๆ

(๒ ซมอ. ๘:๑-๑๔)

๑๘ ต่อมาภายหลัง ดาวิดได้โจมตีชาว
ฟี ลี สติเยและเอาชนะพวก เขา ได้
และทำให้พวกนั้นอยู่ใต้บังคับ เขาได้ยึดเมือง
กัทและหมู่บ้านโดยรอบ ไว้ได้จากพวกฟี ลี ส
ติเย

๒๒ ดา วิดยังได้เอาชนะพวกโม อับ และ
ประชาชนชาวโม อับก็กลายเป็นทาสของดา
วิดที่ต้องคอยส่งส่วยให้กับเขา

๒๓ ดา วิดต่อสู้กับกษัตริย์ฮาดัด เอ เซอร์แห่ง
เมืองโศบาห์ที่ไปจนถึงฮามัท ตอนทีดา วิดไป
ตั้งอนุสาวรีย์ให้กับตัวเองที่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส
๒๔ ดา วิดยึดเอารถรบไว้ได้หนึ่ง พัน คัน ทหาร
ม้าเจ็ด พัน คน และทหารเดินเท้าสอง หมื่น
คนมาจากกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ และยังได้ตัด
เส้นเอ็นที่ขาหลังของม้าทุกตัว เหลือไว้เพียง
หนึ่งร้อยตัวสำหรับลากรถรบ

๒๕ เมื่อชาวอา รัมแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วย
กษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ของเมืองโศบาห์ ดาวิด
ได้ฆ่าทหารชาวอาร์มตายไปสองหมื่นสองพัน
คน ๒๖ แล้วดาวิดก็ได้จัดกำลังทหารไว้จำนวน
หนึ่งให้อยู่ในเขตของชาวอา รัมที่มีดามัสกัส
เป็นเมืองหลวง และประชาชนชาวอา รัมก็
กลายเป็นทาสของดา วิดที่ต้องส่งส่วยให้กับ
เขา พระ ยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดา วิดใน
ทุกๆที่ที่เขาไป

๒๗ ดา วิดได้ยึดเอาโล่ทองคำที่พวกนาย
ทหารของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ถือ แล้วเอา
พวก มันไปไว้ที่เมืองเยรูซาเล็ม ๒๘ และยังได้
ยึดเอาทองสัมฤทธิ์จำนวนมากมายมหาศาล
มาจากเมือง เท บาร์และเมือง คูน ซึ่งเป็น
เมืองของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ไว้ด้วย ซึ่งต่อ
มาภายหลังซา โลมอนได้ใช้ทองสัมฤทธิ์นี้ทำ
ขันทะเล และเส้าหลายต้น รวมทั้งข้าวของ
เครื่องใช้อีกหลายอย่างสำหรับวิหาร

* ๑๘:๘ **ขันทะเล** ขันเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร ดูใน ๒ พงศาวดาร ๔:๒-๖

๙ เมื่อกษัตริย์โทอูแห่งเมืองฮามั ๗ ได้ยินข่าวว่า ดาวิดเอาชนะกองทัพทั้งหมดของกษัตริย์ฮา ดัด เอ เซอร์แห่งเมืองไซ บาร์ห์ได้ ๑๐ เขาจึงส่งฮา โด รัมลูกชายของ เขามาพบกษัตริย์ดา วิดเพื่อถามทุกข์ สุขและแสดงความยินดีกับดาวิด เพราะกษัตริย์ฮา ดัด เอ เซอร์เคยมาทำสงครามและเอาชนะกษัตริย์โทอูมาก่อน ฮา ดัด เอ เซอร์ทำสงครามกับโทอูบ่อยๆ กษัตริย์โทอูยังให้ฮา โด รัมชนของทุก ชนิดที่ทำจากทอง เงินและทองสัมฤทธิ์ นำมาให้กับกษัตริย์ดาวิดด้วย ๑๑ กษัตริย์ดาวิดได้เอาทองและเงินที่เขายึดมาได้จากชาติต่างๆคือ เอโดม โมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟิลิสเตียและชาวอา มาเล ค มาอุทิสให้กับพระยาห์เวห์

๑๒ อาบี ชัยลูกชายของนางเศ รุ ยาห์ได้ฆ่าชาวเอ โดมหนึ่ง หมื่นแปด พัน คนตายในหุบเขาเกลือ ๑๓ เขาได้จัดกำลังทหารจำนวนหนึ่งให้อยู่ในเอโดมและประชาชนชาวเอโดมทั้งหมดก็กลายเป็นทาสของดาวิด และพระยาห์เวห์ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุก ที่ที่ดาวิดไป

ข้าราชการคนสำคัญของดาวิด

(๒ ซมอ. ๘:๑๕-๑๘; ๒๐:๒๓-๒๖)

๑๔ ดา วิดได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมด และเขาได้ให้ความยุติธรรมและความ ถูก ต้องกับประชาชนทั้งหมดของเขา ๑๕ โยอาบลูกชายของนางเศ รุ ยาห์ได้เป็นแม่ทัพ เยโฮชาฟัทลูกชายของอาหิสุตเป็นเลขาธุการ ๑๖ คาโดกลูกชายของอาหิหับและอาหิเมเลคลูกชายของอาบียาธาร์เป็นนักรบ ขาว ชาเป็นผู้จดบันทึก ๑๗ เบไน ยาห์ลูกชายของเย โฮ ยาดาเป็นแม่ทัพของชาวเคเรธีและชาวเป เลท ๑๘ และบรรดาลูกชายของดาวิดได้เป็นเจ้า หน้าทีระดับสูงที่คอยอยู่เคียงข้างกษัตริย์

ดาวิดรบชนะอัมโมนกับอารัม

(๒ ซมอ. ๑๐:๑-๑๙)

๑๙ ต่อม่า กษัตริย์นาหาซของชาวอัมโมน ตาย และลูกชายของ เขาขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ๒ ดาวิดพูดว่า “เราจะตีกับฮานูนที่เป็นลูกชายของนาหาซ เพราะพ่อของเขาตีกับเรามาก่อน” ดังนั้น ดาวิดจึงส่งคนส่งข่าวหลาย คนมาแสดงความ เสียใจกับฮานูนที่พ่อของเขาตาย เมื่อบรรดาตัวแทนของดาวิดมาถึงเมืองของพวกอัม โมนและมาพบกับฮานูนเพื่อที่จะแสดงความเสียใจกับเขา

๓ พวกเจ้าหน้าที่ชาวอัมโมนพูดกับฮานูนว่า “ท่านคิดว่าดา วิดกำลังให้เกียรติกับพ่อของท่าน เพราะเขาได้ส่งคนเหล่านี้มาปลอบโยนท่านอย่างนั้นหรือ ตัวแทนของเขามาพบกับท่านเพื่อจะมาสำรวจ และสอดแนมแผ่นดินของท่านเพื่อจะได้ทำลายมันต่าง หากเล่า” ๔ ฮานูนจึงจับบรรดาตัวแทนของดาวิดมาและโกนเครา ๕ พวก เขาและฮานูนก็ได้ตัดเสื้อผ้าของพวก เขาออกข้างหนึ่ง ตังแต่สะโพกลงไป และได้ขับไล่พวกเขาออกไป

๕ มีคนมาบอกข่าวเกี่ยวกับคนเหล่านี้ให้ดาวิดฟัง และดาวิดก็ได้ส่งผู้ส่งข่าวหลายคนมาพบพวกเขา เพราะพวกเขา รู้สึกอับอายมาก กษัตริย์ดาวิดได้พูดว่า “ให้อยู่ในเยรีโคต่อไป จนกว่าเคราของพวก ท่านจะงอกออกมาใหม่ แล้วค่อยกลับมา”

๖ เมื่อพวกอัม โมนรู้ว่าพวก เขาได้ทำให้ดาวิดเกลียด ฮานูนกับพวกอัมโมนจึงได้เอาเงินประมาณสามสิบลี ตันไปจ้างรถรบกับทหารม้าจากเมโสโปเตเมีย จากอารัม-มาอาคาคห์ และจากไซ บาร์ห์ ๗ พวก เขายังได้จ้างรถรบสาม หมื่นสอง พัน คันและกษัตริย์ของมาอาคาคห์ รวม ทั้งกองทัพของ เขามา ด้วย และพวกเขาทั้งหมดก็ได้มาตั้งค่ายอยู่ใกล้กับเมืองเมเดบา พวกอัมโมนได้เรียกชุมนุมคนของพวก เขาทั้งหมดจากเมืองต่างๆเพื่อมาสู้รบด้วย

* ๑๘:๑๖ **ผู้จดบันทึก** คนที่ทำหน้าที่จดบันทึกหรือคัดลอกบรรดาหนังสือหรือจดหมาย คนเหล่านี้ได้ใช้เวลาในการเขียนสิ่งต่างๆมากจนกระทั่งกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญที่รู้ความหมายของตัวหนังสือเป็นอย่างดี

† ๑๘:๑๗ **ชาวเคเรธีและชาวเปเลท** พวกเขาคือทหารที่คอยปกป้องกษัตริย์

‡ ๑๘:๔ **โกนเครา** กฎของโมเสสห้ามไม่ให้ผู้ชายโกนเคราออก

๘ เมื่อดาวิดได้ยินข่าวนี้ เขาก็ได้ส่งโยอาบ และกองทัพทั้งหมดไปที่นั่น ๙ พวกอัมโมนได้ออกมาตั้งแถวเตรียมสู้รบอยู่ที่ประตูเมือง ส่วนบรรดากษัตริย์ที่เข้าร่วมรบด้วยต่างก็ตั้งทัพอยู่ที่ท้องทุ่ง

๑๐ โยอาบเห็นว่ามียกกองทัพตั้งขนานเขาอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงได้เลือกทหารที่มีฝีมือที่สุดของอิสราเอลมาจำนวนหนึ่ง และให้พวกเขาอยู่ในตำแหน่งที่ต้องเผชิญหน้ากับกองทัพของพวกอารัม ๑๑ เขาให้กองทัพที่เหลืออยู่ภายใต้การควบคุมของอาบีชัยน้องชายของเขา และพวกเขาทั้งหมดต่างก็ตั้งทัพเผชิญหน้ากับพวกอัมโมน ๑๒ โยอาบพูดว่า “ถ้าอารัมแข็งแกร่งเกินไปสำหรับเรา ท่านต้องมาช่วยเหลือเรา และถ้าพวกอัมโมนแข็งแกร่งเกินไปสำหรับท่าน เราก็จะไปช่วยท่าน ๑๓ กล้าหาญไว้ให้เราสู้ให้สมกับชายชาติทหารเพื่อคนของเรา และเพื่อเมืองทั้งหลายของพระเจ้าของเรา และขอให้พระยาห์เวห์ทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าดีเถิด”

๑๔ โยอาบกับกองทัพของเขาบุกเข้าสู้รบกับพวกอารัม และพวกอารัมต่างถอยหนีพวกเขา ๑๕ เมื่อพวกอัมโมนเห็นว่าพวกอารัมวิ่งหนี พวกเขาจึงวิ่งหนีจากอาบีชัยที่เป็นน้องชายของโยอาบด้วย และหนีเข้าเมืองของพวกเขาไป แล้วโยอาบก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

๑๖ เมื่ออารัมเห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้แก่ชาวอิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงได้ส่งพวกผู้ส่งข่าวเพื่อไปนำชาวอารัมมาจากอีกฝั่งของแม่น้ำยูเฟรติส โดยมีโซฟัคที่เป็นแม่ทัพของกองทัพฮาดัดเอเซอร์มาเป็นผู้นำทัพ

๑๗ มีคนมารายงานเรื่องนี้ให้กับดาวิด เขาจึงได้รวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมดเดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และได้มาพบกับกองทัพของชาวอารัมนั้น เขาได้จัดเตรียมกองทัพเผชิญหน้ากับพวกอารัม และได้สู้รบกับพวกเขา ๑๘ พวกอารัมต่างวิ่งหนีชาวอิสราเอล และดาวิดกับกองทัพของเขาได้ฆ่าทหารรบตายถึงเจ็ดพันคน ทหารเดินเท้าอีกสี่หมื่นคน และยังได้ฆ่าแม่ทัพโซฟัคตายด้วย

๑๙ เมื่อพวกเขาจับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ เห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้แก่ชาวอิสราเอล จึงได้ขอสงบศึกกับดาวิดและยอมเป็นทาสของเขาดังนั้นพวกอารัมจึงไม่ยอมช่วยเหลือพวกอัมโมนอีก

โยอาบทำลายพวกอัมโมน

(๒ ซมอ. ๑๒:๒๖-๓๑)

๒๐ ๑ เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิของปีต่อไป ซึ่งเป็นช่วงที่บรรดากษัตริย์ต่างออกไปทำสงครามกัน โยอาบได้นำกองทัพออกไปทำลายแผ่นดินของพวกอัมโมนและได้ล้อมเมืองรับบาห์ไว้ ส่วนดาวิดยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม โยอาบได้เข้าโจมตีเมืองรับบาห์ และสามารถทำลายมันได้

๒๑ ดาวิดได้ปลดเอามงกุฎออกจากหัวของกษัตริย์ของพวกเขา ดาวิดพบว่ามงกุฎทองคำนั้นหนักเกือบสามสิบห้ากิโลกรัม และมีพลอยมีค่ามากมายประดับอยู่ พวกเขาได้เอามงกุฎนี้มาสวมไว้บนหัวของดาวิด และดาวิดได้ขนเอาของมีค่าจำนวนมากมายมหาศาลไปจากเมืองนั้น ๒๒ ดาวิดได้นำผู้คนที่อยู่ในเมืองรับบาห์ออกไปจากเมือง และบังคับให้ไปทำงานด้วยเลื่อย เหล็ก ขุด และขวาน ดาวิดทำอย่างเดียวกันนี้กับทุกเมืองของพวกอัมโมน แล้วดาวิดจึงยกทัพกลับเมืองเยรูซาเล็ม

พวกยักษ์ชาวฟีลิสเตียถูกฆ่าตาย

(๒ ซมอ. ๒๑:๑๘-๒๒)

๒๓ ต่อมาภายหลัง เกิดสงครามกับชาวฟีลิสเตียในเมืองเกเซอร์ ในเวลานั้นลิบบะคัยชาวหุซัทได้ฆ่าลิบปียซึ่งเป็นลูกหลานของเราฟาอิมร่างยักษ์ตาย และพวกฟีลิสเตียยอมแพ้

๒๔ หลังจากนั้น ก็เกิดสงครามกับชาวฟีลิสเตียขึ้นอีกครั้ง และเอลฮานันลูกชายยาฮีร์ได้ฆ่าลามีน้องชายของโกลิอัทที่เป็นชาวักท

*๒๐:๒ กษัตริย์ของพวกเขา หรือ “มิลคอม” เป็นพระของพวกชาวอัมโมน

†๒๐:๒ เกือบสามสิบห้ากิโลกรัม หรือ หนึ่งตะลันต์

ตาย ลามีผู้^๕นี้ใช้หอกที่มีด้ามหนักเหมือนกับไม้ฟันทอผ้า*

^๖ในเวลาต่อมา ก็มีสงครามกับชาวกัทเกิดขึ้นอีก และได้มีชายร่างยักษ์คนหนึ่งที่มีนิ้วมือและนิ้วเท้าข้างละหกนิ้วรวมยี่สิบ สี่นิ้ว เขาเป็นลูกหลานของเรฟาอิมร่างยักษ์ ด้วย^๗เขาได้มาพูดเหน็บแนมชาวอิสราเอล โยนาธานที่เป็นลูกชายของซิมเออาพี่ชายของดาวิดได้ฆ่าเขาตาย

^๘“คนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกหลานของเรฟาอิมร่างยักษ์ในเมืองกัทและพวกเขาถูกฆ่าตายด้วยฝีมือของดาวิดและคนของเขา

ดาวิดบาปเพราะหับชาวอิสราเอล

(๒ ซมอ. ๒๔:๑-๒๔)

๒๑ ^๑ซาตานได้ลุกขึ้นมาต่อสู้กับอิสราเอล และอยู่ให้ดาวิดนับประชาชนชาวอิสราเอล ^๒ดาวิดได้พูดกับโยอาบและพวกแม่ทัพว่า “ให้ไปนับประชาชนชาวอิสราเอลตั้งแต่เบเออร์เชบาไปจนถึงดาน แล้วกลับมารายงานเรา เราจะได้รู้จำนวนของพวกเขา”

^๓แต่โยอาบพูดว่า “ขอ ให้พระ ยาร์เวห์เพิ่มจำนวนของประชาชนของพระองค์ขึ้นอีกร้อย เท่าจากที่พวก เขาเป็นอยู่ขณะนี้เถิด ท่าน กษัตริย์ คนอิสราเอลทั้งหมดล้วน เป็นคนรับ ใช้ของท่านมิใช่ หรือ ทำไมท่านถึงต้องการทำอย่าง นี้ด้วย ทำไมถึงให้สิ่ง นี้ต้องกลายเป็นความ บาปของชนชาติอิสราเอลด้วยเล่า”

^๔แต่กษัตริย์ยัง คงยืน กรานคำ สั่งที่ให้กับโยอาบไป ดังนั้นโยอาบจึงได้ออกเดินทางไปทั่วทั้งแผ่นดินอิสราเอล แล้วจึงกลับมาเมืองเยรูซาเล็ม ^๕โยอาบได้เสนอรายงานการนับประชาชนให้กับดาวิด ชาวอิสราเอลทั้งหมดมีผู้ชายหนึ่ง ล้านหนึ่ง แสนคนที่สามารถใช้ดาบได้ และผู้ชายชาวยูดาห์ที่ใช้ดาบได้มีจำนวนสี่แสนเจ็ดหมื่นคน ^๖โยอาบไม่ได้นับชาวเลวี และชาวเบนยามินรวมไปด้วย เพราะเขาไม่ชอบคำสั่งนี้ของกษัตริย์ ^๗พระเจ้ายี่ไม่พอใจ คำ สั่ง นี้ด้วย ดังนั้นพระองค์จึงลงโทษชาวอิสราเอล

^๘ดาวิดพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปอย่างใหญ่ หลงที่ได้ทำสิ่ง นี้ลงไป แต่ตอนนี้ขอโปรดเอาความ ผิดของข้าพเจ้าผู้รับใช้พระองค์ไปด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ทำตัวโง่เขลาไป”

^๙พระยาห์เวห์ได้พูดกับกาด ผู้ที่เห็นนิมิตของดาวิดว่า ^{๑๐}“ให้ไปบอกกับดาวิดว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า เรามีสามทางให้เจ้าเลือกเลือกมาทาง หนึ่ง แล้วเราจะทำกับเจ้าตามนั้น”

^{๑๑}ดังนั้น กาดจึงไปพบดาวิดและได้พูดกับเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูด เลือกมาอย่างหนึ่ง ^{๑๒}คือ อุดอยากสามปี หรือ วิ่งหนีศัตรูที่เอาดาบไล่ล่าเจ้าสาม เดือน หรือสามวันของดาบของพระ ยาห์เวห์ ซึ่งก็คือโรคระบาดร้าย แรงในแผ่นดิน นี้ พร้อมกับทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ที่จะลงมาทำลายล้างประชาชนที่อยู่ทั่วทั้งเขตแดนของชนชาติอิสราเอล ตอนนี้ ให้ท่านคิดว่าจะให้ข้าพเจ้านำคำตอบอันไหนไปให้กับผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามา” ^{๑๓}ดาวิดจึงตอบกาดไปว่า “เรากลุ่ม ใจมาก เราขอตกอยู่ในกำมือของพระ ยาห์เวห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ นนิงใหญ่ นก แต่ขออย่าให้เรากไปอยู่ในกำ มือของพวกมนุษย์เลย”

^{๑๔}ดังนั้นพระ ยาห์เวห์จึงได้ส่งโรคระบาดร้าย แรงแมาสู่ชนชาติอิสราเอลทำให้มีคนตายเจ็ด หมื่น คน ^{๑๕}และพระเจ้ายี่ได้ส่งทูตสวรรค์องค์ หนึ่งมาที่เยรูซาเล็มเพื่อทำลายมัน แต่เมื่อทูตสวรรค์ได้เริ่ม ต้นการทำลายพระยาห์เวห์ก็มอง ดูแล้วก็เปลี่ยนใจไม่ทำลายล้างเยรูซาเล็ม พระองค์พูดกับทูต สวรรค์ที่กำลังทำลายเยรูซาเล็มอยู่ นั่นว่า “พอ เถิดรา มือของท่าน เถิด” ทูต สวรรค์ของพระยาห์เวห์กำลังยืนอยู่ที่ลาน นวดข้าวของโอเรนนั้นชาวเยบสุส †

^{๑๖}ดาวิดมองขึ้นไปและได้เห็นทูต สวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนอยู่ระหว่างสวรรค์กับพื้นโลก มือของท่านชัก ดาบออกมาและชี้ ไปที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้ว ดาวิดกับพวกผู้ใหญ่ที่

*๒๐:๕ ไม้ฟันทอผ้า คานขนาดใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องทอผ้า

†๒๑:๑๕ ชาวเยบสุส ชนชาติหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อนที่ชาวอิสราเอลจะเข้ายึดเมือง คำว่า “เยบสุส” เป็นชื่อเก่าของเมืองเยรูซาเล็ม

แต่งกายด้วยผ้ากระสอบ *ก็ก้มหน้าลงถึงพื้นดิน ^{๑๗}ดาวิดพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสูงให้นับประชาชนพวกนี้เอง ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้ทำบาป และได้ทำความ ผิดลงไป แต่พวกลูก แกะพวก นี้ได้ทำอะไรผิด เล่า ข้า แต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดลงโทษข้าพเจ้ากับครอบครัวของข้าพเจ้าเถิด อย่าไปลงโทษประชาชนของพระองค์ด้วย โรคระบาดร้ายแรงอย่างนี้เลย”

^{๑๘}(ทูต สวรรค์ของพระ ยาห์เวห์ได้บอกกับ กาดให้ไปบอกกับดา วิดให้ไปตั้งแท่น บูชาให้ แก่พระยาห์เวห์บนลาน นวด ข้าวของโอ รันัน ชาวเยบุส ^{๑๙}ดังนั้น ดาวิดจึงได้ขึ้นไปทำตาม คำ พุดของกาดซึ่งเขาได้พูดไว้ในนามของ พระยาห์เวห์)

^{๒๐}โอ รันันกำลังนวดข้าว สาลีอยู่ เขา ได้ หันมาเห็นทูต สวรรค์องค์ นั้น พวกลูกชาย ทั้งสี่คนของเขาซึ่งอยู่กับเขาต่างก็วิ่งไป แอบ ^{๒๑}เมื่อดาวิดมาหาเขา โอ รันันเห็นดาวิด เขา ก็เดินออกมาจากลานนวดข้าว ก้มลงกราบดา วิดจนหน้าจูดพื้น

^{๒๒}ดา วิดพูดกับโอ รันันว่า “ชายลาน นวด ข้าวแห่ง นี้ให้กับเรา เถิด ชายให้กับเราเต็ม ราคา เลย เราจะได้สร้างแท่น บูชาให้แก่พระ ยาห์เวห์ขึ้นที่นี่ เพื่อที่ว่าโรค ระบาดร้าย แรง จะได้หายไปจากประชาชน”

^{๒๓}แล้วโอ รันันก็ตอบดา วิดไปว่า “รับมัน ไปเถิด ขอ ให้กษัตริย์ผู้เป็นนายของข้าพเจ้า ทำในสิ่งที่ท่านเห็นว่าดีเถิด ข้าพเจ้ายังจะให้ วัวผู้อกหลายตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เลือก นวด ข้าวเป็นพื้น และให้ข้าวสาลีเพื่อเป็น เครื่องบูชาจากเมล็ด พืช ข้าพเจ้าขอมอบ ทั้งหมดนี้ให้”

^{๒๔}แต่กษัตริย์ดา วิดได้พูดกับโอ รันันว่า “อย่าเลย เราจะขอซื้อของเหล่านี้เต็ม ราคา เพราะเราจะไม่เอาของๆท่านมาถวายบูชา พระ ยาห์เวห์ และเราจะไม่ยอมบูชาเครื่อง เผาบูชาที่เราได้มาฟรีๆ”

^{๒๕}ตั้ง นั้น ดา วิดจึงจ่ายโอ รันันไปด้วย ทองคำหนักเจ็ดกิโลกรัม [†]เป็นค่า สถานที่ [‡]ที่ ^{๒๖}แล้วดา วิดก็ได้สร้างแท่น บูชาขึ้นแท่น หนึ่งที่ นนให้กับพระ ยาห์เวห์ และได้บูชา เครื่องเผาบูชากับเครื่องบูชาอื่น ๆ เพื่อคืนดีกับ พระเจ้า ดา วิดได้เรียกพระ ยาห์เวห์ และ พระองค์ก็ได้ตอบ เขาด้วยไฟจากสวรรค์ที่ ลงมานบนแท่น บูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา [‡]นั้น ^{๒๗}แล้วพระ ยาห์เวห์ได้ส่งทูต สวรรค์องค์ นั้น ให้เก็บดาบของท่านเข้าฝัก

^{๒๘}ในเวลา นั้น ดา วิดเห็นว่าพระ ยาห์เวห์ ตอบ รับเขาแล้วที่ลาน นวด ข้าวของโอ รันัน ชาวเยบุส หลังจากที่เขาได้ถวายเครื่องบูชา ให้กับพระองค์ที่ นั้น ^{๒๙}(ขณะ นั้น เติบท์ ตักดีลิสทิสของพระ ยาห์เวห์ที่โมเสสได้สร้าง ขึ้นในทะเลทราย และแท่นบูชาสำหรับเครื่อง เผาบูชาอยู่ในสถานที่สูงที่กิเบ โอน ^{๓๐}แต่ดา วิดไม่สามารถไปอยู่ต่อ หน้าแท่น นั้นเพื่อขอ คำปรึกษาจากพระเจ้าได้ เพราะเขาเกรงกลัว ดาบของทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์)

๒๒ ^๑ดา วิดพูดว่า “สถานที่ นี้จะได้ เป็นบ้าน [‡]ของพระ ยาห์เวห์ผู้ เป็น พระเจ้าและนี่จะเป็นแท่นสำหรับเครื่องเผา บูชาของชาวอิสราเอล”

ดาวิดวางแผนสำหรับการสร้างวิหาร

^๒ดา วิดได้สั่งให้รวบรวมชาวต่าง ชาตที่ อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และได้แต่งตั้ง พวกเขาให้เป็นช่างตัด หิน [†]เพื่อไปตัดหิน มาใช้สร้างวิหารที่จะเป็นบ้านของ พระเจ้า ^๓ดา วิดยังได้จัด เตรียมเหล็กจำนวนมาก เพื่อใช้เป็นตะปู และบานพับสำหรับบาน ประตู เหล็ก หินบและใช้ทองสัมฤทธิ์จำนวนมากมายมหาศาลเกินกว่าที่จะชั่งน้ำหนัก ได้ ^๔และใช้ไม้ ชุงจากสน ซี ดาร์จำนวนมากจน ไม่สามารถนับ ได้ เพราะชาวไซ ดอนและ ชาวไทรซได้ส่งไม้ ชุงจากสน ซี ดาร์จำนวนมากมายมาให้ดาวิด

*๒๑:๑๖ **ผ้ากระสอบ** คือ ผ้าเนื้อหยาบ ทำจากขนสัตว์ ใช้สวมใส่เพื่อแสดงความโศกเศร้า

†๒๑:๒๕ **เจ็ดกิโลกรัม** หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยเซเซล

‡๒๒:๑ **บ้าน** วิหารของพระยาห์เวห์ คือตึกที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อใช้ในการนมัสการพระเจ้า

†๒๒:๒ **ช่างตัดหิน** คนที่ตัดหินและสร้างสิ่งต่างๆขึ้นจากหิน

๕ดาวิดคิดว่า “ซาโลม อนาคตของเรายังเด็กและยังไม่ประสีประสา และบ้านที่จะสร้างให้กับพระยาห์เวห์ต้องยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์ และมีชื่อเสียงไปทั่วทุก ประเทศ ดั่งนั้นเราจะต้องเตรียมการไว้ให้” แล้วดาวิดก็ได้จัด เตรียมสิ่งที่จะต้องใช้ในการก่อสร้างไว้มากมายก่อนที่เขาจะตาย

๖เขาได้เรียกตัวซาโลม อนาคตของเขาเข้ามา และสั่งเขาให้สร้างบ้านให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ๗ดาวิดพูดกับซาโลมอนว่า “ลูกเอ๋ย พ่อเองตั้งใจที่จะสร้างบ้านให้กับชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพ่อ แต่พระยาห์เวห์ได้ส่ง ขาวมาถึงพ่อว่า ‘เจ้าได้ผาคนไปมากมายและตัว เจ้าเองก็ได้ต่อสู้ในสงครามหลายครั้ง ดังนั้นเจ้าจะไม่ได้เป็นผู้ที่สร้างบ้านให้กับชื่อของเร เพราะเจ้าได้ทำให้เลือดมากมายต้องไหล นองบนแผ่นดินต่อหน้าเรา’ ๘ดูเถิด ลูกชายคนหนึ่งของเจ้าจะเกิดมาจาก เจ้า เขาจะได้เป็นคนแห่งสันติภาพ และเราจะให้เขาได้หยุด พักจากการสู้รบกับศัตรูรอบด้าน เพราะเขาจะมีชื่อว่าซาโลมอน และเราจะให้เกิดสันติภาพและความสงบสุขกับชนชาติอิสราเอลในช่วงเวลาของเขา ๙เขาจะได้สร้างบ้านให้กับชื่อของเรา และจะได้เป็นคนของ เรา และจะได้เป็นลูกชายของเรา และเราก็จะเป็นพ่อของเขา เราจะทำให้บัลลังก์ของอาณาจักรของเขามั่นคงอยู่เหนือชนชาติอิสราเอลตลอดไป’

๑๐ตอนนี้ ลูกพ่อ ขอให้พระยาห์เวห์อยู่กับลูก เพื่อที่ลูกจะได้ประสบความสำเร็จและได้สร้าง บ้านของพระยาห์เวห์พระเจ้าของลูก เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้เกี่ยวกับตัวลูก ๑๑ขอเพียงพระยาห์เวห์มอบสติปัญญาและความเข้าใจให้กับลูก เมื่อพระองค์วางลูกไว้เหนือชนชาติอิสราเอลเพื่อว่าลูกจะได้เชื่อ ฟังกฎของพระยาห์เวห์พระเจ้าของลูก ๑๒แล้วลูกจะประสบความสำเร็จถ้าลูกระมัดระวังที่จะทำ ตามคำสั่ง สอนและกฎที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้กับโมเสสเพื่อชนชาติ

อิสราเอล ให้ลูกเข้ม แข็งและกล้า หายใจไว้ อย่าได้กลัวหรือทอดถอย

๑๓ดูเถิด พ่อได้ทำงานหนักเพื่อเตรียมของไว้สำหรับบ้านของพระยาห์เวห์ มีทองคำประมาณสาม พันสี่ ร้อยห้าสิบ ตัน เงินประมาณสาม หมื่นสี่พันห้าร้อย ตัน และทองสัมฤทธิ์กับเหล็กอีกมากมายจนนับ ไม่ถ้วน ยังมีไม้และก้อนหินด้วย ลูกจะเพิ่มเติมลงไปอีกก็ได้ ๑๔ลูกก็มีคนงานมากมายอยู่แล้ว มีทั้งช่างตัดหิน ช่างก่อตึก ช่างไม้และช่างฝีมือประเภทอื่นอีกจำนวนมาก ๑๕พวกเขาล้วนแต่มีความชำนาญในด้านการใช้ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ลูกก็มีคนที่ชำนาญงานมากมายจนนับ ไม่ถ้วนอยู่แล้ว ให้ลงมือทำงานเถิด และขอให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับลูก”

๑๖ดาวิดได้สั่งเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของอิสราเอลให้คอยช่วยเหลือซาโลม อนาคตของเขา ดาวิดสั่งว่า ๑๗“พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านสถิตอยู่กับพวกท่านไม่ใช่หรือ และพระองค์ก็ได้ให้สันติภาพกับพวกท่านในทุกด้านแล้วไม่ใช่หรือ เพราะพระองค์ได้มอบคนในแผ่นดินนี้ให้อยู่ในมือเรา และเราก็ได้ช่วยชนะเหนือแผ่นดินนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์และประชาชนของพระองค์ ๑๘ตอนนี้ ให้ตั้งใจ ตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ให้ลูก ขึ้นและสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า เพื่อว่าหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์ และของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพระองค์จะได้มาอยู่ในบ้านที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นเกียรติกับชื่อของพระองค์”

ตารางรับใช้ของชาวเลวีในวิหาร

๒๓ เมื่อดาวิดแก่ตัวลงและใกล้จะตาย เขาได้ให้ซาโลม อนาคตของเขารับเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ๒ดาวิดได้รวบรวมพวกผู้นำของอิสราเอลทั้งหมดและบรรดานักบวชรวม ทั้งชาวเลวี ๓ดาวิดได้นับจำนวนชาวเลวีที่มีอายุสามสิบขึ้นไป

*๒๒:๕ ซาโลมอน ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “สันติ”

†๒๒:๑๔ สามพันสี่ร้อยห้าสิบตัน หรือ หนึ่งในแสนตะลันต์

‡๒๒:๑๙ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า คือวิหารของพระยาห์เวห์เป็นตึกที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อให้ชาวยิวใช้สักการะบูชาพระเจ้า

ได้ทั้งหมดสามหมื่นแปดพันคน ^๔ ในจำนวนนี้มีสองหมื่นสี่พันคนที่จะต้องอยู่คอยกำกับดูแลงานภายในบ้านของพระยาห์เวห์ อีกหกพันคนเป็นพวกเจ้า หน้าที่ในศาลและพวกผู้พิพากษา ^๕ อีกสี่พันคนเป็นคนเฝ้าประตู และอีกสี่พันคนที่เหลือทำหน้าที่สรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเครื่องดนตรีที่ดาวิดได้สร้างไว้สำหรับการสรรเสริญพระยาห์เวห์

^๖ และดาวิดได้สั่งงานให้แก่พวก เขาโดยแยกพวก เขาออกเป็นสามกลุ่ม ตามจำนวนลูกชายสามคนของเลวี คือ เกอร์โซม โคฮาท และเมราวี

กลุ่มครอบครัวของเกอร์โซม

^๗ คนที่มาจากชาวเกอร์โซมคือ ลาดานและซิมเออี ^๘ ลูกชายของลาดานมีสามคนคือ เยฮีเอลที่เป็นหัวหน้า เศษามและโยเอล

^๙ ลูกชายของซิมเออีมีสามคนคือ เซโลโมท ฮาซึเอลและฮาราน คนเหล่านี้ล้วนเป็นพวกหัวหน้าของตระกูลลาดาน

^{๑๐} และเหล่าลูกชายของซิมเออีประกอบด้วยยาหาท คินา เยอูชและเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นลูกชายของซิมเออี ^{๑๑} และยาหาทได้เป็นหัวหน้า รองลงมาคือคิซาร์ แต่เยอูชและเบรียห์มีลูกชายไม่กี่คน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกนับรวมเป็นตระกูลเดียวกันให้ทำงานอย่างเดียวกัน

กลุ่มครอบครัวของโคฮาท

^{๑๒} เหล่าลูกชายของโคฮาทมีสี่คน คือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอัสซึเอล

^{๑๓} บรรดาลูกชายของอัมรามคืออาโรนและโมเสส อาโรนถูกแยกออกมา เขาและลูกหลานของเขาถูกส่งจนไว้ตลอดไป เพื่อทำพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เพื่อเผาเครื่องสัตวบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อรับใช้พระองค์ และให้คำอวยพรในนามของพระองค์ตลอดไป

^{๑๔} ส่วนโมเสสซึ่งเป็นคนของพระเจ้า พวกลูกชายของเขาถูกนับรวมเข้ากับเผ่าของเลวี ^{๑๕} ลูกชายของโมเสสคือ เกอร์โซม และเอลิเยเซอร์ ^{๑๖} ลูกชายของเกอร์โซมคือ เชบรูเอลที่ได้เป็นหัวหน้า ^{๑๗} ลูกชายของเอลิเยเซอร์คือเรห์บยาห์ที่เป็นหัวหน้า เอลิเยเซอร์ไม่มีลูกชายคนอื่นๆอีกเลย แต่เรห์บยาห์มีลูกชายหลายคน

^{๑๘} ลูกชายของอิสฮาร์ คือ เซโลมิทที่เป็นหัวหน้า

^{๑๙} ลูกชายของเฮโบรนคือ เยรียาห์ที่เป็นหัวหน้า รองลงมาคืออามาริยาห์ คนที่สามคือยาฮาซึเอลและคนที่สี่คือเยคาเมอัม

^{๒๐} ลูกชายของอัสซึเอลคือ มีคาห์ที่เป็นหัวหน้าและรองลงมาคืออิสซืออาห์

กลุ่มครอบครัวของเมราวี

^{๒๑} ลูกชายของเมราวีคือมาห์ลีและมุซึ ลูกชายของมาห์ลีคือ เอลเออาซาร์และคิซ

^{๒๒} เอลเออาซาร์ตายไปโดยที่ยังไม่มีลูกชาย เขามีแต่ลูกสาวหลายคน พวกลูกชายของคิซที่เป็นญาติกับเขาจึงได้แต่งงานกับพวกนาง

^{๒๓} ลูกชายของมุซึ มีสามคนคือมาห์ลี เอเดอร์และเยเรโมท

งานของชาวเลวี

^{๒๔} ต่อไปนี้คือรายชื่อลูกหลานของเลวีตามตระกูลของพวกเขา พวกหัวหน้าตระกูลได้ลงทะเบียนไว้ตามจำนวนสมาชิกที่มีชื่อของแต่ละคนที่สามารถทำงานรับใช้ในบ้านของพระยาห์เวห์ คือทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป

^{๒๕} เพราะดาวิดได้พูดไว้ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ให้ประชาชนของพระองค์พักผ่อน และพระองค์ได้มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตลอดไป ^{๒๖} ดังนั้นพวกชาวเลวีจึงไม่จำเป็นต้องแบกเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หรือของใดๆก็ตามที่เข้ากับเต็นท์อีกต่อไป”

^{๒๗} เพราะคำพูดสุดท้ายที่ดาวิดได้สั่งไว้คือให้นับจำนวนลูกหลานของชาวเลวีทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป

^{๒๘} แต่หน้าที่ของชาวเลวีเหล่านี้ คือการช่วยเหลือพวกลูกหลานของอาโรนในการรับใช้ในบ้านของพระยาห์เวห์ พวกเขาต้องทำหน้าที่ดูแลลานของวิหาร ห้องต่างๆ ด้านข้าง ต้องทำความสะอาดของศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่าง และทำงานทุกอย่างที่เป็นกรรรับใช้ภายในบ้านของพระเจ้า ^{๒๙} รวมทั้งจัดการเกี่ยวกับเรื่องขนมปังศักดิ์สิทธิ์ที่วางอยู่บนโต๊ะที่อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เรื่องแป้งสาลีสำหรับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เรื่องขนมปังที่ไม่มีใส่เชื้อฟู เรื่องขนมปังแผ่นๆ เรื่องขนมปังเคล้าน้ำมัน และเรื่องเครื่องดวง

เครื่อง วัตถุทุก ขนาด ^{๓๐} พวก เขามีหน้าที่ยืน ขอบคุดและสรรเสริญพระเจ้า ยาร์เวห์ทุก เช้า เย็น ^{๓๑} และทุก ครึ่งที่ประชาชนมาถวาย เครื่องเผาบูชาทั้งตัวให้กับพระเจ้าใน วันหยุด ทาง ศาสนาวันพระจันทร์ใหม่ * และวัน เทศกาลต่างๆ พวก เขาจะต้องมาอยู่ต่อ หน้า พระ ยาร์เวห์เป็นประจำตามจำนวนคนที่ ได้กำหนด ไว้ ^{๓๒} และพวก เขาจะต้องรักษา กฎ กติกาของเต็นท์ที่นัด พบ และสถานที่ คักคิลิทธิ และพวกคำ สั่งต่างๆที่ได้ รับมา จากพวกลูก หลานของอา โรณญาติของพวกเขา ในเรื่องการ รับ ใช้ภายในบ้านของพระ ยาร์เวห์

กลุ่มของพวกนักบวช

๒๔ ^๑ ต่อ ไป นี้เป็นพวกลูกชายของ อาโรน คือ นาตบ อับิฮู เอ เลอ ๑ ซาร์และ อิทา มาร์ ^๒ นา ตบและอับิ ฮูตาย ก่ออนุพ้อของพวก เขา โดยที่ยังไม่มีลูกชาย ดั่ง นั้น เอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงรับหน้าที่ เป็นนักบวช ^๓ ด้วยความช่วยเหลือจากศา โดคที่เป็นลูก หลานของเอ เลอาซาร์ และอา ทิ เม เลคที่เป็นลูก หลานของอิธา มาร์ ดาวิด ได้แบ่งพวกนักบวชออกตามหน้าที่รับ ใช้ ^๔ มีหัวหน้าจากครอบครัวของเอ เลอ ๑ ซาร์ มากกว่าหัวหน้าจากครอบครัวของอิธา มาร์ หัวหน้าจากครอบครัวของเอ เลอ ๑ ซาร์มีสิบ หกคน และจากครอบครัวของอิธามาร์มีแปด คน ^๕ พวกเขาได้จับสลากแบ่งกัน ดูว่าใครจะ ได้ทำหน้าที่อะไร บางคนก็ได้รับเลือกให้เป็น เจ้าหน้าที่ดูแลวิหารอัครคักคิลิทธิ บางคนก็มี หน้าที่เป็นนักบวช พวก เขาทุกคนต่างก็เป็น ลูกหลานของเอเลอาซาร์และอิธามาร์

^๖ เซโม อาห์ลูกชายของเนธัน เอลซึ่งเป็น ชาวเลวี ทำหน้าที่เลขานุการ ^๗ คอยจดบันทึก ราย ชื่อของคนพวก นี้ต่อ หน้ากษัตริย์ดา วิด ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่ ต่อหน้านักบวชศาโดค ต่อหน้าอาทิเมเลคลูกชายของอับิยาซาร์และ พวก ผู้นำครอบครัวของพวกนักบวชและ ของพวกชาวเลวี พวก เขาจับ สลากสลัด กัน ไประหว่างครอบครัวของเอ เลอ ๑ ซาร์กับของ อิธามาร์

^๘ สลากอันแรกเป็นของเยโฮยาภิรับ อันที่สองเป็นของเยดาياهو ^๙ อันที่สามเป็นของฮาริม อันที่สี่เป็นของเสโอริม ^{๑๐} อันที่ห้าเป็นของมัลคิياهو อันที่หกเป็นของมียามิน ^{๑๑} อันที่เจ็ดเป็นของฮักโซส อันที่แปดเป็นของอับิياهو ^{๑๒} อันที่เก้าเป็นของเยชูอา อันที่สิบเป็นของเชคานีياهو ^{๑๓} อันที่สิบเอ็ดเป็นของเอลียาซิบ อันที่สิบสองเป็นของยาคิม ^{๑๔} อันที่สิบสามเป็นของหุปปาห์ อันที่สิบสี่เป็นของเยเซเบอับ ^{๑๕} อันที่สิบห้าเป็นของบิลกาห์ อันที่สิบหกเป็นของอิมเมอร์ ^{๑๖} อันที่สิบเจ็ดเป็นของเฮซ็อร์ อันที่สิบแปดเป็นของอับิเชส ^{๑๗} อันที่สิบเก้าเป็นของเปราทิياهو อันที่ยี่สิบเป็นของเยเซเคล ^{๑๘} อันที่ยี่สิบเอ็ดเป็นของยาคิน อันที่ยี่สิบสองเป็นของกามูล ^{๑๙} อันที่ยี่สิบสามเป็นของเดไลياهو อันที่ยี่สิบสี่เป็นของมาอาชياهو

^{๒๐} คน พวก นี้ได้ รับเลือกมาให้รับ ใช้อู่ ภายในบ้านของพระเจ้า ยาร์เวห์ ตามกฎที่อา โรนบรรพบุรุษของพวก เขาได้ตั้งไว้ให้กับ พวก เขา พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของชนชาติ อิสราเอลได้มอบกฎนี้ไว้กับอาโรน

ชาวเลวีคนอื่นๆ

^{๒๑} ส่วนชาวเลวีคนอื่นๆที่เหลือ ประกอบไป ด้วย

จากลูกหลานของอัมราม คือ ชูบาเอล

จากลูกหลานของชูบาเอล คือ เยเดياهو

^{๒๒} ส่วนเรหับياهو จากลูกหลานของเขาคืออิส ซืออาห์ที่เป็นหัวหน้า

^{๒๓} จากคนอิสซาร์ คือ เซโลโมท

จากลูกหลานของเซโลโมท คือ ยาหาท

^{๒๔} ลูกชายของเฮ โบ รน คือ เยรี ยาร์ห์ที่เป็น หัวหน้า

ลูกชายคนที่สองคืออามาริยาห์

* ๒๓:๓๑ วันพระจันทร์ใหม่ หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ เป็นวันแรกของเดือน จะมีการประชุมพิเศษ เพื่อนมัสการพระเจ้าในวันนั้น

† ๒๔:๖ เลขานุการ คนที่ทำหน้าที่เขียนและคัดลอกหนังสือและจดหมาย

ลูกชายคนที่สามคือยาอาซึเอล
 ลูกชายคนที่สี่คือเยคาเมอัม
 ๒๔ จากลูกหลานของอุสซึเอลคือมีคาห์
 จากลูกหลานของมีคาห์คือซามิรี
 ๒๕ น้องชายของมีคาห์คืออัสซึอาห์
 จากลูกหลานของอัสซึอาห์คือเศคาริยาห์
 ๒๖ จากลูกหลานของเมารารี คือ มาห์ลีและ
 มูซึ และบรรดาลูก หลานของยาอาซึ ยาห์
 ลูกชายของเขา
 ๒๗ จากลูกหลานของเมารารี ที่มาจากยาอาซึ
 ยาห์ลูกชายของเขา คือ โซฮัม คักเกอร์และ
 อิบรี
 ๒๘ จากมาห์ลี คือ เอเลอาซาร์ซึ่งไม่มีลูกชาย
 ๒๙ จากคิช ลูกหลานของเขาคือเยราเมเอล
 ๓๐ ลูกหลานของมูซึคือ มาห์ลี เอเดอร์และเย
 ริโมท

คน เหล่า นี้คือพวก ผู้นำของครอบครัว
 ชาวเลวี ๓๑ คนเหล่านี้ได้จับสลากแบ่งหน้าที่
 กัน เหมือนกับญาติๆของพวกเขาที่เป็นพวก
 นักบวชซึ่งเป็นลูก หลานของ อา โรน พวก
 เขาจับ สลากกันต่อ หน้าษัตริย์ ดา วิด ศา
 โดก อาหิเมเลคและพวกผู้นำครอบครัวของ
 พวกนักบวชและพวกชาวเลวี ไม่ ว่าจะเป็
 นครอบครัวของลูกหับี หรือ ลูกคนสุดท้าย ก็
 จับสลากเหมือนกันหมด

กลุ่มนักดนตรี

๒๕ ๑ดา วิดและพวกเจ้า หน้าที่ของ
 กองทัพได้แบ่งงานด้านกรร้อง
 เพลงให้กับพวกลูกหลานของอาซาฟ ของเฮ
 มานและของ เย ดู ธุน ซึ่งพวก เขาจะ
 ได้พูด แทนพระเจ้าโดยร้องคลอไปกับพิณเล็ก พิณ
 ใหญ่และ ฉาบ ต่อไป นี้คือรายชื่อของคนที่
 ทำงานรับใช้ดังนี้
 ๒ จากลูกหลานของอาซาฟ คือ คักเกอร์ โย
 เซฟ เนธานียาห์และอาซาเรลาห์ ทั้งหมด
 นี้เป็นลูกหลานของอาซาฟ ภายใต้การนำ
 ของอาซาฟ พวก เขาจะพูด แทนพระเจ้า
 ตามคำสั่งของกษัตริย์ดาวิด
 ๓ จากเยดูธุน พวกลูกหลานของเขาคือ เกดา
 ลียาห์ เตรี เยซายาห์ ซึเมอ ฮาซาบิยาห์
 และมัททีธิยาห์ รวมทั้งหมดทุกคน พวก
 เขาอยู่ภายใต้การนำของเยดูธุน พ่อของ
 พวก เขา ผู้ที่พูด แทน พระเจ้าไปพร้อมๆ

กับพิณเล็ก และพวก เขารับ ผิด ชอบใน
 เรื่องการขอบคุณและการสรรเสริญพระ
 ยาห์เวห์ด้วย
 ๔ จากเฮมาน ลูกหลานของเขาคือ บุคคิยาห์
 มัทธานิยาห์ อุสซึเอล เซบรูเอล เยริโมท ฮา
 นานิยาห์ ฮานานี เอลิยาฮาห์ กิดดัลที โรมัม
 มทีเอเซอร์ โยเซบคาซาห์ มัลโลธิ โฮธิร์
 และเฮมานซึ่งเป็นผู้ทำนายของกษัตริย์ดา
 วิด พระเจ้าได้สัญญาที่จะทำให้เฮมานแข็ง
 แรง พระเจ้าจึงให้เฮมานมีลูกชายถึงสิบสี่
 คนและมีลูกสาวสามคน
 ๖ พวก เขาทั้งหมด นี้อยู่ภายใต้การนำของ
 พ่อของพวก เขา ในเรื่องการร้อง เพลงใน
 วิหารของพระ ยาห์เวห์ โดยร้องคลอไปกับ
 ฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็ก เป็นการ รับ ใช้
 อยู่ในบ้านของพระเจ้า อาซาฟ เฮมานและ
 เย ดู ธุนอยู่ภายใต้คำ สั่งของกษัตริย์ ดา วิด
 ๗ คนพวก นี้และญาติๆของพวก เขาที่มาจาก
 เผ่าเลวี ได้ รับการฝึกฝนในเรื่องดนตรี มา
 พวก เขาทุก คนล้วนมีความชำนาญในการ
 ร้อง เพลงสรรเสริญพระ ยาห์เวห์ พวก เขา
 มีจำนวนทั้งหมดสอง ร้อยแปด สิบ แปด คน
 ๘ พวกเขาทุกคน ทั้งหนุ่มและแก่ ทั้งครูและ
 นักเรียน ต่างก็ต้องจับสลากแบ่งหน้าที่กัน
 ๙ สลากอัน แรกตกเป็นของพวกอา ซาฟคือโย
 เซฟ ญาติๆและลูก หลานของ เขา รวม
 ทั้งหมดสิบสองคน
 อันที่สองตกเป็นของเกดูลียาห์ ญาติๆและ
 ลูกหลานของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
 ๑๐ อันที่ สามตกเป็นของคัก เกอร์ ลูก หลาน
 ของเขาและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบ
 สองคน
 ๑๑ อันที่ สี่ตกเป็นของอัส ริ ลูก หลานและ
 ญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
 ๑๒ อันที่ ห้าตกเป็นของเนธานิยาห์ ลูก หลาน
 และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
 ๑๓ อันที่ หกตกเป็นของบุ คคิ ยาห์ ลูก หลาน
 และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
 ๑๔ อันที่ เจ็ดตกเป็นของเยซุอาเรลาห์ ลูก หลาน
 และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
 ๑๕ อันที่ แปดตกเป็นของเยซายาห์ ลูก หลาน
 และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน

*๒๔:๒๖ เมารารี ภาษาฮีบรูในข้อที่ ๒๖ และ ๒๗ ยังเข้าใจได้ยาก

- ๑๖ อันที่แก้ตกเป็นของมัทธิวนิยาห์ ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๑๗ อันที่สิบตกเป็นของซูมิ เมอี ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๑๘ อันที่สิบเอ็ดตกเป็นของอาซาเรล ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๑๙ อันที่สิบ สองตกเป็นของฮาซูบิ ยาห์ ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๐ อันที่สิบสามตกเป็นของซูบาเอล ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๑ อันที่สิบสี่ตกเป็นของมัทธิวียาห์ ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๒ อันที่สิบห้าตกเป็นของเยเรโมท ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๓ อันที่สิบ หกตกเป็นของฮานานี ยาห์ ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๔ อันที่สิบเจ็ดตกเป็นของโยเซบคาซาร์ห์ ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๕ อันที่สิบแปดตกเป็นของฮานานี ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๖ อันที่สิบ เก้าตกเป็นของมัลโลธี่ ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๗ อันที่สิบตกเป็นของเอเลียซาห์ ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๘ อันที่ ยี่สิบ เอ็ดตกเป็นของไฮธีร์ ลูกหลาน และญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๒๙ อันที่ ยี่สิบ สองตกเป็นของกิดู ดาล ที่ ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๓๐ อันที่ ยี่สิบสามตกเป็นของมาหะซึโอท ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน
- ๓๑ อันที่ ยี่สิบสี่ตกเป็นของโรมัมทีเอเซอร์ ลูกหลานและญาติๆของเขารวมทั้งหมดสิบสองคน

พวกคนเฝ้าประตู

๑ ในกลุ่มของพวกคนเฝ้าประตู จาก ชาวโคราห์ มี

๒๖

เม เชเล มิ ยาห์ลูกชายของโคเร โคระเป็น ลูกชายคนหนึ่งของอาสาฟ ๒ เมเชเลมิยาห์ มีลูกชาย คือ เศคาริยาห์ที่เป็นลูกชายคนแรก เยดียาเอลเป็นคนที่สอง เศบาดียาห์ เป็นคนที่สาม ยาห์เนเอลเป็นคนที่สี่ ๓ เอ ลามเป็นคนที่ทำให้ เยโฮธานเป็นคนที่ยก เอลีโฮนัยเป็นคนที่ยึด

๔ โอเบด เอโดมมีลูกชาย คือ เซไมอาห์เป็น ลูกคนแรก เยโฮซาบาดเป็นคนที่สอง โย อาห์เป็นคนที่สาม สาการ์เป็นคนที่สี่ เนธัน เอลเป็นคนที่ห้า ๕ อัม มี เอลเป็นคนที่ยก อิสสาการ์เป็นคนที่เจ็ด เปอลเลัยเป็นคน ที่แปด พระเจ้าได้ช่วยพรโอเบด-เอโดม *อย่างแท้จริง

๖ เซไม อาห์ลูกชายของเขาก็มีลูกชายหลาย คนที่เป็นผู้น้อยอยู่ในครอบครัวของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถ ๗ บรรดาลูกชายของเซไม อาห์คือ โอ ทนี เรฟา เอล โอเบดและเอล ซาบาด ยังมี บรรดาพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนที่มีความ สามารถเหมือนกัน คือ เอลีสุ กับ เสมาคิ ยาห์

๘ ทั้งหมดนี้เป็นลูก หลานของโอเบด-เอโดม ทั้งตัวพวกเขาและลูกชายทั้งหลายรวมทั้ง ญาติๆของพวกเขา เขาล้วนเป็นคนที่มีความ สามารถและมีเรี่ยวแรงในการทำงาน รวม ครอบครัวของโอเบด-เอโดมได้ทั้งหมดหก สิบสองคน

๙ เม เชเล มิ ยาห์ยังมีลูกชายและญาติๆที่มี ความสามารถอีกสิบแปดคน

๑๐ โฮสาห์คนเมวาร์ก็มีลูกหลานด้วย คือ ซิมรี ที่เป็นหัวหน้า (เพราะถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช้ ลูกชายคนแรก แต่พ่อของเขาก็ได้ให้เขา เป็นหัวหน้า) ๑๑ ฮิลคิยาห์เป็นคนที่สอง เท บาลิยาห์เป็นคนที่สาม เศคาริยาห์เป็นคนที่สี่ รวมจำนวนของลูกชายและญาติๆของ โฮสาห์ได้ทั้งหมดสิบสามคน

๑๒ พวกผู้นำที่เป็นผู้ชายในแผนกคนเฝ้า ประตูนี้ มีหน้าที่เหมือนญาติๆของพวกเขา ที่เป็นนักร้อง คือรับ ให้อยู่ภายในบ้านของ พระ ยาห์เวห์ ๑๓ พวกเขาได้จับ สลากเลือก ประตูที่ต้องเฝ้าเป็นครอบครัวๆไปจนครบทุก

*๒๖:๕ **โอเบด-เอโดม** พระเจ้าได้ช่วยพรให้แก่โอเบด-เอโดมเมื่อครั้งที่หีบแห่งคำสัญญาได้ มาอยู่ในบ้านของเขา ดูใน ๑ พงศาวดาร ๒๑

ครอบครัว ไม่ว่าจะครอบครัวที่มีขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่

^{๑๔}สลากของประตูทางทิศตะวันตก ออกตก เป็นของเม เชเลมิ ยาร์ห์ และพวกเขาก็ได้จับ สลากให้กับเศ คา ริ ยาร์ห์ลูกชายของเม เชเล มิ ยาร์ห์ เศ คา ริ ยาร์ห์เป็นที่ ปรีक्षाที่เฉลียว ฉลาด เขาจับ สลากได้ประตูทางทิศ เหนือ ^{๑๕}โอเบต-เอโดมได้ประตูทางทิศใต้และพวก ลูกชายของเขามีหน้าที่เฝ้าประตูห้องเก็บ ของ ^{๑๖}ส่วนซู ปิมและโฮ สาห์เฝ้าประตูทิศ ตะวัน ตกกับประตูซัลเลเคทที่อยู่บนถนนที่ ลาด ชันชัน ไป ยามจากแต่ละครอบครัวจะ อยู่ตามตำแหน่งของตน ^{๑๗}ในแต่ละวัน ที่ ประตูทิศตะวันตก ออกมีชาวเลวีอยู่หกคน ที่ ประตูทางทิศ เหนือมีสี่ คน ประตูทางทิศ ใต้ มีสี่ คนและที่ประตูห้องเก็บ ของจะมีคนเฝ้า ประตูอยู่ครั้งละสองคน ^{๑๘}ส่วนที่ลาน ทาง ทิศตะวันตก ตกจะมีคนอยู่บนถนนสี่ คนและมี อยู่ที่ลานสองคน ^{๑๙}คนเหล่านี้อยู่ในกลุ่มของ คนเฝ้าประตู ที่เป็นชาวโคราห์และชาวเมรารี

คลังสมบัติและเจ้าหน้าที่แผนกอื่น

^{๒๐}จากเฝ้าของเลวี อาหิยาร์ห์ทำหน้าที่ดูแล คลังสมบัติของบ้านของพระเจ้า และสมบัติที่เป็นของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ

^{๒๑}ลูก หลานของลา ดานเป็นลูก หลานของ ชาวเกอร์ไซน เยฮีเอลีเป็นผู้นำคนหนึ่งของ ตระกูลลาदान ^{๒๒}ลูก หลานของเยฮีเอลี คือ เศรามและ โยเอลน้อง ชายของเศราม พวก เขามีหน้าที่ดูแลคลังสมบัติในบ้านของพระ ยาร์ห์เวห์

^{๒๓}ผู้นำคน อื่นๆก็ได้ รับเลือกมาจากคน อัม ราม คน อิสฮาร์ คนเฮ โบ รนและคน อูส ซีเอล ^{๒๔}เชชู เอลลูก หลานของเกอร์ไซมที่เป็นลูกชายของโมเสสเป็นหัวหน้าดูแลคลัง สมบัติในวิหาร ^{๒๕}ต่อไป นี้คือญาติๆของซูบา เอล ญาติที่สืบเชื้อสายมาจากเอลิเยเซอร์ คือ เรห์บยาร์ห์ลูกชายของเอลิเยเซอร์ เยชายาร์ห์ ลูกชายของเรห์บยาร์ห์ โยรัมลูกชายของเยชายาร์ห์ คิค รี่ลูกชายของโยรัม และเชโล โมท ลูกชายของคิค รี่ ^{๒๖}เชโล โมทคนนี้กับญาติๆ ของเขา รับ ผิด ชอบในการดูแลทรัพย์สินสมบัติ ทั้งหมดที่กษัตริย์ ดาวิด พวกผู้นำครอบครัว

และพวกผู้ บังคับบัญชากองพันและกอง ร้อย รวม ทั้งพวกแม่ทัพของกองทัพ ได้อุทิศ ไว้ ให้กับพระยาร์ห์เวห์ ^{๒๗}ของที่ถูกลูกบิดมาใต้จาก การทำสงครามนั้น พวกเขาได้อุทิศเป็นของ ขวัญ เพื่อใช้ในการซ่อมแซมบ้านของพระ ยาร์ห์เวห์ ^{๒๘}เชโล โมทคนนี้และญาติๆของเขา ยังต้องรับ ผิดชอบดูแลของทั้งหมดที่ซามูเอล ผู้ที่เห็นนิมิต ^{๒๙}ซามูเอลลูกชายของคิช อับเนอร์ ลูกชายของเนอร์ และโยอาบลูกชายของนาง เศรยาร์ห์ได้อุทิศไว้

^{๓๐}คน ๑ นิ ยาร์ห์กับพวกลูกชายของเขาได้ รับมอบหมายจากคนอิสฮาร์ให้ทำงานอยู่ภายนอก วิหาร เป็นเจ้า หน้าที่ศาลและผู้ ตัดสิน เหนือชนชาติอิสราเอล ^{๓๑}ฮา ซา บี ยาห์กับ ญาติๆของเขาที่มีความสามารถรวมทั้ง พัน เจ็ด ร้อย คนได้ รับมอบ หมายจากคนเฮ โบ รนให้รับ ผิด ชอบชนชาติอิสราเอลที่อาศัย อยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนใน งานทุกอย่างของพระ ยาร์ห์เวห์และงานรับ ใช้ ของกษัตริย์ ^{๓๒}ส่วนคนเฮ โบ รน มี เยรียาร์ห์ เป็นหัวหน้าตามบัญญัติราย ชื่อเชื้อ สายของ ครอบครัวพวกเขา (ในปีที่สี่สิบที่ดาวิดครอง ราชย์ นั้นพวกเขาได้ตรวจบัญชีรายชื่อ และได้พบคนที่มีความสามารถในหมู่ของพวกเขาที่เมืองยาเซอร์ในกิเลอาด) ^{๓๓}เยรียาร์ห์มี ญาติสอง พันเจ็ด ร้อย คนซึ่งล้วนเป็นคนที่มีความสามารถและเป็นผู้นำครอบครัวทั้ง สิบ กษัตริย์ดาวิดจึง ได้แต่งตั้งพวกเขาขึ้นเหนือ ชาวรูเบน ชาวกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัส เสห์ ให้ดูแลธุระทั้งหมดของพระเจ้าและของ กษัตริย์

กองต่างๆของกองทัพ

๒๗ ^๑ต่อไป นี้คือราย ชื่อของชาว อิสราเอลที่เป็นผู้นำครอบครัว เป็น นาย พันนาย ร้อย เป็นเจ้า หน้าที่ของพวกเขา ชาวอิสราเอล ที่รับ ใช้กษัตริย์ในทุก เรื่องที่ เกี่ยวข้องกับกองทหาร ที่ผลิตเปลี่ยนเวรในแต่ละเดือนตลอดปี แต่ละกองมีทหารอยู่สอง หมื่นสี่พันคน

^๒ยาไซเบอัมลูกชายของศับดีเอล เป็นผู้รับ ผิด ชอบกองเวรกองแรกสำหรับเดือนแรก ใน กอง เวรของเขามีทหารอยู่สอง หมื่นสี่พัน

*๒๖:๑๘ ลาน คำนี้ยังไม่สามารถระบุความหมายที่แน่นอน

†๒๖:๒๘ ผู้ที่เห็นนิมิต เป็นอีกคำหนึ่งที่หมายถึงผู้พูดแทนพระเจ้า ดูใน ๑ ซามูเอล ๙:๙-๑๑

คน ^๓ยาไซเบ อัมเป็นลูก หลานของเปเรศ เขาเป็นหัวหน้าของผู้ บังคับบัญชาทั้งหมด ในกองทัพ เขาเข้าเฝ้าในเดือนที่หนึ่ง

^๔โดดัยคนอาโหวาร์ เป็นผู้รับผิดชอบกองเวร สำหรับเดือนที่สอง มิกโลทเป็นรองหัวหน้า ของกองหนุน ในกองเวรของเขามีทหารอยู่ สองหมื่นสี่พันคน

^๕เบ โน ยาห์ลูกชายของหัวหน้านักบวชเย โฮ ยาดา เป็นผู้ บังคับบัญชากองเวรที่ สาม สำหรับเดือนที่ สาม ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สอง หมื่นสี่ พันคน ^๖ลูกชายของ เขาคืออุม มี ซา บาดเป็นรองหัวหน้าของ กองเวรนี้ เบ โนยาห์คนนี้เป็นทหารกล้าอยู่ ในหมู่วีรบุรุษสามสิบคน และเป็นผู้นำของ สามสิบคนนั้นด้วย

^๗อา สา เฮลที่เป็นน้อง ชายของโย อาบเป็นผู้ บังคับบัญชากองทัพที่ สี่สำหรับเดือนที่ สี่ และเศ บาติ ยาห์ลูกชายของเขาเป็นรอง หัวหน้าของกองเวรนี้ ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

^๘ซิมหุทคนอิสราห์ เป็นผู้บังคับบัญชากองเวร ที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้า ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

^๙อิราลูกชายของอิก เชซคนเท โค อา เป็นผู้ บังคับบัญชากอง เหวรที่ หกสำหรับเดือน ที่ หก ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สองหมื่น สี่พันคน

^{๑๐}เฮ เลสคนเป โลงนจากเผ่าเอ ฟ ราอิม เป็น ผู้บังคับบัญชากองเวรที่เจ็ด สำหรับเดือนที่ เจ็ด ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สองหมื่น สี่พันคน

^{๑๑}สิบ เบคัยคนหุ ซาห์ จากครอบครัวของ เศ ราห์ เป็นผู้ บังคับบัญชากอง เหวรที่ แปด สำหรับเดือนที่ แปด ในกอง เหวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

^{๑๒}อาบี เย เซอร์คนอา นา โธท จากเผ่าเบน ยา มิน เป็นผู้ บังคับบัญชากอง เหวรที่ เก้า สำหรับเดือนที่ เก้า ในกอง เหวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

^{๑๓}มา หะ รยชาวเน โท ฟาห์ จากครอบครัว เศ ราห์ เป็นผู้ บังคับบัญชากอง เหวรที่ สิบ สำหรับเดือนที่ สิบ ในกอง เหวรเขามีทหาร อยู่สองหมื่นสี่พันคน

^{๑๔}เบ โนยาห์คนปี รา โธน จากเผ่าเอ ฟ ราอิม เป็นผู้บังคับบัญชากองเวรที่สิบเอ็ด สำหรับ

เดือนที่สิบเอ็ด ในกอง เหวรของเขามีทหาร อยู่สองหมื่นสี่พันคน

^{๑๕}เฮลดัยชาวเน โท ฟาห์ จากครอบครัวของ โอทนี่เอล เป็นผู้บังคับบัญชากองเวรที่สิบ สอง สำหรับเดือนที่สิบสอง ในกองเวรของ เขามีทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

พวกผู้นำกลุ่มครอบครัว

^{๑๖}ต่อ ไป นี้คือราย ชื่อของพวกผู้นำเผ่า ต่างๆของอิสราเอล สำหรับชาวรูเบน คือ เอลีเยเซอร์ลูกชายของ คีรี

สำหรับชาวสิเมโอน คือ เซฟาที่ยาห์ลูกชาย ของมาอาคาห์

^{๑๗}สำหรับชาวเลวี คือ ฮาซาบียาห์ลูกชายของ เคมุเอล

สำหรับชาวอาโรนคือศาดอก

^{๑๘}สำหรับชาวยูดาห์คือ เอลีชู พี่ชายคนหนึ่ง ของดาวิด

สำหรับชาวอิสสาคาร์ คือ อมริลูกชายของมิ คาเอล

^{๑๙}สำหรับชาวเศบูลุน คือ อิซมัยอาห์ลูกชาย ของโอบาดียาห์

สำหรับชาวนฟทาลี คือ เยเรเมทลูกชายอัสรี เอล

^{๒๐}สำหรับชาวเอฟราอิม คือ โฮเซยา ลูกชาย ของอาซาซียาห์

สำหรับครึ่งหนึ่งของเผ่ามันัสเสห์ คือ โยเอล ลูกชายของเปดายาห์

^{๒๑}สำหรับอีกครั้ง หนึ่งของเผ่ามันัส เสห์ในกิ เลอาด คือ อิดโดลูกชายของเศคาริยาห์

สำหรับชาวเบนยามิน คือ ยาอาซีเอลลูกชาย ของอับเนอร์

^{๒๒}สำหรับชาวดาน คือ อาซาเรลลูกชายของ เยโรฮัม

คนเหล่านี้เป็นผู้นำของเผ่าต่างๆในอิสราเอล

ดาวิดนับคนอิสราเอล

^{๒๓}พระ ยาห์เวห์ได้ทำ ตามที่พระองค์ได้ สัญญาไว้ คือทำให้ชนชาติอิสราเอลมีจำนวน มากมายมหาศาลเหมือนกับดวงดาวบน ท้องฟ้า ดา วิดก็ เลยไม่ ได้นับคนที่มียายุต่ำ กว่ายี่สิบปีลงมา ^{๒๔}โย อาบลูกชายของนาง เศ รุยาห์ได้เริ่ม ต้นนับชาวอิสราเอล แต่นับ

ไม่เสร็จ * เพราะความโกรธของพระเจ้าในเรื่องนี้ได้ตกลงมาบนชาวอิสราเอลก่อน และจำนวนที่นับ นี้ก็ไม่ได้ถูกจด บันทึกลงในหนังสือเหตุการณ์ประจำวันของกษัตริย์ดาวิด

พวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์

^{๒๕}ต่อไปนี้คือราย ชื่อของผู้ที่ดูแลพวกคลังสมบัติของกษัตริย์ คือ

อัสมาเวทลูกชายของอาดีเอล มีหน้าที่ดูแลพวกคลังสมบัติของกษัตริย์

โยนาธานลูกชายของอูสซี ยาร์ มีหน้าที่ดูแลคลังสมบัติในชนบท ในเมืองต่างๆในหมู่บ้านทั้งหลายและในเมืองป้อมปราการ

^{๒๖}เอสะรีลูกชายของเคลือบ มีหน้าที่ดูแลพวกชาวนาที่เป็นผู้ไถนา

^{๒๗}ทิเมือชวรามาร์ มีหน้าที่ดูแลสวนองุ่น ศับดีชาวเซฟาม มีหน้าที่ดูแลผลผลิตในสวนองุ่นสำหรับทำเหล้าองุ่น

^{๒๘}บาอัลฮานันชาวเกเดอร์ มีหน้าที่ดูแลสวนมะกอกกับสวนมะเดื่อที่ภูเขาเซเฟลทางทิศตะวันตก

โยอาช มีหน้าที่เก็บรวบรวมน้ำมันมะกอก

^{๒๙}ซิดรียาชาซาโรน มีหน้าที่ดูแลฝูงวัวในทุ่งหญ้าซาโรน

ซาฟัทลูกชายของอัดลัย มีหน้าที่ดูแลฝูงวัวตามหุบเขาต่างๆ

^{๓๐}โอบิลชาวอิซมาเอล มีหน้าที่ดูแลฝูงอูฐ เยเดยาร์ชาวเมโรโนท มีหน้าที่ดูแลฝูงลา

^{๓๑}ยาซีสชาวฮาการ์ มีหน้าที่ดูแลฝูงแกะ คนเหล่านี้คือเจ้าหน้าที่ดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด

^{๓๒}โยนาธานลุงของดาวิด เป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาดและเป็นผู้จดบันทึก †เยฮีเอลลูกชายฮัคโม นีดูแลพวกลูกชายของกษัตริย์

^{๓๓}อาหิไซเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยชาวอารคีเป็นเพื่อนของกษัตริย์ ^{๓๔}ผู้ที่สืบทอดต่อจากอาหิไซเฟลคือเยโฮยาคดา

ลูกชายของเบไนยาร์ กับอาบียาธาร์ ส่วนโยอาบได้เป็นแม่ทัพในกองทัพของกษัตริย์ดาวิด

แผนงานของดาวิดเกี่ยวกับวิหาร

๒๘ ^๑ดาวิดได้รวบรวมเอาพวกผู้นำทั้งหลายมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ พวกผู้นำของอิสราเอล ผู้นำของแต่ละเผ่า ผู้นำของหน่วยงานต่างๆที่รับใช้กษัตริย์ พวกนายพันนายร้อย พวกเจ้าหน้าที่ที่ดูแลทรัพย์สินสมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์ และของพวกลูกชายกษัตริย์ รวมทั้งพวกเจ้าหน้าที่ที่วัง พวกวีรบุรุษนักรบ และคนสำคัญทุกคน

^๒กษัตริย์ดาวิดได้ยืนขึ้นและพูดว่า “พี่น้องและประชาชนทั้งหลายของเรา ฟังทางนี้ เราได้ตั้งใจไว้แล้วที่จะสร้างที่พักสำหรับหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์เพื่อให้เป็นที่ยาวแก่ †สำหรับพระเจ้าของเรา และเราได้เตรียมการที่จะสร้างมันไว้แล้ว ^๓แต่พระเจ้าได้พูดกับเราว่า ‘เจ้าจะไม่ได้เป็นผู้ที่สร้างบ้านสำหรับชื่อของเรา เพราะเจ้าได้ทำสงครามหลายครั้งและเจ้าได้ฆ่าคนไปเป็นจำนวนมาก’

^๔แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้เลือกเราออกมาจากครอบครัวของเรา ให้มาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลตลอดไป เพราะพระองค์ได้เลือกยูดาห์ให้เป็นผู้นำ และในเผ่าของยูดาห์พระองค์ก็ได้เลือกครอบครัวของเรา มา และในหมู่ลูกชายทั้งหลายของพ่อเรา พระองค์พอใจที่จะเลือกเราให้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ^๕และจากบรรดาลูกชายทั้งหมดของเรา ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ให้ลูกชายไว้กับเราหลายคน พระองค์ได้เลือกซาโลมอนลูกชายของเรา ให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของอาณาจักรของพระยาห์เวห์เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมด

^๖พระองค์ได้พูดกับเราว่า ‘ซาโลมอนลูกชาย

* ๒๗:๒๕ **โยอาบ ... เสร็จ** พระเจ้าได้หยุดเขาไว้ ดูใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๑-๓๐

† ๒๗:๓๒ **ผู้จดบันทึก** คนที่ทำหน้าที่จดบันทึกหรือคัดลอกบรรดาหนังสือหรือจดหมาย คนเหล่านี้ได้ใช้เวลาในการเขียนสิ่งต่างๆมากจนกระทั่งกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญที่รู้ความหมายของตัวหนังสือเป็นอย่างดี

‡ ๒๘:๒ **ที่วางเท้า** ปกติแล้วจะเป็นที่วางเท้าขนาดเล็กที่อยู่ด้านหน้าของเก้าอี้ แต่ในที่นี้หมายถึงวิหาร เหมือนกับว่าพระเจ้าคือกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ของพระองค์และพักเท้าของพระองค์ไว้บนตึกที่ดาวิดต้องการจะสร้างขึ้น

ของเจ้า จะเป็นผู้ที่สร้างวิหาร และพวกลานวิหารของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกชายของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา^๗ และเราจะทำให้อาณาจักรของเขามั่นคงตลอดไป ถ้าเขายังตั้งใจที่จะเชื่อฟังคำสั่ง และกฎทุกข้อของเราเหมือนที่เขาทำอยู่ในวันนี้”

“และตอนนี้ ท่ามกลางสายตาของชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ในที่ประชุมของพระยาห์เวห์นี้ และต่อหูของพระองค์ เราขอกำชับให้พวกท่านทำตามคำสั่งทั้งหมดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านอย่างระมัดระวัง เพื่อพวกท่านจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินที่ดีแห่งนี้ และมอบบันเป็นมรดกให้กับลูกกับหลานของท่านตลอดไป

“ส่วนเจ้า ซาโลมอนลูกพ่อ ให้ยอมรับพระเจ้าของพ่อเจ้าไว้ และรับใช้พระองค์อย่างสุดใจ และด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ตรวสอบจิตใจทุกดวง และเข้าใจความคิดทุกความคิด ถ้าเจ้าค้นหพระองค์ เจ้าก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็ทอดทิ้งเจ้าตลอดไป^๘ ดูเถิด พระยาห์เวห์ได้เลือกเจ้าเพื่อจะให้สร้างวิหารไว้ให้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ให้กล้าหาญไว้และลงมือทำเถิด”

“แล้วดาวิดก็ได้มอบแผนผังให้กับซาโลมอนลูกชายของเขา เป็นแบบของห้องด้านหน้าของวิหาร กับพวกตึกของมณั้ว พวกห้องเก็บสมบัติ พวกห้องด้านบน พวกห้องด้านใน และห้องสำหรับหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ^๙ ยังมีแผนผังสำหรับอย่างอื่นที่เขาได้คิดเอาไว้ คือแผนผังสำหรับลานของวิหารของพระยาห์เวห์ และสำหรับห้องต่างๆที่อยู่รอบๆลานนั้น พวกห้องเก็บสมบัติของวิหารของพระเจ้า และพวกห้องเก็บของขวัญที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์^{๑๐} ผังสำหรับกลุ่มเวรของพวกนักบวช และชาวเลวี สำหรับงานรับใช้ทั้งหมดในวิหารของพระยาห์เวห์ สำหรับข้าว ของเครื่องใช้ทุกอย่างที่ใช้ในงานรับใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์^{๑๑} และยังมีรายละเอียดนำหนักของทองคำที่ใช้สำหรับข้าว ของเครื่องใช้ทุกอย่างที่ทำจากทองคำ ในงานรับใช้แต่ละ

อย่าง และรายละเอียดของน้ำ หนักเงินที่ใช้สำหรับเครื่องใช้ที่ทำจากเงิน ในงานรับใช้แต่ละอย่าง^{๑๒} และบอกถึงน้ำหนักทองคำของโคมไฟยืนทองคำ และตะเกียงที่อยู่ในนั้น บอกแม่แต่น้ำหนักของทองคำที่ใช้กับโคมไฟยืนแต่ละอัน และตะเกียงแต่ละดวงของมณั้ว และบอกถึงน้ำหนักของเงินที่ใช้กับโคมไฟยืนที่ทำจากเงิน โดยบอกน้ำหนักของเงินที่จะใช้สำหรับโคมไฟยืนแต่ละอัน และตะเกียงแต่ละดวงของมณั้ว น้ำหนักของเงินขึ้นอยู่กับการใช้งานของตะเกียงแต่ละดวง^{๑๓} มีรายละเอียดของน้ำ หนักของทองคำสำหรับโต๊ะของขนมปังศักดิ์สิทธิ์แต่ละตัว และน้ำ หนักของเงินสำหรับโต๊ะที่ทำจากเงิน^{๑๔} และทองคำบริสุทธิ์สำหรับทำส้อม ชาม ประพรม และเหยือก สำหรับชามที่ทำจากทองคำ ดาวิดได้บอกน้ำหนักของชามแต่ละใบ และสำหรับชามที่ทำจากเงินก็ได้บอกน้ำหนักของชามแต่ละใบเหมือนกัน^{๑๕} น้ำหนักของทองคำอย่างดัดที่ใส่ทำแท่นบูชาเผาเครื่องหอม ยังมีแบบสำหรับสร้างรถรบทองคำ ซึ่งก็คือทูตสวรรค์ที่มีปีกสององค์ที่กางปีกของพวกท่านออกอยู่บนฝาของหีบแห่งขวัญ ตกลงของพระยาห์เวห์ ทูตทั้งสององค์นี้ทำจากทองคำ

“ดาวิดได้เขียนสิ่งเหล่านี้ให้กับซาโลมอนตามที่พระยาห์เวห์ได้มอบให้กับเขา เพื่อให้ซาโลมอนเข้าใจรายละเอียดทั้งหมดของแผนผัง

“แล้วดาวิดพูดกับซาโลมอนลูกชายของเขาว่า “เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ ลงมือทำเถิด อย่างกลัวหรือทอดถอยเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพ่อจะอยู่กับเจ้า พระองค์จะไม่ทิ้งลูกและไม่จากลูกไปไหน แต่พระองค์จะช่วยเหลือลูกจนกว่างานรับใช้ทุกอย่างของวิหารของพระยาห์เวห์จะเสร็จสิ้นลง^{๑๖} และนี่ก็คือกลุ่มเวรต่างๆของพวกนักบวชกับชาวเลวีสำหรับงานรับใช้ในวิหารของพระเจ้า และคนงานทุกคนที่มีความชำนาญในงานทุกประเภทจะมาอยู่กับเจ้า และพวกผู้นำกับประชาชนทั้งหมดจะอยู่ภายใต้คำสั่งทั้ง สิ้นของเจ้า”

^๗๒๘:๖ เราได้เลือก ... ของเขา แสดงว่าพระเจ้าได้เลือกซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์ ดูใน สดุดี ๒:๗

ของถวายสำหรับการสร้างวิหาร

๒๙ กษัตริย์ ดาวิดได้ พุดกับคนใน ที่ชุมนุมทั้งหมดว่า “ซาโลม ลูกชายของเรา ที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้วแต่เพียงผู้เดียว นี้นิ่งเด็กและไม่มีประสบการณ์ และงานครั่ง นี้นิ่งใหญ่นัก เพราะวิหารแห่ง นี้ไม่ใช่สร้างให้กับมนุษย์แต่ให้กับพระยาห์เวห์ผู้ เป็นพระเจ้า ^๒ เราได้จัด เตรียม สิ่งของสำหรับวิหารของพระเจ้าของเราอย่าง สุด กำลังของ เรา คือทองคำสำหรับสร้าง สิ่งของที่ทำด้วยทองคำ เงินสำหรับสร้าง สิ่งของที่ทำด้วยเงิน ทองสัมฤทธิ์สำหรับ สร้างสิ่งของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เหล็ก สำหรับสร้างสิ่งของที่ทำด้วยเหล็กและไม้ สำหรับสร้างสิ่งของที่ทำด้วยไม้ หิน โมรา * และหินสำหรับฝัง † กระเบื้องหลากสี ‡ หินมี ค่าทุกชนิดและหินอ่อน เป็นจำนวนมากมาย มหาศาล ^๓ นอกจากนี้ เรายังมีทรัพย์สมบัติ ส่วน ตัวที่เป็นทองคำและเงิน เราได้อุทิศตัว เราเองให้กับวิหารของพระเจ้าของเราไปแล้ว เรายังจะยกของพวกนี้ที่เราได้สะสมไว้ให้ กับวิหารของพระเจ้าของเราด้วย นอกเหนือ ไปจากของทั้งหมดที่เราได้จัด เตรียมไว้แล้ว สำหรับวิหารศักดิ์สิทธิ์แห่ง นี้ ^๔ คือมีทองคำ บริสุทธิประมาณร้อย ตันที่ได้มาจากเมืองโอ ฟีร์ และเงินบริสุทธิประมาณสอง ร้อยสี่สิบ ตัน ^๕ สำหรับหุ้มผนัง ห้อง ^๖ ทองคำสำหรับ สร้างสิ่งของที่ทำด้วยทองคำ เงินสำหรับ สร้างสิ่งของที่ทำด้วยเงิน และสำหรับงาน ทุก อย่างที่ช่างฝีมือจะทำขึ้น ในวัน นี้มีใคร เต็มใจถวายตัวให้กับพระยาห์เวห์บ้าง”

^๖ แล้วพวก ผู้นำของครอบครัวทั้ง หลาย พวก ผู้นำของแต่ละๆของชนชาติอิสราเอล พวกนายพันนายร้อย รวมทั้งพวกเจ้าหน้าที่ ที่ทำงานให้กับกษัตริย์ต่างก็ถวาย ตัวด้วยความ เต็มใจ ^๗ พวกเขาได้มอบทองคำหนึ่ง ร้อยเจ็ดสิบตัน เงินประมาณสาม ร้อยสี่สิบห้า ตัน ทองสัมฤทธิ์หก ร้อยสิบตันและเหล็กสาม พันสี่ ร้อยห้า สิบ ตันเพื่อใช้สำหรับวิหารของ

พระเจ้า ^๘ และใครก็ตามที่มีพลอย ต่างก็ได้ มอบพลอยเหล่านี้ ไว้ในห้องเก็บสมบัติใน วิหารของพระ ยาห์เวห์ ให้อยู่ในความ ดูแล ของเยฮีเอลชาวเกอร์โซน ^๙ ประชาชนต่างก็ มีความ สุขมาก เพราะพวกเขาถวายสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้กับพระยาห์เวห์ด้วยความสมัครใจ และด้วยความ เต็มใจ กษัตริย์ดาวิดเองก็มีความ สุขมากเหมือนกัน

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า

^{๑๐} แล้วดาวิดก็ได้สรรเสริญพระ ยาห์เวห์ ท่ามกลางสายตาของคนในที่ชุมนุมทั้งหมด ดาวิดพุดว่า

“ข้าแต่ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล บรรพบุรุษของพวกเรา ขอ ให้พระองค์ได้ รับคำสรรเสริญตลอดเวลา และตลอดไป

^{๑๑} ข้าแต่ พระยาห์เวห์ ขอให้ความยิ่งใหญ่ พลังอำนาจ ความรุ่งโรจน์ ความสง่างาม และบารมีเป็นของพระองค์

เพราะทุก สิ่งทุกอย่าง ทั้ง บนสวรรค์และใน แผ่นดินโลกนี้ต่างก็เป็นของพระองค์ทั้งสิ้น

ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ อาณาจักร นี้เป็นของ พระองค์

ขอ พระองค์ได้ รับการยกย่องสูงสุดเหนือทุก สิ่ง

^{๑๒} ความร่ำรวยและเกียรติยศมาจากพระองค์ พระองค์ปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแข็งแกร่งและมีพลังด้วย มือของพระองค์

และพระองค์ก็มีพลังที่จะสร้างใครก็ได้ให้ยิ่งใหญ่และแข็งแกร่ง

^{๑๓} พระเจ้าของพวกเรา ตอน นี้ พวกเราขอ ขอบคุณพระองค์

และขอสรรเสริญชื่ออันรุ่งโรจน์ของพระองค์

^{๑๔} สิ่ง ต่างๆเหล่านี้ ไม่ได้มาจากข้าพเจ้าและ ประชาชนของข้าพเจ้าหรือที่จริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมาจากพระองค์

*๒๙:๒ หินโมรา หินกึ่งมีค่าที่มีสีฟ้าหรือเทาเป็นชั้นๆ

†๒๙:๒ ฝัง กรอบสำหรับฝังหินมีค่า

‡๒๙:๒ กระเบื้องหลากสี แปลตรงๆได้ว่า “พวกหินที่ติดไว้ด้วยปูนขาว”

§๒๙:๔ สองร้อยสี่สิบตัน หรือ เจ็ดพันตะลันต์

และพวก เราชอมอบคืนให้กับพระองค์ในสิ่ง
ที่พวกเราได้รับมา

๑๕ ที่จริงแล้ว พวกเราเป็นชาวต่าง ชาติต่อ
หน้าพระองค์ และเป็นนุเพียงผู้ ผ่าน ทาง
เหมือนกับบรรพบุรุษทั้งหมดของพวก
เรา

วันเวลาของพวก เราบนโลกนี้เป็นเหมือนเงา
และไม่มี ความหวัง

๑๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ทรพย์
สมบัติทั้งหมดนี้ที่พวกเราได้รับรวบรวมมา
เพื่อที่จะมาสร้างวิหารให้กับพระองค์
เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์

ล้วนแต่มาจากพระองค์และเป็นของพระองค์
ทั้งสิ้น

๑๗ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์
ตรวจสอบจิตใจและยึดติดกับความจริงใจ
ข้าพเจ้าเต็มใจให้สิ่งของทั้งหมดเหล่านี้ด้วย
ความจริงใจ

และตอนนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมยินดีที่ได้เห็น
ประชาชนของพระองค์ที่ นี้ได้มาถวายของให้
กับพระองค์ด้วยความเต็มใจ

๑๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์เป็นพระเจ้า
ของบรรพบุรุษของพวกเรา

คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
ขอพระองค์รักษาเจตนาแบบ นี้ในจิตใจของ
คนของพระองค์ตลอดไป

และนำหัวใจของพวกเราให้หันมาสู่พระองค์

๑๙ ส่วนซาโลมอนลูกชายของข้าพเจ้า
โปรดให้เขาเต็มใจที่จะรักษาพวกคำสั่ง ความ
ต้องการและกฎต่างๆของพระองค์

เพื่อที่จะทำตามนั้นทั้งหมด

และเขาจะได้สร้างวิหารซึ่งข้าพเจ้าได้เตรียม
ของพร้อมที่จะทำอยู่แล้ว”

๒๐ แล้วดาวิดก็ได้พูดกับที่ชุมนุมทั้งหมดว่า
“ให้สรรเสริญพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก
ท่าน” และที่ชุมนุมทั้งหมดก็สรรเสริญพระ
ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวก เขา
และพวก เขาก็คำนับลงและหมอบกราบพระ
ยาร์เวห์และกษัตริย์

ซาโลมอนได้เป็นกษัตริย์

(๑ พกษ. ๒:๑๐-๑๒)

๒๐ ในวันต่อ มา พวก เขาได้ถวายเครื่อง
สัตวบูชาให้แก่พระยาร์เวห์ พวกเขาก็ได้เผา
สัตว์ทั้งตัวให้กับพระยาร์เวห์ เป็นวัวตัวผู้พันธุ์
ตัว แกะตัวผู้พันธุ์ ตัวและลูก แกะตัวผู้พันธุ์ ตัว
และยังได้ถวายเครื่องตีฆ้องบูชา และเครื่อง
สัตวบูชาอื่นๆอย่างล้น เหลือ สำหรับชนชาติ
อิสราเอลทั้งหมด ๒๒ และพวกเขาต่างกินและ
ดื่ม กันต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ในวัน นั้น ด้วย
ความสนุกสนานอย่างยิ่ง

พวก เขาได้ยกซา โลม อนุลูกชายของ
กษัตริย์ดา วิดให้ขึ้นเป็นกษัตริย์อีกเป็นครั้งที่
สอง *พวกเขาได้แต่งตั้งซาโลมอนให้เป็นเจ้า
ชายของพระ ยาร์เวห์ และแต่งตั้งคา โดกให้
เป็นนักบวช

๒๓ แล้วซา โลม อนก็ได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์
ของพระ ยาร์เวห์ ได้เป็นกษัตริย์แทนที่ดา
วิดพ่อของเขา และเขาก็ประสบความสำเร็จ
ชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างเชื่อฟังเขา ๒๔ พวก
ผู้นำ นักบวชทั้งหมดและบรรดาลูกชายของ
กษัตริย์ดา วิดได้สัญญาที่จะจงรักภักดีกับ
กษัตริย์ซา โลม อน ๒๕ และพระ ยาร์เวห์ก็
ได้ทำให้ซา โลม อนยิ่ง ใหญ่ในสายตาของ
ชนชาติอิสราเอลทั้งหมด และให้ความโอ้อ
ตระการกับเขาอย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ไหน
ในอิสราเอลเคยมีมาก่อน

ดาวิดตาย

๒๖ ดา วิดลูกชายของเจส ซีได้เป็นกษัตริย์
เหนือชนชาติอิสราเอล ๒๗ เขาครองบัลลังก์
อยู่เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมดสี่สิบปี เขา
ปกครองอยู่ในเมืองเฮ โบ รนเจ็ดปีและอยู่ใน
เยรูซาเล็มสามสิบสามปี ๒๘ เขาตายลงในวัย
อันสมควร ด้วยอายุที่มาก แล้ว ท่ามกลาง
ความร่ำรวยและเกียรติยศ แล้วซาโลมอนก็
เป็นลูกชายของเขาก็ได้เป็นกษัตริย์สืบต่อ
จากเขา

๒๙ เหตุการณ์ต่างๆในยุคของกษัตริย์ดา วิด
ตั้งแต่ ต้นจนจบได้เขียนไว้ในหนังสือบันทึก

*๒๙:๒๒ **ได้ยกซาโลมอน ... ที่สอง** ซาโลมอนได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์ครั้งแรกเมื่อครั้ง
ที่อาโนเนียห์ที่เป็นพี่ชายห่างๆของเขาได้พยายามตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์ ดูใน ๑ พกษัตริย์
๑:๕-๓๙

ของซามูเอลผู้ที่เห็นนิมิต ในหนังสือบันทึก
ของนาธานผู้พูดแทนพระเจ้าและในหนังสือ
บันทึกของกาดผู้ ที่เห็น นิมิต ^{๓๐} พร้อมกับ
รายละเอียดสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยของ ดาวิด

อำนาจของ เขา และเหตุการณ์ทั้งหมดที่มี
ผลกระทบกับเขา และชนชาติอิสราเอล รวม
ทั้งอาณาจักรอื่นๆทั้งหลายด้วย

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๒ พงศาวดาร

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก
คำนำของหนังสือ ๑ พงศาวดาร

ซาโลมอนขอความเฉลียวฉลาด

(๑ พกษ. ๓:๑-๑๕)

๑ ซาโลมอน ลูกชายของดาวิด ได้ขึ้นเป็น
กษัตริย์เหนืออาณาจักรของเขาอย่าง
มั่นคง เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
สถิตอยู่กับเขาและทำให้เขายิ่งใหญ่

๒ ซาโลมอน พูดกับชาวอิสราเอลทั้งหมด
กับพวกนาย พันนาย ร้อย พวกผู้พิพากษา
และผู้ว่า ทูตทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล
ทั้งสิ้น รวมทั้งผู้นำครอบครัวทั้งหลาย^๓ และ
ซาโลมอน กับคนที่มาชุมนุมทั้งหมด นี้ได้
ขึ้นไปบนสถานที่สูงที่กิเบโอน เพราะเต็นท์
นัดพบ ของพระเจ้าตั้งอยู่บนนั้นซึ่งเป็น
เต็นท์หลัง เดียวกับที่โมเสสผู้รับใช้ของพระ
ยาห์เวห์ได้สร้างขึ้นในที่เปล่านั้น^๔ และ
“ขณะนั้น ดาวิดได้นำหีบของพระเจ้ามาจาก
ศิรียาห์-เยอาริมไปไว้ในที่ที่เขาได้จัดเตรียม
เอาไว้แล้ว เพราะเขาได้ตั้งเต็นท์ขึ้นสำหรับ
หีบไพบ นี้ในเมืองเยรูซาเล็ม^๕ แต่แทน บูชา
ทองสัมฤทธิ์ที่เบซาเลลลูกชายของอูรี ที่เป็น
ลูกชายของเฮอร์ ได้สร้างไว้ นั้น ตั้งอยู่ตรง
หน้าของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่
กิเบโอน ดังนั้น ซาโลมอนและคนในที่ชุมนุม
ทั้งหมดจึงได้ไปสอบถามพระองค์ที่นั่น^๖ ซา
โลมอน ขึ้นไปถึงแทน บูชาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่
ตรงหน้าพระยาห์เวห์ ซึ่งอยู่ที่เต็นท์นัดพบ
และถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่ง พันตัวบนแท่น
นั้น

๗ ในคืนนั้น พระเจ้าปรากฏแก่ซาโลมอน
และพูดกับเขาว่า “เจ้าอยากได้อะไรจากเรา
ก็ขอมาเถิด”

๘ ซาโลมอนตอบพระเจ้าไปว่า “พระองค์
ได้แสดงความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่กับดาวิด
พ่อของข้าพเจ้า และได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็น
กษัตริย์สืบต่อจากเขา^๙ พระยาห์เวห์ผู้เป็น
พระเจ้า ขอให้คำสัญญาที่พระองค์ให้ไว้กับ
ดาวิดพ่อของข้าพเจ้า เป็นจริงในเวลาบัดนี้ด้วย

เถิด เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าขึ้นเป็น
กษัตริย์เหนือชนชาติที่มีจำนวนมากมาย
มหาศาลเหมือนฝุ่นบนแผ่นดินโลก^{๑๐} ขอ
พระองค์ให้ความเฉลียวฉลาดและความรู้กับ
ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะสามารถนำชนชาตินี้
ได้ เพราะจะมีใครเล่าที่จะสามารถปกครอง
ชนชาติที่ยิ่งใหญ่นี้ของพระองค์ได้”

๑๑ พระเจ้าตอบซาโลมอนว่า “เพราะว่าสิ่ง
นี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้าไม่ได้ขอทรัพย์สิน
สมบัติ ความร่ำรวยหรือเกียรติยศ^{๑๒} ไม่ได้
ขอให้ศัตรูของเจ้าตาย และไม่ได้ขอให้มี
ชีวิตที่ยืนยาว แต่กลับขอความเฉลียวฉลาด
และความรู้ เพื่อที่จะปกครองชนชาติของ
เราที่เราได้ให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา
๑๒ ดังนั้น เราจะให้ความเฉลียวฉลาดและ
ความรู้กับเจ้า และเราก็จะให้ทรัพย์สินสมบัติ
ความร่ำรวยและเกียรติยศกับเจ้าอย่างที่ไม่
มีกษัตริย์องค์ไหนเคยได้รับมาก่อน^{๑๓} ไม่ว่าจะ
ก่อนหน้าหรือหลังจากนี้ก็ตาม”

๑๓ แล้วซาโลมอนก็ออกจากสถานที่สูงใน
กิเบโอน จากที่หน้าเต็นท์นัดพบกลับไป
ที่เมืองเยรูซาเล็ม และเขาก็ครองบัลลังก์อยู่
เหนือชนชาติอิสราเอล

ซาโลมอนสร้างกองทัพและการค้า

(๑ พกษ. ๑๐:๒๖-๒๙; ๒ พศด. ๙:๒๕-๒๘)

๑๔ ซาโลมอน สละสมรภูมกับม้าไว้มากมาย
เขามีสรรพอยู่หนึ่งพันสี่ร้อย คันและมีม้าอยู่
หนึ่งหมื่นสองพันตัว เขาเก็บรักษาพวกมัน
ไว้ตามเมืองต่างๆที่เขาได้สร้างขึ้น มา และ
เก็บไว้ในเมืองเยรูซาเล็มกับเขาด้วย^{๑๕} ใน
เมืองเยรูซาเล็มกษัตริย์ได้ทำให้เงินและทอง
มีมากมายอย่างกับก้อนหิน และทำให้ไม้
สนธิ์ ดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้
มะเดื่อตามเชิงเขา^{๑๖} พวกม้าของซาโลมอน
ก็เป็นม้า นำเข้าจากอียิปต์และจากเมืองคูเอ
โดยพวกพ่อค้าของกษัตริย์เป็นผู้ซื้อพวกม้า
เหล่านั้นมาจากเมืองคูเอ^{๑๗} พวกเขานำเข้า
รถรบมาจากประเทศอียิปต์ รถรบหนึ่งคัน
เป็นเงินหนักประมาณเจ็ดทาลันต์ และม้า
ตัวหนึ่งเป็นเงินหนักประมาณสองทาลันต์
พวกเขาจัดส่งพวกมันออกไปขายต่อให้
กับพวกกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์และพวก
กษัตริย์ของชาวอารัมด้วย

ชาโลมอนเตรียมสร้างวิหารและวัง

(๑ พกษ. ๕:๑-๑๘, ๗:๑๓-๑๔)

๒ ๑ ชาโลม อนุญาตวางแผนสร้างวิหารขึ้นแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระยาห์เวห์ และวางแผนสร้างวังให้กับตัวเอง ๒ เขาเกณฑ์คนเจ็ดหมื่นคนมาเป็นคนแบกหาม และแปดหมื่นคนมาเป็นช่างตัดหินในเนินเขา และอีกสามพันหกร้อยคนมาเป็นผู้ควบคุมคนงานเหล่านี้

๓ ชาโลม อนุญาตส่งข้อความไปถึงกษัตริย์ฮิรามของเมืองไทรเฮ ๔ ว่า

“ช่วยส่งไม้สนซีดาร์มาให้เราเหมือนกับที่ท่านเคยส่งมาให้ดาวิดพ่อของเรา ตอนที่พ่อเราสร้างวังสำหรับอยู่อาศัย ๔ ตอนนี เรากำลังจะสร้างวิหารขึ้นแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และจะอุทิศวิหารนี้ให้กับพระองค์ เพื่อเอาไว้ใช้เผาเครื่องหอมต่อหน้าพระองค์ และวางขนมปังศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน และเอาไว้สำหรับเผาเครื่องเผาบูชาทุกเช้า เย็น และทุกวันหยุดทางศาสนา รวมทั้งทุกวันข้างขึ้น ๕ และสำหรับงานเทศกาลต่างๆของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราที่เราได้กำหนดไว้ อย่างที่อิสราเอลถูกสั่งให้รักษาตลอดไป

๖ วิหารที่เรา กำลังจะสร้างขึ้นนี้จะยิ่งใหญ่ เพราะพระเจ้าของเรา นั้นยิ่งใหญ่กว่าพระอื่น ๆ ๖ แต่ใครล่ะที่สามารถสร้างบ้านให้กับพระองค์ ได้ ในเมื่อสวรรค์ทั้งหมด แม้แต่สวรรค์ชั้นสูงสุด ก็ยังไม่สามารถจุพระองค์ ได้ เลย แล้วเราเป็นใครกันหรือ ที่จะมาสร้างบ้านให้กับพระองค์ได้ นอกจากว่ามันจะเป็นแค่สถาน ที่ไว้สำหรับเผาเครื่องบูชาต่อหน้าพระองค์

๗ ดังนั้น ช่วยส่งชายคนหนึ่งมาให้เราที่มีความชำนาญเกี่ยวกับทองคำ เงิน

ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก มีความชำนาญเกี่ยวกับเส้นใยสีฟ้า สีเลือดหมูและสีม่วง และมีประสบการณ์ด้านการแกะสลัก เพื่อให้มาทำงานในยูดาห์และในเมืองเยรูซาเล็มกับพวกช่างแกะสลักที่ชำนาญงานของเรา ที่ดาวิดพ่อของเราได้จัดหาไว้แล้ว ๘ ช่วยจัดส่งไม้สนซีดาร์ไม้สนสามใบและไม้ประดู่จำนวนมากมาจากเลบานอน ให้กับเราด้วย เพราะเราว่าคนของท่านมีความชำนาญในการตัดไม้ของที่นั่น คนเราจะทำงานกับคนของท่าน ๙ เพื่อที่จะจัดหาต้นไม้จำนวนมากมายให้กับเรา เพราะวิหารที่เราจะสร้างจะต้องใหญ่ โตและอลังการ ๑๐ เราจะให้ข้าวสาลีไม่แล้วและข้าวบาร์เลย์อย่างละสี่ล้านสี่แสนลิตร เหล้าองุ่นสี่แสนสี่หมื่นลิตร และน้ำมันมะกอกสี่แสนสี่หมื่นลิตร กับพวกคนรับใช้ของท่านที่เป็นช่างตัดไม้ซึ่งได้นำไม้มาให้เรา”

๑๑ กษัตริย์ฮิรามแห่งเมืองไทรเฮส่งจดหมายตอบชาโลมอนไปว่า

“เป็นเพราะพระยาห์เวห์รักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทำให้ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกเขา” ๑๒ แล้วฮิรามก็เขียนต่อไปอีกว่า “ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลผู้ ที่สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ได้ให้ลูกชายที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งแก่กษัตริย์ดาวิด ลูกชายผู้ ที่เต็มไปด้วยสติ ปัญญาและความเฉลียวฉลาดที่จะได้เป็นผู้สร้างวิหารสำหรับพระยาห์เวห์ และวังสำหรับตัวเขาเอง ๑๓ เราจะส่งฮูราม คนที่มีความชำนาญมากของเราไปพบท่าน ๑๔ แม่ของเขามาจากดานและพ่อของเขาเป็นชาวเมืองไทรเฮ เขาได้รับการฝึกฝนให้ทำงานเกี่ยวกับทองคำและเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก หินและไม้ รวมทั้งเส้นใยสีเลือดหมู สีฟ้าและสีม่วงกับผ้าลินินอย่าง ดี

*๒:๓ กษัตริย์ฮิรามของเมืองไทรเฮ ปกครองตั้งแต่ปี ๙๘๖-๙๓๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด เมืองไทรเฮเป็นเมืองที่สำคัญที่สุดของอาณาจักรฟินิเซีย ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของอิสราเอล

†๒:๔ วันข้างขึ้น เป็นวันที่หนึ่งของเดือนของชาวฮีบรู จะมีการชุมนุมพิเศษในวันเหล่านี้เพื่อสักการบูชาพระเจ้า

‡๒:๑๓ เราจะส่งฮูราม หรือ “เราจะส่งช่างแกะสลักคนหนึ่งของฮิรามผู้เป็นพ่อของเรา”

เขามีประสบการณ์ในการแกะสลักทุกประเภทและสามารถแกะสลักตามแบบที่เราให้กับเขาได้ทุกแบบ เขาจะทำงานร่วมกับพวกช่างแกะสลักของท่านและร่วมกับพวกคนของดาวิดเจ้านายของท่านที่เป็นพ่อของท่าน

๑๔ตอนนี้ ขอให้ท่านผู้เป็นเจ้านายของเราโปรดส่งข้าว สาลี ข้าว บาร์เลย์ และน้ำมันมะกอกกับเหล้า องุ่นตามที่ท่านได้สัญญาไว้ มาให้กับพวกเราผู้รับใช้ของท่านด้วยเถิด ๑๖ และพวกเราจะตัดไม้ ชุงมาจากเลบานอนตามที่ท่านต้องการและนำไม้เหล่านั้นผู้คนเป็นแพล่องไปตามทะเลลงไปยังยัฟฟา แล้วท่านก็จะนำพวกมันไปที่เมืองเยรูซาเล็มได้”

๑๗ซาโลมอมนับพวกชาวต่างชาติทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง หลังจากที่ได้ดาวิดผู้เป็นพ่อของเขาเคยนับมาแล้ว ชาวต่างชาติเหล่านี้มีทั้งหมดหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน ๑๘ซาโลมอมนำคนเจ็ดหมื่นคนมาทำงานแบกหาม และส่งให้คนแปดหมื่นคนมาเป็นช่างตัดหินในเนินเขา ส่วนอีกสามพันหกร้อยคนให้มาเป็นผู้คุมคนงานเหล่านั้นให้ทำงาน

ซาโลมอนสร้างวิหาร

(๑ พกษ. ๖:๑-๓๘; ๗:๑๕-๒๒)

๑ แล้วซาโลมอนก็เริ่มสร้างวิหารของ **ก** พระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม บนภูเขาโมริยาห์ซึ่งเป็นที่ที่พระยาห์เวห์ได้ปรากฏแก่ดาวิดพ่อของเขา มันตั้งอยู่บนลานหาวดขาวของโอเรียนท์ ชาวเยนุส และเป็นที่ตั้งที่ดาวิดพ่อของเขาได้ซื้อมา ๒ ซาโลมอนเริ่มสร้างวิหารในวันที่สองของเดือนที่สอง ซึ่งเป็นปีที่สี่ที่เขาขึ้นครองบัลลังก์

๓ ซาโลมอนวางรากฐานของตึกที่จะเป็นวิหารของพระเจ้า ขนาดยาวหกสิบศอก

กว้างยี่สิบศอก †(ใช้ศอกมาตรฐานการวัดแบบเก่า) ๔ เบริงด้านหน้าวิหารยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของวิหาร และสูงยี่สิบศอก เขาใช้ทองคำบริสุทธิ์ทับด้านใน ๕ เขาปูไม้สนสามใบไว้ที่ห้องโถงใหญ่และใช้ทองคำบริสุทธิ์ทับและตกแต่งด้วยลวดลายต้นปาล์มและลายไข ๖ ซาโลมอมนำประดับประดาวิหารด้วยพลอยที่มีค่า ส่วนทองคำที่เขาใช้ก็เป็นทองคำจากเมืองฟารวา ยิม ๗ เขาปูทองคำไว้ที่คาน กรอบประตู ผนัง และประตูทุกแห่งของวิหารแห่งนั้น และเขายังได้แกะสลักรูปทูตสวรรค์มีปีกหลายองค์ไว้ตามพวกผนังอีกด้วย

๘ เขาสร้างห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดชั้น มีความยาวเท่ากับความกว้างของวิหาร คือยาวยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก ซาโลมอมนำทองคำอย่างดีมาหนักยี่สิบเอ็ดตันไว้ที่ด้านในของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ๙ พวกตะปูทองคำมีน้ำหนักรวมประมาณครึ่งกิโลกรัม เขายังนำทองคำไว้ที่พวกห้องชั้นบนด้วย ๑๐ ภายในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ซาโลมอนได้สร้างรูปปั้นของทูตสวรรค์มีปีก ขึ้นมาสององค์ และนำทองคำลงบนรูปปั้นทั้งสองนั้น ๑๑ ปีกของทูตสวรรค์ทั้งสองที่กางออกเต็มที่มีความยาวทั้งหมดยี่สิบศอก ปีกด้านหนึ่งยาวห้าศอก ๑๒ ไปติดกับผนังวิหาร ในขณะที่ปีกอีกด้านหนึ่งยาวห้าศอกเหมือนกันและติดกับปีกของทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง

๑๒ ในลักษณะเดียวกัน ปีกข้างหนึ่งของทูตสวรรค์ที่สองก็ยาวห้าศอกและไปติดกับผนังอีกด้านหนึ่งของวิหาร และอีกข้างหนึ่งก็ยาวห้าศอกและไปติดกับปีกอีกข้างหนึ่งของทูตสวรรค์องค์แรก ๑๓ ปีกของทูตสวรรค์ทั้งสององค์นั้นเมื่อกางออกแล้วยาวยี่สิบศอก ทูตสวรรค์ทั้งสองยืนอยู่หันหน้าออกไปทางห้องโถงใหญ่

* ๓:๑ โอเรียนท์ หรือ อารอนา

† ๓:๓ หกสิบศอก เท่ากับสามสิบเอ็ดเมตรครึ่ง

‡ ๓:๓ ยี่สิบศอก เท่ากับสิบเมตรครึ่ง

¶ ๓:๖ พารวายิม เป็นสถานที่ที่มีทองคำอยู่มากมาย น่าจะอยู่ในประเทศอิฟิรั

§ ๓:๑๑ ห้าศอก หรือ ๒.๖ เมตร

๑๔ ซาโลม อันทำฝ่าม่าน * ขึ้นจากเส้นใยสี เลือดหมู สีม่วงและสีฟ้า กับผ้าลินินอย่างดี โดยปฏิรูปทศวรรคมีปีกลงบนนั้น

๑๕ ที่ด้านหน้าของวิหาร เขาได้สร้างเสาขึ้น สองต้น สูงสามสิบห้าศอก † แต่ละต้นมีหัวเสา วางอยู่ด้านบนสูงอีกห้าศอก ๑๖ เขาได้สร้างโซ่ ที่ร้อยต่อกันและได้วางโซ่เหล่านี้ บนไม้ที่ด้าน บนของเสาสองต้นนั้น เขายังได้ทำผลทับที่ม หนึ่ง ร้อย ลูก และติดพวก มันไว้กับโซ่เหล่านี้ ๑๗ เขาได้จัด ตั้งเสาสอง ต้น นั้นขึ้นที่ด้าน หน้าของวิหาร ต้น หนึ่งอยู่ทางทิศใต้และอีก ต้นอยู่ทางทิศเหนือ ต้นที่อยู่ทางใต้มีชื่อว่ายา คิน † และต้นที่อยู่ทางเหนือมีชื่อว่าโบอาส †

ข้าวของเครื่องใช้สำหรับวิหาร

(๑ พกษ. ๗:๒๓-๕๑)

๑ ซาโลม อonstr้างแท่น บูชาจากทอง สัมฤทธิ์ขึ้นแท่นหนึ่งยาวยี่สิบศอก ๙ กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก ๒ เขาได้ สร้างขั้นทะเล ** ขึ้นจากเหล็กหล่อ มีรูปร่าง เป็นวงกลมวัดจากขอบด้านหนึ่งไปถึงขอบ อีกด้านหนึ่งได้สิบศอก มีความสูงห้าศอก วัด เส้น รอบ วงได้สามสิบศอก †† ที่ใต้ขอบของ ขั้นทะเลนั้น เขาได้หลอรูปร่างเต่าอยู่สองแถว ล้อมรอบขั้นทะเล นั้น หล่อเป็นเนื้อเดียวกับ ขั้นทะเล ๔ ขั้นทะเลวางอยู่บนรูปปั้นวัวตัวผู้ สิบสองตัว วัวสามตัวหันหน้าไปทางทิศเหนือ สามตัวหันไปทางทิศ ตะวัน ตก สามตัวหัน

ไปทางทิศ ใต้และอีกสามตัวหันไปทางทิศ ตะวันออก ขั้นทะเลวางอยู่บนรูปปั้นวัวเหล่านี้ และส่วนหางของพวก มันหันเข้าด้าน ใน ๕ ขั้นทะเลมีความหนาหนึ่งฝ่ามือ †† ที่ขอบ ของมันมีลักษณะเหมือนขอบถ้วย คือคล้าย กับดอกกลีบลีที่บานออก มันสามารถเก็บน้ำได้ หกหมื่นหกพันลิตร †††

๖ แล้วซาโลม อณก็ได้ทำอ่างขึ้นสิบใบไว้ สำหรับชำระล้างและเอาอ่างห้าใบไปไว้ทาง ทิศใต้ อีกห้าใบไปไว้ทางทิศเหนือ เพื่อไว้ สำหรับชำระล้างสิ่งที่จะนำมาเป็นเครื่องเผา บูชา แต่ขั้นทะเลจะใช้สำหรับให้พวกนักบวช ชำระล้างเท่านั้น

๗ เขาสร้างโคมไฟเงินจากทองคำไว้สิบอัน สร้างตามแบบที่ได้กำหนดไว้สำหรับพวก มัน และวางโคมไฟเงินพวก นี้ไว้ในวิหาร วาง ไว้ทางทิศใต้ห้าอัน และไว้ทางทิศเหนือห้า อัน ๘ เขาทำโต๊ะขึ้นสิบตัวและนำไปวางไว้ในวิหาร ทางทิศใต้ห้าตัว และทิศเหนือห้า ตัว เขายังทำขามทองคำสำหรับประพรหมไว้ หนึ่งร้อยใบด้วย ๙ เขาสร้างลาน SS ของพวก นักบวช และลานขนาดใหญ่กับประตูลานอีก หลายประตู และได้บุทองสัมฤทธิ์ที่ประตู เหล่า นั้นไว้ ๑๐ ซาโลม อณวางขั้นทะเลที่มุม ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของวิหาร

๑๑ หู รามยังได้ทำหม้ออีกหลายใบ รวมทั้งทัพพีและขามประพรหม แล้วหู รามก็ได้ ทำงานทุกอย่างภายในวิหารของพระเจ้าที่ กษัตริย์ได้สั่งเขาไว้จนเสร็จสิ้นลง นั่นก็คือ

* ๓:๑๔ *ฝ่าม่าน* ม่านขึ้น นี้เป็นผ้าผืนขนาดใหญ่มากแขวนกันไว้ระหว่างสถานที่ที่บริสุทธิ์กับ สถานที่บริสุทธิ์ที่สุดเพื่อว่าจะได้ไม่มีใครได้เห็นหีบแห่งคำสัญญาของพระยาห์เวห์และเคลือบดู นันที่อยู่บนฝาหีบนั้น

† ๓:๑๕ *สามสิบห้าศอก* ประมาณสิบแปดเมตรกว่าๆ

†† ๓:๑๗ *ยาคิน* ในภาษาฮีบรู คำนี้คงจะมีความหมายว่า “เขาได้จัดตั้งขึ้น”

††† ๓:๑๗ *โบอาส* ในภาษาฮีบรู คำนี้คงจะมีความหมายว่า “ความเข้มแข็งอยู่ในตัวเขา”

§ ๔:๑ *ยี่สิบศอก* เท่ากับสิบเมตรครึ่ง

** ๔:๒ *ขั้นทะเล* ชั้นเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร ดูใน ๒ พงศาวดาร ๔:๒-๖

†† ๔:๒ *สามสิบศอก* หรือ ๑๕.๗๕ เมตร ภาษากรีกโบราณแปลไว้ว่า ๒๕ ศอก

††† ๔:๕ *หนึ่งฝ่ามือ* ประมาณ ๗.๖ เซนติเมตร

†††† ๔:๕ *หกหมื่นหกพันลิตร* หรือ สามพันบัท

SS ๔:๙ *ลาน* พื้นที่พิเศษที่อยู่ทางด้านนอกของวิหาร

- ๑๒ เสาสองต้น
หัว เสาสองอันที่มีรูป ร่างเหมือนอ่างเพื่อวางไว้บนยอดเสา
- ๑๓ ทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับดาชายสอง ชุด (ดาชายแต่ละชุดมีทับทิมอยู่สองร้อยลูกไว้สำหรับประดับหัวเสารูปขามที่อยู่บนเสาทั้งสองต้น)
- ๑๔ แขนหลายแขนพร้อม กับอ่างน้ำวางอยู่บนนั้น
- ๑๕ ชั้นทะเลและรูป ปันวัวตัวผู้สิบ สองตัวที่แบกชั้นทะเลอยู่
- ๑๖ หูม้อ ทับพี ส้อมและเครื่องใช้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

ของทั้งหมดที่หุ รัมได้ทำขึ้นให้กับกษัตริย์ซาโลมอน เพื่อใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์นี้ ทำจากทองสัมฤทธิ์ขัด มัน ๑๗ กษัตริย์ได้ให้หล่อของเหล่านี้ขึ้นจากแม่พิมพ์ดินเหนียวที่นำมาจากหุบเขาเจอร์แดนที่อยู่ระหว่างเมืองสุคคทกับเมืองเศเรดาห์ ๑๘ เครื่องใช้ทุกอย่างที่ซาโลมอนให้ทำขึ้นนี้ใช้ทองสัมฤทธิ์มากมายจนบอกนำหนักไม่ได้

๑๙ ซาโลมอนยังทำของที่ใช้ในวิหารของพระเจ้าด้วย คือแท่นบูชาทองคำ พวกเขาได้ะสำหรับวางขนมปังไว้ตรงหน้าพระเจ้า ๒๐ โคมไฟยืนที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ที่สร้างตามแบบที่ได้กำหนดไว้ พร้อมกับตะเกียงของพวกมัน เพื่อไขจุดไฟไว้ด้านหน้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ ที่อยู่ด้านใน ๒๑ ดอกไม้ทองคำ ตะเกียงและคิม (พวกมันทำจากทองคำบริสุทธิ์ที่สุด) ๒๒ กรรไกรตัดใส่ตะเกียงที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ ขามประพรม ขามกับกระถางไฟ และประตูทองคำหลายบานของวิหารคือประตูด้านในที่จะเข้าไปสู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและประตูของห้องโถงใหญ่

๒ เมื่อซาโลมอนทำงานสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์เสร็จหมดแล้ว เขาก็นำเอา

สิ่งของต่างๆที่ดาวิดผู้เป็นพ่อของเขาได้อุทิศไว้ เช่น เงิน ทองคำและเครื่องใช้ทั้งหมด เขามาวางไว้ในคลังสมบัติของวิหารของพระเจ้า

การแห่หีบศักดิ์สิทธิ์เข้าสู่วิหาร

(๑ พกษ. ๙:๑-๑๑)

๒ แล้วซาโลมอน เรียกพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล พวกหัวหน้าทั้งหมดของเผ่าต่างๆ และพวกผู้นำครอบครัวทั้งหลายของชาวอิสราเอล ให้มาชุมนุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะนำหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์มาจากเมืองศิโยนหรือเมืองของดาวิด ๓ และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้มารวมตัวกันต่อหน้ากษัตริย์ในช่วงเทศกาลของเดือนที่เจ็ด †

๔ เมื่อพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของชาวอิสราเอลมาถึง ชาวเลวีก็ได้ยกหีบขึ้น ๕ และพวกเขา ๖ ได้ยกหีบ และเดินที่นั่นดูพบ รวมทั้งพวกข้าวของเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ภายในเดินที่ไปด้วย พวกนักบวชที่เป็นชาวเลวีเป็นผู้ถือของเหล่านั้น ๗ และกษัตริย์ซาโลมอนกับชาวอิสราเอลทั้งหมดที่รวมตัวกันอยู่กับเขาก็ไปอยู่ต่อหน้าหีบ ถวายเครื่องบูชาเป็นแกะและวัวมากมายจนนับไม่ถ้วน ไม่สามารถจดบันทึกลงได้ ๘ แล้วพวกนักบวชก็นำหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์เข้าไปวางไว้ในที่ของมัน ที่อยู่ในห้องศักดิ์สิทธิ์ ด้านในสุดของวิหารซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและวางหีบนั้นไว้ใต้ปีกของทูตสวรรค์ทั้งสององค์นั้น ๙ ทูตสวรรค์ที่มีปีกทั้งสององค์นั้นกางปีกออกเหนือที่วางหีบนั้น ปีกนั้นก็ปกคลุมอยู่เหนือหีบและคานหามของมัน ๑๐ คานเหล่านี้ยาวมาก จนปลายของคานที่ยื่นออกมาจากหีบนั้น สามารถมองเห็นได้จากหน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น แต่ถ้าวอยู่นอกห้องศักดิ์สิทธิ์ก็มองไม่เห็น และคานเหล่านี้ก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ ๑๑ ในหีบนั้นไม่มี

* ๔:๒๐ **ห้องศักดิ์สิทธิ์** เป็นห้องในเดินที่ศักดิ์สิทธิ์และในวิหารที่พวกนักบวชใช้สำหรับรับใช้พระเจ้าเป็นประจำ

† ๔:๒๑ **คิม** ของที่ดูเหมือนกรรไกรใช้สำหรับคืบถ่านร้อนๆ

‡ ๕:๓ **เดือนที่เจ็ด** ตรงกับเดือนกันยายน

§ ๕:๕ **พวกเขา** คือพวกนักบวชและชาวเลวี หรือ “พวกนักบวชซึ่งก็คือชาวเลวี”

สิ่งอื่นใดนอกจากแผ่นหินสองแผ่น *ที่โมเสส ได้ใส่เอาไว้ ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เขาอยู่ที่ภูเขาไซเนบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์ได้ทำข้อตกลงกับชนชาติอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว

๑๑ แล้วพวกนักบวชก็ออกมาจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ นักบวชทั้งหมดที่อยู่ในที่นั้นได้ทำตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว ไม่ว่าจะอยู่กลุ่มเวรไหนก็ตาม ๑๒ ชาวเลวีทั้งหมดที่เป็นนักดนตรี เช่น อาสาฟ เฮมานและเยดูธันรวมทั้งพวกลูกชายและญาติๆของเขา ได้ยืนอยู่ทางด้านตะวันออกของแท่นบูชาพวกเขา แต่งตัวด้วยผ้าลินินอย่างดี และเล่นฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็กโดยมีพวกนักบวชหนึ่งร้อยยี่สิบคนเป่าแตรคลอไปด้วยกัน ๑๓ บรรดาคนเป่าแตรและนัก ร้องต่างทำหน้าที่เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อที่จะสรรเสริญและขอบคุณพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ประสานเสียงสรรเสริญพระยาห์เวห์ และร้องเพลง *คลอไปกับเสียงของแตร ฉาบ และเครื่องดนตรีทั้งหมด พวกเขาร้องว่า

“สรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดี ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป”

แล้ววิหารของพระยาห์เวห์ก็เต็มไปด้วยเมฆ ๑๔ หมอกควันเหล่านี้ ทำให้พวกนักบวชไม่สามารถทำพิธีรับใช้ของพวกเขาต่อไปได้ เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์ได้เข้ามาอยู่ในวิหารของพระเจ้าแล้ว

๑๕ แล้วซาโลมอนพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าพระองค์จะอาศัยอยู่ในเมฆสีดำ ๒ ข้าพเจ้าได้สร้างวิหารอันสง่างามไว้ให้กับพระองค์เพื่อเป็นสถานที่สำหรับพระองค์ได้ใช้อาศัยอยู่ตลอดไป”

คำพูดของซาโลมอน

(๑ พกษ. ๘:๑๔-๒๑)

๓ แล้วข้าตรียกก็หันไปหาคนอิสราเอลทั้งหมด ที่ยืนชุมนุมกันอยู่ที่นั่น และขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา “พระองค์พูดว่า

“ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มือของพระองค์นั้นได้ทำให้สิ่งที่พระองค์เคยสัญญาไว้ด้วย

ปากของพระองค์กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้านั้น เป็นความจริงขึ้นมา เพราะพระองค์ได้พูดว่า “ตั้งแต่วันที่เรานำ

ประชาชนของเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรายังไม่เคยเลือกเมืองหนึ่งเมืองใดจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อ

ที่จะใช้สร้างวิหารเป็นเกียรติให้กับชื่อของเราเลย และเราก็กังไม่เคยเลือกใครสักคนให้เป็นผู้นำเหนือประชาชน

ชาวอิสราเอลของเรา ๖ แต่ตอนนี้เราได้เลือกเมืองเยรูซาเล็มเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา และเรายังได้เลือกดาวิดให้มาปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’

๗ ดาวิดพ่อของเราเคยคิดอยู่ในใจว่า เราจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์

พระเจ้าของอิสราเอล ๘ แต่พระยาห์เวห์พูดกับดาวิดพ่อของเราว่า ‘ที่เจ้าคิดอยู่ในใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งเพื่อ

เป็นเกียรติให้กับชื่อของเรานั้น นับเป็นสิ่งที่ดี ๙ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่ได้เป็นคนสร้างวิหารนั้น แต่ลูกชาย

ของเจ้าที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจะเป็นผู้สร้างวิหารนั้นเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา’ ๑๐ พระยาห์เวห์ได้

รักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้ เราได้สืบทอดบัลลังก์ต่อจากดาวิดพ่อของเรา และตอนนี้เราก็นั่งอยู่บนบัลลังก์

เหนือชนชาติอิสราเอล เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้ให้สัญญาไว้ และเราก็ก

*๕:๑๐ แผ่นหินสองแผ่น เป็นแผ่นหินที่พระเจ้าได้เขียนบัญญัติสิบประการเอาไว้

†๕:๑๑ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นห้องในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และในวิหารที่พวกนักบวชใช้สำหรับรับใช้พระเจ้าเป็นประจำ

‡๕:๑๓ พวกเขา ... เพลง หรือ “พวกเขาร้องเพลงฮาเลลและ” น่าจะเป็นบทสดุดี ๑๑๑-๑๑๘ และ สดุดี ๑๓๖

ได้สร้างวิหารหลัง นั้นขึ้นเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว ^{๑๑}และในนั้น เราก็ได้วางหีบ โบสถ์ไว้ เป็นหีบที่ใส่ขอตกลงของพระยาห์เวห์ ที่ได้ทำไว้กับประชาชนชาวอิสราเอล”

คำอธิษฐานของซาโลมอน

(๑ พกษ. ๘:๒๒-๕๓)

^{๑๒-๑๓}ซาโลมอนสร้างปะรำยกพื้นจากทองสัมฤทธิ์ขึ้น ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก และสูงสามศอก และวางมันไว้ตรงกลางของลานด้านนอก เขายืนอยู่บนปะรำนั้นและก็คุกเข่าลงต่อ หน้าชุมนุมอิสราเอลทั้งหมด และชูแขนทั้งสองข้างขึ้นบนฟ้า สวรรค์ ^{๑๔}เขาพูดว่า

“ข้า แต่ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ไหนอีกแล้วที่จะเหมือนกับพระองค์ ไม่ว่าจะบนสวรรค์เบื้อง บนหรือแผ่นดินโลกเบื้องล่าง พระองค์รักษาสัญญาแห่งความรักกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์อย่างสุดจิต สุดใจของเขา ^{๑๕}พระองค์ยังรักษาสัญญากับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ที่เป็นพ่อของข้าพเจ้า พระองค์สัญญาด้วยปากของพระองค์ และในวัน นี้พระองค์ได้ทำให้คำสัญญานั้นสำเร็จลุล่วงด้วยมือของพระองค์ ^{๑๖}ตอนนี้ ข้า แต่ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ขอพระองค์รักษาสัญญา อื่นๆที่พระองค์ได้ทำไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ที่เป็นพ่อของข้าพเจ้าด้วยเถิด เมื่อครั้งที่พระองค์ได้พูดว่า ‘ดาวิด ถ้าลูก หลานของเจ้าระมัดระวังในทุกๆสิ่งที่ทำ เขาทำ เพื่อจะทำตามกฎของเราเหมือนกับที่เจ้าได้ทำ เจ้าจะไม่มีวันขาดคนที่จะมานั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลต่อหน้าเราเลย’ ^{๑๗}ข้า แต่ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ในตอนนี้ ขอให้พระองค์ทำให้คำพูดของ

พระองค์ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เป็นจริงขึ้นมาด้วยเถิด

^{๑๘}แต่พระเจ้า พระองค์จะอาศัยอยู่บนพื้นโลกกับมนุษย์ได้จริงๆหรือ เพราะฟ้า สวรรค์หรือแม้แต่สวรรค์ชั้นสูงสุดยังไม่สามารถรองรับพระองค์ได้ เลย แล้วนับประสาอะไรกับวิหารหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้สร้างเล่า ^{๑๙}ถึงกระนั้น ขอพระองค์โปรดฟัง คำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของผู้รับใช้คน นี้ของพระองค์ด้วย เถิด ข้า แต่ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าโปรดฟัง เสียงร่ำ ร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับ ใช้ของพระองค์ กำลังอธิษฐานอยู่ต่อ หน้าพระองค์ ^{๒๐}ขอ ให้ดวงตาของพระองค์เฝ้ามองวิหารหลังนี้ทั้งกลางวัน และกลางคืน มันเป็นสถานที่ที่พระองค์ได้พูดไว้ว่าจะวางชื่อของพระองค์ไว้ที่นี่ ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์อธิษฐานตอนหันหน้าเข้าหาสถานที่แห่งนี้ด้วยเถิด ^{๒๑}ข้า แต่ พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้พระองค์ และอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานหันหน้ามายังสถานที่นี้ด้วย เถิด ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานในฟ้า สวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และเมื่อพระองค์ได้ยินแล้ว ขอโปรดยกโทษให้กับพวกเราด้วยเถิด

^{๒๒}เมื่อคน หนึ่งคนใดทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และต้องสาบาน เมื่อเขามาสาบานต่อ หน้าแท่นบูชาของพระองค์ในวิหารแห่งนี้ ^{๒๓}ขอโปรดรับ ฟังจากบนฟ้า สวรรค์ และตัดสินพวกผู้รับ ใช้ของพระองค์ด้วยเถิด ขอพระองค์ตอบแทนคนที่ทำผิด โดยให้ความ ผิดของเขาตกลงบนหัวของเขาเอง และขอให้พระองค์ประกาศความบริสุทธิ์ของคนที่บริสุทธิ์ โดยให้รางวัลกับเขาตามความบริสุทธิ์ของเขา

^{๒๔}ถ้าประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ป่วย แพ้ต่อศัตรูเพราะทำความผิดบาปต่อพระองค์ และถ้าพวกเขา

*๖:๑๑ **หีบ** เป็นหีบที่ใส่ใส่แผ่นหินสองแผ่นที่เขียนบัญญัติสิบประการเอาไว้รวม ทั้งสิ่งของต่างๆเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

หันกลับมายอมรับชื่อของพระองค์ มา
อธิษฐานร้องขอต่อพระองค์ในวิหารแห่ง
นี้ ^{๒๕}โปรดฟังพวกเขาจากฟ้า สวรรค์
และอภัยให้กับความบาปของอิสราเอล
ชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขา
กลับมาสู่แผ่นดิน ดินที่พระองค์ได้ให้ไว้กับ
บรรพบุรุษของพวกเขาด้วยเถิด

^{๒๖}หรือเมื่อพระองค์ปิดสวรรค์ ไม่
ให้ฝนตกลงมา เพราะประชาชนของ
พระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขา
หาหน้หน้ามาทางวิหารอธิษฐาน และ
สรรเสริญชื่อของพระองค์ และหันจาก
บาปของพวกเขา เพราะพระองค์ได้
ลงโทษพวกเขา ^{๒๗}ก็ขอโปรดฟังจากฟ้า
สวรรค์ และอภัยบาปให้กับพวกเขาผู้รับ
ใช้พระองค์คืออิสราเอลชนชาติของ
พระองค์ด้วยเถิด โปรดสอนพวกเขาให้
ใช้ชีวิตในทางที่ถูก ต้อง และช่วยส่งฝน
ให้ตกลงมาบนแผ่นดิน ดินที่พระองค์ได้ให้
ไว้เป็นมรดกกับประชาชนของพระองค์
ด้วยเถิด

^{๒๘}เมื่อเกิดภาวะอดอยาก *หรือเกิด
โรคระบาดขึ้นในแผ่นดิน ดิน หรือเกิดโรค
ชืดในพืช หรือเกิดเชื้อ ราทำลายพืช
หรือ เกิดดักแด่นว้ยบินหรือวัยคลานมา
ทำลายพืช หรือมีพวกศัตรูมาปิดล้อม
เมืองทั้ง หลายของพวกเขาไว้ ไม่ว่าจะ
เป็นความหายนะใดๆหรือโรคภัยใดๆ
ที่เกิดขึ้นก็ตาม ^{๒๙}และเมื่ออิสราเอล
หรือคนหนึ่งคนใดได้สำนึก ผิดเพราะ
ได้ รับความทุกข์ทรมานและความเจ็บ
ปวด และเขาได้ยื่นมือไปยังวิหารแห่ง
นี้ และอธิษฐานหรืออ้อนวอนต่อพระองค์
^{๓๐}ขอพระองค์ได้โปรดฟังจากสวรรค์
ที่เป็นที่อาศัยของพระองค์ และโปรด
ยก โทษและช่วยพวกเขา ด้วย มีแต่
พระองค์เท่านั้นที่รู้จักใจของมนุษย์ทุก
คน อย่างนั้นได้โปรดตอบแทนพวกเขา
ตามการกระทำของพวกเขาด้วย เถิด
^{๓๑}เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรงพระองค์
และจะได้เดินตามทางของพระองค์
ตลอด เวลาที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในแผ่นดิน

ดินที่พระองค์ได้ยกไว้ให้กับบรรพบุรุษของ
พวกเรา

^{๓๒}ส่วนคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอล
ชนชาติของพระองค์ พวก เขาจะเดิน
ทางมาจากแดนไกล เพราะพวกเขาจะ
ได้ยินชื่อ เสียงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
และมือที่เต็มไปด้วยอำนาจกับแขน
ที่กางออกของพระองค์ เมื่อคนต่าง
ชาติ นั้นหันหน้ามาทางวิหาร นี้และ
อธิษฐาน ^{๓๓}ขอพระองค์โปรดฟังจาก
ฟ้า สวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์
และโปรดทำตามสิ่งที่ชาวต่าง ชาติคน
นั้นขอจากพระองค์ด้วยเถิด เพื่อชนทุก
ชาติบนโลก นี้จะได้รู้จักชื่อ เสียงของ
พระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือน
กับที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ทำ
และเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่า วิหารหลังนี้ที่
ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมาเป็นของพระองค์

^{๓๔}เมื่อประชาชนของพระองค์ไปทำ
สงครามกับพวกศัตรูของพวกเขา ไม่
ว่าพระองค์จะส่งพวกเขาไปที่ใดก็ตาม
และเมื่อพวกเขาอธิษฐานกับพระองค์
โดยหันหน้ามาทางเมือง นี้ที่พระองค์ได้
เลือก ไว้ และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้า
ได้สร้างไว้ เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของ
พระองค์ แล้ว ^{๓๕}ขอให้พระองค์ฟังคำ
อธิษฐานและคำอ้อนวอนของพวกเขา
จากฟ้า สวรรค์และช่วย เหลือพวกเขา
ด้วยเถิด

^{๓๖}เมื่อพวกเขาทำบาปต่อพระองค์
เพราะคงไม่มีใครที่ไม่ทำบาปเลย และ
พระองค์ก็โกรธพวกเขา และได้ส่งพวกเขา
ไปตกอยู่ในกำมือของศัตรูที่เข้ามา
จับตัวพวกเขา เขาไปเป็นเชลยและนำตัว
พวกเขาไปสู่ดิน แดนอื่นไม่ว่าจะใกล้
หรือไกลก็ตาม ^{๓๗}และพวกเขาสำนึก
ผิดตอนอยู่บนแผ่นดิน ดินที่พวกเขาถูก
จับตัวไป นั้น และพวกเขาได้กลับ ตัว
กลับใจ และได้อธิษฐานต่อพระองค์ใน
แผ่นดิน ดินของผู้ ที่จับตัวพวกเขาไป นั้น
และพวกเขาพูดว่า ‘พวกเราได้ทำบาป
และทำผิดไปแล้ว พวกเราได้ทำตัวเลว
มาก’ ^{๓๘}และถ้าพวกเขาหันกลับมาหา

*๖:๒๕ ภาวะอดอยาก ช่วงเวลาที่ไม่มีฝนตกเลย พืชผลก็ไม่สามารถเจริญเติบโตได้ ทั้งคน
และสัตว์ต่างล้มตายเป็นเพราะไม่มีอาหารและน้ำให้กิน

พระองค์อย่างสุดจิต สุดใจของพวกเขา ในแผ่นดินที่พวกเขาถูกจับตัวไป นั่นและได้อธิษฐานโดยหันหน้าไปยังแผ่นดินที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และได้หันไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือกไว้ และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์ ^{๓๙} ก็ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของพวกเขา จากบงฟา สวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ นั่น และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด และโปรดยกโทษให้กับชนชาติของพระองค์ ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ด้วย ^{๔๐} และตอนนี้ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้ดวงตาของพระองค์เปิดขึ้นและขอให้หูของพระองค์ได้ รับฟังคำอธิษฐานที่ถวายให้ในที่นี่

^{๔๑} ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ตอนนี้อลลูกขึ้นเถิด และมาสู่สถานที่พักผ่อนของพระองค์

ทั้งพระองค์และที่บั้นอานาจของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ขอให้เหล่านักบวชของพระองค์ได้สวมใส่ความช่วยเหลือ

ขอให้เหล่าศิษย์แท้จริงของพระองค์ ยินดีในความดีของพระองค์

^{๔๒} ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า ขออย่าได้ปฏิเสธผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งเลย ขอจดจำความรักอันยิ่งใหญ่ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด”

อุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์

(๑ พกษ. ๘:๖๒-๖๖)

๗ ^๑ เมื่อซาโลมอนอธิษฐานเสร็จ ก็มีเพลงมาจากสวรรค์ และมาเผาเครื่องเผาบูชา กับพวกเครื่องสัตวบูชาและรัศมีของพระยาห์เวห์ ก็แผ่ออกมาเต็ม วิหาร ^๒ พวกนักบวชไม่สามารถเข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ได้ เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์เต็มวิหารไปหมด ^๓ เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เห็นไฟที่พุ่งลงมาและรัศมีของพระยาห์เวห์เหนือวิหารแห่ง นั้น

พวกเขาก็คุกเข่าลงและก้มหน้าลงกับพื้นดิน พวกเขานมัสการและขอบคุณพระยาห์เวห์โดยพูดว่า

“พระองค์ทรงดี

ความ รักมั่นคงของพระองค์จะคง อยู่ตลอดไป” *

^๔ แล้วกษัตริย์กับประชาชนทั้งหมดก็ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ ^๕ และกษัตริย์ซาโลมอนได้ถวายวัวสอง หมื่นสองพันตัว และแกะกับแพะอีกหนึ่ง แสนสองหมื่นตัว แล้วกษัตริย์กับประชาชนทั้งหมดก็ได้อุทิศวิหารนี้ให้กับพระเจ้า ^๖ พวกนักบวชได้เข้าประจำตำแหน่งของตน เหมือนกับพวกชาวเลวี ซึ่งมีพวกเครื่องดนตรีของพระยาห์เวห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทำขึ้นไว้ เพื่อใช้สรรเสริญพระยาห์เวห์ และใช้เมื่อเขาต้องการขอบคุณพระองค์ พวกเขาร้องเพลงว่า “ความ รักมั่นคงของพระองค์จะคง อยู่ตลอดไป” แล้วพวกนักบวชที่ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเลวี ก็เป่าแตรขึ้น และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กำลังยืนอยู่

^๗ ซาโลมอนได้อุทิศส่วนกลางของลานที่อยู่ด้านหน้าวิหารของพระยาห์เวห์นั้นให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะได้ถวายเครื่องเผาบูชาและไข มันของเครื่องสังสรรค์บูชา เพราะแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่เขาได้สร้างขึ้น นั้นไม่พอสำหรับวางเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช รวมทั้งส่วนไขมันเหล่านั้นได้ทั้งหมด

^๘ แล้วซาโลมอนก็ฉลองเทศกาลนั้นอยู่เจ็ดวัน และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็อยู่กับเขา เป็นกลุ่มคนขนาดใหญ่มาที่มาจากทุกที่ ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัท จนถึงลำธารแห่งอียิปต์ ^๙ ในวันที่แปดพวกเขาจะมีการชุมนุมกันเพราะพวกเขาได้เฉลิมฉลองการอุทิศแท่นบูชาแล้วเจ็ดวัน แล้วฉลองเทศกาลต่อไปอีกเจ็ดวัน ^{๑๐} ในวันที่สิบสามของเดือนที่เจ็ด ซาโลมอนได้ส่งประชาชนเหล่านั้นกลับไปบ้านของพวกเขา เขาคิดใจที่จริง ยินดีเพราะสิ่งดีที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับดาวิดกับซาโลมอนและกับชาวอิสราเอลประชากรของพระองค์

*๗:๓ พระองค์ ... ตลอดไป ดูใน สดุดี ๑๑๘ และ ๑๓๖

พระยาห์เวห์มาหาซาโลมอนครั้งที่สอง

(๑ พกษ. ๓:๑-๙)

๑๑ เมื่อซา โลม ोनสร้างวิหารของพระยาห์เวห์และวังกษัตริย์เสร็จ และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาคิดไว้ว่าจะทำในวิหารของพระยาห์เวห์และในวังของเขาเองจนหมด แล้ว ๑๒ พระยาห์เวห์ได้ปรากฏแก่เขาในตอนกลางคืนและพูดว่า

“เราได้ยินคำอธิษฐานของ เจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับตัวเราให้เป็นวิหารสำหรับการถวายเครื่องบูชา

๑๓ เมื่อเราปิดสวรรค์เพื่อไม่ให้มีฝนตกหรือสิ่งฝนตกแค้นให้มากลื่นกินแผ่นดินของ เจ้า หรือส่งโรคระบาดให้ลงมาในหมู่ประชาชนของเรา ๑๔ ถ้าประชาชนของเราผู้ที่เราได้ประทับชื่อเราไว้ ถ่อมตัวลงและอธิษฐาน และเริ่มแสวงหาใบหน้าของเรา และหันเหออกจากวิถีทางชั่วทั้งหลายของพวกเขา เราก็จะรับ ฟังจากสวรรค์ และจะยกโทษบาปของพวกเขา และจะรักษาแผ่นดินของพวกเขา ๑๕ ตอนนีดวงตาของเราจะเปิดอยู่ และหูของเราจะรับ ฟังคำอธิษฐานที่พวกเขาอธิษฐานต่อเราในสถานที่แห่งนี้ ๑๖ เราได้เลือกและอุทิศวิหารนี้ให้เป็นเกียรติกับชื่อของเราตลอด ไป ดวงตาและหัวใจของเราจะอยู่ที่นั่นเสมอ

๑๗ ส่วนตัวเจ้า ถ้าเจ้าเดินอยู่ต่อ หน้าเรา เหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเจ้าเคยทำ และทำตามทุกอย่างที่เราสั่ง และรักษาข้อ บังคับกับกฎทุก ข้อของเรา ๑๘ เราจะทำให้บัลลังก์ของราชวงศ์เจ้ามั่นคง เหมือนกับที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิดพ่อของเจ้า เมื่อครั้งที่เราพูดว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อ สายที่จะมาปกครองเหนือชนชาติอิสราเอล’

๑๙ แต่ถ้าพวก เจ้าหันเหไป และละทิ้งข้อบังคับต่างๆและกฎทั้งหลายที่เราได้ให้พวก เจ้าไว้ และไปรับ ใช้และนมัสการพระอื่น ๆ ๒๐ เราก็จะถอนรากชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินของเราที่เราได้ยกให้กับพวกเขาไว้ และจะขวางทิ้งวิหารแห่งนี้ที่เราได้อุทิศไว้ให้เป็นเกียรติกับชื่อของเราให้พ้นไปจาก

สายตาเรา เราจะทำให้มันเป็นที่หัวเราะเยาะและเย้ย หยันในหมู่ชนชาติทั้งหลาย ๒๑ ถึงแม้ว่าวิหารแห่งนี้จะใหญ่โตสง่างาม แต่ทุกคนที่ผ่านไปมาจะต้องกลั้วและพูดว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์ต้องทำถึงขนาด นี้กับดินแดนและวิหารแห่งนี้’ ๒๒ คนก็จะตอบว่า ‘เป็นเพราะพวกเขาได้ละทิ้งพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าผู้ที่ได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาได้ไปออบ กอดอยู่กับพระอื่น ๆ ทั้งนมัสการและรับ ใช้พวก มัน นั้น เป็นเหตุที่พระองค์ถึงได้นำความหายนะทั้งหมดนี้มาสู่พวกเขา”

ความสำเร็จอื่นๆของซาโลมอน

(๑ พกษ. ๓:๑๐-๒๘)

๑ ในตอนปลายปีที่สี่สิบซึ่งเป็นช่วงที่ซา โลม ोनได้สร้างวิหารของพระยาห์เวห์ กับวังของเขาเองนั้น ๒ ซาโลมอนได้ซ่อมแซมหมู่บ้านต่างๆที่ฮี รามได้ให้เขาไว้ และได้ให้ชาวอิสราเอลเข้าไปตั้ง รกรากอยู่ในหมู่บ้านเหล่านั้น ๓ แล้วซา โลม ोनก็ได้ไปที่ฮามัท โศบัท และไปยึดเอาเมืองนั้นไว้ ๔ เขายังสร้างเมืองที่ด โมรซันในทะเลทรายและเมืองสำหรับเก็บ ของหลายเมืองในฮามัท ๕ เขาสร้างเมืองเบธโฮโรนบน กับเมืองเบธโฮโรนล่างขึ้นมาใหม่ ให้เป็นเมืองป้อมปราการที่มีกำแพงเมือง กับประตูเมือง และลูกกรงเหล็ก ๖ ยังมีเมืองบาอัทห์ รวมทั้งสร้างเมืองต่างๆที่ใช้สำหรับเก็บข้าว ของและเมืองทั้งหลายสำหรับไว้รถรบ และม้าศึกทั้งหลายของเขา และสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาอยาก จะสร้าง ทั้งในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และตลอดทั่วทั้งเขตแดนที่เขาปกครองอยู่

๗ ประชาชนทั้งหมดที่เป็นชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์และชาวเยนุสนัน (คนเหล่านี้ไม่ใช่คนอิสราเอล) ๘ คือ ลูกหลานของคนเผ่าเหล่านี้ ที่ชาวอิสราเอลไม่ได้ทำลายจนหมดสิ้น แต่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดิน ซาโลมอนได้เกณฑ์คนเหล่านี้มาเป็นทาสที่ใช้แรงงานจนถึงทุกวันนี้ ๙ แต่ซาโลมอนไม่ได้ใช้ชาวอิสราเอลมาทำงานเป็นทาสในงานของเขา ชาวอิสราเอลได้เป็นนกรบ แม่ทัพของกองทัพของเขา และเป็นแม่ทัพของ

กองรถรบกับกองทหารของรถรบ ๑๐ มีเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าที่คอยดูแลโครงการต่างๆ ของกษัตริย์ซาโลมอน พวกเขาทั้งหมดสองร้อยห้าสิบคน

๑๑ ซาโลมอนเฝ้าลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ ขึ้นมาจากเมืองของดาวิดไปอยู่ในวังที่เขาได้สร้างไว้ให้กับนาง เขาได้พูดว่า “เมียของเราต้องไม่อาศัยอยู่ในวังของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ที่ทั้งหลายที่เคยวางหีบของพระยาห์เวห์ นั้นเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์”

๑๒ ซาโลมอนเฝ้าเครื่องบูชาให้แก่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่ซาโลมอนได้สร้างไว้ที่ด้านหน้าของระเบียงทางเดิน ๑๓ ซาโลมอนถวายเครื่องบูชาตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับวันต่างๆ อย่างที่ไม่เสสได้สั่งไว้ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาในทุกวันหยุดทางศาสนาวันข้างขึ้น และวันเทศกาลประจำปีสามเทศกาลคือ เทศกาลกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ เทศกาลสัปดาห์และเทศกาลอยู่เพิง ๑๔ แล้วเพื่อเป็นการรักษากฎหมายของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขาไว้ ซาโลมอนจึงได้แต่งตั้งพวกนักบวชขึ้นและแบ่งเวรตามหน้าที่ของพวกเขา และแต่งตั้งชาวเลวีให้คอยนำในการสรรเสริญและมาช่วย เหลือพวกนักบวชในแต่ละวัน เขายังได้แต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตูและแบ่งเวรสำหรับประตูแต่ละประตู เพราะนี่คือสิ่งที่ดาวิดคนของพระเจ้าได้สั่งไว้ ๑๕ พวกอิสราเอลไม่ได้หันเหไปจากคำสั่งทั้งหลายของกษัตริย์ซาโลมอนที่ให้กับเหล่านักบวชหรือชาวเลวี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม รวมทั้งคำสั่งที่ให้ไว้เกี่ยวกับพวกคลังสมบัติด้วย

๑๖ งานทุกอย่างของซาโลมอนสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี ตั้งแต่วันที่เริ่มวางรากฐานของวิหารของพระยาห์เวห์ จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ แล้ววิหารของพระยาห์เวห์ก็สร้างจนเสร็จ

๑๗ ซาโลมอนไปที่เมืองเอธิโอเปีย และเมืองเอโลทบนชายฝั่งของเอโดม ๑๘ ฮีรามส่งเรือมาให้ซาโลมอน โดยมีเจ้าหน้าที่

ของเขาซึ่งเป็นผู้ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับทะเลเป็นอย่างดีมาเป็นผู้บังคับการเรือ คนเหล่านี้ได้แล่นเรือไปกับคนของซาโลมอนจนถึงเมืองโอฟีร์ และได้นำทองคำดิบหกตันกลับมาให้กับกษัตริย์ซาโลมอน

ราชินีของเชบาามาพบซาโลมอน

(๑ พงศ. ๑๐:๑-๑๓)

๑ เมื่อราชินีของเชบาได้ยินถึงชื่อเสียงของซาโลมอน นางมาที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อทดสอบเขาด้วยคำถามต่างๆ หลายข้อ นางเดิน ทางมาพร้อมกับข้าราชการมากมาย และมีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศมากมาย ทองคำจำนวนมากและพลอยมีค่าหลายชนิด นางมาพบกับซาโลมอนและคุยกับเขาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่นางคิดไว้ ๒ ซาโลมอนตอบคำถามทั้งหมดของนางได้ ไม่มีข้อใดเลยที่ยากเกิน ไปสำหรับซาโลมอนที่จะอธิบายให้กับนางได้เข้าใจ ๓ เมื่อราชินีของเชบาเห็นความเฉลียวฉลาดของซาโลมอน อีกทั้งเห็นวังที่เขาสร้างขึ้น ๔ ตลอดจนอาหารต่างๆ บนโต๊ะของเขา ที่นั่งของพวกเจ้าหน้าที่ของเขา พวกผู้รับใช้ของเขาและเสื้อผ้าที่พวกเขาใส่อยู่ พวกเขาถือถ้วยของเข้และชุดที่พวกเขาใส่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ นางก็รู้สึกตกตะลึงจนลืมหายใจ ๕ นางพูดกับกษัตริย์ว่า “ชาวที่เราได้ยินในประเทศของเราเกี่ยวกับความสำเร็จต่างๆ และความเฉลียวฉลาดของท่านล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น ๖ แต่เราไม่เคยเชื่อสิ่งเหล่านี้มาก่อน จนกระทั่งเราได้มาเห็นกับตาของเราเอง อันที่จริง ความเฉลียวฉลาดที่พวกเขาพูด นั้นยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งของความเฉลียวฉลาดอันยิ่งใหญ่ว่าท่านมีเสียด้วยซ้ำ ท่านดีกว่าที่เราได้ยินมามาก นัก ๗ คนของท่าน ข้างใต้เกียรติจริงๆ พวกเจ้าหน้าที่ของท่านนี้ข้างใต้เกียรติจริงๆ คนพวกนี้ได้ยืนอยู่ต่อหน้าท่านตลอดเวลา และได้ฟังความเฉลียวฉลาดของท่าน ๘ ขอสรรเสริญ

* ๘:๑๓ วันข้างขึ้น เป็นวันที่หนึ่งของเดือนของชาวฮีบรู จะมีการชุมนุมพิเศษในวันเหล่านี้เพื่อสักการบูชาพระเจ้า

† ๘:๑๘ โอฟีร์ สถานที่ที่มีทองคำอยู่มาก ปัจจุบันไม่มีใครรู้แน่นอนว่าโอฟีร์ตั้งอยู่ที่ไหน

‡ ๙:๗ คนของท่าน เป็นคำแปลมาจากสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน ส่วนในสำเนาแปลกรีกโบราณแปลว่า “พวกเมียของท่าน”

พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านผู้ที่ชื่นชมในตัวท่านและวางท่านไว้บนบัลลังก์ของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ปกครองให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เป็นเพราะความรักของพระเจ้าของท่านที่มีให้กับชนชาติอิสราเอล และความดีของการของพระองค์ที่จะโอบ อุ้ม พวก เขาไว้ตลอดไป พระองค์ได้ทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือพวก เขาเพื่อที่จะรักษาความยุติธรรมและความถูกต้องไว้”

๙ แล้วนางก็มอบทองคำประมาณสี่ ตัน เครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และพลอยมีค่าอีกหลาย อย่างให้กับกษัตริย์ ไม่เคยมีใครนำเครื่องเทศมากมายเท่ากับที่ราชินีแห่งเชบาเอามาให้กับกษัตริย์ซาโลมอน

๑๐ (คนของฮีรามและคนของซาโลมอนได้นำทองคำมาจากโอไฟร์ *พวก เขายังได้นำไม้แก่นจันทน์ แดงและพลอยมีค่ามา ด้วย ๑๑ กษัตริย์ใช้ไม้แก่นจันทน์ แดงทำชั้นบันไดของวิหาร ของพระยาห์เวห์ กับบันไดของวังกษัตริย์ และยังใช้ทำพินใหญ่กับพินเล็กสำหรับพวกนักดนตรี ยังไม่เคยมีใครเคยเห็นของสวยเหมือนของพวก นี้มาก่อนในยูดาห์)

๑๒ กษัตริย์ซาโลมอนให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ราชินีของเขายกมาได้และที่นางขอจากเขา ซาโลมอนให้ของกับนางมากกว่าของที่นางนำมาให้เขาเสียอีก แล้วนางก็จากไปและกลับประเทศของนางพร้อมกับพวกข้าราชการของนาง

ทรัพย์สินสมบัติของซาโลมอน

(๑ พกษ. ๑๐:๑๔-๒๙; ๒ พศด. ๑:๑๔-๑๗)

๑๓ ซาโลมอนรับทองคำในแต่ละปีหนึ่งประมาณสี่สิบล้านตัน ๑๔ ไม่รวมถึงทองคำที่ได้จากพวกพ่อค้าเร่ และพวกที่ค้าขายเป็นประจำ และกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอาระเบีย และพวกผู้ว่าได้นำเงินและทองคำมาให้กับซาโลมอน ด้วย ๑๕ กษัตริย์ซาโลมอนสร้างโล่ขนาดใหญ่สอง ร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ตีแล้ว โดยไล่แต่ละอันใช้ทองคำที่ตีแล้วหนักสามกิโลกรัม ๑๖ เขายังสร้างโล่ขนาดเล็กขึ้น

สามร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ตีแล้วด้วย โดยไล่แต่ละอันใช้ทองคำหนักหนึ่ง กิโลกรัม ชีดกษัตริย์ได้เก็บพวกมันไว้ในวังที่มีชื่อว่า “ป่าแห่งเลบานอน”

๑๗ แล้วกษัตริย์ก็สร้างบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ขึ้นบัลลังก์หนึ่ง โดยฝังขาตั้งไว้และบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ ๑๘ บัลลังก์นี้มีบันไดหกชั้นและมีที่รองเท้า บันไดหนึ่งทำจากทองคำติดอยู่กับบัลลังก์ มีที่วางแขนอยู่ทั้งสองข้างของที่นั่ง มีรูปปั้นสิงห์สองตัวยืนอยู่ที่ด้านข้างของบัลลังก์ ๑๙ บันไดทั้งหกชั้นนี้ที่ปลายทั้งสองด้านของบันไดแต่ละชั้นมีรูปปั้นสิงห์อยู่ข้างละตัว รวมทั้งหมดสิบสองตัว ไม่มีอาณัติกร ไหนเคยทำได้อย่างนี้มาก่อน ๒๐ ด้วยสำหรับตีเหล็กทั้งหมดของซาโลมอนทำจากทองคำ และขาของเครื่องใช้ทุกอย่างในวังของป่าแห่งเลบานอนล้วนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรที่ทำจากเงินเลย เพราะในยุคของซาโลมอน เงินแทบจะไม่มีค่าอะไรเลย ๒๑ กษัตริย์มีกองเรือสำหรับค้าขายที่ควบคุมดูแลโดยคนของฮีราม เรือเหล่านี้จะกลับมาทุกฤดูสามปีโดยนำทองคำ เงินและงาช้างรวมทั้งสิงห์ตัวใหญ่และสิงห์บาบูนกลับมาด้วย

๒๒ กษัตริย์ซาโลมอนล้ำหน้ากษัตริย์ทุกองค์ในโลก นี้ในเรื่องความร่ำรวยและความเฉลียวฉลาด ๒๓ กษัตริย์ทุกองค์ในโลกต่างพากันมาขอเข้าพบซาโลมอน เพื่อที่จะได้ฟังความเฉลียวฉลาดของเขาที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของเขา ๒๔ ปีแล้วปีเล่า ทุกๆคนที่มาต่างก็นำของขวัญมาให้เขา ไม่ว่าจะเป็นเงินหรือทองคำ เสื้อผ้า อาวุธ เครื่องเทศ ม้าหรือล่อ

๒๕ ซาโลมอนมีคอกม้าถึงสี่ พัน คอก กับรถรบอีกหลายคัน เขามีม้าทั้งหมดหนึ่งหมื่นสอง พันตัวซึ่งได้เก็บอยู่ในเมืองที่เก็บรถรบและส่วนหนึ่งอยู่กับเขาในเยรูซาเล็ม ๒๖ เขาได้ปกครองอยู่เหนือกษัตริย์อีกหลายองค์ ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของพวกฟิลิสเตีย จนถึงเขตแดนของประเทศอียิปต์ ๒๗ กษัตริย์ได้ทำให้เงินมีมากอย่างกับก้อนหินในเมืองเยรูซาเล็ม และทำให้ไม่สนซี

* ๙:๑๐ **โอไฟร์** สถานที่ที่มีทองคำอยู่มาก ปัจจุบันไม่มีใครรู้แน่นอนว่าโอไฟร์ตั้งอยู่ที่ไหน
 ๑๕:๑๔ **ที่รองเท้า** แทนขนาดเล็กที่กษัตริย์สามารถใช้วางเท้าของเขาเมื่อเขานั่งอยู่บนบัลลังก์

ดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้มะเดื่อตามเชิงเขา ^{๒๘}ม้าของซาโลม อดถูกนำมาจากประเทศอียิปต์และจากประเทศอื่นๆอีกหลายประเทศ

ซาโลมอนตาย

(๑ พกษ. ๑๑:๔๑-๔๓)

^{๒๙}ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในสมัยของซาโลม อดตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้น สดลงได้ รับการจดบันทึกไว้แล้วในบันทึกของนาธันผู้พูดแทนพระเจ้า ในคำเผยแพร์ของอาหิยาห์ ชาวเมืองซีโลห์และในนิมิตของอิดโดผู้ ที่เห็นนิมิต * เกี่ยว กับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ^{๓๐}ซาโลม อดได้ปกครองอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเหนือชนชาติอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบปี ^{๓๑}แล้วเขาก็ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิดพ่อของเขา และเรโหโบอัมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

สงครามกลางเมือง

(๑ พกษ. ๑๒:๑-๒๔)

๑๐ เรโหโบอัมไปที่เซเคมเพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดไป ที่นั่นเพื่อที่จะแต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ ^๒เมื่อเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้ยินเรื่อง นี้เข้า (ตอนนั้นเขาอยู่ในประเทศอียิปต์ซึ่งเป็นที่ที่เขาหลบหนีไปจากกษัตริย์ซาโลม อด) เขาจึงออกมาจากอียิปต์ กลับมาบ้านของเขา

^๓คนอิสราเอลจึงไปหาเยโรโบอัม เยโรโบอัมพร้อมด้วยชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไปหาเรโหโบอัมและพูดกับเขาว่า “พ่อของท่านบังคับให้เราต้องทำงานอย่างหนัก ตอนนี้อย่างไร ช่วยทำให้งานที่หนัก อึ้งและภาระอันหนักหน่วงที่พ่อท่านเคยวางไว้บนตัวพวกเรา นั้นเบาลงด้วยเถิด แล้วพวกเราจะอยู่รับใช้ท่าน”

^๔เรโหโบอัมตอบว่า “อีกสามวันค่อยกลับมาพบเราใหม่” ประชาชนจึงกลับออกไป

^๕แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ปรึกษากับพวกผู้อาวุโสที่เคยรับใช้ซาโลม อดพ่อของเขา ในช่วงที่ซาโลม อดยังมีชีวิตอยู่ เขาถามว่า “พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนพวกนั้นอย่างไรดี”

^๖พวกเขาตอบว่า “ถ้าท่านจะใจดีกับประชาชนเหล่านี้และเอาใจใส่พวกเขา และพูดดีกับพวกเขา พวกเขา ก็จะอยู่รับใช้ท่านตลอดไป”

^๗แต่เรโหโบอัมไม่ยอมฟังคำแนะนำที่พวกผู้อาวุโสเหล่านี้ให้เขา เขากลับไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มๆที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขา และทำงานให้กับเขาอยู่ ^๘เขากลามคนหนุ่มพวกนั้นว่า “ประชาชนพวกนั้นพูดกับเราว่า ‘ช่วยทำให้แอกที่พ่อของท่านวางไว้บนพวกเราเบาขึ้นด้วยเถิด’ พวกเจ้ามีคำแนะนำว่าอย่างไร พวกเราจะตอบประชาชนพวกนั้นอย่างไรดี”

^๙คนหนุ่มๆเหล่านี้ นั้นผู้ที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขาตอบว่า “บอกพวกประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า ‘พ่อของท่านได้ทำให้แอกของพวกเราหนักเหลือเกิน ขอให้ท่านช่วยทำให้มันเบาขึ้นด้วยเถิด’ บอกพวกเขาไปว่า ‘นิกอัยของเรายังหนักกว่าแอกของพ่อเราเสียอีก ^{๑๐}พ่อของเราได้ทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง”

^{๑๑}อีกสามวันต่อมา เยโรโบอัมและประชาชนทั้งหมดก็กลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์ได้บอกกับพวกเขาไว้ที่ว่า “กลับมาหาเราใหม่ในอีกสามวันข้างหน้า” ^{๑๒}กษัตริย์ตอบพวกเขาไปอย่างหยาบ คาย เขาไม่ทำตามคำแนะนำของพวกผู้อาวุโส ^{๑๓}กษัตริย์เรโหโบอัมไปทำตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มๆและพูดไปว่า “พ่อของเราทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเคยเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง” ^{๑๔}ดังนั้น กษัตริย์จึงไม่ยอมรับฟังประชาชน เลย เหตุการณ์ นี้เกิด ขึ้นจากพระเจ้า เพื่อพระยาห์เวห์จะทำให้คำพูดของพระองค์ที่ได้พูดไว้กับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผ่านทางอาหิยาห์ชาวเมืองซีโลห์นั้นสำเร็จ

^{๑๕}เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ยอมฟังพวกเขา พวกเขาจึงตอบกษัตริย์ไปว่า “พวกเราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวดาวิดอย่างนั้นหรือ พวกเราได้ส่วนแบ่งจากที่ดินของเจสซีหรือ เปล่าเลย อิสราเอลเอ๋ย

*๙:๒๙ ผู้ที่เห็นนิมิต อีกคำหนึ่งที่หมายถึงผู้พูดแทนพระเจ้า ดูใน ๑ ซามูเอล ๙:๙-๑๑

ให้แต่ละคนกลับไปยังถิ่นที่ของพวกเขา เรา
กันเถอะ ปล่อยให้ ลูก ของ ดาวิด ดูแลคน
ของพวกเขาเอง” ดังนั้น พวกชาวอิสราเอล
ทั้งหมดจึงกลับไปยังถิ่นที่ของตน^{๑๗} แต่
ส่วนชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลาย
ของยูดาห์ เรโหโบอัมยังคงเป็นคนปกครอง
พวกเขาอยู่

^{๑๘}กษัตริย์เรโหโบอัมส่งอาโดนีรัม ผู้
ควบคุมคนงานที่ถูกเกณฑ์ไปพูดกับชาว
อิสราเอล แต่ ชาวอิสราเอลเอาหินขว้างเขา
จนตาย ส่วนกษัตริย์เรโหโบอัมหนีขึ้นรถรบ
ของเขาและขับหนีเข้าเมืองเยรูซาเล็ม
ไป ^{๑๙}ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงแข็งข้อต่อ
ครอบครัวของดาวิดจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

^๑เมื่อเรโหโบอัมมาถึงเมือง
๑๑ เยรูซาเล็ม เขาได้รวบรวม
ครอบครัวของยูดาห์และเบนยามิน ได้นำกรบ
มาหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อมาทำสงคราม
กับชาวอิสราเอล เพื่อแย่งชิงอาณาจักรคืน
มาให้กับตัวเอง ^๒แต่แล้วคำพูดของพระ
ยาห์เวห์ได้มาถึงซาโมอาห์ที่เป็นคนของ
พระเจ้าว่า ^๓“ไปพูดกับเรโหโบอัมลูกชาย
ของกษัตริย์ซาโลมอนแห่งยูดาห์และกับชาว
อิสราเอลทั้งหมดในยูดาห์และในเบนยามิน
ว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘อย่าขึ้นไป
ต่อสู้กับพี่น้องอิสราเอลของพวกเจ้าเลย ขอ
ให้พวกเจ้าทุกคนกลับไปบ้านเกิด เพราะเรา
เองเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น”’” ดังนั้นพวก
เขาจึงเชื่อฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ และหัน
หลังกลับจากการเดินทัพไปต่อสู้กับเรโหโบอัม

เรโหโบอัมทำให้ยูดาห์แข็งแกร่ง

^๔เรโหโบอัมอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม
และสร้างเมืองต่างๆขึ้นในยูดาห์เพื่อใช้
ป้องกันการโจมตี มีเมืองต่อไปนี้คือ ^๖เมือง
เบธเลเฮม เมืองเอตตาม เมืองเทโคอา ^๗เมือง
เบธซूर เมืองโสโค เมืองอดุลลิม ^๘เมืองกัท
เมืองมาเรซาร์ เมืองคีฟ ^๙เมืองอาโดราอิม
เมืองลาซิช เมืองอาเซคาร์ ^{๑๐}เมืองโศราห์
เมืองอัยยาโลน และเมืองเฮโบรน เมือง
เหล่านี้เป็นเมืองป้อมปราการในเขตยูดาห์

และเขตเบนยามิน ^{๑๑}เรโหโบอัมทำให้ป้อม
ปราการต่างๆแข็งแกร่งและให้พวกแม่ทัพ
อยู่ประจำตามเมืองเหล่านั้น พร้อมกับสะสม
เสบียงอาหาร นามันมะกอกและเหล้าองุ่น
ไว้ที่นั่น ^{๑๒}เขาเอาโล่และหอกมาเก็บไว้ใน
เมืองเหล่านี้ทั้งหมด และทำให้เมืองเหล่านี้นั้น
แข็งแกร่ง ดังนั้น ยูดาห์และเบนยามินอยู่
ในการครอบครองของเขา

^{๑๓}พวกนักบวชและชาวเลวีมาจากทั่วทั้ง
อิสราเอล ได้มาอยู่ฝ่ายเดียวกับเรโหโบอัม
^{๑๔}ชาวเลวีได้ละทิ้งดินแดนแห่งทุ่งหญ้า
และที่ดินของพวกเขา และเดินทางมาที่ยู
ดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมกับ
พวกลูกชายของเขาไม่ยอมให้พวกนี้รับใช้
ในฐานะนักบวชของพระยาห์เวห์ ^{๑๕}และเย
โรโบอัมกับพวกลูกชายของเขาก็ได้แต่งตั้ง
เหล่านักบวชของพวกเขาขึ้นมาเอง เพื่อให้
รับใช้อยู่ตามสถานที่สูง กับรับใช้พวกรูป
ปั้นแพะและรูปปั้นลูกวัวที่พวกเขาได้สร้าง
ขึ้นมา ^{๑๖}คนอื่นๆที่มาจากเผ่าต่างๆของ
อิสราเอล ที่ยังตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์
พระเจ้าของอิสราเอลนั้น ก็ได้ติดตามชาว
เลวีเหล่านี้มาจนถึงเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อที่
จะถวายเครื่องสัตวบูชาให้แก่พระยาห์เวห์
พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ^{๑๗}พวก
เขาทำให้อาณาจักรของยูดาห์แข็งแกร่งขึ้น
และสนับสนุนเรโหโบอัมลูกชายของซาโลม
อนอยู่เป็นเวลาสามปี ในช่วงเวลานี้พวกเขา
ใช้ชีวิตตามอย่างของดาวิดและซาโลมอน

ครอบครัวของเรโหโบอัม

^{๑๘}เรโหโบอัมแต่งงานกับมาหะลัท นาง
เป็นลูกสาวของเยรีโมทกับนางอาบีฮาอิล เย
รีโมทเป็นลูกชายของดาวิด อาบีฮาอิลเป็น
ลูกสาวของเอลีอับผู้เป็นลูกชายของเจสซี
^{๑๙}มาหะลัทคลอดลูกชายให้เรโหโบอัม ชื่อ
เยอูซ เซมาริยาห์และศาอัม ^{๒๐}แล้วเรโหโบ
อัมแต่งงานกับมาอาคาคัทหลานสาวของอับ
ซาโลม มาอาคาคัทคลอดลูกชายให้เรโหโบ
อัม ชื่อว่า อามิยาห์ อัททัย ศีศาและเซโลมิ
ท ^{๒๑}เรโหโบอัมรักมาอาคาคัทลูกสาวของอับ

^๑๑๐:๑๘ อาโดนีรัม พบในต้นฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ (ดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๔:๖ และ ๕:๑๔ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคืออาโดรัม

^๑๑๑:๒๐ หลานสาว ตามตัวอักษรคือ “ลูกสาว”

ซาโลมมากกว่าเมียและเมียน้อย *คนไหนๆ ของ เขา เขามีเมียทั้งหมดสิบแปดคนและมีเมีย น้อยหกสิบ คน มีลูกชายยี่สิบแปดคน และมีลูกสาวหกสิบคน

^{๒๒}เรโหโบ อัมแต่ง ตั้งอาบียาห์ลูกชายของ นางมาอาคาห์ขึ้นเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ในหมู่พี่น้องทั้งหลายของเขา เพื่อที่จะให้อาบียาห์เป็นกษัตริย์ ^{๒๓}เรโหโบ อัมมีวิธีการที่ชาญฉลาด เขาแยกพวกลูกชายทั้งหลายของเขาให้ไปอยู่กระจัดกระจายตามเขตต่างๆของ ยูดาห์และเบนยามิน รวมทั้งตามเมืองที่เป็นป้อมปราการทั้งหลายด้วย เขาได้จัดส่งเสบียงอาหารให้กับลูกๆของเขาอย่างอุดมสมบูรณ์พร้อมทั้งหเมียให้กับพวกเขาด้วย

กษัตริย์ซัคโอมติเยรูซาเล็ม

(๑ พกษ. ๑๔:๒๑-๓๑)

๑๒ ^๑ภายหลังจากที่อาณัติกรของเรโหโบ อัมตั้งมันคง และเขาแข็งแกร่งขึ้น ทั้งตัวเขาและชนชาติอิสราเอล †ทั้งหมดก็ละทิ้งกฎของพระ ยาร์เวห์ ^๒เพราะพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระ ยาร์เวห์ ตั้งนั้นในปีที่ห้าที่เรโหโบ อัมเป็นกษัตริย์ กษัตริย์ซัคแห่งอียิปต์ได้ขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม

^๓กษัตริย์ซัคนักรถรบหนึ่ง หมื่นสอง พันคน ทหารม้าหก หมื่นคนและกองทัพชาวลิเบียชาวสุคี อิมและชาวคูซอีกนับจำนวนไม่ถ้วนมาด้วยจากอียิปต์ ^๔เขาเข้า ยึดเมืองต่างๆที่เป็นป้อมปราการของยูดาห์และบุกเข้ามาจนถึงเมืองเยรูซาเล็ม

^๕แล้วเซโมอาห์ผู้พูดแทน พระเจ้ามาพบเรโหโบอัมกับพวกผู้นำของชาวยูดาห์ ซึ่งมาชุมนุมกันอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เพราะกลัวกษัตริย์ซัค เซโมอาห์พูดกับพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด ‘พวกเจ้าได้ทิ้งเราตั้งนั้นเราก็ตัดทิ้งพวกเจ้าให้ตกอยู่ในกำมือของซัค’”

^๖พวกผู้นำของชาวอิสราเอลและกษัตริย์ต่างต่อม ตัวลงและพูดว่า “พระ ยาร์เวห์ทำถูกต้องแล้ว”

^๗เมื่อพระ ยาร์เวห์เห็นว่าพวกเขาต่างต่อมตัวลง คำพูดต่อไปนี้ของพระ ยาร์เวห์จึงมา

ถึงเซโมอาห์ว่า “พวกเขาได้ต่อมตัวลง ตั้งนั้นเราจะไม่ทำลายพวกเขา แต่จะช่วยผู้พวกเขาในเร็ววัน เราจะไม่เทความโกรธของเราลงบนเยรูซาเล็มผ่านทางกษัตริย์ซัค ^๘แต่พวกเขาจะต้องตกเป็นเชลยของซัค เพื่อพวกเขาจะได้รู้ชะบั้งว่า การรับใช้เรากับการรับ ใช้พวกกษัตริย์ของแผ่นดินอื่นอันมันแตกต่างกันแค่ไหน”

^๙เมื่อกษัตริย์ซัคแห่งอียิปต์บุก เข้าเมืองเยรูซาเล็ม เขา ได้ขนาเอาทรัพย์สินสมบัติในวิหารของพระ ยาร์เวห์ และทรัพย์สินสมบัติในวังของกษัตริย์ไป เขาเอาทุก สิ่งทุกอย่างรวมทั้งพวกโล่ทองคำที่ซาโลมอนได้สร้างไว้ ^{๑๐}ตั้ง นั้นกษัตริย์เรโหโบ อัมจึงได้สร้างพวกโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมาแทน และให้พวกทหารยามที่เฝ้ารักษาประตูวังเฝ้าดูแล ^{๑๑}เมื่อไหร่ก็ตามที่กษัตริย์ไปที่วิหารของพระ ยาร์เวห์ พวกทหารยามก็จะถือโล่เหล่านี้ตามกษัตริย์ไปด้วย หลังจากนั้นพวกเขาจะนำพวกมันไปเก็บรักษาไว้ในห้องยาม

^{๑๒}ความโกรธของพระ ยาร์เวห์ได้หันไปจากกษัตริย์เรโหโบ อัมเพราะเขาต่อม ตัวลงพวกยูดาห์ก็เลยไม่ถูกทำลายทั้งหมด ยูดาห์ก็ยังมีส่วนต้อยบ้าง

^{๑๓}กษัตริย์เรโหโบ อัมทำให้ตัว เองมันคงขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม และยังคงเป็นกษัตริย์ต่อไป เขามีอายูลีสิบ เอ็ดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่สิบเจ็ดปีในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระ ยาร์เวห์ได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์ แม่ของเรโหโบ อัมชื่อว่านาอามาห์ เป็นชาว อัมโมน ^{๑๔}เรโหโบ อัมได้ทำความชั่ว เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะแสวงหาพระ ยาร์เวห์

^{๑๕}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคของเรโหโบ อัม ตั้งแต่แรกจนจบ ได้ถูกจดไว้ในบันทึกของเซโมอาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า

และในหนังสือบันทึกชื่อพระ วงศ์ที่อิดโด ผู้ที่เห็นนิมิตได้จดไว้ เรโหโบอัมกับเยโรโบอัมยังคงทำสงครามกันตลอด เวลา ^{๑๖}เรโหโบอัมตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และ

* ๑๑:๒๑ เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย
† ๑๒:๑ อิสราเอล คือยูดาห์

อาบี ยาห์ลุกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาบียาห์ปกครองยูดาห์

(๑ พกษ. ๑๕:๑-๘)

๑๓ อาบียาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งตรงกับปีที่สิบแปดที่เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ๒ อาบียาห์ครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสามปี แม่ของเขาชื่อว่ามีคายาห์ นางเป็นลูกสาวของอูรีเอลจากเมืองกิเบอาห์ ได้เกิดสงครามระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัมขึ้น ๓ อาบียาห์ออกไปรบ พร้อมกองทัพทหารที่เก่งกล้าสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งทัพสู้รบกับเขาด้วยกองทัพทหารที่เก่งกล้าแปดแสนคน

๔ อาบียาห์ยืนอยู่บนภูเขาเศมา ราอิมในแถบเนินเขาเอฟราอิม และพูดว่า “เยโรโบอัมและชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ฟังเราให้ดี ๕ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล ได้ให้ตำแหน่งกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลแก่ดาวิด และลูกหลานของเขาตลอดไปแล้วด้วยคำสัญญาแห่งเกลียว ๖ แต่เยโรโบอัมลูกชายเนบัทซึ่งเป็นเจ้าหน้าทีคนหนึ่งของซาโลม ๗ อนุลูกชายของดาวิด ได้แข็งข้อกับเจ้า นายของเขา ๘ พวกเจ้าต้องที่ไร้ค่าบาง คนก็ได้ไปรวมตัวกับเขา และต่อต้านเรโหโบอัมลูกชายซาโลม ๙ อนตตั้งแต่เขายังเป็นหนุ่มยังไม่ประสีประสาและไม่เข้มแข็งพอที่จะต้านทานพวกเขาได้

๑๐ และตอนนี้ พวกเจ้ายังวางแผนที่จะต่อต้านอาณาจักรของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ในมือของลูกหลานของดาวิดอีก จริ่งอยู่ที่พวกเจ้ามีกองทัพขนาดใหญ่ แถมยังมีพวกลูกวัวทองคำเหล่า นั้นที่เยโรโบอัมได้สร้างให้เป็นพวก พระให้กับพวกเจ้า ๑๑ แต่พวกนักรบของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าได้ขับไล่ออกไป คือพวกลูกหลานของอาโรนและชาว

เลวี และได้ไปแต่งตั้งพวกนักรบให้กับตัวเอง เหมือนกับพวกชนชาติในแผ่นดินอื่น ๆ ทำกัน ใครมีวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับแพะตัวผู้เจ็ดตัว ก็สามารถมาอุทิศตัวเป็นนักรบให้กับพระพวกนี้ที่ไม่ใช่พระจริงได้แล้ว

๑๒ ส่วนพวกเรา พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของเรา และพวกเรายังไม่ได้ละทิ้งพระองค์ และพวกนักรบที่รับใช้พระยาห์เวห์เป็นลูกหลานของอาโรนและชาวเลวี ที่ช่วยเหลือพวกเขา ๑๓ ทุกเช้าเย็น พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องหอม บูชาให้แก่พระยาห์เวห์ พวกเขাজัดวางขนมปังบนโต๊ะที่ศักดิ์สิทธิ์ตามพิธีกรรมและจุดตะเกียงบนโคมไฟเย็นทองคำทุกๆเย็น พวกเรารักษาข้อบังคับของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่พวกเจ้าได้ทอดทิ้งพระองค์ ๑๔ พระเจ้าอยู่ฝ่ายพวกเรา และพระองค์เป็นผู้นำของพวกเรา พวกนักรบของพระองค์ จะเป่าแตรของพวกเขา ส่งเสียงเข้าประจัญบาน ชายอิสราเอลเอ๋ย อย่าได้ต่อสู้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเจ้าเลย เพราะพวกเจ้าจะทำไม่สำเร็จหรอก”

๑๕ แล้วเยโรโบอัมได้ส่งกองทัพ อ้อมไปล้อมทางด้านหลัง เพื่อว่าในขณะที่เขายังอยู่ทางด้านหน้าของยูดาห์ พวกที่อยู่ทางด้านหลังจะได้ตีกลุ่มโจมตีอีกทางหนึ่ง ๑๖ ชาวยูดาห์หันไปและเห็นว่าพวกเขาถูกโจมตีทั้งจากทางด้านหน้าและด้านหลัง ๑๗ พวกเขายิ่งร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พวกนักรบจึงได้เป่าแตรของพวกเขา ขึ้น ๑๘ และพวกคนของยูดาห์ก็พากันโห่ร้องเข้าประจัญบาน เมื่อพวกเขาโห่ร้อง พระเจ้าก็โจมตีกองทัพของเยโรโบอัมและชาวอิสราเอลทั้งหมดแตกพ่ายไปต่อ หน้าอาบียาห์และชาวยูดาห์ ๑๙ พวกชาวอิสราเอลต่างหลบหนีชาวยูดาห์ และพระเจ้าได้ส่งพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของชาวยูดาห์ ๒๐ อาบียาห์

* ๑๓:๑ ตรงกับปี ... อิสราเอล อยู่ในช่วง ๙๒๓ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด กษัตริย์เยโรโบอัมเป็นคนที่หันมาแข็งข้อต่อกษัตริย์เรโหโบอัมและเริ่มก่อตั้งอาณาจักรของเขาด้วยกลุ่มครอบครัวของชนชาติอิสราเอล ๑๐ กลุ่ม ดูใน ๑ พกษ. ๑๒:๒๐

† ๑๓:๕ คำสัญญาแห่งเกลียว สมัยนั้นการกินเกลียดด้วยกัน เป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกันตลอดไป

‡ ๑๓:๑๔ ยูดาห์ ... ด้านหลัง ในภาษาฮีบรูอ่านว่า “เกิดการต่อสู้ขึ้นทั้งด้านหน้าและด้านหลัง”

ยาร์และคนของเขาทั้งหมดสร้างความสุข
เสียดอย่างหนักให้กับชาวอิสราเอล มีทหาร
อิสราเอลที่เก่ง กล้าต้องตกเป็นเชลยห้า แสน
คน ^{๑๘}คนของอิสราเอลพ่ายแพ้ในการรบครั้งนี้
และคนของยูดาห์ได้รับชัยชนะเป็นเพราะ
พวกเขาไว้วางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
บรรพบุรุษของพวกเขา

^{๑๙}อาบี ยาร์ห์ไล่ติดตามเย โร โบ อัมไปและ
เข้ายึดเมืองต่างๆของเบธเอล เมืองเยชานาห์
และเมืองเอโฟรนกับหมู่บ้านโดยรอบของมัน
^{๒๐}เย โร โบ อัมไม่ได้อำนาจของเขากลับ
คืนมาอีกเลยในสมัยของอาบี ยาร์ห์ และพระ
ยาห์เวห์ก็ฆ่าเขา ตาย ^{๒๑}แต่อาบี ยาร์ห์กลับ
เข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ เขาแต่งงานมีเมียสิบสี่
คนและมีลูกชายยี่สิบสองคน มีลูกสาวสิบหก
คน ^{๒๒}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของอาบี
ยาร์ห์ กับสิ่งที่เขาได้ทำและได้พูดไป ได้ถูกจด
บันทึกไว้แล้วในหนังสือเรื่อง เล่าของอิด โดผู้
พูดแทนพระเจ้า

๑๔ ^๑อาบี ยาร์ห์ก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษ
ของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของ
ดา วิด อาสาที่เป็นลูกชายของเขาขึ้นเป็น
กษัตริย์สืบต่อจากเขา ในสมัยของอาสาแผ่นดิน
นี้ก็มีความสงบสุขอยู่ถึงสิบปี

กษัตริย์อาสาปกครองยูดาห์

(๑ พกษ. ๑๕:๙-๑๒)

^๒อาสาทำสิ่งที่ดีและถูก ต้องในสายตา
ของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ^๓เขารื้อ
พวกแท่น บูชาของชาวต่าง ชาติและสถวน ที่
นมัสการทั้ง หลายออก เขาทุบหินศักดิ์สิทธิ์
ทิ้ง และโค่นพวกเสาของพระอา เซรา ห์ ลง
^๔เขาสั่งให้ชาวยู ดาห์แสวงหาพระ ยาห์เวห์
พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา และ
ให้พวก เขารักษากฎและคำ สั่งทุก ข้อของ
พระองค์ ^๕เขารื้อสถานนมัสการทั้ง หลาย
และแท่น บูชาเครื่องหอมที่มีอยู่ในทุกๆเมือง
ของยู ดาห์ทิ้ง และอาณัติกรแห่ง นั้นก็สงบ
สุขอยู่ภายใต้การปกครองของ เขา ^๖เมื่อ
แผ่นดินสงบสุข เขาได้สร้างเมืองที่เป็นป้อม
ปราการของยู ดาห์ไว้หลาย เมือง ไม่มีการสู้

รบเกิดขึ้นในช่วง นั้น เพราะพระ ยาห์เวห์ให้
สันติภาพกับเขา

^๗อาสาพูดกับชาวยู ดาห์ว่า “เรามาสร้าง
เมืองเหล่านี้ขึ้นกันเถิด และสร้างกำแพงขึ้น
ล้อมรอบ มีหอคอย ประตูและกรงเหล็กด้วย
แผ่นดินนี้ยังคงเป็นของเรา เพราะพวก
เราแสวงหาพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเรา เรา
พวกเรามีสันติภาพรอบด้าน” ดังนั้นพวกเขา
จึงสร้างเมืองขึ้นและร่ำรวยมากขึ้นด้วย

^๘อาสามีกองทัพชาวยู ดาห์สาม แสนคน ที่
มีโล่ขนาดใหญ่และหอก และกองทัพชาวเบน
ยา มินสอง แสนแปด หมื่นคนมีโล่กับธนูเป็น
อาวุธ พวก เขาทั้งหมดล้วนเป็นนักรบที่กล้า
หาญ

^๙เศ ราห์ที่เป็นชาวคูชยกทัพมาเป็นล้าน
มาสู้รบกับพวกเขา พร้อมกบฏรบ สามร้อย
คน พวกเขาเดินทางมาถึงเมืองมาเรธาห์
^{๑๐}อาสาออกไปสู้รบกับเขา พวกเขาทั้งหมด
สู้กันที่สนามรบในหุบเขาเศฟาธาห์ใกล้กับ
เมืองมาเรธาห์

^{๑๑}แล้วอาสา ก็ร้องขอความช่วยเหลือจาก
พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเขาว่า “ข้า แต่พระ
ยาห์เวห์ พระองค์สามารถช่วยได้ทั้งคนที่
มีพลังมากหรือคนที่อ่อนแอ มันไม่แตก
ต่างอะไรกันเลยสำหรับพระองค์ ข้า แต่พระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของเรา โปรดช่วยเราด้วย
เถิด เพราะพวก เราพึ่งพระองค์และเรามา
ต่อสู้กับกองทัพพม่าพวก นี้ในนามของ
พระองค์ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์เป็น
พระเจ้าของเรา อย่าให้มนุษย์มีชัยเหนือ
พระองค์เลย”

^{๑๒}ดังนั้น พระ ยาห์เวห์จึงทำลายพวก
ชาว คูชลงต่อ หน้าอาสาและชาวยู ดาห์ ชาว
คูชต่างหลบ หนีเอาตัวรอด ไป ^{๑๓}และอาสา
กับกองทัพของเขาก็ไล่ ตามพวก นั้นไป
ไกลถึงเมืองเก ราร์ ชาว คูชจำนวนมากมาย
มหาศาล นั้นต้องล้มลงอย่างไม่เป็นท่า และ
ไม่สามารถฟื้นตัวขึ้นมาได้อีก พวก เขาถูก
ทำลายลงต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ และกองทัพ
ของพระองค์ พวกคนของยู ดาห์ได้ขนของ
กลับไปจำนวนมาก ^{๑๔}อาสาและกองทัพของ
เขาได้ทำลายหมู่บ้านทั้งหมดรอบๆเมือง

^{๑๔:๓} หินศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนมักจะจัด ตั้งหินขึ้นมากมายเพื่อให้เป็นสถานที่พิเศษใช้
สำหรับบูชาพระเทียมเท็จ

เกุ ราร์ เพราะพระ ยาร์เวห์ทำให้คนเหล่านี้นกกลัวพวกเขา พวกเขาปล้นเมืองเหล่านั้น เพราะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่มากมายในนั้น^{๑๔} พวกเขาตั้งใจดีต่อกันต่าง ๆ ของพวกเขาคนเลี้ยงสัตว์และดอนเอาฝูงแกะแพะและอูฐไปแล้วพวกเขาก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

การปฏิรูปทางด้านศาสนาของอาสา

(๑ พกษ. ๑๕:๑๓-๑๕)

๑๕^๑พระ วิญญูณของพระเจ้าลมาสถิตกับอาสา ริ ยาร์ลูกชายของโอ เดด^๒ เขาออกไปพบกับอาสาและพูดว่า “อาสา ชาวยูดาห์ทั้งหมด รวมทั้งชาวเบนยามิน ฟิงข้าพเจ้าหนอย พระยาร์เวห์อยู่กับพวก ท่านเมื่อพวก ท่านอยู่กับพระองค์ ถ้าพวก ท่านแสวงหาพระองค์ พวก ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าพวก ท่านละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็จะละทิ้งพวก ท่าน^๓ นานมาแล้ว ชาวอิสราเอลต้องอยู่โดยไม่มีพระเจ้าที่แท้จริง ไม่มีนักบวชคอยสั่งสอนและไม่มิกฎ^๔ แต่เมื่อพวก เขาเดือดร้อน พวก เขาก็ได้หันไปหาพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล และแสวงหาพระองค์ และพวกเขาก็ได้พบกับพระองค์^๕ ในเวลานั้น มันไม่ปลอดภัยที่จะเดินทางไปไหนมาไหน เพราะประชาชนของแผ่นดินทั้ง หลายกำลังตกอยู่ในสภาพสับสนวุ่นวาย^๖ ชนชาติหนึ่งถูกอีกชนชาติหนึ่งทำลาย และเมือง หนึ่งก็ถูกอีกเมือง หนึ่งทำลาย เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขาเดือดร้อนไปซะทุก เรื่อง^๗ แต่ส่วนพวก ท่าน ให้เข้มแข็งไว้และอย่าอ่อนแอไป เพราะงานของพวก ท่านจะได้ รับการตอบแทนเป็นอย่างดี”

^๘เมื่ออาสาได้ยินคำ พูดและคำเผย แพร่เหล่านี้ของอาซาริยาร์ห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นลูกชายของโอ เดด อาสา ก็เข้ม แข็ง ขึ้น เขารื้อพวก รูป เคารพที่หน้ายะแซงออกจากแผ่นดินทั้งหมดของชาวยูดาห์และเบนยามิน และรื้อรูป เคารพออกจากเมืองต่างๆที่เขาได้เข้ายึด ครองในแถบเทือก เขาของเอฟ ราอิม เขาซ่อมแซมแท่น บูชาของพระ ยาร์เวห์ที่ตั้งอยู่ที่ด้าน หน้าของระเบียงทาง เดินในวิหารของพระยาร์เวห์

^๙แล้วเขาก็เรียกชุมนุมชายยู ดาห์และชาวเบนยามินทั้งหมด รวมทั้งประชาชนจากเอฟ ราอิม มนัสเสห์และสิเมโอนที่ได้ตั้งรกรากอยู่ในหมู่พวกเขา คนเหล่านี้เป็นจำนวนมากได้ทิ้งอิสราเอลมาอยู่กับอาสา เพราะพวก เขาเห็นว่า พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของอาสาสถิตอยู่กับอาสา

^{๑๐}พวก เขามชุมนุมกันที่เมืองเยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าที่อาสาเป็น กษัตริย์^{๑๑} ในเวลานั้น พวก เขาถวายเครื่องบูชาแก่พระยาร์เวห์ เป็นวัวเจ็ดร้อยตัว แกะ และแพะเจ็ด พันตัวที่พวก เขายัดมาได้จากการ รบ^{๑๒} พวก เขาทำสัญญาที่จะแสวงหาพระยาร์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวก เขาด้วยสิ้นสุดจิตสุดใจของเขา^{๑๓} และใครก็ตามที่ไม่ได้แสวงหาพระยาร์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลจะต้องตาย ไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มสาวหรือคนแก่ เฒ่า ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง^{๑๔} แล้วอาสา กับประชาชนก็สาบานไว้กับพระ ยาร์เวห์ ด้วยการเปล่ง เสียงอัน ดัง พวก เขาตะโกนและเป่าแตรกับแตรเขา สัตว์^{๑๕} ชาวยู ดาห์ทั้งหมดต่างชื่นชมยินดีกับกูรสาบานนั้น เพราะพวกเขาได้สาบานอย่างสิ้นสุดใจของพวก เขา พวก เขาแสวงหาพระเจ้าอย่างกระตือรือร้น และก็ได้พบกับพระองค์แล้ว ดัง นั้น พระ ยาร์เวห์จึงให้พวกเขาพักผ่อนจากสงครามในทุกๆด้าน

^{๑๖}กษัตริย์อาสา ยังได้ปลดนางมา อา คาห์ ที่เป็นย่าของเขากออกจากตำแหน่ง แม่ของ กษัตริย์ เพราะนางสร้างเสาชของพระอา เซราห์ที่หน้ายะแซง อาสา โค่นเสาดันนั้นลง เขาทำลายมันและเผามันทิ้งในหุบเขาซิด โรน^{๑๗} ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รื้อสถานนมัสการทั้งหลายออกจากอิสราเอล แต่จิตใจของอาสา ก็สัตย์ซื่อต่อพระองค์ตลอดชีวิตของเขา

^{๑๘}อาสาได้เอาข้าว ของเครื่อง ใช้ที่ทำด้วยเงินและทองคำที่เขาและพ่อของเขาได้อุทิศไว้ให้กับวิหาร เขามาวางไว้ในวิหารของพระเจ้า^{๑๙} ไม่มีสงครามเกิด ขึ้นเลยในช่วงนั้น จนกระทั่งถึงปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา *

* ๑๕:๑๙ ปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา ประมาณ ๘๘๐ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

ช่วงท้ายๆของกษัตริย์อาสา

(๑ พกษ. ๑๕:๑๖-๒๒)

๑๖ ในปีที่สามสิบ หกที่อาสาเป็น กษัตริย์ กษัตริย์บา อาซาแห่ง อิสราเอลยกขึ้นมาสู้รบกับชาวยูดาห์และสร้างป้อมรามาห์ขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้ใครเข้าออกในดินแดนของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์

๒อาสาจึงเอาเงินและทองคำออกมาจากคลังสมบัติของวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของเขาเอง และส่งไปให้กับกษัตริย์เบนฮาดัดแห่งอารัม ซึ่งปกครองอยู่ในเมืองดามัสกัส ๓เขาพูดว่า “เรามาเป็นพันธมิตรกันเถิด ให้เหมือนกับที่พ่อของเรากับพ่อของท่านเคยทำกันไว้ ดูลิเวศของขวัญเป็นเงินและทองมาให้ท่าน ขอท่านช่วยเลิกเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์บาอาซาของอิสราเอลด้วยเถิด เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปจากเรา”

๔เบนฮาดัดยอมทำตามที่กษัตริย์อาสาขอ และส่งพวกแม่ทัพของกองทัพทั้งหลายของเขาไปโจมตีเมืองต่างๆของชนชาติอิสราเอล พวกเขาเอาชนะเมืองอียอน เมืองดานู เมืองอาเบลมาอิม และเมืองเกบเสบียงทั้งหลายของนัฟทาลี ๕เมื่อบาอาซาได้ยินเรื่องนี้ เขาก็หยุดการสร้างป้อมรามาห์และงานทั้งหมด ๖แล้วกษัตริย์อาสาก็นำชาวยูดาห์ออกมาที่ป้อมรามาห์เพื่อชนเขาหินและไม้ที่บาอาซาทิ้งไว้ในการสร้างป้อม และพวกเขาก็ชนเขาไปสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์

๗ในตอนนั้นฮานา นีผู้ ที่เห็นนิมิตมาพบกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์และพูดว่า “เป็นเพราะท่านไปฟังกษัตริย์ของอารัม แทนที่จะฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน กองทัพของกษัตริย์แห่งอารัมได้หนีไปจากมือของท่านแล้ว ๘จำไม่ได้หรือ ตอนนั้นพวกชาวคูชและชาวลิเบียก็มีกองรถรบ และทหารม้าที่

มีพลกำลัง และมีจำนวนมากมายเหมือนกันไม่ใช่หรือ แต่ตอนนั้นท่านได้ฟังในพระยาห์เวห์ พระองค์จึงได้มอบคนเหล่านั้นไว้ในกำมือของท่าน ๙เพราะตาของพระยาห์เวห์มองไปทั่วทั้งพื้นโลก เพื่อที่จะทำให้คนมีใจสตัยซื่อกับพระองค์เข้มแข็ง แต่เกี่ยวนี้ท่านได้ทำเรื่องโง่เขลา และต่อไปนี้ท่านจะต้องทำสงคราม”

๑๐อาสาจึงโกรธผู้ ที่เห็นนิมิตคนนั้น และสั่งให้ล่ามโซ่เขาและเอาไปขังไว้ในคุก เพราะเรื่อง นี้ทำให้เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับคนนั้น ในช่วง นั้นอาสาเริ่มกดขี่ประชาชนบางคนอย่างโหดร้าย

๑๑ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของอาสา ตั้งแต่เริ่มจนจบได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือของพวกพงศกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ๑๒ในปีที่สามสิบเก้า ๑ที่อาสาเป็นกษัตริย์ เขาได้เป็นโรคที่เท้าทั้งสองข้าง ถึงแม้โรคของเขาจะรุนแรงมาก แต่เขาก็ไม่เคยขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์เลย มีแต่ให้หมอรักษาเท่านั้น ๑๓แล้วในปีที่สี่สิบเอ็ด ๑อาสาก็ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา ๑๔พวกเขาได้ฝังศพของอาสาไว้ในหลุมฝังศพที่เขาได้เตรียมไว้สำหรับตัวเขาในเมืองของดาวิด พวกเขาวางศพของอาสาไว้บนแคร่วางศพและประพรมด้วยเครื่องเทศ และนำหอมนานาชาติ และพวกเขาถือกองไฟขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่อาสา ๑

กษัตริย์เยโฮซาฟัทปกครองยูดาห์

๑๗ ๑เยโฮซาฟัทลูกชายของอาสาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากอาสา เยโฮซาฟัทได้ทำให้ยูดาห์แข็งแรง เพื่อต่อสู้กับชนชาติอิสราเอล ๒เขาจัดวางกองทัพไว้ประจำการตามเมืองต่างๆที่เป็นป้อมปราการของยูดาห์ และวางกองกำลังไว้ในยูดาห์และในเมืองอีกหลายๆเมืองของเอฟราอิมที่อาสาผู้เป็นพ่อของเขายึดมาได้

* ๑๖:๑ ปีที่สามสิบหกที่อาสาเป็นกษัตริย์ ประมาณ ๘๗๙ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑๖:๑๒ ปีที่สามสิบเก้า ประมาณ ๘๗๕ ปีก่อน ค.ศ.

‡ ๑๖:๑๓ ปีที่สี่สิบเอ็ด ประมาณ ๘๖๓ ปีก่อน ค.ศ.

§ ๑๖:๑๔ พวกเขา ... อาสา น่าจะหมายถึงประชาชนเผ่าเครื่องเทศเหล่านั้นเพื่อเป็นเกียรติแก่อาสา แต่อาจจะหมายความว่าพวกเขาได้เผาศพของอาสาด้วยก็ได้

๓ พระ ยาร์เวห์สถิตอยู่กับเยโฮชาฟัท เพราะเขาได้ทำ ตามสิ่งดีที่พ่อของเขาทำ ในช่วงแรกๆ เขาไม่ได้ขอความช่วยเหลือ จากพวกพระบาอัล ๔ แต่ไปหาพระเจ้าของ บรรพบุรุษของเขา และทำตามคำสั่งทุกข้อ ของพระองค์ แทนที่จะทำตามสิ่งที่อิสราเอล ทำกันอยู่ ๕ ดัง นั้นพระ ยาร์เวห์จึงทำให้อาณาจักรในมือของเขามั่นคง และชาวยูดาห์ทั้งหมดได้นำของขวัญมากมายมาให้กับเยโฮชาฟัท และเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย และมีชื่อเสียง มาก ๖ จิตใจของเขาชื่นชมยินดีในวิถีทางของพระยาร์เวห์ นอกจากนั้น เขายังรื้อสถานนมัสการทั้งหลายและพวกเสาของพระอาเซราห์ออกจากยูดาห์ด้วย

๗ ในปีที่สาม *ที่เขาเป็นกษัตริย์ เยโฮชาฟัทส่งพวกเจ้าหน้าที่ของเขาคือ เบนฮาอิล โอบาดียาห์ เศคาริยาห์ เนธันเอลและมีคายาห์ ให้ไปสอนคนในเมืองต่างๆของยูดาห์ ๘ พวกเขาพาชาวเลวีบางคนไปด้วย คือ เซไมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทอาโดเนียห์ และพวกนักบวชคือ เอลีชามาและเยโฮรัม ๙ พวกเขาส่งสอนคนไปทั่วทั้งยูดาห์ โดยได้นำหนังสือกฎหมายของพระ ยาร์เวห์ติดตัวไปด้วย พวกเขาเดินทางไปรอบๆทั่วทุกเมืองของยูดาห์และส่งสอนประชาชนไปด้วย

๑๐ พระ ยาร์เวห์ทำให้อาณาจักรทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบยูดาห์ยำเกรงพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่มาทำสงครามกับเยโฮชาฟัท ๑๑ ชาวฟิลิสเตียบางพวกได้นำของขวัญมากมายและเงินมาให้กับเยโฮชาฟัท และพวกเขาหว่านแกะตัวผู้เจ็ด พันเจ็ด ร้อยตัว และแกะเจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาให้กับเขา

๑๒ เยโฮชาฟัทมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ เขาได้สร้างพวกป้อมและพวกเมืองสำหรับเก็บเสบียงในยูดาห์ ๑๓ มีเสบียงเก็บอยู่มากมายตามหัวเมืองต่างๆของยูดาห์ เขายังมีพวกทหารที่เก่ง กล้าอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ด้วย ๑๔ พวกทหารเหล่านี้ได้ รับการลงตะเบียนไว้ตามตระกูลของพวกเขา

จากชาวยูดาห์ พวกแม่ทัพกองพัน มีอ็ดนาร์ห์เป็นแม่ทัพ มีนักรบอยู่สามแสนคน ๑๕ ถัดไปคือแม่ทัพเยโฮธานัน มีนักรบอยู่สองแสนแปดหมื่นคน ๑๖ ต่อจากนั้นคือ อามัสยาห์ลูกชายของคีดรี เขาสมัครเข้ามารับใช้พระยาร์เวห์เอง เขามีนักรบอยู่สองแสนคน ๑๗ จากชาวเบนยามิน มี เอลี ยาดาซึ่งเป็นทหารกล้า มีนักรบสองแสนคน มีธนูและโล่เป็นอาวุธ ๑๘ ถัดไปคือเยโฮซาบาด กับคนหนึ่งแสนแปดหมื่นคนที่มีอาวุธพร้อมรบ ๑๙ คนเหล่านี้คือทหารที่รับ ใช้กษัตริย์ และกษัตริย์ก็ยังมีพวกทหารที่กษัตริย์ส่งไปอยู่ประจำการตามหัวเมืองต่างๆที่มีป้อมปราการทั่วแผ่นดินยูดาห์

มีคายาห์เตือนกษัตริย์อาหับ

(๑ พกษ. ๒๒:๑-๒๘)

๑๘ **๑๘** ในเวลานั้น เยโฮชาฟัทมีทรัพย์สมบัติมากมายและมีชื่อเสียง มาก และเขาเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์อาหับ ด้วยการแต่งงาน กับการชววงศ์ นั้น ๒ อีกหลายปีต่อ มา เขาหลงไปเยียมเยียนกษัตริย์อาหับ ในเมืองสะมาเรีย อาหับได้ฆ่า ๓ แกะและวัวหลายตัวเพื่อเลี้ยง ดูเขาและคนที่มากับเขา และได้ยุงเขาให้โจมตีราโมทกิเลอาด ๓ กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลถามกษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งยูดาห์ว่า “ท่านจะไปสู้รบกับราโมทกิเลอาดด้วยกันกับเราไหม” เยโฮชาฟัทตอบว่า “เรากับท่านก็เป็นเหมือนคนอื่นๆเดียวกัน ทหารของเราก็เป็นเหมือนกับทหารของท่าน พวกเราจะเข้าร่วมสงครามกับท่านด้วย” ๔ แต่เยโฮชาฟัทยังพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “แต่ก่อนอื่น ให้เราไปขอคำปรึกษาจากพระยาร์เวห์ก่อน”

๕ ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงพาพวกผู้พูดแทนพระเจ้ามาสี่ร้อยคนและถามพวกเขาว่า “พวกเราคควรจะไปทำสงครามกับราโมท-

* ๑๗:๗ ในปีที่สาม ประมาณ ๘๗๑ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด
 † ๑๘:๑ เขาเป็นพันธมิตร... แต่งงาน ลูกชายของเยโฮชาฟัทคือเยโฮรัมได้แต่งงานกับอาธาเลียห์ที่เป็นลูกสาวของอาหับ ดูใน ๒ พงศาวดาร ๒๑:๖
 ‡ ๑๘:๒ ชู่า คือ “บุชา” เป็นการฆ่าสัตว์พิเศษและถวายมันบนแทนบูชาเพื่อให้เป็นของขวัญแก่พระเจ้า

กิเลอาดหรือไม่ หรือว่าให้รอไว้ก่อน” พวกเขาตอบว่า “ไปเถิด เพราะพระเจ้าจะมอบมันให้อยู่ในกำมือของท่าน”

๖ แต่เยโฮชาฟัทถามว่า “ยังมีคนอื่นที่เป็นผู้พูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ที่นั่นหรือเปล่า ที่เราจะสอบถามเขาได้”

๗ กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลตอบเยโฮชาฟัทไปว่า “ยังมีอยู่อีกคนหนึ่ง ชื่อ มีคายาห์ เขาเป็นลูกชายของอิมลาห์ เราจะถามพระยาห์เวห์ผ่านทางเขาได้ แต่เราเกลียดเขา เพราะเมื่อเขาพูดแทนพระเจ้า เขาไม่เคยพูดอะไรที่เกี่ยวกับเราเลย มีแต่เรื่องร้ายๆ”

เยโฮชาฟัทตอบว่า “กษัตริย์ไม่ควรพูดอย่างนั้น”

๘ ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของเขาและสั่งว่า “เร็วเข้าไปนำตัว มีคายาห์ลูกชายของอิมลาห์มา”

๙ กษัตริย์ของอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮชาฟัทของยูดาห์ใส่ชุดกษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาที่ลาน นวด ข้าวตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย โดยมีเหล่าผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ต่อหน้าพวกเขา ที่กำลังอ้างว่าพูดแทนพระเจ้าอยู่ ๑๐ ตอนนั้น เศเดคิยาห์ลูกชายของเคนอาะนาห์ได้ทำเขาสัตว์เหล็กขึ้นและมาประกาศว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘พวกท่านจะได้ใช้ของเหล่านี้ที่มิมแห่งพวกอาร์มจนกระทั่งพวกนั้นถูกทำลายไป’”

๑๑ พวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่เหลือทั้งหมดต่างทำนายเหมือนกันหมด พวกเขาพูดว่า “บุกไปโจมตีราโมท-กิเลอาดเลย แล้วท่านจะได้รับชัยชนะ เพราะพระยาห์เวห์จะให้มันตกอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

๑๒ ผู้ส่งข่าวที่ไปเรียกมีคายาห์ พูดกับเขาว่า “ดูเถิด พวกผู้พูดแทนพระเจ้าต่างทำนายถึงความสำเร็จของกษัตริย์เหมือนกันหมด ขอให้ท่านพูดเหมือนกับพวกเขาและให้พูดแต่สิ่งที่ดีด้วยเถิด”

๑๓ แต่มีคายาห์กลับพูดว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว้ พระเจ้าของผมพูดอะไร ผมก็จะพูดอย่างนั้น”

๑๔ เมื่อเขามาถึง กษัตริย์อาหับถามเขาว่า “มีคายาห์ พวกเราควรจะไปสู้รบกับราโมท-กิเลอาด หรือจะหยุดอยู่ก่อนดี” เขาตอบกษัตริย์ไปว่า “บุกไปเถิดและท่านจะได้

รับชัยชนะ เพราะพวกนั้นจะตกอยู่ในกำมือของท่าน”

๑๕ กษัตริย์อาหับพูดกับเขาว่า “เราให้เจ้าสาบานไม่รู้ก็ ครั้งแล้ว ว่าให้เจ้าพูดแต่ความจริงกับเรา ในนามของพระยาห์เวห์”

๑๖ แล้วมีคายาห์ก็ตอบไปว่า “เราได้เห็นชนชาติอิสราเอลทั้งหมดต้องกระจัดกระจายไปตามแถบเนินเขา เหมือนกับแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง และพระยาห์เวห์ได้พูดว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีเจ้านาย ให้พวกเขาทุกคนกลับบ้านไปอย่างสันติเถิด’”

๑๗ กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลจึงพูดกับเยโฮชาฟัทว่า “เห็นไหม เราบอกท่านแล้วว่าเขาไม่เคยพูดสิ่งดีเกี่ยวกับเราเลย มีแต่เรื่องร้ายๆ”

๑๘ มีคายาห์พูดอีกว่า “ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ ดี เราเห็นพระยาห์เวห์นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ พร้อมกับกองทัพสวรรค์ทั้งหมดยืนอยู่ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของพระองค์ ๑๙ และพระยาห์เวห์พูดว่า ‘ใครจะเป็นผู้ลบลวงกษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลให้ไปนุกรามอท-กิเลอาดและไปตายอยู่ที่นั่น’ ทูตสวรรค์ผู้หนึ่งแนะนำวิธีหนึ่ง และอีกผู้หนึ่งก็แนะนำอีกวิธีหนึ่ง ๒๐ ในที่สุดวิญญาณท่านหนึ่งก็ก้าวออกมายืนต่อหน้าพระยาห์เวห์และพูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะไปลบลวงเขาเอง’ พระยาห์เวห์จึงถามเขาว่า ‘เจ้าจะใช้วิธีอะไร หรือ’ ๒๑ วิญญาณท่านนั้นตอบไปว่า ‘ข้าพเจ้าจะไปเป็นวิญญาณที่โกหกอยู่ที่ปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเขทุกคน’ พระยาห์เวห์จึงพูดว่า ‘เจ้าจะลบลวงเขาได้สำเร็จแน่ ไปลงมือเถิด’

๒๒ ดังนั้น ในเวลานี้ พระยาห์เวห์ได้วางวิญญาณโกหกไว้ที่ปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านี้ของท่าน พระยาห์เวห์ได้ออกคำสั่งให้ความหายนะมาสู่ท่านแล้ว”

๒๓ แล้วเศเดคิยาห์ลูกชายของเคนอาะนาห์ก็ขึ้นไปตบหน้าของมีคายาห์ เขาถามว่า “ถ้าอย่างนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไปทางไหน เมื่อพระองค์ออกจากเราเพื่อที่จะไปพูดกับเจ้า” ๒๔ มีคายาห์ตอบว่า “ท่านจะรู้เองในวันที่ท่านไปหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องด้านในสุด”

๒๕ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลสั่งไปว่า “จับตัวมีคายาห์ส่งกลับไปให้กับอาโมนเจ้าเมืองและโยอาชลูกชายของเรา ๒๖ และบอก

กับพวก เขาว่า ‘กษัตริย์สั่งว่า ให้เอาตัวเจ้า หมอ นี้ไปขังไว้ในคุก อย่าให้เอะไรกับ มัน นอกจากขนมปังและน้ำ จนกว่าเราจะกลับ มาอย่างปลอดภัย’”

^{๒๗}มี คา ยาร์ประกาศไปว่า “ประชาชน ทั้ง หลาย ฟังให้ ดี ถ้าอา หับกลับมาอย่าง ปลอดภัย ก็แสดงว่าพระ ยาห์เวห์ไม่ได้พูด ผ่านเรา”

อาหับถูกฆ่าตายที่ราโมทกิเลอาด

(๑ พกษ. ๒๒:๒๙-๔๐)

^{๒๘}กษัตริย์อา หับของอิสราเอลและกษัตริย์ เยโฮซาฟัทของยูดาห์จึงยกขึ้นไปสู้รบกับชาว อา รัมที่เมืองรา โมท-กิ เลอาด ^{๒๙}กษัตริย์อา หับของอิสราเอลพูดกับกษัตริย์เย โฮ ซา ฟัท ว่า “เราจะปลอมตัวเข้าไปรบ แต่ท่านสวม เสื้อกษัตริย์ของท่าน” กษัตริย์อา หับของ อิสราเอลจึงได้ปลอม ตัวเป็นทหารธรรมดา และพวกเขาเข้าไปสู้รบ

^{๓๐}ในขณะ นั้น กษัตริย์ของชาวอา รัมสั่ง พวกผู้บัญชาการกองทัพรถรบของเขาว่า “อย่าได้ไล่ตามใครไป ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ยกเว้นกษัตริย์ของอิสราเอลเท่านั้น” ^{๓๑}เมื่อ พวกผู้บัญชาการกองทัพรถรบเห็นเย โฮ ซา ฟัท พวกเขาพูดว่า “เขาต้องเป็นกษัตริย์ ของอิสราเอลแน่ๆ” พวกเขาจึงได้หันไปสู้ กับเยโฮซาฟัท แต่เมื่อเยโฮซาฟัทร้องออกมา และพระ ยาห์เวห์ได้ช่วย เขา พระองค์ ดึงพวก นั้นไปจาก เขา ^{๓๒}เพราะเมื่อพวกผู้ บัญชาการกองทัพรถรบรู้ว่าเขาไม่ใช่กษัตริย์ ของอิสราเอล จึงหยุดไล่ ตามเขาไป ^{๓๓}แต่ มีคน หนึ่งโง่ก้นคนธนูของเขายังออกไปแบบ สุ่มๆไปถูกกษัตริย์ของอิสราเอลเข้าตรงช่อง วางของเสื้อเกราะ กษัตริย์บอกกับคนขับ รถรบของเขาว่า “กลับรถไปและพาเราออก จากสนามรบ เราได้ รัฐบาล เจ็บ” ^{๓๔}การรบ ครั้ง นียาวนานตลอดทั้ง วันและดู เตือด มาก และกษัตริย์อา หับของอิสราเอลยืนตัวเองไว้ กับรถรบของ เขา เมฆหมอกหน้ากับพวกอา รัม จนกระทั่งถึงเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกดินเขา ก็ตาย

^{๓๕}เมื่อกษัตริย์เย โฮ ซา ฟัทแห่งยู ดาห์ก็กลับมาถึงวังของเขาในเมือง

๑๙

เยรูซาเล็มอย่างปลอดภัย ^๒เยสุผู้ ที่เห็นนิมิต * ลูกชายของฮา นา นีออกมาพบกับกษัตริย์ และพูดว่า “นี่ ท่านไปช่วย เหลือคน ชั่วและ ไปรักคนที่เกลียด ชังพระ ยาห์เวห์ ใช้ใหม่ เพราะเรื่อง นี้ ความโกรธของพระ ยาห์เวห์ จึงตกลงบน ท่าน ^๓แต่ท่านก็ยังพอมีส่วนดี อยู่บ้าง เพราะท่านได้กำจัดพวกเสาะของพระ อา เซรา ห้อออกจากดิน แดน นี้และตั้งใจที่จะ แสวงหาพระเจ้า”

เยโฮซาฟัทเลือกบรรดาผู้พิพากษา

^๔เย โฮ ซา ฟัทอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และเขาจะออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชนทั่ว ยูดาห์ ตั้งแต่เบ เอร์เซบาไปจนถึงแถบเนิน เขาของเอ ฟรา อิม เขาไปช่วยนำประชาชน ให้หันกลับมาหาพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ บรรพบุรุษของพวกเขา ^๕เขาได้แต่งตั้งผู้ พิพากษาในแผ่นดินนั้น และตามเมืองที่เป็น ป้อมปราการทั้งสินของชาวยูดาห์ ^๖เขาบอก กับผู้ พิพากษาเหล่านั้นว่า “ให้ระมัดระวังใน สิ่งที่พวก ท่านทำ เพราะท่านไม่ได้ตัดสินให้ กับมนุษย์ แต่ท่านกำลังตัดสินให้กับพระ ยาห์เวห์ พระองค์อยู่กับพวก ท่าน นะ ตอน ที่พวก ท่านให้คำตัดสิน นั้น ^๗อย่าง นั้น ให้ พวกท่านเกรงกลัวพระยาห์เวห์ ตัดสินอย่าง ระมัดระวัง เพราะพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ พวก เรานั้น ไม่ปิดเบื้องความยุติธรรม ไม่ ล้าเอียง และไม่รับสินบนใดๆทั้งสิ้น”

^๘ในเมืองเยรูซาเล็มก็เหมือนกัน เยโฮซา ฟัทแต่งตั้งชาวเลวีบางคน พวกนักบวช และ พวกผู้นำครอบครัวชาวอิสราเอล ให้คำตัดสิน เพื่อพระ ยาห์เวห์ และให้ตัดสินคดีที่ได้ แียง กัน คนพวก นีอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ^๙เยโฮซาฟัทได้กำชับพวกเขาว่า “พวกท่าน ต้องรับ ใช้ด้วยความยำเกรงพระ ยาห์เวห์ ด้วยความซื่อสัตย์และด้วยสิน สุดใจของท่าน ^{๑๐}ทุกๆคดีที่ญาติ พี่ น้องของท่านที่อาศัยอยู่ ในเมืองต่างๆนำมา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องฆ่าฟัน กัน หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎ คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อ บังคับ พวก ท่านต้องตั้ง เตือนพวก เขาไม่ให้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ไม่อย่างนั้น ความโกรธของพระองค์จะตกอยู่กับพวก ท่านและพี่ น้องของพวก ท่าน ให้ท่านตาม นี้ แล้วพวก ท่านจะได้ไม่มี ความผิด บาป ^{๑๑}อา

* ๑๙:๒ ผู้ที่เห็นนิมิต เป็นคำเรียก ผู้พูดแทนพระเจ้า

มา ริ ยาร์ห์ที่เป็นหัวหน้านักบวชจะคอยให้คำแนะนำพวก ท่านในทุก เรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระยาร์ห์เวห์ ส่วนเศ บาดี ยาร์ห์ลูกชายของอิ ชมาเอลผู้นำของเผ่ายู ดาห์จะคอยให้คำแนะนำท่านในทุก เรื่องที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ และชาวเลวีจะเป็นเจ้า หน้าที ้รับ ้ช้อยู่ต่อ หน้าพวก ท่าน ให้ทำอย่างกล้าหาญ ขอ ให้พระยาร์ห์เวห์อยู่กับคนที่ทำความดีเถิด”

เยโฮซาฟัทต้องทำสงคราม

๒๐ *หลังจาก นั้นชาวโม อับและชาวอัม โมนพร้อมกับชาวเมอูนี †ส่วนหนึ่งได้ยกทัพมาสู้รบกับเย โฮซาฟัท ‡มีคนมาบอกกับเยโฮซาฟัทว่า “มีกองทัพขนาดมหึมา ยกมาสู้รบกับท่าน พวกนั้นมาจากเอโดมจากอีกด้านหนึ่งของทะเลตาย ตอนนี้อยู่ที่ซาซาไซน-ทามาร์แล้ว” (คือ เอนเกติ) ¶เยโฮซาฟัทตกใจมาก เขาตัดสินใจที่จะไปถามพระยาร์ห์เวห์ว่าจะทำอย่างไร ดี เขาประกาศให้มีการอดอาหารทั่วทั้งยูดาห์ ¶ประชาชนของยูดาห์ได้มารวมกันเพื่อที่จะขอความช่วยเหลือจากพระ ยาร์ห์เวห์ พวก เขาพากันมาจากทุกเมืองในยูดาห์ เพื่อแสวงหาพระยาร์ห์เวห์ ¶แล้วเย โฮ ซา ฟัทยืนขึ้นในที่ชุมนุมของชาวยู ดาห์และของเมืองเยรูซาเล็มที่วิหารของพระยาร์ห์เวห์ ตรงด้านหน้าของลานแห่งใหม่^๑ และพูดว่า

“ข้า แต่พระ ยาร์ห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวก เรา พระองค์คือพระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ พระองค์ปกครองเหนืออาณาจักรของชนชาติทุก ชนชาติ ปลั่งและอำนาจอยู่ในมือของพระองค์ ไม่มีใครที่จะต่อต้านพระองค์ได้ ¶ข้าแต่พระเจ้าของพวกเรา พระองค์ได้ขับไล่ประชาชนของแผ่นดินนี้ออกไปต่อ หน้าชาวอิสราเอลที่เป็นประชาชนของพระองค์ และยกแผ่นดินนี้ให้กับลูก หลานของอับ ราฮัมตลอดไป

อับ ราฮัมที่เป็นเพื่อนของพระองค์ ¶ลูกหลานของเขาได้เข้ามาอาศัยอยู่ในดินแดนนี้ และได้สร้างวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ไว้เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์ พวกเขาพูดว่า ¶“ถ้ามีความพหายนะอย่างใหญ่หลวงเกิด ขึ้นกับพวกเรา ไม่ว่าจะเป็นครบแห่งการตัดสิน หรือโรคระบาดหรือความอดอยาก พวกเราจะมาขึ้นอยู่กับหน้าพระองค์ที่วิหารนี้ ซึ่งเป็นที่ที่ชื่อของพระองค์สถิต อยู่ และพวก เราจะร้องต่อพระองค์ถึงความ ทุกข์ของพวกเรา และพระองค์ก็จะได้ยินและช่วย กู้พวกเรา”

¶๑๐ตอนนี้ คนพวก นี้ที่มาจากอัม โมนโม อับและจากภูเขาสี อีร์ ซึ่งเป็นดินแดนที่พระองค์ห้ามไม่ให้ชาวอิสราเอลไปบุกรุก ตอนที่พวก เขาออกมาจากประเทศอียิปต์ †ดังนั้น ชนชาติอิสราเอลจึงได้หันเหไปจากชนชาติเหล่านี้และไม่ ได้ทำลายพวก มัน ¶๑๑ดูสิว่าพวก เขาตอบแทนพวก เราด้วยการมาขับไล่พวกเรารออกจากแผ่นดิน ดินที่พระองค์ให้พวกเราไว้เป็นมรดก ¶๑๒ข้า แต่พระเจ้าของพวกเรา พระองค์จะไม่ตัดสินพวก เขาหรือ ลำพังพวกเราไม่มีพล กำลังเพียงพอที่จะไปเผชิญ หน้ากับกองทัพขนาดมหึมาที่กำลังจะเข้ามาโจมตีพวกเรา ได้ พวก เราไม่รู้จะทำอย่างไร แล้ว แต่ตาของพวก เรามองหาความช่วยเหลือจากพระองค์” ¶

¶๑๓ชาวยู ดาห์ทั้งหมดกับเมียของพวก เขา และลูกๆรวม ทั้งเด็กเล็กๆได้มาขึ้นอยู่กับหน้าพระ ยาร์ห์เวห์ ¶๑๔แล้วพระ วิญญาณของพระ ยาร์ห์เวห์ก็ลงมาสติกับยาฮา ซี เอลลูกชายของเศ คา ริ ยาร์ห์ ผู้เป็นลูกชายของเบ ไนยาร์ห์ ผู้เป็นลูกชายของเยอีเอล ผู้เป็นลูกชายของมัทธา นี ยาร์ห์ ที่เป็นชาวเลวีและเป็นลูก หลานของอา สาฟ ในขณะที่ยาฮา ซี

* ๑๙:๑๑ **เจ้า หน้าที** คนที่จดและคัดลอกหนังสือและจดหมาย คนเหล่านี้ นี้มักกลายเป็นผู้ชำนาญในเรื่องความหมายในพระคัมภีร์

† ๒๐:๑ **เมอูนี** ในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า “เมอูนี” ในภาษาฮีบรูเขียนว่า “อัมโมน”

‡ ๒๐:๑๐ **พระองค์ห้าม ... อียิปต์** ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ ๒:๔-๙, ๑๙

¶ ๒๐:๑๒ **แต่ตา ... จากพระองค์** ตามตัวอักษรคือ “พวกเราจึงมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์”

เอล ยืนอยู่ท่ามกลางที่ประชุม ^{๑๕} เขาได้พูดว่า “ฟังให้ดี กษัตริย์เยโฮซาฟัท และทุกคนที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ และเมืองเยรูซาเล็ม นี่คือน้ำที่พระเจ้า ยาร์เวห์พุดกับพวก ท่าน ‘พวกเจ้าไม่ต้องกลัวหรือห่อเหี่ยวที่พวกใหญ่ นี้ เพราะการสู้รบไม่ใช่เป็นของพวกเจ้า แต่เป็นเรื่องของพระเจ้า’ ^{๑๖} ฟรุ้งนี้ ให้ยกทัพไปสู้กับพวก เจ้า พวก เขาจะขึ้นไปทีตำบลศิสและพวก เจ้าจะพบพวก เขาอยู่ที่ปลายทางของหุบเขาแคบๆในทะเลทรายเยรูเอล ^{๑๗} พวกเจ้าจะไม่ต้องต่อสู้ในการรบครั้งนี้เลย แค่อยู่ประจำที่ของพวก เจ้า ยืนอยู่อย่างมั่นคงและคอยดูชัยชนะที่พระเจ้า ยาร์เวห์จะทำให้กับพวกเจ้า

ยูดาห์และเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่ากลัว อย่าห่อเหี่ยว ออกไปเผชิญหน้ากับพวก เขาในวันฟรุ้งนี้เถิด แล้วพระเจ้า ยาร์เวห์จะอยู่กับพวกเจ้า”

^{๑๘}เยโฮซาฟัทก็มกราบ หน้าจตพื้น และประชาชนทั้งหมดของยูดาห์และเยรูซาเล็มก็คุกเข่าลงนมัสการอยู่ต่อ หน้าพระเจ้า ยาร์เวห์ ^{๑๙}แล้วชาวเลวีบางกลุ่มจากชาวโคฮาตและโคราห์ได้ยืนขึ้นและสรรเสริญพระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลด้วยเสียงอันดัง

^{๒๐}เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น พวก เขาออกไปที่ทะเลทรายเทโคอา เมื่อพวกเขาออกเดินทาง เยโฮซาฟัทยืนขึ้นและพูดว่า “ชาวยูดาห์และประชาชนของเมืองเยรูซาเล็ม ฟังเราให้ดี ขอเพียงแต่เชื่อในพระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก เจ้า และพวก เจ้าก็จะตั้งมั่นคง ให้เชื่อพวกผู้พุดแทนพระเจ้า”

^{๒๑}หลัง จากที่ได้หารือร่วมกับประชาชนแล้ว เยโฮซาฟัทได้แต่งตั้งคนหลายคนให้เป็นผู้ร้องเพลงให้กับพระเจ้า ยาร์เวห์และสรรเสริญพระองค์ถึงความสง่างามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ในขณะที่พวก เขาออกไปที่ด้านหน้าของกองทัพ พวกเขาก็พูดว่า

“ให้ขอบคุณพระเจ้า ยาร์เวห์ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ นั้นจะคงอยู่ตลอดไป” *

^{๒๒}เมื่อพวกเขาเริ่มร้องเพลงและสรรเสริญพระเจ้า ยาร์เวห์ได้จัดกองทัพไว้ข่มใจมตีพวก

คนอัมโมน โมอับและพวกคนจากภูเขาสเออีร์ที่มาจากกรุกยูดาห์ และคนเหล่านี้ก็นักพวยแพ้ไป ^{๒๓}คนของอัมโมนและโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับคนที่มาจากภูเขาสเออีร์เพื่อทำลายและกวาดล้างพวกเขา หลังจากที่พวกเขาฆ่าคนจากเสเออีร์หมดแล้ว พวกคนอัมโมนและคนโมอับก็หันมาทำลายล้างกันเอง

^{๒๔}เมื่อพวกคนของยูดาห์มาถึงจุดที่สามารถมองกว้างออกไปในทะเลทราย และสามารถมองเห็นกองทัพขนาดมหึมาของพวกนั้น ชาวยูดาห์ก็ได้เห็นแต่ซากศพนอนเกลื่อนกลาดบนพื้นดิน ไม่มีใครหนีรอดไปได้ ^{๒๕}เยโฮซาฟัทกับคนของเขาทั้งหมดจึงได้ลงไปยึดเอาสิ่งของของคนที่เหล่านั้นไว้ พวกเขาก็ได้พบฝังสัตว์เลี้ยวมากมาย พบข้าวของเครื่องใช้ เสื้อผ้าและของมีค่าจำนวนมากมายเกินกว่าที่พวกเขาจะเก็บได้หมด มีของมากจนกระทั่งพวกเขาต้องใช้เวลากีบถึงสามวัน ^{๒๖}ในวันทีสี่ พวกเขาได้ชุมนุมกันอยู่ในหุบเขาเบราคาห์ ^{๒๗}ซึ่งเป็นสถานที่ที่ใช้สรรเสริญพระเจ้า ยาร์เวห์ หุบเขาแห่งนี้จึงมีชื่อว่าหุบเขาเบราคาห์จนถึงทุกวันนี้

^{๒๘}แล้วพวกคนจากยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งหมด ที่เยโฮซาฟัทนำอยู่นั้น ต่างก็กลับเมืองเยรูซาเล็มด้วยความยินดี เพราะพระเจ้า ยาร์เวห์ทำให้พวกเขาชื่นชมยินดีที่มีชัยเหนือศัตรูของพวกเขา ^{๒๙}พวกเขาเข้าเมืองเยรูซาเล็มและไปที่วิหารของพระเจ้า ยาร์เวห์พร้อมกับพวกพินใหญ่ พินเล็กและแดร

^{๓๐}ผู้คนที่อยู่ในอาณาจักรรอบข้างต่างก็เกิดความเกรงกลัวพระเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยืนถึงสิ่งที่พระเจ้า ยาร์เวห์ได้ทำต่อศัตรูของชนชาติอิสราเอล ^{๓๑}และอาณาจักรของเยโฮซาฟัทก็สงบสุขเพราะพระเจ้าของเขาได้ให้เขาหยุดพักจากสงครามรอบด้าน

การปกครองของเยโฮซาฟัทสิ้นสุดลง

(๑ พกษ. ๒๒:๔๑-๕๐)

^{๓๑}ตั้งนั้นเยโฮซาฟัทปกครองอยู่เหนือยูดาห์ เขามีอายุสามสิบห้าปีเมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี แม่ของเขาชื่อ

*๒๐:๒๑ ให้ขอบคุณ ... คงอยู่ตลอดไป ดูใน สดุดี ๑๑๘ และ ๑๓๖

†๒๐:๒๒ เบราคาห์ ชื่อนี้หมายถึง “อวยพร” หรือ “สรรเสริญ”

อาซบาหลี นางเป็นลูกสาวของซิลฮี ^{๓๒}เยโฮซาฟัทเดินตามทางของอาสาฟของเขาและไม้ออกนอกถิ่นนอกทางเลย เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระ ยาร์เวห์ ^{๓๓}แต่เขาไม่ได้ริบสถานนมัสการต่างๆทิ้ง และประชาชนก็ยังไม่ได้เทใจของเขาให้กับพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

^{๓๔}ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮซาฟัท ตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในบันทึกประจำปีของเยสุลูกชายของฮา นา นี ซึ่งได้ถูกบันทึกลงในหนังสือพงศกษัตริย์แห่งอิสราเอล

^{๓๕}ในเวลาต่อมา กษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์ไปคบค้ากับกษัตริย์อาหัส ยาร์แห่งอิสราเอล อาหัส ยาร์เป็นคนชั่วช้ามาก ^{๓๖}เยโฮซาฟัทร่วมมือกับกษัตริย์อาหัส ยาร์สร้างกองเรือเพื่อการค้าขายขึ้นในเมืองเอซีโอน-เกเบอร์ ^{๓๗}มีชายคนหนึ่งมาจากเมืองมาเรซห์ ชื่อว่าเอลีเยเซอร์เขาเป็นลูกชายของโดดาวาหุ เอลีเยเซอร์ได้พูดต่อท่านเยโฮซาฟัทว่า “พระยาร์เวห์จะทำลายสิ่งที่ท่านสร้างขึ้น มา เพราะท่านไปคบค้ากับอาหัส ยาร์” กองเรือ นั้นก็อับปางลงและไม่สามารถที่จะใช้แล่นเพื่อค้าขายได้อีก

กษัตริย์เยโฮรัมปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๘:๑๖-๑๘)

๒๑ ^๑แล้วเยโฮซาฟัทก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และเยโฮรัมลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ^๒พวกพี่น้องของเยโฮรัมที่เป็นลูกชายของเยโฮซาฟัทคือ อาซารียาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอลและเซฟาทิยาห์ทั้งหมดนี้คือลูกชายของกษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งอิสราเอล ^๓พ่อของพวกเขาได้มอบของขวัญเป็นเงินและทองคำ รวมทั้งข้าวของที่มีค่ามากมาย และเมืองที่เป็นบ่อน้ำปรกาการทั้งหลายในยูดาห์ให้กับพวกเขา แต่เยโฮซาฟัทได้มอบอาณัติให้กับเยโฮรัมเพราะเขาเป็นลูกชายคนแรก

^๔เมื่อเยโฮรัมขึ้นครองบัลลังก์อย่างมั่นคงในอาณาจักรของพ่อ เขาใช้ดาบฆ่าพี่น้องทั้งหมดของเขา รวมทั้งผู้นำบาง คนของอิสราเอลด้วย ^๕ตอนที่เยโฮรัมขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุสามสิบสองปี เขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มแปดปี ^๖เขาเจริญ รวยตามพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล เขาใช้ชีวิตแบบเดียวกับครอบครัวของอาหับ เพราะเขาไปแต่งงานกับลูกสาวของอาหับ และเขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระ ยาร์เวห์ ^๗อย่างไรก็ตาม พระยาร์เวห์ไม่ได้ทำลายครอบครัวของดาวิด เพราะพระองค์เคยทำสัญญาไว้กับดาวิดว่า พระองค์จะเก็บรักษาตะเกียงดวงหนึ่งไว้สำหรับเขาและลูกหลานของเขาตลอดไป ^๘

เอโดมกบฏ

(๒ พกษ. ๘:๒๐-๒๒)

^๑ในยุคของเยโฮรัม เอโดมได้กบฏต่อการครอบครองของชาวยูดาห์และตั้งกษัตริย์ของพวกเขาขึ้นมาเอง ^๒ดังนั้นเยโฮรัมจึงไปที่เอโดมพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชาและรถรบทั้งหมดของเขา ชาวเอโดมได้ล้อมเยโฮรัมกับพวกผู้บังคับบัญชารถรบของเขาไว้ แต่เยโฮรัมตีฝ่าวงล้อมออกมาได้ในตอนกลางคืน ^๓พวกเอโดมก็ยังคงกบฏต่อการครอบครองของยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น พวกลิบนานาก็ได้กบฏต่อการครอบครองของเยโฮรัมเหมือนกัน เพราะเขาได้ละทิ้งพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา

จดหมายของเอลียาห์

^{๑๑}เยโฮรัมยังได้สร้างสถาน ที่นมัสการหลายแห่งไว้ตามเนินเขาของยูดาห์ และเป็นต้นเหตุให้ประชาชนของเมืองเยรูซาเล็มไม่สัตย์ซื่อต่อพระ ยาร์เวห์ เขานำขาวยูดาห์ให้หลงผิดไป

^{๑๒}เยโฮรัมได้รับจดหมายจากเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เขียนว่า

*๒๑:๒ *อิสราเอล* หรือ “ยูดาห์”

†๒๑:๗ *พระองค์ ... ตลอดไป* ในที่นี้ คนเขียนหมายความว่าลูกคนหนึ่ง ในบรรดาลูกหลานหลายคนของดาวิดจะได้ปกครองแผ่นดินเสมอ

“นี่ คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของท่านพูด ‘เย โฮ รัม เจ้าไม่ได้เดินตามทางของเย โฮ ชา ฟัท พ่อของ เจ้า หรือตามทางของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์’^{๑๓} แต่เจ้ากลับไปเดินตามทางของพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล และทำให้ชาวยูดาห์และประชาชนของเมืองเยรูซาเล็มไม่สัตย์ซื่อ เหมือนกับที่ครอบครัวของอา หับเคยทำให้อิสราเอลไม่สัตย์ซื่อ เจ้ายังฆ่าพวกพี่น้องของเจ้าเองคือสมาชิกในครอบครัวของพ่อเจ้า ซึ่งเป็นคนที่ดี กว่า เจ้า’^{๑๔} ดังนั้นพระ ยาร์เวห์จะนำภัย พิบัติอย่างยิ่ง หลวง มาสู่ประชาชนของ เจ้า พวกลูกชายและพวกเมียของเจ้า รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้า’^{๑๕} ตัวเจ้าเองก็จะเจ็บป่วยอย่างแสนสาหัสด้วยโรคลำไส้ จนลำไส้ทะลักออกมา และอยู่อย่างนั้นวันแล้ววันเล่าเพราะโรคนั้น”

^{๑๖} พระ ยาร์เวห์จะให้ชาวฟีลิสเตียกับชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ใกล้กับพวกชาวคูซันนั่งตัวเป็นศัตรูกับเยโฮรัม^{๑๖} พวกเขาเข้าโจมตียูดาห์ ได้บุกเข้าไปชนเอาทรัพย์สินที่อยู่ในวังของกษัตริย์ออกมาจนหมด รวมทั้งพวกลูกชายและเมียทั้งหลายของเขาด้วย เหลือไว้เพียงอา หัส ยาร์ หลูกชายคนสุดท้ายของ เขา

เยโฮรัมเป็นโรคและตายไป

(๒ พกษ. ๘:๒๓-๒๔)

^{๑๘} หลังจากเหตุการณ์นั้นเป็นต้นมา พระ ยาร์เวห์ทำให้เย โฮ รัมต้องทนทุกข์ ทรมานด้วยโรคลำไส้ที่ไม่สามารถรักษาให้หาย ได้^{๑๘} อีกสองปีต่อ มาลำไส้ของเขาได้ทะลักออกมาเพราะโรคที่เขาเป็น อยู่ แล้วเขาก็ได้ตายอย่างเจ็บปวดทรมาน ประชาชนของเขาไม่ได้ก่อกองไฟให้เกียรติกับเขาเหมือนกับที่เคยทำให้กับบรรพบุรุษของเขา^{๒๐} เยโฮรัมมีอายุสามสิบ สองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาได้ครองบัลลังก์อยู่ในเมือง

เยรูซาเล็มแปด ปี เขาจากไปโดยไม่มีใครรู้สึกเสียใจเลย ศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิดแต่ไม่ได้อยู่ในหลุมฝังศพของพวกกษัตริย์

กษัตริย์อาหัสยาร์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๘:๒๕-๒๙; ๙:๑๔-๑๖, ๒๗-๒๙)

๒๒ ^๑ ประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มยกอา หัส ยาร์ หลูกชายคนเล็กของเยโฮรัมขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเยโฮรัม เพราะคนเหล่านั้นกับคนอาหรับที่มาบุกรุกค่าย ได้ฆ่าลูกชายคนอื่นๆของเยโฮรัมไปหมดแล้ว ดังนั้นอาหัสยาร์ลูกชายของกษัตริย์เยโฮรัมแห่งยูดาห์จึงได้เริ่มปกครองในยูดาห์^๒ อาหัสยาร์มีอายุยี่สิบ สองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์^๓ และเขาครงบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาหนึ่ง ปี แม่ของเขามีชื่อว่าอาธาเลียห์เป็นหลานสาวของอมรี^๓ อา หัส ยาร์เองก็เดินตามรอยของครอบครัวของอา หับ เพราะแม่ของเขาหนุนให้เขาทำในสิ่งที่ชั่ว^๔ อา หัส ยาร์ทำความชั่วในสายตาของพระ ยาร์เวห์ เหมือนกับที่ครอบครัวของอา หับเคยทำ เพราะหลังจากที่พ่อของอา หัส ยาร์ตาย ครอบครัวของอาหับก็เป็นผู้แนะนำเขาให้ทำในสิ่งที่ชั่วร้าย^๕ อาหัสยาร์ได้ทำตามคำแนะนำของครอบครัวอา หับ เขาไปกับโยรัม ลูกชายของกษัตริย์อา หับแห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับกษัตริย์ฮาซาเอลแห่งอารัม ที่ราโมท-กิเลอาด พวกชาวอารัมทำร้ายโยรัมจนได้รับบาดเจ็บ^๖ โยรัมจึงกลับไปอิสราเอลเพื่อรักษาบาดแผลของ เขา ที่เกิดจากการต่อสู้กับกษัตริย์ฮาซาเอลแห่งอารัมที่เมืองราโมท-กิเลอาด

แล้วอาหัสยาร์ลูกชายของกษัตริย์เยโฮรัมแห่งยูดาห์ก็ลงไปที่ยิสเรเอลเพื่อเยี่ยมเยียนโยรัมลูกชายของอาหับ เพราะโยรัมบาดเจ็บอยู่

^๗จากการที่อา หัส ยาร์ไปเยี่ยมเยียนโยรัม พระเจ้าก็ได้นำความหายนะมาสู่อา หัส ยาร์เมื่ออาหัสยาร์มาถึง เขาออกไปกับโยรัมเพื่อ

*๒๑:๑๗ **อาหัสยาร์** สะกดได้อีกอย่างหนึ่งคือ “เยโฮอาหาล”
 †๒๒:๑ **อาหัสยาร์** สะกดได้อีกอย่างหนึ่งคือ “เยโฮอาหาล” ดูใน ๒ พงศาวดาร ๒๑:๑๗
 ‡๒๒:๒ **อาหัสยาร์** ... **กษัตริย์** สำเนาเขียนบางฉบับเขียนว่า “๔๒ ปี” ใน ๒ พงศกษัตริย์ ๘:๒๖ พูดว่า อาหัสยาร์มีอายุ ๒๒ ปีเมื่อเขาเริ่มปกครอง

ไปสู้รบกับเยสุ룩ชายของนิมซี พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งเยสุชินมา เพื่อให้ทำลายครอบครัวของอา หับ ^๘ในขณะที่เยสุกำลังลงมือฆ่าครอบครัวของอา หับ เขาก็พบพวกผู้นำของยู ดาห์และพวกญาติๆของอา หัส ยาห์ที่เขาร่วมกับอาหัสยาห์ เยสุได้ฆ่าคนเหล่านั้นเสีย ^๙แล้วเขาได้เข้าไปเดินหาตัวอา หัส ยาห์ คนของเยสุจับตัวอา หัส ยาห์ไว้ได้ในขณะที่เขากำลังหลบซ่อนตัวอยู่ในสะมาเรีย อาหัสยาห์ถูกนำตัวมาพบกับเยสุ และพวก เขาก็ฆ่าอาหัสยาห์ แต่เขาฝังศพให้กับอาหัสยาห์ เพราะพวก เขาพูดกันว่า “เขาเป็นลูกหลานของเยโฮชา ฟัทผู้ที่แสวงหาพระ ยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของ เขา” แล้วไม่มีใครในครอบครัวของอา หัส ยาห์ที่จะมีอำนาจเพียงพอที่จะรักษาอาณาจักรยูดาห์ไว้ได้อีก

ราชินีอาธาเลียห์

(๒ พกษ. ๑๑:๑-๓)

^{๑๐}เมื่อนางอาธาเลียห์ที่เป็นแม่ของอาหัสยาห์เห็นว่าลูกชายของนางตาย แล้ว นางจึงฆ่าลูกๆของกษัตริย์ทั้งหมดในยูดาห์ ^{๑๑}แต่เยโฮชา เบ อาทลูกสาวของกษัตริย์เยโฮรัม แอบอุ้มโย อาชูลูกชายของอา หัส ยาห์ออกไปจากเจ้า ชายทั้ง หลายที่กำลังจะถูกฆ่า และนางได้ซ่อนตัวโย อาชกับพี่ เลียงของเขาไว้ในห้อง นอนห้อง หนึ่ง เยโฮชา เบ อาทเป็นลูกสาวของกษัตริย์เยโฮรัม และเป็นเมียของนักบวชเยโฮยาดา และนางก็ยังเป็นน้องสาวของอา หัส ยาห์ นางซ่อนเด็กคน นั้นไว้จากนางอาธาเลียห์ นางอาธาเลียห์จึงไม่สามารถฆ่าโยอาชได้ ^{๑๒}โยอาชยังคงซ่อนตัวอยู่กับพวก เขาในวิหารของพระเจ้าเป็นเวลาหกปี ในขณะที่นางอาธาเลียห์ปกครองแผ่นดินอยู่

นักบวชเยโฮยาดากับกษัตริย์โยอาช

(๒ พกษ. ๑๑:๔-๒๑)

๒๓ ^๑ในปีที่เจ็ด นักบวชเยโฮยาดาได้แสดงความแข็งแรงแห่งเขา เขาทำข้อ ตกลงกับพวกนาย ร้อยทั้ง หลาย คืออาซาริยาห์ลูกชายของเยโฮรัม อิซมาเอล

ลูกชายของเยโฮซานัน อาซาริยาห์ลูกชายของโอ เบต มา อา เส อาหัลลูกชายของอา ดา ยาห์ และเอลีซาฟัทลูกชายของคีรี ^๒พวก เขาไปท้าว ทังยู ดาห์ และไปรวบรวมชาวเลวี และพวกผู้นำครอบครัวชาวอิสราเอลมาจากทุกเมือง เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ^๓คนที่มาชุมนุมทั้งหมดได้ให้คำมั่น สัญญากับกษัตริย์ที่วิหารของพระเจ้า

เยโฮยาดาพูดกับพวกเขาว่า “ลูกชายของกษัตริย์จะต้องครองบัลลังก์เหมือนที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับยูดาห์ กับพวกลูก หลานของดาวิด ^๔ต่อไปนี่คือสิ่งที่พวก ท่านจะต้องทำ หนึ่ง ในสามของพวก ท่านที่เป็นนักบวช และชาวเลวีที่กำลังอยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนาจะต้องเฝ้าดูแลอยู่ที่ประตูทั้ง หลาย ^๕อีกหนึ่งในสามของพวก ท่านให้เฝ้าอยู่ที่วังกษัตริย์ และอีกหนึ่งในสามที่เหลือให้เฝ้าอยู่ตรงประตูลานรอก และคนอื่นๆที่เหลือจะต้องอยู่ที่ลานของวิหารของพระ ยาห์เวห์ ^๖ห้ามใครเข้าไปในวิหารของพระ ยาห์เวห์ ยกเว้นพวกนักบวชและชาวเลวีที่อยู่เฝ้า พวก เขาได้ รับอนุญาตให้เข้าไปได้ เพราะว่าพวกเขาบริสุทธิ์ แต่คนอื่นๆต้องคอยเฝ้าตามจุดที่พระ ยาห์เวห์ได้มอบ หมายถึงพวก เขาอยู่ ^๗พวกชาวเลวีต้องอยู่ใกล้ๆกษัตริย์ ทุกคนจะต้องมีอาวุธอยู่ในมือ ใครก็ตามที่บุกรุกเข้าไปในวิหารจะต้องถูก ฆ่า อยู่ใกล้กับกษัตริย์ไว้ ไม่ว่าเขาจะไปไหนก็ตาม”

^๘พวกชาวเลวีและคนของยู ดาห์ทั้งหมดทำตามคำ สั่งของนักบวชเยโฮยาดา แต่ละคนพาคนของเขามา คือทั้งพวกที่อยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา และพวกที่กำลังจะออกเฝ้า เพราะนักบวชเยโฮยาดาไม่ปล่อยให้ใครว่างเลย ^๙แล้วเขาก็มอบหอกกับโล่ใหญ่ และโล่ เล็กที่เคยเป็นของกษัตริย์ดา วิด ที่เก็บอยู่ในวิหารของพระเจ้าให้กับพวกนาย ร้อย ^{๑๐}เขาได้วางกำลังคนทั้งหมดประจำที่แต่ละ คนถืออาวุธพร้อมมือ เฝ้าอยู่รอบๆตัวกษัตริย์ ใกล้กับแท่น บูชาและวิหาร ตั้งแต่ทิศใต้จดทิศเหนือของวิหาร ^{๑๑}เยโฮยาดากับพวกลูกชายของเขาหันตัวโย อาชลูกชายของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎไว้บนหัวของ

โยอาช พวกเขามอบสำเนาข้อตกลง^๑ให้กับ กษัตริย์ และประกาศให้โยอาชเป็นกษัตริย์ พวกเขาเจิมแต่งตั้งโยอาชและตะโกนออกมาว่า “ขอให้นักษัตริย์จงเจริญ”

^๒เมื่อนางอาธาเลีย ย่าห์ได้ยินเสียงอีกทีก็ กษัตริย์ประชาชนที่กำลังวิ่งและให้ ร้องให้กับ กษัตริย์ นางออกไปหาพวก เขาทิวหารของ พระ ย่าห์เวห์^๓ นางมองออกไปและเห็น กษัตริย์องค์ นั้นยืนอยู่ข้างเสาของเขาที่ทาง เข้า มีพวกเจ้าหน้าที่และคนเป่าแตรอยู่ข้างๆ กษัตริย์ และประชาชนทั้งหมดบนแผ่นดิน นั้นก็กำลังสนุกสนานรื่นเริงและเป่าแตร กัน พวกนัก ร้องกับนัก ดนตรีก็กำลังร้องนำบท สรรเสริญ นางอาธาเลีย ย่าห์จึงฉีกเสื้อของนาง ออก^๔และตะโกนว่า “พวกทรยศ พวก ทรยศ”

^๕นักบวชเยโฮยาดาได้ส่งพวกนาย ร้อยที่ ดูแลกองทัพ เขาพูดกับพวก นั้นว่า “นำตัว นางออกไปจากท่ามกลางกองทัพและฆ่าทุก คนที่ติดตามนาง” เพราะนักบวชพูดว่า “อย่า ฆ่านางในวิหารของพระ ย่าห์เวห์”^๖ ดังนั้น พวก เขาจึงจับตัวนางไว้ได้ ตอนที่นางวิ่งไป ถึงทางเข้าของประตูม้า ในเขตวัง พวก เขา จับนางและฆ่านางที่นั่น

^๗แล้วเยโฮยาดาก็ได้ทำสัญญาว่า เขา และประชาชนทั้งหมดรวม ทั้งกษัตริย์จะเป็น ประชาชนของพระ ย่าห์เวห์^๘ ประชาชน ทั้งหมดไปที่วิหารของพระบาอัลและโรมัน ที่ซึ่ง พวกเขาทุบพวกแท่นบูชา และรูปเคารพ ทั้ง หลาย และฆ่ามีทธานที่เป็นนักบวชของ พระบาอัลที่หน้าแท่นบูชาเหล่านั้น

^๙แล้วเยโฮยาดาก็ได้ตั้งให้นักบวชชาว เลวีดูแลวิหารของพระ ย่าห์เวห์ ตามที่ดาวิด เคยมอบหมายงานนี้ให้กับพวกเขาทำ พวกนี้ จะต้องถวายเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัว ให้กับพระ ย่าห์เวห์ ตามกฎของโมเสส ด้วยใจซื่อสัตย์ และร้อง เพลงตามที่ดาวิดได้สั่งไว้^{๑๐}เยโฮยาดายังจัดเวรยามไว้เฝ้าประตูต่างๆของ วิหารของพระ ย่าห์เวห์ เพื่อป้องกันไม่ให้คน ที่ไม่บริสุทธิ์เข้ามาในวิหาร

^{๑๑}เยโฮยาดาพาพวกนายร้อย พวกขุนนาง พวกผู้ ปกครองประชาชนและประชาชนของ ดินแดนนี้ทั้งหมดรวม ทั้งกษัตริย์ลงมาจาก วิหารของพระ ย่าห์เวห์ พวก เขาเข้าไปในวัง ผ่านทางประตูด้าน บนและให้นักษัตริย์นั่งบน บัลลังก์^{๑๒}และประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินต่างก็รื่นเริงยินดีกัน เมืองทั้ง เมืองก็สงบ สุขเพราะนางอาธาเลีย ย่าห์ถูกฆ่าตายด้วยดาบ แล้ว

กษัตริย์โยอาชซ่อมแซมวิหาร

(๒ พกษ. ๑๑:๒๑-๑๒:๒๑)

๒๔^๑โยอาชมีอายุเจ็ดปีเมื่อเขาขึ้นเป็น กษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ใน เมืองเยรูซาเล็มสี่สิบปี แม่ของเขาคือวาคีบี ย่าห์ นางมาจากเบเออร์เซบา^๒ตลอดชั่ว ชีวิตของนักบวชเยโฮยาดา เขาทำในสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระ ย่าห์เวห์^๓เยโฮยาดา เลือกเมียสองคนให้กับโยอาช และโยอาชก็มี ลูกชายลูกสาวมากมาย

^๔ต่อมาภายหลัง โยอาชตัดสินใจที่จะ ซ่อมแซมวิหารของพระ ย่าห์เวห์^๕เขาเรียก พวกนักบวชกับชาวเลวีมาชุมนุมกันและ พูดกับพวก เขาว่า “ไปตามเมืองต่างๆของ ยูดาห์และไปรวบรวมเงินที่ชาวอิสราเอล ทั้งหมดต้องจ่ายเป็นประจำทุกปี เพื่อที่จะนำ มาซ่อมแซมวิหารของพระเจ้าของพวก ท่าน ให้ไปเดี๋ยวนี้” แต่พวกชาวเลวีไม่ยอมทำใน ทันที

^๖กษัตริย์จึงเรียกตัวเยโฮยาดาที่เป็น หัวหน้านักบวชมาและพูดกับเขาว่า “ทำไม ท่านจึงไม่สั่งให้พวกชาวเลวีไปนำเงินภาษี จากยูดาห์และเยรูซาเล็มมา เป็นภาษีที่ โมเสสผู้รับใช้ของพระ ย่าห์เวห์ได้กำหนดไว้ ให้กับชุมชนอิสราเอล เพื่อใช้สำหรับเดินที่ที่ เก็บข้อตกลง”

^๗ในอดีต พวกลูกชายของนางอาธาเลีย ย่าห์ หมึงชู้ ได้บุกเข้าไปในวิหารของพระเจ้า

^๑๒๓:๑๑ **สำเนาข้อตกลง** อาจหมายถึง สำเนา กฎของโมเสส ดูได้จากเฉลยธรรมบัญญัติ ๑๗:๑๘ หรือ อาจจะมีหมายถึงข้อตกลงพิเศษระหว่างพระเจ้ากับกษัตริย์ ดูได้จาก ๑ ซามูเอล ๑๐:๒๕; ^๒ พงศกษัตริย์ ๑๑:๑๗ หรือ อาจจะมีหมายถึงเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง ที่เป็นเครื่องหมายของการเป็นกษัตริย์

^๓๒๓:๑๓ **ฉีกเสื้อของนางออก** เป็นวิธีที่แสดงให้เห็นว่านางผิดหวังมาก

และได้ขนเอาข้าว ของเครื่อง ใช้อัศคัลสิทธิ์ เหล่านั้นไปใช้กับพระบาอัล

๘ กษัตริย์สั่งให้ทำหีบขึ้นมาใบหนึ่ง และให้นำมันไปวางไว้ที่ด้าน นอกตรงประตูของวิหารของพระ ยาร์เวห์ ๙ แล้วพวกเลวีก็ป่าวประกาศไปทั่ว ทั้งยูดาห์และเยรูซาเล็ม ให้พวก เขาเอาเงินภาษีมาให้กับพระ ยาร์เวห์ เงินภาษีนี้เป็นสิ่งที่ไม่เสสผู้รับ ใช้นของพระเจ้า เคยเรียก ร้องจากชาวอิสราเอลในช่วงที่พวก เขาอยู่ในทะเลทราย ๑๐ พวก เจ้าหน้าทีและประชาชนทั้งหมด ต่างนำเงินของพวกเขามา ให้ด้วยความเต็มใจ พวก เขาใส่เงินเหล่านั้น ไว้ในหีบใบนั้นจนเต็ม ๑๑ เมื่อพวกเลวีนำหีบ มาให้พวก เจ้า หน้าทีของกษัตริย์ และพวกเขาเห็นว่ามิเงินอยู่เต็ม แล้ว เลขานุการของ กษัตริย์และเจ้าหน้าทีของหัวหน้านักบวช ก็ จะเข้ามาและเอาเงินออกจาก หีบ และนำ หีบ นั้นกลับไปไว้ที่เดิมอีกครั้ง พวก เขาทำ อย่าง นี้เป็นประจำและรวบรวมเงินได้เป็น จำนวนมาก ๑๒ กษัตริย์และเย โฮ ยาดาเอา เงิน นี้ไปจ่ายให้กับพวกคนที่ ทำงานให้กับ วิหารของพระยาร์เวห์ พวก เขาจ้างพวกช่าง ก่อตึกและช่างไม้ และยังจ้างพวกคน งานที่ ชำนาญเกี่ยวกับเหล็กและทองสัมฤทธิ์ให้มา ช่อมแซมวิหารของพระยาร์เวห์

๑๓ พวกคนที่ทำงานล้วน แต่เป็นคนขยัน และการซ่อมแซมก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ด้วย ฝีมือของพวก เขา พวก เขาสร้างวิหารของ พระเจ้าขึ้นใหม่อีก ครั้ง ตามแบบเดิมและทำ ให้มันมั่นคงแข็งแรง ขึ้น ๑๔ เมื่อพวก เขา ทำเสร็จหมด แล้ว ก็นำเงินที่เหลือไปให้กับ กษัตริย์และเย โฮ ยาดา พวก เขาเอาเงิน นั้น ไปทำเครื่อง ใช้อสำหรับวิหารของพระ ยาร์เวห์ เป็นเครื่อง ใช้อสำหรับงานรับ ใช้น และสำหรับ เครื่องเผาบูชา พวก เขายังทำถ้วยและสิ่ง อื่นๆจากทองคำและเงิน ตลอดระยะเวลาที่ เยโฮยาดายังมีชีวิตอยู่ มีการถวายเครื่องเผา บูชาในวิหารของพระยาร์เวห์เป็นประจำ

๑๕ ต่อมาเย โฮ ยาดาแก่ตัวลง และตายไป ในขณะที่มีอายุหนึ่ง ร้อยสามสิบ ปี ๑๖ เป็น เพราะความ ดีที่เขาทำไปในอิสราเอลเพื่อ พระเจ้าและวิหารของพระองค์ ศพของเขา จึงถูกฝังไว้กับพวกกษัตริย์ในเมืองของดาวิด

โยอาชหลงไปจากพระยาร์เวห์

๑๗ ภาย หลังที่เย โฮ ยาดาตายไป แล้ว พวก เจ้า หน้าทีของยูดาห์ได้มาก้ม กราบต่อ กษัตริย์ และกษัตริย์ก็ฟังพวก เขา ๑๘ พวก เขาละทิ้งวิหารของพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ บรรพบุรุษของพวก เขา และหันไปสักการะ บูชาพวกเสาของพระอาเซราห์ และรูปเคารพ ings หลาย เป็นเพราะความ ผิด นี้ของพวก เขา ความ โกรธของพระเจ้าจึงลงมายัง ยูดาห์และ เยรูซาเล็ม ๑๙ ถึงแม้พระยาร์เวห์ได้ส่งพวกผู้ พุดแทนพระเจ้ามาให้กับประชาชน เพื่อที่จะ ชักนำพวกเขากลับมาหาพระองค์ และถึงแม้ พวกผู้พุดแทนพระเจ้าเหล่านั้นจะต่อว่าพวก เขาแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง

๒๐ แล้วพระ วิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิต กับเศคาริยาห์ลูกชายของนักบวชเยโฮยาดา เขายืนอยู่ต่อหน้าประชาชนและพูดว่า “นี่คือ สิ่งที่พระเจ้าพุด ‘ทำไมพวก เจ้าจึงไม่เชื่อ ฟัง คำสั่งต่างๆของพระ ยาร์เวห์ พวก เจ้าจะไม่ รุ่งเรืองอีกต่อไป เพราะพวก เจ้าละทิ้งพระ ยาร์เวห์ พระองค์ก็จะละทิ้งพวก เจ้าเหมือน กัน”

๒๑ แต่ประชาชนวางแผนต่อ ด้านเศ คา ริ ยาห์ และกษัตริย์สั่งให้ประชาชนเอาหิน ขว้างเขาจนตายที่ลานของวิหารของพระ ยาร์เวห์ ๒๒ กษัตริย์โย อาชลืมนบุญคุณที่เย โฮ ยาดาพ่อของเศ คา ริ ยาห์เคยมีต่อ เขา และได้ฆ่าลูกชายของเย โฮ ยาดา ตาย เมื่อเขา ไกลจะขาดใจตาย นั้น เขาพุดว่า “ขอให้พระ ยาร์เวห์เห็นสิ่งนี้และลงโทษเจ้าด้วย”

๒๓ ในช่วงปลาย ปี กองทัพของชาวอา รัม ยกมาสู้รบกับโย อาช พวก นั้นบุกเข้ายูดาห์ และเยรูซาเล็มและฆ่าพวกผู้นำทั้งหมด ของประชาชน ชาวอา รัมส่งข้าว ของที่ยึด มาได้กลับไปให้กับกษัตริย์ของพวก เขาใน ดามัสกัส ๒๔ ถึง แม้ว่าการทัพของชาวอา รัม จะยกกันมาไม่มาก แต่พระ ยาร์เวห์ก็ทำให้ กองทัพขนาดใหญ่ของโย อาชต้องตกไปอยู่ใน อก มือของพวกอา รัม เพราะชาวยู ดาห์ ละทิ้งพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ ของพวกเขา คำตัดสินโทษได้ตกอยู่ที่โยอาช ๒๕ เมื่อพวกชาวอา รัมถอยทัพไป แล้ว พวก เขาก็ทิ้งโยอาชที่บาด เจ็บสาหัสไว้ พวก เจ้า หน้าทีของโย อาชคบคิดกันทรยศเขา เพราะ เขาได้ฆ่าลูกชายของนักบวชเย โฮ ยาดาตาย

และคนพวก นั้นก็ได้ฆ่าเขาตายบนเตียงของ เขาเอง ศพของโยอาซถูกฝังอยู่ในเมืองของ ดาวิด แต่ไม่ได้อยู่ในหลุมฝัง ศพของพวก กษัตริย์

^{๒๖} พวกคนที่รวมหัวกันต่อ ด้านเขาคือ ศา บาตุลูกชายของนางซีเมอห์ชาวอโมน กับ เยโฮชาบาตุลูกชายของนางซีมีริทชาวโมอับ ^{๒๗} รายชื่อพวกลูกชายของโยอาซ พวกค้ำพุด มากมายจากพระเจ้าที่ต่อต้านเขา และบันทึก การซ่อมแซมวิหารของพระเจ้า มีเขียนอยู่ใน คำอธิบายในหนังสือพงศกษัตริย์ และอามา ซิยาห์ลูกชายของโยอาซก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อามาซิยาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๔:๑-๒๐)

๒๕ ^๑ อามาซิยาห์มีอายุยี่สิบห้าปี ตอนที่ เขาขึ้นเป็นกษัตริย์และเขาครอง บัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบ เก้าปี แม่ของเขามีชื่อว่า เยโฮัดดาน นาง มาจากเมืองเยรูซาเล็ม ^๒ อามาซิยาห์ทำสิ่งที่ ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้ ทำด้วยความจริงใจ ^๓ หลังจากทีอามาซิยาห์ ทำให้แผ่นดินมั่นคงเป็นปึกแผ่นแล้ว เขาได้ ส่งข้าพชาราชการที่เคยฆ่ากษัตริย์ผู้เป็น พ่อของ เขา ^๔ แต่เขาไม่ได้ฆ่าพวกลูกชาย ของคนเหล่านั้น เขาทำตามกฎที่เขียนไว้ใน หนังสือของโมเสส ที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่า “อย่าประหารพ่อ แม่เพราะสิ่งที่ลูกๆเขาทำ และอย่าประหารลูกๆเพราะสิ่งที่พ่อ แม่เขา ทำ แต่ให้ประหารคนสำหรับบาปของเขาเอง เท่านั้น” ^{*}

^๕ อามาซิยาห์เรียกประชุมชาวยูดาห์ เขา ได้จัดหมวดหมู่พวก เขาตามครอบครัว และ ตั้งพวกนาย ฟินนาย ร้อยให้ดูแลหมวดหมู่ เหล่า นี้ พวกผู้นำมีหน้าที่ดูแลพวกทหาร ทั้งหมดที่มาจากเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามิน เขาเกณฑ์คนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ซึ่ง มีจำนวนสาม แสนคน ที่พร้อมที่จะออกศึก พร้อมหอกและโล่ ^๖ อามาซิยาห์ยังจ้างนักรบ อีกหนึ่งแสนคนมาจากอิสราเอลด้วยเงินหนัก ประมาณสามตันครึ่ง ^๗ แต่คนของพระเจ้าคน

หนึ่งมาหาเขาและพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ อย่า ให้กองทัพอิสราเอลเหล่านี้ไปกับท่าน เพราะ พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่กับชาวอิสราเอล และ ไม่ได้อยู่กับประชาชนของเอเฟราอิม” ^๘ ถึงแม้ ว่าท่านจะออกไปสู้รบอย่างกล้าหาญ พระเจ้า ก็จะทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อ หน้าที่รบ เพราะ พระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วย เหลือท่านหรือ จะทำให้ท่านพ่ายแพ้ก็ได้” ^๙ “อามาซิยาห์ถาม คนของพระเจ้าคน นั้นว่า “แล้วเงินสาม ตัน ครึ่งที่เราได้จ่ายให้กับพวกกองทัพของชาว อิสราเอลไปแล้วล่ะ” คนของพระเจ้าตอบว่า “พระยาห์เวห์จะให้ท่านมากกว่านี้อีก”

^{๑๐} อามาซิยาห์จึงไล่กองทัพที่มาจากเอเฟรา อิมกลับบ้านไป พวกเขาโกรธชวยดาห์มาก และกลับบ้านไปด้วยความเดือดแค้น ^{๑๑} แล้ว อามาซิยาห์ก็แข็งแก่ง ขึ้นและนำกองทัพ ของเขาไปที่หุบเขาเกลือ เขาฆ่าคนของเสอีร์ ไปหนึ่งหมื่นคน ^{๑๒} กองทัพของพวกยูดาห์จับ เป็นคนเสอีร์ได้หนึ่งหมื่นคน และนำตัวพวก เขาขึ้นไปบนหน้าผาและโยนพวก เขาลงมา เพื่อให้ร่างกายของพวกเขากลายเป็นชินๆ

^{๑๓} ในเวลาเดียวกัน นั้น กองทัพของ อิสราเอลที่อามาซิยาห์ไล่กลับไป และไม่ยอม ให้มีส่วน ร่วมในการ รบครั้งนี้ ได้เข้าบุกรุก เมืองต่างๆของชาวยูดาห์ ตั้งแต่สะมาเรียไป จนถึงเบธโฮโรน พวกเขาฆ่าประชาชนตาย ไปสาม พัน คนและขนเอาข้าว ของต่างๆไป เป็นจำนวนมาก

^{๑๔} เมื่ออามาซิยาห์กลับมาจากการฆ่าพวก ชาวเอโดม เขาได้นำเอาพระทั้ง หลายของ ประชาชนชาวเสอีร์กลับมา ด้วย เขาตั้งพระ เหล่านี้ขึ้นเป็นพระประจำตัวของเขา และ กราบไหว้ และเผาเครื่องหอมบูชาให้กับพระ เหล่านั้นด้วย ^{๑๕} ความโกรธของพระยาห์เวห์ ได้เผาผลาญต่ออามาซิยาห์ พระองค์ได้ส่ง ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งมาพบเขา และพูด ว่า “ทำไมเจ้าถึงไปปรึกษากับพวกพระของ ประชาชนเหล่านี้ ที่แม้แต่ประชาชนของพวก มันเอง ก็ยังช่วยให้พ้นจากเงื้อมมือของเจ้า ไม่ได้เลย”

^{๑๖} ในขณะที่เขายังพูดอยู่ กษัตริย์พูดกับ เขาว่า “นี่เราแต่งตั้งให้เจ้าเป็นที่ปรึกษาของเราหรือยัง หุบปากเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้น เจ้า

*๒๕:๔ อย่าประหารพ่อแม่ ... บาปของเขาเองเท่านั้น ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๔:๑๖

†๒๕:๑๔ ชาวเอโดม ประชาชนของเอโดมหรือเสอีร์

จะต้องตาย” ผู้พูด แทนพระเจ้าคน นั้นจึง
 เรียบ แต่แล้วก็พูดขึ้นมาว่า “เรารู้ว่าพระเจ้า
 ดั่งใจที่จะทำลายท่านแล้ว เพราะท่านได้ทำ
 สิ่งนี้ลงไปและไม่ยอมฟังคำแนะนำจากเรา”
 ๑๗ แล้วอามาซี ยาร์ห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้
 ปรีักษากับพวกที่ปรีक्षा และส่งคนไปหาเย
 โฮอาช กษัตริย์ของอิสราเอล ที่เป็นลูกชาย
 ของเยโฮอาหาสที่เป็นลูกชายของเยชู ข้อ
 ความนั้นทำหยาเยโฮอาชว่า “มาสิ มาสู้กัน
 ชึ่งๆหน้า”

๑๘ แต่กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอล ตอบ
 กษัตริย์อามาซียาร์ห์ของยูดาห์ว่า “ต้นหนาม
 ต้น หนึ่งในเลบานอนไม่ได้ส่ง ชำมาถึงต้นสน
 ชีดาร์ต้น หนึ่งในเลบานอนว่า ‘ให้ยกลูกสาว
 ของเจ้าให้แต่งงานกับลูกชายของเรา’ แต่
 สัตว์ป่าตัวหนึ่งในเลบานอนผ่านมา และได้
 เหยียบย่ำต้นหนามต้นนั้นไป ๑๙ เจ้าว่า ‘ข้า
 ชนะเอโดม’ และตอน นี้ใจของเจ้าก็พองโต
 อ้อवाद แต่เดี๋ยว นี้ เจ้าควรจะอยู่กับบ้านดี
 กว่า จะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม เดียวทั้งตัวเจ้า
 และเผ่ายูดาห์จะล้มลงเปล่าๆ”

๒๐ แต่อามาซียาร์ห์ไม่ยอมฟัง เพราะพระเจ้า
 ตั้งใจว่าจะมอบพวก เขาไว้ในมือของเยโฮ
 อาช เพราะคนยูดาห์ไปติดตามพวกพระของ
 คนเอโดม

๒๑ ดั่ง นั้นกษัตริย์เยโฮอาชแห่งอิสราเอล
 จึงได้ยกมาเผชิญหน้ากับกษัตริย์อามาซียาร์ห์
 แห่งยูดาห์ที่เบรชเมซในยูดาห์ ๒๒ ยูดาห์ก็
 พ่ายแพ้ต่ออิสราเอล และคนยูดาห์ต่างก็หนี
 กลับบ้านของตน ๒๓ กษัตริย์เยโฮอาชแห่ง
 อิสราเอลจับตัวกษัตริย์อามาซี ยาร์ห์แห่งยู
 ดาห์ได้ที่เบรชเมซ กษัตริย์อามาซียาร์ห์เป็น
 ลูกชายของเยโฮอาช ซึ่งเป็นลูกชายของอา
 หัสยาร์ห์ แล้วกษัตริย์เยโฮอาชนำตัวกษัตริย์
 แห่งยูดาห์ไปถึงเมืองเยรูซาเล็ม และทำลาย
 กำแพงเมืองเยรูซาเล็มทิ้งไป ตั้งแต่ประตูเอ
 ฟราอิมไปจนถึงประตูตรงหัวมุม รวมความ
 ยาวได้สี่ร้อยศอก ๒๔ เยโฮอาชเอาทองคำและ
 เงินรวมทั้งเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบอยู่ในวิหาร
 ของพระเจ้าซึ่งโอเบด-เอโดมดูแลอยู่ กับ
 ทรัพย์สมบัติและคนในวังหลายคนกลับไป
 สะมาเรียด้วย

๒๕ หลังจากที่เยโฮอาชลูกชายของกษัตริย์
 เยโฮอาหาสแห่งอิสราเอลตายไปแล้ว อามาซี
 ยาร์ห์ลูกชายของกษัตริย์เยโฮอาชแห่งยูดาห์ก็มี
 ชีวิตอยู่ต่อไปอีกสิบห้าปี ๒๖ เหตุการณ์อื่น ๆ

ในยุคสมัยของอามาซี ยาร์ห์ตั้งแต่เริ่มจนจบ
 ได้ถูกจดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติ
 ของพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล
 ๒๗ ตั้งแต่เวลาที่อามาซี ยาร์ห์หนีหนีไปจากพระ
 ยาร์ห์เวห์ พวกประชาชนได้กบฏต่อเขาใน
 เมืองเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ได้หลบหนีไป
 ถึงเมืองลาเคิซ แต่คนเหล่านั้นได้ส่งคนตาม
 ล่าเขาถึงเมืองลาเคิซและฆ่าเขาตายที่ นั้น
 ๒๘ และพวกเขาได้นำศพของอามาซียาร์ห์กลับ
 มากับม้า และนำมาฝังไว้กับบรรพบุรุษของ
 เขาในเมืองของดาวิด

กษัตริย์อุสซียาร์ห์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๕:๑-๗)

๒๖ ๑ แล้วประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ก็
 ยกอุสซี ยาร์ห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจาก
 อามาซี ยาร์ห์พ่อของเขา ในขณะที่นั้นอุสซี
 ยาร์ห์มีอายุสิบหกปี ๒ อุสซี ยาร์ห์สร้างเมือง
 เอลทิซขึ้นใหม่และเอากลับคืนมาให้กับชาวยู
 ดาห์ หลังจากที่เขา อามาซี ยาร์ห์ตายไปอยู่กับ
 บรรพบุรุษของเขาแล้ว

๓ อุสซี ยาร์ห์มีอายุสิบหกปีเมื่อเขาขึ้นเป็น
 กษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมือง
 เยรูซาเล็มห้าสิบสองปี แม่ของเขามีชื่อว่าเย
 โคลี ยาร์ห์ นางมาจากเมืองเยรูซาเล็ม ๔ เขา
 ทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระ ยาร์ห์เวห์
 เหมือนกับที่อามาซี ยาร์ห์พ่อของเขาทำ ๕ เขา
 แสวงหาพระเจ้าตลอดระยะเวลาที่เศคาริยาห์
 ยังอยู่ เศคาริยาห์เป็นคนสั่งสอนให้เขาเกรง
 กลัวพระเจ้า ๖ ๗ เขายังแสวงหาพระ
 ยาร์ห์เวห์ พระเจ้าก็จะให้เขาประสบความสำเร็จ

๘ อุสซี ยาร์ห์ไปสู้รบกับพวกชาวฟีลิสเตีย
 และทำลายกำแพงของเมืองกัท เมืองยิบเบห์
 และเมืองอัทซูดตลอด แล้วเขาก็สร้างเมืองอีก
 หลายเมืองขึ้นใหม่ ใกล้ๆกับอัทซูดและที่
 อื่นๆที่อยู่ท่ามกลางชาวฟีลิสเตีย ๙ พระเจ้าได้
 ช่วยเหลือเขาต่อสู้กับชาวฟีลิสเตียและสู้กับ
 พวกอาหรับซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัลและสู้กับ
 ชาวเมอูนี ๑๐ พวกชาวอัมโมนส่งส่วยมาให้กับ
 อุสซี ยาร์ห์และชื่อเสียงของเขาก็แพร่กระจาย
 ไปไกลถึงชายแดนของประเทศอียิปต์ เพราะ
 เขามีอำนาจเพิ่มขึ้นอย่างมาก

๑๑ อุสซี ยาร์ห์สร้างป้อมปราการขึ้นหลายแห่ง
 ในเมืองเยรูซาเล็ม ที่ตรงประตูมูม ที่ประตู

หุบเขา และที่มุ่มกำแพงและทำให้พวกมันแข็งแรง ^{๑๐} เขายังสร้างป้อมปราการอีกหลายแห่งในทะเลทราย และได้ขุดบ่อน้ำขึ้นอีกหลายแห่ง เพราะเขามีสัตว์เลี้ยงมากมายที่แข็งแรงและในที่ราบ เขามีคนมากมายที่ทำงานให้กับเขาอยู่ตามทุ่งนาของเขา และในสวนองุ่นตามเนินเขา และในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เพราะเขาเป็นคนที่รักการทำเกษตร

^{๑๑} อูส ซึ ยาร์มีกองทัพที่ได้ รับการฝึกมาเป็นอย่างดี มีความพร้อมที่จะออกศึกเป็นหมวดหมู่ ตามที่เยออีเอลที่เป็นเลขาและมาอาเสอาห์ที่เป็นเจ้าหน้าที่ได้เกณฑ์ไว้ พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของฮานัน ยาร์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของกษัตริย์ ^{๑๒} พวกผู้นำครอบครัวที่อยู่เหนือนครบพวก นั้นมีจำนวนสอง พันหก ร้อย คน ^{๑๓} กองทัพที่อยู่ภายใต้คำสั่งของพวกเขา มีสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ทุก คนล้วนได้ รับการฝึกในกาารรบมาแล้ว เป็นกองกำลังที่มีพลังกำลังที่สามารถช่วยเหลือกษัตริย์จากศัตรูของเขาได้ ^{๑๔} อูส ซึ ยาร์ได้จัดหา โล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนูและสูลิงสำหรับหเวียงก้อนหิน ไว้ให้กับกองทัพทั้งหมด ^{๑๕} ในเยรูซาเล็ม เขาสร้างเครื่องกลไกที่ได้ รับการออกแบบโดยพวกคนที่มีความชำนาญ เพื่อใช้ตามป้อมปราการและจุดป้องกันตามมุมต่างๆเพื่อใช้ยิงลูกศรและยิงก้อนหินขนาดใหญ่ ชื่อเสียงของเขาแพร่กระจายไปไกลและกว้าง ขวางมาก เพราะเขาได้ ได้รับความช่วยเหลืออย่างมากมายมหาศาลจน กระทั่งเขาเป็นคนที่เต็มไปด้วยอำนาจ

^{๑๖} แต่หลัง จากที่อูส ซึ ยาร์มีอำนาจมากขึ้น ความ หึงของเขานำเขาให้ตกต่ำ ลง เขาไม่ซื่อสัตย์ต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขา และเข้าไปในวิหารของพระ ยาร์เวห์เพื่อไปเผาเครื่องหอมบนแท่น บูชาเครื่องหอม ^{๑๗} นักบวชอาซาริ ยาร์ห์กับพวกนักบวชที่กล้า หาญอีกแปด สิบนคนของพระ ยาร์เวห์ตามอาซาริ ยาร์ห์เข้าไป ^{๑๘} พวกเขาขัดขวางกษัตริย์และพูดว่า “ท่านอูส ซึ ยาร์ห์ ท่านทำไม่ ถูกที่เผาเครื่องหอมให้กับพระ ยาร์เวห์เอง การเผาเครื่องหอมเป็นหน้าที่ของพวกนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรน ผู้ที่ได้ รับการอุปนิสัยให้เผาเครื่องหอม ให้ออกจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ ออกไปเถิด เพราะท่านไม่

ซื่อสัตย์และพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าจะไม่ให้เกียรติท่านอีกต่อไป”

^{๑๙} อูส ซึ ยาร์ห์ซึ่งถือกระดางไฟอยู่ในมือ โกรธ ในขณะที่เขากำลังโกรธพวกนักบวชที่อยู่ต่อ หน้าเขาตรงหน้าแท่น บูชาเครื่องหอมในวิหารของพระ ยาร์เวห์ นั้น หน้า ผาของอูส ซึ ยาร์ห์ก็เกิดเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงขึ้นมา ^{๒๐} เมื่ออาซาริ ยาร์ห์ที่เป็นหัวหน้านักบวชและพวกนักบวชคนอื่นๆมองดูอูส ซึ ยาร์ห์ พวกเขาก็เห็นว่าเขาเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงที่หน้าผา ดัง นั้นพวกเขาจึงได้รับน้ำตัวอูส ซึ ยาร์ห์ออกมา ซึ่งจริงๆแล้วตัวเขาเองก็ตั้งใจที่จะออกมาอยู่แล้ว เพราะพระยาร์เวห์ได้ลงโทษเขา แล้ว ^{๒๑} กษัตริย์อูส ซึ ยาร์ห์กลายเป็นคนโรคผิวหนังร้ายแรงตราบนานวัน ตาย เขาอาศัยอยู่ในวังที่แยกออกมาต่าง หากสำหรับคนที่เป็โรคผิวหนังร้ายแรง และถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในวิหารของพระยาร์เวห์ โยธาม ลูกชายของเขาทำหน้าที่ในวังและปกครองประชาชนในแผ่นดินนั้นแทนเขา

^{๒๒} เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของอูส ซึ ยาร์ห์ ตั้งแต่ต้นจนจบ อิส ยาร์ห์ผู้ พุดแทน พระเจ้า ลูกชายของอามอสได้จับบั้นทักไว้แล้ว ^{๒๓} อูส ซึ ยาร์ห์ตาย ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังไว้ในทุ่ง นาใกล้ๆกับหลุมฝัง ศพของพวกกษัตริย์ เพราะประชาชนพูดว่า “เขาเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง” และโยธามลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์โยธามปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๕:๓๒-๓๘)

๒๗ ^๑โยธาม มีอายุน้อยสิบ ห้า ปีตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบ หก ปี แม่ของเขามีสื่อว่าเยรูซา นางเป็นลูกสาวของศาโดก ^๒โยธามทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระ ยาร์เวห์ เหมือนกับที่อูส ซึ ยาร์ห์ พ่อของเขา ทำ แต่ก็ไม่เหมือนพ่อของเขาทั้งหมด คือเขาไม่ได้ล่วง ล้ำเข้าไปในวิหารของพระยาร์เวห์ แต่ประชาชนก็ยังคงทำผิดอยู่เหมือนเดิม ^๓โยธามสร้างประตูด้าน บนของวิหารของพระ ยาร์เวห์ขึ้นใหม่ และได้ ทำการก่อสร้างมากมายที่กำแพงตรงเนินเขาโอเฟล ^๔เขาสร้างเมืองหลายเมืองในแถบเนินเขาของยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอย

ตาม ปา ๔ โยธามทำสงครามกับกษัตริย์ของพวกอัมโมน และสามารถเอาชนะพวกนั้นได้ในปีนั้น ชาวอัมโมนได้จ่ายเงินหนักประมาณสาม ตัน ครึ่ง แป้งสาลีและข้าวบาร์เลย์อย่างละสองล้านสองแสนลิตร^๑ ให้กับกษัตริย์โยธาม พวกอัมโมนได้นำสิ่งของจำนวนเดียวกันนี้มาให้เขาก่อนปีที่สองและปีที่สาม

๖ โยธามมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆเพราะเขาเดินอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเขาอย่างซื่อสัตย์มั่นคง^๗ เหตุการณ์นั้นในสมัยของโยธาม รวมทั้งพวกสงครามและสิ่งต่างๆที่เขาทำ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือของพงศ์กษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์^๘ เขามีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์และครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบหกปี^๙ โยธามตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และอาหัทสลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเขา

กษัตริย์อาหัทสปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๖:๑-๒๐)

๒๘ ๑ อาหัทสมีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบหกปี เขาไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา เขาไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาร์เวห์^๒ อาหัทสเจริญรอยตามพวกกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล และยังหล่อพวกรูปเคารพขึ้น มา เพื่อสักการบูชาพระบาอัล ด้วย^๓ เขาเผาเครื่องบูชาในหุบเขาเบนอินโนม^๔ และเอาพวกลูกชายของเขาไปเผาไฟเป็นเครื่องบูชา เลียนแบบการกระทำอันน่าขยะแขยงของพวกชนชาติทั้งหลาย ที่พระยาร์เวห์ได้ขับไล่ออกไปตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามาอยู่^๕ อาหัทสถวายเครื่องสัตว์บูชาและเผาเครื่องหอมตามสถานนมัสการต่างๆตามยอดเขาและได้ตั้งไม้ไผ่ร่วมทั้งหลาย

๖ ดังนั้นพระยาร์เวห์พระเจ้าของเขา จึงมอบเขาไว้ในกำมือของกษัตริย์ชาวอาหรับ

พวกชาวอาหรับเอาชนะเขาและกวาดต้อนประชาชนจำนวนมากไปเป็นเชลยในเมืองดามัสกัส พระเจ้าจึงมอบอาหัทสให้ไปตกอยู่ในกำมือของกษัตริย์เปคาห์แห่งอิสราเอล ซึ่งได้ลงมือฆ่าคนของเขามากมาย^๖ เปคาร์ ลูกชายของเรมาลียาห์ และกองทัพของเขาฆ่าทหารยูดาห์ตายไปหนึ่งแสนสองหมื่นคนในวันเดียว เพราะยูดาห์ละทิ้งพระยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา^๗ ศิครินักรบผู้กล้าชาวเอเฟราอิมฆ่ามูอาเสอาห์ลูกชายของกษัตริย์อาหัทส รวมทั้งอัสรีคัมที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลวัง กับเอลคานาห์ที่เป็นใหญ่รองลงมาจากกษัตริย์อาหัทส

๘ กองทัพอิสราเอลจับตัวญาติพี่น้องของพวกเขาเองที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ไว้เป็นจำนวนสองแสนคน มีทั้งผู้หญิง ลูกชายลูกสาว และยังชนเอชัวว ของจำนวนมากมายกกลับไปเมืองสะมาเรีย^๙ เมื่อกองทัพอิสราเอลกลับมาที่สะมาเรีย ก็มีผู้พูดแทนพระยาร์เวห์คนหนึ่งชื่อโอเต็ดออกมาพบกับพวกเขาและพูดว่า “เพราะพระยาร์เวห์พระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกท่านนับถือ โกรธชาวยูดาห์มากพระองค์จึงได้มอบพวกยูดาห์ไว้ในกำมือของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับสังหารหมู่พวกเขาด้วยความเคียดแค้นที่รู้ไปถึงสวรรค์^{๑๐} และตอนนี้พวกท่านยังกะจะเอาพวกผู้ชาย ผู้หญิงชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มมาเป็นทาสของพวกท่านอีก อย่างนี้ ตัวพวกท่านเองไม่ใช่หรือที่กำลังทำบาปต่อพระยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน^{๑๑} ตอนนี้องค์เราให้ดีให้ส่งพวกพี่น้องเหล่านี้ของท่านที่ท่านได้จับมาเป็นเชลยกลับไปบ้านของพวกเขาไปเถิด เพราะความโกรธที่ดูเดือดของพระยาร์เวห์กำลังอยู่เหนือพวกท่านแล้ว”

๑๒ แล้วพวกผู้นำในเอเฟราอิมบางคน เช่นอาซารียาห์ลูกชายของโยธานัน เบเรคียาห์ลูกชายของเมซัลเลโมท เยฮิสศียาห์ลูกชายของซัลลุม และอามาสา ลูกชายของหัดลัย ได้เข้ามาขวางกองทัพที่เพิ่งกลับมาจากสงคราม^{๑๓} พวกเขาพูดว่า “พวกท่านต้องไม่เอาเชลยพวกนี้มาที่นี่ ไม่อย่างนั้นพวกเรา

^๑๒๗:๕ สองล้านสองแสนลิตร หรือแปลตรงๆได้ว่า “หนึ่งหมื่นโคระ”

^๒๒๘:๓ หุบเขาเบนอินโนม คือหุบเขาแห่งอินโนม ตั้งอยู่ทางทิศใต้และตะวันตกของเมืองเยรูซาเล็ม มีเด็กทารกและเด็กหนุ่มหลายคนถูกเผาที่หุบเขาแห่งนี้เพื่อให้เป็นเครื่องสังเวยแก่พวกพระเทียมเท็จ

จะทำผิดต่อหน้าพระยาห์เวห์ หรือพวกท่าน กะจะเพิ่มความผิด บาปของพวก เราให้มากยิ่งขึ้นไป อีก หรือ เพราะความ ผิดของพวก เราดอน นี้ก็ยิ่งใหญ่อยู่แล้ว และความโกรธอันดุเดือดของพระองค์กำลังอยู่เหนือชนชาติอิสราเอล”

๑๔ ดังนั้นพวกทหารจึงปล่อยพวกเชลย และคืนของที่ยึดมาได้ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่ และคนที่มาชุมนุมกันทั้งหมด ๑๕ ผู้นำทั้งสี่คน นี้พาพวกเชลย ไป และเอาเสื้อผ้าที่ทหารอิสราเอลยึดมา นั้นมาให้กับพวกเชลยทุกคนที่กำลังเปลือยกายอยู่ได้สวมใส่ พวกเขารองเท้าให้ รวมทั้งจัดหาอาหารและเครื่องดื่มมาให้ กิน และยังเอาน้ำมันมาทารักษาบาดแผลให้กับพวก เขาด้วย เชลยที่ร่างกายอ่อนแอก็ให้ขี่ ลา ไป แล้วพวก เขาก็พาคนเหล่านี้ กลับไปยังบ้านของพวก เขาที่เยรูโค ซึ่งเป็นเมืองแห่งต้นปาล์ม แล้วผู้นำทั้งสี่คน นี้ก็กลับสะมาเรีย

๑๖-๑๗ ในเวลาเดียวกันนั้น พวกชาวเอโดม มาโจมตียูดาห์อีกและกวาดต้อนเชลยไป ดังนั้น กษัตริย์อาหัสจึงได้ไปขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์อัสซีเรีย ๑๘ พวกชาวฟี ลิส เตียโจมตีเมืองต่างๆที่ตั้งอยู่แถบเชิง เขาและในเนเกบของยูดาห์ พวกเขายึดเมืองเบธเซเมช เมืองอัย ยาโลน เมืองเกเด โรท เมืองโสโค เมืองทิม นาน์และกิมุ ไช รวมทั้งหมู่บ้านที่อยู่รอบๆเมืองเหล่านี้ นั้น ไว้ ๑๙ พระ ยาห์เวห์ ทำให้ยูดาห์ต้องเจอกับปัญหา เพราะกษัตริย์อาหัสของยู ดาห์เป็นต้น เหตุ เพราะเขาส่งเสริมความชั่วร้ายในยูดาห์และไม่เชื่อสัตย์ต่อพระ ยาห์เวห์ ๒๐ กษัตริย์ที่ กิลท-ปิลเส เอร์ แห่งอัสซีเรียมาหากษัตริย์อาหัส แต่ไม่ได้มาช่วยกษัตริย์อาหัส รอคอย แต่มาสร้างปัญหาให้ ๒๑ อาหัสเอาของมี ค่าจากวิหารของพระยาห์เวห์ จากวังกษัตริย์ และจากพวก เจ้าชาย และนำมาขึ้นไปให้กับกษัตริย์อัสซีเรีย แต่มันก็ไม่ได้นำความช่วยเหลืออะไรมาให้เขาเลย

๒๒ ในช่วงที่กษัตริย์อาหัสเจอกับปัญหา ความยุ่ง ยาก นั้น กษัตริย์อาหัสกลับยังไม่เชื่อสัตย์ต่อพระ ยาห์เวห์ ๒๓ เขาถวายเครื่องบูชาให้แก่พวกพระของดามัสกัสที่เขาชนะ เขา เพราะกษัตริย์อาหัสคิดว่า “เป็นเพราะพวกพระเหล่านี้ ได้ช่วย เหลือกษัตริย์ของพวกอารัม เราจะถวายเครื่องสัตวบูชาให้กับ

พวกพระเหล่านี้ เพื่อพระเหล่านี้จะได้มาช่วยเหลือเราด้วย” แต่พระพวก นี้กลับทำให้เขาและชนชาติอิสราเอลทั้งหมดล้มจม

๒๔ อาหัสได้รวบรวมข้าว ของเครื่อง ใช้ในวิหารของพระเจ้าและชนพวก มนออกมามาหมด เขาเปิดประตูวิหารของพระ ยาห์เวห์ และตั้งแท่น บูชาขึ้นตามหัวมุมถนนทุก เส้น ในเมืองเยรูซาเล็ม ๒๕ ในทุกๆ เมืองของยูดาห์ เขาก็สร้างสถาน ที่นมัสการไว้มากมาย เพื่อเผาเครื่องสัตวบูชาให้กับพระอื่นๆซึ่งเป็นการยั่ว ความโกรธของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา

๒๖ เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของกษัตริย์อาหัส และการกระทำทั้งหมดของเขา ตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถูกจด บันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์แห่งยู ดาห์และอิสราเอล ๒๗ อาหัสตาย ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่ไม่ได้รวมอยู่ในหลุมฝัง ศพของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล แล้วเฮเซ คี ยาห์ลูกของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์เฮเซคิยาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๙:๑-๓)

๒๘ เฮเซ คี ยาห์มีอายุสี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสี่สิบเก้าปี แม่ของเขาชื่อว่าอาบี ยาห์เป็นลูกสาวของเศคาริยาห์ ๒ เขาทำสิ่งที่ถูก ต้องในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาทำ

๓ ในเดือนที่ หนึ่งของปี แรกที่เฮเซ คี ยาห์ขึ้นครองบัลลังก์ เขาเปิดประตูทั้งหลายของวิหารของพระ ยาห์เวห์ และซ่อมแซมประตูเหล่านั้น ๔ เขาเรียกพวกนักบวชและชาวเลวีให้มาชุมนุมกันที่ลานด้านตะวันออก ๕ และพูดว่า

“ชาวเลวี ฟังทางนี้ เตรียมตัวท่านและวิหาร นี้ของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านให้พร้อมสำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์ ให้ย้ายพวกของที่เสื่อมเสียทั้งหมดออกไปจากสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ ๖ บรรพบุรุษของพวก เราไม่เชื่อสัตย์ พวก เขาทำชั่วในสายตาของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวก เรา และ

ละทิ้งพระองค์ พวกเขาหันหน้าหนีไปจากสถานที่อยู่อาศัยของพระ ยาร์เวห์ และหันหลังให้กับพระองค์ ^๗ พวกเขา ยังปิดประตูทุก บานที่ระเบียงทาง เดิน และดับตะเกียงเหล่านั้นลง พวกเขาไม่ยอมเผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชา ในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระเจ้าของอิสราเอล ^๘ ดังนั้นความโกรธของพระ ยาร์เวห์จึงตั้งอยู่บนชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม พระองค์ทำให้พวกเขา กลายเป็นสิ่งที่น่ากลัว น่าสยดสยอง และน่าเยาะเย้ย เหมือนกับที่พวกเขา เห็นแล้วด้วยตาของพวกเขาเอง ^๙ นี่ก็เป็นเหตุที่บรรพบุรุษของพวกเขา ถึงได้ล้มตายลงด้วย ดาบ และลูกชายลูกสาว และเมียของพวกเขา ถึงได้ถูกจับตัว ไป

^{๑๐} ตอน นี้ เราตั้งใจที่จะทำสัญญา กับ

พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล เพื่อ ความโกรธอันดุเดือดของพระองค์จะได้ หันเหไปจากพวกเขา ^{๑๑} ลูกๆ เอ๋ย อย่า ได้เสียเวลาอีก เลย เพราะพระ ยาร์เวห์ ได้เลือกพวกเขา ท่านให้มายืนอยู่ต่อ หน้า

พระองค์และรับ ใช้พระองค์ คอยทำพิธี และเผาเครื่องหอมให้กับพระองค์” ^{๑๒} แล้วชาวเลวีเหล่านี้ก็เริ่มทำงาน พวกเขาที่มาจากชาวโค ฮาฟคือ มา ฮาฟลูกชาย

ของอามาสัย และโยเอลลูกชายของอาซาริยาห์

พวกเขาที่มาจากชาวเมรารีคือ คีซลูกชายของอับดี และอาซาริยาห์ลูกชายของเยฮาลเลเลล

พวกเขาที่มาจากชาวเกอร์โซนคือ โยอาห์ลูกชายของคิมมาห์ และเอเดนลูกชายของโยอาห์

^{๑๓} พวกเขาที่เป็นลูกหลานของเอลีซาฟานคือ ซิมรีและเยอูเอล

พวกเขาที่เป็นลูกหลานของอาสาฟคือเศคาริยาห์ และมีทธานิยาห์

^{๑๔} พวกเขาที่เป็นลูกหลานของเฮมานคือเยฮีเอล และซิเมอี

พวกเขาที่เป็นลูกหลานของเยดูธุนคือเซไมอาห์ และอุสซีเอล

^{๑๕} เมื่อพวกเขาเรียกชุมนุมพวกเขาที่นั่นของ เขา และได้เตรียมตัว เองให้พร้อมสำหรับการ งานอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว พวกเขาจึงเข้าไปชำระวิหารของพระ ยาร์เวห์ให้บริสุทธิ์

ตามที่กษัตริย์ได้สั่งไว้ ตามคำ สั่งของพระ ยาร์เวห์ ^{๑๖} พวกนักบวชได้เข้าไปข้างใน สถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาร์เวห์เพื่อชำระ ให้มันบริสุทธิ์ พวกเขาของทุก อย่างที่เป็นมลทินที่พวกเขาพบในวิหารของพระ ยาร์เวห์ออกไปไว้ที่ลานของวิหารของพระ ยาร์เวห์ แล้วพวกเขาเลวีได้ขนของเหล่านี้ ไปที่หีบเขาซัด โรน ^{๑๗} พวกเขาเลวีก็เริ่มเตรียม วิหารของพระ ยาร์เวห์สำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นในวัน ที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง พอวันที่ แปดของเดือนเดียวกัน พวกเขา ก็เตรียมมาจนถึงที่ระเบียงทาง เดินของพระ ยาร์เวห์ และภายในอีกแปดวัน พวกเขา ก็เตรียมวิหารของพระยาร์เวห์สำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์ จนทุกอย่างเสร็จสิ้นลงในวันที่ สิบหกของเดือนที่หนึ่ง

^{๑๘} แล้วพวกเขา ก็ไปเข้าพบกษัตริย์เฮ เซคิ ยาห์และรายงาน ว่า “พวกเราได้ทำให้วิหาร ของพระ ยาร์เวห์ทั้งหมดบริสุทธิ์แล้ว ทั้ง แท่น บูชาสำหรับเครื่องเผาบูชากับเครื่อง ใช้ทั้งหมด รวมทั้งโต๊ะสำหรับวางขนมปังศักดิ์สิทธิ์ กับเครื่อง ใช้ทั้งหมดของมัน” ^{๑๙} พวกเขาได้จัด เตรียมและทำให้เครื่อง ใช้ทั้งหมดพร้อมสำหรับการ งานอันศักดิ์สิทธิ์ เครื่อง ใช้เหล่านี้ กษัตริย์อา หัสได้ย้ายออกไป เพราะความไม่ ซื่อสัตย์ของเขาต่อพระ ยาร์เวห์ในขณะที่เขาเป็นกษัตริย์อยู่ นั่น ตอนนั้นพวกเขาได้เอาของเหล่านั้นกลับมาวาง ไว้ต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาร์เวห์แล้ว”

^{๒๐} เช้าตรู่ของวันต่อมา กษัตริย์เฮเซคิยาห์ รวบรวมเจ้าหน้าที่ในเมือง แล้วพากันขึ้นไป ที่วิหารของพระ ยาร์เวห์ ^{๒๑} พวกเขา นำวัว ตัวผู้เจ็ดตัว แกะตัวผู้เจ็ดตัว ลูกแกะตัวผู้เจ็ด ตัวและแพะตัวผู้เจ็ด ตัวไปเป็นเครื่องบูชา ชำระล้างสำหรับราชวงศ์ นี้ สำหรับสถานที่ ที่ศักดิ์สิทธิ์ และสำหรับชาวยูดาห์ กษัตริย์สั่ง พวกนักบวชที่เป็นลูก หลานของอา โรนให้ บูชาสิ่งเหล่านี้บนแท่น บูชาของพระ ยาร์เวห์ ^{๒๒} ดังนั้นพวกเขาจึงฆ่าวัวตัวผู้เหล่านั้น แล้ว พวกนักบวชก็เอาเลือดของพวกเขา มันมาสาด ใส่แท่น บูชา ต่อจากนั้น พวกเขา ก็ฆ่าแกะ ตัวผู้ทั้งหมด และสาดเลือดของพวกเขา มันใส่ แท่นบูชา แล้วพวกเขาก็ฆ่าลูกแกะตัวผู้แล้ว สาดเลือดของพวกเขา มันใส่แท่น บูชา ^{๒๓} ส่วน

^{๒๙:๖} สถานที่อยู่อาศัยของพระยาร์เวห์ อีกชื่อหนึ่งของวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

พวกแพะตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ถูกนำไปไว้ต่อ หน้ากษัตริย์และคนในที่ชุมนุม แล้วพวก เขาก็วางมือลงบนตัวพวก มน ^{๒๔} แล้วพวกนักบวชก็ฆ่าแพะเหล่านี้ นน และถวายเลือดของพวก มันบนแท่น บูชา เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนอิสราเอลทั้งหมด เพราะกษัตริย์ได้สั่งให้มีการเผาเครื่องบูชา และถวายเครื่องบูชาชำระล้างสำหรับชาวอิสราเอลทั้งหมด

^{๒๕} เฮ เซ คี ยาห์ได้ให้ชาวเลวีอยู่ประจำในวิหารของพระยาห์เวห์ โดยให้ถือฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็ก อย่างที่กษัตริย์ดาวิด กาด ที่เป็นคนของกษัตริย์ที่เห็นนิมิตได้ และนุวัธน์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้กำหนดไว้ คำสั่งนี้มาจากพระ ยาห์เวห์ที่ส่งผ่านทางผู้ พูด แทนพระเจ้าทั้งหลายของพระองค์ ^{๒๖} ดังนั้นพวกชาวเลวีจึงยืนอยู่พร้อมด้วยพวกเครื่องดนตรีของดา วิด และพวกนักบวชก็ถือแตรอยู่ ^{๒๗} เฮ เซ คี ยาห์ออกคำ สั่งให้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา เมื่อเริ่มเผา ก็เริ่มร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์ไปด้วย พร้อมๆกับการเป่าแตร และเล่นเครื่องดนตรีของกษัตริย์ดาวิด แห่งอิสราเอล ^{๒๘} คนในที่ชุมนุมทั้งหมด ก็ก้มลงกราบนมัสการ ในขณะที่พวกนัก ร้องร้อง เพลง และพวกคนเป่าแตรก็เป่าแตรไปทุกอย่างนี้ดำเนินไปเรื่อยๆจนกระทั่งการเผาเครื่องเผาบูชาสิ้นสุดลง

^{๒๙} เมื่อการบูชาเสร็จ ลึกลง แล้ว กษัตริย์และทุกคนก็คุกเข่าลงและนมัสการ ^{๓๐} กษัตริย์เฮ เซ คี ยาห์กับพวก เจ้าหน้าที่ของเขาสั่งให้ชาวเลวีสรรเสริญพระ ยาห์เวห์ด้วยบทเพลงที่ดา วิดและอา สาฟผู้ ที่เห็นนิมิตได้เขียนไว้ พวก เขาก็ร้อง เพลงสรรเสริญด้วยความดีใจและก้มหัวลงนมัสการ ^{๓๑} แล้วเฮเซ คี ยาห์พูดว่า “ตอนนี้พวกเจ้าได้อุทิศตัวให้กับพระ ยาห์เวห์แล้ว ให้นำพวกเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาขอบคุณ มาที่วิหารของพระ ยาห์เวห์กันเถิด” ดังนั้นคนในที่ชุมนุมจึงได้ถวายเครื่องสัตว บูชาและเครื่องบูชาขอบคุณ และทุกคนต่างก็ถวายเครื่องเผาบูชาด้วยความ เต็มใจ ^{๓๒} เครื่องเผาบูชาที่คนในที่

ชุมนุมนำมา นั้น มีวัวตัวผู้เจ็ดสิบ ตัว แกะตัวผู้หนึ่งร้อยตัว และลูก แกะตัวผู้สองร้อยตัว ของเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ^{๓๓} พวกสัตว์ที่ได้อุทิศให้เป็นเครื่องสัตว บูชารวมแล้วมีวัวตัวผู้หก ร้อยตัว และกับแพะสาม พันตัว ^{๓๔} แต่มีนักบวชไม่เพียงพอที่จะมาช่วยกันถลกหนังของพวกเครื่องเผาบูชา ดังนั้น พวกญาติๆเลวีที่เป็นผู้ชายจึงมาช่วยพวกเขาจนเสร็จงาน และจนกว่านักบวชคนอื่นๆจะชำระตัวเอง เพราะในการชำระตัวชาวเลวีจริงจังกยิ่ง กว่าพวกนักบวช ^{๓๕} มีเครื่องเผาบูชาอย่างล้น เหลือ และพวกไซมันของเครื่องสังสรรค์บูชา และเครื่องตีมบูชาที่มากับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นงานรับ ใช้ในวิหารของพระ ยาห์เวห์จึงได้ รับการฟื้นฟูกลับขึ้นมาอีก ครั้ง ^{๓๖} เฮ เซ คี ยาห์กับประชาชนทั้งหมดต่างก็ ดีใจ มาก กับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำให้กับประชาชนของพระองค์ เพราะมันสำเร็จลงอย่างรวดเร็ว

เฮเซคียาห์ฉลองเทศกาลปลดปล่อย

^๑ เฮ เซ คี ยาห์ส่ง ชาวสารไปถึงชาว **๓๐** อิสราเอล และชาวยูดาห์ทั้งหมด และยังเขียนจดหมายไปถึงชาวเอ ฟราอิม * และชาวมนัส เสห์ โดยเชิญพวกเขาให้มาที่วิหารของพระ ยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมาร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยให้กับพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ^๒ กษัตริย์กับพวก เจ้าหน้าที่ของเขา และคนในที่ชุมนุมทั้งหมดในเมืองเยรูซาเล็มตัดสินใจที่จะเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยในเดือนที่สอง ^๓ พวกเขาไม่สามารถเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยในเวลาปกติได้ เพราะมีนักบวชที่ชำระตัว เองให้บริสุทธิ์แล้วไม่เพียงพอ และประชาชนก็ไม่ได้มาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็ม ^๔ ทั้ง กษัตริย์และคนในที่ชุมนุมต่างเห็นดีด้วยกับแผนการนี้ ^๕ พวกเขาละมดให้ประกาศไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเบ เออร์เซ บาไปจนถึงเมือง ดาน เพื่อเรียกประชาชนให้มาที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมาเฉลิมฉลองเทศกาลปลด ปล่อยให้กับพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มีประชาชน

* ๓๐:๑ **เอฟราอิม** เอฟราอิมและมนัสเสห์เป็นลูกชายของโยเซฟ พวกเขาเป็นกลุ่มครอบครัวที่มีขนาดใหญ่ที่สุด บางครั้งเอฟราอิมและมนัสเสห์ก็หมายถึงอาณาจักรทางเหนือทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล

ไม่กี่คนที่เคยเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยนี้มาก่อน ตามอย่างที่ถูกสั่งไว้^๖ กษัตริย์สั่งให้คนส่ง ชาวเดิน ทางไปทั่วทั้งแผ่นดินอิสราเอลและยูดาห์ พร้อมกับจดหมายของกษัตริย์และพวกเจ้าหน้าที่ของเขา จดหมายนี้มีข้อความว่า

“ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย กลับมาหาพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของอับ ราฮัม อิสอัค และอิสราเอลเถิด พระองค์จะหันกลับมาหาพวก ท่านที่ยังเหลือ อยู่และหลบหนีจากพวกกษัตริย์อัสซีเรีย^๗ อย่าน่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษและพวกพี่น้องของพวก ท่านที่ไม่ยอมเชื่อสัตย์ต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวก เขา พระองค์จึงได้ทำให้พวก เขา กลายเป็นสิ่งน่าสยดสยอง อย่างที่พวก ท่านเห็นแล้วนั้น^๘ อย่าน่าคือดั่งเหมือนกับบรรพบุรุษของพวก ท่าน เป็น ให้ยอมฟังพระ ยาร์เวห์ และมา ถึงยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ตลอด ไป ให้รับ ใช้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน เพื่อว่าความโกรธอันดุเดือดของพระองค์ จะได้หันเหออกไปจากพวก ท่าน^๙ ถ้าพวก ท่านกลับมาหาพระ ยาร์เวห์แล้ว คนที่จับพวก พี่น้องและลูกๆของพวก ท่านไป จะเกิดความสงสารพวก เขา และพวก พี่น้องเหล่านั้นจะไต่กลับมาสู่แผ่นดินแห่งนี้ เพราะพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านนั้นมีความเมตตากรุณา พระองค์จะไม่หันหน้าไปจากพวก ท่าน ถ้าพวก ท่านกลับมาหาพระองค์”

^{๑๐} พวกคนส่ง ชาวได้ออกจากเมือง หนึ่งไป อีกเมืองหนึ่งในเอฟราอิมและมนัสเสห์ ไปจนถึงเศบูลุน แต่ประชาชนกลับดูถูกและเยาะเย้ยพวก เขา^{๑๑} อย่างไรก็ตาม คนบางกลุ่มในเผ่าของอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุน ก็ถ่อม ตัวพวก เขา ลง และเดินทางไปที่เมืองเยรูซาเล็ม^{๑๒} ส่วนในยูดาห์ มือของพระเจ้าก็ได้มาอยู่บนประชาชน เพื่อทำให้พวกเขาเป็นใจเดียวกัน ที่จะทำสิ่งที่กษัตริย์และพวกเจ้าหน้าที่ได้สั่งไว้^{๑๓} นั้นตามคำพูดของพระยาร์เวห์^{๑๔} ผู้ ชนกลุ่มใหญ่มาจากมาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ในเดือนที่สอง^{๑๕} พวกเขาถือแท่น บูชาทาง หลาย รวมทั้งแท่นเผาเครื่อง

หอมของพวกพระปลอมในเมืองเยรูซาเล็ม ออกไปทิ้งในหุบเขาซิดโรน^{๑๖} พวก เขาฆ่าลูก แกะตัวผู้สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยในวันทีสิบสี่ของเดือนที่สอง พวกนักบวชและชาวเลวีต่างก็รู้สึกระอาใจ พวกเขาร้องว่าเราเองให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาทิวहारของพระ ยาร์เวห์^{๑๗} แล้วพวก เขาก็ไปทำหน้าที่ตามปกติที่ได้กำหนด ไว้ในกฎของโมเสสคนของพระเจ้า พวกนักบวชได้ประพรมเลือดที่ชาวเลวีนำมา ให้^{๑๘} เพราะมีคนอีกหลายคนในฝูงชน นี้ที่ยังไม่ได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ ชาวเลวีจึงต้องฆ่าลูกแกะตัวผู้ของเทศกาลปลดปล่อยสำหรับพวกที่ยังไม่ได้ผ่านพิธีชำระล้าง และไม่สามารถถวายลูกแกะตัวผู้ให้กับพระยาร์เวห์ได้

^{๑๙} ถึงแม้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ที่มาจากเผ่าเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน ยังไม่ได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็เข้าร่วมกันในเทศกาลปลดปล่อย ด้วยซึ่งขัดกับกฎที่เขียนไว้ แต่เฮเซ คี ยาห์ได้อธิษฐานอ่อนน้อนให้กับพวก เขาว่า “ขอพระ ยาร์เวห์ผู้ทรง ตี โปรดอภัยให้กับทุกคน^{๒๐} ที่ตั้งใจตั้งใจแสวงหาพระเจ้า คือพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้พวก เขาจะยังไม่บริสุทธิ์ตามกฎทั้งหลายของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ นี้ก็ตาม”^{๒๑} และพระ ยาร์เวห์ก็ได้ยินเฮเซ คี ยาห์และให้อภัยกับประชาชนพวก นั้น^{๒๒} ชาวอิสราเอลที่มาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็มเฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความรื่นเริงยินดี ในขณะที่ชาวเลวีและพวกนักบวชร้อง เพลงให้กับพระ ยาร์เวห์ทุกวัน คลอไปกับการเล่นเครื่องดนตรีเพื่อสรรเสริญพระองค์^{๒๓} เฮเซคียาห์พูดให้กำลังใจกับชาวเลวีทั้งหมด ผู้ที่มีความเข้าใจเป็นอย่างดีในฐานะรับ ใช้พระ ยาร์เวห์ เพราะในช่วงเจ็ดวันนั้น พวก เขาได้กินจากส่วนแบ่งที่เป็นของพวก เขา และได้ถวายเครื่องสังสรรค์บูชา และได้สรรเสริญพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวก เขา

^{๒๓} แล้วคนในที่ชุมนุมทั้งหมด ต่างก็เห็นด้วยที่จะฉลองงานเทศกาลต่อไปอีกเจ็ด วันตั้ง นั้น พวก เขาจึงฉลองกันต่ออีกเจ็ด วันอย่างสนุกสนาน^{๒๔} กษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ ได้จัดหาวัวตัวผู้หนึ่งพันตัว และแกะกับแพะเจ็ด พัน ตัวมาให้กับคนในที่ชุมนุม และ

พวกเจ้าหน้าที่ก็ได้จัดหาวัวตัวผู้หนึ่ง พันตัว และแกะกับแพะหนึ่ง หมื่นตัวมาให้เหมือนกัน มีพวกนักบวชหลายคนได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว ๒๕ คนในที่ชุมนุมทั้งหมดของยูดาห์ พร้อมทั้งพวกนักบวชและชาวเลวีและคนทั้งหมดที่มาชุมนุมกันจากทั่วทั้งอิสราเอลรวม ทั้งพวกชาวต่าง ชาติที่มาจากอิสราเอล และพวกที่ได้อาศัยอยู่ในยูดาห์ ต่างก็พากันชื่นชมยินดี ๒๖ พวกเขาสุกสนานกันอย่างมากในเมืองเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่ยุคของซาโลม อนุภักชยของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลเป็นต้น มา ยังไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อนในเมืองเยรูซาเล็ม ๒๗ พวกนักบวชกับชาวเลวียื่นให้พรประชาชน และพระเจ้าก็ได้ยินพวก เขา เพราะคำอธิษฐานของพวก เขาไปถึงสวรรค์ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์อาศัยอยู่

เฮเซคียาห์ทำลายรูปเคารพ

๑ เมื่องานเฉลิมฉลองสิ้นสุดลง ชาวอิสราเอลที่อยู่ทีนั้นต่างก็ออกไปยังเมืองต่างๆของยูดาห์ แล้วพวก เขาก็ไปทุบรูปปั้นหินศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจนแตกละเอียด และไปโค่นพวกเสาของพระอาเซราห์ ลง พวก เขาทำลายสถาน ที่นมัสการต่างๆและบรรดาแท่นบูชาที่มีอยู่ทั่ว ทั้งยูดาห์และเบนยามิน รวมทั้งในเอฟราอิมและในมนัสเสห์ด้วย หลังจากที่พวกเขาได้ทำลายพวกมันทั้งหมดแล้ว ชาวอิสราเอลก็กลับไปยังบ้านเมืองของพวกเขา

๒ เฮเซคียาห์แบ่งพวกนักบวชกับชาวเลวี ออกเป็นกลุ่มๆตามหน้าที่ของพวกเขา เขาในฐานะนักบวชและชาวเลวี เพื่อคอยถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชา คอยทำพิธีเพื่อขอบคุณและร้องเพลงสรรเสริญอยู่ตามประตูของที่อยู่อาศัยของพระ ยะห์เวห์ ๓ กษัตริย์ได้ให้สัตว์ของกษัตริย์เอง สำหรับใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในตอนเช้าและตอนเย็น และให้เป็นเครื่องเผาบูชาในวันหยุดทางศาสนาตามที่ได้เขียนไว้ในกฎของพระ ยะห์เวห์ ๔ เฮเซคียาห์สั่งประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มให้แบ่งผลผลิตและสิ่งของของพวกเขา ให้กับพวกนักบวชและชาวเลวี

เพื่อพวกนักบวชและชาวเลวีจะได้อุทิศตัวเองอย่างเต็มที่ เพื่อทำในสิ่งที่กฎของพระ ยะห์เวห์สั่งให้พวกเขาทำ ๕ หน้าที่ที่คำสั่งนี้ออกมา ชาวอิสราเอลก็ได้มอบพืชผลชุดแรก เหล่าอัญมณีใหม่ น้ำมันและน้ำเชื่อมผลไม้ และผลผลิตทั้งหมดจากทุ่ง นาของพวกเขา ให้กับพวกนักบวชและชาวเลวีอย่างมากมาย พวก เขาได้แบ่งของหนึ่งในสิบของทุก สิ่งทุกอย่างมา ๖ พวกคนอิสราเอลและยูดาห์ที่อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของยูดาห์ ได้นำหนึ่งในสิบของฝูงวัวและแพะแกะ รวมทั้งหนึ่งในสิบของผลผลิตของพวกเขาให้เป็นของ ขวัญศักดิ์สิทธิ์ที่อุทิศให้กับพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา มาให้กับพวกนักบวชและชาวเลวีเป็นกองพะเนิน

๗ ประชาชนเริ่มทำสิ่งนี้ในเดือนที่สามและสิ้นสุดในเดือนที่เจ็ด ๘ เมื่อเฮเซคียาห์กับพวกเจ้าหน้าที่ของเขาได้เห็นกองของเหล่านี้ พวกเขาก็สรรเสริญพระยะห์เวห์ และอวยพรให้ประชาชนชาวอิสราเอล

๙ เฮเซคียาห์ถามพวกนักบวชและชาวเลวีเกี่ยวกับกองของเหล่านี้ ๑๐ อาซารียาห์หัวหน้านักบวชจากครอบครัวของศาโดกตอบว่า “เป็นเพราะประชาชนเริ่มที่จะเอาของ ขวัญเหล่านี้มาให้ที่วิหารของพระ ยะห์เวห์ พวกเราจึงมีพอ กินและมีเหลือให้กับคนอื่น เพราะพระ ยะห์เวห์ได้ช่วยพรให้กับประชาชนของพระองค์ จึงมีของเหล่านี้ มากมายจนล้นเหลือ”

๑๑ เฮเซคียาห์สั่งให้พวกนักบวชเตรียมห้องเก็บของไว้ให้พร้อมในวิหารของพระ ยะห์เวห์ และพวก เขาก็เตรียมห้องไว้เรียบร้อย ๑๒ แล้วพวกนักบวชก็นำของขวัญเหล่านี้เข้าไปเก็บไว้อย่างซื่อสัตย์ ของพวกนี้เป็นส่วนแบ่งที่คนนำมาถวาย คือหนึ่งในสิบของผลผลิตของพวกเขา โคนานียาห์ชาวเลวีทำหน้าที่ดูแลของเหล่านี้ และซิมเมโอนของเขายู่ในตำแหน่งรองลงมา ๑๓ โคนานียาห์กับซิมเมโอนของเขาคือผู้ควบคุมดูแลคนเหล่านี้ คือเยฮีเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาซาทและเบไนยาห์ กษัตริย์เฮเซคียาห์และอาซารียาห์ที่เป็นเจ้าหน้าที่

* ๓๑:๒ ที่อยู่อาศัยของพระยะห์เวห์ หรือ “ค่ายของพระยะห์เวห์” ซึ่งก็คือลานของวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

ดูแลวิหารของพระเจ้า เป็นผู้เลือกคนเหล่านี้ขึ้นมา ^{๑๔}โคเรลูกชายของอิมนาห์ชาวเลวี เป็นผู้ดูแลประตูฝั่งตะวันออก เขาทำหน้าที่ดูแลเครื่องบูชาที่ผู้คนสมัคใจเอามาถวายพระ ยาร์เวห์ เอง และเขาก็ยังรับ ผิด ชอบ ในการแจก ของที่คนเอามาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์และ ของขวัญที่อุทิศให้กับพระองค์ ^{๑๕}เอเดน มินยามิน เยชูอา เซไมอาห์ อามาริยาห์ เซคานิยาห์ เป็นผู้ช่วยของโคเร คนพวกนี้รับ ใช้อย่างสัตย์ซื่อในหัว เมืองต่างๆที่พวกนักรบซาคัยอยู่ พวกเขาก็แจก ของให้ กับพี่ น้องของเขาตามกลุ่มต่างๆของพวกเขา แจกให้กับทั้งคนหนุ่มและคนแก่เท่ากัน ^{๑๖}ผู้ชายเหล่านี้ยังแจก ของที่เก็บมา นี้ให้กับผู้ชายที่มีอายุตั้งแต่สามปีขึ้นไป ที่มีชื่ออยู่ใน รายชื่อตระกูลต่างๆของเลวี คือทุกคนที่เข้าไปในวิหารของพระ ยาร์เวห์ เพื่อทำเวรตามหน้าที่ประจำวัน ที่ได้รับมอบหมายและตามกลุ่มเวรของพวกเขา ^{๑๗}นักรบซาคัยได้รับส่วนแบ่งของเขาจากของที่คนเอามาถวายพระ ยาร์เวห์ ตามครอบครัวที่ได้ลงทะเบียนไว้ตามราย ชื่อตระกูลต่างๆของเลวี คนเลวีที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป ก็จะได้ รับส่วน แบ่งของเขาตามกลุ่มและความรับ ผิด ชอบ ^{๑๘}ลูกเล็กๆของเลวี เมีย และลูกชายลูกสาวของเขา ก็จะได้ รับส่วนแบ่งด้วย เลวีทุกคนที่มีรายชื่อ อยู่ในประวัติครอบครัวเลวีก็จะได้ รับส่วนแบ่ง นี้ เพราะพวก เขาสัตย์ซื่อที่จะรักษาตัว เองให้บริสุทธิ์ และพร้อมที่จะรับ ใช้ ^{๑๙}ลูกหลานของอาโรนบางคน คือพวกนักรบซ มีไร นಾಯูใกล้เมืองต่างๆที่พวกเลวีอาศัย อยู่ และลูกหลานของอาโรนบางคนก็อาศัยอยู่ในเมือง แต่ละเมืองเหล่านี้ นี้ก็จะมีการเลือกชื่อ พวกผู้ชายขึ้นมา เพื่อแบ่งของที่เก็บรวบรวม มา นี้ให้กับลูก หลานของอาโรน และแบ่งให้ กับพวกผู้ชายและคนที่มีราย ชื่อในประวัติครอบครัวของเลวี

^{๒๐}อย่าง นี้ กษัตริย์เฮ เซค ตี ยาร์ก็ทำสิ่งที่ดี เหล่า นั้นในยูดาห์ เขาได้ทำสิ่งที่ดี ถูก ต้อง และสัตย์ ซื่อต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พระเจ้า ของ เขา ^{๒๑}งานทุก อย่างที่เขาเริ่มก็สำเร็จ ด้วย ดี ไม่ ว่าจะเป็นเรื่องการ รับ ใช้ในวิหารของพระเจ้า และการเชื่อ ฟังกฎและคำ สั่งต่างๆและการติดตามพระเจ้าของ เขา เฮ เซค ตี ยาร์ทำสิ่งเหล่านี้ ทั้งหมดด้วยสัน ติสุขใจของเขา

กษัตริย์อัสซีเรียบุกยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๘:๑๓-๓๗; ยสย. ๓๖:๑-๒๒)

๓๒

^๑หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ นั้นและ ความ ซื่อสัตย์แล้ว กษัตริย์เซน นา เคอริบ ของอัส ซีเรียได้ยกทัพมาบุกยู ดาห์ เขาล้อม เมืองต่างๆที่เป็นป้อมปราการไว้ โดยคิดที่จะตีเมืองเหล่านี้ นั้นมาเป็นของ เขา ^๒เมื่อเฮ เซคิยาห์รู้ว่าเซนนาเคอริบบุกเข้ามา กะจะสู้รบกับเมืองเยรูซาเล็ม ^๓เฮเซคิยาห์ก็ปรึกษา กับพวก เจ้า หน้าที่และพวกทหารของ เขา เกี่ยว กับการกั้นน้ำไม่ให้ไหลออกจากตาน้ำ ที่อยู่นอกเมือง แล้วพวก เขาก็ได้ช่วย เหลือ เฮ เซค ตี ยาร์ ^๔คนจำนวนมากมาชุมนุม กัน และพวก เขาก็ช่วยกันปิดตาน้ำทั้งหมดและ ปิดลำธารที่ไหลผ่านแผ่นดินแห่ง นั้น พวก เขาพูดว่า “เมื่อพวกกษัตริย์ของอัส ซีเรีย บุกเข้า มา เรื่องอะไรจะให้พวก มันมาเจอกับนามากมาย” ^๕แล้วเฮ เซค ตี ยาร์ก็ทำงาน อย่างหนักในการซ่อมแซมส่วนที่แตกร้าว ของกำแพงและหอคอย เขาสร้างกำแพง ด้าน นอกขึ้นอีกชั้น หนึ่ง และได้เสริมที่มีน บนที่ลาด ชันทางด้านตะวันออกของเมือง เยรูซาเล็มเก่าให้แข็งแรงมาก ขึ้น เขายังทำ อุโมงค์และโล่ขึ้นอีกจำนวนมาก ^๖เขาได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทางทหารขึ้นเหนือประชาชน และเรียกประชุมพวก เขาพร้อมกันที่ลาน ตรงประตูเมือง และพูดปลุกใจพวก เขาว่า ^๗“ให้เข้ม แข็งและกล้าหาญไว้ อย่างกล้าหรือ ท้อแท้ต่อกษัตริย์อัส ซีเรีย หรือต่อกองทัพ ขนาดใหญ่ที่มากับเขาเลย เพราะผู้ที่อยู่ฝ่าย เรานั้นยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ฝ่าย เขา ^๘ผู้ที่อยู่กับเขาเป็นเพียงทหารที่มีเลือด เนื้อ แต่ผู้ที่อยู่กับพวก เราคือพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ พวกเรา พระองค์จะช่วยเหลือพวกเรา และ จะต่อสู้ให้กับพวกเรา” ดังนั้นกษัตริย์เฮเซคิ ยาร์ของยูดาห์ก็ทำให้ประชาชนมีกำลังใจขึ้น ^๙ต่อมา ขณะที่กษัตริย์เซนนาเคอริบของ อัส ซีเรียกับกองทัพทั้งหมดของเขากำลัง ล้อมเมืองลาติซอยู่ เขาได้ส่งพวก เจ้า หน้าที่ มาที่เมืองเยรูซาเล็ม พร้อมกับข้อความ สำหรับกษัตริย์เฮ เซค ตี ยาร์ของยู ดาห์และ ประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ที่อยู่ที่นี่ว่า

๑๐ “กษัตริย์เซนาเคอริบของอัสซีเรียพูดอย่างนี้ว่า พวกเจ้ากำลังฟังฟังอะไร หรือ ถึงยังคงยอรับการโจมตีของเราอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ๑๑ เมื่อเฮเซคียาห์พูดว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะช่วยเหลือพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรีย’ เขากำลังชักจูงให้พวกเจ้าหลงผิดไป และมอบพวกเจ้าให้ไปตายเพราะขาดอาหารและน้ำดื่ม ๑๒ ก็ตัวเฮเซคียาห์เองไม่ใช่ หรือ ที่เรือพวกสถานนมัสการ และแท่นบูชาทั้งหลายของพระองค์ นั้นทิ้งไป และได้พูดกับชาวเมืองยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ‘พวกท่านต้องนมัสการและเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาที่เพียงแท่นเดียว’ ๑๓ พวกเจ้าก็รู้อยู่ แล้วนี่ว่าเราที่บุตรพรุชของเราได้จัดการกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินอื่นอยู่ ings บ้าง พวกพระของชนชาติเหล่านั้น สามารถช่วยแผ่นดินของพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้หรือ ๑๔ บรรพบุรุษเราได้ทำลายชนชาติเหล่านั้น ไม่มีพระของชนชาติไหนสามารถช่วย เหลือประชาชนของเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้ เลย แล้วพวกเจ้าคิดว่า พระของพวกเจ้าจะช่วย เหลือพวก เจ้า ให้พ้นจากเงื้อมมือเราได้หรือ ๑๕ ตอนนี้อย่าปล่อยให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า หรือชักนำพวกเจ้าให้หลงผิดไปอย่างนี้ อย่าไปเชื่อเขา เพราะไม่เคยมีพระของชนชาติไหน หรืออาณาจักรไหนที่สามารถช่วย เหลือประชาชนของมัน ให้พ้นจากเงื้อมมือของเรา หรือจากเงื้อมมือของบรรพบุรุษเรา อย่าคิดนะว่าพระของเจ้าจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของเราไปได้”

๑๖ พวกเจ้าหน้าที่ของเซนาเคอริบได้พูดตู่ตู่ต่อพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า และต่อเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์ ๑๗ กษัตริย์อัสซีเรียยังเขียนจดหมายหมิ่นประมาทพระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล และพูดต่อท่านพระองค์ว่า “พวกพระของชนชาติอื่นๆในแผ่นดินอื่นๆไม่ได้ช่วย กู้ประชาชน

ของพวกเขา ให้พ้นจากเงื้อมมือของเรา พระของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วย กู้ประชาชนของพวกเขาพ้นจากเงื้อมมือของเราเหมือนกัน” ๑๘ แล้วพวกเขาก็ได้ตะโกนเสียงดังใส่ประชาชนของเยรูซาเล็มที่อยู่บนกำแพง พวกเขาพูดเป็นภาษาฮีบรู เพื่อคนเยรูซาเล็มจะได้เข้าใจ แล้วตกใจกลัว และหว่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองได้ ๑๙ พวกเขาพูดถูกพระเจ้าของเยรูซาเล็ม อย่างกับว่าพระองค์เป็นเหมือนพวกพระของชนชาติอื่นๆในโลกซึ่งมนุษย์เป็นคนสร้างขึ้นกับมือ

พระเจ้าช่วยกูดาร์

(๒ พกษ. ๑๙:๑-๓๗; อสย. ๓๗:๑-๓๘)

๒๐ กษัตริย์เฮเซคียาห์กับบิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าลูกชายของอาโมสอธิษฐานต่อสวรรค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ๒๑ และพระยาห์เวห์ได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่ง มาทำลายพวกนักรบ พวกผู้นำและพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดในค่ายของกษัตริย์อัสซีเรีย ดังนั้นเขาจึงต้องถอยทัพกลับแผ่นดินของเขาด้วยความอับอายขายหน้า และเมื่อเขาเข้าไปในวัดของพระของเขา พวกลูกชายบางคนของเขาก็เอาดาบฆ่าเขา ๒๒ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ช่วยเฮเซคียาห์และประชาชนชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์เซนาเคอริบของอัสซีเรีย และจากเงื้อมมือของศัตรูทั้งหลายของเขา ด้วย พระองค์ให้เขาพักจากการสู้รบรอบด้าน ๒๓ มีคนหลายคนนำเครื่องบูชามากมายมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อถวายให้กับพระยาห์เวห์ และนำของขวัญที่มีค่าหลายอย่างมาให้กับกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ ตั้งแต่บัดนั้นมา ชนชาติอื่นๆทั้งหมดก็ให้ความเคารพนับถือกษัตริย์เฮเซคียาห์

เฮเซคียาห์ป่วย

(๒ พกษ. ๒๐:๑-๑๑; อสย. ๓๘:๑-๘)

๒๔ ต่อมาเฮเซคียาห์ป่วยและใกล้ตาย เขาได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ตอบเขา และให้แสงสว่างแก่เขาอย่างหนึ่ง ๒๕ แต่ใจของเฮเซคียาห์เยอหยิ่ง และไม่ระลึกถึงบุญคุณ

* ๓๒:๒๕ ให้วางดึกกับเขาอย่างหนึ่ง ดิน อิสยาห์ ๓๘:๑-๘ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเฮเซคียาห์และสิ่งทีพระยาห์เวห์ได้ให้เขามีชีวิตอยู่ต่ออีก ๑๕ ปี

ของพระเจ้าที่มีต่อเขา ดังนั้นความโกรธของพระยาห์เวห์จึงตกมาที่ตัวเขาและที่ชาวยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็ม ^{๒๖} แล้วเฮเซคียาห์ก็ได้สำนึก ผิดในความเย่อหยิ่งที่อยู่ในใจเขา ประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มก็เหมือนกัน ดังนั้น ความโกรธของพระยาห์เวห์จึงไม่ได้ตกลงมาบนพวกเขาในช่วงที่เฮเซคียาห์ยังมีชีวิตอยู่

เฮเซคียาห์โอ้อวดทรัพย์สมบัติ

(๒ พกษ. ๒๐:๑๒-๑๙; อสย. ๓๙:๑-๘)

^{๒๗}เฮเซคียาห์มีทรัพย์สินและเกียรติยศมากมาย เขาสร้างคลังเก็บสมบัติของเขาเพื่อใส่เงิน ทองคำและพลอยมีค่าทั้งหลาย รวมทั้งเครื่องเทศ ไม้กับของมีค่าทุกอย่าง ^{๒๘} เขายังสร้างโรงเก็บข้าว เหล้า องุ่นใหม่ และน้ำมัน และเขาทำคอกสัตว์ให้กับฝูงวัว นานา ชนิด และฝูงแพะ แกะ ^{๒๙} เขาสร้างหมู่บ้านหลายแห่ง และมีฝูงสัตว์เลี้ยงจำนวนมากมายมหาศาล เพราะพระเจ้าทำให้เขาร่ำรวยมาก ^{๓๐} เฮเซคียาห์เป็นผู้ที่กั้นทางนำด้านบนของบ่อน้ำกิฮอน และเปลี่ยนเส้นทางให้น้ำไหลลงไปทางด้านตะวันออกของดาวิด เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาลงมือทำ

^{๓๑} ครั้งหนึ่ง พวกผู้นำของบาบิโลนส่งทูตมาถามเขาเกี่ยวกับหมายสำคัญอันมหัศจรรย์ที่ได้เกิด ขึ้นบนแผ่นดินแห่งนี้ ^{๓๒} พระเจ้าปล่อยให้เขาทำตามใจตัวเองเพื่อทดสอบเขาและเพื่อที่จะได้รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในใจของเขา †

เฮเซคียาห์ตาย

(๒ พกษ. ๒๐:๒๐-๒๑)

^{๓๒} เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเฮเซคียาห์และความดีที่เขาทำไว้ นั้นได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ในส่วนที่เป็นนิมิตของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าที่เป็นลูกชายของอามอส ^{๓๓} เฮเซคียาห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ที่เนิน เขาอันเป็นที่

ตั้งหลุมฝังศพของลูกหลานของดาวิด ชาวยูดาห์และประชาชนของเยรูซาเล็มทั้งหมด ให้เกียรติกับเขาเมื่อเขาตาย และมนัสเสห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์มนัสเสห์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๑:๑-๑๘)

๓๓

มนัสเสห์มีอายุสิบสองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาห้าสิบห้าปี ^๒ มนัสเสห์ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่างๆเหมือนกับที่ชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดินนี้ได้ทำ ^๓ มนัสเสห์สร้างสถานนมัสการต่างๆขึ้นมาใหม่ ที่เฮเซคียาห์พ่อของเขาเคยพังทิ้งไปแล้ว เขายังได้ตั้งแท่นบูชาทั้งหลายให้กับพวกพระบาอัล และสร้างพวกเสนาของพระอาเซราห์ขึ้น เขากราบไหว้ดวงดาวทั้ง หลายบนท้องฟ้าและรับใช้พวกมัน ^๔ เขาสร้างพวกแท่นบูชาให้กับพวกพระต่างชาติขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์เคยพูดไว้ว่า “ชื่อของเราจะอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มตลอดไป” ^๕ มนัสเสห์ยังสร้างแท่นบูชาขึ้นสองแท่นให้กับดวงดาวทั้ง หลายตรงลานทั้งสองในวิหารของพระยาห์เวห์ ^๖ เขาเอาพวกลูกชายของเขา มาเผาไฟเป็นเครื่องบูชาในหุบเขาเบนอินโนม เขาว่าเยเมนตร์คาธา คูหมอ และทำไสยศาสตร์ เขาไปปรึกษา กับพวกคนทรงเจ้า และพวกหมอผี เขาทำความชั่วมากมายในสายตาของพระยาห์เวห์ ซึ่งยั่วให้พระองค์โกรธ ^๗ เขาให้คนแกะสลักรูปเคารพขึ้นและนำไปวางไว้ในวิหารของพระเจ้า ที่พระเจ้าเคยพูดไว้กับดาวิดและซาโลมอนลูกของดาวิดว่า “ในวิหารแห่งนี้และในเมืองเยรูซาเล็มที่เราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล เราจะวางชื่อของเราไว้ที่นี่ตลอดไป” ^๘ ถ้าพวกเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะทำตามสิ่งที่เราได้สั่งพวกเขาไว้ และรักษา กฎ พวกเขายังคงดี และกฎเกณฑ์ต่างๆที่เร

† ๓๒:๓๑ **หมายสำคัญ ... แห่งนี้** ดูใน อิสยาห์ ๓๘:๑-๘
 † ๓๒:๓๑ **ในใจของเขา** ดูใน ๒ พกษกษัตริย์ ๒๐:๑๒-๑๙

ให้ไว้ผ่าน ทางโมเสส เราก็จะไม่ทำให้พวกอิสราเอลต้อง เดินเร็วร้อนจนเรือกอีกต่อไปจากแผ่นดินที่เราได้กำหนดให้กับบรรพบุรุษของพวกเรา”

๙ แต่มนัส เสห์นำชายผู้ ดาห์และประชาชนชาวเยรูซาเล็มไปในทางที่ ผิด พวกเขาทำในสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่ง กว่าพวกชนชาติเหล่านี้ นั่นที่พระเจ้า ยาร์เวห์ได้ทำลายลงไปตอนที่ชาวอิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดิน

๑๐ พระ ยาร์เวห์พูดกับมนัส เสห์และประชาชนของเขา แต่พวกเขาไม่สนใจฟัง ๑๑ ดังนั้นพระเจ้า ยาร์เวห์จึงนำพวกแม่ทัพของกองทัพของกษัตริย์อัสซีเรีย มาสู้รบกับพวกเขา และจับตัวมนัสเสห์ไว้เป็นเชลย พวกเขาเอาหัวงูใส่จมูกของมนัส เสห์ไว้และล่ามเขาไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และเอาไปที่บาบิโลน

๑๒ เมื่อมนัส เสห์ตกอยู่ในความทุกข์ยาก เขาก็ร้องขอความเมตตาจากพระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าของเขา และได้ถ่อม ตัวลงอย่างมากต่อ หน้าพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ๑๓ เมื่อเขาอธิษฐานต่อพระเจ้า ยาร์เวห์ พระองค์ได้เปลี่ยน ใจเพราะสงสารเขา แล้วพระองค์ได้ฟังคำร้องขอของเขา พระองค์จึงนำเขากลับเมืองเยรูซาเล็ม และกลับสู่อาณาจักรของเขา แล้วมนัสเสห์ก็ได้รู้ว่า พระยาร์เวห์คือพระเจ้าที่แท้จริง

๑๔ ต่อ มาภายหลัง เขาสร้างกำแพงด้านนอกเมืองของดาวิด กำแพงนี้ยาวไปทางตะวัน ตกของบ่อน้ำกิ โชนที่อยู่ใหญ่เขาทอดยาวไปจนถึงทาง เข้าประตูปลาและล้อมรอบเนินเขาโอเฟล *เขาได้ต่อเติมกำแพงนี้สูง ขึ้นมาก เขาจัด วางกำลังพวกแม่ทัพไว้ประจำตามเมืองที่เป็นป้อมปราการทั้งหลายของยู ดาห์ ๑๕ เขาได้กำจัดพวกรูปปั้นพระต่าง ชาติและย้ายรูป บันออกจากวิหารของพระเจ้า ยาร์เวห์ เขาชนพวกแท่นบูชาที่เขาเคยสร้างไว้บนเนิน ภูเขาของวิหารและในเมืองเยรูซาเล็มออกไปทิ้งที่นอก เมือง ๑๖ มนัส เสห์ได้ซ่อมแซมแท่น บูชาของพระเจ้า ยาร์เวห์ และถวายเครื่องสังสรรค์บูชา และเครื่องบูชาสำหรับขอบคุณบนแท่น บูชา นั้น เขา

บอกให้ชาวยู ดาห์รับ ใช้พระเจ้า ยาร์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล ๑๗ แต่ประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องบูชาของพวกเขา เขาตามสถานนมัสการต่างๆเหมือน เดิม แต่คราว นี้พวกเขาถวายให้กับพระเจ้า ยาร์เวห์เท่านั้นผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

๑๘ เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของมนัส เสห์รวม ทั้งคำอธิษฐานของเขาต่อพระเจ้าของเขา และคำพูดของพวกเขาผู้ได้เห็นนิมิตที่พูดในนามของพระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติของพงศ์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ๑๙ คำอธิษฐานของเขา และการที่พระเจ้าเปลี่ยน ใจเพราะคำวิงวอนของเขา รวมทั้งความบาปและความไม่ซื่อสัตย์ทั้งหมดที่เขาได้ทำไป ตลอดจนสถาน ที่ต่างๆที่เขาได้สร้างสถานนมัสการและจัด ตั้งพวกเขาให้กับพระอาเซราห์ และพวกรูป เคารพต่างๆก่อนที่เขาจะถ่อมตัวเองทุก สิ่งทุกอย่าง นี้ได้เขียนไว้แล้วในบันทึกของพวกเขาผู้ได้เห็นนิมิต ๒๐ มนัสเสห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในวังของเขาเอง และอาโมนลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาโมนปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๑:๑๙-๒๖)

๒๑ อา โมนมีอายุยี่สิบ สองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสองปี ๒๒ เขาทำความชั่วในสายตาของพระเจ้า ยาร์เวห์ เหมือนกับที่มนัส เสห์พ่อของเขาทำ อาโมนกราบไหว้และถวายเครื่องสัตว บูชาให้กับพวกรูปเคารพที่มนัส เสห์พ่อของเขาสร้างขึ้น ๒๓ อา โมนไม่ได้ถ่อม ตัวต่อหน้าพระเจ้า ยาร์เวห์เหมือนกับที่มนัส เสห์พ่อของเขาถ่อมตัวลง แต่อาโมนกลับยิ่งทำบาปเพิ่มมากขึ้น ๒๔ พวกข้าราชการของอา โมนรวมหัวกันต่อต้านเขา และลอบฆ่าเขาในวังของเขา ๒๕ แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็ฆ่าพวกที่รวมหัวกันฆ่ากษัตริย์อาโมน และพวกเขาก็ยกโย ลี ยาร์ลูกชายของอา โมนขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา

* ๓๓:๑๔ โอเฟล ส่วนที่ตั้งอยู่ด้านบนของเมืองของดาวิด อยู่ทางใต้ของบริเวณที่เป็นวิหาร

กษัตริย์โยสิยาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๒:๑-๒)

๓๔ โยสิยาห์มีอายุแปดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี ^๑ เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ และเดินตามทางของดาวิดบรรพบุรุษของเขา โยสิยาห์ไม่ออกนอก ลู่นอก ทางเลยแม้แต่หนึ่งเดียว ^๒ ในปีที่แปดที่โยสิยาห์ปกครองนั้น ในขณะที่เขายังเป็นเด็กหนุ่ม มาก เขาเริ่มค้นหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเขา ในปีทีสิบสองที่เขาปกครองนั้น เขาเริ่มกวาดล้างพวกสถานนมัสการ พวกเสาะสำหรับพระอาเซราห์ พวกรูปเคารพแกะสลัก และรูปหล่อทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ^๓ เขาสั่งให้ทำลายพวกแท่นบูชาของพวกพระบาอัล ตัดพวกแท่นบูชาเครื่องหอมที่อยู่ในที่เหล่านี้ นอกเป็นชินๆ และทุบพวกเสาะสำหรับพระอาเซราห์ พวกรูปเคารพและพวกรูปปั้นจนแตกละเอียด เขาเอาพวกเศษที่แตกละเอียดเหล่านี้ ไปโปรยบนหลุมฝังศพของพวกที่เคยถวายสัตวบูชาให้กับสิ่งเหล่านี้ ^๔ เขาเผากระดูกของพวกนักบวชบนแท่นบูชาของพวกเขาเอง และอย่างนี้เอง เขาก็ชำระล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มให้บริสุทธิ์ ^๕ ตามเมืองต่างๆของมนัสเสห์ เอเฟราอิม และสิเมโอน ไปจนถึงนัฟทาลีและในซากเมืองทั้งหลายรอบๆเมืองเหล่านี้ ^๖ เขาได้รื้อทำลายพวกแท่นบูชาและพวกเสาะสำหรับพระอาเซราห์ลง และได้บดขยี้พวกรูปเคารพจนเป็นผุยผง เขายังตัดพวกแท่นบูชาเครื่องหอมทั่วทั้งอิสราเอลออกเป็นชินๆ แล้วเขาจึงกลับเมืองเยรูซาเล็ม

^๗ ในปีทีสิบแปดที่โยสิยาห์ปกครอง โยสิยาห์ส่งซาฟานลูกชายของอาซาลิยาห์และมาอาเสอาห์เจ้าเมืองพร้อมกับโยอาห์ผู้จัดบันทึกลูกชายของโยอาฮาส ให้ไปซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เพื่อเป็นการชำระล้างแผ่นดินยูดาห์และวิหารให้บริสุทธิ์

^๘ คนพวกนี้ได้ไปหาฮิลคิยาห์นักบวชชั้นสูงและมอบเงินที่คนเอามาถวายให้กับพระเจ้า

ที่วิหารให้กับฮิลคิยาห์ มันเป็นเงินที่ชาวเลวีที่ทำหน้าที่เฝ้าประตูเป็นผู้เก็บรวบรวมมาจากประชาชนชาวมนัสเสห์ อูเฟราอิมและจากอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดนั้น รวมทั้งจากประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ เบนยามิน และจากชาวเมืองเยรูซาเล็ม ^{๑๐} แล้วพวกเลวีก็นำเงินนี้ให้กับคนที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ควบคุมงานในวิหารของพระยาห์เวห์ แล้วผู้ควบคุมงานเหล่านี้ก็เอาเงินนี้ไปจ่ายให้กับพวกคนงานที่มาซ่อมแซมและบูรณะวิหาร อีกต่อหนึ่ง ^{๑๑} พวกเขาให้เงินกับพวกช่างไม้และช่างก่อสร้าง เพื่อนำไปซื้อหินที่ได้ กับการตัดแต่งแล้ว และไปซื้อไม้เพื่อนำมาสร้างไม้รองพื้น และคานสำหรับตีกต่างๆที่พวกกษัตริย์ของยูดาห์ได้ปล่อยไว้จนทรุดโทรม ^{๑๒} พวกคนงานต่างทำงานกันอย่างซื่อสัตย์ พวกเขาทำงานภายใต้การสั่งงานของยาหาคและโฮบาดียาห์พวกชาวเลวีที่เป็นลูกหลานของเมราริ ยังมีเศคาริยาห์และเมซูลัมที่เป็นลูกหลานของโคซาหัดด้วย พวกชาวเลวีทุกคนมีความชำนาญในการเล่นเครื่องดนตรีต่างๆ ^{๑๓} พวกเขาอยู่ดูแลพวกคนงานและสั่งงานพวกคนงานทั้งหมดในงานต่างๆ ชิน ชาวเลวีบางคนทำงานเป็นเลขานุการบ้าง เป็นผู้จัดบันทึกบ้าง และเป็นคนเฝ้าประตูบ้าง

การค้นพบหนังสือกฎของพระยาห์เวห์

(๒ พกษ. ๒๒:๓๓-๒๓:๓)

^{๑๔} ในขณะที่พวกเลวิกำลังนำเงินที่เก็บไว้ในวิหารของพระยาห์เวห์ออกมานั้น นักบวชฮิลคิยาห์ได้พบหนังสือกฎของพระยาห์เวห์ที่เคยให้ไว้กับโมเสส ^{๑๕} ฮิลคิยาห์พูดกับซาฟานที่เป็นเลขานุการว่า “เราได้พบหนังสือกฎบัญญัติอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์” แล้วเขาได้มอบหนังสือเล่มนั้นให้กับซาฟาน ^{๑๖} แล้วซาฟานก็เอาหนังสือเล่มนั้นไปให้กับกษัตริย์และรายงานกับกษัตริย์ว่า “พวกเจ้าหน้าที่ของท่านได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่ท่านได้มอบหมายให้กับพวกเขาทำ ^{๑๗} พวกเขาเอาเงินที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ไปจ่ายให้กับพวกหัวหน้าคนงานและพวกคนงานเรียบร้อยแล้ว” ^{๑๘} แล้วซาฟานที่เป็น

* ๓๔:๖ ในซาก ... เหล่านี้ ในภาษาฮีบรูความหมายยังไม่ชัดเจน

เลขานุการก็แจ้งกับกษัตริย์ว่า “นักบวชฮิลคียาห์ให้หนังสือเล่มหนึ่งกับข้าพเจ้า” และซาฟานก็อ่านมันต่อหน้ากษัตริย์^{๑๙} เมื่อกษัตริย์ได้ฟังข้อความในหนังสือกฎเล่มนั้น เขาก็ฉีกเสื้อคลุมของเขาออก^{๒๐} เขาสั่ง ฮิล คียาห์ อาหิคมลุกชายของซาฟาน อับ โดนลุกชายของมีคาห์ ซาฟานที่เป็นเลขานุการและอาสาพยากรณ์รับใช้ของเขาว่า^{๒๑} “ไปสอบถามพระยาห์เวห์ให้กับเราและให้กับประชาชนที่เหลืออยู่เป็นส่วน น้อยในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับสิ่งที่เขียนอยู่ในหนังสือที่ถูกค้นพบเล่มนี้ ความโกรธอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ได้หลั่งไหลมาที่พวกเรา ก็เพราะบรรพบุรุษของเราไม่ยอมรักษาคำพูดของพระยาห์เวห์ พวกเราไม่ยอมทำตามสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้”

^{๒๒}ฮิล คียาห์กับพวกคนที่กษัตริย์ส่งไปนั้น†ได้ไปพบกับผู้หญิงที่พูดแทนพระเจ้า ชื่อซูลดาห์ นางเป็นเมียของซัลลุมลุกชายของทก หาทที่เป็นลูกชายของหัสราห์ ซัลลุมมีหน้าที่ดูแลเสื้อผ้าของกษัตริย์ ซูลดาห์อาศัยอยู่ในเขตใหม่ในเมืองเยรูซาเล็ม^{๒๓} นางพูดกับพวก เขาว่า “พระ ยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดอย่าง นี้ว่า ‘ให้บอกกับคนที่ส่งพวก เจ้า มา หาเราว่า’^{๒๔} ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด เรากำลังจะนำความหายนะมาสู่สถานที่แห่งนี้ และสู่ประชาชนที่นี่ มันคือคำสาป แฉ่งทั้งหมดที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่ม นี้ ที่ได้อ่าน แล้วต่อ หน้าของกษัตริย์ของยู ดาห์’^{๒๕} เพราะพวก เขาละทิ้งเรา และเผาเครื่องหอม บูชาให้แก่พระอื่นๆและมายั้ว ยุให้เราโกรธด้วยสิ่งต่างๆที่พวก เขาสร้างขึ้นมากับมือ ความโกรธของเราจะหลั่ง ไหลออกมาสู่สถานที่แห่งนี้และจะไม่ดับลงด้วย’”

^{๒๖}“ให้บอกกับกษัตริย์ของยู ดาห์ที่ส่งพวก ท่านมาสอบถามพระ ยาห์เวห์ว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลพูดเกี่ยวกับข้อความทั้ง หลายที่เจ้าได้ยินเมื่อตะกี นี้’^{๒๗} “โยสิยาห์ เป็นเพราะใจของเจ้าสนองตอบและพวก เจ้าได้ถ่อม ตัวเองลง

ต่อ หน้าพระเจ้า เมื่อได้ยินในสิ่งที่พระองค์พูดคัดค้านสถานที่แห่งนี้และประชาชนที่ นี้ และเป็นเพราะว่าเจ้าได้ถ่อม ตัวเองลงมาต่อหน้าเราและได้ฉีกเสื้อ คลุมของเจ้าและยังร้องให้ต่อ หน้าเรา พระ ยาห์เวห์ประกาศว่า เราได้ยินเจ้าแล้ว^{๒๘} ตอนนี้ เราจะรวมเจ้าไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า เจ้าจะถูกฝังอย่างสงบดวงตาของเจ้าจะไม่ได้เห็นความหายนะทั้งหลาย ที่เรากำลังจะนำมาสู่สถานที่แห่งนี้และสู่ประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นี้””^{๒๙} ดังนั้นพวกเขาจึงนำคำตอบของนางกลับไปบอกกับกษัตริย์

^{๓๐}แล้วกษัตริย์โยสิยาห์ได้เรียกพวกผู้ใหญ่ของยู ดาห์และของเยรูซาเล็มทั้งหมดมารวมตัว กัน^{๓๑} เขาได้ขึ้นไปที่วิหารของพระยาห์เวห์กับคนเหล่านี้ของยู ดาห์ และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม รวมทั้งพวกนักบวชและพวกชาวเลวี คือประชาชนทั้งหมดตั้งแต่ชนชั้นระดับสำคัญไปจนถึงระดับล่าง โยสิยาห์อ่านทุก คำในหนังสือข้อตกลงที่พบในวิหารของพระ ยาห์เวห์ นั้นให้กับทุกคนฟัง

^{๓๒}กษัตริย์ยืนอยู่ในที่ของ เขา และได้ทำข้อ ตกลงใหม่ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ว่าจะติดตามพระ ยาห์เวห์และจะรักษาคำ สั่งทุกข้อของพระองค์ กฎและข้อบังคับต่างๆอย่างสุดจิตสุดใจ และจะทำตามคำ พูดของข้อตกลงที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่ม นี้^{๓๓} แล้วเขาก็ให้ทุก คนในเยรูซาเล็มและเบน ยา มินสาบานตนกับข้อ ตกลง นี้ ประชาชนของเยรูซาเล็มได้ทำอย่าง นี้ ตามสิ่งที่เขียน ไว้ในข้อ ตกลงของพระเจ้าที่เป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษพวก เขา^{๓๔} โยสิยาห์ยกเอาพวก รูปเคารพที่นำขยะแขยงออกไปจากเขตแดนทั้งหมดที่เป็นของชนชาติอิสราเอล และเขาก็ให้ทุก คนที่อยู่ในอิสราเอลรับ ใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เขา トラบ เท่าที่กษัตริย์โยสิยาห์ยังมีชีวิตอยู่ พวก เขาไม่ได้หันเหไปจากการติดตามพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

* ๓๔:๑๙ ฉีกเสื้อคลุมของเขาออก ในยุคของโยสิยาห์ การฉีกเสื้อผ้าเป็นการแสดงว่ารู้สึกผิดหวังเสียใจเป็นอย่างมาก โยสิยาห์รู้สึกผิดหวังเพราะว่าประชาชนของเขาไม่ยอมเชื่อฟังกฎของพระยาห์เวห์

† ๓๔:๒๒ พวกคนที่กษัตริย์ส่งไปนั้น ข้อความส่วนนี้ไม่มีในภาษาฮีบรู

โยสิยาห์ฉลองเทศกาลปลดปล่อย

(๒ พกษ. ๒๓:๒๑-๒๓)

๓๕

๑โย สิ ยาห์เฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม และฆ่าลูก แกะตัวผู้ของเทศกาลปลด ปล่อยในวันที่สิบ สิบของเดือนที่หนึ่ง ๒กษัตริย์โย สิ ยาห์แต่งตั้งพวกนักบวชให้ทำงานตามหน้าที่ของพวกเขา และส่งเสริมให้พวกนักบวชรับ ใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์ ๓เขาพูดกับพวกชาวเลวีที่คอยสั่งสอนชาวอิสราเอลทั้งหมดและได้ชำระ ตัวให้บริสุทธิ์แล้วสำหรับรับ ใช้พระ ยาห์เวห์ว่า “ให้วางหีบศักดิ์สิทธิ์ไว้ในวิหาร ที่ซาโลมอน ลูกชายของกษัตริย์ดาวิดของอิสราเอลได้สร้างขึ้น พวก เจ้าจะไม่ต้องแบกมันอยู่บนบ่าอีก ตอน นี้ให้รับ ใช้พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวก เจ้ากับประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เถิด ๔ให้แบ่งพวก เจ้าออกเป็นกลุ่มๆตามครอบครัว อย่างที่กษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลและซา โลม อณลูกชายของเขาได้เขียนกำหนด ไว้ ๕ให้ยืนอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับกลุ่มของชาวเลวี ตามกลุ่มย่อยของแต่ละครอบครัวของญาติพี่น้องเจ้าที่ไม่ได้เป็นนักบวช ๖ให้ฆ่าพวกลูกแกะของเทศกาลปลด ปล่อย และชำระ ตัวพวกเจ้าเองให้บริสุทธิ์ และให้จัดเตรียมพวก ลูกแกะสำหรับญาติพี่น้องของพวกท่าน พระยาห์เวห์ได้สั่งทั้งหมดนี้ผ่านมาทางโมเสส”

๗โย สิ ยาห์ได้จัด เตรียมแกะกับแพะไว้รวมสาม หมื่นตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลปลด ปล่อยให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ นักบวช และยังมีวัวสาม พันตัว สัตว์ทั้งหมดนี้มาจากสมบัติส่วนตัวของกษัตริย์ ๘พวก เจ้า หน้าที่ของเขาสมัคร ใจนำของมาด้วย พวกเขาเอามาให้กับประชาชน พวกนักบวช และชาวเลวี ฮิลคียาห์นักบวชสูงสุด เศคาริยาห์และเยฮี เอลเป็นผู้ ทำ พิธีในวิหารของพระเจ้า พวก เขาเอาลูก แกะสอง พันหก ร้อย ตัวและวัวสาม ร้อยตัวให้กับพวกนักบวชเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลปลด ปล่อย ๙โคนานิยาห์ เซโมอาห์และเนทันเอล น้องชายทั้งสองของเขา รวมทั้งฮาซาบิยาห์ เยฮี เอลและโย ซา บาดซึ่งเป็นผู้นำของชาวเลวี ก็ได้จัดหาพวกแพะและแกะรวมห้า พัน

ตัว และวัวห้าร้อยตัว ให้กับชาวเลวี เพื่อใช้เป็นเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลปลดปล่อย ๑๐เมื่อทุกอย่างพร้อมที่จะเริ่มพิธี พวก นักบวชและชาวเลวีก็เข้าไปยืนอยู่ประจำที่ตามกลุ่มของตน ตามที่กษัตริย์ได้สั่งไว้ ๑๑มีการฆ่าพวกลูก แกะตัวผู้สำหรับเทศกาลปลด ปล่อย แล้วพวกชาวเลวีก็ถลกหนังของสัตว์เหล่านั้น ส่วนเลือดของพวกมัน พวกเขาเอาไปให้กับพวกนักบวช พวกนักบวชก็เอาเลือดไปสาดบนแท่นบูชา ๑๒พวก เขาได้แบ่งสัตว์ที่จะเอาไปเป็นเครื่องเผาบูชา นี้ให้กับแต่ละครอบครัว เพื่อเอาไปถวายพระ ยาห์เวห์ตามที่เขียน ไว้ในหนังสือของโมเสส พวก เขาได้ทำอย่างเดียวกัน นี้กับพวกวัว ด้วย ๑๓พวก เลวีใช้ไฟย่างสัตว์ที่ใช้สำหรับเทศกาลปลด ปล่อยตามที่กฎสั่งไว้ และพวก เขาก็ต้มของ ถวายอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายใน หม้อ ในหม้อใบใหญ่และในกระทะ แล้วพวกเขาก็เอาเนื้อไปแบ่งให้กับประชาชนทันที ๑๔หลังจากนั้น พวกเลวีก็เอาเนื้อเก็บ ไว้สำหรับตัวพวก เขาเอง และสำหรับพวกนักบวชที่เป็นลูก หลานของอา โรน ด้วย เพราะนักบวชพวก นี้กำลังยุ่งอยู่กับการเผาเครื่องเผาบูชา และส่วนที่เป็นไข มันจนมืดดำ ๑๕พวกนัก ดนตรีที่เป็นลูกหลานของอาสาฟ อยู่ประจำที่ตามที่ดาวิดอาสาฟ เหมมานและเยดู รุนคนของกษัตริย์ที่เห็นนิมิตได้ นั้น ได้กำหนดให้กับพวก เขา พวกคนเฝ้าประตูก็อยู่ที่ประตูของตนโดยไม่ต้องออกไปที่ไหน เพราะพวกชาวเลวีด้วยกันได้จัด เตรียมของทุก อย่างไว้ให้กับพวก เขาแล้วสำหรับเทศกาลปลดปล่อย ๑๖ตั้ง นั้น ในวัน นั้น การนมัสการพระยาห์เวห์ก็สำเร็จจุล่งไปตามคำ สั่งของกษัตริย์โย สิ ยาห์ มีทั้งการเฉลิมฉลองเทศกาลปลด ปล่อย และมีการเผาเครื่องเผาบูชาบนแท่น บูชาของพระ ยาห์เวห์ ๑๗ชาวอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ได้เฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยในเวลานั้น และพวกเขาได้เฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้ เชื้อต่อไปอีกเป็นเวลาเจ็ด วัน ๑๘นับตั้งแต่สมัยของซา มู เอล ผู้ พุด แท่น พระเจ้าเป็นต้น มา ยังไม่เคยมีการเฉลิมฉลองเทศกาลปลด ปล่อยอย่างนี้ในอิสราเอลมาก่อน ไม่เคยมีกษัตริย์ของอิสราเอลองค์ไหนที่เคยเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยอย่างที่กษัตริย์โย สิ ยาห์ พวกนักบวช ชาวเลวี ชาวยู ดาห์และชาว

อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ที่นั้น รวมทั้งชาวเมืองเยรูซาเล็มเฉลิมฉลอง กัน งานเทศกาลปลด ปล่อย นี้ได้จัดให้มีขึ้นในปีที่สิบ แปดในสมัยของโยสิยาห์

โยสิยาห์ตาย

(๒ พกษ. ๒๓:๒๘-๓๐)

๒๐ เมื่อโย ลี ยาห์ได้จัดการบริหารให้อยู่ในระเบียบเรียบร้อย แล้ว ต่อมากษัตริย์เนโคของประเทศอียิปต์ได้ยก ท้าพขึ้นไปสู้ รบกับเมืองคารเคมีซที่แม่น้ำยูเฟรติส โยสิยาห์ยกกองทัพออกไปสู้ รบกับเขา ๒๑ แต่เนโคส่งพวกคนส่งข่าวมาหาโยสิยาห์โดยพูดว่า “กษัตริย์ของยู ดาห์ ทำไมทำนกับเราจะต้องมาทะเลาะ กันด้วย เราไม่ได้มาโจมตี ท่าน แต่เราจะสู้กับครอบครัวที่เราจะทำสงครามด้วยต่าง หาก พระเจ้าบอกให้เราเร่งมือด้วย ดังนั้น หยุดต่อต้านพระเจ้าที่อยู่กับเราซะ ไม่อย่างนั้นพระองค์จะทำลายท่าน”

๒๒ แต่โย ลี ยาห์ก็ไม่ยอมถอยไปไหน และได้ปลอมตัวปะปนอยู่ในการสู้รบ เขาไม่ยอมฟังสิ่งที่เนโคพูดเกี่ยวกับคำ สั่งของพระเจ้า แต่ยังออกไปสู้ รบกับเขาในที่ราบเม กิด โด ๒๓ พวกพลธนูยิงธนูถูกกษัตริย์โย ลี ยาห์และเขาบอกกับพวกเจ้าหน้าที่ของเขาว่า “พาเราออกไป เราได้รับบาดเจ็บสาหัส”

๒๔ ตั้ง นั้นพวก เขาจึงนำตัวโย ลี ยาห์ออกจากรถรบของเขา และวางเขาไว้ในรถรบอีกคันหนึ่งที่มีอยู่ และนำตัวเขากลับเยรูซาเล็ม เขาตายที่ นั้น ศพของเขาถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพของบรรพบุรุษของเขา และชาวยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดก็ไว้ ทุกข์ให้กับเขา ๒๕ เยเรมียาห์แต่งเพลงไว้อาลัยให้กับโย ลี ยาห์และพวกนักรบ ร้องขวย หมิงก็ยั้ง คง ร้องเพื่อระลึกถึงเขาอยู่จนถึงทุกวันนี้ เพลงนี้ได้กลายเป็นประเพณีอย่าง หนึ่งในอิสราเอล และได้ รับการเขียนรวมอยู่ในหนังสือเพลงไว้อาลัย

๒๖-๒๗ เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของโย ลี ยาห์และการกระทำต่างๆที่เขา ทำตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์ หนังสือนี้พูดถึงสิ่งที่เขาทำอย่างซื่อสัตย์ ตามสิ่งที่เขียนไว้ในกฎของพระยาห์เวห์

กษัตริย์เยโฮอาหาสปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๓:๓๐-๓๕)

๓๖

๑ และประชาชนชาวยูดาห์ก็ยกเยโฮอาหาสลูกชายของโย ลี ยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ในเมืองเยรูซาเล็มต่อ จากพ่อของเขา ๒ เย โฮ อา หาสมีอายุยี่สิบ สามปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มได้สาม เดือน ๓ กษัตริย์เนโคของประเทศอียิปต์ได้ปลดเขาออกจากบัลลังก์ในเยรูซาเล็ม และบีบบังคับให้ชาวยู ดาห์ส่งส่วยเป็นเงินหนักประมาณสาม ตัน ครึ่ง และทองคำหนักประมาณสาม ตัน ครึ่ง ๔ กษัตริย์เนโคของประเทศอียิปต์ตั้งเอ ลี ยาคิ มน้องชายของเย โฮ อา หาสขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือยู ดาห์และเยรูซาเล็ม และเปลี่ยนชื่อของเอ ลี ยาคิ มเป็นเย โฮ ยาคิ ม แต่เนโคได้เอาตัวเยโฮอาหาสพี่ชายของเอ ลี ยาคิ มไปที่ประเทศอียิปต์

กษัตริย์เยโฮยาคิมปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๓:๓๖-๒๔:๗)

๕ เย โฮ ยาคิ มมีอายุยี่สิบ ห้าปีเมื่อเขาเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบ เอ็ด ปี เขาได้ทำชวนในสายดาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา

๖ กษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์แห่งบา บิโลน ได้เข้าโจมตีเขาและจับตัวเขาล่าม โช้ทองสัมฤทธิ์และพาไปที่บา บิโลน ๗ เนบู คัด เนส ชาร์ยังได้ขนาเอาพวกเครื่อง ใช้ออกมาจากวิหารของพระ ยาห์เวห์ และขนไปไว้ที่วิหารของเขาที่บา ลิโลน ด้วย ๘ เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮยาคิม สิ่งที่น่ารังเกียจที่เขาได้ทำและสิ่งต่างๆที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัว เขา ได้ถูกจด บันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮ ยา คินลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเขา

กษัตริย์เยโฮยาคินปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๔:๘-๑๗)

๙ เย โฮ ยา คินมีอายุสิบ แปดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ใน

เยรูซาเล็มสาม เดือน *เขาทำข้าวในสายดาของพระยาห์เวห์ ^{๑๐}ในฤดูใบไม้ผลิ กษัตริย์เนบูคัด เนส ซาร์ส่งคนไปพาตัวเขามาที่บาบิโลนพร้อมกับพวกเครื่องใช้ที่มี ค่าจากวิหารของพระยาห์เวห์ กษัตริย์เนบูคัด เนส ซาร์ให้เศเดคียาห์ อาของเยโฮยาคินขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มแทนเขา

กษัตริย์เศเดคียาห์ปกครองยูดาห์

(๒ พกษ. ๒๔:๑๘-๒๐; ยรม. ๕๒:๑-๓)

^{๑๑}เศเด คียาห์มีอายุสี่สิบ เอ็ดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบ เอ็ด ปี ^{๑๒}เขาทำข้าวในสายดาของพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมถ่อม ตัวและไม่ยอมเชื่อ ฟังคำ พุดของพระ ยาห์เวห์ที่ผ่านมาจากเยเร มี ยาห์ผู้ พุดแทนพระเจ้า

เมืองเยรูซาเล็มถูกทำลาย

^{๑๓}เศเด คียาห์กับบุตรกษัตริย์เนบูคัด เนส ซาร์ ก่อนหน้านี กษัตริย์เนบูคัด เนส ซาร์บังคับให้เขาสาบานโดยอ้างชื่อของพระเจ้าว่า เขาจะจงรักภักดีต่อบา บิโลน แต่ต่อ มาเขาเริ่มถือ ดึงและใจแข็ง กระด้าง ไม่ยอมหันกลับมาหาพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล ^{๑๔}ยิ่งกว่า นั้น พวกผู้นำทางหลายของเหล่าคนกบฏและประชาชนก็ยังไม่เชื่อสัตย์มากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาไปทำ ตามการกระทำที่นำ ขยะแขยงของชนชาติอื่นๆ และทำให้วิหารของพระ ยาห์เวห์ที่พระองค์ได้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเยรูซาเล็ม นั้นต้องเสื่อม ไป ^{๑๕}พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเขา ส่งคำ พุดมาถึงพวกเขา ผ่านทางพวกผู้ส่ง ข่าวของพระองค์ครั้ง แล้ว ครั้ง เล่า เพราะพระองค์ไม่เอ่ยการทำลายประชาชนของพระองค์และสถานที่อาศัยของพระองค์ ^{๑๖}แต่พวกเขา กลับล้อ เลียดพวกเขาผู้ส่ง ข่าวพระเจ้าเหล่านั้น พวกเขาถูกคำ พุดของพระองค์ เย้ย หยันพวกผู้ พุด แทน

พระเจ้า จนในที่สุดพระ ยาห์เวห์ก็ทนไม่ไหว พระองค์โกรธประชาชนของพระองค์จนไม่มีอะไรสามารถหยุดความโกรธของพระองค์ได้ ^{๑๗}พระองค์ได้ยกกษัตริย์ของชาวบา บิโลนขึ้นมาต่อต้านเขา กษัตริย์บาบิโลนได้ฆ่าพวกคนหนุ่มของพวกเขาดำยด้วยดาบในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ไว้ชีวิตใครเลยแม้แต่คนเดียว ^{๑๘}ไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มคนสาว คนชรา หรือแม้แต่คนแก่ พระเจ้าได้มอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในเงื้อมมือของกษัตริย์เนบูคัด เนส ซาร์ ^{๑๙}เขาได้ขนเอาข้าว ของเครื่อง ใช้ออกจากวิหารของพระเจ้า ไม่ ว่าจะจะเป็นของชิ้นเล็กหรือชิ้น ใหญ่ และยังเอาสมบัติในวิหารของพระ ยาห์เวห์และสมบัติของกษัตริย์กับพวกเขา หน้าทีของกษัตริย์ไปทั้งหมด ด้วย ^{๒๐}พวกเขาจุด ไฟเผาวิหารของพระเจ้าและทำลายกำแพงเยรูซาเล็ม ลง พวกเขาจึงเผาพวกวังทั้งหมดและทำลายของมี ค่าทุกอย่าง ^{๒๑}ที่นั่น กษัตริย์เนบูคัด เนส ซาร์ได้กวาดต้อนเอาคนที่ยังมีชีวิตเหลือรอดจากคม ดาบกลับไปที่บาบิโลนเพื่อไปเป็นทาสของเขา กับพวกลูกชายของเขา จนกว่าอาณาจักรเปอร์เซียจะมาตั้งแทนอาณาจักรบา บิโลน ^{๒๒}ดังนั้นสิ่งที่พระ ยาห์เวห์ได้บอกกับคนอิสราเอลผ่าน มาทางเยเรมียาห์ผู้ พุดแทนพระเจ้าก็เกิดขึ้นจริง ที่ว่า “สถานที่นี้จะต้องถูกทิ้งให้รกร้าง อยู่เป็นเวลาเจ็ดสิบปี เพื่อแผ่นดินจะได้หยุดพัก ชดเชยให้กับปีที่เจ็ดเหล่านั้น ที่คนยูดาห์ไม่ยอมหยุดหว่านพืช”

^{๒๓}ในปีแรก †ที่ไซ รัสขึ้นมาเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย พระ ยาห์เวห์ก็ตั้งใจให้กษัตริย์ไซ รัสออกคำ สั่งไปทั่วอาณาจักรของเขาและจดมันไว้ เรื่อง นี้เกิดขึ้นเพื่อให้สำเร็จตามคำ พุดของพระ ยาห์เวห์ที่พูดผ่านมาจากเยเร มี ยาห์ ข้อความที่กษัตริย์ไซ รัสประกาศออกไปนั้น คือ

^{๒๓}“กษัตริย์ไซ รัสแห่งเปอร์เซียพูดว่า
อย่างนี้

‘พระ ยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ได้ให้อาณาจักรทั้งหมดบนโลก นี้แก่เรา

* ๓๖:๙ **เยโฮยาคิน... สามเดือน** สำเนาฮีบรูบางฉบับ บอกว่า “เยโฮยาคินมีอายุแปดขวบ ... สามเดือนกับอีกสิบวัน”

† ๓๖:๒๑ **ปีที่เจ็ดเหล่านั้น** กฎของโมเสสสั่งว่า ทุกๆเจ็ดปีพวกเขาจะต้องไม่หว่านพืชลงบนแผ่นดินเพื่อให้แผ่นดินหยุดพัก ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ ๒๕:๑-๗

‡ ๓๖:๒๒ **ในปีแรก** ตรงกับช่วง ๕๓๙-๕๓๘ ปี ก่อนพระเยซูมาเกิด

พระองค์ได้แต่งตั้งให้เราเป็นผู้สร้าง
วิหารให้กับพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็ม
ที่อยู่ในยูดาห์ บัดนี้ ใครก็ตามทามกลาง

พวก เจ้าที่เป็นชนชาติของพระองค์
สามารถกลับไปเยรูซาเล็มได้ ขอให้พระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าสถิตอยู่กับเจ้า”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เอสรา คำนำ

ในพระ คัมภีร์ฮีบรูและพระ คัมภีร์ฉบับแปลกรีกโบราณ ได้รวมหนังสือเอสรา กับหนังสือเนหะ มี ยาห์ เข้าเป็นเล่มเดียวกัน หนังสือทั้งสองเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การตั้งสังคมขึ้นมาใหม่ ตามอย่างที่เคยเป็นมา แล้วในกฎของโมเสส เช่น ให้มีระบบนักบวช มีวิหาร มีเครื่องบูชาต่างๆ มีเทศกาลต่างๆ มีกำแพงเมือง และมีประชาชนที่ถูกอุทิศไว้สำหรับพระยาห์เวห์

เอสรา บทที่ ๑-๖: หลังจากกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียชนะอาณาจักรบาบิโลน (ในปี ๕๓๙ ก่อน ค.ศ.) ท่านอนุญาตให้พวกเขลยทั้งคนเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามินในบาบิโลนกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน (ในปี ๕๓๘ ก่อน ค.ศ.) เซซ บัสซาร์เป็นคนที่นำพวกเขา กลับไปที่ยูดาห์ แล้วพวกเขาเริ่มสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ แต่พวกเขาท้อใจ เริ่มกลัวชนชาติอื่นๆก็เลยหยุดสร้างวิหารไป เป็นเวลาถึงสิบหกปี (ในปี ๕๒๖-๕๒๐ ก่อน ค.ศ.; เอสรา ๔:๒๔) ต่อจากนั้นเศรุบบาเบลเจ้าเมืองเยรูซาเล็ม โยชูวานักบวชสูงสุด อักกัยผู้พูดแทนพระเจ้า และเศคาริยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้นำประชาชนให้สร้างวิหารต่อจนเสร็จในปี ๕๑๖ ก่อน ค.ศ.

เอสรา บทที่ ๗:๑๐: ในปี ๔๕๘ ก่อน ค.ศ. เอสรานำคนเผ่ายูดาห์อีกชุดหนึ่งที่กลับจากบาบิโลนไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาเอาของ ขวัญสำหรับตกแต่งวิหารมา

ด้วย และเขาได้สอนประชาชนเรื่องคำสั่งสอนของโมเสส เหมือนกับที่เขียนไว้ในหนังสือเอสรา ๗:๑๐ ว่า “เพราะว่าเอสราได้อุทิศตัวในการศึกษากฎคำสอนของพระยาห์เวห์ ในการทำตามกฎนั้น และในการสั่งสอนกฎระเบียบและกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล”

ไซรัสช่วยเขลยกลับมา

(๒ พศด. ๓๖:๒๒-๒๓)

๑ ในปีแรก ที่ไซรัส ขึ้นเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย พระยาห์เวห์ได้กระตุ้นให้กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย ประกาศไปทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ และเขียนออกมาเป็นกฎหมายด้วย เพื่อสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดผ่านมาทางปากของเยเรมีย์ยาห์ † จะได้เกิดขึ้นจริง ประกาศนั้นว่าอย่างนี้ คือ

๒ “กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย พูดว่าอย่างนี้

“พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ ได้มอบอาณาจักรทุกแห่งบนโลกให้กับเรา พระองค์ยังได้มอบหมายให้เราสร้างวิหารให้กับพระองค์ที่เมืองเยรูซาเล็ม ในยูดาห์” † มีใครบ้างในกลุ่มพวกเจ้าทั้งหมดนี้ที่เป็นคนของพระองค์ ขอให้พวกเขาขึ้นไปที่เมืองเยรูซาเล็มในยูดาห์ และสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าที่อยู่ในเยรูซาเล็ม ขอให้พระเจ้าของพวกเขายู่กับพวกเขาด้วย † คนที่ไม่ใช่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ตามที่ต่างๆที่มีคนยิวหลงเหลืออยู่ † จะต้องช่วยบริจาคเงิน และทองคำ ข้าวของเครื่องใช้และสัตว์ต่างๆรวม ทั้งของ ถวายที่ได้ด้วยความสมัคร

*๑:๑ ในปีแรก หมายถึงปี ๕๓๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

†๑:๑ ไซรัส กำลังพูดถึง ไซรัสที่สอง ที่ชนะบาบิโลน ในปี ๕๓๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด และอนุญาตให้ชาวยิวเริ่มกลับเมืองเยรูซาเล็มในปี ๕๓๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡๑:๑ เยเรมีย์ยาห์ ดูที่หนังสือ เยเรมีย์ยาห์บทที่ ๒๕:๑๒-๑๔ และบทที่ ๕๑

†๑:๔ คนยิวหลงเหลืออยู่ คนที่หลบหนีจากความหายนะ ในที่นี้หมายถึง พวกชาวยิว ที่รอดพ้นจากการถูกทำลายโดยกองทัพของศัตรูของพวกเขาในยูดาห์และอิสราเอล

§๑:๔ คนที่ไม่ใช่ชาวยิว ... หลงเหลืออยู่ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกชาวยิวที่หลงเหลือในทุกๆแห่งที่คนกลับมาอาศัยอยู่ ควรช่วยเหลือพวกเขา”

ใจ ให้แก่วิหารของพระเจ้าในเมือง
เยรูซาเล็ม”

๕ แล้วพวกหัวหน้าของตระกูลยูดาห์และ
เบนยามิน รวมทั้งนักบวชทั้งหลาย และพวก
ชาวเลวีต่างก็ลุกขึ้นเตรียมตัวจากไป คือ ทุก
คนที่พระเจ้าได้กระตุนให้ขึ้นไปสร้างวิหาร
ของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมา
ใหม่ ๖ เพื่อนบ้านของชาวยิวทุกคนได้ช่วย
พวกเขา ด้วยการให้สิ่งของต่างๆที่ทำจาก
เงินรวมทั้งทองคำ ข้าวของเครื่องใช้ และ
สัตว์ต่างๆตลอดจนของมีค่า และของถวายที่
ให้ด้วยความสมัครใจ ๗ กษัตริย์ไซรัสได้อา
พวงเครื่องใช้ต่างๆสำหรับวิหารของพระ
ยาห์เวห์ออกมา เป็นเครื่องใช้ที่กษัตริย์เนบู
คัดเนสซาร์ ๘ ได้นำมาจากเมืองเยรูซาเล็ม
และเอามาเก็บรักษาไว้ในวิหารของเหล่า
เทพเจ้าของพระองค์ ๙ กษัตริย์ไซรัสแห่ง
เปอร์เซีย ได้มอบสิ่งของเหล่านี้ให้กับมิ
ทรดาท ผู้ดูแลด้านการเงินของกษัตริย์ และมี
ทรดาทก็ได้ตรวจนับของเหล่านี้ นั้น ให้กับ
เซซบัสซาร์ ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้นำของยูดาห์
๑๐ และนี่คือรายการทรัพย์สินเหล่านั้น
อ่างทองคำ สามสิบใบ
อ่างเงิน หนึ่งพันใบ
มิด ๓ ยี่สิบเก้าเล่ม
๑๐๐ ขามทองคำขนาดเล็ก สามสิบใบ
ขามเงินเข้าชุดกันขนาดเล็ก สี่ร้อยสิบใบ
ภาชนะอื่นๆหนึ่งพันใบ
๑๑ มีภาชนะที่ทำด้วยทองคำและเงินรวม
ทั้งสิ้น ห้าพันสี่ร้อยใบ เซซบัสซาร์ นำสิ่งของ
เหล่านี้ขึ้น มาที่เมืองเยรูซาเล็ม ตอนที่
พระเจ้านำตัวพวกเชลยออกจากบาบิโลนมา
ยังเมืองเยรูซาเล็ม

รายชื่อเชลยที่กลับมา

(นาหฺม. ๗:๔-๗๓)

๒ ต่อไป นี่คือรายชื่อของคนที่อยู่ใน
มณฑลยูดาห์ หลังจากที่ถูกส่งมาจากการ
ถูกจับไปเป็นเชลย ก่อนหน้านั้น กษัตริย์เนบู
คัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ได้จับครอบครัว
พวกเขาไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ตอนนี้อยู่
พวกเขาได้กลับมาที่เมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์
และต่างคนต่างก็กลับไปยังบ้านเมืองของตน
๒ พวกเขากลับมาพร้อมกับเศรุบบา
เบล ๓ เยชูอา เนหะมียาห์ เสโรอาห์ เรอโลย
าห์ โมเรเดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรซุม
และบาอานาห์

- ๓ ต่อไป นี่คือจำนวนชายอิสราเอลของแต่ละ
ตระกูลที่ได้กลับมา
- ๔ ผู้สืบตระกูลปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบ
สองคน
- ๕ ผู้สืบตระกูลเซฟาทียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบ
สองคน
- ๖ ผู้สืบตระกูลอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน
- ๗ ผู้สืบตระกูลปาห์โมอัป คือ ตระกูลของเย
ชูอา และโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสอง
คน
- ๘ ผู้สืบตระกูลเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่
คน
- ๙ ผู้สืบตระกูลศัทธู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน
- ๑๐ ผู้สืบตระกูลศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
- ๑๑ ผู้สืบตระกูลบานี หกร้อยสี่สิบสองคน
- ๑๒ ผู้สืบตระกูลเบมัย หกร้อยยี่สิบสามคน
- ๑๓ ผู้สืบตระกูลอัสกาต หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบ
สองคน
- ๑๔ ผู้สืบตระกูลอาโดเนคัม หกร้อยหกสิบหก
คน
- ๑๕ ผู้สืบตระกูลบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน
- ๑๖ ผู้สืบตระกูลอาติน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน

* ๑:๗ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ กำลังพูดถึง กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ที่สอง ที่ครอบครองบา
บิโลน ตั้งแต่ปี ๖๐๕-๕๖๒ ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์ได้เอาชนะเมืองเยรูซาเล็มสองครั้ง
ครั้งแรกในปี ๕๘๗ คราวนี้พระองค์ได้กวาดต้อนเอา กษัตริย์เยโฮยาคีน กับประชาชนชั้นนำหนึ่ง
หมื่นคน พรอุมกับทรัพย์สินของวิหารและของวงกลับไปเมืองบาบิโลน คราวที่สองในปี ๕๘๖
คราวนี้พระองค์ได้ทำลายวิหาร และกวาดต้อนชนเผ่ายูดาห์และเบนยามินที่เหลือไป

† ๑:๙ มิด ความหมายในภาษาฮีบรู ยังไม่ชัดเจน

‡ ๒:๒ เศรุบบาเบล เขามีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า เซซบัสซาร์

๑๖ ผู้สืบตระกูลอาเทอร์ คือเฮเซศิยาห์ เก้าสิบแปดคน
 ๑๗ ผู้สืบตระกูลเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน
 ๑๘ ผู้สืบตระกูลโยราห์ หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
 ๑๙ ผู้สืบตระกูลซามูม สองร้อยยี่สิบสามคน
 ๒๐ ผู้สืบตระกูลกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน
 ๒๑ ชายจากเมืองเบธเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
 ๒๒ ชายจากเมืองเนโทฟาห์ ห้าสิบหกคน
 ๒๓ ชายจากเมืองอานาโธท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
 ๒๔ ชายจากเมืองอัสมาเวท สี่สิบสองคน
 ๒๕ ชายจากเมืองคิริยาทอาริม เคพีราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยยี่สิบสามคน
 ๒๖ ชายจากเมืองรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
 ๒๗ ชายจากเมืองมิดมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
 ๒๘ ชายจากเมืองเบธเอล และอัย สองร้อยยี่สิบสามคน
 ๒๙ ชายจากเมืองเนโบ ห้าสิบสองคน
 ๓๐ ชายจากเมืองมักบิช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน
 ๓๑ ชายจากเมืองเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
 ๓๒ ชายจากเมืองฮาริม สามร้อยยี่สิบคน
 ๓๓ ชายจากเมืองโลด ฮาดิด และโอไน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน
 ๓๔ ชายจากเมืองเยริโค สามร้อยยี่สิบห้าคน
 ๓๕ ชายจากเมืองเสนาอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน
 ๓๖ ต่อไปนี้คือพวกนักบวช ผู้สืบตระกูลเยดาياهو คือครอบครัวของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
 ๓๗ ผู้สืบตระกูลอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
 ๓๘ ผู้สืบตระกูลปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบเจ็ดคน
 ๓๙ ผู้สืบตระกูลฮาริม หนึ่งพันยี่สิบเจ็ดคน
 ๔๐ ต่อไปนี้คือพวกชาวเลวี ผู้สืบตระกูลเยชูอา และซัดมีเอล คือครอบครัวไฮตาวียาห์ เจ็ดสิบสี่คน
 ๔๑ ต่อไปนี้คือพวกนักร้อง ผู้สืบตระกูลอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
 ๔๒ ต่อไปนี้คือพวกตระกูลของคนเฝ้าประตูวิหารได้แก่ ผู้สืบตระกูลซัลลูม อาเทอร์ ทัลโมน อักซูป ฮาธิธา โขบย รวมหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน

๔๓ ต่อไปนี้คือพวกตระกูลของคนรับใช้ประจำวิหารได้แก่ ผู้สืบตระกูลศึหะ ฮาสูฟา ทับบาโอท
 ๔๔ ตระกูลเคโรส ลืออาฮา พาโดน
 ๔๕ ตระกูลเลบานาห์ ฮากาบาห์ อักซูป
 ๔๖ ตระกูลฮากาบ ซัมลัย ฮานยาห์
 ๔๗ ตระกูลกิดเดล กาชาร์ เรออาฮ์
 ๔๘ ตระกูลเรชิน เนโคดา กัสชาม
 ๔๙ ตระกูลอูสซาห์ ปาเสอาห์ เบสสัย
 ๕๐ ตระกูลอัสนาห์ เมอูนิม เนฟีลิม
 ๕๑ ตระกูลบับนูก ฮาคูฟา ฮารฮูร์
 ๕๒ ตระกูลบัสลูท เมห์ตา ฮารซา
 ๕๓ ตระกูลบารโซส ลีเสรา เทมาห์
 ๕๔ ตระกูลเนซียาห์ ฮาทิฟา
 ๕๕ ต่อไปนี้คือผู้สืบตระกูลจากข้าราชการของซาโลมอน ตระกูลโสทัย หัสโสเฟเรท เปรูดา
 ๕๖ ตระกูลยาอาลาห์ ดารโคน กิดเดล
 ๕๗ ตระกูลเซฟาทิยาห์ ฮัทธิล โปเครทหัสซาบาอิม ฮามิ
 ๕๘ ผู้สืบตระกูลของคนรับใช้ของวิหารทุกคน และผู้สืบตระกูลข้าราชการของซาโลมอน รวมทั้งหมด สามร้อยเก้าสิบสองคน
 ๕๙ คนต่อไปนี้มาจากเมืองเทลเมลาห์ เมืองเทลหารซา เมืองเครูบ เมืองอัดดาน และเมืองอิมเมอร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ว่า บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นชาวอิสราเอล
 ๖๐ ผู้สืบตระกูลเดไลยาห์ โทบิอาห์ เนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน
 ๖๑ ผู้สืบตระกูลของพวกนักบวช คือตระกูลของฮาบายาห์ อักไซส และบารซิลลัย (บารซิลลัยคนนี้ได้แต่งงานกับ ลูกสาวของบารซิลลัยชาวกิเลอาด แล้วใช้ชื่อของพ่อตา)
 ๖๒ คนพวกนี้เมื่อค้นหาประวัติครอบครัวในสำมะโนครัวที่เป็นทางการ แต่หาไม่พบ ก็เลยถือว่าเป็นคนธรรมดา และชื่อของพวกเขาถูกตัดออกจากกลุ่มของพวกนักบวช
 ๖๓ ผู้ว่าราชการเมืองบอกกับพวกเขาว่า จะต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีนักบวชที่สามารถจะปรึกษากับ อูริมและทุมมิมว่าพวกนี้เป็นนักบวชจริงหรือไม่
 ๖๔-๖๕ ทูมซนทั้งหมดรวมกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ไม่นับทาสชายหญิงของพวกเขา ที่มีจำนวนเจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน นอกจากนั้นแล้วพวกเขา

ยังมีนัก ร้องทั้งหญิงและชายอีกสอง ร้อยคน ^{๖๖-๖๗} พวกเขามีมารวมเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว มีล่อสองร้อยสี่สิบห้าตัว มีลูฐี่ร้อยสามสิบห้าตัว และมีลาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว

^{๖๘}หัวหน้าครอบครัวบาง คน มาถึงวิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ถวายของด้วยความสมัครใจ ให้กับวิหารของพระเจ้า เพื่อเอาไปสร้างวิหารขึ้นมาใหม่บนสถานที่ดั้งเดิม ^{๖๙} พวกเขาได้ถวายตามกำลังความสามารถ พวกเขาได้ถวายเพื่อใช้ในงานนี้ให้กับกองคลัง เป็นทองคำประมาณห้าร้อยกิโลกรัม เงินประมาณสาม พันสี่ร้อยกิโลกรัม

^{๗๐}พวกนักบวช พวกชาวเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง พวกนักร้อง คนเฝ้าประตู และคนรับใช้ของวิหาร ได้ย้ายเข้ามาอยู่ตามเมืองของตน และชาวอิสราเอลที่เหลือทั้งหมด ก็ย้ายเข้ามาอยู่ตามเมืองของตนเหมือนกัน

สร้างแท่นบูชา

^๑เมื่อถึงเดือนเจ็ด และประชาชนชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆแล้ว ประชาชนทั้งหมดได้เข้ามาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็ม ^๒เยชูอา ลูกชายของโยชาดัก กับพวกเพื่อนักบวชด้วยกัน และเศรบบาเบล ลูกชายเฮอลี ที่เอลกับญาติของเขา ได้เริ่มสร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาทั้งตัวบนแท่นนั้น ตามที่ได้บันทึกไว้ในกฎบัญญัติของโมเสส ผู้เป็นคนของพระเจ้า

^๓พวกเขาสร้างแท่น บูชาขึ้นมาใหม่ไว้ตรงจุดเดิม เพราะกลัวประชาชนที่อยู่ล้อม รอบพวกเขา พวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาทั้งตัวบนแท่นบูชาต่อพระยาห์เวห์ ถวายทั้งเช้าและเย็น ^๔แล้วพวกเขาจึงฉลองเทศกาลอยู่เพิง ตามที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติ พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัวตามจำนวนที่กำหนดไว้สำหรับเทศกาลแต่ละวัน ^๕และหลังจาก นั้น พวกเขาจึงถวายเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัวอย่างสม่ำเสมอ และถวายในวัน

พระจันทร์ใหม่ และถวายเครื่องบูชาทั้ง ตัวสำหรับทุกๆเทศกาลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่ได้กำหนดไว้ และพวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาทั้ง ตัวสำหรับทุกๆ คน ที่ตั้งใจถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ด้วยความสมัครใจ ^๖พวกเขาเริ่มถวายเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัวต่อพระ ยาห์เวห์ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่ เจ็ดด้วย ถึง แม้ว่าพวกเขายังไม่ไดวางรากฐานของวิหารของพระยาห์เวห์

สร้างวิหารใหม่

^๗แล้วพวกผู้คนที่ได้กลับมานั้นได้ให้เงินกับช่างตัด หินและช่างไม้ พวกเขายังส่งเสบียงอาหาร เหล้าองุ่น และน้ำมันมะกอกไปให้กับคนไซ ดอนและคนไทระ เพื่อให้พวกเขาทำท่อนไม้ สนธิ ดาร์ล่องทะเลจากเลบานอนไปยังยัฟฟา ตามคำอนุญาตที่พวกเขาได้รับจากกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย

^๘ในเดือนที่สอง ^๙ของปีที่สอง หลังจากที่พวกเขามาถึงวิหารของพระเจ้าในเยรูซาเล็ม เศรบบาเบล ลูกชายของเฮอลีทีเอล และเยชูอา ลูกชายของโยชาดัก ก็เริ่มลงมือทำงานพร้อมกับพี่น้องทั้งหมดของพวกเขา คือพวกนักบวช พวกชาวเลวี และทุกคนที่เคยเป็นเชลยและได้กลับมาอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาแต่งตั้งชาวเลวีที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปให้เป็นหัวหน้าควบคุมงาน เพื่อสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่ ^{๑๐}เยชูอา กับพวกลูกชายและพี่น้องของเขา รวมทั้งซัดมีเอล บินนุย และโฮดาวิยาห์ พวกนี้เป็นลูกหลานของยูดาห์ พวกเขาได้ช่วยกันดูแลคนงานที่สร้างวิหารของพระเจ้า รวมทั้งพวกลูกชายของเฮนา ดัดและพวกลูกชายและพี่น้องของพวกเขาที่เป็นชาวเลวี ^{๑๑}เมื่อช่างก่อสร้างวางรากฐานให้กับวิหารของพระ ยาห์เวห์ พวกนักบวชที่แต่ง ตัวด้วยผ้า คลุมพิเศษพร้อมถือแตรอยู่ในมือ และพวกชาวเลวี ผู้เป็นลูกชายของอาสาฟ ซึ่งถือฉิ่งฉาบ ก็เข้าประจำที่เพื่อสรรเสริญพระ ยาห์เวห์ ตามคำสั่งของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล ^{๑๒}พวกเขา

* ๓:๑ เดือนเจ็ด หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม ปี ๕๓๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๓:๘ เดือนที่สอง หมายถึงเดือนเมษายน-พฤษภาคม ปี ๕๓๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๓:๑๐ ตามคำสั่ง ... แห่งอิสราเอล ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๑ พงศาวดาร ๑๖:๔-๗

เขาต่างก็ร้อง เพลงรับ กันไปมา ในขณะที
สรรเสริญและขอบคุณพระ ยะห์เวห์ โดยร้อง
ว่า

“พระยะห์เวห์นั้นช่างดียิ่งนัก
ความ รึกมันคงของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล
ยั่งยืนตลอดไป”

แล้วประชาชนทั้งหมดก็ให้ ร้องเสียง ดัง
สรรเสริญพระ ยะห์เวห์ เพราะรากฐานวิหาร
ของพระยะห์เวห์ได้วางเสร็จเรียบร้อยแล้ว

๑๒ แต่มีพวกนักบวชแก่ๆหลายคน รวม
ทั้งชาวเลวี และพวกหัวหน้าครอบครัว คน
เหล่านั้นเคยเห็นวิหารหลังเดิม เมื่อพวกนี้เห็น
รากฐานของวิหารหลังใหม่ที่ได้สร้างขึ้นมานี้
ต่างก็พากันร้อง ให้เสียงดัง ถึงแม้ว่าคนอื่นๆ
จำนวนมากจะให้ ร้องด้วยความดีใจก็ตาม
๑๓ ดัง นั้นจึงไม่มีใครสามารถแยกออกว่าอัน
ไหนเป็นเสียงให้ ร้องด้วยความยินดี หรืออัน
ไหนเป็นเสียงร้องให้ เพราะ ประชาชนต่าง
พากันให้ ร้องเสียงดังมาก จนสามารถได้ยิน
จากที่ไกลๆ

ศัตรูที่ไม่ต้องการให้สร้างวิหารใหม่

๑-๒ เมื่อพวกศัตรูของยู ดาห์และเบน ยา
มิน ได้ยินว่าพวกเขลยที่กลับมากำลัง
สร้างวิหารของพระ ยะห์เวห์ พระเจ้าของ
อิสราเอลขึ้นมาใหม่ พวกเขายิ่งมาพบ เศ
รูป บา เบล และพวกหัวหน้าครอบครัว พวก
ศัตรูพูดว่า “ให้พวก เราช่วยท่านสร้างด้วยสิ
เพราะเราก็มีสการพระเจ้าของท่าน เหมือน
กับท่าน และเราก็ได้ถวายเครื่องบูชาต่อ

พระองค์ ตั้งแต่วันที่กษัตริย์เอ สารฮัด โดน
แห่งอัสซีเรีย นำพวกเรามาที่นี่”

๓ แต่ เศ รูป บา เบล เยชูอา รวม ทั้งพวก
หัวหน้าครอบครัวที่เหลือในอิสราเอล พูดกับ
พวก เขาว่า “ไม่ ต้องมาช่วยพวก เราสร้าง
วิหารให้กับพระเจ้าของเราหรอก เพราะพวก
เราจะสร้างวิหารให้พระ ยะห์เวห์ พระเจ้า
ของอิสราเอลเอง ตามที่กษัตริย์ไซ รัสแห่ง
เปอร์เซียสั่งพวกเราไว้”

๔ เพราะอย่างนี้ ประชาชนที่อยู่ในแผ่นดิน
นั้น จึงได้พยายามทำให้คนยู ดาห์หมดกำลังใจ
และกลัวที่จะสร้างวิหาร “คนเหล่านั้นยัง
ได้ตัดสินบนพวกเจ้าหน้าที่ของเปอร์เซีย ให้
ขัด ขวางพวกคน ยิวมาตลอดตั้งแต่สมัยของ
กษัตริย์ไซ รัสแห่งเปอร์เซีย ไปจนถึงสมัย
ของกษัตริย์ดา ริอัสแห่งเปอร์เซีย เพื่อไม่ให้
คน ยิวทำตามแผนของพวก เขาที่จะสร้าง
วิหาร ๖ ในรัชกาลของกษัตริย์เซอ์ซีส ๗ ใน
ช่วงต้นรัชกาลของพระองค์ พวกศัตรูของ
คน ยิว ได้เขียนคำฟ้อง ร้องพวกชาว ยิว ที่
อาศัยอยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็ม

ศัตรูต่อต้านการสร้างเยรูซาเล็มใหม่

๗ เรื่องแบบ นี้ต่อ มากี่เกิด ขึ้นอีกในรัชกาล
ของกษัตริย์อารทาเซอ์ซีส ๘ เมื่อ บิซลาม มิ
ทเรดาท และทาเบเอล รวมทั้งเพื่อนร่วมงาน
ของพวก เขา ได้เขียนคำร้องต่อกษัตริย์อาร
ทาเซอ์ซีสแห่งเปอร์เซีย ขอความนั้นเขียน
เป็นภาษาอารเมค และได้รับการแปลออกมา
(เรื่องราวต่อไปนี้จะเขียนเป็นภาษาอารเมค **)

* ๓:๑๑ **ร้อง เพลงรับ กันไปมา** หมายถึงกลุ่มหนึ่ง (พวกเลวี) ร้องท่อนแรก และอีกกลุ่ม
หนึ่ง (คนทั่วไป) ร้องรับท่อนที่สอง สลับกันไปมา ดูตัวอย่างเพลงประเภทนี้ได้จากหนังสือ
สดุดี ๑๑๑-๑๑๘, ๑๓๖

† ๓:๑๒ **ร้อง ให้เสียงดัง** ที่คนเหล่านี้ร้องให้เพราะเคยเห็นวิหารหลังเดิมที่ยิ่งใหญ่กว่านี้มาก
นัก จึงเสียใจมาก

‡ ๔:๑-๒ **เอ สารฮัด โดน** ได้ปกครองอัสซีเรีย ระหว่าง ปี ๖๘๑-๖๖๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด
ประชาชนพวกนี้อาจถูกนำมาปาเลสไตน์ในปี ๖๗๗ หรือปี ๖๗๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด ตอนที
กษัตริย์เอสารฮัดโดนบุกซีเรีย

§ ๔:๖ **เซอ์ซีส** หรืออีกชื่อหนึ่งว่า อาหสุเอรัส เป็นกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ประมาณ ปี ๔๘๕-
๔๖๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§ ๔:๗ **อารทาเซอ์ซีส** เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ช่วงประมาณปี ๔๖๕-๔๒๔ ก่อนพระเยซูมา
เกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอ์ซีส

** ๔:๗ **อารเมค** คือภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการของอาณาจักรเปอร์เซีย

๘^๙เรอสูม ผู้เป็นเจ้าของเมือง †และซิมชัย ผู้เป็นเลขาธิการ ได้เขียนจดหมายเพื่อต่อต้านเมืองเยรูซาเล็ม ส่งไปให้กับกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส มีใจความว่า

๙ จากเรอสูม ผู้เป็นเจ้าของเมือง และซิมชัย ผู้เป็นเลขาธิการ รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของพวกเขา พวกผู้พิพากษา พวกทูตทั้งหลาย พวกเจ้าหน้าที่ พวกชาวเปอร์เซีย ชาวเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสาซึ่งก็คือชาวเอลาม ๑๐ และจากพวกที่เหลืออยู่ คือพวกที่อาเซอร์บานีปอล †ผู้ยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงได้ขับไล่ออกจากประเทศของพวกเขา อาเซอร์บานีปอลให้คนพวกนี้ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองต่างๆของสะมาเรีย และในส่วนอื่นๆที่เหลือของแม่น้ำยูเฟรติสฝั่งตะวันตก

๑๑ (นี่คือสำเนาจดหมาย ที่พวกเขาส่งไปให้กษัตริย์อารทาเซอร์ซีส)

ถึง กษัตริย์อารทาเซอร์ซีส จาก พวกผู้รับใช้ของพระองค์ ประชาชนที่อยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส

๑๒ ขอเรียนให้กษัตริย์ทราบ ว่า พวกชาวยิวที่มาจากพระองค์ที่ได้มาหาพวกเราเนน ตอน นี้พวกเขาได้ขึ้นไปตั้งเมืองเยรูซาเล็มและกำลังก่อสร้างเมืองชั่วคราวขึ้นใหม่ เป็นเมืองที่ขบถก่อกบฏ พวกเขากำลังสร้างกำแพงให้แล้ว เสร็จ และกำลังซ่อมแซมพวกฐานรากอยู่

๑๓ ขอเรียนให้กษัตริย์ทราบ ว่า ถ้าเมืองนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองถูกสร้างจนเสร็จสมบูรณ์แล้ว พวกเราจะไม่ยอมส่งเครื่องบรรณาการ ภาษี และส่วย และในที่สุดคลังหลวงก็จะขาดรายได้ไป

๑๔ เนื่องจากเราไม่ เคยลืมหิว แดง แกรงร้อนที่พระองค์เลี้ยงดูเรามา †เราจึง

เห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะให้เกียรติของพระองค์ต้องเสื่อมเสียไป ด้วยเหตุนี้เราจึงส่งสารนี้มาถึงพระองค์

๑๕ เพื่อพระองค์จะได้คืนความสุข บันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ ในสมุดบันทึกนี้พระองค์จะได้ค้น พบและเรียนรู้ว่า เมืองเยรูซาเล็มนั้น เป็นเมืองที่ขบถก่อกบฏ ทิสร้างความเสียหายให้กับพวกกษัตริย์และประเทศต่างๆ และมีการปลุกระดมให้ก่อกบฏภายในเมืองนั้นมาเป็นเวลาช้านานแล้ว นั้นเป็นเหตุที่เมืองเยรูซาเล็มถึงได้ถูกทำลายไป

๑๖ เราขอรายงานให้พระองค์รู้ว่า ถ้าเมืองนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองถูกสร้างจนเสร็จแล้ว พระองค์จะไม่ ได้ครอบครองมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติสอีกต่อไป

๑๗ กษัตริย์จึงส่งสารตอบกลับมาว่า “ถึงเรอสูม ผู้เป็นเจ้าของเมือง และซิมชัย ผู้เป็นเลขาธิการ รวมทั้งเพื่อนร่วมงานทั้งหลายของท่านที่อยู่ในสะมาเรีย และส่วนอื่นๆของอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข

๑๘ ตอน นี้ จดหมายที่ท่านส่งมาถึงพวกเรา ได้แปลและอ่านให้เราฟังแล้ว ๑๙ เราได้สั่งให้ทำการตรวจ สอบ และพวกเขา ก็พบว่า เมืองเยรูซาเล็มนั้นเคยถูก ขึ้นต่อ ต้านพวกกษัตริย์มาช้านานแล้ว และเคยมีการ กบฏรวม ทั้งมีการก่อกบฏจลาจลในเมืองนั้นด้วย ๒๐ แต่เคยมีกษัตริย์ผู้เรืองอำนาจบางองค์ซึ่งปกครองเมืองเยรูซาเล็ม และควบคุมเมืองทั้งหมดที่อยู่ฝั่งตรง ข้ามของแม่น้ำกษัตริย์เหล่า นี้ได้ รับเครื่องบรรณาการ ภาษี และส่วย

* ๔:๘ ข้อ ๘ จากบทที่ ๔:๘ นี้ไปจนถึงบทที่ ๖:๑๘ ต้นฉบับเขียนเป็นภาษาอารเมค
† ๔:๘ เจ้าเมือง เป็นข้าราชการชั้นสูงที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวงของแต่ละมณฑลที่ต้องรายงานต่อกษัตริย์
‡ ๔:๑๐ อาเซอร์บานีปอล เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ปี ๖๖๙-๖๓๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด (หรืออาจจะถึง ๖๒๗) ในข้อนี้ เขามีอีกชื่อหนึ่งในภาษาอารเมคว่า ไอสนอปาร์ แต่คนรู้จักเขาในชื่อ อาเซอร์บานีปอล
§ ๔:๑๔ ไม่เคยลืมหิว ... เรามา หรือแปลตรงๆได้ว่า “เกลือของเราเป็นเกลือของวัง”

๒๑ ตอนนี้ ให้ท่านทั้งหลายออกคำสั่งให้คน ยิวพวก นั้นหยุดทำงานนี้ เพื่อไม่ให้เมืองนั้นถูกสร้างขึ้นมาใหม่ จนกว่าเราจะออกคำสั่งให้สร้างได้ ๒๒ ระวังให้ดี อย่าได้เพิกเฉยกับเรื่องนี้ เพื่อกษัตริย์จะได้ไม่ขาดรายได้อีกต่อไป”

๒๓ พอได้อ่านสำเนาจดหมายของกษัตริย์ อารทาเซอร์ซีส ให้กับเรซุมและซิมชัย ผู้เป็นเลขาธิการ รวมทั้งพวกเพื่อนร่วม งานของพวกเขาฟังแล้ว พวกเขาก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็มทันที *

พวกเขาระงับการสร้างวิหาร

๒๔ แล้วพวก เขาก็ใช้กำลังบีบบังคับให้พวก ยิวหยุดทำงาน แล้วการสร้างวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มก็ถูกระงับลง และก็ไม่ได้สร้างต่ออีกเลย จนกระทั่งถึงปีที่สอง† ของกษัตริย์ดารีอัสแห่งเปอร์เซีย

๕ ๑ ต่อมาผู้พูด แทนพระเจ้า คือ ฮัก กัย ‡ และเศคาริยาห์ลูกชายของอิดโด ¶ ได้พูดแทนพระเจ้าต่อคนยิวที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ และในเมืองเยรูซาเล็ม ในนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ ที่อยู่เหนือพวก เขาทั้ง หลาย ๒ แล้วเศ รุบ บา เบล ลูกชายของเฮลลิททีเอล และเยชูอา ลูกชายของโยซาดัก ก็เริ่มสร้างวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองคนนี้ก็ได้ออยู่และคอยสนับสนุนพวกเขา ๓ ในเวลานั้น ทัทเช เนย ซึ่งเป็นเจ้า เมืองทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซธาร์โบเซนัย รวมทั้งเพื่อนร่วม งานของพวกเขา ก็ได้มาหาเศ รุบ บา เบล และคนที่อยู่กับเศรุบบาเบล และได้ถามพวก เขาว่า “ใครเป็นคนอนุญาตให้เจ้าสร้างวิหารนี้ขึ้นมาใหม่และทำงานไม้พวกนี้จนเสร็จ” ๔ พวก เขายังถามต่อ ไปอีกว่า “พวกคนงานที่สร้างตึกนี้มีชื่ออะไรบ้าง”

๕ แต่พระเจ้าได้สอดส่องดูแลพวกผู้ อาวุโสของชาว ยิวอยู่ และทัทเช เนยกับพรรคพวก

ไม่สามารถหยุดชาวยิวเหล่านั้นให้เลิกทำงานได้ ในช่วงที่พวกเขาส่งรายงานไปยังกษัตริย์ดารีอัส และกษัตริย์มีคำสั่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ต่อกลับมา

๖ นี่คือสำเนาจดหมายที่ ทัทเชเนย เจ้าเมืองทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซธาร์โบเซนัย รวมทั้งบรรดาเพื่อนร่วมงาน ที่เป็นผู้ตรวจราชการเมือง ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ ได้ส่งไปถึงกษัตริย์ดารีอัส ๗ พวกเขาส่งรายงานไปให้กับกษัตริย์ และในจดหมายนั้นมึใจความว่าอย่างนี้ คือ

ถึง กษัตริย์ดารีอัส ขอให้พระองค์อยู่เย็นเป็นสุข

๘ “ขอให้พระองค์รู้ไว้เถิดว่า พวกเราได้ไปยังมณฑลยูดาห์เพื่อไปยังวิหารของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่ด้วยหินก้อนใหญ่ ส่วนนุทอนไม้ก็กำลังติดตั้งบนฝาผนัง งานนี้กำลังดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและก้าวหน้าเป็นอย่างดี ในกำมือของพวกเขา

๙ แต่เมื่อพวก เราได้ถามพวกผู้ อาวุโสเหล่านั้นว่า “ใครเป็นคนอนุญาตให้สร้างวิหารนี้ขึ้นใหม่ และใครสั่งให้ทำงานไม้พวกนี้จนเสร็จ” ๑๐ เราได้ถามชื่อคนงานเหล่านั้นด้วย เพื่อพวกเราจะได้แจ้งให้พระองค์ทราบ เพื่อว่าเราจะ ได้จดรายชื่อกของพวกคนเหล่านี้ นั่นที่เป็นหัวหน้าของพวกเขาไว้ ๑๑ พวกเราตอบพวกเรามาอย่างนี้ว่า

“พวก เราคือผู้รับ ใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และพวกเรา กำลังสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ ซึ่งเคยสร้างมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน โดยกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอล ๑๒ แต่เป็นเพราะบรรพบุรุษของเรา ได้ทำให้พระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์โกรธ พระองค์จึงมอบพวกเราให้ตกไปอยู่ในกำ มือของกษัตริย์

* ๔:๒๓ ข้อ ๖-๒๓ นี้ เป็นเรื่องแทรก ระหว่างข้อ ๕ กับข้อ ๒๔ ซึ่งพูดถึงเรื่องที่คุณต่างชาติมาดูแลบ้านการสร้างสิ่งต่างๆในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งในภายหลัง ในเวลาที่ผู้เขียนเล่าให้ฟังนี้ ทั้งสองเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นเรียบริยแล้ว

† ๔:๒๔ ปีที่สอง คือ ปีที่ ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๕:๑ ฮักกัย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือฮักกัย บทที่ ๑:๑

¶ ๕:๑ เศคาริยาห์ลูกชายของอิดโด ดู เศคาริยาห์ บท ๑:๑

เนบูคัด เนสซาร์* แห่งบาบิโลนชาวเคลเดีย และกษัตริย์ก็ได้ทำลายวิหารแห่งนี้ลง และจับตัวประชาชนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ๑๓ แต่ในปีแรกของรัชกาลกษัตริย์ไซรัสแห่งบาบิโลน พระองค์ได้มีคำสั่งให้สร้างวิหารของพระเจ้าแห่งนี้ขึ้นมาใหม่ ๑๔ ยังมีเครื่องใช้ทองคำและเงินของวิหารของพระเจ้าที่กษัตริย์เนบูคัด เนสซาร์ได้ขนย้ายออกมาจากวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม และเอาไปวางไว้ในวิหารของบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้เคลื่อนย้ายเครื่องใช้เหล่านี้มาจากวิหารของบาบิโลน ไปมอบให้ชายที่ชื่อเซบบัสซาร์ ซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมือง

๑๕ กษัตริย์ไซรัสได้สั่งเซบบัสซาร์ว่า ‘ให้เอาเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม และให้สร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่บนสถานที่ดั้งเดิม’ ๑๖ แล้วเซบบัสซาร์คนนั้นก็ได้มาวางรากฐานให้วิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ วิหารก็ได้รับการก่อสร้างเรื่อยมาแต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

๑๗ ตอน นี้ ถ้าพระองค์อยากจะค้นดูบันทึกจากห้องเก็บเอกสารของวังที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อตรวจสอบว่าจริงหรือไม่ที่ กษัตริย์ไซรัสได้ออกคำสั่งให้สร้างวิหารของพระเจ้าในเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ แล้วจากนั้นพระองค์ก็ส่งจดหมายมาให้กับพวกเราว่า พระองค์ตัดสินใจอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

คำสั่งของกษัตริย์ดารีอัส

๖ กษัตริย์ดารีอัสจึงได้ออกคำสั่งให้พวกเขาค้นห้องเก็บเอกสารที่บาบิโลนใช้เก็บทรัพย์สมบัติ ๒ แล้วพวกเขา ก็พบหนังสือม้วนหนึ่ง ที่บ่อมปรการในเอกบาทานา ซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และในหนังสือม้วนนั้นเขียนไว้ว่าอย่างนี้

บันทึกความจำ ๓ ในปีแรกของรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสได้มีคำสั่ง

ที่เกี่ยวข้อง กับวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มว่าอย่างนี้

ให้สร้างวิหารขึ้นมาใหม่ ในสถานที่ที่พวกเขาเคยถวายนบูชา และให้วางรากฐานให้เหมือนกับสภาพเดิม ให้มีความสูงหกสิบศอก และกว้างหกสิบศอก ๔ ให้สร้างด้วยหินใหญ่สามชั้น และสร้างด้วยไม้หนึ่งชั้น ให้คลัง หลวงเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ๕ นอกจากนั้น พวกเครื่องใช้ทองคำและเงินของวิหารของพระเจ้าที่กษัตริย์เนบูคัด เนสซาร์ได้เอามาจากวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม และเอาไปไว้ในบาบิโลนนั้น จะต้องส่งกลับคืนไปยังวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม เอาไปไว้ในที่ของมัน และเก็บรักษาไว้ในวิหารของพระเจ้า

๖ ดังนั้น ทาเทเนสเจ้าเมืองมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซธาร์โบ เซนัย รวมทั้งพวกท่านที่เป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเรา ที่เป็นผู้ตรวจราชการของมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส อยู่ให้ห่างจากที่นั่น ๗ อย่าไปรบกวนงานสร้างวิหารของพระเจ้า ปล่อยให้เจ้าเมืองของชาวยิวและพวกผู้อาวุโสของพวกเรา สร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่บนพื้นที่เดิม

๘ และตอนนี้ เราขอส่งพวกท่านให้ช่วยพวกผู้อาวุโสของชาวยิวเหล่านั้นที่กำลังสร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างของคนพวกนี้ให้จ่ายจากเงิน หลวงทั้งหมด คือเงินที่เก็บได้จากภาษีของมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องหยุดงาน ๙ ให้จัดหาทุกสิ่งให้กับพวกเขา ไม่ว่าจะเป็พวกวัวหนุ่ม แกะตัวผู้ หรือลูกแกะ ที่ต้องใช้สำหรับถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ หรือจะเป็นข้าวสาลี เหลือ เหล้าองุ่น หรือน้ำมัน ที่พวกนักบวชในเมืองเยรูซาเล็มขอ ก็ให้จัดหาให้กับพวกเขาทุกๆ วันอย่าให้ขาดเลย ๑๐ เพื่อพวกเขาจะได้ถวายเครื่องบูชาอันมีกลิ่นหอม

* ๕:๑๒ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๒๕:๑-๒๑ (ดูคำอธิบาย ได้จากบทที่ ๑:๗)

ให้กับพระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์ และให้อิฐฐานเพื่อเราผู้เป็นกษัตริย์และพวกลูกชายของเรา

๑๐ และถ้าใครไม่เชื่อ ฟังคำ สิ่งนี้ เราขอส่งให้ดิงเสา ไม่นำบ้านของคณูญ นินมาอันหนึ่ง และเอามาผู้คนๆ นินและเมียของเขา และให้เอาบ้านของเขามาทำเป็นส้วมสาธารณะ

๑๑ ขอ ให้พระเจ้า ที่ได้เลือกสถานที่นั้น ให้เป็นที่นมัสการพระองค์ โคนัน ลัม กษัตริย์องค์ไหนๆหรือประชาชนกลุ่มใดก็ตาม ที่ฝ่าฝืนคำสั่งนี้ และอยากจะทำลายวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม

เรา กษัตริย์ดาร์ริอัส เป็นผู้ออกคำสั่งนี้เอง ให้เชื่อฟังคำสั่งนี้อย่างเคร่งครัด

วิหารสร้างเสร็จ

๑๓ แล้วทัทเธนัย เจ้าเมืองฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซธาร์โบ เซนัย รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของพวกเขา ก็ทำทุกอย่างตามที่กษัตริย์ดาร์ริอัสสั่ง ๑๔ พวกผู้อาวุโสของชาว ยิว ได้ก่อสร้างวิหารสำเร็จจุล่งไปด้วยดี ภายใต้การพูดแทนพระเจ้าของฮัก กัย ผู้พูดแทน พระเจ้า และเศ คา ริ ยาห์ลูกชายของอิดโต พวกเขาสร้างวิหารเสร็จตามคำสั่งของพระเจ้าแห่งอิสราเอล และตามคำสั่งของพวกกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย คือไซรัส ดาร์ริอัส และอาร์ ทา เซอร์ ซีส ๑๕ แล้ววิหารนี้ก็สร้างเสร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส †

๑๖ แล้วประชาชนของอิสราเอล รวมทั้งพวกนักบวช และพวกชาวเลวี และเซเลยทุกคนที่ได้กลับมา ได้อุทิศวิหารนี้ให้กับพระเจ้า และพวกเขาที่มีความ สุขมากที่ได้ทำอย่างนั้น

๑๗ ในการอุทิศวิหารนี้ พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาโดยมีวัวตัวผู้หนึ่ง ร้อยตัว แกะตัวผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และเครื่องบูชาขี้อะลางสำหรับอิสราเอลทั้งหมด คือแพะตัวผู้สี่ร้อยสองตัว ผีละตัว ๑๘ พวกเขาแต่ง ดึงนักบวชให้อยู่ในแผนกต่างๆของพวก เขา และแต่ง ดึงชาวเลวีให้อยู่ในแต่ละหน่วย เพื่อรับใช้ในวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม ตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของโมเสส

เทศกาลปลดปล่อย

๑๙ พวกชาวยิวที่กลับมาจากการเป็นเชลย ได้เฉลิมฉลองเทศกาลปลด ปล่อย ในวันที่สิบ สิบของเดือนแรก ๒๐ นักบวชทุกคนได้ชำระตัว เองให้สะอาดบริสุทธิ์แล้ว และชาวเลวีก็เป็นผู้บริสุทธิ์ด้วยในสายตาผู้ อื่น ดึงนั้นชาวเลวีจึงฆ่าแกะในเทศกาลปลด ปล่อยเพื่อชาว ยิวทุกคนที่กลับมาจากการเป็นเชลย เพื่อพี่น้องทั้งหลายของเขาที่เป็นนักบวช และเพื่อตัว เขาเองด้วย ๒๑ ประชาชนของอิสราเอลที่กลับมาจากการเป็นเชลย ได้กินอาหารในเทศกาลปลดปล่อยนี้ เหมือนกับคนอื่น ๆ ทั้งหมดที่ได้แยกตัว เองออกจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ๓ ของพวกคนต่างชาติในแผ่นดิน เพื่อจะได้นมัสการพระ ยะห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ๒๒ พวกเขาได้เฉลิมฉลองเทศกาลกินขนมปังไร้ เชื้อเป็นเวลาเจ็ด วันด้วยความยินดี เพราะพระ ยะห์เวห์ได้ทำให้พวกเขา มีความ สุข ที่พระองค์ได้เปลี่ยนทัศนคติของกษัตริย์อัส ซีเรีย **ที่มีต่อพวกเขา ดึง นั้นกษัตริย์ จึงได้ช่วยพวกเขาในการสร้างวิหารของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

*๖:๑๕ วันที่สามของเดือนอาดาร์ หมายถึงเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม นักเขียนสมัยโบราณ (เอสตราสที่หนึ่ง) ระบุไว้ว่า “วันที่ ๒๓ ของอาดาร์”

†๖:๑๕ ปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส คือ ปีที่ ๕๑๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡๖:๑๙ บทที่ ๑๙ ในที่นี้ภาษาดั้งเดิมเปลี่ยนจากอาร์เมค กลับมาเป็นฮีบรู

§๖:๑๙ เดือนแรก หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน ปี ๕๑๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§๖:๒๑ สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ คือพวกสิ่งที่ทำให้ชาวยิวไม่สามารถเข้ามานมัสการพระยะห์เวห์ได้ ดูเพิ่มเติมได้จาก เลวีนิติ บทที่ ๑๑-๑๕

**๖:๒๒ กษัตริย์อัสซีเรีย คงหมายถึงดาร์ริอัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

เอสรา มาเมืองเยรูซาเล็ม

๗ ^๑หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไป ^๒ในช่วงรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งเปอร์เซีย เอสราได้ขึ้นมาจากบาบิโลน มาที่เมืองเยรูซาเล็ม เอสราเป็นลูกของเสโรอาห์ ที่เป็นลูกของอาซารียาห์ ที่เป็นลูกของฮิลคียาห์ ^๓ที่เป็นลูกของซัลลุม ที่เป็นลูกของศาโดค ที่เป็นลูกของอาหิบูบ ^๔ที่เป็นลูกของอามารียาห์ ที่เป็นลูกของอาซารียาห์ ที่เป็นลูกของเมรายอ ^๕ที่เป็นลูกของเศราหียาห์ ที่เป็นลูกของอุสซีย์ ที่เป็นลูกของบุดคีย์ ^๖ที่เป็นลูกของออบีซุวา ที่เป็นลูกของฟีเนหัส ที่เป็นลูกของเอเลอาซาร์ ที่เป็นลูกของอาโรน ที่เป็นหัวหน้านักบวช

^๗เอสราคนนี้ขึ้นมาจากบาบิโลนมาที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นครู ^๘เป็นผู้เชี่ยวชาญกฎหมายของโมเสสเป็นอย่างดี ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้มอบกฎนี้ให้กับอิสราเอล กษัตริย์ได้ให้เอสราทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เขาขอ เพราะมือของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาคอยช่วยเหลือเขา ^๙มีประชาชนอิสราเอลบางคน รวมทั้งนักบวชบางคน พวกชาวเลวี พวกนักร้อง บรรดาคนเฝ้าประตู และพวกผู้รับใช้ในวิหาร ได้ขึ้นมาที่เมืองเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ^{๑๐}เอสรามาถึงเมืองเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ของปีที่เจ็ด ในรัชกาลของกษัตริย์นี้ ^{๑๑}เขาได้เตรียมตัวที่จะออกเดินทางจากบาบิโลน ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก และได้มาถึงเมืองเยรูซาเล็มในวันที่หนึ่งของเดือนห้า เพราะมือของพระเจ้าคอยช่วยเหลือเขา ^{๑๒}เพราะเอสราได้อุทิศตัวในการศึกษากฎคำสอนของพระยาห์เวห์

ในการทำตามกฎนั้น และในการสั่งสอนกฎระเบียบและกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล

จดหมายอาร์ทาเซอร์ซีสถึงเอสรา

^{๑๓}นี่คือสำเนาจดหมาย ที่กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส รมอบให้กับเอสรา ผู้เป็นนักบวช และครูผู้รอบรู้คำสอนของบัญญัติของพระยาห์เวห์ และกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ ที่มีไว้สำหรับคนอิสราเอล

^{๑๔}จาก อาร์ทาเซอร์ซีส ผู้เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง ถึง เอสรา ผู้เป็นนักบวช ครูผู้รอบรู้กฎหมายของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขในทุกเรื่อง

^{๑๕}เราขอสั่งว่า ใครก็ตามในอาณาจักรของเรา ไม่ว่าจะประชาชนของอิสราเอล หรือนักบวชของพวกเขา หรือชาวเลวี ที่สมัคร จะจะไปยังเมืองเยรูซาเล็มกับเจ้า ก็ไปได้

^{๑๖}เนื่องจากตัวเราและที่ปรึกษาทั้งเจ็ดของเราได้ส่งเจ้าไป เพื่อไปดูว่าประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม เชื่อฟังกฎแห่งพระเจ้าที่อยู่ในมือของเจ้าหรือไม่

^{๑๗}เราและพวกที่ปรึกษาของเรา ก็ยังส่งเจ้าไป เพื่อขอเงินและทองคำที่พวกเรสมัคร ใจมอบให้กับพระเจ้าแห่งอิสราเอล ที่มีวิหารอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ^{๑๘}ให้เจ้ารวบรวมเงินและทองคำทั้งหมด ที่เจ้าหามาได้จากมณฑลบาบิโลน พร้อมกับพวกของถวาย ที่ประชาชนและพวกนักบวชเอามาให้ด้วยความสมัครใจ สำหรับ

^{๗:๑} หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไป ระหว่างเอสรากับที่ ๖ กับบทที่ ๗ เวลาผ่านไป ๕๘ ปี เรื่องราวของเอสเธอร์ เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้

^{๗:๑} อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ช่วงประมาณปี ๔๖๕-๔๒๔ ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส

^{๗:๖} ครู แปลตามตัวอักษรว่า “คนคัดลอก” คนผู้นี้เป็นคนคัดลอกหนังสือ เขาศึกษาจากหนังสือเหล่านั้นและกลายเป็นครู

^{๗:๘} เดือนที่ห้า หมายถึงเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม ปี ๔๕๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

^{๗:๑๑} กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ปี ๔๖๕-๔๒๔ ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส

^{๗:๑๖} ข้อนี้ ข้อความเปลี่ยนจากภาษาฮีบรูไปเป็นภาษาอารเมค

ถวายให้กับวิหารของพระเจ้าในเมือง
เยรูซาเล็ม
๑๗ และด้วยเงินนี้ แหละ เจ้าต้องเอา
ไปซื้อพวกวัวตัวผู้ แกะตัวผู้ และลูก
แกะ รวมทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช
และเครื่องดื่มบูชา และเจ้าจะต้องถวาย
สิ่งต่างๆเหล่านี้ นับบนแท่นบูชาในวิหาร
ของพระเจ้าของ เจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม
๑๘ ส่วนเงินและทองคำที่เหลือนั้น
เจ้าและพี่ น้องชาว ยิวของ เจ้า เห็นดี
เห็นชอบที่จะทำยัง ใ้แก่ให้ทำไป ให้
สอดคล้องกับความต้องการของพระเจ้า
ของพวกเจ้า ๑๙ เครื่องใช้ต่างๆที่ได้มอบ
ให้กับเจ้า สำหรับการบูชาในวิหารของ
พระเจ้าของเจ้านั้น ก็ให้เจ้าเอาไปวางไว้
ต่อหน้าพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม ๒๐ ส่วน
สิ่งอื่นๆที่เหลือ ที่จำเป็นสำหรับวิหาร
ของพระเจ้าของเจ้านั้น ก็ตกเป็นหน้าที่
ของเจ้าแล้วที่จะจัดหา มา ก็ให้เจ้าเบิก
จากเงินหลวงได้
๒๑ นอกจากนั้นแล้ว เรา กษัตริย์อาร์
ทาเซอร์ซีส ได้ออกคำสั่งนี้ให้กับผู้ดูแล
เงินกองคลังทุกคนที่อยู่ในมณฑลฝั่ง
ตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติสว่าอย่างนี้
คือไม่ว่าเอสราผู้เป็นนักบวช และครุผู้
รอบรู้กฎหมายนิติของพระเจ้าแห่งฟ้า
สวรรค์ จะขออะไรจากเจ้า ก็ให้ทำตาม
นั้นอย่างรวดเร็วและอย่างเต็มที่ ๒๒ ให้
ช่วยได้มากถึงจำนวนเงินสามตันครึ่ง
ข้าวสาลี เหล้า องุ่นและน้ำมันมะกอก
อย่างละสองหมื่นสองพันลิตร ส่วนเกลือ
ให้ได้ไม่อื่น ๒๓ ไม่ ว่าพระเจ้าแห่งฟ้า
สวรรค์จะสั่งให้ทำอะไร ก็ให้เป็นไปตาม
นั้นอย่างรวดเร็วและอย่างเต็มที่ สำหรับ
วิหารของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพื่อว่า
ความโกรธของพระเจ้าจะได้ไม่ตกลงมา
บนอาณาจักรของเราผู้เป็นกษัตริย์ และ
บนพวกลูกชายของเรา
๒๔ เราขอแจ้งให้พวก เจ้าทั้งหลายรู้ว่า
พวกคนเหล่านี้ทั้งหมดคือ พวกนักบวช
พวกชาวเลวี พวกนักร้อง พวกคนเฝ้า
ประตู พวกผู้รับใช้ในวิหาร และคนรับ
ใช้อื่นๆในวิหารของพระเจ้า จะไม่ต้อง
เสียเครื่องบรรณาการ ภาษี และส่วย

ใดๆทั้งสิ้น ๒๕ ส่วนตัวเจ้า เอสรา ตาม
สติปัญญาของพระเจ้าของเจ้า ที่เจ้ามี
นั้น ก็ให้เจ้าแต่งตั้งผู้พิพากษา และผู้
ปกครอง ให้มาตัดสินคนทั้งหมดที่อยู่ใน
มณฑลฝั่งตะวันออก ตกของแม่น้ำยูเฟรติ
ส ซึ่งหมายถึงทุกคนที่รู้จักพวกกฎหมายของ
พระเจ้าของเจ้า และเจ้าก็ควรที่จะสอน
คนเหล่านี้ นั่นที่ไม่รู้จักกฎหมาย นั้นด้วย
๒๖ ใครก็ตามที่ไม่เชื่อ ฟังกฎหมายของพระเจ้า
ของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้
เขาได้ รับโทษอย่างรวดเร็วอย่างเต็มที่ ที่
ไม่ ว่าจะเป็นโทษตาย หรือเนรเทศไป
อยู่เมืองอื่น หรือยึดทรัพย์ หรือจำคุก
ก็ตาม

เอสราสรรเสริญพระเจ้า

๒๗ สรรเสริญพระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าแห่ง
บรรพบุรุษของพวก เรา ผู้ทำให้กษัตริย์
มีจิตใจที่อยากจะให้เกียรติกับวิหารของ
พระเจ้า ยาร์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มอย่าง นี้
๒๘ พระองค์ได้แสดงความ รักต่อข้าพเจ้า ต่อ
หน้ากษัตริย์ พวกที่ปรึกษา และข้าราชการ
ชั้น สูงทั้ง หลายของกษัตริย์ เนื่องจาก
มือของพระเจ้า ยาร์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
คอยช่วย เหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถึงมีกำลังใจ
ที่จะรวบรวมพวกผู้มาจากประชาชน
ของอิสราเอลเพื่อเดิน ทางขึ้นไปยังเมือง
เยรูซาเล็มกับข้าพเจ้า

รายชื่อพวกผู้นำที่กลับมาพร้อมเอสรา

๑ ต่อไปนี้คือพวกหัวหน้าครอบครัว และ
เชื้อสายของพวก เขา ซึ่งเดิน ทางออก
จากบาบิโลนไปกับข้าพเจ้า ในช่วงสมัยของ
กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส
๒ จากคนเหล่านี้ นั้นที่สืบเชื้อ สายจากฟิเนหัส
คือเกอร์โซมุ
จากคนเหล่านี้ นั้นที่สืบเชื้อสายจากอิมมาร์ คือ
ดาเนียล
จากคนเหล่านี้ นั้นที่สืบเชื้อสายจากดูวิด คือ
ฮัทธัซ ๓ จากคนเหล่านี้ นั้นที่สืบเชื้อสายจาก
เชคานียาห์
จากคนเหล่านี้ นั้นที่สืบเชื้อสายจากปาโรซ คือ
เศคาริยาห์

* ๗:๒๗ ข้อนี้ ตรงนี้ ต้นฉบับเปลี่ยนจากอารเมคมาเป็นฮีบรู

พร้อมกับชายที่ขึ้นทะเบียนกับเขาอีกหนึ่งร้อยห้าสิบคน

๔ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากปาหัท โมอับ คือเอลีโฮไนย ลูกชายของเศราทียาห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกสองร้อยคน

๕ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากคัทธู คือ เซคานียาห์ ลูกชายของยาฮาซึเอล พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกสามร้อยคน

๖ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอาดิน คือ เอเบคลูกชายของโยนาธาน พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกห้าสิบคน

๗ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเอลาม คือ เยซายาห์ ลูกชายของอาธาเลียห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกเจ็ดสิบคน

๘ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเซฟา ทียาห์ คือเศบาคดียาห์ ลูกชายของมีคาเอล พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกแปดสิบคน

๙ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากโยอาบ คือ โอบาเดียห์ ลูกชายของเยฮีเอล พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกสองร้อยสิบแปดคน

๑๐ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากบานี คือ เซโลมิท ลูกชายของโยสิฟียาห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกหนึ่งร้อยหกสิบคน

๑๑ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเบบัย คือ เศคาริยาห์ ลูกชายของเบบัย พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกยี่สิบแปดคน

๑๒ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอัสกาต คือ โยฮานัน ลูกชายของอัททาคาทาน พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกหนึ่งร้อยสิบคน

๑๓ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอาโดเน็คัม พวกเขาสุดท้ายที่ตามมาทีหลัง มีชื่อว่าเอลีเฟเลท เยอูเอล และเซไมยาห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับพวกเขาอีกหกสิบคน

๑๔ จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากบิ กวีย คือ อุรียและศักเกอร์ พร้อมกับชายที่อยู่กับพวกเขาอีกเจ็ดสิบคน

การกลับมาเมืองเยรูซาเล็ม

๑๕ ข้าพเจ้ารวบรวมพวกเขาไว้บริเวณแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา พวกเขาตั้งค่ายอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน ข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและพวกนบวช แต่ไม่พบพวก

ชาวเลวีเลยสักคนที่นี่ ๑๖ ข้าพเจ้าจึงเรียกคนเหล่านั้นมาหา คือ

เอลีเยเซอร์ อารีเอล เซไมยาห์ เอลนาธัน ยาริบ เอลนาธัน นาธัน เศคาริยาห์ และเมซูลลาม ซึ่งเป็นพวกผู้นำ พร้อมด้วยโยยาริบ และเอลนาธัน ซึ่งเป็นผู้มีสติปัญญา เจียบแหลม ๑๗ แล้วข้าพเจ้าก็ส่งพวกเขาไปหาอิดโด ซึ่งเป็นหัวหน้าของสถานที่ที่มีชื่อว่าคาลิเฟีย ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่าควรจะพูดอะไรกับอิดโดและพี่น้องของเขา รวมทั้งพวกผู้รับใช้ในวิหารที่อยู่ในคาลิเฟีย เพื่อพวกเขาจะได้นำพวกผู้ช่วยมา เพื่อรับใช้ในวิหารของพระเจ้าของเรา ๑๘ เนื่องจากมือของพระเจ้าของเราคอยช่วยเหลือเรา พวกเขาจึงส่งชายที่มีความเฉลียวฉลาดคนหนึ่ง ชื่อเซเรบียูห์ พร้อมกับลูกๆและพี่น้องของเขา รวมทั้งหมดสับแปดคน มาให้กับพวกเรา เซเรบียูห์ เป็นผู้สืบตระกูลมาจากมาห์ลี ที่เป็นลูกของเลวี ที่เป็นลูกชายของอิสราเอล

๑๙ พวกเขายังส่งฮาซาบิยาห์ มาร่วมกับเยซายาห์จากตระกูลของเมราวี พร้อมด้วยฟีนองและพวกลูกชายของพวกเขา รวมทั้งหมดยี่สิบคน ๒๐ พวกเขายังส่งผู้รับใช้ในวิหารมาให้ด้วย รวมสองร้อยยี่สิบคน กษัตริย์ดาวิดและพวกเจ้านายได้แต่งตั้งบรรพบุรุษของผู้รับใช้พวกนี้ ให้เป็นผู้ช่วยของพวกเลวี คนที่มาเหล่านี้มีรายชื่อบนนี้ไว้ทุกคน

๒๑ ที่ข้างแม่น้ำอาหะวา ข้าพเจ้าก็ได้ประกาศให้ถือศีลอดอาหาร เพื่อเราจะได้อ้อม ตัวลงต่อหน้าพระเจ้าของเรา และขอ ให้พระองค์ช่วยให้พวกเขาเดินทางด้วยความปลอดภัย สำหรับตัวเราเอง ลูกหลาน และทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขา ๒๒ ข้าพเจ้าอับอายที่จะขออาหารและทหาร มาจากกษัตริย์ เพื่อปกป้องพวกเขา เราจากศัตรูในระหว่างเดินทาง เพราะพวกเขาได้พูดกับกษัตริย์ไปแล้วว่า “มือของพระเจ้าของเราคอยช่วยเหลือทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เพื่อให้พวกเขาปลอดภัย แต่ฤทธิอำนาจและความโมโหระงองพระองค์ต่อ ต้านทุกคนที่ละทิ้งพระองค์” ๒๓ ดังนั้นเราจึงอดอาหารและอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อขอให้การเดินทางนี้ปลอดภัย และพระองค์ก็ตอบคำอธิษฐานของพวกเขา

๒๔ แล้วข้าพเจ้าได้เลือกผู้นำนักบวชมาสิบสองคน พร้อมกับเซเรบิ ยาห์ ฮาซาบิ ยาห์ และพี่น้องของพวก เขาก็สิบ คน ๒๕ แล้วข้าพเจ้าก็ชั่งเงิน ทองคำ พร้อมด้วยเครื่องใช้ต่างๆ ให้กับพวก เขาทั้งสิบสองคน ซึ่งเป็นของ ถวายสำหรับวิหารของพระเจ้าของเรา ของพวก นี้เป็นของที่กษัตริย์และที่ ปรีกษาของพระองค์ รวม ทั้งพวกเจ้าหน้าที่ และประชาชนทั้งหลายของอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ได้ถวายไว้ ๒๖ สิ่งที่ข้าพเจ้าชั่งและมอบให้พวก เขาประกอบด้วย เงินหนักประมาณยี่สิบสองตัน เครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินหนักประมาณสามตันครึ่ง และทองคำประมาณสามตันครึ่ง ๒๗ มีขามทองคำยี่สิบใบ หนักแปดกิโลกรัมครึ่ง และเครื่อง ใช้สอง ชิ้นที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ขัด เงามัน ดี ซึ่งมีมูลค่าเทียบ เท่าทองคำ ๒๘ แล้วข้าพเจ้าพูดกับพวกนักบวชว่า “พวกท่านถูกอุทิศไว้สำหรับพระยาห์เวห์ และข้าว ของเครื่อง ใช้เหล่านี้ ก็ถูกอุทิศไว้สำหรับพระ ยาห์เวห์ด้วย เงินและทองคำพวก นี้เป็นของที่คนสมัคร ใจเอามาถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ๒๙ ขอให้เฝ้าระวังรักษาสิ่งของเหล่านี้ ไว้ให้ดี จนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านชั่งสิ่งของเหล่านี้ ต่อหน้าพวกหัวหน้าของเหล่านักบวช และชาวเลวี รวม ทั้งหัวหน้าครอบครัวของอิสราเอลในเมืองเยรูซาเล็ม ภายในห้องของวิหารของพระยาห์เวห์”

๓๐ ดังนั้น พวกนักบวชและพวกชาวเลวีจึงรับเงินและทองคำ รวม ทั้งเครื่อง ใช้ต่างๆ ที่ชั่งแล้ว และนำสิ่งเหล่านี้ ไปยังวิหารของพระเจ้าของเราในเมืองเยรูซาเล็ม

๓๑ เราเดินทางออกจากบริเวณแม่น้ำอาหะวา ในวันที่สิบสองของเดือนแรก เพื่อไปยังเมืองเยรูซาเล็ม มือของพระเจ้าของเราคอยช่วย เหลือเรา และพระองค์ช่วยปกป้องเราให้พ้นจากเงื้อม มือของศัตรูและพวกโจรในระหว่างทาง ๓๒ แล้วในที่สุด เราก็มาถึงเมืองเยรูซาเล็ม และได้หยุดพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน ๓๓ ในวันที่สี่เราได้ชั่งเงินและทองคำ รวม ทั้งเครื่อง ใช้ภายในวิหารของพระเจ้าของเรา และมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของเมเรโมท ลูกชายของอุรี ยาห์ ผู้เป็นนักบวช และเอลเออาซาร์ ลูกชายฟีเนหัส และคนอื่นๆ

อยู่กับพวกเขา คือ ชาวเลวี โยซาบาดลูกชายเยชูอา และโนอัดยาห์ ลูกชายบีนนุย ๓๔ ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการตรวจสอบ ด้วยการนับจำนวนและการชั่งน้ำหนัก แล้วจึงบันทึกน้ำหนักรวมทั้งหมดไว้ในเวลานั้น

๓๕ แล้วพวกชาว ยิวก็กลับจากการเป็นเชลย ก็ถวายเครื่องเผาบูชาให้กับพระเจ้าของอิสราเอล ประกอบด้วยวัวตัวผู้สิบสองตัว สำหรับอิสราเอลทั้งหมด แกะตัวผู้เก้าสิบหกตัว ลูก แกะเจ็ด สิบสองตัว (และถวายเครื่องบูชาชำระล้างเป็นแพะตัวผู้สิบสองตัว) ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์

๓๖ พวก เขายังได้ส่งมอบพวกคำ สั่งของกษัตริย์ ให้เจ้าหน้าที่หลวงทั้งหลาย รวมทั้งพวกเจ้า เมืองมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส แล้วเจ้าหน้าที่และเจ้าเมืองพวกนี้ต่างก็สนับสนุนประชาชนของอิสราเอล และวิหารของพระเจ้า

การแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว

๓๗ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ นั้นเสร็จ ลีนาลงแล้ว พวกหัวหน้าก็มาพบข้าพเจ้า และพูดว่า “ประชาชนชาวอิสราเอล พวกนักบวช รวมทั้งชาวเลวีทั้งหลาย ไม่ได้แยกตัว เองออกจากชนชาติอื่นใดในดิน แดนที่อยู่รอบๆเขา ชาวอิสราเอลได้ทำในสิ่งที่น่ารังเกียจเหมือนกับคนเหล่านั้น คือชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวเยนุส ชาวอัมโมน ชาวโมอับ ชาวอียิปต์ และชาวอาโมไรต์ ๓๘ เพราะคนอิสราเอล ได้ รับเอาลูกสาวของชนชาติรอบข้างเหล่านั้น มาเป็นเมียของพวก เขาและของพวกลูกชายของพวก เขาด้วย และพวก เขาได้ทำให้เชื้อสายที่อุทิศไว้สำหรับพระเจ้า ไปผสมปนเปกับชนชาติอื่นที่อยู่ในดินแดนแถบนั้น พวกเจ้าหน้าที่และพวกหัวหน้าเป็นผู้เริ่มลงมือทำก่อน ซึ่งเป็นการไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า” ๓๙ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้ฉีกทั้งเสื้อและเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และดึงผมและเคราของตัวเอง แล้วนั่งตบ ตะลึงอย่างมาก ๔๐ ทุกคนที่สนั้ เติมเมื่อได้ยินถ้อยคำของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ก็มาหาข้าพเจ้า เพราะประชาชนที่ได้ออกจากการเป็นเชลยนั้นไม่สัตย์ ซื่อต่อ

* ๘:๓๑ เดือนแรก หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน ปี ๔๕๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

พระเจ้า ข้าพเจ้านั่งตก ตะลึงอยู่ จนถึงเวลา
ถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

^๕เมื่อได้เวลาถวายเครื่องบูชาตอน เย็น
ข้าพเจ้าลุก ขึ้นจากตรงที่ข้าพเจ้านั่งด้วยความ
อับอาย พร้อมกับเสื้อและเสื้อคลุมที่ฉีก
ขาด ข้าพเจ้าคุกเข่าลงกราบ และยื่นมือทั้งสอง
ขึ้นต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า
^๖และพูดว่า

“ข้า แต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
รู้สึกอับอายและละอาย ใจเกินกว่าจะสู้
หน้าพระองค์ได้ ข้าแต่พระเจ้า บาปของ
พวก เราได้เพิ่มมากขึ้นจนสูงท่วม หัว
ของพวกเราแล้ว และความ ผิดของเรา
ก็พอกพูนมากจนถึงสวรรค์แล้ว ^๗ตั้งแต่
สมัยบรรพบุรุษของพวก เรามาจนถึงทุก
วันนี้ เรามีความผิดที่ร้ายแรงมาก และ
เพราะบาปของ เรา พวก เรา รวมทั้ง
พวกกษัตริย์ของเรา และพวกนักบวช
ของ เราต้องตกไปอยู่ในกำ มือของพวก
กษัตริย์ต่างชาติทั้งหลาย ถูกดามฆ่าฟัน
ถูกจับไปเป็นเชลย ถูกปล้น และได้รับ
ความอับอายขายหน้าจนถึงทุกวันนี้

^๘แต่แล้วในช่วงระยะเวลาอันสั้น พระ
ยาห์เวห์ พระเจ้าของเราก็ดำเนินแสดงความ
เมตตาต่อเรา โดยยอมให้พวก เรบาง
คนหลุดพ้นจากการเป็นเชลย และมอบ
สถานที่ปลอดภัยให้กับเรา ซึ่งเป็น
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ตั้ง นน
พระเจ้าของ เราจึงให้ความหวังใหม่
กับเรา และได้ช่วย กู้พวก เรบางคน
ให้พ้นจากการเป็นเชลยและให้เริ่ม ดัน
ชีวิตใหม่ ^๙ใช่แล้ว เราเป็นทาสกัน แต่
พระเจ้าของพวก เราก็ไม่ได้ทอด ทิ้งเรา
ในขณะที่ เราตกเป็นทาสนั้น พระองค์
ได้แสดงความ รักต่อเรา ต่อ หน้าพวก
กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ด้วยการมอบชีวิต
ใหม่ให้กับพวก เรา โดยให้สร้างวิหาร
ของพระเจ้าของ เราขึ้นมาใหม่ และให้
ซ่อมแซมส่วนที่ปรักหัก พัง รวมทั้งให้
เราได้รับความคุ้มครอง ในยูดาห์และ
ในเยรูซาเล็ม

^{๑๐}แต่บัดนี้ พระเจ้าของเรา พวกเรา
จะพูดอะไรได้อีกหลังจากเกิดเรื่องนี่ขึ้น

แล้ว เนื่องจากเราได้ทอด ทิ้งกฎบัญญัติ
ของพระองค์ ^{๑๑}ที่พระองค์ได้ให้ผ่านมา
ทางมือของพวกผู้รับใช้ของพระองค์ คือ
พวกผู้ พุดแทนพระองค์ เมื่อพระองค์
พูดว่า ‘แผ่นดินที่พวก เจ้ากำลังเข้าไป
เป็นเจ้าของ คือแผ่นดินที่เคยเสื่อมเสีย
เนื่องจากการกระทำอันชั่ว ร้ายของ
ประชาชนที่อาศัยอยู่ที่ นน แผ่นดินจึง
ถูกทำลายไป เพราะการกระทำอันน่า
ขยะแขยงที่พวก เขาได้ทำ พวก เขาได้
ทำให้แผ่นดินเต็มไป ด้วยการกระทำอัน
สกปรกทั้งหลายของพวก เขาจากด้านนี้
ไปสุดอีกด้านหนึ่ง ^{๑๒}ตั้ง นนอย่าได้ยก
ลูกสาวของ เจ้าให้ไปเป็นเมียลูกชาย
พวกนั้น และอย่าได้รับลูกสาวของพวก
นั้นมาเป็นเมียของลูกชายเจ้าด้วย และ
อย่าได้ส่งเสริมให้พวกนั้นอยู่ดีมีสุข หรือ
เจริญรุ่งเรือง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้แข็งแรง
และได้กินสิ่ง ดีๆจากแผ่นดิน และ
พวก เจ้าจะ ได้สืบทอดมรดกนี้ให้กับลูก
หลานตลอดไป’

^{๑๓}หลัง จากเรื่องเหล่านี้ นี้เกิด ขึ้นกับ
เรา เพราะการกระทำอันชั่ว ร้ายและ
ความ ผิดอันใหญ่ หลวงของเรา ถึง แม้
ว่าพระองค์ พระเจ้าของ เราได้ลงโทษ
เราน้อยกว่าที่เราสมควรจะได้รับสำหรับ
บาปของ เรา แล้วในเมื่อพระองค์ได้ให้
พวกเรามีกลุ่มที่เหลือรอดอย่างนี้ ^{๑๔}เรา
ยังจะกลับไปหักข้อบัญญัติของพระองค์
อีก หรือ เรายังจะไปแต่งงานกับชนชาติ
ต่างๆที่ทำสิ่งน่าขยะแขยงเหล่านี้ อีก
หรือ ถ้าทำอย่างนั้น พระองค์คงจะโกรธ
เรา และทำลายเราจนไม่มีใครเหลือรอด
เลยสักคนใช่ไหมพระองค์

^{๑๕}ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าแห่ง
อิสราเอล พระองค์ข้างดี นักที่ปล้ำสู้ให้
เราเป็นกลุ่มที่เหลือรอดจนถึงวันนี้ เรา
อยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยความผิดของเรา
ความ ผิดนี้ทำให้เราไม่สามารถยืนอยู่ต่อ
หน้าพระองค์ในฐานะผู้บริสุทธิ์ได้”

*๙:๘ ความคุ้มครอง แปลตรงๆได้ว่า “กำแพง” แต่ในที่นี้หมายถึงความคุ้มครอง ที่ได้รับ
จากการสนับสนุนของเจ้าหน้าที่ชาวเปอร์เซีย ไม่ได้หมายถึงตัวกำแพงเมืองจริงๆ

ประชาชนสารภาพบาปของตนเอง

๑๐ ในขณะ ที่เอ ส ราอิชฐานและ
 ๑๐ สารภาพบาป พร้อมทั้งร้องให้และ
 ๑๐ ทั่วถึงต่อ หน้าวีหราชองพระเจ้า ได้มีชาว
 อิสราเอล ผู่ชชนใหม่มีทั้งชายหญิง และเด็ก
 เข้มาหาเขา ประชาชนต่างพากันร้องให้
 ด้วยความขมขื่น ๒ เซคานียาห์ ลูกชายของ
 เยฮีเอล ซึ่งเป็นผู้สืบทอดตระกูลหนึ่งของเอ
 ลาม ได้พูดกับเอเสราว่า “พวกเราไม่ซื่อสัตย์
 ต่อพระเจ้าของเรา ที่ไปแต่งงานกับหญิงต่าง
 ชาติจากชนชาติต่างๆที่อยู่ในแผ่นดินนี้ แต่
 ตอนนี้อย่างคงมีความหวังให้อิสราเอลในเรื่องนี้
 อยู่ ๓” ดังนั้น ขอให้พวกเราทำข้อ ตกกลงกับ
 พระเจ้าของเราว่า จะส่งภรรยาเหล่านี้และ
 ลูกๆของพวก เขากลับ ไปตามคำ แนะนำของ
 เอ ส ราผู้เป็นเจ้า นายของข้าพเจ้า และตาม
 คำ แนะนำของคนอื่นๆที่สัน เทิมเมื่อฟังคำสั่ง
 ของพระเจ้าของเรา ดังนั้นขอ ให้มันเป็นไป
 ตามกฎเกิด ๔ ลูก ขึ้นเพราะเรื่อง นี้เป็นความ
 รับผิดชอบของท่าน แล้วเราจะสนับสนุนท่าน
 ให้มีความกล้าและลงมือทำเกิด”

๕ เอเสราก็ลุกขึ้น และเขาทำให้พวกหัวหน้า
 นักบวช พวกชาวเลวี และชาวอิสราเอล
 ทั้งหมดสัญญาว่าจะทำตามคำ แนะนำดัง
 กล่าวนี้ แล้วพวกเขาก็ให้สัญญาว่าจะทำตาม
 นั้น ๖ เอ ส ราได้ออกไปจากหน้าวีหราชอง
 พระเจ้า แล้วเข้าไปในห้องของเย โฮ ฮานัน
 ลูกชายของเอ ลี ยา ซิบ แล้วเขาก็นอนค้ำ
 คืนที่ นั้น เอ ส ราไม่ได้กินขนมปังหรือดื่ม
 น้าเลยที่ นั้น เนื่องจากเขายังเศร้า โศกเรื่อง
 ความไม่ซื่อสัตย์ของพวกที่กลับมาจากการ
 เป็นเชลย ๗ พวกเขาประกาศไปทั่วยูดาห์และ
 เมืองเยรูซาเล็ม ให้ทุกคนที่กลับจากการเป็น
 เชลยมารวม ตัวกันในเมืองเยรูซาเล็ม ๘ ใคร
 ก็ตามที่ไม่มาภายในสาม วันจะถูกยึด ทรัพย์
 ที่มีทั้งหมด และถูกแยกออกจากสังคมของ
 ผู้ ที่กลับมาจากการเป็นเชลยตามที่พวกเจ้า
 หน้าที่และพวกผู้ใหญ่ได้ตัดสินใจไว้

๙ ดังนั้นชายทุก คนของยูดาห์และเบน ยา
 มิน ก็มารวมตัวกันในเมืองเยรูซาเล็มภายใน
 สามวัน ในวันที่สิบของเดือนที่เก้า ๑๐ ทุกคน
 นั่งอยู่ที่ลานของวิหารแห่งพระเจ้า แต่ละคน
 ต่างสัน เทิมเพราะเรื่อง นี้ และเพราะฝนตก
 หนัก ๑๑ แล้วเอเสราผู้เป็นนักบวชก็ยืนขึ้นและ
 พูดกับพวก เขาว่า “พวกท่านไม่ซื่อสัตย์ที่ไป
 แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงเพิ่มความผิดให้
 กับอิสราเอล ๑๒” ดังนั้น ตอน นี้ให้สารภาพ
 ต่อพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของ
 เรา และทำตามทีพระองค์ต้องการ นั่นคือ
 ให้แยก ตัวออกจากชนชาติอื่นๆของแผ่นดิน
 นี้ และไปจากพวกภรรยาต่าง ชาติของท่าน
 ชะ”

๑๒ ที่ชุมนุมทั้งหมดต่างตอบ รับเสียงดัง
 ว่า “ถูก ต้องแล้ว เราต้องทำตามทีท่านพูด
 ๑๓” แต่มีคนมากมายที่ นี้ และตอน นี้ก็เป็น
 หน้า ฝน เราจึงไม่สามารถยืนอยู่ข้าง นอกนี้
 ได้ และงาน นี้ก็ไม่ใช่งานทีจะทำให้เสร็จได้
 ในวันสองวัน เพราะเราได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่
 ในเรื่อง นี้ ๑๔ ขอ ให้หัวหน้าของ เรายืนเป็น
 ตัวแทนทีชุมนุมทั้งหมดนี้ และให้ทุก คนใน
 เมืองของ เราทีแต่งงานกับหญิงต่าง ชาติ มา
 ตามนัดทีกำหนดไว้ โดยมีพวกผู้ใหญ่ของ
 แต่ละเมือง รวม ทั้งพวกผู้พิพากษามากับ
 พวก เขาด้วย จนกว่าความโกรธทีเผาผลาญ
 ของพระเจ้าของ เรานในเรื่อง นี้จะหันไปจาก
 พวกเรา”

๑๕ มีแต่โย นา ฮาน ลูกชายของอา สาเฮล
 และยา โฮอาห์ ลูกชายของทีกวาห์เท่านั้นที
 ไม่เห็น ด้วยกับเรื่อง นี้ และเมซูลลาม และ
 ซับเบธัย ผู้เป็นชาวเลวีสนับสนุนพวกเขา

๑๖ แล้วพวกทีกลับมาจากการเป็นเชลยก็
 ทำตามนั้น นักบวชเอเสรา จึงคัดเลือกพวก
 ผู้ชายบาง คนทีเป็นหัวหน้าครอบครัว เพื่อ
 เป็นตัวแทนให้ครอบครัวของพวก เขา และ
 ให้พวกเขาทั้งหมดถูกระบุตามชื่อ ในวันแรก
 ของเดือนทีสิบ ๑๗ พวกเขาก็ได้นั่งลงเพื่อตรวจ
 สอบเกี่ยวกับเรื่อง นี้ ๑๘ พวก เขาจัดการกับ

* ๑๐:๖ แล้วเขาก็นอนค้ำคืนที่นั้น คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน
 เขียนว่า แล้วเขาก็ไป

† ๑๐:๙ เดือนที่เก้า หมายถึงเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม

‡ ๑๐:๑๖ เดือนทีสิบ หมายถึงเดือนธันวาคม-มกราคม

ชายทุก คนที่แต่งงานกับหญิงต่าง ชาติเสร็จ เรียบร้อย ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก *ของปี

รายชื่อชายที่แต่งงานกับหญิงต่างชาติ

^{๑๘}รายชื่อผู้สืบตระกูลของนักบวช ที่ได้ แต่งงานกับหญิงต่างชาติมีดังนี้

รายชื่อจากผู้สืบตระกูลของเยชูอา ลูกชาย ของโยชาดัก และพี่น้องของเขาคือ มา อา เสาอาห์ เอ ลี เย เซอร์ ยารีบ และเก ดาลิยาห์ ^{๑๙}(พวกเขาทุกคนสัญญาว่า จะ หย่ากับภรรยาของตน และพวกเขาแต่ละ คนได้มอบแกะตัวผู้จากฝูง เป็นของถวาย ขดเชยสำหรับความผิดของเขา)

^{๒๐}จากผู้สืบตระกูลของอิม เมอร์ มี ฮานานี และเศบาดียาห์

^{๒๑}จากผู้สืบตระกูลของฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลิยาห์ เซไมอาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์

^{๒๒}จากผู้สืบตระกูลของปาซเซอร์ มี เอลิโอเอ นัย มาอาเสอาห์ อิซมาเอล เนธันเอล โยซา บาด และ เอลาสาห์

^{๒๓}จากชนชาวเลวี มี โยซาบาดา ชิเมอี เคลายาห์ (นั่นคือ เคลีทา) เปธาิยาห์ ยูดาห์ และเอลิเยเซอร์

^{๒๔}จากพวกนักร้อง มี เอลียาซิบ จากคนเฝ้าประตูมี ซัลลุม เทเลม และอุรี

^{๒๕}แล้วส่วนชาวอิสราเอลที่ เหลือ ประกอบ ด้วย

จากผู้สืบตระกูลของปาโรซ มี รามียาห์ อิสซียาห์ มัคคิยาห์ มียามิน เอเลอาซาร์ มัคคิ อาห์ และเบไนยาห์

^{๒๖}จากผู้สืบตระกูลของเอลาม มี มัทธานิยาห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยเรโมท และเอ ลียาห์

^{๒๗}จากผู้สืบตระกูลของศัทธู มี เอลิโอเอนัย เอลียาซิบ มัทธานิยาห์ เยเรโมท ศาบาด และอาซึซา

^{๒๘}จากผู้สืบตระกูลของเบบัย มี เยโฮฮานัน ฮานันยาห์ ศับบัย และอัทลัย

^{๒๙}จากผู้สืบตระกูลของบานี มี เมซูลลาม มัลลูด อาดาياهو ยาซุบ เซอัล และ เยเร โมท

^{๓๐}จากผู้สืบตระกูลของปาห์ทโมอับ มี อัตนา เคลาล เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานิยาห์ เบซาเลล บินนุย และ มนัสเสห์

^{๓๑}จากผู้สืบตระกูลของฮาริม มี เอลิเยเซอร์ อิสซิทอาห์ มัลคิยาห์ เซไมอาห์ ชิเมโอน ^{๓๒}เบนยามิน มัลลูด และเซมาริยาห์

^{๓๓}จากผู้สืบตระกูลของฮาซุม มี มัทเธนัย มัทธิตตาห์ ศาบาด เอลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์ และชิเมอี

^{๓๔}จากผู้สืบตระกูลของบานี มี มาอาดัย อัม ราม อุเอล ^{๓๕}เบไนยาห์ เบดัยยาห์ เคลูอี ^{๓๖}วานิยาห์ เมเรโมท เอลียาซิบ ^{๓๗}มัทธา นิยาห์ มัทเธนัย และยาอาสุ

^{๓๘}จากผู้สืบตระกูลของบิ น นุย มี ชิ เม อี ^{๓๙}เซเลมียาห์ นาธัน อาดาياهو ^{๔๐}มคณา เดบัย ชาซัย ซารัย ^{๔๑}อาซาเรล เซเลมียาห์ เซมาริยาห์ ^{๔๒}ซัลลุม อามาริยาห์ และโย เซฟ

^{๔๓}จากผู้สืบตระกูลของเนโบ มี เยฮีเอล มัททิ ธิยาห์ ศาบาด เศบินา ยาดัตัย โยเอล และ เบไนยาห์

^{๔๔}คนเหล่านี้ นี้ได้แต่งงานกับหญิงต่าง ชาติ โดยบาง คนมีลูกกับภรรยาเหล่านั้นของพวกเขา ด้วย

* ๑๐:๑๗ เดือนแรก หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เนหะมียาห์ คำนำ

ในพระคัมภีร์ฮีบรูและพระคัมภีร์ฉบับแปลกรีกโบราณ ได้รวมหนังสือเอ สราห์กับหนังสือเน หะ มี ยาห์เข้าเป็นเล่มเดียวกัน

เนหะมียาห์ บทที่ ๑-๗: ในปี ๔๔๔ ก่อน ค.ศ. เนหะมียาห์คนซิมเหล่านี้่องุ่นของกษัตริย์เปอร์เซียได้ รับอนุญาตให้กลับไปสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม เขา นำชาว ยิวอีกชุด หนึ่งกลับเยรูซาเล็ม แล้วสร้างกำแพงเมืองขึ้นมาใหม่ ทั้ๆที่มีหลายคนต่อ ด้านเขา เขาจัดการเรื่องปัญหาหนี้สิน เขาช่วยเหลือผู้อื่นด้วยใจกว้าง ขวาง และเขาไม่เก็บภาษีเหมือนกับที่เจ้าเมืองคนก่อนๆเคยเก็บ

เนหะมียาห์ บทที่ ๘-๑๐: เอสราอ่านคำสั่งสอนของโมเสสให้ประชาชนฟัง แล้วพวกเขาส่วนใหญ่ตั้งใจทำตามคำสั่งเหล่า นั้น ในเน หะ มี ยาห์บทที่ ๙ สรุปเหตุการณ์ในพระคัมภีร์เดิมได้อย่างดีเยี่ยม

เนหะมียาห์ บทที่ ๑๑-๑๓: สามบทสุดท้ายนี้พูด ถึงสิ่ง อื่นๆที่เน หะ มี ยาห์จัดการ เพื่อให้สังคมชาว ยิวตั้งมั่นคง สัตย์ ชื่อกับพระเจ้าและนมัสการพระเจ้าอย่างถูกต้อง ในปี ๔๓๓ ก่อน ค.ศ. เขา กลับ มาที่เมืองเยรูซาเล็มอีก ครั้ง แล้ว ต่อ ด้านอิทธิพลของบาง คนที่ไม่สัตย์ชื่อ กับพระเจ้า

คำอธิษฐานของเนหะมียาห์

๑ นี่คือคำ พูดของเน หะ มี ยาห์ ลูกชาย

๑ ของฮาคาลิยาห์

ในเดือนคิสเลฟ ปีที่ยี่สิบ *แห่งรัชกาลของกษัตริย์อาร์ ทา เซอร์ ซีส † ขณะ ที่ผมอยู่ในเขต วังเมืองสุสา ‡ ฮา นา นี † น้องของ ผม

คนหนึ่ง กับชายบาง คนจากยูดาห์ได้เข้ามาพบผม ผมได้ถามพวกเขาถึงพวกยิวที่เหลืออยู่ที่หนึ่รอดมา ไม่ตกเป็นเชลย และได้ถามเกี่ยวกับเมืองเยรูซาเล็ม

๑ พวกเขาบอกว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่ในยูดาห์ ที่หนึ่รอดมา ไม่ตกเป็นเชลยนั้นกำลังลำบากและอ่อนอายุมาก เพราะกำแพงเมืองเยรูซาเล็มได้พัง ลง และประตูเมืองต่างๆก็ถูกเผา”

๒ เมื่อผมได้ฟังอย่าง นั้น ก็ทรุด ตัวลงนั่งร้องไห้ และไว้ ทุกข์อยู่หลาย วัน ผมได้อุดอาหารพร้อมกับอธิษฐานต่อ หน้าพระเจ้าแห่งสวรรค์ ๓ ผมพูดว่า

“ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม พระองค์ผู้รักษาคำมั่นสัญญาอย่างสัตย์ ชื่อกับคนเหล่า นั้นที่รักพระองค์ และเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

๔ ขอ ให้หูของพระองค์รับ ฟังและดาเปิดออก เพื่อฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ตอน นี้ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานต่อ หน้าพระองค์ทั้ง วันทั้ง คืน สำหรับคนอิสราเอลผู้รับ ใช้ของพระองค์ และข้าพเจ้ากำลังสรวภาพความ บาป ทั้ๆหลายของคณอิสราเอล ที่พวก เราได้ทำต่อพระองค์ แม่แต่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าก็บาปด้วย ๕ พวกเราชาวอิสราเอลได้ทำตัวชั่ว ชั่วมากต่อพระองค์ และพวก เราก็มัเชื่อ ฟังพวกคำสั่ง บัญญัติ และกฎทั้งหลายที่พระองค์ให้ ไว้กับโมเสส ผู้รับ ใช้ของพระองค์

๖ ขอพระองค์ระลึกถึงคำ พูดที่พระองค์ให้ไว้กับโมเสสผู้รับ ใช้ของพระองค์ คือตอนที่พระองค์พูดว่า ‘ถ้าพวก เจ้าไม่เชื่อสัตย์ต่อเรา เราจะทำให้พวก เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆ ๗ แต่ถ้าพวก เจ้าหันกลับมาหาเรา และทำตามคำสั่งต่างๆของเราอย่างเคร่งครัด เมื่อนั้นถึงแม่พวกเจ้าที่

* ๑:๑ คิสเลฟ ... ปีที่ยี่สิบ คงหมายถึงปีที่ยี่สิบ ที่กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสที่หนึ่ง เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ประมาณเดือนธันวาคม ปี ๔๔๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑:๑ กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซียช่วงประมาณปี ๔๖๕-๔๒๔ ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส

‡ ๑:๑ สุสา กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีพระราชวังฤดูหนาวอยู่ที่เขตวัง หรือป้อมในเมืองสุสา

ถูกจับไปเป็น เชลยจะกระจัดกระจายไป อยู่ถึงสุดขอบ ฟ้า เราก็จะรวบรวมพวก เจ้ากลับ มาจากที่ นั้น เราจะนำพวก เจ้า มาอยู่ในสถาน ที่ที่เราได้เลือกไว้ให้เป็น ที่สถิตชื่อของเรา'

๑๐ คนอิสราเอลเหล่านี้ นี่เป็นผู้รับ ใช้ และเป็นคนของพระองค์ ที่พระองค์ได้ ช่วยให้เป็นจากการเป็น ทาสด้วยฤทธิ อำนาจอันยิ่งใหญ่ และมีอันทันแข็งแกร่ง ของพระองค์ ๑๑ ข้า แต่องค์ เจ้า ชีวิต ของข้าพเจ้า ขอ ให้หูของพระองค์รับ ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของ พระองค์ และรับ ฟังคำอธิษฐานของ ผู้รับ ใช้ทั้งหมดของพระองค์ ผู้ที่มีความ สุขในการให้เกียรติกับพระองค์ ขอ พระองค์มอบความสำเร็จให้กับข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ในวัน นี้ด้วย เถิด และทำให้กษัตริย์องค์ นี้ชอบข้าพเจ้า ด้วยเถิด"

ในตอน นั้น ผมมีตำแหน่งเป็นคนขิม เหล้าองุ่น ของกษัตริย์

กษัตริย์ส่งเนหะมียาห์ไปเยรูซาเล็ม

๒ ในเดือนนิसान ของปีที่ยี่สิบ 7 ในสมัย รัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอรัส ในช่วงทานอาหารเย็น ผมได้หยิบเหล้า องุ่น และยื่นให้กับกษัตริย์ ก่อนหน้า นี้ เมื่อผม อยู่ต่อ หน้ากษัตริย์ผมไม่เคย ไศก เสร้าเลย ๒ กษัตริย์จึงพูดกับผมว่า "ทำไมใบหน้าของ เจ้าจึงเศร้าหมองนัก เจ้าคงไม่ ได้ป่วยรอก นะ นี่คงเป็นเพราะเจ้ากลัวใจแน่ๆ"

แล้วผมก็รู้สึกกลัวมาก ๓ ผมพูดกับกษัตริย์ ว่า "ขอ ให้กษัตริย์มีอายุยืนยาวตลอด ไป จะไม่ ให้ข้าพเจ้าเศร้า ไศกได้ยัง ังครับ ท่าน ใน เมื่อเมืองซึ่งเป็นที่ฝัง ศพของบรรพบุรุษ ของข้าพเจ้า ถูก ทิ้งเป็นซากปรักหัก พังอยู่ และประตูเมืองต่างๆของ มันก็ถูกไฟ เผาจน วอดวาย"

แล้วกษัตริย์ก็พูดกับ ผมว่า "แล้วเจ้า ต้องการอะไร"

ผมจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์ ๔ แล้วตอบกษัตริย์ว่า "ถ้าพระองค์เต็มใจ และพอใจในตัวข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ช่วยส่งข้าพเจ้าไปอยู่ ดาห์ เมืองที่ฝัง ศพ บรรพบุรุษของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อข้าพเจ้า จะได้ไปสร้างมันขึ้นมาใหม่"

๖ แล้วกษัตริย์ ซึ่งมีพระ ราชนิที่นั่งอยู่ข้างๆ ได้ถามผมว่า "เจ้าจะไปนานแค่ไหน และจะ กลับมาเมื่อไหร่"

หลัง จากผมบอกพระองค์ว่าจะไปนานแค่ 1 ไทน์ พระองค์ก็เต็มใจที่จะส่งผมไป ๗ แล้ว ผมจึงพูดกับกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอใจของ พระองค์ ขอพระองค์ได้ โปรดมอบพวก จดหมายให้ข้าพเจ้า โดยจำหน้าถึงพวกผู้ว่าที่ อยู่ในมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อพวกเขาจะ ได้ยอมให้ข้าพเจ้าเดินทาง ไป ถึงยูดาห์อย่างปลอดภัย ๘ และขอให้พระองค์ มอบจดหมายฉบับหนึ่งให้ข้าพเจ้า โดยจำ หน้าถึงอาสาฬ ผู้ดูแลป่าไม้ของพระองค์ เพื่อ เขาจะ ได้มอบไม้ให้ข้าพเจ้า สำหรับสร้างไม้ คานประตูป้อมที่ติดกับวิหาร สำหรับสร้าง กำแพงเมือง และสำหรับสร้างบ้านที่ข้าพเจ้า จะอยู่"

กษัตริย์ได้ให้ ผมตามที่ผมขอ เพราะมีอ ของพระเจ้าคอยช่วยเหลือผม

๙ ดัง นั้น ผมจึงไปหาพวกผู้ ว่าของเมือง ต่างๆที่อยู่ในมณฑลฝั่งตะวัน ตกของแม่น้ำ ยูเฟรติส และมอบจดหมายทั้ง หลายของ กษัตริย์ให้พวกเขา กษัตริย์ยังส่งพวกนาย ท้าพนาย กองและพวกทหาร ม้ามากับ ผมด้วย ๑๐ เมื่อสันบาล ลัทชาวไฮโรนาอิม และโทบี อาห์เจ้า้ หน้าที่ชาวอัม โมน ได้ยินเกี่ยวกับ เรื่อง นี้ พวกเขาไม่พอใจมากที่มีคนมาช่วย ประชาชนอิสราเอล

เนหะมียาห์ ตรวจกำแพงเมือง

๑๑ ดัง นั้น ผมได้มาที่เมืองเยรูซาเล็มและ อยู่ที่ นั้นเป็นเวลาสาม วัน ๑๒ แล้วในตอน กลาง คีน ผมได้ลุก ขึ้นและออก ไปพร้อมกับชายไม่ ก็ คน ผมไม่ได้บอกใครถึงเรื่อง ที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของ ผม ที่จะทำให้

* ๑:๑๑ คนขิมเหล้า องุ่น เป็นงานที่มีความสำคัญมาก เพราะพนักงานผู้ นี้ต้องอยู่ใกล้ ซิด กษัตริย์ตลอดเวลา และต้องขิมเหล้าองุ่นก่อนพระองค์ดื่ม เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครลอบวางยา พิษ

๒:๑ นิสาน ... ปีที่ยี่สิบ หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน ปี ๔๔๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

กับเมืองเยรูซาเล็ม ผมไม่ได้เอาสัตว์อะไรไป ด้วยเลย นอกจากตัวที่ผมขี่ อยู่^{๑๓}ในคืนนั้น ผมได้ออกไป ผ่านทางประตูหุบเขา ผ่านบ่อมังกร ไปไกลถึงประตูกองขยะ ผมตรวจ ดูพวกกำแพงเมืองของเยรูซาเล็มที่หักพัง และพวกประตูเมืองที่ถูกไฟเผาทำลาย^{๑๔}แล้วผมไปยังประตูน้ำฟและสระ น้ำของกษัตริย์ แต่ไม่มีทางพอที่จะให้สัตว์ที่ผมขี่ ผ่านไปได้^{๑๕} ดังนั้นผมจึงขึ้นไปทางหุบเขาในตอนกลาง คืน และผมได้ตรวจ ดูกำแพงเมือง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขา กลับมายังที่ เดิม^{๑๖} พวกเจ้าหน้าที่ไม่รู้ว่ามีผมไปไหน หรือไปทำอะไรมา เพราะผมยังไม่ได้ออกบอกพวกชาว ยิว พวกนักบวช พวกผู้นำ พวกเจ้า หน้าที่ หรือคนอื่น ๆ ที่จะเป็นคนทำงาน

^{๑๗}แต่ในที่สุดผมก็พูดกับพวกเขาว่า “ท่านก็เห็นแล้วถึงความยากลำบากที่เราอยู่นี้ ที่เมืองเยรูซาเล็มตกอยู่ในสภาพซากปรักหักพัง และพวกประตูเมืองถูกเผาไป มาเถอะ มาช่วย กันสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เพื่อเราจะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกต่อไป”

^{๑๘}ผมบอกพวกเขาว่า มือของพระเจ้าของ ผมได้คอยช่วยเหลือผมอย่างไร และบอกสิ่งที่กษัตริย์ได้พูดกับ ผม แล้วพวก เขาจึงพูดว่า “ให้เราลุกขึ้น มาสร้างกำแพงกัน เถอะ” แล้วพวก เขาก็เตรียมตัวลงมือทำงานที่ ดิน^{๑๙}เมื่อสัน บาล ลัทธชาวไฮโรนาอิม และโทบีอาห์เจ้า หน้าที่ชาวอัม โมน และเก เชมชาวอาหรับได้ยินเรื่อง นี้ พวก เขาต่างหิวระะเยาะและดูถูกเหยียดหยามพวกเรา พวกเขาพูดว่า “พวก แกกำลังทำอะไรกันนี้ พวก แกกำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือยังง”

^{๒๐}ผมตอบพวก เขาว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทำให้เราสำเร็จ พวก เรา ผู้รับใช้ของพระองค์ จะลุกขึ้น มาสร้างมันขึ้น มาใหม่ แต่พวก เจ้าไม่มีที่คืนสักแปลงในนี้ ไม่มีอำนาจทางกฎหมายในเมืองนี้ และบรรพบุรุษของ เจ้าก็ไม่ เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับเมืองเยรูซาเล็มนี้”

สร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

^๓เอเลียชิบ หัวหน้านักบวชสูงสุด พร้อม หังพวกเพื่อนนักบวชของ ท่าน ได้ลงมือก่อสร้างประตู และขึ้นมาใหม่ พวกเขาคูทิศมันให้กับพระเจ้า และพวก เขาได้ติดตั้งบานประตู พวก เขาสร้างกำแพงไปไกลถึงหอคอยร้อย พล และไปไกลจนถึงหอคอยฮา นั้น เอล แล้วพวก เขาได้คูทิศมันให้กับพระเจ้า

^๒พวกคนเย ริ โคก็ลงมือสร้างกำแพงด้วย พวก เขาอยู่ถัดจากเอเลียชิบออกไป ส่วนคักเกอร์ลูกชายของอิมรี ก็มาสร้างด้วยและอยู่ถัดจากพวกคนเยริโคออกไป

^๓พวกลูกชายของหัส เสน อาห์ ได้สร้างประตูปลา พวก เขาวางวงกบประตู ติดตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

^๔ถัดจากพวกนี้ไป เม เรโมท ลูกชายของอุริยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮัก ไชส มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

ถัดจากพวกนี้ไป เมซูลลาม ลูกชายเบเรคิยาห์ ที่เป็นลูกชายของเม เซซาเบล มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

และศาโคท ลูกชายของบาอานา มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

^๕ต่อจากพวก เขาไป ก็มีพวกผู้ชายชาวเทโคอา มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป แต่พวกผู้นำของพวกเขามียอมลงมือทำงานให้กับเจ้านายของพวกเขา

^๖โย ยาดา ลูกชายของปา เสา อ่าห์ และ เม ซูล ลาม ลูกชายของเบสไต อ่าห์ มาซ่อมแซมประตูเมืองเก่า พวก เขาวางวงกบประตู ติดตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ^๗ถัดจากพวก เขาไป มีเม ลาติ ยาห์ ซึ่งเป็นชาวกิบ โอน และยา โดนซึ่งเป็นชาวเม โร โนท มาช่วยซ่อมแซมด้วย พร้อมกับพวกผู้ชายชาวเมื่องกิเบ โอน และชาวเมื่องมิสปาร์ห์ มิสปาร์ห์เป็นสำนักงานใหญ่ของผู้ว่า มณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ^๘ถัดจากเม ลาติ ยาห์ มีอุสซี เชลซางทอง ที่เป็นลูกชายของฮารฮายาห์ มาช่วยซ่อมแซมด้วย และถัดจากเขาไปก็มีฮานัน ยาห์ ซึ่งเป็นคนทำน้ำหอม มาช่วยซ่อมแซมด้วย พวก เขา

* ๓:๖ ประตูเมืองเก่า หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “ประตูยาซันนา”

ตัดส่วนหนึ่งของเยรูซาเล็ม เก่าออกไป และซ่อมแซมไปจนถึงกำแพงกว้าง

^๙ ถัดจากพวก เขามีเรไฟยาห์ ลูกชายของเฮอร์ ซึ่งเป็นผู้ครอบครองครึ่งหนึ่งของเขตของเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาช่วยซ่อมแซมกำแพงด้วย

^{๑๐} ถัดจากพวก เขามี เยดา ยาห์ ลูกชายของฮารูม ฟ ได้มาช่วยซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านตัวเอง และถัดจากเขามี ฮัทธัช ลูกชายของฮาซับเนยาห์ ได้มาช่วยซ่อมแซมด้วย

^{๑๑} มัลคิยาห์ ลูกชายของฮาริม และหัสซุบ ลูกชายของปา หท โม อับ ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งรวมทั้งหอคอยเตาอบ

^{๑๒} ถัดจากมัลคิยาห์ มี ซัลลุม ลูกชายของฮัลโล เหซ ผู้ครอบครองครึ่งหนึ่งของเขตเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาช่วยซ่อมแซมพร้อมกับพวกลูกสาวของเขา

^{๑๓} ฮานูน และประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองศา โน อาห์ ได้มาช่วยซ่อมแซมประตูหุบเขา พวก เขาทำท่างบขึ้น ใหม่ และติด ดงบานประตู ติดลูก สลักและดาลประตู พวก เขาซ่อมกำแพงไปจนถึงประตูกองขยะ รวมเป็นความยาวหนึ่งพันศอก

^{๑๔} มัลคิ ยาห์ ลูกชายของเร คาบ ซึ่งปกครองเขตเบธฮัตคูเคเรม เป็นผู้ ซ่อมประตูกอง ขยะ รวม ทั้งท่างบและติด ดงบานประตู ลูกสลักประตู และดาลประตู

^{๑๕} ซัลลุม ลูกชายของคล ไฮ เซห์ ซึ่งปกครองเขตมิสปาห์ เป็นคนซ่อมแซมประตูน้ำพุ เขาสร้างหลังคาและยังติดดงบานประตู ติดดาลและสลักประตู เขายังซ่อมกำแพงที่สระเขลาห์ ที่อยู่ในสวนของกษัตริย์ เขาได้ซ่อมแซมไปจนถึงบันไดซึ่งลงมาจากนครดาวิด *

^{๑๖} ถัดเขาไปมี เน หะ มียาห์ ลูกชายของอัสบุก ซึ่งปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเมืองเบธซูร์ เขาได้ซ่อมแซมขึ้น ไปจนถึงสถานที่ที่อยู่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ตลอดไปจนถึงสระน้ำที่สร้างขึ้นและไปถึงโรงทหาร

^{๑๗} ต่อจากเขามีชาวเลวี ได้มาช่วยซ่อมแซม มี เรสุม ลูกชายของบานี และถัด

จากเขาไปมี ฮาซาบิยาห์ ผู้ครอบครองครึ่งหนึ่งของเขตเคอี ล่าห์ เขาได้ซ่อมแซมเขตของเขา

^{๑๘} ถัดจากเขามีพี่ น้องของพวกเขา ที่มาช่วยซ่อมแซม มีบิหนุย ลูกชายของเฮนาดัด ซึ่งครอบครองครึ่งหนึ่งของเขตเคอีลล่าห์

^{๑๙} ถัดจากเขามีเอ เซอร์ ลูกชายของเยชูอา ซึ่งครอบครองเมืองมิสปาห์ ที่รับหน้าที่ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ที่อยู่ตรง ข้ามทางขึ้นไปคลังอาวุธ ไปจนถึงส่วนหัก มุมของกำแพง ^{๒๐} ต่อจากเขามีบารุค ลูกชายของคัมบัย ซึ่งซ่อมแซมส่วนหนึ่งจากส่วนหักมุมของกำแพง ไปจนถึงทางเข้าบ้านของเอลียาซิบ ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

^{๒๑} ถัดจากเขาก็มีเมเรโมท ลูกชายของอูริยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮักโซส เมเรโมทได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งจากทางเข้าบ้านของเอลียาซิบ ไปจนถึงท้าย สุดของบ้านของเอลียาซิบ ^{๒๒} ถัดจากเขาไป มีบรรดานักบวชที่ได้มาช่วยซ่อมแซม พวกเขามาจากบริเวณแถวรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๓} ถัดจากพวก เขามีเบน ยา มิน และหัสซุบ ที่ซ่อมแซมกำแพงส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านของพวกเขา

ถัดจากพวก เขามีอาซิริยาห์ ลูกชายของมาอาเสอาห์ ที่เป็นลูกชายของอานานิยาห์ อาซิริยาห์ได้ช่วยซ่อมแซมบริเวณที่อยู่ข้างบ้านของเขา

^{๒๔} ถัดจากเขามีบิหนุย ลูกชายของเฮนาดัด ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งของกำแพงบริเวณจากบ้านของอาซิริยาห์ ไปจนถึงมุมหักของกำแพงไปจนถึงสุดมุม

^{๒๕} ถัดจากเขาก็มีปาลาล ลูกชายของอุซัย ซึ่งซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นออกมาจากวังหลังที่อยู่สูงขึ้นไป ซึ่งมีทหารรักษาพระองค์อยู่ ต่อจากเขาก็มีเปดา ยาห์ ลูกชายของปาโรซ

^{๒๖} พวกคนรับ ใช้ประจำวิหาร ซึ่งอาศัยอยู่ที่โอเฟล ได้ทำการซ่อมแซมไปจนถึงที่ที่อยู่ตรงข้ามกับประตู นำทางทิศตะวันออก และหอคอยที่ยื่นออกมาจากวัง

* ๓:๑๕ นครดาวิด คือส่วนที่เก่าแก่ที่สุดของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมือง

† ๓:๑๘ บิหนุย หรือ บางฉบับใช้คำว่า “บัพวัย”

^{๒๗} ถัดจากเขา มีพวกชาวเทโคอา ที่ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากที่ที่อยู่ตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปจนถึงกำแพงเมืองโอเฟล

^{๒๘} พวกนักบวชต่างก็ซ่อมแซมกำแพงส่วนที่อยู่เหนือประตูมา แต่ละคนต่างซ่อมส่วนที่อยู่ตรงข้ามกับบ้านตัวเอง

^{๒๙} ถัดจากพวกเขามีศาโดก ลูกชายของอิมเมอร์ ที่ซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านของเขา ต่อจากเขาไป มี เซไมอาห์ ลูกชายของเซคานียาห์ ซึ่งเป็นคนเฝ้าประตูที่ศตะวันออก เขาได้ซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

^{๓๐} ผู้ที่ซ่อมแซมถัดจากเขามี ฮานันยาห์ ลูกชายของเซลมียาห์ และฮานูน ลูกชายคนที่หกของศาลาฟ

เมซูลลาม ลูกชายของเบเรคียาห์ ซ่อมแซมส่วนตรงข้ามกับห้องของเขา

^{๓๑} ต่อจากเขาไปมี มัลลียาห์ คนหนึ่งในพวกช่างทอง เขาได้ซ่อมแซมกำแพงไปจนถึงบ้านที่พวกคนรับใช้ประจำวิหาร และพวกพ่อค้าอยู่กัน บริเวณอยู่ตรงข้ามประตูตรวจการ เขาซ่อมแซมไปจนถึงห้องชั้นบนตรงมุม ^{๓๒} บรรดาช่างทองและพวกพ่อค้าพากันซ่อมแซมส่วนที่อยู่ระหว่างห้องชั้นบนตรงมุมกับประตูแกะ

สันบาลัทและโทบิอาห์

๑ เมื่อสันบาลัท ได้ยินว่าเรากำลังสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก เขาหัวเราะเยาะพวกชาวยิว ^๒ ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานและต่อหน้ากองทัพสะมาเรีย เขาพูดว่า “ไอ้พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ กำลังทำอะไรกัน หรือ พวกมันจะจัดการเรื่องนี้เองหรือ พวกมันจะถวายเครื่องบูชาหรือ พวกมันคิดว่าจะทำเสร็จภายในวันเดียวหรือ พวกมันจะเอาหินที่ถูกเผาอยู่ในกองขยะพวกนั้น มาใช้ใหม่หรือยังงั้น”

^๓ โทบิอาห์ที่เป็นชาวอัมโมน ที่ยืนอยู่ข้างๆ สันบาลัท พูดว่า “สิ่งที่พวกเขากำลังสร้างอยู่นั้น แคล่สุนัขจึงจอกตัว หนึ่งปีขึ้นไป กำแพงหินพวกนั้นก็พังลงมาแล้ว”

^๔ ผม เนหะมีย์ยาห์จึงพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้าของพวกเรา โปรดฟังเราด้วยเถิด พวกเราได้ถูกลูกศรยิงด้วยหอก พวกเรา ขอพระองค์ช่วยให้คำดูถูกเหยียดหยามของพวกเรา กลับไปตกลงบนหัวของพวกเราเอง ขอให้

พวกเราโดนจับไปเหมือนของที่ถูกลิ้นมา และถูกแบกเอาไปต่างแดน ^๕ ขอพระองค์อย่าได้ปกปิดความผิดของพวกเรา ขอพระองค์อย่าได้ปลงล้างความบาปของพวกเราไปจากสายตาของพระองค์ เพราะพวกเราได้ทำให้พระองค์โกรธต่อหน้าพวกคนก่อสร้างเหล่านี้”

^๖ ดังนั้น เราจึงสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่ และกำแพงทั้งหมดได้ถูกก่อสร้างขึ้น ไปครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนตื่น ตื่นที่จะสร้างมันขึ้นมา

^๗ แต่เมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ รวมทั้งชาวอาหรับ ชาวอัมโมน และชาวอิชโดดได้ยินว่า การซ่อมแซมกำแพงเมืองเยรูซาเล็มกำลังคืบหน้าไปด้วยดี และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆของกำแพง พวกเราโกรธมาก

^๘ ดังนั้น พวกเราจึงร่วมกันวางแผนที่จะมาต่อสู้กับเมืองเยรูซาเล็ม และสร้างความสับสนวุ่นวายให้กับเมืองนี้ ^๙ แต่พวกเราได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา และจัดเวรยามบริเวณกำแพงทั้งวันทั้งคืน เพื่อป้องกันจากคนพวกนั้น

^{๑๐} แต่คนยูดาห์พูดว่า “พวกคนงานนั้นกำลังหมดเรี่ยวแรง และมีเศษซากปรักหักพังมากเหลือเกิน พวกเราไม่สามารถสร้างกำแพงนี้ขึ้นมาใหม่ได้หรอก” ^{๑๑} แล้วพวกศัตรูของเรา ก็พูดว่า “เราจะบุกเข้าไปก่อนที่พวกยิวนี้จะทันตั้งตัว และฆ่าพวกมันทิ้ง และหยุดงานก่อสร้างของพวกมัน”

^{๑๒} เมื่อพวกชาวยิวที่อาศัยอยู่ใกล้ศัตรูของเรา ได้มาหาเราจากรอบทิศ พวกเราได้เตือนเราเป็นสิบๆครั้งว่า “พวกท่านกลับไปบ้านเสียเถอะ”

^{๑๓} ผมยืนอยู่ในบริเวณที่ต่ำที่สุดหลังกำแพงที่เป็นที่โล่ง ผมได้จัดให้พวกเราอยู่กันเป็นหมวดหมู่ตามครอบครัว ให้พวกเราถือดาบ หอก และคันธนูไว้ ^{๑๔} เมื่อผมตรวจดูพวกเราแล้ว ผมได้พูดกับพวกผู้นำ พวกเจ้าหน้าที่ และคนที่เหลือว่า “ไม่ต้องกลัวพวกมัน ให้ระลึกถึงองค์เจ้าชีวิตที่ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน เพื่อลูกชายลูกสาวของท่าน เพื่อเมียและบ้านของท่าน”

^{๑๕} เมื่อศัตรูของเราเห็นว่า เราล่วงรู้แผนการของพวกมันแล้ว และพวกมันรู้ว่าพระเจ้า

ได้ทำลายแผนการของพวกมันแล้ว พวกเราจึงกลับไปทำกำแพง และทำงานของพวกเราแต่ละคนต่อ

^{๑๖}หลังจากวันนั้น คนรับใช้ของ ผมครึ่งหนึ่งไปทำงานก่อสร้างกำแพง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งก็ถือโล่ ถือหอก คันธนู และสวมเสื้อเกราะ และมีพวก ผู้นำทางทหารยืนอยู่ตามตำแหน่งต่างๆด้านหลังของคชนู ดาห์ ^{๑๗}ผู้ที่กำลังสร้างกำแพงอยู่นั้น ส่วนพวกคนชนของ มือหนึ่งยกของ อีกมือหนึ่งก็ถืออาวุธอยู่ ^{๑๘}คนก่อสร้างแต่ละ คน ในขณะที่ทำการก่อสร้าง ก็มีดาบเหน็บอยู่ที่เอว ชายที่เป่าแตรยืนอยู่ข้างๆผม

^{๑๙}ผมพูดกับพวกผู้นำ เจ้าหน้าที่ทั้งหลายพร้อมกับคน อื่นๆที่ เหลือว่า “งานก็ใหญ่ และคนทำงานก็กระจายกันไปทั่ว พวกเราเริ่มอยู่ห่างจาก กันมาก ขึ้นบนกำแพง ^{๒๐}ถ้าได้ยินเสียงแตรเมื่อไหร่ ให้มารวมตัวกันที่นี่ พระเจ้าของเราจะต่อสู้เพื่อพวกเรา”

^{๒๑}ตั้ง นั้นพวก เรุจึงทำงานกันต่อไป คนครึ่งหนึ่งถือหอก ตั้งแต่เข้ามิตจนดาวโผล่บนท้องฟ้า

^{๒๒}ในตอน นั้น ผมพูดกับประชาชนอีกว่า “ขอให้ชายแต่ละคนและคนใช้ของเขา นอนค้างอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะได้เป็นทั้งคนงานในตอนกลางวัน และเป็นยามในตอนกลางคืนให้กับพวกเราด้วย” ^{๒๓}ตั้ง นั้นผมและพวกญาติสนิท รวมุทั้งพวกคนรับใช้ของ ผม และพวก ยามทั้ง หลายที่ติดตามผม ไม่มีใครถอดเสื้อผ้าออกเลยแม้แต่ตอนนอน มือขวาของแต่ละคนก็ถืออาวุธไว้ตลอด

เนหะมียาห์ ช่วยเหลือคนยากจน

๕ ^๑แต่ แล้วก็มีชาว บ้านทั้งชายและหญิงต่างพากันบ่นต่อว่าพี่น้องชายวิวของตน ^๒มีบาง คนพูดว่า “เรามีลูกชายลูกสาวหลายคน แบ่งข้าวให้กับพวกเราหน่อย พวกเราจะได้มีกินและมีชีวิตต่อไป”

^๓คนอื่นพูดว่า “เราต้องจำนองที่ไร่นา สวน ทุ่งและบ้านของเรา เพื่อให้ได้ข้าวมาในช่วงที่กินดารอาหาร”

^๔และยังมีบาง คนพูดว่า “เราต้องเอาที่นา และสวน ทุ่งของพวก เราไปจำนอง เพื่อได้เงินมาจ่ายภาษีให้กับกษัตริย์” ^๕เราก็มีสาย

เลือดเดียวกันกับพี่น้องพวกนั้นของเรา ลูกๆเราก็ตีพอกกับลูกๆของพวกเรา แต่ดูเถิด เราตกอยู่ในสภาพที่จะต้องขายลูกชายลูกสาวของเราไปเป็นทาส อันที่จริงลูกสาวของเรบบาง คนได้กลายเป็นทาสไป แล้ว และเราก็ช่วยอะไรพวกเขาไม่ได้เลย เพราะไร่นาและสวนองุ่นของพวกเราได้ตกไปเป็นของคนอื่นแล้ว”

^๖เมื่อได้ยินเรื่องที่พวก เขาร้อง บ่นและคำพูดเหล่านี้ของพวกเรา ผมก็โกรธมาก ^๗ผมได้ติดบททวนเรื่องเหล่านี้ ^๘และต่อว่าพวกหัวหน้ากับพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ผมพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าได้ยึดทั้งคนทั้งของจากคนของเจ้าเอง เพื่อเอามาค้ำประกันการกู้ยืม” แล้วผมจึงเรียกประชุมใหญ่เพื่อจัดการกับเรื่องนี้

^๙ผมพูดกับพวก เขาวา “พวก เราได้พยายามซื้อพวกพี่น้องชาว ยิวที่ถูกขายไปประเทศอื่นกลับมามากเท่าที่พวก เราจะทำได้ แต่ตอนนี้พวก เจ้ากลับขายพี่น้องของพวก เจ้าเองไปเป็นทาส เลยทำให้พวกเราต้องไปซื้อพวกเขากลับมาอีก”

พวก เขาต่างเจียบกัน หมด พูดไม่ ออก ^๙แล้วผมจึงพูดว่า “สิ่งที่เจ้าทำนั้นมันไม่ถูกต้อง เจ้าน่าจะทำตัวเคารพยำเกรงพระเจ้าของเรา เพื่อคนต่างชาติที่เป็นศัตรูของเราจะไม่ได้ไม่เยาะเย้ยพวกเรา ไม่ใช่หรือ”

^{๑๐}ผม เองรวม ทั้งพวกพี่น้องของ ผม และคนใช้ของ ผมได้ให้พวก เขายืมเงินและข้าวสาร แต่ขอ ให้พวก เราเลิกเรียกของค้ำประกันจากคนเหล่านี้ นี่ดีมาก ๆ ยืมเรา ^{๑๑}ให้คืนไร่นา สวน ทุ่ง สวนมะกอกเทศ และบ้านให้กับพวกเขา และให้คืนดอกเบี้ยหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เจ้าคิดกับพวก เขาต่อเดือนสำหรับเงิน เมล็ดข้าว เหล้าองุ่น และน้ำมันที่เจ้าให้พวกเขาืมไป”

^{๑๒}แล้วพวกเขา ก็พูดว่า “พวกเราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับคนเหล่านั้น และจะไม่เรียกร้องอะไรเพิ่มอีก เราจะทำตามที่ท่านพูด”

ผมจึงเรียกพวกนักบวชมา และให้พวกที่ปล่อยเงินกู้ สาบานว่าจะทำตามที่พวกเขาได้พูดไว้ ^{๑๓}ผมได้สะบัดห่อ ผ้าของตัวเองและพูดว่า “สำหรับคนที่ไม่ทำตามคำสาบานนั้นขอ ให้พระเจ้าสะบัดพวก เขาออกจากบ้าน

*๕:๗ ติดบททวนเรื่องเหล่านี้ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผมควบคุมตัวเอง”

และที่ดินของ เขาอย่างนี้เหมือนกัน ขอให้พวก เขาถูกสะบัดดอกอย่างนี้จนไม่เหลืออะไรเลย”

แล้วทุกคนในที่ประชุมก็พูดว่า “อาเมน” พร้อมกับสรรเสริญพระยาห์เวห์ แล้วทุกคนก็ทำตามคำสั่งาบาบูนของพวกเขา

๑๓ นอกจากนั้นแล้ว ตั้งแต่วันที่ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองในแผ่นดินยูดาห์ จากปีที่ยี่สิบจนถึงปีที่สามสิบสอง ในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ ทา เซ อ์ ซีส รวมสิบสองปี ผมและพี่น้องที่สนิท ไม่ได้กินอาหารที่จัดให้สำหรับผู้ว่าเลย ๑๔ พวกเจ้าเมืองในอดีตที่อยู่ก่อนหน้าผม ได้ทำให้ประชาชนต้องรับภาระหนัก พวกเจ้าเมืองได้รีดไถเอาอาหารและเหล้าองุ่น รวมทั้งเงินหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม จากประชาชน แม้แต่คนใช้ของเจ้าเมืองพวกนี้ยังใช้อำนาจข่มเหงผู้คนเลย แต่ผมไม่ได้ทำเรื่องพวกนี้ เพราะผมเคารพยำเกรงพระเจ้า

๑๖ แต่ผมได้ทุ่มเทในการสร้างกำแพง และพวกเราก็ไม่ได้ยึดเอาที่ดินของใคร คนของ ผมทั้งหมดได้รวมตัวกันสร้างกำแพงอยู่ที่นั่น

๑๗ ผมได้เลี้ยงอาหารเจ้าหน้าทีคน ยิวทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบคนทุกวัน ยังไม่รวมถึงคนที่มาจากชนชาติต่างๆรอบข้าง ๑๘ ในแต่ละวัน ก็จะมีวัวหนึ่งตัว แกะอย่างดีหกตัว และเปิดไก่ที่จัดเตรียมไว้ให้กับผม และทุกๆ สิบวัน จะมีเหล้าองุ่นจำนวนมาก ถึงแม้ผมจะเลี้ยงอาหารคนเหล่านี้ทั้งหมด แต่ผมก็ไม่เคยเรียกร้องเอาจากส่วนที่เป็นอาหารประจำตำแหน่งของเจ้าเมืองเลย เพราะแ่่งงานรับใช้นั้นมันก็หนัก หนาสหัสต่อคนเหล่านี้ น้อยอยู่แล้ว

๑๙ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับคนพวกนี้ด้วย และโปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด

ปัญหาอื่น

๖ ๑ ต่อมา เมื่อมีคนไปรายงานให้สัน บาล ลัทและโท บี อาร์ท รวม ทั้งเก เชม ซึ่ง

เป็นชาวอาหรับ และพวกศัตรูอื่นๆของเราว่า ผมได้สร้างกำแพงจนไม่มีรูโหว่เหลืออีกแล้ว (ถึงแม้ว่าในตอนนั้นผมยังไม่ได้ติด ดิงบาน ประตูที่กำแพงเมืองก็ตาม)

๒ สัน บาล ลัทและเก เชม ได้ส่งสารมาให้กับผมว่า “ขอให้เรามาเจอกันที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง บนที่ราบโอไน”

แต่พวกเขากำลังวางแผนที่จะทำร้ายผม

๓ ผมจึงส่งพวกคนถือ สารไปหาพวกเขา บอกว่า “ผมกำลังทำงานสำคัญอยู่ ไม่สามารถลงมาหาได้ ถ้าผมทิ้งงานมาหาพวกท่าน งานก็จะหยุดชะงักไป”

๔ พวก เขาส่งสารเดิมมาให้ผมถึงสี่ครั้ง และผมก็ตอบพวกเขาไปแบบเดิมทุกครั้ง

๕ สัน บาล ลัทได้ส่งคนใช้ของ เขามาหาผมอย่างเคยเป็นครั้งที่ห้า โดยถือจดหมายเปิดผนึกมา ๕

๖ ในจดหมายนั้นเขียนว่า

“มีคนพูดไปทั่วชนชาติต่างๆและเก เชมเองก็ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง ที่ว่า ท่านและพวกชาว ยิวกำลังวางแผนจะก่อการกบฏ เพราะเหตุนี้ ท่านถึงได้สร้างกำแพงขึ้นมา และตามรายงานนั้นแจ้งว่าท่านกำลังจะขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ๗ ท่านยังได้แต่งตั้งพวกผู้พูด แทนพระเจ้า เพื่อประกาศเกี่ยวกับตัวท่านในเมืองเยรูซาเล็มว่า ‘มีกษัตริย์ในยูดาห์แล้ว’

ถ้อยคำเหล่านี้จะถูกรายงานให้กษัตริย์อาร์ ทา เซ อ์ ซีสทราบ ดังนั้นขอให้เรามาพบกันหน่อย”

๘ ผมจึงส่งสารกลับไปให้เขาว่า “ไม่มีเรื่องอย่างที่ท่านพูดมานี้เกิดขึ้นเลย ท่านกษัตริย์มาเองตามความคิดของท่าน”

๙ พวก นั้นทุก คนพยายามขู่ให้เราตกใจกลัว พวกเขาคิดว่า “มือของพวกนั้นจะทำงานไป งานจะได้ไม่เสร็จ”

แต่ผมอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ตอนนี้อย่าช่วยเพิ่มพลังให้กับมือของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

*๕:๑๔ ปีที่ยี่สิบ ... อารทาเซอ์ซีส คือช่วงปี ๔๔๕-๔๓๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด

†๕:๑๕ เงินหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า “สี่สิบเซเชล”

‡๖:๕ จดหมายเปิดผนึกมา เพื่อจะทำให้คนรู้จักกันไปทั่วถึงข้อความในจดหมายนั้น

๑๐ อยู่มาวันหนึ่ง ผมไปบ้านของเซไมอาห์ ลูกชายของเดไลยาห์ ที่เป็นลูกชายของเมเหทาเบล เซไมอาห์กำลังวิตกกังวล เขาพูดว่า “ขอให้เราไปพบกันที่วิหารของพระเจ้า เข้าไปข้างในของวิหาร ให้เราปิดประตูวิหาร เพราะพวกเขา กำลังมาฆ่าท่าน พวกเขามาฆ่าท่านในตอนกลางคืน”

๑๑ แต่ผมตอบว่า “คนอย่างผมควรจะหนีหรือ แล้วถ้าคนที่ไม่ใช่คนบวชอย่างผม เข้าไปในวิหาร แล้วจะรอดชีวิตได้หรือ ผมจะไม่เข้าไปเด็ดขาด”

๑๒ ทันใด นั้น ผมก็รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ส่งเซไมอาห์มาหลอก แต่เขาแกล้งพูดแทนพระเจ้าเพื่อทำร้ายผม เพราะโทบีอาห์ และสันบาลัทก็ได้จ้างเขา

๑๓ ที่พวกนั้นว่าจ้างเซไมอาห์ เพื่อจะทำให้ผมกลัว และทำตามที่เขาแนะนำ เพื่อผมจะได้ทำบาป พวกเขาตั้งใจที่จะทำลายชื่อเสียงของผม และทำให้ผมอับอายขายหน้า

๑๔ “ข้า แต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดลงโทษโทบีอาห์และสันบาลัท สำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป และโปรดลงโทษโนอูตยาห์ ผู้หญิงที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า รวมทั้งคนอื่นๆที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า ที่พยายามขู่ให้ข้าพเจ้าตกใจกลัวด้วยเถิด”

กำแพงสร้างเสร็จ

๑๕ ในที่สุดกำแพงก็ถูกสร้างจนเสร็จในวันที่ยี่สิบห้า ของเดือนเอ ลูล ใช้เวลาในการสร้างทั้งสิ้นห้าสิบสองวัน

๑๖ เมื่อศัตรูทุก คนของ เราได้ยิน และชนชาติทั้งหมดที่อยู่รอบข้างเราได้เห็น พวกเขา ก็หมดความทะนงตัวไป พวกเขา รู้ว่างานนี้เป็นผลงานของพระเจ้าของเรา

๑๗ ในช่วง นั้นหลัง จากสร้างกำแพงเสร็จ พวกบุคคลสำคัญของยูดาห์กำลังส่งจดหมายไปให้โท บี อาห์หลายฉบับ และโท บี อาห์กำลังส่งจดหมายตอบพวก เขา มา ๑๘ เพราะมีหลายคนที่ยูดาห์ ได้สาบานที่จะจงรักภักดีต่อโท บี อาห์ เพราะเขาเป็นลูกเขยของเซคานียาห์ ที่เป็นลูกชายของอาราห์ และเยโฮฮานันลูกชายของโท บี อาห์ ได้แต่งงานกับลูกสาวของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของเบเรคียาห์

๑๙ พวกเขาได้แต่พูดเรื่องความ ดีของโท บี อาห์ให้ผมฟัง และพอผมทำอะไรไป พวกเขา ก็ไปรายงานให้โท บี อาห์รู้ โท บี อาห์จึงส่งจดหมายต่างๆมาให้ผม เพื่อจะให้ผมตกใจกลัว

๗ เมื่อสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่แล้ว ผมได้ติดตังพวกบวชประตูเข้าไปในที่ของมั่น และได้มีการแต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตู พวกนัก ร้องและพวกชาวเลวีขึ้น ๒ หลังจาก นั้นผมได้ตั้งให้ฮานานี พี่น้องของ ผมคอยดูแลเมืองเยรูซาเล็มร่วมกับฮานันยาห์ ผู้บังคับบัญชาป้อมปราการของวิหารเพราะฮานานี เป็นคนซื่อสัตย์ และเคารพยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนส่วนใหญ่

๑๐ ผมพูดกับพวกเขาว่า “ประตูเมืองของเมืองเยรูซาเล็มจะ ต้องไม่ เปิดจนกว่าแดดร้อน และในขณะที่มียามเฝ้าประตูอยู่ ก็ต้องปิดประตูและใส่กลอนไว้ ควรแต่งตั้งประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ให้ผลัดกันทำหน้าที่ยาม ให้จัดยามไว้ตามจุดต่างๆรวมทั้งหน้าบ้านของพวกเขาด้วย”

รายชื่อพวกเชลยที่กลับมา

(อิสร. ๒:๑-๗๐)

๑ เยรูซาเล็ม เป็นเมืองที่กว้าง ขวางใหญ่โต แต่มีผู้คนอาศัยอยู่น้อย และยังมีบ้านที่สร้างขึ้นใหม่ไม่ มากนัก ๒ ดั่ง นั้นพระเจ้าจึงตลใจผม ให้รวบรวมพวกบุคคลสำคัญๆ เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย และประชาชนทั่วไป ให้มาจดทะเบียนสำมะโนครัวเป็นครอบครัวๆ ไป ผมพบหนังสือสำมะโนครัวของเชลยพวกแรกที่กลับมา ผมเห็นมันเขียนไว้อย่างนี้ว่า

๓ ต่อ ไป นี้คือ ประชาชนของมณฑลที่มาจากการเป็นเชลย ในครั้ง ที่ถูกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ แห่งบาบิโลนจับตัวไป พวกเขา ได้กลับมายังเมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์ และต่างก็แยก ย้ายกันกลับไปยังบ้าน เมืองของตน ๔ พวกเขา กลับมากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมียาห์ อาซารียาห์ ราอามียาห์ นาหะมานี โมเรดคัย บิลซาน มิสเปเรท บิกวีย เนซุม และ บานานาห์

จำนวนคนอิสราเอลมีดังนี้

* ๖:๑๕ **เอ ลูล** หมายถึงเดือนสิงหาคม-กันยายน ปี ๔๔๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด

- ๘ ผู้สืบเชื้อสายจากปาโรซ รวมสอง พันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
- ๙ ผู้สืบเชื้อสายจากเซฟาธียาห์ รวมสามร้อยเจ็ดสิบสองคน
- ๑๐ ผู้สืบเชื้อสายจากอาราห์ รวมหกร้อยห้าสิบสองคน
- ๑๑ ผู้สืบเชื้อสายจากปาหัท โมอับ คือ ผู้สืบเชื้อสายจากเยซูอาและโยอาบ รวมสองพันแปดร้อยสิบแปดคน
- ๑๒ ผู้สืบเชื้อสายจากเอลาม รวมหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
- ๑๓ ผู้สืบเชื้อสายจากคัทธู รวมแปดร้อยสี่สิบห้าคน
- ๑๔ ผู้สืบเชื้อสายจากตักคัย รวมเจ็ดร้อยหกสิบคน
- ๑๕ ผู้สืบเชื้อสายจากบิณูย รวมหกร้อยสี่สิบแปดคน
- ๑๖ ผู้สืบเชื้อสายจากบาบัย รวมหกร้อยยี่สิบแปดคน
- ๑๗ ผู้สืบเชื้อสายจากอัสกาด รวมสองพันสามร้อยยี่สิบสองคน
- ๑๘ ผู้สืบเชื้อสายจากอาโดเนคัม รวมหกร้อยหกสิบเจ็ดคน
- ๑๙ ผู้สืบเชื้อสายจากบิกวีย รวมสองพันหกสิบเจ็ดคน
- ๒๐ ผู้สืบเชื้อสายจากอาดีน รวมหกร้อยห้าสิบห้าคน
- ๒๑ ผู้สืบเชื้อสายจากอาเทอร์ คือเฮเซตียาห์ รวมเก้าสิบแปดคน *
- ๒๒ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาซุม รวมสามร้อยยี่สิบแปดคน
- ๒๓ ผู้สืบเชื้อสายจากเบไซ รวมสามร้อยยี่สิบสี่คน
- ๒๔ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาริฟ รวมหนึ่งร้อยสิบสองคน
- ๒๕ ผู้สืบเชื้อสายจากกิเบโอน รวมเก้าสิบห้าคน
- ๒๖ คนจากเมืองเบธเลเฮม และเมืองเนโทฟาห์ รวมหนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน
- ๒๗ คนจากเมืองอานาโธท รวมหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
- ๒๘ คนจากเมืองเบธอัสมาวะท รวมสี่สิบสองคน

- ๒๙ คนจากเมืองคิริยาทเยอาริม เมืองเคฟิราห์ และเมืองเบเอโรท รวมเจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
- ๓๐ คนจากเมืองรามาห์ และเมืองเกบา รวมหกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
- ๓๑ คนจากเมืองมิดมาส รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
- ๓๒ คนจากเมืองเบธเอล และเมืองอัย รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
- ๓๓ คนจากเมืองเนโบอิกแห่งหนึ่ง รวมห้าสิบสองคน
- ๓๔ คนจากเมืองเอลามอิกแห่งหนึ่ง รวมหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
- ๓๕ คนจากเมืองฮาริม รวมสามร้อยยี่สิบคน
- ๓๖ คนจากเมืองเยริโค รวมสามร้อยสี่สิบห้าคน
- ๓๗ คนจากเมืองโลด เมืองฮาติด และเมืองโอโน รวมเจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน ๓๘ คนจากเมืองเสนาอาห์ รวมสามพันเก้าร้อยสามสิบคน
- ๓๙ จำนวนพวกนักบวชมีดังนี้คือ มีผู้สืบเชื้อสายจากเยดา ยาห์ ซึ่งก็คือครอบครัวของเยซูอา รวมเก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
- ๔๐ ผู้สืบเชื้อสายจากอิมเมอร์ รวมหนึ่งพันห้าสิบสองคน
- ๔๑ ผู้สืบเชื้อสายจากปาซเซอร์ รวมหนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
- ๔๒ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาริม รวมหนึ่งพันสิบเจ็ดคน
- ๔๓ จำนวนชาวเลวีมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากเยซูอา คือ ผ่านมาทางซัดมีเอล ที่มาจากครอบครัวของโฮดีอาห์ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสี่คน
- ๔๔ จำนวนพวกนักร้องมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากอัสาฟ รวมหนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน
- ๔๕ จำนวนของคนเฝ้าประตูมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากซัลลูม ผู้สืบเชื้อสายจากอาเทอร์ ผู้สืบเชื้อสายจากทัลโมน ผู้สืบเชื้อสายจากอักซูป ผู้สืบเชื้อสายจากฮาติธา ผู้สืบเชื้อสายจากไซบัย รวมหนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

* ๗:๒๑ **เก้าสิบแปดคน** ดูคำอธิบายท้ายหน้า ของหนังสือเอสรา ๒:๑๖

† ๗:๔๓ **โฮดีอาห์** หรือสำเนาบางฉบับใช้คำว่า “โฮเดวาห์”

๔๖ จำนวนของคนรับใช้ประจำวิหารมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากคีหะ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาสุฟา ผู้สืบเชื้อสายจากทับบาโอท ๔๗ ผู้สืบเชื้อสายจาก เคโรส ผู้สืบเชื้อสายจากสิอา ผู้สืบเชื้อสายจากฟาโดน ๔๘ ผู้สืบเชื้อสายจากเลนานา ผู้สืบเชื้อสายจากฮากาบา ผู้สืบเชื้อสายจากซอลมีย

๔๙ ผู้สืบเชื้อสายจาก ฮานัน ผู้สืบเชื้อสายจาก กิดเดล ผู้สืบเชื้อสายจากกาฮาร์

๕๐ ผู้สืบเชื้อสายจาก เรอายาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากเรซึน ผู้สืบเชื้อสายจากเนโคดา

๕๑ ผู้สืบเชื้อสายจากกัซซาม ผู้สืบเชื้อสายจาก อัสซาร์ ผู้สืบเชื้อสายจากปาเสอาห์

๕๒ ผู้สืบเชื้อสายจากเบสัย ผู้สืบเชื้อสายจากเมอนิม ผู้สืบเชื้อสายจากเนฟิสิม

๕๓ ผู้สืบเชื้อสายจากบักบุด ผู้สืบเชื้อสายจาก ฮาคูฟา ผู้สืบเชื้อสายจากฮารฮูร์

๕๔ ผู้สืบเชื้อสายจากบัสลิต ผู้สืบเชื้อสายจาก เมหิดา ผู้สืบเชื้อสายจากฮารซา

๕๕ ผู้สืบเชื้อสายจากบารโซส ผู้สืบเชื้อสายจาก ลีเสรา ผู้สืบเชื้อสายจากเทมาห์

๕๖ ผู้สืบเชื้อสายจากเนซียาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาทิฟา

๕๗ จำนวนผู้สืบเชื้อสายของคนรับใช้ของ กษัตริย์ชาโลมอนมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากโสทัย ผู้สืบเชื้อสายจาก โสเฟเรท ผู้สืบเชื้อสายจากเปรีดา ๕๘ ผู้สืบเชื้อสายจากยาอาลา ผู้สืบเชื้อสายจากดาร์โคน ผู้สืบเชื้อสายจากกิดเดล

๕๙ ผู้สืบเชื้อสายจากเซฟาทิยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮัทธิล ผู้สืบเชื้อสายจากไปเคเรทหัส ซาบาอิม และผู้สืบเชื้อสายจากอาโมน

๖๐ คนรับใช้ประจำวิหาร และผู้สืบเชื้อสายคนรับใช้ของชาโลมอน มีจำนวนรวมสามร้อยเก้าสิบสองคน

๖๑ ต่อไป นี่จะเป็นจำนวนคนที่ขึ้นมาเมืองเยรูซาเล็มจากเมืองเทลเมลาห์ เมืองเทลหารซา เมืองเครูบ เมืองอัดโดน และเมืองอิมเม

อร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากชาวอิสราเอล

๖๒ ผู้สืบเชื้อสายจากเดไลยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากโทบีอาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากเนโคดา รวมหกร้อยสี่สิบสองคน

๖๓ จำนวนนักรบวาททั้งหลายมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากโฮบายาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮักโซส และผู้สืบเชื้อสายจากบารซิลลัย (บารซิลลัยคนนี้ได้แต่งงานกับลูกสาวคนหนึ่งของบารซิลลัย ซึ่งเป็นชาวกิเลอาด ดังนั้นเขาจึงใช้ชื่อเรียกตามชื่อพ่อตาเขา)

๖๔ พวกเขาดูแลดูรายชื่อในทะเบียนสำมะโนครัว แต่ไม่พบชื่อของตัวเอง ดังนั้นพวกเขาจึงถูกตัดชื่อออกจากพวกนักรบ เพราะถือว่าไม่บริสุทธิ์ ๖๕ เจ้าเมืองบอกพวกเขาว่า ในช่วงนอญ่าเฟิงกินอาหารที่บริสุทธิ์ที่สุดก่อน จนกว่านักรบสูงสุด จะใช้อูร์ิม และทุมมิมปรึกษาหาคำตอบจากพระเจ้าเสียก่อน

๖๖ รวมคนทั้งหมดที่พูดมาได้สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ๖๗ ไม่นับพวกทาสชายหญิงของพวกเขาอีกเจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน นอกจากนั้นแล้วพวกเขายังมีนักรบชายหญิงอีกสองร้อยคน ๖๘ พวกเขายังมีม้าทั้งหมดเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว และล่อสองร้อยสี่สิบห้าตัว ๖๙ อูร์ิมร้อยสามสิบห้าตัว และมีลารวมหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว

๗๐ บรรดาหัวหน้าครอบครัวบาง คน ให้สิ่งของต่างๆเพื่อสนับสนุนงานนี้ เจ้าเมืองได้ถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้เข้ากองคลัง คือทองคำจำนวนแปดกิโลกรัมครึ่ง ๗๑ ขามประพรมห้าสิบบา และเสื้อผ้าสำหรับนักรบห้าร้อยสามสิบลูก ๗๒ หัวหน้าครอบครัวบาง คน ถวายทองคำหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม ๗๓ และเงินหนึ่ง พันสองร้อยกิโลกรัม ๗๔ เข้ากองคลังสำหรับงาน ๗๕ ประชาชนที่เหลือถวายทองคำหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม เงินหนึ่ง พันหนึ่ง

*๗:๖๘ มีนักรบ ... สี่สิบห้าตัว ข้อมูลนี้เป็นไปตามหนังสือเอสรา ๒:๖๖ แต่สำเนาฉบับฮีบรูเขียนว่า “มีนักรบชายหญิงสองร้อยสี่สิบห้าคน” และไม่ได้พูดถึงม้าหรือล่อ

†๗:๗๐ แปกิโลกรัมครึ่ง แปกตามตัวอักษรว่า “หนึ่งพันดารีค”

‡๗:๗๑ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม หรือแปลตามตัวอักษรว่า “สองหมื่นดารีค”

§๗:๗๑ หนึ่งพันสองร้อยกิโลกรัม หรือ แปลตามตัวอักษรว่า “สองพันสองร้อยมินา”

ร้อยกิโลกรัม และเสื้อผ้าหกลสิบเจ็ดชุดให้กับพวกนักบวช

^{๗๓}พวกนักบวช บรรดาชาวเลวี คนเฝ้าประตู พวกนักร้อง และประชาชนบางคน รวมทั้งพวกคนรับใช้ประจำวิหาร และชาวอิสราเอลทั้งหมด ก็อาศัยอยู่ตามบ้าน เมืองของตน

เอสราอ่านกฎบัญญัติให้ประชาชนฟัง

เมื่อเดือนที่เจ็ด มา ถึง ประชาชนชาวอิสราเอลที่ได้ย้ายเข้า มาอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของตน

^๑ทุกคนได้มาประชุมกันที่ลานเมือง ที่อยู่ตรงด้านหน้าของประตูน้ำ พวกเขาบอกเอสราผู้เป็นอาจารย์ ให้เอากฎบัญญัติของโมเสสมาด้วย ซึ่งพระยาห์เวห์ได้มอบไว้ให้กับคนอิสราเอล ^๒ดังนั้น วันแรกของเดือนที่เจ็ด นักบวชเอสราได้เอากฎบัญญัตินั้นมาอยู่ต่อหน้ากลุ่มคนที่มาชุมนุมกันทั้งชายและหญิง รวมทั้งเด็กที่โตพอที่จะฟังรู้เรื่อง ^๓เอสราอ่านกฎบัญญัตินั้นอยู่หน้าลานเมือง ซึ่งอยู่ตรงด้านหน้าของประตูน้ำ เขาอ่านต่อหน้าชายและหญิง รวมทั้งเด็กที่โตพอที่จะฟังรู้เรื่อง เขาอ่านตั้งแต่เช้า ตู๋ไปจนถึงเที่ยง วันทุกคนต่างก็ตั้งใจฟังกฎบัญญัติเป็นอย่างดี

^๔เอสราผู้เป็นอาจารย์ยืนอยู่บนเวทีไม้ที่สร้างขึ้นมาสำหรับงานนี้โดยเฉพาะ ทางด้านขวาของเอสรา ก็มีมัทที่รียาห์ เซมา อานา ยาห์ อูรียาห์ ฮิลดียาห์ และมาอาเสอาห์ยืนอยู่ ส่วนทางด้านซ้าย ก็มีเปดา ยาห์ มิชาเอล มัลลียาห์ ฮาซุม อับบัตดานาห์ เศคารียาห์ และเมซูลลามยืนอยู่

^๕เอสราเปิดหนังสือกฎบัญญัติออกต่อหน้าต่อตาประชาชนทั้งหลาย เพราะเขายืนอยู่สูงกว่าพวกเขา เมื่อเอสราเปิดหนังสือออก ประชาชนทุกคนต่างก็ยืนขึ้น ^๖เมื่อเอสราสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทุกคนต่างตอบรับว่า “อาเมน อาเมน” พร้อมยกมือทั้งสองขึ้นและก้มกราบลง และนมัสการพระยาห์เวห์ โบหน้าซบพื้น

^๗ในขณะที่ผู้คนยืนอยู่กับ ที่นั้น พวกชาวเลวี คือ เยชูอา บานี เซเรบียาห์ ยามีน อักซอบ ซับเบธีย ฮอติยาห์ มาอาเสอาห์ เคลิทา อาซารียาห์ โยซาบาด ฮานัน และเปโลยาห์ ก็ได้มาส่งสอนพวกเขาให้เข้าใจถึงกฎบัญญัตินั้น “ชาวเลวีเหล่านี้ ได้อ่านหนังสือซึ่งเป็นกฎบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆและอธิบายให้ผู้คนเข้าใจในข้อความที่อ่านนั้น

^๘เนหะมียาห์ ผู้เป็นเจ้าเมือง และเอสรา ผู้เป็นทั้งนักบวชและอาจารย์ รวมทั้งชาวเลวีทั้งหลายที่ช่วยสั่ง สอนประชาชน ต่่วงพูกันพูดกับทุกคนว่า “วันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นอย่าเศร้า โศกและร้องไห้เลย” เพราะประชาชนทุกคนกำลังร้องไห้ในขณะที่ฟังกฎบัญญัตินั้น

^๙เอสราพูดกับพวกเขาว่า “ไปกินอาหารที่เอร็ดอร่อย และดื่มเหล้าองุ่นรสหวาน และส่งบาง ส่วนไปให้กับคนที่ไม่สามารถเตรียมของพวกนี้ เพราะวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ของเรา อย่าได้เศร้า โศกเลย เพราะความชื่นชมยินดีที่พวกท่านมีในพระยาห์เวห์นั้น เป็นพลกำลังของพวกท่าน”

^{๑๐}พวกชาวเลวีทำให้ประชาชนสงบเบียบลง โดยพูดว่า “เลิกร้องไห้เถอะ เพราะวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่าเศร้าโศกเลย”

^{๑๑}หลังจากนั้นประชาชนทุกคนก็จาก ไปไปกินและดื่ม กัน และส่งอาหารบางส่วนไปให้กับคนอื่น พวกเขาเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เพราะพวกเขาเข้าใจในถ้อยคำที่ชาวเลวีได้อ่านให้พวกเขาฟังนั้น

^{๑๒}ในวัน ที่สองของเดือน หัวหน้าครอบครัวของประชาชนทั้งหมด พวกนักบวช และพวกชาวเลวี ได้รวมตัวกันมาพบเอสราผู้เป็นอาจารย์ เพื่อศึกษาคำสอนของกฎบัญญัติ

^{๑๓}พวกเขาได้เจอบัญชีของพระยาห์เวห์ที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติที่ผ่านมาจากโมเสสที่ว่าคนอิสราเอลจะต้องอาศัยอยู่ในพิงช้าคราว ในช่วงเทศกาลของเดือนเจ็ด ^{๑๔}และพวกเขาควรที่จะประกาศและเผยแพร่

^{๗:๗๓ เดือนที่เจ็ด} หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม
^{๘:๘ วันศักดิ์สิทธิ์} วันที่หนึ่งและวันที่สองในแต่ละเดือน เป็นวันที่พวกเขานมัสการพระเจ้าเป็นพิเศษ ประชาชนจะมาพบกันและรับประทานอาหารร่วมกัน
^{๘:๑๕ เดือนเจ็ด} หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม

ถ้อยคำต่อไป นี้ไป ทั่วทุก เมือง รวม ทั้งใน เมืองเยรูซาเล็มด้วย ที่ว่า “ให้ออกไปที่เนิน เขาในชนบท และให้เก็บกิ่งมะกอกเทศ กิ่ง มะกอกป่า กิ่งต้นน้ำมันเขียว ใบปาล์ม และ กิ่งไม้จากต้นอื่นๆที่ให้มีเงา เพื่อเอามาสร้าง เพิงชั่วคราว เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในกฎ บัญญัติ”

๑๖ ดังนั้น ประชาชนจึงออกไปเอากิ่ง ไม้ เหล่า นั้นกลับ มา และสร้างเพิงชั่วคราวให้ กับตัวเอง มีทั้งสร้างไว้บนดาดฟ้าบ้าน และ ที่ลานบ้านของตัวเอง รวมทั้งที่ลานวิหาร ของพระเจ้า และที่ลานเมืองใกล้ๆประตู นำ และสร้างไว้ที่ลานเมืองของประตูเอ ฟา อิม ๑๗ คนทั้งกลุ่มที่กลับมาจากความเป็นเชลย ได้ สร้างเพิงชั่วคราวและอยู่ในเพิงเหล่านั้น คน อิสราเอลไม่ได้ทำอย่างนี้เลย ตั้งแต่สมัยของ เยชูอา ลูกชายของนูน จนกระทั่งถึงวันนี้ และพวกเขาที่มีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง

๑๘ ดังนั้น ตั้งแต่วันแรกของเทศกาลจนถึง วันสุดท้าย เอส ราได้อ่านหนังสือกฎ บัญญัติ ของพระเจ้าทุก วัน พวกเขาเฉลิมฉลอง เทศกาลเป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดก็ เป็นวันชุมนุมพิเศษตามที่กฎบัญญัติบอกไว้

ประชาชนอิสราเอลสารภาพบาป

๑ ในวันนี้ยี่สิบสี่ของเดือนนี้ ประชาชน ชาวอิสราเอลมารวม ตัวกันเพื่ออด อาหาร พวกเขาใส่ชุดผ้ากระสอบ และเอาดิน โรยหัวของพวกเขา ๒ บรรดา ลูก หลานของ อิสราเอล ได้แยกตัว เองออก มาจากคนต่าง ชาตทั้ง ปวง พวกเขา ยืนและสารภาพบาป ของพวกเขา รวมทั้งสารภาพความชั่ว ชั่วที่ บรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำไป ๓ พวกเขา ยืนในที่ของตน และฟังคน อ่านหนังสือกฎ บัญญัติของพระเจ้าของพวกเขา เขาเป็นเวลา สามชั่วโมง และอีกสามชั่วโมง พวกเขาใช้ สารภาพและนมัสการพระ ยะห์เวห์พระเจ้า ของพวกเขา

๔ แล้วเยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานียาห์ บุ นนี เซเรบิยาห์ บานี และเคนานี ต่างก็ยืนอยู่ บนบันไดสำหรับพวกเขา และ พวกเขา ร้อง ด้วยเสียงดังต่อพระยะห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ๕ แล้วเลวีพวกนี้ คือเยชูอา ชัดมีเอล บานี

ฮาซับเนยาห์ เซเรบิยาห์ โฮติยาห์ เซบานียาห์ และเปธาหิ ยาห์ ได้พูดขึ้นว่า “ลูก ขึ้น และ สรรเสริญพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน เกิด

ข้าแต่พระยะห์เวห์ พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ได้ รับการเชิดชูตลอดชั่ว นิรันดร์ ถึงชั่วนิรันดร์

ขอ ให้พวก เขาเชิดชูชื่ออันยิ่งใหญ่ของ พระองค์

ซึ่งได้ รับการยกย่องเหนือคำ เชิดชูและคำ สรรเสริญทั้งปวง

๖ พระองค์เป็นพระเจ้า

ข้า แต่พระ ยะห์เวห์ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ เป็นพระเจ้า

พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า

สวรรค์ชั้นสูงสุด และดวงดาวทั้ง ลิ่นใน ท้องฟ้า

พระองค์สร้างโลกและทุกสิ่งบนโลก

พระองค์สร้างทะเลและทุก อย่างที่อยู่ใน ทะเล

พระองค์ให้ชีวิตกับทุกสิ่ง

และพวกดวงดาวทั้ง หลายบนท้องฟ้า นมัสการพระองค์

๗ พระองค์คือพระยะห์เวห์

พระเจ้าผู้เลือกอับราม

และนำตัว เขาออกมาจากเมืองเอ อร์แห่ง ประเทศเคลเดีย

และตั้งชื่อให้เขาว่าอับราฮัม *

๘ พระองค์เห็นว่าเขามีสัจใจซื่อสัตย์ต่อ

พระองค์

ดังนั้นพระองค์จึงทำข้อตกลงกับเขา

ที่จะยกแผ่นดินของคนเหล่านี้ให้กับลูกหลาน ของเขา

คือแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอา โมไรต์ คนเปริสซีคนเยบุส และคนเกอร์ กาชี

พระองค์ได้ทำตามคำพูดของพระองค์

เพราะพระองค์นั้นซื่อสัตย์

๙ พระองค์ได้เห็นถึงความทุกข์ ทรมานของ บรรพบุรุษของพวกเขาในอียิปต์

และพระองค์ได้ยื่นเสียงร้องให้ ช่วยของพวกเขาที่ทะเลต้นอ้อ †

* ๙:๗ อับราฮัม แปลว่า “พ่อของคนจำนวนมาก”

† ๙:๙ ทะเลต้นอ้อ สำเนาแปลกรีกโบราณเขียนว่าทะเลแดง

๑๐ พระองค์ได้แสดงปรากฏการณ์ต่างๆและ
 สิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ
 เพื่อต่อต้านฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์ และ
 ต่อต้านพวกข้าราชการทง ลิน และ
 ประชาชนบนแผ่นดินของกษัตริย์
 ฟาโรห์
 เพราะพระองค์รู้ว่าพวก เขาได้ข่มเหง
 บรรพบุรุษของพวกเรา
 พระองค์ก็เลยมีชื่อเสียงโด่งดังมาจนถึงทุก
 วันนี่
 ๑๑ พระองค์ได้แยกทะเลออกต่อหน้าพวกเขา
 และพวกเขาเดินผ่านทะเลไปบนพื้นแห้ง
 แต่พระองค์ได้โยนพวกที่ไล่ ตามพวก เขาลง
 ทะเลลึก
 เหมือนก้อน หินที่ถูกโยนลงไป ในทะเลที่ปั่น
 ป่วน
 ๑๒ พระองค์ได้นำทางพวก เขาด้วยเสา เมฆ
 ในตอนกลาง วันและด้วยเสา ไฟในตอน
 กลางคืน
 เพื่อส่องทางให้พวก เขาเดินไปในทางที่พวก
 เขาควรไป
 ๑๓ พระองค์ลงมาอยู่บนภูเขาซีนาย
 และพูดกับพวกเขาจากสวรรค์
 และได้มอบกฎ ระเบียบที่ถูกต้องและกฎ
 บัญญัติที่แท้จริง
 รวมทั้งพวกบัญญัติและคำสั่งต่างๆที่ดีให้กับ
 พวกเขา
 ๑๔ และพระองค์ได้บอกให้พวก เขา รู้เกี่ยวกับ
 วันหยุดอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 และพระองค์ให้คำสั่งต่างๆ กฎ ระเบียบ และ
 บัญญัติกับพวกเขา ผ่านทางโมเสส ผู้รับ
 ใช้ของพระองค์
 ๑๕ ในยามที่พวกเขาหิว พระองค์ให้อาหารกับ
 พวกเขาจากสวรรค์
 ในยามที่พวกเขากระหาย พระองค์ให้น้ำไหล
 ออกจากหินมาให้พวกเขาดื่ม
 พระองค์บอกให้พวก เขาไปยึดเอาแผ่นดินที่
 พระองค์ได้สัญญาว่าจะมอบให้กับพวก
 เขา
 ๑๖ แต่พวกบรรพบุรุษของพวก เราทำตัวเย่อ
 หยิ่งจองหองและหัวแข็งตื้อตัน
 พวกเขาไม่ยอมฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์
 ๑๗ พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังและพวกเขาไม่ได้
 จดจำ
 ถึงการ อัจศจรรย์ต่างๆของพระองค์ที่พระองค์
 ได้ทำไปท่ามกลางพวกเขา

แต่พวกเขากลับหัว แข็งตื้อตันและได้แต่งตั้ง
 หัวหน้าขึ้นมา
 เพื่อนำพวกเขากลับไปเป็นทาสในอียิปต์อีก
 แต่พระองค์เป็นพระเจ้าที่ให้อภัย มีใจเมตตา
 และกรุณา มีความอดทนและมีความรัก
 อ่อนน้อม
 ดังนั้นพระองค์จึงไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา
 ๑๘ ถึง แม้พวกบรรพบุรุษของพวก เราจะหลอ
 โหลหุ้บปลุกว้าวขึ้นมาสำหรับพวกเขาเอง
 และบอกว่า ‘นี่คือพระเจ้าของเจ้าที่นำเจ้า
 ออกมาจากอียิปต์’
 ถึงแม้การกระทำนั้นจะดูหมิ่นพระองค์อย่างยิ่ง
 ๑๙ แต่พระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตา
 กรุณา
 พระองค์ก็เลยไม่ได้ทอด ทิ้งพวก เขาไว้ใน
 ทะเลทราย
 เสาเมฆไม่ได้หยุดนำทางพวกเขาในการเดิน
 ทางตอนกลาง วันและเสา ไฟในตอน
 กลางคืน
 ก็ไม่ได้หยุดส่อง แสงให้กับพวก เขาในทางที่
 พวกเขาควรจะไป
 ๒๐ พระองค์ได้ให้พระ วิญญาณอัน ดีของ
 พระองค์เพื่อสอนพวกเขา
 พระองค์ไม่ได้เอาอาหารทิพย์ ไปจากปาก
 ของพวกเขา
 และพระองค์ได้ให้น้ำเพื่อดับกระหายกับพวก
 เขา
 ๒๑ พระองค์ดูแลพวก เขาเป็นเวลาสี่ สิบปีใน
 ทะเลทราย
 โดยที่พวกเขาไม่ขาดอะไรเลย
 เสื้อผ้าของพวกเขาก็ไม่ฉีกขาด และเท้าของ
 เขาก็ไม่บวม
 ๒๒ พระองค์มอบอาณาจักรต่างๆและชนชาติ
 ต่างๆให้กับพวกเขา
 พระองค์ได้ให้แผ่นดิน เหล่านี้กลายเป็นแนว
 ชายแดนให้กับพวกเขา
 พวกเขาได้ยึด ครองแผ่นดินของกษัตริย์ลิ
 โทนแห่งเมืองเฮซโบน
 และแผ่นดิน ของกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบา
 ชาน
 ๒๓ พระองค์ทำให้พวกเขามีลูกหลานมากมาย
 มหาศาลเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า
 พระองค์นำพวกเขาไปยังแผ่นดิน ที่พระองค์
 บอกบรรพบุรุษของพวกเขาให้เข้าไปยึด
 ครอง

๒๔ ดังนั้น พวกลูกหลานของพวกเขาจึงเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้น และพระองค์ได้ปราบพวกชาวคานาอันที่อาศัยอยู่เดิมให้พ่ายแพ้ไป และให้พวกชาวคานาอันตกอยู่ในกำมือของบรรพบุรุษของพวกเขา เรา รวมถึงพวกกษัตริย์ และประชาชนของแผ่นดินนั้น พวกบรรพบุรุษของเรา เราสามารถจัดการกับพวกเขาได้ตามใจชอบ

๒๕ พวกเขายึดเมืองที่มีป้อมปราการและแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ พวกเขายึดบ้านต่างๆที่เต็มไปด้วยของดีที่มีทั้งบ่อน้ำที่ขุดไว้แล้ว ไร่อุ่น ต้นมะกอกและต้นผลไม้มากมาย พวกเขากินกันจนอิมแป้และอ้วนท้วน และพวกเขาต่างก็มีความสุขในความดีงามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

๒๖ แต่พวกเขากลับไม่เชื่อฟัง และกบฏต่อพระองค์ และโยนบัญญัติของพระองค์ทิ้งไป นอกจากนั้นพวกเขาฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์ที่ได้ตักเตือนพวกเขาให้กลับมาหาพระองค์ พวกเขาได้ดูหมิ่นพระองค์อย่างใหญ่หลวง

๒๗ ดังนั้นพระองค์จึงมอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือพวกศัตรู และศัตรูพวกนั้นได้ข่มเหงพวกเขาอย่างทารุณโหดร้าย ในยามที่พวกเขาทุกข์ยาก พวกเขาต่างร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และพระองค์ได้ยื่นเสียงพวกเขาจากสวรรค์ พระองค์ก็ส่งผู้กู้ชาติมาช่วยพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรู

เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาากรุณา

๒๘ แต่พื้นที่ที่พวกเขาได้ รับการปลดปล่อยจากพวกศัตรู พวกเขาก็ได้ทำในสิ่งที่พระองค์ถือว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายอีก

ดังนั้นพระองค์จึงปล่อยให้พวกเขาตกไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรูอีก แล้วพวกเขา ศัตรูเหล่านี้ ก็ได้ปกครองเหนือพวกเขา แต่แล้วเมื่อพวกเขา ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

พระองค์ก็ได้ยื่นพวกเขาจากสวรรค์แล้วช่วยกู้พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาากรุณา

๒๙ พระองค์เตือนพวกเขา เพื่อให้พวกเขา กลับมาหาคำสอนของพระองค์ แต่พวกเขา กลับเยอหยิ่งจองหองและไม่ยอม เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์ พวกเขาทำบาปต่อกฎของพระองค์ซึ่งเป็นกฎที่นำชีวิตมาให้กับคนที่รักษากฎเหล่านั้น

พวกเขาอีกให้ลอยอย่างต้อวันและหัวแข็งตื้อดึง และไม่ยอมฟัง

๓๐ พระองค์อดทนกับพวกเขาอยู่หลายปี และพระองค์ได้เตือนพวกเขา ด้วย พระวิญญูณผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระองค์

แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมฟัง จนในที่สุดพระองค์ได้มอบพวกเขาให้กับพวกชนชาติต่างๆ

๓๑ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม พระองค์ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาากรุณา พระองค์ไม่ได้ทำลายพวกเขาอย่างสิ้นซาก และไม่ได้อุดทิ้งพวกเขา เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระคุณและความเมตตาากรุณา

๓๒ ข้า แต่พระเจ้าของเรา พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ผู้มีฤทธิ์อำนาจและน่าเกรงขาม พระองค์รักษาคำมั่นสัญญาด้วยความรักอันสัตย์ซื่อ

ขอพระองค์อย่าได้ถือว่าความทุกข์ยากทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับพวกเรา ตั้งแต่สมัยของกษัตริย์อัสซีเรียจนถึงตอนนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเลย

คือ ความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นกับพวกกษัตริย์ของเรา กับพวกผู้นำเรา กับเหล่า นักบวชของเรา กับคนเหล่านี้ นั่นที่พูดแทนพระองค์ให้ กับเรา กับพวกบรรพบุรุษของเรา และกับประชาชนทุกคนของพระองค์

๓๓ ทุก สิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้น พระองค์ทำอย่างยุติธรรมแล้ว พระองค์ทำในสิ่งที่ซื่อสัตย์ ในขณะที่พวกเรา ทำแต่ความผิด

^{๓๘} พวกกษัตริย์ พวกผู้นำ พวกนักบวช และ พวกบรรพบุรุษของเรา ไม่ได้รักษากฎ บัญญัติของพระองค์

พวก เขาไม่ใส่ใจกับคำ สั่งต่างๆและคำ ตักเตือนที่พระองค์ให้กับพวกเขา

^{๓๙} แม้แต่ตอนที่พวกเขาอยู่ในอาณาจักรของ พวก เขาเอง และมีความสุข กับความ เจริญรุ่งเรืองอันยิ่งใหญ่ และแผ่นดินอัน กว้างใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ที่พระองค์มอบ ให้กับพวกเขา

พวก เขาก็ไม่ได้รับ ใช้พระองค์และไม่ไต่หน ไปจากการกระ ระ ทำอันชั่ว ร้ายของพวกเขา

^{๔๐} ดูสิ วันนี้พวกเราได้ตกเป็นทาส พระองค์ได้ยกแผ่นดินนี้ให้กับบรรพบุรุษของ พวกเรา

เพื่อพวก เขาจะ ได้กินผล ไม้และสิ่ง ดิจจาก แผ่นดินนี้

แต่พวกเรากลับตกเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินนี้

^{๔๑} แล้วผลผลิตมากมายของแผ่นดินนี้ ตอน นี้ได้ตกไปเป็นของพวกกษัตริย์ที่ พระองค์ได้ตั้ง ไว้เหนือเราเนื่องจากบาป ที่เราทำ

พวก เขาใช้อำนาจเหนือเราและฝูง สัตว์ของ เราตามความพอใจของพวกเขา

ในขณะที่เราต้องทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง

^{๔๒} แต่ถึง แม้ว่าเราจะเจอกับเรื่องทั้งหมด นี้ เราก็กำลังทำสัญญาอันมั่นคงกับ พระองค์

และบันทึกไว้ แล้วให้พวกผู้นำ พวกชาว เลวีและพวกนักบวชของ เราลงชื่อและ ประทับตรา *ของพวกเราไว้*

๑ ในสัญญาซึ่งประทับตราไว้ มีชื่อ

๑๐ เน หะ มี ยาห์เจ้า เมืองที่เป็นลูกชาย ของฮาคาลิยาห์ พร้อมด้วยเศเดคียาห์ ^๒ เสี ไรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมียาห์ ^๓ ปาซเฮอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์ ^๔ ฮัทซัซ เซบานิยาห์ มัลลูด ^๕ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์ ^๖ ดาเนียล กินเนโชน บารุค ^๗ เมซูลลาม อามียูห์ มียู มิน ^๘ มาอาซียาห์ บิลกัย เซโมอาห์ ทั้งหมดนี้ เป็นรายชื่อของพวกนักบวช ที่มีอยู่ในสัญญา

^๙ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของชาวเลวี ที่มีชื่ออยู่ในสัญญา คือ เยชูอาลูกชายของอาซันยาห์ บินนุย ผู้สืบเชื้อสายจาก เสนาตัต ชัดมีเอล ^{๑๐} และเพื่อนร่วมงานของพวกเขา คือ เซบานิ ยาห์ ไฮตียาห์ เคลิทา เปไลยาห์ ฮานัน ^{๑๑} มิคา เรโหบ ฮาซาบิยาห์ ^{๑๒} ศักเกอร์ เซเรบิยาห์ เซ บานิยาห์ ^{๑๓} ไฮตียาห์ บานี เบนินู ^{๑๔} ต่อไปนี้ เป็นรายชื่อของพวกผู้นำประชาชน ที่มีชื่ออยู่ในสัญญา คือ ปาโรส ปาห์ทโมอับ เอลาม ศัทธู บานี ^{๑๕} มูเนห์ อัสกาด เบมัย ^{๑๖} อาโดเนียยาห์ บิก วัย อาติน ^{๑๗} อาเออร์ เฮเซคิยาห์ อัสซุร์ ^{๑๘} ไฮ ตียาห์ ฮาซุม เบไซ ^{๑๙} ฮาริฟ อานาโรท เนมัย ^{๒๐} มักปีอาซ เมซูลลาม เฮซึร์ ^{๒๑} เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดูวา ^{๒๒} เปลาทียาห์ ฮานัน อานา ยาห์ ^{๒๓} โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซูป ^{๒๔} ฮัลโล เชช บิลหา โซเบก ^{๒๕} เรสุม ฮาซันนาห์ มาอา เสอาห์ ^{๒๖} อาฮีอาห์ ฮานัน อานัน ^{๒๗} มัลลูด ฮา रि ม บาอานาห์

^{๒๘} ส่วนประชาชนที่เหลือ รวมทั้งพวก นักบวช พวกชาวเลวี พวกคนเฝ้าประตู เหนือหน้ากรัง พวกคนรับใช้ประจำวิหาร รวมทั้งพวกภรรยาและลูกชายลูกสาวของพวกเขา คือทุก คนที่โตพอที่จะรู้ เรื่อง ได้แยก ตัวออกจากชนต่าง ชาติที่อยู่ตามดิน แดน รอบข้าง เพื่อมาติด สนธิกับกฎของพระเจ้า ^{๒๙} พวก เขาต่างสาบานร่วมกันกับญาติพี่น้อง และพวกผู้นำของพวกเขา และพวกเขายอม ถูกสาปแช่งถ้าไม่ทำตามคำสาบาน พวก เขาสาบานว่าจะทำตามกฎบัญญัติของพระเจ้า ที่ ผ่านมาทางโมเสสผู้รับ ใช้ของพระองค์ และ จะทำตามคำ สั่งต่างๆของพระ ยาห์เวห์องค์ เจ้าชีวิตของพวก เรา และทำตามกฎ และ บัญญัติของพระองค์

^{๓๐} เราสัญญาว่าจะไม่娶ลูกสาวของพวก เราให้ไปเป็นเมียคนต่าง ชาติในแผ่นดินนี้ และเราจะไม่ยอมรับลูกสาวของพวก เขามา เป็นเมียของลูกชายของพวกเราด้วย

^{๓๑} ถ้าชน ต่าง ชาติในแผ่นดินนี้ นำสินค้า หรือเมล็ด ข้าวมาขายในวัน หยุดทางศาสนา เราจะไม่มีชื่อจากพวก เขาในวัน หยุดทาง ศาสนาหรือในวันศักดิ์สิทธิ์ใดๆก็ตาม เรา

*๙:๓๘ **ประทับตรา** เป็นหินก้อนเล็กๆหรือเป็นวงแหวนที่มีรูปร่างพิเศษ ซึ่งใช้กดลงบนดิน เหนียวหรือขี้ผึ้งร้อน แล้วจะมีรอยประทับของเขาทิ้งไว้

จะไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตในปีที่เจ็ด * และจะยกเลิกร้างดินทุกอย่างในปีนั้น^{๓๒} ในทุกๆปี เรายินดีที่จะให้เงินหนึ่งส่วนสามเซเชล * สำหรับการรับใช้ในวิหารของพระเจ้าของเรา^{๓๓} เพื่อจ่ายสำหรับสิ่งต่างๆเหล่านี้ คือค่าขนมปังที่วางบนโต๊ะ ค่าเครื่องบูชาประจำวันจากเมล็ดพืช ค่าเครื่องเผาบูชาประจำวัน ค่าเครื่องถวายบูชาในวันหยุดทางศาสนา ในเทศกาลวันพระจันทร์ใหม่^๓ และในเทศกาลต่างๆที่กำหนดขึ้น และจ่ายสำหรับการถวายเครื่องบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ การถวายเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนอิสราเอล และจ่ายสำหรับงานทุกอย่างในวิหารของพระเจ้าของเรา

^{๓๔} พวกเรา ซึ่งหมายถึงพวกนักบวช พวกชาวเลวี และประชาชนทั้งหลาย ได้ทำการจับสลาก^๑ เพื่อดูว่าครอบครัวไหนบ้างจะต้องหาไม้ ฟืนมาสำหรับเทศกาลไหนในแต่ละปี และหาไม้ ฟืนนั้นเข้า มาในวิหารของพระเจ้าของเรา เพื่อเอามาเผาเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ^๒

^{๓๕} เราถือว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะ ต้องเอาผลผลิตแรกของแผ่นดิน และผลผลิตแรกจากต้นผลไม้ทุกชนิด มายังวิหารของพระเจ้าเป็นประจำทุกปี^๓

^{๓๖} ตามที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ เราถือว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะเอาบุตรชายคนแรก และสัตว์เลี้ยงตัวแรกจากฝูงของเรา รวมทั้งลูกของแพะแกะตัวแรก มายังวิหารของพระเจ้าของเรา เพื่อมอบให้พวกนักบวช ที่รับใช้อยู่ในวิหารของพระเจ้าของเรา

^{๓๗} นอกจากนี้ เราจะนำแบ่ง สาลีนิ่มที่หวดแล้วส่วนแรก ผลไม้จากทุกต้น เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันของพวกเรา มาให้พวกนักบวชเพื่อเอาไปเก็บไว้ในห้องเก็บ ของในวิหารของพระเจ้าของเรา เราจะนำผลผลิต

หนึ่งในสิบส่วนมาให้พวกเขาชาวเลวี พวกชาวเลวีเป็นผู้เก็บรวบรวมหนึ่งในสิบ ส่วน จากทุกหมู่บ้านที่ทำสวนทำไร่^{๓๘} และนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรนจะต้องอยู่กับพวกชาวเลวี ในขณะที่พวกเขาเก็บรวบรวมหนึ่งในสิบ ส่วนของผลผลิต และพวกชาวเลวีจะนำส่วนของที่เก็บได้เหล่านั้น มาไว้ยังพวกห้องเก็บของในวิหารของพระเจ้า^{๓๙} เพราะ ประชาชนชาวอิสราเอล และพวกชาวเลวี จะต้องนำของที่ถวายนี้ คือ เมล็ดข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมาไว้ยังพวกห้องเก็บ ของ และเป็นสถานที่อยู่ของพวกนักบวชที่อยู่ เเวร รวมทั้งพวกคนเฝ้าประตู และพวกนักร้อง

“พวก เราจะไม่ละเลยวิหารของพระเจ้าของเรา”

คนใหม่ย้ายไปอยู่เยรูซาเล็ม

๑๑

^๑ พวกผู้นำของประชาชน พวกกันเข้า ประชาชนที่เหลือก็จับสลากกัน เพื่อเลือกเอาสิบเปอร์เซ็นต์ของประชาชนมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเมืองอันศักดิ์สิทธิ์ ส่วนเก้า สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือก็ให้ไปอยู่ตามเมืองอื่นๆ^๒ ประชาชนต่างพากันอวยพรคนเหล่านั้นที่สมัครใจมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

^๓ คนเหล่านี้ นีคือพวกผู้นำของมณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม (พวกอิสราเอลบางคน พวกนักบวช พวกคนเลวี พวกคนรับใช้ในวิหาร และพวกลูกหลานของคนรับใช้ของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็พากันอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของแคว้นยูดาห์ พวกเขาอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในเมืองของตน^๔ มีบาง คนจากครอบครัวของยูดาห์ และของเบนยามิน อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม) พวกลูกหลานของยูดาห์ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

* ๑๐:๓๑ ปีที่เจ็ด ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ อพยพ ๒๓:๑๐, ๑๑
 † ๑๐:๓๒ หนึ่งส่วนสามเซเชล คงเป็นเหรียญเงินที่ใช้กันในสมัยนั้น หนึ่งเซเชลเท่ากับประมาณสิบเอ็ดกรัมครึ่ง
 ‡ ๑๐:๓๓ วันพระจันทร์ใหม่ หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ เป็นวันแรกของเดือน จะมีการประชุมพิเศษเพื่อนมัสการพระเจ้าในวันนั้น
 § ๑๐:๓๔ จับสลาก คือการใช้ไม้ หิน หรือกระดูก เพื่อช่วยในการตัดสินใจ เหมือนกับการโยนลูกเต๋า

มีดังต่อไปนี้คือ อา ซา ยาห์ ลูกชายของอูสซึซียาห์ ที่เป็นลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของอามาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของเซฟาที ยาห์ ที่เป็นลูกชายของมาหะลาเลล ที่เป็นคนหนึ่งของพวกเขา หลานของเปเรศ ^๔ และมาอาเสอาห์ ลูกชายของบารุค ที่เป็นลูกชายของคลไฮเซห์ ที่เป็นลูกชายของฮาซายาห์ ที่เป็นลูกชายของอาดายาห์ ที่เป็นลูกชายของโยยาริบ ที่เป็นลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกหลานคนหนึ่งของซิโลห์ ^๖ พวกเขาหลานของเปเรศ ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีทั้งหมดสี่ร้อยหกสิบแปดคน ล้วนแต่เป็นผู้กล้าหาญ

^๗ พวกเขาหลานของเบน ยา มินที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังต่อไปนี้ คือ สัลลู ลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของโยเอด ที่เป็นลูกชายของเปดายาห์ ที่เป็นลูกชายของโคลายาห์ ที่เป็นลูกชายของมาอาเสอาห์ ที่เป็นลูกชายของอิธิเอล ที่เป็นลูกชายของเยซายาห์ ^๘ และต่อจากเขาไปมีกับบัย และสลัลย รวมกันทั้งหมดมีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน ^๙ โยเอล ลูกชายของคิควี ได้รับการแต่งตั้งให้ปกครองพวกเขา ส่วนยูดาห์ ลูกชายของหัสเสนาอาห์ เป็นรองผู้บัญชาการของเมือง

^{๑๐} พวกนักบวชที่มาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังต่อไปนี้คือ เยดายาห์ลูกชายของโยยาริบยาคีน ^{๑๑} และเสโรอาห์ผู้ควบคุมดูแลวิหารของพระเจ้า เขาเป็นลูกชายฮิลคิยาห์ ที่เป็นลูกชายเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายศาโดก ที่เป็นลูกชายเมราโยท ที่เป็นลูกชายอาหิหุบ ^{๑๒} รวมทั้งเพื่อนร่วมงานทั้งหมดของพวกเขา เขาก็ทำงานอยู่ในวิหาร มีจำนวนแปดร้อยยี่สิบสองคน นอกจากนี้ยังมีอาดา ยาห์ ลูกชายเยโรฮัม ที่เป็นลูกชายเปโลยาห์ ที่เป็นลูกชายอัมซึ ที่เป็นลูกชายเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกชายปาซุเฮอร์ ที่เป็นลูกชายมัลคิยาห์ ^{๑๓} รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของเขา ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว มีสองร้อยสี่สิบสองคน และยังมีมาฆัสยัยลูกชายของอาซาเรล ที่เป็นลูกชายอ็อคซัย ที่เป็นลูกชายเมซิลเลโมท ที่เป็นลูกชายอิมเม

อร์ ^{๑๔} รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของเขา ที่เป็นนักบวชเก่งกล้า มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน มีเจ้าหน้าที่ปกครองเหนือพวกเขา คือศับดีเอล ลูกชายของฮักเกโดลิม

^{๑๕} พวกเขาชาวเลวีที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังนี้ คือ เซโมอาห์ ลูกชายของหัสซูป ที่เป็นลูกชายอัสริคัม ที่เป็นลูกชายฮาซาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายบุนนี ^{๑๖} รวมทั้งซับบะธัยกับโยซาบาด ผู้นำสองคนของชาวเลวี สองคน นี้ดูแลงานด้านนอกของวิหารของพระเจ้า ^{๑๗} มัทธา นิยาห์ ผู้เป็นหัวหน้านักร้อง เพลงขอบคุณ ในช่วงเวลาอธิษฐาน เขาเป็นลูกชายมีคา ที่เป็นลูกชายศับดี ที่เป็นลูกชายอาสาฟ และมีบิคุคิยาห์ เป็นรองหัวหน้าในหมู่เพื่อนร่วมงานของเขา และอับดา ลูกชายของซัมมูอา ที่เป็นลูกชายของกัวลาล ที่เป็นลูกชายของเยดูธัน ^{๑๘} ดังนั้นมีพวกเขาชาวเลวีที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เมืองศักดิ์สิทธิ์ทั้ง สิบสอง ร้อยแปดสิบสี่คน

^{๑๙} พวกเขาคนเฝ้าประตู ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังต่อไปนี้คือ อักซูป ทัลโมน และเพื่อนร่วมงานที่เฝ้าประตูของพวกเขา เขามีจำนวนหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

^{๒๐} ส่วนชาวอิสราเอลที่เหลือ พวกนักบวชที่เหลือ และพวกเขาชาวเลวีที่เหลือนั้น ก็ได้ไปอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของแคว้นยูดาห์ พวกเขาต่างก็ไปอยู่ในที่ดินของบรรพบุรุษของตน ^{๒๑} พวกเขาคนรับใช้ในวิหาร อาศัยอยู่บนเนินเขาโอเฟล โดยมีศึหะและกิชปาเป็นผู้ดูแลพวกเขาคนรับใช้ในวิหารเหล่านั้น

^{๒๒} หัวหน้าของพวกเขาชาวเลวีในเยรูซาเล็มคืออูสซึ ลูกชายบานี ที่เป็นลูกชายของฮาซาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายมัทธานิยาห์ ที่เป็นลูกชายมีคา ที่เป็นคนหนึ่งของพวกเขาหลานของอาสาฟ ที่เป็นพวกนักร้อง ที่มีหน้าที่ร้องเพลงรับใช้อยู่ในวิหารของพระเจ้า ^{๒๓} พวกนักร้องนี้ รับคำสั่งจากกษัตริย์ กษัตริย์จะบอกพวกเขาว่าให้ทำอะไรบ้างในแต่ละวัน ^{๒๔} เปธาหิยาห์ เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชน เขาเป็นลูกชายเมเซซาเบล ที่เป็นลูกหลานคนหนึ่งของเศราห์ ที่เป็นลูกชายของยูดาห์

หมู่บ้านรอบเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๕}คนยูดาห์บ้าง คนไปอาศัยอยู่ตามหมู่บ้านและไร่นาต่างๆเหล่านี้ คือเมืองครียา ทูอารมา และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น เมืองดีโบนและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น และเมืองเยซุบ เซเอลและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น ^{๒๖}และเมืองเยชูอา ในเมืองโมลาตาห์ และในเมืองเบรเปเลต ^{๒๗}ในเมืองฮาซารซุอาล ในเมืองเบเออร์เซบา และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ^{๒๘}ในเมืองศิกกลาก ในเมืองเมโคนาห์ และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ^{๒๙}ในเมืองเอนิรมโมน ในเมืองโคราห์ ในเมืองยารมุต ^{๓๐}ในเมืองศานาอาห์ ในเมืองอตุลลุม และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ^{๓๑}ในเมืองลาคิซและตามไร่นาของเมืองนั้น ในเมืองอาเซคาห์ และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น พวกเขาพากันตั้งถิ่นฐาน ตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบา ไปจนถึงหุบเขาอินโนม ^{๓๒}คนเบนยามิน บางคนก็ไปตั้งถิ่นฐานในเมืองเกบา ในเมืองมิคมาซ ในเมืองอัยยา ในเมืองเบรซูล และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ^{๓๓}ในเมืองอานาโทท ในเมืองโนบ ในเมืองอานานียาห์ ^{๓๔}ในเมืองฮาไซร์ ในเมืองรามา ในเมืองกิททาอิม ^{๓๕}ในเมืองฮาติด ในเมืองเศโบอิม ในเมืองเนบลัท ^{๓๖}ในเมืองโลด และในเมืองโอโน และในหุบเขาของบรรดาช่างฝีมือ ^{๓๗}บางกลุ่มของครอบครัวเลวีที่อยู่ในแคว้นยูดาห์ ได้รับมอบหมายให้ย้ายไปอยู่กับเผ่าเบนยามิน

พวกนักรบและพวกชาวเลวี

๑๒ ^๑พวกนักรบ และพวกชาวเลวี ที่มาเมืองเยรูซาเล็ม พร้อมกับเศรูบบาเบลลูกชายของเซอัสทีเอล กับเยชูอาคือเสโรอาห์ เยเรมียาห์ เอสรา ^๒อามารียาห์ มัลลูล ฮัทธัช ^๓เซคานียาห์ เรซุม เมเรโมท ^๔อิดโด กิเนธอย อาบียาห์ ^๕มียามิน มาอาดียาห์ บิลกาห์ ^๖ไซเมอาห์ โยยาริบ เยดาเยาห์ ^๗สัลลู อาโมค ฮิลคียาห์ และเยดาเยาห์

คนเหล่านี้คือพวกหัวหน้านักรบ และพี่น้องของพวกเขาในสมัยของเยชูอา ^๘พวกชาวเลวี ก็มี เยชูอา บินนอย ชัดมีเอล เซเรบียาห์ ยูดาห์ และมัทธาเนียยาห์ มัทธาเนียยาห์และเพื่อนร่วมงานของเขา มีหน้าที่จัดการเรื่องเพลงขอบคุณพระเจ้า ^๙เพื่อนร่วมงานของพวกเขาคือ บัคนูคียาห์ และอุโนโน สองคนนี้อยู่ฝ่ายตรงข้ามพวกเขา ในช่วงที่รับใช้ด้วยเสียงเพลงอยู่นั้น ^{๑๐}เยชูอา เป็นพ่อของโยยาคิม โยยาคิมเป็นพ่อของเอลียาซิบ เอลียาซิบเป็นพ่อของโยยาดา ^{๑๑}และโยยาดาเป็นพ่อของโยนาธาน โยนาธานเป็นพ่อของยาดควา ^{๑๒}ในสมัยของโยยาคิม ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของหัวหน้าครอบครัวนักรบ คือ เมรายาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวเสโรอาห์ ฮานันยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวเยเรมียาห์ ^{๑๓}เมซูลลามเป็นหัวหน้าครอบครัวเอสรา เยโฮฮานันเป็นหัวหน้าครอบครัวอามารียาห์ ^{๑๔}โยนาธาน เป็นหัวหน้าครอบครัวมัลลูลคิโยเซฟ เป็นหัวหน้าครอบครัวเซบานียาห์ ^{๑๕}อัคนา เป็นหัวหน้าครอบครัวฮาริม เฮลคาย เป็นหัวหน้าครอบครัวเมราโยท ^{๑๖}เศคาริยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวอิดโด เมซูลลาม เป็นหัวหน้าครอบครัวกินเนธอย ^{๑๗}คีคี เป็นหัวหน้าครอบครัวอาบียาห์ ^{๑๘}เป็นหัวหน้าครอบครัวมีนยามิน บิลทัยเป็นหัวหน้าครอบครัวไมอิตยาห์ ^{๑๙}ซัมมูอา เป็นหัวหน้าครอบครัวบิลกาห์ เยโฮนาธาน เป็นหัวหน้าครอบครัวไซเมอาห์ ^{๒๐}มีทเธนัย เป็นหัวหน้าครอบครัวโยยาริบ อูสซีเป็นหัวหน้าครอบครัวเยดาเยาห์ ^{๒๑}คาลลัย เป็นหัวหน้าครอบครัวสัลลู เอเบอร์ เป็นหัวหน้าครอบครัวอาโมค ^{๒๒}ฮาซาบียาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวฮิลคียาห์ เนธันเอลเป็นหัวหน้าครอบครัวเยดาเยาห์ ^{๒๓}ในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดควา ได้มีการบันทึกรายชื่อของพวกหัวหน้าครอบครัวชาวเลวี ในสมัยของกษัตริย์ดาวิด ^{๒๔}แห่งเปอร์เซีย ได้มีการจดรายชื่อของพวกนักรบ ^{๒๕}รายชื่อของพวกเขา

* ๑๒:๑๗ ชื่อของหัวหน้าครอบครัวมีนยามินตกไปจากสำเนาต้นฉบับ เลยไม่รู้ว่ามีชื่ออะไร
 † ๑๒:๒๒, *กษัตริย์ดาวิด* เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ระหว่างปี ๕๒๒-๔๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด "ปีที่สองของกษัตริย์ดาวิด" ก็คือ ปีที่ ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด เปอร์เซียก็คืออิหร่านในปัจจุบันนี้ พวกกษัตริย์เปอร์เซียปกครองยูดาห์ ระหว่างปี ๕๓๘-๓๓๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

หัวหน้าครอบครัวชาวเลวี ได้จัดบันทึกไว้ในหนังสือมาจนถึงสมัยของโยฮานัน ลูกชายของเอลียาซิบ^{๒๔} พวกหัวหน้าของพวกชาวเลวีได้แก่ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ เยชูอา

บีน นูย ชัด มี เอล และเพื่อนร่วมงานของพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขาที่ร้องสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า ตามคำสั่งของดาวิดคนของพระเจ้า และมีอีกกลุ่มหนึ่งร้องตอบกลับมาจากฝั่งตรงข้าม

^{๒๕}มีทธานิยาห์ บัคบุกิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอักซอบ เป็นยามเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ตามประตูทั้งหลายข้างๆ พวกห้องเก็บของ^{๒๖} คนเหล่านี้รับใช้อยู่ในสมัยของโยยาคิม ลูกชายเยชูอาที่เป็นลูกโยซาคัก และในสมัยที่เนหะมียาห์เป็นเจ้าเมืองและเอสราเป็นนักบวชและอาจารย์

พิธีมอบถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๗}เมื่อถึงเวลามอบถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาพากันค้นหาพวกชาวเลวีจากทั่วทุกหนแห่ง และพาพวกเขาไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเฉลิมฉลองพิธีมอบถวายกำแพงด้วยความยินดี มีคนะนักร้องขับร้องเพลงขอบคุณพระเจ้า และมีการร้องเพลงด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเล็ก

^{๒๘}พวกเขาได้ไปรวบรวมพวกนักร้องมาจากมณฑลรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม และจากหมู่บ้านต่างๆของเมืองเนโทฟาห์^{๒๙} เมืองเบธกิลกาล และจากทุ่งนาเกบา และอัสมาเวท เนื่องจากพวกนักร้องได้สร้างหมู่บ้านของตนขึ้นล้อมรอบเมืองเยรูซาเล็ม

^{๓๐}บรรดานักบวชและพวกชาวเลวีต่างชำระตนให้บริสุทธิ์ และชำระประชาชนรวมทั้งประตูและกำแพงเมืองให้บริสุทธิ์

^{๓๑}จากนั้น ผมจึงนำพวกหัวหน้าของยูดาห์ขึ้นไปบนกำแพงเมือง และแต่งตั้งคนะนักร้องใหญ่ขึ้นสองกลุ่มไว้ร้องเพลงขอบคุณพระเจ้า นักร้องกลุ่มแรกไปทางขวาของกำแพงไปจนถึงประตูกองขยะ^{๓๒} ถัดจากพวกเขาไปคือโฮซาياهو และพวกหัวหน้ายูดาห์ ครึ่งหนึ่ง^{๓๓} รวมทั้งอาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม^{๓๔} ยูดาห์ เบนยามิน เซไมอาห์

และเยเรมียาห์^{๓๕} และมีพวกนักบวชบางคนที่มีแตร รวมทั้งมีเศคาริยาห์ ลูกชายโยนาธาน ที่เป็นลูกชายเซไมอาห์ ที่เป็นลูกชายมีทธานิยาห์ ที่เป็นลูกชายมีคายาห์ ที่เป็นลูกชายศักเกอร์ ที่เป็นลูกชายอาสาไฟ^{๓๖} รวมทั้งพวกญาติพี่น้องของเขาคือ เซไมอาห์ อาซารเอล มีลาลัย กิลลัย มาอัย เบนันเอล ยูดาห์ และฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า เอสราผู้เป็นอาจารย์เดินนำหน้าพวกเขา^{๓๗} พวกเขาเดินไปจนถึงประตูน้ำพุ แล้วพวกเขาเดินตรงขึ้นบันไดของเมืองดาวิด ผ่านทางบันไดที่ขึ้นไปบนกำแพงเมือง ผ่านวังของดาวิด ไปถึงประตูน้ำที่อยู่ทางทิศตะวันออก

^{๓๘}คนะนักร้องกลุ่มที่สองที่ร้องขอบคุณพระเจ้า เดินไปทางซ้าย และพบกับอีกครึ่งหนึ่งของพวกผู้นำประชาชน ได้เดินตามพวกเขาไปบนกำแพง ผ่านหอคอยเตาอบ ไปจนถึงกำแพงกว้าง^{๓๙} ผ่านประตูเอฟราอิม และประตูเมืองเก่า^{๔๐} ประตูปลา หอคอยฮานันเอล หอคอยร้อยพล จนถึงประตูแกะ และมาหยุดที่ประตูยาม^{๔๑} นักร้องขอบคุณพระเจ้าทั้งสองกลุ่มยืนประจำที่ในวิหารของพระเจ้า เช่นเดียวกับผมและเจ้าหน้าทีครึ่งหนึ่งที่อยู่กับผม^{๔๒} นักบวชที่มีแตร คือเอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลิโอเอเนย เศคาริยาห์ และฮานันยาห์^{๔๓} และมีนักบวชชื่อมาอาเสอาห์ เซไมอาห์ เอลเออาซาร์ อูสซีย์ เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์

บรรดานักร้องต่างร้องเพลง มีอิสราياهو เป็นหัวหน้าพวกเขา^{๔๔} ในวันนั้น พวกเขาพากันถวายเครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่ด้วยความยินดี เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขา มีความสุขสนุกสนานรื่นเริงยิ่งนัก พวกผู้หญิงและเด็กต่างก็พากันรื่นเริงด้วยเสียงรื่นเริงในเยรูซาเล็มนี้^{๔๕} ได้ยินไปไกล

^{๔๔}ในช่วงนั้น พวกเขาได้เลือกผู้ชายบางคนขึ้นมาเพื่อดูแลพวกห้องเก็บของ ที่เอาไว้เก็บของถวาย เก็บพวกผลผลิตแรกของปีเก็บของที่ดินเอามาถวายจากสิบเปอร์เซ็นต์ของผลผลิตของเขา ผู้ชายพวกนี้จะต้องเก็บรวบรวมผลผลิตจากพวกไร่ นาที่เป็นของ

^{๑๒:๓๗} เมืองดาวิด คือบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเยรูซาเล็ม และเก่าแก่ที่สุดของเมืองเยรูซาเล็ม

^{๑๒:๓๙} ประตูเมืองเก่า หรืออาจจะแปลได้ว่า “ประตูมัสเนย์”

เมือง ตามที่กฎของโมเสสได้กำหนดไว้ให้ประชาชนเอามาให้กับพวกนักบวช และพวกเลวี คนยูดาห์พอใจกับพวกนักบวชและพวกเลวีเหล่านี้ที่รับใช้อยู่ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์^{๔๔} พวกนักบวชและพวกเลวี ทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าของพวก เขา และทำพิธีชำระต่างๆ ส่วนพวกนัก ร้อง และพวกยามเฝ้าประตูก็ทำหน้าที่ของตนตามคำสั่งของดาวิดและซาโลมอนผู้เป็นลูกชายเขา^{๔๕} นานมาแล้ว ในสมัยของดาวิด และอาสาฟ พวกเขามีคณะผู้นำนัก ร้อง และผู้นำสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า

^{๔๖} ดังนั้นในสมัยของเศรุบบาเบล และในสมัยของเนหะมียาห์ คนอิสราเอลทั้งหมด จึงได้แบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้กับพวกนัก ร้อง และพวกยามเฝ้าประตูตามความต้องการในแต่ละวัน พวกเขายังแบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้แก่พวกชาวเลวี และพวกชาวเลวีก็ได้แบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้แก่ผู้ สืบเชื้อสายมาจากอาโรน

คำสั่งสุดท้ายของเนหะมียาห์

^๑ ในวันนั้นพวกเขาอ่านหนังสือของ **๑๓** โมเสสให้ประชาชนฟัง พวกเขาพบข้อความซึ่งเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้ชาวอัมโมนหรือชาวโมอับเข้าในที่ประชุมเพื่อนมัสการพระเจ้า^๒ เพราะชาวอัมโมนและชาวโมอับไม่ได้ให้ขนมปังและน้ำกับชาวอิสราเอล แต่กลับจ้างบา ลา อัมมาสาป แข่งพวกอิสราเอล แต่พระเจ้าได้เปลี่ยนคำสาป แข่งเป็นคำอวยพร^๓ เมื่อประชาชนได้ยินกฎบัญญัติ พวก เขาก็แยกคนต่างชาติออกจากคนอิสราเอล

^๔ ก่อนหน้านั้น เอลียาฮิบผู้เป็นนักบวช มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลห้องต่างๆในวิหารของพระเจ้า เขาได้แต่งงานกับญาติของโทบีอาห์ชาวอัมโมน^๕ เอลียาฮิบได้ยกห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้กับโทบีอาห์ ซึ่งเป็นห้องที่มีไว้เพื่อเก็บเครื่องถ้วยจากเมลีตพีช เครื่องหอม เครื่องใช้ต่างๆของวิหาร และใช้เก็บลิบ

เปอร์เซนต์ของเมลีตพีช ของเหล้าองุ่นใหม่ และของน้ำมัน สำหรับพวกชาวเลวี พวกนัก ร้อง และพวกยามเฝ้าประตู และเอาไว้เก็บของที่คนนำมาถวายให้กับพวกนักบวชด้วย ตามที่บัญญัติของโมเสสสั่งไว้

^๖ ตอนที่เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ผมไม่ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เนื่องจากผมได้กลับไปหา กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งบาบิโลน ซึ่งตรงกับปีที่สามสิบ สองที่พระองค์ขึ้นครองราชย์^๗ แต่ต่อมา ผมได้ขออนุญาตกษัตริย์^๘ และกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ผมได้รู้ถึงสิ่งที่เอลียาฮิบผู้ชั่วร้ายได้ทำให้โทบีอาห์ นั่นคือ เขาได้ยกห้องๆหนึ่งในวิหารของพระเจ้าให้กับโทบีอาห์^๙ ผมถือว่ามันเป็นเรื่องชั่วร้ายมาก ดังนั้น ผมจึงโยนข้าวของของโทบีอาห์ออกไปนอกห้อง^{๑๐} แล้วผมสั่งให้ชำระห้องให้บริสุทธิ์ และเอาเครื่องใช้ต่างๆของวิหารของพระเจ้า รวมทั้งเครื่องบูชาจากเมลีตพีช และเครื่องหอม กลับไปไว้ในห้องนั้นอย่างเดิม

^{๑๑} ผมยังได้รับ รู้อีกว่า พวกชาวเลวีไม่ได้รับส่วนแบ่งของพวกเขา ดังนั้นพวกชาวเลวี และพวกนัก ร้องที่ทำหน้าที่รับ ใช้อยู่ในวิหาร จึงกลับไปยุ่งไร้เนาของตน^{๑๒} ผมต่อว่าพวกเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมวิหารของพระเจ้าถึงได้ถูกละเลยอย่างนี้” แล้วผมจึงรวบรวมพวกชาวเลวี และพวกนัก ร้องกลับไปยืนอยู่ประจำที่ของพวกเขา^{๑๓} จากนั้นพวกคนยูดาห์ทั้งหมดจึงนำลิบเปอร์เซนต์ของเมลีตพีช ลิบเปอร์เซนต์ของเหล้าองุ่นใหม่ และลิบเปอร์เซนต์ของน้ำมัน มาไว้ยังพวกห้องเก็บของของวิหาร

^{๑๔} แล้วผมได้แต่งตั้งคนขึ้น มาดูแลห้องเก็บ ของเหล้า นั่น คือ เซเลมียาห์ที่เป็นนักบวช ศาโดกที่เป็นอาจารย์ และเปดายาห์ที่เป็นชาวเลวี รวมทั้งแต่งตั้งฮานัน ลูกชายตักเกอร์ ที่เป็นลูกของมัทธิานยาห์ ให้เป็นผู้ช่วยพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ดังนั้นพวกเขาจึงมีหน้าที่แจกจ่ายส่วนแบ่งให้กับเพื่อนร่วมงานของพวกเขา

^{๑๕} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า

* ๑๓:๒ พระเจ้า ... เป็นคำอวยพร กษัตริย์บารุค แห่งโมอับ ได้ล้างบา ลา อัม ให้สาปแช่งชนชาติอิสราเอล เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกัณดารวิถี บทที่ ๒๒-๒๔

† ๑๓:๖ ตรงกับปีที่ ... ครองราชย์ นี้คงจะเป็นปี ๔๓๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด เนหะมียาห์ได้เป็นเจ้าเมืองเยรูซาเล็ม เป็นเวลาสิบสองปี คือตั้งแต่ปี ๔๔๕ ถึงปี ๔๓๓ ก่อนที่เขาจะกลับไปอยู่บาบิโลนระยะหนึ่ง

ขอโปรดระลึกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับ
พระองค์

ขอพระองค์อย่าได้ลืมการดี
ที่ข้าพเจ้าได้ทำไปอย่างสัตย์ซื่อ
เพื่อวิหารของพระเจ้าของข้าพเจ้า
และเพื่อถ้ำที่รับใช้ทั้งหลายในวิหารนั้น

^{๑๕} ในครั้งนั้น ผมเห็นประชาชนในยูดาห์
ได้เหยียบย่ำอู่น้อยในบ่อ ทุ่งๆที่เป็นวันหยุด
ทางศาสนา แถบยังเอาเมล็ด ข้าวมากมาย
ใส่ไว้บนหลังลา รวมทั้งเหล่าอู่น ผล อู่น
มะเดื่อ และสัมภาระอื่นๆอีกหลายอย่าง
แล้วพวก เขาก็นำของทั้งหมดนี้ไปยังเมือง
เยรูซาเล็มในวันหยุดทางศาสนา ผมได้เตือน
พวก เขาไม่ให้ขายอาหารในวัน หยุดทาง
ศาสนา

^{๑๖} พวกชาวโत्रะที่อาศัยอยู่ในเมือง
เยรูซาเล็ม ได้นำปลาและของหลายอย่าง
มาขาย และพวก เขากำลังขายให้กับคนยู
ดาห์และคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มในวัน
หยุดทางศาสนา ^{๑๗} ผมเถียงกับพวกขุนนาง
ของยูดาห์ และพูดกับพวกเขาว่า “สู้ใหม่ว่า
พวก เจ้ากำลังทำสิ่งชั่วร้ายอะไรอยู่ พวก เจ้า
กำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวัน หยุดทาง
ศาสนา” ^{๑๘} บรรพบุรุษของพวก เจ้าก็ทำอย่าง
นี้เหมือนกัน พระเจ้าของเราถึงได้นำความ
หายนะมาสู่พวก เราและเมือง นี้ พวก เจ้า
กำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวัน หยุดทาง
ศาสนา พวก เจ้ากำลังนำโทษมาสู่อิสราเอล
มากขึ้น

^{๑๙} ผมก็เลยทำอย่าง นี้คือ ในวันก่อนวัน
หยุดทางศาสนา เมื่อเริ่มมืด ผมได้สั่งให้ปิด
ประตูเมืองเยรูซาเล็มทั้งหมด และสั่งไม่ให้
เปิดจนกว่าจะเลยวัน หยุดทางศาสนาไป ผม
ให้คนรับใช้ของผมเฝ้าเวรที่ประตู เพื่อไม่ให้
มีการชน ของเข้า มาในเมืองในวัน หยุดทาง
ศาสนา

^{๒๐} มีครั้งหรือสองครั้งที่พวกพ่อค้าและ
คนขายสินค้าต่างภูมามอนค้ำง คินอยู่นอก
กำแพงเมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๑} ผมเตือนพวกเขา
ว่า

“พวก เจ้ามานอนค้ำง คินอยู่หน้ากำแพง
เมืองทำไม ถ้าพวกเจ้าทำอย่างนี้อีก เราจะใช้
กำลังกับพวกเจ้า”

หลังจาก นั้นพวก เขาก็ไม่กลับ มาในวัน
หยุดทางศาสนาอีกเลย

^{๒๒} หลังจาก นั้น ผมบอกกับพวกชาวเล วิ
ให้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และให้ไปเฝ้าระวัง
ประตูเมือง เพื่อรักษาวิน หยุดทางศาสนาให้
ศักดิ์สิทธิ์

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า

ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับ
พระองค์

ขอเมตตาข้าพเจ้าด้วยความ รักอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์

^{๒๓} ในครั้ง นั้นผมเห็นชายชาวยู ดาห์
แต่งงานกับหญิงชาวอัส โดด ชาวอัม โมน
และชาวโมอับ ^{๒๔} ครั้งหนึ่งของลูกๆพวกเขา
พูดภาษาอัส โดด หรือภาษาของชนชาติอื่น
พวกเด็กๆเหล่านี้ นั้นพูดภาษา ยู ดาห์ที่ไม่ เป็น
^{๒๕} ผมจึงบอกคนเหล่านี้ นั้นว่าพวก เขาทำผิด
และสาป แข่งพวก เขา และผมได้ทุบตีพวก
เขางานคนและดึงผมของพวกเข และทำให้
พวก เขาสาบานในนามของพระเจ้า ผมพูด
ว่า “พวก เจ้าจะต้องไม่ยกลูกสาวให้เป็นเมีย
ลูกชายของคนพวกนั้น และเจ้าเองก็ต้องไม่
รับเอาลูกสาวของพวก เขามาเป็นเมียลูกชาย
ของ เจ้า หรือเป็นเมียเจ้าเอง ^{๒๖} ที่กษัตริย์
ซาโลมอน *แห่งอิสราเอลได้ทำบาปนั้นเป็น
เพราะพวกผู้ หญิงอย่างพวก นี้ไม่ใช่หรือ ใน
พวกประเทศทั้งหลาย ไม่มีกษัตริย์องค์ไหน
ที่เป็นเหมือนกับกษัตริย์ซาโลมอน ที่พระเจ้า
ของพระองค์ได้รักพระองค์มากขนาด นั้น
พระเจ้าทำให้ซา โลมอนเป็นกษัตริย์เหนือ
อิสราเอลทั้งหมด แต่เมียต่างชาติพวกนั้นทำให้
พระองค์ทำบาป

^{๒๗} แล้วอย่างนี้พวกเรควรฟังเจ้าหรือ และ
ทำความ ชั่วที่ยิ่ง โห้ใหญ่เหล่านี้ และทรยศต่อ
พระเจ้าของเราโดยแต่งงานกับพวกหญิงต่าง
ชาติอย่างนั้นหรือ”

^{๒๘} เอลี ยา ชิบผู้เป็นนักบวชสูงสุดมีลูกชาย
คนหนึ่งชื่อว่าเยโฮยาดา ที่เป็นลูกเขยของสัน
บาลัทชาวไฮโรนาอิม ผมได้ไล่เยโฮยาดาให้
ไปอยู่ห่างไกลจากผม

^{๒๙} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า

ขอโปรดระลึกถึงสิ่งที่พวก เขาทำต่อ
พระองค์

และลงโทษพวกเขาด้วยเถิด

* ๑๓:๒๖ กษัตริย์ซาโลมอน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์ ๑๑:๑-๘

เพราะพวก เขาได้ทำให้ความเป็นนักบวช
เสื่อมไป

พวก เขาได้ทำให้ข้อ ตกลงที่พระองค์ได้ทำ
ไว้กับพวกนักบวชและพวกชาวเลวีเสื่อมไป

๓๐ ดั่ง นั้นผมจึงชำระพวกนักบวชและพวก
ชาวเลวีให้บริสุทธิ์จากวิถีทางทั้งหมดของคน
ต่างชาติ แล้วให้พวก เขากลับไปทำหน้าที่ที่
พวกเขาต้องรับ ผิด ชอบ ๓๑ ผมยังได้จัดการ

เรื่องการหาไม้ ฟืนสำหรับแท่น บูชามาตาม
เวลาที่ได้กำหนดไว้ และยังจัดการเรื่องการ
ถวายผลแรกของปี

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า

ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับ
พระองค์

และขอโปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เอสเธอร์

คำนำ

เอสเธอร์เป็นชื่อของหญิงสาวคนหนึ่ง นางเป็นหญิงกำพร้าชาว ยิวที่อยู่ภายใต้การดูแลของโม รเดคัยลูกพี่ลูก น้องของ นาง เมื่อกษัตริย์อา หสุ เอ รัส แห่ง เปอร์เซียได้หย่าขาดจากพระ ราชนีองค์แรก เขาก็ได้เลือกเอสเธอร์มาเป็นราชินี องค์ใหม่ แต่โม รเดคัยสั่งห้ามไม่ให้เอสเธอร์บอกใครว่านางเป็นคนยิว

มีชายคนหนึ่งชื่อฮา มาน เขามี ตำแหน่งสูงสุดรองจากกษัตริย์ เขาเกลียดคน ยิวมาก จึงวางแผนหลอกให้ กษัตริย์ออกกฎหมายที่อนุญาตให้ฆาตกรชาว ยิวทุกคน เอสเธอร์ก็เลยต้องเสี่ยงชีวิตของ นางและช่วยชีวิตคน ยิวไว้ได้ในที่สุด อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเล่มนี้

จากเรื่อง นี้เราจะเห็นว่าพระเจ้าสามารถทำงานหลังจากเพื่อปกป้องและดูแลคนของพระองค์ และเรายังเห็นอีกว่า หลายครั้งกรรมจะสนองกรรม เช่น ตัวอย่างของฮา มาน เขาวางแผนและได้รับอำนาจที่จะฆ่าชาว ยิว แต่ชาว ยิวกลับได้ รับอำนาจที่จะทำลายศัตรูของพวก เขา (เอสธ. ๓:๑๐-๑๔ และ ๘:๒-๑๓) ฮา มานคิดที่จะยกตัวเองให้ได้ รับเกียรติ แต่กลับต้องยกผู้อื่นให้ได้รับเกียรติ (เอสธ. ๖:๖, ๑๑) ฮา มานเตรียมไม้สำหรับเสียบประจานโม รเดคัย แต่กลับถูกเสียบเอง (๕:๑๔ และ ๗:๙-๑๐)

ชาว ยิวจะอ่านหนังสือเล่ม นี้ทุก ปี ในเทศกาลปัส กิมา ที่เฉลิมฉลองเวลาที่พระเจ้าช่วยพวก เขาให้รอดพ้นจากแผนงานของศัตรูที่พยายามจะทำลายล้าง

พวก เขา หนังสือเล่ม นี้ส่ง เสริมและปลุกใจให้พวก เขารักชาติ ตามแบบอย่างของโม รเดคัย ที่แสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีให้ประชาชนของเขา และนำสันติสุขมาให้ทุกคน ยิวทั้งหมด (เอสธ. ๑๐:๔)

ราชินีรัชที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งกษัตริย์

๑ เรื่องเหล่านี้ เกิด ขึ้นในสมัยของ กษัตริย์อา หสุ เอ รัส พระองค์เป็นคนเดียวกับอา หสุ เอ รัส ที่ครอบครองหนึ่งร้อยยี่สิบ เจ็ดมณฑล ตั้งแต่ประเทศอินเดียไปจนถึงคูช ^๑ ในเวลานั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสนั่งอยู่บนบัลลังก์ในเขตวังของเมืองสุสา

^๒ ในปีที่ สามที่พระองค์ครอง ราชย์อยู่นั้น พระองค์ได้จัดงานเลี้ยงขึ้นให้กับเจ้า หน้าที่ และพวกผู้นำทุก คนของพระองค์ รวมทั้ง พวกแม่ทัพทั้งหลายของเปอร์เซียและมีเดีย ตลอด จนบรรดาขุนนางและพวกเจ้า หน้าที่ประจำมณฑลต่างๆ งานเลี้ยงนี้ได้จัด ขึ้นหนึ่งร้อยแปด สิบวัน พระองค์ได้ออวดถึงความร่ำรวยอันมหาศาลของอาณาจักรของพระองค์ และสง่าราศีและบารมีอันมีค่าอย่างยิ่งยวดของพระองค์ ^๓ หลังจากเสร็จสิ้นงานเลี้ยงนี้แล้ว พระองค์ก็ได้จัดงานเลี้ยงอีกงานหนึ่งขึ้นเป็นเวลาเจ็ดวัน งานนี้จัดขึ้นในสวนภายในเขตวังของพระองค์ พระองค์ได้เชิญทุก คนที่อยู่ในเขตวังของเมืองสุสา ตั้งแต่คนที่มีหน้ามตาที่สุดไปจนถึงคนที่กระจัดจาง ง่ายที่สุด ^๔ ภายในสวนนั้นตกแต่งด้วย เชือกที่ทำจากลินินอย่างดีและขน แกะสี ม่วง คล้องกับหิ้งเงินที่ติดอยู่บนเสาหินอ่อน มี แก้วอันอนที่มาจากทองคำและเงิน แก้วเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นปูด้วยกระเบื้องเคลือบสลัปสีที่ประกอบขึ้นด้วยหินสี ม่วง หินอ่อนสี ขาว เปลือกหอย มุก และหินอ่อนสี เข้ม ^๕ เครื่องดื่มต่างๆใส่อยู่ในถ้วยทองคำ และถ้วยทุกใบก็แตก ต่างกัน มีเหล่า อองุ่นมากมายจาก

* ๑:๑ อาหสุเอรัส หรือ ในภาษากรีก เรียกว่า “เซอร์เชส” พระองค์เป็นกษัตริย์ของอาณาจักรเปอร์เซีย ปกครองในปี ๔๘๖-๔๖๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด ต่อจากพ่อของเขามีชื่อว่า ดาโร อัส ดาโรอัส ได้อนุญาตให้คนยิวกลับเปย์ยังูดาห์ และสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่คนยิวส่วนใหญ่ยังคงกระจัดกระจายกันอยู่ตามเมืองต่างๆของอาณาจักรเปอร์เซีย เมื่อลูกของกษัตริย์อา หสุ เอ รัสขึ้นครอง ราชย์ พระองค์ก็ได้สนับสนุนให้เน หะ มี ยาห์กลับไปสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่

† ๑:๑ ประเทศอินเดียไปจนถึงคูช ประเทศอินเดียในที่ นี้ ปัจจุบันนี้คือประเทศปากีสถาน “คูช” ในปัจจุบันคือประเทศซูดาน

กษัตริย์ เพราะพระองค์ใจดี ๘ ไม่มีข้อห้ามสำหรับการ์ ตีม เพราะกษัตริย์ได้สั่งพวกพนักงานที่อยู่ในวังทุกคน ให้บริการเครื่องดื่มกับแต่ละคนมากเท่าที่เขาต้องการ

๙ ในขณะที่เดียวกัน ราชนีวัช ที่ก็ได้จัดงานเลี้ยงให้บรรดาผู้ หญิงที่อยู่ในวังของกษัตริย์อาหสุเอรัสเหมือนกัน

๑๐ ในวันที่เจ็ดของงานเลี้ยง เมื่อกษัตริย์เริ่มมีนจากเหล่า อองุ่นแล้ว พระองค์สั่งให้เมहुมาน บิสธา ฮาโรโบนา บิกธา อูบักธา เศธาร์ และคาร คาส ผู้เป็นขันทีทั้งเจ็ดของพระองค์ว่า ๑๑ ให้ไปนำตัวราชนีวัช ที่มาเข้าเฝ้าพระองค์ ให้นำนางสวมมงกุฎมาด้วย เพื่อพระองค์จะได้วัดความงามของนางต่อประชาชนทั้ง หลายและต่อบรรดาเจ้า หน้าที เพราะนางมีความงดงามยิ่งนัก

๑๒ แต่ราชนีวัช ที่ไม่ ยอมมาเข้า เฝ้าตามคำคำสั่งของกษัตริย์ที่สั่งผ่านมาจากพวกขันทีเหล่านั้น กษัตริย์จึงโกรธและเดือดดาลมาก

๑๓ ตั้ง นั้นพระองค์จึงปรึกษาพวกผู้ รู้ของพระองค์ ตามปกติแล้วกษัตริย์จะปรึกษาพวกผู้รู้เหล่านั้น ในเรื่องกฎหมายและขั้นตอนทางกฎหมาย ๑๔ ผู้รู้พวกนี้ใกล้ชิดกับกษัตริย์มาก พวกเขามีชื่อว่าคารเซนา เซธาร์ อัดมาธา ทารูซิช เมเรส มารเสนา และเมมุคาน ผู้รู้ทั้งเจ็ดนี้เป็นเจ้า หน้าทีที่สำคัญมากของเปอร์เซียและมีเดีย พวก เขาเข้า เฝ้ากษัตริย์อยู่เป็นประจำ พวก เขามีอำนาจมากในอาณาจักร ๑๕ กษัตริย์อาหสุเอรัสถามพวกเขาว่า “ตามกฎหมายแล้ว เราควรจะทำอย่างไร ดีกับราชนีวัช ที่ ที่นางขัดขืนคำสั่งของกษัตริย์ที่ได้สั่งผ่านไปทางพวกขันที”

๑๖ แล้วเมมุคานได้ตอบต่อกษัตริย์ ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ทั้งหลายว่า “ราชนีวัชที่ไม่เพียงแต่ทำผิดต่อกษัตริย์เท่านั้น พระนางยังทำผิดต่อเจ้า หน้าทีทุกคนและประชาชนทั้ง หลายที่อาศัยอยู่ในทุกมณฑลของพระองค์ด้วย

๑๗ เพราะพวกผู้ หญิงทุกคนจะได้ยินถึงสิ่งที่พระนางได้ทำไป แล้วพวกเขาเหล่านั้นจะพากันดูถูกสามีมองตน พวกเขาจะอ้างว่า ‘ตอนที่กษัตริย์อาหสุเอรัสสั่งให้ราชนีวัช ที่เข้า เฝ้าพระนางยังไม่ยอมไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เลย’

๑๘ ในวันที่ พวกภรรยาของเจ้า หน้าทีในเปอร์เซียและมีเดีย ที่ได้ยินถึงสิ่งที่ราชนีวัช ได้ทำไป ก็จะถูกต่ออย่าง นั้นเหมือนกันกับสามีมองพวก เขาที่เป็นเจ้า หน้าทีของกษัตริย์

และการดูถูกและความโกรธเกรี้ยวก็จะเกิดขึ้นอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

๑๙ ตั้ง นั้นถ้าพระองค์เห็น ด้วย ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ให้พระองค์ออกคำสั่งและให้จัดบันทึกลงในกฎหมายของเปอร์เซียและมีเดียที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คือ ราชนีวัชที่ไม่อาจเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสได้ก็ต่อไป และพระองค์จะมอบตำแหน่งราชินีของพระนาง ให้กับหญิงอื่นที่ดีกว่า ๒๐ แล้วคำสั่งนี้ของพระองค์ จะถูกประกาศไปทั่วราชอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แล้วพวกผู้ หญิงทั้งหลายจะได้ให้เกียรติสามีมองตนไม่ว่าสามีมอง เขาจะเป็นคนมีหน้ามีตาหรือคนต่ำต้อยก็ตาม”

๒๑ ทั้งกษัตริย์และพวกเจ้า หน้าทีทั้งหลายของพระองค์ ต่างพอใจมากกับคำแนะนำนี้ ตั้ง นั้นกษัตริย์จึงทำตามคำแนะนำของเมมุคาน ๒๒ จดหมายได้ถูกส่งไปทั่วทุกมณฑลของพระองค์ โดยเขียนเป็นตัว อักษรของแต่ละมณฑล และเขียนถึงแต่ละชนชาติตามภาษาของพวกเขาเอง จดหมายเหล่านี้ได้เขียนประกาศว่า “ให้ผู้ชายแต่ละ คนปกครองดูแลครอบครัวของตน และให้พูดภาษาของชนชาติตัวเอง”

เอสเธอร์ได้ขึ้นเป็นราชินี

๒ หลังจาก นั้น เมื่อกษัตริย์อาหสุเอรัส ๒ หมายโกรธแล้ว พระองค์ก็คิดถึงพระนางวัช ที่ และสิ่งที่พระนางได้ทำไป รวมทั้งคำสั่งที่พระองค์ได้ออกมาเกี่ยวกับพระนาง ๒ พวกคนรับใช้พระองค์ได้เสนอกับกษัตริย์ว่า “น่า จะให้มีการค้นหาสาวแรก รุ่นที่บริสุทธิ์ทั้งหลายมาให้กับกษัตริย์ ๓ ขอให้พระองค์แต่งตั้งเจ้า หน้าทีทุกมณฑลในอาณาจักรของพระองค์ ให้ออกไปรวบรวมสาวแรก รุ่นที่บริสุทธิ์ทั้งหลาย แล้วนำมาที่เขตวังในเมืองสุสา ให้ส่งพวกนางไปอยู่กับพวกผู้ หญิงของกษัตริย์ และให้เสกขันทีของกษัตริย์ ทำหน้าที่ดูแลสาวงามเหล่านี้ ให้เขาบำรุงผิวให้กับสาวงามเหล่านี้ ๔ สาวงามคนใดที่พระองค์ถูกใจ ก็จะได้เป็นราชินีแทนพระนางวัช ที่” กษัตริย์ชอบข้อ เสนอนี้ พระองค์จึงทำตามนั้น

๕ มีชาว ยิวคนหนึ่งอาศัยอยู่ในเขตวังในเมืองสุสา เขามีชื่อว่าโม รเดคัยเป็นลูกชายของยา อีร์ ที่เป็นลูกชายของชิ เมอี ที่เป็น

ลูกชายของคีซ ชาวเบนยามิน ๖ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนคีซบรรพบุรุษของโมรเดคัยไปเป็นเชลยจากเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขา นอนอยู่ในกลุ่มที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ ๗ โมรเดคัยได้ดูแลอาดาซาร์ห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เอสเธอร์ ซึ่งเป็นลูกสาวของลุงเขา โมรเดคัยรับเอสเธอร์มาเป็นลูก เมื่อพ่อแม่ของเธอตาย เอสเธอร์มีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามมาก

๘ เมื่อคำสั่งของกษัตริย์ถูกประกาศออกไป ก็มีหญิงแรก รุ่นเป็นจำนวนมากถูกรวบรวมมาที่เขตวังในเมืองสุสา มาอยู่ภายใต้การดูแลของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกพามาที่วังของกษัตริย์ด้วย และอยู่ในความดูแลของเฮกัย ผู้ดูแลพวกผู้หญิงทั้งหลายของกษัตริย์ ๙ เฮกัยชอบเอสเธอร์ และเธอก็กลายเป็นคนโปรดของเขา ดังนั้นเฮกัยจึงรับบำรุงผิวพรรณให้กับเอสเธอร์ และให้อาหารที่พิเศษกับนาง เขายังได้คัดเลือกหญิงรับใช้เจ็ด คนจากวังของกษัตริย์ เพื่อให้มารับใช้เอสเธอร์ หลังจากนั้นเขาได้ย้ายเอสเธอร์และสาวรับใช้เจ็ด คนไปอยู่ในที่ที่ดีที่สุดของบริเวณที่พวกผู้หญิงของกษัตริย์อยู่กัน ๑๐ เอสเธอร์ไม่ได้เปิดเผยความเป็นมาของเธอหรือบรรพบุรุษของเธอว่าเป็นใคร เพราะโมรเดคัยได้สั่งห้ามเธอไว้ ๑๑ โมรเดคัยจะเดินเล่นอยู่หน้าลานที่พีกของพวกผู้หญิงเหล่านั้นทุกวัน เพื่อจะได้รู้ความเป็นอยู่ของเอสเธอร์ และดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง

๑๒ ก่อนที่หญิงสาวเหล่านี้จะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ พวกเขาจะต้องผ่านชั้นตอนการบำรุงผิวพรรณเป็นเวลาสิบสองเดือนเสียก่อน คือต้องอาบน้ำมันกำยานเป็นเวลาหกเดือน และอาบน้ำหอมอีกหกเดือน พร้อมกับตกแต่งด้วยเครื่องสำอางต่างๆ ๑๓ ถึงตอนนั้นหญิงสาวที่จะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ก็มีสิทธิที่จะขออะไรก็ได้จากที่พีกของพวกนาง ดิดตัวไปยังวังของกษัตริย์ ๑๔ สาวงามแต่ละคนจะถูกส่งเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในตอนเย็น และกลับออกมาในตอนเช้า นางจะได้ไปอยู่ในที่พีกแห่งใหม่ ภายใต้การดูแลของซาอัสกาส ผู้เป็นชั้นที่ของกษัตริย์ เขาดูแลพวกนางสนมของกษัตริย์ นางจะไม่ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อีก

นอกจากกษัตริย์จะถูกใจนาง และเรียกหาชื่อนางอีกครั้งหนึ่ง

๑๕ เมื่อถึงเวลาที่เอสเธอร์จะต้องไปเข้าเฝ้าเธอไม่ได้ขออะไรติดตัวไปเลย นอกจากที่เฮกัยบอกให้เธอขอ เฮกัยเป็นชั้นที่ของกษัตริย์ที่ดูแลพวกผู้หญิงเหล่านี้ เอสเธอร์ชนะใจทุกคนที่พบเห็นเธอ เอสเธอร์ผู้นี้คือลูกสาวของอาบิฮายิลที่เป็นลุงของโมรเดคัย โมรเดคัยได้รับเธอไว้เป็นลูกสาว ๑๖ เอสเธอร์ถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหุสุเอรัสในวังของพระองค์ในเดือนที่สิบซึ่งเป็นเดือนเทเบท ตรงกับปีที่เจ็ดของรัชกาลของพระองค์

๑๗ กษัตริย์รักเอสเธอร์มากกว่าหญิงอื่นใด เธอเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ และพระองค์ก็ได้เอ็นดูนางมากกว่าหญิงบริสุทธิ์ทุกคน ดังนั้นพระองค์จึงสวมมงกุฎบนศีรษะนาง และแต่งตั้งให้นางเป็นราชินีแทนพระนางวัชที ๑๘ แล้วกษัตริย์ก็ได้จัดงานเลี้ยงอย่างใหญ่โตให้กับเอสเธอร์ เลี้ยงเจ้าหน้าที่และผู้นำทุกคนของพระองค์ พระองค์ประกาศให้วันนั้นเป็นวันหยุดสำหรับมณฑลทุกแห่ง และมอบของขวัญให้กับประชาชน เพราะพระองค์เป็นกษัตริย์ที่ใจดี

โมรเดคัยล่วงรู้แผนชั่วร้าย

๑๙ ในขณะที่พวกเขาคนรับใช้ของกษัตริย์กำลังรวบรวมสาวแรก รุ่นที่บริสุทธิ์อีกรอบหนึ่ง โมรเดคัยก็เป็นเจ้าหน้าที่รับใช้อยู่ในวังของกษัตริย์ ๒๐ เอสเธอร์ยังไม่ได้เปิดเผยสัญชาติหรือประวัติของครอบครัวเธอให้ใครรู้ ตามที่โมรเดคัยได้สั่งเธอไว้ เธอยังคงเชื่อฟังโมรเดคัยเหมือนกับตอนที่เธออยู่ในความดูแลของเธอ

๒๑ ในระหว่างที่โมรเดคัยทำหน้าที่อยู่ในวังนั้น บิกธานและเทเรซ ผู้เป็นชั้นที่สองคนของกษัตริย์ ที่เป็นยามเฝ้าทางเข้าห้องต่างๆของกษัตริย์ เกิดโกรธแค้นกษัตริย์อาหุสุเอรัสขึ้นมา จึงวางแผนฆ่าพระองค์ ๒๒ โมรเดคัยล่วงรู้แผนนั้น เขาจึงบอกกับราชินีเอสเธอร์ และพระนางก็บอกกับกษัตริย์ นางบอกกษัตริย์ด้วยว่า โมรเดคัยเป็นคนบอกเรื่องนี้ให้เธอรู้ ๒๓ เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้และพบว่า เป็นความจริง ชุณหูที่ทั้งสองจึงถูกเสียบประจาน เรื่องเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกจด

*๒:๖ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี ๕๕๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

บันทึกไว้ต่อหน้ากษัตริย์ในหนังสือเหตุการณ์รายวันของพระองค์

แผนของฮามานที่จะทำลายชาวยิว

๓ หลัง จากที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ ขึ้น กษัตริย์อาหสุเอรัสได้เลื่อนยศให้กับฮามาน ลูกชายของฮัมเมดาธา ชาวอากัก พระองค์เลื่อนตำแหน่งให้ กับเขาสูงกว่าเจ้าหน้าทีทุก คนที่อยู่กับพระองค์ ๒ เจ้าหน้าทีทุก คนของพระองค์ที่ทำ หน้าทีรับ ใช้ออยู่ในวัง ต่างพากันคุกเข่าลงก้มกราบต่อฮามานตามคำสั่งของกษัตริย์ แต่โมรเดคัยไม่ยอมคุกเข่าลงก้มกราบเขา *๓ พวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ที่รับ ใช้ออยู่ในวังจึงถามโมรเดคัยว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่คุกเข่าลงก้มกราบฮามานตามคำสั่งของกษัตริย์”

๔ พวก เขาได้พูดเรื่องนี้กับโมรเดคัยหลายครั้งหลายหน แต่โมรเดคัยยังไม่ฟังพวกเขา พวกเขาจึงไปฟ้องฮามาน พวกเขาเอ่ยว่า “รู้ว่าข้อ แก้วที่โมรเดคัยให้ นั้นฟังขึ้นหรือเปล่า เพราะโมรเดคัยบอกกับพวกเขาว่าโมรเดคัยเป็นชาวยิว ๕ เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่ยอมคุกเข่าลงก้มกราบเขา เขาก็โกรธมาก ๖ เพราะเขารู้ว่าโมรเดคัยเป็นคนยิว เขาจึงคิดว่าฆ่าแค่โมรเดคัยคนเดียวไม่พอ ต้องกำจัดคนของโมรเดคัยด้วย คือชาวยิวทุก คนที่อาศัยอยู่ทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์อาหสุเอรัส

๗ ในปีที่สิบ สองที่กษัตริย์อาหสุเอรัสครองราชย์ ในเดือนแรก คือเดือนนิसान ฮามานได้ทำการเสียดายเพื่อหาวันและเดือนที่จะกำจัดชาวยิว และมันก็ตกเป็นวันที่สิบ สามของเดือนสิบสอง คือเดือนอาดาร์ (ในสมัยนั้นสิ่งที่ใช้ในการเสียดายนี้ มีชื่อเรียกว่า “เปอร์”) ๘ ฮามานพูดกับกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า “มีคณอยู่กลุ่มหนึ่งที่กระจัดกระจายอาศัยอยู่ทั่วทุกมณฑลในราชอาณาจักรของพระองค์ แต่พวกเขาแยก ตัวออกจากคนอื่น กฎหมายของพวกเขาแตกต่างจากกฎหมายของคนอื่นๆทั้งหมด พวกนี้ไม่ยอมเชื่อฟังกฎหมายของพระองค์ ดังนั้นมันไม่มี

ประโยชน์อะไรสำหรับพระองค์ที่จะเก็บคนพวกนั้นไว้

๙ ถ้าพระองค์เห็นดีด้วย ขอพระองค์เขียนเป็นกฎหมายมาให้ทำลายคนพวกนี้เสีย และข้าพเจ้าจะถวายเงินประมาณสามร้อยสี่สิบห้าตัน ให้กับเจ้า หน้าทีของกษัตริย์เพื่อเอาไปเก็บไว้ในคลังหลวง”

๑๐ กษัตริย์จึงถอดแหวนจากนิ้ว มือของพระองค์ มอบให้กับฮามาน ลูกชายของฮัมเมดาธา ชาวอากัก ฮามานเป็นศัตรูของชาวยิว ๑๑ กษัตริย์พูดกับฮามานว่า “เราจะมอบเงินและคนเหล่านั้นให้กับเจ้า เจ้าอยากจะทำอะไรกับพวกเขา ก็ไปทำได้เลย”

๑๒ แล้วในวัน ที่สิบ สามของเดือนแรก ฮามานได้เรียกพวกเสมียนของกษัตริย์มา และให้พวกเสมียนเขียนทุก อย่างตามที่เขา สั่งพวกเขา เขียนเป็นภาษาของคนต่างๆเหล่านั้น และส่งไปยังพวกผู้ควบคุมภาค พวกผู้ว่าราชการของแต่ละมณฑล รวมทั้งเจ้าหน้าทีของประชาชนทุกคนในทุกมณฑล คำสั่งนี้ได้เขียนขึ้นภายใต้ชื่อของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยแหวนของพระองค์

๑๓ แล้วพวกผู้ส่งสารก็นำจดหมายเหล่านี้ ไปแจกจ่ายตามมณฑลต่างๆทั่วทุก แห่งที่อยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ ในจดหมายเขียนว่า “ให้ทำลายล้างและฆ่าชาวยิวทุกคนให้พินาศสิ้นไป ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ ทั้งผู้หญิงและเด็กเล็กๆ ให้ลงมือในวัน ที่สิบ สามของเดือนสิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้ยึดข้าวของทั้งหมดของพวกเขาไว้

๑๔ พวกสำเนาของจดหมายคำ สั่งนี้ ให้ประกาศเป็นกฎหมายออก ไปทั่วทุกมณฑล และประกาศออกไปให้กับทุกชนชาติได้รับ รู้เพื่อทุกคนจะได้เตรียมพร้อมสำหรับวันนั้น”

๑๕ คนส่งสารเหล่านั้น จึงรีบออกไปทำตามคำสั่งของกษัตริย์ ในขณะที่กฎหมายนี้ก็ได้ออกประกาศในเขตวังของเมืองสุสาห์เหมือนกัน พระองค์นั่งดื่มอยู่กับฮามาน ในขณะที่เมืองสุสาห์ตกอยู่ในภาวะตื่นกลัว

* ๓:๒ สาเหตุที่โมรเดคัยไม่ยอมก้มกราบฮามาน คงเป็นเพราะฮามานสืบเชื้อสายมาจากอากัก ผู้เป็นกษัตริย์ของเผ่าอามาเลค ซึ่งเผ่านี้เป็นศัตรูของอิสราเอลที่พระเจ้าสาปแช่งมาตั้งแต่สมัยครั้งอิสราเอลอพยพออกมาจากอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสืออพยพ ๑๗:๘-๑๖ และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ๒๕:๑๗-๑๘

โมรเดคัยเรียกร้องให้เอสเธอร์ช่วยเหลือชาวยิว

๑ เมื่อโมรเดคัยรู้เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้น เขาก็ฉีกเสื้อผ้าตัวเอง ใส่ชุดผ้ากระสอบ เอาซี เก้ามาโรย หัว แล้วออกไปกลางเมืองร้องไห้คร่ำครวญเสียงดังด้วยความขมขื่น ^๒ โมรเดคัยเดินไปได้แค่หน้าประตูวังเท่านั้น เพราะคนที่สวมชุดผ้ากระสอบไม่สามารถผ่านเข้าประตูวังไปได้ ^๓ ในทุกมณฑลที่ได้รับคำสั่งของกษัตริย์ มีแต่ความทุกข์ระทมอันใหญ่หลวงในหมู่ชาวยิว พวกเขาอดอาหาร ร้องไห้คร่ำครวญเสียงดัง พวกชาวยิวส่วนใหญ่ปูผ้ากระสอบและโรยซี เก้าบนมัน แล้วนอนบนผ้านั้น

^๔ พวกสาวใช้และขันทีของเอสเธอร์มาเข้าเฝ้าพระนาง และรายงานเรื่องโมรเดคัยให้พระนางฟัง ทำให้พระนางเป็นทุกข์และกลุ้มใจมาก ดังนั้นพระนางจึงส่งเสื้อผ้าไปให้โมรเดคัย แทนชุดผ้ากระสอบของเขา แต่โมรเดคัยไม่ยอมรับเสื้อผ้าที่ส่งมา ^๕ เอสเธอร์จึงเรียกฮาธาคมาพบ ฮาธาคเป็นขันทีที่กษัตริย์ส่งให้มารับใช้พระนาง และพระนางสั่งให้เขาไปดูว่าทำไมโมรเดคัยทำอยู่นั้นหมายถึงอะไร และทำไมถึงทำอย่างนั้น ^๖ ฮาธาคจึงไปพบโมรเดคัยที่ลาน เมืองหน้าประตูวัง ^๗ โมรเดคัยเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง และบอกถึงจำนวนเงินที่ฮามานสัญญาว่าจะถวายเข้าคลังหลวงเพื่อทำลายชาวยิว ^๘ โมรเดคัยยังมอบสำเนาจดหมายคำสั่งที่เขียนออกมาจากเขตวังของเมืองสุสาเรื่องทำลายชาวยิว ให้กับฮาธาคด้วย เพื่อฮาธาคจะได้นำไปให้เอสเธอร์ดู และจะได้อธิบายเรื่องทั้งหมดให้พระนางเข้าใจ โมรเดคัยได้กำชับให้ฮาธาคบอกให้เอสเธอร์ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อวิงวอนขอความเมตตาจากกษัตริย์ให้กับโมรเดคัยและคนของพระนางด้วย

^๙ ฮาธาคจึงกลับไปเล่าให้เอสเธอร์ฟังถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่โมรเดคัยบอกเขา

^{๑๐} เอสเธอร์จึงบอกกับฮาธาคให้ไปบอกกับโมรเดคัยว่า

^{๑๑} “เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ทุกคน และประชาชนทั้ง หลายในมณฑลของกษัตริย์ต่างก็รู้ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดไปเข้าเฝ้า

กษัตริย์ที่ลานชั้น ใน โดยไม่มีรับสั่งเรียก จะมีโทษถึงตาย ยกเว้นแต่ว่าพระองค์จะยื่นคทาทองคำให้ คนนั้นถึงจะรอดตาย แต่พระองค์ไม่ได้เรียกหาถูกเป็นเวลาสามสิบวันแล้ว”

^{๑๒} เมื่อโมรเดคัยได้ฟังถึงสิ่งที่เอสเธอร์ส่งมาบอก ^{๑๓} โมรเดคัยก็ตอบกลับไปว่า “เอสเธอร์เอ๋ย ในพวกยิวทั้งหมด เธอคิดว่าจะมีแต่เธอเท่านั้นหรือที่รอดเพราะอยู่ในวัง”

^{๑๔} ถ้าในครั้งนั้น เธอทำเป็นนิ่งเฉย ความช่วยเหลือและการปลดปล่อยของพวกชาวยิวก็จะมาจากที่อื่น แต่เธอและครอบครัวก็จะพินาศ ใครจะไปรู้ ที่เธอได้รับเลือกเป็นราชินี ก็อาจจะเป็นเวลาสั้นก็ได้”

^{๑๕-๑๖} จากนั้นเอสเธอร์ก็ส่งคำตอบนี้ไปยังโมรเดคัยว่า “ท่านโมรเดคัย ให้ไปรวบรวมชาวยิวทุกคนที่อยู่ในเมืองสุสา ให้ทุกคนอดอาหารเพื่อลูก อย่านำได้กินอาหารและดื่มน้ำเป็นเวลาสามวันสามคืน ตัวลูกเองและพวกสาวใช้ ก็จะอดอาหารเหมือนกัน และหลังจากนั้น ลูกก็จะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ แม้จะไม่ได้ถูกเรียกและเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายก็ตาม ดายเป็นตาย”

^{๑๗} โมรเดคัยจึงขำคลอ้ง * กลับไป และทำตามทีเอสเธอร์สั่งทุกอย่าง

เอสเธอร์พูดกับกษัตริย์

๑ ในวัน ที่สาม เอสเธอร์แต่งชุดราชินีเต็มยศ และยืนอยู่ที่ลานชั้น ในของวังตรง หน้าห้อง โถงของกษัตริย์ ในขณะนั้น กษัตริย์กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์หันหน้าออกมายังทางเข้าห้อง โถงนั้น ^๒ เมื่อกษัตริย์มองเห็นราชินีเอสเธอร์ยืนอยู่ที่ลานด้านนอก ก็ดีใจมาก พระองค์จึงยื่นคทาทองคำในมือให้เอสเธอร์ นางก็เข้ามาหากษัตริย์ในห้อง โถงนั้น และนางก็จับที่ปลายคทาทองคำของกษัตริย์นั้น

^๓ แล้วกษัตริย์ก็ถามพระนางว่า “ราชินีเอสเธอร์ มีอะไรในใจหรือ เธอต้องการขออะไรจากเรา ขอมาได้เลย แม้แต่ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรเรา เราก็งัยจะยกให้เลย”

^๔ เอสเธอร์ตอบว่า “ถ้าพระองค์พอใจ ขอให้พระองค์พร้อมทั้งฮามาน มางาน เลียงที

* ๔:๑๗ คลอง คลองนี้จะแยกเขตวังออกจากตัวเมืองสุสา

หม่อมฉันได้จัดเตรียมไว้แล้วสำหรับพระองค์ในวันนี้ด้วยเถิด”

๕ กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปตามฮา มานมาเร็ว เราจะได้ทำตามสิ่งที่เอสเธอร์ขอ”

แล้วกษัตริย์และฮา มานก็ไปงานเลี้ยงที่เอสเธอร์จัดให้กับพวกเขา ๖ ในระหว่างที่พวกเขากำลังดื่มเหล้าอยู่นั้น กษัตริย์ถามเอสเธอร์ว่า “ว่ายังไง เอสเธอร์ บอกมาสิว่าเธอต้องการอะไรจากเรา ขอมาได้เลย แม้แต่ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรเรา เราก็ยังจะยกให้เลย”

๗ เอสเธอร์ตอบว่า “สิ่งที่หม่อมฉันจะขอคือ ๘ ถ้าพระองค์พอใจในตัวหม่อมฉัน และเห็นดีด้วยที่จะมอบสิ่งที่หม่อมฉันจะขอนั้น ขอให้พระองค์และฮา มานกลับมาอีกครั้งหนึ่งในวันพรุ่งนี้ หม่อมฉันจะจัดงานเลี้ยงให้อีก และหม่อมฉันจะบอกว่าหม่อมฉันจะขออะไร”

ฮา มานโกรธโมรเดคัย

๙ เมื่อฮา มานออกจากวังมาในวันนั้น เขามีความสุขและสบายใจมาก แต่เมื่อเขาเห็นโมรเดคัยที่รับใช้อยู่ในวัง และโมรเดคัยไม่ยอมยืนขึ้นซึ่งเป็นการเคารพเขา และไม่ได้เกรงกลัวเขาจนตัวสั่นด้วย เขาก็โกรธโมรเดคัย ๑๐ แต่เขาได้ควบคุมอารมณ์ไว้และกลับไปแล้วฮา มานให้คนไปตามพวกเพื่อน ๆ ของเขามา รวมทั้งเศเรฆกรรยาของเขาด้วย ๑๑ แล้วฮา มานก็เริ่มคุยโม้โอ้อวดถึงความร่ำรวยของเขา อวดถึงจำนวนลูกชายที่เขา มี รวมทั้งเกียรติยศต่างๆที่กษัตริย์มอบให้ และโอ้อวดว่ากษัตริย์ได้เลื่อนตำแหน่งให้เขาอยู่เหนือเจ้าหน้าที่ทุกคนของพระองค์ ๑๒ ฮา มานยังไม่มีอีกว่า “นอกจากกษัตริย์แล้ว ก็มีแต่ข้าเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ราชินีเอสเธอร์ได้เชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงที่พระนางจัดขึ้น ถวายกับกษัตริย์ และข้าก็ยังคงได้รับเชิญให้ไปกับกษัตริย์อีกครั้งในวันพรุ่งนี้ ๑๓ แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้ทำให้ข้ามีความสุขหรือ ทราบไตที่ข้ายังเห็นโมรเดคัยขวยวิย ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในวังของกษัตริย์”

๑๔ แล้วเศเรฆกรรยาของฮา มาน รวมทั้งเพื่อน ๆ ของเขา จึงแนะนำเขาว่า “ให้คนเตรียมเส้าไม้สูงห้าสิบศอกขึ้นมาให้เสียบมันสิ และพรุ่งนี้เช้า ให้ท่านขอให้กษัตริย์เสียบ

โมรเดคัยไว้บนไม้ นั้น จากนั้นค่อยไปงานเลี้ยงกับพระองค์อย่างมีความสุข”

ฮา มานเห็น ด้วยกับความ คิดนี้ เขาจึงเตรียมเส้าไม้ไว้

โมรเดคัยได้รับเกียรติ

๑๕ คตินั้น กษัตริย์อาหุสเอร์สนอนไม่หลับ พระองค์จึงสั่งให้คนใช้นำหนังสือบันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับกษัตริย์มาอ่านให้ฟัง ๑๖ เจ้าหน้าที่ได้อ่านให้กับกษัตริย์ฟังถึงเรื่องที่โมรเดคัยได้มาบอกให้รู้ถึงแผนการร้ายที่บิกธานา และเทูเรซ ชั้นที่สองคนที่เฝ้าทางเข้าห้องส่วนตัวยุทธหลายของกษัตริย์ร่วมกันวางแผนเพื่อทำร้ายกษัตริย์อาหุสเอร์ส ๑๗ กษัตริย์จึงถามว่า “โมรเดคัยได้รับเกียรติและรางวัลอะไรบ้างจากการกระทำครั้งนี้”

เขาตอบว่า “ไม่ได้ รับอะไรเลยครับพระองค์”

๑๘ ฮา มานเพิ่งเข้ามาถึงลานด้านนอกของวัง เพื่อจะมาบอกให้กษัตริย์เสียบโมรเดคัยกับเส้าไม้ที่เขาได้เตรียมไว้ กษัตริย์ถามคนเฝ้าว่า “นั่นใครหรือที่เพิ่งเข้ามาในลานวัง” ๑๙ พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า “เป็นฮา มานครับพระองค์”

กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปนำตัวเขาเข้ามาสิ”

๒๐ ฮา มานจึงเข้ามา กษัตริย์จึงถามเขาว่า “เราควรจะทำอย่างไรดี กับคนที่เราต้องการจะให้เกียรติ”

ฮา มานคิดในใจว่า “จะมีใครเสีย อีกที่กษัตริย์ต้องการจะให้เกียรติมากกว่าเรา”

๒๑ ฮา มานจึงตอบกษัตริย์ไปว่า “คนที่พระองค์ต้องการจะให้เกียรติหรือ ๒๒ ก็ให้พวกผู้รับใช้นำเสื้อคลุมที่พระองค์เคยสวมใส่ และเอามาตัวหนึ่งที่พระองค์เคยขี่ และเอามงกุฎมาใส่บนหัวม้า ๒๓ และให้ขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งของพระองค์ นำสิ่งของเหล่านี้ไปให้กับคนที่พระองค์ต้องการให้เกียรตินั้น ให้ขุนนางสวมเสื้อคลุมของกษัตริย์ให้กับคนๆนั้น และให้เขาขึ้นขี่บนหลังม้า จากนั้นก็ให้ขุนนางคนนั้นจูงม้าที่เขาขี่เดินไปที่ลานเมือง พร้อมกับให้ขุนนางคนนั้นร้องประกาศว่า ‘นี่คือสิ่งที่กษัตริย์ทำ สำหรับคนที่พระองค์อยากจะให้เกียรติ’”

๒๔ กษัตริย์จึงสั่งฮา มานว่า “รีบไปเร็ว เข้าไปนำเสื้อคลุมกับม้า และให้ไปทำตามทุก

อย่างที่เจ้าแนะนำให้กับโมรเดคัยชาวยิวที่ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในวัง ไปทำทุกอย่างตามที่เจ้าบอก อย่านำให้ขาดตกบกพร่องเลย”

๑๑ ดังนั้นฮามานจึงนำเสื้อคลุมและม้า แล้วเขาก็เอาเสื้อคลุมไปสวมให้กับโมรเดคัย และจูงม้าที่โมรเดคัยขี่เดินแห่ไปที่ลานเมือง และเขาก็ป่าวประกาศไปด้วยว่า “นี่คือสิ่งที่กษัตริย์ทำให้กับคนที่พระองค์อยากจะให้เกียรติ”

๑๒ จากนั้นโมรเดคัยก็กลับไปหาหน้าที่ในวัง แต่ฮามานรีบกลับบ้านด้วยความทุกข์ใจ พร้อมกับคลุมหัวด้วยความอับอาย ๑๓ ฮามานเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เศเรซภรรยาของเขา และพวกเขาเพื่อนหญิงฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขา

เพื่อนหญิงชาญฉลาดและเศเรซภรรยาของเขา พูดว่า “ท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัย เนื่องจากเขาเป็นชาวยิว ท่านจะไม่มีวันเอาชนะเขาได้ แต่ท่านจะต้องล้มลงต่อหน้าเขาอย่างแน่นอน”

๑๔ ในระหว่างที่พวกเขาคุยอยู่กับฮามานนั้น พวกขันทีของกษัตริย์ก็มาถึง และรีบพาตัวฮามานไปยังงานเลี้ยงที่เอสเธอร์ได้จัดเตรียมไว้

ฮามานถูกเสียบประจาน

๗ **๑** ดังนั้นกษัตริย์และฮามานจึงไปกินเลี้ยงกับราชินีเอสเธอร์ ๒ และในวันที่สองของงานเลี้ยง ขณะที่พวกเขากำลังดื่มเหล้า อุ่นกันอยู่นั้น กษัตริย์ก็ถามเอสเธอร์อีก คราวนี้ว่า “ราชินีเอสเธอร์ เธออยากจะขออะไร ขอมาได้เลย แม้เป็นครั้งแรกของอาณาจักรเรา เราก็จะยกให้”

๓ ราชินีเอสเธอร์ตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่พอใจของพระองค์ และถ้าพระองค์เห็นด้วย หม่อมฉันขอให้พระองค์ไว้ชีวิตของหม่อมฉัน และชีวิตของคนของหม่อมฉันด้วยเถิด นี่แหละคือสิ่งที่หม่อมฉันขอ ๔ เนื่องจากหม่อมฉันและคนของหม่อมฉันได้ถูกขายเพื่อเอาไปทำลายไปฆ่า และไปทำให้พินาศสิ้น ถ้าพวกเขาถูกขายให้ไปเป็นทาสขายทาสหญิง หม่อมฉันก็คงจะนั่งเสียเพราะความทุกข์ยากนั้นมันเล็กน้อยเกินกว่าที่จะรบกวนพระองค์”

๕ กษัตริย์อาหุสเธอร์สถามราชินีเอสเธอร์ว่า “มันเป็นใครกัน ถึงได้บังอาจทำอย่างนั้นกับคนของเธอ ตอนนั้นมันอยู่ที่ไหน”

๖ เอสเธอร์ตอบว่า “ชายที่เป็นคู่อริ และศัตรูของพวกเขาเรานั้น คือไอ้คนชั่วฮามานคนนี่”

ฮามานก็กลัวสุดขีดต่อหน้ากษัตริย์และราชินี ๗ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นด้วยความโกรธ ingsงานเลี้ยงไปแล้วเดินออกไปในสวนของวัง แต่ฮามานอยู่ข้างใน อ้อนวอนขอชีวิตต่อราชินีเอสเธอร์ เพราะเขารู้ว่ากษัตริย์ได้ตัดสินใจแล้วว่า จะฆ่าเขา ๘ เมื่อกษัตริย์กลับมาจากสวน เข้ามาที่ห้องงานเลี้ยง ฮามานกำลังหมอบอยู่บนม้า นั่งยาวที่เอสเธอร์เอนกายอยู่ กษัตริย์จึงพูดว่า “นี่ขนาดเรายังอยู่ในตึกนี้ เจ้ายังกล้าลบลามราชินีหรือ”

ทันทีที่กษัตริย์พูดจบ คนของพระองค์ก็เข้ามาปิดหน้าฮามานไว้ ๙ ฮารโบนาขันทีคนหนึ่งของกษัตริย์พูดว่า “ฮามานได้เตรียมเสาะไม้สูงทำสืบศอกไว้ที่หน้าบ้านของเขา เพื่อเตรียมไว้เสียบโมรเดคัย ผู้ที่ได้เปิดโปงถึงแผนการร้ายและได้ช่วยชีวิตของพระองค์ไว้”

กษัตริย์จึงพูดว่า “เอาฮามานไปเสียบไว้ที่เสานั้น”

๑๐ ดังนั้น พวกเขาจึงเสียบฮามานไว้บนเสาะไม้ที่ฮามานได้เตรียมไว้สำหรับเสียบโมรเดคัย หลังจากนกษัตริย์จึงหายโกรธ

กษัตริย์มีคำสั่งให้ช่วยชาวยิว

๘ **๑** ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์อาหุสเธอร์สยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดของฮามานที่เป็นศัตรูของชาวยิวให้กับราชินีเอสเธอร์ และเอสเธอร์ก็ได้บอกให้กษัตริย์รู้ว่าจะทำอย่างไรกับโมรเดคัยเป็นญาติกัน โมรเดคัยก็เลยได้มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ๒ จากนั้น กษัตริย์จึงถอดแหวนตราประทับให้กับโมรเดคัย เป็นแหวนที่พระองค์เอาคืนมาจากฮามาน แล้วเอสเธอร์ได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของฮามานให้กับโมรเดคัยดูแล

๓ เอสเธอร์ได้พูดกับกษัตริย์อีกครั้ง หนึ่งนางล้มตัวลงแทบเท้าของพระองค์และร้องไห้ นางได้อ้อนวอนขอความเมตตาจากกษัตริย์ให้ยกเลิกแผนการชั่วร้ายของฮามานชาวอากั ก็จะทำลายชาวยิว

“กษัตริย์ได้ยื่นคทาทองคำให้กับเอสเธอร์ แล้วนางก็ลุก ขึ้นมายืนอยู่ต่อ หน้าพระองค์ ๕ นางพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าพระองค์เห็นด้วย และพอใจในตัวของหม่อมฉัน และถ้าพระองค์เห็นว่าความคิดนี้ดี และถ้าพระองค์ชอบใจในตัวหม่อมฉัน ขอรพพระองค์ช่วยเขียนคำสั่งออกไป เพอกลับคำสั่งเดิมของฮามาน ลูกชายของฮัม เมตาธา ชาวอากัก เพราะฮามา นได้สั่งจดหมายออกไป สั่งให้ทำลายล้างชาวยิวให้หมดสิ้นไปในทุกมณฑลที่อยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ๖ หม่อมฉันทนไม่ได้หรอกที่จะเห็นคนของหม่อมฉันได้รับความทุกข์ทรมานอย่างนั้น หม่อมฉันทนไม่ได้หรอกที่จะเห็นครอบครัวของหม่อมฉันต้องพินาศไป”

“กษัตริย์อาหุสุเอรัสจึงตอบราชินีเอสเธอร์ และโม รเดคัยชาวยิวว่า “เราว่าฮามา นวางแผนจะฆ่าชาวยิว นั้นเป็นเหตุที่เรายกทรัพย์สมบัติทั้งหมดของฮามา นให้กับเอสเธอร์ และให้เสียบเขาไว้บนไม้ฉันทอนนี้ ให้เจ้าทั้งสองเขียนจดหมายขึ้น พวกเจ้าเห็นสมควรจัดการเรื่องของชาวยิวยัง ไร ก็ให้เขียนไปตาม นั้น แล้วเอาแหวนของเราประทับลงบนจดหมายนั้น เพราะคำสั่งที่ถูกเขียนโดยชื่อกษัตริย์และประทับ ตราด้วยแหวนนี้ จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

“พวกเสมียนของวังก็ถูกตาม ตัวมาอย่างรวดเร็ว ในวัน ที่ยี่สิบ สามเดือนสาม เป็นเดือนสิวัน และคำสั่งใหม่ก็ถูกเขียนขึ้นตามคำสั่งของโม รเดคัย เพื่อส่งไปให้กับชาวยิว พวกผู้ควบคุมภาค พวกบรรดาผู้ว่าราชการ และเจ้า หน้าที่มณฑลต่างๆทั้งหนึ่ง ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล เริ่มตั้งแต่ประเทศอินเดียไปจนถึงประเทศอูซ จดหมายนี้เขียนเป็นอักษรของแต่ละมณฑล และเป็นภาษาของแต่ละชนชาติ และยังเขียนเป็นตัว อักษรยิวและเป็นภาษายิวด้วย ๑๐ โม รเดคัย เขียนคำสั่งเหล่านี้ภายใต้ชื่อกษัตริย์อาหุสุเอรัส และประทับ ตราด้วยแหวนของพระองค์ และส่งไปกับผู้ถือสารที่ไ้ฆม้า เร็ว เป็นม้าที่เลี้ยงไว้สำหรับกษัตริย์เท่านั้น

๑๑ คำ สั่งนั้นบอกว่ กษัตริย์อนุญาตให้ชาวยิวในทุกเมืองสามารถรวม ตัวกันเพื่อปกป้องชีวิตของตนได้ พวกเขาได้ รับสิทธิที่จะทำลาย ฆ่า และกวาดล้างให้สิ้น ซากต่อพวกศัตรูไม่ว่าจะมาจากมณฑลหรือชาติใดๆ

ก็ตาม และพวกเขาก็ยังได้ รับอนุญาตให้ฆ่าลูกหลาน และผู้หญิงของศัตรูเหล่านั้น พวกยิวมีสิทธิที่จะยึดหรือทำลายทรัพย์สินของพวกศัตรูได้

๑๒ พวกยิวมีสิทธิที่จะทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้ในหัวทุกมณฑลของกษัตริย์อาหุสุเอรัส ในวัน ที่สิบ สาม เดือนสิบ สอง ซึ่งคือเดือนอาดาร์ ๑๓ พวกสำเนาของจดหมายนี้จะออก เป็นกฎหมายในทุกมณฑล และประกาศให้กับทุกชนชาติได้ รั เพื่อให้ชาวยิวเตรียมพร้อมที่จะแก้แค้นศัตรูของพวกเขาในวันนั้น ๑๔ พวกผู้ถือสาร จึงขี่ม้าทั้งหลายของกษัตริย์ ออกไปอย่างรวดเร็วเท่า ที่จะทำได้ ตามคำสั่งของกษัตริย์ นอกจาก นั้น กฎหมายนี้ยังประกาศใช้ในเขตวังของเมืองสุสาด้วย

๑๕ แล้วโม รเดคัยก็ได้ออกไปจากการเข้าเฝ้ากษัตริย์ และแต่ง ตัวด้วยเสื้อผ้าของราชวงศ์ ซึ่งเป็นสี ม่วงและสี ขาว และใส่มงกุฎทองคำอันใหญ่ และเสื้อคลุมสีขาวและสีม่วง ซึ่งทำจากผ้าลินินอย่าง ดี ในขณะที่ชาวยิวเมืองสุสาต่างร้องตะโกนด้วยความยินดี

๑๖ ฝ่ายพวกชาวยิวก็ชื่นชมยินดี มีความสุข และมีเกียรติ

๑๗ ในทุกมณฑล ทุก เมือง ทุก แห่งที่คำสั่งและกฎหมายของกษัตริย์ไป ถึง ก็จะมี ความยินดี มีความสุข มีการเลี้ยงฉลอง และเป็นวัน หยุดของพวกชาวยิว หลาย คนจากชนชาติต่างๆที่อยู่ในแผ่นดิน ดินนั้นได้เปลี่ยนเป็นชาวยิว เนื่องจากพวกเขาเริ่มกลัวชาวยิว

ชัยชนะของชาวยิว

๑๘ เมื่อถึงวันที่สิบ สามของเดือนสิบ สอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ นี้เป็นวันที่คำสั่งของกษัตริย์เริ่มมีผลบังคับใช้ เป็นวันที่พวกศัตรูของชาวยิวหวังจะเอาชนะชาวยิว แต่มันกลับกลายเป็นว่า ชาวยิวได้ชนะพวกศัตรูของพวกเขาแทน

๑๙ บรรดาชาวยิวต่างมารวมตัวกันตามเมืองต่างๆของตน ในทุกมณฑลของกษัตริย์อาหุสุเอรัส เพื่อมาต่อต้านคนเหล่านั้นที่ยากจะทำลายพวกเขา ไม่มีใครสามารถต่อต้านการโจมตีของชาวยิวได้ เพราะคนเหล่านั้นล้วนเกรงกลัวพวกยิว ๒๐ เจ้า หน้าที่ทั้งหลายตามมณฑลต่างๆ พวกผู้ควบคุมภาค รวมทั้งผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ในวัง ต่างก็สนับสนุนชาวยิว เพราะพวกเขาเกรงกลัวโม รเดคัย

๔ เนื่องจากโมรเดคัยเป็นคนสำคัญของวัง ซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะเขามีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ

๕ แล้วชาว ยิวก็โจมตีศัตรูทั้งหมดของพวกเขา ด้วยดาบ พวกเขาฆ่าและทำลายพวกพวคนั้น ชาว ยิวทำกับคนที่เกลียด ซึ่งพวกเขาตามความพอใจ ๖ พวกเขาได้ฆ่าและทำลายผู้ชายห้าร้อยคนที่เป็นศัตรูของพวกเขา ในเขตวังของเมืองสุสา ๗ ในจำนวนนี้มี ปาร์ ชัน ดาธา ดาล โฟเน อัส ปาธา ๘ ไป ราธา อา ดัล ยา อารี ดาธา ๙ ปาร มั ซทา อารี ลัย อารี ดัย และ ไว ซาธา ๑๐ คนพวกนี้เป็นลูกชายทั้งสิบ คนของ ฮา มาน ลูกของ ฮัม เม ดาธา ศัตรูของพวกเขา ยิว แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นข้าว ของของพวกเขา

๑๑ ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ก็ได้ รับ รายงานถึงจำนวนคนที่ถูก ฆ่าในเขตวังของเมืองสุสา ๑๒ พระองค์ได้พูดกับราชินี เอสเธอร์ ว่า “พวกชาว ยิวได้ฆ่าและทำลายผู้ชายไปห้าร้อยคนในเขตวังของเมืองสุसानี้ รวมทั้งลูกชายทั้งสิบคนของฮา มานด้วย พวกเขาจะทำมากยิ่งขึ้น กว่านั้นอีกในมณฑลอื่นๆของเรา มีอะไรอีก ใหม่ที่เจ้าอยากจะให้จัดการบอกเรามา แล้วเราจะจัดการให้”

๑๓ เอสเธอร์ตอบว่า “ถ้าพระองค์พอใจ ขอ อนุญาตให้พวกชาว ยิวที่อาศัยอยู่ในเขตวังของเมืองสุสา ทำอย่างเดียวกันอีกในวันพรุ่งนี้ และขอให้เสียบลูกทั้งสิบ คนของฮา มานบนเสาไม้”

๑๔ กษัตริย์จึงสั่งให้เป็นไปตามที่เอสเธอร์ขอ และได้ประกาศให้มันเป็นกฎหมายในเขตวังของเมืองสุสา และพวกเขาก็ได้เสียบลูกชายทั้งสิบคนของฮา มาน ๑๕ จากนั้นพวกยิวที่อยู่ในเมืองป้อมสุสาก็ได้รวม ตัวกันอีกครั้งในวัน ที่สิบ สี่ ของเดือนอาดาร์ และได้ฆ่าคนในเมืองป้อมสุสาไปอีกสามร้อยคน แต่ไม่ได้ปล้นข้าวของของพวกเขา

๑๖ ส่วนพวก ยิวที่อาศัยอยู่ตามมณฑลต่างๆของกษัตริย์ ก็ได้รวมตัวกันเพื่อปกป้องตัวเองให้รอดพ้นจากศัตรู พวกเขาได้ฆ่าศัตรูไปเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่ไม่ได้ปล้นข้าวของของพวกเขา ๑๗ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในมณฑลต่างๆในวัน ที่สิบ สาม ของเดือนอาดาร์ แล้วในวัน ที่สิบ สี่ คน ยิวก็ได้หยุด พักและเลี้ยงเฉลิมฉลองกันในวันนั้น

เทศกาลปูริม

๑๘ แต่พวกชาว ยิวที่อยู่ในเขตวังของเมืองสุสาได้รวม ตัวกันเพื่อปกป้องตัว เองในวัน ที่สิบ สามและสิบ สี่ของเดือนอาดาร์ แล้วหยุดพักในวัน ที่สิบ ห้า และชาว ยิวเหล่านี้ได้เลี้ยงเฉลิมฉลองกันในวันนั้น ๑๙ นั่นเป็นเหตุที่พวกเขา ยิวที่อาศัยอยู่ตามชนบทต่างๆที่ไม่มีกำแพงเมือง ถือเอาวันที่สิบ สี่ของเดือนอาดาร์ เป็นวัน หยุดเพื่อเลี้ยงเฉลิมฉลองกัน และต่างที่ส่งอาหารเป็นของ ขวัญให้แก่ กันและกันในวันนั้น

๒๐ โม รเดคัยได้บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ทั้งหมด และเขาได้ส่งจดหมายไปถึงชาว ยิวทุกคน ที่อาศัยอยู่ในมณฑลทุก แห่งของกษัตริย์อา หุ สุ เอ ร็ ส ทั้งใกล้และไกล ๒๑ เขาเขียนไปให้กับชาว ยิวทุกคน ให้ถือวันที่สิบ สี่และวัน ที่สิบ ห้าของเดือนอาดาร์ เป็นวันหยุดประจำปี ๒๒ เพราะวันเหล่านั้นเป็นวันที่บรรดาชาว ยิวได้กำจัดพวกศัตรูของพวกเขา และเป็นเดือนที่ความทุกข์ โศกของพวกเขา ได้กลายเป็นความชื่นชมยินดี การคร่ำครวญของพวกเขา กลายเป็นการเลี้ยงฉลอง เขาบอกให้พวกเขาให้เฉลิมฉลองเลี้ยงกันในวันเหล่านี้ และส่งอาหารเป็นของ ขวัญให้แก่กันและกัน และส่งอาหารเป็นของขวัญให้กับคนยากจนด้วย

๒๓ ดังนั้นชาว ยิวจึงตกลงที่จะรักษาเทศกาลนี้ที่พวกเขาได้เริ่ม ต้นไว้ตลอด ไปตามที่โมรเดคัยได้เขียนมา

๒๔ ฮา มาน ลูกชายฮัม เม ดาธา ชาวอากักศัตรูของพวกเขา ชาว ยิว ได้วางแผนชั่วเพื่อทำลายชาว ยิว เขาได้ทำการเสียหาย ที่เรียกว่า “เปอร์” เพื่อทำลายพวกยิวให้พินาศสิ้น ๒๕ แต่เมื่อกษัตริย์ได้ล่วง รู้แผนการนั้น พระองค์พูดว่า “ขอให้คำสาปชั่วร้ายที่ฮา มานเขียนเพื่อทำลายชาว ยิวนี้ เกิด ขึ้นกับเขาแทน” ดังนั้นฮา มานและลูกชายจึงถูกเสียบที่เสาไม้

๒๖-๒๗ ดังนั้น ประชาชน จึงเรียกวันเหล่านั้นว่า “ปูริม” ซึ่งมาจากคำว่า “เปอร์” โม รเดคัยได้เขียนจดหมายบอกให้ชาว ยิวเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ในสอง วันที่ทำหุนคืนของทุก ปี เพื่อให้ระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา ดังนั้นพวกยิวจึงถือเป็นประเพณีสำหรับพวกเขาและลูก หลานของพวกเขาตามที่โม

รเดคัยบอก ^{๒๘} เพื่อพวก เขาจะถือเทศกาลนี้ไว้ และรักษาไว้สืบต่อไปในทุก ยุคทุก สมัย ในทุกครอบครัว ในทุกมณฑล และในทุกเมือง คนยิวจะต้องเฉลิมฉลองเทศกาลปูริมนี้นี้ทุก ปีไม่หยุด หย่อน และรักษาเทศกาลนี้ตลอดไป และไม่ปล่อยให้มันหมดสิ้นไปจากผู้สืบเชื้อสายของชาวยิว

^{๒๙} จากนั้น ราชนีเอสเธอร์ ลูกสาวอาบีฮาอิล กับโม รเดคัยชาว ยิว ก็เขียนจดหมายออกมาอย่างเป็นทางการ เพื่อรับรองเทศกาลปูริม นี่เป็นจดหมายฉบับที่สอง ^{๓๐} ซึ่งถูกส่งไปยังชาวยิวทั้งหลาย ในหนึ่ง ร้อยยี่สิบ เจ็ด มณฑล ในอาณาจักรของกษัตริย์อา ห สุ เอ รัส ในจดหมายนั้น พวกเขาบอกว่า “ขอให้พวก ท่านอยู่เย็นเป็นสุข และมีความมั่นคง ^{๓๑} พวก ท่านและลูก หลานของพวก ท่านต้องไม่มีสิ่งที่จะเฉลิมฉลองเทศกาลปู ริมในเวลาที่กำหนดไว้และตามอย่างที่เราสั่ง และพวก ท่านก็ต้องทำตามคำ แนะนำเกี่ยวกับ การ

คร่ำครวญและอดอาหารที่เราสั่งด้วย” ^{๓๒} กฎ เกี่ยว กับเทศกาลปู ริมนี้ได้ถูกเขียนขึ้น มาตามคำสั่งของราชนีเอสเธอร์ และได้ถูกจดไว้ในหนังสือบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ

โมรเดคัยได้รับเกียรติ

^๑ ต่อ มา กษัตริย์อา ห สุ เอ รัสได้ **๑๐** เรียกเก็บภาษีจากหัวแผ่นดินของพระองค์ รวมไปถึงชายฝั่งทะเลด้วย ^๒ เรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับอำนาจ และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ รวมทั้งสาเหตุที่พระองค์ได้เลื่อนยศให้โม รเดคัยได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประจำวันของกษัตริย์แห่งมีเดีย และเปอร์เซีย ^๓ เนื่องจากโม รเดคัยมีตำแหน่งรองจากกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาเป็นที่นับถือของพวกชาวยิว และมีชื่อเสียงโด่งดังในหมู่พี่น้องชาวยิวทั้งหลาย เขาแสวงหาความเป็นอยู่ที่ ดีให้ประชาชนของเขา และนำสันติสุขมาให้กับคนยิวทั้งหมด

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

โยบ คำนำ

บทที่ ๑-๒ ของหนังสือโยบเป็นเรื่องเล่าว่า โยบเป็นคนหนึ่งที่ร่ำรวยมาก มีทรัพย์สินสมบัติมากมาย ทั้งสัตว์เลี้ยงและข้าทาสบริวาร มีลูกชายลูกสาวหลายคน โยบเป็นคนที่สัตย์ ซื่อต่อพระเจ้า และพระเจ้าก็พอใจในตัวโยบเหมือนกัน

วันหนึ่งในที่ประชุมของพระเจ้า ผู้ฟังได้มาทำทนายพระเจ้าว่าโยบยังคงสัตย์ ซื่อต่อพระองค์ ก็เพราะพระองค์อวยพรเขา แต่ถ้ามืดโหลที่พระองค์ปล่อยให้เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับเขา เขาจะสาปแช่งพระองค์อย่างแน่นอน

พระเจ้าจึงอนุญาตให้ผู้ฟังไปทดลองโยบได้ เพื่อจะได้พิสูจน์ว่าโยบเป็นคนที่สัตย์ซื่อเที่ยงตรงเหมือนกับที่พระองค์บอก

บทที่ ๓-๓๑ เป็นคำกลอนที่พูดโต้ตอบกันไปมาถึงสามรอบระหว่างโยบกับเพื่อนทั้งสามคนของเขา พวกเขาเพื่อนโยบคิดว่าที่โยบเจอกับเรื่องเลวร้ายต่างๆ เป็นเพราะโยบทำบาป แต่โยบยืนยันยืนยันว่าตัวเองไม่ผิด

บทที่ ๓๒-๓๗ เป็นคำกลอนที่เอลิฮูพูดโต้ตอบทั้ง โยบและเพื่อนของโยบ เขาว่าโยบผิดและโกรธเพื่อนของโยบที่ไม่สามารถปิดปากโยบได้

บทที่ ๓๘:๑-๔๒:๖ เป็นคำกลอนที่พระยาห์เวห์พูดเพื่อปิดปากโยบ ด้วยคำถามมากมาย จนโยบยอมจำนน

บทที่ ๔๒:๗-๑๗ สรุปตอนจบของโยบ

โยบคนดี

๑ มีชายคนหนึ่งชื่อโยบ เขาอาศัยอยู่ในดินแดนอุส เขาเป็นคนดีพร้อม และสัตย์ซื่อ เขายำเกรงพระเจ้า และไม่ยอมทำความชั่วเลย

๒ เขามีลูกชายเจ็ดคน และลูกสาวสามคน

๓ เขามีแกะและแพะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว

วัวห้าร้อยคู่ ลาตัวเมียห้าร้อยตัว และมีคนใช้มากมาย

เขาก็ เลยเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดในหมู่คนที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออก

๔ ลูกชายของเขาแต่ละคนจะจัดงานเลี้ยงที่บ้านของพวกเขา และพวกเขาจะเชิญชวนพี่น้องหญิงทั้งสาม คนให้มากินและดื่มร่วมกับพวกเขา ๕ เมื่อพวกเขาจัดงานเลี้ยงเวียนกันไปจนครบรอบแล้ว โยบก็จะทำพิธีชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ โยบจะลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับลูกแต่ละคนของเขา เพราะโยบคิดว่า “ลูกๆ ของข้าอาจจะทำบาป ด้วยการสาปแช่งพระเจ้าในใจก็เป็นได้”

โยบทำอย่างนี้เสมอมา

๖ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพวกเขาพูด สวรรค์มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์และผู้ฟังร้อง ก็อยู่กับพวกเขาพูดสวรรค์ นั่นด้วย

๗ พระยาห์เวห์ถามผู้ฟังร้องว่า “เจ้าไปทำอะไรมา”

ผู้ฟัง ร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า “ไปเที่ยวตรวจตราในแผ่นดินโลก และเดินสำรวจไปมาบนแผ่นดินนั้น”

๘ พระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟังร้องว่า “เจ้าได้สังเกตตัวโยบ ผู้รับใช้ของเราหรือเปล่า ไม่มีใครเลยในโลกนี้ที่เหมือนกับเขา เขาเป็นคนดีพร้อม สัตย์ซื่อ ยำเกรงพระเจ้า และไม่ยอมทำชั่ว”

๙ ผู้ฟัง ร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า “เขายำเกรงพระองค์เพราะได้สิ่งดีๆ ตอบแทน ไม่ใช่หรือ

๑๐ พระองค์ได้กำรัวปกป้องรอบตัวเขา คริวเรือนของเขา ตลอดจนทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ ไม่ใช่หรือ พระองค์อวยพรการงานที่เขาทำ ไม่ใช่หรือ จนทำให้ทรัพย์สินสมบัติของเขาได้ขยายเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลไปทั่วทั้งแผ่นดิน ๑๑ ลองยื่นมือของพระองค์ออกไปทำลายทุกสิ่งของเขาดูสิ เขาจะสาปแช่งพระองค์ต่อหน้าอย่างแน่นอน”

๑๒ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟัง ร้องว่า “เอาสิ ทุกอย่างของเขาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้ว แต่ห้ามทำร้ายตัวเขา”

* ๑:๖ ผู้ฟังร้อง คำนี้ในภาษาฮีบรู คือ “ซาตาน”

† ๑:๖ ทูตสวรรค์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “บุตรทั้งหลายของพระเจ้า”

แล้วผู้ฟ้องร้องก็ออกไปจากเบื้องหน้าของพระยาห์เวห์

โยบสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

^{๑๓}อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพวก ลูกชายและลูกสาวของโยบมาร่วมกินและดื่มเหล้าองุ่นที่บ้านพี่ชายคนโตของพวกเขา ^{๑๔}อยู่ๆก็มีผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาหาโยบและบอกว่า “ขณะที่ฝูงวัวกำลังไถดิน และพวกลาตัว เมียกำลังกินหญ้าอยู่ข้างๆฝูงวัวนั้น ^{๑๕}ก็มีมีพวกเสบามาบุกเข้ามากวาดต้อนเอาพวกมันไป

และพวกมันใช้ดาบฆ่าฟันคนเฝ้าฝูงสัตว์ หมาตายหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาส่งข่าวกับท่าน”

^{๑๖}ชายคนนี้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีชายอีกคนหนึ่งเข้ามา พูดว่า “มีฟ้าผ่าจากพระเจ้าลงมาจากฟ้า เผาไหม้ฝูงแกะและแพะ รวมทั้งคนเฝ้าฝูงสัตว์ นั้นจนหมด เกลีสึง เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาส่งข่าวกับท่าน”

^{๑๗}ชายคนนี้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีชายอีกคนหนึ่งเข้ามาพูดว่า “มีชาวเคลเดีย สามกลุ่มบุกเข้าปล้นฝูงอูฐ และกวาดต้อนเอาพวกมันไป แล้วพวกมันก็เอาดาบฆ่าฟันคนเฝ้าฝูงอูฐตายหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาบอกข่าวกับท่าน”

^{๑๘}ชายคน นี้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีชายอีกคนหนึ่งเข้ามาพูดว่า “ในขณะที่ลูกชายและลูกสาวของท่านกำลังกินและดื่มเหล้าองุ่นในบ้านพี่ชายคนโตนั้น ^{๑๙}ก็เกิดพายุลูกใหญ่พัดมาจากทะเลทราย พัดตีบ้านทั้งสี่ด้าน แล้วบ้านก็พังลงมาทับลูกๆของท่านตายหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาส่งข่าวกับท่าน”

^{๒๐}โยบก็ลุกขึ้นฉีกเสื้อคลุมของเขา โทนหัว ^{๒๑}และล้มกราบลงกับพื้น ^{๒๒}เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าออกจากท้องแม่มาตัวเปล่า ข้าพเจ้าก็จะกลับสู่ผืนดินตัวเปล่า

พระยาห์เวห์ให้มา และพระยาห์เวห์ก็เอากลับไป

ขอให้ชื่อของพระยาห์เวห์ได้รับการสรรเสริญเถิด”

^{๒๒}ถึงแม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้กับโยบ โยบก็ไม่ได้ทำบาป เขาไม่ได้กล่าวหาพระเจ้าว่าพระองค์ทำผิด

ผู้ฟ้องร้องเล่นงานสุขภาพของโยบ

^๑อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพวกทูตสวรรค์มาปรากฏตัวต่อหน้าพระยาห์เวห์ ผู้ฟ้องร้องก็มาอยู่กับพวกทูตสวรรค์นั้นด้วยเพื่อมารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ^๒พระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟ้องร้องว่า “เจ้าไปไหนมา”

ผู้ฟ้องร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า “ไปเที่ยวตรวจ ตราในแผ่นดินโลก และเดินสำรวจไปมาบนแผ่นดินนั้น”

^๓พระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟ้องร้องว่า “เจ้าสังเกตตัวโยบ ผู้รับใช้ของเราหรือเปล่า ไม่มีใครเลยในโลก นี้ที่เหมือนกับเขา เขาเป็นคนดีพร้อม สัตย์ซื่อ ยำเกรงพระเจ้า และไม่ยอมทำชั่ว เขาก็ยังยึดมั่นในความดี พร้อมของเขา ทั้งๆที่เจ้าพยายามโน้ม น้าวให้เราต่อต้านเขา และให้กลืนกินเขาเสียโดยไม่มีเหตุ”

^๔ผู้ฟ้องร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง หนึ่งนอน มนุษย์จะสละทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มีเพื่อแลกกับชีวิตของตน ^๕ลองยื่นมือของพระองค์ออกไปทำร้ายกระดูก และเนื้อของเขาดูสิ เขาจะสาปแช่งพระองค์ต่อหน้าอย่างแน่นอน”

^๖แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผู้ฟ้องร้องว่า “เอาสิ ทุกอย่างของเขาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้ว แต่ให้ไว้ชีวิตเขา”

^๗ผู้ฟ้องร้องก็ออกไปจากเบื้องหน้าของพระยาห์เวห์

* ๑:๑๕ **เสบามา** เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ทางอาหรับตอนเหนือ

† ๑:๑๗ **เคลเดีย** เป็นเผ่าที่เร่ร่อนไปมาระหว่างแม่น้ำยูเฟรติสกับแม่น้ำจอร์แดน

‡ ๑:๒๐ **ฉีกเสื้อคลุมของเขา โทนหัว** เป็นการแสดงความเศร้าโศกอย่างมา

§ ๒:๔ **หนึ่งแทนหนึ่ง** ประโยคนี้เป็นคำสุภาษิตแน่ แต่ความหมายยังไม่แน่ชัด อาจจะหมายความว่า “คนคนหนึ่งจะห่อหุ้มใจได้เพื่อรักษาผิวหนังของตนไว้” ส่วนข้อเสนอนั้นอื่นก็คือ วิธีการที่โยบจะปฏิบัติต่อพระยาห์เวห์ ถ้าหากพระยาห์เวห์ทำอันตรายต่อตัวเขา เช่นถ้าหากพระยาห์เวห์ขีดข่วนผิวหนังของโยบ เขาก็จะโจมตีพระองค์ด้วยการสาปแช่ง ซึ่งเป็นวิธีการแก้แค้นทางเดียวที่สามารถทำได้ ในกรณีนี้ “หนึ่งต่อหนึ่ง” มีความหมายใกล้เคียงกับ “ตาต่อตา”

ผู้ฟ้องร้องทำให้โยบเกิดแผลพุพองตั้งแต่หัวจรดเท้า “โยบนั่งอยู่กลางกองขี้เถ้าและใช้เศษหม้อดินแตกเกาครูดตามตัว”^๕ เมียของเขาพูดกับเขาว่า “แกยงจะยึดมั่นในความดี พร่อมของแกอยู่อีกหรือ สัปแช่งพระเจ้า แล้วไปตายซะ”

๑๐ โยบพูดกับนางว่า “เจ้าพูดเหมือนกับหญิงโง่ไม่มีคิด เราจะรับแต่สิ่งดีจากพระเจ้าเท่านั้น สิ่งเลวร้ายจะไม่ยอมรับเลยหรือ” ถึงแม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้กับโยบ โยบก็ไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเลย

เพื่อนทั้งสามคนของโยบ

๑๑ ต่อมาเมื่อเพื่อนสามคนของโยบคือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดชาวชูอาห์ และ โศฟาร์ชาวนาอา มาห์ ได้ยินเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับโยบ พวกเขานัดกันที่จะไปร่วมทุกข์และปลอบโยนโยบ พวกเขาต่างออกจากบ้านเรือนของตนมา^{๑๒} เมื่อพวกเขาเห็นโยบแต่ไกล พวกเขาแทบจะจำโยบไม่ได้เลย พวกเขาร้องไห้เสียงดัง และต่างฉีกเสื้อคลุมของตน แล้วต่างโยนฝุ่นขึ้นไปในอากาศให้ตกลงบนหัวของพวกเขา

๑๓ แล้วเพื่อนทั้งสามก็ได้มานั่งอยู่กับโยบที่พื้นดิน เป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน โดยไม่ได้พูดอะไรกับโยบสักคำ เพราะพวกเขาเห็นว่าความเจ็บปวดของโยบนั้นแสนสาหัสนัก

โยบสาปแช่งวันที่เขาเกิด

๑๔ หลังจากนั้น โยบอัปปากและพูดสาปแช่งวันที่เขาเกิดมา^๒ โยบพูดว่า

๓ “วันที่ข้าเกิดมานั้น น่าจะถูกทำลายไปซะก่อน และไม่น่าจะมีคตินั้นที่พูดว่า ‘มีการตั้งท้องเด็กชายคนหนึ่งขึ้นแล้ว’^๔ วันนั้นน่าจะมีมืดมิดไป พระเจ้าที่อยู่เบื้องบนไม่น่าจะคิดถึงวันนั้น หรือให้แสงสว่างส่องลงมาในวันนั้นเลย^๕ ความมืดและเงาแห่งความตายน่าจะเป็นสิทธินี้ในวันนั้น เมฆหนาที่บนน่าจะไปคลุมวันนั้นไว้

ความมืด มืดของดวงอาทิตย์น่าจะทำให้วันนั้นตกรใจกลัว

๖ ความหมองหม่นน่าจะทำให้เกิดคตินั้นที่ข้าก่อกำเนิดขึ้นในท้องไปซะ

คตินั้นไม่น่าจะเชื่อมต่อกับวันอื่นๆของปีเลย วันนั้นไม่น่าจะถูกนับรวมอยู่ในเดือนต่างๆเลย

๗ ความจริงแล้วคตินั้นน่าจะเป็นหมันไป ไม่น่าจะมีเสียงร้องอย่างมีความสุขในคตินั้นเลย

๘ คนที่สาปแช่งวันนั้นจะร้ายเวทมนตร์ใส่คตินั้นด้วย

คนที่เก่งในการปลุกเรียกตัวเลวี่อาธาน^๙ ขึ้นมา

น่าจะไปสาปแช่งคตินั้นด้วย

๙ ดวงดาวในยามรุ่งสางน่าจะมีมืดไป คตินั้นที่รอแสงสว่างอย่างตื่นเต้นไม่น่าจะได้พบแสงสว่างเลย

คตินั้นไม่น่าจะได้พบกับแสงสว่างแห่งยามรุ่งสางเลย

๑๐ เพราะคตินั้นไม่ได้ปิดครรภ์ของแม่ข้าไว้ เพราะคตินั้นไม่ได้ซ่อนความทุกข์ ยากไปจากสายตาข้า

๑๑ ทำให้ไม่เข้าถึงไม่ตายตั้งแต่เกิด ทำให้ไม่เข้าถึงไม่คลอดออกมาแล้วสิ้นใจไปเลย

๑๒ ทำให้ไม่ตักของแม่จึงรองรับข้าไว้ และทำให้ไม่ถึงมีเต้านมให้ข้าดูด

๑๓ เพราะถ้าข้าตายไปเสียตั้งแต่แรกเกิด ตอนนั้นข้าคงนอนเหยียดยาวอยู่และไม่ถูกรบกวน

ข้าคงนอนหลับอยู่และคงได้พักผ่อน

๑๔ อยู่ร่วมกับพวกกษัตริย์และบรรดาที่ปรึกษาแห่งแผ่นดิน ที่เคยสร้างเมืองปรักหักพังขึ้นใหม่สำหรับพวกเขาเอง

๑๕ หรืออยู่กับพวกเจ้านายในวัง

ที่เคยมีทองคำและเงินเต็มบ้าน

๑๖ ทำให้ไม่เข้าถึงไม่ถูกฝังเหมือนกับเด็กที่ตายในท้อง

หรือเป็นทารกที่ไม่เคยเห็นแสงสว่าง

๑๗ ที่หลุมศพนั้นคนชั่วจะหยุดกัปัญหา

ที่นั่นผู้ที่เหนียวล้าจะได้พักผ่อน

๑๘ ที่นั่นเหล่าเชลยจะอยู่กันอย่างสบาย

*๒:๑๒ ฉีกเสื้อคลุม ... โยบฝุ่น เป็นการกระทำที่แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจ

*๓:๘ ตัวเลวี่อาธาน เป็นสัตว์ทะเลที่ชาวคานาอันล่าสืบทอดกันมา เมื่อสัตว์นี้ถูกรบกวน มันก็จะขึ้นมาทำร้ายมนุษย์

เพราะพวกเขาจะไม่ได้ยินเสียงร้องตะโกน
 ของผู้คุม
 ๑๙ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น
 ส่วนทาสก็เป็นอิสระจากเจ้านาย
 ๒๐ ทำให้ไม่ถึงให้แสงสว่างกับคนที่ทุกข์ทรมาณ
 ทำให้ไม่ถึงให้ชีวิตกับคนที่จมอยู่กับความ
 ขมขื่น
 ๒๑ ทำให้ไม่ยอมให้คนที่อยากตายได้ตายซะ
 พวกเขาขุดหาความ ตายยิ่งกว่าขุดหาทรัพย์
 สมบัติเสียอีก
 ๒๒ พวก เขาดีใจแทบตายเมื่อเขาพบหลุม ศพ
 ของตน
 พวกเขาร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน
 ๒๓ ทำให้ไม่ถึงให้ชีวิตกับคนที่ไม่รู้ว่าจะอยู่ไป
 ทำไม
 คือคนที่พระเจ้าได้ปิดกั้นรอบด้าน
 ๒๔ อาหารของข้าคือการถอนหายใจ
 น้ำดื่มของข้าคือเสียงร้องคร่ำครวญ
 ๒๕ เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากที่สุดนั้นก็ได้เกิดขึ้น
 กับข้า
 สิ่งที่ข้าหวาดผวาก็ได้ตกอยู่บนข้า
 ๒๖ ข้าไม่มีความสงบสุข ไม่มีความเยียบสงบ
 ข้าไม่ได้พักผ่อน ข้ามีแต่ความวุ่นใจ”

เอลีฟัสพูดกับโยบ

๑ แล้วเอลีฟัส ชาวเทมานตอบว่า
 ๒ “ถ้าหากมีใครสักคนจะลองพูดกับท่าน
 ท่านจะรำคาญไหม
 เมื่อฟังท่านพูด ใครจะอดพูดได้
 ๓ ท่านเคยสั่งสอนผู้คนมากมาย
 ท่านเคยเสริมกำลังให้กับมือที่อ่อนล้า
 ๔ คำแนะนำของท่าน
 ทำให้คนที่ล้มลงลุกขึ้นยืนได้อย่างมั่นคง
 ท่านทำให้เข่าที่อ่อนล้ากลับแข็งแรง
 ๕ แต่มาตอนนี้มันได้เกิดขึ้นกับท่าน
 ท่านก็หมดความอดทนไป
 พอมาถึงตาท่าน ท่านก็ท้อแท้
 ๖ ความยาเกรงที่ท่านมีต่อพระเจ้านั้น
 ไม่ได้ช่วยให้ท่านมีความเชื่อมั่นเลยหรือ
 ความดีพร้อมของท่านนั้น
 ไม่ได้ให้ความหวังอะไรกับท่านเลยหรือ
 ๗ ลองคิดดูสิ เคยเห็นคนบริสุทธิ์ถูกทำลายไป
 ไหม
 เคยเห็นคนที่ซื่อตรงพินาศไหม
 ๘ ที่ข้าเคยเห็นมาคนที่ไถพรวนความชั่วร้าย
 และคนที่ปลุกความทุกข์ยาก

ก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งเหล่านั้น
 ๙ พวก เขาถูกทำลายด้วยลมหายใจของ
 พระเจ้า
 พวก เขาพบจุดจบด้วยลมจากช่องจมูกของ
 พระองค์
 ๑๐ เสียงคำรามของสิงห์และเสียงร้อง ลั่นของ
 สิงโตดุร้าย
 จะเจียบหายไป
 และพินของสิงห์หนุ่มจะถูกหักไป
 ๑๑ สิงห์ที่แข็งแรงจะถูกกำจัดไป เพราะขาด
 เหยื่อ
 ส่วนลูกสิงห์ก็จะกระจัดกระจายไป
 ๑๒ ข้าได้รับข่าวลับ
 ข้าได้ยินแค่เสียวหนึ่ง
 ๑๓ มันมาทางฝั่งร้ายในตอนกลางคืน
 เมื่อผู้คนหลับสนิท
 ๑๔ ข้ากลัวจนตัวสั่น
 มันทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นเทิ้ม
 ๑๕ เมื่อลมมันพัดผ่านหน้าข้าไป
 ขนตามตัวข้าก็ลุกชัน
 ๑๖ มีสิ่งหนึ่งยืนอยู่ที่นั่น
 ข้ามองไม่ออกว่ามันคืออะไร
 รูปร่างนั้นอยู่ต่อหน้าต่อตาข้า
 แล้วทุกอย่างก็เจียบเขีบบ
 อยู่ๆข้าก็ได้ยินเสียงขึ้นว่า
 ๑๗ “มนุษย์จะเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อ หน้าพระเจ้าได้
 หรือ
 มนุษย์จะสะอาดหมดจดต่อ หน้าพระ ผู้ สร้าง
 ของเขาได้หรือ
 ๑๘ ดูสิ ขนาดผู้รับใช้ของพระองค์
 พระองค์ยังไม่ไว้ใจเลย
 ขนาดทูตสวรรค์ของพระองค์
 พระองค์ยังบอกว่าทำผิดเลย
 ๑๙ แล้วจะนับประสาอะไรกับเรา
 ที่อยู่ในบ้านดินเหนียวเหล่านี้
 ที่มีฐานรากตั้งอยู่บนฝุ่น
 ที่สามารถถูกพัดขยี้เหมือนแมลงที่กัดกิน
 เสื้อผ้า
 ๒๐ มนุษย์นั้นสามารถถูกป่นเป็นผุยผงภายใน
 วนเดียว
 พวก เขาสามารถพินาศตลอดไปโดยไม่มีใคร
 สังเกตเห็น
 ๒๑ เชือกผูกเดินเท้าของพวกเขาสามารถถูกดึง
 ออก
 แล้วพวก เขาก็ฟูบตายไปอย่างไม่ทันได้สติ
 ปัญญาเลย’

๕ ^๑ ร้องเรียกสิ จะมีใครสักคนที่ตอบท่านใหม่
ท่านจะหันไปหาทูต สวรรค์องค์ไหนให้มาช่วยหรือ
^๒ คนโง่ตายเพราะความโกรธ
คนเขลาตายเพราะความอิจฉา
^๓ ข้าเคยเห็นคนโง่หลงหลักปฏิฐาน
แต่ข้าพุดได้เลยว่าบ้านคนนั้นถูกสาปแช่งแล้ว
^๔ ส่วนลูกๆของเขาอยู่ห่างไกลจากความปลอดภัย
พวก เขาถูกบดขยี้ที่ประตูเมืองโดยไม่มีใครช่วยพวกเขาเลย
^๕ ส่วนพืช ผลของพวกเขา ก็ถูกผู้คน หิวโซเอาไปกิน
แม้แต่พืช ผลที่ล้อม รอบด้วยพวงหามาก็มีคนเอาไปกิน
ส่วนทรัพย์สมบัติของพวกเขา เขา พวกคนกระหายก็เฝ้ารอสุขเอา
^๖ เพราะความทุกข์ลำบากไม่ได้เกิดมาจากผงธุลีดิน
ความทุกข์ยาก นั่นก็ไม่ได้ออกเงยขึ้นจากผืนดิน
^๗ แต่มนุษย์นั้น แลหะที่คลอตกความทุกข์ ยากนั้นออกมา
เหมือนลูกไฟที่ย่อมแตกฟุ้งขึ้นบน
^๘ ถ้าเป็นข้า ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และจะยื่นคำร้องของข้าต่อพระองค์
^๙ พระเจ้าทำเรื่องยิ่งใหญ่เกินกว่าที่พวก เรา จะเข้าใจได้
กิจการอันน่า ยำเกรงที่พระองค์ทำ นั้นเกินกว่าที่จะนับได้
^{๑๐} พระเจ้าคือผู้ ที่ให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดิน
พระองค์คือผู้ที่ให้น้ำไหลลงมาสู่ทุ่งนา
^{๑๑} พระองค์ยกผู้ที่ย่ำแย่ให้สูงขึ้น
พระองค์ทำให้คนทุกข์ยากอยู่อย่างปลอดภัย
^{๑๒} พระองค์ขัดขวางแผนการของคนเจ้าเล่ห์
คนพวกนั้นจึงทำการไม่สำเร็จ
^{๑๓} พระองค์จับคนฉลาดด้วยกลอุบายของเขาเอง
แผนการของคนเหลี่ยม จัดพวก นี้จึงจบลงอย่างรวดเร็ว
^{๑๔} คนเหล่า นั้นเผชิญกับความ มีดแม้อยามกลางวัน
พวก เขาต้องเดินคล้ำทางไปในยามเที่ยงวัน
ราวกับเป็นเวลากลางคืน

^{๑๕} แต่พระเจ้าช่วยคนยากไว้ให้พ้นจากคมดาบของคนชั่ว
และจากเงื้อมมือของผู้มีอำนาจ
^{๑๖} คนยากไว้จึงมีความหวัง
และความมอธรรมก็ต้องหุบปากไป
^{๑๗} คนที่พระเจ้าตั้ง เตือนนั้นได้ รับเกียรติ
จริงๆ
ตั้ง นนอยู่ยู่ถูกการตี สอนจากพระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
^{๑๘} เพราะพระองค์ทำให้เกิดบาดแผลและ
พระองค์ก็พันแผลให้
พระองค์ทำให้บาดเจ็บและมือของพระองค์
เยียวยาให้
^{๑๙} จะทุกข์ ยากหก ครั้ง พระองค์ก็จะช่วย
ท่าน
จะเจ็ดครั้งก็เถอะ เรื่องเลวร้ายก็จะไม่ต้อง
ต้องทำ
^{๒๐} ในยามขาดแคลนอาหาร
พระองค์จะไล่ท่านให้รอดจากความตาย
ในยามสงคราม
พระองค์จะไล่ท่านให้พ้นจากคมดาบ
^{๒๑} เมื่อคนใส่ร้ายท่าน พระองค์จะปกป้องท่าน
เมื่อหายนะมาถึง ท่านจะไม่ต้องเกรงกลัว
^{๒๒} ท่านจะหัวเราะเยาะใส่ ความหายนะ และ
การขาดแคลนอาหาร
ท่านจะไม่เกรงกลัวสัตว์ป่าทั้งหลาย
^{๒๓} เพราะท่านจะทำสัญญาสงบ สุขกับหินผา
แห่งผืนดิน
และสัตว์ป่าก็จะอยู่กับท่านอย่างสงบสุข
^{๒๔} ท่านจะรู้ได้ว่าเต็นท์ของท่านนั้นปลอดภัย
ท่านจะไปตรวจทรัพย์สมบัติทั้งหมดของ
ท่าน
แล้วจะไม่มีอะไรหายไปสักอย่าง
^{๒๕} ท่านจะรู้ว่าท่านจะมีลูกหลานมากมาย
เชื้อ สายของท่านจะมากมายเหมือนหญ้าบน
ผืนดิน
^{๒๖} ท่านจะมาถึงหลุมศพเมื่อแก่หง่อม
เหมือนกับพอนข้าวมาถึงลานนวดในฤดูเก็บ
เกี่ยว
^{๒๗} ดูลสิ พวกเราได้ไตร่ตรองเรื่องนี้แล้ว
และมันก็เป็นจริงอย่างนั้น
ฟังและเข้าใจไว้ เพื่อประโยชน์ของท่านเอง”

โยบพูดตอบเอลีฟัส

๖ ^๑ แล้วโยบก็ตอบว่า
^๒ “ข้าอยากจะทำความทุกข์ใจของข้า

ไปซึ่งเสียเหลือเกิน
และเอาความทุกข์ยากทั้งหลายของข้านี้
ไปกองรวมกันบนตาชั่ง
^๓มันคงหนักกว่าทรายในทะเล
ข้าถึงพูดโพล่งออกไปโดยไม่ทันยั้งคิด
เพราะพวกลูก ธนูของพระองค์ผู้ มีฤทธิ์ ทั้ง
สิ้นได้ปักอยู่ในตัวข้า
และวิญญูณของข้าตีผมพิษของลูก ธนูเหล่านั้น
เรื่องน่า กลัวทั้ง หลายจากพระเจ้าจัดขบวน
ทัพเข้าต่อสู้กับข้า
ลาป่าจะร้องบ่นเมื่อมีเหย้ากินหรือ
วัวผู้จะร้องบ่นเมื่อมีอาหารกินหรือ
คนกินอาหารที่จิตซัดจะไม่ใส่เกลือหรือ
ไปขาวมีรสชาติหรือ
อาหารพวกนั้นข้าแต่จะไม่หลงหรือ
เพราะมันเหมือนของเน่าบูดสำหรับข้า
ข้าหวังเหลือเกินว่าจะได้ในสิ่งที่ข้าขอ
ข้าหวังเหลือ เกินว่าพระเจ้าจะให้ในสิ่งที่ข้า
หวังไว้
ข้าหวังเหลือเกินว่าพระเจ้าจะยอมบดขยี้ข้า
ข้าหวังเหลือเกินว่าพระองค์จะปล่อยมือและ
ตัดข้าออกไป
แต่สิ่งที่จะปลอบใจข้าได้คือ
ถึงข้าจะดิ้นรนอยู่ในความเจ็บปวดแสนสาหัส
อย่าง น้อยข้าก็ได้เปิดโปงเรื่องที่พระองค์ผู้
ศักดิ์สิทธิ์ได้ตัดสินใจทรงมานหา
ข้ายังมีเรี่ยวแรงอะไรเหลืออยู่อีก
ที่จะรอคอยต่อไป
ข้ายังมีอนาคตอะไรเหลืออยู่อีก
ที่จะอดทนคอยต่อไป
ข้าแข็งแรงเหมือนหินหรือ
เนื้อหนังของข้าทำจากทองสัมฤทธิ์หรือยัง
อันที่จริงข้าหมดแรงที่จะช่วยเหลือตัวเอง
แล้ว
และหนทางที่จะสำเร็จ นั้นถูกยึดไปจากข้า
แล้ว
คนที่ไม่จงรักภักดีต่อเพื่อน
คนผู้ นั้นก็ทอดทิ้งความยำเกรงต่อพระองค์ผู้
ทรงฤทธิ์ *
เพื่อนชุกของข้านั้นพึ่งไม่ได้
เหมือนลำธารที่เตียว ก็มีน้ำล้นเดียว ก็แห้ง
ขาด

เหมือนลำธารที่ดำคล้ำเมื่อน้ำแข็งละลาย
และไหลเชี่ยวตอนหิมะละลาย
แต่พอหน้าแล้งพวกมันก็หายไป
เมื่อร้อนพวกมันก็เหือดแห้งไป
^{๑๔}ขบวนพ้อคำเลี้ยวออกจากทางของพวก
เขา
เพื่อไปหาน้ำในดินแดนรกร้างและพินาศไป
^{๑๕}ขบวนพ้อคำจากตำบลหมามองหาน้ำ
พวกนักเดินทางจากเมืองเซบาหวังจะเจอ
น้ำ
^{๒๐}พวกเขาต่างผิดหวังเพราะเชื่อมั่นว่าจะเจอ
น้ำ
แต่พอไปถึงที่นั่นต่างก็คุดก
ตอน นี้พวก ท่านเป็นเหมือนสายน้ำเหล่าน
นั้นสำหรับข้า
เมื่อพวกท่านเห็นความทุกข์ยากของข้า พวก
ท่านก็พากันหวาดกลัว
ข้าเคยขอของขวัญจากท่านหรือ
หรือเคยขอให้ท่านใช้ความร่ำรวยตัดสินบน
เพื่อช่วยเหลือข้าหรือ
ข้าเคยบอกท่านหรือว่า
‘ช่วยให้ข้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของศัตรู’
หรือ ‘ช่วยให้ข้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวก
ที่กดขี่ข่มเหงข้า’
สอนข้าสิ แล้วข้าจะเจียบ
และช่วยให้ข้าเข้าใจด้วยว่าข้าทำผิดตรงไหน
คำ พุดที่ตรง ไปตรง มาอาจทำให้คนสะดุ้ง
ได้
แต่คำดี เตียนของพวก ท่าน นี้ ดี เตียนเรื่อง
อะไรก็ไม่รู้
ท่านคิดว่าคำพุดของท่าน นั้นน่าเชื่อ ถือ
มากนักหรือ
แต่คำพุดของคณสิ้น หวังเป็นแค่ลมอย่าง นั้น
หรือ
พวก ท่านคงกลัวจับสลากรเพื่อให้ได้เด็ก
กำพร้ากัน
และประมุขชายเพื่อนของตน
แต่ตอนนีช่วยมองดูข้าหน่อย
ข้าจะไม่พูดโกหกต่อหน้าท่าน
เอาใหม่ๆอย่าทำผิดกับข้าอย่างนี้
คิดใหม่ และให้รู้ว่าข้าบริสุทธิ์
^{๓๐} ลินของข้าพุดอะไรผิดไปหรือ
หรือว่าปากของข้าไม่สามารถแยกแยะได้ว่า
อะไรจริงอะไรไม่จริง

* ๖:๑๔ คนที่ไม่ ... พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพื่อนควรจะจงรักภักดี
กับเจ้าในยามทุกข์ แม้เจ้าจะหันเหไปจากพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์”

๗ มนุษย์ต่างก็ต้องทำงานหนักในโลก
นี้ไม่ใช่หรือ
และชีวิตของเขาเหมือนชีวิตลูกจ้างราย วัน
ไม่ใช่หรือ

๒ พวก เขาต่างรอคอยเวลาเย็นเหมือนกับ
ทาส

เขารอคอยค่าจ้างเหมือนกับลูกจ้างรายวัน

๓ ในทำนองเดียวกัน

ส่วน แแบ่งของข้าคือเดือนแห่งความว่างเปล่า
ทั้งหลาย

ส่วนที่ข้าได้รับ นั่นคือค่าคืนอันทุกข์ ระทมทั้ง
หลาย

๔ เมื่อข้านอนลง ข้าพูดว่า

‘เมื่อไหร่จะถึงเวลาลุกขึ้น’

แต่คืนก็ยิ่งยืดยาวออกไปอีก

ข้าพเจ้าพลิกตัวไปมาจนถึงเช้า

๕ ร่างกายข้าห่อหุ้มไปด้วยตัวหนอนและดิน
ผิวหนังของข้าแห้ง แข็ง แล้วก็แตกเป็น
หนองอีก

๖ วันเวลาของข้าผ่านไปรวดเร็วยิ่ง กว่า
กระสวยทอผ้า

และถึงจุดจบอย่างสิ้นหวัง

๗ ข้า แต่พระเจ้า ออย่าลืมนะชีวิตของข้าพเจ้า
เป็นแค่ลมหายใจ

ดวงตาข้าพเจ้าจะไม่มีโอกาสเห็นสิ่งดี งามอีก
ต่อไป

๘ ดวงตาของพระองค์ที่มองเห็นข้าพเจ้าตอน
นี้

ก็จะไม่ได้เห็นข้าพเจ้าอีกต่อไป

พระองค์จะมองหาข้าพเจ้า

แต่ข้าพเจ้าจะไม่อยู่แล้ว

๙ คนที่ร่วงลงสู่หลุมศพจะไม่ได้ลุกขึ้นมาอีก
เขาเป็นเหมือนกับเมฆที่กระจัดกระจาย และ
สูญหายไป

๑๐ เขาจะไม่ได้กลับไปยังบ้านเรือนของเขา
อีก

และบ้านเรือนของเขาก็ไม่รู้จักเขาแล้ว

๑๑ ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่ยังปากข้าพเจ้าไว้

ข้าพเจ้าจะพูด ถึงความ ทุกข์ทรมานใน
วิญญานข้า

ข้าพเจ้าจะบ่นเรื่องความขมขื่นในใจข้า

๑๒ ข้าพเจ้าเป็นทะเลหรือเป็นมังกรทะเล
อย่างนั้นหรือ

พระองค์ถึงต้องตงยามเฝ้าดูข้าพเจ้าไว้

๑๓ เมื่อข้าพเจ้าพูดว่า

‘เตียงนอนของข้าพเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้าสุข
สบาย

ที่นอนของข้าพเจ้าจะช่วยทำให้เรื่องที่
ข้าพเจ้าพร่ำบ่นนั้นเบาบางลง’

๑๔ แต่แล้วพระองค์ก็ใช้ความ ผินทำให้
ข้าพเจ้าหวาดกลัว

และใช้หนี้มิตทำให้ข้าพเจ้าตกใจกลัว

๑๕ ดังนั้นข้าพเจ้าอยากจะถูกรัดคอและตาย
ไป

มากกว่าที่จะมีชีวิตอยู่อย่างนี้

๑๖ ข้าพเจ้าเบื่อชีวิต

ข้าพเจ้าไม่ต้องการอยู่นาน

อย่าอยู่กับข้าพเจ้าเลย

เพราะวันเวลาของข้าพเจ้า นั้นสั้นแค่มลม
หายใจอยู่แล้ว

๑๗ มนุษย์เป็นอะไรหรือ

พระองค์ถึงให้ความสำคัญและสนใจมันมาก
ขนาดนี้

๑๘ ทำไมพระองค์ต้องมาตรวจ ตราพวกเขา
ทุกเช้า

และทดสอบพวกเขาทุกเวลา

๑๙ ทำไมพระองค์ไม่หันหน้าไปทางอื่นบ้าง

พระองค์จะไม่ยอมปล่อยให้ข้าพเจ้านานพอที่
ข้าพเจ้าจะกลืนน้ำลายได้เลยหรือ

๒๐ พระองค์ผู้เฝ้าจับผิดมนุษย์

ถ้าข้าพเจ้าได้ทำบาป ข้าพเจ้าทำให้พระองค์
เดือดร้อนตรงไหนหรือ

ทำไมพระองค์ถึงจับข้าพเจ้าเป็นเป้าของ
พระองค์

ทำไมพระองค์ถึงมองว่าข้าพเจ้าเป็นภาระให้
กับพระองค์

๒๑ ทำไมพระองค์ไม่ยก โทษให้กับความผิด
บาปของข้าพเจ้า

และมองข้ามความผิดบาปของข้าพเจ้าไป
เสีย

เพราะตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังจะนอนลงในดิน
พระองค์จะตามหาข้าพเจ้าแต่ข้าพเจ้าจะไม่
อยู่แล้ว”

* ๗:๑๒ ทะเลหรือเป็นมังกรทะเล ในภาษาเดิมคือ “แยม” หรือ “แทนนิน” เป็นชื่อของ เทพเจ้าสององค์ ในเทพนิยายของชาวคานาอัน ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดเกี่ยวกับพลังอำนาจและ สามารถทำลายชีวิตด้วยการก่อความวุ่นวาย

บิลัดพูดกับโยบ

๑ จากนั้นบิลัด คนซูอาห์ ก็ตอบโยบว่า
 ๒ “ท่านจะพูดแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน
 คำพูดของท่านจะเป็นเหมือนลมพายุ
 ไปอีกนานแค่ไหน
 ๓ พระเจ้าบิดเบือนความยุติธรรมหรือ
 หรือว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์บิดเบือนความถูกต้องหรือ
 ๔ พระองค์มอบลูกๆของท่านให้กับโทษ
 เพราะพวกเขาทำบาปต่อพระองค์
 ๕ ถ้าท่านจะแสวงหาพระองค์
 และร้องขอความเมตตาจากพระองค์ผู้ทรง
 ฤทธิ
 ๖ ถ้าท่านเป็นคนบริสุทธิ์และซื่อตรง
 แน่นนอน พระองค์จะลุกขึ้นมาเพื่อช่วยท่าน
 พระองค์จะคืนครอบครัวให้ท่านเป็นรางวัล
 ๗ จุดเริ่มต้นของท่านอาจจะเล็กน้อย
 แต่อนาคตของท่านจะใหญ่โตมโหฬาร
 ๘ ท่านลองถามคนรุ่นก่อนดู
 และพิจารณาถึงสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขา
 ได้ค้นพบ
 ๙ เพราะพวกเขา เพิ่งมาอยู่บนโลกนี้และไม่รู้อะไรเลย
 เพราะวันเวลาของเราเป็นหูล่อก่อก
 ๑๐ พวกบรรพบุรุษเหล่านี้ นนสามารรถสอนท่าน
 ไม่ใช่หรือ
 พวก เขาสามารถบอกอะไรบางอย่างกับท่าน
 ไม่ใช่หรือ
 พวก เขาสามารถบอกสิ่งที่เขาเข้าใจให้กับ
 ท่านไม่ใช่หรือ
 ๑๑ ต้นกกจะเติบโตในที่ที่ไม่มีปลักตมได้หรือ
 ต้นอ้อจะเจริญงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ
 ๑๒ ขนาดตอน ที่ต้นไม้เหล่านี้ยังเขียวสดอยู่
 และยังไม่มีการมาตัด
 มันก็ ยังอาจจะเหี่ยว เจาเร็วกว่าต้นไม้
 ประเภทอื่นได้
 ๑๓ ทางทั้งหลายของคนที่ยลลงลิ้มพระเจ้าก็จะ
 เป็นอย่างนั้นแหละ
 เพราะความ หวังของคนที่ไม่นับถือพระเจ้า
 จะถูกทำลายไป
 ๑๔ สิ่งที่เขามั่นใจ นั้นขาดกระจุยเหมือนเส้น
 ด้ายบาง
 สิ่งที่เขาไว้ วางใจ นั้นก็เปราะบางดูจโย
 แมงมุม
 ๑๕ ถ้ามีใครพึ่งโยนั้น เขาก็จะล้ม

ถ้าเขาไปจับจวดยมัน มันก็ไม่ช่วยให้เขาลุก
 ขึ้นมาได้
 ๑๖ คน ชั่วอาจจะเป็นเหมือนพืชที่อุดมด้วยน้ำ
 ที่งอกอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์
 และแตกหน่อแพร่กระจายไปทั่วสวน
 ๑๗ รากของพวกเขาอาจจะเลื้อยพันรอบๆของ
 หิน
 และหยั่งลงไปในซอกหิน
 ๑๘ แต่ถ้าพืชนั้นถูกทำลายไปจากที่ของมัน
 ที่นั่นก็จะปฏิเสธมันว่า ‘ข้าไม่เคยเห็นเจ้ามา
 ก่อน’
 ๑๙ ความสุขของมันก็แค่นั้นแหละ
 แล้วเดี๋ยวก็จะมีพืชอื่นงอกขึ้นมาแทนที่
 ๒๐ ดูสิ พระเจ้าไม่เคยละทิ้งคนดีพร้อม
 พระองค์ไม่เคยพุงคนชั่วไว้
 ๒๑ พระองค์จะทำให้ปากของท่านเต็มไปด้วย
 เสียงหัวเราะ
 และจะทำให้ริม ฝีปากท่านร้อง เพลงอย่างมี
 ความสุข
 ๒๒ ส่วนคนที่เกลียด ชังท่านก็จะอับอายขาย
 หน้า
 และเต็นท์ของคนชั่วก็จะไม่มีอีกต่อไป”

โยบตอบบิลัด

๑ แล้วโยบก็กล่าวตอบว่า
 ๒ “ข้ารู้แน่ว่า
 ไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะชนะคดีต่อพระเจ้าได้
 หรือ
 ๓ ถ้าหากเขาต้องการเอาพระองค์ขึ้นศาล
 พระองค์จะย้อนกลับมาค้านเขาเป็นพันเรื่อง
 คน นั้นก็ไม่สามารถตอบพระองค์ได้แม้แต่
 เรื่องเดียว
 ๔ พระเจ้าฉลาดล้ำ เลิศและเปี่ยมด้วยพลัง
 อำนาจ
 มีผู้ใดบ้างที่ฟ้องร้องพระองค์แล้วชนะ
 ๕ พระองค์ย้ายพวกภูเขาลงและภูเขาทิ้งหลายก็
 ไม่รู้ตัว
 พระองค์คิดว่าภูเขาลงได้เมื่อพระองค์โกรธ
 เกรี้ยว
 ๖ พระองค์เขย่าโลกให้เคลื่อนไปจากที่ของมัน
 ทำให้พวกเสาหลักทั้ง หลายของมันต้องสั่น
 ไหว
 ๗ พระองค์สามารถสั่งดวงอาทิตย์ไม่ให้ขึ้น
 และมันก็เป็นอย่างนั้น
 พระองค์สามารถขังหมู่ดาวไม่ให้ออกมา

๘ พระองค์ได้กางแผ่นดินฟ้าออก
และสามารถเดินอยู่บนคลื่นในทะเล
๙ พระองค์ได้สร้างหมู่ดาวหมี
หมู่ดาวไถ ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวที่ขีด
๑๐ พระองค์ทำการยิ่งใหญ่มากมายเกินกว่าที่
เราจะเข้าใจได้
พระองค์กระทำการอันน่าทึ่งมากมายเกิน
กว่าจะนับได้
๑๑ ถ้าพระเจ้าผ่านหน้าข้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่อาจ
มองเห็นพระองค์
ถ้าพระองค์เคลื่อนผ่านข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็
ไม่อาจสังเกตเห็น
๑๒ ถ้าพระองค์หยิบอะไรไป ใครจะไปห้าม
พระองค์ได้
ใครจะกลับไปถามพระองค์ว่า ‘พระองค์กำลัง
ทำอะไรอยู่นั้น’
๑๓ พระเจ้าไม่ยั้งความโกรธของพระองค์
แม้แต่พวกลูกสมุนของราหับ ยังต้องมา
กราบอยู่แทบเท้าพระองค์
๑๔ แล้วอย่างนั้นข้าจะตอบพระองค์ได้ยังไง
ข้าจะเลือกคำพูดอะไรไปได้ แยกกับพระองค์
ได้
๑๕ ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก แต่ข้าก็ไม่สามารถ
ตอบพระองค์ได้
ข้าได้แต่ขอความเมตตาจากคุณกรณีนี้นี้
๑๖ ถึงแม้ข้าจะเชิญพระองค์มาที่ศาลและ
พระองค์ก็มา
ข้าก็ยังไม่เชื่อว่าพระองค์จะฟังเรื่องของข้า
๑๗ พระองค์คงจะบดขยี้ข้าด้วยพายุลูก
และทำให้ข้ามีบาดแผลเพิ่มทวีขึ้น ทั้งๆ ที่ข้า
ไม่ได้ทำอะไรผิด
๑๘ พระองค์คงไม่ยอมให้ข้าหยุดพักให้หาย
เหนื่อย
แต่คงจะใส่ความขมขื่นให้ข้าจนอึด
๑๙ ถ้าพูดถึงอำนาจ แน่นนอนพระองค์ย่อมเป็น
ผู้แข็งแกร่งกว่า
ถ้าพูดถึงความยุติธรรม ใครจะไปบังคับให้
พระองค์มาขึ้นศาลได้
๒๐ ข้าเป็นฝ่ายถูก แต่ปากข้าคงทำให้ข้าดู
เหมือนเป็นฝ่ายผิด
ข้าไม่มีที่ติ แต่พระองค์คงทำให้ข้าดูเหมือน
เป็นคนชู้โกง

๒๑ ข้าเป็นคนที่ไม่มียี่ติ แต่ข้าไม่สนใจแล้วว่า
จะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตข้า
ข้าเบื่อชีวิตของข้าเต็มที่แล้ว
๒๒ ข้าไม่เห็นมีอะไรแตกต่างกันเลย
ข้าว่า ‘พระเจ้าทำลายทั้งคนถูกและคนผิด’
๒๓ ยิ่งกว่านั้นเมื่อภัยพิบัตินั้นความตายมาให้
อย่างกะทันหัน
พระองค์ยังหัวเราะเยาะกับความทุกข์
ทรมานที่พวกผู้บริสุทธิ์ต้องเจอ
๒๔ ในขณะที่แผ่นดินดินถูกยกไปอยู่ในกำมือ
ของคนชั่ว
และพระองค์ได้ปิดตาของผู้พิพากษาไม่ให้
เห็นความจริง
ถ้าไม่ใช่พระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ แล้วใครทำละ
๒๕ วันเวลาของข้าผ่านไปเร็วกว่านกวิ่งส่ง
ข่าว
มันวิ่งหนีไป โดยไม่ได้เห็นสิ่งใดๆเลย
๒๖ มันผ่านไปรวดเร็วราวกับเรือที่มาจากต้น
อ้อ
เหมือนนกอินทรีที่โฉบลงมาเอาเหยื่อ
๒๗ ถึงข้าจะพูดว่า ‘ข้าจะลืมหูลูกพร้าบของข้า
จะถอดหน้าเศร่าทิ้งไปและบั้นสีหน้าให้มี
ความสุข’
๒๘ แต่ข้าก็ยังกลัวความเจ็บปวดทั้งหมดของ
ข้าอยู่ดี
เพราะข้ารู้ว่าพระองค์จะไม่ยอมถือว่าข้าเป็น
ฝ่ายถูก
๒๙ ถึงยังไงข้าก็ยังจะถูกตัดสินว่าผิด
แล้วข้าจะดินรนสู่คดีไปให้เหนื่อยเปล่าทำไม่
กัน
๓๐ ถึงข้าจะล้างตัวเองด้วยหิมะ
และขัดถูเนื้อตัวให้สะอาดด้วยสบู่
๓๑ พระเจ้าก็ยังจะหย่อนตัวข้าลงไปในหลุม
โคลนอยู่ดี
จนแม้แต่เสื้อผ้าของข้ายังขยี้ขย้างตัวข้า
๓๒ พระเจ้าไม่ไ้เมษนุชย์อย่างข้าที่ข้าจะไป
ได้ตอบกับพระองค์ได้
ที่จะไปขึ้นศาลด้วยกันได้
๓๓ แล้วไม่มีใครจะสามารถมาเป็นคนกลาง
ระหว่างเราได้

*๙:๑๓ ราหับ นางเป็นสัตว์ประหลาดในทะเลในเทพนิยายของชาวคานาอัน ที่เชื่อว่าก่อความ
อลหม่านสับสนวุ่นวาย นางราหับเป็นสัญลักษณ์ของพวกศัตรูของพระเจ้าหรือสิ่งชั่วร้าย

ที่จะมาสั่งให้เราทั้งสองยอมรับการตัดสิน
ของเขา *

๓๔ และมาเอาไม้ เรียวของพระองค์ไปจากตัว
ข้า

เพื่อข้าจะได้ไม่ต้องกลัวฤทธิ์อำนาจอันน่าสะ
พรึงกลัวของพระองค์อีกต่อไป

๓๕ แล้วเมื่อ นั้นข้าจะพูดและจะไม่กลัว
พระองค์
แล้วข้าจะได้เป็นตัวของตัวเองซะที †

* “ข้าเบื่อชีวิตของข้า

๑๐ ดังนั้นข้าจะบ่นอย่างไม่มียั้ง

ข้าจะพูด เพราะจิตวิญญาณข้าขมขื่น

๒ ข้าจะพูดกับพระเจ้าว่า “อย่าเพิ่งตัดสินว่า
ข้าพเจ้าผิด

ช่วยบอกหน่อยว่าพระองค์มีข้อกล่าวหาอะไร
ข้าพเจ้าน้าง

๓ พระองค์ชอบหรือที่จะกดขี่และทอดทิ้ง
ผลงานที่พระองค์ทุ่มเทสร้างขึ้นมา
ในขณะที่พระองค์อวยพรแผนการทั้ง หลาย
ของคนชั่วหรือ

๔ พระองค์มีตาอย่างกับตามนุษย์หรือ
พระองค์มองแคบๆเหมือนกับที่มีมนุษย์มอง
หรือ

๕ วันคืนของพระองค์เหมือนกับวันคืนของ
คนหรือ

เดือนปีของพระองค์สั้นเหมือนกับเดือนปี
ของมนุษย์หรือ

๖ ที่พระองค์จะต้องรีบมาค้นหา
ความชั่วและความผิดบาปของข้าพเจ้า

๗ พระองค์รู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไร
แต่ไม่มีใครสามารถช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น
ไปจากเงื้อมมือของพระองค์ได้อยู่ดี

๘ มือของพระองค์ปั้นและสร้างข้าพเจ้าขึ้นมา
แต่ตอนนี้พระองค์กลับหันมาทำลายข้าพเจ้า

๙ ขออย่าลืมนะว่าพระองค์ปั้นข้าพเจ้าขึ้นมา
เหมือนปั้นดินเหนียว

แต่ตอนนี้ พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้ากลับไป
เป็นผงคลีดินอีกอย่างนั้นหรือ

๑๐ พระองค์เทข้าพเจ้าออกมาราวกับนม
และทำให้ข้าพเจ้าแข็ง ตัวยาวกับเนย แข็ง
ไม่ใช่หรือ

๑๑ พระองค์ห่อ หุ้มข้าพเจ้าไว้ด้วยหนังและ
เนื้อ

พระองค์สาน ทอข้าพเจ้าไว้ด้วยกระดูกและ
เส้นเอ็น

๑๒ พระองค์ให้ชีวิตและความรักกับข้าพเจ้า
และการเอาใจ ใส่ดูแลของพระองค์ได้ปกป้อง
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้

๑๓ แต่พระองค์มีแผนการเหล่านี้ นี้แอบแฝงอยู่
ในใจ

ข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือความตั้งใจของพระองค์

๑๔ คือถ้าข้าพเจ้าทำบาป พระองค์จะจับตาดู
ข้าพเจ้า

และจะไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าพ้นผิดจากความ
ผิดบาปของข้าพเจ้า

๑๕ ถ้าข้าพเจ้าผิด วิบัติก็จะเกิดกับข้าพเจ้า
ถึงข้าพเจ้าถูก ข้าพเจ้าก็ไม่สามารรถเชิดหน้า
ขึ้นมาได้

เพราะข้าพเจ้าจะเต็มอ้อมไปด้วยความอับอาย
และความทุกข์ยาก

๑๖ ถ้าข้าพเจ้ายกตัวเองขึ้น
พระองค์ก็จะไล่ข้าพเจ้าอย่างสิงโต

และแผลง ฤทธิ์อันอัศจรรย์ของพระองค์ใส่
ข้าพเจ้าอีก

๑๗ พระองค์จะหาพยานมาเพิ่มเพื่อปรักปรำ
ข้าพเจ้าใหม่

และเพิ่มความโกรธเกรี้ยวใส่ข้าพเจ้า
พระองค์ส่งกองทัพชุดใหม่มาสู้กับข้าพเจ้า

๑๘ ทำไมพระองค์จึงนำข้าพเจ้าออกมาจาก
ท้องแม่

ข้าพเจ้าน่าจะตายไปก่อนที่จะมีสายตาใครได้
เห็น

๑๙ ข้าพเจ้าน่าจะเป็นเหมือนกับคนที่ไม่เคยมี
ชีวิต

คือถูกนำจากท้องแม่ตรงไปสู่หลุมฝังศพ

๒๐ ข้าพเจ้ามีเวลาเหลืออยู่ไม่กี่วันไม่ใช่หรือ
อย่ามายุ่งกับข้าพเจ้าได้ไหม

ข้าพเจ้าน้อยเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีความ
สุขสักนิด

๒๑ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะจากไปและไม่กลับมาอีก
จะไปสู่ดินแดนแห่งความ มีดและเงาแห่ง
ความตาย

* ๙:๓๓ มาสั่งให้เราทั้งสองยอมรับการตัดสินของเขา หรือแปลตรงๆได้ว่า “มาวางมือของ
เราบนเราทั้งสอง”

† ๙:๓๕ แล้วข้าจะได้เป็นตัวของตัวเองซะที หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพราะข้ารู้ว่าข้า
ไม่ผิดอย่างที่คนอื่นว่า”

๒๒ ไปสู่ดินแดนแห่งความมืดทึบ
และเงาแห่งความตาย ดินแดนแห่งความ
ยู่งเหยิงไร้ระเบียบ
ที่ความสว่างของมันเป็นเหมือนความมืด”

โคฟาร์พูดกับโยบ

๑ แล้วโคฟาร์ชาวอามาธาตอบโยบ

๑๑

๒ “คำพูดที่มากมายขนาดนี้จะปล่อยให้ไม่มี
คำตอบหรือ

คนในที่พูดมากจะต้องเป็นฝ่ายถูกอย่างนั้น
หรือ

๓ “ท่านคิดว่าคำบ่นพึมพำอันไร้สาระของท่าน
จะทำให้คนอื่นเงยบังนไปอย่างนั้นหรือ

เมื่อท่านพูดเยาะเย้ยมากขนาดนี้
จะไม่ให้มีใครมาทำให้ท่านเสียหน้าเลยหรือ

๔ “ท่านพูดว่า ‘คำสอนของข้าฉันถูกต้อง’
และพูดว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้านั้นสะอาด

บริสุทธิ์ในสายตาของพระองค์’
๕ แต่ข้าอยากให้พระเจ้าพูดเหลือเกิน

คือเปิดริมฝีปากของพระองค์พูดกับท่าน
๖ และข้าอยากจะให้พระองค์

เปิดเผยความลับแห่งสติปัญญาให้กับท่าน
เพราะสติปัญญา นั้นย่อมมีอีกแง่มุมหนึ่งที่

ท่านคิดไม่ถึง
แล้วท่านจะได้รู้ว่าพระเจ้าได้ลงโทษท่าน

น้อยกว่าที่ท่านสมควรจะได้รับเสียอีก
๗ “ท่านสามารถค้นพบสติปัญญาอันลึกกลับของ

พระเจ้าได้หรือ
ท่านสามารถค้นพบขอบเขตแห่งความรู้ของ

พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้หรือ
๘ มันสูงยิ่งกว่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะไปทำอะไร

ได้
มันลึกยิ่งกว่าแดนคนตาย ท่านจะไปรู้อะไร

ได้
๙ สติปัญญาของพระเจ้านั้น

วัดได้ยาวไกลกว่าผืนโลกและกว้างยิ่งกว่า
ทะเล

๑๐ ถ้าพระองค์ผู้ญาณและคุมขังใครไว้
และเรียกตัวผู้ นั้นขึ้นตัดสินความ ใครจะไป

ห้ามพระองค์ได้
๑๑ เพราะพระองค์รู้ว่าใครทำตัวไร้ค่า

แล้วเมื่อพระองค์เห็นความชั่วร้าย พระองค์
จะมองข้ามมันไปหรือ

๑๒ คนสมองกลวงจะมีสติปัญญาได้
ก็ต่อเมื่อลาป่าเกิดลุกออกมาเป็นคน

๑๓ ถ้าท่านมอบจิตใจของท่านให้กับพระเจ้า
และยื่นมือของท่านไปยังพระองค์

๑๔ ถ้าท่านเอาความชั่วร้ายในมือของท่านทิ้ง
ไป

และไม่ยอมให้ความผิด บาปอาศัยอยู่ในพวก
เด็นของท่าน

๑๕ เมื่อ นั้น ท่านจะขีดหน้าขึ้นได้แน่นอน
ไม่มีที่ติ

ท่านจะมั่นคงและไม่หวั่นกลัวต่อสิ่งใด
๑๖ เพราะท่านจะลืมนความทุกข์ยากของท่าน

เหมือนสายน้ำที่ไหลผ่านไปแล้ว
๑๗ ชีวิตของท่านจะส่องสว่างสดใสยิ่งกว่า

ยามเที่ยงวัน
แม้แต่ความมืดในชีวิตของท่านก็จะเป็น

เหมือนแสงสว่างในยามเช้า
๑๘ ท่านจะรู้สึกปลอดภัย เพราะมีความหวัง

ท่านจะได้รับการป้องกันอย่างแน่นหนา และ
นอนพักอย่างปลอดภัย

๑๙ เมื่อท่านนอนลง จะไม่มีใครทำให้ท่าน
กลัว

ผู้คนมากมายจะมาร้องขอความช่วยเหลือ
จากท่าน

๒๐ แต่ดวงตาของคนชั่วร้ายจะมืดมัวไป
มันหาทางหนีไม่เจอ

ความหวังของมันก็คือความตายนั่นเอง”

โยบตอบเพื่อน ๆ

๑ แล้วโยบก็กล่าวตอบว่า

๒ “ไม่ต้องสงสัยเลย
พวกท่านเป็นคนฉลาดสุดสุดท้าย

เมื่อพวกท่านตาย
โลกนี้ก็เผลอหลงเหลือความฉลาดไว้อีกแล้ว

๓ แต่ข้าก็มีความเข้าใจเหมือนกัน ไม่ได้ด้อย
ไปกว่าท่านหรอก

ใครบ้างจะไม่รู้เรื่องพวกนี้ที่ท่านพูด
๔ แต่ตอนนี้ข้าได้กลายเป็นตัวตลกให้เพื่อน ๆ

หัวเราะเยาะ
แต่ก่อนข้าเคยอธิษฐานต่อพระเจ้าและ

พระเจ้าก็ตอบข้าด้วย
ข้าเป็นคนมีคุณธรรมและไม่มีที่ติ แต่เดี๋ยวนี้

กลายเป็นตัวตลกไปแล้ว
๕ คนที่อยู่สบายพูดว่า ‘คนนี่เคราะห์ร้ายอยู่

แล้ว ข้าเต็มลงไปเลย’
พวกนี้พูดว่า ‘คนนั้นโชเซออยู่แล้วผลึกให้มัน

ลึกลงไปเลย’
๖ แต่เด็นที่ของโจรออยู่อย่างสงบสุข

และคนที่ยั่วเย้าพระเจ้าก็อยู่อย่างปลอดภัย
ทั้งๆ ที่ชีวิตของพวกเขา มันอยู่ในกำมือพระเจ้า
อยู่แล้ว

๗ แต่พวกท่านพูดว่า

‘ไปปรึกษาพวกสัตว์คูสิ แล้วมันจะสอนท่าน
ไปปรึกษาพวกนกในอากาศคูสิ แล้วมันจะ
บอกท่าน

๘ หรือ ไปปรึกษากับแผ่นดินโลกคูสิ แล้วมัน
จะสอนท่าน

๙ ไปปรึกษาปลาในท้องทะเลคูสิ แล้วมันจะเล่า
ให้ท่านฟัง’

๑๐ ในบรรดาสัตว์เหล่านี้ มีสิ่งไหนบ้างที่ไม่ว่า
ทุก อย่างที่เกิดขึ้นเป็นฝีมือของพระเจ้า
หาได้

๑๑ ชีวิตของสิ่งมีชีวิตทั้ง ปวงและลมหายใจ
ของมนุษย์ทุกคน

อยู่ในมือของพระองค์

๑๒ หูดสอบบคำพูด

เหมือนที่ปากแยกแยะรสชาติอาหารไม่ใช่
หรือ

๑๓ สติปัญญาย่อมอยู่กับผู้สูงวัย

และความเข้าใจก็มากับชีวิตที่ยืนยาวไม่ใช่
หรือ

๑๔ ข้าว่าสติ ปัญญาและฤทธิ์อำนาจเป็นของ
พระเจ้า

คำปรึกษาและความเข้าใจเป็นของพระองค์

๑๕ ถ้าพระองค์หรืออะไรลง จะไม่มีใครสร้างมัน
ขึ้นมาใหม่ได้อีก

ถ้าพระองค์ขังใครไว้ จะไม่มีใครปล่อยคนนั้น
ออกมาได้

๑๖ ถ้าพระองค์หยุดยั้งน้ำฝนไว้ แผ่นดินก็จะ
เหือดแห้งไป

ถ้าพระองค์ส่งน้ำ ฝนลงมา มันจะท่วมทัน
แผ่นดิน

๑๗ กำลังและสติปัญญาเป็นของพระองค์
ทั้งคนที่ถูกหลอกและคนที่หลอกหลวงล้วนอยู่
ใต้อำนาจของพระองค์

๑๘ พระองค์เปลื้อง ผ้าพวกที่ ปกษาของ
แผ่นดิน แล้วนำพวกเขาออกไปแต่ตัว
ล่อนจ้อน

พระองค์ทำให้พวกผู้พิพากษากลายเป็นคน
โง่

๑๙ พระองค์ปลดสาย สะพายของเหล่ากษัตริย์
ออก

๒๐ แล้วให้พวกกษัตริย์นั้นใส่แค่ผ้าคาดเอว

๑๑ พระองค์เปลื้อง ผ้าพวกนักบวช แล้วนำ
พวกเขาออกไปตัวล่อนจ้อน
พระองค์โค่นอำนาจของผู้ ที่ปกครองมาช้านาน

๒๐ พระองค์ปิดปากของพวกที่ปรึกษาที่ได้รับ
ความไว้วางใจ

พระองค์แย่งความเข้าใจไปจากพวก ผู้นำ
อาวุโส

๒๑ พระองค์เทการเหยี้ย หยั่นลงบนพวกเจ้า
นาย

และปลดคาบคาดเอวของนักรบที่แข็งแกร่ง

๒๒ พระองค์เปิด เผยพวกเรื่องลับที่แอบ
ซ่อนอยู่ในความมืด

และนำความมืดมาสู่แสงสว่าง

๒๓ พระองค์ทำให้ชนชาติต่างๆยิ่งใหญ่

แต่ต่อมาก็ทำลายมันลง

พระองค์ขยายอาณาเขตของชนชาติต่างๆ

แต่ต่อมาก็นำพวกเขาออกไปเป็นเชลย

๒๔ พระองค์ริบเอาความรู้ของพวก ผู้นำ
ประชาชนบนแผ่นดินโลก

แล้วทำให้พวก เขาเดินพลัดหลงเข้าไปในดิน
แดนอันรกร้างที่ไม่มียถนนหนทาง

๒๕ ผู้นำเหล่านั้นเดินคลำทางในความมืดมืดที่
ไร้แสงสว่าง

พระองค์ทำให้พวก เขาเดินโชนะอย่างกับคน
เมา

๑๓ ^๑“คูสิ ตาของข้าได้เห็นเรื่อง
ทั้งหมดนี้แล้ว

หูของข้าได้ยินและข้าใจมันแล้ว

๒ ท่านรู้อะไรข้าก็รู้ด้วย

ข้าไม่ได้ต้อยไปกว่าท่านหรอก

๓ แต่ข้าอยากจะพูดกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์

และอยากจะทำต่อสู้อคติของข้ากับพระเจ้า

๔ แต่พวก ท่านใช้คำโกหกทั้ง หลายมาเป็นยา
ทาข้าพเจ้า

พวกท่านทั้งหมดเป็นหมอกที่ห่วยแตก

๕ พวกท่านน่าจะนั่งเงียบซะ

นั่นจะเป็นทางเลือกที่ฉลาดที่สุดสำหรับท่าน

๖ ตอนนีให้ฟังคำโต้แย้งของข้า

ให้ฟังคดีของข้า

๗ พวกท่านจะพูดโกหกเพื่อพระเจ้าหรือ

หรือพูดหลอกลวงเพื่อพระองค์หรือ

๘ พวกท่านจะล่าเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ

พวกท่านจะสู้คดีเพื่อพระเจ้าหรือ

๙ เมื่อถึงคราวที่พระองค์ตรวสอบพวกท่าน

พวกท่านคิดว่าจะออกมาดีหรือ

หรือพวกท่านคิดว่าจะหลอกพระองค์ได้ เหมือนกับที่มนุษย์คน หนึ่งสามารถหลอกอีก คนหนึ่งได้

๑๐ พระองค์จะฟ้องร้องพวกท่านแน่ ถ้าพวกท่านแอบล้าเอียง

๑๑ เมื่อความโธ่อาตระการ ตาของพระองค์ ปรากฏ ท่านจะไม่หวาดหวั่นหรือ ความน่าเกรงขามของพระองค์ไม่ทำให้ท่าน สะทกสะท้านหรือ

๑๒ คำคมและพวก สุภาษิตของพวกท่านไว้คำ อย่างชี้เถ้า

คำแก้ ต่างของพวก ท่านเปราะ บางอย่างหม้อ ดิน

๑๓ เจียบชะ แล้วปล่อยให้ข้าพุด อะไรจะเกิดขึ้นกับข้าก็ให้มันเกิดเถอะ

๑๔ ข้าจะยอมกัดเนื้อตัวเอง ยอมเสี้ยงชีวิต

๑๕ พระองค์อาจจะฆ่าข้า แต่ข้าไม่มีอะไรจะ สูญเสียอีกแล้ว

ข้าจะต้องพุดแก้ตัวของข้าต่อหน้าพระองค์

๑๖ ความ กล้าของข้านี้อาจจะเป็นความ รอด ของข้า

เพราะคน ชั่วจะไม่กล้ามายืนอยู่ต่อ หน้า พระองค์หรอก

๑๗ ให้ฟังถ้อยคำของข้าให้ดี

ให้คำพุดของข้าอยู่ในหูของท่าน

๑๘ ข้าได้เตรียมคตติของข้าพร้อมแล้ว

ข้ารู้ว่าข้าเป็นฝ่ายถูก

๑๙ มีใครเล่าสามารถพิสูจน์ว่าข้าผิด

ถ้ามี ข้าจะหุบปากและตายไป

๒๐ ข้า แต่พระเจ้า ขอช่วยทำสอง สิ่ง นี้ให้กับ ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องซ่อน ตัวไปจากหน้า ของพระองค์

๒๑ คือช่วยเอามือของพระองค์ออกจาก ข้าพเจ้าหน่อย

และขออย่าให้ความน่า กลัวของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่น

๒๒ แล้วเบิกตัวข้าพเจ้ามาเถิด แล้วข้าพเจ้าจะ ตอบข้อกล่าวหา

หรือไม่อย่าง ึ่งนั้นก็ให้ข้าพเจ้าพุดก่อน แล้ว พระองค์ค่อยแย้ง

๒๓ ไหน มีก็เรื่องที่ข้าพเจ้าทำผิดทำบาป

ช่วยให้ข้าพเจ้ารู้หนอย่ว่าความละเมียดและ ความผิดบาปของข้าพเจ้าคืออะไร

๒๔ ทำไมพระองค์ถึงซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า และถือว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรู ของพระองค์

๒๕ อะไรกัน พระองค์จะขู่ข้าพเจ้า ผู้เป็นแคไปไม้ใบเดียวที่ปลิวตามลมนี้ละ

พระองค์จะเสกवादเศษฟางแห้งอันเดียวนี้ละ

๒๖ พระองค์ได้เขียนคำตัดสินต่างๆที่ขมขื่น ให้กับชีวิตข้าพเจ้า

และพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ ทรมานเพราะความบาปที่ข้าพเจ้าได้ทำ ในวัยหนุ่ม

๒๗ พระองค์เอาโซ่ตรวนใส่เท้าข้า แล้วพระองค์เฝ้ามองทุกฝีเท้าของข้า

และสะกดรอยทุกอย่างก้าวของข้า

๒๘ ถึงแม้ว่าข้าจะเป็นแค่มนุษย์ที่ทรุด โทรม ไปเหมือนของเน่า

เหมือนเสื้อผ้าที่ถูกแมลงกัดกิน”

๑๔ มนุษย์ที่เกิดมาจากหญิง ชีวิตก็สั้นและเต็มไปด้วยความยุ่ง

ยาก

๒ เขาผลิบานราวกับดอกไม้ แล้วก็เหี่ยวแห้ง ไป

เขาหายไปอย่างกับเงา ชีวิตเขาไม่ยั่งยืน

๓ ทำไมพระองค์จะต้องมาเพ่ง ดูผู้ที่มีลักษณะ อย่างนี้

และนำข้ามาสู่อคติกับพระองค์ด้วย

๔ ใครเล่าจะทำการที่สกปรกให้กลับสะอาดได้ อีก

ไม่มีหรอก

๕ เพราะวันเวลาของคนได้ถูกกำหนดไว้แล้ว และพระองค์ก็ล่วง รู้จำนวนเดือนที่พวก เขา

จะมีชีวิตอยู่

พระองค์ได้กำหนดขอบเขตของเวลา

ที่พวกเขาไม่สามารถข้ามไปได้

๖ เลิกมองเขาได้แล้ว อย่ายุ่งกับเขาเลย

เผื่อบางที่เขาอาจจะมีความ สุขบ้างสักเล็กน้อยเหมือนลูกจ้างรายวัน

๗ ขนาดต้นไม้ก็ยังไม่มีความหวังเลย

ถึงจะถูกโค่นลง มันก็ยังงอกขึ้นมาใหม่ได้

และหน่อของมันก็จะมีชีวิตต่อไป

๘ ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน

และตอก็เริ่มตายอยู่บนพื้น

๙ แต่พอมันได้กลิ่นของน้ำ

* ๑๓:๒๔ ศัตรู ในที่นี้กำลังเล่นคำ มันสะกดเหมือนคำว่า “โยบ”

มันก็จะแตกหน่อและแตกกิ่ง ก้านออกมา
เหมือนต้นไม้อ่อน

๑๐ แต่สำหรับมนุษย์ เมื่อตายแล้ว เร็วแรงก็
หมดไป

มนุษย์สิ้นลม และก็ไม้อยู่แล้ว

๑๑ เหมือนกับน้ำที่ระเหยไปจากทะเลสาบ
เหมือนกับแม่น้ำที่ขาดแหล่งน้ำของมันไป

๑๒ มนุษย์นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก
เขาจะไม่ตื่น ทรายเท่าฟ้าสวรรค์ยังมีอยู่
ปลุกก็ไม่ตื่น

๑๓ ข้าอยากให้พระองค์ซ่อนข้าไว้ในแดนคน
ตายเหลือเกิน

จะได้แอบข้าไว้จนกว่าพระองค์จะหายโกรธ
แล้วกำหนดเวลาที่จะนึกถึงข้าและนำข้าออก
มา

๑๔ ถ้ามนุษย์ตาย เขาจะฟื้นขึ้นมาได้อีกหรือ
ถ้าเป็นอย่างนั้น ข้าจะคอยและสู้ ทนต่อการ
ฝึกหนักเยี่ยงทหารของ ข้าไม่ว่าจะนาน
แค่ไหนก็ตาม

จนกว่าจะถึงเวลาที่ข้าจะได้ รับการปลด
ปล่อย

๑๕ ถ้ามีการฟื้นขึ้น เมื่อพระองค์ร้องเรียกข้า
ข้าก็จะโต้ตอบ
พระองค์จะตั้งตาคอยผู้ที่พระองค์ได้สร้างขึ้น
มา

๑๖ พระองค์จะได้เฝ้าดูอย่างก้าวของข้า
ไม่ใช่มาจ้องจับผิดข้า

๑๗ ความละเมิดของข้าจะถูกปิดไว้ในถุง
พระองค์จะกลบความผิดของข้า

๑๘ แต่เวลานี้ ภูเขาที่ถูกพังทลายและผุกร่อนไป
หินผาถูกเคลื่อนไปจากที่ของมัน

๑๙ พวกโขดหินถูกนำเขาจะจนกร่อน
ผิวดินของแผ่นดินถูกนำขัดไป

และความหวังของคนถูกพระองค์ทำลายไป

๒๐ พระองค์ไปราบเขาอย่างราบคาบตลอดไป
และเขาก็สูญสิ้นไป

พระองค์ใช้ความ ตายเปลี่ยนโฉมหน้าของ
เขา

และผลึกเขาออกไป

๒๑ ลูกๆของเขาอาจจะได้ รับเกียรติ แต่เขาก็
ไม่รู้เรื่อง

หรือลูกๆของเขาอาจจะตกต่ำลง เขาก็ไม่อาจ
รับรู้ได้

๒๒ เขารู้สึกได้เพียงความเจ็บ ปวดในร่างของ
เขาเท่านั้น

และเขารำคาญเรื่องของตัวเองเท่านั้น”

เอลีฟัสตอบโยบ

๑๕ แล้วเอ ลี ฟัสแห่งเท มานก็กล่าว
ตอบว่า

๒ “คนมีปัญญา เขาจะพินคำพูดใส่คนให้หงาย
หลังตั้ง ไปอย่างนั้นหรือ
คนมีปัญญา เขาจะอัด ออกลมตะวันออกไว้ใน
ท้องอย่างนั้นหรือ

๓ เขาจะสู้คดีด้วยคำพูดที่ไร้ประโยชน์
และไม่เป็นผลดีกับใครเลยอย่างนั้นหรือ

๔ ท่านกำลังทิ้งความยิ่งใหญ่พระเจ้า
และกำลังลดความสำคัญของการมีสมาธิ
จดจ่ออยู่ต่อหน้าพระเจ้า

๕ เพราะความ ผิดของท่านชักนำให้ปากของ
ท่านพูดอย่างนี้

และท่านเลือกใช้ลินที่เคลือบแฝงไปด้วยเล่ห์
๖ ปากของท่านนั้น แลหะที่กล่าว โทษตัวท่าน
ไม่ใช่ข้า

ริมฝีปากของท่านต่างหากที่ปรักปรำท่าน

๗ ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือยัง
ท่านเกิดก่อนพวกภูเขา หรือยัง

๘ ท่านได้ร่วมฝังอยู่กับสภาที่ปรึกษาของ
พระเจ้า หรือยัง

มีแต่ท่านเท่านั้นหรือที่มีสติปัญญา

๙ มีอะไรบ้างที่ท่านรู้ แต่พวกเราไม่รู้
มีอะไรบ้างที่ท่านเข้าใจ แต่พวกเราไม่เข้าใจ

๑๐ ในพวก เรา มีคนหนึ่งที่มีผมหยอกและสูง
อายุ

แก่ยิ่งกว่าพ่อท่านเสียอีก

๑๑ ท่านเห็นว่าคำพูดของพระเจ้าที่ให้กำลังใจ
ท่านนั้น เป็นเรื่องขี้ผงสำหรับท่านหรือ
คือคำพูดที่เรากำลังพูดกับท่านอย่างสุภาพนี้

๑๒ ทำไมท่านถึงปล่อยให้ ความ คิดนำท่าน
ออกนอกกลุ่มนอกรทาง

ทำไมตาของท่านถึงมองไม่เห็นความจริง

๑๓ จนทำให้ท่านเกรี้ยวกราดต่อพระเจ้า
และปล่อยคำพูดอย่างนี้ออกมาจากปากท่าน

๑๔ มนุษย์เป็นใครกัน เขาจะสะอาดบริสุทธิ์ได้
หรือ

๑๕ ดูเถิด ขนาดทูต สวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของ
พระเจ้า พระองค์ยังไม่ไว้วางใจเลย

ขนาดดวงสว่างบนท้องฟ้า พระเจ้าก็ยังเห็น
ว่ายังไม่สะอาดบริสุทธิ์เลย

๑๖ แล้วจะนับ ประสาอะไรกับมนุษย์ที่นำ
ขยะแขยงและเสื่อมทราม
ที่ตีความชั่วร้ายเข้าไปเหมือนน้ำ
๑๗ ฟังข้าให้ดี ข้าจะอธิบายนให้ท่านฟังว่าอะไร
เป็นอะไร
ข้าจะเล่าให้ฟังถึงสิ่งทั้งหลายที่ข้าเห็นมา
๑๘ เป็นเรื่องที่มีปัญญาได้เล่าให้ฟัง
ที่บรรพบุรุษของเขาไม่ได้บิดบังไว้
๑๙ พระเจ้าได้มอบแผ่นดินให้กับบรรพบุรุษ
พวกนั้นเท่านั้น
ไม่มีคนต่างชาติผ่านเข้าไปท่ามกลางพวก
เขาเลย *
๒๐ คน ชั่วเป็นทุกข์ก็กังวลถึงนักตลอดวันเวลา
ของเขา
ส่วนคนที่กดขี่ข่มเหงนั้นก็ทุกข์กังวลตลอดปี
ตลอดชาติ
๒๑ ในหูเขามีแต่เสียงอันน่าสะ พริ้ง กลัวก้อง
อยู่
และเมื่อเขารุ่งเรืองก็กังวลว่าจะมีโจรมาปล้น
เขา
๒๒ เขาไม่เชื่อว่าเขาจะหนีรอดจากความมิด
มิดนั้น
และเขาเชื่อว่ามีตาบกำลังคอยจู่เขาอยู่
๒๓ เขาเชื่อว่าเขาจะถูกโยน ทิ้งออกไปเป็น
อาหารให้ฝูงนกแร้ง
เขารู้ว่าเขาจะเจอกับความหายนะแน่
๒๔ ความทุกข์ ใจและกลัดกลุ้ม ใจทำให้เขา
หวาดหวั่น
มันถาโถมเข้าหาเขาราวกับกษัตริย์ที่เตรียม
พร้อมประจัญบาน
๒๕ เพราะเขาซุกกำปั่นใส่พระเจ้า
และโจมตีพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์อย่างนักรบ
๒๖ เพราะเขาก็มั่นหน้าก้มตาวางเข้าใส่พระองค์
ด้วยโล่ที่แข็งแกร่งหนาที่บ
๒๗ ถึงแม้ว่าเขาจะมีกินจนอ้วนฉุ
และประสบความสำเร็จในชีวิต
๒๘ แต่เขาจะได้อาศัยอยู่ในเมืองร้าง
ในบ้านที่ใกล้จะพังเป็นกองซากปรักหัก พัง
อยู่แล้ว
๒๙ ดังนั้น คนนั้นจะไม่ร่ำรวยอีกต่อไป ทรัพย์สิน
สมบัติของเขาจะไม่ยั่งยืน
ทรัพย์สินของเขาจะไม่ออกเงยไปทั่วแผ่นดิน
๓๐ เขาจะหนีความมิดมิดไปไม่พ้น

เปลวไฟจะทำให้ดินอ่อนของเขาเหี่ยวแห้ง
ลมหายใจจากปากของพระเจ้าจะพัดพาตัว
เขาไป
๓๑ อย่าให้เขาหลงเชื่อในสิ่งที่ไร้ค่าซึ่งจะทำให้
เขาหลอกตัวเอง
เพราะเขาจะได้สิ่งไร้ค่าเป็นผลตอบแทน
๓๒ เขาจะได้ รับกรรมอย่างเต็มที่ และตาย
ก่อนเวลาอันควร
แล้วกิจการของเขาจะไม่เขี้ยวอีกแล้ว
๓๓ เขาจะเป็นเหมือนเถาอุนที่ผลร่วงก่อน
สุก
เป็นเหมือนต้นมะกอกที่ช่อดอกร่วงหล่นไป
๓๔ เพราะกลุ่มคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะเป็น
หมัน
และไฟก็จะเผาผลาญเต็นท์ของคนรับสินบน
๓๕ พวกเขาตั้งท้องปัญหา และคลอดความชั่ว
ร้ายออกมา
กรรมของเขาให้กำเนิดความหอลกลวง”

โยบตอบเอลิฟัส

๑๖ ^๑แล้วโยบก็กล่าวตอบว่า
^๒“ข้าเคยได้ฟังเรื่องอย่าง นี้มามาก
แล้ว
พวก ท่านช่างเป็นผู้ ปลอบประโลมที่สร้าง
ความทุกข์ใจเสียจริงๆ
^๓ลมปากของท่านไม่มีที่สิ้นสุดหรือยัง
มีอะไรกวน ใจท่านหรือถึงต้องพูดไม่หยุด
อย่างนี้
^๔ข้าก็พูดอย่างที่พวกท่านพูดได้
ถ้าพวกท่านมาอยู่จุดนี้แทนข้า
ข้าก็สามารถเรียงร้อยถ้อยคำมาต่อว่าพวก
ท่าน
และส่ายหัวใส่พวกท่านได้
^๕แต่ข้ากลับจะให้กำลัง ใจพวก ท่านด้วยปาก
ข้ามากกว่า
และปลอบประโลมพวก ท่านด้วยริม ฝีปาก
ของข้า เพื่อช่วยให้ท่านคลายจากความ
เจ็บปวด
^๖แต่ตอนนี้ถึงข้าจะพูด ความเจ็บปวดก็ไม่ได้
คลายไป
ถึงข้าจะเจ็บ ความเจ็บปวดก็ไม่ได้ทิ้งข้าไป
อยู่ดี
^๗พระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าหมดเรี่ยวแรง

* ๑๕:๑๙ ไม่มีคน ... ท่ามกลางพวกเขาเลย ประโยคนี้คงหมายถึง ไม่มีคนต่างชาติมาทำให้
ความคิดหรือสติปัญญาของบรรพบุรุษพวกนี้เลอะเทอะไป

พระองค์ทำลายทั้งครอบครัวของข้าพเจ้า
 ๘ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าชুবผอม
 ซึ่งคนเอามาเป็นหลักฐานเอาผิดกับข้าพเจ้า
 ความผอมแห้งของข้าพเจ้าลุกขึ้นมาต่อว่า
 ข้าพเจ้า

เป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าซึ่งๆหน้า

๙ พระองค์ฉีกข้าพเจ้าด้วยความเกรี้ยวโกรธ
 และอาฆาตแค้นข้าพเจ้า

พระองค์ขับฟันใส่ข้าพเจ้า

พระองค์เป็นศัตรูของข้าพเจ้าที่จ้องข้าพเจ้า
 เขม็ง

๑๐ ชาวบ้านอ้าปากกว้างหัวเราะเยาะข้าพเจ้า
 และตบหน้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า เขารวมหัวกัน
 ต่อต้านข้าพเจ้า

๑๑ พระเจ้ามอบข้าพเจ้าไปอยู่ใต้อำนาจของ
 คนชั่ว

พระองค์โยนข้าพเจ้าให้ไปตกอยู่ในกำมือ
 ของคนเลว

๑๒ เมื่อข้าพเจ้ากำลังสุขสบาย พระองค์หัก
 ข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ

พระองค์คว้า คอของข้าพเจ้าและทุบข้าพเจ้า
 จนละเอียด

พระองค์จับตัวข้าพเจ้ายืนขึ้นเป็นเป้า

๑๓ นักยิง ธนูของพระองค์ร้ายล้อมตัวข้าพเจ้า
 อยู่

พระองค์แทงไตของข้าพเจ้าจมมิดอย่างโหด
 เขี้ยว

และเหน็บไตของข้าพเจ้าลงสู่พื้น

๑๔ ข้าพเจ้าเป็นเหมือนกัมพูที่พระองค์
 ทะลวงเป็นช่องชำ แล้วชำ เล่าจากทุก
 ด้าน

และพระองค์วิ่งโถมเข้า ใส่ข้าพเจ้าราวกับ
 นักรบ

๑๕ ข้าพเจ้าเย็บผ้ากระสอบติดกับหนัง
 ข้าพเจ้า

และกำลังข้าพเจ้าก็จมนินไปแล้ว

๑๖ ไบหน้าของข้าพเจ้าแดงกำเพราะรำให้

ขอบตาของข้าพเจ้าดำคล้ำไปหมดแล้ว

๑๗ ถึงแม้ว่ามือข้าพเจ้าไม่เคยก่อความรุนแรง
 และคำอธิษฐานของข้าพเจ้าบริสุทธิ์

๑๘ แผ่น ดินโลก เอ้ย อย่าปกปิดเลือดของ
 ข้าพเจ้าไว้เลย

ขออย่าให้เสียงร้องของข้าพเจ้าหยุดลง เลย
 แต่ให้มันไปจนทั่ว

๑๙ เดี่ยว นี้เอง พยานของข้าพเจ้าก็อยู่ใน
 สวรรค์

ผู้ที่พุดแทนข้าพเจ้าก็อยู่เบื้องบนนั้น

๒๐ เพื่อนๆของข้าพเจ้าเย้ยหยันข้าพเจ้า †
 ตาของข้าพเจ้าเทน้ำตาออกให้กับพระเจ้า

๒๑ แต่พยานของข้าพเจ้าจะสู้คดีให้กับ
 พระเจ้า

อย่างที่เพื่อนควรจะทำให้กับเพื่อนของตน

๒๒ เพราะว่าอีกไม่กี่ปี

ข้าพเจ้าก็จะไปตามทางที่ไปแล้วไปลับ

๑๗ ๑ วิญญาณของข้าพเจ้าใกล้แตก

๑๗ ๒ ดับแล้ว วันเวลาของข้าพเจ้าใกล้จะ
 มอดแล้ว

หลุมศพรอคอยข้าพเจ้าอยู่

๒ ใช้แล้ว มีแต่คนเยาะเย้ยอยู่รอบตัวข้าพเจ้า
 และข้าพเจ้าก็ต้องมองพวก นิสบ ประมาท
 ข้าพเจ้า

๓ ข้าแต่พระเจ้า

โปรดยอมรับคำยืนยันของข้าพเจ้าที่ว่า

ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ด้วยเถิด

เพราะไม่มีผู้ขึ้นมายืนยันให้กับข้าพเจ้า

๔ เพราะพระองค์ได้ปิด กั้นความ คิดของพวก
 เขาไม่ให้เข้าใจ

พระองค์จะไม่ได้ รับการยกย่องจากการ ทำ
 อย่างนั้น

๕ คนพุดกันว่า

‘ผู้ที่ปรักปรำเพื่อนเพราะเห็นแก่ได้

ลูกๆของเขาก็จะหิวหนำมิด’

๖ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าตกเป็นขี้ปากของ
 ชาวบ้าน

และเขาต่างถ่มน้ำลายรดหน้าข้าพเจ้า

๗ ดวงตาของข้าพเจ้าพร่ามัว เนื่องจากความ
 เคร่าไทร

และแขนขาของข้าพเจ้าผอมเหลือแต่เงา

๘ คนใดจะดูตะละสิ่งกับเรื่องนี้

คนบริสุทธิ์ก็จะปลุกเร้าตนเองให้ต่อ ด้านคน
 ที่ไม่มีพระเจ้า

† ๑๖:๑๕ เย็บผ้ากระสอบติดกับหนัง หมายถึงว่าโยบใส่ผ้ากระสอบไว้ ทุกข์ตลอดมาตั้งแต่
 ต้น และคิดว่าจะใส่อีกตลอดไป

† ๑๖:๒๐ เพื่อนๆของข้าพเจ้าเย้ยหยันข้าพเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่พุดแก้
 ต่างให้กับข้าพเจ้า (บนสวรรค์) เป็นเพื่อนของข้าพเจ้า”

๙ คนที่ทำในสิ่งที่ถูก ต้องก็จะยึด มันในทาง
ของเขา

และคนมือสะอาดก็จะยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้น
๑๐ มาสิ พวกท่านทุกคน โจมตีข้าพเจ้าอีกสิ
ข้าพเจ้าไม่เห็นใครในหมู่พวก ท่านฉลาดสัก
คน

๑๑ วันเวลาของข้าพเจ้าผ่านพ้นไปแล้ว

แผนการของข้าพเจ้าแตกหักแล้ว

คือสิ่งต่างๆที่ข้าพเจ้าหวังไว้

๑๒ ความหวังเหล่า นั้นทำให้กลาง คืนเป็น
กลางวัน

และนำแสงสว่างมาสู่ความมืด

๑๓ ถ้าข้าพเจ้าคาดหวังว่าแดนคน ตายจะเป็น
บ้านของข้าพเจ้า

ถ้าข้าพเจ้ากางเตียงนอนในความมืดมืดนั้น

๑๔ ถ้าข้าพเจ้าพูดกับหลุมลึกว่า ‘เจ้าเป็นพ่อ
ของข้า’

และพูดกับหนอนว่า ‘แม่จ๋า หรือ พี่สาวจ๋า’

๑๕ ถ้าข้าพเจ้าทำอย่างนั้น

ความหวังของข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนกัน และใคร
จะเห็นอนาคตที่สดใสสำหรับข้าพเจ้า

๑๖ ความหวังของข้าพเจ้าจะลงไปสู่แดนคน
ตาย ไม่ใช่หรือ

ทั้งข้าพเจ้าและความหวังของข้าพเจ้า จะลงไป
ไปสู่ผงคลีดินด้วยกัน ไม่ใช่หรือ”

บิลตัดพูดกับโยบ

๑๗ แล้วบิลตัดแห่งซูอาห์ก็กล่าวตอบ

๒ “อีกนานไหมท่านถึงจะหยุดพูด
หยุดใคร่ครวญสักหน่อยดีไหม
แล้วเราจะได้พูดกันรู้เรื่อง

๓ ทำไมท่านถึงมองพวกเราเหมือนวัวควาย
ทำไมท่านถึงได้มองพวกเราโง่เง่าเท่าตุน

๔ ท่านนั้น แหะแหละที่ฉีกตัว เองเป็นชิ้นๆด้วย
อารมณ์โมโหร้ายของตน

จะให้โลกนี้ถูกทิ้งร้างหรือหินผาถูกเคลื่อนไป
เพื่อให้มันเข้ากับความคิดของท่านหรือ

๕ ไม่ว่าท่านจะคิดยังไงความสว่างของคนชั่ว
จะถูกดับไป

และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องสว่างอีก

๖ แสงสว่างในเต็นท์ของเขาจะมืดลง

โคมไฟที่อยู่เหนือเขาจะถูกดับลง

๗ ก้าวร้าวที่แข็งแกร่งของเขาจะสั่นลง

ส่วนแผนการของเขาจะกลับโค่นเขา เองให้
ล้มลง

๘ ใช้ แล้ว ทำของเขาก้าวสู่ตายที่เขาได้
เตรียมไว้

และก้าวสู่หลุมพรางที่ปิดซ่อนไว้

๙ สันเท้าของเขาติดกับดัก

และบ่วงแร้วหนีรอดเขาไว้แน่นอน

๑๐ มีเชือกซ่อนไว้บนพื้นเพื่อมัดตัวเขา

มีกับดักซ่อนอยู่บนทางเดินเพื่อดักเขา

๑๑ เรื่องน่า กลัวจากทุก ด้านทำให้เขา
หวาดหวั่น

และพวกมันไล่ตามสันเท้าของเขาไป

๑๒ ความหิวโหยกัดกร่อนกำลังของเขา

ความหายนะรอคอยโอกาสที่เขาจะสะดุดล้ม

๑๓ โรคกัดกินผิวหนังของเขา

โรคระบาด กัดกินแขนขาของเขา

๑๔ เขาถูกกระซอกออกมาจากเต็นท์อัน

ปลอดภัย

และถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์แห่งความน่า
สยอของชั่วทั้งหลาย

๑๕ ไฟก็มาอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา

ไฟกำมะถันถูกหว่านไปที่หัวที่พิศของเขา

๑๖ รากเบื้องล่างของเขาก็เหี่ยวแห้งไป

กิ่งต้นบนของเขาก็เหี่ยวเฉา

๑๗ ความทรง จำถึงเขาก็สูญหายไปจากแผ่น
ดินโลก

และชื่อของเขาก็ไม่เป็นที่กล่าวถึงตามถนน
หนทางอีกต่อไป

๑๘ เขาถูกโยนออกมาจากความสว่างเข้า สู่
ความมืด

และถูกขับไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก

๑๙ เขาไม่มีลูก ไม่มีผู้สืบสกุลในหมู่ประชาชน
ของเขา

ในที่ต่างๆที่เขาเคยพัก ไม่มีลูกหลานของเขา
รอดชีวิตเหลืออยู่

๒๐ คนทางตะวันตก เมื่อได้ยินเรื่องที่เกิด ขึ้น
กับเขาต่างพากันตกตะลึง

ส่วนคนทางตะวันออกฟังแล้วสยอของชั่ว

๒๑ ที่อยู่อาศัยทั้งหลายของคน ชั่วก็เป็นอย่าง
นี้แน่

ส่วนที่ อยู่ของคนที่ดีมีพระเจ้าก็เป็นอย่าง นี้
แหละ”

* ๑๘:๑๓ โรคระบาด หรือ แปลตรงๆได้ว่า “ลูกหัวปีของความตาย”

โยบพูดอีก

๑๙^๑ แล้วโยบก็ตอบว่า
๒ “พวกท่านจะทรมาณข้าไปอีกนาน
แค่ไหน

พวกท่านพยายามจะบดขยี้ข้าเป็นชิ้นๆ ด้วย
คำพูดอย่างนี้ไปอีกนานไหม
๓ พวก ท่านพยายามฉีก หน้าข้ามาตั้งสิบ ครั้ง
แล้ว

ยังไม่วันทูกายที่ข้าผิดต่อข้าอย่างนี้หรือ

๔ สมมุติว่าข้าได้ทำผิดจริง

ข้าเองจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ

๕ ถ้าพวกท่านพองตัวว่าดีกว่าข้า

และถือเอาความตกต่ำของข้าเป็นเครื่อง
พิสูจน์ว่าข้าผิด

๖ ก็รู้ไว้เถิดว่าเป็นพระเจ้าที่ทำให้ข้าดูเหมือน
เป็นคนผิด

แล้วปิดล้อมใจตีสข้าอย่างนี้

๗ ถึงข้าจะร้องว่า ‘ช่วยด้วย ข้าถูกโยบยัด’

ก็ไม่มีใครฟังข้าอยู่ดี

ถึงข้าจะร้องให้ช่วย

ก็ยังไม่มีความยุติธรรมเกิดขึ้น

๘ พระองค์กั้นทางข้าไม่ให้ผ่าน

และทำให้เส้นทางทั้งหลายของข้ามืดไป

๙ พระองค์ปลดศักตศิรีของข้าไปหมด

และถอดมงกุฎไปจากหัวข้า

๑๐ พระองค์รื้อข้าลงจากทุกด้าน จนข้าสูญสิ้น
ไป

ความหวังของข้าถูกพระองค์ถอน รากถอน
โคนเหมือนต้นไม้

๑๑ พระองค์จุดความโกรธเกรี้ยวต่อข้า

และนับว่าข้าเป็นศัตรูของพระองค์

๑๒ กองทัพทั้งหลายของพระองค์เรียงหน้าบุก
เข้ามาพร้อมกัน

พวกเขาสร้างเนินดินไว้บุกกำแพงข้า

และตั้งค่ายล้อมรอบเต็นท์ของข้า

๑๓ พระองค์ทำให้พี่ น้องของข้าเห็นห่างจาก
ข้า

ส่วนเพื่อนๆของข้าทำตัวเป็นคนแปลก หน้า
กับข้า

๑๔ ญาติพี่น้องและพวกเพื่อน สนิทของข้าได้
ทอดทิ้งข้าไป

แขกทั้ง หลายที่เคยมาบ้านข้าหลงลืมข้าหมด
แล้ว

๑๕ สาวใช้ของข้ามองข้าเป็นคนแปลกหน้า

ข้ากลายเป็นคนต่างตัวในสายตาพวกเขา

๑๖ ข้าเรียกทาสชายของข้า แต่เขาไม่ตอบ

แม้ข้าจะอ่อนน้อนให้เขามาช่วยก็ตาม

๑๗ กลิ่นปากของข้าเป็นที่น่ารังเกียจแก่เมีย
ข้า

และพี่น้องท้องเดียวกันข้าก็สะอิดสะเอียนข้า

๑๘ แม้แต่เด็กเล็กๆก็ดูหมิ่นข้า

เมื่อข้ายืนขึ้นพูด พวกเขา ก็พูดต่อว่าข้า

๑๙ พวก เพื่อนสนิททุก คนของข้าต่างก็
สะอิดสะเอียนข้า

ส่วนคนเหล่านั้นที่ข้ารักก็หักหลังข้า

๒๐ กระดูกของข้าอ่อนปวกเปียก ชะจนต้อง
เกาะหนังและเนื้อไว้

ข้ารอดตายอย่างหวุดหวิดเหลือแต่หนัง หุ้ม
พื้น

๒๑ เพื่อนๆของข้า สงสารข้าด้วย สงสารข้า
ด้วยเถิด

เพราะมือของพระเจ้าได้ตบตีข้า

๒๒ ทำไมพวก ท่านต้องไล่ ล่าข้าเหมือนกับที่
พระเจ้าทำอยู่ที่นี่

กินเนื้อข้ายังไม่อิ่มหรือ

๒๓ ข้าอยากให้มีคนบันทึกคำ พูดของข้าเหลือ
เกิน

ข้าอยากให้อาริกรีกไว้บนแผ่นดิน

๒๔ ข้าอยากให้มีสลักคำ พูดทั้งหมดของข้าไว้
บนแผ่นดินตลอดไป

ด้วยสิ่วเหล็กและเคียวบดตะกั่ว

๒๕ เพราะข้ารู้ว่าผู้ ที่จะแก้ต่าง ให้กับข้า นั้นมี
ชีวิตอยู่

เขาจะยืนขึ้นในที่สุดเพื่อพูดแทนข้าบนผืน
ดินนี้

๒๖ แม้ว่าหนังสือของข้าจะถูกถลกออกไปแล้ว
ก็ตาม

แต่ข้าก็ยังอยากจะได้เห็นพระเจ้าในขณะที่ข้า
ยังอยู่ในเนื้อหนังนี้

๒๗ ข้าอยากจะได้เห็นพระองค์ด้วยตัวข้าเอง
ด้วยตาของข้าเอง ไม่ใช่มีแต่คนอื่นเห็น

ข้าคอยจนเหนื่อยใจแล้ว

๒๘ เมื่อพวกท่านพูดว่า ‘ใส่ล้ามันไป’

และกล่าวว่า ‘ปัญหาของมันก็อยู่ที่ตัวมันนั่น
แหละ’

๒๙ ให้ระวังดาบไว้ให้ดี

เพราะความโกรธเกรี้ยวของพวก ท่าน
สมควรจะถูกลงโทษด้วยดาบ

แล้วพวกท่านจะได้รู้ว่าการพิพากษามีจริง”

โสฟาร์ตอบโยบ

๑ แล้วโสฟาร์ชาวอามาธาห์ตอบว่า
๒๐ ๒ “เรื่องนึรบกวนใจเหลือเกิน
 ความคิดของข้าพเจ้าให้ข้าต้องได้ตอบออกมา
 ๓ ข้าต้องทนฟังคำว่าการกล่าวตักเตือนที่ดูถูกข้า
 ความเข้าใจของข้าตกลงใจให้ข้าต้องตอบท่าน
 ไป
 ๔ ตั้งแต่สมัยโบราณมา
 ตั้งแต่เมื่อครั้งที่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดิน
 โลก
 ท่านไม่รู้หรือว่า
 ๕ เสียงให้ ร้องแห่งชัยชนะของคน ชั่วอยู่ไม่
 นาน
 ความยินดีของคนไม่นับถือพระเจ้าก็อยู่แค่
 ประเดี๋ยวเดียว
 ๖ แม้ความเย่อหยิ่งของเขาสูงเสียดฟ้า
 และหัวของเขาขึ้นไปถึงหมู่เมฆ
 ๗ แต่เขาจะหายไปตลอดกาลอย่างกับขี้ของ
 เขาเอง
 คนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า ‘พวก นั้นอยู่ไหน
 แล้ว’
 ๘ พวก เขาจะบินไปเหมือนกับความ ผันและ
 จะไม่มีใครพบเขาอีกแล้ว
 เขาจะถูกไล่ไปเหมือนกับภาพฝันในยาม
 คำคืน
 ๙ ดวงตาที่เคยเห็นพวก เขา จะไม่เห็นพวก
 เขาอีก
 ที่ที่พวกเขาอยู่จะไม่เห็นพวกเขาอีก
 ๑๐ เมื่อมือของคนชั่วเหล่านั้นจะต้องคืนความ
 ร่ำรวยที่โกงมากกลับไป
 ลูกๆของพวก เขาจะต้องหันไปขอความช่วยเหลือ
 เหลือจากคนยากจน
 ๑๑ ในขณะที่พวก เขายังเป็นหนุ่มและแข็งแรง
 พวกเขาจะต้องนอนตายลงในผงคลีดิน
 ๑๒ แม้ความชั่ว ร้ายจะหอม หวานในปากของ
 พวกเขา
 แม้พวกเขาจะให้มันละลายอยู่ใต้ลิ้น
 ๑๓ แม้พวกเขาจะไม่ยอมปล้ำล่อยมันไป
 และอมไว้ในปาก
 ๑๔ แต่อาหารประเภท นั้นจะกลับบูดเปรี้ยวใน
 ท้องของพวกเขา
 มันจะเป็นเหมือนพิษงูในร่างกายของพวกเขา
 เขา

๑๕ ความมั่งคั่งที่พวกเขากรีนเข้าไปนั้น พวก
 เขาจะต้องอ้วกออกมา
 พระเจ้าจะโยนมันออกมาจากท้องของพวกเขา
 เขา
 ๑๖ พวกเขาจะดูดดื่มพิษงู
 เขี้ยวของงูพิษจะเข้าพวกเขาเขวสเสีย
 ๑๗ พวกเขาจะไม่ได้เห็นธารน้ำมนะกอก
 และธารน้ำเชื่อมผลไม้
 ๑๘ พวกเขาจะต้องคืนสิ่งที่เขาโกงมา เขาจะ
 ไม่สามารถกลืนมันลงไปได้
 พวกเขาจะไม่ได้สนุกสนานกับผลกำไรจาก
 การค้าของเขา
 ๑๙ เพราะพวกเขาได้กดขี่และทอด ทิ้งคน
 ยากจน
 พวกเขาได้ยึดบ้านที่เขาไม่ได้สร้างขึ้นมา
 ๒๐ พวกเขา ไม่ยอมปล้ำล่อยให้สิ่งที่พวกเขา
 ยากจนได้หลุดลอยไป
 เพราะท้องของเขาร้องหิวตลอดเวลา
 ๒๑ พวกเขา กินอย่างตะกละ ตะกลามจนไม่
 เหลืออะไรเลย
 ดังนั้นความเจริญรุ่งเรืองของเขาจะไม่ยั่งยืน
 ๒๒ ในยามที่คน ชั่วอิม หนาสำราญ นั้น ความ
 ทุกข์ยากจะเกิดขึ้นกับพวกเขา
 ความเดือดร้อนจะถาโถมเข้า ใส่พวกเขา
 อย่างสุดฤทธิ์
 ๒๓ พระเจ้าจะยึดเยียดความเกรี้ยวโกรธของ
 พระองค์ให้กับคนชั่วเหล่านั้นจนอิมแบล้
 พระองค์จะเทศความเกรี้ยวโกรธอย่างผันให้
 เป็นอาหารพวกเขา
 ๒๔ คนชั่วจะวิ่งหนีอาวุธเหล็ก
 แต่ลูกธนูทองสัมฤทธิ์จะแทงทะลุตัวเขา
 ๒๕ เขาจะดึงลูกธนูออกจากแผ่นหลัง
 เขาดึงหัวลูก ธนูที่อาบเลือดมันไว้บอกจากถุง
 น้ำดีของเขา
 แล้วเรื่องน่าสะ พริ้งกลัวทั้ง หลายตกลงบน
 พวกเขา
 ๒๖ แคนมิด มิดนั้นได้สำรองที่ไว้แล้วสำหรับ
 ทรัพย์สมบัติของเขา
 ไฟที่ไม่ต้องไหม้พัดโดยมนุษย์ จะเผาผลาญ
 พวกเขาไป
 ไฟจะเผาผลาญทุกสิ่งที่เหลืออยู่ในดินที่ของ
 เขา
 ๒๗ ไฟ สวรรค์จะเปิด เผยความชั่ว ร้ายของ
 พวกเขา
 และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นต่อต้านเขา
 ๒๘ กระแสน้ำท่วมจะกวาดบ้านเขาไป

น้ำจะลากมันไปในวันที่พระเจ้าเกรี้ยวโกรธ
๒๙ นี่คือการแบ่งที่พระเจ้าให้กับคนชั่ว
นี่คือมรดกที่พระองค์กำหนดไว้ให้กับพวก
เขา”

โยบตอบอีกแล้ว

๒๑ ^๑แล้วโยบก็ตอบว่า
๒ “ตั้งใจฟังคำพูดของข้าหน่อย
นั่นแหละเป็นวิธีที่พวกท่านจะปลอบใจข้า
๓ อดทนกับข้าหน่อย ปลอบให้ข้าพูดเถิด
แล้วเมื่อข้าพูดจบแล้ว อยากจะเยาะ เย้ยข้า
ต่ออีกเชิญ
๔ คำบ่นของข้าไม่ได้ต่อว่ามนุษย์ชั่วคน
แล้วเรื่องอะไรข้าจะต้องอดทนกับพระองค์
ต่อไป
๕ มองดูข้าสิ แล้วให้ท่านตกตะลึง
อ้าปากค้างพูดไม่ออก
๖ เมื่อข้าคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับข้านี้
ข้าก็ตกใจ สิ้นสะท้านไปทั้งตัว
๗ ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่
ทำไมพวก เขาอยู่นานแก่ เฒ่าและมีอิทธิพล
มากขึ้น
๘ พวกเขาเห็นลูกๆเติบโตขึ้น
พวกเขาอยู่จนได้เห็นหน้าของหลานๆ
๙ บ้านของพวกเขาปลอดภัย พวกเขาไม่ต้อง
กลัวอะไร
พระเจ้าไม่ได้เอาไม้เรียวตีพวกเขา
๑๐ วิวผู้ของพวกเขาก็ให้ตัวเมียตั้ง ท้อง ไม่
เคยพลาด
วิวตัวเมียของพวกเขาคลอดลูก ไม่เคยแห้ง
๑๑ พวกเขาคน ชั่วส่งลูกๆออกไปเล่น กันเหมือน
พวกลูกแกะ
เด็กๆเหล่านั้นต่างพากันกระโดดโลดเต้น
๑๒ พวกเขาร้องเพลง ตีกลองรำมะนา และตีตี
พิณ
เฉลิมฉลองกันด้วยเสียงปี่
๑๓ ตลอดวันเวลาของเขาผ่านไปอย่าง
รุ่งโรจน์
เขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสงบสุข
๑๔ พวกเขาพูดกับพระเจ้าว่า ‘อย่ามายุ่งกับ
พวกเรา
พวกเขาไม่ต้องการเรียน รู้ทางทั้ง หลายของ
พระองค์’

๑๕ พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เป็นใคร ที่เราจะต้อง
ไปบูชา
ถ้าเราอธิษฐานต่อพระองค์แล้วจะได้อะไร’
๑๖ ที่พวก เขาวยก็มาจากความสามารถของ
พวกเขาเองไม่ใช่หรือ
เขาวางแผนช่วยยั้งใจพระองค์ก็ไม่สน *
๑๗ มีสักกี่ครั้งที่ตะเกียงของคนชั่วโดนดับไป
มีสักกี่ครั้งที่ความพินาศเกิดขึ้นกับพวกเขา
มีสักกี่ ครั้งที่พระเจ้าแจก จ่ายความเจ็บ ปวด
ให้กับพวก เขาตอนที่พระเจ้าเกรี้ยว
โกรธ
๑๘ มีสักกี่ครั้งที่พวกเขาถูกพัดปลิวไปเหมือน
ฟาง
มีสักกี่ครั้งที่พวกเขาถูกพายุหอบไปเหมือน
แกลบ
๑๙ ท่านอาจแย้งว่า ‘พระเจ้าจะสะสมโทษให้
ไปตกที่ลูกๆของพวกเขา’
แต่ข้าว่า ‘พระองค์น่า จะให้โทษ นั้นตกกับ
พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เจอกับตัว
เอง’
๒๐ ขอให้ดวงตาของคน ชั่วเห็นความพินาศ
ของตัวเอง
และให้เขาตีความ โกรธของพระองค์ผู้ทรง
ฤทธิ์
๒๑ เพราะคนพวก นี้ไม่ได้สนใจอยู่แล้วว่า จะ
เกิดอะไร ขึ้นกับครอบครัวหลัง จากที่ตัว
เขาจากไป
คือเมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดเสีย
แล้ว
๒๒ ใครจะไปสั่งสอนพระเจ้าได้
ขนาดพวกเทพเจ้า พระองค์ยังพิพากษาเลย
๒๓ มนุษย์คนหนึ่งตาย
ตอนที่ยังร่ารวย อยู่สุขสบายและมีนังคน
๒๔ ยังมีน้าอายุอยู่เลย
และกระดูกของเขาก็ยังแข็งแรงอยู่
๒๕ แต่มนุษย์อีกคนหนึ่งตายไปด้วยความ
ขมขื่น
ในชีวิตเขาไม่เคยได้ชิมของดีอะไรเลย
๒๖ ทั้งสองคนนี้นอนตายด้วยกันในหลุมดิน
และตัวหนอนก็มาทอหุ้มเขาทั้งสอง
๒๗ ข้ารู้แน่ๆว่าพวกท่านคิดอะไรอยู่
และรู้ถึงแผนการร้ายของท่านที่มีต่อข้า

* ๒๑:๑๖ *เขาวางแผนช่วยยั้งใจพระองค์ก็ไม่สน* มาจากแปลกรีกโบราณ ส่วนสำเนาเอธิโอเปีย
นิยมใช้กันเขียนว่า “แต่ข้าถือว่าความคิดของคนชั่วเหล่านั้นเป็นเรื่องน่ารังเกียจ”

๒๘ เพราะพวก ท่านว่า ‘บ้านที่ผู้ทรง อิทธิพล
เคยอยู่นั้นหายไปไหนแล้ว
และเห็นที่ที่พวกคนชั่วเคยอยู่กันหายไปไหน
แล้ว’

๒๙ ท่านไม่เคยถามพวกคนเดินทางหรือ
ไม่เคยฟังเรื่องที่พวกเขาเล่าหรือ ที่ว่า

๓๐ มีคนชั่วเยอะเยอะที่ไม่เจอกับวันหายหน้า
พวก เขารอดพ้นจากวันแห่งความเกรียว
โกรธ

๓๑ มีใครบ้างที่กล้าไปเตือนเขาต่อ หน้าถึงสิ่ง
ที่เขาทำ

มีใครบ้างที่ตอบแทนพวก เขาสำหรับสิ่งที่
พวกเขาทำลงไป

๓๒ เมื่อเขาถูกแห่ไปที่หลุมฝังศพ
ก็มียามดูแลอุโมงค์ให้

๓๓ ดินที่ถมทับพวกเขาก็หอมหวาน
และทุก คนต่างเดินตามหลังขบวนแห่ศพ
ของเขา

และมีฝูงชนจำนวนนับไม่ถ้วนเดินนำหน้า

๓๔ แล้วพวก ท่านยังจะเอาคำพูดไร้สาระอย่าง
นี้ มาปลอบใจข้าหรือ

คำตอบของพวก ท่านนี้มันทรยศเพื่อนชัดๆ”

เอลีฟัสตอบโยบ

๑ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานก็ตอบว่า
๒๒ ๒ “พระเจ้าจะได้ผลประโยชน์จาก

มนุษย์ได้หรือ
แม้แต่คนที่ฉลาดที่สุดจะมาช่วย เหลือ
พระองค์ได้หรือ

๓ ถ้าเจ้าทำดี พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้อะไร
พิเศษขึ้นมาหรือ

ถ้าเจ้าทำตัวไม่มีที่ ดี มันเพิ่มกำไรให้กับ
พระองค์หรือ

๔ ที่พระองค์ดี เตียนเจ้า และฟ่อง ร้องเจ้าใน
ศาลนี้ละ

เป็นเพราะเจ้ายำเกรงพระเจ้าหรือ

๕ ไม่ใช่ เป็นเพราะความชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่
และความผิด บาปที่ไม่มีที่สิ้น สุดของเจ้าต่าง
หาก

๖ เพราะเจ้ายึดของประกันจากพี่น้องด้วยกัน
โดยไม่มีเหตุ

และเจ้ายังเปลื้อง ผ้าของคนที่ไม่มื่ออะไรจะใส่
อยู่แล้ว

๗ เจ้าไม่ให้น้ำกับคนที่เหนื่อยล้าดื่ม
และหวังเหนี่ยวขมมับงไว้ไม่ให้คนที่
หิวไทยกิน

๘ เจ้ามองว่าแผ่นดินเป็นของผู้มีอำนาจ
เจ้ามองว่าผู้มีอิทธิพลเท่านั้นที่มีสิทธิถือ
ครอง

๙ เจ้าไล่แม่หม้ายออกไปตัวเปล่าๆ
และบดขยี้พวกเด็กกำพร้า

๑๐ นั่นเป็นเหตุที่มีกับดักอยู่รายล้อมตัวเจ้า
อันตรายที่เจ้าคิดไม่ถึง ทำให้เจ้ากลัวขึ้นมา
อย่างจับจิตจับใจ

๑๑ แสงสว่างคือความมืดมิดสำหรับเจ้า เจ้าจึง
มองไม่เห็น

และมีน้ำท่วมทันตัวเจ้า

๑๒ พระเจ้าอยู่ในที่สูง นั้นบนฟ้าสวรรค์ไม่ใช่
หรือ

มองดูหมู่ดาวที่อยู่สูงสุดพวก นั้น สิ มันสูง
จริงๆ

๑๓ แต่เจ้ากลับพูดว่า ‘พระเจ้าจะรู้อะไร
พระองค์จะมองทะลุผ่านเมฆอันมืด ทึบนั้น
ลงมาตัดสินได้หรือ

๑๔ เมฆหนา ทึบเหล่า นั้นเป็นเหมือนผ้า คลุม
หน้าพระองค์ไว้ ที่ทำให้พระองค์มองไม่
เห็นอะไร

ในขณะที่พระองค์เดินไปมาบนโดมแห่งฟ้า
สวรรค์

๑๕ เจ้ายังจะเดินตามเส้นทางเท่านั้น
ที่คนชั่วเคยเดินมาแล้วหรือ

๑๖ คนชั่วพวก นั้นถูกกระชากไปก่อนเวลา
ของพวกมัน

รากฐานของพวกเขาถูกน้ำท่วมซัดไป

๑๗ คนชั่วเหล่านั้นเคยพูดกับพระเจ้าว่า

‘ไปให้พ้นจากพวกเรา’ และ
‘พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทำอะไรกับพวก เรา
ได้’

๑๘ ทั้งๆ ที่เป็นพระองค์เองที่ทำให้บ้านของ
พวกเขาเต็มไปด้วยของดีๆ

เขาวางแผนชั่วร้ายไป พระองค์ก็ไม่สน *

๑๙ คนดีจะเห็นความพินาศของคน ชั่วและจะ
ดีใจ

คนบริสุทธิ์จะหัวเราะเยาะพวกเขา

๒๐ และพูดว่า ‘พวกศัตรูของเราโดนตัดไป
แล้วแน่

* ๒๒:๑๕ เขาวางแผน ... ไม่สน มาจากแปลกรีกโบราณ ส่วนสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า
“แต่ข้าถือว่า ความคิดของคนชั่วเหล่านั้นเป็นเรื่องน่ารังเกียจ”

ไฟได้เผาทุกอย่างที่พวกนั้นได้เหลือไว้
 ๒๑ ให้ปรองดองกับพระเจ้า ชะ และอยู่อย่าง
 สุขสบาย
 แล้วสิ่งดีก็เกิดกับเจ้า
 ๒๒ รับคำสงสอนจากปากของพระองค์เกิด
 และเก็บคำพูดของพระองค์ไว้ในใจ
 ๒๓ ถ้าเจ้ากลับมาหาพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ เจ้าจะ
 ถูกสร้างขึ้นมาใหม่
 ถ้าเจ้านำสิ่งชั่วร้ายไปให้ห่างจากพวก เต็นท์
 ของเจ้า
 ๒๔ ถ้าเจ้าถือว่าทองคำเป็นฝุ่น
 และมองทองคำแห่งโอพีร์ว่าเป็นหินกลาง
 แม่เหล็ก
 ๒๕ ถ้าเจ้าเอาพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เป็นทองคำ
 ของเจ้า
 และเป็นเงินกองพะเนินของเจ้า
 ๒๖ เมื่อ นั้นเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในพระองค์ผู้
 ทรงฤทธิ์
 และเจ้าจะได้เงยหน้าขึ้นหาพระเจ้า
 ๒๗ เจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์
 จะฟังเจ้า
 และเจ้าจะได้แก้บนของเจ้า
 ๒๘ แล้วไม่ว่าเจ้าจะตัดสินใจทำอะไร เจ้าก็จะ
 ประสบผลสำเร็จ
 และแสงสว่างจะส่องลงมาบนเส้น ทางทั้ง
 หลายของเจ้า
 ๒๙ เมื่อคนอื่นยกตักต้ำ เจ้าจะได้พูดว่า ‘เซ็ด
 หน้าไว้’
 และพระองค์ก็จะช่วยคนที่ถ่อมสุภาพให้
 รอดพ้น*
 ๓๐ พระองค์ช่วยผู้แม้แต่คนที่มีความผิด
 และคนเหล่านี้ นั้นที่มีความ ผิดจะได้ รับการ
 ช่วยผู้ผ่านทางมือที่สะอาดสะอาดอันของ
 เจ้า”

โยบตอบอีกแล้ว

๑ แล้วโยบก็ตอบว่า

๒๓

๒ “แม้แต่ตอนนี้ ข้าก็ยังร้องบ่นด้วยความ
 ขมขื่น
 มีของพระองค์หนักอึ้งอยู่บนตัวข้าทั้งๆที่ข้า
 ร้องครวญคราง
 ๓ อัยากรู้เหลือเกินว่า จะไปหาพระองค์ได้ที่
 ไหน

จะได้เข้าไปถึงที่พักของพระองค์
 ๔ ข้าจะยื่นคัตติของข้าต่อหน้าพระองค์
 และจะให้ปากข้าเต็มไปด้วยข้อ พิสูจน์ว่าข้า
 ถูก
 ๕ แล้วข้าได้รู้ว่าพระองค์จะตอบข้าว่ายังไง
 จะได้เข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์จะพูดกับข้า
 ๖ พระองค์จะได้แย้งคัตติกับข้าด้วยฤทธิ์อำนาจ
 อันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ
 ๗ ไม่หรือ พระองค์จะต้องฟังข้าแน่
 ๘ คนซื่อตรงมีสิทธิที่จะชี้แจงเหตุผลให้กับ
 พระองค์ได้
 แล้วข้าจะได้หลุด พ้นจากคดี นี้ของข้าตลอด
 ไป
 ๙ ถ้าข้าไปทางทิศตะวันออก พระองค์ก็ไม่ได้
 อยู่ที่นั่น
 หรือถ้าข้าไปทางทิศตะวันตก ข้าก็มองไม่
 เห็นพระองค์เหมือนกัน
 ๑๐ ถ้าข้าไปทางเหนือ พระองค์ซ่อนตัว ข้าก็หา
 พระองค์ไม่เจอ
 ถ้าข้าหันไปทางใต้ ข้าก็ไม่พบพระองค์
 เหมือนกัน
 ๑๑ แต่พระองค์รู้ว่าข้าไปตามเส้นทางไหน
 เมื่อพระองค์ทดสอบข้า ก็จะทำให้ข้าเป็น
 เหมือนทองคำบริสุทธิ์
 ๑๒ เท้าของข้าได้เดินตามรอย เท้าของ
 พระองค์ไป
 ข้าได้ยึด มั่นโนเส้น ทางของพระองค์ นั้น ข้า
 ไม่ได้ออกนอกสุน่อกทางเลย
 ๑๓ ข้าไม่ได้ละไปจากคำ สั่งที่ออกจากริม
 ฝีปากของพระองค์เลย
 แต่ข้าได้สะสมคำ พูดจากปากของพระองค์
 มากกว่าที่กำหนดให้ซะอีก
 ๑๔ แต่พระองค์เด็ด ขาด ไม่มีใครทำให้
 พระองค์เปลี่ยนใจได้
 เมื่อพระองค์อยากจะทำอะไร พระองค์ก็จะ
 ทำสิ่งนั้น
 ๑๕ สิ่งที่พระองค์ได้กำหนดไว้ให้กับข้า
 พระองค์จะทำให้สำเร็จ
 แล้วพระองค์มีแผนการอย่างนี้มากมายใน
 จิตใจของพระองค์
 ๑๖ ข้าก็เลยกลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์
 แค่นี้ ข้าก็กลัวพระองค์แล้ว
 ๑๗ พระเจ้าทำให้จิตใจข้าขาดกลัว

*๒๒:๒๙ เมื่อคนอื่นยกตักต้ำ... ให้รอดพ้น หรืออาจแปลได้ว่า “เมื่อคนอื่นตักต้ำเป็นเพราะว่าพวกเขาเหยียด แต่พระองค์จะช่วยคนที่ถ่อมสุภาพให้รอดพ้น”

พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ข้าหวาดหวั่น
๑๗ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม ข้าจะไม่ให้ความมืด
ปิดปากข้า
ถึง แม้ว่าความ มีดอันหนา ที่จะมาปกคลุม
หน้าข้าไว้

๒๔ *ทำไมพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ถึงไม่ได้
กำหนดวินตวต่างๆที่จะตัดสินคดีต่างๆ
ทำไมคน เหล่า นู่นที่รู้จักพระองค์ถึงมองไม่
เห็นวินเหล่านี้ที่พระองค์ลงโทษคนชั่ว
๒ คนชั่วร้ายหลักเขตที่ดิน

พวก เขาขโมยฝูงแพะ เกะไปรวมเข้ากับฝูง
ตัวเอง

๓ เขาต้อนเอาลาของเด็กกำพร้าไป
และยึดเอาวัวตัวผู้ของแม่หม้ายเป็นประกัน

๔ เขาผลักคนขัดสนไปจากถนนหนทาง
คนยากจนของแผ่นดินต่างต้องไปซ่อนตัวไว้

๕ คนยากจนต้องออกไปทำงานหนัก
คู้ย หออาหารให้ลูกกินในที่รกร้างว่าง เปล่า

เหมือนลาป่าในทะเลทราย
๖ พวกเขาต้องไปเก็บ เกี่ยวในทุ่งนาของคน
อื่น

และเก็บเศษผลองุ่นในสวนองุ่นของคนชั่ว

๗ ในตอนกลาง คืน พวกเขาต้องนอนตัว
เปลือยเปล่า

ไม่มีเสื้อผ้าใส่ ไม่มีผ้าห่มกันหนาว

๘ ฝนจากเทือกเขาทำให้พวกเขาเปียก
พวกเขายึดเอาชอกหินเพราะไม่มีที่อื่นที่จะ
ไปหลบ

๙ พวกเขาคน ชั่วกระซากเด็กที่กำพร้าพ่อไปจาก
อกแม่

และเอาทารกของคณยากจนเป็นประกัน

๑๐ พวกเขาคนเหล่านั้นเดินเปลือยเปล่า ไม่มี
เสื้อผ้าใส่

พวกเขาต้องแบกฟ่อนข้าวให้กับคนอื่น ทั้งๆ
ที่ตัวเองหิวโหยไม่มีอะไรจะกิน

๑๑ พวกเขาต้องคั้นน้ำมันมะกอกในสวนของ
คนชั่ว

และต้องเหยียบย่ำอ่อนอยู่ในบ่อต่างๆที่ตัวเอง
กระหายไม่มีอะไรจะดื่ม

๑๒ ส่วนในเมืองนั้น คนที่กำลังจะตายต่างร้อง
ครวญคราง

และล่าคอกของผู้บาด เจ็บรำ ร้องขอความช่วยเหลือ

แต่พระเจ้าก็ไม่ใส่ใจต่อคำร้องขอของ
พวกเขา*

๑๓ มีบาง คนที่เกลียดแสง สว่างในตอนกลาง
วัน

พวกเขาไม่คุ้นกับหนทางที่มีแสงสว่าง
และไม่ชอบอยู่บนเส้น ทางท่ง หลายที่มีแสง
สว่าง

๑๔ เขาตกรลुकขึ้นมาตอนใกล้ค่ำ
เพื่อไปฆ่าคนจนและคนขัดสน

แล้วในกลางคืนเขาก็ทำตัวเป็นขโมย

๑๕ สายตาของคน เล่น ชู้ นั่นก็เฝ้า รอให้ดวง
อาทิตย์ตก

และพูดว่า ‘ไม่มีสายตาไหนเห็นข้าหอก’
และเขาก็ปิดบังหน้าของเขา

๑๖ ตอนมืดขโมยก็ขุดช่องเข้าไปในบ้านของ
คนอื่น

ในตอนกลางวันขโมยพวกนี้ก็เก็บตัวไว้
พวกเขาไม่คุ้นกับแสงสว่าง

๑๗ สำหรับคนพวกนี้ ความ มีดอันลึกล้า นั้นก็
เปรียบเหมือนเวลาเช้า

พวกเขาเป็นเพื่อนกับเรื่องน่าสยดสยองทั้ง
หลายของความมืดมิดอันลึกล้า

๑๘ ขอให้คน ชั่วเหล่า นี้อยู่ละ ลิวไปเหมือน
ฟางแห้งที่ลอยอยู่บนน้ำ

ขอให้ทรัพย์สินสมบัติของเขาบนแผ่นดิน ถูก
สาปแช่ง

ขออย่าให้ใครไปทำงานในสวน องุ่นของ
พวกเขา

๑๙ ขอให้แดนคนตายลักเอาคนที่ทำบาปเหล่า
นี้ไป

เหมือนกับความแห้ง แล้งและความร้อน ระอุ
ลักเอาหน้าที่ละลายจากหิมะไป

๒๐ ขอให้แม่ของพวกเขาลิ้มเขาไป
ขอพวกเขาคนมองพวกเขาเป็นของหวาน

ขอให้คนลิ้มพวกเขาอย่างสนิท

ขอให้คนชั่วช้าถูกหักลงเหมือนต้นไม้

๒๑ คนชั่วเขาเปรียบผู้หญิงที่ไม่มีลูก
พวกเขาไม่ยอมช่วยเหลือแม่หม้าย

๒๒ แต่พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์
ต่อชีวิตให้กับพวกผู้มีอิทธิพลเหล่านั้น

ถึงแม้ในยามที่พวกเขาคิดว่าจะต้องตายแล้ว
พวกเขาก็ยังลุกขึ้นมาใหม่ได้อีก

๒๓ พระเจ้าปกป้องและคำจูนพวกเขา

*๒๔:๑๒ แต่พระเจ้า ... พวกเขา อาจจะแปลได้ว่า “แต่พระเจ้าไม่ได้สนใจว่าคนจะกดขี่
ข่มเหงคนจนขนาดไหน”

พระองค์เฝ้าดูแลทุกอย่างก้าวของพวกเขา
 ๒๔ แต่ถึงแม้พวกเขา ชั่วจะอยู่ในตำแหน่งสูง
 ระยะหนึ่ง
 ขอให้เขาสูญสิ้นไป
 ขอให้เขาตกต่ำลง
 ขอให้เขาเหยวห่างไปอย่างวัชพืช
 ขอให้เขาเจาตายไปอย่างยอดตรงข้าว
 ๒๕ เรื่องนี้ไม่มีใครพิสูจน์ได้หรือกว่าข้าโกหก
 ไม่มีใครชี้ได้หรือกว่าข้าพุดผิด”

บิลดัดตอบโยบ

๒๕ ^๑แล้วบิลดัดชาวซูดาก็ตอบว่า
 ๒ “พระเจ้าทรงครอบครอง พระองค์
 นำยาเกรง
 พระองค์สร้างสันติในสวรรค์ชั้นฟ้าของ
 พระองค์
 ๓ ทหารในกองทัพของพระองค์ นั้นนับไม่
 ถ้วน
 แสงสว่างของพระองค์สาดส่องลงมายังทุก
 คน
 ๔ มนุษย์จะเป็นผู้ บริสุทธิต่อ หน้าพระเจ้าได้
 หรือ
 คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดบริสุทธิ์ได้หรือ
 ๕ ขนาดดวงจันทร์ก็ยังไม่สุกใส
 และหมู ดาวก็ยังไม่บริสุทธิ์ในสายตาของ
 พระองค์เลย
 ๖ แล้วนับประสาอะไรกับมนุษย์
 ที่เป็นเพียงแมลงหนอน
 และนับ ประสาอะไรกับคนเราที่เป็นแค่ตัว
 หนอน”

โยบพุดอีก

๒๖ ^๑แล้วโยบก็ตอบว่า
 ๒ “ท่าน นี่ช่างช่วย เหลือผู้ ที่หมด
 เรี่ยวแรงได้ดีมาก
 ท่าน นี่ช่างเป็นผู้ช่วยให้ รอดจริงๆสำหรับผู้
 อ่อนแอ
 ๓ ท่านช่างให้คำปรึกษาที่มหัศจรรย์กับผู้
 ขาดปัญญาเสียจริง

ท่านช่างให้คำแนะนำที่แสนจะวิเศษมากมาย
 เสียนี้กระไร
 ๔ ใครกันนี่ที่มิช่วยให้ท่านเปล่งคำ พุดออก
 มาอย่างนี้
 วิญญาณของใครกัน นี่ที่กำลังออกมาจาก
 พวกท่าน
 ๕ “วิญญาณคน ตายทั้ง หลายตัวสิ้นทิ่มด้วย
 ความกลัว
 ในแดนคน ตายที่อยู่ใต้ชั้นน้ำซึ่งอยู่ใต้แผ่น
 ดินโลก
 ๖ ต่อหน้าพระเจ้า แม้แต่แดนคนตายก็เปลือย
 อยู่
 ดินแดนแห่งความพินาคนั้นไม่มีอะไรปกปิด
 ๗ พระองค์คลีฟ้าทางเหนือออกเหนือที่
 เวิ้งว้าง
 และแขวนโลกเอาไว้บนความว่างเปล่า
 ๘ พระองค์ท่อน้ำไว้ในเมฆอันหนา ทึบของ
 พระองค์
 และน้ำนั้นไม่ได้ทำให้เมฆฉีกขาด
 ๙ พระองค์เอาเมฆของพระองค์
 ปูคลุมหน้าของดวงจันทร์เต็มดวง
 ๑๐ พระองค์ขีดเส้นขอบฟ้าไว้เหนือทะเล
 แบ่งเขตแดนระหว่างความสว่างกับความมืด
 ๑๑ เมื่อพระองค์ตะโกน
 พวกเสาหลักของฟ้าสวรรค์ก็สะดุ้งสั่นไหว
 ๑๒ พระองค์ใช้พลังกำลังปราบทะเลให้สงบลง
 และใช้ปัญญาของพระองค์บดขยี้ราหีบ †
 ๑๓ ลมหายใจของพระองค์ทำให้ฟ้าสว่างสดใส
 มือของพระองค์แทงงูใหญ่ ‡ที่กำลังเลื้อยหนี
 ไป
 ๑๔ นี่เป็นแค่เสี้ยวเดียวของสิ่งที่พระองค์ทำ
 ที่เราได้ยิน นี่เป็นแค่เสี้ยวกระซิบของฤทธิ์
 อำนาจพระองค์เท่านั้น
 ส่วนฤทธิ์อำนาจทั้งหมดที่กึกก้องเหมือน
 ฟ้าร้องนั้น ใครจะไปเข้าใจได้”
 ๒๗ ^๑โยบเริ่มพุดต่ออีกว่า
 ๒-๔ “ถึงแม้ว่าพระองค์เอาความ
 ยุติธรรมไปจากข้า

*๒๖:๕ ข้อ ๕-๑๔ มีนักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าเป็นคำพุดของบิลดัด เขาพุดต่อจากบทที่ ๒๕

†๒๖:๑๒ ราหีบ นางเป็นสัตว์ประหลาดในทะเลในเทพนิยายของชาวคานาอันที่เชื่อว่าก่อความอลหม่าน สับสนวุ่นวาย นางราหีบเป็นสัญลักษณ์ของพวกศัตรูของพระเจ้าหรือสิ่งชั่วร้าย

‡๒๖:๑๓ งูใหญ่ ให้ดูคำว่า “เลวีอาธาน” ทำยหน้าของบทที่ ๓:๘

ถึงแม้ว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ชีวิตข้า
 ขมขื่น
 ข้าขอสาบานว่า พระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
 ข้าจะไม่ปล่อยให้ริมฝีปากของข้าพูดโกหก
 ลินของข้าจะไม่พูดคำหลอกลวง
 ตราบเท่าที่ข้ายังมีชีวิตอยู่
 ตราบเท่าที่ลมหายใจจากพระเจ้ายังอยู่ในรู
 จมูกข้า
 ๕ ไม่มีวันที่ข้าจะพูดว่าพวกท่านถูก
 ข้าจะไม่มีวันพูดโกหกว่าข้าผิดหรือตราบ
 เท่าวันตาย
 ๖ ข้าจะยืนหยัดในความบริสุทธิ์ของข้าและ
 จะไม่ยอมปล่อยให้มัน
 จิตใจของข้าไม่ได้ฟ้องข้าสำหรับสิ่งทั้ง หลาย
 ที่ข้าทำในชีวิต
 ๗ ขอให้ศัตรูของข้าถูกลงโทษเหมือนคนชั่ว
 ร้าย
 ขอให้ผู้ที่ต่อต้านข้าถูกลงโทษเหมือนคนทำ
 ชั่ว
 ๘ ผู้ที่ไม่นับถือพระเจ้าจะมีความหวังอะไร
 เมื่อพระเจ้าตัดเขาออกไป
 เมื่อพระเจ้าเอาชีวิตของเขาไป
 ๙ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา
 พระเจ้าจะฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือ
 ของเขาหรือ
 ๑๐ เขาจะชื่นชมยินดีในพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 หรือ
 เขาจะร้องเรียกหาพระองค์ตลอดเวลาหรือ
 ๑๑ ข้าจะสอนพวก ท่านถึงเรื่องพลัง อำนาจ
 ของพระเจ้า
 ข้าจะไม่ปิดบังความ จริงเกี่ยวกับพระองค์ผู้
 ทรงฤทธิ์
 ๑๒ อันที่จริง พวกท่านก็ให้เห็นเองแล้ว
 ทำไมพวกท่านยังพูดเรื่องไร้สาระอยู่อีก
 ๑๓ นี่คือนิสัยที่คนชั่วได้รับจากพระเจ้า
 นี่คือนิสัยที่คนอกตัญญูรับจาก
 พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 ๑๔ ถึงเขามีลูกเพิ่มทวีขึ้นมากมาย ดาบก็จะ
 มาฆ่าพวกเขา
 ส่วนลูกหลานของพวกเขาจะไม่มียาอาหารพอ
 กิน
 ๑๕ คนของเขาที่ยังเหลือรอดชีวิตก็จะถูกฝัง
 เพราะโรคระบาด

และเมื่อยมัยของพวกเขาก็จะไม่ไว้ทุกข์
 ๑๖ ถึงคนชั่วกองเงินมากมายเหมือนฝุ่น
 และกองเสื้อผ้าราวกับดินเหนียว
 ๑๗ เขาอาจจะเป็นคนกองมั่งมีขึ้นมา ก็จริง แต่
 จะเป็นคนที่ซื้อตรงที่ได้ใส่มัน
 และคนบริสุทธิ์ก็จะแบ่งปันเงินนั้น
 ๑๘ พวกบ้านที่คนชั่วสร้างจะเปราะ บาง
 เหมือนรังนก
 เปราะบางเหมือนเพิงของยามเฝ้าสวนอยู่
 ๑๙ ในคืนหนึ่ง เขาอาจล้มตัวลงนอนอย่างคน
 มั่งคั่ง แต่คืนต่อไปอาจจะเป็นอย่าง
 นั้น
 พอเขาล้มตาศั้น ความมั่งคั่งนั้นได้สูญหายไป
 หมดแล้ว
 ๒๐ เรื่องสยดสยองต่างๆท่วมทับเขาราวกับ
 น้ำท่วม
 ในตอนกลางคืนลมพายุก็หอบเขาไป
 ๒๑ ลมตะวันตกยกเขาขึ้น แล้วเขาก็จากไป
 มันกวาดเขาไปจากที่ของเขา
 ๒๒ พายุพัดกระแทกใส่เขาอย่างไม่ปราณี
 พวกเขาพยายามวิ่งหนีฤทธิ์ของพายุนั้น
 ๒๓ ลมตบมือเยาะเย้ยพวกเขา
 และผิวปากใส่เขาจากที่อยู่ของมัน”

บทกลอนสรรเสริญปัญญา

๒๘ ๑ “ใช่แล้ว มีเหมืองสำหรับเงิน
 มีที่สำหรับหลอมทองคำ
 ๒ เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน
 และหลอมทองแดงจากหินแร่
 ๓ คนทำเหมืองแร่สำรวจสุด ปลายของความ
 มีดี
 ค้นหาเข้าไปในจุดที่ไกลที่สุด
 ค้นหาหินแร่ที่มีดีครึ้มและที่มีดีมีดีอันลึก
 ๔ คน งานขุดช่องลงไปทาง ไกลจากที่ผู้คน
 อาศัยกัน
 พวกเขาถูกลืมไปแล้วในที่ทาง ไกลจากทาง
 เดินเท้า
 เขาใช้เชือกห้อยตัวแกว่ง ไปแกว่ง มาทำงาน
 ไกลจากผู้คน
 ๕ บนแผ่นดินโลกมีอาหารรอกงามขึ้น
 แต่ส่วนได้ดินอย่างกับมีไฟเผาจนยุ่งเหยิงไป
 หมด”

*๒๘:๕ แต่ส่วนได้ดิน ... ไปหมด หรือ อาจแปลได้อีกว่า “แต่ส่วนได้ดินคนทำเหมืองใช้ไฟเผาให้หินหลุดออกมา”

๖ พวกหินของแผ่นดิน โลกเป็นที่มาของ
 พलयสีน้ำเงินเข้ม
 ส่วนฝุ่นของมันมีทองคำอยู่
 ๗ พวกภูเขาไม่รู้ทางที่จะไปเหมืองพलय
 นิน
 ส่วนตาของเขี่ยวตาไม่สามารถมองเห็นมัน
 ๘ พวกสัตว์ป่าไม่เคยเหยียบเส้นทางนั้น
 สิ่งโตก็ไม่เคยผ่านที่นั้น
 ๙ คนงานเหมืองแร่ดีเห็นเหล็กไฟ
 และพลิกดูพวกภูเขามากมาย
 ๑๐ เขาขุดอุโมงค์เข้าไปในหิน
 และตาของเขาก็เห็นหินล้ำค่าทุกชนิด
 ๑๑ เขาสำรวจ แก้วจตุรตันน้ำ
 และนำสิ่งต่างๆที่ซ่อนเร้นออกมาในที่สว่าง
 ๑๒ แต่จะพบปัญญาได้ที่ไหน
 แหล่งของความเข้าใจอยู่ที่ไหนกันเล่า
 ๑๓ มนุษย์ไม่รู้ทางไปสู่มัน
 ไม่อาจหามันพบในแผ่นดินของคนเป็น
 ๑๔ มหาสมุทรพูดว่า ‘มันไม่ได้อยู่ในข้า’
 ส่วนทะเลลึกกล่าวว่า ‘มันไม่ได้อยู่ในฉัน’
 ๑๕ ทองคำก็ไม่อาจซื้อมันได้
 จะขังเงินไปจ่ายมันก็ไม่ได้ด้วย
 ๑๖ ทองคำแห่งโอ ฟีร์ หรือพलयโมราหรือ
 แม้แต่พलयสีน้ำเงินเข้มนั้น
 ก็ไม่อาจเอามาซื้อมันได้
 ๑๗ ทองคำและแก้วล้ำค่าไม่อาจมาเปรียบกับ
 มันได้
 ภาชนะทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่อาจเอามาแลก
 เปลี่ยนกับมันได้
 ๑๘ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องคุณค่าของปัญญานั้น
 มันมีค่ามากยิ่งขึ้น กว่าหินปะการังและแก้วผลึก
 ราคาแพงนั้น
 และมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าไข่มุกเสียอีก
 ๑๙ พलयเหลืองจากเอธิโอเปีย นั้นก็เปรียบ
 กับปัญญาไม่ได้เลย
 จะเอาทองคำบริสุทธิ์มาซื้อมันก็ไม่ได้
 ๒๐ ถ้าอย่างนั้น ปัญญานั้นมาจากไหนเล่า
 แหล่งของความเข้าใจนั้นอยู่ที่ไหน
 ๒๑ มันซ่อน เร้นจากสายตาของสิ่งมีชีวิตทั้ง
 ปวง
 รวมทั้งนกในอากาศด้วย
 ๒๒ ดินแดนแห่งความพินาศและความตายพูด
 ว่า

‘หูของเราได้ยินแต่ข่าวลือเรื่องของปัญญา
 เท่านั้น’
 ๒๓ แต่พระเจ้าเข้าใจทางที่นำไปสู่ปัญญานั้น
 และพระองค์รู้จักที่อยู่ของมัน
 ๒๔ เพราะพระองค์สามารถเห็นถึงสุด ปลาย
 แผ่นดินโลก
 พระองค์มอง เห็นทุก สิ่งทุกอย่างที่อยู่ใต้ฟ้า
 สวรรค์
 ๒๕ พระองค์กำหนดน้ำหนักให้กับลม
 พระองค์ดวงนำด้วยถ้วยดวง
 ๒๖ เมื่อพระองค์ออกกฎให้ฝน
 และเตรียมทางให้กับพายุฝนฟ้าคะนอง
 ๒๗ แล้วพระองค์สังเกตุปัญญาและประเมิน
 คุณค่ามัน
 พระองค์ก่อ ตั้งมันขึ้นและพระองค์ก็ตรวจ
 สอบมัน
 ๒๘ และพระองค์ก็พูดกับมนุษย์ว่า
 ‘การยำเกรงองค์เจ้าชีวิตนั้นแหละคือปัญญา
 และการไม่ยอมทำความ ชวนัน แหละคือ
 ความเข้าใจ”

โยบสรุปคำแก้ต่าง

๒๙ ๑ แล้วโยบก็เริ่มพูดต่ออีกครั้ง
 ๒ “ข้าอยากให้อชีวิตของข้าเป็น
 เหมือนเมื่อก่อน
 ตอนที่พระเจ้าเฝ้าดูแลข้า
 ๓ ตอน นั้นโคม ไฟของพระองค์ได้ส่องอยู่
 เหนือหัวข้า
 และแสงสว่างของพระองค์นำทางข้าในความ
 มืด
 ๔ ข้าอยากจะทำกลับไปอยู่ในช่วงที่ข้ารุ่งเรือง
 ที่สุดเหลือเกิน
 ตอนที่พระเจ้าเป็นเพื่อนกับข้าและปกป้อง
 เติ้นท์ของข้า
 ๕ ตอนที่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ยังอยู่กับข้า
 ตอนที่ลูกๆห้อมล้อมข้าอยู่
 ๖ ตอนที่ฝูงแพะ แกะของข้าผลิตน้ำมันจน
 ท่วมทันทางเดิน
 และน้ำมันมะกอกไหลตั้งแม่น้ำจากแท่นหิน
 ที่คันทัน
 ๗ ตอนที่ข้าไปที่ประตูเมือง
 และนั่งในที่อันมีเกียรติของข้าตรงลานเมือง
 ๘ คนหนุ่มเห็นข้าและเปิดทางให้

*๒๘:๑๑ **สำรวจ** คำนี้มาจากสำเนากรีกโบราณและสำเนาละติน แต่คำนี้ในภาษาฮีบรู อาจจะไม่แปลได้อีกอย่างว่า “กินเขื่อน”

คนแก่เฒ่าลุกยืนให้เกียรติข้า
 ๙ เจ้าหน้าทีพากันหยุดพูด
 พวกเขาขมื่อขึ้นปิดปากตนเอง
 ๑๐ เสียงของพวกเขาขุ่นเหงือบลง
 ลึนพวกชาติคิดเพดานปาก
 ๑๑ เมื่อหูใครได้ยินข้า เขาก็บอกว่าข้า นี้มี
 เกียรติจริงๆ
 เมื่อตาใครได้เห็นข้า เขาก็พูดว่าชาติ
 ๑๒ เพราะข้าช่วยกัคนยากจนที่ร้องให้ช่วย
 และเด็กกำพร้าที่ไม่มีที่พึ่ง
 ๑๓ คนใกล้ตายก็อวยพรข้าที่ช่วยเหลือพวก
 เขา
 และข้าทำให้หัวใจของหญิง หม้ายร้อง เพลง
 อย่างเป็นสุข
 ๑๔ ข้าสวมใส่ความชอบธรรมและมันก็ห่อหุ้ม
 ตัวข้า
 ความยุติธรรมของข้า ก็เป็นเหมือนเสื้อคลุม
 และผ้าโพกหัว
 ๑๕ ข้าเป็นดวงตาให้กับคนตาบอด
 และเป็นเท้าให้กับคนง่อย
 ๑๖ ข้าเป็นพ่อของคนที่ขัดสน
 ข้าช่วยผู้คดีให้แม้กับคนที่ข้าไม่รู้จัก
 ๑๗ ข้าหักเชียวของคนชั่ว
 และทำให้เขาปล่อยเหยื่อออกจากปาก
 ๑๘ ข้าคิดว่า 'วันเวลาของข้าจะทวีเหมือนเม็ด
 ทราย
 ข้าจะตายในวังของข้า
 ๑๙ รากของข้าจะแผ่เลยไปถึงน้ำ
 มีน้ำค้างจับอยู่บนกิ่งของข้าตลอดคืน
 ๒๐ จะมีเกียรติใหม่ ๆ มาสู่ข้าครั้งแล้วครั้งเล่า
 คันธนูในมือของข้าจะใหม่อยู่เสมอ'
 ๒๑ ตอนนั้น ผู้คนคอยฟังข้าอย่างตั้งใจ
 พวกเขาเจียบ คอยฟังคำแนะนำจากข้า
 ๒๒ พ่อข้าพูดจบ เรื่องทุกอย่างก็ยุติ
 คำพูดของข้าเหมือนฝนพร่าง พรมลงมาบน
 ตัวเขา
 ๒๓ พวก เขาคอยทำข้าเหมือนคอยฝนและอ้า
 ปากคอยดื่มคำพูดของข้า
 เหมือนแผ่นดินคอยดื่มน้ำฝนในฤดูใบไม้ผลิ
 ๒๔ ตอนนั้น เมื่อข้ายิ้มให้กับพวกเขา พวกเขา
 ตื่นเต้นทำตัวไม่ถูก
 ใบหน้าอันอิม เอ็มของข้าทำให้พวกเขา มี
 กำลังใจ
 ๒๕ ข้าเลือกทางให้กับพวกเขา เขา ข้าหนึ่งเป็น
 หัวหน้าอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขา

ข้าอยู่อย่างกษัตริย์ในท่ามกลางกองทัพของ
 ตน
 และเป็นเหมือนผู้ปลอบโยนคนที่ทุกข์โศก
 และแต่ตอนนี่ คนที่อ่อนกว่าข้าหลายปี
๓๐ ต่างพากันเยาะเย้ยข้า
 ๑ ทั้งๆที่เมื่อก่อนพ่อของพวกมัน
 ข้ายังไม่ยอมแม่แต่จะให้มาอยู่กับพวกหมาที่
 ๒ ในตอนนั้นข้ามองว่า 'พวกมันอ่อนแอเกิน
 ไปที่จะช่วยอะไรข้าได้
 ๓ เรี่ยวแรงของพวกมันหายหมดแล้ว
 ๔ พวก มันยากจนขัดสน และทิว โขชนต้อง
 แทะเศษรากไม้แห้งกินกัน
 ในคำศึนก่อนที่จะมีการทำลายล้างและพินาศ
 เกิดขึ้น
 ๕ พวกมันเก็บผักเค็มท่ามกลางพุ่มไม้
 และกินรากของพุ่มไม้ในทะเลทราย
 ๖ พวกมันถูกขับไล่ออกไปจากสังคม
 ผู้คนตะโกนใส่พวกมันราวกับเป็นโจร
 ๗ พวกมันพากันไปอยู่ตามลำน้ำแห่ง
 ในถ้ำและซอกหิน
 ๘ พวกมันส่งเสียงร้องเหมือนลาตามพุ่มไม้
 และพากันเบียดเสียดกันอยู่ใต้ต้นหนาม
 ๙ พวกมันเป็นคนที่ถ่อย พวกกระจอก
 ถูกใส่ไล่ออกไปจากแผ่นดิน'
 ๑๐ แต่ตอน นี้ ลูกๆของพวก มันกลับมาร้อง
 เพลงหัวเราะเยาะข้า
 และข้าตกเป็นขี้ปากของพวกมัน
 ๑๑ พวก มันสะอิดสะเอียนข้าและหนีห่างจาก
 ข้า
 และไม่ลังเลที่จะถ่มน้ำลายรดข้า
 ๑๒ เพราะพระเจ้าได้คลายสายธนูของข้าทำ
 ให้ข้าหมดสภาพไปและให้ข้าตกต่ำ
 พวกมันอยากจะทำอะไรข้า พวกมันก็ทำไป
 ๑๓ พวกอันธพาลลุยเข้ามาทางขวามือของข้า
 ผลักข้าล้มคว่ำลงกับพื้น
 ข้าเป็นเหมือนเมืองที่พวก มันสร้างเนิน ดิน
 ขึ้นบุก
 ๑๔ พวกมันปิดกั้นทางหนีของข้า
 และทำลายล้างข้าลงได้
 ไม่มีใครช่วยข้าต่อสู้กับพวกมันเลย
 ๑๕ พวก มันบุกเข้ามาหาข้าอย่างกับศัตรูที่
 ทะลวงผ่านช่องกว้างของกำแพงเมือง
 ข้ามา
 บุกเข้ามาเป็นระลอกๆท่ามกลางซากปรักหัก
 พัง

๑๕ เรื่องสยดสยองต่งๆท่วมทันตัวข้า
พวกมันไล่ต้อนศักดิ์ศรีข้าไปอย่างกับลมพัด
ความรุ่งเรืองของข้าหายไปราวกับเมฆ
๑๖ ตอนมีชีวิตของข้าได้ไหลออกจากข้า
วันเวลาแห่งความทุกข์ได้ยึดตัวข้าไว้
๑๗ ในตอนกลางคืนพระเจ้าทิ่มแทงกระดูกใน
ร่างข้า
ความเจ็บปวดไม่เคยหยุดแทะข้าเลย
๑๘ พระองค์ใช้ความรุนแรงคว้าเสื้อผ้าข้า
พระองค์ตะครุบคอเสื้อของชุดคลุมข้า
๑๙ พระเจ้าเหวี่ยงข้าลงในโคลน
ข้าก็กลายเป็นเหมือนผงธุลีดินและเศษขี้เถ้า
๒๐ พระองค์เจ้าข้า
ข้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ แต่
พระองค์ไม่ตอบข้า
ข้ายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ แต่พระองค์ได้แต่
มองข้าเฉยๆ
๒๑ พระองค์โหดร้ายต่อข้า
พระองค์โจมตีข้าด้วยมืออันทรงฤทธิ์ของ
พระองค์
๒๒ พระองค์ยกตัวข้าขึ้นไปบนลม
และทำให้ข้าต้องขีมน้ำไป
พระองค์เหวี่ยงข้าไปมาด้วยลมพายุนั้น
๒๓ ข้ารู้ว่าพระองค์จะนำข้าไปสู่ความตาย
ไปถึงบ้านนั้นที่คนเป็นทั้งหลายต้องไป
๒๔ แน่นนอน ข้าไม่เคยโจมตีคนยากจน
ตอนที่เขาร้องขอความช่วยเหลือในยาม
หายนะ
๒๕ ข้าไม่ได้ร้องให้สงสารคนทุกข์ ยากหรือ
หรือ
ข้าไม่ได้ไต่ถามใครให้กับคนยากจนหรือ
๒๖ แต่พอข้ามองหาสิ่งดี ของร้ายก็มา
ในขณะที่ข้าคอยแสงสว่าง ความมืดก็มา
๒๗ ภายในข้าปั่นป่วนไม่หยุดหย่อน
ข้าได้พบกับวันคืนแห่งความทุกข์ทรมาน
๒๘ ข้าเดินไปมาในความมืดอันหมองเศร้า ไม่มี
มีแสงแดดคอยให้กำลังใจข้า
ข้ายืนขึ้นในที่ประชุมและทำเสียงโหยหวน
ให้ช่วย
๒๙ ข้าเลยกลายเป็นพี่น้องกับพวกหมาใน
และเพื่อนพ้องกับนกฮูก
๓๐ ผิวของข้าดำคล้ำเพราะความเจ็บป่วย
และกระดูกของข้าถูกเผาด้วยพิษไข้

๓๑ พิณของข้าปรับเสียงให้เข้ากับเพลงร้อง
ทุกข์
ขลุ่ยของข้าปรับเสียงให้เข้ากับเสียงร้องให้
๑ ข้าทำข้อ ตกลงกับดวงตาของข้า
๓๑ ว่า
ข้าจะไม่มองหญิงสาวด้วยความใคร่
๒ ถ้าทำผิดในเรื่องนี้
ข้าจะได้ รับส่วน แบ่งอะไรจากพระเจ้าที่อยู่
เบื้องบน
ข้าจะได้รับมรดกอะไรจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
ในที่สูงส่งนั้น
๓ พระองค์จะให้สิ่งเลวร้ายเกิด ขึ้นกับคน ชั่ว
ไม่ใช่หรือ
และจะให้ความหายนะเกิดกับคนที่ทำผิด
บาปไม่ใช่หรือ
๔ พระเจ้าเห็นทุกสิ่งที่ข้าทำ
และจับตาดูทุกอย่างก้าวของข้าไม่ใช่หรือ
๕ ข้าได้เดินในทางที่โกหกหรือ
เท้าของข้ารีบไปหลอกผู้คนหรือ
๖ ก็ให้พระเจ้าเอาข้าไปซึ่งบนตรา ซึ่งที่เที่ยง
ตรงดู
แล้วพระเจ้าจะรู้ว่าข้านั้นดีรอบคอบ
๗ ถ้าอย่างก้าวของข้าหันออกนอกกลุ่มนอกทางไป
ถ้าใจของข้าไปตามกิเลสทางตาของข้า
หรือถ้ามือของข้าเป็นความผิด
๘ ก็ขอให้คนอื่นได้กินพืชผลที่ข้าปลูกไว้
ขอให้พืชของข้าทิ้งงอกออกมาถูกถอนทิ้งไป
๙ ถ้าข้าถูกผู้หญิงยั่วยวนหลงไป
หรือถ้าข้าไปชุมนุมอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านเพื่อ
แอบเข้าหาเมียเขา
๑๐ ก็ขอให้เมียของข้าไปบริการ ให้กับชาย
อื่น
และขอให้ชายอื่นคร่อมทับเธอ
๑๑ เพราะถ้าข้าทำอย่าง นั้น มันเป็นเรื่องน่า
อับอายจริงๆ
และเป็นความผิด บาปที่สมควรจะได้ รับการ
ลงโทษ
๑๒ การมีชู นั้นเป็นเหมือนไฟที่ผลาญไปถึง
แดนพิเนาศ
มันจะเผาพืชผลทั้งหมดของข้าถึงราก
๑๓ ถ้าข้าไม่ให้ความเป็นธรรมกับคนใช้ชาย
หญิงของข้า
ตอนที่พวก เขามาเรียก ร้องสิทธิของเขาจาก
ข้า

* ๓๑:๑๐ *ไปบริการ* หรือแปลตรงๆได้ว่า “โม้แป้ง” อาจจะเป็นสำนวนว่าให้บริการทางเพศ

๑๔ เมื่อพระเจ้าลุกขึ้นมากล่าว โทษข้า ข้าจะ
ทำยังไฉน
เมื่อพระองค์สอบสวนข้า ข้าจะตอบพระองค์
ว่ายังไฉน
๑๕ พระองค์ผู้ ที่สร้างข้าในครรภ์ แม่ไม่ได้
สร้างพวกเขาด้วยหรือ
เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันไม่ใช่หรือที่ปั้นพวกเขา
เราทุกคนไว้ในครรภ์แม่
๑๖ ถ้าข้าไม่ยอมให้สิ่งที่คนยากจนจำเป็น
ถ้าข้าทำให้แม่หม้ายผิดหวังที่ข้าไม่ช่วย
๑๗ ถ้าข้ากินอาหารของข้าคนเดียว
และไม่ยอมแบ่งให้กับเด็กกำพร้ากินด้วย
๑๘ จริงๆแล้ว ตั้งแต่หนุ่มๆมาแล้ว ข้าได้เลี้ยง
ดูเด็กกำพร้าเหมือนเป็นพ่อของพวกเขา
และข้าได้ดูแลหญิงหม้ายตั้งแต่ข้าเกิดเลย
๑๙ ถ้าข้าได้แต่มองดูคนที่กำลังจะตายเพราะ
ไม่มีเสื้อผ้าใส่เฉยๆ
หรือมองคนจนที่ไม่มีผ้าคลุมกายเฉยๆ
๒๐ ถ้าพวกนั้นไม่ได้ขอให้พระเจ้าอวยพรข้า
ที่ได้ให้เสื้อผ้าขน แกะจากฝูงของ ข้าให้พวกเขา
เขานุ่งกาย
๒๑ ถ้าข้าชุกำบ้านข่มขู่เด็กกำพร้า
เพราะข้ารู้ว่ามีคนสนับสนุนข้าในศาลตรง
ประตูเมือง
๒๒ ถ้าข้าได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ชั่ว ข้าเหล่านี้ ก็
ขอให้กระดูกใหญ่ปลาร้าข้าหลุดจากบ่า
และขอให้แขนของข้าหักออกจากรข้อต่อเกิด
๒๓ ข้าไม่สามารถทำผิดเหล่านั้นได้
เพราะข้ากลัวฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของ
พระเจ้าและความhayนะที่มาจาก
พระองค์
๒๔ ถ้าข้าเอาทองคำเป็นที่พึ่ง
ถ้าข้าเรียกทองคำบริสุทธิ์ว่า ‘ความมั่นคง
ของข้า’
๒๕ ถ้าข้าชื่นชมยินดีในทรัพย์สมบัติมากมาย
ของข้า
หรือเพราะมือของข้าหามาได้มากมาย
๒๖ ถ้าตอนที่ข้ามองดูดวงอาทิตย์ส่องแสง
หรือดูดวงจันทร์เคลื่อนไปอย่างงดงาม
๒๗ แล้วจิตใจของข้าแอบหลงไหล
และปากข้าส่งจูบสัก กา ะไปให้กับดวงสว่าง
เหล่านั้น
๒๘ นั่นก็จะเป็นความผิด บาบที่สมควรได้ รับ
โทษ

และเป็นการทรยศต่อพระเจ้าที่อยู่เบื้องบน
๒๙ ถ้าข้าชื่นชมยินดีเมื่อคนเหล่า นั้นที่เกลียด
ซึ่งข้าเจอกับความhayนะ
ถ้าข้าดีใจเมื่อเขาเจอกับเรื่องร้ายๆ
๓๐ แต่จริงๆแล้ว ข้าไม่ได้ปล่อยให้ปากข้า
ทำบาป
โดยขอให้พวกเขาถูกแข่งตาย
๓๑ ถ้าพวกผู้ชายในครัวเรือนของข้าไม่ได้
غامกันอนอยู่เรื่อยๆว่า
‘เนื้อที่นายให้มา ยังมีใครกินไม่อิ่มบ้าง’
๓๒ แต่จริงๆแล้ว แม่แต่คนแปลกหน้า ข้าก็ไม่
ได้ปล่อยให้นอนข้างถนน
แต่เปิดประตูบ้านต้อนรับคนเดินทางทุกคน
๓๓ ถ้าข้าพยายามปกปิดความ ผิดของข้า
เหมือนกับที่คนอื่นทำกัน *
ด้วยการเก็บซ่อนความผิดบาปข้าไว้ในอก
๓๔ เพราะข้ากลัวความคิดชั่ววูบ
หรือกลัวตระกูลต่างๆจะถูกดูข้า
แล้วเก็บเงียบไว้ ไม่ยอมออกไปนอกเต็นท์
๓๕ ข้าอยากมีผู้ตัดสินสัก คนที่จะมารับ ฟังคดี
ของข้าเหลือเกิน
ดูสิ ข้าได้ลงชื่อในคำยืนยันว่าข้าบริสุทธิ์แล้ว
ขอให้พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ตอบข้า
ข้าอยากได้รายการฟ้อง ร้องที่คู่ คดีเขียนขึ้น
เหลือเกิน
๓๖ ข้ากลัวแบกมันไว้บนบ่า
และมดมันไว้ที่หัวข้าเหมือนมงกุฎ
๓๗ ข้าจะแจ้งในทุกเรื่องที่ข้าทำไป
ข้าจะเดินอย่างไร้ราชาไปเข้าเฝ้าพระองค์
๓๘ ถ้าที่ดินของข้าร้องขึ้นฟ้องข้า
และรอยไถบนที่ดินนั้นต้องรำให้
๓๙ ถ้าข้าเคยกินผลผลิตของมันโดยไม่จ่าย
ค่าแรงคนงาน
หรือปล่อยให้ผู้เช่าที่ต้องอดตาย
๔๐ ก็ขอให้ต้นหนามงอกแทนข้าวสาลี
และขอให้วัชพืชงอกแทนข้าวบาร์เลย์”
คำพูดของโยบได้จบลงตรงนี้

เอลีชู ต่อว่าเพื่อนของโยบ

๓๒ ^๑ดั่ง นั้น ชายทั้ง สามคนจึงหยุด
ได้ตอบโยบ เพราะเห็นว่าโยบ
มั่นใจในความบริสุทธิ์ของตนเอง ^๒แต่เอลีชู
ลูกชายของบา รา เคลคนบุชี่จากตระกูลราม
ก็ โกรธ เขาโกรธโยบเพราะว่าโยบอ้างว่า

* ๓๑:๓๓ เหมือนกับที่คนอื่นทำกัน หรืออาจจะแปลได้ว่า “เหมือนกับที่อาดัมทำ”

ตนเองถูกและพระเจ้า ผิด ^๓เอ ลีซูยังโกรธเพื่อนทั้งสามคนของโยบด้วย เพราะพวกเขาไม่สามารถหาคำ ตอบให้กับโยบ ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าพระเจ้า ผิด ^๔เอ ลีซูคอยที่จะตอบโยบ เพราะเพื่อนๆของโยบทั้ง สาม คนนั้นมิได้อยู่มากกว่าเขา ^๕แต่เมื่อเอ ลีซูเห็นว่าเพื่อนๆทั้งสามของโยบไม่มีคำตอบในปากให้กับโยบ เขาก็เลยโกรธ ^๖แล้วเอ ลีซูลูกชายของบาราเคลคนบุชจึงพูดว่า

“ผมยังอายุน้อย อยู่ แต่พวก ท่านนั้นสูงอายุแล้ว

ผมก็ เลยไม่กล้าที่จะแสดงความ คิด เห็นให้กับพวกท่าน

“ผมบอกกับตัว เองว่า ‘ให้คน เหล่า นั้นที่มีประสบการณ์พูด และให้ผู้สูงวัยสอนสติปัญญา’

^๘แต่ความ จริ่งแล้ว เป็นวิญญานที่อยู่ในมนุษย์

คือลมหายใจของพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์นั้นแหละที่ให้ความเข้าใจ

^๙คนแก่ก็อาจจะไม่ฉลาดก็ได้ คนสูงอายุก็อาจจะยังไม่เข้าใจว่าจะอะไรถูกต้องก็ได้

^{๑๐}ผมจึงพูดว่าช่วยฟังผมหน่อย ไซ้แล้ว ผมจะบอกในสิ่งที่ผมรู้

^{๑๑}ดูสิ ผมได้คอยฟังคำพูดของพวกท่านแล้ว ผมได้ฟังเหตุผลของพวกท่านแล้ว ในขณะที่ท่านอยู่นอยู่กับการหาคำมาพูด

^{๑๒}ผมได้ให้ความ สนใจกับสิ่งที่พวก ท่านพูดมา

แต่ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าโยบผิด และในพวกท่านไม่มีใครตอบคำพูดของโยบ

^{๑๓}พวกท่านอย่าเพิ่งพูดว่า “เขาฉลาดเกินไปสำหรับพวกเรา

คงจะต้องเป็นพระเจ้า เองที่ชี้ความ ผิดให้กับเขาเห็น มนุษย์ทำไม่ได้หรอก”

^{๑๔}แต่โยบพูดกับพวกท่านไม่ได้พูดกับผม แล้วผมก็จะไม่เอาคำ พูดของพวก ท่านไปตอบเขาหรอก

^{๑๕}พวกเขาถึงกับนั่งอึ้งไปและไม่ตอบอีก พวกเขาไม่เหลือคำพูดให้โต้แย้งอีกแล้ว

^{๑๖}ผมคอยให้พวกเขาตอบอยู่ แต่พวกเขาหนึ่ง

เยียบ

พวกเขาขึ้นอยู่กับตรงนั้นไม่พูดอะไร

^{๑๗}ตอนหนึ่งถึงตาผมแล้วที่จะตอบ ผมจะบอกถึงสิ่งที่ผมรู้

^{๑๘}ผมมีคำพูดมากมาย

วิญญานภายในผมบังคับให้ผมต้องพูด

^{๑๙}ไซ้ แล้ว ใจผมเหมือนกับเหล่าองุ่นที่ปิดหมักอยู่

เหมือนองุ่นหนึ่งเหล่าองุ่นใหม่ที่พร้อมจะระเบิดแล้ว

^{๒๐}ผมต้องพูด จะได้บรรเทา

ผมต้องเปิดริมฝีปาก และตอบเขาไป

^{๒๑}ผมจะไม่ล่าเอียงเข้าข้างใคร และจะไม่ประจบประแจงใคร

^{๒๒}เพราะผมประจบประแจงไม่เป็น แล้วถ้าผมทำอย่างนั้น ผู้สร้างผมคงจะกำจัดผมในไม่ช้า

^๑ลุงโยบ ครับ ตอน นี้ช่วยฟังคำพูด

๓๓ ของผมหน่อย

ขอให้อตั้งใจฟังทุกๆคำที่ผมพูดด้วย

^๒ผมเปิดปากแล้วนะ

ลิ้นในปากของผมจะพูดแล้วนะ

^๓คำพูดของผมกลั่นมาจากจิตใจที่ซื่อตรง

ริมฝีปากของผมจะพูดออกมาอย่างชัดเจนในสิ่งที่ผมรู้

^๔พระวิญญานของพระเจ้าได้สร้างผมขึ้นมา และลมหายใจของพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ให้ชีวิตกับผม

^๕ถ้าหากท่านตอบผมได้ ก็ตอบมาเลย

เรียงถ้อยคำของท่านไว้ต่อ หน้าผมและตั้งหลักไว้

^๖ดูสิ ต่อหน้าพระเจ้า ผมกับท่านก็ไม่ได้แตกต่างกัน

ผมก็ถูกสร้างขึ้นมาจากดินเหนียวเหมือนกัน

^๗ไม่ต้องกลัวผมหรอก

ผมจะไม่ใช้กำลังข่มขู่ท่านหรอก

^๘แต่คำพูดของท่านยังก้องอยู่ในหูของผม และยังคงอยู่ในหัวใจของผม

^๙ท่านพูดว่า ‘ข้าบิรสุทธิ ไม่ได้ล่วงละเมิด ข้านั้นขาวสะอาด ไม่มีใครความผิดอะไร

^{๑๐}แต่ดูสิ พระองค์ก็ยิ่งหาเรื่องกับข้า

* ๓๒:๓ ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าพระเจ้าผิด สำนักบางฉบับเขียนว่า “ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด” ผู้คัดลอกพระคัมภีร์บอกว่า พวกเขาไม่กล้าเขียนว่า “พระเจ้าผิด” พวกเขาจึงเลยเปลี่ยนจาก “พระเจ้า” มาเป็น “โยบ”

และนับว่าข้าเป็นศัตรูของพระองค์
 ๑๑ พระองค์เอาตรวนใส่เท้าข้า
 และไม่ให้ข้าจะไปไหน พระองค์ก็คอย
 จับตาดูข้า'
 ๑๒ แต่สิ่งที่ท่านพูด นี้ไม่ถูกต้อง ผมขอตอบ
 ท่านว่า
 พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์คนหนึ่งคนใด
 ๑๓ ทำไมท่านถึงฟ้องร้องพระองค์ว่า
 'พระองค์ไม่ยอมตอบคำ พูตของข้าพเจ้าสัก
 คำ'
 ๑๔ พระเจ้าพูดแล้วพูดอีก
 ถึงแม้มนุษย์อาจจะไม่สังเกตเห็นก็ตาม
 ๑๕ ในความฝัน และภาพฝันยามค่ำคืน
 เมื่อมนุษย์หลับสนิท เมื่อพวกเขาเคลิ้มหลับ
 อยู่บนเตียง
 ๑๖ ในเวลานั้นเอง พระองค์เปิดหูพวกเขา
 และเตือนพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัว
 ๑๗ เพื่อพระองค์จะได้เห็นพวกเขา ไปเสียจาก
 การกระทำชั่วของพวกเขา
 และเพื่อไม่ให้พวกเขาหยิ่งยโส
 ๑๘ เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาตกลงไปในหลุม
 ลึกนั้น
 เพื่อชีวิตของพวกเขา เขาจะได้ไม่ต้องข้ามแม่น้ำ
 แห่งความตายนั้น
 ๑๙ อาจมีคนหนึ่งถูกตีสอนด้วยความเจ็บปวด
 อยู่บนเตียงของเขา
 และด้วยความปวด ร้าวเรื้อรังในกระดูกของ
 เขา
 ๒๐ จนเขาเบื่ออาหาร
 และไม่เอากินแม้แต่อาหารที่เอร็ดอร่อย
 ที่สุด
 ๒๑ เนื้อหนังของเขาเหี่ยวไป ไม่เห็นอีกเลย
 แต่กระดูกที่เมื่อก่อนมองไม่เห็น ก็โผล่ออก
 มา
 ๒๒ เขาก็คืบเข้าใกล้หลุมลึกนั้น
 ชีวิตของเขา ก็เข้าใกล้ความตาย
 ๒๓ แล้วสมมุติว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง
 จากหลายพันองค์ของพระองค์มาพูดให้กับ
 เขา
 และบอกว่าคนนี่ชื่อตรง
 ๒๔ ทูตองค์ นั้นเมตตากับเขาและพูดกับ
 พระเจ้าว่า
 'ช่วยปกป้องคนนี่ด้วย อย่าให้เขาต้องลงไปสู่
 หลุมลึกนั้น
 ข้าพเจ้ามีคำไถ่ตัวเขาแล้ว
 ๒๕ ขอเนื้อหนังของเขากลับไปเหมือนเด็ก

ขอให้กำลังของเขากลับคืนมาเหมือนวัย
 หนุ่ม'
 ๒๖ แล้วต่อจาก นั้นคน นั้นอธิษฐานต่อพระเจ้า
 และพระองค์ก็ยอมรับเขา
 เขาเข้าเฝ้าพระองค์ ด้วยความชื่นชมยินดี
 และพระองค์ทำให้เขากลับไปอยู่ในฐานะดี
 เหมือนเดิม
 ๒๗ เขาร้องเพลงให้คนฟังว่า
 'ข้าทำบาป และเห็นผิดเป็นชอบ
 แต่มันไม่คุ้มค่าเลย
 ๒๘ พระองค์ไถ่ชีวิตข้า ไม่ให้ลงไปสู่หลุม ลึก
 นั้น
 เพื่อชีวิตของข้าจะได้พบแสงสว่างอีก'
 ๒๙ พระเจ้าเคยทำแบบ นี้ในชีวิตของคนบาง
 คน
 ครั้งแล้วครั้งเล่า
 ๓๐ เพื่อในชีวิตของเขา กลับจากปากหลุม ลึก
 นั้น
 เพื่อเขาจะได้เห็นแสงสว่างแห่งชีวิตอีก
 ๓๑ ลุงโยบครับ
 ตั้งใจฟังผมให้ดี เงียบก่อน ฟังผมพูดก่อน
 ๓๒ หรือถ้าท่านมีอะไรจะพูดก็ตอบผมมาได้
 เลย พูดได้ครับ
 เพราะผมอยากจะทำให้ท่านได้ รับการตัดสินว่า
 ถูกอยู่แล้ว
 ๓๓ ถ้าเมื่อกี้ฟังผมก่อน
 เงียบก่อน แล้วผมจะสอนบัญญัติให้กับท่าน"
 ๑ แล้วเอลีชูก็พูดต่อไปว่า
๓๔ ๒ "ท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย ขอฟังคำ
 พุดผมหน่อย
 ท่านผู้มีความรู้ ขอเจียหูฟังผมหน่อย
 ๓ หูทดสอบคำพูดได้
 เหมือนกับปากแยกแยะรสชาติอาหาร
 ๔ อย่างนั้นขอให้พวกเราช่วยกันเลือกว่าอะไร
 เป็นสิ่งที่ถูกต้อง
 และช่วยกันหาข้อสรุปว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดี
 ๕ เพราะโยบพูดว่า 'ข้าบริสุทธิ์
 แต่พระเจ้าไม่ได้ให้ความยุติธรรมกับข้า'
 ๖ ข้าถูกนับว่าเป็นคนโกหก ทั้งๆที่ข้าเป็นฝ่าย
 ถูก
 แผลของข้ารักษาไม่หาย ทั้งๆที่ข้าไม่ได้ทำ
 อะไรผิดเลย'
 ๗ มีใครเหมือนโยบบ้าง
 เขาระบายที่จะเยาะ เย้ยพระเจ้าเหมือน
 ระบายน้ำ
 ๘ เขาคบกับคนชั่ว

เขาเดินกับคนเลว

^๙ เพราะเขาพูดว่า 'ไม่มีประโยชน์อะไรเลย
ที่พยายามจะทำให้พระเจ้าพอใจ'

^{๑๐} ดังนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ฟังผมเถิด
ไม่มีวันที่พระเจ้าจะทำชั่วหรือ

พระองค์ผู้ทรงฤทธิไม่ทำผิดหรือ

^{๑๑} เพราะพระองค์ตอบแทนมนุษย์ตามการ

กระทำของพวกเขา

และให้สิ่งต่างๆเกิดขึ้นกับพวกเขาตามการ
ใช้ชีวิตของพวกเขา

^{๑๒} แน่นนอน พระเจ้าไม่ทำชั่วแน่

พระองค์ผู้ทรงฤทธิไม่บิดเบือนความ

ยุติธรรม

^{๑๓} มีคนแต่งตั้งให้พระเจ้าปกครองโลกหรือ
ยังไฉ่

มีคนมอบโลกทั้งใบนี้ไว้กับพระองค์หรือยังไฉ่

^{๑๔} ถ้าพระองค์ตัดสินใจที่จะเอาวิญญาณ
และลมหายใจที่พระองค์ให้ไปกลับคืนมา

^{๑๕} ทุกชีวิตก็ต้องพินาศกันหมด

และมนุษย์ทุกคนก็จะกลับไปเป็นดิน

^{๑๖} ถ้าท่านมีความเข้าใจ ฟังเรื่องนี้เถิด

ช่วยฟังสิ่งที่ผมพูดเถิด

^{๑๗} เป็นไปได้หรือที่พระเจ้าผู้ ปกครองโลก นี้
จะเกลียดชังความยุติธรรม

แล้วท่านจะประณามพระองค์ผู้ ชอบ ธรรม
และมีอำนาจว่าทำผิดหรือ

^{๑๘} พระองค์เป็นผู้ ที่พูดกับกษัตริย์ว่า 'เจ้านั้น
ไร้ค่า'

หรือพูดกับเหล่าขุนนางว่า 'พวกเจ้าชั่วร้าย'

^{๑๙} พระองค์ไม่เข้าข้างพวกเจ้านาย

และไม่ลำเอียงเห็นแก่คนรวยมากกว่าคนจน
เพราะพวกเขาทุกคนเป็นฝีมือของพระองค์
ทั้งนั้น

^{๒๐} ในชั่วพริบตาพวกเขา ก็ตายได้

ในเที่ยงคืน พวกเขาซักกระตุก และตายไป
แม้แต่ผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจก็ยิ่งถูกเอาไป แล้ว ก็
ไม่ใช่ด้วยฝีมือมนุษย์

^{๒๑} สายตาของพระองค์จับ จ้องอยู่บนทางของ
มนุษย์

และพระองค์มองเห็นทุกอย่าง ก้าวของพวกเขา
เขา

^{๒๒} ไม่มีควมมิดมิดหรือความมิดทึบ

ที่คนทำชั่วจะใช้เป็นที่หลบ ซ่อนตัวจาก
พระองค์ได้

^{๒๓} แน่นนอน มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะกำหนดเวลา
ให้พระองค์ไปเจอที่ศาล

^{๒๔} พระองค์คบดียังผู้มีอำนาจโดยไม่ได้สวน
และตั้งคนอื่นขึ้นแทน

^{๒๕} พระองค์รู้การกระทำของพวกเขา

และคว่าเขาในคำคิดเดียวและพวกเขาก็แตก
ละเลียดไป

^{๒๖} พระองค์จะหุบตีเขาในที่สาธารณะ

เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา

^{๒๗} เพราะพวกเขาเลิกติดตามพระองค์

และไม่สนใจทางทั้งหลายของพระองค์

^{๒๘} ซึ่งเป็นเหตุที่คนยากจนต้องร้องขอความ

ช่วยเหลือจากพระองค์

และพระองค์ฟังเสียงร้องของคนยากไร้เหล่านี้นั้น

^{๒๙} ถ้าพระองค์เจียมไม่ตอบ ใครจะประณาม
พระองค์ได้

ถ้าพระองค์ซ่อนหน้าไม่ออกมา ใครจะได้เห็น
พระองค์เล่า

ไม่ ว่าชนชาติใดหรือคน หนึ่งคนใดก็ตาม
พระองค์ครอบครองหมด

^{๓๐} เพื่อคนที่ชั่ว ร้ายจะได้ไม่สามารถครอบ
ครอง

หรือวางกับดักให้กับชนชาติ

^{๓๑} ท่านน่าจะพูดกับพระเจ้าว่า

'ข้าบาปไปแล้ว ข้าจะไม่ทำผิดอีก

^{๓๒} ช่วยสอนข้าเรื่องความผิดที่ข้ามองไม่เห็น

ถ้าข้าได้ทำบาปอะไรไป ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว'

^{๓๓} พระเจ้าต้องตอบสนองท่านตามข้อกำหนด
ของท่านหรือ

ในเมื่อท่านยังปฏิเสธข้อกำหนดของพระองค์
เลย

แต่อย่างไรก็ตามท่านต้องเป็นคนเลือกไม่ใช่
ผม

ท่านคิดยังไก็ว่ามา

^{๓๔} ผู้ที่มีสติปัญญาจะพูดกับผม

คือคนที่ฉลาดจะฟังผมและพูดว่า

^{๓๕} 'โยบพูดโดยขาดความเข้าใจ

คำพูดของเขาไร้สาระ'

^{๓๖} ผมอยากให้โยบถูกสอบสวนจนถึงที่สุด

เพราะว่าเขาตอบเหมือนกับคนชั่วตอบ

^{๓๗} เพราะนอกจากเขาจะทำบาป

เขาก็ยังกบฏอยู่เรื่อยๆ เขาตบมือเย้ยพวก
เรา

และทวีถ้อยคำต่อว่าพระเจ้า'

^๑ เอลีฮูพูดต่อไปว่า

๓๕ ^๒ "ท่านคิดว่าถูกแล้วหรือ

ที่ท่านพูดว่า 'ข้าถูก พระเจ้าผิด'

๓ หรือเมื่อท่านถามว่า ‘ข้าจะได้เปรียบอะไร
 ข้าจะได้ประโยชน์อะไร จากการไม่ทำบาป’
 ๔ ข้าจะตอบท่าน
 และเพื่อน ๆ ที่อยู่ใกล้กับท่าน
 ๕ มองขึ้นไปบนท้องฟ้า ดูลี
 ดูเมฆพวกนั้นที่อยู่สูงกว่าท่านมากนัก
 ๖ ถ้าท่านทำบาป มันจะกระทบกระเทือน
 พระองค์ตรงไหน
 ถ้าท่านละเมิดกฎหลาย ครั้งหลาย ครา
 พระองค์จะเป็นอะไรไปหรือ
 ๗ ถ้าท่านทำดี ท่านได้ให้ความช่วยเหลืออะไร
 กับพระองค์หรือ
 หรือพระองค์ได้รับอะไรจากมือของท่านหรือ
 ๘ ความชั่ว ร้ายของท่านส่งผล กระทบต่อ
 มนุษย์ด้วยกันเท่านั้น
 ส่วนความ ดีของท่านก็เป็นประโยชน์ต่อ
 มนุษย์เท่านั้น
 ๙ ดูลี เมื่อคนถูกกดขี่ข่มเหงอย่างหนัก พวก
 เขาก็ร้องบ่นกัน
 พวก เขาร้องขอความช่วยเหลือ ให้พ้นจาก
 แขนของพวกผู้มั่งอำนาง
 ๑๐ แต่ไม่มีใครสักคนคิดจะพูดว่า ‘พระเจ้าอยู่
 ที่ไหน คือพระองค์ที่สร้างข้า
 พระองค์ที่มอบเพลิงให้ร้องในยามค่ำคืน
 ๑๑ พระองค์ที่สอนเราให้มีความเข้าใจมาก
 กว่าพวกสัตว์บนแผ่นดิน
 พระองค์ที่ทำให้เราฉลาดกว่าพวก นกใน
 อวกาศ’
 ๑๒ ดังนั้น พวกคนชั่วร้องบ่นกัน
 แต่พระองค์ไม่ตอบ เพราะพวกเขาหยิ่งโส
 ๑๓ พระองค์ไม่ฟังเสียงร้องที่เป็นแค้นลมปาก
 พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ไม่สนใจมันเลย
 ๑๔ แล้วนับ ประสาอะไรกับท่านที่พระองค์จะ
 ต้องมาสนใจ
 ตอนที่ท่านบ่นว่าไม่เห็นพระองค์
 และบ่นว่าคดีอยู่ต่อหน้าพระองค์แล้ว
 และตัวท่านเองยังรอคอยพระองค์อยู่
 ๑๕ และยิ่ง กว่านั้น ท่านยังว่าพระเจ้าไม่เคย
 โกรธคนชั่วและลงโทษพวกเขา
 และยิ่งว่าพระองค์ไม่สนใจ เลยว่าใครจะทำ
 อะไรผิด
 ๑๖ ลุงโยบคนนี้ก็เลยอ้าปากพูดคำลมๆแล้งๆ
 พูดพรัมมากมายอย่างขาดความเข้าใจ”

๓๖ ๑ แล้วเอลีฮูก็พูดต่อไปว่า
 ๒ “ท่านฟังผมอีกสัก หน่อย ผมจะ
 อธิบายเรื่องราวให้ท่านฟัง
 ผมยังมีคำพูดที่จะว่าความให้กับพระเจ้า
 ๓ ผมจะนำความรู้อันกว้างไกลของผมมา
 และผมจะพิสูจน์ให้เห็นว่าพระเจ้าผู้สร้างของผม
 นั้นเป็นฝ่ายถูก
 ๔ คำพูดของผมนี้ไม่ผิดแน่
 ผู้รอบรู้้อยู่ท่ามกลางพวกท่านแล้ว
 ๕ ดูลี พระเจ้านั้นทรงฤทธิ์ แต่ไม่ได้ดูหมิ่นใคร
 เลย
 พระองค์ทรงฤทธิ์ และเด็ดขาดในการตัดสิน
 ต่างๆ
 ๖ พระองค์ไม่ปล่อยให้คนชั่วมีชีวิตอยู่
 แต่พระองค์ให้ความยุติธรรมกับคนที่ถูก
 กดขี่
 ๗ พระองค์ไม่ละสายตาจากคนดี
 แต่จะยกพวก เขาขึ้นไปอยู่บนบัลลังก์กับ
 พวกกษัตริย์ตลอดไป
 ๘ ถ้าหากว่า พวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน
 หรือถูกมัดด้วยเชือกแห่งความทุกข์ทรมาน
 ๙ พระองค์ก็จะบอกพวกเขาถึงความผิดที่เขา
 ได้ทำ
 และกฎต่างๆที่เขาได้ละเมิดเพราะพวกเขา
 ทำตัวหยิ่งโส
 ๑๐ พระองค์เปิดหูของพวกเขามาให้รับ ฟังคำว่า
 กล่าวตักเตือน
 และสั่งให้พวกเขาหันกลับจากความชั่ว
 ๑๑ หากว่าพวกเขาเชื่อฟังและรับใช้พระองค์
 เขาก็จะได้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างเจริญ
 รุ่งเรือง
 และเดือนปีของเขาก็จะอยู่อย่างสุขสบาย
 ๑๒ แต่หากพวกเขาไม่เชื่อฟัง เขาจะต้องข้าม
 แม่น้ำแห่งความตาย *
 เพราะพวกเขาขาดความเข้าใจ
 ๑๓ ส่วนคนที่ไม่นับถือพระเจ้า พวกเขาก็จะ
 สิ้นสมความโกรธไว้ในใจ
 ๑๔ ไม่ร้องขอความเมตตาตอนที่พระองค์มีดเขา
 ๑๕ พวกเขาจะตายในขณะที่ยังหนุ่มอยู่
 ชีวิตของพวกเขา จะสิ้นเหมือนกับพวกผู้ชาย
 ชายตัว
 ๑๖ พระเจ้าช่วย คุ้มครองทุกชีวิตผ่านทางความ ทุกข์
 ของพวกเขา
 พระองค์ใช้ความทุกข์ยากเปิดหูของพวกเขามา

* ๓๖:๑๒ ข้ามแม่น้ำแห่งความตาย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ตายโหง”

๑๖ พระองค์นำท่านให้ออกมาจากความทุกข์
 ยากไปสู่ที่โล่งกว้าง ไม่แออัดคับแคบ
 และโต๊ะของท่านจะพูนล้นไปด้วยอาหารเลิศ
 หู

๑๗ แต่ท่านนี้คิดแต่เรื่องเอาชนะคดี ทั้งๆที่ตัว
 เองเป็นฝ่ายผิด

ท่านหมกมุ่นอยู่กับการฟ้องร้องพระเจ้า

๑๘ ระวังนะ อย่าให้ความร่ำรวยหลอกเอาได้
 อย่าให้ลึนบ่นอันยิ่ง โห่ใหญ่ทำให้ท่านหันเหไป
 จากสิ่งที่ถูกต้อง

๑๙ ความร่ำรวยและความพยายามสุด แร่ง
 เกิดของท่าน
 จะช่วยให้ท่านพ้นจากความทุกข์ยากได้หรือ

๒๐ อย่าคิดว่าท่านจะปลอดภัยในกลาง คินที่
 ท่านรอคอยนั้น

เพราะว่าชนชาติต่างๆสามารถหายวับ ไปใน
 ชั่วข้ามคืนเดียว

๒๑ ระวัง อย่าหันหน้าไปสู่ความชั่ว
 เพราะความทุกข์ ยาก นี้เป็นกรูทดสอบท่าน
 เพื่อท่านจะไม่ได้ทำอย่างนั้น

๒๒ ดูลี พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่และทรงพลัง
 ใครจะเป็นครุเหมือนกับพระองค์ได้

๒๓ ใครจะสั่งให้พระองค์ต้องรายงานสิ่งที่
 พระองค์ทำมา
 และใครจะบังอาจพูดกับพระองค์ว่า ‘ท่านทำ
 ผิด’

๒๔ อย่าลืมหิตคุณผลงานของพระองค์
 เหมือนกับที่คนเอามาร้องเป็นเพลง

๒๕ มนุษย์ทุกคนได้เห็นสิ่งที่พระองค์สร้าง
 พวกเขา มองได้แต่ไกล

๒๖ ดูลี พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ เราไม่สามารถ
 เข้าใจพระองค์ได้หรือ
 อายุของพระองค์ นั้นเกินกว่าที่เราจะค้นพบ
 ได้

๒๗ พระองค์ตั้งหยดน้ำจากทะเล
 แล้วกลั่นเป็นฝนจากเมฆ

๒๘ หมูเมฆเทน้ำฝนลงมา
 พวก มันไปรยมันลงมาบนหมู่มนุษย์อย่าง
 เหลือเพื่อ

๒๙ ใครจะเข้าใจการแผ่ของเมฆ
 และเสียงร้องครืนๆจากเต็นท์ของพระองค์
 ในฟ้าสวรรค์

๓๐ ดูลีพระองค์กระจายฟ้าแลบไปรอบ
 พระองค์
 และสว่างจ้าไปถึงก้นทะเล

๓๑ พระองค์ใช้ฝนฟ้าเพื่อเลี้ยงอาหารให้กับ
 ชนชาติทั้งหลาย
 เพื่อให้เขามีอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์

๓๒ พระองค์กำสายฟ้าไว้ในมือ
 และส่งให้สายฟ้าผ่าลงไปที่เป้า

๓๓ เสียงฟ้าร้องประกาศว่าพระองค์อยู่ที่นั่น
 พายุประกาศถึงความโกรธอันแรงกล้าของ
 พระองค์

๓๗ พายุฝนฟ้า คะนองทำให้หัวใจของ
 ผมสั่นรัว
 และเดินออกมานอกอก

๒ ฟังสิ ฟังเสียงอันกึกก้องของพระองค์
 และฟังเสียงคำรามที่ออกมาจากปากของ
 พระองค์

๓ สายฟ้าของพระองค์สว่างจ้าไปทั่วใต้ฟ้า
 และสว่างจ้าไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก

๔ แล้วเสียงของพระองค์ก็คำรามตามไป
 พระองค์แผดเสียงก็กึกก้องอย่างน่าเกรงขาม
 เมื่อได้ยินแล้ว ไม่มีใครหยิ่งรู้ว่ามีจะไปไหน
 ต่อ

๕ พระองค์แผดเสียงก็กึกก้องด้วยวิธีการอันน่า
 อัศจรรย์
 และพระองค์ทำสิ่งยิ่ง โห่ใหญ่ทั้ง หลายที่เราไม่
 อาจเข้าใจได้

๖ พระองค์พูดกับหิมะว่า “ตกลงมาสู่แผ่นดิน
 สิ”

พระองค์บอกกับหยาดฝนว่า “ตกลงมาอย่าง
 หนัก”

๗ พระองค์ทำให้ทุกคนต้องถูกกักไว้ข้างใน
 เพื่อทุกคนจะได้รู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทำ

๘ ส่วนสัตว์ก็กลับไปยังที่ซ่อนของมัน
 และไม่ออกมาจากรังของมัน

๙ ลมพายุก็พัดมาจากคลังของมัน
 ความหนาวเหน็บก็มาจากลมเหนื่อ

๑๐ นำแข็งมาจากลมหายใจของพระเจ้า
 และทะเลกว้างใหญ่ก็เริ่มแข็งตัว

๑๑ พระองค์บรรจุกความชุ่ม ชื่นไว้ในเมฆที่
 หนาที่บ
 และทำให้สายฟ้าแลบของพระองค์กระจาย
 ออกจากหมู่มฆ

๑๒ หมู เมฆหมุนวนไปรอบๆตามการนำของ
 พระองค์

เพื่อพวก มันจะได้ทำให้อำ สิ่งของพระองค์
 สำเร็จบนผิวโลกที่มีมนุษย์อาศัยอยู่

๑๓ไม่ ว่าพระองค์จะให้ฝนตกเพื่อการตี สอน หรือเพื่อเป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินของ พระองค์

หรือเพื่อแสดงความ รักอันมั่นคงของ พระองค์ พระองค์ก็เป็นผู้ทำให้มันเกิดขึ้นทางนั้น

๑๔ลุงโยบครับ ฟังเรื่องนี้ให้ดี ให้อยู่นิ่งๆแล้วไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนถึง การกระทำต่างๆอันน่า ทึ่งเหล่านี้ของ พระองค์

๑๕ท่านรู้หรือว่าพระเจ้าประกาศสั่งหุ้เมฆ และทำให้สายฟ้าแลบออกมาจากหุ้ เมฆ ของพระองค์ได้อย่างไร

๑๖ ท่านรู้หรือว่าหุ้เมฆแผ่กระจายไปได้ยัง ไง

ท่านรู้ถึงการกระทำต่างๆอันน่า ทึ่งของ พระองค์ผู้รอบรู้หรือยัง

๑๗เมื่อลมร้อนจากทิศใต้พัดมาทุกคนในแผ่นดินต่างก็หยุดนิ่ง

แล้วท่านก็เหวี่ยงตัวเองอยู่ในเสื้อของท่าน

๑๘แล้วแบบท่านนี้ นะ จะมาคลีหุ้ เมฆออก เหมือนกับที่พระองค์ทำได้หรือ

คือให้มันแข็งราวกับกระจกที่หักจากเหล็กที่ เกลงในแม่พิมพ์

๑๙ไหน ช่วยสอนเราหน่อยสิว่าเราควรพูด อะไรรักกับพระองค์ดี

เพราะพวก เราอยู่ในความ มืดและไม่รู้จะ รวบรวมคดีฟ้องพระองค์ได้อย่างไร

๒๐เหมาะแล้วหรือที่จะให้ใครไปบอก พระองค์ว่า มนุษย์อย่างผมนี้ จะฟ้อง ร้องพระองค์

สับสนอย่างนี้จะไปพูดในศาลได้อย่างไร

๒๑แต่แสงสว่างเจิดจ้าในท้องฟ้าตอนที่ลมพัด กวาดเอาหุ้เมฆไป

มนุษย์ก็ยังไม่มองดูไม่ได้เลย

๒๒แต่พระองค์ นั้นมาจากทางเหนือด้วยแสง ทองสว่างไสว

พระเจ้าสวมใส่แสงที่ผู้รักมีอันน่าเกรงขาม

๒๓พระองค์ผู้ทรงฤทธานี้หนักพวกเราไม่สามารถ เข้าใกล้ได้

พระองค์ยิ่ง ใหญ่ด้วยพลัง อำนาจ ความ ยุติธรรม และความถูกต้อง

ซึ่งพระองค์ไม่มีวันฝ่าฝืน *

๒๔ตั้งนั้น มนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ แม้แต่คนฉลาดทั้ง หลายก็ยังไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้”

พระยาห์เวห์ตอบโยบ

๑ แล้วพระ ยาห์เวห์ตอบโยบออกมา จากพายุว่า

๒ “ใครกัน นี้ที่ทำให้แบบแผนของเรามีตม่น ไป

ด้วยคำพูดที่ขาดความเข้าใจ

๓ เตรียมตัวของเจ้าให้พร้อมราวกับนักรบ เกิด

เราจะสอบสวนเจ้า และเจ้าจะต้องตอบเรา

๔ เจ้าอยู่ที่ไหน เมื่อครั้งที่เราวางรากฐานให้ กับแผ่นดินโลก

ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา

๕ ใครเป็นผู้กำหนดขนาดของโลก แน่نون เจ้าต้องรู้สิ

หรือใครซึ่งเชือกวัดขนาดของโลกนั้น

๖ พวกเสาหลักของโลกตั้งอยู่บนอะไร

หรือใครวางหินหัวมุมของมัน

๗ ตอนที่เหล่าดวงดาวในยาม เข้าร้อง เพลง ร่วมกัน

และพวกทูต สวรรค์ † ทั้งหมดก็ให้ ร้องด้วยความ สุข

๘ หรือใครเอาประตูไปปิดกันน้ำทะเลไว้ ตอนที่มันพังทะลักออกไป เหมือนเด็กที่ คลอดออกจากท้องแม่

๙ ตอนที่เราเอาพวก เมฆมาเป็นเสื้อผ้าให้กับ ทะเล

และใช้ความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน

๑๐ และได้กำหนดขอบเขตให้กับมัน

และตั้งโครงและประตูให้กับมัน

๑๑ และพูดว่า ‘เจ้ามาได้ไกลแค่นี้ ห้ามเลย จากนี้ไป

คลื่นอันหนักมีมาของเจ้าจะต้องหยุดอยู่แค่ตรง นี้’

๑๒ ตั้งแต่เจ้าเกิดมา เจ้าเคยสั่งให้ยาม เข้าขึ้น มาใหม่

หรือทำให้ยามรุ่งสว่างรู้จักที่ของมันใหม่

๑๓ เพื่อมันจะได้ยึดจับปลายขอบของโลก

* ๓๗:๒๓ ซึ่งพระองค์ไม่มีวันฝ่าฝืน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์ไม่ตอบพวกเรา เมื่อพวกเราพยายามจะฟ้องพระองค์ เพื่อขอความยุติธรรม”

† ๓๘:๗ พวกทูตสวรรค์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “พวกบุตรของพระเจ้า”

และสะบัดคนชั่วออกไปจากโลก
 ๑๔ แสงอรุณเปลี่ยนหน้าตาของโลกไป
 เหมือนดิน เหนียวเปลี่ยนรูปไปตามตรา
 ประทับ
 แสงอรุณย้อมสีโลกเหมือนเสื้อผ้า
 ๑๕ ส่วนแสงสว่างของคนชั่ว (คือความมืด) ก็
 ถูกยึดไปจากมัน
 และแขนของคนชั่วที่เงื้อมสูงเพื่อทำร้ายคน ก็
 ถูกหักไป
 ๑๖ เจ้าเคยไปที่ตาน้ำแห่งท้องทะเลหรือ
 หรือเจ้าเคยเดินท่องไปในที่ลึกกลับของ
 มหาสมุทรหรือ
 ๑๗ เจ้าเคยเห็นประตูของดิน แดนแห่งความ
 ตายหรือ
 หรือเจ้าเคยเห็นประตูของความดำ มืด มืด
 หรือ
 ๑๘ เจ้าได้หยั่ง รู้ถึงความกว้าง ใหญ่ของแผ่น
 ดินโลกแล้วหรือ
 ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ ก็บอกมา
 ๑๙ ทางที่จะนำไปสู่ที่อยู่อาศัยของแสง สว่าง
 อยู่ที่ไหน
 และที่พิภพของความมืดนั้นอยู่ที่ไหน
 ๒๐ เพื่อเจ้าจะได้พาพวก มันกลับยังเขตแดน
 ของพวกมัน
 และจะรู้เส้นทางไปบ้านของพวกมัน
 ๒๑ เจ้าคงต้องรู้แน่ เพราะเจ้าเกิดก่อนพวกมัน
 เสียอีก
 และจำนวนวันปีของเจ้าก็มากมายมหาศาล
 ๒๒ เจ้าเคยไปที่คลังเก็บหิมะแล้วหรือ
 หรือว่าเจ้าเคยเห็นคลังเก็บลูกเห็บ
 ๒๓ ที่เราได้เก็บไว้ใช้ในยามยากลำบาก
 คือในวันศึกสงคราม
 ๒๔ หนทางที่นำไปสู่จุดที่สายฟ้าแลบกระจาย
 ออกมาอยู่ที่ไหน
 หรือจุดที่ลมตะวันตกพัดกระจายออกมาไป
 บนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน
 ๒๕ ใครขุดร่องให้ฝนห่าใหญ่ไหลลงมา
 และทำทางสำหรับพายุฝนฟ้าคะนอง
 ๒๖ เพื่อให้ฝนตกลงสู่ดินแดนที่ไม่มีคนอยู่
 และถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่
 ๒๗ ซึ่งจะให้ความชุ่มฉ่ำกับดินแดนร้าง
 และทำให้หญ้าผลิต้นขึ้น
 ๒๘ ฝนมีพ้อหรือ
 หรือว่าใครเป็นพ้อของหยาดน้ำค้างหรือ
 ๒๙ นำแข็งออกมาจากครรภ์ของใครหรือ

หรือใครได้คลอदन้าค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์
 หรือ
 ๓๐ น้ำจับตัวแข็งราวกับหิน
 ส่วนพื้นผิวของทะเลลึกก็จับตัวแข็ง
 ๓๑ เจ้าสามารถเอาไข่มดดาวลูกไก่ไว้เป็น
 กลุ้มได้หรือ
 เจ้าสามารถแกะเชือกที่ร้อยดาวไถได้หรือ
 ๓๒ เจ้าสามารถนำหมี ดาว ออกมาปรากฏตาม
 เวลาของมันได้หรือ
 เจ้าสามารถนำหมี ดาว หมื่อออกมาพร้อมกับ
 ดาวลูกๆของมันได้หรือ
 ๓๓ เจ้ารู้ถึงกฎทั้งหลายของฟ้าสวรรค์หรือ
 เจ้าสามารถทำให้โลกทำตามกฎต่างๆนั้นได้
 หรือ
 ๓๔ เจ้าตะเบ็งสั่งหมีเมฆ
 ให้นำตกลงมาท่วมต้นเจ้าได้หรือ
 ๓๕ เจ้าสามารถส่งพวกสายฟ้าผ่าออกไป
 และให้มันรายงานกับเจ้าว่า “เราอยู่ที่ นี่แล้ว
 ท่าน” ได้หรือ
 ๓๖ ใครสอนพวกเมฆให้รู้จักปล่อยฝนลงมา
 ใครสอนหมอกให้รู้จักลอยขึ้นมา
 ๓๗ ใครมีสติปัญญาพอที่จะไปนับหมีเมฆได้
 ใครสามารถเทน้ำออกจากไหทั้ง หลายแห่ง
 ฟ้าสวรรค์ได้
 ๓๘ เพื่อทำให้ฝุ่นละอองจับตัวกันเป็นก้อนดิน
 และก้อนดินจับตัวกันแน่น
 ๓๙ เจ้าล่าเหยื่อให้กับสิงโตได้หรือ
 เจ้าสามารถทำให้พวกสิงห์ห่มอิมได้หรือ
 ๔๐ ตอนทีพวกมันพากันหมอบอยู่ตามถ้ำ
 หรือดักข่มตัวอย่างลับๆล่อๆ
 ๔๑ ใครให้อาหารกับกาหรือ ไนยามที่ลูกๆของ
 มันร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า
 และเดินโซเซไปมาเพราะขาดอาหาร
 ๓๘^๑ เจ้ารู้เวลาที่แพะภูเขาออกลูกหรือ
 ๓๘^๒ เจ้าคอยเฝ้าดูวางตัว เมียตอนที่มัน
 คลอดลูกหรือ
 ๓๘^๓ เจ้านับเดือนทีพวก มันตั้ง ท้องจนครบได้
 หรือ
 ๓๘^๔ เจ้ารู้เวลาที่พวกมันจะออกลูกหรือ
 ๓๘^๕ ตอนที่พวกมันนั่งยองๆเบ่งลูกน้อย
 และตกลูกอ่อนของมันออกมา
 ๓๘^๖ เมื่อลูกๆของมันแข็งแรง และเติบโตใหญ่ขึ้น
 ในทุ่งกว้าง
 พวกมันทิ้งแม่กวางไป และไม่กลับมาอีก
 ๓๘^๗ ใครปลดปล่อยลาป่าให้เป็นอิสระ
 และใครแกะเชือกลาเปลี่ยน

๖ เราให้ทุ่งโล่งเป็นบ้านของมัน
 และให้เขตดินเค็มเป็นที่พักอาศัยของมัน
 ๗ มันหัวเราะเยาะความวุ่นวายในเมือง
 และไม่ได้ยินเสียงตะโกนของผู้เป็นนายของ
 มัน
 ๘ มันท่องไปตามเนินเขาต่างๆเพื่อหาทุ่งหญ้า
 และแสวงหาทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสีเขียว
 ๙ วัวป่ายักษ์ ย่อมรับใช้เจ้าหรือ
 มันยอมนอนอยู่ข้างๆรางหญ้าของเจ้าหรือ
 ๑๐ เจ้าสามารถเทียมวัวป่าให้ไถนาเจ้าได้หรือ
 หรือทำให้มันไถคราดพรวน ดินตามหลังเจ้า
 ได้หรือ
 ๑๑ เจ้าจะไปฟังเสียงแรงแรงมากมายของมันได้
 หรือ
 เจ้าจะมอบงานหนักของเจ้าให้กับมันทำได้
 หรือ
 ๑๒ เจ้าจะฟังมัน ให้มันเก็บเกี่ยว
 และลากฟอนข้าวมาไว้ที่ลานนวดข้าวของ
 เจ้าได้หรือ
 ๑๓ นกกระจอกเทศกระพือปีกอย่างเรียวว่า
 แต่มันก็ไม่สามารถบินได้เหมือนนกกระสา
 หรือนกเหยี่ยว
 ๑๔ นกกระจอกเทศออกไข่นบนพื้น
 และทำให้ไขของมันอบอุ่นอยู่ในดิน
 ๑๕ แล้วมันล้มไปว่าอาจมีดินหนึ่งเหยียบไข่
 ของมันได้
 และพวกสัตว์ป่าอาจจะย่ำไขของมันได้
 ๑๖ มันทำกับลูก อ่อนของมันอย่างรุนแรง
 อย่างกับไม้ไข่มุก มัน ถึงลูกมันจะตาย
 ไป
 มันก็ไม่สน แม้มันจะเหนื่อยเปล่าก็ตาม
 ๑๗ เพราะพระเจ้าสร้างมันมาแบบไม่รู้จักคิด
 และพระองค์ไม่ได้แบ่ง บันความเข้าใจให้กับ
 มันเลย
 ๑๘ แต่เมื่อมันเริ่มวิ่ง
 มันหัวเราะเยาะทั้งม้าและคนขี่
 ๑๙ เจ้าเป็นผู้ให้พลังกำลังกับม้าหรือ
 เจ้าตกแต่งคอของมันด้วยแผงคอพลั่วไสว
 หรือ
 ๒๐ เจ้าทำให้มันกระโดดอย่างกับตึกแดนหรือ
 เสียงหายใจฟืด ฟาดอย่างหึงพะเนงของมัน
 ทำให้ผู้คนหวาดกลัว
 ๒๑ มันตะกุกพินดินอย่างตุตัน

และภาคภูมิใจในพลังกำลังของตนเอง มัน
 โถมตัวเข้าสู่ศึกสงคราม
 ๒๒ มันหัวเราะเยาะความกลัว ไม่ประหวั่น
 พรันพริ้ง
 มันไม่ถอยหนีจากดาบ
 ๒๓ ชูธงธนูสูงเสียดเสียดขึ้นข้างตัวมัน
 อีกทั้งหอกและทวนสองประกายจวบวาบอยู่
 ข้างตัวมัน
 ๒๔ มันพุ่งกราดไปข้างหน้าเต็มฝีเท้า ตื่นเต้น
 สะท้านไปทั้งตัว
 และไม่อาจอยู่นิ่งได้เมื่อเสียงแตรรบดังขึ้น
 ๒๕ เมื่อได้ยินเสียงแตร มันก็ส่งเสียงร้องขึ้น
 ด้วยความดีใจ และมันได้กลืนสงคราม
 แต่ไกล
 มันได้ยินเสียงร้องตะโกนของพวกผู้ บังคับ
 บัญชา และเสียงสังสุย
 ๒๖ เหยี่ยวบินได้เพราะรับสติ ปัญญาจากเจ้า
 หรือ
 มันกางปีกบินไปทางใต้เพราะเจ้าอย่าง นั้น
 หรือ
 ๒๗ เจ้าเป็นคนสั่งให้นกอินทรีบินอยู่สูง
 และสร้างรังไว้บนที่สูงหรือ
 ๒๘ มันอาศัยอยู่บนหน้าผา และนอนที่นั่น
 มันอยู่ตามแนวขอบของหน้าผา ซึ่งเป็นที่
 หลบภัยของมัน
 ๒๙ มันมองหาอาหารจากที่นั่น
 ตาของมันมองเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
 ๓๐ ลูกๆของมันดูดีกินเลือด
 มีซากศพอยู่ที่ไหน มันก็อยู่ที่นั่น”
 ๑ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับโยบว่า
 ๒ “คนที่มดกัดกับเราจะมาแก้ไขเราผู้
 ทรงฤทธิหรือ
 คนที่มาฟ้องร้องพระเจ้าจะตอบไหม”

โยบตอบพระยาห์เวห์

๑ แล้วโยบก็ตอบพระยาห์เวห์ว่า
 ๒ “ดูสิ ข้าพเจ้านั้นก็กระจอกงก่ง
 ข้าพเจ้าจะให้คำตอบกับพระองค์ได้อย่างไร
 ข้าพเจ้าจะเอามือปิดปากเงียบ
 ๓ ข้าพเจ้าพูดไปครั้งหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่
 ตอบอีก
 ข้าพเจ้าพูดไปตั้ง สอง ครั้งแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่
 พูดอีกแล้ว”

* ๓๙:๙ วัวป่ายักษ์ เป็นวัวชนิดที่ใหญ่ที่สุด อาจตัวใหญ่เท่าฮิปโป มีเขายาว มันสูญพันธุ์ไปในปี ค.ศ. ๑๖๒๗

พระยาห์เวห์พูดกับโยบต่อ

๖ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับโยบออกมาจาก พายวว่า

๗ “เตรียมตัวของเจ้าให้พร้อมราวกับนักรบ เกิด

เราจะสอบสวนเจ้า และเจ้าจะต้องตอบเรา

๘ เจ้าจะบังอาจว่าเราไม่ยุติธรรมหรือ เจ้าจะประณามว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะได้เป็น ฝ่ายถูกหรือ

๙ เจ้ามีพละกำลังเหมือนกับพระเจ้าหรือ เจ้าทำเสียงร้องก็ก้องเหมือนฟ้าร้องอย่าง กับพระเจ้าได้หรือ

๑๐ ให้เอาความยิ่งใหญ่ และศักดิ์ศรีตกแต่ง ตัวเจ้าเกิด

ให้เอาเกียรติยศและความสง่างามสวมไว้บน ตัวเจ้า

๑๑ ระบายความเกรี้ยวโกรธของเจ้าออกมา เลย

มองดูคนหยิ่ง โสใสบ่ทุกคน และทำให้พวกเขา เสียหน้าสิ

๑๒ มองดูคนหยิ่ง โสใสบ่ทุกคน และทำให้พวกเขา ตกต่ำลงไปสิ

ให้เหยียบย่ำคนชั่วตรงที่ที่เขายืนอยู่เกิด

๑๓ ผังพวกนี้ไว้ในดินด้วยกัน

ห่อพวกเขาไว้ในไนโลกเบื้องล่างสิ

๑๔ ถ้าเจ้าทำได้ เราจะยินดีด้วยกับเจ้า

ที่แขนขวาของเจ้าเองได้ให้ชัยชนะกับเจ้า

๑๕ พิจารณาตัวเบ เฮ โมท ที่เราสร้างขึ้นมา เหมือนกับที่เราสร้างเจ้า

มันกินหญ้าเหมือนวัวควาย

๑๖ คูสิ กัวลิ่งของมันอยู่ที่ต้นขู

และฤทธิ์ของมันอยู่ที่กล้ามเนื้อท้อง

๑๗ มันทำทางแข็งๆเหมือนต้นสนซีดาร์

กล้ามเนื้อต้นขาของมันสานเข้าด้วยกันแน่น

๑๘ กระดูกของมันเหมือนท่อทองสัมฤทธิ์

ขาของมันเหมือนท่อนเหล็ก

๑๙ มันเป็นสัตว์ตัวเอกท่ามกลางสัตว์ทั้ง

หลายที่พระองค์สร้าง

มีแต่ผู้ สร้างมันเท่านั้นที่สามารถใช้ดาบบุก เข้าโจมตีมัน

๒๐ พวกเนินเขาอาหารมาให้กับมัน เป็นที่ที่พวกสัตว์ป่าทั้งหลายมาเล่นกัน

๒๑ มันนอนอยู่ในใต้ต้นขู

และแอบซ่อนอยู่ในหนองน้ำที่ปกคลุมไปด้วยต้นอ้อ

๒๒ ต้นขูทอดเงามาปกคลุมตัวของมันไว้

ต้นไม้ที่อยู่ตามธารน้ำรายล้อมตัวมัน

๒๓ ถึงแม่น้ำจะซัดใส่มันอย่างแรง มันก็ไม่ ตกใจ

มันไม่หวั่นไหว แม้ว่าแม่น้ำจอร์แดนจะ กระแทกใส่หน้ามัน

๒๔ ใครจะสามารถทำให้ดามันบอดและจับมัน ได้

ใครจะเอาตะขอไปเกี่ยวจุกมันได้หรือ

๑ เจ้าจะเอาตะขอลากตัวเลวี อาราน

๕๑ ๑ ออกมาได้หรือ

หรือเอาเชือกมัดปากมันได้

๒ เจ้าจะเอาเชือกไปคล้องจุกมันได้หรือ

หรือใช้ตะขอเกี่ยวจุกมันได้

๓ มันจะวิ่งวอนเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า

หรือพูดอ่อนหวานกับเจ้าหรือ

๔ มันจะทำสัญญากับเจ้า

หรือยอมเป็นข้ารับใช้เจ้าตลอดไปหรือ

๕ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนก

หรือเอาเชือกมาผูกให้พวกเด็ก หญิงของเจ้า จูงเล่นหรือ

๖ พวกพ่อค้าจะต่อรองราคาของมัน

หรือแบ่งส่นปันส่วนขายกันหรือ

๗ เจ้าจะใช้จุกพวกที่มแทงหนังของมัน

หรือใช้หอกแทงหัวของมันได้หรือ

๘ เอามือจับมันสิ ลองคิดดูสิว่าการต่อสู้กับมัน จะออกมาเป็นยังไง

เจ้าจะไม่ทำครั้งที่สองแน่

๙ ความหวังที่มนุษย์จะปราบมันได้ นั้นต้อง พังทลายลง

แค่เห็นมันก็ล้มลงแล้ว

๑๐ พอปลุกเร้ามันขึ้นมา มันดุร้ายไม่ใช่หรือ

แล้วใครจะบ้าบินไปยื่นต่อหน้ามัน

๑๑ จะมีใครกล้ามาเผชิญ หน้ากับมันและออกมา ได้อย่างปลอดภัย

๔๐:๑๕ *เบเฮโมท* มักคิดกันว่าเป็นตัวฮิปโป แต่ ผู้รู้บางท่านคิดว่าตัวนี้เป็นสัตว์ในนยาย ไบรธาน

๔๑:๑ *เลวีอาราน* อาจจะเป็นกระเข้ หรือพระเจ้าอาจกำลังพูดถึงสัตว์ประหลาดในทะเลที่ เล้าขานกันมาแต่โบราณ

ไม่มีสิ่งใดภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้ทำได้หรือก *
 ๑๒ จะให้เราเรียบไม่พุดถึงขาอันแข็งแกร่ง
 ของมัน
 หรือพละ กำลังอันมหาศาลของมัน หรือรูป
 ร่างที่สง่างามของมันก็ได้
 ๑๓ ใครจะถอดเลื่อนนอกของมันออกได้
 ใครจะเจาะทะลวงผิวกระเบื้อง สอง ชั้นของมัน
 ไปได้
 ๑๔ ใครจะง้างขากรรไกรอันแข็งแรง
 ที่มีฟันอันน่าสยดสยองล้อม รอบอยู่ของมัน
 ได้
 ๑๕ ส่วนหลังของมันเหมือนแผงของพวก โล่ที่
 เรียงกันเป็นแถวๆ
 ซึ่งปิดแน่นสนิทต่อกัน
 ๑๖ แต่ละอันอยู่ชิดกันมาก
 แม้แต่ลมก็ยังผ่านไม่ได้
 ๑๗ โล่แต่ละอันเชื่อมต่อกันไป มันเกาะติดกัน
 แน่น
 ไม่สามารถแยกมันจากกันได้
 ๑๘ เมื่อมันจาม ก็เกิดแสงแลบออกมา
 ตาของมันเหมือนอย่างแสงในยามรุ่งสาง
 ๑๙ เปลวไฟพุ่งออกจากปากของมัน
 ปรະกายไฟแตกออกมา
 ๒๐ ควันออกจากรูจมูกของมัน
 อย่างกับไอพวยพุ่งจากหม้อน้ำเดือด
 ๒๑ ลมหายใจของมันทำให้ถ่านลุกเป็นไฟ
 และเปลวไฟพุ่งออกจากปากของมัน
 ๒๒ ลำคอของมันมีพละกำลังมหาศาล
 ใครเจอมันก็กลัวจนลนลาน
 ๒๓ ได้ท้องมันไม่ได้มีไขมันเป็นชั้นๆ
 แต่แข็งอย่างกับเหล็ก
 ๒๔ มันใจแกร่งกล้าอย่างกับหิน
 ไซ้แล้ว แข็งอย่างกับหินไม่เป๋
 ๒๕ เมื่อมันยกตัวขึ้น แม้แต่พวกเทพเจ้าก็พา
 กันหวาดกลัว
 เมื่อมันหันมาพาดหาง พวกเทพเจ้าต่างถอย
 หนี
 ๒๖ แม้ตาจะเข้าถึงตัวมัน ก็ไม่อาจแทง
 ทะลวงผิวหนังมันได้

ทั้งหอก ลูกธนู และทวนก็เหมือนกัน
 ๒๗ มันมองว่าอาวุธเหล็กนั้นเป็นแค่เส้นฟาง
 และทองสัมฤทธิ์เป็นแค่ไม้ฝู
 ๒๘ ลูกธนูก็ไม่อาจทำให้มันหนีไปได้
 หินที่ชดจากสลิงใส่มันก็เหมือนเกลบ
 ๒๙ ไม้กระบองมันมองเป็นเพียงเกลบ
 มันหัวเราะเยาะใส่เสียงทวนที่กระเด็นจาก
 หลังมัน
 ๓๐ ส่วนท้องของมันคมอย่างกับพวกเศษหม้อ
 แตก
 มันครูดเป็นทางบนโคลนตมอย่างกับเลื่อน
 นวดข้าว
 ๓๑ มันทำให้น้ำลึกเดือดอย่างกับน้ำในหม้อ
 และทำให้ทะเลปั่นป่วนเหมือนหม้อต้มยา
 ๓๒ รอยที่มันว่ายน้ำผ่านไปส่องประกายแวววาว
 จนคนคิดว่าทะเลผงอก
 ๓๓ ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่เหมือนมัน
 มันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างที่ไม่รู้จักความกลัว
 ๓๔ มันมองไปที่ทุกสิ่งที่สูงส่ง
 มันเป็นราชาเหนือสัตว์ป่าทั้งหลาย”

โยบพูดกับพระยาห์เวห์

๔๒ แล้วโยบก็ตอบพระยาห์เวห์ว่า
 “ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์สามารถทำ
 ทุกสิ่งทุกอย่างได้
 และแผนการของพระองค์ไม่มี วันถูกขัด
 ขวาง
 ๓ พระองค์พูดว่า ‘ใครกันนี้ ที่ปิดบังแบบแผน
 ของเราโดยขาดความรู้อู๋
 ไซ้แล้ว ข้าพเจ้าแผลงถึงสิ่งต่างๆออกไปโดย
 ไม่เข้าใจ
 เป็นสิ่งลึกลับต่างๆที่ข้าพเจ้าคิดไม่ถึง
 เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่รู้
 ๔ พระองค์พูดว่า ‘ฟังให้ดี เราจะพูด
 เราจะสอบสวนเจ้า และเจ้าจะต้องตอบเรา’
 ๕ ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องของพระองค์
 แต่ตอนนั้นตาของข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์แล้ว
 ๖ ข้าพเจ้าก็เลยขอถอนคดี
 และจะไม่นั่งในพงคณิและซีเถ้านี้อีกแล้ว” †

* ๔๑:๑๑ จะมีใคร ... ได้หรือก แต่บางฉบับเขียนว่า “แล้วใครเล่าจะกล้ามาท้าทายเรา จะมีใครกล้ามาเผชิญหน้ากับเรา แล้วสั่งให้เราต้องจ่ายค่าเสียหาย ทุกสิ่งทุกอย่างใต้ฟ้าสวรรค์ ล้วนเป็นของเราอยู่แล้ว”

† ๔๒:๖ ข้าพเจ้าก็เลย ... ซีเถ้านี้ก็อีกแล้ว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าก็เลยหลอมละลายไป แต่ได้รับการปลอบใจต่างๆที่ยังนั่งอยู่ในพงคณิและซีเถ้านี้”

คำตัดสินของพระยาห์เวห์

๗ หลังจากทีพระ ยาห์เวห์ก็พูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้กับโยบแล้ว พระ ยาห์เวห์ก็พูดกับเอลี ฟัส ชาวเทมานว่า “เราโกรธเจ้าและเพื่อนทั้งสองของเจ้ายิ่งนัก เพราะพวกเจ้าไม่ได้พูดความจริงเกี่ยวกับเรา อย่างที่โยบผู้รับใช้ของเราได้พูด

๘ ตอนนี้ ให้พวก เจ้าเอาวัวตัวผู้เจ็ด ตัว และแกะตัวผู้เจ็ดตัวไปพบโยบผู้รับใช้ของเรา ให้ถวายสัตว์เหล่านี้ เป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับพวก เจ้า เอง แล้วโยบผู้รับ ใช้ของเราจะอธิษฐานให้กับพวก เจ้า เพราะเราจะยอมรับเฉพาะคำอธิษฐานของโยบเท่านั้น แล้วเราจะไม่มีอีก หน้าพวก เจ้าตามที่พวก เจ้าสมควรจะได้รับ เพราะพวกเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง อย่างที่โยบผู้รับใช้ของเราได้พูด”

๙ แล้วเอลี ฟัสชาวเทมาน บิล ดัดตระกูลชูอาห์ และโศฟาร์ชาวนาอามาห์ ก็ไปทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่ง และพระยาห์เวห์ยอมรับคำอธิษฐานของโยบ

ชีวิตใหม่ของโยบ

๑๐ เมื่อโยบอธิษฐานให้กับเพื่อนๆ ของเขา พระยาห์เวห์ทำให้โยบกลับคืนสู่สภาพดี และพระองค์ให้โยบมีมากกว่าเดิมเป็นสองเท่า

๑๑ พี่น้องชาย หญิงของท่าน และคนที่รู้จักท่านมาก่อน ต่างมาร่วมกินอาหารกับโยบที่บ้าน และต่างแสดงความเห็น ออกเห็นใจโยบ พร้อมทั้งปลอบประโลมท่านในเรื่องเลวร้ายทั้งหลายที่พระ ยาห์เวห์เคยนำมาสู่ท่าน แต่ละ คนต่างมอบเงินขึ้นหนึ่ง และแหวนทองหนึ่ง วงให้กับโยบ ๑๒ แล้วพระ ยาห์เวห์ได้ช่วยพระชีวิตบนปลายของเขามากกว่าชีวิตในช่วงต้น โยบมีแกะและแพะหนึ่งหมื่นสี่พันตัว อูฐหกพันตัว วัวหนึ่งพันคู่ และลาตัวเมียหนึ่ง พันตัว ๑๓ ท่านมีลูกชายเจ็ด คน และลูกสาวสาม คน ๑๔ ท่านตั้ง ชื่อลูกสาวคนแรกว่า เยมีมาห์ คนที่สองชื่อว่า เคลียาห์ ส่วนคนที่สามชื่อว่า เคเรนหับปูด

๑๕ ไม่มีสาว ไตหัวแผ่น ดินที่สวยงามกับลูกสาวของโยบ พ่อของพวก เธอได้มอบมรดกให้กับพวกเธอพร้อมกับพวกพี่ชายน้องชายของเธอ

๑๖ และหลังจากนั้น โยบก็มีชีวิตต่อไปอีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี เขาได้เห็นลูกหลานไปสี่ชั่วรุ่น

๑๗ แล้วโยบก็ตายเมื่อแก่ชรา

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

สฤติ คำนำ

หนังสือสฤติเป็นหนังสือที่ยาว ที่สุด ในพระ คัมภีร์ทั้งหมด เป็นหนังสือที่ เต็มไป ด้วยคำอธิษฐานและเพลงที่ชาว อิสราเอลใช้ร้อง กันในการ นมัสการ พระเจ้า และต่อ มาคริสเตียนก็ใช้ร้อง กันด้วย หนังสือสฤติใช้เวลาในการแต่ง และรวบรวมหลายร้อยปี กว่าครึ่ง หนึ่งของหนังสือสฤติเป็นคำอธิษฐานร้องขอ ให้พระเจ้าช่วยให้ พ้นจากปัญหา ความ เดือดร้อนและการ ขาดแคลน โดยปกติ แล้วคำอธิษฐานเหล่านี้ จะจบด้วยความ ไว้วางใจและความ เชื่อมั่นในพระเจ้า ส่วนใหญ่คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ และเพลงขอบพระคุณพระเจ้าจะมาจาก ประสบการณ์ของคนหนึ่งคนใด แต่บาง ครั้งก็มาจากประสบการณ์ของกลุ่ม คน หนังสือสฤติแบ่ง ออกเป็นห้าเล่มย่อย ประกอบด้วยเพลงหลายประเภท เช่น เพลงสอนใจที่ยกย่องกฎ คำสั่ง สอน และสติ ปัญญาที่มาจากพระเจ้า (เช่น สฤติ ๑, ๑๙, ๔๙ และ ๑๑๙) เพลงสรรเสริญกษัตริย์ของอิสราเอล (เช่น สฤติ ๒, ๒๐-๒๑, ๗๒ และ ๑๑๐) เพลงฝากความไว้วางใจ เพลง ประเภทนี้แสดงความไว้วางใจใน พระองค์ล้วนๆ ไม่ได้พูด ถึงปัญหาที่กำลังประสบอยู่ (เช่น สฤติ ๑๑, ๒๓, ๗๓ และ ๑๓๙) เพลงขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ ดูแลอย่าง ดี หรือที่พระองค์ช่วยให้ รอดจากศัตรู หรือจากโรค หรือจาก สถานการณ์อันตรายอื่นๆ (เช่น สฤติ ๑๘ และ ๑๐๗) เพลงสรรเสริญพระเจ้า บ่อย ครั้งจะ สรรเสริญพระองค์ในฐานะผู้สร้าง (เช่น สฤติ ๘, ๑๙, ๑๐๔ และ ๑๔๘) และใน สถานะกษัตริย์ (เช่น สฤติ ๔๗ และ ๙๓-๙๙) เพลงประเภทนี้มักจะเริ่ม ต้นด้วย

คำ เชิญชวนให้สรรเสริญพระเจ้า และ ต่อ มาจะพูดถึงความดี งามของพระองค์ ที่น่ายกย่อง (เช่น สฤติ ๘, ๑๐๐ และ ๑๐๓)

เพลงในหนังสือสฤติเหล่านี้ จะช่วยให้ เราเปิดใจกับพระเจ้า เพราะไม่ว่าคุณ จะ รู้สึกอย่างไร คุณคงจะพบ กับความรู้สึก นอนในหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มที่หนึ่ง

(สฤติ ๑-๔๑)

คนดีและคนชั่ว

- ๑ คนอย่างนี้มีเกียรติจริงๆคือ คนที่ไม่ทำตามคำแนะนำของคนชั่ว คนที่ไม่เดินในทางของคนผิดบาป คนที่ไม่เข้าไปนั่งอยู่ในที่ของคนที่ยังยโส^๒ แต่ เขามีความสุขในคำ สอนของพระ ยะห์เวห์ เขาเฝ้าครุ่นคิดถึงแต่คำ สอนของพระองค์ทั้ง วันทั้งคืน^๓ เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล ใบจะไม่เหี่ยวเฉา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ จะประสบผลสำเร็จ^๔ แต่คนชั่วจะไม่เป็นเช่นนั้น พวกเขาจะเป็นเหมือนแกลบที่ลมพัดปลิวฟุ้ง ไป^๕ ดังนั้น คน ชั่วจะไม่ รอดในวันแห่งการ พิพากษา พวกเขา จะไม่มีส่วนในชุมชนของพวกเขา คนบริสุทธิ์^๖ เพราะพระ ยะห์เวห์ ฝ้าดูแลทางของคน บริสุทธิ์ แต่ทางของคนชั่วจะนำไปสู่ความพินาศ

กษัตริย์ที่พระยะห์เวห์ทรงเลือก

- ๒ ทำไมชนชาติอื่นๆถึงซุลมุนวุ่นวาย เหลือเกิน ทำไมคนเหล่านั้นถึงวางแผนโกง^๒ พวกเขา กษัตริย์ในโลกต่างเตรียมพร้อมรบ พวกเขาผู้นำของประเทศเหล่านั้น

ร่วม กันต่อ ด้านพระ ยาร์เวห์และกษัตริย์ที่ พระองค์ทรงเลือกไว้*

๓ พวก เขาพูด ว่า “ให้พวก เราหักโซ่ ตรวน ที่พระ ยาร์เวห์และกษัตริย์ของพระองค์ ได้เอามามัดเราไว้ และโยนมันทิ้งไป”

๔ แต่องค์เจ้าชีวิตนั่งอยู่บนสวรรค์ พระองค์หัวเราะเยาะใส่พวกเขา

๕ แล้ว พระองค์ ก็ต่อว่าพวก เขาด้วยความ เกรี้ยวกราด

จนทำให้พวกนั้นตกใจขวัญกระเจิง

๖ พระองค์พูดว่า

“เราได้แต่งตั้งกษัตริย์ที่เราได้เลือกมาไว้บน ดิโยน ภูเขาค้นศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

๗ กษัตริย์องค์นี้พูดว่า “ให้เราอธิบายให้เจ้าฟัง ถึงประกาศิตของพระยาร์เวห์

พระองค์บอกกับเราว่า ‘เจ้าคือลูกชายของเรา ในวันนี้ เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว’

๘ แต่ขอเรามา แล้วเราจะ มอบชนชาติ ต่างๆ ให้กับเจ้าเป็นมรดก

เราจะมอบโลกทั้งโลกให้เจ้าเป็นเจ้าของ

๙ เจ้าจะทำลายชนชาติเหล่านี้ นั้นด้วยกระบอง เหล็ก

เจ้าจะฟาดพวก เขา ให้แตก กระจายเหมือน หม้อดิน”

๑๐ ตอนนั้น พวกเจ้า กษัตริย์ทั้งหลาย ให้ฉลาด ขึ้น

พวกผู้นำทั้งหลาย ให้ฟังคำตักเตือนของเรา

๑๑-๑๒ ให้รับ ใช้พระ ยาร์เวห์ด้วยความ เคารพ ย่าเกรง

ให้กราบลงต่อหน้าพระองค์ด้วยตัวสันเทิ้ม

ไม่อย่างนั้นพระองค์จะโกรธ แล้วเจ้าจะต้อง พินาศทันที

ให้ทำอย่างนี้ เพราะความ โกรธของพระองค์

ถูกเป็นไฟได้ในพิริบตา

คนที่ลี้ภัยในพระองค์นั้น ก็เป็นคนที่มีเกียรติ จริงๆ

วางใจในพระยาร์เวห์ในยามคับขัน

บทเพลงของกษัตริย์ดาวิด เขียน ในขณะที่พระองค์หนีจากอับซา โลมลูกชายของพระองค์

๑ พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า ข้าพเจ้ามีศัตรู

๓ มากมายเหลือเกิน

ผู้คนมากมายต่างลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้า

๒ มีหลายคนพูดต่อด้านข้าพเจ้าว่า

“พระเจ้าจะไม่ ช่วยเจ้าให้รอดพ้นหรือ” *เซลาห์*

๓ แต่พระยาร์เวห์เจ้าข้า พระองค์เป็นโล่กำบัง ของข้าพเจ้า

พระองค์เป็นศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า พระองค์ เป็นผู้ที่ยกหัวของข้าพเจ้าขึ้น †

๔ ข้าพเจ้าเปล่งเสียงเรียกพระยาร์เวห์ พระองค์ตอบข้าพเจ้าจากภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของ พระองค์ *เซลาห์*

๕ ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป แล้วก็ตื่นขึ้นมา อีก

เพราะพระยาร์เวห์ปกป้องข้าพเจ้าไว้

๖ ข้าพเจ้าจึงไม่หวาดกลัว

ผู้คนนั้นหมิ่นที่ร้ายล้อมโจมตีข้าพเจ้า

๗ ลุก ขึ้นเถิด พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของ ข้าพเจ้า

ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นด้วยเถิด

เมื่อพระองค์ดับแค้นศัตรูทั้ง หลายของ ข้าพเจ้า

ฟันของคนชั่วช้าเหล่านั้นจะหักจนหมดปาก

๘ ความรอดพ้นมาจากพระยาร์เวห์

ขอพระองค์อวยพรคนของพระองค์ด้วย เถิด *เซลาห์*

คำอธิษฐานก่อนนอน

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องสายประกอบ การร้องด้วย เพลงสตฺติของดาวิด

๕ ข้าแต่พระเจ้า ผู้พิสูจนว่าข้าพเจ้าเป็น ฝ่ายถูก ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วยเถิด เมื่อ ข้าพเจ้าเรียกหาพระองค์

*๒:๒ *กษัตริย์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้* แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม” ดูคำว่า “เจิม” เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

†๓:๓ *ยกหัวของข้าพเจ้าขึ้น* หมายถึงพระองค์ให้กำลังใจตอนที่สิ้นหวัง หรือ คืนศักดิ์ศรีให้

ตอนที่ข้าพเจ้าจน ตรอก พระองค์ได้ช่วยให้
ข้าพเจ้าออกมาเป็นอิสระ
ขอเมตตาข้าพเจ้า ช่วยฟังคำร้อง ขอของ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด
๒ ให้อาพวคนุษย์ เจ้าจะพูดใส่ร้าย เราไปอีก
จนแคไหน
เจ้ารักการชู้บชู้นินทาที่ไร้สาระ แล้วยังพูด
โกหกเกี่ยวกับเราอยู่เรื่อยๆ *เซลาห์*
๓ พวก เจ้าทั้ง หลาย ให้รู้ไว้เถอะว่า พระ
ยาร์เวห์เอาใจ ใส่คนที่สัตย์ ซื่อต่อ
พระองค์เป็นพิเศษ
พระองค์จะฟังเสียงของ เรา เมื่อเราร้องขอ
ความช่วยเหลือจากพระองค์
๔ ให้กลัวจนตัวสั่น และหยุดทำบาปซะ *
ให้คิดทบทวนเรื่องนี้อย่างเจียบๆในใจ ตอนที่
เจ้านอนอยู่บนเตียง *เซลาห์*
๕ ให้ถวายเครื่องบูชาที่พระองค์กำหนด
และให้ไว้วางใจในพระยาร์เวห์
๖ หลายคนพูดว่า
“พวกเราอยากจะทำกับสิ่งดีๆบ้าง
พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า ให้แสงจากใบหน้า
พระองค์ส่องลงมาบนพวกเราด้วยเถิด”
๗ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามี ความ สุขยิ่ง กว่า
ความสุขของคนเหล่านั้น
ตอนที่เขาเก็บ เกี่ยวข้าวและเหล้า องุ่นอย่าง
ล้นหลาม
๘ ตั้ง นัน ข้าพเจ้านอน ลงและหลับ ไปอย่าง
สงบสุขยิ่งนัก
เพราะ พระ ยาร์เวห์ พระองค์แต่ เพียง ผู้
เดียวเป็นผู้ ที่ทำให้ข้าพเจ้านอน ลงอย่าง
ปลอดภัย

คำอธิษฐานยามเช้าขอการคุ้มครอง

*ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้ขลุ่ยประกอบ
การร้องด้วย เพลงสฤติของดาวิด*

๑ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขอ โปรดรับ ฟังคำ
พูดต่างๆของข้าพเจ้า
ขอโปรดเข้าใจเสียงถอนใจของข้าพเจ้า
๒ ข้าแต่พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพเจ้า โปรดรับ
ฟังเสียงร้องเรียกของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์เป็นผู้ เดียวที่ข้าพเจ้าอธิษฐาน
ถึง

๓ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ทุกเช้าพระองค์จะได้ยิน
เสียงของข้าพเจ้า
ทุก เช้าข้าพเจ้าจะวางคำร้อง ขอของ ข้าพเจ้า
ต่อหน้าพระองค์ และข้าพเจ้าเฝ้าคอยคำ
ตอบของพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ
๔-๕ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่ชอบใจความ ชั่ว
ร้าย
พระองค์ไม่ ต้อนรับคน ชั่วใน บ้านของ
พระองค์
พวก หยิ่ง ยโสไม่ สามารถยื่น อยู่ต่อ หน้า
พระองค์ได้
พระองค์เกลียดทุกคนที่ทำชั่ว
๖ พระองค์จะทำลายคนที่พูดโกหก
พระ ยาร์เวห์ขยะแขยงคน กระหาย เลือดที่
คดโกง
๗ แต่ ด้วยความรัก มันคงเหลือ ล้นของ
พระองค์
ข้าพเจ้าก็เข้าบ้านของพระองค์ได้
ข้าพเจ้าก็ม กราบ ลงด้วยความ ยำเกรงใน
วิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
๘ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขอช่วยนำข้าพเจ้าไป
ในทางที่พระองค์ชอบใจ
เพราะมีพวก ศัตรูคอยจ้องข้าพเจ้าอยู่ทุก ฝีก้าว
โปรด ช่วยทำทางที่พระองค์ต้องการให้
ข้าพเจ้าไปในนราปรินด้วยเถิด
๙ ปากของศัตรูข้าพเจ้าไม่มีความจริงอยู่เลย
ใจพวกเขามิแต่แผนทำลายคน
ลำคอของพวก เขานั้นเหมือนหลุมฝัง ศพที่
เปิดอยู่
ล้นของเขাপระจบสอพลอ
๑๐ ข้า แต่พระเจ้า โปรดลงโทษพวก เขาด้วย
เถิด
ขอให้แผนร้ายของพวกเข ทำลายพวกเขา
เอง
โปรดขับไล่พวก เขาออก ไปด้วย เถิดเพราะ
ความผิดบาปมากมายของพวกเข
เพราะพวกเขากบฏต่อพระองค์
๑๑ แต่ขอ ให้คนเหล่านั้นที่ ลี้ภัยในพระองค์มี
ความสุข
ขอให้พวกเขาให้ร้องด้วยความยินดีเสมอ
ขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขา

* ๔:๔ *ให้กลัวจนตัวสั่น และหยุดทำบาปซะ* หรือ สำเนาฉบับกรีก แปลว่า “โกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป”

ขอให้คนเหล่านั้นที่รักชื่อของพระองค์ชื่นรื่น
ในพระองค์

๑๒ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์ช่วยพรคนที่
ทำตามใจพระองค์
พระองค์ปกป้องพวก เขาเหมือนโล่ กำบัง
เพราะความเมตตาของพระองค์

คำอธิษฐานให้ช่วยในยามทุกข์ยาก

*ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องสาย
ประกอบกรรอง ตามทำนองเซมิ
นิต * เพลงสรรเสริญของดาวิด*

๖ ๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ขออย่าลงโทษ
ข้าพเจ้า ตอนที่พระองค์โกรธ
ขอยอใต้ สอนข้าพเจ้า ตอนที่พระองค์โกรธ
แค้น

๒ ข้าแต่พระยาร์เวห์ โปรดเมตตาต่อข้าพเจ้า
ด้วย เพราะข้าพเจ้าอ่อนแอ

ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดรักษาข้าพเจ้าด้วย
เพราะกระดูกของข้าพเจ้าสิ้นเติม

๓ ข้าพเจ้าตัวสิ้นเติมด้วยความกลัว
ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ จะปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็น
อย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน

๔ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขอพระองค์หันกลับมา
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด
ขอช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะเห็น แก่
ความรักมั่นคงของพระองค์

๕ เพราะเมื่อคนตาย ไป เขาก็จะระลึกถึง
พระองค์ไม่ได้อีกแล้ว

ในแดนคนตาย จะมีใครสรรเสริญพระองค์ได้
หรือ

๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญ
จนหมดแรง

ข้าพเจ้าร้องให้ทั้ง คิน จนที่นอนและหมอน
ชุ่มไปด้วยน้ำตา

๗ ข้าพเจ้าร้องให้จนตา บวมเพราะความ ทุกข์
โศก

ตาของข้าพเจ้าอ่อน ล้าไป หมด เพราะพวก
ศัตรูของข้าพเจ้า

๘ พวก เจ้าที่ทำ ชั่วทั้ง หลาย ไป ให้ ห่างจาก
ข้าพเจ้าซะ

เพราะพระ ยาร์เวห์ที่ได้ยินเสียง ร่ำไห้ของ
ข้าพเจ้า

๙ พระองค์ได้ยินคำร้อง ขอให้ ช่วยของ
ข้าพเจ้า

พระองค์จะยอมรับและตอบคำอธิษฐานของ
ข้าพเจ้า

๑๐ พวก ศัตรูของข้าพเจ้าทั้งหมด จะอับอาย
ขายหน้าและสิ้นเติมอย่างยิ่ง
แล้วพวกเขาจะต้องหันหลังวิ่งหนีไปในทันที
ด้วยความอับอายขายหน้า

คำอธิษฐานขอความยุติธรรม

*เพลงซิกกาโยน † ของดาวิดซึ่ง
ทำนองถวายพระยาร์เวห์ เกี่ยว
กับคู่ชคนจากเผ่าของเบนยามิน*

๗ ๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์

โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนเหล่านั้น
ทั้งหมดที่ไล่ล่าข้าพเจ้าด้วย เถิด ช่วย
ข้าพเจ้าด้วย

๒ ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะฉีกข้าพเจ้าออกเป็น
ชิ้นๆเหมือนสิงโต

แล้วจะดึงทิ้งข้าพเจ้าโดยไม่มี ใครช่วย
ข้าพเจ้า

๓ ข้าแต่พระยาร์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า
ถ้าหากข้าพเจ้าทำสิ่ง ชั่ว ร้ายเหล่านี้ คือมี
ของข้าพเจ้าทำสิ่งชั่ว

๔ หรือทำชั่วต่อเพื่อนของข้าพเจ้า
หรือปล้นเอาสิ่งของจากศัตรูโดยไม่มีเหตุ

๕ ก็ขอให้ศัตรูไล่ล่าเอาชีวิตข้าพเจ้า
ให้เขาจับข้าพเจ้าและกระที่บข้าพเจ้าจน ดิต
ดิน ให้เขาผลักข้าพเจ้าลงสู่หลุมศพ *เซ*
ลาห์

๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ช่วยลุก ขึ้นด้วยความ
โกรธของพระองค์ด้วยเถิด

ช่วยยืน ขึ้นต่อสู้กับความ เกรี้ยว กราดของ
ศัตรูพวกนั้นด้วยเถิด

พระเจ้าของข้าพเจ้า ตื่นขึ้นด้วยเถิด โปรดให้
ความยุติธรรมกับข้าพเจ้าด้วย

๖:๐ *ตามทำนองเซมินิต* ในภาษาฮีบรู คำนี้แปลว่า "อันที่แปด" ไม่แน่นอนว่าจะเป็นเครื่องดนตรีที่มีสายแปดสาย

๗:๐ *เพลงซิกกาโยน* ซิกกาโยนเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้ความหมายที่แน่นอน คิดว่าเป็นแนวเพลงชนิดหนึ่ง ที่เต็มไปด้วยอารมณ์

๗ ขอ ให้ชนชาติต่างๆมาชุมนุม กันอยู่รอบๆ พระองค์
 ขอ ให้พระองค์นั่งอยู่บน บัลลังก์เหนือพวก เขาด้วยเถิด
 ๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ขอ ให้พระองค์ตัดสิน ชนชาติต่างๆด้วยเถิด
 ข้า แต่ พระ ยาร์เวห์ ขอ ให้ตัดสิน คดีของ ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้านั้นเป็นฝ่ายถูก พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไร
 ๙ ข้า แต่พระเจ้าผู้ ยุติธรรม พระองค์สำราจ จิตใจและนิสัยใจคอของคุณ ขอช่วยหยุดความชั่วช้าที่คนชั่วทำ ขอช่วยสนับสนุนคนที่ทำ ตามใจพระเจ้าให้ มั่นคง
 ๑๐ พระเจ้าเป็นโล่ของข้าพเจ้า พระองค์ช่วยคนที่ซื่อตรงให้รอด
 ๑๑ พระเจ้าเป็นผู้ตัดสินที่ยุติธรรม พระองค์ลงโทษคนชั่วทุกวัน
 ๑๒ แล้วถ้าคน ชั่วคน นั้นไม่ กลับ ใจหัน มาหา พระองค์ พระองค์ก็จะลับ ดาบของ พระองค์ไว้
 พระองค์จะไถ่กู้คนธนูเพื่อคล้องสาย และเล็ง ไปที่คนชั่วคนนั้น
 ๑๓ พระเจ้าได้จัดเตรียมอาหาร แม้กระทั่งลูกธนูไฟเพื่อลงโทษคนชั่วคนนั้น
 ๑๔ ดูเถิด คนชั่วเริ่มตั้งห้องการกระทำชั่วช้า ทั้ง หลาย อุ่ม ห้องสิ่ง ที่จะทำให้คน อื่น เดือดร้อน
 และมันก็ลดถอยการหลอกลวงออกมา
 ๑๕ คนที่ซัดหลุมพรางเพื่อดักคนอื่น เขาจะตกลงไปในหลุมนั้นเอง
 ๑๖ แผนสร้างความเดือดร้อนที่เขาวาง ไว้ก็จะ หล่นลงมาบนหัวของเขาเอง แผนการที่ทารุณโหด ร้ายของ เขานั้นก็จะ ตกลงบนกบกาลของเขาเอง
 ๑๗ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระ ยาร์เวห์ เพราะ พระองค์นั้นยุติธรรม
 ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญ ชื่อของพระ ยาร์เวห์ ผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด

สงาราศีพระเจ้าและศักดิ์ศรีมนุษย์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตาม
 ทำนองกิททิส * เพลงสฤติของดาวิด

๑ พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของพวกเรา ชื่อ เสียงอันเกรียง ไกรของพระองค์ นั้น ตั้งกระฉ่อนไปทั่วโลก ชื่อของพระองค์ ได้ รับการ ยกย่องไป ทั่ว สวรรค์ชั้นฟ้า
 ๒ มีเสียงร้องสรรเสริญพระองค์ออกจาก ปาก ของเด็กอ่อนและเด็กทารก เด็กพวกนี้ร้องถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เพื่อเปิดปากพวกที่ต่อ ต้านพระองค์ ศัตรูที่ เต็มไปด้วยความแค้น
 ๓ เมื่อข้าพเจ้าแหงน ดูฟ้า สวรรค์ที่นี้ของ พระองค์สร้างขึ้นมา รวมทั้งดวง จันทร์ และหมู่ ดาวที่พระองค์ตั้ง ไว้
 ๔ ข้าพเจ้าสงสัยว่า มนุษย์เป็นใครกันพระองค์ ถึงทวงไย มนุษย์ †เป็นใครกัน พระองค์ถึงเอาใจใส่หนัก
 ๕ พระองค์สร้างเขาให้ด้อยกว่าพระเจ้าแค่นิด เดียวเท่านั้น
 พระองค์ได้สวมมงกุฎแห่งเกียรติและ ศักดิ์ศรีให้กับเขา
 ๖ พระองค์ตั้ง เขาให้ครอบครองอยู่เหนือทุก สิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น
 พระองค์วางทุกสิ่งทุกอย่างไว้ได้ทำของเขา
 ๗ เขาได้ครอบครอง ฝูง แกะ วัว ควาย และ พวงสัตว์ป่าในท้องทุ่งทั้งสิ้น
 ๘ รวมทั้งนกในท้องฟ้า ปลาและสิ่งมีชีวิตทั้ง ปวง
 ที่แหวกว่ายไปมาในท้องทะเล
 ๙ พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของพวกเรา ชื่อ เสียงอันเกรียง ไกรของ พระองค์นั้น ตั้ง กระฉ่อนไปทั่วโลก

* ๘:๐ ตามทำนองกิททิส กิททิสเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจจะเป็น เครื่องดนตรี ทำนอง หรือวิธีเล่นดนตรีแบบหนึ่ง
 † ๘:๔ มนุษย์ คำนี้แปลได้ตรงๆว่า บุตรของอาดัม

คำอธิษฐานเพื่อขอให้กำจัดคนชั่ว

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตามทำนองมุข
ลียบเนน เพลงสตฺติของดาวิด *

๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าจะ
สรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้น สุดหัวใจของ
ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะบอก เล่าถึงสิ่ง ต่างอันอัศจรรย์ที่
พระองค์ได้ทำ
๒ ข้าพเจ้าจะมี ความ สุข และชื่นชมยินดีใน
พระองค์
พระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่งสูงสุด ข้าพเจ้าจะ ร้อง
บทเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์
๓ เป็นเพราะพระองค์ พวก ศัตรูของ ข้าพเจ้า
ถึงได้หันหลังวิ่งหนีไป
พวกเขาล้มลงและพินาศไป
๔ พระองค์ตัดสินคดีของข้าพเจ้าและประกาศ
ว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์
พระองค์ให้คำ ตัดสินที่ยุติธรรมจากบัลลังก์
ของพระองค์
๕ พระองค์ประณามชนชาติต่างๆ
พระองค์ทำลายคนชั่วและลบชื่อของพวกเขา
ออกไปตลอดกาล
๖ เมืองของพวกเขาศัตรูจะพัง ทลายอยู่อย่าง นั้น
ตลอดไป
พระองค์ถอนรากถอนโคนเมืองของพวกเขา
จะไม่มีใครระลึกถึงพวกเขาอีกตลอดไป
๗ แต่พระยาร์เวห์จะครอบครองตลอดไป
พระองค์ก่อ ตั้งบัลลังก์ของพระองค์ขึ้น มา
เพื่อนำความยุติธรรมมาสู่โลกนี้
๘ พระองค์ตัดสินโลกนี้อย่างยุติธรรม
พระองค์ตัดสินชนชาติต่างๆอย่างเที่ยงธรรม
๙ พระ ยาร์เวห์เป็นที่ ลึกลับของคน พวก นั้นที่
ถูกกดขี่ข่มเหง
ในยามทุกข์ยากลำบาก
๑๐ เพื่อ ว่าคน เหล่า นั้นที่รู้จักชื่อของ พระองค์
จะได้ไว้วางใจในพระองค์
เพราะพระ ยาร์เวห์ไม่ ทอด ทิ้งคนที่มาขอ
ความช่วยเหลือจากพระองค์
๑๑ ร้อง เพลงสรรเสริญให้ กับพระ ยาร์เวห์
พระองค์ผู้ นั่งอยู่บน บัลลังก์บน ภู เขา ศิ
โยน

ขอ ให้บอกผู้คนถึงสิ่ง ทั้ง หลายที่พระองค์ได้
ทำ
๑๒ พระ ยาร์เวห์ผู้ แก่ แค้นแทนเลือดของ ผู้
บริสุทธิ์ พระองค์ไม่ลืมพวกเขา
พระองค์ไม่ เพิก เจยต่อคน ยากจนที่ร้องขอ
ความช่วยเหลือจากพระองค์
๑๓ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดเมตตาข้าพเจ้า
ด้วย
ดูสิ คน เหล่า นั้นที่เกลียด ชังข้าพเจ้ากำลัง
ทำร้ายข้าพเจ้าอยู่
โปรดยกข้าพเจ้าขึ้นมาจากประตูดุของแดนคน
ตาย
๑๔ แล้วข้าพเจ้าจะได้เล่าถึงการกระ ทำอันน่า
สรรเสริญทั้งหมดของพระองค์
ที่ประตูดุแห่งเมือง ศิ โยนและชื่นชมยินดีที่
พระองค์ได้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด
๑๕ ชนชาติของศัตรูเหล่า นั้นต่างตกลงใน
หลุมพรางที่พวกเขาขุดไว้
เท้าของพวกเขาติดตาข่ายที่พวกเขาซ่อนไว้
ดักคนอื่น
๑๖ พระยาร์เวห์ได้เปิดเผยให้คนรู้ว่าพระองค์
รักษาความยุติธรรม
ดังนั้น พวกคนชั่วจึงติดกับดักด้วยการกระ
ทำของพวกเขาเอง *ฮิกกาโยน † เซลาห์*
๑๗ ขอให้คนชั่ว ลู่งไปสู่แดนคนตาย
คือคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้หลงลืมพระเจ้า
๑๘ แต่ คนชดสนจะจะไม่ถูกลืมตลอดไปหรือ
และความ หวังของคนจนจะไม่ ลิน สลายอยู่
อย่างนั้นตลอดไป
๑๙ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ลูกขึ้นเกิด อย่าปล่อย
ให้มนุษย์ทั้ง หลายคิด ว่าจะเอาชนะ
พระองค์ได้
ขอ ให้ชนชาติ ต่างๆถูก พิพากษาอยู่ต่อ หน้า
พระองค์
๒๐ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ทำให้พวก เขาตกใจ
กลัวเกิด
เพื่อว่า ชนชาติเหล่านั้นจะได้รู้ว่า พวก เขา
เป็นเพียงแค่มนุษย์เท่านั้น *เซลาห์*
๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ในเวลาที่มี
๑๑ ปัญหาอย่างนี้ ทำไมพระองค์จึงยืน
อยู่ห่างไกลเหลือเกิน
และซ่อนพระองค์เอง
๒ พวกคนชั่วไล่ล่าคนยากไร้อย่างหยิ่งผยอง

* ๙:๐ แต่ก่อนสตฺติบทที่เกี่ยวกับบทที่สิบเป็นสองส่วนของเพลงเดียวกัน
† ๙:๑๖ *ฮิกกาโยน* เป็นคำในภาษาฮีบรู อาจหมายถึง การหยุดเพื่อทบทวนสิ่งที่พูดมา

ขอ ให้คน ชั่วเหล่า นั้นติด กับในแผนการ ชั่วร้ายที่พวกเขาทำขึ้นด้วยเถิด

๓ พวก คน ชั่วโอ้อวดกิเลส ตัณหาของ ตัว เขาเอง และคน โลภที่ขี้ โกงจะสาป แข่งและเหยียดหยามพระเจ้า

๔ คน ชั่วไม่แสวงหาพระเจ้า เพราะพวกเขา หยิ่งยโส

พระเจ้าไม่ได้อยู่ในความคิดของพวกเขาเลย

๕ คนชั่วประสบความสำเร็จในทุกอย่างที่ทำให้ การตัดสินใจของพระองค์ สูงกว่าที่พวกเขาจะ เข้าใจได้

พวกเขาเหยียดหยันศัตรูของพวกเขา

๖ คน ชั่วพวก นั้นคิดอยู่ในใจว่า พวกเขาจะ ไม่มีวันล้มเหลว

พวกเขาคิดว่า จะไม่มีสิ่งเลวร้ายใดๆเกิดขึ้นกับพวกเขา

๗ ปากของคนชั่วเต็มไป ด้วยคำสาป แข่ง คำ โทกหก และคำขู่

ภายใต้ลึงของ เขามีความ มุ่งร้าย และแผนการชั่วอยู่

๘ คน ชั่ว เหล่า นี้จะตก ชุ่มอยู่ตามหมู่บ้านที่ ไม่มีกำแพง

แอบชุ่มอยู่ในที่ซ่อนเพื่อฆ่าคนบริสุทธิ์

พวกเขาชุ่มคอยคนที่โชคร้ายเดินผ่านมา

๙ พวกเขาหมอบคอย เหมือนกับสิงโตในพุ่ม หน้ที่พร้อมจะตะครุบเหยื่อ

พวกเขาเผ่าคอยจับตัวคนยากไร้ ที่มาติดกับของพวกเขาแล้วลากตัวไป

๑๐ พวกคนช้วนั้นแข็งแรงแรงมาก มันตะครุบเหยื่อที่ไม่มีหาง สู้ บดขยี้จนบี้แบนติดพื้น

๑๑ แล้วคนชั่วคิดในใจว่า “พระเจ้าเพิกเฉย พระองค์หันหน้าไปทางอื่น และไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น”

๑๒ พระยาห์เวห์ ลุก ขึ้นเถาะ พูระเจ้า ยกมือขึ้นมาทำโทษคนชั่วเหล่านี้ด้วยเถิด

ขออย่าได้เพิกเฉยต่อผู้ยากไร้เลย

๑๓ ทำไมคนชั่วถึงได้เหยียดหยามพระเจ้า

พวกคนชั่วพูดในใจว่า “พระเจ้าจะไม่ลงโทษข้า สำหรับสิ่งที่ข้าทำห้รอก”

๑๔ แต่พระองค์เห็น ว่าเกิดอะไร ขึ้น พระองค์เห็นความทุกข์ยากและปัญหาทั้งสิ้น และพระองค์ได้ยื่นมือออกไปช่วยเหลือเหยื่อผู้โชคร้ายเหล่านั้นที่เชื่อฟังในพระองค์

พระองค์เป็นผู้ที่ช่วยเหลือเด็กกำพร้า

๑๕ พระเจ้า ช่วยหักแขนของคนชั่วด้วยเถิด ช่วยลงโทษเขาสำหรับความ ชั่วร้ายที่เขาทำที่เขาคิดว่าพระองค์จะไม่มีทางรู้

๑๖ พระยาห์เวห์คือกษัตริย์ตลอด ชั่ว นิจ นัน ตรี

ชนชาติที่ชั่ว ชั่วเหล่า นั้นจะถูก กำจัดออกไปจากแผ่นดินของพระองค์

๑๗ ข้า แต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยื่นคำร้องขอของคนยากจนแล้ว

พระองค์จะให้ กำลัง ใจกับพวกเขา พระองค์จะเงี่ยหูฟังพวกเขา

๑๘ แล้วพระองค์จะ ให้ความเป็นธรรมกับเด็กกำพร้าและคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง

เพื่อจะ ได้ไม่มี ใครใน โลก นี้ทำให้พวกเขา หวาดกลัวอีกต่อไป

พระยาห์เวห์ผู้ยุติธรรม

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสฤติของดาวิด

๑ ข้าพเจ้าจะลี้ภัยในพระยาห์เวห์

๑ ๑ แล้วเจ้ามาบอกเราได้ยิ่งกว่า

“ให้บินหนีไปยังภูเขามิโมนน

๒ หนี ไป ชะ เพราะคน ชั่วกำลังแอบอยู่ในความมืด

พวกคนชั่วกำลังโก่งคั่นธนูเพื่อคล้องสาย

และเล็งลูกศรตรงไปที่คนซื่อตรง

๓ เมื่อรากฐานที่ ดีของสังคมถูกทำลายไปหมดแล้ว

แล้วคนดีจะทำอะไรได้”

๔ แต่พระยาห์เวห์ยังสถิต อยู่ใน วิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

พระยาห์เวห์นั้นอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์

พระองค์มอง เห็นทุก อย่าง พระองค์ตรวจ สอบมนุษย์

๕ พระองค์ตรวจสอบทั้งคนดีและคนชั่ว

พระองค์เกลียดคน เหล่า นั้นที่รักความ โหดร้าย

๖ แล้วพระองค์จะทำให้ถ่าน เพลิง และไฟ กัมมะถันตกลงทั้งปวงคน ชั่วเหล่า นั้นดังท่าฝน

คนชั่วเหล่านั้นก็จะไม่ได้อะไรเลย นอกจาก ลมร้อนที่แผ่ผลาญ

๗ พระยาห์เวห์นั้นยุติธรรม พระองค์รักความยุติธรรม

คนชื่อตรงเท่านี้ถึง จะได้ เห็นใบหน้าของ พระองค์

ขอพระยาห์เวห์ช่วยเมื่อสังคมชั่วร้าย

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตาม ทำนองเขมินิท *เพลงสดุดีของดาวิด

๑๒

๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยด้วยเถิด เพราะผู้ ที่ติดตามพระองค์อย่าง แท้จริง ไม่มีเหลืออีกแล้ว

คนที่ซื่อสัตย์กับ พระองค์ หาย ไปหมด แล้ว จากหมู่มนุษย์
๒ ทุกคนพูดโกหกกับเพื่อนบ้าน พวกเขาพูดประจบ สอพลอ หน้า ใจ หลัง หลอก

๓ ข้าพเจ้าหวังเหลือเกินว่าพระยาห์เวห์จะตัด ทุกริมฝีปากที่พูดสอพลอนั้นทิ้ง รวมทั้งลิ้นของคนพวุกนั้นที่คุยโวโอ้อวด

๔ คนเหล่านั้นพูดว่า “ลิ้นของเราจะทำให้เรามี อำนาจยิ่งใหญ่

ริมฝีปากเป็นของเรา เราอยากจะทำอะไรก็ ทำได้ ใครจะมาเป็นนายห้ามเราได้”

๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะลุก ขึ้น มาแล้ว เพราะคน ยกจนถูก กดขี่ข่มเหง

คนขัดสนร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด เราจะให้ความ ปลอดภัยกับพวกเขา ตาม ที่ พวกเขาร้องขอ”

๖ คำ พูด ต่างๆของพระ ยาห์เวห์นั้น เป็น จริง และบริสุทธิ์

เหมือนเงินที่ถูก หลอมอยู่ในเตา ที่ หลอมให้ บริสุทธิ์ถึงเจ็ดครั้ง

๗ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์จะคุ้มครอง พวกเรา

พระองค์จะปกป้องพวก เราให้รอดพ้นจากคน ชั่วเหล่านี้ตลอดไป

๘ ในขณะที่พวกเขาคน ชั่วเดินวางมาดกันไปทั่ว ทุกหนแห่ง

และความ ชั่ว ชั่วได้ รับการ ยกย่องในหมู่ มนุษย์

อธิษฐานให้รอดพ้นจากศัตรู

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๓ ข้าพเจ้าไปอีกนานแค่ไหน ตลอดไป หรือ

พระองค์จะซ่อน หน้าไปจากข้าพเจ้าอีก นาน แค่นั้น

๒ ข้าพเจ้าจะต้องของใจอยู่อย่าง นี้ไปอีก นาน แค่นั้น

ข้าพเจ้าจะต้องทุกข์ใจวันแล้ววันเล่าอยู่อย่าง นี้ไปอีกนานแค่ไหน

พวก ศัตรูจะถูกยกย่องเหนือข้าพเจ้าไปอีก นานแค่ไหน

๓ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า สนใจข้าพเจ้า หน่อย ช่วย ตอบข้าพเจ้า ด้วยเถิด

โปรดฟื้นพลังให้ กับข้าพเจ้าด้วย เถิด +ไม่ อย่าง นั้น ข้าพเจ้าจะหลับอยู่ในความ ตาย

๔ แล้วพวก ศัตรูจะ พูดได้ ว่า “เราชนะมัน แล้ว”

และพวกมันดีใจ เมื่อข้าพเจ้าล้มลง

๕ แต่ข้าพเจ้าวางใจในความรัก แท้ มั่นคงของ พระองค์

จิตใจของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดี เพราะ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอด

๖ ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญให้ กับพระ ยาห์เวห์

เพราะพระองค์ดีกับข้าพเจ้า

ความชั่วช้าของมนุษย์

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๔ คน โง่ เขลาพูดในใจว่า “ไม่มี พระเจ้าหรอก”

พวกเขาเสื่อมทราม พวกเขาทำแต่สิ่งที่น่าขยะแขยง ไม่มีสักคน ที่ทำดี

* ๑๒:๑ ตามทำนองเขมินิท ในภาษาฮีบรู คำนี้แปลว่า “อันที่แปด” ไม่แน่นอนว่าจะเป็นเครื่องดนตรีที่มีสายแปดสาย

+ ๑๓:๓ โปรดฟื้น ... ด้วยเถิด แปลตรงๆได้ว่า “ทำให้ตาสว่างขึ้น” ตัวอย่างที่ใช้คำนี้ อยู่ในหนังสือ ๑ ซามูเอล ๑๔:๒๗, ๒๙ ตอนที่โยนาธานกินน้ำผึ้งหลังจากสู้รบมาทั้งวัน

๒ พระ ยาร์เวห์มองลงมาจากสวรรค์ดูพวก
มนุษย์
เพื่อหาว่ายังมีมนุษย์สัก คน ไหมที่ ทำสิ่ง ที่
ฉลาด
และแสวงหาพระเจ้า
๓ แต่พวก เขาต่างนอก ลู่นอก ทางกัน ไปหมด
เสื่อมทรามกันทุกคน
ไม่มีใครเลย
ไม่มีแม่แต่คนเดียวที่ ทำสิ่งที่ ดีๆ
๔ คนทำ ชั่วเหล่า นั้นทั้งหมดกลืน กินคนของ
เราเหมือนกินขนมปัง
พวกเขาไม่เคยอธิษฐานต่อพระยาร์เวห์
พวกเขาไม่รู้เรื่องชนาคนีเซียวหรือ
๕ แต่เมื่อพระเจ้าลงโทษพวกคนชั่ว พวกเขา
จะพากันตื่นกลัวสุดขีด
เพราะพระเจ้ายืนอยู่กับคนที่ ทำถูกต้อง
๖ เจ้าพวก คน ชั่วพยายามขัด ขวางแผน งาน
ของคนยากไร้
แต่พระยาร์เวห์เป็นที่ลี้ภัยของพวกเขา
๗ ข้าพเจ้าหวัง ว่าชัยชนะของชาว อิสราเอลจะ
มาถึงในไม่ช้านี้จากพระยาร์เวห์ที่อยู่บน
ภูเขาไซโยน
เมื่อพระ ยาร์เวห์ทำให้คนของพระองค์กลับ
ไปมีความสุขเหมือนเมื่อก่อน
ครอบครัวของยา โคอจะชื่นชมยินดี ชาว
อิสราเอล จะดีใจ

คนที่พระยาร์เวห์ต้อนรับ

เพลงสดุดีของดาวิด

๑๕ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ใครจะ ได้มา
เป็นแขกในเต็นท์ † ของพระองค์
ใครจะ ได้มาอาศัยบนภูเขาอัน ศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์
๒ คือคนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตอย่างไม่มีที่ติ
ทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง พูดความจริงจากใจ
๓ ไม่ใช่ลิ้นใส่ร้ายป้ายสี ไม่ทำผิดต่อเพื่อน

ไม่ดำเพื่อนบ้าน
๔ รังเกียจคนชั่วที่พระเจ้าไม่ยอมรับ
ยกย่องคนที่ยำเกรงพระเจ้า
ทำ ตามสิ่ง ที่เขาได้สัญญา ไว้แม้จะทำให้เขา
เดือดร้อนก็ทำตาม
๕ ไม่คิดดอกเบี้ยเมื่อให้ยืมเงิน
ไม่ยอมรับสินบนเพื่อปกป้องปราศรัยคนบริสุทธิ์
คนที่ทำอย่างนี้จะยืนหยัดมั่นคงเสมอ

ความเชื่อมั่นในพระยาร์เวห์

มิกตัม ๒ บทหนึ่งของดาวิด

๑ ข้า แต่พระเจ้า ได้ โปรดคุ้มครอง
๑๖ ข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์
๒ เจ้าพูด กับพระ ยาร์เวห์ว่า “พระองค์คือ
องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า
สิ่ง ดีๆ ทั้ง หลูๆที่ข้าพเจ้ามีล้วนมา จาก
พระองค์ทั้งสิ้น”
๓ แล้วเจ้าก็พูดด้วยว่า “ข้าพเจ้าก็ รักพระเจ้า
ทั้งหลาย ๖ ของแผ่นดินนี้
พวกเขาช่างเลอเลิศเสียเหลือเกิน”
๔ แต่คนที่แสวงหาพระเจ้าอื่น นั้น จะพบแต่
ความทุกข์ยาก
ข้าพเจ้าจะไม่เข้า ร่วมพิธี ถวาย เลือดเป็น
เครื่องบูชากับพวกเขา
และข้าพเจ้าจะไม่เอ่ยชื่อของพระเจ้าอื่นเลย
๕ พระยาร์เวห์คือมรดกของข้าพเจ้า พระองค์
คือถ้อยแห่งพระพรของข้าพเจ้า
ข้าแต่พระยาร์เวห์ ชะตาชีวิตของข้าพเจ้าอยู่
ในกำมือของพระองค์
๖ ข้าพเจ้าได้รับที่ดินผืนงามจากพระองค์
ข้าพเจ้าได้ส่วนแบ่งที่สวยเหลือเกิน
๗ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระ ยาร์เวห์ พระองค์ให้
คำปรึกษากับข้าพเจ้า
แม้ในยามคำคืน จิตใจข้าพเจ้าก็ยังสอนเตือน
ข้าพเจ้า

* ๑๔:๗ ยาโคบ ... อิสราเอล สองคำนี้ เป็นชื่อของคนๆ เดียวกัน ในที่นี้หมายถึงประเทศ
อิสราเอล ชาวอิสราเอลสืบเชื้อสายมาจากยาโคบ

† ๑๕:๑ เต็นท์ หมายถึงวิหาร

‡ ๑๖:๐ มิกตัม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้ความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก

¶ ๑๖:๒ เจ้าพูด หรืออาจแปลได้ว่า “ข้าพเจ้าพูด”

§ ๑๖:๓ พระเจ้าทั้งหลาย คำนี้แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย” หรือ ในที่นี้อาจจะหมายถึง
ถึง “คนทั้งหลายที่เป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ”

๘ ข้าพเจ้าตั้งพระ ยาร์เวห์อยู่ตรง หน้าเสมอ
ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
เพราะพระองค์อยู่ข้างขวาของข้าพเจ้า
๙ เพราะอย่าง นี้นี้เอง หัวใจของข้าพเจ้าถึง
เบิกบาน จิต วิญญาณของข้าพเจ้าก็
เป็นสุขยิ่งนัก
ร่างกายของข้าพเจ้าก็อยู่อย่างปลอดภัยด้วย
๑๐ เพราะพระ ยาร์เวห์จะไม่ ทอด ทิ้งข้าพเจ้า
ให้อยู่ในแดนคนตาย
พระองค์จะไม่ ยอมปล่อยให้ ผู้ติดตามที่จงรัก
ภักดีของพระองค์ต้องลงไป ในหลุมศพ
๑๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์สอนให้
ข้าพเจ้ารู้จักทางที่นำไปสู่ชีวิต
เมื่อข้าพเจ้าอยู่ต่อ หน้าพระองค์ ข้าพเจ้ามี
ความสุขอย่างเต็มที
เมื่อข้าพเจ้าอยู่เคียงข้างพระองค์ ข้าพเจ้า
รู้สึกยินดีเสมอ

ผู้บริสุทธิหรืออิฐฐานขอความเป็นธรรม

คำอธิษฐานของดาวิด

๑๗ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรด ฟัง
คำร้อง ขอของข้าพเจ้าสำหรับความ
ยุติธรรม
โปรดฟังเสียงเรียกให้ช่วยของข้าพเจ้า
โปรด ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าที่ออก มา
จากริมฝีปากที่ไม่หลอกลวง
๒ ขอให้ประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก
ขอ ให้ดวงตาของพระองค์มอง เห็นว่าอะไร
ถูกต้องในเรื่องนี้
๓ พระองค์เป็นผู้ ตรวจสอบจิตใจของข้าพเจ้า
พระองค์ตรวจดูข้าพเจ้าในตอนกลางคืน
พระองค์ได้ทดสอบข้าพเจ้าแต่ไม่ พบความ
ผิดใดๆ
ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะไม่ทำบาปด้วยปาก
๔ ไม่ว่าคนอื่นจะทำอะไรก็ช่าง
ข้าพเจ้าเชื่อ ฟังคำ สั่งของ พระองค์และหลีกเลี่ยง
ทางของคนที่โหดเหี้ยม
๕ เท้าของข้าพเจ้ายึด ติดอยู่บนทางของ
พระองค์
ย่าง เท้าของข้าพเจ้าไม่ ได้หลุดไป จากทาง
ของพระองค์
๖ ข้า แต่พระเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ
จากพระองค์ เพราะพระองค์จะ
ตอบข้าพเจ้า

โปรดเอียง หูของพระองค์มาหาข้าพเจ้าเพื่อ
ฟังเสียงอธิษฐานของข้าพเจ้า
๗ โปรดแสดงความ รักมั่นคงอัน อัจฉริยะของ
พระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยเถิด
เพราะพระองค์เป็นผู้ ใช้ฤทธิ์อำนาจของ
พระองค์ช่วยคน เหล่า นั้นที่มาลี ภัยใน
พระองค์จากคนที่โจมตีพวกเขา
๘ โปรดคุ้มครองข้าพเจ้าเหมือน กับข้าพเจ้า
เป็นดั่งแก้วตาของพระองค์
โปรดซ่อนตัวข้าพเจ้าไว้ เหมือนแม่คนที่ซ่อน
ลูกน้อยไว้ใต้ร่มเงาปีกของมัน ด้วยเถิด
๙ โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคน ชั่วที่
พยายามทำลายข้าพเจ้า
จากศัตรูที่ร้ายล้อมคอบเช่นฆ่าข้าพเจ้าอยู่
๑๐ คนพวกนี้ไม่มีความสงสาร
ปากของพวกเขาพูดโอ้อวดในสิ่งที่เขาทำ
๑๑ คนชั่วพวกนั้นใส่ล่าข้าพเจ้า ตอนนั้นเขาได้
ร้ายล้อมข้าพเจ้าอยู่
และพร้อมที่จะเหวี่ยงข้าพเจ้าลงกับพื้น
๑๒ ศัตรูของข้าพเจ้าเป็นเหมือนสิงโตที่พร้อม
จะฉีกเนื้อเหยื่อออกเป็นชิ้นๆ
เป็นเหมือนสิงห์หนุ่มที่หอมอบชุ่มโจมตีอยู่
๑๓ ข้า แต่พระยาร์เวห์ ลูก ชื่นเกิด ปะทะกับ
เขา โค้นพวกเขาลง
ใช้ดาบของพระองค์ช่วย เหลือข้าพเจ้าให้
รอดพ้นจากคนชั่วเหล่านั้นด้วยเถิด
๑๔ ข้า แต่พระยาร์เวห์ ใช้มือของพระองค์ฆ่า
พวกเขา ฆ่าพวกเขาไปเสียจากโลกนี้
ขจัดพวกเขาออก ไปจากท่ามกลางคน ที่มี
ชีวิตอยู่
แต่ส่วนคน เหล่า นั้นที่มี คำสำหรับพระองค์
โปรดให้อาหารกับพวกเขา เขากินอย่าง
เหลือเฟือ
เพื่อว่าแม้แต่ลูกๆของพวก เขาก็จะมีอาหาร
กินอย่างอิ่มหนำ
และจะมีเหลือเฟือเพียงพอไว้เลี้ยงหลาน เหลน
ของเขา
๑๕ ข้าพเจ้าเป็นฝ่าย ถูก และข้าพเจ้าจะเห็น
ใบหน้าของพระองค์
เมื่อข้าพเจ้าตื่น ขึ้น ข้าพเจ้าจะเห็นพระองค์
และอิมเอมใจยิ่งนัก

ขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับชัยชนะ

(๒ ซมอ. ๒๒:๑-๕๑)

ถึงหัวหน้านักรบ เพลงของดาวิด ผู้รับใช้
พระยาห์เวห์ ดาวิดร้องเพลงบทนี้ให้กับพระ
ยาห์เวห์ ในวันที่พระองค์ช่วยท่าน
ให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรู
ทั้งหมด และจากเงื้อมมือของซาอูล

๑ ดาวิดพูดว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้
เป็นกำลังของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ารักพระองค์
๒ พระยาห์เวห์ คือหิน กำบังของข้าพเจ้า คือ
ป้อมปราการของข้าพเจ้า คือผู้ช่วยชีวิต
ของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้า คือหิน กำบังที่ข้าพเจ้า
เข้าไปลี้ภัย คือโล่กำบังของข้าพเจ้า
คือฤทธิ์อำนาจ ที่ช่วย กู้ชีวิตข้าพเจ้า คือที่
ซ่อนที่ปลอดภัยของข้าพเจ้า

๓ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ จากพระ
ยาห์เวห์ผู้ที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ
แล้วพระองค์ก็ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวก
ศัตรู

๔ เชือกแห่งความตายได้มัดตัวข้าพเจ้าไว้
และกระแสน้ำแห่งความ ตายกำลังจะทำให้
ข้าพเจ้าจมน

๕ เชือกแห่งแดนคน ตายพันอยู่รอบๆ ตัว
ข้าพเจ้า

กับดักแห่งความตายอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า

๖ เมื่อข้าพเจ้าตก อยู่ในความทุกข์ ยาก
ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์

ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ จากพระเจ้า
ของข้าพเจ้า
พระองค์ได้ยินเสียงของ ข้าพเจ้าจากวังของ
พระองค์นั้น

เสียง ร้องของข้าพเจ้าได้ยินไป ถึงหูของ
พระองค์

๗ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน
พวกภูเขารากของภูเขาก็สั่น ไหวเพราะ
พระเจ้าไกรธ

๘ มีควันพุ่งออกจากจมูกของพระองค์

ไฟที่เผา ผลาญพุ่งออก มาจากปากของ
พระองค์

ถ่านหินลุกแดงพุ่งออกมา
๙ พระองค์แหวกท้องฟ้า และเสด็จลงมา
พร้อมด้วยเมฆที่บริสุทธิ์ได้ท่าของพระองค์

๑๐ แล้วพระองค์ก็ขึ้นขึ้นพิรุณสวรรค์ที่มีปีก แล้ว
เหาะลงมา

พระองค์ก็ร่อนอยู่บนปีกของลม
๑๑ พระองค์ทรงซ่อน ตัวอยู่ในหมู่ เมฆ ผ่นที่
มืดครึ้ม

ที่ปกคลุมพระองค์ไว้เหมือนกับเต็นท์
๑๒ แล้วรัศมีอันเจิดจ้าของพระองค์ก็ส่องทะลุ

หมู่เมฆลงมา
พร้อมกับลูกเห็บ และถ่านหินลุกแดง

๑๓ แล้วพระ ยาห์เวห์ทำให้ฟ้าร้องดังกึกก้อง
ท้องฟ้า

พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งสูงสุดก็เปล่งเสียงดังไปทั่ว †
๑๔ พระเจ้ายิ่งใหญ่ของพระองค์ออกไปซึ่งทำให้
พวกศัตรูแตกกระเจิง

พระองค์ทำสายฟ้า ฝ่าหลาย หนจนพวก นั้น
แตกกระเจิง สับสนุนวายไปทั่ว

๑๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ตะโกนคำ
สั่งของพระองค์ออกไป

เมื่อลมที่พวย พุ่งออก มาจากจมูกของ
พระองค์

ทำให้น้ำทะเลถอยร่นกลับ
ไป ก้นทะเลและรากฐานของโลกปรากฏขึ้น

๑๖ พระองค์เอื้อม มือลงมาจากเบื้อง บนมา
ฉวยข้าพเจ้าไว้

พระองค์ดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากกระแสน้ำเชี่ยว
กรากนั้น

๑๗ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากศัตรูที่
มีพลัง

พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวก ศัตรู
ที่แข็งแรงกว่าข้าพเจ้า

๑๘ พวก เขาปะทะกับข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้า
เจอกับภัยพิบัติ

แต่พระยาห์เวห์ช่วยสนับสนุนค้ำจุนข้าพเจ้า
๑๙ พระองค์นำข้าพเจ้าออกไปยังที่โล่งกว้าง

พระองค์ช่วยชีวิตข้าพเจ้า เพราะพระองค์
ขึ้นชมยินดีในข้าพเจ้า

* ๑๘:๒ ฤทธิ์อำนาจ ในที่นี้ แปลตรงๆได้ว่า “เขาสัตว์” เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง
† ๑๘:๑๓ แล้วพระยาห์เวห์... ดังไปทั่ว สำนวนฮีบรูส่วนใหญ่มีข้อความนี้เพิ่มเติม คือ “พร้อมกับ
ลูกลูกเห็บตก และถ่านหินลุกแดง” เหมือนปลายข้อ ๑๒ แต่สำเนากรีก และ ๒ ซามูเอล
๒๒:๑๔ ไม่มีข้อความนี้

๒๐ พระ ยาร์เวห์ให้รางวัลกับข้าพเจ้าเพราะ
ข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง
พระองค์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะมือของ
ข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์
๒๑ ข้าพเจ้าใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังอย่าง
ที่พระยาห์เวห์ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็น
ข้าพเจ้าไม่ ได้หันเหไปจากพระเจ้าของ
ข้าพเจ้าเพื่อจะได้ไปทำสิ่งที่ชั่วร้าย
๒๒ เพราะข้าพเจ้าคิดถึงกฎ เกณฑ์และข้อ
บังคับต่างๆของพระองค์อยู่เสมอ
และข้าพเจ้าไม่ ได้ทอด ทิ้งพวก กฎของ
พระองค์
๒๓ ข้าพเจ้าไม่มีที่ติดต่อหน้าพระองค์
ข้าพเจ้าได้รักษาตัวเองให้พ้นจากบาป
๒๔ พระ ยาร์เวห์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะ
ข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง
เพราะพระองค์เห็น ว่ามือของข้าพเจ้านั้น
สะอาดบริสุทธิ์
๒๕ พระองค์จะจงรักภักดีกับคนที่จงรักภักดี
กับพระองค์
และพระองค์จะไว้ที่ติดกับคนที่ไว้ที่ติ
๒๖ พระองค์จะบริสุทธิ์กับคนที่บริสุทธิ์กับ
พระองค์
แต่กับคนที่เหลื่อม จัด พระองค์จะ รู้ทัน และ
ลงโทษเขาอย่างที่เขาคาดไม่ถึง
๒๗ เพราะพระองค์ช่วยกู้คนต่ำต้อย
แต่พระองค์ทำให้คนหยิ่งยโสตกต่ำลง
๒๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์จุด ตะเกียง
ของข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ใน
ความมืด พระองค์นำความสว่างมาให้
๒๙ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถลุยเข้าไป
สู้กับกองทัพได้
พระเจ้าของข้าพเจ้าช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถ
กระโดดข้ามกำแพงของศัตรูไปได้
๓๐ ทางของพระเจ้าไม่มีที่ติ
สัญญาของพระ ยาร์เวห์นั้นได้ รับการ พิสูจน์
แล้วว่าเชื่อถือได้
พระองค์เป็นโล่ให้กับทุก คนที่ ลี้ ภัยใน
พระองค์
๓๑ ใครเป็นพระเจ้า นอกจากพระยาห์เวห์
ใครเป็นหิน กำบัง นอกจากพระเจ้าของพวก
เรา
๓๒ พระเจ้าเป็นผู้ ที่เอาความแข็งแกร่งรัด เอว
ของข้าพเจ้าไว้

พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้าไม่มีอุปสรรค
ขัดขวาง
๓๓ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ามั่นคงเหมือน
กางวาง
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถยืน หยัดมั่นคง
ได้แม้บนที่สูง
๓๔ พระองค์ฝึกมือของข้าพเจ้าสำหรับ
สงคราม
พระองค์ใส่พลังเข้าไปในแขนของข้าพเจ้า
เพื่อจะจ้งศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดได้
๓๕ พระองค์ได้มอบ โล่ของพระองค์ที่ช่วย
ปกป้องข้าพเจ้า
มือขวาของพระองค์หนุนข้าพเจ้าไว้
ความช่วยเหลือของพระองค์ ทำให้ข้าพเจ้ามี
ชัยชนะ
๓๖ พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้ากว้างขวาง
เท้าของข้าพเจ้าจึงไม่พลาดล้ม
๓๗ ข้าพเจ้าได้ไล่ตามจับศัตรูจนทัน
และไม่ได้หัน กลับจนได้ทำลายพวก มั่นจน
หมดสิ้น
๓๘ ข้าพเจ้าบดขี้พวก เขาจนพวกเขาไม่มีวัน
ลุกขึ้นมาได้อีก
พวกเขาล้มลงอยู่แทบเท้าของข้าพเจ้า
๓๙ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าแข็งแกร่งพร้อม
ออกรบ
พระองค์ทำให้คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับ
ข้าพเจ้าต้องยอมหมอบลงต่อข้าพเจ้า
๔๐ พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าหันหลังหนี
ไป
ข้าพเจ้าก็โค่นคนพวกนั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้า
ลง
๔๑ พวกเขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วย
พวกเขา ร้องต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่
ตอบพวกเขา
๔๒ ข้าพเจ้าบดขี้พวก เขาแหลกละเอียด
เหมือนฝุ่นที่ถูกลมพัดปลิวไป
ข้าพเจ้าเหยียบ ย่ำพวก เขาเหมือนโคลนตาม
ท้องถนน
๔๓ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจาก
กองทัพศัตรูที่เข้ามาโจมตี
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าของ
ชนชาติต่างๆเหล่านั้น
แม้แต่คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ก็รับใช้ข้าพเจ้า
๔๔ วันที่ที่พวก เขาได้ยินเรื่องของข้าพเจ้า
พวกเขาต่างยอมสยบต่อข้าพเจ้า
คนต่างชาติหมอบลงต่อหน้าข้าพเจ้า

๔๕ คนต่างชาติพวกนั้นขวัญหนีดีฝ่อ
 พา กันออกมาจากที่ซ่อน ตัวสั่น งันงกด้วยความ
 ความกลัว
 ๔๖ ไซ้แล้ว พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่ ให้สรรเสริญ
 พระเจ้าผู้เป็นหินกำบังของข้าพเจ้า
 ให้ยกย่องพระเจ้าผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้น
 ๔๗ พระองค์ เป็นพระเจ้าผู้ ลงโทษศัตรูของ
 ข้าพเจ้า
 และทำให้ชนชาติ ต่างๆยอม สยบอยู่ใต้
 ข้าพเจ้า
 ๔๘ พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรู
 ของข้าพเจ้า
 ไซ้แล้ว พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นเหนือคนเหล่า
 นั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้า
 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากศัตรูที่ โหด
 ร้าย
 ๔๙ ดัง นั้น ข้า แต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะ
 สรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้ง
 หลาย
 ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญชื่อของ
 พระองค์
 ๕๐ พระองค์ให้ชัยชนะอัน ยิ่ง ใหญ่กับกษัตริย์
 ของพระองค์
 พระองค์ให้ความ รักอัน มั่นคงกับกษัตริย์ที่
 พระองค์ได้เลือกไว้ *
 ซึ่งก็คือดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป

**เพลงสรรเสริญสิ่งที่พระองค์
 สร้างและกฎของพระองค์**

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๙ * สวรรค์ประกาศถึงสง่า ราชีของ
 พระเจ้า
 ท้องฟ้าบงบอกถึงงานฝีมือของพระองค์
 ๒ มันพูดถึงพระเจ้าวันแล้ววันเล่า
 มันให้ความรู้เกี่ยวกับพระองค์คืนแล้วคืนเล่า
 ๓ ถึงมันจะไม่มีคำพูดเล็ดลอดออกมา
 ถึงไม่มีเสียงใดๆให้ได้ยิน
 ๔ แต่แท้ๆจริงแล้ว เสียงของมันก็แพร่ออกไป
 ทั่วโลกแล้ว

และคำพูดของมันก็ได้ขึ้นไปถึงสุดโลกแล้ว
 พระเจ้าตั้งเต็นท์ให้กับดวงอาทิตย์ในท้องฟ้า
 ๕ ดวงอาทิตย์ออก มาอย่างมีความสุขเหมือน
 เจ้าบ่าวที่ออกมาจากห้องหอ
 ดวงอาทิตย์เป็นเหมือนนกวิง มันมีความสุข
 ที่จะวิ่งตามทางของมันข้ามท้องฟ้า
 ๖ ดวงอาทิตย์เริ่มจากปลายฟ้าฟากหนึ่ง
 วิ่งไปตลอดจนสุดปลายฟ้าอีกฟากหนึ่ง
 และไม่มีอะไรหลบพ้นจากความ ร้อนของมัน
 ๗ ได้
 ๘ คำสอนของพระยาห์เวห์นั้น ช่างดีพร้อม ให้
 ความสดชื่นกับชีวิต
 กฎ เกณฑ์ของพระ ยาห์เวห์นั้น เชื่อ ถือได้
 ทำให้คนอ่อนต่อโลกฉลาดได้
 ๙ พวก กฎ ระเบียบของพระ ยาห์เวห์นั้นถูก
 ต้อง
 ทำให้หัวใจมนุษย์มีความสุข
 พวกคำสั่งของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์
 ฟิ้นพลังให้กับชีวิต †
 ๑๐ ความยำเกรงพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์ และ
 ยังยืนอยู่ตลอดไป
 กฎพระยาห์เวห์นั้นถูก ต้องและยุติธรรมครบ
 ถ้วน
 ๑๑ สิ่งเหล่านี้มีค่ามากกว่าทองคำ มากยิ่งกว่า
 ทองคำบริสุทธิ์หลายเท่าหนัก
 หวานกว่าน้ำผึ้ง หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งจากรัง
 ๑๒ ไซ้ แล้ว สิ่งเหล่านี้ ดึง เตือนผู้รับ ไซ้ของ
 พระองค์
 และผู้ที่รักษาสิ่งเหล่านี้จะได้ รับรางวัลอันยิ่ง
 ใหญ่
 ๑๓ ใครจะเห็นความผิด พลาดทั้งหมดของตัว
 เองได้
 ดัง นั้นโปรดอภัยให้กับความ ผิด บาปที่
 ข้าพเจ้าทำไปโดยไม่รู้ตัว
 ๑๔ ช่วยยับยั้งข้าพเจ้าจากบาปที่ทำต่างๆ ที่รู้ว่า
 บาป
 อย่าให้ความบาปอย่างนั้นมาครอบงำข้าพเจ้า
 แล้ว ข้าพเจ้าจะได้ไม่มีที่ติ จะบริสุทธิ์ และจะ
 ไม่ทำการทรยศอันยิ่งใหญ่

* ๑๘:๕๐ กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม” ดูคำว่า “เจิม” เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

† ๑๙:๘ ฟิ้นพลังให้กับชีวิต แปลตรงๆได้ว่า “ทำให้ตาสว่าง ขึ้น” ตัวอย่างที่ใช้คำนี้ อยู่ในหนังสือ ๑ ซามูเอล ๑๕:๒๗, ๒๙ ตอนที่โยนาธานกินน้ำผึ้งหลังจากสู้รบมาทั้งวัน แต่ว่าในข้อ ๑๙:๘ นี้ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ทำให้เขาใจแจ่มแจ้ง”

๑๔ พระยาห์เวห์ ผู้เป็นหินกำบัง และผู้ปกป้อง
ข้าพเจ้า
ขอให้คำพูดจากปาก และความคิดในใจของ
ข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่พระองค์ชอบใจ

อธิษฐานขอชัยชนะให้กับกษัตริย์

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๒๐ ๑ เมื่อท่านตกอยู่ในความทุกข์ ยาก
ขอ ให้พระ ยาห์เวห์ตอบคำร้อง ขอ
ของท่าน
ขอ ให้พระเจ้าแห่งยา โคบปกป้องคุ้มครอง
ท่าน
๒ ขอ ให้พระองค์ส่งความช่วยเหลือมาให้กับ
ท่านจากวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ขอพระองค์สนับสนุนคำจูนท่านจากภู เขา ดิ
โยน
๓ ขอ ให้พระองค์ระลึกถึงเครื่องถวายทั้ง สิ้น
ของท่าน
ขอ ให้พระองค์ยอมรับเครื่องเผาบูชาของ
ท่าน *เฮลาห์*
๔ ขอ ให้พระองค์ให้ทุก สิ่งทุก อย่างที่ใจท่าน
อยากได้
ขอให้พระองค์ทำให้แผนการของท่านประสบ
ผลสำเร็จ
๕ แล้วเราจะร่วมฉลองยินดีกับชัยชนะของ
ท่าน
สรรเสริญชื่อของพระเจ้าของเรา
และขอให้พระยาห์เวห์ให้ทุกสิ่งที่ท่านร้องขอ
ด้วยเถิด
๖ ตอนนี ข้าพเจ้าแน่ใจแล้วว่า พระยาห์เวห์จะ
นำชัยชนะมาสู่กษัตริย์ที่พระองค์เลือก
พระองค์จะตอบกษัตริย์องค์ นั้นจากสวรรค์
อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
พระองค์จะนำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาสู่เขาด้วย
มือขวาของพระองค์
๗ บาง คนโอ้อวดถรภรของพวก เขา บาง คน
โอ้อวดม้าของเขา
แต่พวก เราโอ้อวดพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ
พวกเรา
๘ คนพวกนั้นจะล้มลงและพ่ายแพ้
แต่พวกเราจะลุกขึ้นและยืนหยัดมั่นคง
๙ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ช่วยให้ชัยชนะกับ
กษัตริย์ด้วยเถิด
และช่วยตอบพวก เราด้วย เมื่อเราร้องขอ
ความช่วยเหลือจากพระองค์

**ขอบคุณพระยาห์เวห์
สำหรับชัยชนะของกษัตริย์**

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๒๑ ๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ กษัตริย์
องค์ นนดีใจมากในพลังกำลังของ
พระองค์

ท่านชื่นชมยินดีมากที่พระองค์ช่วยให้ท่านได้
รับชัยชนะ
๒ พระองค์ให้กับท่านตามที่ใจท่านอยากได้
พระองค์ไม่ ได้เห็นวง เหนียวสิ่งที่ริม ฝีปาก
ท่านขอ *เฮลาห์*
๓ พระองค์ให้พระพรที่ดีๆกับท่าน
พระองค์สวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของท่าน
๔ กษัตริย์องค์นั้นขอชีวิตจากพระองค์
พระองค์ก็มอบชีวิตที่ยืนยาวไปตลอดให้กับ
ท่าน
๕ เกียรติยศของ ท่านนั้นยิ่ง ใหญ่เพราะ
ชัยชนะที่พระองค์มอบให้แก่ท่าน
พระองค์สวมรัศมีและบาร์มีให้กับท่าน
๖ พระองค์ช่วยพรให้กับท่านอยู่ตลอดเวลา
ที่พระองค์อยู่กับ ท่านนั้นทำให้ท่านมี ความ
สุขอย่างล้นพ้น
๗ กษัตริย์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์
ความ รักมั่นคงของพระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่ง สูงสุด
ทำให้ท่านไม่หวั่นไหว
๘ ท่านจะใช้มือของท่านจับพวกศัตรูของท่าน
และใช้มือขวาของ ท่านจับคน เหล่า นั้นที่
เกลียดชังท่าน
๙ เมื่อท่านมาถึง ท่านจะเผา ผลาญพวก เขา
เหมือนกับเตาไฟ
พระ ยาห์เวห์จะเผา ผลาญพวก เขาด้วยความ
โกรธ ไฟนั้นจะกลืนพวกเขา
๑๐ ท่านจะทำลายพวก ลูก หลานของ เขาจน
หมดไปจากโลกนี้
ท่านจะทำลายเผ่า พันธุ์ของ เขาจน หมด ไป
จากมนุษยชาติ
๑๑ ถึงแม้ว่าเขาได้วางแผนร้ายต่อท่าน
และวางแผนทำร้ายท่าน แต่พวกเขาจะทำไม่
สำเร็จ
๑๒ ท่านจะทำให้พวกเขาหันหลังหนีไป
เมื่อท่านยิงลูกธนูใส่หน้าพวกเขา
๑๓ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ลุก ขึ้นด้วยฤทธิ์เดช
ของพระองค์ด้วยเถิด

เราจะร้อง เพลงและสรรเสริญความ ยิ่ง ใหญ่
เกรียงไกรของพระองค์

คำอธิษฐานของคนทีทหนทุกข์ทรมาน

ถึงหัวหน้าร้อง ให้ร้องตามทำนองกว้างใน
ยามรุ่งเช้า เพลงสฤติของดาวิด

๒๒

^๑พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของ
ข้าพเจ้า ทำไมพระองค์ถึงได้ละทิ้ง
ข้าพเจ้าเสีย

ทำไมพระองค์ถึงได้อยู่ห่าง ไกลจากข้าพเจ้า
เสียเหลือเกิน

ทำไมไม่ ช่วยข้าพเจ้าให้รอด ทำไมไม่ได้ยิน
เสียงร้องขอให้ช่วยของข้าพเจ้า

^๒พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้อง เรียก
พระองค์ตลอดทั้ง วัน แต่พระองค์ก็ไม่
ตอบข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าก็ยังร้องเรียกต่อไปตลอดทั้งคืน
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับการบรรเทาทุกข์

^๓แต่อย่างไร ก็ตาม พระองค์ก็ยังเป็นองค์ ผู้
ศักดิ์สิทธิ์

พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์ของ พระองค์ และ
ชาวอิสราเอลสรรเสริญพระองค์

^๔บรรพบุรุษของเราไว้วางใจในพระองค์
และพระองค์ช่วยกู้พวกเขา

^๕พวกเขาตะโกนร้องขอความช่วยเหลือจาก
พระองค์ และได้ รับการ ช่วย เหลือจาก
พระองค์

พวกเขาวางใจในพระองค์ พวกเขาจึงไม่ผิด
หวัง

^๖ข้าพเจ้ามั่นใจแค่ตัวหนอน ไม่ใช่คน
ข้าพเจ้ามั่นใจแค่ตัวอะไร ที่ผู้คนพูดดูถูก มัน

ก็แค่ตัวอะไร ที่ผู้คนพูดดูหมิ่น

^๗ทุก คนที่เห็นข้าพเจ้า ต่างก็เย้ย หยัน
ข้าพเจ้า

พวกเขาพากันทำหน้าและสายหวัใส่ข้าพเจ้า
แล้วพูดว่า

^๘“เขาวางใจในพระ ยาร์เวห์ไม่ใช่ หรือ ให้
พระยาร์เวห์ช่วยให้เขารอดสิ

ถ้าพระยาร์เวห์ชื่นชอบเขา ก็ให้พระยาร์เวห์
ปลดปล่อยเขาสิ”

^๙พระเจ้าของข้าพเจ้า ความ จริง แล้ว
พระองค์คือผู้ ที่ดึงข้าพเจ้าออก มาจาก
ครุรรภ์

พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดภัยใน
อ้อมอกของแม่

^{๑๐}ตอนที่ข้าพเจ้าเกิดมา ข้าพเจ้าก็ถูกวางไว้
ในอ้อมแขนของพระองค์แล้ว

พระองค์เป็นพระเจ้าของ ข้าพเจ้าตั้งแต่
ข้าพเจ้าคลอดออกมาจากท้องแม่แล้ว

^{๑๑}ตั้ง นั้น โปรดอย่า ได้อยู่ห่าง ไกลจาก
ข้าพเจ้า

เพราะความทุกข์ยากอยู่ใกล้ตัวข้าพเจ้า และ
ก็ไม่มีใครช่วยด้วย

^{๑๒}มีวัวตัวผู้จำนวนมากที่ล่อม รอบข้าพเจ้า
อยู่

วัวตัวผู้ที่ดูร้ายของบา ชานกำลังร้าย ล่อม
ข้าพเจ้าอยู่

^{๑๓}พวกมันอ้าปากกว้างใส่ข้าพเจ้า
เหมือน กับสิงโตที่กำลังร้อง คำรามฉีก กิน
เหยื่อของมัน

^{๑๔}กำลังของข้าพเจ้าถูกเทออกเหมือนน้ำ
กระดุกของข้าพเจ้าหลุดออกจากข้อ

จิตใจของข้าพเจ้าได้หลอมละลาย
เหมือนขี้ผึ้งภายในตัวข้าพเจ้า

^{๑๕}ผละ กำลังของข้าพเจ้าเหือดแห้งไป
เหมือนหม้อดินแตก

ลิ้นของข้าพเจ้าจุกอยู่ที่เพดานปาก
ข้าแต่พระเจ้า พระองค์วางข้าพเจ้าไว้ในฝุ่น

ของหลุมศพ

^{๑๖}พวกหมาได้ร้ายล่อมข้าพเจ้าไว้
กลุ่มคนชั่วร้ายได้รุมล่อมข้าพเจ้าไว้

พวกมันได้แทงมือแทงเท้าของข้าพเจ้า +

^{๑๗}ข้าพเจ้าผ่ายผอมจนนับกระดูกของ
ข้าพเจ้าได้หมด

พวกเขาจ้องมองข้าพเจ้าตาเขม็ง
^{๑๘}พวก เขาก็เอาพวก เลือดฝาดของข้าพเจ้ามา
แบ่งปันกัน

^{*๒๒:๑} *กว้างในยาม รุ่งเช้า* คงจะเป็นชื่อของทำนองเพลง แต่อาจจะเป็นเครื่องดนตรีชนิด
หนึ่งก็ได้

^{†๒๒:๑๖} *พวก มันได้แทง มือแทง เท้าของข้าพเจ้า* คำเหล่านี้ อยู่ในฉบับแปลภาษากรีก
โบราณ ฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณและฉบับฮีบรูบางฉบับ หรือถ้าแปลยูนตัว อักษรตัว เดียว
ประโยคนี้อาจจะอ่านว่า มือและเท้าของข้าพเจ้าลึบไป ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้ กันดู เหมือนจะขาดคำ
กริยา มันเขียนว่า เหมือนสิงโตมีมือและเท้าของข้าพเจ้า

พวกเขาเอาชุดของข้าพเจ้ามาจับสลากว่าใครจะได้

๑๙ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ อย่าได้ อยู่ห่าง ไกล ข้าพเจ้า

พระองค์ผู้เป็นพละ กำลังของ ข้าพเจ้า รีบมา ช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยเถิด

๒๐ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคมดาบ ช่วยชีวิตเด็ยวที่ข้าพเจ้ามีอยู่จากฝูงหมาพวกนั้นด้วยเถิด

๒๑ ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากปากสิงโต พ้นจากคมเขี้ยวของฝูง วัว กระติง เปลี่ยวด้วยเถิด พระองค์ได้ตอบข้าพเจ้าแล้ว

๒๒ ดั่ง นั้นข้าพเจ้าจะบอกที่ นื่องของข้าพเจ้า ถึงสิ่งต่างๆที่พระองค์ทำ ที่สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์

ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุม

๒๓ พวกเจ้าที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระองค์เถิด

พวก เจ้าที่เป็นลูก หลานของยา โคบ ถวายเกียรติให้กับพระองค์เถิด

พวกเจ้าที่เป็นลูกหลานของอิสราเอล ยำเกรงพระองค์เถิด

๒๔ เพราะพระ ยาห์เวห์ไม่ได้ดูถูกหรือรังเกียจ ความทุกข์ของคนที่เดือดร้อนคนนั้น พระองค์ไม่ได้ซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า แต่เมื่อข้าพเจ้าร้อง ให้พระองค์ช่วย พระองค์ ฟังข้าพเจ้า

๒๕ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในที่ ประชุมใหญ่สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำ

ข้าพเจ้าจะถวายพวกเครื่องบูชาแก่บนต่อหน้าคนทั้งหลายที่ยำเกรงพระองค์

๒๖ คนยากจนทั้งหลาย มาเถิด มากินเครื่องบูชาแก่บนเหล่านั้นให้หอมหน้าสำราญ

พวก เจ้าที่แสวงหาพระ ยาห์เวห์ สรรเสริญพระองค์เถิด

และขอให้จิตใจของพวกเจ้ามีความสุขตลอดไป

๒๗ ขอ ให้คนทั่วทุกมุม โลก ระลึก ถึงพระยาห์เวห์และหันมาหาพระองค์

ขอให้คนทุกชาติ ก้ม กราบนมัสการต่อหน้าพระองค์

๒๘ เพราะพระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์

และครอบครองอยู่เหนือชนชาติทั้งหลาย ^{๒๙}คนเหล่า นั้นที่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง จะกิน เลี้ยงกันและกัน กราบ ลงต่อ หน้าพระองค์

ส่วนคนที่กำลังจะตายกลับไปสู่ผองธุลีดิน และ แม้แต่คนเหล่า นั้นที่ตายไป แล้วก็จะก้ม กราบลงต่อหน้าพระเจ้าเหมือนกัน

๓๐ เหล่าลูก หลานของพวกเขา จะรับ ใช้พระองค์

คนจะพา กันพูด ถึงชื่อ เสียงขององค์เจ้าชีวิต ให้กับคนรุ่นหลังฟัง

๓๑ พวกเขาจะเล่าให้กับคน รุ่นหลังที่ยังไม่ได้เกิดมา

ฟังเกี่ยวกับการช่วยกู้ที่พระองค์ได้ทำไป

พระยาห์เวห์เป็นผู้เลี้ยงแกะ

เพลงสตุติของดาวิด

๒๓ ^๑พระ ยาห์เวห์เลี้ยง ดูข้าพเจ้า เหมือนเลี้ยงแกะ

ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่ขาดอะไรเลย

๒ พระองค์นำข้าพเจ้าไปนอนลงที่ทุ่ง หญ้าเขียวขจี

พระองค์นำข้าพเจ้าไปยังลำธารที่สงบเงียบ

๓ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ากลมมีเรียวแรงแเหมือนเตี๋ยม

พระองค์นำข้าพเจ้าเดินไปบนหนทางที่ถูกต้องทั้ง หลายเพื่อรักษาชื่อ เสียงที่ดีของพระองค์

๔ แม้ในยามที่ข้าพเจ้าเดินไปตามหุบเขาที่มีดิมิตอย่างความตาย

ข้าพเจ้าก็ไม่เกรงกลัวอันตรายใดๆทั้งนั้น เพราะพระองค์อยู่กับข้าพเจ้า

ไม่กระบองและไม่เท้าเลี้ยงแกะของพระองค์ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดภัย

๕ พระองค์จัด โต๊ะสำหรับข้าพเจ้าต่อหน้าพวกศัตรูของข้าพเจ้า

พระองค์ต้อนรับข้าพเจ้าอย่างแขกผู้มีเกียรติ ใถ้วยของข้าพเจ้าเต็มจนเอ่อล้น

๖ ความ ดีและความ รัก มั่นคงของพระองค์ จะติดตามข้าพเจ้าไปตลอด ชีวิตอย่างแน่อน

^๑๒๓:๔ หุบเขา ... ความตาย หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หุบเขามิตดิมิตที่สุด”
^๒๒๓:๕ พระองค์ ... แขกผู้มีเกียรติ แปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ชโลมศีรษะข้าพเจ้าด้วยน้ำมัน”

และข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ใน บ้านของพระ ยาร์เวห์ที่เปานานแสนนาน

การเข้าสู่วิหาร

เพลงสดุดีของดาวิด

๒๔ ^๑พระ ยาร์เวห์เป็นเจ้าของแผ่นดิน โลกนี้และทุกอย่างที่อยู่ในมัน พระองค์เป็นเจ้าของโลก นี้และมนุษย์ทุกคน ที่อาศัยอยู่บนมัน

^๒ด้วยว่า พระองค์ คือผู้ที่ได้ตั้งแผ่นดินโลกนี้ไว้บนน้ำ

พระองค์สร้างมัน ไว้อย่าง มันคงบน มหาสมุทร

^๓ใครเล่าจะขึ้นไปบนภูเขาของพระ ยาร์เวห์ได้

ใครเล่าจะยืนในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของ พระองค์ได้

^๔ก็มีแต่คนมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ คนที่ไม่ ได้รกราก โกงหก * คนที่ไม่ ได้ผิดคำสาบาน

^๕คนอย่างนี้จะได้รับพระพรจากพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าจะช่วยคนอย่างนี้ให้รอด และประกาศว่า “เขาเป็นฝ่ายถูก”

^๖คนพวก นี้แหละที่แสวงหาพระเจ้าอย่าง แท้จริง

พวก นี้แหละที่สามารถเข้ามาอยู่ต่อ หน้า พระเจ้าของยาโคบ [†]ได้ *เฮลาห์*

^๗ประตูทั้งหลาย ยกหัวของเจ้าขึ้นมา ประตูโบราณเอ๋ย เปิดออก เพื่อกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีจะได้เข้ามา

^๘กษัตริย์ผู้เต็มไป ด้วยสง่า ราศีองค์ นี้คือใครกัน

คือพระ ยาร์เวห์ผู้ทรง พลังและแข็งแกร่ง เกรียงไกร

คือพระ ยาร์เวห์ นักรบผู้แข็งแกร่งเกรียงไกร

^๙ประตูทั้งหลาย ยกหัวของเจ้าขึ้นมา

ประตูโบราณเอ๋ย เปิดออกเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีจะได้เข้ามา

^{๑๐}กษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่า ราศีองค์ นี้คือใครกัน

คือพระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

พระองค์คือกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่า ราศีองค์ นั้น *เฮลาห์*

อธิษฐานขอให้พระ ยาร์เวห์นำและคุ้มครอง

† เพลงสดุดีของดาวิด

๒๕ ^๑ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้ายกจิตใจของข้าพเจ้าให้กับ พระองค์

^๒พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไว้ วางใจใน พระองค์

ขออย่าให้ข้าพเจ้าอับอายขายหน้า

ขออย่าให้พวกศัตรูเฉลิมฉลองความ พ่ายแพ้ ของข้าพเจ้า

^๓ทุกคนที่ฝากความ หวังไว้กับพระองค์จะไม่ อับอายขายหน้าอย่างแน่นอน

แต่พวกที่ทรยศจะต้องอับอาย ขวย หน้าและ จะไม่ได้อะไรจากการทรยศนั้น

^๔ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดให้ข้าพเจ้าเห็น หนทางต่างๆของพระองค์

โปรดสอนเส้น ทางต่างๆของพระองค์ให้ กับ ข้าพเจ้า

^๕โปรดนำข้าพเจ้าตามทางแห่งความจริงของ พระองค์และสอนข้าพเจ้า [†]

เพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ ช่วย ให้ รอดของ ข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าฝากความ หวังไว้ กับพระองค์วัน ยังก่ำ

^๖ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ โปรดนึกถึงความเมตตา กรุณา

* ๒๔:๔ คนที่ไม่ได้รกรากโกงหก หรือ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่ไม่ได้บูชารูปเคารพ”

[†] ๒๕:๖ *ต่อหน้าพระเจ้าของยาโคบ* ประโยคนี้แปลมาจากสำเนากรีกกับสำเนาซีเรีย แต่ที่ สำเนาฮีบรูนั้น แปลว่า “หน้าของท่าน ยาโคบ”

[‡] ๒๕:๑ แต่ละข้อ เริ่ม ต้นกับอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เรียงลำดับไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมี ทั้งหมด ๒๒ ตัว (เหมือน ก ถึง ฮ)

[§] ๒๕:๕ *โปรดนำข้าพเจ้า ... สอนข้าพเจ้า* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โปรดชี้แนวทาง และ ฝึกฝนข้าพเจ้าให้จงรักภักดีและพูดความจริง”

และความ รักมั่นคงของพระองค์ที่มีมาตั้งแต่
สมัยโบราณแล้ว

๗ โปรดอย่านึกถึงความ บาปและความ ผิดทั้ง
หลายที่ข้าพเจ้าทำในวัยหนุ่ม
ข้า แต่พระ ยาร์เวห์โปรดนึกถึงข้าพเจ้าตาม
ความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะพระองค์นั้นดี

๘ พระยาห์เวห์นั้นช่างดีและสัตย์ซื่อ
พระองค์จึงสั่ง สอนทางที่ถูก ต้องให้ กับพวก
คนบาป

๙ พระองค์นำคนถ่อมสุภาพให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง
ยุติธรรม

พระองค์สอนทางของพระองค์ให้ กับคน ถ่อม
สุภาพ

๑๐ พระ ยาห์เวห์ทำทุก สิ่งด้วยความ รักและ
ความสัตย์ซื่อต่อคนเหล่านั้น
ที่รักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์และทำตาม
กฎต่างๆของพระองค์

๑๑ ข้าพเจ้าทำผิดบาปอันใหญ่หลวงนัก ดังนั้น
โปรดยกโทษให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงอันดีของพระองค์

๑๒ พระ ยาห์เวห์จะสั่ง สอนคนที่ยำเกรง
พระองค์
พระองค์จะนำคน นั้นไปตามทางที่พระองค์
เลือกไว้

๑๓ เขาคนนั้นจะอยู่อย่างสุขสบาย
และลูก หลานของ เขาจะได้ รับผิดชอบ แบ่งของ
แผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับพวก
เขา

๑๔ พระ ยาห์เวห์เปิด เผยความ ลับ ต่างๆของ
พระองค์ให้กับคน เหล่า นั้นที่ยำเกรง
พระองค์
พระองค์จะสอนพวก เขาให้รู้ ถึงความ หมาย
ของคำมั่นสัญญาที่พระองค์ให้

๑๕ ข้าพเจ้ามอง หาความ ช่วย เหลือจากพระ
ยาห์เวห์เสมอ
เพราะพระองค์จะช่วยเอาเท้าของ ข้าพเจ้า
ออกจากบ่วง

๑๖ ข้า แต่พระเจ้า โปรดหันมามองข้าพเจ้า
และเมตตากรุณาข้าพเจ้าด้วยเถิด
เพราะข้าพเจ้าโดดเดี่ยวและถูกข่มเหง

๑๗ โปรดช่วยให้ข้าพเจ้าหลุด พ้นจากความ
ทุกข์ใจด้วยเถิด
ช่วยดึงข้าพเจ้าออกไปจากปัญหา ต่างๆของ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด

๑๘ โปรดมอง ดูความทุกข์ ทรมานและความ
ลำบากที่ข้าพเจ้าเจออยู่
และโปรดยก โทษให้กับบาปทั้งหมดของ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด

๑๙ ดูเถิด ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมาย
พวก เขาเกลียดข้าพเจ้ามากและอยากทำร้าย
ข้าพเจ้า

๒๐ โปรดรักษาชีวิตของข้าพเจ้าและช่วย กู้
ข้าพเจ้าด้วยเถิด
ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ โปรดอย่าทำให้
ข้าพเจ้าผิดหวัง

๒๑ ขอ ให้ความ บริสุทธิ์และความ ซื่อตรงของ
ข้าพเจ้า
คุ้มครองข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าฝากความ
หวังไว้กับพระองค์

๒๒ ข้าแต่พระเจ้า ช่วยชาวอิสราเอล
ให้พ้นจากความ ทุกข์ ร้อนทั้ง หลายของ เขา
ด้วยเถิด

คนบริสุทธิ์อธิษฐานขอความยุติธรรม

เพลงสฤติของดาวิด

๒๖ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตัดสินคดี
ข้าพเจ้า
พิสูจน์ว่า ข้าพเจ้าเดินในทางที่บริสุทธิ์
ข้าพเจ้าไว้ วางใจในพระ ยาห์เวห์ อย่าง ไม่
รวนเร

๒ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ โปรดทดสอบ และ
ลองใจข้าพเจ้าดู
ตรวจสอบดูอารมณ์และความคิดที่อยู่ภายใน
ใจของข้าพเจ้า

๓ ข้าพเจ้าไม่ เคยลิ้มความ รัก มั่นคงของ
พระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้า
ความ สัตย์ ซื่อที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้านำทาง
ข้าพเจ้า

๔ ข้าพเจ้าไม่คบหากับคนชู้โกง
ข้าพเจ้าไม่มีส่วน ร่วมกับคนหน้า ใจหลัง
หลอก

๕ ข้าพเจ้าเกลียดที่มีว่สมของคนชั่ว
ข้าพเจ้าไม่คบหากคนเลว

๖ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้าล้าง มือเพื่อ
แสดงความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า
และเพื่อข้าพเจ้าจะได้เดินรอบแท่น บูชาของ
พระองค์

๗ แล้วข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

และป่าว ประกาศถึงสิ่ง มหัศจรรย์ทั้ง หลายที่ พระองค์ทำ
 ๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้ารักที่จะอยู่ใน วิหารที่พระองค์สถิตอยู่
 คือ เต้นที่ที่รัศมีของพระองค์ *ปรากฏอยู่
 ๙ ไปรดอย่าทำลายข้าพเจ้าไปพร้อมกับพวก คนบาป
 โปรดอย่าเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปพร้อม กับ พวกกระหายเลือด
 ๑๐ คือ คนพวกนั้นที่มีมือเต็มไปด้วยแผนการ ร้าย
 และคนพวกนั้นที่มีมือขวาเต็มไปด้วยสินบน
 ๑๑ ส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเดินในทางที่ บริสุทธิ์
 โปรดเมตตา กรุณาข้าพเจ้าและช่วยชีวิต ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๑๒ เท้าของข้าพเจ้ายืน หยัดมั่นคงอยู่บนพื้น ราบ
 ข้าพเจ้าสรรเสริญพระ ยาร์เวห์อยู่กับฝูง ชน ในวิหาร

เพลงแห่งความมั่นใจในพระยาห์เวห์

เพลงสฤติของดาวิด

๒๗ ๑ พระ ยาร์เวห์คือแสง สว่างและผู้ ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะต้องไปหวาดกลัวใครอีก
 พระยาห์เวห์คือที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะต้องไปหวั่นเกรงใครอีก
 ๒ ถ้าคน ชั่วใจมุ่งตีข้าพเจ้าและพยายามที่จะ กินเลือดกินเนื้อข้าพเจ้า
 พวกปรปักษ์และศัตรูเหล่า นั้นก็จะสะดุดล้ม ลง
 ๓ แม้ว่าจะมีกองทัพตั้ง ค่ายล้อมข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าจะไม่กลัว
 ถึงแม้พวกเขาจะมาบุกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังคง ไว้วางใจพระยาห์เวห์อยู่ดี
 ๔ ข้าพเจ้าขอ เพียงสิ่ง หนึ่งจากพระ ยาร์เวห์ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากได้มากที่สุด คือ ขอให้ได้อาศัยอยู่ในวิหารของพระองค์ทุกวัน ตลอดชีวิต
 เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้สัมผัสถึงความ ปราณของ พระยาห์เวห์

และแสงหาการทรงนำของพระองค์ในวิหาร ของพระองค์
 ๕ เพราะพระองค์จะ ได้ปกป้องข้าพเจ้าไว้ในที่ กำบังของพระองค์ในวันที่มีภัยอันตราย พระองค์จะซ่อนข้าพเจ้าไว้ในเต็นท์ของ พระองค์
 พระองค์จะยกข้าพเจ้าไว้ในที่ปลอดภัยบนผา สูง
 ๖ และตอน นี้ พระ ยาร์เวห์จะยก หัวของ ข้าพเจ้าขึ้นเหนือพวก ศัตรูที่ล้อม รอบ ข้าพเจ้าอยู่
 ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาพร้อมเสียงโห่ร้อง ยินดีในวิหารของพระองค์
 และข้าพเจ้าจะร้อง เพลงและเล่น ดนตรีเพื่อ ถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์
 ๗ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดฟัง เสียงของ ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์
 โปรดเมตตา และตอบข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๘ จิตใจของข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า “แสงหา หน้าของพระยาห์เวห์สิ”
 ดังนั้น พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจึงแสวงหาหน้า ของพระองค์อยู่
 ๙ ดังนั้น ขออย่าซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า โปรดอย่าผลักใส่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ไปด้วยความโกรธ
 พระองค์ผู้ที่ช่วยข้าพเจ้าเสมอ โปรดอย่าทอด ทิ้งข้าพเจ้าไป
 พระเจ้าผู้ช่วยให้ รอดของข้าพเจ้า โปรดอย่า ละทิ้งข้าพเจ้าไป
 ๑๐ ถึงแม่พ่อแม่จะทิ้งข้าพเจ้าไป แต่พระยาห์เวห์ก็จะรับเลี้ยงข้าพเจ้า
 ๑๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดสอนทางของ พระองค์ให้กับข้าพเจ้า
 โปรดนำข้าพเจ้าไปตาม ทางที่ราบ รื่น เพราะ ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมาย
 ๑๒ อย่ามอมข้าพเจ้าไปให้ศัตรูทำตามใจชอบ พยานเท็จยืนขึ้นใส่ร้ายข้าพเจ้า และพวกเขา พยายามทำลายข้าพเจ้า
 ๑๓ แต่ข้าพเจ้าเชื่อ แน่ว่า ข้าพเจ้าจะ ได้เห็น พระพรทั้งหลาย ที่พระ ยาร์เวห์จะให้กับข้าพเจ้าในแผ่นดิน ของคนเป็นนี้
 ๑๔ ให้ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์

* ๒๖:๘ *รัศมีของพระองค์* หรือ “รัศมีของพระเจ้า” คือ แสงสว่างที่พระเจ้าแสดงให้ประชาชน เห็น เพื่อให้รู้ว่าพระองค์อยู่กับพวกเขา

ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้
ให้ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์

อธิษฐานให้รอดจากศัตรู

เพลงสดุดีของดาวิด

๒๘ ^๑ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอ
 พระองค์ผู้เป็นหิน กำบังของข้าพเจ้า ขออย่า
 ทำเป็นเหตุหนักต่อข้าพเจ้า
 ถ้าพระองค์ไม่ตอบข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะ ต้องไปอยู่กับคนเหล่า นั้นที่ลงไป
 ในหลุมศพแน่ๆ

^๒โปรดฟัง เสียงของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้า
 ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
 เมื่อข้าพเจ้ายกขมู่มือของข้าพเจ้าขึ้นและหัน
 หน้ไปทางห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในวิหาร
 ของพระองค์

^๓โปรดอย่าลากข้าพเจ้าออกไปลงโทษร่วมกับ
 คนที่ทำชั่ว
 ปากของพวกเขา เขาพูดอย่างเป็น มิตรกับเพื่อน
 บ้านแต่ใจคิดร้ายกับเขา

^๔ลงโทษพวกเขาให้สาสมกับสิ่งที่พวกเขาทำ
 และ สิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาทำ
 ลงโทษพวกเขาให้สาสมกับสิ่งที่มือเขาทำ
 ตอบแทนเขาตามที่เขาสวมควรจะได้รับ

^๕พวก เขาไม่ไยดีในสิ่งที่พระ ยาห์เวห์ได้ ทำ
 หรือสร้างขึ้น
 พระองค์ก็เลยจะรื้อพวก เขาลงและจะไม่
 สร้างพวกเขาขึ้นมาใหม่

^๖สรรเสริญพระยาห์เวห์
 เพราะพระองค์ได้ยื่นคำร้องขอความช่วยเหลือ
 ของข้าพเจ้า

^๗พระ ยาห์เวห์เป็นพละ กำลังและโล่ของ
 ข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจึงวางใจในพระองค์
 พระองค์ได้ช่วย เหลือข้าพเจ้า หัวใจของ
 ข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี
 และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

^๘พระยาห์เวห์เป็นพละกำลังของคนทั้งหลาย
 ของพระองค์
 พระองค์เป็นป้อมปราการแห่งความ รอดของ
 กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ *

^๙โปรดช่วยคนทั้ง หลายของพระองค์ให้รอด
 โปรดอวยพรพวก เขาที่เป็นสมบัติของ
 พระองค์
 โปรดเลี้ยงดูพวกเขาเหมือนผู้เลี้ยงแกะ และ
 โปรดโอบอุ้มพวกเขาไว้ตลอดไป

สง่าราศีของพระยาห์เวห์ในพายุ

เพลงสดุดีของดาวิด

๒๙ ^๑ชาว สวรรค์ทั้งหลาย ให้สรรเสริญ
 พระยาห์เวห์
 สรรเสริญสง่า ราศีและพละ กำลังของพระ
 ยาห์เวห์เถิด

^๒สรรเสริญพระ ยาห์เวห์สำหรับชื่ออันมีสง่า
 ราศีของพระองค์
 ให้ก้ม กราบลงต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ในวิหาร
 อันสง่างามของพระองค์ †

^๓เสียงของพระ ยาห์เวห์ดังกึกก้องอยู่เหนือ
 ฟ้า
 พระเจ้าแห่งสง่าราศีเปล่งเสียงฟ้าร้อง
 พระ ยาห์เวห์เปล่ง เสียงฟ้าร้องอยู่เหนือ
 มหาสมุทร

^๔เสียงของพระยาห์เวห์นั้นทรงพลัง
 เสียงของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่ น่าเกรงขาม
^๕เสียงของพระยาห์เวห์นั้นทำให้ต้นสนซีดาร์
 หักกระจุย
 พระ ยาห์เวห์หัก โคนต้นสน ซี ดาร์แห่ง
 เลบานอน

^๖พระองค์ทำให้เทือกเขาเลบานอน กระโดด
 โลดเต้นเหมือนกับพวกลูกวัว
 และทำให้ภูเขาเฮ อร์ มอน * กระโดดดุจดั่ง
 กระติงหนุ่ม

^๗เสียงของพระยาห์เวห์
 ทำให้ฟ้าผ่า

* ๒๘:๘ **กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้** แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม” ดูคำว่า “เจิม”
 เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

† ๒๙:๒ **ในวิหารอันสง่างามของพระองค์** หรือ อาจแปลได้อีกอย่างว่า “ด้วยการสวมชุดอัน
 ศักดิ์สิทธิ์” ซึ่งคงหมายถึงชุดของพวกนักบวช

* ๒๙:๖ **ภูเขาเฮอรัมอน** ตามภาษาดั้งเดิม คือ “ภูเขาซีเรียน”

๘เสียงของพระยาห์เวห์ ทำให้ทะเลทรายสั่นสะเทือน
พระยาห์เวห์ทำให้ทะเลทรายคาเดช สั่นสะเทือน

๙เสียงของพระยาห์เวห์ทำให้พวกต้นโอ๊กสั้นไหว †
และทำให้ใบไม้ร่วงหมดป่า
ขณะเดียวกันในวิหารของพระองค์ ทุกคนต่างกำลังพากันร้อง ตะโกนว่า “สง่าราศี”

๑๐พระยาห์เวห์หนึ่งปกครองอยู่เหนือ น้ำที่ท่วมอยู่

พระยาห์เวห์จะนั่งปกครองอย่างกษัตริย์ตลอดไป

๑๑ขอให้พระยาห์เวห์มอบผลกำลั๊งให้กับคนที่ทั้งหลายของพระองค์

ขอพระยาห์เวห์อวยพรคนที่ทั้งหลายของพระองค์ให้มีสันติสุข

เพลงขอบพระคุณที่รอดตาย

เพลงสฤติของดาวิด บทเพลงที่ใช้ในการอุทิศวิหาร

๓๐ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ดึงข้าพเจ้าออกมาจากหลุมลึก

พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้พวกศัตรูของข้าพเจ้าได้เฉลิมฉลองกัน

๒ ข้า แต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

แล้วพระองค์ก็รักษาเย็บเยวยาข้าพเจ้า

๓ ข้า แต่พระยาห์เวห์ พระองค์ยกข้าพเจ้าออกมาจากหลุมศพ

พระองค์รักษาชีวิตของข้าพเจ้า ไว้และไม่ให้ข้าพเจ้าตกลงไปในหลุมแห่งความตาย

๔ ท่านทั้งหลายที่ชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ ให้ร้องเพลงสรรเสริญต่อพระยาห์เวห์

ให้ขอบพระคุณแต่ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

๕ ความโกรธเกรี้ยวของพระองค์อยู่เพียงชั่วคราว

แต่ความปราณีของพระองค์นำชีวิตมาให้ เราอาจจะร้องไห้ในยามคำคืน

แต่ในวันรุ่งขึ้น เราจะขึ้นบาน ในยามที่ข้าพเจ้ามั่นคงปลอดภัย

๖ ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่มีอะไรสนคลอนข้าพเจ้าได้

๗ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ตอนที่พระองค์ปราณีต่อข้าพเจ้า

พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามั่นคงเหมือนภูเขา แต่ตอนที่พระองค์ซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า

๘ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

ข้าพเจ้าร้องขอความเมตตาจากคุณจากพระองค์

๙ ข้าพเจ้าพูดว่า ถ้าข้าพเจ้าตายไป มันจะมีประโยชน์อะไรหรือ

พวกที่อยู่ในหลุม ศพจะสรรเสริญพระองค์ได้หรือ

๑๐ ข้า แต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาจากคุณต่อข้าพเจ้า

๑๑ แล้วพระองค์ก็เปลี่ยนการ คร่ำครวญของข้าพเจ้าให้กลายเป็นการโลดเต้น

๑๒ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้อง เพลงสรรเสริญพระองค์ไม่หนึ่งเจียบอีกต่อไป

๑๓ ข้า แต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ตลอดไป

พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัย

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสฤติของดาวิด

๓๑ ในพระองค์โปรดอย่าทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายเลย

โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอด ด้วยเพราะพระองค์

ทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ

† ๒๙:๘ ทะเลทรายคาเดช คงจะเป็นทะเลทรายในประเทศซีเรีย

‡ ๒๙:๙ เสียงของ ... สั่นไหว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เสียงของพระยาห์เวห์ทำให้แมวกวางคลอตุ๊กก่อนกำหนด”

๒โปรดเจียหูของพระองค์ฟังข้าพเจ้า
 ริมมาช่วยกู้ข้าพเจ้าด้วย
 ขอเป็นป้อมปราการบนภูผาแก่ข้าพเจ้า
 เป็นวังที่เป็นป้อมปราการ ขอปกป้องข้าพเจ้า
 ๓เพราะพระองค์ คือหิน กำบังและป้อม
 ปราการของข้าพเจ้า
 โปรดนำทาง พาข้าพเจ้าไปด้วยเถิด เพื่อเห็น
 แก่ชื่อเสียงอันดีของพระองค์
 ๔โปรดตั้งข้าพเจ้าออกจากตาข่ายที่พวกเขา
 ช้อนไว้ดักข้าพเจ้า
 เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 ๕ข้าพเจ้าขอมอบจิต วิญญาณนี้ไว้ในมือของ
 พระองค์
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดไถ่ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ
 ๖ข้าพเจ้าเกลียดชังคนเหล่านี้ นั่นที่รับใช้พวก
 รูปเคารพที่ไร้ค่า
 ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระยาห์เวห์
 ๗ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีและเฉลิมฉลองความรัก
 มั่นคงของพระองค์
 เพราะพระองค์สังเกตเห็นถึงความทุกข์ยาก
 ของข้าพเจ้า
 และรู้ถึงปัญหาที่รุมเร้าชีวิตของข้าพเจ้าอยู่
 ๘พระองค์ไม่ ได้มอบข้าพเจ้าให้ไปอยู่ในกำ
 มือของศัตรู
 พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาเป็นอิสระ *
 ๙ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าตกอยู่ในความ
 ทุกข์ ดิ่ง นน โปรดเมตตา กรุณาต่อ
 ข้าพเจ้าด้วย
 ข้าพเจ้าเศร้าโศกมาก ร้องไห้จนเจ็บไปหมด
 ทั้งตา คอ และท้อง
 ๑๐ชีวิตของข้าพเจ้าเกือบจะจบลงแล้ว ตอนนี้มี
 มีแต่ความโศกเศร้า
 วันปีของข้าพเจ้ากำลังจะจบลงแล้ว ตอนนี้มี
 แต่การคร่ำครวญ
 ความทุกข์ยาก ที่กำลังกัดกร่อนผละ กำลัง
 ของข้าพเจ้า
 กระดูกของข้าพเจ้าเจ็บปวดไปหมดแล้ว
 ๑๑พวก ศัตรูต่างดูถูกข้าพเจ้ารวม ทั้งพวก
 เพื่อนบ้านด้วย

เมื่อเพื่อนฝูงเห็นสภาพของข้าพเจ้าต่าง พา
 กันกลัวที่จะเข้าใกล้
 เมื่อคนเห็นข้าพเจ้าตามท้องถนน
 พวกเขาต่างพากันหลีกหนี
 ๑๒ผู้คนพา กันหลงลืมข้าพเจ้าเหมือนกับว่า
 ข้าพเจ้าตายไปแล้ว
 หรือเป็นของที่สูญหายไปแล้ว
 ๑๓ข้าพเจ้าได้ยื่นคนจำนวนมากใส่ร้าย ป้ายสี
 ข้าพเจ้า
 รอบด้านของข้าพเจ้ามีแต่เรื่องน่ากลัว
 พวกเขาจะมารวมหัวกันวางแผนทำร้าย
 ข้าพเจ้า
 พวกเขาวางแผนจะเอาชีวิตของข้าพเจ้า
 ๑๔ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ส่วนข้าพเจ้านั้น
 ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระองค์
 ข้าพเจ้าพูด ว่า “พระองค์คือพระเจ้าของ
 ข้าพเจ้า”
 ๑๕วัน เวลาของข้าพเจ้าอยู่ในกำ มือของ
 พระองค์
 ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากพวก ศัตรูและคน
 พกนนั้นที่ตามล่าข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๑๖ขอให้ใบหน้าของพระองค์ส่องประกายลง
 บนผู้รับใช้ของพระองค์
 เพราะความรัก มั่นคงที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้า
 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด
 ๑๗ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความ
 ช่วยเหลือจากพระองค์
 ขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอาย
 แต่ขอให้พวกคนชั่วเหล่านั้นต้องอับอาย
 ขอให้พวกเขาร้องคร่ำครวญ †ไปตลอดทางสู่
 แดนคนตาย
 ๑๘ขอให้คนโกหกพวกนั้นเป็นไปเสีย
 คือคนพวก นั้น ที่เยอหยิ่งจองหอง คนที่มุ่ง
 ร้าย และคนที่คอยพูดใส่ร้ายคนดี
 ๑๙แต่พระองค์ได้ตุนสิ่ง ดีๆไว้มากมายสำหรับ
 คนที่ยำเกรงพระองค์
 พระองค์ทำหลายสิ่งหลายอย่างต่อหน้าต่อตา
 มนุษย์ทั้งหลาย
 เพื่อช่วยคนเหล่านั้นที่มีมลทินในพระองค์
 ๒๐ พระองค์ช้อนคนดีๆพวกนี้ไว้กับพระองค์
 เพื่อให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่ปองร้ายพวกเขา

* ๓๑:๘ พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาเป็นอิสระ หรือแปลตรงๆได้ว่า “พระองค์วางเท้าทั้งสองของข้าพเจ้าบนที่กว้าง”

† ๓๑:๑๐ ความทุกข์ยาก หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ความผิดพลาด”

‡ ๓๑:๑๗ ร้องคร่ำครวญ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เงียบกริบ”

พระองค์ซ่อนพวกเขาไว้ในที่ กำบังของ
 พระองค์
 เพื่อให้รอดพ้นจากลึนที่ใส่ร้ายพวกเขา
 ๒๑ สรรเสริญพระยาห์เวห์
 เพราะพระองค์แสดงความ รัก มั่นคงที่แสน
 อัจฉริยะ
 ที่ปกป้องข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าถูกโจมตี *
 ๒๒ ข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าเลยพูดว่า
 “ข้าพเจ้าถูกตัด ออกจากสายตาของ
 พระองค์” †
 แต่พระองค์ได้ยินคำร้องขอ ให้ช่วยของ
 ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์
 ๒๓ ท่านทั้ง หลายที่จงรักภักดีต่อพระองค์ ให้
 รักพระยาห์เวห์เถิด
 พระยาห์เวห์คุ้มครองคน ทั้ง หลายที่ซื่อสัตย์
 ต่อพระองค์
 พระองค์จะตอบแทนคนที่เยื่อ หینگจงทอง
 อย่างทบทออกทบทัน
 ๒๔ ดังนั้น ท่านทั้งหลายที่ฝากความหวังไว้กับ
 พระยาห์เวห์
 ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้เถิด

สารภาพและได้รับการยกโทษ

บทกวีแห่งมัสดิค † ของกษัตริย์ดาวิด

๓๒ ^๑ ถือว่ามี เกียรติจริง ๆ คนที่พระ
 ยาห์เวห์ยกโทษความผิดต่าง ๆ ให้
 และคนที่พระองค์กลบ เคลื่อนความ บาป
 ต่าง ๆ ใหนั้น
 ๒ ^๒ ถือว่ามี เกียรติจริง ๆ คนที่พระยาห์เวห์ไม่ได้
 นับความผิดของเขา
 และคนที่ไม่มีกมลอุบายในจิตใจ
 ๓ ^๓ ตอนที่ข้าพเจ้าไม่ได้สารภาพความ ผิด บาป
 กระดุกของข้าพเจ้าก็อ่อนแอลง
 ข้าพเจ้าคร่ำครวญอย่างเจ็บ ปวดตลอดวัน ยัง
 ค่ำ
 ๔ ^๔ มือของพระองค์วางหนัก อึ้งบนตัวข้าพเจ้า
 ทั้งวันทั้งคืน
 พละ กำลังของข้าพเจ้าเหี่ยวแห้งไปเหมือน
 น้ำในหน้าแล้งของฤดูร้อน *เฮลาห์*

^๕ ดังนั้น พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าขอ สารภาพ
 ความบาปต่อพระองค์
 โดยไม่ได้ซ่อนความผิดบาปอะไรไว้เลย
 ข้าพเจ้าพูด ว่า “ข้าพเจ้าจะสารภาพต่อพระ
 ยาห์เวห์ถึงการบงกชทั้งหลายที่ทำไป”
 แล้วพระองค์ก็ได้ยกโทษให้กับความ ผิดบาป
 ของข้าพเจ้า *เฮลาห์*
 ๖ ^๖ ด้วยเหตุ นั้น ผู้ติดตามที่จงรักภักดีทุก คน
 ควรจะอธิษฐานต่อพระองค์เมื่อพบว่าตัว
 เองทำบาป
 เมื่อปัญหาต่าง ๆ สูงขึ้นเหมือนน้ำท่วม น้ำนั้น
 ก็จะขึ้นมาไม่ถึงคนนั้นหรอก
 ๗ ^๗ พระองค์คือที่หลบซ่อนของข้าพเจ้า
 พระองค์ปกป้องข้าพเจ้าจากปัญหา
 พระองค์โอบ ล้อมข้าพเจ้าด้วยเสียง โห่ ร้อง
 ของคน เหล่า นั้นที่นลองความ รอดของ
 ข้าพเจ้า *เฮลาห์*
 ๘ ^๘ พระยาห์เวห์พูด ว่า “เราจะสั่งสอนเจ้าและ
 ให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะใช้ชีวิตอย่างไร
 เราจะไม่คอยเฝ้ามองดูเจ้าและคอยแนะนำเจ้า”
 ๙ ^๙ อย่าได้เป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ไม่มี ความ
 เข้าใจอะไรเลย
 จะต้องใช้เหล็ก ขวาง ปากและเชือก บังเหียน
 ในกรูรับค้ำควบคุมมัน
 ๑๐ ^{๑๐} ไม่อย่างนั้นมันจะไม่ยอมมาใกล้เจ้า
 ๑๑ ^{๑๑} พวกคนชั่วจะพบกับความทุกข์ยากมาก
 แต่คนที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ ความรักอัน
 มั่นคงของพระองค์จะล้อมรอบเขาไว้
 ๑๒ ^{๑๒} ดังนั้น พวกที่ทำตามใจพระ ยาห์เวห์ทั้ง
 หลาย ให้ชื่นชมยินดีและมีความสุข ใน
 พระองค์เถิด
 พวกเจ้าทั้งหลาย ที่มีจิตใจซื่อตรง ให้โห่ร้อง
 ด้วยความยินดี

**เพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้
สร้างและผู้ครอบครองโลกนี้**

๓๓ ^๑ พวก เจ้าที่ทำ ตามใจพระเจ้า ให้
 ชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์เถิด
 สมควรแล้วที่คนซื่อตรงจะสรรเสริญพระองค์

* ๓๑:๒๑ *เมื่อข้าพเจ้าถูกโจมตี* แปลตรงๆได้ว่า “ในเมืองที่ถูกปิดล้อม”
 † ๓๑:๒๒ *ถูกตัดออกจากสายตาของพระองค์* อาจจะหมายถึง “ถูกขัดขวางไม่ให้เข้าไป
 นมัสการพระเจ้าในวิหาร”
 ‡ ๓๒:๐ *มัสดิค* เป็นภาษาฮีบรู เราไม่รู้ความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการ
 ไคร่ครวญ” “บทกวีแห่งการสั่งสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความซ่านัญ”

๒สรรเสริญพระ ยาร์เวห์ ด้วยการ เล่น พิณ สีสาย เกิด
ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยการ เล่น พิณ สีสาย เกิด
๓ร้องเพลงบทใหม่ให้กับพระยาร์เวห์ ให้เล่นพิณอย่างขำขันขำฉาน และให้ร้องด้วยความยินดี
๔พระคำของพระยาร์เวห์นั้นขึ้นชื่อตรึง และพระองค์สถิตย์ ชื่อต่อ คนของ พระองค์ใน ทุกสิ่งที่พระองค์ทำ
๕พระยาร์เวห์รักความดีและความยุติธรรม โลกนี้เต็มไปด้วยความรักมั่นคงของพระองค์
๖โดยคำ สั่งของพระ ยาร์เวห์ สวรรค์ก็ถูก สร้างขึ้น
โดยคำ พุดจากปากของพระองค์ ดวงดาว ทั้งหมดก็เกิดขึ้น
๗พระองค์ได้รวบรวมน้ำทะเลมาอยู่ด้วยกัน และเคลื่อนน้ำในมหาสมุทรไปไว้ในคลัง เก็บน้ำ
๘พลเมืองทุกคนของโลกเอ๋ย ให้ยำเกรงพระ ยาร์เวห์เถิด
พวก เจ้าทุก คนที่อยู่บนโลก นี้ ให้เกรงกลัว พระองค์เถิด
๙เพราะว่า เมื่อพระองค์พูด มันก็เกิดขึ้น เมื่อพระองค์ออกคำสั่ง โลกก็ตั้งขึ้น
๑๐พระองค์สามารถทำให้แผนการต่างๆที่ ขนชาติทั้งหลายวางไว้ นั้นไม่สำเร็จ และพระองค์สามารถทำให้โครงการ ต่างๆ ของชาติต่างๆ ล้มเหลวได้
๑๑แต่แผนการ ต่างๆของพระ ยาร์เวห์นั้น ยังยืนตลอดไป
โครงการ ต่างๆในใจของพระองค์นั้นจะอยู่ไป ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
๑๒ชนชาติที่มีพระ ยาร์เวห์เป็นพระเจ้าของ พวกเขา นั้น ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
ชนชาติที่พระองค์ได้เลือกมาเป็นคนของ พระองค์เองนั้น ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
๑๓พระยาร์เวห์มองลงมาจากสวรรค์ มองเห็นมนุษย์ทุกคน
๑๔พระองค์มองลงมาจากบัลลังก์ของ พระองค์ เห็นมนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก

๑๕พระองค์คือผู้ที่สร้างจิตใจของพวก เขา ขึ้น มาทุกคน และพระองค์เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขา กำลังทำอยู่
๑๖ชัยชนะของกษัตริย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทหาร มากมาย
ชัยชนะของนักรบก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความ แข็งแกร่งของเขา
๑๗ความ แข็งแกร่งของม้าศึกไม่ได้ นำชัยชนะ มาให้หรอก
พลังอัน แข็งแกร่งของ มนไม่ ช่วยให้ใครรอด ได้หรอก
๑๘ดูเถิด พระ ยาร์เวห์เฝ้า ดูคนที่ยำเกรง พระองค์
พระองค์ดูแลคนที่ฝากความ หวังไว้กับความ รักมั่นคงของพระองค์
๑๙พระองค์ช่วยให้พวกเขา รอดพ้นจากความ ตาย และช่วยให้เขามีชีวิตอยู่ ได้ในยามที่ ขาดแคลนอาหาร
๒๐พวกเราเฝ้ารอพระยาร์เวห์มาช่วย เพราะพระองค์คือผู้ ช่วยให้ รอดและโล่ กำบัง ของพวกเรา
๒๑เพราะจิตใจของเราชื่นชมยินดีในพระองค์ เพราะพวก เราไว้ วางใจในชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ ของพระองค์
๒๒ข้าแต่พระยาร์เวห์ขอให้ความรักอันมั่นคง ของพระองค์อยู่กับพวกเรา เพราะพวกเราฝากความหวังไว้กับพระองค์

มาลองชิมความดีของพระยาร์เวห์ดู

* บทเพลงสดุดีของดาวิด ในขณะที่พระองค์ กำลังทำเป็นบ้า เพื่อให้อาบีเมเลคเห็น จนได้ พระองค์ก็ออกไป และกษัตริย์ดาวิดก็ออกไป

๑ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาร์เวห์ เสมอ

คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่ที่ริมฝีปากของ ข้าพเจ้าเสมอ

๒ จิต วิญญาณของข้าพเจ้าเฝ้าอดใจเกี่ยวกับ พระยาร์เวห์

* ๓๔:๐ เรื่องนี้ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ ซามูเอล ๒๑:๑๐-๒๒:๑
 † ๓๔:๑ นี้ แต่ละข้อ เริ่มต้นกับอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เรียงลำดับไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมี ทั้งหมด ๒๒ ตัว (เหมือน ก ถึง ฮ)

ขอให้ พวกคนที่ทุกข์ยากได้ยินคำสรรเสริญ
 ของข้าพเจ้าและชื่นชมยินดี
 ๓ ขอให้พวกเรามาร่วมกันถวายเกียรติให้กับ
 พระยาห์เวห์
 ขอให้พวกเรามาเชิดชูพระนามของพระองค์
 ด้วยกันเถิด
 ๔ ข้าพเจ้าแสวงหาพระ ยาห์เวห์เพื่อขอความ
 ช่วยเหลือและพระองค์ก็ตอบข้าพเจ้า
 พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากทุก สิ่งที่
 ข้าพเจ้ากลัวนั้น
 ๕ คนที่แสวงหาพระองค์เพื่อขอความ ช่วย
 เหลือจะมีหน้าตาเบ่งบาน
 พวกเขาจึงไม่อับอายขาย หน้าเพราะ ว่า
 พระองค์ตอบพวกเขา
 ๖ ข้าพเจ้าเองผู้ทุกข์ ยากคน นี้ร้องขอความ
 ช่วย เหลือจากพระยาห์เวห์และพระองค์
 ก็ได้ยิน
 และช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความทุกข์
 ยากทุกเรื่อง
 ๗ ทูต สวรรค์ของพระ ยาห์เวห์สร้างค่ายล้อม
 รอบพวกที่ยาเกรงพระองค์
 และคอยช่วยเหลือพวกเขาให้รอด
 ๘ ลอง ชิมพระ ยาห์เวห์ดูสิ แล้วจะเห็นว่า
 พระองค์นั้นดีแท้
 คนที่ลี้ภัยในพระองค์ก็มีเกียรติจริงๆ
 ๙ พวกเจ้า ผู้ที่เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ ให้
 ยาเกรงพระยาห์เวห์เถิด
 เพราะผู้ที่ยาเกรงพระองค์ไม่ขาดอะไรเลย
 ๑๐ แม่แต่พวกสิงห์ หนุมที่แข็งแรงเหล่านั้นก็
 ยังขาดแคลนและหิวโหยได้
 แต่คนเหล่านั้นที่ขอความช่วยเหลือจากพระ
 ยาห์เวห์จะไม่ขาดของดีอะไรเลย
 ๑๑ มาเถิด ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี
 แล้วเราจะสอน เจ้าให้รู้จักยาเกรงพระ
 ยาห์เวห์
 ๑๒ ใครอยากมีชีวิตที่สนุกสนาน
 ใครอยากมีชีวิตยืนยาวที่มีความ สุขกับความ
 รุ่งเรือง
 ๑๓ ระวังอย่าให้ลื่นหลุดสิ่งชั่วร้าย
 ระวังอย่าให้ริมฝีปากพูดโกหก
 ๑๔ หลีกเลียงความชั่ว และทำแต่ความดี
 ให้แสวงหาสันติสุขและไล่ตามมันไปติดๆ
 ๑๕ สายตาของพระ ยาห์เวห์เฝ้าดูแลคนที่ทำ
 ตามใจพระเจ้า
 และหูของพระองค์ก็เปิดฟังเสียงร้องเรียกให้
 ช่วยของพวกเขา

๑๖ แต่ใบหน้าของพระ ยาห์เวห์ต่อ ด้านคน
 เหล่านั้นที่ทำชั่ว
 เพื่อคนในโลกนี้จะได้ลืมพวกคนชั่วเหล่านั้น
 ตลอดไป
 ๑๗ เมื่อคนที่ทำตามใจพระเจ้าร้องขอความ
 ช่วยเหลือ พระองค์รับฟัง
 และช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากความทุกข์
 ยากทั้งหมดของเขา
 ๑๘ พระ ยาห์เวห์อยู่ใกล้ และพร้อมที่จะช่วย
 คนที่หมดกำลังใจ
 และพระองค์ช่วยกู้คนที่สิ้นหวัง
 ๑๙ คนที่ทำตามใจพระเจ้า อาจจะพบกับความ
 ทุกข์ยากมากมาย
 แต่พระ ยาห์เวห์จะช่วยให้เขาอดพ้นไป ได้
 ทั้งหมด
 ๒๐ พระองค์ปกป้องกระดูกทุกชิ้นของเขา
 ไม่ให้แตกหักแม้แต่ชิ้นเดียว
 ๒๑ แต่ความ ชั่ว ชั่วของคน ชั่วก็จะฆ่าตัวพวก
 เขาเอง
 และพวกที่เกลียดคนที่ทำ ตามใจพระเจ้าจะ
 ถูกลงโทษ
 ๒๒ พระยาห์เวห์ได้ชีวิตให้กับพวกผู้รับใช้ของ
 พระองค์
 ทุก คนที่เข้า มาลี้ ภัยในพระองค์จะไม่ ถูก
 ลงโทษ

อธิษฐานขอให้พระยาห์เวห์แก้คดีให้

เพลงของดาวิด

๓๕ ๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ช่วยต่อ ด้าน
 คนเหล่านั้นที่ต่อต้านข้าพเจ้า
 ช่วยรบกับคนเหล่านั้นที่รบกับข้าพเจ้า
 ๒ ช่วยคว้าโล่เล็กและโล่ใหญ่ของพระองค์
 และลุกขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๓ ช่วยใช้หอกและทวนต่อสู้กับคน เหล่า นั้นที่
 ไล่ล่าข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ช่วยบอกข้าพเจ้าด้วยว่า “ตัว เรา เองได้มา
 ช่วยกู้เจ้าแล้ว”
 ๔ ขอให้คนเหล่านั้นที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพเจ้า
 ได้พ่ายแพ้และอับอายขายหน้า
 ขอให้คนเหล่านั้นที่วางแผนทำร้ายข้าพเจ้า
 สับสนอลหมานและถูกไล่หนีไป
 ๕ ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนแกลบที่ถูกลมพัด
 ไป
 และถูกทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ขับไล่ไป

๖ ขอ ให้ชื่อของ ทางหนีของพวก เขานั้นมีดี มีดี และสิ้นไถล และถูกทูดสวรรคต์ของพระยาห์เวห์ให้ล้าไป
 ๗ เพราะพวกเขาวางตาข่ายดักข้าพเจ้า ings ที่ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขา พวกเขาขุดหลุมพรางสำหรับข้าพเจ้า
 ๘ ขอ ให้พวก เขาเจอกับความ พิณาศอย่าง ไม่ทันรู้ตัว
 ขอ ให้พวก เขาติดตาข่ายที่เขาวางไว้ดัก ข้าพเจ้า และตกลงไปในหลุมพรางของตัวเอง และ พิณาศไป
 ๙ แล้วข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในสิ่งที่พระ ยาห์เวห์ได้ทำให้ไป และมีความสุขที่พระองค์ช่วยกู้ข้าพเจ้า
 ๑๐ แล้วกระดูกทั่วตัวของข้าพเจ้าจะพูดว่า “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ จะมีใครเหมือนกับ พระองค์อีก
 พระองค์ช่วยคน ยากจนให้รอดพ้นจากคนที่ เอาเปรียบเขา และช่วยคน ยากจนและคน ขัดสนให้พ้นจาก คนเหล่านั้นที่คอยปล้นพวกเขา”
 ๑๑ พยานที่มุ่งร้ายต่อข้าพเจ้า ยืน ขึ้นกล่าว หาข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่รู้ เรื่อง
 ๑๒ พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพเจ้าด้วยความ ชั่ว คอยดักข่มฆ่าข้าพเจ้า *
 ๑๓ เมื่อพวก เขาเจ็บ ป่วย ข้าพเจ้าใส่ชุดที่ แสดงความเสียใจ และถ่อมใจลงอดอาหาร เมื่อคำอธิษฐานของ ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำตอบ
 ๑๔ ข้าพเจ้าทำเหมือนกับว่าพวกเขาเป็นเพื่อน หรือพี่น้องของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าก็ลง ด้วยความ โศก เศร้าราวกับ ว่า เป็นแม่ของข้าพเจ้าเอง
 ๑๕ แต่เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาวก เขากลับพากันดีใจ คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักรุมเข้ามาโจมตีข้าพเจ้า พวกเขาฉีกเนื้อข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน
 ๑๖ พวกเขาได้กัดฟันกรอดๆใส่ข้าพเจ้า พา กันหัวเราะเยาะและตะโกนใส่ข้าพเจ้า อย่างหยาบคาย

๑๗ พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะมองดูอยู่เฉยๆ ไปอีกนานแค่ไหน ช่วย เหลือข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากการ ทำลาย ล้างของพวกเขาด้วยเถิด
 โปรดช่วยชีวิตที่มีค่าของข้าพเจ้านี้ให้รอดพ้น จากฝูงสิงโตเหล่านั้นด้วยเถิด
 ๑๘ แล้วข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ในที่ ชุ่มนุ่มใหญ่
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในฝูง ชนที่ มากมายนั้น
 ๑๙ ขออย่าให้ศัตรูที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวก เขานั้น เอาชนะและหัวเราะเยาะข้าพเจ้า ได้
 ขออย่าให้คนเหล่านั้นที่เกลียดข้าพเจ้า ings ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขา ขยิบตา ส่งสัญญาณกันเพื่อต่อต้านข้าพเจ้า
 ๒๐ พวก เขาไม่พยายามที่จะสร้างสันติกับผู้อื่น แต่พวกเขากำลังวางแผนการชั่วร้ายต่อผู้คนที่ ที่อยู่อย่างสงบสุขบนแผ่นดินนี้
 ๒๑ พวกเขาอ้าปากกว้างพูดใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า “นี่ไง นี่ไง เราเห็นกับตาในสิ่งที่เจ้าทำ”
 ๒๒ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น อย่าได้นิ่งเฉยอยู่
 พระองค์เจ้าข้า อย่ายู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 ๒๓ พระเจ้าของข้าพเจ้า ตื่นเกิด ลูกขึ้นมา แก่ ต่างให้กับข้าพเจ้าด้วย
 พระองค์เจ้าข้า แก่เกิดให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๒๔ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ยุติธรรม
 โปรดให้ความ ยุติธรรมกับ คดีของข้าพเจ้า ด้วยเถิด เพื่อพวกนั้นจะได้ไม่ชนะและ หัวเราะเยาะข้าพเจ้าได้
 ๒๕ อย่าให้พวกเขาพูดได้ว่า “ไชโย พวกเราได้ สิ่งที่เราต้องการแล้ว”
 อย่าให้พวกเขาพูดได้ว่า “พวกเราได้กลิ่นกิน มันเข้าไปแล้ว”
 ๒๖ ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่มีความ สุขในความ ทุกข์ของข้าพเจ้า ได้รับความอับยศและ อับอายขายหน้า
 ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่อ้าง ว่าตัว เองดี กว่า ข้าพเจ้า สวมความ อับยศและเสื่อมเสีย เกียรติ

* ๓๕:๑๒ คอยดักข่มฆ่าข้าพเจ้า หรือ “ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหดหู่”

๒๗ ขอให้คนเหล่านั้นที่อยากให้ข้าพเจ้าพ้นผิด
 ขึ้นชมนยินดีและมีความสุขเกิด
 ขอให้พวก เขาพูดอยู่เสมอว่า “ขอสรรเสริญ
 ความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์
 พระองค์มีความสุข เมื่อผู้รับใช้ของพระองค์
 อยู่เย็นเป็นสุข”
 ๒๘ ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าพูดถึงความยุติธรรม
 ของพระองค์
 และสรรเสริญพระองค์ตลอดวันยังค่ำ

คนชั่วกับพระเจ้าที่แสนดี

*กึ่งหัวหน้านักร้อง เพลงของดา
 วิดผู้รับใช้พระยาห์เวห์*

๓๖

๑ การกบฏพูดกับคนชั่วลึกลงเข้าไปใน
 จิตใจของเขา

เขาไม่เห็นจะต้องกลัวพระเจ้า
 ๒ เขาหลอกลวงตัวเอง
 เขาจึงมองไม่เห็นความ ผิด บาปของเขาและ
 ไม่เกลียดบาปนั้นด้วย *
 ๓ คำ พูดในปากเขานั้นเป็นความ ชั่วและการ
 หลอกลวง
 เขาไม่ ได้ทำตัวเฉลียวฉลาดหรือทำดีอะไร
 เลย

๔ เขาอนอนคิดแผนชั่วอยู่บนเตียง
 เขายืนกรานที่จะเดินในทางที่ชั่ว
 เขาไม่ปฏิเสธความชั่วใดๆเลย

๕ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ความ รัก มั่นคงของ
 พระองค์สูงเท่าฟ้าสวรรค์
 ความสัตย์ซื่อที่พระองค์มีต่อคนของพระองค์
 สูงเสียดฟ้า

๖ คุณ ความ ดีของพระองค์เหมือนยอด เขาที่
 สูงลิบ

ความ ยุติธรรมของพระองค์เหมือนกันสมุทร
 ที่ลึกกล้า

พระยาห์เวห์ปกป้องดูแลทั้งคนและสัตว์
 ๗ ข้า แต่พระเจ้า ไม่มีสิ่ง ไตมี ค่าเทียบได้กับ
 ความรักมั่นคงของพระองค์

มนุษย์ต่างลี้ภัยภายใต้ร่มเงาปีกของพระองค์

๘ พระองค์เลี้ยงดูพวกเราอย่างอímหนาสำราญ
 ด้วยอาหารที่ดี เลิศจากบ้านของพระองค์
 อาหารที่พระองค์ให้อย่างเหลือเฟือเพื่อ
 พระองค์ให้พวก เราดีมี น้ําจากแม่น้ําแห่ง
 ความสุขของพระองค์

๙ เพราะตํานานหนึ่ง ชีวิตก็ไหลออก มาจาก
 พระองค์นั้น
 และแสง สว่างของพระองค์ให้แสง สว่างกับ
 พวกเรา

๑๐ ดังนั้น โปรดแสดงความรักมั่นคงให้กับคน
 เหล่านี้ที่รู้จักพระองค์
 และโปรดแสดงคุณ ความ ดีของพระองค์ให้
 กับคนเหล่านั้นที่มีจิตใจซื่อตรง

๑๑ อย่าให้เท้าของคน หยิง ยโสเหยียบ ย่ำ
 ข้าพเจ้า

อย่าให้มือของคนชั่วจับไล่ข้าพเจ้าไป

๑๒ คุณน้ําสี พวกคนชั่วล้มนลงแล้ว
 พวกเขาถูกเหวี่ยงลงไปแล้วและลุก ขึ้นมาไม่
 ได้อีก

**อย่าอิจฉนชั่วแต่ให้
 วางใจในพระยาห์เวห์**

** เพลงของดาวิด*

๓๗

๑ อย่าได้โกรธเป็น ฟืนเป็น ไฟเพราะ
 คนชั่ว

อย่าได้อิจฉนคนที่ทำสิ่งชั่วร้าย

๒ เพราะพวก นี้จะเหี่ยว เณและตาย ไปในไม่
 ช้ํา

เหมือนหญ้าที่ขึ้นตามท้องทุ่ง

๓ ให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ และทำดี
 แล้วเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดิน ของ เจ้า และ
 พระองค์จะเลี้ยงดูเจ้าอย่างซื่อสัตย์

๔ ให้มีความสุขกับการรับใช้พระยาห์เวห์
 แล้วพระองค์จะให้สิ่งที่ใจเจ้าต้องการ

๕ ให้มอบทั้งชีวิตของเจ้ากับพระยาห์เวห์
 ไว้วางใจในพระองค์ แล้วพระองค์จะจัดการ
 เรื่องของเจ้าให้

๖ พระองค์จะทำให้ความ บริสุทธิของ เจ้าเห็น
 แจ่มแจ้งเหมือนดวงอาทิตย์

* ๓๖:๒ ข้อนี้ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาหลอกตัว เองว่าพระเจ้ามองไม่เห็นความ บาป
 ของเขาและไม่เกลียดด้วย”

* ๓๗:๑ ข้อนี้แต่ละข้อ เริ่มต้นกับอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เรียงลำดับไปจนถึงตัวสุดท้าย
 ซึ่งมีทั้งหมด ๒๒ ตัว (เหมือน ก ถึง ฮ)

พระองค์จะทำให้ความ ถูกต้องของคติ เจ้า
เห็นแจ่มแจ้งเหมือนกลางวัน
๗ให้อดทนและรอคอยพระยาห์เวห์ลงมือ
ไม่ต้องโกรธเป็นพิษเป็นไฟ
เมื่อคนชั่วประสบความ สำเร็จตามแผน ชั่ว
ของเขา
๘ไม่ต้องโมโห ไม่ต้องโกรธ
ไม่ต้องโกรธเป็นพิษเป็นไฟ ซึ่งมีแต่จะสร้าง
ปัญหา
๙เพราะคนชั่วจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดิน
แต่คนที่รอ คอยพระ ยาห์เวห์จะ ได้กรรมสิทธิ์
ในแผ่นดิน ที่พระองค์สัญญาไว้กับพวก
เขา
๑๐ รออีกไม่นาน คนชั่วก็จะหมดสิ้นไป
เมื่อเจ้ามอง ไปในที่ที่เขาเคยอยู่ เจ้าก็จะไม่
เห็นเขาอีกแล้ว
๑๑ แต่คนที่มีความใจอ่อน โยนจะได้กรรมสิทธิ์
ในแผ่นดิน ที่พระองค์สัญญาไว้กับพวก
เขา
พวกเขาจะ ได้ชื่นชมยินดีในสันติสุขและ
ความเจริญรุ่งเรืองมหาศาล
๑๒ พวกคนชั่วมีกวางแผนร้ายต่อต้านคนดี
และแยกเขี้ยวใส่พวกเขา
๑๓ แต่องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า หัวเราะเยาะ
ใส่คนพวกนั้น
เพราะพระองค์รู้ว่า วันแห่งการตัดสินโทษ
คนชั่วกำลังจะมาแล้ว
๑๔ พวกคนชั่วชักดาบออก และโก่งคันธนู
เพื่อยิงใส่คน ยากจนและคน ขัดสน และฆ่า
ฟันคนที่ซื่อตรง
๑๕ แต่ดาบ นั้นจะแทงหัวใจที่ชั่วร้ายของพวก
เขาเอง
และคันธนูนั้นก็หักกระจุย
๑๖ นิดๆหน่อยๆที่คนดีคนหนึ่งมี
ก็ยังดีกว่าความ ร่ำรวยของคนชั่วหลายคน
๑๗ เพราะพระยาห์เวห์จะหักแขนของคนชั่ว
แต่พระองค์จะดูแลคนดี
๑๘ พระยาห์เวห์จะเอาใจใส่คนที่ไว้ที่ติ
และรางวัลของพวกเขาคงอยู่ตลอดกาล
๑๙ ในยามวิฤติพวกเขาจะไม่ต้องอับอาย
ในเวลาที่เกิดกินดารอาหาร พวกเขาจะมีกิน
อย่างเหลือเฟือ

๒๐ แต่คน ชั่วจะถูกทำลายล้าง และศัตรูของ
พระยาห์เวห์จะสูญไป
เหมือนดอกไม้ในทุ่ง ๓ และหาย ไปเหมือน
ควัน
๒๑ คนชั่วยิ้ม แต่ไม่คั้น
แต่คนดีนั้นใจกว้างและแจกจ่ายให้กับผู้อื่น
๒๒ คน เหล่า นั้นที่พระ ยาห์เวห์อวยพร จะได้
กรรมสิทธิ์ในแผ่นดิน
ส่วนคนเหล่านั้นที่พระองค์สาปแช่ง จะถูกตัด
ออกจากแผ่นดิน
๒๓ พระ ยาห์เวห์จะนำคนที่พระองค์พอใจไป
ตามทางที่ดีที่สุด
๒๔ ถ้าคนดีสะดุด เขาก็จะไม่ล้มหรือ
เพราะพระยาห์เวห์จับมือของเขาอยู่
๒๕ ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นหนุ่มจนแก่
ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนดีถูกทอดทิ้ง
ไม่เคยเห็นลูกหลานของเขาต้องไปขอคนอื่น
กิน
๒๖ คนดีมีกใจกว้างและให้คนอื่นหยิบยืม
และลูกๆของเขาเป็นพระพร
๒๗ ดังนั้นให้หลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้ายและให้ทำดี
แล้วเจ้าจะได้อยู่ในแผ่นดินตลอดไป
๒๘ เพราะพระยาห์เวห์รักความยุติธรรม
พระองค์ไม่ทอด ทิ้งคน เหล่า นั้นที่จงรักภักดี
ต่อพระองค์
พระองค์จะคุ้มครองพวกเขาอยู่เสมอ
แต่ลูก หลานของคน ชั่วจะถูกตัดออก ไปจาก
แผ่นดิน
๒๙ คนดีจะได้กรรมสิทธิ์ในแผ่นดิน
และพวก เขาจะได้อาศัยอยู่บนแผ่นดิน ดิน นั้น
ตลอดไป
๓๐ ปากคนดีพูดอย่างเฉลียวฉลาด
และลิ้นเขาสนับสนุนความยุติธรรม
๓๑ คำสั่งสอนของพระเจ้าของเขาอยู่ในใจเขา
และเขาจะไม่สิ้นใจออกจากทางของเขา
๓๒ คนชั่วคอยดักข่มคนดี
เพื่อหาโอกาสที่จะฆ่าเขา
๓๓ แต่พระ ยาห์เวห์จะไม่ ปล่อยให้คนดีตกไป
อยู่ในกำมือของคนชั่ว
พระองค์จะไม่ยอมให้พวกเขาแพ้คดีในศาล
๓๔ ให้รอ คอยพระ ยาห์เวห์และทำตามที
พระองค์บอก

† ๓๗:๒๐ **สูญไป เหมือนดอกไม้ในทุ่ง** แต่มีสำเนาฉบับหนึ่งที่ค้นพบจากถ้ำที่อยู่แถวทะเล
ตาย เขียนว่า “เหมือนถูกเผาในเตาไฟ”

แล้วพระองค์จะยกเจ้าขึ้น เจ้าจะได้ รับ
 กรรมสิทธิในแผ่นดิน
 เจ้าจะได้เห็นคนชั่วถูกตัดออกไป
 ๓๕ ข้าพเจ้าเคยเห็นคนชั่วที่อำมหิต
 อิทธิพลของเขาแผ่ออก ไปเหมือนต้นไม้
 เขียวสด
 ๓๖ แต่หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ผ่านทางนั้นอีก *
 เขาหายไป แล้ว ข้าพเจ้ามองหาเท่า ไหร่ก็ไม่
 พบ
 ๓๗ ให้สังเกตดูคนไร้ที่ติ และคนซื่อตรง
 คนที่รักสันติ จะมีอนาคตที่สดใส
 ๓๘ แต่ทุก คนที่ฝ่าฝืนกฎของพระเจ้าจะถูก
 ทำลาย
 อนาคตของคนเลวจะถูกตัดออกไปแน่ๆ
 ๓๙ ความรอดของคนดีมาจากพระยาห์เวห์
 ในยามทุกข์ ยาก พระองค์เป็นป้อมปราการ
 ของพวกเขา
 ๔๐ พระ ยาห์เวห์ช่วยพวกเขาและช่วย กู้พวกเขา
 พระองค์ช่วยกู้พวกเขาให้รอดพ้นจากคนชั่ว
 เพราะพวกเขาเลื่อมใสในพระองค์

**คำอธิษฐานสำหรับการ
 รักษาและการอภิเษก**

*เพลงสฤติของดาวิด เพื่อเรียก
 ความสนใจจากพระเจ้า*

๓๘ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าลงโทษ
 ข้าพเจ้าตอนที่พระองค์โกรธ
 ขออย่าตี สอนข้าพเจ้าตอนที่พระองค์กริ้ว
 กราดเลย
 ๒ ลูก ธนุของพระองค์ได้แทงเข้าไปในตัว
 ข้าพเจ้า
 มือของพระองค์กดข้าพเจ้าลง
 ๓ ความ โกรธของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าปวด
 รวดร้าวไปทั่วตัว
 ความ บาปของข้าพเจ้าเองทำให้แม้แต่
 กระดูกก็ปวดร้าวไปหมด
 ๔ ความบาปทั้งหลายของข้าพเจ้าสูงท่วมหัว
 พวกมันหนักอึ้งจนแบกไม่ไหว
 ๕ เรื่องโง่ๆที่ข้าพเจ้าทำไป

ทำให้เกิดบาดเจ็บเป็นหนองเน่า เหมือนในตัว
 ข้าพเจ้า
 ๖ ข้าพเจ้าเจ็บ ปวดจนตัวงอ นอนคว่ำไปกับ
 พื้น
 เดินไปร้องไป เหมือนกับคนไร้ทุกข์
 ๗ บริเวณห้องร้อนผ้าเพราะพิษไข้
 เจ็บปวดไปหมดหัวร้าง
 ๘ ข้าพเจ้าเจ็บจนขาและถูกบีบจนบีบแบน
 ข้าพเจ้าครีดยจนกรีดร้องออกมา
 ๙ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากได้
 อะไรรพะองค์ก็รู้หมด
 ข้าพเจ้าถอน หายใจก็ เอือกพระองค์ก็ได้ยิน
 หมด
 ๑๐ หัวใจข้าพเจ้าเต้น ระรัว พละ กำลังของ
 ข้าพเจ้าหายไปหมดแล้ว
 และแม้แต่ประกาย ตาของข้าพเจ้าก็สูญ สิ้น
 ไป *
 ๑๑ เพื่อนฝูงและมิตรสหายไม่กล้าเข้ามาใกล้
 เพราะกลัวเชื้อโรคของข้าพเจ้า
 แม้แต่เพื่อนบ้านของข้าพเจ้าเองก็ยังอยู่
 ห่างๆเลย
 ๑๒ พวกคนที่ไล่ล่าข้าพเจ้าต่างวางกับดักไว้
 พวกที่จ้องจะทำร้ายข้าพเจ้าก็ตาม ชูจะ
 ทำลายข้าพเจ้า
 วันทั้งวันพวกเขาได้แต่หาวิธีที่จะหลอกหลวง
 ข้าพเจ้า
 ๑๓ แต่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนหูหนวก
 ข้าพเจ้าไม่ได้ยินอะไรเลย เป็นคนใบ้ที่พูดไม่
 ได้
 ๑๔ ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้ยิน
 เป็นเหมือนคนที่ไม่สามารถพูดแก้ต่างให้ กับ
 ตัวเองได้
 ๑๕ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารอ คอย
 พระองค์อยู่
 องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์
 เป็นผู้ที่จะตอบข้าพเจ้า
 ๑๖ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานว่าอย่า ให้พวกเขา ได้
 สะใจ
 หรือพูดซ้ำเติมเพราะเห็นข้าพเจ้าล้มลง
 ๑๗ ข้าพเจ้าเกือบจะยอมแพ้แล้ว
 ข้าพเจ้ายังคงเจ็บปวดอยู่ตลอด

* ๓๗: ๓๖ *ข้าพเจ้าก็ผ่านทางนั้นอีก* ประโยคนี้เหมือนกับสำเนาในภาษากรีก ซีเรีย และละติน แต่ในสำเนาฮีบรู เขียนว่า “เขาผ่านไป”
 * ๓๘: ๑๐ *ประกายตาของข้าพเจ้าก็สูญสิ้นไป* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ตาของข้าพเจ้า กำลังจะบอด”

๑๘ ข้าพเจ้าสารภาพความผิดที่ข้าพเจ้าทำไป
 ข้าพเจ้าวิตกกังวลเกี่ยวกับบาปของข้าพเจ้า
 ๑๙ ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมาย ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำ
 อะไรเขาเลย
 มีคนเกลียดข้าพเจ้ามากมาย ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้า
 ไม่ได้ทำอะไรผิดต่อเขา
 ๒๐ และคน พวก นินทาตอบแทนความ ดีของ
 ข้าพเจ้าด้วยความชั่ว
 ก็ยัง คงกล่าว หาข้าพเจ้าต่อไป ในขณะที่
 ข้าพเจ้ามุ่งทำแต่ความดี
 ๒๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ โปรดอย่าทอด ทิ้ง
 ข้าพเจ้า
 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดอย่าอยู่ห่าง ไกล
 จากข้าพเจ้า
 ๒๒ รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 องค์เจ้าชีวิต พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

ชีวิตที่แสนสั้น

ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยดู
 ฐน † เพลงของดาวิด

๓๘^๑ ข้าพเจ้าพูดว่า “ข้าพเจ้าจะระวังใน
 สิ่งที่ข้าพเจ้าทำ
 และข้าพเจ้าจะไม่ ยอมให้ลิ้นของข้าพเจ้า
 ทำให้ข้าพเจ้าบาป”
 เมื่ออยู่ในกลุ่มคน ชั่ว ข้าพเจ้าจะเอาตะกร้อ
 สวมปากข้าพเจ้าเอง
 ๒ ดัง นั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ได้พูดอะไรเลยแม้แต่
 เรื่องที่ดีๆ
 แต่ก็ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งหงุดหงิดใจ
 ๓ ข้าพเจ้าโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอยู่ภายใน
 ยิ่งคิดถึงเรื่องนี้ก็ยิ่งโกรธ
 ข้าพเจ้าจึงต้องพูดออกมาว่า
 ๔ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ช่วยบอกข้าพเจ้าหน่อย
 ว่าตอนนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะมีชีวิตไปอีกนานแค่ไหน
 ช่วยบอกข้าพเจ้าด้วยว่าชีวิตของข้าพเจ้านั้น
 จะสั้นแค่ไหน
 ๕ ดูเถิด พระองค์ให้ชีวิตกับข้าพเจ้ายาวไม่
 เกินฝ่ามือเดียว

ชีวิตอันแสน สั้นของข้าพเจ้านี้แค่พริบ ดา
 เดียวในสายตาพระองค์
 ชีวิตของคนเปรียบเหมือนไอน้ำที่จางหายไป
 อย่างรวดเร็ว *เฮลาห์*
 ๖ ชีวิตของคนเป็นเหมือนเงาที่ผ่านไป
 ชีวิตผู้คนก็ยุ่งกับเรื่อง โน่นเรื่องนี่ แต่เกิดผล
 ที่ไม่ยั่งยืน
 ผู้คนต่างก็พากันสะสมทรัพย์สมบัติมากมาย
 ไม่รู้เสียด้วย ชั่วว่าใครจะ ได้ไป เมื่อเขา
 ตายไป
 ๗ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความ
 หวังอะไรหรือ
 ความหวังทั้งหมดของข้าพเจ้าอยู่ที่พระองค์
 ๘ ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความ ผิดทั้ง สิ้น
 ของข้าพเจ้าด้วย
 อย่าให้ข้าพเจ้าต้องอดทนต่อคำเหยียดหยันของ
 คนโง่เขลา
 ๙ ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนใบ้
 ข้าพเจ้าไม่ปริปากพูด เพราะพระองค์คือผู้ที่
 ลงโทษข้าพเจ้าอย่างนี้
 ๑๐ โปรดหยุดลงโทษข้าพเจ้าเถิด
 เพราะมืออันทรง พลังของพระองค์กำลังจะ
 ฆ่าข้าพเจ้าอยู่แล้ว
 ๑๑ พระองค์ว่ากล่าวและลงโทษมนุษย์สำหรับ
 ความผิดที่เขาทำ
 พระองค์ทำลายสิ่งที่พวก เขารักหวงแหน
 เหมือนกับมอดกัดกินเสื้อผ้า
 ชีวิตของคนเปรียบเหมือนไอน้ำที่จางหายไป
 อย่างรวดเร็ว *เฮลาห์*
 ๑๒ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ โปรด ฟังคำอธิษฐาน
 ของข้าพเจ้า
 โปรดฟังเสียงร้อง ให้ช่วยของข้าพเจ้า
 อย่าทำเป็นหูหนวกต่ออนาตาของข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าเป็นคน เดิน ทาง ที่มาพักอยู่
 กับพระองค์
 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
 คือเป็นคนต่างด้าวที่ต้องพึ่งพระองค์
 ๑๓ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ห็นสายตาที่โกรธ เคือง
 ไปจากข้าพเจ้าได้แล้ว
 ข้าพเจ้าจะ ได้มีความสุขสักหน่อย

† ๓๘:๐ *เยดู ฐน* เป็นหนึ่งในสามของหัวหน้านักร้อง ดนตรี ที่กษัตริย์ดาวิดแต่ง ตั้ง ดูได้จาก พงศาวดาร ๑๖:๓๘-๔๒

* ๓๘:๑๒ *คนเดินทาง* หรือ คนแปลกหน้า คือ ผู้ที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ ไม่มีบ้าน ไม่มี ครอบครัว และไม่มีใครคอยดูแลเอาใจใส่

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะจากไป และไม่มีข้าพเจ้าอีกแล้ว

สรรเสริญและขอความช่วยเหลือ

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงของดาวิด

๑ ข้าพเจ้าคอยพระ ยาร์เวห์อย่าง
๔๐ อดทน

พระองค์หันมาหาข้าพเจ้าและฟังเสียงร้องขอ
ให้ช่วยของข้าพเจ้า

๒ พระองค์จุดข้าพเจ้าขึ้นจากหลุม ศพที่เต็ม
ไปด้วยโคลนตม

แล้ววางเท้าข้าพเจ้าลงบนหินและทำให้
ข้าพเจ้าก้าวเท้าอย่างมั่นคง

๓ พระองค์ใส่เพลง ใหม่เข้าไปในปากของ
ข้าพเจ้า

เป็นเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
หลายคนจะได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทำ
พวก เขาจะ ได้ยำเกรงและไว้ วางใจในพระ
ยาร์เวห์

๔ ถือว่ามีเกียรติจริง ๆ คนที่ฝากความไว้วางใจ
ในพระยาร์เวห์
และไม่ได้หันไปขอความช่วยเหลือจากภูตผี
ปีศาจและรูปเคารพทั้งหลาย

๕ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า
พระองค์ได้ทำสิ่งที่มหัศจรรย์มาก มาย
จริง ๆ

พระองค์มีแผนการที่ยอด เยี่ยมสำหรับพวก
เราจนไม่มีใครจดพวกมันได้หมด

ถ้าข้าพเจ้าจะเล่าก็คงพูดไม่หมดหรอก
เพราะมีมากเกินไปจนนับไม่ถ้วน

๖ พระองค์ไม่ใช่ช้อยาก ได้แค่เครื่องบูชาหรือ
เมล็ดพืชบูชา

พระองค์ไม่ได้แสวงหาแค่เครื่องเผาบูชาหรือ
เครื่องบูชาข้าวระตัว

แต่พระองค์ได้เปิด หูของข้าพเจ้าเพื่อให้
ข้าพเจ้าได้ยินและเชื่อฟัง †

๗ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้ามา
แล้ว

ในหนังสือ ม้วนก็ได้เขียนถึงเรื่อง ราวของ
ข้าพเจ้าไว้แล้ว

๘ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากจะทำ
ตามใจของพระองค์

คำสั่งสอนของพระองค์ก็อยู่ในใจของข้าพเจ้า
แล้ว”

๙ ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องข่าวดีนี้ในที่ชุมนุมใหญ่
แล้ว

คือได้บอกถึงสิ่งดี ๆ ที่พระองค์ได้ทำ
ข้าแต่พระยาร์เวห์ พระองค์ก็รู้อยู่แล้วว่า

ข้าพเจ้าจะไม่ วันปิดริม ฝีปากของข้าพเจ้า
เลย

๑๐ ข้าพเจ้าไม่ได้ปิดบังเรื่องคุณ ความ ดีของ
พระองค์ไว้ในใจข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้พูดถึงความ ซื่อสัตย์และความ รอด
ของพระองค์

ข้าพเจ้าไม่เคยซ่อนเรื่องความรัก มั่นคงและ
ความซื่อสัตย์ของพระองค์

จากที่ชุมนุมใหญ่เลย

๑๑ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขออย่าได้ยับยั้งความ
เมตตาของพระองค์ต่อข้าพเจ้าเลย

ช่วยปกป้องข้าพเจ้าด้วยความ รัก มั่นคงและ
ความซื่อสัตย์ของพระองค์ตลอดไปด้วย
เถิด

๑๒ เพราะมีปัญหามากมายจนนับไม่ถ้วนล้อม
รอบข้าพเจ้าอยู่

ความ ผิด บาปทั้ง หลายของข้าพเจ้าไล่ ท้น
ข้าพเจ้า

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมองไม่เห็นทางหนี
ความบาปพวกนั้นมากมายกว่าเส้นผมบนหัว
ของข้าพเจ้าเสียอีก

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงหมดกำลังใจแล้ว

๑๓ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดช่วย กู้ข้าพเจ้า
ด้วยเถิด

ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ รีบมา ช่วยข้าพเจ้าด้วย
เถิด

๑๔ ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่มุ่งเอา ชีวิตของ
ข้าพเจ้าได้ รับความ อับอาย และพบกับ
ความพ่ายแพ้

ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่อยากจะทำร้ายข้าพเจ้า
พา กันล่า ถอยกลับ ไปและได้ รับความ
อับยศอดสู

๑๕ ขอ ให้คนพวกนั้นที่พูดเยาะเย้ยข้าพเจ้าว่า
“เสร็จแน่ เสร็จแน่”

ได้ รับความอับอายมากซะจนพูดไม่ออก

๑๖ ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่ไล่หาแสวงหาพระองค์
มีความชื่นชมยินดี และมีความสุข

†๔๐:๖ แต่พระองค์ ... เชื่อฟัง สำเนากรีกเขียนว่า “แต่พระองค์ได้เตรียมร่างกายสำหรับข้าพเจ้า”

ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่รักความ รอดที่มาจาก พระองค์ ได้พูด แล้วพูด อีกว่า “พระ ยาร์เวห์นั้นยิ่งใหญ่”
 ๑๗ ข้าแต่องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดนึกถึงข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้านั้นยากจน และไม่มีใครช่วย พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์เป็นผู้ ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้า เป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพเจ้า อย่าได้ชักช้าอยู่เลย

คำอธิบายของคณปวาย

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสตฺติของดาวิด

๑ คนที่เอาใจ ใส่คน ยากจน ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
 เมื่อคน นั้นตก ทุกข์ได้ ยาก พระยาร์เวห์จะช่วยเหลือเขา
 ๒ พระ ยาร์เวห์จะปกป้อง เขาและช่วยรักษาชีวิตเขาไว้
 เขาจะได้รับพระพรในแผ่นดินนี้ และพระองค์จะไม่มอบเขาไปให้พวก ศัตรูของเขาทำตามใจชอบ
 ๓ เมื่อเขานอนป่วยอยู่บนเตียง พระยาร์เวห์ จะทำให้เขาแข็งแรง
 เมื่อเขาป่วย พระองค์ก็รักษาให้เขา หายเหมือนเดิม
 ๔ ข้าพเจ้าพูดว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ ข้าพเจ้า ได้ทำบาปต่อพระองค์ แต่โปรดเมตตาข้าพเจ้าและรักษาข้าพเจ้า ด้วยเถิด”
 ๕ แต่พวก ศัตรูพา กันพูดเรื่อง ร้ายๆเกี่ยวกับข้าพเจ้าว่า
 “เมื่อไหร่มันจะตายสักที จะได้ถูกลืมไปซะ”
 ๖ และถ้ามีใครมาเย้ยมเย้ยข้าพเจ้า พวกเขาแกล้งพูดอย่างเป็นห่วงเป็นใย แต่อันที่จริงมาเพื่อเก็บรวบรวมข่าวร้ายเกี่ยวกับข้าพเจ้า
 เพื่อออกไปกระจายข่าวลือนั้น
 ๗ ทุกคนที่เกลียดข้าพเจ้าซุบซิบกัน คาดหวังว่าข้าพเจ้าจะต้องแย่นๆ
 ๘ พวกเขาพูดว่า

“เขาถูกโรค ร้ายซัดเข้า ไม่มี ทางลุก ขึ้น มา จากเตียงนั้นได้แน่”
 ๙ ขนาดเพื่อนสนิท ที่ข้าพเจ้าเคยไว้วางใจ คนที่เคยกินอยู่กับข้าพเจ้า ยิ่งหัก หลังข้าพเจ้าเลย*
 ๑๐ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ขอโปรดเมตตาด้วยเถิด ช่วยข้าพเจ้าให้ลุกขึ้น เพื่อกลับไปแก้แค้นคนพวกนั้น
 ๑๑ แล้วข้าพเจ้าจะ ได้รู้ ว่าพระองค์พอใจข้าพเจ้า
 เพราะศัตรูไม่ได้โห่ร้องมีชัยเหนือข้าพเจ้า
 ๑๒ พระองค์พยุ่งข้าพเจ้าไว้ เพราะข้าพเจ้าบริสุทธิ์ และตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ต่อ หน้าพระองค์ตลอดไป
 ๑๓ สรรเสริญพระ ยาร์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ ที่ดำรงอยู่มาตั้งแต่ในอดีตกาลและจะดำรงอยู่ตลอดไปชั่วนิรันดร์ อาเมน และ อาเมน

หนังสือเล่มที่สอง

(สตฺติ ๔๒-๗๒)

คิดถึงบ้านพระเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง บทกวีแห่งมัสคิล สำหรับคนของตระกูลโคราห์

๑ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์ เหมือนกับกวางที่กระหายหาน้ำในลำธารที่ไหลเย็น
 ๒ ข้าพเจ้าโหยหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เมื่อโห่ร้องข้าพเจ้าถึงจะได้เข้าเฝ้าพระเจ้าอีก
 ๓ ข้าพเจ้าต้องกินน้ำตาต่างอาหารทั้ง วันทั้งคืน
 ในขณะที่ คนเหล่า นี้ถามข้าพเจ้าไม่หยุดหย่อนว่า
 “พระเจ้าของแกอยู่ไหนล่ะ”

* ๔๑:๙ *ยิ่งหักหลังข้าพเจ้าเลย* หรือแปลตรงๆได้ว่า “ยิ่งยกสันตินใส่ข้าพเจ้าเลย”
 * ๔๒:๐ *มัสคิล* เป็นภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการใคร่ครวญ” “บทกวีแห่งการสงสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความซ่านาญ”

๔ ข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องเหล่านี้
 และระบายความในใจออกมา
 ข้าพเจ้าคิดถึงตอนที่เดินอยู่กับฝูงชน
 และนำหน้าขบวนพวกเขาขึ้นไปยังวิหารของ
 พระเจ้า
 ข้าพเจ้าฟังเสียงโห่ ร้องยินดีและเพลงที่ร้อง
 สรรเสริญพระเจ้า
 ในขณะที่ฝูงชนกำลังเฉลิมฉลองงานเทศกาล
 กัน
 ๕ ข้าพเจ้าถามตัวเองว่าทำไมข้าพเจ้าถึงโศก
 เศร้าหนัก
 ทำไมข้าพเจ้าถึงวุ่นวายใจอย่างนี้
 ข้าพเจ้าควรจะฝากความ หวังไว้กับพระเจ้า
 ใช่ แล้ว ข้าพเจ้าจะมี ได้มี เหตุที่จะ
 สรรเสริญพระองค์อีกครึ่ง
 พระองค์เป็นพระ ผู้ ช่วยให้ รอดของข้าพเจ้า
 และเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
 ๖ ข้าพเจ้าโศกเศร้าเหลือเกิน
 ข้าพเจ้าถึงระลึกถึงพระองค์จากยอด เขามิ
 ชาร์ซึ่งอยู่ในเทือกเขาเฮอโรมัน
 ในแคว้นอันเป็นจุด เริ่ม ต้นของแม่น้ำ
 จอร์แดน
 ๗ พวกมหาสมุทรลึกร้องเรียกหากัน ร่วมกัน
 กับเสียงของน้ำตก
 คลื่นปัญหาลูกใหญ่่น้อยจากพระองค์กระหน่ำ
 ชัดลงบนหัวของข้าพเจ้า
 ๘ พระ ยาห์เวห์แสดงความ รักมั่นคงของ
 พระองค์ต่อข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่า
 แล้วข้าพเจ้าร้อง เพลงให้ กับพระองค์ในตอน
 กลางคืน
 และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ ให้ ชีวิต
 ข้าพเจ้า
 ๙ ข้าพเจ้าจะพูดกับพระเจ้าผู้เป็นหิน กำบัง
 ของข้าพเจ้าว่า
 “ทำไมพระองค์ถึงลืมข้าพเจ้า,
 ทำไมข้าพเจ้าถึงต้องร้องไห้คร่ำครวญ
 เพราะความโหดร้ายของศัตรูข้าพเจ้า”
 ๑๐ พวกศัตรูพากันเยาะเย้ยข้าพเจ้า
 แล้วมันแทงเข้าไปในกระดูกดำของข้าพเจ้า
 เมื่อพวกเขาถามอยู่ตลอดว่า

“พระเจ้าของแกอยู่ที่ไหน”
 ๑๑ ข้าพเจ้าถามตัว เองว่า ทำไมข้าพเจ้าถึง
 โศกเศร้าหนัก
 ทำไมข้าพเจ้าถึงวุ่นวายใจอย่างนี้
 ข้าพเจ้าควรจะฝากความ หวังไว้กับพระเจ้า
 ใช่ แล้ว ข้าพเจ้าจะมี เหตุที่จะสรรเสริญ
 พระองค์อีกครึ่ง
 พระองค์เป็นพระ ผู้ ช่วย ให้ รอดของข้าพเจ้า
 และเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า †
 ๑๒ ข้า แต่พระเจ้า ช่วยตัดสินคดีว่า
๔๓ ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูกด้วย
 ช่วยสู้คดีให้กับข้าพเจ้ากับคนต่างชาติพวก นี้
 ที่ไม่ได้จงรักภักดีต่อพระองค์ด้วย
 ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนพวก นี้ที่
 เหลี่ยมจัดและชั่วช้าด้วยเถิด
 ๒ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
 เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 ทำไมพระองค์ถึงทอดทิ้งข้าพเจ้า
 ทำไมข้าพเจ้าถึงต้องร้องไห้คร่ำครวญ
 เพราะความโหดร้ายของศัตรูข้าพเจ้า
 ๓ โปรดแสดงแสง สว่างของพระองค์และ
 ความซื่อสัตย์ของพระองค์
 เพื่อสิ่งเหล่านี้มันจะได้นำทางข้าพเจ้า
 ขอ ให้สิ่งเหล่านี้ นำข้าพเจ้าไปยังวิหารของ
 พระองค์
 ที่อยู่บนภูเขาคันคัสตีลท์ธิซของพระองค์
 ๔ แล้วข้าพเจ้าจะ ได้เข้า ถึงแท่น บูชาของ
 พระเจ้า
 และเข้าถึงพระเจ้าผู้ทำให้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี
 ด้วยความซื่อสัตย์
 ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณ
 ๕ ข้าพเจ้าถามตัว เองว่าทำไมข้าพเจ้าถึงโศก
 เศร้าหนัก
 ทำไมข้าพเจ้าถึงวุ่นวายใจอย่างนี้
 ข้าพเจ้าควรจะฝากความ หวังไว้กับพระเจ้า
 ใช่ แล้ว ข้าพเจ้าจะมี เหตุที่จะสรรเสริญ
 พระองค์อีกครึ่ง
 พระองค์เป็นพระ ผู้ ช่วยให้ รอดของข้าพเจ้า
 และเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

† ๔๒:๑๑ ข้อนี้เหมือนกับข้อที่ ๔๒:๕

‡ ๔๓:๑ ตอนเริ่มแรก หนังสือสตฺติ ๔๒ และ ๔๓ น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของเพลงเดียวกัน

อธิษฐานให้พระเจ้าปกป้องชาติ

ถึงหัวหน้านักร้อง บทกวีแห่งมัสคิล
*สำหรับคนของตระกูลโคราห์

๑๕ ข้าแต่พระเจ้า พวกเราได้ยินกับหู
ของเราเอง
ถึงเรื่อง รวาท่างๆที่บรรพบุรุษเล่าให้พวก เรา
ฟัง

พวก เขาเล่าถึงสิ่ง ต่างๆที่พระองค์ทำในชั่ว
ชีวิตของเขา
ในสมัยก่อนโน้น

๒ พวก เขาเล่าให้ ฟังว่า ด้วยมือของพระองค์
พระองค์ขับไล่ชนชาติต่างๆออกไป
และปลุกฝังบรรพบุรุษของเราแทน
พระองค์ทำลายชนชาติเหล่านั้น
และปล่อยให้บรรพบุรุษของเรา เป็น
อิสระ

๓ พวก เขาเล่า ว่าไม่ใช่ดาบหรือแขนอัน
แข็งแรงแห่งพวกเขาหรือคน
ที่ทำให้พวกเขาชนะและได้แผ่นดินมา
แต่เป็นมือขวาและแขนของพระองค์
และรัศมีจากใบหน้าของพระองค์ต่างหาก
เพราะพระองค์พอใจในพวกเขา

๔ ข้า แต่พระเจ้า พระองค์เป็นกษัตริย์ของ
ข้าพเจ้า
ขอพระองค์ออกคำสั่งที่จะทำให้ยาโคบชนะ
๕ เราสามารถผลัก ดันคน เหล่า นั้นให้ถอย ล่น
ไปโดยพึ่งในพระองค์

เราเหยียบ ย่ำคน เหล่า นั้นที่ลุกฮือขึ้นต่อ ต้าน
เราโดยพึ่งชื่อของพระองค์

๖ ข้าพเจ้าไม่ ได้ฝากความ ไว้ วางใจไว้กับธนู
ของข้าพเจ้า
และมันก็ไม่ใช่ดาบของข้าพเจ้าที่นำชัยชนะ
มาให้กับข้าพเจ้า

๗ ข้าแต่พระองค์ พระองค์ทำให้เรามีชัย
พระองค์ทำให้คน พวก นั้นที่เกลียดพวก เรา
อับอายขายหน้า

๘ ข้า แต่พระเจ้า พวก เราถวายเกียรติแด่
พระองค์วันยังค่ำ
และเราสรรเสริญชื่อของพระองค์อย่างไม่
หยุดหย่อน *เซลาห์*

๙ แต่พระองค์ได้ทอด ทิ้งพวก เราทำให้พวก
เราอับอาย
และไม่ ยอมออก ไปสนามรบด้วย กันกับพวก
เรา

๑๐ พระองค์ทำให้เราต้องถอยหนีจากศัตรู
พระองค์ทำให้คน เหล่า นั้นที่เกลียด เราปล้น
สะดมของเราไป

๑๑ พระองค์ปล่อยให้พวก เราเป็นเหมือนแกะ
ที่จะถูกนำไปฆ่า

พระองค์ทำให้พวก เรากระจัดกระจายไปอยู่
ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ

๑๒ พระองค์ขายประชาชนของพระองค์ให้ไป
เป็นทาส
ขายไปถูกๆอย่าง กับให้เปล่า พระองค์ไม่ต่อ
รองราคาเสียด้วยซ้ำ

๑๓ พวกเพื่อนบ้านของเรา เห็นสิ่งที่
พระองค์ทำ
แล้วตอน นี้ พวก เขาพา กันเยาะ เย้ยและ
หัวเราะเยาะพวกเรา

๑๔ พระองค์ทำให้พวก เรากลายเป็นตัว ดลก
ในท่ามกลางประเทศเพื่อนบ้านของเรา
พวกเขาพากันหัวเราะเยาะและสายหัวใส่เรา

๑๕ ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายทั้งวัน
ความอับอายตลอดทุกมุมหน้าของข้าพเจ้าไว้

๑๖ ข้าพเจ้าซ่อนอยู่ในความ อับอาย เพราะ
เสียงเยาะเย้ย
และคำดู หมิ่นของพวกศัตรู ที่เฝ้ารอคอยแก่
แค้นข้าพเจ้า

๑๗ ข้าแต่พระเจ้า สิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับพวก
เรา

ทั้งๆที่พวกเราไม่ได้ลืมนะหรือหรือทำผิดต่อ
สัญญาของพระองค์

๑๘ จิตใจของเราไม่ได้หันไปจากพระองค์
และยัง เฝ้าของ เราไม่ ได้หันเหไปจากทาง
ของพระองค์

๑๙ แต่พระองค์กลับบดขยี้เราในถิ่นของฝูง
หมาป่า
และปกคลุมเราด้วยความมืดมิด

๒๐ ถ้าพวกเราลืมนะหรือหรือพระเจ้าของพวกเรา
แล้วยกมือขึ้นอธิษฐานต่อพระอื่น

๒๑ พระเจ้าจะไม่รู้หรือ
เพราะพระองค์หยั่งรู้ถึงความลับในจิตใจ

* ๔๔:๑ *มัสคิล* เป็นภาษาฮีบรู เราไม่รู้ว่าความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการ
ไคร้ครวญ” หรือ “บทกวีแห่งการสั่งสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ”

๒๒ แต่เพราะเราเป็นของพระองค์ พวกเราถูก
 ข่มขู่ไม่หยุด
 และเพราะเราเป็นของพระองค์ คนมองว่าเรา
 เป็นเหมือนแกะที่จะถูกนำไปฆ่า
 ๒๓ ดิ้นเถิด องค์เจ้าชีวิต พระองค์นอนหลับอยู่
 ได้อย่างไร
 ลูกขึ้นเถิด อย่าได้ละทิ้งพวกเราตลอดไป
 ๒๔ ทำไมพระองค์ถึงได้เมืมน้ำไปจากเรา
 ทำไมพระองค์ถึงได้เมืมน้ำ เจยต่อความ ทุกข์
 และการกดขี่ข่มเหงที่พวกเราได้รับ
 ๒๕ พวกเราจมดินแล้ว
 ท้องแนบไปกับพื้นแล้ว
 ๒๖ ช่วยลูกขึ้นและรีบมาช่วยเหลือพวกเรา
 ช่วย กู้พวก เราด้วย เถิดเพื่อแสดงความ รักที่
 มั่นคงของพระองค์

เพลงงานวิวาท์ของกษัตริย์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้อ่านโดยใช้ทำนองเพลง
 ดอกพลับพลึง สำหรับคนของตระกูลโค
 ราห์ บทกวีแห่งมัสคิล เพลงรัก

๔๕ ๑จิตใจของข้าพเจ้าเต็ม ล้นไป ด้วย
 ถ้อยคำที่ไพเราะ
 ในขณะที่ ข้าพเจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ ให้กับ
 กษัตริย์
 ล้นของข้าพเจ้าเป็นเหมือนปากกาของนัก
 เขียนผู้เชี่ยวชาญ
 ๒ พระองค์หล่อเหลากว่าชายอื่นใด
 ถ้อยคำที่ไพเราะออกมาจากปากของ
 พระองค์
 เห็นชัดๆว่าพระเจ้าอวยพรพระองค์ตลอด
 กาล
 ๓ กษัตริย์ผู้เกรียงไกร เหน็บ ดาบของ
 พระองค์ไว้ข้างกายเถิด
 พระองค์ใส่ชุดเต็มยศเต็มไปด้วยสง่าราศีและ
 บารมี
 ๔ ด้วยบารมีของพระองค์ ให้ชีวิต ม้ามุ่งออก
 ไปสู่ชัยชนะ
 เพื่อคงความ สัตย์ ซื่อไว้ ปกป้องคน ต่ำต้อย
 และรักษาความยุติธรรม

ขอ ให้มือขวาของพระองค์ทำกิจกรรมอัน น่า
 เกรงขาม
 ๕ ลูกธนูของพระองค์ได้ลับมาจนแหลมคม
 แทะทะลุเข้าไปในหัวใจของเหล่า ศัตรูของ
 กษัตริย์
 ชนชาติต่างๆพากันล้มลงใต้เท้าของพระองค์
 ๖ ข้า แต่พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์จะคง
 อยู่ตลอดไป
 พระองค์จะปกครองคนของพระองค์อย่าง
 ยุติธรรม
 ๗ พระองค์รักความ ยุติธรรมและเกลียด ชัง
 ความชั่วร้าย
 นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้า พระเจ้าของพระองค์
 ถึงแต่งตั้งพระองค์ † เป็นกษัตริย์
 และเพน้ามั่นลงบนศิระของพระองค์ทำให้
 พระองค์มีความสุขมากกว่าเพื่อนๆ
 ๘ เสื้อผ้าของพระองค์มีกลิ่น หอมของกำยาน
 ว่านหางจระเข้ และการบูร
 เหล่านี้คน ดนตรีบรรเลงเพลงให้พระองค์ฟัง
 อย่างมีความสุขภายในวังที่ตกแต่งด้วย
 งามซึ้ง
 ๙ บุตรสาวของเหล่ากษัตริย์ ก็อยู่ในหมู่หญิง
 สาวผู้สูงศักดิ์ของพระองค์
 และราชินีก็ยืนอยู่เบื้องขวาของพระองค์ นาง
 สวมเครื่องประดับทองคำจากเมือง โอ
 ฟีร์
 ๑๐ ลูกสาวสุด ที่รักเอ๋ย ฟังเราไว้ สังเกตดีจ
 อยุ่ยงหุม่าฟัง
 ตอน นี้ เธอจะต้องล้มชนชาติของเธอ และ
 ครอบครองตัวของพ่อเธอ
 ๑๑ แล้วกษัตริย์ถึงจะ ได้หลงไหลในความ
 งดงามของเธอ
 เพราะตอน นี้ พระองค์เป็นนายของเธอแล้ว
 และเธอต้องก้มกราบพระองค์
 ๑๒ ผู้คนจากเมืองไทรจะ นำของกำนัลมาให้
 เศรษฐีจากชนชาตินั้นพยายามจะเอาใจเธอ
 ๑๓ เจ้าหญิงอยู่ในห้องของนาง
 แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ถักทอด้วยทองคำ
 ๑๔ เจ้า หญิงในชุดสวยงามนี้ จะถูกนำ ตัวไป
 เข้าเฝ้ากษัตริย์

† ๔๕:๖ พระเจ้า ในที่นี้อาจจะเป็นตำแหน่งของกษัตริย์ หรือ อาจจะไม่แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “บัลลังก์ของพระองค์ที่มาจากพระเจ้า”

† ๔๕:๗ แต่งตั้งพระองค์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “เจิมพระองค์” คำว่า “เจิม” เพิ่มเติมได้จาก คำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

และนางก็จะมีเพื่อน เจ้า สาวที่ยังเป็นสาว
 พรหมจารีตามหลังเธอไปด้วย พวกเขา
 ถูกนำตัวมาเข้าเฝ้าพระองค์
 ๑๕ พวกเธอถูกนำเข้าไปในวังของกษัตริย์
 ด้วยความชื่นชมยินดี
 ๑๖ พระองค์จะมีบุตรชายหลายคน
 เพื่อเป็นกษัตริย์สืบทอดบัลลังก์ที่ตกทอดมา
 จากบรรพบุรุษของพระองค์
 พระองค์จะ ตั้งพวก เขาแต่ละ คนให้ไปครอบ
 ครอบแผ่นดิน
 ๑๗ ข้าพเจ้าจะทำให้ผู้คนรุ่นต่อๆ ไปจดจำชื่อ
 ของพระองค์
 เพื่อว่าชนชาติต่างๆ จะสรรเสริญพระองค์
 ตลอดไป

พระเจ้าเป็นป้อมปราการ

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีอาลา
มอธ * สำหรับคนของตระกูลโคราห์ บทเพลง

๔๖

๑ พระเจ้าเป็นที่ ลี้ภัยและเป็นแหล่ง
 กำลังของพวกเรา
 ในยามเดือดร้อน พระองค์พร้อมจะช่วยเหลือ
 เสมอ
 ๒ ดังนั้น พวกเราจะไม่หวาดกลัว
 แม้เกิดแผ่นดินไหว หรือภูเขาพัง ทลายลงสู่
 ทะเล
 ๓ แม้ท้อง ทะเลจะแผด เสียงคำรามและปั่น
 ป่วน
 และภูเขาสั่น สะเทือนด้วยความ บ้า คลั่งของ
 ทะเลนัน [†] เซลาห์
 ๔ แต่ยังมีแม่น้ำสาย หนึ่งในที่มีคลอง
 ชลประทานหลาย สายนำความ สุขไป สู่
 นครของพระเจ้า
 อันเป็นที่ ตั้งของวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
 ๕ พระเจ้าสถิตอยู่ในเมืองนั้น ดังนั้น เมืองนั้น
 จึงไม่มีวันพังทลาย

พระองค์จะอยู่ที่เมือง นั้น เพื่อช่วยปกป้อง
 เมืองนั้นจากการถูกโจมตีในตอนรุ่งสาง
 †

๖ ชนชาติต่างๆ ป่วนและอาณาจักร ต่างๆ
 พังทลายลง

พระเจ้าตะโกน แผ่นดินโลกก็ละลายไป

๗ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอยู่กับพวกเรา
 พระเจ้าแห่งยาโคบเป็นป้อมปราการของ
 พวกเรา เซลาห์

๘ มาเถิด มาดูให้เห็นกับ ตาตัว เองถึงสิ่ง
 อัจฉริยะต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ทำ
 มาดูสิ่ง ต่างๆ ที่น่า เกรงขามที่พระองค์ทำใน
 โลกนี้

๙ พระเจ้าทำให้สงครามทั้ง หลายที่เกิด ขึ้นทั่ว
 โลกสงบ

พระองค์หักคัน ธนู ทำลายหอก ทวนหัก
 กระชวย และเผาโล่ * ings

๑๐ พระองค์พูดว่า “หยุดรบกันซะ” และให้รู้
 ว่า เราคือพระเจ้า

เราจะได้รับการยกย่องเหนือชนชาติทั้งหลาย
 และเราจะได้การยกย่องเหนือโลกนี้

๑๑ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอยู่กับพวกเรา
 พระเจ้าของยาโคบเป็นป้อมปราการของพวก
 เรา เซลาห์

**พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์
เหนือชนชาติทั้งหลาย**

ถึงหัวหน้านักร้อง สำหรับคนของ
 ตระกูลโคราห์ บทเพลงสดุดี

๔๗

๑ ชนชาติทั้งหลายให้ปรบมือ
 โห่ร้องยินดีต่อพระเจ้า
 ๒ เพราะ พระยาห์เวห์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดน่าเกรง
 ขามยิ่งนัก
 พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ ยิ่งใหญ่ที่ปกครองทั้ง
 โลกนี้
 ๓ พระองค์ทำให้ชนชาติต่างๆ อยู่ใต้อำนาจ
 ของพวกเรา

* ๔๖:๐ อาลามอธ อาจจะเป็นพินเสียงสูง หรืออาจจะเป็นชื่อของทำนองเพลง
 † ๔๖:๓ ประโยคที่ สองอาจหมายถึง ถึงความ พิษนาที่ที่เกิดจากคลื่น ยักษ์ ซึ่งเป็นผลจากแผ่นดิน
 ไหวในทะเล
 ‡ ๔๖:๕ ประโยคสุดท้ายนี้ หมายถึงว่า ตามปกติแล้ว กองทัพศัตรูจะล้อมกำแพงเมืองไว้ แล้ว
 โจมตีในตอนรุ่งสาง
 * ๔๖:๙ โล่ หรืออาจแปลได้ว่า ธรบ

พระองค์ปราบชนชาติต่าง ๆ นั้นให้สยบอยู่
 แทบเท่าของพวกเรา
 ๔ พระองค์เลือกแผ่นดินนี้ให้เป็นมรดกของ
 พวกเรา
 แผ่นดินนี้เป็นความภาคภูมิใจของยาโคบผู้ที่
 พระองค์รัก *เฮลาห์*
 ๕ พระเจ้าขึ้นบนบัลลังก์ของพระองค์
 ท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดี
 พระยาห์เวห์ขึ้นพร้อม กับเสียงเป่า แตรเขา
 แกะ
 ๖ ร้อง เพลงสรรเสริญแต่พระเจ้า ร้อง เพลง
 สรรเสริญเกิด
 ร้อง เพลงสรรเสริญแต่กษัตริย์ของพวก เรา
 ร้องเพลงสรรเสริญเกิด
 ๗ เพราะพระเจ้าคือกษัตริย์ของทั้งโลก
 ดังนั้น มาร้องเพลงอันไพเราะ † ถวายเกียรติ
 แต่พระองค์เกิด
 ๘ พระเจ้าปกครองอย่างกษัตริย์เหนือทุก
 ชนชาติ
 พระเจ้านั่งอยู่บนบัลลังก์อันศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์
 ๙ พวกผู้นำของชนชาติต่าง ๆ มารวมตัวกันกับ
 คนของพระเจ้าของอับราฮัม ‡
 เพราะพวกผู้ครอบครองของโลกนี้อยู่ภายใต้
 อำนาจของพระเจ้า
 พระเจ้าคือผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด

เยรูซาเล็มเมืองของพระเจ้า

สำหรับคนของตระกูลโคราห์ บทเพลงสดุดี

๔๘ ๑ พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ สมควรได้
 รับการสรรเสริญยิ่งนัก
 ในเมืองของพระเจ้าของข้าพเจ้า
 บนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ๒ ภูเขาศิโยนสูงตระหง่านและงามสง่า

มันให้ความสุขกับคนทั่วโลก
 มันเหมือนหยอดเขาซาโฟน ¶
 มันเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
 ๓ พระเจ้าเป็นป้อมปราการต่างๆของเมือง
 เยรูซาเล็ม
 พระองค์ได้สำแดงตนเองว่าเป็นที่ลี้ภัย
 ๔ พวกกษัตริย์ต่างชาติรวบรวมพล
 ยกทัพขึ้นมาโจมตีเมืองนั้น
 ๕ แต่เมื่อพวกเขาเห็นเมืองนั้นพวกเขาถึงกับ
 ตะลึงงัน
 พวกกันแตก ตื่นตกใจกลัวและวิ่งหนีกระเจิง
 ไป
 ๖ ความกลัวจนตัวสั่นจับใจพวกเขา
 ความ กลัวและความ เจ็บ ปวดจับใจพวกเขา
 เหมือนผู้หญิงที่กำลังคลอดลูก
 ๗ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไข่ม พายุจากทาง
 ทิศตะวันออก
 มาทำลายเรือสินค้าใหญ่ * ของพวก เขาจน
 แตกกระจาย
 ๘ พวก เราได้ยินเรื่องฤทธิ์ของพระเจ้ามา
 อย่างไม่ ตอน นี้พวก เราก็ดู เห็นกับ ตา
 เราอยู่ ณ นั้นในเมืองของพระยาห์เวห์ผู้มี
 ฤทธิ์ที่สิ้น
 คือเมืองของพระเจ้าของพวกเรา
 พระเจ้าจะทำให้มันปลอดภัยตลอด ไป *เฮ
 ล่าห์*
 ๙ ข้าแต่พระเจ้า ในวิหารของพระองค์
 พวกเราระลึกถึงความรักมั่นคงของพระองค์
 ๑๐ ชื่อ เสียงของพระองค์แพร่ กระจายไป ทั่ว
 อย่างไม่
 ผู้คนต่างพว กันสรรเสริญพระองค์ไปทั่ว โลก
 อย่างนั้น
 มือขวาของพระองค์เต็มไป ด้วยความ
 ยุติธรรม
 ๑๑ ขอให้ผู้คนบนภูเขาศิโยนต่างชื่นชมยินดี

† ๔๗:๗ *ร้องเพลงอันไพเราะ* หรือ มัสคิล มัสคิลเป็นภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการใคร่ครวญ” “บทกวีแห่งการสั่งสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ”
 ‡ ๔๗:๙ *กับคนของพระเจ้าของอับราฮัม* หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เป็นคนของพระเจ้าของอับราฮัม”
 ¶ ๔๘:๖ *หยอดเขาซาโฟน* เป็นภูเขาที่อยู่ทางทิศเหนือของแผ่นดินคานาอัน ถือว่าเป็นภูเขาที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะชาวคานาอันถือว่าเป็นที่สิงสถิตของพระต่างๆของพวกเขา
 * ๔๘:๗ *เรือสินค้าใหญ่* แปลตรงๆได้ว่า “เป็นเรือจากทาร์ซัส” ทาร์ซัสอาจจะเป็นเมืองท่าในประเทศสเปน

ขอให้เมืองทั้งหลาย † ของยูดาห์ต่างชื่นชมยินดี เพราะการ ตัดสินอันยุติธรรมของพระองค์
 ๑๒ ให้เดินไปรอบๆเมืองศิโยน มองดูเมืองให้ทั่ว แล้วหลับหอคอยทั้งหมด
 ๑๓ เฟ่งดูกำแพงเมือง ชื่นชมป้อมปราการทั้งหลาย
 เพื่อว่าท่านจะได้เล่าให้กับรุ่นต่อไปฟัง
 ๑๔ เพราะ พระเจ้าองค์ นี้คือพระเจ้าของพวกเราตลอดไป
 พระองค์จะนำทางพวกเราตลอดกาล ‡

อย่างวางใจในความร่ำรวย

ถึงหัวหน้านักร้อง สำหรับคนของ
 ตระกูลโคราห์ เพลงสฤติ

๔๙ ๑ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ ฟังให้ดี
 ๒ ทุกคน ทุกชนชั้น
 ทั้งคนรวยและคนจน
 ๓ ปากของข้าพเจ้าจะให้สติปัญญา
 ความคิดในใจข้าพเจ้าจะให้ความเข้าใจ
 ๔ ข้าพเจ้าจะหัน ไปให้ความ สนใจกับปัญหา
 เรื่องหนึ่ง
 และอธิบายปริศนาเรื่อง นั้น ในขณะที่ข้าพเจ้า
 เล่นพิณ
 ๕ ทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัวในยามที่เจอกับ
 ความทุกข์ยาก
 เมื่อคนชั่วร้าย ไล่ล่าและล้อมตัวข้าพเจ้า
 ๖ พวกเขาไว้วางใจในกำลังของตน
 และโอ้อวดในความร่ำรวยของตน
 ๗ ไม่มีมนุษย์คน ไหนสามารถไถ่ ชีวิตของคน
 อื่นจากความตายได้
 ๘ ไม่มีใครจ่ายค่าไถ่ให้กับพระเจ้าได้
 ๙ ราคาค่าไถ่นั้นสูงเกินไป
 ๑๐ ไม่มีใครมีเงินมากพอที่จะจ่าย
 ๑๑ เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ตลอดไป
 และไม่ต้องเจอกับหลุมฝังศพ

๑๐ ใครๆก็รู้ว่าคนที่เฉลียวฉลาดก็ต้อง ตาย และเนา เปื่อยไปเหมือนกับคนที่โง่อย่าง กับควาย
 แล้วพวก เขาจะต้องทิ้งทรัพย์สมบัติของตน ไว้ให้กับคนอื่น
 ๑๑ หลุม ศพจะกลายเป็นบ้านชั่ว นิรัน ดร์ของเขา
 มันจะกลายเป็นที่ อยู่ของเขาไปชั่ว ลูก ชั่ว หลาน
 แม้ว่าพวก เขาจะถือกรรมสิทธิ์ในแปลงที่ดิน ต่างๆของตน มันก็ไม่แตกต่างอะไร
 ๑๒ ถึงเขาจะรวย แต่เขาก็จะไม่ยั่งยืนตลอด ไป
 เขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่ถูกทำลายไป
 ๑๓ นั่นแหละคือจุดจบของคนโง่ คือคนที่หลงระเหิงอยู่กับความร่ำรวยของตน * เซลาห์
 ๑๔ ความตายจะนำพวกเขาไปยังหลุมศพ เหมือนกับผู้เลี้ยงแกะนำทางแกะ แล้วในเช้าวัน นั้น คน ซื่อตรงจะมีชัยชนะ เห็นอพวกเขา
 ศพของพวกเขาก็จะเปื่อยเนาในหลุมฝังศพ ห่างไกลจากบ้านที่หรรษาของพวกเข
 ๑๕ แต่พระ ยาร์เวห์จะไถ่ ชีวิตของข้าพเจ้าให้ พ้นจากเงื้อมมือของความตาย
 พระองค์จะเอาข้าพเจ้าไปแน่ๆ † เซลาห์
 ๑๖ ไม่ต้องไปกลัว
 เมื่อคนอื่นร่ำรวยขึ้น หรือมีทรัพย์สินสมบัติเพิ่ม มากขึ้น
 ๑๗ เพราะเมื่อพวก เขาตายและลงไปนอนอยู่ใน หลุมศพ
 ก็ไม่สามารถเอาความร่ำรวยติดตัวไปได้
 ๑๘ ตอนที่พวกเขามีชีวิตอยู่ พวกเขาให้พรตัวเองว่า
 “ขอให้ทุก คนยกย่องข้า เพราะข้าประสบความสำเร็จ”
 ๑๙ แต่พวก เขาจะตายไปอยู่กับบรรพบุรุษ ของเขา

† ๔๘:๑๑ เมืองทั้งหลาย หรือแปลตรงๆได้ว่า “ลูกสาวทั้งหลาย”
 ‡ ๔๘:๑๔ พระองค์จะนำทางพวกเราตลอดกาล หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์จะ นำทางเราต่อต้านความตาย”
 * ๔๙:๑๓ คนที่หลง ... ของตน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้ไล่ตามกิเลสของตนเอง”
 † ๔๙:๑๕ พระองค์จะเอาข้าพเจ้าไป แน่ๆ ประโยคนี้ อาจ จะหมายถึง ถึง “พระองค์จะดึง ข้าพเจ้าให้ไปอยู่ในที่ปลอดภัย” หรือ “พระองค์จะเอาข้าพเจ้าไปอยู่กับพระองค์” (เหมือนกับ ที่พระเจ้าเอาเอโนคไปอยู่กับพระองค์ ดูจากหนังสือปฐมกาล ๕:๒๔)

เขาจะไม่เห็นแสงสว่างอีกแล้ว
๒๐ ถึง แม้เขาอาจ จะรำรวยแต่เขาก็ไม่มีความ
เข้าใจ
เขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่ถูกทำลายไป

เครื่องบูชาที่พระเจ้ายอมรับ

บทเพลงสฤติของอาสาฟ †

๕๐ * พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
กำลังเรียกทุก คนบนโลก นี้จากทิศ
ตะวันออกไปจนถึงทิศตะวันตก

๒ พระองค์เปล่งแสงสว่างออกมาจากศิโยน
เมืองที่สวยงามเลิศ
๓ พระเจ้าของพวกเขา กำลังมา แต่ไม่ได้มา
อย่างเจียบๆ

มีเพลิงเผาผลาญนำอยู่หน้าพระองค์
และมีพายุหมี่มาพัดอูรอบๆพระองค์
๔ พระองค์เรียกฟ้า สวรรค์เบื้อง บนและแผ่น
ดินโลกเบื้องล่าง

ให้มาเป็นพยานในการ ตัดสินคนของ
พระองค์

๕ พระเจ้าพูด ว่า “ให้รวบรวมคน พวก นั้นที่
ผูกมัดตัวเองกับเรา
คนพวกนั้นที่ทำข้อตกลงกับเราผ่านทางสัตว
บูชา”

๖ แล้วฟ้า สวรรค์ก็ได้ประกาศถึงความ
ยุติธรรมของพระองค์
เพราะพระเจ้ากำลังจะตัดสิน *เซลาห์*

๗ “ประชาชนของเรา ฟังให้ดี แล้วเราจะพูด
อิสราเอล ฟังให้ดี เพราะเราจะเป็นพยานต่อ
ท่านเจ้า

เราคือพระเจ้า พระเจ้าของเรา
๘ เราจะไม่ได้เตียนเจ้าเกี่ยวกับเครื่องบูชาและ
เครื่องเซ่นไหว้ต่างๆของเจ้า

เพราะเจ้าได้ถวายสิ่งเหล่านี้ นี้ให้กับเราเป็น
ประจำ

๙ แต่เราจะไม่รับวัวผู้จากบ้านของเจ้า
และไม่รับแพะจากคอกของเจ้า

๑๐ เพราะสัตว์ป่าทุกตัวเป็นของเรา
รวมทั้งวัวทุกตัวตามเทือกเขานับพันๆลูก
๑๑ เรารู้จักนกทุกตัวบนนภเขาทั้งหลาย
รวมทั้งแมลงทุกตัวที่เคลื่อนไหวอยู่ตามท้อง
ทุ่ง

๑๒ ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า
เพราะเราเป็นเจ้าของโลก นี้ และทุก สิ่งทุก
อย่างที่อยู่บนมัน

๑๓ เราไม่กินเนื้อวัว
และไม่ดื่มเลือดแพะ

๑๔ แต่ให้การ ขอบพระคุณเป็นเครื่องบูชาที่
พวกเจ้าเอามาถวายเรา *
และให้แก่นบนของ เจ้าต่อพระเจ้าผู้ ยิ่ง ใหญ่
สูงสุดด้วย

๑๕ เมื่อเจ้าพบกับความทุกข์ยาก ก็ให้เรียกหา
เรา
แล้วเราจะช่วย กู้เจ้า แล้วเจ้าจะได้สรรเสริญ
เรา”

๑๖ แต่กับคนชั่ว พระเจ้าพูดว่า
“เจ้ามีสิทธิอะไรมาทอกรกฎต่างๆของเรา
เจ้ามีสิทธิอะไรมาพูดถึงบัญญัติต่างๆของเรา

๑๗ ในเมื่อเจ้าเกลียดชังการถูกอบรมสั่งสอน
และโยนคำสั่งสอนของเราทิ้งไปข้างหลังเจ้า
๑๘ เจ้าคบกับใจทุกคนที่เจ้าพบ
และยังมีส่วนร่วมกับคนที่เล่นชู้

๑๙ เจ้าปล่อยให้ปากของเจ้าพูดเรื่องชั่วช้า
และปล่อยให้ลิ้นของเจ้าหลอกลวง

๒๐ เจ้ากล่าวโทษน้องชายของเจ้า
และเจ้าพูดใส่ร้ายพี่น้องที่ห้องเดียวกัน
๒๑ เจ้าทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และเราก็ไม่ได้ว่า
อะไร

ดังนั้น เจ้าจึงพลอยคิด ว่าเราเป็นเหมือน กับ
เจ้า

แต่ตอนนี้ เรากำลังวางข้อกล่าวหาเหล่านี้ไว้
ต่อหน้าต่อตาเจ้า

และเราจะประณามเจ้าในสิ่งที่เจ้าได้ทำ
๒๒ พวก เจ้าทั้ง หลายที่หลงลืมพระเจ้า ให้
เข้าใจในสิ่งที่เราพูดไป

† ๕๐:๑ *อาสาฟ* คือ หนึ่งในหัวหน้านักดนตรีของกษัตริย์ดาวิด และลูกหลานของเขาได้รับใช้ใน
ฐานะนักดนตรีอยู่ในวิหารของพระเจ้าเป็นเวลานานหลายร้อยปี

* ๕๐:๑๔ *แต่ให้ ... ถวายเรา* หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้ถวายเครื่องบูชาขอบคุณแต่
เรา” ซึ่งเครื่องบูชาขอบคุณนั้น เป็น เครื่องบูชาที่ประชาชนเอามาถวายเพื่อสรรเสริญและขอบ
พระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ได้ทำสิ่งดีๆให้กับพวกเขา บางส่วนของสัตว์เอาไปเผาบนแท่นบูชา
และส่วนที่เหลือพวกเขาเอาไปทำอาหารกินด้วยกันในวิหาร

ไม่อย่างนั้น เราจะฉีกเนื้อของเจ้าออกเป็น
 ชิ้นๆแล้วจะไม่มีใคร ลัก คนมาช่วยพวก
 เจ้า
 ๒๓ คนที่นำการ ขอบุคณมาถวายเป็นเครื่อง
 บูชา * คนๆนั้นก็ให้เกียรติกับเรา
 คนที่ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง
 เราจะให้เขาเห็นพลังของเราในการช่วยกู้”

คำอธิษฐานขอการยกโทษ

ถึงหัวหน้ากร็อง เพลงสฤติของดาวิด เขียน
 ตอนที่นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า
 มาหาดาวิด หลังจากที่ได้ดาวิดไปมี
 เพศสัมพันธ์กับบัทเชบาแล้ว †

๕๑

๑ ข้า แต่พระเจ้า โปรดแสดงความ
 รักมั่นคงของพระองค์ และมีเมตตา
 ปราณต่อข้าพเจ้าด้วยเถิด
 โปรดแสดงความ เมตตาอันยิ่ง ใหญ่ของ
 พระองค์และขจัดการ กบฏของข้าพเจ้า
 ด้วยเถิด
 ๒ ช่วยขจัดความผิดของข้าพเจ้าให้หมดไป
 และชำระข้าพเจ้าจากบาปของข้าพเจ้า
 ๓ เพราะข้าพเจ้ารู้ถึงการกบฏที่ได้ก่อไว้
 ข้าพเจ้ายังคิดถึงบาปของข้าพเจ้าอยู่เรื่อย
 ๔ ข้าพเจ้าทำบาปต่อพระองค์ต่อพระองค์ผู้
 เดียว
 ข้าพเจ้าทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าชั่วร้าย
 ดั่ง นนพระองค์ทำถูก ต้องแล้วที่ประณาม
 ข้าพเจ้า
 พระองค์ตัดสินโทษข้าพเจ้าอย่างยุติธรรม
 ๕ ดูเถิด ข้าพเจ้าเกิดมาในความผิดบาป
 และแม่ของข้าพเจ้าก็ตั้ง ท้องข้าพเจ้ามาใน
 บาป
 ๖ พระองค์ต้องการให้ความ จริงฝัง ลึกเข้าไป
 ภายในข้าพเจ้า

พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้ารู้จักสฤติ ปัญญา
 ภายในส่วนลึกนั้นของข้าพเจ้า
 ๗ โปรดกำจัดความ บาปของข้าพเจ้าด้วยกิ่ง หุ
 สบ * เพื่อข้าพเจ้าจะได้บริสุทธิ์
 ขจัด ภูเขาพเจ้าให้สะอาดและทำให้ข้าพเจ้าขาว
 ยิ่งกว่าหิมะด้วยเถิด
 ๘ ช่วยพูดสิ่งที่จะนำความ ยินดีและความ สุข
 มาให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 โปรดทำให้กระดูกพวก นี้ที่พระองค์หักเป็น
 ชิ้นๆได้กลับขึ้นซมยินดีอีกครั้ง
 ๙ เมินหน้าไปจากบาปทั้งหลายของข้าพเจ้า
 ขจัดความผิดทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๑๐ ข้า แต่พระเจ้า โปรดสร้างใจอันบริสุทธิ์ให้
 กับข้าพเจ้า
 โปรดใส่จิต วิญญาณใหม่ที่จงรักภักดีลงไป
 ใน
 ข้าพเจ้า
 ๑๑ โปรดอย่า ได้ผลักไสข้าพเจ้าให้พ้น ไปจาก
 หน้าของพระองค์
 โปรดอย่าเอาพระ วิญญาณ บริสุทธิ์ของ
 พระองค์ไปจากข้าพเจ้า
 ๑๒ โปรดคืนความ ซินซมยินดีที่ข้าพเจ้าได้ รับ
 ตอนที่พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอด
 โปรดช่วยคำซุข้าพเจ้าโดยให้จิตใจ วิญญาณที่
 เต็มใจเชื่อฟังพระองค์
 ๑๓ แล้วข้าพเจ้าจะสอนพวกที่ชอบกบฏให้
 รู้จักทางต่างๆของพระองค์
 แล้วคน บาปพวก นั้นจะ ได้หัน กลับมาหา
 พระองค์
 ๑๔ ข้า แต่พระเจ้าพระ ผู้ ช่วยให้ รอดของ
 ข้าพเจ้า
 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นโทษตายด้วยเถิด *
 แล้วข้าพเจ้าจะ ได้ร้อง เพลงถึงความ ดีของ
 พระองค์อย่างมีความสุข
 ๑๕ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดเปิดริม
 ฝีปากของข้าพเจ้า
 แล้วปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์

† ๕๐:๒๓ คนที่นำ ... เครื่องบูชา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่ถวายเครื่องบูชาขอบ
 พระคุณ”
 ‡ ๕๑:๑ ดาวิด ... บัทเชบาแล้ว อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๒ ซามูเอล บทที่ ๑๑-๑๒
 § ๕๑:๗ โปรดกำจัด ... กิ่งหุสบ เป็นพิธีกรรมในการนำเอาใบหุสบจุ่มลงในเลือดหรือน้ำ และ
 นำมาพรมบนคนที่นำเครื่องบูชาชำระบาปมาถวาย เพื่อแสดงว่าบาปของเขาได้รับการยกโทษ
 แล้ว
 * ๕๑:๑๔ ข้าแต่พระเจ้า... พ้นโทษตายด้วยเถิด หรือ “ข้าแต่พระเจ้าโปรดช่วยข้าพเจ้าให้
 พ้นจากความผิดที่ฆ่าคนอื่น” ซึ่งก็คือ “ข้าพเจ้ามีความผิดที่ไปฆ่าคน โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าถูก
 ประหารชีวิต”

๑๖ รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ไม่ยินดีในเครื่องบูชา
ไม่ อย่าง นั้น ข้าพเจ้าก็นำมาถวายให้ แล้ว
พระองค์ไม่พอใจในเครื่องเผาบูชา
๑๗ แต่เครื่องบูชาที่พระองค์ต้องการคือจิต
วิญญาณที่อ่อนน้อม
พระองค์จะไม่ ดูถูกคนที่มึใจที่อ่อนน้อมและ
เสียใจกับบาปที่เขาทำ
๑๘ ข้า แต่พระเจ้า ด้วยความ กรุณาของ
พระองค์ ขอพระองค์ช่วยทำสิ่งดีๆให้กับ
เมืองศิโยน
และสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ด้วย
เก็ด
๑๙ แล้วเมื่อนั้น พระองค์จะยอมรับเครื่องบูชา
ที่คนถวายอย่างถูกต้อง
และเครื่องเผาบูชาทั้งตัว
และเมื่อ นั้นประชาชนจะสามารถถวายพวก
วัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์ได้อีกครั้ง
หนึ่ง

๖ คนดีจะเห็นสิ่งนี้และตลิ่งงัน
และจะหัวเราะเยาะคนชั่ว แล้วพูดว่า
๗ “ดูคนที่แข็ง แกร่งนั้นสิ เขาไม่ได้เอาพระเจ้า
เป็นที่ลี้ภัย
แต่กลับพึ่งความ ร่ำรวยของตน
เขาพยายามทำให้ตัว เองเข้ม แข็งขึ้น ด้วย
การทำลายล้างผู้อื่น”
๘ แต่ข้าพเจ้าเปรียบเหมือนต้นมะกอกสีเขียว
ที่เจริญ เติบโตอยู่ในลานในวิหารของ
พระเจ้า
ข้าพเจ้าจะพึ่ง พึ่งความ รัก มั่นคงของพระเจ้า
ตลอดไป
๙ ต่อ หน้าผู้ ที่จงรักภักดีต่อพระองค์ ข้าพเจ้า
จะสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล
สำหรับสิ่งที่พระองค์ทำ
และข้าพเจ้าจะฝากความหวังของข้าพเจ้า
ไว้ในชื่อของพระองค์ เพราะพระองค์นั้นดี

ที่ลี้ภัยที่เป็นภัย

ถึงหัวหน้าร้อง บทกวีแห่งมัสดิล † ของ
กษัตริย์ดาวิด จากตอนที่ไดเอก คนเอโดมไป
บอกกับกษัตริย์ซาอูลว่า “ดาวิดได้
เข้าไปในบ้านของอาคิเมเลค”

๕๒ ๑ เข้าย เจ้าหนักเลงโต ทำไมเจ้าถึงได้
โอ้อวดถึงเรื่องชั่วๆที่เจ้าทำ
ในขณะที่ พระเจ้าแสดงความ รัก มั่นคงของ
พระองค์ตลอดเวลา
๒ โอ้อจอมลวง โลก เจ้าขอบวางแผนทำลาย
ล้างผู้อื่น
ลึนของเจ้าอันตรายเหมือนมีดโกนที่คมกริบ
๓ เจ้ารักความ ชั่วมากกว่าความดี
และพูดโกหกมากกว่าพูดความจริง *เฮลาห์*
๔ ตัวเจ้าและลึนอันปลิ้นปล้อนของเจ้า
รักที่จะทำร้ายผู้อื่น
๕ ดังนั้นพระเจ้าจะรื้อเจ้าลงตลอดกาล
พระองค์จะคว่ำและกระชากตัว เจ้าออก ไป
จากเต็นท์ของเจ้า
พระองค์จะถอน รากถอน โคนเจ้าให้ พ้นจาก
แผ่นดินของคนเป็น *เฮลาห์*

ความชั่วช้าของมนุษย์

ถึงหัวหน้าร้อง ให้ร้องตามทำนองเพลง
ของมาฮาลาธ *บทกวีมัสดิลของดาวิด

๕๓ ๑ คน โง่พูดอยู่ในใจของตัว เองว่า
“ไม่มีพระเจ้าหรอก”
พวกเขาเสื่อมทราม พวกเขาทำความบาปที่
น่าขยะแขยง
ไม่มีสักคนที่ทำดี
๒ พระเจ้ามองลงมาจากสวรรค์ดูพวก มนุษย์
เพื่อหาว่ายังมีมนุษย์สักคนใหม่
ที่ทำความดีฉลาดและแสวงหาพระเจ้า
๓ แต่พวก เขาต่างหลง ทางกันไป หมด
เสื่อมทรามกันทุกคน
ไม่มีใครเลย ไม่มีแม่แต่คนเดียว ที่ทำสิ่งที่ดี
๔ คนทำ ชั่วเหล่า นั้นกลืน กินคนของ เรา
เหมือนกินขนมปัง
พวกเขาไม่เคยอธิษฐานต่อพระเจ้า
พวกเขาไม่รู้เรื่องขนาดนี้เขี้ยวหรือ
๕ แต่เมื่อพระเจ้าลงโทษพวกคนชั่ว
พวก เขาจะพา กันตื่น กลัวสุดขีดอย่างไม่
เคยเป็นมาก่อน

†๕๒:๐ *มัสดิล* เป็นภาษาฮีบรู เราไม่รู้ความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการ
ไคร่ครวญ” “บทกวีแห่งการสังสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ”
*๕๓:๐ *มาฮาลาธ* หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ตามที่มาฮาลาธระบุไว้” มาฮาลาธเป็น
คำฮีบรู ไม่รู้ความหมายที่แน่นอน อาจจะหมายถึงแนวเพลงหรือเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง

คนเหล่านั้นที่โจมตีพวกเขา พระเจ้าจะทำให้
 กระดูกของพวกเขากระจุยกระจายไป
 พวกเขาจะทำให้พวกเขา อับอายขายหน้า
 เพราะพระเจ้าทอดทิ้งพวกเขาแล้ว
 ๖ ข้าพเจ้าหวังว่าชัยชนะของชาว อิสราเอลจะ
 มา ถึงในไม่ช้า นี่จากพระเจ้าที่อยู่บนภู
 เขาศิโยน
 เมื่อพระ ยะห์เวห์ทำให้คนของพระองค์กลับ
 ไปมีความสุขเหมือนเมื่อก่อน
 ครอบครัวยายา โคบจะชื่นชมยินดี ชาว
 อิสราเอลจะดีใจ

พระเจ้าเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีประกอบ
 การร้อง บทกวีมีสคิลของดาวิด ในเวลาที่
 พวกคีพิมไปหาษัตริย์ซาอูล และบอกเขาว่า
 “ดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มพวกเรา” †

๑ ข้า แต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้า
 ๑๕ ให้รอดด้วยอำนาจของพระองค์
 โปรดช่วยผู้ คติของข้าพเจ้า ด้วยพลังอัน ยิ่ง
 ใหญ่ของพระองค์
 ๒ ข้า แต่พระเจ้า โปรด ฟังคำอธิษฐานของ
 ข้าพเจ้า
 โปรดเจียหุฟังคำพูดจากปากของข้าพเจ้า
 ๓ คนแปลกหน้า ต่างลุกฮือขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า
 พวกคนโหดร้ายไล่ล่าชีวิตข้าพเจ้า
 พวกเขาไม่แยแสต่อพระเจ้า *เซลาห์*
 ๔ ดูเถิด พระเจ้าคือผู้ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้า
 องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้าคือผู้ ที่ดูแลรักษา
 ชีวิตของข้าพเจ้าอยู่
 ๕ ขอ ให้สิ่ง ชั่ว ร้ายที่พวกศัตรูวางแผนจะทำ
 กับข้าพเจ้าเกิดขึ้นกับพวกเขาเอง
 โปรดแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์ชื่อสัตย์
 ต่อข้าพเจ้าโดยทำลายพวกเขาด้วยเถิด
 ๖ แล้วข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาที่สมัค ร ใจ
 เอามาเองให้กับพระองค์
 ข้า แต่พระ ยะห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อ
 ของพระองค์เพราะพระองค์นั้นดี
 ๗ เพราะพระเจ้าช่วยข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจาก
 ความทุกข์ยากต่างๆ
 ข้าพเจ้าได้เห็นศัตรูล้มลงต่อหน้าต่อตา

โดนเพื่อนหักหลัง

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรี
 ประกอบเพลง บทกวีมีสคิลของดาวิด

๑๕ ๑ ข้า แต่พระเจ้า โปรดเจียหุฟัง คำ
 อธิษฐานของข้าพเจ้า
 โปรดอย่าเพิกเฉยต่อคำอธิษฐานขอความ
 เมตตาของข้าพเจ้าเลย
 ๒ โปรดรับฟังและตอบข้าพเจ้าด้วย
 เมื่อข้าพเจ้าเล่าถึงสิ่งที่ทำให้จิตใจข้าพเจ้า
 ว้าวุ่น
 ๓ ข้าพเจ้ากลัว มากเพราะศัตรูของข้าพเจ้า
 ช่มชู้ข้าพเจ้าอยู่
 และคนชั่วกตขี้นข้าพเจ้า
 เขาเอาเรื่องร้ายๆมาโยนใส่หัวข้าพเจ้า
 พวกเขาโกรธแค้นข้าพเจ้า
 ๔ หัวใจของข้าพเจ้าเต้นแรงอยู่ภายใน
 ข้าพเจ้ากลัวจะต้องตาย
 ๕ ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น
 กลัวจับใจ
 ๖ และข้าพเจ้าคิดในใจว่า ถ้าข้าพเจ้ามี ปีก
 อย่างนกเขา
 ข้าพเจ้าจะบินหนีไปสู่ที่ที่ปลอดภัย
 ๗ ข้าพเจ้าจะบินไปไกลลิบ
 ถึงทะเลทรายและอาศัยอยู่ที่นั่น *เซลาห์*
 ๘ ข้าพเจ้าจะหนีไปสู่ที่ที่ปลอดภัย
 ข้าพเจ้าจะหนีจากมรสุมร้ายในชีวิต
 ๙ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต ช่วยทำให้คำ พุดและ
 แผนของพวกเขาสับสนอลหม่านไป
 เพราะข้าพเจ้าเห็นความ รุนแรงและการ ชัด
 แย้งกันในเมือง
 ๑๐ ความ รุนแรงและความ ชัด แย้งนั้นเป็น
 เหมือนนยามเดินตรวจ เเวอยู่บนกำแพง
 ทั้งวันทั้งคืน
 ในขณะที่เมืองเต็มไป ด้วยอาชญากรรมและ
 การกระทำชั่วร้าย
 ๑๑ มีแต่อาชญากรรมทั่วเมือง
 คนที่พูดโกหกและคดโกงไม่เคยขาด หายไป
 จากท้องถนน
 ๑๒ ถ้าศัตรูถูกเหยียดหยามข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 ก็ทนได้
 ถ้าคนที่เกลียดข้าพเจ้ารังแกข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 ก็ไปแอบซ่อนได้

† ๕๕:๐ ดาวิด ... กลุ่มพวกเรา อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๑ ซามูเอล ๒๓:๑๙; ๒๖:๑

๑๓ แต่นี้เป็นเจ้า เพื่อนที่มีใจตรงกัน
เพื่อน สนิทและเพื่อน รู้ ใจ ที่กำลังโจมตี
ข้าพเจ้า

๑๔ ในอดีต เราสนุกสนานกับการ พุด คุยกัน
อย่างสนิทสนม
และเดินด้วยกันท่ามกลางฝูงชนในวิหารของ
พระเจ้า

๑๕ ข้าพเจ้าอยากให้พวกศัตรูของข้าพเจ้าตาย
อย่างไม่ทันรู้ตัว
ข้าพเจ้าอยาก ให้แผ่นดินแยกออก และกลืน
พวกเขาทั้งเป็น *
เพราะสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายสิงสถิตอยู่ในใจของ
พวกเขา

๑๖ ส่วนข้าพเจ้าจะร้องขอให้พระเจ้าช่วย
และพระยาห์เวห์จะช่วยกู้ข้าพเจ้า

๑๗ ข้าพเจ้าร้อง ทุกข์และคร่ำครวญทั้งเช้า
เที่ยง เย็น
และพระองค์ก็ได้ยินเสียงของข้าพเจ้า

๑๘ พระองค์นำข้าพเจ้ากลับมาจากการ รม
อย่างปลอดภัย
ถึงแม้มีข้าศึกมากมายต่อสู้กับข้าพเจ้า

๑๙ พระเจ้าผู้ ครอบครองเป็นกษัตริย์มาตั้งแต่
โบราณกาลนั้น
พระองค์จะฟังเสียงของข้าพเจ้าและพระองค์
จะทำให้คนพวกนั้น อับอายขายหน้า *เซ
ลาห์*
ศัตรูของข้าพเจ้าไม่ ยอมเปลี่ยนวิถี ทางของ
เขา
และไม่ยำเกรงพระเจ้า

๒๐ เพื่อนของข้าพเจ้าหักหลังข้าพเจ้า
เขาไม่ได้รักษาคำพูดเลย

๒๑ คำ พุดของ เขานุ่มเหมือนเนยแต่ใจของ
เขามีแต่สงคราม
คำ พุดของ เขาลื่นเหมือนน้ำมัน แต่เขือด
เฉือนเหมือนดาบ

๒๒ มอภการะของ เจ้าไว้กับพระ ยาห์เวห์สิ
แล้วพระองค์จะดูเจ้า
พระองค์ไม่เคยปล่อยให้คนดีสิ้นลัม

๒๓ ข้าแต่พระเจ้า ส่วนพระองค์นั้นพระองค์จะ
โยนพวก ฆาตกรและพวก โกหกหลอก
ลวงทั้ง หลายลงไปในหลุม ศพให้หน้า
เปื่อย
ทั้งๆที่เขายังใช้ชีวิตไม่ถึงครึ่งหนึ่งเลย
ส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าจะไว้ วางใจใน
พระองค์

ไว้วางใจในพระเจ้าเมื่อถูกตามรังควาน

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงนี้ตามทำนอง
“นกเขานตั้นไอ้กที่ไกลโพ้น” เพลง มิค
ทาม * ของดาวิด เมื่อครั้งที่ชาว
ฟีลิสเตียจับดาวิดในเมืองกัท †

๕๖ ^๑ข้า แต่พระเจ้า โปรตเมตดา
ข้าพเจ้าด้วย เกิด เพราะคนตาม
รังควานข้าพเจ้า

ศัตรูของข้าพเจ้าโจมตีข้าพเจ้าตลอดเวลา
๒ คน พวก นั้นที่คอยจับตาดูข้าพเจ้า ตาม
รังควานข้าพเจ้าตลอดเวลา
มีหลายคนสู้รบกับข้าพเจ้าอยู่
พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
๓ เมื่อข้าพเจ้าหวาดกลัว
ข้าพเจ้าจะไว้วางใจในพระองค์
๔ ข้าพเจ้าไว้ วางใจพระเจ้า และไอ้อวดในคำ
สัญญาของพระองค์
ข้าพเจ้าไว้ วางใจพระเจ้า ข้าพเจ้าก็เลยไม่
กลัว
มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้
๕ พวก เขาต่างบิดเบือนคำ พุดของข้าพเจ้า
ตลอดเวลา
พวก เขาคิดแต่เรื่องที่ว่า จะทำร้ายข้าพเจ้ายัง
ไป
๖ ศัตรูของข้าพเจ้ารวม ตัว กันเฝ้าติดตามดู
ข้าพเจ้าอยู่ทุกฝีก้าว
เพื่อหวังจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย
๗ ข้าแต่พระเจ้า อย่าปล่อยให้พวกที่ทำชั่วนั้น
ลายนวลไปได้

* ๕๕:๑๕ *ข้าพเจ้า ... กลืนพวกเขาทั้งเป็น* แปลตรงๆได้ว่า “ข้าพเจ้าอยากให้พวกเขาถูก
ไปแด่นคนตายทั้งเป็น” ซึ่งเหมือนกับตอนที่พระเจ้าลงโทษโคราห์ซึ่งเป็นศัตรูของโมเสสใน
หนังสือ ก็นดาวิติ ๑๖:๓๑-๓๓

† ๕๖:๐ *มิกทาม* เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้อความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก

‡ ๕๖:๐ *เมื่อครั้งที่ ... เมืองกัท* อ่านเรื่องของดาวิดและชาวเมืองกัท ได้จากหนังสือ ๑ ซามู
เอล ๒๑:๑๑-๒๒:๑; ๒๗:๑-๒๙:๑๑

เหวี่ยงพวกเขาลงกับพื้นด้วยความโกรธของพระองค์

๘ พระองค์จัด บันทึกความ ทุกข์ โศกของข้าพเจ้า

พระองค์เก็บน้ำตาทุก หยดของข้าพเจ้าไว้ในขวดของพระองค์

เรื่อง นี้จดอยู่ในหนังสือ ม้วนของพระองค์ ไม่ใช่หรือ

๙ เมื่อข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พวก ศัตรูของข้าพเจ้าก็จะหันหลังวิ่งหนีไป

ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า

๑๐ ข้าพเจ้าไว้ วางใจพระเจ้าและโอ้อวดในคำสั่งสัญญาของพระองค์

ข้าพเจ้าไว้ วางใจพระเจ้า ยาร์ทเวิร์ทและโอ้อวดในคำสั่งสัญญาของพระองค์

๑๑ ข้าพเจ้าไว้วางใจพระเจ้า

ข้าพเจ้าไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้

๑๒ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าจะแค้นกับทั้งหลายที่บนบานไว้กับพระองค์

ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาขอบคุณแด่พระองค์

๑๓ เพราะพระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความตาย

พระองค์ช่วยให้เท้าของข้าพเจ้าไม่สะดุดล้ม เพื่อข้าพเจ้าจะได้เดินอยู่ต่อ หน้าพระเจ้าในความสว่างที่ส่องลงมายังคนที่มีชีวิต

อธิษฐานขอให้รอดพ้นจากศัตรูที่ดูร้าย

(สตุติ. ๑๐๘:๑-๕)

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงด้วยทำนอง “อย่าทำลาย” เพลงมิกทาม ๓ ของดาวิด เมื่อครั้งที่ดาวิดหนีซาอูลไปอยู่ในถ้ำ

๕๗ ข้า แต่พระเจ้า โปรดเมตตาด้วยโปรดเมตตาด้วยเถิด

เพราะข้าพเจ้าแสวงหาที่ลี้ภัยในพระองค์ และแสวงหาที่กำบังภายใต้ปีกของพระองค์

จนกว่าเรื่องอันตรายนี้จะผ่านพ้นไป

๒ ข้าพเจ้าร้องเรียกหาพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด

ข้าพเจ้าอธิษฐานถึงพระเจ้าผู้ ที่แก้ แค้นแทนข้าพเจ้า

๓ ขอ ให้พระองค์ส่งความช่วยเหลือมาจากสวรรค์มาช่วยข้าพเจ้า

ขอ ให้พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าอับอาย *เฮลาห์*

ขอ ให้พระเจ้าส่งความรัก มั่นคงและความซื่อสัตย์ที่เชื่อ ถือ ได้ของพระองค์ลงมา

ให้

๔ ข้าพเจ้าจะต้องนอน ลงท่ามกลางศัตรูที่เหมือนสิงโตกินคน

พวก เขามีพื้นเหมือนคัม หอกคัม ธนูและมีลิ้นเหมือนดาบที่คมกริบ

๕ ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์ขึ้นมาเหนือฟ้าสวรรค์

ขอให้รัศมีของพระองค์ส่องไปทั่วโลก

๖ พวกศัตรูวางตาข่ายดักขาข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดมาก

พวกเขาขุดหลุมพรางให้ข้าพเจ้าตกลงไป

แต่พวก เขากลับตกลง ไปในกับ ดักของ เขาเอง *เฮลาห์*

๗ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว

ใจของข้าพเจ้าเตรียมพร้อมแล้ว

ข้าพเจ้าจะร้อง เพลง และเล่น ดนตรีเพื่อสรรเสริญพระองค์

๘ จิตวิญญาณของข้า ดิ้นเถิด

พิณใหญ่ และพิณโบราณ ดิ้นเถิด

แล้วข้าพเจ้าจะใช้เพลงปลุกอรุณรุ่ง

๙ องค์เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์

ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

และจะร้อง เพลงเกี่ยวกับพระองค์ให้ทุกคน ฟัง

๑๐ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์นั้นสูงเทียมฟ้าสวรรค์

ความ สัตย์ ซื่อของพระองค์นั้นขึ้นสูงเสียดเมฆ

๑๑ ข้า แต่พระเจ้า ขอให้พระองค์ขึ้นมาเหนือฟ้าสวรรค์

ขอให้รัศมีของพระองค์ส่องไปทั่วโลก

†๕๗:๐ *มิกทาม* เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้อาจะหมายถึงคำจารึก

การเรียกร้องความยุติธรรม

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนอง
“อย่าทำลาย” เพลงมิดทาม * ของดาวิด

๕๘ ^๑พวกเจ้าพวกผู้นำที่ยิ่งใหญ่ พวก
เจ้าตัดสิน คดีอย่างยุติธรรมหรือ
เปล่า

พวกเจ้าให้คำตัดสินกับคนอย่างยุติธรรมหรือ
เปล่า

^๒เปล่าเลย เจ้าได้วางแผนที่จะทำสิ่งชั่วร้าย
มากมายด้วยจิตใจที่ไร้ความยุติธรรม
เจ้าได้ก่ออาชญากรรมที่โหดร้ายในแผ่นดิน
ด้วยมืออันชั่วช้า

^๓คนชั่วพวกนั้นทำผิดตั้งแต่คลอดออกมา
คนโกหกพวกนั้นหลงผิดไปตั้งแต่เกิด

^๔ความโกรธแค้นของพวกเขา เหมือนพิษงู
ร้ายแรง †

พวกเขาเป็นเหมือนงูเห่าหูหนวกที่อุดหูของ
มัน

^๕ที่ไม่ยอมฟังเสียงสะกดของหมองู
ไม่ว่าหมองูจะแค้นไหนดก็ตาม

^๖ข้าแต่พระเจ้า ช่วยหักฟันในปากของพวกเขา
เขาให้แตกละเอียด

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยดึงเขี้ยวออกจากปาก
สิงโตเหล่านั้นด้วย

^๗ขอพระยาห์เวห์ ช่วยดึงเขี้ยวออกจากปาก
เหมือนน้ำ

ขอให้พวกเขาถูกเหยียบย่ำเหมือนต้นหญ้าที่
เหี่ยวเฉา ‡

^๘ขอให้พวกเขาหายไปเหมือนพวกลอยๆ
ที่กำลั้งหลอมละลายไปในขณะที่มัน
คืบคลาน

ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนทารกที่ตายในห้อง
แม่ซึ่งไม่มีวันได้เห็นแสงของอาทิตย์

^๙ขอ ให้พระเจ้ากวาดพวกเขาทิ้ง ไปอย่าง
รวดเร็วเหมือนกับพายุ

เร็วกว่าที่หมอกจะทันร้อนตอนที่ตั้งอยู่บนกอง
กิ่งหนามที่ติดไฟ

ไม่ว่าจะเป็นกิ่งสดหรือกิ่งแห้งก็ตาม *

^{๑๐}ขอ ให้คนดีได้ดีใจ เมื่อเห็นคนที่ไร้ความ
ยุติธรรมถูกลงโทษ

และขอ ให้คนดีคนนั้นได้ล้างเท้าในเลือดของ
คนชั่ว

^{๑๑}แล้วผู้คนก็จะพูดว่า “เห็นไหม คนที่ทำถูก
ต้องได้รับรางวัล

เห็นไหม มีพระเจ้าที่ตัดสินอย่างยุติธรรมอยู่ใน
โลกนี้”

ขอปกป้องข้าพเจ้าจาก “ไอ้พวกหมา”

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนอง
“อย่าทำลาย” เพลงมิดทาม † ของดา
วิด ที่เขียนตอนที่ซาอูลส่งคนไป
เฝ้าบ้านของดาวิดเพื่อฆ่าเขา ‡

๕๙ ^๑พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดช่วย
ข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจากศัตรูของ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด

โปรดช่วยปกป้องข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากผู้คนที่
ลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้าด้วยเถิด

^๒โปรดช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนชั่ว
ร้าย

โปรดช่วย กู้ข้าพเจ้าจากคนกระหาย เลือด
เหล่านั้นด้วยเถิด

^๓ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาตักขุมคอยฆ่า
ข้าพเจ้า

* ๕๘:๐ มิดทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้ว่าความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก
† ๕๘:๕ ความโกรธแค้น ... ร้ายแรง คำว่า “ความโกรธแค้น” กับคำว่า “พิษงู” เป็นคำๆ
เดียวกันในภาษาฮีบรู
‡ ๕๘:๗ ขอให้พวกเขา ... ที่เหี่ยวเฉา อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้พระองค์ยิงลูกธนู
ใส่พวกเขาให้ล้มลง เหมือนหญ้าที่เหี่ยวเฉา”
§ ๕๘:๘ ลอยๆ มักทั้งร้องรอยเปียกแฉะไว้ที่พื้นเวลาที่คืบคลาน จึงดูเหมือนว่าตัวมันกำลัง
ละลายขณะที่คืบคลานไปมา
¶ ๕๘:๙ ภาษาฮีบรู ข้อนี้เข้าใจยาก
‡ ๕๘:๑ มิดทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้ว่าความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก
§ ๕๘:๑ ตอนที่ซาอูล ... ฆ่าเขา ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ ซามูเอล ๑๙:๑๑-๑๗

คน โหด ร้ายพวก นั้นต่อมตามคอยตะครุบ
 ข้าพเจ้า
 ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ ผิดหรือทำบาปอะไร
 เลย
 ๔ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด แต่พวก เขาก็รีบ
 เร่งมาที่นี้และเตรียมโจมตีข้าพเจ้า
 โปรดลุกขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าด้วย เกิด ช่วย
 มาดูว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น
 ๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น
 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล
 โปรดลุกขึ้นมาลงโทษชนชาติเหล่านั้น โปรด
 อย่าได้มีเมตตาต่อคน ทยศที่ชั่ว ร้าย
 พวกนั้น *เฮลาห์*
 ๖ พวก เขากลับมาในตอน เย็น ชู คำราม
 เหมือนฝูงหมา
 และเดินด้อมๆมองๆ หาเหยื่อไปทั่วเมือง
 ๗ พังเสียงของพวก เขาดุสิ เหาออกมาเป็นคำ
 เยี้ยหยัน
 ริมฝีปากเชือดเฉือนอย่างดาบ
 และพวก เขาก็พูด ว่า “ไม่มีคน อื่นได้ยื่น
 ทรวง”
 ๘ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์หัวเราะเยาะ
 พวกเขา
 และทำให้พวกเขาทุกคนอับอายด้วยเกิด
 ๙ ข้า แต่พระเจ้า พระองค์เป็นพละ กำลังของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะคอยให้พระองค์มา
 ช่วย ๑
 เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 ๑๐ พระเจ้าของข้าพเจ้ารักข้าพเจ้าและจะมา
 ช่วยข้าพเจ้า
 พระองค์จะ ให้ข้าพเจ้าเห็นพวก ศัตรูของ
 ข้าพเจ้าพ่ายแพ้
 ๑๑ โปรดอย่าฆ่าพวก ศัตรูของข้าพเจ้าให้หมด
 ในทีเดียว ไม่อย่างนั้น คนของข้าพเจ้า

อาจ จะลืมน ว่าพระองค์เป็นผู้ ที่ทำให้พวก
 เขาชนะ
 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ผู้เป็นโล่ของเรา
 โปรดใช้พลัง อำนาจของพระองค์ทำให้ศัตรู
 แตกกระเจิงและล้มลง
 ๑๒ สิ่งที่เขาพูดทำให้ริมฝีปากเขาเป็นบาป
 ขอให้เขาดกกลไปในกบ ดักแห่งความ เยอ
 หยิ่งจองหอง
 คำสาปแช่งและคำโกหกของเขาเอง
 ๑๓ ทำลายพวก เขาด้วยความ โกรธของ
 พระองค์
 ทำลายพวกเขาให้หมดเกลี้ยงตลอดไป
 แล้วคนทั่วโลกจะรู้ว่า
 พระเจ้าครอบครองอยู่เหนือชนชาติของยา
 โคบ *เฮลาห์*
 ๑๔ พวก เขากลับ มาในตอน เย็นชู คำราม
 เหมือนฝูงหมา
 และเดินด้อมๆมองๆหาเหยื่อไปทั่วเมือง
 ๑๕ พวกเขาจะเร่ร่อนหาอาหารไปมา
 และถู่พวก เขากินไม่อิ่ม พวก เขาคงจะอยู่
 ทั้งคืน *
 ๑๖ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงพลังของพระองค์
 ในตอนเช้าข้าพเจ้าจะชื่นชม ยินดีในความ รัก
 มั่นคงของพระองค์
 เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 พระองค์เป็นที่กำบังในยามทุกขยาก
 ๑๗ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์เป็นพละกำลังของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญ
 พระองค์
 เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 และเป็นพระเจ้าที่มีความ รักมั่นคงต่อ
 ข้าพเจ้า

๑๕๙:๙ *ข้าแต่พระเจ้า ... มาช่วย* หรือ “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์” หรืออาจจะ
 หมายถึง “พระเจ้าผู้เป็นกำลังของข้าพเจ้า ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังเฝ้ารอพระองค์อยู่เพื่อให้ช่วย
 เหลือข้าพเจ้า”

๑๕๙:๑๕ *ถ้าพวกเขา ... จะอยู่ทั้งคืน* หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ถ้าพวกเขากินไม่
 อิ่ม พวกเขาจะร้องครวญคราง”

อธิษฐานขอชัยชนะหลังจากสู้รบแพ้

(สดด. ๑๐๘:๖-๑๓)

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงโดยใช้ทำนอง
“ดอกลิลลี่แห่งสัญญา” เพลงมิกทามของดา
วิด สำหรับการส่งสอน เขียนในเวลาที่ดาวิด
ต่อสู้กับชาวอารัมนาหะราอิมและชาวอารั
มโซบาห์ ตอนเขากลับไปโยอาบได้ฆ่าทหารชาวเอ
โดมไปหนึ่งหมื่นสองพันคนที่หุบเขาเกลีอ †

๖๐ * ข้า แต่พระเจ้า พระองค์ทอด ทิ้ง
พวกเรา

และทลายกำแพงของพวกเรา
พระองค์โกรธพวกเรา
โปรดนำพวกเรากลับไปสู่สภาพเดิมด้วยเถิด
๒ พระองค์ทำให้แผ่นดิน ไหวและแยกแผ่นดิน
ดินออก

โปรดซ่อมรอยร้าวด้วยเถิดเพราะมันกำลังจะ
พังทลาย

๓ พระองค์ทำให้คนของพระองค์เดือดร้อนจน
ล้มโซเซไป

เหมือน กับพระองค์มอมเหล่า อู่นูเราจนโซ
เซล้มโซเซไป

๔ พระองค์ยกธงให้กับคนที่โกรธกลัวพระองค์
เห็น

เพื่อพวกเขาจะได้หนีคมธนูที่วิ่งเข้าไปหา เซ
ลาห์

๕ ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วยและใช้มือขวาอันทรง
พลังของพระองค์

ช่วยพวก เราให้ รอดด้วย เถิดเพื่อคนที่
พระองค์รักจะหนีไปได้

๖ ในวิหารของพระองค์ พระเจ้าพูดว่า
“เราจะชนะและเราจะวัดและจัดสรรรับนส่วน
เมืองเซเคม

และหุบเขาสุคคทให้กับคนของเรา
๗ ดินแดนกิเลอาดเป็นของเรา ดินแดนมนัส
เสห์เป็นของเรา

เผ่าเอฟราอิมเป็นหมวกเหล็กของเรา
ส่วนเผ่ายูด้าห์ เป็นคทา ๘ ของเรา

๘ ชนชาติโมอับเป็นอ่างล้างของเรา
เราโยนรองเท้าของ เราให้ชนชาติเอ โดมที่
เป็นทาสของเรา

เราให้ ร้องอย่างผู้มี ชัยเหนือดิน แดนฟี ลี ส
เตีย”

๙ ใคร เล่าจะนำข้าพเจ้าไปยึดเมืองที่มีกำแพง
แน่นหนานัน

ใคร เล่าจะนำข้าพเจ้าไป ไกลถึงดิน แดนเอ
โดม

๑๐ เพราะพระองค์ทอด ทิ้งพวกเราแล้ว ไม่ใช่
หรือ

ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ไปร่วมทัพกับพวก
เราแล้ว

๑๑ ข้า แต่พระเจ้า ช่วยเหลือพวกเราต่อสู้กับ
ศัตรูด้วยเถิด

เพราะความ ช่วย เหลือจากมนุษย์ ไม่มี
ประโยชน์

๑๒ ต้องเป็นความ ช่วย เหลือจากพระเจ้า
เท่านั้นพวกเราถึงจะชนะ

พระองค์จะเหยียบย่ำศัตรูของพวกเรา

การปกป้องภายใต้ปีกของพระองค์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่อง
ดนตรีประเภทอพิ เพลงของดาวิด

๖๑ * ข้า แต่พระเจ้า โปรด ฟังเสียงร้อง
ให้ช่วยของข้าพเจ้า

โปรดรับฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วยเถิด
๒ ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้สิ้น หวังอยู่ที่สุด ปลาย
โลกนี้

ข้าพเจ้าจึงร้องขอความช่วยเหลือจาก
พระองค์

ขอพระองค์นำข้าพเจ้าไปอยู่ที่ป้อมปราการ
สูง

๓ เพราะพระองค์เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
พระองค์เป็นหอสุนัขเ่งแกร่งที่ปกป้อง

ข้าพเจ้าจากศัตรู
๔ ข้าพเจ้าขอพักอาศัยอยู่ในเต็นท์ของ
พระองค์ตลอดไป

และหลบภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์ เซลาห์
๕ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ยื่นคำสาบานของ
ข้าพเจ้า

พระองค์ให้ข้าพเจ้ามีส่วนในมรดกที่เป็นของ
คนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์

๖ ขอพระองค์ช่วยต่ออายุให้กับชีวิต

†๖๐:๐ โย ออบเป็นผู้นำทางทหารของดาวิด ดูรายละเอียดในบทที่ ๒ ซา มู เอล ๘:๓-๘; ๑๐:๖-๒๕; ๑ พงศาวดาร ๑๘:๓-๑๑; ๑๙:๑๖-๑๙

‡๖๐:๗ **คทา** เป็นไม้ขนาดสั้น ที่กษัตริย์ถือ เล็งถึงอำนาจในการปกครอง

ขอพระองค์ช่วยเพิ่มจำนวนวันปีของกษัตริย์
 ๗ ให้ออกไปอีกหลายชั่วอายุคน
 ๗ ขอ ให้กษัตริย์นั่งอยู่บนบัลลังก์ต่อ หน้า
 พระเจ้าตลอดไป
 ขอให้ความ สัตย์ ซื่อและความ รัก มั่นคงของ
 พระองค์ปกป้องกษัตริย์
 ๘ แล้วข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญชื่อของ
 พระองค์เสมอ
 และจะแก้บนต่างๆของข้าพเจ้าในแต่ละวัน

พึ่งในความแข็งแกร่งของพระยาห์เวห์

ถึงหัวหน้านักร้อง ตามแนวเพลง
 ของเยเรมูฮัน * เพลงสฤติของดาวิด

๖๒ ๑ แน่หนอน ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเจ้า
 อย่างอดทน
 เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่สามารถช่วย
 ข้าพเจ้าให้รอดได้
 ๒ แน่หนอน พระองค์เป็นหินกำบัง เป็นผู้ช่วย
 ให้รอด
 และเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ดังนั้น
 ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
 ๓ พวก เจ้าฆาตกรจะโจมตีข้าพเจ้าไปอีก นาน
 แต่ไหน
 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนกำแพงที่เอนเอียงจนจะ
 ล้มอยู่แล้ว
 ๔ แน่หนอน พวก เขาวางแผนที่จะโค่น ล้ม
 ข้าพเจ้าจากตำแหน่งสูง
 พวกเขาชอบโกหก
 พวกเขาอวยพรข้าพเจ้าด้วยปาก แต่สาปแช่ง
 ข้าพเจ้าในใจ *เฮสาห์*
 ๕ แน่หนอน ข้าพเจ้าจะรอ คอยพระเจ้าอย่าง
 อดทน
 เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่ให้ความ หวังกับ
 ข้าพเจ้า
 ๖ แน่หนอน พระองค์เป็นหินกำบัง เป็นผู้ช่วย
 ให้รอด
 และเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้าดังนั้น
 ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
 ๗ พระเจ้าช่วยข้าพเจ้าให้ รอดและให้ เกียรติ
 กับข้าพเจ้า

พระเจ้าเป็นหิน กำบังอันแข็งแกร่งและเป็นที
 ลีภัยของข้าพเจ้า
 ๘ ท่านทั้งหลาย ให้ไว้วางใจในพระองค์ตลอด
 เวลา
 ให้เปิด เผยทุก อย่างที่อยู่ในใจเจ้ากับพระเจ้า
 อย่างเต็มที
 พระเจ้าคือที่ลี้ภัยของเรา *เฮสาห์*
 ๙ แน่หนอน มนุษย์นั้นไม่ เทียงเหมือนลมแค้น
 วูบหนึ่ง
 มนุษย์นั้นฟุ้งฟิงไม่ได้
 บนตราซึ่งนั้น มนุษย์ทั้งหมดรวมกันก็ยิ่งเบา
 กว่าลม
 ๑๐ อย่าไว้ วางใจในความ ร่ำรวยที่ได้มาจาก
 การรีดไถคนอื่น
 อย่าได้หวังลมๆแล้งๆกับสิ่งที่ขโมยมา
 ถ้าเจ้าร่ำรวยขึ้นอย่าได้ไปยึดติดกับมัน
 ๑๑ พระเจ้าพูดสิ่งหนึ่ง
 อัน ที่จริงพระองค์พูดสอง สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน
 คือ
 พระเจ้าเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่ง
 ๑๒ ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้ที่มีความ
 รักมั่นคง
 เพราะพระองค์ตอบแทนแต่ละ คนตามสิ่ง ที่
 พวกเขาทำ

ใจที่หิวกระหายพระเจ้า

เพลงสฤติของดาวิด เมื่อครั้งที่เขาอยู่ในที่
 เปลาเปลียวแห่งแล้งของยูดาห์

๖๓ ๑ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์คือพระเจ้า
 ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหา
 พระองค์อย่างจริงจัง
 ใจของข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์
 ร่างกายของข้าพเจ้าโหย ทหาพระองค์ในแผ่น
 ดินที่แห้งแล้งขาดน้ำนี้ ที่ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึก
 อ่อนเปลี้ยเหลือเกิน
 ๒ ใช่ แล้ว ข้าพเจ้าเคย เห็นพระองค์ในวิหาร
 อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ข้าพเจ้าเคยเห็นความแข็งแกร่งและสง่า ราศี
 ของพระองค์
 ๓ ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์

* ๖๒:๐ *เยเรมูฮัน* เป็นหนึ่งในสามของหัวหน้านักดนตรี ที่กษัตริย์ดาวิดแต่งตั้ง ดูได้จาก
 พงศาวดาร ๑๖:๓๘-๔๒
 * ๖๓:๐ *เมื่อครั้งที่ ... ของยูดาห์* ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ ๑ ซามูเอล ๒๓:๑๔, ๒ ซามูเอล
 ๑๕:๒๓

เพราะความรัก มั่นคงของพระองค์ดียิ่ง กว่าชีวิตเสียอีก
 ๔ ข้าพเจ้าขอสรรเสริญพระองค์ตราบ เท้า ที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่
 ข้าพเจ้ายกมือของข้าพเจ้าขึ้นเรียก ชื่อของพระองค์
 ๕ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าพอใจยิ่งนักเหมือนเพิ่งได้กินอาหารที่ดีที่สุด
 ปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่เป็นสุขนั้น
 ๖ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ ในขณะที่นอนอยู่บนเตียงและคิดถึงพระองค์ในตอนดึก
 ๗ เพราะพระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้อง เพลงอย่างมีความสุขอยู่ภายใต้เงาปีกของพระองค์
 ๘ ข้าพเจ้าตามอยู่หลังพระองค์ มือขวาของพระองค์จับข้าพเจ้าไว้แน่น
 ๙ ส่วนคนพวกนั้นที่อยากจะฆ่าข้าพเจ้า ก็จะถูกส่งลงไป ในหลุมศพเสียเอง
 ๑๐ พวกเขาจะถูกฆ่าตายด้วยคมดาบ และกลายเป็นอาหารของหมาป่า
 ๑๑ แต่กษัตริย์จะมีความสุขในพระเจ้า ทุก คนที่สาบานโดยอ้างชื่อของพระเจ้าจะพากันสรรเสริญพระเจ้า
 เพราะพระองค์จะปิดปากคนที่พูดโกหก

พระเจ้าจะลงโทษพวกวางแผนชั่ว

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสฤติของดาวิด

๖๔ ๑ ข้า แต่พระเจ้า โปรดฟังข้าพเจ้า ด้วยเมื่อข้าพเจ้าร้องทุกข์ โปรดปกป้องข้าพเจ้าจากการ ชูเชื้ญของศัตรู ด้วยเถิด
 ๒ โปรดปกป้องคุ้มครองข้าพเจ้าจากแผนการ ของคนชั่วร้ายเหล่านั้น
 โปรดช้อนข้าพเจ้าจากกลุ่ม คนที่อึกทักชั่ว ช้านั้น
 ๓ ลิ่นพวกเขาเหมือนดาบแหลมคม คำพูดอันขมขื่นของพวกเขาเหมือนธนูที่จ้างพร้อมยิง
 ๔ อยู่ๆพวกเขา ก็ยิงธนูใส่คนบริสุทธิ์

พวกเขาอิงจากที่หลบซ่อนอย่างไม่กลัวใคร
 ๕ พวกคนชั่วให้กำลังใจต่อกันในการทำชั่ว พวกเขาพูดกันถึงเรื่องการวางกับดัก เขาพูดกันว่า “ไม่มี ใครเห็นสิ่งที่พวก เรา กำลังทำอยู่นี้อะไร”
 ๖ พวกเขาวางแผนทำเรื่องร้ายๆที่ไม่ยุติธรรม แล้วพูดกันว่า “เราคิดแผนการที่ไม่มีช่องโหว่เลย”
 จิตใจของมนุษย์นั้นสุดลึกล้ำหยั่งถึง
 ๗ แต่พระเจ้าจะยิงธนูใส่พวกเขา และคนเหล่านั้นจะถูกยิงในพิริบตา
 ๘ พระองค์จะทำให้คน พวก นั้นสะดุดลื่นของ ตัวเอง และทุกคนที่พบเห็นพวกเขาก็จะสั่นสะท้าน
 ๙ ทุกคนจะเกรงกลัว พวกเขาจะติดถึงและเล่าเรื่องสิ่งที่พระเจ้าได้ทำไปนั้น
 ๑๐ คนที่ทำตามใจพระ ยาร์เวห์จะชื่นชมยินดี และลี้ภัยในพระองค์
 ทุกคนที่มีใจซื่อตรงจะโอ้อวดเรื่องพระองค์

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการเก็บเกี่ยวอันอุดม

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสฤติของดาวิด

๖๕ ๑ ข้า แต่พระเจ้า ถูกต้องแล้วที่พวกเราจะร้อง เพลงสรรเสริญพระองค์ บนภูเขาศิโยน และถวายเครื่องบูชาตามที่พวกเราได้สาบานไว้กับพระองค์
 ๒ พระองค์รับฟังคำอธิษฐาน มนุษย์ทุกคนสามารถมาอยู่ต่อหน้าพระองค์
 ๓ เมื่อการกระทำผิดท่วมท้นพวกเรา พระองค์คือผู้ที่กลบเกลื่อนการบงกชของพวกเรา
 ๔ ช่างมีเกียรติจริงๆคนที่พระองค์เลือกให้เข้าใกล้พระองค์ และพัก อาศัยในลานของพระองค์
 ขอ ให้เราอิมเอมกับสิ่ง ติงในบ้านของพระองค์ซึ่งคือวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ๕ ข้าแต่พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา

† ๖๕:๑ **การชูเชื้ญของศัตรู** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “สิ่งที่ข้าพเจ้าหวาดกลัวจากศัตรู”
 ‡ ๖๕:๕ **พวงเรา** มาจากฉบับภาษาซีเรีย แต่ฉบับฮีบรูใช้คำว่า “พวกมัน” ซึ่งคงหมายถึงพวก กับดักพวกนั้น

พระองค์ตอบคำอธิษฐานของ เราและนำ
 ชัยชนะมา สู่พวก เราด้วยอำนาจอัน นำ
 เกรงขามของพระองค์
 ทุกคนที่อาศัยอยู่ในทั่วทุกมุมโลกรวมทั้งคน
 ที่อยู่ข้ามน้ำข้ามทะเลอันไกลโพ้น
 ต่างก็พากันไว้วางใจในพระองค์
 ๖ พระองค์ตั้งภูเขาทิ้ง หลายในที่ของพวกมัน
 ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์
 พระองค์สำแดงให้เห็นถึงพลังของพระองค์
 ๗ พระองค์สามารถทำให้ทะเลและคลื่นที่
 คำรามอย่างสนั่นหวั่นไหว
 และชนชาติต่างๆที่ลจจลจล่นวาย สงบลงได้
 ๘ คนที่อยู่ในแผ่นดิน ทั้ง หลายที่อยู่ไกล โพ้น
 ต่างตก ตะลึงในสิ่ง มหัศจรรย์ต่างๆที่
 พระองค์ทำ
 พระองค์ทำให้ผู้คนที่อยู่ทางทิศ ตะวัน ออก
 และทิศตะวันตกร้องเพลงฉลองกัน
 ๙ ข้า แต่พระเจ้า พระองค์ทรงเอาใจ ใส่แผ่น
 ดินและรดน้ำให้มัน
 พระองค์ทำให้ลำธารเต็ม ไป ด้วยน้ำซึ่งทำให้
 แผ่นดินอุดมสมบูรณ์
 พระองค์จัดหาเมล็ดข้าวให้กับผู้คนกินกัน
 พระองค์เตรียมแผ่นดินให้เกิดพืชผล
 ๑๐ พระองค์ส่งฝนท่า ไหว้ลงมาในทุ่ง นาที่ไถ
 พรวนแล้ว
 น้ำฝนทำให้ก้อนดินที่พรวน แล้ว นั้นอ่อนนุ่ม
 ราบเรียบเสมอกัน
 พระองค์อวยพรให้ต้น พืชในทุ่ง นั้นเจริญ
 เติบโต
 ๑๑ พระองค์สวมมงกุฎให้กับปี นั้นด้วยพืช ผล
 อย่างล้นหลาม
 12 ไม่ว่าพระองค์จะไปที่ไหนก็ตาม พระองค์ก็
 ings ความอุดมสมบูรณ์ไว้ให้
 ๑๒ ทุ่งหญ้าในชนบท มีน้ำค้างหยาดเยิ้ม
 เนินเขาก็ปกคลุมไปด้วยความชื่นชมยินดี
 ๑๓ ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เติบโตด้วยฝูงแกะ
 หุบเขาถูกปกคลุมไปด้วยเมล็ดข้าว
 พวกมันต่างเปล่งเสียงร้องออกมาเป็นเพลง

คำเชิญให้มาฉลองสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทำ

ถึงหัวหน้ากรัอง บทเพลงสดุดี

๖๖ ๑ ทิวทัศน์แผ่นดินโลกเอ๋ย

๒ เล่นดนตรีและร้องเพลง ถวายเกียรติแด่ชื่อ
ของพระองค์

ถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วย การ สรรเสริญ
เกิด

๓ ศัตรูของพระองค์จะกลัวจนลนลานคลาน
เข้ามาหาพระองค์

เพราะฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
๔ ทิวทัศน์โลกก็จะก้มกราบลงบูชาพระองค์

พวกเขาจะร้องเพลงสรรเสริญให้กับพระองค์
และร้อง เพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์ *เซ*

ลาห์
๕ มาดูสิว่าพระเจ้าได้ทำอะไรไปบ้าง

สิ่ง นำ ทั้ง ทั้ง หลายที่พระองค์ได้ ทำ ไป
ท่ามกลางมนุษย์

๖ พระองค์เปลี่ยนทะเลแดงให้กลายเป็นผืน
ดินแห้ง *

คนของพระองค์เดินข้ามแม่น้ำจอร์แดน †
อย่าง นั้นให้พวกเราเฉลิมฉลองสิ่ง ที่พระองค์
ได้ทำไป

๗ พระองค์ปกครองตลอด กาลด้วยพลังอัน ยิ่ง
ใหญ่ของพระองค์

พระองค์จับตาดูชนชาติต่างๆ
ตั้ง นั้นอย่าให้พวก กบฏคิดลุกฮือขึ้นต่อ ด้าน

พระองค์ *เซลาห์*
๘ ชนชาติทั้ง หลายเอ๋ย ให้สรรเสริญพระเจ้า
ของพวกเราเกิด

เปล่งเสียงสรรเสริญพระองค์เกิด
๙ พระองค์รักษาชีวิตของเราไว้

พระองค์ไม่ให้เท้าของเราลื่นล้ม
๑๐ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทดสอบพวกเรา

พระองค์ได้หลอมพวก เราให้บริสุทธิ์เหมือน
ช่างเงินหลอมเงิน

๑๑ พระองค์นำพวกเราไปติดกับดัก
และเอามาระหนักใส่หลังของเรา

* ๖๖:๖ *ผืนดินแห้ง* เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนที่พระเจ้านำชนชาติอิสราเอลออกมาจากการเป็นทาส
ในประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ อพยพ ๑๔:๒๑-๒๕

† ๖๖:๖ *แม่น้ำจอร์แดน* เรื่องนี้ เกิดขึ้นตอนที่พระเจ้านำชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินคา
นาอัน ดูเพิ่มเติมได้จาก โยชูวา ๓:๑๔-๑๗

๑๒ พระองค์ทำให้ทรูบของศัตรูวิ่งทับ หัวเรา
ไป พวกเราลูนาลูไฟ
แต่ในที่สุด พระองค์นำพวก เราไป สูที่โล่ง
กว้างอันปลอดภัย

๑๓-๑๔ เมื่อข้าพเจ้าเจอกับความทุกข์ยาก
ข้าพเจ้าได้มอบบานไว้กับพระองค์

และตอนนี้ ข้าพเจ้านำเครื่องเผาบูชา
มาแก่นบนของข้าพเจ้าที่วิหารของพระองค์

๑๕ ข้าพเจ้าถวายพวก สัตว์อันเป็นที่รักเป็นเครื่อง
เผาบูชาให้กับพระองค์

พร้อมกับควันจากการเผาพวกแกะตัวผู้
ข้าพเจ้าถวายพวก วัวตัวผู้กับแพะให้ กับ
พระองค์ *เซลาห์*

๑๖ ท่านทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า เข้ามาสิ
แล้วข้าพเจ้าจะเล่าให้ ฟังว่าพระองค์ทำ อะไร
ให้กับข้าพเจ้าบ้าง

๑๗ ปากของข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ
จากพระองค์

ลิ้นของข้าพเจ้ายกย่องพระองค์

๑๘ ถ้าข้าพเจ้าเพิก เเจยต่อบาปในจิตใจของ
ข้าพเจ้า

องค์เจ้าชีวิตก็คงไม่ได้ฟังข้าพเจ้าหรือ

๑๙ แต่ ความจริงแล้ว พระเจ้าได้ยื่นข้าพเจ้า
พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า

๒๐ สรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ ได้
เมินเฉยต่อคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
และไม่ ได้ยับยั้งความรัก มั่นคงของพระองค์
ไปจากข้าพเจ้า

ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้า

*ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรี
ประกอบการร้อง บทเพลงสตุดี*

๖๗^๑ ข้า แต่พระเจ้า โปรดเมตตาและ
อวยพรพวกเราด้วยเถิด

โปรดให้ไปหน้าของพระองค์ส่อง สว่างมาบน
พวกเราด้วยเถิด *เซลาห์*

๒ ขอให้ทางของพระองค์เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก
ขอ ให้ทุกชนชาติรู้จักอำนาจที่จะช่วยให้ รอด

ของพระองค์

๓ ข้า แต่พระเจ้า ขอ ให้ชนชาติทั้ง หลาย
สรรเสริญพระองค์

ขอให้ทุกชนชาติสรรเสริญพระองค์ด้วยเถิด

๔ชนชาติทั้ง หลายควรชื่นชมยินดีและมี
ความสุข

เพราะพระองค์ตัดสินพวกเราอย่างยุติธรรม
พระองค์ปกครองชนชาติทั้ง หลายบน โลก นี้

เซลาห์

๕ ข้า แต่พระเจ้า ขอ ให้ชนชาติทั้ง หลาย
สรรเสริญพระองค์

ขอให้ทุกชนชาติสรรเสริญพระองค์ด้วยเถิด

๖ แผ่นดินโลกนี้ให้ความอุดมสมบูรณ์
ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของพวกเรา ขอโปรด

อวยพรให้กับพวกเราต่อไป

๗ ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดอวยพรพวกเรา
และขอให้คนทั่วทุกมุมโลกยำเกรงพระองค์

ขบวนแห่งชัยชนะของพระเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง บทเพลงสตุดีของดาวิด

๖๘^๑ ข้า แต่พระเจ้า ลูก ขึ้นเถิด และ
ทำให้ศัตรูของพระองค์กระจัด

กระจายไป

ขอ ให้คนที่เกลียด ชังพระองค์วิ่งหนี ไปจาก
พระองค์

๒ ไล่พวกเขาไป เหมือนลมไล่ควัน
ขอให้คนชั่วพินาศไปต่อหน้าพระเจ้า

เหมือนกับขี้ผึ้งหลอมละลายต่อหน้าไฟ

๓ ขอ ให้คนดีมีความสุข สุขและชื่นชมยินดีต่อ
หน้าพระเจ้า

ขอให้พวกเขาเฉลิมฉลองอย่างมีความสุข

๔ ร้องเพลงแต่พระเจ้า และสรรเสริญชื่อของ
พระองค์ด้วยบทเพลง

สรรเสริญพระองค์ผู้ที่ชื่ออยู่บนหมู่เมฆ *
ให้ชื่นชมยินดีต่อ หน้าพระองค์ผู้มีชื่อ ว่า

“ยาห์เวห์”

๕ พระเจ้าผู้สถิต อยู่ในที่พิภพอันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์

พระองค์เป็นพ่อของเด็กกำพร้าและเป็นผู้
ปกป้องบรรดาหญิงหม้าย

๖ พระองค์จัดให้ผู้โดด เดี่ยว เดียวดายเข้าไป
อยู่ในครอบครัว

พระองค์ให้เสรีภาพกับนักโทษและทำให้
พวกเขาเจริญรุ่งเรือง

แต่คนที่กบฏต่อพระองค์นั้นจะ ต้องอาศัยอยู่ใน
ในถิ่นที่แผดเผาแห่งแล้ง

* ๖๘:๕ สรรเสริญ ... หมู่เมฆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เตรียมถนนหนทางให้กับพระองค์
ที่กำลังขีผ่านมาทางทะเลทรายพวกนี้”

๗ ข้า แต่พระเจ้า ในยามที่พระองค์นำพา
 ประชาชนของพระองค์ออกจากอียิปต์
 เมื่อพระองค์เดินลุยเข้าไปในที่ เปลาเปเลีย
 แห่งแล้ง *เซลาห์*
 ๘ โลกก็สิ้นไหว ท้องฟ้าก็เทฝนลงมา
 ต่อหน้าพระเจ้าแห่งภูเขาซีนาย
 ต่อหน้าพระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ๙ พระองค์ทำให้แผ่นดินตกลง มาอย่าง เหลือเพื่อ
 บนแผ่นดินของพระองค์
 พระองค์ฟื้นฟูดิน แดนทั้งหมด สภาพขึ้น มา
 ใหม่
 ๑๐ คนของพระองค์มาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น
 ข้า แต่พระเจ้า พระองค์เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับคน
 ยากจนเหล่านั้น
 ๑๑ องค์เจ้าชีวิตออกคำสั่งรบ
 และคนจำนวน มากกระจายข่าวแห่ง ชัยชนะ
 ออกไปว่า
 ๑๒ “พวก กษัตริย์ของฝ่าย ตรงข้าม รวมทั้ง
 กองทัพของพวกเขาหนีไปแล้ว
 และตอน นี้พวก ผู้หญิงของอิสราเอลก็แบ่ง
 ทรัพย์สมบัติที่ยึดมาได้กัน
 ๑๓ แม้แต่พวก เจ้าที่เฝ้าอยู่ที่ บ้านคอยดูแลฝูง
 แกะ
 ก็จะได้รับนกเขาเหล็กที่มีปีกเคลือบด้วยเงิน
 และขนนกที่เคลือบทองคำเป็นประกาย”
 ๑๔ สิ่งนี้เกิดขึ้น เมื่อพระเจ้าผู้มฤตพิทังสินได้
 ทำให้พวก กษัตริย์เหล่านั้นแตก กระจง
 ไป
 เหมือนหิมะที่กระจายไปทั่วทั้งภูเขาซิลโมน
 ๑๕ ภูเขาบาซานเป็นภูเขาที่ทรงพลังยิ่งใหญ่
 ที่มียอดเขามากมาย
 ๑๖ ภูเขาที่มียอดมากมายเอ๋ย
 ทำไมพวกเจ้าถึงได้มองอย่างอิจฉาริษยา
 ต่อภูเขาที่พระเจ้าเลือกเป็นที่พักของ
 พระองค์
 เป็นที่ที่พระยาห์เวห์จะสถิตตลอดไป
 ๑๗ องค์เจ้าชีวิตเสด็จมาจากภูเขาซีนาย
 พร้อมภักธม้าอันทรงพลังเป็นหมื่นเป็นแสน
 เข้าไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ๑๘ พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า พระองค์ขึ้นไป
 บนที่สูง

และนำขบวนหมู่เชลยตามไปด้วย
 พระองค์รับของขวัญจากผู้คน 1 รวม ทั้งคนที่
 เคยต่อต้านพระองค์ด้วย
 พระองค์ขึ้นไปอาศัยอยู่ที่นั่น
 ๑๙ สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต
 พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา
 ผู้ที่แบกภาระของพวกเราทุกวัน *เซลาห์*
 ๒๐ พระเจ้าของ เราเป็นพระเจ้าผู้ ช่วย คุ้มครอง
 เรา
 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ช่วยให้เรารอดพ้น
 จากความตาย
 ๒๑ แต่พระเจ้าบดขยี้หัวของพวก ศัตรูของ
 พระองค์
 พระองค์บดขยี้กะโหลกคน เหล่า นั้นที่ยัง คง
 เดินอยู่ในความมืดบาปของเขา
 ๒๒ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
 “เราจะนำศัตรูเหล่านั้นมาจากบาซาน และมา
 จากกันทะเล็ก
 ๒๓ เพื่อเจ้าจะได้เหยียบย่ำเลือดของพวกนั้น
 และหมาของพวก เจ้าจะ ได้เลีย กินส่วน แบ่ง
 ของพวกมันจากเลือดของศัตรูพวกนั้น”
 ๒๔ ข้า แต่พระเจ้า คนเห็นขบวน แห่ง
 ชัยชนะของพระองค์
 พวก นั้นได้ เห็นขบวน แห่งชัยชนะของ
 พระเจ้าผู้เป็น กษัตริย์ของข้าพเจ้าที่
 กำลังแห่เข้าไปในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์
 ๒๕ นำ หน้าด้วยพวก นัก ร้อง ตาม หลังด้วย
 เหล่านักดนตรี
 ในท่ามกลางหญิงสาวที่เล่นกลองรำมะนาด
 เล็ก
 ๒๖ สรรเสริญพระเจ้าในที่ชุมนุมเถิด
 ลูก หลานของอิสราเอลเอ๋ย สรรเสริญพระ
 ยาห์เวห์เถิด
 ๒๗ ดู นั้น สิ เผ่า น้อยๆของเบน ยา มินดินนำ
 หน้า
 พร้อมทั้งพวกผู้นำของยูดาห์จำนวนมาก
 พวก ผู้นำของเศบูลุน รวมทั้งพวก ผู้นำของ
 นัฟทาลี
 ๒๘ พระเจ้าออกคำ สั่งว่า เจ้าอิสราเอลจะมี
 อำนาจ

1:๒๘:๑๘ พระองค์รับของขวัญจากผู้คน อาจหมายถึง “พระองค์รับผู้คนไว้เป็นของขวัญ” หรืออาจหมายถึง “พระองค์ให้ของ ขวัญแก่ผู้คน” เหมือนสำเนาพระ คัมภีร์ที่แปลเป็นภาษา ซีเรีย และภาษาอาราเมค เหมือนกับที่เขียนในหนังสือ เอเฟซัส ๕:๘

ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ช่วยเราในอดีตยังไ
โปรดแสดงอำนาจของพระองค์ให้เราได้
เห็นอีกครั้งอย่างนั้น

๒๙ จากวิหารของพระองค์ ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม
แล้วกษัตริย์ทั้ง หลายก็จะนำเครื่อง
บรรณาการมาถวายแด่พระองค์

๓๐ ข้าแต่พระเจ้า สั่งประจัญบานเลย ลุย
เข้าไปรบกับสัตว์ร้ายที่อยู่ในพงอ้อ *

และกับชนชาติทั้ง หลายที่รวม ตัว กันเหมือน
ฝูงลูกวัวที่มีพวกวัวผู้น้อยอยู่

ขอให้พวกเขาถ่อม ตัว ลงและนำเงินมาเป็น
เครื่องบรรณาการถวายต่อพระองค์

ขอให้ชนชาติเหล่า นั้นที่กระหายสงครามถูก
ทำให้แตกกระเจิดกระเจิงไป

๓๑ พวกที่ถือเครื่องบรรณาการ จะมาจาก
อียิปต์

ส่วนชาวเอธิโอเปีย จะรีบเร่งนำของขวัญมา
ให้กับพระองค์

๓๒ อาณาจักรทั้ง หลายบนโลกเอ๋ย ให้ร้อง
เพลงให้กับพระเจ้าเถิด

สรรเสริญองค์เจ้าชีวิตด้วยบทเพลง สฤติเถิด
เชลาห์

๓๓ ร้อง เพลงแด่พระเจ้า ผู้ขี่ รถ ม้าข้ามฟ้า
สวรรคตที่มีมาแต่โบราณกาล

พระองค์เปล่งเสียงอันทรงพลังก้องกังวาน
๓๔ ประกาศว่าพระเจ้านั้นทรงพลัง

พระ บารมีของพระองค์ปกครองอยู่เหนือ
อิสราเอล

และพลัง อำนาจของพระองค์ปกครองอยู่
เหนือฟ้าสวรรค์

๓๕ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์นั้นนำเกรงขามใน
สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

พระเจ้าแห่งอิสราเอล
พระองค์เป็นผู้ ที่มอบฤทธิ์อำนาจและพลัง
กำลังแก่ประชาชนของพระองค์
สรรเสริญพระเจ้า

คำอธิษฐานของคนที่ถูกข่มเหง

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องด้วย
ทำนอง “ดอกลิลลี่” เพลงของดาวิด

๖๘ ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้า
ให้รอดด้วยเถิด

เพราะน้ำขึ้นมาสุงถึงคอข้าพเจ้าแล้ว
๒ ข้าพเจ้าจมนลงสู่โคลน ลึกและหาที่ หยั่ง เท้า
ไม่เจอ

ข้าพเจ้าอยู่ในน้ำลึกและน้ำท่วมทันข้าพเจ้า
๓ ข้าพเจ้าร้องขอให้ช่วยจนหมดแรง

ตะโกนจนเสาบคอ มองหาจนตาพร่ามัว
เพราะข้าพเจ้ารอ คอยให้พระเจ้าของข้าพเจ้า
มาช่วย

๔ คนเหล่า นั้นที่เกลียดข้าพเจ้าทั้งๆ ที่ข้าพเจ้า
ไม่ ได้ทำ อะไรพวก เขามีมากยิ่งขึ้น กว่า
เส้นผมบนหัวของข้าพเจ้าเสียอีก

ศัตรูเหล่านั้นที่พยายามจะทำลายข้าพเจ้า
ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ ได้ทำ อะไรพวก เขา มี
จำนวนมากมาย

ข้าพเจ้าถูกบังคับให้ชดใช้ในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่
ได้ขโมยมา

๕ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ล่วง รู้ถึงความ ผิด
อย่างโง่ๆของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ อาจซ่อนความ ผิดไปจากพระองค์
ได้

๖ องค์เจ้าชีวิต พระยาร์เวห์ผู้ผู้มฤตพิ์ทั้งสิ้น
ขออย่าปล่อยให้คนเหล่านั้นที่ฝากความ หวัง
ไว้กับพระองค์ต้องอับอายเพราะข้าพเจ้า
เลย

พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ขออย่า ปล่อยให้คน เหล่า นั้นที่แสวงหา
พระองค์ต้องเสียหน้าเพราะข้าพเจ้าเลย

๗ ความอับอายปกคลุมใบหน้าของข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าก็ทนอับอายเพื่อพระองค์

๘ ข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนคน แผลก หน้า
สำหรับพี่น้องของข้าพเจ้า

พี่ น้องท้อง เดียวกับข้าพเจ้าทำ กับข้าพเจ้า
เหมือนกับข้าพเจ้าเป็นคนต่างชาติ

๙ เพราะความ ร้อนใจที่ข้าพเจ้ามีต่อวิหารของ
พระองค์ได้เผาผลาญข้าพเจ้า

และคำ ตูถูกต่างๆของคน เหล่า นั้นที่ตูก
พระองค์ได้ตกลงมาอยู่บนข้าพเจ้า

๑๐ ข้าพเจ้าร้องให้และอดอาหาร แต่พวกเขา
กลับตูกข้าพเจ้า
เพราะทำสิ่งเหล่านี้
๑๑ เมื่อข้าพเจ้าสวมใส่ผ้ากระสอบไว้ทุกซ์
ข้าพเจ้าก็กลายเป็นตัวตลกสำหรับพวกเขา

* ๖๘:๓๐ สัตว์ร้ายที่อยู่ในพงอ้อ ดุงจะหมายถึง “ตัวฮิปโป” ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนประเทศอียิปต์ ประเทศอียิปต์ต้องพึ่งแม่น้ำไนล์ ที่มีตัวฮิปโปอาศัยอยู่

๑๒ ผู้คนที่อยู่แถวประตูเมืองต่างพากันนินทา
ข้าพเจ้า
และคนตีมเบียร์ก็แต่งเพลงล้อเลียนข้าพเจ้า
๑๓ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ แต่ส่วนข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเพียงอธิษฐานขอ ให้พระองค์
ยอมรับข้าพเจ้าเท่านั้น
ข้าแต่พระเจ้าโปรดตอบข้าพเจ้าด้วยความรัก
มั่นคงของพระองค์
และด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการ ช่วย กู้ที่พึ่ง พึ่ง
ได้ของพระองค์
๑๔ โปรดช่วยข้าพเจ้าให้ พ้นจากโคลน ตมนี้
ด้วยเถิด
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่จมลึกไปกว่านี้
โปรดช่วยข้าพเจ้าให้หนีรอดจากคนเหล่านั้น
ที่เกลียดชังข้าพเจ้า
และจากน้ำที่ลึกนี้ด้วยเถิด
๑๕ ขออย่าให้นำน้ำท่วมทันข้าพเจ้า
และอย่าให้นำน้ำลึกดูดกลืนข้าพเจ้าลงไป
ขออย่าให้หลุมฝังศพกับข้าพเจ้าเลย
๑๖ ข้าแต่พระยาร์เวห์ โปรดตอบข้าพเจ้าด้วย
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์นั้นดี
โปรดหัน หน้าของพระองค์มาทางข้าพเจ้า
ด้วย เถิด เพราะความ เมตตาของ
พระองค์นั้นยิ่งใหญ่
๑๗ โปรดอย่าได้ซ่อน หน้าไปจากข้าพเจ้าผู้รับ
ใช้ของพระองค์เลย
ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในความทุกข์ยาก ดังนั้น
ช่วยตอบข้าพเจ้าโดยเร็วด้วยเถิด
๑๘ โปรดเข้ามาใกล้ และโอบข้าพเจ้าด้วยเถิด
โปรดช่วยปลด ปลอ่ยให้ข้าพเจ้าเป็น อิสระ
จากศัตรูของข้าพเจ้าด้วยเถิด
๑๙ พระองค์รู้ว่า ข้าพเจ้านั้นอดสู อดอาย และ
ถูกเหยียดหยาม
พระองค์รู้เรื่องของศัตรูของข้าพเจ้าทุกคน
๒๐ ที่ข้าพเจ้าถูกเหยียดหยามอย่าง นี้ ทำให้
ข้าพเจ้าขวยหน้า
และข้าพเจ้าก็สิ้นหวัง
ข้าพเจ้ารอคอยความสงสาร แต่กลับไม่มีเลย
ข้าพเจ้าหวังจะมีคนมาปลอบโยนบ้าง แต่หา
ไม่เจอ
๒๑ แต่พวก เขากลับใส่ยา พิษลงในอาหารของ
ข้าพเจ้า
และในยามที่ข้าพเจ้ากระหาย น้ำพวก เขา
กลับยื่นน้ำส้มสายชูให้

๒๒ ข้าพเจ้าอยากให้อาหารตรง หน้าพวก
เขากลายเป็นกับดัก
ขอ ให้อาหารที่มาจากเครื่องบูชาทั้ง หลายที่
พวกเขากินร่วมกันกลายเป็นบ่วงแร้ว
๒๓ ขอ ให้ดวงตาของพวกเขามืดบอดไป
ทำให้ร่างของเขาสั้นอยู่ตลอดเวลา
๒๔ ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์เทความโกรธ
ลงบนพวกเขา
ขอให้ความ โกรธของพระองค์ที่เผาผลาญอยู่
ไล่เขาทัน
๒๕ ขอให้ค่ายของเขาร้างว่างเปล่า
และขออย่า ให้มี ไครอาศัยอยู่ในเต็นท์ ทั้ง
หลายของเขา
๒๖ พวกเขาไปฆ่าเต็มคนเหล่านั้นที่พระองค์ตี
สอนไปแล้ว
และพวก เขาพูดนินทากันปาก ต่อ ปาก
เรื่องความ เจ็บ ปวดของคน เหล่า นั้นที่
พระองค์ทำให้บาดเจ็บ
๒๗ ขอ ให้พระองค์จัด บันทึกความ บาปของ
พวกเขาทั้งหมด
และอย่าปลอ่ยให้พวกเขาเลย
๒๘ โปรดลบชื่อของพวก เขาออกจากทะเบียน
ของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ *
และอย่าได้จด บันทึกชื่อของพวก เขาร่วม กับ
ชื่อของคนที่ทำตามใจพระองค์
๒๙ ส่วนข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นทุกข์และ
เจ็บปวด
ข้าแต่พระเจ้า ช่วยกู้และปกป้องข้าพเจ้าด้วย
เถิด
๓๐ แล้วข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระเจ้า
เป็นเพลง
ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ด้วยเพลง ขอบ
พระคุณ
๓๑ และสิ่ง นี้จะทำให้พระ ยาร์เวห์มี ความ สุข
มากกว่าการที่ข้าพเจ้า
ถวายเป็น ตัวผู้ ตั้งแต่เขาบน หัวจดกิบ ที่ เท้า
เป็นเครื่องบูชาเสียอีก
๓๒ คนยากจนจะได้เห็นและมีความสุข
พวก ท่านที่มานมัสการพระเจ้า ขอ ให้สิ่ง นี้
เป็นกำลังใจให้กับพวกท่าน
๓๓ เพราะพระยาร์เวห์สดับฟังคนยากจน
และพระองค์ไม่ เคยดูถูกคนของพระองค์ที่
ถูกขังคุก

* ๖๙:๒๘ ทะเบียนของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หนังสือแห่งชีวิต”

๓๔ ขอให้ฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ท้องทะเล และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในพวกมัน

สรรเสริญพระยาห์เวห์
๓๕ เพราะพระเจ้าจะช่วย กูเมืองศิโยน และ พระองค์จะสร้างเมือง ต่างๆของยูดาห์ ขึ้นมาใหม่

เพื่อคนของพระองค์จะได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น และได้เป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น

๓๖ ดังนั้น ลูกหลานของพวกเขา ผู้รับใช้ของ พระองค์จะได้แผ่นดินนั้นเป็นมรดก คน เหล่า นั้นที่รักชื่อของพระองค์จะ ได้อาศัย อยู่ที่นั้น

พระยาห์เวห์รับมาช่วยข้าพเจ้าด้วย

(สดุด. ๔๐:๑๓-๑๗)

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงของดาวิด เพื่อเรียกความสนใจจากพระเจ้า

๗๐

๑ ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยกู้ข้าพเจ้า ด้วยเถิด

ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ รับมา ช่วยข้าพเจ้าด้วย เถิด

๒ ขอให้คนเหล่านั้นที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพเจ้า ได้รับความอับอาย และพบกับความพ่าย แพ้

ขอ ให้คนเหล่านี้ นั่นที่อยากจะทำร้ายข้าพเจ้า พา ก็นล่า ถอยกลับ ไปและได้ ได้รับความ อับยศอดสู

๓ ขอให้คนพวก นั้นที่พูดเยาะ เย้ยว่า “เสร็จ แน่ เสร็จแน่”

ได้รับความอับอายมากซะจนพูดไม่ออก

๔ ขอให้คนเหล่านั้นที่เสาะแสวงหาพระองค์ มีความชื่นชมยินดี และมีความสุข

ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่รักความ รอดที่มาจาก พระองค์ ได้พูดแล้วพูดอีกว่า “พระเจ้า นั้นยิ่งใหญ่”

๕ ข้าพเจ้านั้นยากจนและไม่มีใครช่วยเหลือ ข้าแต่พระเจ้า รับมาหาข้าพเจ้าด้วย

พระองค์ เป็นผู้ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าและผู้ช่วย กู้ข้าพเจ้า

ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าได้ชักช้าอยู่เลย

คนแก่อธิษฐานขอความช่วยเหลือ

๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์
๗๑ ข้าพเจ้าลี ภัยในพระองค์ อย่า ให้ ข้าพเจ้าต้องเสียหน้าเลย

๒ ขอช่วยข้าพเจ้าและกู้ข้าพเจ้าด้วย เถิด เพราะพระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้อง โปรดเอียงหูฟังคำร้องขอให้ช่วยของข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด

๓ ขอให้พระองค์เป็นหินกำบัง และที่ลี้ภัยของ ข้าพเจ้า

เป็นป้อมปราการที่ช่วยข้าพเจ้าให้รอด † เพราะพระองค์คือหิน ฝาและป้อมปราการ ของข้าพเจ้า

๔ พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น จากมือคนชั่ว และพ้นจากเงื้อม มือของคน เลวและคน โหด เหี้ยม

๕ ข้า แต่องค์ เจ้าชีวิต พระองค์เป็นความ หวัง ของข้าพเจ้า

ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไว้ วางใจใน พระองค์ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นเด็ก

๖ ข้าพเจ้าพึ่งพาพระองค์ตั้งแต่ออยู่ในท้องแล้ว พระองค์ช่วยดึงข้าพเจ้าออกมาจากท้องแม่ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์อยู่เสมอ

๗ มีหลายคนเอาข้าพเจ้าเป็นแบบอย่าง เพราะพระองค์เป็นที่ ลี้ ภัยอัน มั่นคงของ ข้าพเจ้า

๘ ปากของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยคำสรรเสริญต่อ พระองค์

ปากข้าพเจ้าพูด ถึงความ สง่างามยิ่งใหญ่ของ พระองค์ตลอดทั้งวัน

๙ ตอน นี้ที่ข้าพเจ้าแก่ แล้ว ขออย่า ได้โยน ข้าพเจ้าทิ้งไป

ขออย่า ได้ทอด ทิ้งข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าหมด เรี่ยวแรง

๑๐ พวกศัตรูของข้าพเจ้า จ้องเอาชีวิตข้าพเจ้า ต่างปรักภาวนาแผนกัน ทำร้ายข้าพเจ้า

๑๑ พวกเขาพากันพูดว่า “พระเจ้าทอดทิ้งมัน แล้ว

ดังนั้นให้พวก เราไล่ ล่าและตะครุบมัน ไว้ เพราะไม่มีใครช่วยมันหรอก”

†๗๑:๓ เป็นป้อมปราการ... ให้รอด มาจากฉบับแปลภาษากรีก แต่ฉบับฮีบรู เขียนว่า “ที่จะไปหาเสมอ พระองค์สั่งให้ช่วยข้าพเจ้าให้รอด”

๑๒ ข้า แต่พระเจ้า อย่า ได้อยู่ห่าง ไกลจาก ข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้า รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วย
เถิด
๑๓ ขอ ให้คนเหล่านั้นที่กล่าวหาข้าพเจ้าได้รับ
ความอับอายขายหน้าและพบกับจุดจบ
ขอ ให้ผู้ที่จ้องจะทำร้ายข้าพเจ้าต้องทน ทุกข์
กับความอับอายและเสื่อมเกียรติ
๑๔ แต่ข้าพเจ้ายังจะหวังในพระองค์ต่อไป
และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น
๑๕ ปากของข้าพเจ้าจะเล่าถึงความ ยุติธรรม
อันถูกต้องของพระองค์
ข้าพเจ้าจะเล่า ทั้ง วันถึงกิจกรรมการ ช่วย กู้
ของพระองค์
ถึงแม้ว่ามันจะมีมากกว่าที่ข้าพเจ้ารู้จักก็ตาม
๑๖ พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะมาพูด
ถึงเรื่องการกระ ทำอันทรง ฤทธิ์ของ
พระองค์
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์สำหรับความ
ยุติธรรมอันถูกต้องของพระองค์
จะสรรเสริญแต่พระองค์เพียงผู้เดียว
๑๗ ข้า แต่พระเจ้า พระองค์ได้ฝึกสอนข้าพเจ้า
ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นเด็ก
แล้วจนถึงวัน นี้ข้าพเจ้ายิ่ง คงบอกคน อื่น
เกี่ยวกับการกระทำที่นาทึ่งของพระองค์
๑๘ ข้า แต่พระเจ้า โปรดอย่าทอด ทิ้งคนแก่คน
นี้ที่ผมหลงอกแล้ว
โปรดให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสประกาศเรื่องพลัง
อำนาจของพระองค์กับคน รุ่นต่อไปด้วย
เถิด
และได้เล่าถึงฤทธิ์เดชของพระองค์กับทุกคน
ที่มาภายหลัง
๑๙ ข้า แต่พระเจ้า ความ ยุติธรรมอัน ถูก ต้อง
ของพระองค์ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน
ข้า แต่พระเจ้า พระองค์ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ มีใคร
เล่าเป็นเหมือนพระองค์
๒๐ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเจอกับความทุกข์
ยากและความเดือดร้อนหลายครั้ง
โปรดให้ชีวิต ใหม่กับข้าพเจ้าอีก ที โปรดตั้ง
ข้าพเจ้าขึ้น มาจากที่เหว ลึกของ โลกอีก
ครั้ง
๒๑ โปรดให้ข้าพเจ้ามีเกียรติมากกว่าเดิม

โปรดหันกลับ มาช่วยปลดปล่อยข้าพเจ้าอีก
ครั้ง
๒๒ พระเจ้าของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะเล่น
พิณลึบสายและ สรรเสริญความ ซื่อสัตย์
ของพระองค์ที่มีต่อเรา
ข้า แต่องค์ผู้ ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพเจ้า
จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณลึบ
สาย
๒๓ ริม ฝีปากของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีและ
ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
เพราะพระองค์ได้ช่วยกู้ข้าพเจ้า
๒๔ ลิ้นของข้าพเจ้าจะเล่าทั้ง วันถึงความ
ยุติธรรมอันถูกต้องของพระองค์
เพราะคนที่จ้องจะทำร้ายข้าพเจ้านั้นต่างได้
รับความอับอายและเสื่อมเสียเกียรติ

คำอธิษฐานให้พระเจ้าอวยพรกษัตริย์

เพลงสำหรับซาโลมอน

๗๒ ๑ ข้า แต่พระเจ้า ช่วยกษัตริย์ตัดสิน
อย่างยุติธรรม เหมือนที่พระองค์ทำ
ช่วยลูกชายของกษัตริย์ให้เป็นคนดีและ
เที่ยงธรรมเหมือนกับพระองค์ด้วยเถิด
๒ ขอ ให้กษัตริย์ปกครองคนของพระองค์
อย่างตรงไปตรงมา
และปกครองคน ยากจนของพระองค์อย่าง
ยุติธรรม
๓ แล้วภูเขาต่างๆจะนำความ เจริญรุ่งเรืองมา
ให้กับคนของพระเจ้า
และเนินเขาต่างๆก็จะให้ผลดีที่มาจากการทำงาน
ตามใจพระเจ้า
๔ ขอ ให้กษัตริย์ตัดสินคน ยากจนอย่าง
ยุติธรรมและช่วยเหลือผู้ขัดสน
แต่ขอ ให้กษัตริย์ลงโทษคน เหล่า นั้นที่กดขี่
พวกเขา
๕ ขอ ให้ผู้คนยำเกรงและนับถือพระองค์
ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
ตราบเท่าที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ยังมีอยู่
๖ ขอ ให้กษัตริย์เป็นเหมือนฝนที่ตกลง มาบน
ทุ่งหญ้าที่ตัดจนโล่งเตียนแล้ว
ขอ ให้เขาเป็นเหมือนห่า ฝนที่ตกลง มาทำให้
พื้นดินชุ่มชื้น

*๗๒:๕ ขอ ให้ผู้คน ... พระองค์ ฉบับแปลกรีกโบราณ แปลเป็นอีกอย่าง หนึ่งว่า “ขอ ให้
พระองค์ (กษัตริย์) มีชีวิตยืนยาว”

๗ ขอ ให้คนตีเบ่ง บานขึ้น ในช่วง ที่เขา
 ปกครองนั้น
 และขอ ให้มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างเหลือล้น
 ๘ ขอ ให้เขาปกครองจากทะเล หนึ่งไป ถึงอีก
 ทะเลหนึ่ง
 จากแม่น้ำยูเฟรติส ไป ถึงสุด ปลายแผ่นดิน
 โลก
 ๙ ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่อาศัยอยู่ในดิน แดนที่
 เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งก้มกราบลงต่อหน้า
 เขา
 ขอ ให้พวก ศัตรูของเขาเสีย ผุ่นแทบ หัวของ
 เขา
 ๑๐ ขอ ให้พวก กษัตริย์แห่งทารู ชิช และหมู่
 เกาะที่อยู่ ห่าง ไกลนำเครื่องบรรณาการ
 มาให้กับเขา
 ขอ ให้กษัตริย์แห่งเมืองเซบา † และเสบา ‡ นำ
 เครื่องบรรณาการมาให้ด้วย
 ๑๑ ขอ ให้กษัตริย์ทั้งปวงก้มกราบเขา
 และขอ ให้ชนชาติทั้งปวงมารับใช้เขา
 ๑๒ เพราะว่า เขาช่วย กู้ผู้ ชัดสนที่ร้องขอความ
 ช่วยเหลือ
 และคนยากจนที่ไม่มีใครช่วย
 ๑๓ กษัตริย์องค์ นี้ให้ความ เมตตากับคน
 อ่อนแอ
 และชัดสน และช่วยชีวิตของผู้ที่ชัดสน
 ๑๔ เขาจะไถ่ชีวิตของคนพวกรุนนจากการกดขี่
 ช่มเหงและความโหดเหี้ยม
 เพราะชีวิตของคน เหล่า นั้นมี ค่า มากใน
 สายตาเขา
 ๑๕ ขอ ให้กษัตริย์มีอายุยืน ยืนนานและได้ รับ
 ทองคำที่มีค่าสูงสุดจากเซบา
 ขอ ให้ประชาชนอธิษฐานเผื่อเขาเป็น ประจำ
 และอวยพรให้กับเขาวันยังค่ำ
 ๑๖ ขอ ให้มีต้นข้าวขึ้นอุดมและชูรวงให้พลิว
 ไปมาแม้บนยอดเขา
 ขอ ให้ผลไม้งอกงามดุจดั่งป่าแห่งเลบานอน

ขอ ให้ผู้คนบาน สะพรั่งเต็ม เมืองเหมือน กับ
 หน้ในท้องทุ่ง
 ๑๗ ขอ ให้ชื่อเสียงของกษัตริย์คงอยู่ตลอดไป
 และขอ ให้ชื่อเสียงของเขาคงอยู่ต่อไปตราบนาน
 เท่าที่ดวงอาทิตย์ยังมีอยู่
 ขอ ให้ชนชาติ ต่างๆใช้ชื่อ ของ เขาอวยพรให้
 แก่กันและกัน
 และขอ ให้ผู้คนถือว่าเขามีเกียรติจริงๆ
 ๑๘ ขอ ให้พระยาห์เวห์ พระเจ้า พระเจ้าแห่ง
 อิสราเอลได้รับคำสรรเสริญ
 มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทำการที่น่าทึ่งต่างๆได้
 ๑๙ ขอสรรเสริญชื่ออัน ยิ่ง ใหญ่ของพระองค์
 ตลอดกาล
 ขอ ให้ทั้งโลกเต็มไปด้วยรัศมีของพระองค์
 อาเมน อาเมน
 ๒๐ คำอธิษฐาน ต่างๆของดา วิดบุตร ชายของ
 เจสซี กิจจบลงเพียงเท่านี้

หนังสือเล่มที่สาม

(สดุดี ๗๓-๘๙)

ดูเหมือนคนชั่วได้ตีคนดีได้ชั่ว

*บทเพลงสดุดีของอาสาฟ**

๗๓ ^๑แน่นอน พระเจ้าทรง ดีต่อ
 อิสราเอล
 คือดีต่อคนอิสราเอลเหล่านั้นที่มีจิตใจบริสุทธิ์
 ๒ แต่เท้าของข้าพเจ้าเองเกือบลื่นล้ม
 ย่าง เท้าของข้าพเจ้าเกือบจะ ลื่นหงาย หลัง
 แล้ว
 ๓ เพราะข้าพเจ้าเริ่มจะอิจฉาคน ที่หยิ่ง
 จองหอง
 เมื่อข้าพเจ้าเห็นถึงความ ร่ำรวยของพวก คน
 ชั่วเหล่านั้น
 ๔ พวกเขาไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอะไรเลย

† ๗๒:๑๐ *เซบา* เป็นประเทศที่อยู่ในคาบสมุทรอาราเบียตอนใต้
 ‡ ๗๒:๑๐ *เสบา* อาจหมายถึงอาณาจักรอาหรับใกล้กับรัฐเยเมนในปัจจุบัน หรือ อาจหมายถึงถึง
 เมืองขึ้นของอาหรับบนชายฝั่งด้านตะวันออกของแอฟริกา
 * ๗๓:๐ *บทเพลงสดุดีของอาสาฟ* หรือ “บทเพลงสรรเสริญที่อุทิศแด่อาสาฟ” “อาสาฟ” คือ
 หนึ่งในหัวหน้านักดนตรีของกษัตริย์ดาวิด และลูกหลานของเขาได้รับใช้ในฐานะนักดนตรีอยู่ใน
 วิหารของพระเจ้าเป็นเวลานานหลายร้อยปี

ร่างกายพวก เขาแข็ง แรงและพวก เขาอยู่ที่
 กินดี †
 ๕ พวกเขาไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้เหมือนคนอื่น
 และไม่ต้องดิ้นรนเหมือนคนอื่น
 ๖ ดั่ง นั้นพวก เขาใส่ความ เยอ หยิ่งเหมือน
 สร้อยคอ
 และสวมความทารุณโหดร้ายเหมือนเสื้อผ้า
 ๗ พวกเขาวุ่นจนตาถลน
 จิตใจเต็มไปด้วยความคิดชั่วร้าย
 ๘ พวกเขาย่ำเหยียบผู้อื่นและวางแผนการร้าย
 ต่อผู้อื่น
 พวก เขาใช้ฐานะทางสังคมที่สูง กว่าวางแผน
 เอาเปรียบผู้คน
 ๙ ปากของพวก เขาพูดราวกับ เป็นผู้ ครอบ
 ครอบฟ้าสวรรค์
 ลิ้นของพวก เขาพูดยั่ง กับ เป็นผู้เจ้าของโลก
 นี้
 ๑๐ ดั่ง นั้น แม้แต่คนของพระเจ้าก็หัน ไปหา
 พวกเขา
 และยินดีทำตามที่พวกเขาบอก
 ๑๑ คนหยิ่ง จงของพวก นั้นพูดว่า “พระเจ้า
 จะรู้ได้ยังไงว่าพวกเราทำอะไรอยู่
 พระเจ้าสูงส่งนั้นจะรู้ได้ ยัง ไรว่าเกิดอะไรขึ้น
 ที่นี้”
 ๑๒ ดูเอาเถอะ คนชั้วก็เป็นอย่างนั้นแหละ
 พวก เขาอยู่กันอย่างสบายๆและยังรวย เอา
 รวยเอา
 ๑๓ ดั่ง นั้น ข้าพเจ้าคิด ใน ใจว่า “มันจะมี
 ประโยชน์อะไร ที่ข้าพเจ้าจะต้องรักษา
 ใจให้บริสุทธิ์
 และล้าง มือของข้าพเจ้าเพื่อแสดง ว่าข้าพเจ้า
 บริสุทธิ์
 ๑๔ ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ตลอดเวลา
 และถูกลงโทษทุกๆเช้าอยู่”
 ๑๕ แต่ถ้าข้าพเจ้าตั้งใจที่จะพูดอย่างนั้น
 ก็จะเป็นการหักหลังคนของพระองค์
 ๑๖ ข้าพเจ้าพยายามอย่าง หนักที่จะเข้าใจถึง
 สิ่งเหล่านี้
 แต่มันยากเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้
 ๑๗ จน กระทั่งข้าพเจ้าได้เข้าไปยังวิหารของ
 พระเจ้า

ตอนนั้น แลหะข้าพเจ้าถึงได้เข้าใจจุดจบของ
 พวกเขา
 ๑๘ ข้า แต่พระเจ้า แน่نون พระองค์ได้วาง
 พวกเขาไว้บนทางลื่น
 และพระองค์พร้อมที่จะให้พวกเขาตกลงไปสู่
 ความพินาศ
 ๑๙ แล้วพวกเขาจะถูกทำลายในชั่วพริบตา
 พวก เขาจะพบกับจุดจบจากความ ตายอันน่า
 สะพรึงกลัว
 ๒๐ พวก เขาจะเป็นเหมือน กับผืนที่พอเราเดิน
 ขึ้นมาก็ลื่นหมด
 องค์เจ้าชีวิต เมื่อพระองค์ลุกขึ้นมา
 พระองค์จะทำให้พวก เขาหายไปเหมือนภาพ
 ในผืนนั้น
 ๒๑ เมื่อจิตใจของข้าพเจ้าขมขื่น
 และความเจ็บปวดเสียบแทงเข้าในใจ
 ๒๒ ตอนนั้นข้าพเจ้าช่างโง่เขลาเบาปัญญา
 และสันทัดเหมือนสัตว์ต่อหน้าพระองค์
 ๒๓ แต่ข้าพเจ้ายังคงอยู่กับพระองค์เสมอ
 พระองค์จับมือขวาของข้าพเจ้าไว้
 ๒๔ พระองค์นำทางข้าพเจ้าด้วยคำ ชี้นำของ
 พระองค์
 และหลังจาก นั้นพระองค์จะนำข้าพเจ้าเข้าไป
 สู่เกียรติยศ *
 ๒๕ ในฟ้าสวรรค์ ข้าพเจ้าไม่มีใครเลยนอกจาก
 พระองค์
 ในโลก นี้ มี แต่พระองค์เท่านั้นที่ข้าพเจ้า
 อยากรู้
 ๒๖ ภายใจของข้าพเจ้าอาจอ่อนแอลง
 แต่พระเจ้าคือหินกำบังแห่งจิตใจของข้าพเจ้า
 และเป็นมรดกของข้าพเจ้าตลอดไป
 ๒๗ แต่คน เหล่า นั้นที่อยู่ห่าง ไกลจากพระองค์
 จะพบกับความหายนะ
 เพราะพระองค์จะทำลายล้างคนเหล่านั้นที่ไม่
 เชื่อสัตย์ต่อพระองค์
 ๒๘ แต่ส่วนข้าพเจ้า นั้น มันช่าง ดี จจริงที่ได้อยู่
 ใกล้ชิดกับพระองค์
 ข้าพเจ้าเอาพระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตเป็นที่ ลี
 ภัย
 และข้าพเจ้าจะเล่าถึงทุกสิ่งทีพระองค์ได้ทำ

† ๗๓:๕ ร่างกาย ... อยู่ดีกินดี หรือ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาตายอย่างไม่เจ็บปวดและพุงพุย”

* ๗๓:๒๕ และหลังจากนั้น ... เกียรติยศ หรือ “และหลังจากนั้น พระองค์จะรับข้าพเจ้าเข้าสู่สง่าราศี”

อธิษฐานให้พระเจ้าผู้ชาติ

เพลงมัสคิลของอาสาฟ

๗๔ ^๑ข้าแต่พระเจ้า ทำไมพระองค์ถึงได้ทอดทิ้งพวกเรา นานนัก
ทำไมถึงปล่อยให้ความโกรธของพระองค์เฝ้า
ผลาญต่อฝูงแกะของพระองค์
^๒โปรดระลึกถึงคนที่พระองค์ได้ ชื้อมาตั้ง
นานมาแล้ว
โปรดระลึกถึงเผ่าที่พระองค์ได้ มาและครอบ
ครองไว้
โปรดระลึกถึงภูเขาไซโยนที่พระองค์สถิตอยู่
^๓โปรดเดินเข้ามา ดูซอก ประตูหัก พังเก่า แก่
เหล่านี้
โปรดกลับ มายังวิหารที่พวก ศัตรูทำลายจน
ย่อยยับ
^๔พวก ศัตรูได้โห่ ร้องเฉลิมฉลองชัยชนะของ
พวกเขาในสถานที่ชุมนุมของพระองค์
พวกเขาชูธงชัยชนะทั้งหลายกัน
^๕พวกเขาบุกโจมตี
ราวกับคนตัดไม้ ไซขวานโค่นป่า
^๖แล้วตอนนี้ พวกเขากำลังใช้ชะแลง
และขวานหรือทำลายไม้แกะสลักในวิหารลง
^๗พวก เขาเผาสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
วอดวายลงกับดิน
และทำให้เห็นที่คน สุรวเสริญชื่อของ
พระองค์เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป
^๘พวกเขาคิดในใจว่า “พวกเราจะบดขยี้พวก
มันให้แหลกละเอียด”
พวก เขาเผาสถานที่ ที่ชุมนุมของพระเจ้าทั่ว
แผ่นดิน
^๙พวกเราไม่เห็นการอัศจรรย์ใดๆ อีกแล้ว
ไม่มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้าหลงเหลืออีก
และไม่มีใครรู้ว่าจะเป็นอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน
^{๑๐}ข้า แต่พระเจ้า พระองค์จะปล่อยให้พวก
ศัตรูหมิ่นประมาทพระองค์ไปอีกนานแค่ไหน

พระองค์จะปล่อยให้พวก เขาดู หมิ่นชื่อของ
พระองค์ตลอดไปหรือ
^{๑๑}ทำไมพระองค์ถึงยืนกอดอกอยู่เฉยๆ
ยื่นมือขวาของพระองค์ออกไปทำลายพวก
เขาให้สิ้นซากไปเลย
^{๑๒}พระเจ้าคือกษัตริย์ของข้าพเจ้ามาตั้งแต่
สมัยโบราณแล้ว
พระองค์ช่วยให้พวก เราชนะหลายต่อ หลาย
ครั้งแล้วในแผ่นดินนี้
^{๑๓}ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระองค์ได้
แยกทะเลแดงออก
พระองค์ฟาดหัวทั้ง หลายของสัตว์ ประหลาด
ในท้องทะเล
^{๑๔}พระองค์ทุบหัวทั้งหลายของเลวีอาธาน*
แล้วเอาเนื้อของพวก มันมาเป็น อาหารเลี้ยง
สัตว์ต่างๆในทะเลทราย
^{๑๕}พระองค์ทำให้ตาน้ำและลำธารผุด ขึ้น มา
และไหลไป
แล้วพระองค์ก็ทำให้แม่น้ำที่ ไหลอยู่ เสมอ
เหือดแห้งไป
^{๑๖}วันและคืนเป็นของพระองค์
พระองค์คือผู้สร้างดวงจันทร์และดวงอาทิตย์
^{๑๗}พระองค์กำหนดเขตแดนทั้งหมดบนแผ่น
ดินโลก
พระองค์สร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว
^{๑๘}ข้า แต่พระยาห์เวห์ อย่าลืมว่า พวก ศัตรู
เย้ยหยันพระองค์
ชนชาติที่โง่เขลาในนดูหมิ่นชื่อของพระองค์
^{๑๙}อย่าปล่อยให้สัตว์ ป่าพวก นี้เช่น ฆ่านกเขา
ของพระองค์
โปรดอย่า ลืมชีวิตของคนที่ถูก กดขี่ของ
พระองค์ตลอดไป
^{๒๐}โปรดระลึก ถึงคำมั่น สัญญาของพระองค์
และปกป้องพวกเราไว้
เพราะความ ทารุณโหดร้ายมีอยู่ทั่วทุกมุมมิต
บนแผ่นดินของพวกเรา
^{๒๑}อย่าปล่อยให้คนทุกซึกยากต้องอับอายขาย
หน้า

*๗๔:๙ การอัศจรรย์ใดๆ หรือ อาจจะไม่แปลได้ว่า “สัญญาไฟ” ซึ่งคนในสมัยนั้นใช้ไฟส่งสัญญาจากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง

*๗๔:๑๔ เลวีอาธาน เป็นสัตว์ขนาดใหญ่ในตำนานที่เก่าแก่เกี่ยวกับการสร้างโลก ผู้คนเชื่อว่าสัตว์เหล่านี้จะทำให้แผ่นดินโลกวุ่นวายและไม่ปลอดภัย ในข้อนี้หมายถึงว่า พระเจ้าหยุดความวุ่นวายวุ่นวายไว้ และควบคุมพลัง อำนาจทั้งหมดไว้ สัตว์ในนี้นี้อาจหมายถึง ประเทศอียิปต์

ขอให้คน ยากจนและผู้ ชัดสน สรรเสริญชื่อ
 ของพระองค์
 ๒๒ ข้าแต่พระเจ้า ลูก ชื่นเกิด มาแก้หน้าของ
 พระองค์
 พระองค์อย่า ลืมว่าไอ้ คน โง่พวก นั้นหมิ่น
 ประมาทพระองค์ทุกวี่วัน
 ๒๓ พระองค์ ขออย่า ได้ลืมเสียง โห่ ร้องของ
 ศัตรูเหล่านั้นของพระองค์
 และเสียง โกลาหลวุ่นวายที่มี อยู่ตลอด เวลา
 จากคน เหล่า นั้นที่ลูก ชื่น มาต่อสู้กับ
 พระองค์

สรรเสริญพระเจ้าผู้พิพากษา

ถึงหัวหน้าร้อง ให้ร้องเพลงนี้ตามทำนอง
 “อย่าทำลาย” เพลงสฤติของอาสาฟ

๗๕ ๑ ข้าแต่พระเจ้า พวกเราสรรเสริญ
 พระองค์ พวกเราสรรเสริญพระองค์
 พระองค์นั้นอยู่ใกล้

ผู้คนต่างพูดถึงสิ่งนาที่ต่างๆที่พระองค์ทำ
 ๒พระเจ้าพูดว่า “เมื่อเวลาที่เรากำหนดไว้
 มาถึง

เราจะพิพากษาอย่างยุติธรรม
 ๓เมื่อแผ่นดิน โลกและคนที่อาศัยอยู่ใน มัน
 สิ้นไหว

เรานี่แหละเป็นผู้ที่ทำให้ฐานรากนั้นมั่นคง *เซ
 ล่าห์*

๔เราบอกพวกที่เยอหยิ่งจองหอง ‘เลิกโอ้อวด
 ได้แล้ว’

เราบอกคน ชั่ว ชั่ว ‘เลิกวาง กล้ามใหญ่โตได้
 แล้ว

๕เลิกวางท่าราวกับ ว่ามีอำนาจสูงสุดเสีย
 เหลือเกิน †

ไม่ต้องเข็ดหน้าพูดจาโอ้อวดหรอก”

๖เพราะการ ยกย่องไม่ ได้มาจากทางทิศ
 ตะวันออกหรือทิศตะวันตก

หรือมาจากที่เปล่าเปลี่ยว
 ๗แต่พระเจ้าเป็นผู้ตัดสิน
 ทำให้คนหนึ่งตกต่ำ แล้วทำให้อีกคนหนึ่งได้
 รับการยกย่อง

๘เพราะพระ ยาห์เวห์ถือจอกแห่งการ
 พิพากษาอยู่ในมือ จอก นั้นเต็มไปด้วย
 เหล้าองุ่นฤทธิ์แรงที่ผสมเครื่องเทศ

เมื่อพระองค์เทเหล้า oungeแห่งความ
 โกรธ-เกรี้ยวจากจอกนั้น คนชั่วทุกคน
 ในโลก นี้จะ ต้องดื่มมันจน เกลี้ยง ไม่
 เหลือแม้แต่ตะกอนกันถ้วย

๙ส่วนข้าพเจ้านั้นจะเล่า เรื่อง ราวของ
 พระองค์อยู่เสมอ

ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญพระเจ้าแห่งยา
 โคบ

๑๐พระเจ้าพูดว่า “เราจะตัดกำลังของพวกคน
 ชั่ว

และเพิ่มกำลังให้กับคนดี” *

พระเจ้าผู้หาเกรงขาม

ถึงหัวหน้าร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรี
 ประกอบ เพลงสฤติของอาสาฟ

๗๖ ๑ ในโยดาห์ พระเจ้าเป็นที่รู้จักกันทั่ว
 ในอิสราเอล ชื่อของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่

๒ที่พิภ ูของพระองค์อยู่ในเมืองซาเล็ม †
 ส่วนที่ประทับของพระองค์อยู่บนภูเขาศิโยน

๓ที่นั่น พระองค์ได้หักกลุกรณไฟ
 โล่กำบังและดาบของศัตรูที่ใช้รบจนหมดสิ้น
เซลล์่าห์

๔พระองค์ส่งรศมีเจ็ดจำ
 และมีบารมีสูงส่งยิ่ง กว่าภูเขาที่พระองค์ได้
 ฆ่าเหยื่อของพระองค์ †

๕ทหารที่มีใจกล้าหาญเหล่านั้นถูกยึดของไป
 ในขณะที่นอนตายอยู่

†๗๕:๕ เลิกวางท่า... เสียเหลือเกิน หรือแปลตรงๆได้ว่า “อย่าชูเขาสัตว์สูง” เขาสัตว์ หมายถึง ถึง อำนาจ หรือพลังกำลัง

*๗๕:๑๐ เราจะตัด ... ให้กับคนดี หรือแปลตรงๆได้ว่า “เราจะตัดเขาสัตว์ของคนชั่วทิ้งไป และเราจะยกเขาสัตว์ของคนดีขึ้น”

†๗๖:๒ ที่พิภ หรือ “ที่ประทับ” สองคำนี้ ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “รังของสิงโต”

‡๗๖:๒ ซาเล็ม เป็นชื่อย่อของ “เยรูซาเล็ม” ซึ่งหมายถึง “สงบสุข” หรือ “อยู่เย็นเป็นสุข” หรือ “ความบริบูรณ์”

†๗๖:๔ ที่พระองค์ได้ฆ่าเหยื่อของพระองค์ ข้อ นี้แปลมาจากสำเนาฮีบรู แต่สำเนาที่เป็น ภาษากรีกกับซีเรีย แปลได้ว่า “ภูเขานินร์”

นักรบพวก นั้นไม่ สามารถยกมือขึ้น มา
 ปกป้องตัวเองได้อีกแล้ว
 ๖ ข้า แต่พระเจ้าแห่งยา โคบเมื่อพระองค์ออก
 คำสั่งให้บุก
 ทั้ง ม้าและคน ชี่ รถ รบของศัตรูก็ล้ม ตาย
 เหมือนกับหลับไป
 ๗ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ช่างน่าเกรงขาม
 ไม่มี ใครสามารถยืน หยัดอยู่ต่อ หน้าพระองค์
 ได้ตอนที่พระองค์โกรธเกรี้ยว
 ๘-๙ พระองค์ประกาศคำ พิพากษาของ
 พระองค์จากฟ้าสวรรค์ตอนที่พระเจ้ายื่น
 ขึ้นมาพิพากษา
 เพื่อช่วย เหลือคน ยากจนทุก คนในแผ่นดิน
 โลกให้รอด
 แผ่น ดิน โลกก็เจียบกริบด้วยความ กลัว *เซ
 ลาร์*
 ๑๐ แน่นนอน ความ เกรี้ยวโกรธของพระองค์
 ต่อมนุษย์ทำให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์
 คน เหล่า นั้นที่รอดพ้นจากความ เกรี้ยวโกรธ
 ของพระองค์ถูกยับยั้งไว้จากความชั่ว
 ๑๑ ให้บนบานและแก้บนทั้ง หลายนั้นที่ได้ทำ
 ไว้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทุกคนนำของขวัญ
 มาให้พระองค์ผู้นำเกรงขาม
 ๑๒ พระเจ้าเป็นผู้ ที่ทำให้จิตใจของพวก ผู้นำ
 ถ่อมลง
 กษัตริย์ทั้ง หลายบนแผ่นดิน โลกยำเกรง
 พระองค์

**พระเจ้าจะทอดทิ้งคนของ
 พระองค์ตลอดไปหรือ**

*ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเพลงของ
 เยดูธุน § เพลงสฤติของอาสาฟ*

๗๗ ^๑ข้าพเจ้าร้องต่อพระเจ้า ร้องขอ
 ความช่วยเหลือจากพระองค์
 ข้าพเจ้าร้องต่อพระเจ้า และหวัง ว่าพระองค์
 จะฟังข้าพเจ้า
 ๒ ในวันที่ทุกข์ยาก ข้าพเจ้าแสวงหาองค์เจ้า
 ชีวิต
 ข้าพเจ้ายืน มือขึ้นอธิษฐานโดยไม่ วางมือลง
 เลยตลอดทั้งคืน

ข้าพเจ้าไม่ ยอมรับการ ปลอบโยนจนกว่า
 พระเจ้าจะช่วย
 ๓ ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้าและร้องคร่ำครวญ
 ข้าพเจ้าบ่นแล้วก็สิ้นหวัง *เซลาร์*
 ๔ พระองค์ถ่างหนัง ตาข้าพเจ้าไว้ ทำให้นอน
 ไม่หลับ
 ข้าพเจ้าทุกข์ใจมากจนพูดไม่ออก
 ๕ ข้าพเจ้าคิดถึงวันเวลาที่ผ่านไป
 และปีอันแสนยาวนานที่ผ่านไป
 ๖ ในยามค่ำคืน ข้าพเจ้าหวนคิดถึงเพลงที่เคย
 ร้อง
 ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงสิ่ง เหล่า น้อยอยู่ในใจ จิต
 วิญญาณของข้าพเจ้าแสวงหาคำตอบ
 ๗ องค์เจ้าชีวิตจะทอด ทิ้งพวก เราตลอด ไป
 หรือ
 พระองค์จะไม่มี วันยอมรับพวก เราอีก แล้ว
 หรือ
 ๘ ความ รัก มั่นคงของพระองค์สูญหาย ไป
 ตลอดกาลแล้วหรือ
 สัญญาของพระองค์จะถู กยกเลิกไปตลอดชั่ว
 ลูกชั่วหลานหรือ
 ๙ พระเจ้าลี้มที่จะเมตตาแล้วหรือ
 พระองค์ดับความ เมตตาเพราะพระองค์โกรธ
 หรือ *เซลาร์*
 ๑๐ ข้าพเจ้าพูดกับตัว เองว่า “สิ่งที่ทมิ แสงใจ
 ข้าพเจ้าที่สุด
 คือ พระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่ง สูงสุดหยุดแสดงฤทธิ์
 อำนาจของพระองค์”
 ๑๑ ข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ทำ
 ข้าพเจ้าจำ ได้ถึงสิ่งน่าทึ่งต่างๆที่พระองค์เคย
 ทำในสมัยก่อนนานมาแล้ว
 ๑๒ ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงการ งาน ต่างๆของ
 พระองค์
 และพิจารณาการก ระ ทำทั้ง หลายของ
 พระองค์
 ๑๓ ข้า แต่พระเจ้า ทางทั้ง หลายของพระองค์
 ช่างบริสุทธิ์ยิ่งนัก
 ไม่มีพระเจ้าใดยิ่งใหญ่เท่ากับพระเจ้าของเรา
 ๑๔ พระองค์คือพระเจ้าผู้ทำสิ่ง ที่น่า ทึ่งทั้ง
 หลาย
 พระองค์ทำให้ชนชาติ ต่างๆเห็นฤทธิ์อำนาจ
 ของพระองค์

§๗๗:๐ *เยดูธุน* เป็นหนึ่งในสามของหัวหน้านัก ดนตรี ที่กษัตริย์ดาวิดแต่งตั้ง ดูได้จาก
 พงศาวดาร ๑๖:๓๘-๔๒

๗๗:๑๐ *พระเจ้า ... พระองค์* หรือ แปลตรงๆได้ว่า “มือขวาของผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดเปลี่ยนไป”

๑๕ พระองค์ได้ไถ่คนของพระองค์
คือพวกลูก หลานของยา โคบและโย เซฟ
ด้วยแขนอันทรง พลังของพระองค์ *เซ
ลาห์*
๑๖ ข้าแต่พระเจ้า น้ำทั้งหลายได้เห็นพระองค์
น้ำเห็นพระองค์ก็สิ้นไหวด้วยความกลัว
แม้แต่น้ำในทะเลลึกก็สิ้นสะท้อนไปด้วย
๑๗ ฝนตกลงมาจากก้อนเมฆเหนือที่
ฟ้าได้ร้องคำรามออกมาจากหมู่เมฆ
แม้แต่สายฟ้าก็แลบแปลบ ปลายออกไปจาก
เมฆ
๑๘ เสียงกึกก้องของพระองค์อยู่ในลมพายุ
สายฟ้า แลบได้ทำให้ทั้ง โลกสว่าง แผ่น ดิน
โลกสิ้นสะท้อน
๑๙ พระองค์เดินทะเลผ่านทะเลไป
ถนนของพระองค์แหวกผ่านน้ำอันยิ่งใหญ่
แต่พระองค์ไม่ได้ทิ้งรอยเท้าไว้
๒๐ พระองค์นำคนของพระองค์เหมือนฝูงแกะ
ด้วยมือของโมเสสและอาโรน

บทเรียนที่ได้รับจากประวัติของอิสราเอล

บทเพลงมัสคิลของอาสาฟ

๗๘ ๑ คนของ เราเอ๋ย ให้ฟังคำสั่ง สอน
ของเรา
เอียงหูของเจ้ามาฟังคำพูดต่างๆที่ออกมาจาก
ปากของเรา
๒ เราจะอ้าปากร้องเพลงที่ก่อให้เกิดสติปัญญา
เราจะอธิบายบท เรียน ต่างๆที่ ได้จาก
เหตุการณ์ทั้งหลายในอดีต
๓ ซึ่งเป็นเรื่องที่พวก เราเคยได้ยินและรู้จัก
กันดี
เพราะพ่อ แม่และคน รุ่น ก่อนๆได้ เล่าให้พวก
เราฟัง
๔ พวก เราจะไม่ ซ่อนเรื่องเหล่านี้ ไปจากลูก
หลานของพวกเรา
พวกเราจะเล่าให้กับคนรุ่นต่อไปฟัง
ถึงการกระ ทำอันน่า สรรเสริญของพระ
ยาห์เวห์

ถึงพลัง อำนาจของพระองค์และถึงสิ่ง นำ ที่
ต่างๆที่พระองค์ได้ทำ
๕ พระเจ้าทำข้อตกลงไว้กับยาโคบ
พระองค์ให้สัญญากับชาวอิสราเอลทำตาม
และพระองค์สั่งบรรพบุรุษของเรา
ให้สั่งสอนสิ่งเหล่านี้กับลูกๆของพวกเขา
๖ เพื่อว่าคนรุ่นต่อไป คือเด็กที่ยังไม่ได้เกิดมา
จะรับรู้ถึงสิ่งเหล่านี้
และเมื่อพวก เขาโต ขึ้น พวก เขาจะ ได้เล่า
เรื่องเหล่านี้ให้กับลูกๆของพวกเขาฟัง
๗ แล้วพวกเขาจะได้ไว้วางใจในพระเจ้า
และไม่ลืมสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทำ
แต่จะรักษาคำสั่งต่างๆของพระองค์ไว้
๘ พวกเขาจะไม่ได้ไม่ เป็นเหมือนบรรพบุรุษของ
พวกเขา
ซึ่งเป็นรุ่นที่กบฏและไม่เชื่อฟัง
ซึ่งใจของพวกเขาไม่ได้มั่นคงในพระเจ้า
และจิต วิญญาณของพวกเขาไม่ได้ซื่อสัตย์
ต่อพระองค์
๙ เช่น คนเอเฟราอิมที่มีธนู พร้อมมือ
แต่กลับวิ่งหนีในวันที่การสู้รบมาถึง
๑๐ พวกเขาไม่ ได้รักษาข้อ ตกลงที่ทำ ไว้กับ
พระเจ้า
พวกเขาไม่ยอมทำตามกฎต่างๆของพระองค์
๑๑ พวกเขาลืมสิ่งต่างๆที่พระองค์ทำให้พวกเขา
เห็น
๑๒ พระเจ้าทำสิ่ง นำ ที่ต่างๆต่อ หน้า ต่อตา
บรรพบุรุษของพวกเขา
ในแคว้นโคธอนในแผ่นดินอียิปต์
๑๓ พระเจ้าแหวกทะเลออกและนำพวก เขา
เดินทะเลไป
พระองค์ทำให้น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงทั้งสอง
ข้าง
๑๔ พระองค์นำทางพวก เขาด้วยเมฆในตอน
กลางวัน
และนำด้วยแสงไฟตลอดคืน
๑๕ พระองค์ทุบหินในทะเลทรายแยกออก

^{†๗๗:๑๕} *ยาโคบและโยเซฟ* ยาโคบ (ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล) ยาโคบมีลูกชายสิบสองคน ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเผ่าต่างๆสิบสองเผ่า และโยเซฟเป็นลูกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้นของยาโคบ และโยเซฟ เป็นพ่อของมนัสเสห์กับเอเฟอิม ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของสองเผ่าที่ยิ่งใหญ่ในทางภาคเหนือ

^{*}๗๘:๕ *ธนู* หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “บวมเมอแรง” ซึ่งเป็นวัตถุรูปโค้งใช้ขว้างออกไป และมันจะวกกลับมาหาคนขว้าง

และน้ำก็ไหล ฟุ้งออก มามากมายให้พวก เขา
 ต้มเหมือนกับมาจากทะเลลึก
 ๑๖ พระองค์ทำให้พวก ล้าธาร์ไหลออก มาจาก
 หินผา
 พระองค์ทำให้น้ำไหลเหมือนพวกแม่น้ำ
 ๑๗ แต่พวกบรรพบุรุษยัง คงทำบาปต่อ
 พระองค์ต่อไป
 และภพภูต่อพระองค์ผู้ใหญ่ ยิ่งสูงสุดในแผ่น
 ดินที่แห้งแล้งนั้น
 ๑๘ แล้วพวกเขาตั้งใจลงดีพระเจ้า
 พวก เขาขออาหารเพื่อสนองความ อดอยากของ
 ตน
 ๑๙ พวกเขาพูดต่อว่าพระเจ้าว่า
 “ในทีเปเล่าเปลียวอย่างนี้ พระเจ้าสามารถหา
 อาหารให้กับพวกเราได้หรือ
 ๒๐ ถึงแม้พระองค์ทบทินให้น้ำไหลออกมาจน
 ล้นหุบเหวลึกได้
 แต่พระองค์จะมีปัญญาหาอาหารมา ให้ได้
 จริงๆหรือ
 พระองค์จะเอาเนื้อมา ให้คนของพระองค์กิน
 ด้วยได้หรือ”
 ๒๑ เมื่อพระยาห์เวห์ได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็
 โกรธ
 และไฟก็ปะทุขึ้นใส่คนของยาโคบ
 ความโกรธของพระองค์เผาอิสราเอล
 ๒๒ เพราะพวกเขาไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้า
 และไม่เชื่อว่า พระองค์มี ฤทธิที่จะช่วยพวก
 เขาให้รอดได้
 ๒๓ แล้วพระเจ้ก็ประกาศสั่งเมฆบนฟ้าเบื้อง
 บน
 และพระองค์เปิดประตูท้องฟ้า
 ๒๔ แล้วพระองค์ก็เทมานาลงมาให้พวก เขา
 กิน
 พระองค์ให้อาหาร ทิพยจากสวรรค์กับพวก
 เขา
 ๒๕ คน พวก นี้พา กันกินขนมปังของพวก
 เทพเจ้า †
 พระองค์ให้อาหารพวก เขากินอย่างอิม หมี พื
 มัน
 ๒๖ แล้วพระเจ้ก็ทำให้น้ำไหลมาจากทิศ-ตะวันออก
 เฉียงใต้พัดมาตรงที่พวกเขาอยู่
 และให้ฝูงนกตกลงมาจากท้องฟ้า
 ๒๗ พระองค์เทเนื้อลงบนพวก เขาอย่างพายุ
 ฝุ่น

มีนกกมากมายเหมือนเม็ดทรายที่ชายทะเล
 ๒๘ นกพวกนี้ตกลงไปในค่าย
 ครอบงำตีนที่ของพวกเขา
 ๒๙ พระเจ้าให้สิ่งทีพวกเขาอยากได้
 และพวก เขาก็กินจนอิ่มดี
 ๓๐ แต่ในระหว่างที่เขายังกินอาหารที่อยาก
 กินอยู่นั้น
 ขณะที่มันยังคงอยู่ในปาก
 ๓๑ รุ่งๆความ โกรธของพระเจ้ก็ฟุ้ง ขึ้นใส่
 พวก เขา
 พระองค์ฆ่าคนที่แข็ง แรงที่สุดของพวก เขา
 บางคน
 พระองค์โค่นพวกคน หนุ่มที่ ดี ที่สุดของ
 อิสราเอล
 ๓๒ ขนาดเกิด เรื่องอย่าง นี้แล้ว พวก เขาก็ยัง
 คงทำบาป
 และยังไม่ ยอมเชื่อในฤทธิอันน่า ทึ่งของ
 พระเจ้า
 ๓๓ พระองค์ทำให้ชีวิตของพวก เขาจบลง
 อย่างลุ่มเหลว
 เดือน ปีของ เขาจบลงด้วยความ หวาด กลัว
 และสิ้นที่ม
 ๓๔ เมื่อไหร่ก็ตามทีพระเจ้าฆ่าคนเหล่านั้น คน
 ที เหลือก็จะมาขอความ ช่วย เหลือจาก
 พระองค์
 พวก เขาจะกลับมาหาพระองค์และแสวงหา
 พระเจ้าด้วยใจร้อนรน
 ๓๕ พวก เขาจะระลึกได้ ว่าพระเจ้เป็นหิน
 กำบังของพวกเขา
 พระเจ้าผู้สูงสุดเป็นผู้ที่ไถ่ชีวิตของพวกเขา
 ๓๖ พวกเขาพยายามหลอกพระองค์ด้วยปาก
 และโกหกพระองค์ด้วยลิ้น
 ๓๗ พวกเขาไม่จริงใจต่อพระเจ้า
 และไม่ สัตย์ ซื่อต่อข้อ ตกลงที่ทำ ไว้กับ
 พระองค์
 ๓๘ แต่พระเจ้านั้นมีความเมตตา
 พระองค์ลบความผิดของพวกเขาออกไป
 พระองค์ไม่ได้ทำลายล้างพวกเขา
 พระองค์ระงับความ โกรธของพระองค์ไว้ครั้ง
 แล้วครั้งเล่า
 พระองค์ไม่ยอมกว่นความ โกรธของพระองค์
 ให้ฟุ้งขึ้นมา
 ๓๙ พระเจ้ระลึกอยู่ เสมอว่าพวก เขาเป็น แค
 มนุษย์

†๗๘:๒๕ พวกเทพเจ้า แปลตรงๆได้ว่า “พวกผู้มีอิทธิฤทธิ์”

พวก เขาเป็นเหมือน กับลมที่พัด ผ่าน ไปและ
ไม่หวนกลับมาอีก
๔๐ พวก เขากบฏต่อพระองค์หลาย ครั้งหลาย
คราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งนั้น
พวก เขาทำให้พระองค์เสียใจในดินแดนนั้น
๔๑ พวก เขาหลงติดกับพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า
และทำให้องค์ผู้ ศักดิ์สิทธิ์แห่ง อิสราเอลต้อง
เจ็บปวดใจ
๔๒ พวก เขาไม่ เคยจดจำฤทธิ์อำนาจของ
พระองค์
หรือจดจำวันที่พระองค์ช่วย กู้พวก เขาให้
รอดพ้นจากศัตรู
๔๓ หรือเวลาที่พระองค์ได้ ทำการ อัจฉรย์ใน
ประเทศอียิปต์
หรือที่พระองค์ได้แสดงสิ่ง นำ ที่ ต่างๆใน
แคว้นไคอัน
๔๔ พระองค์เปลี่ยนแม่น้ำให้กลายเป็นเลือด
พวกเขาจึงไม่สามารถดื่ม น้ำจากลำธารได้
๔๕ พระองค์ให้เหือบมากัดพวกเขา
และส่งกบทั้งหลายมาทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง
๔๖ พระองค์ยกพืช ผลของพวก เขาให้ กับ
ตักแตนวัยคลาน
และยกผลผลิตของพวก เขาให้กับตักแตนวัย
บิน
๔๗ พระองค์ทำให้ลูกเห็บตกลง มาทำลายเถา
องุ่นของชาวอียิปต์
พระองค์ทำให้ฝนตกห่า ใหญ่ทำลายผล
มะเดื่อของพวก เขา
๔๘ พระองค์ส่งลูกเห็บลงมาฆ่าฝูง วัวของพวก
เขา
และให้ฟ้าผ่าฝูงสัตว์ของเขา
๔๙ พระองค์แสดงความ เคืองแค้นอัน ร้อนแรง
ของพระองค์ต่อชนชาวอียิปต์
พระองค์ส่ง ความ เกรี้ยวโกรธ ความ
เดือดดาล และความอาฆาต แค้นเป็น
คณะทูตมาทำลายล้างพวกเขา
๕๐ พระองค์ระบายความ โกรธของพระองค์
ออกมาอย่างเต็มที
พระองค์ไม่ได้ไว้ ชีวิตของชาว อียิปต์แต่กลับ
ยกพวกเขาให้ตายด้วยโรคระบาด
๕๑ พระเจ้าฆ่าลูกชายหัวปีทั้งหมดในอียิปต์
พระองค์ทำลายสิ่ง ที่สูงสุดถึงความ เป็น ชาย
ของครอบครัวทั้งหลายของฮาม *

๕๒ แต่พระเจ้านำทางคนของพระองค์ออก
จากที่นั้นเหมือนน้ำแกะ
และพระองค์นำทางพวก เขาในที่เปล่าเปลี่ยว
เหมือนน้ำผึ้งสัตว์
๕๓ พระเจ้านำพวก เขาสู่ความปลอดภัย พวก
เขาจึงไม่ต้องหวาดกลัว
เพราะพระเจ้าทำให้ศัตรูของพวก เขาถูกน้ำ
ทะเลซัดกลบตายหมด
๕๔ แล้วพระเจ้านำพวก เขาไปถึงพรมแดน
ของแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
คือดินแดนแห่งเนิน เขาที่พระองค์ยึด มาด้วย
มือขวาอันทรงฤทธิ์ของพระองค์
๕๕ แล้วพระองค์ก็ขับไล่ชนชาติต่างๆออกไป
ต่อหน้าคนของพระองค์
พระองค์แบ่ง ปันดิน แดนนั้นให้ กับเผ่าๆ ต่างๆ
ของอิสราเอลและให้พวก เขาตั้งถิ่นฐาน
อยู่ในบ้านทั้งหลายของศัตรู
๕๖ แต่พวกอิสราเอลก็ยังหลงติดกับพระเจ้า
ผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด
กบฏต่อพระองค์และไม่ได้เชื่อ ฟังกฎ ทั้ง
หลายของพระองค์
๕๗ ชาวอิสราเอลไม่จงรักภักดีและทรยศต่อ
พระเจ้า เหมือน กับที่บรรพบุรุษของ
พวกเขาเคยทำ
พวก เขาเชื่อ ถือไม่ได้เหมือนคัน ธนูที่ใช้การ
ไม่ได้
๕๘ พวก เขาทำให้พระองค์โกรธด้วยการ สร้าง
สถานศักดิ์สิทธิ์มากมาย
และทำให้พระองค์หึง หวงด้วยการ สร้างรูป
เคารพมากมาย
๕๙ เมื่อพระเจ้าได้ยินเรื่องเหล่านี้ พระองค์
โกรธ
และพระองค์ทอดทิ้งอิสราเอลอย่างสิ้นเชิง
๖๐ พระองค์ละทิ้งเดันท์ ศักดิ์สิทธิ์ในเมือง ซี
โลให้ไป
ซึ่งเคย เป็นที่สถิตของพระองค์ท่ามกลาง
มนุษย์
๖๑ พระองค์ยอมปล่อยให้หีบอันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์ถูกยึดไป
พระองค์ยอมปล่อยให้ศัตรูยึดเอาสัญลักษณ์
แห่ง ฤทธิ์อำนาจและสง่า ราศีของ
พระองค์ไป
๖๒ พระองค์เกรี้ยวโกรธคนของพระองค์

* ๗๘:๕๑ ฮาม ตามหนังสือปฐมกาล ๑๐:๖-๑๐ ชาวอียิปต์สืบเชื้อสายมาจากคนที่ชื่อฮาม

และปล่อยให้คนของพระองค์ตายด้วยคมดาบ
 ๖๓ พวกทหารหนุ่มถูกไฟเผาตายหมด และพวกสาวบริสุทธิ์ยังคงไม่ได้แต่งงาน *
 ๖๔ พวกนักบวชล้มตายด้วยคมดาบ แต่ภรรยา หม้ายของพวก เขาไม่สามารถไว้ทุกข์ได้ตามปกติ
 ๖๕ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็ตื่นขึ้น มาเหมือนคนที่เพิ่งตื่นนอน เหมือน กับนักรบที่เพิ่งตื่น ขึ้นจากการ เม้าหล้าอ่อน
 ๖๖ พระองค์ตีเหล่าศัตรู ขับไล่พวกเขากลับไป และทำให้พวกเขาอับอายขายหน้าตลอดไป
 ๖๗ แล้วพระองค์ทอดทิ้งครอบครัวของโยเซฟ และไม่ได้เลือกเผ่าของเอฟราอิม
 ๖๘ แล้วพระองค์ก็เลือกเผ่ายูดาห์ขึ้นปกครอง และเลือกภูเขาคิโยนที่พระองค์รัก เป็นที่ตั้งของวิหาร
 ๖๙ พระองค์สร้างสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เหมือนกับภูเขาสงต่าง ๆ เหมือนโลกนี้ที่พระองค์ตั้งให้อยู่ตลอดไป
 ๗๐ พระองค์เลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และเอาเขาออกมาจากคอกแกะทั้งหลาย
 ๗๑ พระองค์เอาดา วิดมาจาก การติดตามดูแลแม่แกะและลูกของมัน มาเป็นผู้เลี้ยงยาโคบคนของพระองค์ และเป็นผู้เลี้ยงอิสราเอลสมบัตินของพระองค์
 ๗๒ ดาวิดดูแลพวกเขาด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ และนำพวกเขาด้วยมือที่ชำนาญยิ่ง

อธิษฐานให้พระองค์ เมตตาเมืองเยรูซาเล็ม

เพลงสดุดีของอาสาฟ

๗๙ ข้า แต่พระเจ้า คนต่างชาติ ได้บุกรุกเข้า มาในแผ่นดิน ของพระองค์ พวกเขาทำให้วิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ มัวหมอง และทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นกอง ซาก ปรักหักพัง
 ๘ พวก เขาทิ้งซากศพของผู้รับ ใช้พระองค์ให้ เป็นอาหารของฝูงนกในอากาศ

และทิ้งเนื้อหนังของคน ที่เชื่อสัตย์ต่อพระองค์ ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่า
 ๘ พวกศัตรูเทเลือดของคนของพระองค์ อย่างกับน้ำไปทั่วเยรูซาเล็มจนไม่เหลือใครที่จะอยู่ฝังศพ
 ๙ พวก เรากลาย เป็นสิ่งที่เพื่อนบ้านพากันดูหมิ่นดูแคลน กลาย เป็นตัว ตลกให้ผู้คนรอบ ข้างหัวเราะเยาะ
 ๑๐ ข้า แต่พระเจ้า ยาร์เวห์ พระองค์จะโกรธพวก เราไปอีกนานแค่ไหน ตลอดไปหรือ ความ หึง หวงของพระองค์จะเผา ผลาญเหมือนไฟไปอีกนานแค่ไหน
 ๑๑ เทความโกรธเกรี้ยวของพระองค์ใส่ชนชาติ ต่างๆที่ไม่ ยอมรับสิทธิ อำนาจของพระองค์ด้วยเถิด เทใส่อาณาจักร ต่างๆที่ไม่ ได้อธิษฐานต่อพระองค์
 ๑๒ เพราะคน เหล่า นั้น แผลและเขมือบคนของยาโคบ และทำลายแผ่นดินของพวกเขา
 ๑๓ ขออย่า ได้ลงโทษเราเพราะความ ผิด บาป ของบรรพบุรุษเรา ได้โปรดรีบมาแสดงความ เมตตาต่อพวก เราเถิด
 ๑๔ เพราะพวกเราหมดสิ้นหนทางแล้ว
 ๑๕ ข้า แต่พระเจ้า พระ ผู้ ช่วย ให้ รอดของ เรา ช่วยพวกเราด้วยเถิด เพื่อคนจะได้ให้เกียรติกับชื่อของพระองค์ ช่วย กู้ชีวิตและลบความ ผิด บาปของพวกเรา ด้วยเถิด
 ๑๖ เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของพระองค์
 ๑๗ ข้า แต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติเหล่า นั้น พุดกันว่า “ไหนละ พระเจ้าของพวกมัน” ขอพระองค์ช่วย แก่ แค้นชนชาติเหล่า นั้นให้ เราเห็นกับตา คน เหล่า นั้นที่ ทำให้ผู้รับ ใช้ของพระองค์ต้อง หลั่งเลือด
 ๑๘ ขอพระองค์ฟังเสียงคร่ำครวญของผู้ ถูก กักขังเถิด

*๗๘:๖๓ **ยังคงไม่ได้แต่งงาน** แปลตรงๆได้ว่า “ไม่ได้รับการสรรเสริญ” หมายถึงไม่มีใครร้องเพลงสรรเสริญให้กับพวกเขาในงานแต่งงาน เพราะพวกหนุ่มๆถูกฆ่าตายหมดแล้ว

ขอช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกตัดสินประหาร
ให้รอด ชีวิตด้วยแขนอัน ทรง พลังของ
พระองค์
๑๒ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต ขอลงโทษเพื่อนบ้าน
ของพวกเราที่ดูหมิ่นดูแคลนพระองค์
ถึงเจ็ดเท่าที่เขากระทำต่อพระองค์ด้วยเถิด
๑๓ แล้วพวกเรา ที่เป็นคนของพระองค์ที่เป็น
ฝูงแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์
จะได้ขอบคุณพระองค์ตลอดไป
แล้วพวก เราจะ เล่าถึงการก ระ ทำอัน นำ
สรรเสริญของพระองค์

**ข้าแต่พระเจ้าช่วยส่งไบน้า
ของพระองค์ลงมาบนพวกเรา**

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้
ทำนองเพลงดอกพลับพลึง คำ
พยาน เพลงสดุดีของอาสาฟ

๘๐ ข้า แต่ผู้ เลี้ยง แกะแห่งอิสราเอล
โปรดฟังพวกเราด้วยเถิด
พระองค์เป็นผู้ ที่นำคนของโย เซฟเหมือนนำ
ฝูงแกะ
พระองค์ผู้เนืองอยู่เหนือทูตสวรรค์ที่มีปีก
ขอปรากฏตัวให้พวกเราเห็นด้วยเถิด
๒ ลูกขึ้นเถิด แสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์
ต่อหน้าประชาชนของเอฟราอิม เบนยามิน
และมนัสเสห์
มาช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด
๓ ข้า แต่พระเจ้า ช่วยทำให้เรากลับ มาเข้ม
แข็งเหมือนเดิมด้วยเถิด
ช่วยส่งไบน้าของพระองค์ลงมาบนพวก
เรา และช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด
๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มั่งคั่งทั้งสิ้น
พระองค์จะโกรธคนของพระองค์ที่อธิษฐาน
ต่อพระองค์ไปอีกนานแค่ไหน
๕ พระองค์เลี้ยงพวกภูเขา ด้วยน้ำตาต่างข้าว
และให้พวกเขาเติมน้ำตาเป็นถึงๆ
๖ พระองค์ทำให้เรากลาย เป็นสิ่ง ที่ประเทศ
เพื่อนบ้านต่างต่อสู้แย่งชิงกัน
และพวกศัตรูก็หัวเราะเยาะพวกเรา
๗ ข้าแต่พระเจ้า ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ช่วยทำให้เรา
กลับมาเข้มแข็งเหมือนเดิมด้วยเถิด

ช่วยส่งไบน้าของพระองค์ลงมาบนพวก
เราและช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด
๘ พระองค์นำพวก เราที่เป็นแกะ ฝูงของ
พระองค์คือออกจากอียิปต์
พระองค์ขับไล่ชาว ต่าง ชาติออกไปและปลุก
พวกเราที่เป็นต้นองุ่นของพระองค์แทน
๙ พระองค์กำจัดหินและหม้อรากให้ต้นองุ่นนั้น
มีที่เติบโต
แล้วต้นองุ่นนั้นก็หยั่งรากลึกและแผ่ขยายไป
ทั่วแผ่นดิน
๑๐ เงามของมันปกคลุมไปทั่วเนินเขาต่างๆ
ส่วนกิ่ง ก้านของมันปกคลุมต้นสน ซี ดาร์อัน
สูงใหญ่
๑๑ แกะ ฝูงนี้ได้แตกกิ่ง ก้านแผ่ ขยายออก ไป
ทางทิศตะวันตกสู่ทะเล
ทางทิศตะวันออกสู่แม่น้ำยูเฟรติส
๑๒ แต่ตอน นี้ ทำไมพระองค์ถึง ได้ฟังรั้ว
กำแพงที่ป้องกันสวนองุ่นลง
และปล่อยให้คนทีเดินผ่านไปมาเด็ดลูกมัน
๑๓ พวกหมาป่าก็พากันมาแทะกิน
และแมลงจากท้องทุ่งพากันมากัดกิน
๑๔ ข้าแต่พระเจ้าผู้มั่งคั่งทั้งสิ้น โปรดกลับมา
เถิด
โปรดมองลงมาจากสวรรค์ และดูว่าเกิดอะไร
ขึ้น
ลงมาดูแลแกะฝูงนี้ด้วยเถิด
๑๕ พระองค์ปลุกราก เงามของมันด้วยมือขวา
ของพระองค์เอง
พระองค์เลี้ยง ดูต้น อ่อนนั้นให้เป็นของ
พระองค์เอง
๑๖ แต่ตอนนี แกะฝูงของพระองค์ถูกโค่นลง
และเผาทิ้ง
ขอให้พวกศัตรูถูกทำลายด้วยสีหน้าที่เกรี้ยว-
โกรธของพระองค์
๑๗ ขอ ให้มือของพระองค์หั่นคนที่พระองค์
เลือกสรรไว้ *
คือผู้ที่พระองค์ได้เลี้ยงดูให้แข็งแรงเป็นของ
พระองค์เอง
๑๘ แล้วพวกเราจะได้ไม่หันเหไปจากพระองค์
ขอพระองค์ให้ชีวิตใหม่กับพวกเรา เพื่อพวก
เราจะได้สรรเสริญชื่อของพระองค์
๑๙ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มั่งคั่งทั้งสิ้น
ช่วยทำให้เราเข้มแข็งเหมือนเดิมด้วยเถิด

* ๘๐:๓ ช่วยส่งไบน้า ... บนพวกเรา หมายถึง โปรดมีเมตตาต่อเราด้วย

* ๘๐:๑๗ คนที่พระองค์เลือกสรรไว้ คงจะหมายถึงอิสราเอล หรือ กษัตริย์ก็ได้

ช่วยส่องใบหน้าของพระองค์ลงมาบนพวก
เราและช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด

เพลงแห่งเทศกาล

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงนี้ตาม
ทำนองกิททิซ † เพลงของอาสาฟ

๑ ให้ร้อง เพลงด้วยความ ยินดีให้กับ
พระเจ้าผู้ให้พละกำลังกับพวกเรา
ให้ให้ ร้องคำ สรรเสริญให้ กับพระเจ้าของยา
โคบ

๒ ให้เริ่มบรรเลงดนตรี ดีกลองร่ามะนา
ให้ติดพิณสี่สายและพิณสิบสายเถิด

๓ ให้เป่า แตรเขา แกะทั้งในคืน วัน พิณู ใหม่
‡ และในคืนวันพิณูเต็มดวง ¶

ซึ่งเป็นคืนที่งานเทศกาลของพวกเราเริ่มต้น

๔ การ เฉลิมฉลองเทศกาลเป็นกฎสำหรับคน
อิสราเอล

และเป็นคำสั่งจากพระเจ้าของยาโคบ

๕ พระเจ้าให้กฎ เกณฑ์กับครอบครัวของโย
เซฟ

ตอนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์
ข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่ข้าพเจ้าไม่ เคยรู้จักมา
ก่อน

๖ เสียง นนพุด ว่า “เราปลด ภาระออกจากบ่า
ของเจ้า

และเอาตะกร้าที่หนัก อึ่งออกจากมือทั้ง สอง
ข้างของเจ้า

๗ เมื่อเจ้าเจอกับความทุกข์ยาก เจ้าเรียกหา
เราและเราก็ช่วยกู้เจ้า

เราตอบเจ้าจากเมฆคริมฟ้าคะนอง
เราได้ทดลองเจ้าที่แหล่งน้ำเมรีบาห์” *เซลาห์*

๘ คนของเรา ฟังเราให้ดี เราจะให้คำเตือนกับ
เจ้า

อิสราเอลเอ๋ย เราหวังเหลือ เกินว่าเจ้าจะ ฟัง
เรา

๙ อย่าได้มีพระเจ้าอื่นในหมู่พวกเรา
อย่าได้กราบไหว้รูปเคารพพระเจ้าของคนต่างชาติ

๑๐ เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
เราคือผู้ที่นำเจ้าออกมาจากอียิปต์

อย่าปากของเจ้าให้กว้าง และเราจะเติมให้เต็ม
๑๑ แต่คนของเราไม่ยอมฟังเสียงของเรา

ชาวอิสราเอลไม่ยอมทำตามสิ่งที่เราบอก
๑๒ เราก็เลยปล่อยให้พวกเขาไปตามทางที่ผิด
รันของพวกเขา

และทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาอยากทำ

๑๓ ถ้าเพียงแต่คนของเราฟังเสียงเรา
ถ้าเพียง แต่คน อิสราเอลจะเดินในทาง ทั้ง
หลายของเรา

๑๔ เราก็จะปราบศัตรูของพวกเขาในไม่ช้า
และจะลงโทษคู่ต่อสู้ของพวกเขา

๑๕ เราจะบีบบังคับคนที่เกลียดชังเรา ให้ต้อง
มายอมจำนนต่อเรา

และพวกเขาจะต้องอับอายขายหน้าตลอดไป

๑๖ แต่อิสราเอล เราจะเลี้ยงเจ้าด้วยข้าวสาลีที่
ดีที่สุด

และเราจะให้เจ้าอิ่มหน้าด้วยน้ำเชื่อมผลไม้ที่
ไหลออกมาจากหิน

พระเจ้าตัดสินเทพเจ้าของคนต่างชาติ

เพลงสฤติของอาสาฟ

๑ พระเจ้ายืน อยู่ในที่ซุ่มนุมนสวรรค์
๘๒ ท่ามกลางเทพเจ้าทั้งหลาย *

พระองค์ได้ประกาศคำตัดสิน

๒ พระเจ้าพูดว่า “อิก นานแค่ ไหน ที่เจ้าจะ
ตัดสินอย่างไม่ยุติธรรม

อีกนานไหม ที่เจ้าจะเข้าข้างคนชั่ว” *เซลาห์*

๓ “ให้ตัดสินคดีของคน ยากจน และเด็ก
กำพร้าอย่างยุติธรรมด้วย

แก้ต่างให้กับคนยากจนและคนขัดสนด้วย
๔ ช่วยกู้คนยากจนและคนขัดสนด้วย
ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอุ้งมือของคนชั่ว

† ๘๑:๑ ตามทำนองกิททิซ กิททิซเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้อความหมายที่แน่นอน อาจจะ
เป็นเครื่องดนตรี ทำนอง หรือวิธีเล่นดนตรีแบบหนึ่ง

‡ ๘๑:๓ วันพิณูใหม่ คุณฮีบรูถือว่าเป็นวันแรกของเดือนใหม่ ซึ่งแต่ละครอบครัวหรือชุมชน
จะมาร่วมกินกันจากเครื่องบูชาแห่งการเฉลิมฉลองนี้

¶ ๘๑:๓ วันพิณูเต็มดวง คุณฮีบรูถือว่าเป็นวันที่สิบห้าของทุกๆเดือน มีหลายเทศกาลของ
อิสราเอลที่เฉลิมฉลองกันในวันนี้

* ๘๒:๑ เทพเจ้าทั้งหลาย บางคนเข้าใจว่าประโยคนี้พูดถึง “พวกทูตสวรรค์” หรือ “พวกผู้
พิพากษาที่เป็นมนุษย์”

๕ เทพเจ้าพวกนี้ไม่รู้ และไม่เข้าใจอะไรเลย พวกเขาเดินอยู่ในความมืด ในขณะที่ ที่รากฐานของสังคมโลก นี้กำลังสั่นคลอน”

๖ เราว่าพวกเจ้าเป็นเทพเจ้า พวกเจ้าต่างก็เป็นลูกของพระเจ้าผู้สูงสุด

๗ แต่ความจริงแล้ว เจ้าจะต้องตายเหมือนกับ มนุษย์

เจ้าจะล้มตายไปเหมือนกับผู้นำทุกคน
๘ ข้าแต่พระเจ้า ลูกขึ้นเถิด และมาตัดสินโลกนี้

เพราะพระองค์นั้น แหละเป็นพระเจ้าของชนชาติทั้งสิ้น

**คำอธิษฐานให้พระเจ้า
ขณะพวกศัตรูของอิสราเอล**

เพลงสดุดีของอาสาฟ

๑ ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่านิ่งเฉย
๘๓ อย่าทำเป็นหูหนวก

ข้าแต่พระเจ้า อย่าเฉยเฉยอีกต่อไปเลย

๒ ดูลิ พวกศัตรูของพระองค์ ส่งเสียงโกลาหล วุ่นวาย

พวกคนเหล่านั้นที่เกลียด ชังพระองค์เซ็ด หัวขึ้นต่อต้าน

๓ พวก เขาวางแผน ลับต่อ ด้านคนของพระองค์

พวกเขาสมรู้ร่วมคิดกันต่อต้านคนเหล่านั้นที่พระองค์รักใคร่หวงแหน

๔ พวก เขาพูดว่า “มาเถิด ไปกวาดล้างพวกมันให้ สิ้นจนไม่ เหลือเป็นชนชาติอีกต่อไป

จนไม่มีใครจดจำชื่อของอิสราเอลได้อีก”

๕ พวกเขาเห็นด้วยกันต่อแผนร้ายที่วางนั้น และทำข้อตกลงร่วมกันที่จะต่อต้านพระองค์

๖ “คนพวกนี้คือตระกูลต่างๆของเอโดม คนอิซมาเอล

คนโมอับ และคนฮาการ์

๗ คนเกบาล คนอัมโมน คนอามาเลค คนฟีลิสเตีย และชาวเมืองไทรเซ”

๘ แม้แต่อัสนีก็เรียกที่ร่วมกับพวกเขา และเสริม กำลังให้ กับลูก หลานของโลท † เซลาห์

๙ ขอพระองค์ทำลายพวก เขาเหมือน กับที่พระองค์ทำกับมีเดียน

เหมือน กับที่พระองค์ทำกับสิเสราและยาบิน ที่แม่น้ำคิไซน

๑๐ สองคนนั้นถูกทำลายที่เอนโดร์ และซากศพที่เน่า เปื่อยของพวก เขากลาย เป็นปุ๋ยสำหรับดิน

๑๑ ขอพระองค์ทำลายล้างพวก ผู้นำของ เขา เหมือนกับที่พระองค์ทำกับไอเรบและเศเอบ

ขอพระองค์ทำ กับผู้ ปกครองทุก คนของ เขา เหมือนกับที่พระองค์ทำกับเศบาร์ และคัลมุนนา

๑๒ คน พวก นี้พูดว่า “ไปยึดเอาทุ่ง หญ้าของพระเจ้า

มาเป็นของพวกเรากันเถอะ”

๑๓ พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำให้พวก เขาเป็นเหมือนฝูงที่หิวหวนเกิด

ทำให้พวก เขาเป็นเหมือนแกะที่ปลิวไปตามลมด้วยเถิด

๑๔ ขอพระองค์เป็นเหมือนไฟที่เผาป่า เป็นเหมือนไฟที่เผา ผลาญไป ตามเนิน เขาต่าง ๆ

๑๕ ขอพระองค์ไล่กวาดพวก เขาด้วยลม แรงของพระองค์

และทำให้พวก เขาตกใจ กลัวด้วยพายุของพระองค์

๑๖ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอปกคลุมใบหน้าเขาด้วยความละอาย

เพื่อว่าเขาจะแสวงหาพระองค์

๑๗ ขอ ให้พระองค์ทำให้พวก เขากลับและ อับอายขายหน้าตลอดไป

ขอให้พวกเขาเสียหน้าและเสียชีวิตไป

๑๘ แล้วพวกเขาจะ ได้รู้ว่าพระองค์ผู้ที่มีชื่อว่าย่าห์เวห์

เป็นเพียงผู้เดียวที่เป็นพระเจ้า ผู้ทรงครอบครองทั้งโลก

† ๘๓:๘ โลท เป็นบรรพบุรุษของคนโมอับและคนอัมโมน

อยากอยู่ในวิหารของพระเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนองกิท
ทึช * เพลงสฤติของตระกูลโคราห์

๘๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
เต็นท์ที่สถิตของพระองค์ข้าง
ดงมามยีนก

๒ ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างแรง กล้าและรอไม่
ไหว แล้วที่จะได้เข้าไปในลานวิหารของ
พระองค์

ทั้งจิตใจและร่างกายของข้าพเจ้าจะโห่ ร้อง
ด้วยความยินดีแต่พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่

๓ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็น
พระเจ้าและกษัตริย์ของข้าพเจ้า
แม้แต่นก กระจอกก็ยังเจือที่พักในวิหารของ
พระองค์

แม้แต่นก นางแอ่นก็ยังมาทำ รังเลี้ยงลูก
อ่อนของมันใกล้แท่นบูชาทั้งหลายของ
พระองค์

๔ ถือว่ามี เกียรติจริง ๆ คน เหล่า นั้นที่ได้อาศัย
ในวิหารของพระองค์

และได้สรรเสริญพระองค์อยู่เสมอ *เซลาห์*

๕ ถือว่ามี เกียรติจริง ๆ คน เหล่า นั้นที่แสวงหา
ผละกำลิ่งจากพระองค์
คนที่ได้ตั้งใจแน่ว แน่ที่จะเดิน ทางไปสู่วิหาร
ของพระองค์

๖ ในขณะที่ พวกเขา เดินผ่านหุบเขาแห่ง แล้ง
แห่งบาคานัน

มันก็กลับกลายเป็นบริเวณที่มีตาน้ำมากมาย
ฝนตื้นฤดูก็ตกลง มาทำให้หุบเขานั้นเกิดแอ่ง
น้ำเต็มไปหมด

๗ พวกเขา เดิน ทางจากเมือง หนึ่งไป ยังอีก
เมืองหนึ่ง †

เพื่อไปเข้าเฝ้าพระเจ้าบนภูเขาศิโยน

๘ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเถิด

ข้า แต่พระเจ้าแห่งยา โคบ โปรด ฟังข้าพเจ้า
ด้วยเถิด *เซลาห์*

๙ ข้า แต่พระเจ้า โปรดให้ความ สนใจของ
พวกเราด้วย

และเอาใจใส่กษัตริย์ที่พระองค์ได้เจิมไว้ด้วย
เถิด

๑๐ วันเดียวในลานวิหารของพระองค์ยิ่งดีกว่า
พันวันในที่อื่น

ยืนอยู่ที่ประตู บ้านของพระเจ้าของข้าพเจ้า
ยิ่งดีกว่าอาศัยอยู่ในบ้านของคนชั่ว

๑๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์เป็นดวง
อาทิตย์ และเป็นโล่กำบัง

พระองค์ให้ความดีความชอบและเกียรติยศ
พระองค์ไม่ เคยหวงของ ดีๆไว้จากคน ที่ใช้
ชีวิตอย่างไร้ที่ติ

๑๒ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
คนที่ไว้วางใจในพระองค์ ถือว่ามีเกียรติจริง ๆ

โปรดให้เราใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลง
สฤติของตระกูลโคราห์

๘๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์แสดง
ความชอบต่อแผ่นดินของพระองค์
และทำให้คนของยา โคบกลับ มามี สภาพ ดี
เหมือนเดิม

๒ พระองค์ก็ภัยให้ กับความ ผิดของคนของ
พระองค์

และกลบ เกล็ดของความ บาปทั้งหมดของพวกเขา
เซลาห์

๓ พระองค์ถอนความ โกรธทั้งหมดของ
พระองค์ไป

พระองค์กลับหัน หลังให้กับความ เตือดดาล
ของพระองค์

๔ ตอน นี้ พระเจ้า องค์เจ้าชีวิตของพวกเขา เรา
โปรดช่วยให้เรากลับไปมีสภาพดีเหมือน
เดิม

หยุดโกรธเคืองพวกเราด้วยเถิด

๕ พระองค์จะเกี่ยว กราดพวก เราอยู่อย่าง นี้
ไปตลอดหรือ

พระองค์จะกริว โกรธไปตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
หรือ

๖ พระองค์จะ ให้ชีวิตใหม่กับ เราอีก ครั้ง ไช้
ใหม่

แล้วคนของพระองค์จะ ได้มี ความ สุขใน
พระองค์

* ๘๔:๐ กิททึช กิททึชเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้ว่าความหมายที่แน่นอน อาจเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งก็ได้

† ๘๔:๗ จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง หรือ “พวกเขายังเดินไปก็ยิ่งแข็งแรงมากขึ้น”

๗ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดแสดงความ รัก
 มั่นคงของพระองค์ต่อพวกเรา
 และช่วยพวกเราให้รอดด้วยเถิด
 ๘ ข้าพเจ้าจะฟังสิ่งที่พระเจ้าพูด
 แน่نون พระ ยาร์เวห์จะสัญญาให้คนที่จงรัก
 ภักดีต่อพระองค์อยู่เย็นเป็นสุข
 แต่พวกเขาจะต้องไม่หันกลับไปทำเรื่อง โง่ๆ
 ของพวกเขาอีก
 ๙ ใน ไม่ ข้าพระองค์จะช่วย กู้คนที่ยาเกรง
 พระองค์อย่างแน่นอน
 และแผ่นดินของเราจะเต็ม ไป ด้วยสง่า ราศี
 ของพระองค์
 ๑๐ ความ รักมั่นคงของพระเจ้าและความ สัตย์
 ซื่อของพระองค์จะมาพบกัน
 ความ ชอบ ธรรมและสันติสุขของพระองค์
 จะมาจับกัน
 ๑๑ ความ สัตย์ ซื่อของพระองค์จะงอก ขึ้น มา
 จากแผ่นดิน
 และความดี งามของพระองค์จะมอง ลง มา
 จากฟ้าสวรรค์
 ๑๒ พระยาร์เวห์เองจะให้สิ่งดีๆกับพวกเรา
 และแผ่นดินของเราก็จะผลิตผลของมัน
 ๑๓ ความ ชอบ ธรรมจะเดินอยู่เบื้อง หน้า
 พระองค์
 และจัดเตรียมทางให้กับเท้าของพระองค์

อธิษฐานขอความช่วยเหลือให้ชนะศัตรู

คำอธิษฐานของดาวิด

๘๖

๑ ข้า แต่พระเจ้า โปรดเรียหุฟัง
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วย เถิดเพราะข้าพเจ้าเป็น
 คนยากจนและขัดสน
 ๒ ปกป้องชีวิตของข้าพเจ้าด้วย เถิดเพราะ
 ข้าพเจ้าจงรักภักดีต่อพระองค์
 ช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด
 เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
 และข้าพเจ้าเป็นผู้รับ ใช้นของพระองค์ที่ฝาก
 ความไว้วางใจในพระองค์
 ๓ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต โปรดเมตตาข้าพเจ้า
 ด้วยเถิด
 เพราะข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจาก
 พระองค์ตลอดทั้งวัน
 ๔ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต โปรดทำให้ผู้รับ ใช้นของ
 พระองค์มีความสุขด้วยเถิด

เพราะข้าพเจ้ายกชีวิตของข้าพเจ้าให้ กับ
 พระองค์
 ๕ ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์ช่างดีเลิศ และ
 พร้อมที่จะให้อภัย
 พระองค์เต็มไปด้วยความรักมั่นคงต่อทุกคน
 ที่ร้องเรียกหาพระองค์
 ๖ ข้าแต่พระยาร์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของ
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 โปรดให้ความสนใจกับคำขอ ร้องของข้าพเจ้า
 ด้วยเถิด
 ๗ ข้าพเจ้าร้อง หาพระองค์ ในยามที่มีความ
 ทุกข์ยาก
 เพราะพระองค์ตอบข้าพเจ้า
 ๘ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต ไม่มีพระเจ้าอื่น ได
 เหมือนกับพระองค์
 ไม่มีสักองค์ที่สามารถทำสิ่งที่พระองค์ทำได้
 ๙ ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์สร้างคนทุกชาติ
 ทุกภาษา
 พวก เขาทุก คนจะมาราบอยู่ต่อ หน้า
 พระองค์
 และให้เกียรติกับชื่อของพระองค์
 ๑๐ เพราะพระองค์นั้นยิ่งใหญ่และทำสิ่ง ต่างๆ
 ที่เหลือเชื่อ
 มีแต่พระองค์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้า
 ๑๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ช่วยสอนแนวทาง
 ต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มี ชีวิตที่สัตย์ซื่อเหมือนกับ
 พระองค์
 โปรดรวบรวมจิตใจของข้าพเจ้าให้ยาเกรง
 ชื่อของพระองค์สุดจิตสุดใจ
 ๑๒ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์อย่าง
 สุดจิตสุดใจ
 และข้าพเจ้าจะให้ เกียรติต่อชื่อของพระองค์
 ตลอดไป
 ๑๓ เพราะความ รักมั่นคงของพระองค์นั้นยอด
 เยี่ยมสำหรับข้าพเจ้า
 และพระองค์ก็ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้ รอดจาก
 แดนคนตาย
 ๑๔ ข้า แต่พระเจ้า พวก คน หิยัง ยโสโง่
 ข้าพเจ้า
 พวกอันธพาลตามล่าชีวิตข้าพเจ้า
 และคนเหล่านี้ไม่ยาเกรงพระองค์
 ๑๕ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์ช่างเป็น
 พระเจ้าที่อดทน มีเมตตากรุณา
 เต็มไปด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์ซื่อ

๑๖ ดังนั้น โปรดหันมาหาข้าพเจ้าและเมตตา
 กรุณาข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนั้นขอ
 ให้พละกำลังกับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระองค์เหมือนกับที่แม่
 ของข้าพเจ้าเป็น อย่างนั้น ขอช่วย กู้
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๑๗ โปรดแสดงให้ เห็นว่าพระองค์ยอมรับ
 ข้าพเจ้า
 เพื่อคน เหล่า นั้นที่เกลียดข้าพเจ้าจะ ได้เห็น
 และอับอาย
 พวกเขาจะ ได้รู้ว่า พระองค์ พระยาห์เวห์เป็น
 ผู้ที่ช่วยเหลือและปลอบโยนข้าพเจ้า

ศิโยนบ้านสำหรับชนชาติทั้งหลาย

บทเพลงสรรเสริญ แห่งตระกูลโคราห์

๘๗ ^๑พระ ยาห์เวห์ตั้งเมืองของพระองค์
 บนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น
^๒พระยาห์เวห์รักประตูเมืองศิโยน
 มากกว่าที่อื่นใดในอิสราเอล
^๓เมืองของพระเจ้าอยู่
 ทุกคนต่างก็พูด ถึงสิ่ง ยอดเยี่ยมเกี่ยวกับเจ้า
เฮลาห์
^๔พระเจ้าพูดว่า “เราจะบันทึกอียิปต์ และบาบิโลน
 ในรายชื่อของคนเหล่านั้นที่ยอมรับ
 เรา
 รวมทั้งฟีลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปียด้วย
 เราจะพูดว่า คนเหล่านี้เป็นพลเมืองของเมือง
 ศิโยน”
^๕ใช่แล้ว พระเจ้าจะพูดถึงเมืองศิโยนว่า
 “ประชาชนของชนชาติเหล่านั้น จะกลายเป็น
 พลเมืองของเมืองนี้
 และพระเจ้าสูงสุด จะทำให้เมืองนี้มั่นคง”
^๖เมื่อพระยาห์เวห์ลงทะเลเบียนชนชาติต่างๆ
 พระองค์จะบันทึกไว้ ว่า อัน นี้กลายเป็น
 พลเมืองของศิโยนแล้ว *เฮลาห์*
^๗ในงานเทศกาล ต่างๆพวก นัก ร้องและนัก
 เต้น จะพูดว่า
 “ศิ โยน แห่ล่งพระพรทั้งหมดของ ข้าอยู่ใน
 เจ้า”

เสียงร้องจากหลุมลึก

*บทเพลงสรรเสริญของเหล่าบุตรชายแห่ง
 ตระกูลโคราห์ ถึงผู้ควบคุมวง บทเพลงเกี่ยว
 กับโรคภัยที่ทำให้อ่อนแอ บทเพลง
 มีสคิลของเฮมาน ตระกูลเอศราด*

๘๘ ^๑พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
 ของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเรียก หาพระองค์ทั้ง กลาง วันและ
 กลางคืน

^๒ขอให้คำอธิษฐานของข้าพเจ้าไปอยู่ต่อหน้า
 พระองค์

โปรดเงี่ยหูของพระองค์ฟังคำร้อง ขอของ
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด

^๓เพราะชีวิตของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยเรื่องเลว
 ร้าย

ชีวิตของข้าพเจ้าเข้าใกล้แดนผู้ตายแล้ว
^๔พวก เขาถือว่าข้าพเจ้าเป็นคน หนึ่งในกลุ่ม

เหล่านั้นที่กำลังลงไปหลุมฝังศพ
 ข้าพเจ้าเปรียบเหมือนคนที่หมดเรี่ยวแรง

^๕ข้าพเจ้าถูกปล้ำอยู่ไว้ท่ามกลางคนตาย
 เหมือนซากศพทั้งหลายที่นอนอยู่ในหลุม

เหมือนคนเหล่านั้นที่พระองค์ลืมนสนิท
 เหมือนคน เหล่า นั้นที่ถูกตัดขาดจากความ

ช่วยเหลือของพระองค์
^๖พระองค์วางข้าพเจ้าไว้ในหลุมที่ลึกที่สุด

อยู่ในเหวลึกอันมืดมิด
^๗ความ โกรธของพระองค์กด ทับข้าพเจ้า ไว้

อย่างหนัก
 คลื่นทั้ง หลายของพระองค์ซัด ใส้ข้าพเจ้าครั้ง

แล้วครั้งเล่า *เฮลาห์*
^๘พระองค์แยกเพื่อนๆของข้าพเจ้าให้ห่าง

ไกลจากข้าพเจ้า
 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าน่าขยะแขยงในสายตา

พวกเขา
 ข้าพเจ้าถูกขังไว้ ออกไปไม่ได้

^๙ดวงตาข้าพเจ้าพลา มัวเพราะร้องไห้ด้วย
 ความเจ็บปวด

ข้าแต่พระยาห์เวห์ข้าพเจ้าร้อง เรียกพระองค์
 ทุกวัน

ข้าพเจ้าขมื่อขึ้นอธิษฐานถึงพระองค์
^{๑๐}พระองค์ทำการอัศจรรย์ทั้งหลายให้กับคน

ตายหรือ

* ๘๗:๔ พลเมืองของเมืองศิโยน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เกิดที่นั่น”

พวก ผีลุกขึ้น มาจากหลุมเพื่อสรรเสริญ
 พระองค์ได้หรือไม่เลย *เซลาห์*
 ๑๑ คน ตายเป็นพยานถึงความ รัก มั่นคงของ
 พระองค์ในหลุมศพหรือ
 พวก เขาเล่าถึงความ สัตย์ ซื่อของพระองค์ใน
 ดินแดนพินาศนหรือ
 ๑๒ พวก เขาจะรู้จักการ อัจฉริยะต่างๆของ
 พระองค์ในความมีตมิตนั้นหรือ
 พวก เขาจะรู้จักความดี งามของพระองค์ใน
 ดินแดนที่ไว้ความทรงจำหรือ
 ๑๓ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความ
 ช่วยเหลือจากพระองค์
 คำอธิษฐานของข้าพเจ้าลอยขึ้นไปอยู่ต่อหน้า
 พระองค์ในทุกๆเช้า
 ๑๔ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ทำไมพระองค์ถึงทอด
 ทิ้งข้าพเจ้า
 ทำไมพระองค์ถึงซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
 ๑๕ ข้าพเจ้าอ่อนแอและใกล้ ตายมาตั้งแต่เป็น
 เด็ก
 ข้าพเจ้าต้องทนเรื่องน่า สยดสยองทั้ง หลาย
 จากพระองค์ ข้าพเจ้าหมด สิ้นทุกอย่าง
 แล้ว
 ๑๖ ความ เตือดดาลของพระองค์ท่วมทับ
 ข้าพเจ้าแล้ว
 และเรื่องน่า สยดสยองทั้ง หลายของพระองค์
 ทำลายล้างข้าพเจ้าเสียแล้ว
 ๑๗ เรื่องน่า สยดสยองทั้ง หลายเหล่านี้ ล้อม
 รอบข้าพเจ้าเหมือนน้ำท่วมตลอดวัน
 พวกมันดันใส่ข้าพเจ้าจากทุกด้าน
 ๑๘ พระองค์แยกคนที่ข้าพเจ้ารักและเพื่อน
 บ้านให้ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 มีแต่ความมืดเท่านั้นที่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า

**พระยาร์เวห์จะรักษาคำมั่น
 สัญญาที่ให้กับดาวิดหรือเปล่า**

*บทเพลงมัสคิลของเอธาน
 จากตระกูลเอศราคา*

๘๘ ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงถึงความ รัก
 มั่นคงของพระยาร์เวห์อยู่เสมอ

ข้าพเจ้าจะป่าว ประกาศด้วยปากของข้าพเจ้า
 ถึงความ สัตย์ ซื่อของพระองค์ให้ กับคน
 รุ่นแล้วรุ่นเล่า
 ๒ เพราะข้าพเจ้าว่า “ความ รัก มั่นคงของ
 พระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ความ สัตย์ ซื่อของพระองค์จะอยู่นานตราบ
 เท่าท้องฟ้า”
 ๓ พระองค์พูดว่า “เราทำข้อ ตกลงกับผู้ที่เรา
 เลือกไว้
 เราให้คำ สัตย์สาบานไว้กับดา วิดผู้รับ ไข้ของ
 เราว่า
 ๔ เราจะตั้งราชวงศ์ของเจ้าตลอดไป
 เราจะสร้างบัลลังก์ของ เจ้าให้คง อยู่ตลอดชั่ว
 ลูกชั่วหลาน” *เซลาห์*
 ๕ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ชาวสวรรค์จะสรรเสริญ
 พระองค์สำหรับการ อัจฉริยะ ต่างๆที่
 พระองค์ทำ
 ที่ชุมนุมของทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์จะสรรเสริญ
 ความ สัตย์ ซื่อของพระองค์
 ๖ มีใครบ้างในฟ้า สวรรค์ที่จะมาเท่า เทียมกับ
 พระยาร์เวห์ได้
 มีใครท่ามกลางเทพเจ้าทั้ง หลายที่จะมา
 เปรียบกับพระยาร์เวห์ได้
 ๗ เมื่อทูต สวรรค์ศักดิ์สิทธิ์มาชุมนุมกันที่สภา
 พวกเขาต่างยำเกรงพระยาร์เวห์
 พระองค์นั้นยิ่งใหญ่และน่า เกรงขามกว่าทูต
 สวรรค์เหล่านั้นที่อยู่ล้อมรอบพระองค์
 ๘ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้ง สิ้น
 ไม่มีผู้ใดเหมือนกับพระองค์
 ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์มีฤทธิ์อำนาจ
 และสัตย์ซื่อในทุกเรื่อง
 ๙ พระองค์ปกครองทะเลที่ปั่นป่วน
 และเมื่อคลื่นโหม กระหน่ำพระองค์ปราบ
 พวกมันให้สงบลง
 ๑๐ พระองค์บดขยี้สัตว์ ประหลาดในทะเลที่
 ชื่อ ราหับ *
 พระองค์ทำให้พวก ศัตรูของพระองค์แตก
 กระเจิงด้วยแขนอันทรง พลังของ
 พระองค์
 ๑๑ ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ รวมทั้งทุกสิ่ง
 ในโลกเป็นของพระองค์
 พระองค์สร้างพวกมันขึ้นมาทั้งสิ้น

* ๘๘:๑๐ ราหับ นางเป็นสัตว์ประหลาดในทะเล ในเทพนิยายของชาวคานาอัน ที่เชื่อว่าก่อ
 ความอลหม่าน สับสนวุ่นวาย นางราหับเป็นสัญลักษณ์ของพวกศัตรูของพระเจ้าหรือสิ่งชั่วร้าย

๑๒ พระองค์สร้างทิศเหนือและทิศใต้
ภูเขาทาโบร์ และภูเขาเฮอร์โมเนตันและ
ร้องสรรเสริญชื่อของพระองค์ด้วยความ
ยินดี

๑๓ พระองค์มีแขนอันทรงพลัง
มือของพระองค์เต็ม เปี่ยมไปด้วยฤทธิ์เดช
มือขวาของพระองค์ชูขึ้นในชัยชนะ

๑๔ อาณาจักรของพระองค์ตั้ง อยู่บนความดี
งามและความยุติธรรม
ความจงรักภักดีและความเชื่อถือได้เดินแถว
อยู่ตรงหน้าพระองค์

๑๕ คน เหล่า นั้นที่เรียน รู้ที่ จะร้อง สรรเสริญ
พระองค์ มีเกียรติจริงๆ
ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวก เขาดำเนิน ชีวิตใน
ความสว่างที่ส่องออกมาจากใบหน้าของ
พระองค์

๑๖ พวก เขาชื่นชมยินดีที่ จะสรรเสริญชื่อของ
พระองค์ตลอดทั้งวัน

พวกเขาได้ รับชัยชนะเนื่องจากความ
ยุติธรรมของพระองค์

๑๗ เพราะพระองค์เป็นพละ กำลังอันทรง
เกียรติของพวกเรา
และพวก เราได้ รับชัยชนะ †เมื่อพระองค์
พอใจพวกเรา

๑๘ เพราะโล่ กำบัง ‡ของพวก เรามาจากพระ
ยาห์เวห์
กษัตริย์ของพวก เรามาจากองค์ ผู้ ตักดีสิทธิ
แห่งอิสราเอล ¶

๑๙ ครั้ง หนึ่ง พระองค์พูดในนิมิตกับพวก ที่
สัตย์ ซื่อกับพระองค์ว่า “เราได้ ให้ความ
ช่วยเหลือกับนักรบคนหนึ่ง
เรายกย่องคน หนุ่มคน หนึ่งจากคน ธรรมดา
ทั่วไป

๒๐ เราพบดาวิด ผู้รับใช้ของเรา
และเราเจิมเขาด้วยน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

๒๑ มือของเราจะกำจุนเขาไว้
แขนของเราจะทำให้เขาแข็งแรง

๒๒ พวก ศัตรูของ เขาจะไม่ ชนะเขาด้วยเล่ห์
เพทุบาย

ไม่มีทางที่คนชั่วจะสามารถชนะเขาได้

๒๓ เราจะบดขยี้ศัตรูของเขาต่อหน้าเขา
เราจะฟาดคน เหล่า นั้นที่เกลียด ชังเขาให้ล้ม
ลง

๒๔ ความ สัตย์ ซื่อและความ รัก มั่นคงของเรา
จะคงอยู่กับเขา
และเขาจะได้ รับชัยชนะจากฤทธิ์อำนาจของ
เรา

๒๕ เราจะแผ่ ขยายอำนาจของ เขาให้อยู่เหนือ
ทะเลและแม่น้ำ *

๒๖ เขาจะพูดกับ เราว่า ‘พระองค์คือพ่อของ
ข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้าและหิน กำบังที่ช่วย
ข้าพเจ้าให้รอด’

๒๗ เราจะให้เขาเป็นลูกชายหัวบีบของเรา

เป็นผู้สูงสุดเหนือกษัตริย์ทั้งปวงบนโลกนี้

๒๘ ความ รักมั่นคงของเราจะอยู่กับเขาตลอด
ไป

ข้อตกลงระหว่างเรากับเขาจะมั่นคง

๒๙ เราจะตั้งราชวงศ์ของเขาไว้ตลอดไป

อาณาจักรของ เขาจะคง อยู่ต่อ ไปนานตราบ
เท่ากบฟ้าสวรรค์

๓๐ ถึง แม่ลูก หลานของ เขาจะละทิ้งกฎของ
เรา

และไม่เชื่อฟังกฎระเบียบของเรา

๓๑ ถึง แม่พวก เขาจะละเมิดกฎ เกณฑ์ ต่างๆ
ของเรา

และไม่รักษาคำสั่งต่างๆของเรา

๓๒ แล้วเราจะลงโทษพวกเขาสำหรับความผิด
ต่างๆของเขา

และหวนเขาสำหรับความผิดบาปของเขา

๓๓ แต่เราก็จะไม่มี วันเอาความ รัก มั่นคงของ
เราไปจากดาวิด

เราจะไม่มีวันหักหลังหรือไม่สัตย์ซื่อต่อเขา

๓๔ เราจะไม่มี วันละเมิดคำมั่น สัญญาที่เราทำ
กับเขา

†๘๙:๑๗ ชัยชนะ หรือแปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ยกเขาสัตว์ของเราขึ้น”

‡๘๙:๑๘ โล่กำบัง หมายถึง “กษัตริย์”

¶๘๙:๑๘ เพราะโล่กำบัง ... องค์ผู้ตักดีสิทธิแห่งอิสราเอล ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โล่
กำบังของเราคือพระยาห์เวห์ กษัตริย์ของเราคือองค์ผู้ตักดีสิทธิแห่งอิสราเอล”

*๘๙:๒๕ ทะเลและแม่น้ำ หรือ ทางทิศตะวันตกและตะวันออก นี้อาจหมายถึงพื้นที่ชายฝั่ง
ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตลอดไปจนถึงประเทศแถบแม่น้ำไนล์ และแม่น้ำยูเฟรติส

เราจะไม่มีวันกลับคำพูดในสิ่งที่เราสัญญากับ
 เขา
 ๓๔ เราได้สาบานครั้ง เดียวตลอด ไปโดยอ้าง
 ความศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นประกัน
 และเราจะไม่โกหกดาวิด
 ๓๖ ราชวงศ์ของเขาจะคงอยู่ตลอดไป
 บัลลังก์ของเขาจะคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป
 เหมือนดวงอาทิตย์
 ๓๗ มันจะคงอยู่ตลอดไปเหมือนดวงจันทร์
 มันจะมันคงเหมือนท้องฟ้า” *เฮลลาห์*
 ๓๘ แต่พระเจ้า พระองค์ได้ละทิ้งกษัตริย์และ
 จากไป
 พระองค์โกรธผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้
 ๓๙ พระองค์ยกเล็กข้อตกลงที่ทำไว้กับผู้รับใช้
 ของพระองค์
 พระองค์ลบหลู่มงกุฏของเขาด้วยการโยนทิ้ง
 ลงดิน
 ๔๐ พระองค์ฟังกำแพงรอบ เมืองของ เขาจน
 หดสิ้น
 พระองค์ทำให้พวกป้อมปราการของ เขา
 กลายเป็นซากปรักหักพัง
 ๔๑ คนที่เดินผ่านไปมากก็ได้ปล้นเขา
 ชนชาติทั้ง หลายที่อยู่ล้อม รอบต่างพากันพูด
 เหยียดหยามเขา
 ๔๒ พระองค์ทำให้พวก ศัตรูของ เขาชูมือ-ขวา
 ขึ้นในชัยชนะ
 และทำให้ศัตรูทั้ง หลายของ เขาเฉลิมฉลอง
 กัน
 ๔๓ พระองค์หั่นคม ดาบของ เขาไปจากศัตรู
 ของเขา
 และไม่ยอมช่วยเขาสู้รบ
 ๔๔ พระองค์ทำให้สง่าราศีของเขาจบสิ้นลง
 และขว้างบัลลังก์ของเขาจากที่ของมันลงบน
 ดิน
 ๔๕ พระองค์ทำให้เขาแก่ก่อนวัย
 และห่อเข้าไว้ในความละอาย *เฮลลาห์*
 ๔๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ มันจะเป็นอย่าง นี้ไป
 อีก นานแค่ ไหน พระองค์จะซ่อน ตัว
 พระองค์ตลอดไปหรือ
 ความ โกรธของพระองค์จะเผา ผลาญไป อีก
 นานแค่ไหน

๔๗ อย่าลืมนะว่า ชีวิตข้าพเจ้านั้นสิ้นเหลือเกิน
 พระองค์สร้างมนุษย์ทุกคนให้มาพบกับจุดจบ
 ที่ว่างเปล่า
 ๔๘ จะมีใครมีชีวิตอยู่โดยไม่ต้องตาย
 ใครจะเอาตัว รอดจากอำนาจของความ ตาย
เฮลลาห์
 ๔๙ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต ความ รัก มันคงของ
 พระองค์ที่พระองค์แสดงใน อดีตหาย ไป
 ไหน
 เป็นความ รักที่พระองค์เคยสาบาน ไว้กับดา
 วิดด้วยความสัตย์ซื่อ
 ๕๐ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต โปรดระลึก ถึงความ
 อับอายที่พวก ผู้รับ ใช้ของพระองค์ต้อง
 ทน
 คำ เยาะ เย้ยจากชนชาติทั้ง หลายที่ข้าพเจ้า
 ต้องแบกรับไว้เต็มอก
 ๕๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ศัตรูของพระองค์เยาะ
 เย้ย
 พวกเขาเยาะเย้ยกษัตริย์ที่พระองค์ได้เจิมไว้
 ๕๒ สรรเสริญพระ ยาร์เวห์ ตลอดไป
 เอเมน *และเอเมน

หนังสือเล่มที่สี่

(สดุดี ๙๐-๑๐๖)

พระเจ้าคงอยู่ตลอดไปมนุษย์นั้นชั่วคราว

คำอธิษฐานของโมเสสคนของพระเจ้า

๑ ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต
๙๐ พระองค์ได้เป็นที่ ลี้ภัยของพวก เรา
 ตลอดมาทุกรุ่น
 ๒ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายจะเกิดมา
 ก่อนที่พระองค์จะทำให้โลกนี้เกิดขึ้น
 ตั้งแต่อดีตกาล ตราบ จนชั่ว นี้ วัน ตรี กาล
 พระองค์คือพระเจ้า
 ๓ พระองค์ทำให้มนุษย์กลับไปเป็นผงคลีดิน
 พระองค์พูดว่า “มนุษย์กลับไปเป็นดินชะ”
 ๔ ข้า แต่พระเจ้า สำหรับพระองค์ แล้วพันปีก็
 เหมือนกับแค่วันวานที่ผ่านไป
 เหมือนกับแค่เสี้ยวหนึ่งของคำคืน †

* ๘๙:๕๒ *เอเมน* เป็นภาษาฮีบรู หมายถึง ความจริง ความสัตย์จริง ซึ่งถูกกล่าวขึ้นเพื่อแสดง
 การเห็นด้วย

† ๙๐:๔ *เสี้ยวหนึ่งของคำคืน* ในอดีต หนึ่งในคืนมักแบ่งออกเป็น ๓-๔ ช่วงการเฝ้ายาม ซึ่งกิน
 เวลา ๓-๔ ชั่วโมงต่อหนึ่งช่วง

๕ และอีกพันปี ก็จะเป็นเหมือนหย้าที่เปลี่ยน
 สีเท่านั้น
 พวก มนุษย์นั้นเป็นเหมือนหย้าที่งอก ขึ้นใน
 ตอนเช้า
 ๖ หย้างอกขึ้นในตอนเช้า และเขียวไปทั่วใน
 ตอนเช้า
 แล้วในตอนค่ำก็เหี่ยวแห้งไป
 ๗ พวก เราตัวสั้น เติมเพราะกลัวความ เกรี้ยว
 โกรธของพระองค์
 พวก เราถูกทำลายเพราะความ โกรธของ
 พระองค์
 ๘ พระองค์วางความ ผิดทั้งหมดของเราไว้ต่อ
 หน้าพระองค์
 บาปทั้งหลายที่เราซ่อนเร้นไว้ก็ถูกตีแผ่อยู่ใน
 ความสว่างต่อหน้าพระองค์
 ๙ วันทั้ง หลายของพวก เราจบ ลิน ลงเพราะ
 ความโกรธของพระองค์
 เดือน ปีของพวก เราจบ ลิน ลงอย่าง รวดเร็ว
 เหมือนถอนหายใจ
 ๑๐ ชีวิตเราก็กแค้นสิบปี
 ถ้าเราแข็งแรง อาจจะอยู่ถึงแปดสิบปี
 แม้แต่วันปีที่ ดี ที่สุดก็เต็ม ไป ด้วยความทุกข์
 ยากลำบาก
 ชีวิตก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเราก็กายวับ
 ไป
 ๑๑ ใคร เล่าได้สัมผัสความ เกรี้ยวโกรธอย่าง
 เต็มที่ของพระองค์
 ใครเล่าได้สัมผัสความ โกรธของพระองค์และ
 ความกลัวที่เกิดจากมัน
 ๑๒ โปรดช่วยเราให้ รู้จักนับ วัน เวลาอัน แสน
 สิ้นของพวกเรา
 เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตอย่างชาญฉลาด
 ๑๓ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดกลับมาหาพวก
 เรา พระองค์จะถ่วง เวลาไป อีก นานแค่ไหน
 โปรดสงสารพวกผู้รับใช้ของพระองค์
 ๑๔ โปรดให้เราอิมไป ด้วยความรัก มั่นคงของ
 พระองค์ทุกๆเช้า
 แล้วพวกเราจะได้ให้ ร้องด้วยความ ยินดีและ
 มีความสุขไปชั่วชีวิต
 ๑๕ โปรดให้พวก เรามี ความ สุขนานเท่ากับวัน
 เวลาแห่งความ ทุกข์ ทรมาณที่พระองค์
 เคยหยิบยื่นให้กับเรานั้น
 นานเท่ากับปีแห่งความ ทุกข์ ระทมที่เราเจอ
 มา

๑๖ โปรดให้พวก เราผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้
 เห็นการกระทำต่างๆของพระองค์
 ให้ลูก หลานของพวก เราได้ เห็นถึงฤทธิ์
 อำนาจอันอัศจรรย์ของพระองค์
 ๑๗ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวกเรา
 โปรดอวยพรพวกเราด้วยเถิด
 โปรดให้ทุกสิ่งที่เราทำนั้นประสบผลสำเร็จ
 ใช้แล้ว โปรดให้ทุกสิ่งที่เราทำนั้นประสบผล
 สำเร็จ

ปลดปล่อยอยู่ในพระเจ้า

๑ พวก เจ้าที่พักอยู่ใน ที่ กำบังแห่ง
๙๑ พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด
 พวก เจ้าที่อาศัยอยู่ใต้ร่ม เงามของพระเจ้าผู้มี
 ฤทธิ์ทั้งสิน
 ๒ ให้พูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “พระองค์คือที่ ลี้
 ภัยและป้อมปราการของข้าพเจ้า
 เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าผู้ ที่ข้าพเจ้าไว้
 วางใจ”
 ๓ พระองค์จะช่วยท่านให้ พ้นจากตาข่ายของ
 นักล่า
 พระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากโรคร้ายแรง
 ๔ พระองค์จะกาง ปีก ออกเหนือ ท่านและให้
 ท่านหลบภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์นั้น
 ความ สัตย์ ชื่อของพระองค์จะเป็น โลและ
 กำแพงป้องกันภัยให้กับท่าน
 ๕ ท่านจะไม่ ต้องกลัวการ โจมตีในตอน กลาง
 ค่ำ
 หรือการจู่โจมด้วยลูกธนูในตอนกลางวัน
 ๖ ท่านจะไม่ ต้องกลัวโรคที่ย่องเข้า มาตอน
 กลางคืน
 หรือความเจ็บป่วยที่เข้ามาปล้นในตอนกลาง
 วัน
 ๗ คนเป็นพินอาจจะล้มตายอยู่ข้างท่าน
 คนเป็น หมื่นอาจ จะล้ม ตายอยู่ทาง ขวาของ
 ท่าน
 แต่จะไม่ มีอันตรายย่าง กระจายเข้า มา หาท่าน
 เลย
 ๘ ใช้แล้ว ท่านจะเห็นสิ่งเหล่านี้กับตาตนเอง
 ท่านจะ ได้เห็นคน ชั่ว ร้ายได้ รับผล ตอบแทน
 อย่างสาสม
 ๙ เพราะท่านเอาพระ ยาร์เวห์เป็นที่ ลี้ ภัยของ
 ท่าน
 ท่านให้พระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่ง สูงสุดเป็นที่
 ปลดปล่อยของท่าน

๑๐ ดังนั้น จึงไม่มีความ หาย นะ ไฉยแต่ะ ต้อง
ท่าน
ไม่มีโรค ระบาด ไฉยเข้าไปใน เต็นท์ของ ท่าน
ได้

๑๑ เพราะว่าไม่ว่าท่านจะไปที่ไหนก็ตาม
พระเจ้าจะมอบ หมายให้พวก ทูต สวรรค์คอย
คุ้มครองท่าน

๑๒ ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะเอามือยกท่านขึ้น
เพื่อทำให้ท่านจะได้ไม่ต้องกระแทกก้อนหิน

๑๓ ท่านจะเดินบนพวกสิงโตและงูเห่า
และเหยียบ ยาพวก สิงโตดุร้ายและพวก กูพิษ
ได้

๑๔ พระยาห์เวห์พูดว่า “เขารักเรา ดังนั้น เรา
จะช่วยเหลือเขา
เราจะวางเขาไว้บนที่สูงที่ปลอดภัยเพราะเขา
รู้จักเราจริงๆ

๑๕ เมื่อเขาร้องขอความช่วยเหลือจากเรา เรา
จะตอบเขา

เราอยู่กับเขาในยามที่เขาทุกข์ยาก
เราช่วยให้เขาพ้นภัยและทำให้เขามีเกียรติ

๑๖ เราจะทำให้เขาเต็มอ้อมด้วยชีวิตที่ยืนยาว
แล้วให้เขาเห็น ว่าเราสามารถช่วยให้เขา รอด
ได้”

ชื่นชมยินดีในความดีงามของพระองค์

บทเพลงสตฺติ เพลงสำหรับ
วันหยุดทางศาสนา

๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ มันเป็นที่ดี
ที่จะสรรเสริญพระองค์
ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด มันเป็นที่ดีที่
จะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์
๒ มันเป็นที่ดีที่จะพูดถึงความรักมั่นคงของ
พระองค์ในตอนเช้า

และเล่าถึงความสัตย์ซื่อของพระองค์ในตอน
ค่ำคืน

๓ คลอไปกับเสียงของพิณลึบสาย พิณสี่สาย
และทำนองของพิณเขาคู่

๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ การกระทำของพระองค์
ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุข

ข้าพเจ้าจะให้ ร้องด้วยความ ยินดีในผล งาน
ต่างๆจากมือของพระองค์

๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ การกระทำของพระองค์
ช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน

ความคิดของพระองค์ก็ช่างลุ่มลึกเกินกว่าจะ
เข้าใจได้

๖ คนที่โง่เหมือนควายไม่รู้เรื่องนี้
คนโง่ไม่เข้าใจเรื่องนี้

๗ คือถึงจะมีคนชั่วผู้ดื้อ ขึ้นมามากมายเหมือน
หญ้าและคนที่ชั่วจะรุ่งเรือง
พวกมันจะต้องถูกทำลายตลอดไป

๘ แต่พระยาห์เวห์
พระองค์จะได้รับการยกย่องตลอดไป

๙ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ดูศัตรูของพระองค์ เกิด
ดูสิ พวกมันจะต้องถูกทำลาย

คนที่ทำชั่วทุกคนจะต้องกระจัดกระจายไป

๑๐ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าแข็ง แกร่ง *เหมือน
กระต๊อบป่า

พระองค์ชโลมข้าพเจ้าด้วยน้ำมันอันสดชื่น

๑๑ ตาของข้าพเจ้าได้เห็นการ พาย แพ้ของคน
เหล่านั้นที่พยายามทุ่มใจมิตีข้าพเจ้า

หูของข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้อง คร่ำครวญของ
พวกศัตรูชั่วๆของข้าพเจ้า

๑๒ แต่คนดีจะผลิบานดุจดั่งปาล์ม
เขาจะโผล่สูง ขึ้นมามาก เหมือนกับต้นสนซี
ดาร์แห่งเลบานอน

๑๓ คนเหล่านั้นเป็นเหมือนกับต้นไม้ที่ปลูกไว้
ในวิหารของพระยาห์เวห์

พวกเขาจะเจริญ งอกงามใน ลานทั้ง หลาย
ของพระเจ้าของเรา

๑๔ พวกเขาจะยังคงผลิดอกออกผลแม้ในยาม
แก่เฒ่า

พวกเขาจะยังคงสดชื่นแข็งแรงและเขียวสด

๑๕ แล้วพวกเขา ก็จะประกาศได้ ว่า พระ
ยาห์เวห์ ผู้เป็นหินกำบังของข้าพเจ้านั้น
ยุติธรรม

และพระองค์ไม่เคยทุจริตเลย

พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ผู้ทรงบารมี

๑ พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์
๑๓ พระยาห์เวห์สวมบารมี พระองค์ใส่
พละกำลัງ

พระองค์ตั้งโลก นี้อย่าง มั่นคงและมันจะไม่
สั่นคลอน

๒ บัลลังก์ของพระองค์ตั้ง ไว้อย่างมั่นคง แล้ว
ตั้งแต่ติกคำบรรพมา

ยิ่งกว่านั้น พระองค์เป็นอยู่แล้วตลอดมา

๓ ข้าแต่พระยาห์เวห์ คลื่นสั่นเสียด

*๙๖:๑๐ แข็งแรง แปลตรงๆได้ว่า ยกเขาข้าพเจ้า

ใช้แล้ว คลื่นส่งเสียงตั้งขึ้น
 เสียงคลื่นกระทบฝั่งตั้งขึ้นเรื่อยๆ
 ๔ เสียงรบกวนของมหาสมุทรข้างตึงก็ก้องมาก
 เสียงน้ำ ทะเลแตก กระจาย ช่าง ทรง พลัง
 เหลือเกิน
 แต่พระยาห์เวห์ผู้อยู่เบื้องบนก็ยังทรงพลังยิ่ง
 กว่า
 ๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์
 พระ บัญญัติ ต่างๆของพระองค์ นั้นจะตั้ง
 มั่นคงอยู่ตลอดไป
 วิหารของพระองค์จะเป็นสถาน ที่อัน
 ศักดิ์สิทธิ์ไปตราบนานเท่านาน

พระยาห์เวห์ผู้พิพากษาของคนทั้งโลก

๙๔ ๑ ข้าแต่พระเจ้าผู้ลงโทษคนผิดบาป
 ข้าแต่พระยาห์เวห์
 ข้าแต่พระเจ้าผู้ลงโทษคนผิดบาป ขอให้เรา
 ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ด้วยเถิด
 ๒ พระองค์ผู้พิพากษาโลก โปรดลุกขึ้น
 ขอให้ตอบแทนคน หึง ยโสอย่าง สดสมด้วย
 เถิด
 ๓ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อีกนานแค่ไหน
 อีก นานแค่ไหนที่พระองค์จะปล่อยให้คนชั่ว
 พวกนั้นเฉลิมฉลองกัน
 ๔ อีก นานแค่ไหน ที่พระองค์จะปล่อยให้คน
 ชั่วพวกนั้นพูดจาเยอหึงจองหอง
 และปล่อย ให้คน เลวคุย โว โอ้อวดเกี่ยวกับ
 เรื่องชั่วๆที่พวกเขาทำ
 ๕ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ คน พวก นี้ขี้คนของ
 พระองค์
 พวก เขาข่มเหงชนชาติ นั้นที่ เป็นของ
 พระองค์
 ๖ พวกเขาฆ่าแม่หม้าย และคนต่างด้าว
 และพวกเขาเช่นฆ่าเด็กกำพร้า
 ๗ คนชั่วเหล่านั้นพูดว่า “พระยาห์เวห์ไม่เห็น
 สิ่งที่เรากำลังทำอยู่หรอก
 พระเจ้าแห่งยา โคบไม่รู้หรอก ว่าเกิด อะไร
 ขึ้น”
 ๘ เจ้าพวกสุดยอดโง่ของคนทั้งหลาย ให้ฉลาด
 เสียทีเถอะ
 เจ้าพวกคนโง่เอ๋ย เมื่อไหร่จะเรียนรู้เสียที
 ๙ เจ้าคิดว่า พระองค์ผู้สร้างหูก จะไม่ได้ยินหรือ
 ยังไง
 เจ้าคิด ว่าพระองค์ผู้สร้างตา จะมองไม่เห็น
 หรือยังงัย

๑๐ เจ้าคิดว่าพระองค์ผู้สอนชนชาติทั้งหลาย
 จะไม่ลงโทษพวกเจ้าหรือยังงัย
 เจ้าคิด ว่าผู้ สอนมนุษย์ ทั้ง หลายจะไม่รู้ เรื่อง
 อะไรเลยหรือยังงัย
 ๑๑ พระยาห์เวห์รู้จักความคิดของมนุษย์
 และพระองค์รู้ว่ามันไร้สาระ
 ๑๒ ข้าแต่พระยาห์เวห์ คนที่พระองค์ตัดสินนั้น
 ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
 คือคนที่พระองค์ถือว่าด้วยกฎของพระองค์
 ๑๓ พระองค์ให้เขาได้ รับการ บรรเทาใน ช่วงที่
 มีปัญหา
 จนกว่าพระองค์จะชุดหลุมของคนชั่วให้เสร็จ
 ๑๔ พระยาห์เวห์จะไม่ทอดทิ้งคนของพระองค์
 พระองค์จะไม่ละทิ้งชนชาติของพระองค์
 ๑๕ แล้วการ พิพากษาก็จะกลับ มายุติธรรม
 เหมือนเดิม
 และคนซื่อตรงทุกคนก็จะทำตามมัน
 ๑๖ ใคร เล่าจะยืน ขึ้นช่วยข้าพเจ้าต่อ ด้านคน
 ชั่วเหล่านี้
 ใครเล่าจะยืนหนุนยุดเพื่อข้าพเจ้าในการต่อต้าน
 คนที่ทำชั่วนั้น
 ๑๗ หากพระยาห์เวห์ไม่ มาช่วยข้าพเจ้าในเร็ว
 วัน
 ข้าพเจ้าคงนอนสงบ นิ่งอยู่ในหลุมฝัง ศพเป็น
 แน่
 ๑๘ ถึง แม้ว่าข้าพเจ้าจะพูด ว่า “เท้าข้าพเจ้า
 กำลังจะลื่นล้ม”
 ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ความ รัก มั่นคงของ
 พระองค์ได้ช่วยพยุงข้าพเจ้าไว้
 ๑๙ เมื่อข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความกังวล
 พระองค์ก็ปล่อยโยนข้าพเจ้าและทำให้
 ข้าพเจ้ามีความสุข
 ๒๐ ผู้ พิพากษาที่ชั่ว ร้ายจะ เป็นฝ่าย เดียวกับ
 พระองค์ได้หรือ
 พวกเขาใช้กฎหมายกดขี่ข่มเหงคนอื่น
 ๒๑ ผู้พิพากษาชั่วร้ายพวกนี้รวมหัวกันต่อต้าน
 คนดี
 และตัดสินประหารชีวิตคนบริสุทธิ์
 ๒๒ แต่พระ ยาห์เวห์มาเป็นป้อมปราการของ
 ข้าพเจ้า
 พระเจ้าของข้าพเจ้า เป็นหินหลุม ภัยของ
 ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะวิ่งเข้าไปลี้ภัย
 ๒๓ พระองค์จะลงโทษผู้ พิพากษาชั่ว ร้ายพวก
 นั้นสำหรับสิ่งที่เขาก่อขึ้น
 พระองค์จะทำลายพวกเขา สำหรับความ ชั่ว
 ร้ายที่พวกเขาทำ

พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เราจะทำลายพวกเขา

นมัสการและเชื่อฟังพระยาร์เวห์

๙๕ * มา เกิด ให้พวก เรามาร้อง เพลง ด้วย ความ ซึ้นบานให้ กับพระ ยาร์เวห์กันเกิด

ให้ โห่ ร้องสรรเสริญหิน กำบังผู้ ช่วย ให้ รอด ของเราเกิด

๒ ให้พวก เราเข้า ฝ่าพระองค์ด้วยการ ขอบ พระคุณเกิด

ให้ร้องเพลงและเล่นดนตรีให้กับพระองค์เกิด

๓ เพราะพระยาร์เวห์เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เหนือพระเจ้าทั้งปวง

๔ เพราะโลกนี้ทั้งหมดเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พวกถ้ำที่ลึกที่สุด จนถึงพวกยอดเขาที่สูงที่สุด

๕ ทะเลทั้งหลายที่พระองค์สร้าง และผืน ดิน ทั้ง หลายที่พระองค์ปั้น แต่ง ขึ้น ล้วนเป็นสมบัติของพระองค์

๖ มา เกิด ให้พวก เรากราบ ลงนมัสการ พระองค์ และคุกเข่า ลงต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ผู้ สร้าง พวกเรา

๗ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นชนชาติที่พระองค์เลี้ยงดู คือแกะที่พระองค์นำด้วยมือของพระองค์ ขอเพียงแต่เจ้าฟังเสียงของพระองค์ในวันนั้น พระองค์พูดว่า

๘ “อย่า ได้มีใจคือ วันเหมือน กับที่บรรพบุรุษ ของเจ้าทำที่เมรีบาห์ และเหมือนกับในวันนั้นที่มีสสาร* ในที่เปลาเปเลียแห่งแล้ง

๙ ที่นั้น พวกเขาลองดีกับเราและทดสอบเรา ทั้งๆ ที่พวก เขาเคย เห็นสิ่ง ที่เรา ทำไป แล้ว ก็ตาม

๑๐ เราสะอิดสะเอียนคนรุ่นนั้นนานถึงสี่สิบปี เราว่า ‘คนพวกนั้นมีใจที่หลงผิดไป ไม่เคย เรียนรู้ทางต่างๆของเรา’

๑๑ ดังนั้น ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า

‘พวก เขาจะไม่มี วันได้เข้าไปในที่พัก ผ่อน ของเราเลย’”

ให้ทุกชนชาติสรรเสริญพระยาร์เวห์

(๑ พศต. ๑๖:๒๓-๓๓)

๙๖ * ร้อง เพลงบท ใหม่ให้ กับพระ ยาร์เวห์ ทุกคนบนโลกนี้ ร้องเพลงแด่พระยาร์เวห์กันเกิด

๒ ร้อง เพลงให้ กับพระ ยาร์เวห์ สรรเสริญชื่อ ของพระองค์

ให้ประกาศวัน แล้ว วัน เล่าถึงความ รอดที่มาจากพระองค์

๓ ประกาศให้ชนชาติ ต่างๆรู้ ถึงความ ยิ่งใหญ่ ของพระองค์

ประกาศให้ทุก คนรู้ ถึงสิ่ง น่า ที่ ต่างๆที่ พระองค์ทำ

๔ เพราะพระ ยาร์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควร ได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์นำเกรงขามกว่าพระเจ้าทั้งปวง

๕ เพราะพระเจ้า ทั้ง สิ้นของชนชาติเหล่า นั้น เป็นรูปเคารพที่ไร้ค่า แต่พระยาร์เวห์เป็นผู้ที่สร้างฟ้าสวรรค์

๖ รัศมีและบารมีของพระองค์แผ่กระจายออกมาจากพระองค์ อำนาจและความ งดงามอยู่ ในวิหารของ พระองค์

๗ ตระกูลของชนชาติ ต่างๆทั่ว โลก เอ่ย ให้ สรรเสริญพระยาร์เวห์ สำหรับสง่า ราศีและพละ กำลังของพระ ยาร์เวห์เกิด

๘ ให้สรรเสริญพระ ยาร์เวห์สำหรับชื่ออันมี สง่าราศีของพระองค์ ให้นำเครื่องกำนันมาให้พระองค์ในลานวิหาร ของพระองค์เกิด

๙ ให้ก้มกราบลงต่อหน้าพระยาร์เวห์ในวิหาร อันสง่างามของพระองค์*

มนุษย์บนแผ่นดิน โลกทุก คนเอ่ย ให้ตัว สัน เติมเมื่ออยู่เบื้องหน้าพระองค์เกิด

* ๙๕:๘ เมรีบาห์ ... มีสสาร* ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ ๑๗:๑-๗

* ๙๖:๙ ในวิหารอันสง่างามของพระองค์ หรือ อาจแปลได้อีกอย่างว่า “ด้วยการสวมชุดอันศักดิ์สิทธิ์” ซึ่งคงหมายถึงชุดของพวกนักบวช

- ๑๐ ประกาศให้ทุก คนชาติรู้ว่ “พระ ยาร์เวห์ เป็นกษัตริย์ พระองค์ตั้งโลก นี้ไว้ อย่าง มั่นคง มันจะไม่มี วันสิ้น คลอน พระองค์ตัดสิน คนชาติต่าง ๆ อย่าง ยุติธรรม”
- ๑๑ ขอให้ฟ้าสวรรค์เฉลิมฉลองกัน ขอให้แผ่นดินโลกชื่นชมยินดี
- ขอให้ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างในทะเลนั้นให้ ร้องยินดี
- ๑๒ ขอ ให้ห้อง ทุ่ง และทุก สิ่ง ทุก อย่างใน มัน ไร่ เรืองยินดี และขอ ให้ต้นไม้ทุก ต้นใน ป่าชื่นชมยินดีต่อ หน้าพระยาร์เวห์
- ๑๓ เพราะพระองค์กำลังเสด็จ มา พระองค์ กำลังมาตัดสินแผ่นดินโลกนี้ พระองค์จะตัดสินโลก นี้อย่าง ยุติธรรมและ ตัดสินคนชาติต่าง ๆ อย่าง สัตย์ซื่อ

พระยาร์เวห์เป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่ง

๙๗ ^๑พระยาร์เวห์เป็นกษัตริย์ ขอให้แผ่นดินโลกชื่นชมยินดี ขอให้ หมู่เกาะทั้งหลายเฉลิมฉลองกัน

^๒หมู่ เมฆและความ มีด ที่บอยล้อม รอบ พระองค์ ความ ยุติธรรมและความ เป็น ธรรมเป็น รากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์

^๓เปลวไฟนำอยู่เบื้องหน้าพระองค์ และเผาไหม้ศัตรูของพระองค์ทุกด้าน

^๔สายฟ้าของพระองค์ทำให้โลกสว่างไสว แผ่นดินโลกเห็นและสั่นเพิ่ม

^๕ภูเขาที่หลอมละลายราวกับขี้ ผึ้งอยู่ต่อ หน้า พระยาร์เวห์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของแผ่นดินโลก

^๖ฟ้าสวรรค์เล่าขานคุณความดีของพระองค์ และทุกชนชาติเห็นรัศมีของพระองค์

^๗คน เหล่า นั้นที่นมัสการรูป บูชาและภาค ภูมิใจในรูป เคารพของ เขาจะถูกทำให้อบอายขายหน้า

และพวกพระเจ้าทั้งหลายจะต้องก้มลงกราบ พระองค์

^๘ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ คิ โยนได้ยินพวก คำ ตัดสิน ต่าง ๆ ของ พระองค์และเฉลิม ฉลอง

หมู่บ้านทั้ง หลายของยู ดาห์ต่าง ชื่นชมยินดี ด้วยเหมือนกัน

^๙เพราะ พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า พระองค์เป็น พระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่ง สูงสุดเหนือแผ่น ดิน โลกทั้งสิ้น พระองค์ นั้นยิ่ง ใหญ่กว่าพระเจ้าทั้ง ปวงมาก นก

^{๑๐}พวก เจ้าที่รักพระ ยาร์เวห์ ให้เกลียด ชัง ความชั่ว

พระองค์ปกป้องชีวิตของคน ที่จงรักภักดีต่อ พระองค์

พระองค์ช่วยกู้เขาจากเงื้อมมือของคนชั่ว

^{๑๑}แสงสว่างส่องลงมายังคนที่ทำสิ่งถูกต้อง และคนใจซื่อตรงจะมีความสุข

^{๑๒}พวกเจ้าคนดีทั้งหลาย ให้เฉลิมฉลองกันใน พระยาร์เวห์

ให้สรรเสริญชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ให้ทุกสิ่งทุกอย่างสรรเสริญพระยาร์เวห์

บทเพลงสฤติ

๙๘ ^๑ร้อง เพลงบท ใหม่ให้ กับพระ ยาร์เวห์เพราะพระองค์ทำสิ่ง ที่น่า ึ่งทั้งหลาย

มือขวาอันทรง ฤทธิ์และแขนอัน ศักดิ์สิทธิ์ ของพระองค์ได้นำชัยชนะมาสู่พระองค์

^๒พระ ยาร์เวห์แสดงอำนาจในการช่วย กู้ของ พระองค์

พระองค์ได้แสดงความ ยุติธรรมของพระองค์ ให้ชนชาติต่าง ๆ เห็น

^๓พระองค์ระลึก ถึงความ รัก มั่นคงและความ ซื่อสัตย์ที่พระองค์มีต่ออิสราเอล

ผู้คนจากทั่วทุก มุม โลกต่างก็ เห็นอำนาจใน การช่วยกู้ของพระเจ้าของเรา

^๔ชาว โลก ทั่ว หลายให้ตะโกนเรียกพระ ยาร์เวห์

ให้เปล่ง เสียงออก มาเป็นเพลงแห่ง ความ สุข และเล่นดนตรีกันเถิด

^๕ให้เล่น ดนตรีเพื่อเป็น เกียรติแด่พระ ยาร์เวห์

โดยใช้พิณและเครื่องดนตรีอื่นๆ

^๖ให้เป่าปี่และแตรเขาสัตว์

ต่อหน้าพระยาร์เวห์ผู้เป็นกษัตริย์

^๗ให้ห้อง ทะเลและทุก ชีวิตในทะเล นั้นร้อง คำราม

ให้แผ่นดินโลกและทุกชีวิตบนโลกนั้นให้ร้อง

^๘ให้แม่น้ำทั้งหลายปรบมือ

ให้ภูเขา ทั้ง หลายเดินร่ำด้วยความ ยินดีต่อ
หน้าพระยาห์เวห์

๙ พระองค์กำลังมาตัดสินแผ่นดิน โลก นี้
พระองค์จะตัดสินโลกนี้อย่างยุติธรรม
และตัดสินชนชาติต่างๆอย่างเป็นธรรม

พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราในศักดิ์สิทธิ์

๙๙^๑ พระ ยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ ให้
ชนชาติต่างๆสิ้นเต็มด้วยความกลัว
พระ ยาห์เวห์นั่งอยู่บน บัลลังก์เหนือทูต
สวรรค์ที่มีปีก ให้โลกสิ้นเต็มด้วยความ
กลัว

๒ พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ในเมืองศิโยน
พระองค์ นั้นมีอำนาจสูงส่งเหนือชนชาติ ทั้ง
สิ้น

๓ ให้พวก เขาสรรเสริญชื่ออันยิ่งใหญ่และนำ
เกรงขามของพระองค์

พระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์

๔ ข้า แต่กษัตริย์ผู้ มีฤทธิ์ เกรียงไกร ผู้ที่รัก
ความยุติธรรม

พระองค์ได้ก่อตั้งความเที่ยงธรรม

พระองค์ทำสิ่ง ที่ยุติธรรมและถูก ต้องให้ กับ
คนของยาโคบ

๕ ให้ยกย่องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
และกราบลงต่อหน้าทิวกำแพงท่าของพระองค์
พระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์

๖ โมเสสและอา โรนอยู่ในกลุ่มของ นักบวช
ของพระเจ้า

ซา มู เอลก็อยู่ในพวกคน เหล่า นั้นที่เรียก ชื่อ
ของพระองค์

คน เหล่า นี้นอชิษฐานต่อพระ ยาห์เวห์และ
พระองค์ก็ตอบพวกเขา

๗ พระองค์พูดกับพวกเขาจากเสาเมฆ

และพวกเขาก็เชื่อฟังกฎ

และบัญญัติ ต่างๆที่พระองค์มอบ ให้กับพวก
เขา

๘ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา เรา
พระองค์ตอบพวกเขาแล้ว

พวก เขาเห็น ว่าพระองค์เป็นทั้ง พระเจ้าที่ให้
อภิบาล

และพระเจ้าที่ลงโทษด้วย สำหรับสิ่ง ชั่วๆที่
พวกเขาทำ

๙ ให้ยกย่องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาเรา
และก้มกราบลงไปทางภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์

เพราะพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของ เรานั้น
ศักดิ์สิทธิ์

นมัสการพระยาห์เวห์ด้วยความร่าเริง

บทเพลงสดุดี แห่งการขอบพระคุณ

๑ ทิวทั้งแผ่นดินโลกเอ๋ย

๑๐๐ ให้ ร้องด้วยความ ยินดีให้ กับ
พระยาห์เวห์

๒ ให้นมัสการพระยาห์เวห์ด้วยความร่าเริง
และเข้า มาร้อง เพลงด้วยความ ชื่นบานต่อ
หน้าพระองค์

๓ ให้รู้ไว้เถิดว่า พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้า
พระองค์สร้าง เราขึ้น มา เราจึงเป็น ของ
พระองค์

เราเป็นชนชาติของพระองค์ เป็นแกะในฝูง
หญ้าของพระองค์

๔ ให้ผ่านประตู ทั้ง หลายของพระองค์เข้า มา
ด้วยการขอบคุณ

ให้เข้ามาในลานวิหาร ทั้ง หลายของพระองค์
ด้วยการสรรเสริญ

ให้ขอบคุณพระองค์และสรรเสริญชื่อของ
พระองค์เถิด

๕ เพราะพระยาห์เวห์นั้นดี

ความรักมั่นคงของพระองค์อยู่ตลอดไป

ความ สัตย์ ชื่อของพระองค์จะคง อยู่ทุก ชั่ว
อายุ

กษัตริย์สัญญาที่จะรักษาความยุติธรรม

บทเพลงสดุดีของดาวิด

๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้า

๑๐๑ ร้อง เพลงสรรเสริญ นี้ให้ กับ
พระองค์

และสรรเสริญพระองค์สำหรับความรัก มั่นคง
และความยุติธรรมของพระองค์

๒ ข้าพเจ้าตั้งใจใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์

เมื่อไรรหอนพระองค์จะมาหาข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะทำหน้าที่ต่างๆของข้าพเจ้า

ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ในวังของข้าพเจ้า

๓ ข้าพเจ้าจะไม่ ยอมวางสิ่ง ชั่ว ร้าย ใดๆไว้ต่อ
หน้าต่อตาข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเกลียดการกระ ทำที่คดโกง ทั้ง หลอ
และข้าพเจ้าจะไม่ ยอมให้สิ่ง เหล่า นั้น
ติดตัวข้าพเจ้าเลย

๔ ขอให้ใจที่คดโกง ไปให้พ้นๆจากข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าจะไม่ยอมมีส่วนร่วมกับสิ่งชั่วร้าย

๕ ข้าพเจ้าจะปิดปากคนที่ชอบแอบ ไล่ ร้าย เพื่อนบ้านของเขา

ข้าพเจ้าจะไม่ ยอมอด กลั้นกับคนที่ หึง โยโส และหลงตัวเอง

๖ ข้าพเจ้ามองหาคนที่ไว้วางใจได้ในแผ่นดินที่จะมาทำงานให้กับข้าพเจ้า เฉพาะคนที่ มี ชีวิตที่บริสุทธิ์เท่านั้นถึง จะ ให้ มารับใช้ข้าพเจ้า

๗ คนที่ชอบหลอก ลวงและชอบหัก หลังจะไม่ ได้เอาศัวยอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า

และคนซื่อโกหกก็จะมีทางได้รับใช้ข้าพเจ้า

๘ ทุกๆเช้า ข้าพเจ้าจะกำจัดคนชั่วทั้งหมดไป จากแผ่นดิน

ข้าพเจ้าจะขับ ไล่คน ชั่วพวก นั้นออก ไปจาก เมืองของพระยาห์เวห์

คำอธิษฐานของคนเดือดร้อน ในยามที่ เขาอ่อนแอและระบายความทุกข์ ใจออกมา ต่อหน้าพระยาห์เวห์

๑๐๒ ข้าแต่พระ ยาห์เวห์ โปรด พัง คำอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วย

เถิด ขอ ให้เสียงร้อง ให้ ช่วยของ ข้าพเจ้าไป ถึง พระองค์ด้วยเถิด

๒ โปรดอย่าซ่อน หน้าไป จากข้าพเจ้าในยาม ทุกข์ยากอย่างนี้เลย

โปรดเงี่ยหูฟังข้าพเจ้า

โปรดตอบข้าพเจ้าเร็วๆ ด้วยตอน ที่ข้าพเจ้า ร้องขอความช่วยเหลือ

๓ วันเวลาของข้าพเจ้าหายไปอย่างควั่น กระดุกของข้าพเจ้าถูก เผาเหมือนอยู่ใน เต่าไฟ

๔ ใจของข้าพเจ้าห่อ เหี่ยว ไป *เหมือนหญ้าที่ ถูกตัด

ข้าพเจ้าเมื่ออาหาร

๕ ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญด้วยความทุกข์โศก จนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

๖ ข้าพเจ้าเป็นเหมือนนกที่ถูกโดดเดี่ยวอยู่ใน ทะเลทราย

เป็นนกที่ถูกที่อยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง

๗ ข้าพเจ้านอนไม่หลับ

ข้าพเจ้าเป็นเหมือนนกที่โดด เดี่ยวกระโดด ไปมาอยู่บนหลังคา

๘ วันทั้งวัน พวกศัตรูของข้าพเจ้าต่างพากันดู หมิ่นเหยียดหยามข้าพเจ้า

คน พวก นั้นที่หัวเราะเยาะข้าพเจ้าใช้ชื่อ ข้าพเจ้าเป็นคำสาปแช่ง

๙ ข้าพเจ้าได้กินขี้เถ้าแทนอาหาร และน้ำตาหยดลงไปผสมกับเครื่อง ดื่มของ ข้าพเจ้า

๑๐ ทั้งหมด นี้เกิด ขึ้นก็ เพราะพระองค์โกรธ ข้าพเจ้า

พระองค์หิบบข้าพเจ้าขึ้น แล้วโยนข้าพเจ้าทิ้ง ไป

๑๑ ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นแค่ เงานที่กำลังเลือน ร้างไป

ข้าพเจ้ากำลังเหี่ยวแห้งไปเหมือนหญ้า

๑๒ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะครอบครอง บัลลังก์ตลอดไป

ชื่อเสียงของพระองค์จะคงอยู่ทุกยุคทุกสมัย

๑๓ พระองค์จะลุก ขึ้น และจะสงสารเมือง ศิโยน

ถึง เวลา แล้วที่จะปลอบโยนนาง เวลาที่ได้ กำหนดไว้มาถึงแล้ว

๑๔ พวกผู้รับใช้ของพระองค์รักแม่แต่ก่อนหิน ของเมืองศิโยน

พวกเขาสงสารแม่แต่ผู้บนถนนของนาง

๑๕ แม่แต่ชน ชา ดิ อินทียังเกรงกลัวชื่อ ของ พระยาห์เวห์

และกษัตริย์ของพวกเขาสรรเสริญพระบารมี ของพระองค์

๑๖ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เมื่อพระยาห์เวห์สร้างเมือง ศิโยนขึ้นมาใหม่

ตอนที่พระองค์ปรากฏตัวขึ้นที่นั่นในสงวราศี ของพระองค์

๑๗ พระ ยาห์เวห์จะใส่ใจในคำอธิษฐานของผู้ ยากไร้

พระองค์ไม่ได้ดูถูกคำอธิษฐานของพวกเขา

๑๘ ให้บันทึกเรื่องต่อไป นี้ไว้ให้กับคน รุ่นหลัง อ่าน

เพื่อคนที่ยัง ไม่ได้เกิด มาจะได้สรรเสริญพระ ยาห์เวห์

๑๙ ให้บันทึก ว่าพระ ยาห์เวห์มอง ลง มาจาก สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ที่อยู่เบื้อง บน

* ๑๐๒:๔ ใจของข้าพเจ้าห่อเหี่ยวไป หมายถึง หหมดกำลังใจที่จะต่อสู้ต่อไป

พระองค์มองลงมาจากสวรรค์ลงมายังโลกนี้
๒๐ เพื่อฟังเสียงร้อง คร่ำครวญของพวก
นักโทษ
และปลดปล่อยพวก นักโทษ ประหารให้เป็น
อิสระ

๒๑ แล้วประชาชนจะได้ประกาศในเมืองศิโยน
ถึงสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ได้ ทำและสรรเสริญ
พระองค์ในเยรูซาเล็ม

๒๒ ตอนที่ชนชาติและอาณาจักรทั้งหลาย
มารวมตัวกันเพื่อนมัสการพระยาร์เวห์

๒๓ พระองค์ตัด กำลังของข้าพเจ้า ลงในวัย
กลางคน

และชีวิตของข้าพเจ้าก็ถูกตัดให้สั้นลง

๒๔ ตั้ง นั้นข้าพเจ้าจึงพูด ว่า “พระเจ้าของ
ข้าพเจ้า ชีวิตของ พระองค์ นั้นจะยังคง
อยู่ต่อไปทุกยุคทุกสมัย

ตั้ง นนอย่า เพิ่งมาข้าพเจ้า เลยเมื่อชีวิต
ข้าพเจ้ามาถึงแค่ครึ่งทาง

๒๕ นานมาแล้ว พระองค์ได้ก่อตั้งโลกนี้ขึ้นมา
และได้สร้างฟ้า สวรรค์ขึ้นด้วย มือของ
พระองค์เอง

๒๖ สิ่งเหล่านี้จะสูญสิ้นไปแต่พระองค์จะคงอยู่
ตลอดไป

พวกมันทั้งหมดจะเปื่อย ยุ่ยเหมือนเครื่อง นุ่ง
ห่ม

พระองค์จะเปลี่ยน มันเหมือนเสื้อผ้าและโยน
มันทิ้งไป

๒๗ แต่พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
และวันปีของพระองค์จะไม่มีความสิ้นสุด

๒๘ ลูกๆของพวก ผู้รับ ใช้ของ พระองค์จะตั้ง
รกรากอยู่ที่นี้

ลูก หลานของ พวก เขาก็จะอาศัยอยู่อย่าง
ปลอดภัยต่อหน้าพระองค์”

**คำสรรเสริญสำหรับความรัก
มั่นคงของพระยาร์เวห์**

บทเพลงของดาวิด

๑จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย

๑๐๓ สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด
หัวใจทั้ง ดวงของ ข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญชื่อ
อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เกิด

๒จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระ
ยาร์เวห์เกิด

และอย่าลืมนบุญคุณทั้งสิ้นของพระองค์

๓ พระองค์คือผู้ ที่อภัยให้ กับความ ผิด บาปทั้ง
สิ้นของเจ้า

พระองค์คือผู้ที่รักษาเจ้าให้หายจากความเจ็บ
ป่วยทั้งสิ้น

๔ พระองค์คือผู้ที่ไถชีวิตเจ้าจากหลุมศพ
พระองค์คือผู้ ที่เอาความรัก มั่นคงและความ

เมตตากรุณามาสวมเป็นมงกุฎให้กับเจ้า

๕ พระองค์คือผู้ที่ทำให้ชีวิตของเจ้าเต็มอิมไป
ด้วยของดีๆ

และพระองค์ทำให้เจ้าเป็น หนู่มือก ครั้ง หนึ่ง
เหมือนกับนกอินทรีหนู่ม

๖ พระ ยาร์เวห์ให้ความ ยุติธรรมและความ
เป็นธรรม

กับทุกคนที่ถูกข่มเหง

๗ พระองค์สั่ง สอนหนทาง ทั้ง หลายของ
พระองค์ให้กับโมเสส

และแสดงการก ระ ทำอัน ทรง ฤทธิ์ของ
พระองค์ให้อิสราเอลเห็น

๘ พระยาร์เวห์นั้นใจดี มีเมตตา โกรธช้า
และเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักมั่นคง

๙ พระองค์จะไม่คอยกล่าวหาเราอยู่ตลอด
และถ้า โกรธพระองค์ก็จะไม่ โกรธตลอด ไป

หรือก

๑๐ พระองค์ไม่ได้จัดการกับ เราตามความ ผิด
บาปของเรา

พระองค์ไม่ ได้ลงโทษพวก เราให้ สาสมกับ
ความผิดของเรา

๑๑ ฟ้าสวรรค์อยู่สูงเหนือโลกยังไ
ความรัก มั่นคงของ พระองค์ที่ มี ต่อคน ที่

ยำเกรงพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น

๑๒ ทิศ ตะวัน ออกห่างจากทิศ ตะวัน ตกขนาด
ไหน

พระองค์ก็ยกความ ผิดที่เกิด จากการ กบฏ
ต่างๆของ เราให้ห่าง ไกลจาก เราขนาด
นั้น

๑๓ พ่อใจดีต่อลูกยังไ
พระ ยาร์เวห์ก็ใจดีต่อผู้ ที่ ยำเกรง พระองค์
อย่างนั้น

๑๔ พระองค์รู้ว่าเราทำมาจากอะไร
พระองค์รู้ว่าเราเป็นเนื้อดิน

๑๕ ชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นเหมือนกับต้นหญ้า
หรือเหมือน กับดอกไม้ใน ทุ่ง ที่ออกดอก

อย่างรวดเร็ว

๑๖ แต่เมื่อถูกลมร้อนพัด มันก็หายวับไป
และไม่มีใครบอกได้ว่ามันเคยอยู่ตรงไหน

๑๗ ส่วนคน เหล่า นั้นที่ยาเกรงพระ ยาร์เวห์ พระองค์รักพวกเขาตลอดมา และจะรัก พวกเขาตลอดไป และพระองค์จะสัตย์ซื่อต่อลูกหลานของพวก เขาตลอดไป

๑๘ คือคน เหล่า นั้นที่รักษาคำมั่น สัญญาของ พระองค์ และไม่ ลืมที่ จะทำ ตามคำ สั่ง ต่างๆของ พระองค์

๑๙ พระยาร์เวห์ตั้งบัลลังก์ของพระองค์อยู่บน ฟ้าสวรรค์

และพระองค์ครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง

๒๐ ทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ทั้งหลาย คือพวก นักรบอันเกรียง ไกรที่เชื่อ ฟังคำ สั่ง ของพระองค์

ให้สรรเสริญพระองค์เกิด

๒๑ กองทัพสวรรค์ทั้งหมด คือพวก ผู้รับ ใช้น พระองค์ที่ทำ ตามความ ต้องการของ พระองค์

ให้สรรเสริญพระองค์เกิด

๒๒ ทุก สิ่ง ทุก อย่างที่พระองค์สร้าง ขึ้นมา ให้ สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด

ในที่ทุกหนแห่งในอาณาจักรของพระองค์ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาร์เวห์ เกิด

สรรเสริญพระยาร์เวห์พระเจ้าผู้สร้าง

๑๐๔ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด

ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของ ข้าพเจ้า พระองค์ยิ่งใหญ่มา

พระองค์ปกคลุมไปด้วยรัศมีและบารมี

๒ พระองค์คลุมพระองค์ เองด้วย แสง สว่าง เหมือนใส่เสื้อคลุม

พระองค์กางท้องฟ้าออกเหมือนกางเต็นท์

๓ พระองค์สร้างห้อง ชั้น บนของพระองค์อยู่ เหนือเมฆ *

พระองค์ใช้เมฆที่หนา ทึบเป็นรถ ม้าและขี่ ข้ามขอบฟ้าไปบนปีกของลม

๔ พระองค์ทำให้สายลม ทั้ง หลายเป็นพวก ผู้ ส่งข่าวของพระองค์

และทำให้เปลว ไฟเป็นพวก ผู้รับ ใช้นของ พระองค์

๕ พระองค์วางโลกนี้บนรากฐานของมัน เพื่อโลกนี้จะไต่ไม่เคลื่อนหลุดไป

๖ น้ำลึกคลุมโลกนี้เหมือนกับผ้าห่ม น้ำใต้ครอบคลุมภูเขาทั้งหลายไว้

๗ เมื่อพระองค์ตะโกน น่านหนักหนีไป เสียงของพระองค์ก็ดังกึกก้องเหมือนฟ้าร้อง

ทำให้น้ำไหลเชี่ยวไป

๘ ภูเขาทั้งหลายโผล่ขึ้นมา หุบเขาทรุดลงไป น้ำก็ไหลไป อยู่ตาม ที่ที่ พระองค์จัด ไว้ให้ กับ มัน

๙ พระองค์กำหนดขอบเขตไว้ไม่ให้น้ำไหลล้น ขึ้นมา

เพื่อมันจะได้ไม่มวครอบคลุมโลกอีก

๑๐ พระองค์ทำให้น้ำไหล ออก มาจากตาน้ำ ลงไปในหุบเขาลึก

น้ำนั้นก็ไหลไปในระหว่างภูเขา

๑๑ ก่อให้เกิดแหล่งน้ำแก่สัตว์ป่าทั้งหลาย แม้แต่พวกลาปากก็ยิ่งมาดับกระหายที่นั่น

๑๒ พวกนกปากก็สร้างรังขึ้นริมน้ำ และส่งเสียงร้องตามกิ่งไม้ที่อยู่ใกล้ๆนั้น

๑๓ พระองค์ให้น้ำกับภูเขา ทั้ง หลายจากน้ำที่ อยู่ในห้องชั้นบนของพระองค์

แผ่นดิน โลกจึงเต็ม อิ่มไป ด้วยผล งานจาก น้ำมือของพระองค์

๑๔ พระองค์ทำให้อันนี้ หน้างอกงามเพื่อเป็น อาหารแก่สัตว์ทั้งหลาย

และให้พืชพันธุ์กับมนุษย์มาเพาะปลูก เพื่อพวกเขาจะได้ผลิตอาหารจากผืนดิน

๑๕ รวมถึงเหล่าอู่น้ำที่ทำให้พวกเขาสุขใจ

น้ำมันที่ทำให้ใบหน้าผ่องใส และขนมปังที่ทำให้ร่างกายแข็งแรง

๑๖ พวกต้นไม้อ่างของพระยาร์เวห์ ต่างก็อ้มเอิบ ด้วยน้ำ

รวม ถึงพวก ต้นสน ซี ดาร์แห่ง เลบานอนที่ พระองค์ปลูไว้

๑๗ พวกนกกระจอกก็ได้มาทำรังที่นั่น

ส่วนนกกระสาที่เอาต้นสนสาม ใบมาเป็นบ้าน ของมัน

* ๑๐๔:๓ **อยู่เหนือเมฆ** หรือแปลตรงๆได้ว่า “น้ำที่อยู่เหนือท้องฟ้า” เหมือนหนังสือปฐมกาล ๑:๗ ซึ่งเป็นการมุงโลกในสมัยโบราณของคนบาบิโลน “ห้องชั้นบน” เป็นการเปรียบเทียบกับห้องใต้หลังคา เป็นรูปแบบของบ้านในแถบเมดิเตอร์เรเนียน เอาไว้เก็บของหรือนอนเย็นสบายในหน้าร้อน

๑๘ ภูเขา สูง ทั้ง หลายคือบ้านของบรรดาแพะ
ภูเขา
ในขณะที่ที่หินผาคือที่ลี้ภัยของพวกตัวซัฟฟาน

๑๙ พระองค์สร้างดวงจันทร์ขึ้นมาเพื่อกำหนด
เดือน
และดวงอาทิตย์ก็รู้เวลากลางของมัน

๒๐ พระองค์สร้างความ มีดเพื่อจะ ได้มี กลาง
คืน
เพื่อให้สัตว์ป่าออกมาหากินกัน

๒๑ พวกสิงห์หนุ่มคารามในขณะที่ล่าเหยื่อ
แสวงหาอาหารที่พระเจ้าประทานให้

๒๒ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น
พวกสัตว์ที่ออกมาหากินตอนกลางคืนก็กลับ รั้ง
นอน

๒๓ แล้วผู้คนก็ออกไปทำมาหากิน
และพวกเขา ก็ทำงานจนถึงตอนเย็น

๒๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์สร้างสิ่ง ต่างๆ
ขึ้นมามากมายเหลือเกิน
พระองค์ใช้สติ ปัญญาสร้างพวก มันแต่ละ
อย่าง
แผ่นดิน โลกเต็ม ไป ด้วยสิ่ง ต่างๆที่พระองค์
สร้างขึ้น

๒๕ ดูอย่างทะเลสี มันใหญ่โตและกว้างขวาง
เต็ม ไปด้วยบรรดาสัตว์น้อยใหญ่มากมายจน
นับไม่ถ้วน

๒๖ พวกเรือต่างแล่นไปบนผิวน้ำของมัน
และที่นั่นมีเลวีอาธาน สัตว์ทะเลขนาดใหญ่
ที่พระองค์สร้าง ขึ้นให้มาแหวก วาย เล่น
อยู่ในทะเลลึก

๒๗ สัตว์ทุกตัวฟังพาทพระองค์
เพื่อรับส่วน แบ่งอาหารของ มันตาม เวลาที่
กำหนดไว้

๒๘ เมื่อพระองค์ให้ พวกมันก็เก็บรวบรวม
เมื่อพระองค์แบมือออกเลี้ยงพวกมัน
พวก มันต่างก็อิม หนา สำราญด้วยสิ่ง ดีๆ
มากมาย

๒๙ แต่เมื่อ ไหรงก็ตามที่พระองค์ซ่อน หน้ไป
จากพวกมัน พวกมันจะพากันหวาดกลัว
เมื่อพระองค์เอาลมหายใจไป จากพวก มัน
พวกมันก็จะตายและกลับไปสู่ดิน

๓๐ แต่เมื่อพระองค์ส่งลมหายใจให้ชีวิตของ
พระองค์ มา สัตว์ ต่างๆเหล่า นั้นก็ถูก
สร้างขึ้น
และพระองค์ก็ให้ชีวิตใหม่กับแผ่นดินโลก

๓๑ ขอ ให้บารมีของพระ ยาห์เวห์คง อยู่ตลอด
ไป
ขอ ให้พระองค์มี ความ สุขกับสิ่ง เหล่า นั้นที่
พระองค์สร้างขึ้นมา

๓๒ เพราะเมื่อ ไหรงก็ตามที่พระองค์จ้อง เขม็ง
ไปยังโลก โลกก็สั่นคลอน
และเมื่อพระองค์ตีภูเขาทั้งหลาย ควันก็พวย
พุ่งขึ้นมาจากภูเขาเหล่านั้น

๓๓ ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงให้ กับพระ ยาห์เวห์
ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญพระเจ้าของ
ข้าพเจ้าตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังคงอยู่

๓๔ ขอ ให้พระองค์ชื่นชมคำ พุด เหล่า นี้ของ
ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าชื่นชมพระยาห์เวห์
๓๕ ขอ ให้พวกคนบาปถูกกำจัดให้หมดไปจาก
โลกนี้
ขอให้พวกคนชั่วไม่มีตัวตนอีกต่อไป
จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์
สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

บุญคุณของพระยาห์เวห์ต่อชาวอิสราเอล

๑๐๕ ^๑ให้ขอบคุณพระ ยาห์เวห์ ให้
กระจายชื่อ เสียงของ พระองค์
ออกไป
ให้บอกกับชนชาติ ทั้ง หลายถึงสิ่ง ที่พระองค์
ทำ
๒ ร้องเพลงให้กับพระองค์ ร้องเพลงสรรเสริญ
ให้กับพระองค์เถิด
ใคร่ครวญถึงสิ่ง นำ ทั้งทั้งหมดที่พระองค์ได้
ทำ
๓ โอ้อวดถึงชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เถิด
ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่ แสวงหาพระ ยาห์เวห์มี
ความสุขเถิด
๔ แสวงหาพระ ยาห์เวห์ และพละ กำลังที่มา
จากพระองค์เถิด
แสวงหาหน้าของพระองค์อยู่เสมอ

* ๑๐๕:๑๘ **ตัวซัฟฟาน** เป็นสัตว์ตัวเล็กๆเลี้ยงลูกด้วยนม ลักษณะคล้ายกระต่ายตัวโตๆอาศัย อยู่ตามชอกหิน
† ๑๐๕:๒๖ **เลวีอาธาน** ดูเพิ่มเติมได้จาก คำอธิบายศัพท์ท้ายหน้าในหนังสือ สจตุติ ๗๔:๑๔

๕-๖ ลูกหลานของอับราฮัมผู้รับใช้ของพระเจ้า
 เอ๋ย
 ลูกหลานของยาโคบพวกที่พระเจ้าเลือกเอ๋ย
 ขอให้ท่านระลึก ถึงเรื่อง นำ ทิ้ง ทิ้ง หลายที่
 พระเจ้าทำ
 ระลึก ถึงการ อัจฉริยะ ต่างๆและคำ ตัดสิน ทั้ง
 หลายที่ออกมาจากปากของพระองค์
 ๗ พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
 คำ ตัดสิน ทั้ง หลายของ พระองค์จะเป็น จริง
 อย่างนั้นในทุกหนแห่งทั่วโลก
 ๘ พระองค์ไม่เคยล้มข้อตกลงของพระองค์
 คือคำสัญญาที่พระองค์ทำ ไว้กับคน ของ
 พระองค์ตลอดไปเป็นพันรุ่น
 ๙ พระองค์จะรักษาคำสัญญาที่ทำไว้กับ อับ รา
 ฮัม
 และคำสาบานของพระองค์ที่ไว้กับอิสอัค
 ๑๐ พระองค์ทำให้มันเป็นกฎสำหรับยาโคบ
 และเป็นข้อตกลงให้กับอิสราเอลตลอดไป
 ๑๑ พระองค์พูดว่า “เราจะมอบดินแดนคานา
 อันให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าตลอดไป”
 ๑๒ พระองค์ทำสิ่งนี้ตอนที่พวกเขายังมีกันอยู่
 ไม่กี่คน
 และยังเป็นูคนต่างด้าวแค่กระจุกเดียวในดิน
 แดนนั้นอยู่เลย
 ๑๓ พวก เขาเร่ร่อนพเนจรจากชนชาติ หนึ่งไป
 อีกชนชาติหนึ่ง
 จากอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง
 ๑๔ แต่พระเจ้าไม่ยอมให้ใครข่มเหงพวกเขา
 พระองค์เตือนพวกกษัตริย์ทั้งหลายว่า
 ๑๕ “อย่าแตะต้องคนเหล่านั้นที่เราได้เลือกไว้
 อย่าได้ทำร้ายพวกผู้พูดแทนเรา”
 ๑๖ พระองค์ทำให้เกิดการกันดารอาหารขึ้นใน
 แผ่นดิน
 พระองค์ตัดเสบียงทั้งหมดของพวกเขา
 ๑๗ แล้วพระองค์ได้ ส่งชาย คน หนึ่งไป อียิปต์
 ก่อนคนอื่นๆ
 นั่นคือ โยเซฟ ผู้ถูกขายไปเป็นทาส
 ๑๘ คนพวกนั้นทำร้ายเขาด้วยการล่อลวง ไซ้ไว้ที่
 ข้อเท้า
 และใส่ปลอกเหล็กไว้ที่คอของเขา

๑๙ จนกระทั่งสิ่งที่โยเซฟได้ทำนายไว้เป็นจริง
 และพระ คำของพระ ยาห์เวห์ก็ได้ พิสูจน์ให้
 เห็นว่าเขาพูดถูก
 ๒๐ แล้วกษัตริย์ก็มีคำสั่งให้ไปนำตัวโยเซฟมา
 และหักโซ่ตรวนของเขา
 ผู้นำชนชาตินั้นก็ปล่อยเขาออกจากคุก
 ๒๑ กษัตริย์แต่งตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลวัง
 และให้เป็นผู้ดูแลจัดการทรัพย์สินสมบัติของเขา
 ทั้งหมด
 ๒๒ กษัตริย์ให้อำนาจกับ โย เซฟอย่าง เต็ม ที่
 เหนือข้าราชการของเขา
 โยเซฟสอนพวกที่ปรึกษาอาวุโสของกษัตริย์
 ๒๓ หลังจากนั้น อิสราเอลก็เข้ามาอยู่ที่อียิปต์
 ยา โคบอยู่อย่างคน ต่างด้าวในดิน แดนของ
 ฮาม
 ๒๔ พระองค์ทำให้คน ของ พระองค์ที่วิญญู ขึ้น
 อย่างมหาศาล
 จนมีจำนวนมากกว่าศัตรูของเขา
 ๒๕ พระยาห์เวห์เปลี่ยนใจของคนอียิปต์ให้หัน
 มาเกลียดชังคนของพระองค์
 และให้พวก เขาพา กันวางแผน ร้ายต่อพวก
 ผู้รับใช้ของพระองค์
 ๒๖ แล้วพระองค์ก็ส่งโมเสสผู้รับ ใช้ของ
 พระองค์
 และอาโรนผู้ที่พระองค์ได้เลือก
 ๒๗ พระองค์ให้สอง คนนี้ทำการ อัจฉริยะ ต่างๆ
 ของพระองค์ให้ชนชาติของพระองค์เห็น
 พวก เขาทำสิ่ง ที่น่า ทิ้ง ต่างๆในดิน แดนของ
 ฮาม
 ๒๘ พระองค์ส่งความมืดที่ปลงมา
 แต่ชาวอียิปต์ก็ไม่ยอมฟังพระองค์
 ๒๙ พระองค์ทำให้น้ำของพวก เขากลาย เป็น
 เลือด
 และฆ่าพวกปลาของพวกเขา
 ๓๐ แผ่นดินของพวกเขามีฝูงกบเต็มไปหมด
 ไม่เว้นแม้แต่พวกห้องส่วนตัวของกษัตริย์
 ๓๑ เมื่อพระองค์ออกคำสั่ง
 ฝูงเห็บก็มา ฝูง ริ้นก็รูก ล้ำเข้ามาทั่ว แผ่น
 ดิน
 ๓๒ พระองค์ทำให้ฝนของพวก เขากลาย เป็น
 ลูกเห็บ

* ๑๐๕:๑๕ คนเหล่านั้นที่เราได้เลือกไว้ หรือแปลตรงๆได้ว่า “คนเหล่านั้นที่เราได้เจิมไว้แล้ว” “เจิม” เป็นการทูนามันมะกอกลงบนหัวเพื่อแสดงว่าคนนั้นถูกเลือกออกมาเป็นพิเศษสำหรับรับใช้พระยาห์เวห์

* ๑๐๕:๒๓ ฮาม ตามหนังสือปฐมกาล ๑๐:๖-๑๐ ชาวอียิปต์สืบเชื้อสายมาจากคนที่ชื่อฮาม

และทำให้เกิดสายฟ้าแลบในแผ่นดินของเขา
 ๓๓ พระองค์ทำลายไว้ร่อน และต้นมะเดื่อ
 พระองค์ทำให้ต้นไม้แตก เป็น เสียงๆไป ทั่ว
 เขตแดนของพวกเขา
 ๓๔ เมื่อพระองค์ออกคำสั่ง พวกตึกแดนวัยบีน
 และตึกแดนวัยกระโดด
 ก็กรูกันเข้ามาอย่างมีดฟ้ามีวูดิน
 ๓๕ พวก ตึกแดนกินพืช ผักทั้งหมดในแผ่นดิน
 ของพวกเขา
 และกินพืชผลทั้งหลายจากดินเสียสิ้น
 ๓๖ แล้วจากนั้น พระองค์ก็ฆ่าลูกชายหัวปีของ
 พวกเขาทั้งหมดในแผ่นดินของพวกเขา
 ลูกที่พิสูจนถึงความ เป็นชายของพ่อ
 ๓๗ พระองค์นำพวกอิสราเอลออกไปพร้อมกับ
 เงินและทองไปด้วย
 พระองค์ไม่ ปลอ่ยให้มีใครสัก คนในพวก เผ่า
 ของพระองค์สะดุดล้ม
 ๓๘ ชาว อียิปต์ต่าง ดีใจที่ชาว อิสราเอลออกไป
 ได้
 เพราะพวกเขา รู้สึกกลัวพวกอิสราเอล
 ๓๙ พระองค์กางก้อน เมฆของ พระองค์ออก
 ปกคลุมอยู่เหนือคนอิสราเอล
 และยัง ให้เพลิง ไฟไว้ส่อง สว่างในตอน กลาง
 ดิน
 ๔๐ เมื่ออิสราเอลร้องขออาหาร พระองค์ก็นำ
 นกกระต๊ามาให้
 นอกจาก นั้นพระองค์ก็ ยังให้ อาหารจาก
 สวรรค์กับพวกเขา กินจนอิ่มหนำ
 ๔๑ พระองค์ดีก็ก้อนหินแตกเป็นช่อง
 น้ำก็ไหลพุ่ง ออก มาสู่แผ่นดิน ที่แห้ง แล้ง
 เหมือนกับแม่น้ำ
 ๔๒ เพราะพระองค์ระลึก ถึงคำสัญญาอัน
 ตักตสิทธิของพระองค์
 ที่ให้ไว้กับอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
 ๔๓ พระองค์นำชนชาติของ พระองค์ออก จาก
 อียิปต์อย่างมีความสุข
 คน เหล่า นี้ที่พระองค์เลือก มาให้ ร้องด้วยความ
 ยินดี
 ๔๔ แล้วพระองค์ก็มอบแผ่นดิน ต่างๆของชน
 ชาติอื่นๆให้กับพวกเขา
 พวกเขา ได้กรรมสิทธิในไร่นาที่คนต่างชาติ
 ลงมือลงแรงทำไว้
 ๔๕ ที่พระองค์ทำอย่าง นี้ก็ เพื่อพวก เขาจะ ได้
 เชื้อพงศ์กฏทั้งหลายของพระองค์
 และรักษาคำสั่ง สอนของ พระองค์อย่าง
 ระมัดระวัง

สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

**การสรรเสริญของคน
อิสราเอลต่อพระยาห์เวห์**

๑๐๖ ^๑สรรเสริญพระยาห์เวห์
 ให้ขอบคุณพระ ยาห์เวห์เพราะ
 พระองค์นั้นดี
 และความรัก มั่นคงของพระองค์คง อยู่ตลอด
 ไป

๒ ใครจะบรรยายถึงการ ะ ทำอัน ทรง ฤทธิ์
 ทั้งหลายของพระยาห์เวห์ได้หมด
 ใครจะเล่าถึงการ ะ ทำอัน นำสรรเสริญของ
 พระองค์ได้หมด

๓ ถือว่ามี เกีย ฤติ จริงๆคน เหล่า นั้นที่รักษา
 ความยุติธรรม

และทำแต่สิ่งถูกต้องอยู่เสมอ

๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์แสดงความ
 เมตตากรุณาต่อคน ของ พระองค์ โปรด
 ระลึกถึงข้าพเจ้าด้วย

โปรดนับข้าพเจ้าเข้าไปกับหมู่ คนที่ พระองค์
 ช่วยให้รอดด้วย

๕ ขอ ให้ข้าพเจ้ามีส่วน ร่วมในพระพร ต่างๆ
 ของคนที่พระองค์ได้เลือกไว้
 และมี ส่วน ร่วมในความ ยินดีที่คั่น ของ
 พระองค์มี

และร่วม สรรเสริญพระองค์กับคน เหล่า นั้นที่
 เป็นสมบัติของพระองค์

๖ พวก เราทำ ผิด บาปเหมือน กับบรรพบุรุษ
 ของเรา

พวกเราทำผิดและทำตัวชั่วร้าย

๗ พวกบรรพบุรุษของเราในอียิปต์

ไม่ได้เรียน รู้อะไร เลยจากการ อัจฉริยะของ
 พระองค์

พวกเขาไม่ได้คิดถึงสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้
 ทำไปด้วยความรักที่มั่นคงของพระองค์

พวกเขาบฏต่อพระองค์ที่ทะเลแดง

๘ แต่พระองค์ก็ยังช่วยเหลือพวกเขาเพื่อเห็น
 แก่หน้าของพระองค์เอง

และเพื่อแสดงพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

๙ เมื่อพระองค์ตะโกนใส่ทะเลแดง ทะเลแดง
 ก็เหือดแห้งไป

และพระองค์ก็นำพวก เขาเดิน ผ่านทะเล ลึก
 เหมือนเดินผ่านทะเลทราย

๑๐ พระองค์ช่วยพวก เขาให้ พ้นจากคน ที่
 เกลียตซึ่งพวกเขา

พระองค์ไถ่พวกเขาให้เป็นอิสระจากศัตรูของพวกเขา
 ๑๑ แล้วพระองค์ก็ทำให้น้ำกลบท่วม ศัตรูของพวกเขา
 ไม่มีใครรอดสักคนเดียว
 ๑๒ แล้วพวกเขา ก็ เชื่อในสิ่ง ทั้ง หลายที่
 พระองค์สัญญา
 และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
 ๑๓ แต่ไม่นาน นักพวก เขาก็ลืมสิ่ง ทั้ง หลายที่
 พระองค์ได้ทำให้กับพวกเขา
 และไม่ยอมคอยฟังว่าพระองค์จะให้พวกเขา
 ทำอะไร
 ๑๔ พวกเขา ก็ ใฝ่อยากจะกินเนื้อจนตัวสั้นใน
 ทะเลทรายนั้น
 และทำทนายพระเจ้าในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง
 นั้น
 ๑๕ ดังนั้นพระองค์จึงให้สิ่งที่พวกเขาร้องขอ
 แต่พระองค์ก็แถมโรคภัยมาให้ด้วย
 ๑๖ บางคนในค่ายพักอิจมาธิยาโมเสส
 และอาโรนนักบวชผู้ คักคิลิทธิของ พระ
 ยาร์เวห์
 ๑๗ ดังนั้นแผ่นดินได้แยกออกตูดกลืนดาธาน
 ลงไป
 และกลบพรรคพวกของอาบีรัม
 ๑๘ มีไฟลุกไหม้ใหญ่โตท่ามกลางพรรคพวกที่
 เหลือของเขา
 เปลวไฟได้เผาผลาญคนชั่วเหล่านั้น
 ๑๙ แล้วบรรพบุรุษก็สร้างลูกวัว ทองคำขึ้น มา
 ที่ภูเขาไซเน
 และก้มกราบนมัสการรูปที่หล่อจากโลหะนั้น
 ๒๐ พวกเขาเอาพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยบารมี
 ไปแลกกับรูปหล่อของวัวตัวผู้ที่กินหญ้า
 ๒๑ พวกเขา ลืมพระเจ้าผู้ ที่ช่วย ชีวิตพวกเขา
 ให้รอด
 และผู้ที่ทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลายในอียิปต์
 ๒๒ พระเจ้าทำสิ่ง ที่น่าทึ่ง ทั้ง หลายในดินแดน
 ของฮาม
 และทำสิ่งที่น่ายำเกรงหลายอย่างที่ทะเลแดง
 ๒๓ พระเจ้าบอก ว่าพระองค์จะทำลาย
 อิสราเอล
 แต่โมเสส ผู้นำที่พระองค์เลือก มาได้มายืน
 ขวางไว้
 ทำให้อารมณ์โกรธแค้นของพระองค์สงบลง

พระองค์ก็เลยไม่ทำลายล้างอิสราเอล
 ๒๔ แล้วพวกเขา ก็ ปฏิเสธไม่ ยอมเข้าไปในดิน
 แดนคานาอันที่น้อย
 พวกเขา ไม่ เชื่อคำสัญญาของ พระองค์ที่ จะ
 ช่วยเขา
 ๒๕ พวกเขา นั้น บ่นต่อว่าพระเจ้าอยู่ใน เต็นท์
 ของพวกเขา
 และไม่ยอมฟังเสียงของพระยาห์เวห์
 ๒๖ ดังนั้นพระองค์จึงยกมือขึ้นสาบานว่า
 พระองค์จะทำให้พวกเขา ล้ม ตาย ไปใน ทะเล
 ทราย
 ๒๗ และพระองค์ทำให้ลูก หลานของพวกเขา
 กระจัดกระจายไปตามชนชาติต่างๆ
 และไล่พวกเขา ให้ ไป อยู่ตามดินแดนต่างๆที่
 ห่างไกล
 ๒๘ แล้วพวกเขาก็ไปร่วมนมัสการพระบาอัลที่
 เมืองเปโลร์
 และกินเครื่องเซ่นไหว้คนตาย *
 ๒๙ การกระทำของพวกเขาทำให้พระยาห์เวห์
 โกรธ
 พระองค์จึงทำให้เกิดโรค ระบาดขึ้นใน หมู่
 พวกเขา
 ๓๐ แล้วพิเนหัส ได้จัดการกับคนที่ทำผิด
 แล้วโรคระบาดนั้นก็หยุดลง
 ๓๑ สิ่งทีพิเนหัสทำนี้ ทำให้พระเจ้าพอใจ
 และเป็นທີ່จดจำไปตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
 ๓๒ แต่ แล้ว พวกเขา อิสราเอลก็ทำให้พระองค์
 โกรธอีกที่ดานาเมริบาห์
 และพวกเขาก็อับยู่หาให้กับโมเสสด้วย
 ๓๓ คนพวกนั้นทำให้โมเสสโกรธ
 เขาจึงพูดโดยไม่ตั้งใจคิด
 ๓๔ แล้วพวกเขา อิสราเอลก็ไม่ได้ทำลายชน ชาติ
 อื่นๆ
 ตามที่พระยาห์เวห์บอกให้พวกเขาทำ
 ๓๕ แต่พวกเขา กลับไปคลุกคลีอยู่ กับคนพวก
 นั้น
 และไปหัดทำตามสิ่งที่คนพวกนั้นทำ
 ๓๖ พวกเขา เริ่มไปบูชาพวกเขา เทวรูป ทั้ง หลาย
 ของคนพวกนั้น
 และสิ่ง นี้ได้กลายเป็นกับ ดักที่ทำให้พวกเขา
 ล้มไป
 ๓๗ พวกเขา ยอมแม้ กระทั่งเอาลูกชาย ลูกสาว
 ของตัวเอง

* ๑๐๖:๒๕ กินเครื่องเซ่นไหว้คนตาย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เครื่องบูชายัญที่นำไปถวายให้กับรูปเคารพต่างๆที่ไม่มีชีวิต”

มาบุญชายัญพวกปีศาจ

^{๓๘} พวกเขาทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ต้องหลั่งไหล

คือเลือดของลูกชายลูกสาวของพวกเขาเอง ที่เอามาบุญชายัญต่อพวกเทวรูปของคานาอัน และแผ่น ดินของพวกเขา เขาเสื่อมความ ศักดิ์สิทธิ์ไปเพราะเลือดของคนเหล่านั้น

^{๓๙} และพวก เขา เองก็เป็น มลทินเพราะการกระทำของพวกเขา

พวกเขาไม่สัตย์ซื่อเหมือนกับหญิงโสเภณี ^{๔๐} ดังนั้น พระ ยะห์เวห์จึงโกรธคน ของ พระองค์

และสะอิดสะเอียนพวกเขา ^{๔๑} พระองค์จึงมอบคนพวกนั้นให้กับชนชาติ อื่นๆ

และคน เหล่า นั้นที่เกลียดพวกเขา เริ่ม ปกครองเหนือพวกเขา

^{๔๒} พวกศัตรูข่มเหงพวกเขา และปราบพวกเขาให้ตกอยู่ใต้อำนาจ

^{๔๓} พระองค์ช่วยกู้พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขา ก็กบฏและทำตามใจตัวเอง พวกเขาตกต่ำ ลงเพราะความ ผิด บาปของ พวกเขา

^{๔๔} แต่เมื่อพวกเขา ตกอยู่ในความทุกข์ ยาก และอธิษฐานต่อพระองค์

พระองค์ก็ฟังและดูแลพวกเขา ^{๔๕} พระองค์ระลึกถึงข้อตกลงที่ทำกับพวกเขา

และด้วยความ รักอัน มั่นคงของ พระองค์ พระองค์จึงสงสารพวกเขา

^{๔๖} พระองค์ทำให้ทุกคนที่กวาดต้อนพวกเขา ไป

เกิดความเมตตา กับพวกเขา ^{๔๗} ตอนนี ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

โปรด ช่วย กู้พวกเราด้วยเถิด รวบรวมพวกเรา จากชนชาติต่างๆ

เราจะขอบคุณชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และไถ้อวดถึงสิ่ง ที่น่า สรรเสริญทั้งหลายที่ พระองค์ได้ทำ

^{๔๘} ขอ สรรเสริญพระ ยะห์เวห์พระเจ้าแห่ง อิสราเอล

ผู้เป็นอยู่ตลอดมาและจะคงอยู่ตลอดไป ขอให้ชนชาติทั้งหมดพูดว่า “อาเมน”

สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

หนังสือเล่มที่ห้า

(สดุดี ๑๐๗:๑๕๐)

ขอบคุณพระยาห์เวห์ที่ช่วยให้พ้น จากความเดือดร้อนทั้งหลาย

๑๐๗

^๑ ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์เพราะ พระองค์ดี

ความรัก มั่นคงของ พระองค์จะคง อยู่ตลอด ไป

^๒ ให้พูดอย่างนี้แหละ พวกคนที่พระยาห์เวห์ ได้ไถ่ไว้แล้ว

คือพวก คนที่ พระองค์ได้ไถ่จากเงื้อม มือของ ศัตรู

^๓ พระองค์รวบรวมพวกเขา มาจากดิน แดน ต่างๆของคนต่างชาติ

จากทั่วทุกสารทิศ ออกถึงตก เหนือถึงใต้ *

^๔ พวกเขาบางคนเร่ร่อนอยู่ในทะเลทราย เพื่อมองหาเมืองที่จะอยู่อาศัย แต่ก็หาไม่พบ

^๕ พวกเขาหิวโหยและกระหายน้ำ และเหนื่อยอ่อนแทบขาดใจตาย

^๖ ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขา ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์

และพระองค์ช่วย เหลือพวกเขา ให้ พ้นจาก ความเดือดร้อนต่างๆนั้น

^๗ พระองค์ก็นำพวกเขาตรงไป ยังเมืองที่พวกเขาจะอยู่อาศัยได้

^๘ ขอให้พวกเขา ขอบคุณพระ ยะห์เวห์สำหรับ ความรักมั่นคงของพระองค์

และสิ่ง นำ ที่ทั้ง หลายที่พระองค์ทำให้กับ มวลมนุษย์

^๙ เพราะพระองค์ทำให้คนที่กระหายได้ดับ กระหาย

และพระองค์ทำให้คนที่หิวโหยอิ่ม หนำด้วย ของดีๆ

^{๑๐} พวกเขาบางคนอยู่ในห้อง ขังที่ มีด มิตร รวากับความตาย

ถูก ล่ามด้วยโซ่ ตรวนและมีปลอก เหล็กอยู่ รอบคอ

^{๑๑} เพราะพวกเขา กบฏต่อคำสั่งของพระเจ้า และดู หมิ่นคำ และนํ้าสั่ง สอนของพระเจ้า ผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด

* ๑๐๗:๓ ไถ่ คำนี้อาจจะอ่านได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ทะเล”

๑๒ พระองค์ทำให้จิตใจของพวก เขาถ่อม ลง ด้วยงานหนัก และพวกเขาล้มลงโดยไม่มีใครช่วย

๑๓ ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระองค์ช่วย กู้พวก เขาให้ พ้นจากความเดือดร้อนต่าง ๆ นั้น

๑๔ พระองค์เอาพวก เขาออก มาจากความมืดมิดราวกับความตาย และตัดโซ่ตรวนที่มัดตัวเขาออกเสีย

๑๕ ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์ และสิ่ง นำ ที่ทั้ง หลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์

๑๖ เพราะพระองค์ฟัง ประตุทองสัมฤทธิ์ทั้งหลายของคุก และทำลายกลอน เหล็กของพวก เขาจนแหลกละเอียด

๑๗ พวกเขາบางคนก็กลายเป็นคนโง่ไปเพราะกบฏต่อพระเจ้า และต้อง ทนทุกข์ ทรมานเพราะสิ่ง ชั่ว ร้ายที่พวกเขาทำ

๑๘ พวกเขาเบื่ออาหารทุกอย่าง และเฉียดใกล้ประตูแห่งความตาย

๑๙ ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระองค์ช่วย กู้พวก เขาให้ พ้นจากความเดือดร้อนต่าง ๆ นั้น

๒๐ เมื่อพระองค์สั่ง พวกเขาก็ได้รับการรักษา พวกเขาจึงรอดพ้นจากหลุมศพของพวกเขา

๒๑ ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์ และสิ่ง นำ ที่ทั้ง หลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์

๒๒ ให้พวก เขาถวายเครื่องบูชา ต่าง ๆ เพื่อขอบคุณพระองค์ และเล่าด้วยความ ชื่นชมยินดีถึงเรื่องที่พระองค์ได้ทำ

๒๓ พวกเขາบางคนลงเรือไปในทะเล เพื่อไปท่า มา หากินอยู่ในท้อง ทะเลอัน กว้างใหญ่

๒๔ พวก เขาเห็นถึงการ งาน ต่าง ๆ ของ พระยาห์เวห์ และเห็นสิ่งนำที่ทั้ง หลายที่พระองค์ได้ทำในทะเลลึก

๒๕ เมื่อพระองค์สั่ง พายุก็พัดเข้ามา

และคลื่นในทะเลก็ก่อตัวสูงขึ้น

๒๖ ลม รึ่ต่างถูก ชัดขึ้น ไปบน ท้องฟ้าแล้วตกลงมาอย่างรวดเร็วสู่ห้วงทะเลลึก พวก เขาขวัญ หนีตีฝ่อไปในช่วง ที่ตกอยู่ในอันตรายนั้น

๒๗ พวกเขาไชโยไปมาราวกับคนเมา และความ เป็นลูก เรือที่ ชำนาญก็ช่วย อะไร พวกเขาไม่ได้

๒๘ ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระองค์นำพวกเขาออก มาจากความเดือดร้อนต่าง ๆ นั้น

๒๙ พระองค์ทำให้พายุหยุดนิ่ง และทำให้คลื่นสงบลง

๓๐ พวกเขาดำรงก็จิตใจที่มั่นสงบลงได้ และพระองค์นำพวกเขาไปสู่ท่าเรือที่พวกเขาอยากไป

๓๑ ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์ และสิ่ง นำ ที่ทั้ง หลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์

๓๒ ขอ ให้พวก เขายกย่องเชิดชูพระองค์ต่อหน้าที่ชุมนุมของประชาชน และสรรเสริญพระองค์ต่อ หน้าสภา ผู้นำอาวุโสของเมือง

๓๓ พระองค์เปลี่ยนพวก แม่น้ำให้กลายเป็นทะเลทราย และเปลี่ยนตาน้ำให้กลายเป็นฝืน ดินที่แห้งผาก

๓๔ พระองค์ทำให้แผ่นดิน ดินที่อุดมสมบูรณ์กลายเป็นดินเค็ม เพราะความชั่วช้าที่ผู้อาศัยอยู่ที่นั่นได้ทำ

๓๕ และพระองค์ยังสามารถเปลี่ยนทะเลทรายให้กลายเป็นทะเลสาบ และฝืนดินแห้งกลับกลายเป็นตาน้ำ

๓๖ พระองค์ให้พวก ผู้ หิวโหยตั้ง รกรากอยู่ที่นั่น และพวกเขาก็ได้สร้างเมืองขึ้นมาอยู่กัน

๓๗ พวกเขากว้านพืชในท้องนา พวกเขาปลูกสวนองุ่น แล้วพวกมันก็ออกผลมากมาย

๓๘ พระองค์ช่วยพรพวก เขาและพวก เขาก็เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล และพระองค์ไม่ ได้ปล่อยให้สัตว์ เลี้ยงของพวกเขาลดน้อยลงเลย

๓๙ พวก คนกลุ่ม อื่นอ่อนแอ ลงและลด จำนวน
 เนื่องจากการ ถูกกดขี่ข่มเหงและความ
 หายนะที่ทุกข์ทรมาน
 ๔๐ พระองค์ทำให้พวก ผู้นำของพวกเขา จะต้อง
 อับอายขายหน้า
 และบังคับให้พวก เขาออกเร่ร่อนเข้าไปใน
 ที่ เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งที่ยัง ไม่มีถนน
 หนทาง
 ๔๑ แต่พระองค์ได้ยกย่องพวก คน ชัดสนให้
 พ้นจากความเดือดร้อนทุกข์ยาก
 และให้ครอบครัว ต่างๆของพวกเขา เขาเพิ่ม ขึ้น
 เหมือนฝูงแกะ
 ๔๒ เมื่อพวก คน ตีมอง เห็นสิ่ง นี้ ต่าง ก็เฉลิม
 นลองค์กัน
 แต่เมื่อคนชั่วทุกคนเห็น ต่างก็อึ้งเจี๊ยบไป
 ๔๓ ให้คนที่ฉลาด ไตร่ตรองถึงสิ่งต่างๆเหล่านี้
 และพิจารณาถึงความ รัก มั่นคงของ พระ
 ยาร์เวห์

อธิษฐานขอชัยชนะเหนือศัตรู

(สดด. ๕๗:๗-๑๑; ๖๐:๕-๑๒)

บทเพลงสดุดีของดาวิด

๑๐๘ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าพร้อม
แล้ว ใจของ ข้าพเจ้าเตรียม
พร้อมแล้ว

ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงและเล่น ดนตรีเพื่อ
สรรเสริญพระองค์

๒ จิตวิญญาณของข้า ต้นเกิด

พิณใหญ่ และพิณโบราณ ต้นเกิด

แล้วข้าพเจ้าจะใช้เพลงปลุกอรุณรุ่ง

๓ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญ
พระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
และจะร้อง เพลงเกี่ยว กับพระองค์ให้ทุก คน
ฟัง

๔ เพราะความ รัก มั่นคงของพระองค์ นั้นสูง
กว่าฟ้าสวรรค์

ความ สัตย์ ซื่อของพระองค์ นั้นขึ้น สูงเสียด
เมฆ

๕ ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์ขึ้นมาเหนือฟ้า
สวรรค์

ขอให้รัศมีของพระองค์ส่องไปทั่วโลก

๖ ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วย และใช้มือขวาอัน
ทรง พลังของ พระองค์ช่วยพวก เราให้
รอดด้วยเถิด

เพื่อคนที่พระองค์รักจะหนีไปได้

๗ พระเจ้าพูดอย่างนี้ในวิหารของพระองค์ว่า

“เราจะ ชนะ เราจะวัดและจัดสรร บัน ส่วน
เมืองเซเคม

และหุบเขาสุคคทให้กับคนของเรา

๘ ดินแดนกิเลอาดเป็นของเรา ดินแดนมนัส
เสร์เป็นของเรา

เผ่าเอฟราอิมเป็นหมวกเหล็กของเรา

ส่วนเผ่ายูด้า เป็นคทา *ของเรา

๙ ชนชาติโมอับเป็นอ่างล้างของเรา

เราโยนรองเท้าของ เราให้ชนชาติ เอ โดมที่
เป็นทาสของเรา

เราให้ ร้องอย่างผู้ มี ชัยเหนือดิน แดน พี ลี ส
เดีย”

๑๐ ใคร เล่าจะนำข้าพเจ้าไปยึด เมืองที่ มี
กำแพงแน่นหนานั่น

ใคร เล่าจะนำข้าพเจ้าไป ไกลถึงดิน แดน เอ
โดม

๑๑ เพราะพระองค์ทอด ทิ้งพวก เรา แล้ว ใช้
ใหม่

ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ไปร่วมทัพกับพวก
เราแล้ว ใช้ใหม่

๑๒ ข้า แต่พระเจ้า ช่วย เหลือพวก เราต่อสู้กับ
ศัตรูด้วยเถิด

เพราะความ ช่วย เหลือจากมนุษย์ไม่มี
ประโยชน์

๑๓ ต้องเป็นความ ช่วย เหลือจาก พระเจ้า
เท่านั้น พวกเราถึงจะชนะ

พระองค์จะเหยียบย่ำศัตรูของพวกเรา

อธิษฐานขอให้พระเจ้าลงโทษพวกศัตรู

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๐๙ ข้า แต่พระเจ้า ผู้ ที่ข้าพเจ้า
สรรเสริญ

โปรดอย่าทำเป็นหูหนวก

๒ เพราะปากของคนชั่วร้ายและคนหลอกลวง
พูดใส่ร้ายข้าพเจ้า

และลิ้นของพวกเขาโกหกเกี่ยวกับข้าพเจ้า

๓ พวก เขาพา กันรุม ล้อมข้าพเจ้าและพูด ถึง
ข้าพเจ้าอย่างเกลียดชัง

* ๑๐๘:๘ *คทา* เป็นไม้ขนาดสั้น ที่กษัตริย์ถือ เล็งถึงอำนาจในการปกครอง

และโจมตีข้าพเจ้าทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขา

๔ พวกเขาตอบแทนความรักของข้าพเจ้าด้วยคำกล่าวหาถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอธิษฐานเมื่อพวกเขา

๕ พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพเจ้าด้วยความชั่ว

เขาตอบแทนความรักของข้าพเจ้าด้วยความเกลียดชัง

๖ ขอแต่งตั้งผู้พิพากษาที่ชั่วร้ายเหนือเขา ขอให้ผู้กล่าวหาขี้นอยุ่ทางขวามือของเขา

๗ เมื่อเขาถูกพิพากษา ขอให้ผลออกมาว่าเขาผิด

และแม้แต่คำอธิษฐานของ เขาก็ขอ ให้ถือว่าบาปด้วย

๘ ขอให้เขามีชีวิตสั้น

และให้คนอื่นมารับตำแหน่งของเขาแทน

๙ ขอให้ลูกๆ ของเขากำพรา

และภรรยาของเขาเป็นม่าย

๑๐ ขอให้ลูกๆ ของเขาเดินเร่ร่อนขอทาน

และถูกไล่ออกไปจากบ้านปรักหักพังของเขา

๑๑ ขอให้เจ้าหน้าที่ดักทุกสิ่งทุกอย่างของเขาไป และขอให้พวกคนแปลกหน้ามาปล้นทุกสิ่งที่เขาทำงานหามาได้

๑๒ ขออย่าให้มีใครมีน้ำใจต่อเขาเลย

และขออย่าให้มีใครสงสารลูกๆ ที่กำพร้าของเขา

๑๓ ขอให้ลูก หลานของเขาถูก ตัดขาดไป จากโลกนี้

ขอให้ชื่อของเขาถูกลบเลื่อนไปจากคนรุ่นต่อไป

๑๔ ขอ ให้พระ ยะห์เวห์จดจำความ บาปของบรรพบุรุษของเขาอยู่เสมอ

ขอให้บาปของแม่เขาไม่มีวันถูกลบเลื่อนไป

๑๕ ขอ ให้ความ บาปเหล่านั้นของ พวก เขาอยู่ ต่อหน้าต่อตาพระยะห์เวห์ตลอดเวลา

และขอ ให้พระองค์ทำให้โลก นี้เสื่อม เลื่อน ครบครวัชของเขวไปจนหมดสิ้น

๑๖ เพราะเขาไม่เคยมีน้ำใจต่อใครเลย

เขาข่มเหงรังแกคน ยากจนและคน ชัดสน และตามเข่นฆ่าคนที่สิ้นหวัง

๑๗ เขาชอบสาปแช่งคนอื่น ก็ขอให้คำสาปแช่ง ตกกับตัวเขาเอง

เขาไม่ชอบอวยพรคนอื่น ก็ขอให้พระพรห่างไกลจากตัวเขา

๑๘ เขาสาปแช่งคนอื่นบ่อยเท่ากับสวมเสื้อผ้า ดังนั้นขอให้คำสาปแช่งเหล่านั้นเข้าไปในตัวเขาเหมือนน้ำที่เขาดื่ม

และดื่มเข้าไปในกระดุกของเขาเหมือนน้ำนมมะกอก

๑๙ ขอ ให้คำ สาป แช่ง เหล่า นั้นติดตัว เขาเหมือนเสื้อผ้าที่เขาใส่

และเป็นเข็มขัดที่รัดเอวเขาอยู่เสมอ

๒๐ ขอ ให้พระ ยะห์เวห์ลงโทษผู้กล่าวหาของข้าพเจ้า

ด้วยสิ่งเหล่านี้ คือลงโทษคนเหล่านั้นที่พูดชั่วร้ายเกี่ยวกับข้าพเจ้า

๒๑ ข้า แต่พระ ยะห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าเพื่อรักษาชื่อเสียงอันดีของพระองค์

โปรดช่วยข้าพเจ้าให้ รอดตามความรัก มั่นคงที่มีอย่างล้นเหลือของพระองค์

๒๒ เพราะข้าพเจ้าอยากจนและขัดสน

ใจของข้าพเจ้าสิ้นระริวอยู่ภายใน

๒๓ ข้าพเจ้ากำลังเลือน ร้าง ไปเหมือนเงาในตอนค่ำคืน

ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนตึกแดนมที่โดนบดทิ้งไป

๒๔ ข้าของข้าพเจ้าสิ้นเทิ้มเพราะถือศีลอด

และร่างกายของข้าพเจ้าก็ซูบผอมไป

๒๕ พวกเขาเหยียดหยามข้าพเจ้า

พวกเขามองข้าพเจ้าแล้วก็ส่ายหัว

๒๖ ข้าแต่พระยะห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า

โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด

๒๗ แล้วพวก เขาจะ ได้รู้ว่า นี่แหละเป็นฝีมือของพระองค์

พวก เขาจะ ได้รู้ว่า เป็นพระองค์ เองพระยะห์เวห์ ที่ทำสิ่งนี้

๒๘ พวก เขาอาจ จะสาป แช่ง แต่พระองค์จะอวยพร

พวกเขาอาจจะรุก ขึ้นมาต่อต้านข้าพเจ้า แต่พวกเขาจะได้รับความอับอายขายหน้า

และข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของ พระองค์จะ ได้เฉลิมฉลอง

๒๙ ขอให้พวกผู้กล่าวหาข้าพเจ้า สวมใส่ความอับอายเหมือนเสื้อผ้า

* ๑๐๙:๖ ข้อ ๖-๑๙ อาจจะเป็นคำพุดของศัตรูที่เกี่ยวกับคนเขียนเพลงนี้

ขอให้ความอภัยต่อหุ้มพวก เขาเหมือนเสื่อ
 ๓๐ ข้ำพเจ้าจะ ขอบคุณพระ ยาร์เวห์เป็นอย่าง
 สูง
 ข้ำพเจ้าสรรเสริญพระองค์ต่อ หน้าคน เป็น
 จำนวนมาก
 ๓๑ เพราะพระองค์ยืนอยู่ทาง ขวา มือของคน
 ขัดสน
 เพื่อช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากคนเหล่านั้นที่
 พยายามจะให้เขาถูกตัดสินประหาร

พระยาร์เวห์ให้คำสัญญากับกษัตริย์

เพลงสดุดีของดาวิด

๑๑๐ พระ ยาร์เวห์ พุด กับกษัตริย์
 องค์เจ้าชีวิตของข้ำพเจ้าว่า
 “นั่ง ลงทางขวา มือของ เรา จนกว่าเราจะ
 ทำให้ศัตรูของ เจ้ากลายเป็นที่ รองเท้า
 ของเจ้า”
 ๒ พระ ยาร์เวห์จะแผ่ ขยายอำนาจของ ท่าน
 ออกไปจากเมืองศิโยน
 และท่านจะ ได้ปกครองอยู่ เหนือพวก ศัตรู
 ของท่าน
 ๓ คน ของ ท่านจะสมัคร ใจเข้า ร่วมกับ ท่าน
 ในวิน คือ สงครามบนพวก เนิน เขาอัน
 ศักดิ์สิทธิ์นั้น
 คน หุ่นุมของ ท่านจะมาหาท่านเหมือน กับ
 นำค้ำงในตอนเช้า *
 “พระยาร์เวห์ได้สาบานไว้และพระองค์จะไม่
 เปลี่ยนใจ ที่ว่า
 “ท่านจะเป็นนักบวชตลอด ไปเหมือน กับเมล
 คีเซเดค”
 ๕ องค์เจ้าชีวิตยืนอยู่ทางด้านขวาของท่าน
 พระองค์จะฟาดพวก กษัตริย์ให้แตก ละเอียด
 ในวันที่พระองค์โกรธ
 ๖ พระองค์จะลงโทษชนชาติทั้งหลาย
 และทำให้ชนชาติเหล่านั้นเต็มไปด้วยซากศพ
 พระองค์จะฟาดหัวคนทั่วแผ่นดินโลกให้แตก
 ละเอียด
 ๗ กษัตริย์จะคิมน้ำจากลำธารข้างทาง
 แล้วท่านก็จะเซ็ดหน้าในชัยชนะ

**สรรเสริญพระยาร์เวห์สำหรับ
 การกระทำต่างๆของพระองค์**

๑๑๑ † ๑ สรรเสริญพระยาร์เวห์
 ข้ำพเจ้าจะขอบคุณพระยาร์เวห์
 อย่างสุดจิตสุดใจ
 ในที่ชุมนุมของคนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์
 ๒ พระยาร์เวห์ทำสิ่งต่างๆอันยิ่งใหญ่
 และคน ที่ชื่นชมยินดีในสิ่ง ต่างๆเหล่านี้ นั้น
 พยายามที่จะเข้าใจมัน
 ๓ การกระ ทำของ พระองค์ช่าง สูงส่งและมี
 บารมี
 ความติงามของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
 “พระองค์ได้ชื่อเสียงจากการกระทำอันน่าที่ง
 ingsหลายของพระองค์
 พระยาร์เวห์มีน้ำใจและมีความเมตตากรุณา
 ๕ พระองค์ให้อาหารกับคนที่ยาเกรงพระองค์
 พระองค์ระลึก ถึงค้ำมัน สัญญาของ พระองค์
 เสมอ
 ๖ พระองค์แสดงให้เห็น ของ พระองค์เห็น แล้ว
 ว่าพระองค์นั้นมีฤทธิ์อำนาจขนาดไหน
 ตอนที่พระองค์มอบแผ่นดินของชนชาติอื่นๆ
 ให้กับพวกเขา
 ๗ พระองค์สัตย์ ซื่อและยุติธรรมในทุก สิ่ง
 ที่พระองค์ทำ
 และคำสั่งสอนต่างๆของพระองค์ก็เชื่อถือได้
 “คำสั่งสอนต่างๆนี้จะคงอยู่ตลอดไป
 และสมควรที่ จะรักษาพวก มัน ไว้อย่าง สัตย์
 ซื่อและซื่อตรง
 ๙ พระองค์ปลด ปลอยคน ของ พระองค์ให้เป็น
 อิสระ
 และพระองค์มอบค้ำมัน สัญญาของ พระองค์
 กับพวกเขาตลอดไป
 ชื่อของพระองค์ นั้นศักดิ์สิทธิ์และน่า เกรง
 ขามยิ่งนัก
 ๑๐ การยาเกรงพระยาร์เวห์คือจุดเริ่มต้นแห่ง
 สติปัญญา
 ทุก คนที่เชื่อ ฟังพระองค์ก็จะ เป็นคน ที่มี สติ
 รอบคอบ
 พระองค์จะได้รับการสรรเสริญตลอดไป

* ๑๑๐:๓ *บนพวกเนินเขา ... นำค้ำงในตอนเช้า* ประโยคนี้ในภาษาฮีบรูแปลยากมาก
 † ๑๑๑:๑ ในภาษาฮีบรู แต่ละบรรทัดของเพลงสดุดีบทนี้ จะเริ่มต้นด้วยตัวอักษรตัวแรกเรียง
 เรียงไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมดยี่สิบสองตัว เช่น ก ถึง ฮ

คนที่ถือว่ามีเกียรติจริงๆ

๑๑๒ * ๑ สรรเสริญพระยาห์เวห์
ถือว่ามีเกียรติจริงๆ คนที่เกรง
กลัวพระยาห์เวห์
และเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยความ
เต็มใจ

๒ ลูกหลานของเขาจะมีอำนาจในแผ่นดิน
คนที่ทำในสิ่งที่ถูกต้องจะได้รับพระพร
๓ ความมั่งมีและความร่ำรวยจะเต็มบ้านของ
เขา

ความดีงามของเขาจะคงอยู่ตลอดไป
๔ แสงสว่างจะสาดส่องเข้ามาในที่มืดให้กับ
คุณสัจย์ชื่อแต่ละคน
ที่มีน้ำใจ มีความเมตตากรุณาและมีความ
เป็นธรรม

๕ ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีสำหรับคนที่มึ้น้ำใจ
และให้ยืมอย่างเต็มใจ

และทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมา
๖ เขาคนนั้นจะไม่มีวันล้มเหลว
คนที่ทำในสิ่งที่ถูกต้องจะไม่มีวันถูกลืม

๗ เขาจะไม่กลัวชั่วร้าย
เขามีจิตใจที่มั่นคงเพราะเขาไว้วางใจในพระ
ยาห์เวห์

๘ เขาจะยังคงมึ้นใจและไม่หวาดกลัว
ในที่สุดเขาจะเห็นศัตรูของเขาพ่ายแพ้
๙ เขาแจกจ่ายให้กับคนยากจนด้วยใจกว้าง
ขวาง

ความดีงามของเขาจะคงอยู่ตลอดไป
เขาจะได้รับเกียรติยศอันยิ่งใหญ่
๑๐ พวกเขาคนเลวจะเห็นสิ่งเหล่านี้และโกรธ
พวกเขากัดฟันกรอดๆ และละลายไป
และแผนการณ์ของเขาจะไม่มีวันเป็นจริง

สรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้ดูแลคนขัดสน

๑๑๓ * สรรเสริญพระยาห์เวห์
พวกผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์
สรรเสริญพระองค์

สรรเสริญชื่อของพระยาห์เวห์เถิด
๒ ขอให้ชื่อของพระยาห์เวห์ได้รับการยกย่อง
ทั้งตอนนั้นและตลอดไป

๓ ขอให้ชื่อของพระยาห์เวห์ได้รับการ
สรรเสริญ

จากทิศตะวันออกไปจนถึงทิศตะวันตก
๔ พระยาห์เวห์นั้นสูงสุดเหนือชนชาติทั้งปวง
ริศมีของพระองค์สูงกว่าฟ้าสวรรค์
๕ ไม่มีใครทำเทียมพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
เรา

พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ในที่
สูงเบื้องบนนั้น

๖ แล้วพระองค์ก็ลงมา
ดูฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

๗ พระองค์ยกพวกคนจนขึ้นมาจากดิน
และยกผู้ขัดสนจากกองขยะ

๘ เพื่อจะให้พวกเขา นั่งรวมอยู่กับพวกเจ้าขุน
มูลนาย

คือพวกผู้นำที่นำคนของพระองค์
๙ พระองค์จัดหาบ้านให้แก่หญิงที่เป็นหมัน
ให้นางเป็นแม่ที่มีความสุข

สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

การอัศจรรย์ของพระยาห์เวห์ตอน
นำอิสราเอลออกจากอียิปต์

๑๑๔ * เมื่อคนอิสราเอลออกมาจาก
แผ่นดินอียิปต์

เมื่อครอบครัวของยาโคบออกมาจากดินแดน
ต่างชาตินั้น

๒ ยูดาห์ก็กลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์

และอิสราเอลก็กลายเป็นอาณาจักรของ
พระองค์

๓ ทะเลเห็นพวกเขา และวิ่งหนีไป
ส่วนแม่น้ำจอร์แดนก็หันกลับไป

๔ ส่วนพวกภูเขาก็โลดเต้น รวากับพวกแกะ
ตัวผู้

พวกเนินเขาก็กระโดดโลดเต้น รวากับพวก
ลูกแกะ

๕ ทะเลเอ๋ย เกิดอะไรขึ้น เจ้าถึงต้องวิ่งหนีไป
แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เกิดอะไรขึ้น เจ้าถึงต้อง
หันกลับไป

๖ พวกภูเขเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าถึงโลดเต้น
รวากับพวกแกะตัวผู้

พวกเนินเขเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าถึงโลดเต้น
รวากับพวกลูกแกะ

๗ แผ่นดินโลกเอ๋ย ให้สันคลอนอยู่ต่อหน้าองค์
เจ้าชีวิต

* ๑๑๒:๑ ในภาษาฮีบรู แต่ละบรรทัดของเพลงสดุดีบทนี้ จะเริ่มต้นด้วยตัวอักษรตัวแรกเรียง
เรื่อยไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมดยี่สิบสองตัว เช่น ก ถึง ฮ

ต่อหน้าพระเจ้าของยาโคบ
๘ พระองค์คือผู้ที่เปลี่ยนหินให้กลายเป็นสรระ
น้ำ
พระองค์เปลี่ยนหินผาให้กลายเป็นตาน้ำ

ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ในรูปเคารพ

๑๑๕ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ อย่า ให้
๑ เกี่ยวรติกับพวกเราเลย เกี่ยวรติ
นั้นเป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว
เพราะพระองค์มีความ รัก มั่นคงและมีความ
สัตย์ซื่อ

๒ คนต่างชาติพวกนั้น พุดกันไต้ยังงัวว่า
“พระเจ้าของพวกมันอยู่ที่ไหน”

๓ พระเจ้าของเราอยู่ในสวรรค
และพระองค์อวยรุกจะ ทำ อะไรพระองค์ก็
จะทำอย่างนั้น

๔ แต่พวกพระเจ้าของชนชาติต่างงั้นลิส
เป็น แครูป บัน ทองและ เงิน เป็น แคผีมือ
มนุษย์

๕ พวกรูปปั้นนั้น
มีปากแต่พูดไม่ได้ มีตาแต่มองไม่เห็น

๖ มีหูแต่ฟังไม่ได้
มีจมูกแต่ดมกลิ่นไม่ได้

๗ มีมือแต่รู้สึกไม่ได้ มีเท้าแต่เดินไม่ได้
และไม่มีเสียงออกมาจากลำคอของพวกมัน

๘ คนเหล่านั้นที่สร้างพวกรูปปั้นนั้น ในที่สุดก็
จะเป็นอย่างรูปปั้นนั้น

คนเหล่านั้นที่ไว้วางใจในพวกรูปปั้นนั้น ก็จะมี
จบลงอย่างนั้นเหมือนกัน

๙ อิสราเอล เอ้ย ผ่าคความ ไว้ วางใจในพระ
ยาห์เวห์เถิด

พระองค์เป็นผู้ช่วยและโล่ของเจ้า
๑๐ ครอบครวัอา โรนเอ้ย ผ่าคความ ไว้ วางใจ
ในพระยาห์เวห์เถิด

พระองค์เป็นผู้ช่วยและโล่ของเจ้า
๑๑ พวกที่ย่าเกรงพระยาห์เวห์เอ้ย ผ่าคความ
ไว้วางใจในพระยาห์เวห์เถิด

พระองค์เป็นผู้ช่วยและโล่ของเจ้า
๑๒ พระยาห์เวห์ระลึกถึงพวกเรา พระองค์จะ
อวยพรเรา

พระองค์จะอวยพรครอบครวัของอิสราเอล
พระองค์จะอวยพรครอบครวัของอาโรน

๑๓ พระ ยาห์เวห์จะอวยพรพวก นันที่ย่าเกรง
พระองค์

ตั้งแต่นันตั้งอัยที่ลุดไปถึงคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

๑๔ ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้พวกเจ้าเพิ่มพูน
ทั้งพวกเจ้าและลูกหลานของเจ้า

๑๕ ขอ ให้พวก เจ้าได้ รับพระพรจากพระ
ยาห์เวห์ ผู้สร้างฟ้า สวรรคและแผ่น ดิน
โลก

๑๖ ฟ้าสวรรค์เป็นของพระยาห์เวห์
แต่พระองค์มอบแผ่นดินโลกให้กับพวกเราที่
เป็นมนุษย์

๑๗ คนตายแล้ว จะไม่สรรเสริญพระยาห์เวห์
คือทุกคนที่ล่วงลงสู่โลกแห่งความเงียบนั้น

๑๘ แต่พวกเราจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ตั้งแต่
เดี๋ยวนี ไปจนตลอดกาล
สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

คำสรรเสริญจากคนที่พระ ยาห์เวห์ช่วยกู้จากความตาย

๑ ข้าพเจ้ารักพระ ยาห์เวห์
๑๑๖ เพราะพระองค์ฟัง เสียงของ
ข้าพเจ้า

และฟังคำอ้อนวอนต่าง ๆ ของข้าพเจ้า
๒ พระองค์เงียหูฟังข้าพเจ้า

ตั้ง นั้นข้าพเจ้าจะร้องขอความช่วยเหลือจาก
พระองค์ทราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่

๓ ครั้ง หนึ่งเชือกแห่งความ ตายได้มัด ตัว
ข้าพเจ้าไว้

ข้าพเจ้าติดอยู่ในบ่วงแห่งแดนผู้ตาย
ข้าพเจ้าเดือดร้อนและทนทุกข์ทรมาน

๔ ตั้ง นั้น ข้าพเจ้าจึงร้องขอความช่วยเหลือ
จากพระยาห์เวห์ว่า

“ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ได้โปรด เกิดช่วย ชีวิต
ของข้าพเจ้าด้วย”

๕ พระ ยาห์เวห์นั้นมิ นำใจและทำใน สิ่งที่ ถูก
ต้อง

พระเจ้าของเรานั้นเปี่ยมไปด้วยความเมตตา
กรุณา

๖ พระองค์ปกป้องคนที่อ่อนต่อโลก
และเมื่อข้าพเจ้าหมด สิ้นหนทาง พระองค์ก็
ช่วยกู้ข้าพเจ้าไว้

๗ ตั้งนั้นจิตใจของข้าพเจ้าเอ้ย
สงบนิ่งอย่างเดิมได้แล้ว เพราะพระยาห์เวห์
นั้นไต้ดูแลเจ้าแล้ว

๘ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์ช่วย ชีวิต
ข้าพเจ้าให้พ้นจากความตาย

ช่วยดวงตาของข้าพเจ้าให้ พ้นจากหยาด
น้ำตา

ช่วยเท้าของข้าพเจ้าให้พ้นจากการสะดุดล้ม

๙ ข้าพเจ้าจะรับใช้พระยาร์เวห์ต่อไป
 ในดินแดนของคนเป็นนี้
 ๑๐ ข้าพเจ้าได้ไว้วางใจในพระยาร์เวห์ แม้แต่
 ตอนที่ข้าพเจ้าพูดว่า
 “ข้าพเจ้าเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส”
 ๑๑ หรือแม้แต่ในตอนที่ยาพเจ้ากลดกลุ้ม
 และพูดว่า “มนุษย์ทุกคนหลอลง”
 ๑๒ ข้าพเจ้าจะตอบแทนพระยาร์เวห์อย่างไรดี
 ให้สมกับสิ่งดีที่พระองค์ทำให้กับข้าพเจ้า
 ๑๓ พระองค์ช่วย กู้ข้าพเจ้า ตั้ง นั้นข้าพเจ้าจะ
 ถวายเหล้าองุ่นเป็นเครื่องบูชา
 ข้าพเจ้าจะประกาศถึงสิ่งต่างๆที่พระยาร์เวห์
 ได้ทำ
 ๑๔ ข้าพเจ้าจะแก้บนทั้งหลายต่อพระยาร์เวห์
 ต่อหน้าคนทั้งหมดของพระองค์
 ๑๕ ชีวิตของคน ที่ซื่อสัตย์ต่อพระ ยาร์เวห์ นั้น
 มีค่ามากในสายตาของพระองค์
 เมื่อพวกเขาเผชิญกับความตาย พระองค์ก็
 เป็นห่วงมาก
 ๑๖ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้คน
 หนึ่งของพระองค์
 ไซ้แล้ว ข้าพเจ้าเป็น ผู้รับ ใช้คน หนึ่งของ
 พระองค์ เป็นเด็กที่เกิดจากสาว ใช้คน
 หนึ่งของพระองค์
 พระองค์ได้ ปลด ปลอยข้าพเจ้าจากไซ้ ตรวน
 แห่งความตาย
 ๑๗ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ข้าพเจ้าจะถวายเครื่อง
 บูชาขอบคุณแด่พระองค์
 ข้าพเจ้าจะให้เกียรติกับชื่อของพระยาร์เวห์
 ๑๘ ข้าพเจ้าจะแก้บนทั้งหลายต่อพระยาร์เวห์
 ต่อหน้าคนทั้งหมดของพระองค์
 ๑๙ ข้าพเจ้าจะทำอย่างนี้
 ในบริเวณลาน วิหารของพระ ยาร์เวห์ที่ อยู่
 ใจกลางเมืองเยรูซาเล็ม
 สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด

สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด

๑๑๖ ๑) ประชาชาติทั้ง หลาย เอ้ย
 สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด
 ประชาชาติทั้ง หลาย เอ้ย ถวาย เกียรติแด่
 พระองค์เกิด
 ๒ เพราะความ รัก มั่นคงที่พระองค์มีต่อ พวก
 เรานั้นยิ่งใหญ่
 และความ สัตย์ ซื่อของพระ ยาร์เวห์ นั้นจะคง
 อยู่ตลอดไป
 สรรเสริญพระยาร์เวห์เกิด

ขอบคุณพระยาร์เวห์สำหรับชัยชนะ

๑๑๘ ๑) ให้ขอบคุณพระ ยาร์เวห์
 เพราะพระองค์ดี
 ความ รัก มั่นคงของ พระองค์จะคง อยู่ตลอด
 ไป
 ๒ ให้ชนชาติอิสราเอล พูดว่า
 “ความ รัก มั่นคงของ พระองค์จะคง อยู่ตลอด
 ไป”
 ๓ ให้ครอบครัวของอาโรน พูดว่า
 “ความ รัก มั่นคงของ พระองค์จะคง อยู่ตลอด
 ไป”
 ๔ ให้พวกผู้ที่ยาเกรงพระยาร์เวห์ พูดว่า
 “ความ รัก มั่นคงของ พระองค์จะคง อยู่ตลอด
 ไป”
 ๕ ตอนที่ข้าพเจ้าจน ตรอก ข้าพเจ้าร้อง เรียก
 พระยาร์เวห์
 แล้วพระองค์ตอบและช่วยให้ข้าพเจ้าหลุด
 พันออกมา
 ๖ พระยาร์เวห์อยู่ฝ่าย ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึง ไม่
 หลุดกลัว
 มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้
 ๗ พระ ยาร์เวห์อยู่ฝ่าย ข้าพเจ้า เป็นผู้ ช่วย
 เหลือข้าพเจ้า
 และข้าพเจ้าจะเห็นคน ที่เกลียด ชังข้าพเจ้า
 พ่ายแพ้
 ๘ ลีภัยในพระยาร์เวห์
 ย่อมดีกว่าพึ่งพาในมนุษย์
 ๙ ลีภัยในพระยาร์เวห์
 ย่อมดีกว่าพึ่งพาในพวกผู้นำที่ยิ่งใหญ่
 ๑๐ ชนชาติทั้งหมดเคยล้อมข้าพเจ้าไว้
 แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระยาร์เวห์ ข้าพเจ้า
 ได้ขับไล่พวกมันไปหมด
 ๑๑ ถูก แล้ว พวก นั้นเคยล้อมข้าพเจ้าไว้ ทุก
 ด้าน
 แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระยาร์เวห์ ข้าพเจ้า
 ขับไล่พวกมันไปหมด
 ๑๒ พวกศัตรูล้อมรอบข้าพเจ้าไว้เหมือนกับฝูง
 ผึ้ง
 แต่แล้ว พวก มันก็มอด ดับ ไปอย่างรวดเร็ว
 เหมือนกับไฟไหม้พงหนาม
 ด้วยฤทธิ์อำนาจของ พระ ยาร์เวห์ข้าพเจ้าขับ
 ไล่พวกมันไปหมด
 ๑๓ พวก มันพยายามอย่าง หนักที่ จะทำลาย
 ข้าพเจ้า
 แต่พระยาร์เวห์ช่วยข้าพเจ้าไว้

๑๔ พระองค์เป็นพละ กำลังและเป็นที คุ่ม ภัย
 ของข้าพเจ้า
 พระองค์มา เป็นพระ ผู้ ช่วย ให้ รอดของ
 ข้าพเจ้า
 ๑๕ เสี่ยงให้ ร้องชื่นชมยินดีและเสียด เพลง
 แห่ง ชัยชนะตั้งอยู่ในเต็นท์ของพวกผู้ที่
 ทำตามใจพระเจ้า
 มือขวาของพระ ยาร์เวห์ทำสิ่ง ที่ยิ่งใหญ่
 เกรียงไกร
 ๑๖ มือขวาของพระยาร์เวห์นำชัยชนะมาให้
 มือขวาของ พระ ยาร์เวห์ทำสิ่ง ที่ยิ่งใหญ่
 เกรียงไกร
 ๑๗ ข้าพเจ้าจะไม่ตายแต่จะอยู่ต่อไป
 แล้วข้าพเจ้าจะเล่า ถึงสิ่ง ต่างๆที่พระ ยาร์เวห์
 ทำ
 ๑๘ พระยาร์เวห์ลงโทษข้าพเจ้าอย่างหนัก
 แต่ไม่ถึงตาย
 ๑๙ เปิดประตูสำหรับผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า *ให้
 กับข้าพเจ้าด้วย
 เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้เข้าไปและขอบคุณพระ
 ยาร์เวห์
 ๒๐ นี่คือประตูของพระยาร์เวห์
 เฉพาะพวก คน ที่ทำ ตามใจพระเจ้าเท่านั้นถึง
 จะผ่านเข้าไปได้
 ๒๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ข้าพเจ้าขอบคุณ
 พระองค์
 เพราะพระองค์ตอบ ข้าพเจ้าและช่วย กู้
 ข้าพเจ้า
 ๒๒ ก่อนหินที่พวกผู้ก่อสร้างโยนทิ้งไป
 ตอนนั้นกลายเป็นหินหัวมูมไปเสียแล้ว
 ๒๓ พระยาร์เวห์ทำให้มันเป็นอย่างนั้น
 และเป็นเรื่องน่าทึ่งในสายตารา
 ๒๔ พระยาร์เวห์ได้ทำให้วันนี้เกิดขึ้น
 ให้พวกเราชื่นชมยินดีและมีความสุขในวันนี้
 เกิด
 ๒๕ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดช่วย เราให้ รอด
 ด้วย
 ข้าแต่พระยาร์เวห์ โปรดให้เราประสบความสำเร็จด้วยเถิด
 ๒๖ ขอให้คนที่มาในนามของพระยาร์เวห์ ได้
 รับการอวยพร

พวกเราอวยพรให้กับพวกท่านจากวิหารของ
 พระยาร์เวห์
 ๒๗ พระ ยาร์เวห์คือพระเจ้า พระองค์ได้ส่ง
 ใบบนหน้าของพระองค์ลงมาบนพวกเรา
 ตั้ง นั้น ให้มัดลูก แกะที่ เป็นเครื่องบูชาและ
 นำมาถวายที่แท่น
 ๒๘ พระองค์คือ พระเจ้าของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 จะขอบคุณพระองค์
 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่อง
 เชิดชูพระองค์
 ๒๙ ให้ขอบคุณพระยาร์เวห์ เพราะพระองค์ดี
 ความ รัก มั่นคงของพระองค์จะคง อยู่ตลอด
 ไป

เพลงยกย่องคำสั่งสอนของพระยาร์เวห์

อาเลฟ *

๑๑๙ ^๑ถือว่ามี เกียรติ จริ่งๆคน เหล่า
 นั้นที่เดินตามทางอันบริสุทธิ์
 และคนเหล่านั้นที่ทำตามคำสั่งสอนของ พระ
 ยาร์เวห์
 ๒ ถือว่ามี เกียรติ จริ่งๆคน เหล่า นั้นที่รักษากฎ
 ต่างๆของพระองค์
 และแสวงหาพระองค์อย่างสุดหัวใจ
 ๓ พวกเขาไม่ทำผิดต่อใคร
 พวกเขาเดินในทางต่างๆของพระองค์
 ๔ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์ให้คำสั่ง ต่างๆ
 กับพวกเรา
 พระองค์ต้องการให้พวก เราทำ ตามอย่าง
 เคร่งครัด
 ๕ ข้าพเจ้าได้แต่หวังว่า
 ข้าพเจ้าจะรักษากฎ ระเบียบ ต่างๆของ
 พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ
 ๖ แล้วข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องอับอาย
 เมื่อข้าพเจ้าศึกษาบัญญัติทั้งหมดของ
 พระองค์
 ๗ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ด้วยจิตใจที่
 บริสุทธิ์
 เมื่อข้าพเจ้าเรียนเรื่องกฎ เกณฑ์ที่ ยุติธรรม
 ของพระองค์
 ๘ อย่างทอดทิ้งข้าพเจ้าไปอย่างสิ้นเชิง

* ๑๑๘:๑๙ ประตูสำหรับผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า หมายถึง ประตูวิหาร
 * ๑๑๙:๐ อาเลฟ เป็นตัวอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เหมือนกับ ก. ในภาษาไทย ในสตฺติบทนี้
 จะเริ่มหัวข้อย่อยแต่ละหัวข้อด้วยตัวอักษรฮีบรู ซึ่งมีทั้งสิ้น ๒๒ ตัว

เพราะข้าพเจ้าเชื่อ ฟังกฎ ระเบียบ ต่างๆของ พระองค์

เบธ

๙ คนหนุ่มๆจะรักษาชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ได้ อย่างไร

ก็ด้วยการรักษาคำบัญชาของพระองค์
๑๐ ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์อย่างสุดหัวใจ
อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าหลงไปจากบัญญัติต่างๆ
ของพระองค์เลย

๑๑ ข้าพเจ้าเก็บ รักษาคำสั่งสัญญาของ พระองค์ไว้
ไว้ในใจ

เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ทำบาปต่อพระองค์

๑๒ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ขอ ให้พระองค์ได้ รับ
การสรรเสริญ

โปรด สั่ง สอนกฎ ระเบียบ ต่างๆของ พระองค์
ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด

๑๓ ริมฝีปากของข้าพเจ้าทำนองกฎเกณฑ์ทุกข้อ
ที่ออกมาจากปากของพระองค์

๑๔ ข้าพเจ้ามีความสุขที่ติดตามทาง แห่ง กฎ
ต่างๆของพระองค์

เหมือนความสุขของคน ที่ได้ทรัพย์สมบัติ
มากมาย

๑๕ ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงคำ สั่ง ต่างๆของ
พระองค์

และจับตาดูวิถีทางทั้งหลายของพระองค์

๑๖ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในกฎ ระเบียบ ต่างๆ
ของพระองค์

และข้าพเจ้าไม่ลืมคำบัญชาของพระองค์

กิเมิล

๑๗ ให้รางวัลกับผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย
เพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่และเชื่อฟังคำบัญชา
ของพระองค์

๑๘ โปรดเปิด ตาของข้าพเจ้าให้สังเกต เห็นสิ่ง
น่าทึ่งทั้งหลาย

ในคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยเถิด

๑๙ ข้าพเจ้าอยู่ในโลกนี้แค่ชั่วคราว
ขออย่า ได้ซ่อนบัญญัติ ต่างๆของ พระองค์ไป
จากข้าพเจ้าเลย

๒๐ จิตใจของข้าพเจ้ากระหายอยากที่จะเรียนรู้
สิ่ง

กฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์อยู่ตลอดเวลา

๒๑ พระองค์โปรดถามคน ที่เยอ หิง จองหอง
พวกนั้น

พวกเขาถูกสาปแช่งเพราะหลงไปจากบัญญัติ
ต่างๆของพระองค์

๒๒ ข้าพเจ้ารักษากฎต่างๆของพระองค์
ดังนั้น โปรดเอาความอับอายและความอับยศ
อดสูไปจากข้าพเจ้าด้วยเถิด

๒๓ ถึงแม้เหล่าผู้นำทั้งหลายจะนั่งจับกลุ่มกัน
พูดใส่ร้ายข้าพเจ้า

แต่ข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของ พระองค์จะยังคง
ใคร่ครวญอยู่ กับกฎ ระเบียบ ต่างๆของ
พระองค์

๒๔ กฎ ต่างๆของ พระองค์ให้ ความ สุขกับ
ข้าพเจ้า

๒๕ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้า

มั่นให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้าพเจ้า

ดาลีธ

๒๕ แต่ตอนนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะตาย
โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปตามคำสั่งสัญญา
ของพระองค์

๒๖ ข้าพเจ้าได้แล้ว เรื่องชีวิตของ ข้าพเจ้าให้
พระองค์ฟังและพระองค์ก็ตอบมา

โปรดสั่ง สอนกฎ ระเบียบ ต่างๆของ พระองค์
ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด

๒๗ ช่วย ให้ข้าพเจ้าเข้าใจคำ สั่ง ต่างๆของ
พระองค์ด้วยเถิด

เพื่อข้าพเจ้าจะได้ใคร่ครวญถึงคำ สอนอัน น่า
ทึ่งต่างๆของพระองค์

๒๘ ข้าพเจ้าเศร้าโศกจนหมดเรี่ยวแรงเลย
โปรดยกข้าพเจ้าขึ้น ตามที่พระองค์ได้สัญญา
ไว้ด้วยเถิด

๒๙ ขออย่าให้ข้าพเจ้าเป็นคนคดโกง
โปรด เมตตาให้คำ สั่ง สอนของ พระองค์กับ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด

๓๐ ข้าพเจ้าเลือกหนทางแห่งความสัตย์ซื่อ
ข้าพเจ้าจัดจ้านกับกฎ เกณฑ์ ต่างๆของ
พระองค์

๓๑ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ายึด มั่นในกฎ
ต่างๆของพระองค์

อย่าทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายเลย

๓๒ ข้าพเจ้าวิ่งในทาง แห่งบัญญัติ ต่างๆของ
พระองค์

เพราะพระองค์ได้ ขยายความ เข้าใจของ
ข้าพเจ้า

เฮ

๓๓ ข้า แต่พระยาห์เวห์ โปรดสอนวิถีทางแห่ง
กฎระเบียบของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า

แล้วข้าพเจ้าจะทำตามนั้นตลอดไป
 ๓๔ โปรดให้ความ เข้าใจกับ ข้าพเจ้าเพื่อ
 ข้าพเจ้าจะ ได้รักษาคำสั่ง สอนของ
 พระองค์
 และทำตามอย่างสุดหัวใจ
 ๓๕ นำข้าพเจ้าไปตาม ทางแห่ง บัญญัติ ต่างๆ
 ของพระองค์
 เพราะข้าพเจ้ามีความสุขในทางนั้น
 ๓๖ โปรดห็นใจของข้าพเจ้าไปหากฎต่างๆของ
 พระองค์
 ไม่ใช่ความรำรวย
 ๓๗ โปรดห็นสายตาของข้าพเจ้าไปจากสิ่งที่ไร้
 ค่า
 โปรดให้ชีวิตใหม่กับข้าพเจ้าในขณะที่เดินใน
 ทางของพระองค์
 ๓๘ โปรดรักษาคำสัญญาที่พระองค์ให้ไว้
 กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ เพื่อคนจะได้
 นับถือพระองค์
 ๓๙ ช่วยเอาคำ เยาะ เย้ยที่ข้าพเจ้ากลัว นั้นไป
 ด้วย
 เพราะกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์นั้นดี
 ๔๐ ข้าพเจ้าอยากจะทำ ตามคำ สั่ง ต่างๆของ
 พระองค์ยิ่งนัก
 โปรด ดีกับข้าพเจ้าและให้ข้าพเจ้ามี ชีวิต อยู่
 ต่อไปด้วย

วา

๔๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดแสดงความ รัก
 มั่นคงของพระองค์ต่อข้าพเจ้าด้วย
 ช่วยข้าพเจ้าให้ รอดตาม ที่พระองค์สัญญา
 ด้วยเถิด
 ๔๒ แล้วข้าพเจ้าจะได้มีคำ ตอบให้ กับคน เหล่า
 นั้นที่เยาะเย้ยข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าเชื่อ ฟังในคำสัญญาของ
 พระองค์
 ๔๓ ขอ ให้ข้าพเจ้าสามารถพูด ความ จริงเกี่ยวกับ
 กับพระองค์เสมอ
 เพราะข้าพเจ้าฝาก ความ หวังของ ข้าพเจ้าไว้
 กับกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์
 ๔๔ ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์
 ตลอดไปเป็นนิตย์
 ๔๕ ข้าพเจ้าจะได้อยู่อย่างอิสระ
 เพราะข้าพเจ้าพยายามรักษาคำ สั่ง ต่างๆของ
 พระองค์
 ๔๖ ข้าพเจ้าจะอธิบายกฎต่างๆของพระองค์ให้
 กับพวกกษัตริย์

และข้าพเจ้าจะไม่อับอายขายหน้า
 ๔๗ ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดี
 ในบัญญัติต่างๆของพระองค์ที่ข้าพเจ้ารักยิ่ง
 ๔๘ ข้าพเจ้ายำเกรงต่อบัญญัติ ต่างๆของ
 พระองค์ที่ข้าพเจ้ารักยิ่ง
 และข้าพเจ้าจะใคร่ครวญอยู่ กับกฎ ระเบียบ
 ต่างๆของพระองค์

ไซอิน

๔๙ โปรดระลึก ถึงคำสัญญาที่ให้ กับข้าพเจ้า
 ผู้รับใช้ของพระองค์
 คำสัญญานั้นทำให้ข้าพเจ้ามีความหวัง
 ๕๐ คำสัญญาของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีชีวิต
 นี้ แหละคือคำ ปลอบโยนของ ข้าพเจ้าในยาม
 ทุกข์ยาก
 ๕๑ แม้ว่า คนหยิ่งยโสจะหัวเราะเยาะข้าพเจ้า
 อย่างไม่หยุดหย่อนก็ตาม
 แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ เคยหัน ไปจากคำสั่ง สอนของ
 พระองค์
 ๕๒ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้ายังระลึกถึงกฎ
 เกณฑ์ต่างๆที่พระองค์ให้นานมาแล้วนั้น
 และมันก็ปลอบใจข้าพเจ้า
 ๕๓ ข้าพเจ้าโกรธจับใจต่อคนชั่วช้าเหล่านั้น
 ที่ละทิ้งคำสั่งสอนของพระองค์ไป
 ๕๔ ข้าพเจ้าร้อง เพลงเรื่องกฎ ระเบียบ ต่างๆ
 ของพระองค์

ในทุกหนแห่งที่ข้าพเจ้าพักอาศัย
 ๕๕ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ในยามคำคืน ข้าพเจ้า
 ก็ยังระลึกถึงชื่อเสียงของพระองค์
 ข้าพเจ้าก็เลิรักษาคำสั่งสอนของพระองค์
 ๕๖ ชีวิตของข้าพเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ
 คือที่ข้าพเจ้ารักษาคำสั่งต่างๆของพระองค์

เฮธ

๕๗ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์เป็นส่วนแบ่ง
 ของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าสัญญาว่าจะเชื่อฟังคำบัญชาทั้งหลาย
 ของพระองค์
 ๕๘ ข้าพเจ้าอ่อนนอบพระองค์อย่าง สุดจิต
 สุดใจ
 โปรด เมตตาข้าพเจ้าอย่าง ที่พระองค์ได้
 สัญญาไว้
 ๕๙ ข้าพเจ้าคิดถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจหัน เท้าของ ข้าพเจ้ากลับ
 มาหากฎต่างๆของพระองค์

๖๐ ข้าพเจ้ารีบทำ ตามบัญญัติ ต่างๆของ พระองค์
 อย่างไม่รอช้า
 ๖๑ ถึงข้าพเจ้าจะติดอยู่ในกับดักของคนชั่ว
 ข้าพเจ้าก็ไม่เคยลืมคำสั่งสอนของพระองค์
 ๖๒ ในตอนกลางคืน ข้าพเจ้าลุกขึ้นมา
 เพื่อขอบคุณพระองค์สำหรับกฎ เกณฑ์ ต่างๆ
 อันยุติธรรมของพระองค์
 ๖๓ ข้าพเจ้าเป็น เพื่อนกับทุก คนที่ ยำเกรง
 พระองค์
 เป็นเพื่อนกับทุก คนที่เชื่อฟังคำสั่ง ต่างๆของ
 พระองค์
 ๖๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โลกนี้เต็มไปด้วยความ
 รักมั่นคงของพระองค์
 โปรต สอนกฎ ระเบียบ ต่างๆของ พระองค์ให้
 กับข้าพเจ้าด้วย

เทีธ

๖๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ดีต่อข้าพเจ้า
 ผู้รับใช้ของพระองค์
 เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้
 ๖๖ โปรต สอนสติ ปัญญาและความ รู้ให้ กับ
 ข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าวางใจในบัญญัติของพระองค์
 ๖๗ เมื่อ ก่อน นั้น ข้าพเจ้าทุกข์ ทรมานและ
 กำลังหลงทางไป
 แต่เดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าเชื่อฟังสิ่งที่พระองค์บอก
 ๖๘ พระองค์ดีและทำดี
 ช่วยสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับ
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๖๙ คน หยิ่ง จ่องหองที่โกหกใส่ ร้าย ป้ายสี
 ข้าพเจ้า
 แต่ข้าพเจ้ายัง รักษา คำสั่ง ต่างๆของ พระองค์
 อย่างสุดหัวใจ
 ๗๐ คนพวกนั้นโง่เขลา
 แต่ข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับคำสั่ง สอนของ
 พระองค์
 ๗๑ มันเป็นเรื่องที่ดี ที่ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์นั้น
 เพราะมันทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้กฎ ระเบียบ
 ต่างๆของพระองค์
 ๗๒ คำสั่งสอนจากปากของพระองค์
 ก็มีค่ายิ่งกว่าทองคำและเงินหลายพันชั่ง

โยด

๗๓ มือของ พระองค์สร้างข้าพเจ้าและคำจูน
 ข้าพเจ้าไว้

โปรดให้ความ เข้าใจกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้า
 จะ ได้เรียน รู้บัญญัติ ทั้ง หลายของ
 พระองค์
 ๗๔ คน เหล่า นั้นที่ยำเกรง พระองค์จะดีใจเมื่อ
 เห็นข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าฝากความ หวังไว้ในคำสัญญา
 ของพระองค์
 ๗๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารู้ว่ากฎ เกณฑ์
 ต่างๆของพระองค์นั้นยุติธรรม
 พระองค์ดี สอนข้าพเจ้าเพราะพระองค์
 ชื่อสัตย์ต่อข้าพเจ้า
 ๗๖ แต่ตอน นี้ โปรต แสดงความ รัก มั่นคง
 ของ พระองค์ต่อ ข้าพเจ้าและปลอบโยน
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับ ข้าพเจ้า
 ผู้รับใช้ของพระองค์
 ๗๗ ช่วยส่งความ เมตตาของ พระองค์มายัง
 ทางของข้าพเจ้าด้วยเพื่อข้าพเจ้าจะได้มี
 ชีวิตต่อไป
 เพราะข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับคำสั่ง สอนของ
 พระองค์
 ๗๘ ขอ ให้พวก หยิ่ง หยิ่ง จ่องหองพวก นั้นได้
 รับความ อับอายเพราะพวก เขาใส่ ร้าย
 ข้าพเจ้า
 แต่ข้าพเจ้ายังใคร่ครวญอยู่ กับ คำ สั่ง ต่างๆ
 ของพระองค์
 ๗๙ ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่ยำเกรงพระองค์และ
 รู้จักกฎต่างๆของพระองค์
 กลับมาหาข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ๘๐ ขอ ให้ข้าพเจ้ารักษา กฎ ระเบียบของ
 พระองค์ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องอับอาย

คัฟ

๘๑ ข้าพเจ้าอ่อน ระหอยโรย แรง ในขณะที่รอ
 คอยให้พระองค์มาช่วยกู้
 แต่ข้าพเจ้าฝากความ หวังของ ข้าพเจ้าไว้ใน
 คำสัญญาของพระองค์
 ๘๒ ดวงตาของ ข้าพเจ้าเหนื่อย ล้าเพราะเฝ้า
 มองว่าเมื่อไหร่คำสั่งสัญญาของพระองค์จะ
 เกิดขึ้นเสียที
 เมื่อไหร่หนอ พระองค์จะปลอบโยนข้าพเจ้า
 ๘๓ แม้ว่า ข้าพเจ้าจะเปรียบเหมือนกับงูหนึ่ง
 เหล่าองุ่นที่แขวนนมควั่นจนเหี่ยวแห้ง
 แต่ข้าพเจ้าก็จะไม่ ลืมกฎ ระเบียบ ต่างๆของ
 พระองค์

๘๔ ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จะต้องรอไป
อีกนานแค่ไหน
เมื่อ ไห้พรพระองค์จะ ตัดสินคน ที่ข่มเหง
ข้าพเจ้า
๘๕ พวกคนหยิ่งยโส นั้นได้ขูดพวกหลุมพราง
ดักข้าพเจ้า
พวกเขาไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์
๘๖ บัญญัติทุกข้อของพระองค์เชื่อถือได้
พวก เขาโล่ ลำข้าพเจ้าทั้งหลาย ที่ข้าพเจ้าไม่ ได้
ทำอะไรพวกเขา โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย
เถิด
๘๗ คน พวก นั้นเกือบ จะดับข้าพเจ้าไป จาก
แผ่นดินโลก
แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ ได้ละทิ้งคำ สั่ง ต่างๆของ
พระองค์
๘๘ โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์ต่อ
ข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตต่อไป
เพื่อข้าพเจ้าจะได้รักษากฎ ทั้ง หลายจากปาก
ของพระองค์

ลาเม็ธ

๘๙ ข้าแต่พระยาห์เวห์ คำบัญชาของพระองค์
จะคงอยู่ตลอดไป
มันยืนหยัดมั่นคงในฟ้าสวรรค์
๙๐ ความ ซื่อสัตย์ของพระองค์จะคงอยู่ทุกชั่ว
อายุคนตลอดไป
เหมือนกับโลกนี้ที่พระองค์สร้างขึ้นมา
๙๑ ทุก สิ่ง ทุก อย่างคง อยู่มา จนถึงทุก วัน นี้
เพราะกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์
ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
๙๒ ถ้า หากข้าพเจ้าไม่ ได้ผลิตเพลินในคำสั่ง
สอนของพระองค์
ข้าพเจ้าก็คง พินาศไป แล้วด้วยความ ทุกข์
ทรมาน
๙๓ ข้าพเจ้าจะไม่มี วันลืมคำ สั่ง ต่างๆของ
พระองค์
พระองค์ให้ข้าพเจ้ามี ชีวิตโดยทำ ตามคำ สั่ง
เหล่านั้น
๙๔ ข้าพเจ้าเป็นของ พระองค์ ช่วย กู้ข้าพเจ้า
ด้วยเถิด
เพราะข้าพเจ้าอยาก จะทำ ตามคำ สั่ง ต่างๆ
ของพระองค์
๙๕ คนชั่วช้าดักข่มทำลายข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้ายังไ้ใคร่ครวญถึงกฎ ต่างๆของ
พระองค์

๙๖ ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีขีดจำกัด
แต่บัญญัติ ต่างๆของ พระองค์ นั้นไม่มีขีด
จำกัด

เม็ม

๙๗ ข้าพเจ้ารักคำสั่ง สอนของ พระองค์เหลือ
เกิน
และใคร่ครวญถึงคำสอนนั้นตลอดเวลา
๙๘ บัญญัติ ต่างๆของ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้า
ฉลาดกว่าพวกศัตรูของข้าพเจ้า
เพราะบัญญัติเหล่านั้นอยู่กับข้าพเจ้าเสมอ
๙๙ พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก ซึ้งกว่าพวก ครู
ของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงกฎ ต่างๆของ
พระองค์
๑๐๐ ข้าพเจ้ามีความ เข้าใจมากกว่าพวก ผู้
อาวูโส
เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์
๑๐๑ ข้าพเจ้ายัง เท้าของ ข้าพเจ้าจากทาง ชั่ว
ทุกอย่าง
เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้เชื่อ ฟังคำ บัญชาของ
พระองค์
๑๐๒ ข้าพเจ้าไม่ ได้หันเห ไปจากกฎ เกณฑ์
ต่างๆของพระองค์เลย
เพราะพระองค์เองสอนข้าพเจ้า
๑๐๓ คำพูดต่างๆของพระองค์นั้นช่างมีรสชาติ
ดีจริงๆ
หวานยิ่งกว่าน้ำเชื่อมผลไม้
๑๐๔ ข้าพเจ้าได้ความ เข้าใจจากคำ สั่ง ต่างๆ
ของพระองค์
ข้าพเจ้าจึงเกลียด ชังการกระ ทำที่หลอกลวง
ทั้งปวง

นุน

๑๐๕ คำ บัญชาของ พระองค์เป็นโคม ไฟให้ กับ
เท้าของข้าพเจ้า
เป็นแสงสว่างให้กับทางของข้าพเจ้า
๑๐๖ ข้าพเจ้าสาบานและยืนยันว่าจะรักษาคำ
สาบานนั้น
ที่ ว่าข้าพเจ้าจะเชื่อ ฟังกฎ เกณฑ์ ต่างๆที่
ยุติธรรมของพระองค์
๑๐๗ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้าทน ทุกข์ยิ่ง
นัก
ช่วยให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปตามที่พระองค์
สัญญาไว้ด้วยเถิด

๑๐๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดยอมรับพวก
เครื่องบูชาแห่งการ สรรเสริญที่ออก จาก
ปากของข้าพเจ้าด้วยเถิด
ช่วยสอนกฎ เกณฑ์ ต่างๆของ พระองค์ให้ กับ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด
๑๐๙ ชีวิตของข้าพเจ้าตกอยู่ในอันตรายเสมอ
แต่ข้าพเจ้าไม่เคยลืมคำสั่งสอนของพระองค์
๑๑๐ คนชั่ววางกับดักข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าไม่เคยหลงไปจากคำสั่งต่างๆของ
พระองค์
๑๑๑ กฎ ทั้งหลายของ พระองค์เป็น มรดกของ
ข้าพเจ้าตลอดไป
เพราะใจของ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในกฎ เหล่า
นั้น
๑๑๒ ข้าพเจ้าจะมุ่ง มั่นในการ เชื่อ ฟังกฎ
ระเบียบของพระองค์อยู่เสมอ
จนกว่าข้าพเจ้าจะตายไป

ซาเมค

๑๑๓ ข้าพเจ้าเกลียดชังคนสองใจ
แต่ข้าพเจ้ารักคำสั่งสอนของพระองค์
๑๑๔ พระองค์เป็นที่ ซ่อนและเป็น โส่ของ
ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าฝากความ หวังไว้ กับคำสั่งสัญญาของ
พระองค์
๑๑๕ ใ้อพวกทำชั่วทั้งหลาย ไปให้ห่างจากข้า
เพื่อข้าจะ ได้รักษาบัญญัติทั้ง หลายของ
พระเจ้าของข้า
๑๑๖ พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า โปรดคำจุนข้าพเจ้า
อย่างที่พระองค์สัญญาไว้
แล้วข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป อย่าทำให้
ข้าพเจ้าผิดหวังเลย
๑๑๗ ช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยเถิดเพื่อข้าพเจ้าจะ
ได้รอด
และจะได้เรียนรู้กฎระเบียบของพระองค์เป็น
ประจำ
๑๑๘ พระองค์ไม่ ยอมรับคนเหล่านั้นที่หลงไป
จากกฎระเบียบของพระองค์
การลลวงของพวกเขาก็ไม่สามารถลลวง
พระองค์ได้
๑๑๙ คนชั่วทุกคนบนโลกนี้เป็นเหมือนขี้แร่ที่
พระองค์เขี่ยทิ้งไป
ข้าพเจ้าจึงรักกฎต่างๆของพระองค์
๑๒๐ ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่นอยู่ต่อหน้าพระองค์
ข้าพเจ้าเคารพ ยำเกรงกฎ เกณฑ์ ต่างๆของ
พระองค์

ไอเยน

๑๒๑ ข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง
อย่า ปล่อยข้าพเจ้า ไว้กับคน พวก นนที่กดขี่
ข่มเหงข้าพเจ้า
๑๒๒ โปรดรับ ประกันว่าพระองค์จะดูแล
ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์
อย่าปล่อยให้คนหยิ่งยโสพวกนนกดขี่ข่มเหง
ข้าพเจ้าเลย
๑๒๓ ดวงตาของ ข้าพเจ้าเหนื่อย ล้าเพราะเฝ้า
มองว่าเมื่อไหร่พระองค์จะมาช่วยเสียที่
และเฝ้า คอยความ ยุติธรรมที่พระองค์สัญญา
ว่าจะให้
๑๒๔ ได้ โปรดแสดงความ รัก มั่นคงของ
พระองค์กับ ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์
ด้วยเถิด
และสั่งสอนกฎ ระเบียบต่างๆของพระองค์ให้
กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
๑๒๕ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับ ใช้ของ พระองค์โปรดให้
ความเฉลียวฉลาดกับข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าใจกฎต่างๆของพระองค์
๑๒๖ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ถึงเวลาที่พระองค์จะ
ทำอะไรสักอย่างแล้ว
เพราะผู้คนกำลังฝ่าฝืนคำสั่ง สอนของ
พระองค์
๑๒๗ แน่นอนข้าพเจ้ารักบัญญัติ ต่างๆของ
พระองค์
มากกว่าทองคำและรักยิ่ง กว่าทองคำบริสุทธิ์
เสียอีก
๑๒๘ ตั้ง นั้นข้าพเจ้าจึงทำ ตามคำสั่ง ต่างๆของ
พระองค์
และเกลียดชังการกระทำที่ลลวงลวงทั้งปวง

เพ

๑๒๙ กฎต่างๆของพระองค์นั้นนุ่งที่
ตั้งนั้นข้าพเจ้าทำตามกฎเหล่านั้น
๑๓๐ คำ อธิบายในเรื่องที่เกี่ยวกับคำ บัญชาทั้ง
หลายของพระองค์
ให้ความ กระจ่าง แจ้งกับผู้คนและให้ความ
เข้าใจกับคนที่อ่อนต่อโลก
๑๓๑ ข้าพเจ้าอำปากหอบ
เพราะข้าพเจ้ากระหายที่จะเรียน รับัญญัติ
ต่างๆของพระองค์
๑๓๒ โปรดหันมาเมตตาต่อข้าพเจ้า
เหมือน กับที่พระองค์ทำเป็น ประจำกับคน
เหล่านั้นที่รักพระองค์ด้วยเถิด

๑๓๓ ไปรดน้ำทางข้าพเจ้าตาม ที่พระองค์ได้
สัญญาไว้
โปรดอย่า ให้ความ ชั่ว ไตฺยมิ อำนาจเหนือ
ข้าพเจ้า
๑๓๔ โปรดช่วย ใ้ข้าพเจ้าจากคน ทั้ง หลายที่
กดขี่ข่มเหงข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้เชื่อ ฟังคำ สั่ง ต่างๆของ
พระองค์
๑๓๕ โปรดให้ใบหน้าของ พระองค์ส่องลงมายัง
ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์
และสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด
๑๓๖ น้ำตาไหลนองเป็นสายธารบนใบหน้าของ
ข้าพเจ้า
เพราะไม่มีใครเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์

ซาเด

๑๓๗ ข้าแต่พระยาห์เวห์
พระองค์นั้นยูติธรรมและกฎเกณฑ์ต่างๆของ
พระองค์นั้นเที่ยงตรง
๑๓๘ พระองค์ให้กฎต่างๆที่ยุติธรรม
พวกเราสามารถไว้วางใจมันได้อย่างเต็มที่
๑๓๙ ความร้อนรนเผาผลาญข้าพเจ้าอยู่
เพราะพวก ศัตรูของข้าพเจ้าลืมนึก บัญชาทั้ง
หลายของพระองค์เสียแล้ว
๑๔๐ คำสัญญาทั้งหลายของพระองค์ได้รับการ
พิสูจน์อย่างถึถ้วนแล้ว
ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จึงรักคำพูดพวก
นั้นของพระองค์
๑๔๑ ข้าพเจ้าอาจ จะยัง หนุ่มและไม่มี ใคร
นับถือ
แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ลืมนึกคำสั่งต่างๆของพระองค์
๑๔๒ ความ ยุติธรรมของ พระองค์ นั้นจะคง อยู่
ตลอดไป
และคำสั่ง สอนของพระองค์ นั้นก็เป็น ความ
จริงและเชื่อถือได้
๑๔๓ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเจอกับความหายนะและ
ความทุกข์ยาก
แต่บัญญัติ ต่างๆของ พระองค์ก็ยังเป็น ความ
สุขของข้าพเจ้า
๑๔๔ กฎต่างๆของพระองค์นั้นยุติธรรมเสมอ
โปรดช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจพวก มัน ด้วยเพื่อ
ว่าข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตต่อไป

โคฟ

๑๔๕ ข้าพเจ้าร้องออกมาอย่างสุดใจว่า “ข้าแต่
พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพเจ้าด้วย
ข้าพเจ้าจะเชื่อ ฟังกฎ ระเบียบ ต่างๆของ
พระองค์”
๑๔๖ ข้าพเจ้าร้องออกมาต่อพระองค์ว่า “โปรด
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วย
เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้เชื่อ ฟังกฎ ต่างๆของ
พระองค์”
๑๔๗ ข้าพเจ้าตื่น แต่เช้า ตื่นเพื่อร้องขอความ
ช่วยเหลือจากพระองค์
ข้าพเจ้าฝากความ หวังไว้ กับคำสัญญาของ
พระองค์
๑๔๘ ถึงแม้จะตึกตื่น ข้าพเจ้าก็ยังตื่นอยู่
เพื่อจะใคร่ครวญถึงคำสัญญาของพระองค์
๑๔๙ โปรดฟัง เสียงข้าพเจ้า เพราะพระองค์มี
ความรักมั่นคง
ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
ต่อไป เพราะพระองค์ยุติธรรม
๑๕๐ คน เหล่า นั้นที่ไล่ ตามความ ชั่วได้เข้ามา
ใกล้แล้ว
พวก เขาอยู่ ห่าง ไกลจากคำสั่ง สอนของ
พระองค์
๑๕๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์นั้นอยู่ใกล้
และบัญญัติทุกข้อของพระองค์นั้นเป็นความ
จริงและเชื่อถือได้
๑๕๒ นาน มา แล้ว ข้าพเจ้าได้เรียน รู้กฎ ต่างๆ
ของพระองค์
เป็นกฎที่พระองค์ตั้งไว้ให้อยู่ตลอดไป

เรช

๑๕๓ โปรดมอง ดูความ ทุกข์ของ ข้าพเจ้าและ
ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด
เพราะข้าพเจ้าไม่ ได้ ลืมนึกคำสั่ง สอนของ
พระองค์
๑๕๔ โปรดสู้ คดีให้ กับข้าพเจ้าและไถ่ ชีวิต
ข้าพเจ้าด้วยเถิด
โปรดช่วยให้ข้าพเจ้ามี ชีวิตอยู่ ต่อ ไปตาม ที่
พระองค์ได้สัญญาไว้
๑๕๕ ความรอดอยู่ห่างไกลจากคนชั่วช้า
เพราะพวก เขาไม่ อยากเชื่อ ฟังกฎ ระเบียบ
ของพระองค์
๑๕๖ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ความเมตตากรุณา
ของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่

ขอ โปรดช่วย ชีวิตของ ข้าพเจ้าด้วย เกิด เพราะพระองค์นั้นยุติธรรม
 ๑๕๗ ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมายที่ไล่ล่าข้าพเจ้าอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไป จากกฎ ทั้ง หลาย ของพระองค์
 ๑๕๘ เมื่อข้าพเจ้ามอง ดูคน ทยศเหล่า นั้น ข้าพเจ้ารู้สึกสะอิดสะเอียน เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังคำพูดของพระองค์
 ๑๕๙ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ดูเอาเถิด ว่าข้าพเจ้า รักคำ สั่ง ทั้ง หลายของ พระองค์ขนาด ใหน
 ดังนั้น ช่วย ชีวิตข้าพเจ้าด้วย เกิด เพราะ พระองค์มีความรักมั่นคง
 ๑๖๐ คำบัญชาทั้งหมดของพระองค์นั้นเชื่อถือ ได้
 กฎเกณฑ์อันยุติธรรมทุก ข้อของพระองค์จะ คงอยู่ตลอดไป

ฉิน

๑๖๑ เหล่า ผู้นำที่มี อำนาจโจมตีข้าพเจ้าทั้งๆ ที่ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพวกเขา แต่ข้าพเจ้ากลัวอย่าง เดียวคือกลัว ทำ ผิดต่อ คำบัญชาของพระองค์
 ๑๖๒ ข้าพเจ้ามี ความ สุขกับคำสั่งสัญญาของ พระองค์ เหมือนนหารที่พบ กับสิ่ง ที่จะ ยึด ได้จำนวน มากมาย
 ๑๖๓ ข้าพเจ้าเกลียด ชังและขยะเขยงการ หลอกลวง แต่ข้าพเจ้ารักคำสั่งสอนของพระองค์
 ๑๖๔ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง สำหรับพวก กฎ เกณฑ์อัน ยุติธรรมของ พระองค์
 ๑๖๕ คน เหล่า นั้นที่รักคำสั่ง สอนของ พระองค์ จะมีชีวิตที่เป็นสุขปลอดภัย และไม่มีสิ่งใดจะทำให้เขาสะดุดล้มได้
 ๑๖๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ข้าพเจ้าเฝ้า รอ คอย ความรอดจากพระองค์
 ข้าพเจ้าทำตามบัญญัติทั้งหลายของพระองค์
 ๑๖๗ ข้าพเจ้ารักษากฎต่างๆของพระองค์ เพราะข้าพเจ้ารักมันมาก
 ๑๖๘ ข้าพเจ้ารักษาคำ สั่งทั้ง หลายและกฎ ทั้ง หลายของพระองค์
 เพราะพระองค์เห็นการกระ ระ ทำทั้ง ลิ่นของ ข้าพเจ้า

ทาท

๑๖๙ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ขอพระองค์โปรดฟัง เสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้า โปรดให้ความ เข้าใจกับ ข้าพเจ้าตาม ที่ พระองค์ได้สัญญาไว้
 ๑๗๐ ขอ ให้คำอธิษฐานของ ข้าพเจ้ามา อยู่ต่อ หน้าพระองค์ ช่วยกู้ข้าพเจ้าตามที่พระองค์สัญญาด้วยเถิด
 ๑๗๑ ขอ ให้ริม ฝีปากของ ข้าพเจ้าเทศา สรรเสริญออกมา เพราะพระองค์สอนกฎ ระเบียบทั้ง หลายของ พระองค์ให้กับข้าพเจ้า
 ๑๗๒ ขอ ให้ลิ้น ข้าพเจ้าร้อง เพลงถึงคำ พูดของ พระองค์ เพราะบัญญัติทั้ง ลิ่นของ พระองค์นั้น เทียง ตรง
 ๑๗๓ ขอ ให้มือของพระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเลือกที่ จะเชื่อ ฟังคำ สั่ง ต่างๆ ของพระองค์
 ๑๗๔ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าอยาก ให้ พระองค์ช่วยกู้ข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะข้าพเจ้ามี ความ สุขในคำสั่ง สอนของ พระองค์
 ๑๗๕ ขอ ให้ข้าพเจ้ามี ชีวิตอยู่ ต่อ ไปเพื่อจะได้ สรรเสริญพระองค์
 ขอ ให้กฎ เกณฑ์ ต่างๆของ พระองค์ช่วย ข้าพเจ้า
 ๑๗๖ ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายมากเหมือนแกะที่ หลง ทาง โปรดตาม หาข้าพเจ้าผู้รับ ใช้น ของพระองค์ด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าไม่ ได้ ลืมบัญญัติ ต่างๆของ พระองค์

พวกศัตรูของสันติภาพ

บทเพลงที่ร้องในระหว่างที่ขึ้นไปยังวิหาร
 ๑๒๐ ^๑เมื่อข้าพเจ้าพบกับความทุกข์ หลีกจากพระยาร์เวห์ และพระองค์ตอบข้าพเจ้า
 ๒ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้ รอดพ้น จากคนเหล่านั้นที่ใช้ริมฝีปากโกหก และใช้ลิ้นหลอกลวงด้วยเถิด
 ๓ เจ้าลิ้นปลิ้นปล้อน

เจ้ารู้ไหมว่าพระยาห์เวห์จะให้อะไรกับเจ้า
 เจ้ารู้ไหมว่าเจ้าจะได้รับอะไร
 ๔ เจ้าจะได้รับลูกธนูของพวกนักรบ
 ที่มีหัว ธนูแหลมคมจากการ ถูก ตีบนถ่านไฟ
 ร้อนๆ
 ๕ มัน แะจริงๆสำหรับข้าพเจ้าที่จะต้องอยู่กับ
 คน พวก นี้ ไม่ ต่าง อะไรกับการ อยู่
 ท่ามกลางคนเมเซค *ที่โหดร้าย
 หรืออยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคดาร์ †ที่ป่า
 เถื่อน
 ๖ ข้าพเจ้าใช้ ชีวิตอยู่ กับคนที่เกลียด ชัง
 สันติภาพ
 นานเกินไปเสียแล้ว
 ๗ ข้าพเจ้าเป็นคนรักสันติภาพ
 แต่เมื่อข้าพเจ้าพูดให้เกิดสันติภาพ
 พวกเขาจะเอาแต่สงครามทำเดี๋ยว

พระยาห์เวห์ปกป้องคนของพระองค์

*บทเพลงที่ร้องในระหว่าง
 ทางที่ขึ้นไปยังวิหาร*

๑๒๑ ๑ ข้าพเจ้าแหงน หน้ามองขึ้นไป
 ยังภูเขาทั้งหลาย

ความช่วยเหลือของ ข้าพเจ้าจะมาจากที่ไหน
 กัน
 ๒ ความ ช่วย เหลือของ ข้าพเจ้ามา จากพระ
 ยาห์เวห์
 ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก
 ๓ พระองค์จะไม่ ยอมปล่อย ให้เท้าของ เจ้าลื่น
 ไถล
 พระองค์ผู้ปกป้องเจ้าจะไม่ เคลิ้มหลับไป
 ๔ พระองค์ผู้ปกป้องอิสราเอล
 จะไม่มีวันเคลิ้มหรือหลับไป
 ๕ พระยาห์เวห์ เป็นผู้หนึ่งที่ปกป้องเจ้า
 พระองค์เป็นร่มเงาที่อยู่ทางขวามือของเจ้า
 ๖ ดวงอาทิตย์จึงไม่ อาจทำ อันตรายเจ้า ได้ใน
 ตอนกลางวัน
 หรือดวงจันทร์ในตอนกลางคืน
 ๗ พระ ยาห์เวห์จะปกป้อง เจ้าจากอันตรายทั้ง
 ปวง

พระองค์จะปกป้องชีวิตของเจ้า
 ๘ พระยาห์เวห์จะปกป้องเจ้าตอนที่เจ้าออกไป
 หรือกลับมา
 ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป

คำอธิษฐานสำหรับเมืองเยรูซาเล็ม

*บทเพลงที่ร้องในระหว่าง
 ทางที่ขึ้นไปยังวิหาร*

๑๒๒ ๑ ข้าพเจ้าดีใจ เมื่อมีคนพูด กับ
 ข้าพเจ้าว่า
 “ให้พวก เราขึ้นไป ที่วิหารของพระ ยาห์เวห์
 กันเถิด”

๒ เยรูซาเล็มเอ๋ย
 พวก เรากำลังยืนอยู่ข้าง ในประตู ทั้ง หลาย
 ของเจ้าแล้ว
 ๓ เยรูซาเล็มได้ รับการ สร้าง ขึ้นตาม แบบ ที่
 เมืองใหญ่ควรจะเป็น
 คือสร้างติดกันแน่น ก่อกันขึ้นอย่างมั่นคง
 ๔ เป็นเมืองที่เฝ้า ต่างๆของ พระ ยาห์เวห์มา
 รวมตัวกัน
 กฎได้กำหนด ไว้ให้คน อิสราเอลมาสรรเสริญ
 ชื่อของพระยาห์เวห์ที่นั่น
 ๕ ที่ นั้นราชวงศ์ของกษัตริย์ ดา วิดได้ ตั้ง
 บัลลังก์ต่างๆไว้
 เพื่อพิพากษาคคนอย่างยุติธรรม
 ๖ อธิษฐานให้เยรูซาเล็มมีสันติภาพ
 “เยรูซาเล็ม ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่รัก เจ้า
 ปลอดภัย
 ๗ ขอ ให้มีสันติภาพภายในกำแพงทั้ง หลาย
 ของเจ้า
 และขอ ให้มีความ ปลอดภัยในป้อมปราการ
 ของเจ้า”
 ๘ เพื่อเป็นประโยชน์แก่พี่น้องและเพื่อนๆของ
 ข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะพูด ว่า “เยรูซาเล็ม ขอ ให้มี
 สันติภาพในเจ้า”
 ๙ เพื่อเป็น ประโยชน์แก่วิหารของ พระ
 ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา
 ข้าพเจ้าจะอธิษฐานให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง

* ๑๒๐:๕ *เมเซค* อยู่ทางทิศเหนือของอิสราเอล ตอนนี้เป็นประเทศตุรกี

† ๑๒๐:๕ *เคดาร์* อยู่ในทะเลทรายทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของอิสราเอล

อธิษฐานขอความเมตตา

*บทเพลงที่ร้องในระหว่าง
ทางที่ขึ้นไปยังวิหาร*

๑๒๓ ข้าพเจ้ามองขึ้นไปยังพระองค์
พระองค์ผู้หนึ่ง อยู่บน บัลลังก์ใน
สวรรค์นั้น

เหมือนทาสที่มองไปยังเจ้านายเพื่อเจ้านาย
จะได้ให้ในสิ่งที่เขาต้องการ
เหมือนสาวใช้ที่คอยฟังนายหญิง
พวกเราก็เหมือน กันที่เฝ้า มองพระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของเรา

คอยให้พระองค์เมตตาพวกเรา
ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดเมตตาพวก เรา
ด้วย โปรดเมตตาพวกเราด้วยเถิด
เพราะพวกเราเต็มกลืนแล้วกับคำตักเตือนนั้น
พวก เราเต็ม กลืนกับคำ เยาะ เย้ยจากพวก
คนที่เย่อหยิ่ง
และคำตักเตือนจากคนจองหงอน

พระยาห์เวห์อยู่ฝ่ายเรา

*เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไป
ไปยังวิหาร บทเพลงของดาวิด*

๑๒๔ “ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ฝ่าย
เรา”

ขอให้อิสราเอลพูดว่า
“ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา
ตอนที่ผู้คนโจมตีพวกเรานั้น
ศัตรูของพวกเราก็คงกลืนกินเราทั้งเป็น
ตอนที่พวกเขาโกรธเกรี้ยวเรา
แล้วพวก เขาก็คงจะซัด เราเซะ เรียบเหมือน
น้ำท่วม
กระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวก็คงท่วมทันหัวเรา
น้ำที่ไหลเชี่ยว กรากก็คงท่วมทันหัว เราไป
แล้ว”
สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
ที่พระองค์ไม่ปล่อยให้เราเป็นเหยื่อของเขี้ยว
ศัตรู
“เราเป็น เหมือนนกที่หนี รอดออก มาจาก
ตาข่ายดักนกของนายพราน
ตาข่ายนั้นฉีกขาด เราจึงหนีออกมาได้
ความช่วยเหลือของเรามาจากพระยาห์เวห์

ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระยาห์เวห์ปกป้องคนของพระองค์

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

๑๒๕ คนเหล่านั้นที่ไว้วางใจในพระ
ยาห์เวห์จะเป็น เหมือนนก เขา ตี
โยน

ที่ไม่สั่นคลอนและคงอยู่ตลอดไป
พระ ยาห์เวห์ล้อม รอบและปกป้องคน ของ
พระองค์ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป
เหมือนที่ภูเขาล้อมรอบเยรูซาเล็ม
พวก คนชั่ว ช้าจะไม่ได้ครอบ ครองแผ่นดิน
ของคนดีเสมอไป
เพราะไม่อย่างนั้นคนดีจะเริ่มทำชั่ว
ข้าแต่พระยาห์เวห์
ขอช่วยทำดีกับคนดีด้วยเถิด คือคนที่มึนจิตใจ
ซื่อตรง
ข้าแต่พระยาห์เวห์
ช่วยกำจัดคนคดโกง พร้อม กับคนอื่น ๆ ที่ทำ
ชั่วด้วยเถิด
ขอให้อิสราเอลมีความสุขเถิด

ขอให้ความรุ่งเรืองกลับมา

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

๑๒๖ เมื่อพระ ยาห์เวห์ทำให้ดี โยน
เจริญรุ่งเรืองเหมือนเดิม

พวกเราคิดว่าเราฝันไป
ตอนที่นั้นพวก เรามีสมาธิ สุขมากและโห่ร้อง
ด้วยความยินดี
แม้แต่คนต่างชาติก็ ยังพูด ว่า “พระ ยาห์เวห์
ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่ให้กับคนพวกนี้”
ใช่แล้ว พระยาห์เวห์ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่
ให้กับพวกเราและพวกเราได้ฉลองกัน
ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ช่วยนำความ เจริญ
รุ่งเรืองกลับมาให้กับพวกเราอีกครั้ง
เหมือนฝนนำน้ำมาสู่ล้าธารที่แห้งขูดอีกครึ่ง
ขอให้คนเหล่านั้นที่หว่านพืชพร้อมนำตา
ได้เก็บเกี่ยวพร้อมกับเสียงโห่ร้องยินดี
ขอให้คน เหล่า นั้นที่แบกถุงที่ใส่เมล็ด พืช
ออกไปหว่านในทุ่งด้วยนำตา
ได้โห่ ร้องยินดีเมื่อแบกฟ่อน ข้าวกลับ มาเป็น
มัดๆ

ของดีทุกอย่างมาจากพระยาห์เวห์

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไป
ยังวิหาร บทเพลงของโซโลโมน

๑๒๗ ^๑ถ้าพระ ยาห์เวห์ไม่ ได้สร้างบ้าน

พวกคนสร้างก็เสียเวลาเปล่าๆ
ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้เฝ้าดูแลเมืองแล้ว
พวกยามที่เฝ้าเวรอยู่ก็เสียเวลาเปล่าๆ
^๒มันเป็นการเหนื่อยเปล่าที่จะตื่นแต่เช้าตรู
และทำงานหาเลี้ยงชีพจนตึกตื่นเที่ยงคืน
เพราะพระยาห์เวห์จัดหาให้กับคนที่พระองค์
รัก

แม้ในขณะที่เขานอนหลับอยู่
^๓ลูกชายทั้ง หลายเป็นของ ขวัญมา จากพระ
ยาห์เวห์

เด็กจากครรภ์เป็นรางวัลจากพระเจ้า
^๔พวก ลูกชายที่เกิดจากพอดอน ที่เขา เป็น
หนุ่ม

เป็นเหมือนพวกลูกศรในมือของนักรบ
^๕ชายที่มีลูกชายอยู่ เต็มแล่ง ธนู นั่นถือว่า
มีเกียรติจริงๆ

เมื่อเขาต้องประจันหน้ากับพวก ผู้ กล่าว หาที่
ประตุมือง เขาจะได้ไม่อับอายขายหน้า

คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์จะได้รับพระพร

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

๑๒๘ ^๑ถ้าว่ามีเกียรติ จริงๆคน เหล่า

นั่นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์
คือคนที่เดินในหนทางทั้งหลายของพระองค์
^๒เจ้าจะได้กินจากผลงานจากมือเจ้า
เจ้าจะมีเกียรติจริงๆและจะเจริญรุ่งเรือง

^๓ภรรยาของเจ้าจะเป็นเหมือนถ่างุ่นที่มีลูก
ตกในบ้านของเจ้า
ส่วนลูกๆที่ อยู่รอบโต๊ะ อาหาร นั่นก็เปรียบ
เหมือนต้นมะกอกที่ปลูกอยู่ริมธารน้ำ

^๔ดังนั้น จำไว้เถิดว่า
ผู้ ที่ยำเกรงพระ ยาห์เวห์ จะได้ รับพระพร
อย่างนั้นแหละ

^๕ขอให้พระ ยาห์เวห์อวยพร เจ้าจากวิหารบน
ภูเขาศิโยน

ขอให้เจ้ามี ความ สุขกับความ เจริญรุ่งเรือง
ของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาของเจ้า
^๖ขอให้เจ้ามีชีวิตอยู่ได้เห็นหน้าหลานของเจ้า

ขอให้อิสราเอลมีความสุขสงบ

อธิษฐานให้ศัตรูพ่ายแพ้

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

๑๒๙ ^๑พวก ศัตรูข่มเหงข้าพเจ้ามา

เรื่อยตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว
ให้อิสราเอลพูดว่า
^๒“พวก ศัตรูได้ข่มเหงข้าพเจ้ามา เรื่อยตั้งแต่
หนุ่มๆแล้ว

แต่ไม่เคยชนะข้าพเจ้าได้เลย
^๓พวกเขาตีข้าพเจ้าอย่างรุนแรง
ทำให้เกิดบาดแผลมากมาย

หลังข้าพเจ้าดูเหมือนรอยไถถอนยาว
^๔แต่พระยาห์เวห์ผู้ยุติธรรม
ได้ตัด เชือกเหล่า นนที่พวก คน ชั่วใช้ผูกมัด
ข้าพเจ้า”

^๕ขอให้ทุกคนที่เกลียดชังศิโยน
ได้รับความอับอาย และพ่ายแพ้ล่าถอยไป
^๖ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนหญ้าบนดาดฟ้า
ที่เกี่ยวแห้งไปก่อนที่มันจะทันยาวขึ้น

^๗เป็นหญ้าที่คนเก็บเกี่ยวได้ไม่ถึงกำมือ
ไม่พอที่จะรวบได้เต็มอก
^๘ขออย่า ให้ผู้คนที่เดินผ่าน มาตะโกนอวยพร
ให้กับพวกเขาว่า

“ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรเจ้า”
หรือ “พวก เราอวยพร เจ้าในนามของ พระ
ยาห์เวห์”

ให้รอคอยพระยาห์เวห์มาเถิด

เพลงที่ร้องในระหว่างทางขึ้นไปยังวิหาร

๑๓๐ ^๑ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ตอน ที่

ข้าพเจ้าจมอยู่ในความทุกข์
ข้าพเจ้าร้องขอให้พระองค์ช่วย
^๒ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต โปรดฟัง เสียงของ
ข้าพเจ้า

โปรดฟัง เสียงของ ข้าพเจ้า โปรดเยี่ยหูของ
พระองค์ ฟัง เสียงร้อง อ่อนอ่อนให้ ช่วย
ของข้าพเจ้า

^๓ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ถ้าพระองค์
จะจด บันทึกความ ผิด บาปของ พวก เรา
ไว้

ใครจะรอดจากการถูกลงโทษได้
^๔แต่พระองค์ให้ภัย
เพื่อว่าคนจะได้ยำเกรงพระองค์

๕ ข้าพเจ้าร้อ คอยพระ ยาร์เวห์ จิตใจของ
 ข้าพเจ้าร้อคอยพระองค์
 ข้าพเจ้าฝากความ หวังไว้ในคำสัญญาของ
 พระองค์
 ๖ จิตใจของข้าพเจ้าร้อ คอยองค์เจ้าชีวิตของ
 ข้าพเจ้า
 ยิ่งกว่าพวกยามร้อคอยรุ่งเช้า
 ยิ่งกว่าพวกยามร้อคอยรุ่งเช้า
 ๗ อิสราเอล เอ๋ย ฝากความ หวังไว้ใน พระ
 ยาร์เวห์เถิด
 เพราะพระยาร์เวห์มีความรักที่มั่นคง
 และฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่จะไถ่เจ้าได้
 ๘ พระองค์จะไถ่อิสราเอล
 ให้รอดพ้นจากความบาปทั้งหมดของเขา

สงบนิ่งในพระยาร์เวห์

*เพลงที่ร้องในระหว่างทางขึ้นไป
ยังวิหาร เพลงของดาวิด*

๑๓๑

๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้า
 ไม่ใช่เป็นคนเยอหยิ่ง
 ไม่วางมาดใหญ่โต
 ไม่ชอบทำงานที่เพื่อฝันใหญ่โต
 หรือทำในสิ่งที่ยากเกินตัว
 ๒ ใช่แล้ว ข้าพเจ้าทำให้จิตใจตัวเองสงบนิ่ง
 เหมือนเด็กที่หย่านมอยู่ในอ้อมแขนของแม่
 จิตใจของข้าพเจ้าสงบนิ่งเหมือนเด็กคนนั้น
 ๓ อิสราเอลเอ๋ย ฝากความ หวังของ เจ้าไว้กับ
 พระยาร์เวห์ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป

**คำสัญญาที่พระยาร์เวห์ให้กับ
กษัตริย์ดาวิดและศิโยน**

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

๑๓๒

๑ ข้าแต่พระยาร์เวห์โปรดระลึก
 ถึงดาวิด
 และความทุกข์ยากลำบากทั้งหมดของเขา
 ๒ เขาได้สาบานต่อพระยาร์เวห์
 และบนบานต่อผู้ทรงฤทธิ์แห่งยาโคบ
 ๓ ดาวิดพูด ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ เข้าไปในบ้าน
 ของตัวเอง
 และจะไม่นอนลงบนเตียงของตัวเอง
 ๔ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมหลับตาลง

จะไม่ยอมให้หนังตาปิดลง
 ๕ จนกว่าจะพบสถานที่สำหรับก่อตั้งเต็นท์อัน
 ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาร์เวห์
 เพื่อพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์แห่ง ยา โคบจะได้พัก
 อาศัยอยู่ที่นั่น”
 ๖ ดูเถิด ตอนที่เรายู่ที่นอฟูราธาร์ พวกเรา
 ได้ยินเรื่องหีบศักดิ์สิทธิ์
 และเราได้พบหีบศักดิ์สิทธิ์นั้นในท้องทุ่งแห่ง
 คีเรียธ ยาอาร์
 ๗ พวกเราพูด กัน ว่า “ไปเดินที่อันศักดิ์สิทธิ์
 ของพระองค์กัน
 ไปกราบ ลงตรงที่ วาง เท้าของ พระองค์กัน
 เถิด”
 ๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ลูก ขึ้นและไป ยังที่ปัก
 ผ่อนแห่งใหม่ของพระองค์เถิด
 ทั้งพระองค์และหีบที่แสดง ถึงฤทธิ์อำนาจ
 ของพระองค์
 ๙ ขอ ให้พวก นักบวชของ พระองค์สวม ใส่
 ชัยชนะ
 ขอ ให้พวก ที่ ซื่อสัตย์ต่อ พระองค์ให้ ร้องด้วย
 ความชื่นชมยินดี
 ๑๐ แล้วเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
 ขอ อธิษฐานขอสรรเสริญที่พระองค์ได้ เลือก ไว้
 แล้ว
 ๑๑ พระยาร์เวห์ได้สาบานต่อดาวิด
 และพระองค์จะไม่คืนคำ ที่ว่า “เราจะให้ลูก
 หลานของเจ้าสืบต่อบัลลังก์จากเจ้า
 ๑๒ ถ้าหากลูก หลานของ เจ้าจะยังคงรักษาข้อ
 ตกลงและคำสั่งต่างๆที่เราสอนพวกเขา
 ไว้
 ลูก หลานของ พวก เขาก็จะ ได้นั่งอยู่ บน
 บัลลังก์ของเจ้าตลอดไป”
 ๑๓ พระยาร์เวห์ได้เลือกศิโยน
 พระองค์ตัดสินใจที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น
 ๑๔ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “เราจะอาศัยอยู่ใน
 สถานที่นี้ตลอดไป
 เราจะอยู่ที่นี้เพราะเราได้เลือกสถานที่นี้มา
 ๑๕ เราจะอวยพรให้ศิโยน
 อุดมสมบูรณ์ไป ด้วย อาหารและเราจะทำให้
 คนยากจนอิ่มหนา
 ๑๖ เราจะสวมใส่ความ รอดให้กับพวกนักบวช
 ของศิโยน

* ๑๓๖:๑๐ กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้แล้ว แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม” ดูคำ
ว่า “เจิม” เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

และผู้ ที่ สัตย์ ชื่อของ คิ โยนจะให้ ร้องด้วยความชื่นชมยินดี
 ๑๗ และที่ นั้นเราจะทำให้ราชวงศ์ของดา วิด แข็งแกร่ง
 ราชวงศ์ของกษัตริย์ที่เราได้เลือกไว้ นั้นจะคงอยู่ตลอดไปเหมือนตะเกียงที่ไม่มีวันดับ
 ๑๘ เราจะสวมใส่ความ อับอายให้กับพวกศัตรูของเขา
 แต่เราจะทำให้มังกฎของ เขาส่อง ประกายเจิดจ้า”

พี่น้องอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียว

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร เพลงของดาวิด

๑ มั่นชาง วิเศษและนำ ยิน ดี

๑๓๓ จริงๆ

เมื่อพี่น้องอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียว
 ๒ มั่นเป็น เหมือนน้ำมัน หอมชั้น ดีที่เท ลง มา
 เจิมหัวของอาโรน
 แล้วไหลลงมาอาบเศราของเขา
 แล้วไหลเรื่อยลงมวบนเสื้อคลุมของเขา
 ๓ มั่นเป็น เหมือนน้ำค้างมากมายบนภูเขา เฮอริโมน
 ที่ตกลงมาบนที่อกเขาคิโยนด้วย
 ที่คิ โยน นั้น พระ ยาร์ห์เวห์ได้สัญญาที่จะ ให้
 พระพรแม่แต่ชีวิตที่แสนจะยืนยาว

ผู้รับใช้ในวิหารสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

๑๓๔

๑ สรรเสริญพระ ยาห์เวห์เกิด พวกผู้รับใช้ทุกคนของพระองค์
 ผู้ที่ยืนทำหน้าที่อยู่ในวิหารในตอนกลางคืน
 ๒ ยกมือของท่านขึ้นต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
 และสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
 ๓ ขอให้พระยาห์เวห์ ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก
 อวยพรท่านจากคิโยน

พระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่กว่าพระทั้งปวง

๑๓๕

๑ สรรเสริญพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์เกิด
 สรรเสริญพระองค์ พวกผู้รับใช้ของพระองค์

๒ ผู้ ที่ยืนทำ หน้าที่อยู่เฝ้าวิหารของ พระยาห์เวห์
 และยืนอยู่ในบริเวณลาน วิหารของ พระเจ้าของเรา
 ๓ สรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์นั้นดี ร้อง เพลงสรรเสริญพระนามของ พระองค์ เพราะเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์
 ๔ เพราะพระยาห์เวห์เลือกยาโคบมาเป็นของ พระองค์โดยเฉพาะ
 เลือกอิสราเอลมา เป็นของ รัก ของ หวงของ พระองค์
 ๕ ข้าพเจ้ารู้ว่าพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ องค์เจ้าชีวิตของพวก เรานั้น ยิ่งใหญ่กว่าพระ ทั้งปวง
 ๖ พระ ยาห์เวห์หรือยาก จะทำ อะไรพระองค์ก็ทำ อย่างนั้น
 ๗ ไม่ว่าจะในสวรรค์หรือโลก
 ๘ ไม่ว่าจะในทะเลหรือที่ลึกของมหาสมุทร
 ๙ พระองค์ทำให้เมฆลอย ขึ้น มาจากสุด ปลายโลก
 พระองค์ทำให้เกิดฟ้าแลบมาพร้อมกับฝน และพระองค์นำลมออก มาจากคลังของ พระองค์
 ๑๐ พระองค์เข้ามาลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์
 ๑๑ พระองค์ทำสิ่งน่า ทึ่งต่างๆและการอัศจรรย์ ทั้งหลายไปทั่วอียิปต์
 เพื่อต่อ ด้านฟาโรห์และข้าราชการทั้งหมด ของเขา
 ๑๒ พระองค์ยังปราบปรามชนชาติต่างๆ และฆ่าพวกกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร
 ๑๓ เช่น สิโชน กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ โลก กษัตริย์ของบาชาน
 และอาณาจักรทั้งหลายในแผ่นดินคานาอัน
 ๑๔ แล้วพระองค์มอบแผ่นดิน ของกษัตริย์ เหล่านั้น
 ให้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของอิสราเอลคน ของ พระองค์
 ๑๕ ข้า แต่พระยาห์เวห์ ชื่อเสียงของพระองค์ จะคงอยู่ตลอดไป
 ผู้คนจะจดจำชื่อ ของ พระองค์ไปทุก ยุค ทุก สมัย
 ๑๖ พระ ยาห์เวห์จะให้ความ เป็น ธรรมกับคน ของพระองค์
 และมีความ เมตตาต่อพวก ผู้รับ ใช้ของ พระองค์

๑๕ รูปเคารพของชนชาติต่าง ๆ
 เป็นแคเงเงินและทองที่มีอมมนุษย์สร้างขึ้น
 ๑๖ มีปากแต่พูดไม่ได้
 มีตาแต่มองไม่เห็น
 ๑๗ มีหูแต่ไม่ได้ยิน
 และไม่มีลมหายใจในปากของพวกมัน
 ๑๘ คนที่สร้างรูป เคารพเหล่านี้ นันูและทุก คนที่
 ไว้วางใจในรูปเคารพเหล่านั้น
 ก็จะเป็นเหมือนกบพวกมัน
 ๑๙ ชาว อิสราเอลทั้ง หลาย สรรเสริญพระ
 ยะห์เวห์เกิด
 ครอบครัวยของอาโรน สรรเสริญพระยะห์เวห์
 เกิด
 ๒๐ ครอบครัวยของเลวี
 สรรเสริญพระยะห์เวห์เกิด
 ผู้ที่ยำเกรงพระ ยะห์เวห์ทั้ง หลาย สรรเสริญ
 พระองค์เกิด
 ๒๑ ให้พระยะห์เวห์ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
 ได้รับคำสรรเสริญจากศิโยน
 สรรเสริญพระยะห์เวห์เกิด

**ความรักมั่นคงของ
 พระองค์คงอยู่ตลอดไป**

๑๓๖ ๑ ให้ขอบคุณพระ ยะห์เวห์
 เพราะพระองค์นั้นดี
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒ ให้ขอบคุณพระเจ้าผู้ อยู่ เหนือพระเจ้า ทั้ง
 ปวง
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๓ ให้ขอบคุณองค์เจ้าชีวิตผู้ อยู่ เหนือเจ้า ทั้ง
 ปวง
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๔ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ ที่ทำสิ่ง มหัศจรรย์อัน
 ยิ่งใหญ่แต่เพียงผู้เดียว
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๕ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ สร้างฟ้า สวรรค์อย่าง
 ชาญฉลาด
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๖ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้แผ่ขยายแผ่นดินออก
 ไปเหนือผืนน้ำ
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๗ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ สร้างดวงอาทิตย์และ
 ดวงจันทร์
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๘ พระองค์สร้างดวงอาทิตย์เพื่อ ให้ปกครอง
 กลางวัน

ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๙ พระองค์สร้างดวง จันทร์และดวงดาว ทั้ง
 หลายเพื่อให้ปกครองกลางคืน
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๐ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ ฆ่าพวก ลูกชาย หัวปี
 ของอียิปต์
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๑ พระองค์ได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์
 นั้น
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๒ พระองค์ทำเรื่องนี้ด้วยมืออันทรงพลังและ
 แขนที่เหยียดออกมา
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๓ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ ที่แยกทะเลแดงออก
 เป็นสองส่วน
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๔ พระองค์นำอิสราเอลเดิน ฝ่า ไปกลางทะเล
 แดง
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๕ พระองค์เหวี่ยงฟาโรห์และกองทัพของ
 เขาทิ้งไปในทะเลแดง
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๖ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ นำคน ของ พระองค์
 ตอนอยู่ในทะเลทราย
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๗ ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ ปรามกษัตริย์ผู้ ยิ่ง
 ใหญ่ทั้งหลาย
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๘ พระองค์ฆ่าพวก กษัตริย์ที่ ยิ่ง ใหญ่เกรียง
 ไกร
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๑๙ พระองค์ฆ่า ลิ โหน กษัตริย์ของคนอาโม
 ไรต์
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒๐ และได้ฆ่าโอก กษัตริย์ของบาซาน
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒๑ จาก นั้น พระองค์ได้ยกแผ่นดิน ดินของ
 กษัตริย์เหล่านี้ นันูให้เป็น กรรมสิทธิ์ของ
 อิสราเอล
 เพราะความ รัก มั่นคงของ พระองค์คง อยู่
 ตลอดไป
 ๒๒ พระองค์ยกแผ่นดิน ดินของพวก เขาให้ กับ
 อิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒๓ ให้ขอบคุณพระองค์ที่ระลึก ถึง เราตอน ที่
 เราตกอยู่ในความเดือดร้อน

ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒๔ พระองค์ช่วย เหลือพวก เราให้ รอดพ้นจาก
 เหล่าศัตรูของเรา
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒๕ พระองค์ให้อาหารกับสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ๒๖ ให้ขอบคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
 ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป

เยรูซาเล็มตอนเป็นเชลยในบาบิโลน

๑๓๗ ๑ พวก เรานั่ง อยู่ริม แม่น้ำทั้ง
 หลายในบาบิโลน

และร้องไห้เมื่อระลึกถึงศิโยน *
 ๒ พวกเราได้แขว่นพิณไว้
 บนต้นหลิวในเมืองนั้น
 ๓ และที่นั่น พวกผู้จับกุมพวกเราเรียกให้พวก
 เราร้องเพลง
 พวกที่เยาะ เย้ยพวก เราสั่ง ให้พวก เราสร้าง
 ความมึนเหิงให้กับพวกเขา
 พวกเขาสั่งว่า
 “ร้อง เพลงเกี่ยว กับศิ โยนให้พวก เราฟังสัก
 เพลงซิ”
 ๔ แต่พวกเราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์
 ในแผ่นดินของคนต่างชาตินี้ได้อย่างไร
 ๕ เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าหากข้าพเจ้าลืมเจ้า
 ก็ขอ ให้มือขวาของข้าพเจ้า นีลีมวิธี เล่น พิณ
 เสีย
 ๖ ขอ ให้ลิ้นของข้าพเจ้าติดอยู่ที่เพดานปาก
 ถ้าหากข้าพเจ้าลืมเจ้า
 หรือ ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ได้ยกเจ้าให้สำคัญยิ่ง
 กว่าสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขที่สุด
 ๗ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ให้ระลึก ถึงสิ่งที่คน เอ
 โดมทำในวันที่เยรูซาเล็มพินาศ
 พวกเขาตะโกนว่า “ฟังมันลงมา ฟังมันลงมา
 ให้ถึงรากถึงโคน”
 ๘ นางสาวบาบิโลนเอ๋ย ผู้ที่กำลังจะถูกทำลาย
 ไป
 คนที่ตอบแทนเจ้าอย่างสาสมกับที่เจ้าทำกับ
 เรานั้นถือว่ามิเกียรติจริงๆ
 ๙ คนที่จับพวก ทารกของ พวก เจ้าไป ฟาดกับ
 ก้อนหินนั้น
 ถือว่ามีเกียรติจริงๆ

ขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับการปกป้อง

เพลงของดาวิด

๑๓๘

๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้า
 จะขอบคุณพระองค์อย่าง สุดจิต
 สุดใจ
 ๒ ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญพระองค์ต่อ
 หน้าพระเจ้าทั้งหลาย
 ๓ ข้าพเจ้าจะกราบ ลุงหัน หน้าตรงไป ยังวิหาร
 อัน คักศิทธิธิของ พระองค์ข้าพเจ้าจะ
 สรรเสริญชื่อของพระองค์
 สิ่งที่พระองค์สัญญาว่าจะ ทำ นั้นจะสร้างชื่อ
 เสียยิ่งใหญ่กับพระองค์มาก ยิ่งกว่าชื่อเสียง
 ที่พระองค์มีอยู่ตอนนี้เสียอีก
 ๔ เมื่อข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ จาก
 พระองค์ พระองค์ตอบ
 พระองค์ทำให้จิตใจของ ข้าพเจ้ากล้า หาย
 และเข้มแข็ง
 ๕ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ขอ ให้กษัตริย์ทั้งหมด
 บนแผ่น ดิน โลก นี้พากันสรรเสริญ
 พระองค์
 เมื่อพวก เขาได้ยินคำ พุดจากปากของ
 พระองค์
 ๖ ขอ ให้พวก เขาร้อง เพลงเรื่องหนทางทั้ง
 หลายของพระยาห์เวห์
 เพราะสง่าราศีของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่
 ๗ ถึง แม้พระ ยาห์เวห์จะได้ ธิบการ ยกย่อง
 สูงสุด พระองค์ก็ยังสนใจคนที่ต่ำต้อย
 พระองค์รู้ ว่าคน เย่อ หยิ่งทำ อะไรแม้ว่า
 พระองค์จะอยู่ห่างไกล
 ๘ หากว่าข้าพเจ้าเดินอยู่ในท่ามกลางอันตราย
 พระองค์ก็จะรักษาชีวิตของข้าพเจ้าไว้
 พระองค์ก็จะยื่น มือของ พระองค์ออก มาต่อ
 ด้านพวกศัตรูที่โกรธเกรี้ยวข้าพเจ้า
 มือขวาของพระองค์ก็จะช่วยกู้ข้าพเจ้า
 ๙ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะ
 แก่แค้นแทนข้าพเจ้า
 ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ความ รัก มั่นคงของ
 พระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ขออย่า ได้ทอด ทิ้งพวก เราผู้ ที่พระองค์สร้าง
 ขึ้นมากับมือ

* ๑๓๗:๑ บทเพลงนี้เขียนขึ้นโดยชาวยูดาห์คนหนึ่ง ซึ่งถูกเนรเทศไปบาบิโลน หลังจากชาวบาบิโลนเอาชนะยูดาห์ และได้ทำลายวิหารของพระยาห์เวห์ ในเมืองเยรูซาเล็ม

พระยารห์เวห์รู้ทุกเรื่อง

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๓๙^๑ ข้าแต่พระยารห์เวห์ พระองค์ได้สำรวจข้าพเจ้า และรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับข้าพเจ้า

^๒ข้าพเจ้าจะนั่งลงหรือลุกขึ้น พระองค์ก็รู้ ข้าพเจ้าคิด อะไร อยู่ พระองค์ก็เข้าใจแม้พระองค์จะอยู่ห่างไกล

^๓ไม่ ว่าข้าพเจ้าจะไปที่ไหนหรือนอนที่ไหน พระองค์ก็เฝ้ามองอยู่ ข้าพเจ้าทำอะไร พระองค์ก็รับรู้หมด

^๔ข้าแต่พระยารห์เวห์ พระองค์รู้ว่าข้าพเจ้าจะ พูด อะไรก่อน ที่ลิ้นของข้าพเจ้าจะพูดเสียอีก

^๕พระองค์อยู่รอบตัวข้าพเจ้าทั้งหน้าหลัง พระองค์วางมืออยู่บนข้าพเจ้า

^๖ความรู้ของพระองค์นำ ทิ้งเหลือเกินสำหรับข้าพเจ้า

สูงส่งเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้

^๗ข้าพเจ้าจะหนีพระ วิญญาณของพระองค์ไปไหนพ้น

ข้าพเจ้าหนีหน้าพระองค์ไปไหนได้

^๘ถ้าข้าพเจ้าจะขึ้นไปบนสวรรค์พระองค์ก็อยู่ที่นั่น

ถ้าข้าพเจ้านอน ลงที่แดนคน ตายพระองค์ก็อยู่ที่นั่น

^๙ถ้าข้าพเจ้าจะขึ้น มาพร้อม กับดวงอาทิตย์ ทางตะวันออก

และข้ามขอบฟ้าไปตกอีกฟากหนึ่งของทะเล

^{๑๐}แม้แต่ที่ นั้น มือของ พระองค์ก็ยังนำข้าพเจ้า

และมือขวาของพระองค์พยุงข้าพเจ้าไว้

^{๑๑}ถ้าข้าพเจ้าขอ ให้ความ มีดซ่อน ตัวข้าพเจ้าไว้

และขอให้กลางวันกลายเป็นกลางคืนรอบตัวข้าพเจ้า

^{๑๒}มันก็ยังไม่มีมืดเกินไปสำหรับพระองค์ สำหรับพระองค์ แล้วกลาง คืนก็ สว่างเหมือนกลางวัน

สำหรับพระองค์ แล้วกลางคืนและกลางวันไม่แตกต่างกันเลย

^{๑๓}พระองค์สร้างทั้งจิตและใจของข้าพเจ้า

พระองค์ทอข้าพเจ้าเข้าด้วยกันในท้องแม่

^{๑๔}ข้าพเจ้าจึงขอบคุณพระองค์เพราะงานของพระองค์นั้นช่างน่าเกรงขามและน่าทึ่ง

พระองค์รู้จักข้าพเจ้าอย่างทะลุปรุโปร่ง

^{๑๕}ตอนที่ข้าพเจ้าถูก ก่อขึ้น มาในที่ ลึกลับในท้องแม่

ตอนที่ข้าพเจ้าประกอบเข้า ด้วย กันในสถานที่ที่มองไม่เห็น

ไม่มีกระดูกสักชิ้นหนึ่งของข้าพเจ้าที่รอดพ้นสายตาของพระองค์ไปได้

^{๑๖}ดวงตาของ พระองค์มอง ดูข้าพเจ้าก่อน ที่ข้าพเจ้าจะเป็นรูปเป็นร่าง

ทุกวันนี้ที่พระองค์ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ พระองค์ได้จด บันทึกไว้ แล้วใน สมุดของพระองค์ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเสียอีก

^{๑๗}ข้า แต่พระเจ้า ความคิด ทั้ง หลายของพระองค์ นั้นยากเกิน กว่าที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้

รวม เข้าด้วย กัน แล้วมันมากมายจน นับ ไม่ถ้วน

^{๑๘}ถ้าข้าพเจ้านับความ คิดเหล่านี้ นั้น ได้ก็คงมีมากกว่าเม็ดทราย

ถ้าจะให้ข้าพเจ้านับหมด ข้าพเจ้าคงจะต้องมีชีวิตยืนยาวเท่ากัพระองค์

^{๑๙}ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าหวังจะเห็นพระองค์ ฆ่าคนชั่วเหลือเกิน

โอ้พวกฆาตกรไปให้พ้นจากข้า

^{๒๐}คนพวกนั้นพูดสิ่ง ไม่ดีเกี่ยวกับพระองค์ พวกศัตรูของพระองค์อ้างชื่อของพระองค์ใน

คำสาบานที่หลอกลวง

^{๒๑}ข้า แต่พระยารห์เวห์ ข้าพเจ้าเกลียด ชังคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์

ข้าพเจ้ารังเกียจคน เหล่า นั้นที่ กบฏต่อพระองค์

^{๒๒}ข้าพเจ้าเกลียดคนเหล่านั้นที่เข้ากระดูกดำ

ศัตรูของพระองค์คือศัตรูของข้าพเจ้าด้วย

^{๒๓}ข้าแต่พระเจ้า โปรดสำรวจข้าพเจ้าโปรดรู้ถึงจิตใจของข้าพเจ้า

โปรดทดสอบ โปรด รู้ถึงสิ่ง ต่างๆที่ ข้าพเจ้าเป็นห่วง

^{๒๔}ดูสิว่า ข้าพเจ้าเดินผิดทางหรือเปล่า โปรดนำข้าพเจ้าไปบนหนทางอันเก่าแก่นั้นที่ถูกต้องมาตลอด

ขอให้รอดพ้นจากศัตรู

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสตฺติของดาวิด

๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วย
๑๔๐ ข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจากพวก คน
ชั่ว

โปรด ปกป้องข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจากคน โหด
ร้ายด้วยเถิด

๒ จากคนเหล่านั้นที่ขอบวางแผนทำสิ่งชั่วร้าย
และวันทั้งวันขอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท

๓ ลินของพวกเขาแหลมคมเหมือนลินงู

คำพูดของเขาเหมือนพิษงู *เซลาห์*

๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยปกป้องข้าพเจ้า ให้
รอดพ้นจากคนชั่วเหล่านั้นด้วย

ช่วยปกป้องข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจากคน โหด
ร้ายผู้ที่ขอบวางแผนทำให้ข้าพเจ้าสะดุด
ล้ม

๕ คนหยิงยโสซ่อนกับดักให้กับข้าพเจ้า

พวกเขาตั้งเชือกงาตาข่าย

พวกเขาวางพวก บ่วง แร้วตาม ทางไว้ ดัก
ข้าพเจ้า *เซลาห์*

๖ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระ
ยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระเจ้าของ
ข้าพเจ้า”

ดังนั้นพระ ยาห์เวห์ โปรด ฟังคำร้อง ขอของ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด

๗ พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้ ช่วย ให้ รอดอัน
แข็งแกร่งของข้าพเจ้า

พระองค์ปกป้องหัวของ ข้าพเจ้าใน วันทำ ศึก
สงคราม

๘ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่ายอมให้คนชั่วเหลา
นั้นได้สิ่งที่พวกมันอยากได้

อย่า ยอมให้แผนการของ พวก มันสำเร็จเมื่อ
พวกมันโงมตี *เซลาห์*

๙ ขอ ให้แผนการ ร้ายที่พวก ศัตรูวางต่อ
ข้าพเจ้า

กลับทำลายพวกมันเอง

๑๐ ขอให้ถ่านหินร้อนตกใส่หัวพวกมัน

โยนพวกมันเข้าไปในกองไฟด้วย

โยนมันลงไปให้ติดอยู่ในหลุมทั้งหลายซึ่งป็น
ออกมาไม่ได้

๑๑ ขอให้ความหายนะตามล่าพวกคนโหดร้าย
พวกนั้น

และตีพวกมันให้ล้มลง

๑๒ ข้าพเจ้ารู้ ว่าพระ ยาห์เวห์จะ เข้า ข้างคน
ยากจน

และนำความยุติธรรมมาให้กับคนขัดสน

๑๓ แล้วคนดีจะขอบคุณพระองค์

และคนสดีย็ขอจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพระองค์

คำอธิษฐานขอการปกป้อง

เพลงสตฺติของดาวิด

๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้า
๑๔๑ ร้องขอความ ช่วย เหลือจาก
พระองค์ รีบเร่งมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด

โปรดรับฟังเมื่อข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์

๒ ขอพระองค์ยอมรับคำอธิษฐานของ ข้าพเจ้า
เหมือนกับกลินของเครื่องหอมบูชา

ขอพระองค์ยอมรับมือที่ชู ขึ้นของ ข้าพเจ้า
เหมือนกับเครื่องถวายในยามเย็น

๓ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยตั้งยามให้ระวังปาก
ของข้าพเจ้า

ช่วยเฝ้าประตูแห่งริมฝีปากของ ข้าพเจ้าด้วย
เถิด

๔ ขออย่าได้หันจิตใจของ ข้าพเจ้าไป สู่สิ่ง ชั่ว
ร้าย อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าไป ร่วมมือกับ
คนชั่วทำสิ่งเลว

และอย่าให้ข้าพเจ้าไปมีส่วนร่วมในงานเลี้ยง
ของพวกมัน

๕ ขอ ให้คนคิดลงโทษข้าพเจ้าเพราะหวัง ติด่อ
ข้าพเจ้า

ขอให้ชาติเดียนข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าถือว่าเป็น เหมือนน้ำมันที่ชะ โลม หัว
ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธเลย

แต่ข้าพเจ้ายัง คงอธิษฐานต่อ ด้านสิ่ง ชั่ว ร้าย
ต่างๆที่คนชั่วทำอยู่

๖ ขอ ให้พวก ผู้นำของ พวก เขาถูก โยนลงมา
จากหน้าผา

แล้วทุก คนจะ ได้รู้ ว่าพระองค์ฟังคำอธิษฐาน
ของข้าพเจ้า

๗ กระจกของพวก เขาจะแตก กระจกกระจาย
ที่ปากหลุมศพ

เหมือน กับดินที่ถูกขวานาไถ พรวนจนแตก
กระจาย *

* ๑๔๑:๗ สำเนาภาษาฮีบรูเข้าใจยากมาก

๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองหาความช่วยเหลือจากพระองค์
 ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์ ดังนั้น ขออย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าต้องตาย
 ๙ ปกป้องข้าพเจ้าจากหลุมพราง และจากพวกตาข่ายของคนที่ทำชั่วพวกนั้น
 ๑๐ ขอให้คนชั่วพวกนั้นตกลงไปในกับดักของเขาเอง
 ใน ขณะที่ข้าพเจ้าเดิน ผ่านมัน ไปอย่างปลอดภัย

พระองค์เป็นที่ลี้ภัยของคนสิ้นหนทาง

บทเพลงมัสคิลของดาวิด เป็นคำอธิษฐานตอนที่ท่านอยู่ในถ้ำ

๑ ข้าพเจ้าร้อง ตะโกนต่อ พระยาร์เวห์

ข้าพเจ้าร้องต่อ พระ ยาร์เวห์ เพื่อขอ ความเมตตา
 ๒ ข้าพเจ้าระบายความ ทุกข์ ทั้ง หลายออก มาต่อหน้าพระองค์
 ข้าพเจ้าเล่า ให้พระองค์ ฟังถึงความทุกข์ ยากทั้งหมดของข้าพเจ้า
 ๓ เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจ พระองค์เฝ้า ดูทางเดินของข้าพเจ้าอยู่
 พวก ศัตรูวาง กับ ดักไว้ตาม ทางที่ข้าพเจ้ากำลังเดินไปนั้น
 ๔ ดูลิ ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนสักคนที่อยู่เคียงข้าง ข้าพเจ้าไม่มีที่ หลบ ภัย ไม่มี ใครสนใจว่าข้าพเจ้าจะอยู่หรือจะตาย
 ๕ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าร้อง เรียกพระองค์
 และบอกกับพระองค์ว่า “พระองค์คือที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า พระองค์คือทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าต้องการในโลกนี้”
 ๖ โปรด ฟังคำอธิษฐานของ ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าหมดสิ้นหนทาง
 ช่วยข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจากผู้ไล่ตามข้าพเจ้า เพราะพวกเขาแข็งแรงกว่าข้าพเจ้า
 ๗ ช่วยปล่อยข้าพเจ้าออกจากคุกแห่งความทุกข์ ยาก นี้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ขอบคุณพระองค์
 แล้วพวก คน ดิๆจะ ได้มา ร่วมเฉลิมฉลองกับข้าพเจ้าเพราะพระองค์ดูแลข้าพเจ้า

พระยาร์เวห์ขอให้ข้าพเจ้ามีชีวิตต่อไป

บทเพลงสตติของดาวิด

๑ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรด ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า

โปรดฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าด้วย โปรดตอบข้าพเจ้าตามความดีและความสัตย์ซื่อของพระองค์ด้วยเถิด

๒ โปรดอย่านำตัวข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ไปขึ้นโรงขึ้นศาลเลย เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนหรอกที่บริสุทธิ์ตามมาตรฐานของพระองค์

๓ พวกศัตรูของข้าพเจ้าไล่ตามข้าพเจ้า พวกเขาคดขี้ข้าพเจ้าติดดิน พวกเขา กำลัง ผลักข้าพเจ้าลงไปในหลุมศพที่มีมิดมิดร่วมกับคนที่ตายไปนานแล้ว

๔ ข้าพเจ้าจึงท้อใจ และข้าพเจ้าตัวขาไปหมด

๕ ข้าพเจ้าระลึกถึงวันเวลาอันเก่าแก่ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าคิดถึงทุกสิ่งทีพระองค์ได้ทำ ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงงาน ทั้ง หลายที่พระองค์ทำ

๖ ข้าพเจ้ายกมือขึ้นอธิษฐานต่อพระองค์ ข้าพเจ้ากระหาย หา พระองค์เหมือนผืน ดินแห้งที่กระหายหาน้ำ *เซลาห์*

๗ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ โปรดตอบข้าพเจ้าโดยเร็วเถิด เพราะข้าพเจ้าสิ้นหวังแล้ว โปรดอย่าซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า

ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะกลายเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นที่ลงไปสู่หลุมฝังศพ

๘ ขอให้ข้าพเจ้าได้ยืนถึงความ รัก มั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า

เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังในพระองค์ ช่วยบอกข้าพเจ้าด้วย เถิดว่าข้าพเจ้าควร จะไปทางไหน

เพราะข้าพเจ้าได้ ยกจิตใจของ ข้าพเจ้าให้กับพระองค์แล้ว

๙ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ช่วยข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจากศัตรูของข้าพเจ้าด้วยเถิด

เพราะข้าพเจ้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์

๑๐ โปรดช่วยสอนข้าพเจ้าให้ทำ ตามใจพระองค์ด้วย

เพราะพระองค์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้พระ วิญญาณที่ ดิของ พระองค์นำทางข้าพเจ้าในแผ่นดินที่ราบเรียบ

๑๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไป ด้วยเพื่อรักษาชื่อเสียงของพระองค์
 โปรดตั้งชีวิตข้าพเจ้าออกจากความทุกข์ยาก ด้วยเถิดเพราะพระองค์ยุติธรรม
 ๑๒ ช่วยทำลายล้างศัตรูทุก คนของ ข้าพเจ้า ด้วยเพราะความ รักที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้านั้นมั่นคง
 โปรดกำจัดคนที่พยายามฆ่าข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

อธิษฐานขอให้มิชยาห์และเจริมูรุ่งเรือง

เพลงของดาวิด

๑๔๔ ^๑สรรเสริญพระ ยาห์เวห์ผู้เป็น บ่อมปรการของข้าพเจ้า ผู้ฝึกปรือมือของข้าพเจ้าในการสู้รบ และฝึกฝนนิ้วของข้าพเจ้าทำสงคราม ^๒สำหรับข้าพเจ้าแล้ว พระองค์เป็นความรักที่มั่นคง เป็นบ่อมปรการ เป็นภูผาหลบภัย เป็นผู้ช่วยให้รอด และเป็นโล่คุ้มกัน ข้าพเจ้า ลี้ภัยในพระองค์ พระองค์ทำให้คน ของ ข้าพเจ้าอยู่ภายใต้ อำนาจของข้าพเจ้า ^๓ข้า้ แต่พระ ยาห์เวห์ มนุษย์เป็น ใคร กัน พระองค์ถึงได้สังเกตพวกเขา และคนเป็นอะไรพระองค์ถึงได้เอาใจใส่ ^๔มนุษย์เปรียบ เหมือนหมอกที่เหือด หาย ไป อย่างรวดเร็ว ชีวิตของพวกเขา ก็เปรียบ เหมือนเงาที่จาง หายไป ^๕ข้า้ แต่พระ ยาห์เวห์ แหวกท้องฟ้าของ พระองค์ แล้วลงมาสัมผัสพวกเขา แล้วควันก็จะพวยพุ่งออก มาจากภูเขาเหล่านั้น ^๖ใช้สายฟ้าตีเหล่าศัตรูของข้าพเจ้าให้กระจัด กระจายไป ยิ่งลูก ธนูของ พระองค์ใส่พวกเขาและทำให้ พวกเขาวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง ^๗ช่วยยื่นมือของพระองค์ลงมาจากสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด

ช่วยตั้งข้าพเจ้าให้ขึ้น มาจากน้ำ ลึก ให้ รอด จากเงอมมือของคนต่างชาติ ^๘คือจากคนที่ใช้ปากพูดโกหก และยกมือขวาขึ้นสาบานอย่างหลอกลวง ^๙ข้า้แต่พระเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงบทใหม่ ให้กับพระองค์ และจะเล่นดนตรีด้วยพิณลึบสายให้พระองค์ ฟัง ^{๑๐}พระองค์เป็นผู้ให้ชัยชนะกับพวกกษัตริย์ พระองค์กู่ดา วิตุผู้รับ ใช้ของพระองค์จากดาบ ที่ฉาบฟัน ^{๑๑}ตั้ง นั้น ช่วยปลด ปลอยให้ ข้าพเจ้าเป็น อิสระ และช่วยข้าพเจ้าให้ รอดพ้นจาก คนต่างชาติ ที่ปากพูด โกหกและยกมือขวาขึ้นสาบาน อย่างหลอกลวง ^{๑๒}ขอให้ลูกชายของพวกเราเป็นเหมือนพีชที่ เติบโตเต็มขนาดอย่างรวดเร็ว และขอให้ลูกสาวของพวกเราเป็นเหมือนเสา แกะสลักตามหัวมุมต่างๆของวัง ^{๑๓}ขอ ให้ยุ่ง ฉางของพวก เราเต็ม ไป ด้วย ผลผลิตนานาชนิด ขอให้แกะของพวก เราเกิด ลูกเป็น พัน เป็น หมื่นในห้องทุ่งของพวกเรา ^{๑๔}ขอ ให้ฝูง วัวของ เราแบกผลผลิตมากมาย บนหลังของพวกมัน ขออย่าให้ศัตรูของเราจะกำแพงบุกเข้ามา ขอให้ไม่มีใครถูกต้อนไปเป็นเชลย ขอ อย่า ให้มีเสียงกรีด ร้องตกใจ กลัวข้าศึก ตามถนนต่างๆของพวกเรา ^{๑๕}ชนชาติที่ได้ รับพระพรอย่าง นี้ และมีพระ ยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเขา ถือว่ามีเกียรติจริงๆ

ขอให้ทุกชีวิตสรรเสริญพระยาห์เวห์

** บทเพลงสรรเสริญจากดาวิด*

๑๔๕ ^๑พระเจ้าของข้าพเจ้าผู้ เป็น กษัตริย์ ข้าพเจ้าจะยกย่อง พระองค์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระองค์ไปตลอด กาล ^๒ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ทุกวัน

* ๑๔๕:๐ ในภาษาฮีบรู แต่ละข้อในบทนี้ เริ่มต้นด้วยตัวอักษรตัวแรกเรียงเรื่อยไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมดยี่สิบสองตัว เช่น ก ถึง ฮ

ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระองค์ไปตลอดกาล
 ๓ พระ ยาร์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และควรค่าแก่การสรรเสริญยิ่งนัก
 ไม่มีใครสามารถเข้าใจความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ทั้งหมด
 ๔ คน รุ่ง แล้ว รุ่ง เล่า จะสรรเสริญพระองค์สำหรับสิ่งที่พระองค์ทำ
 พวก เขาจะประกาศถึงการกระทำอัน ทรงฤทธิ์ทั้งหลายของพระองค์
 ๕ ข้าพเจ้าจะใคร่ครวญครุ่นคิดถึงพระ บารมี และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ และการกระทำอันน่าทึ่งทั้งหลายของพระองค์
 ๖ ผู้คนจะกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ใช้ทำสิ่งอันน่าเกรงขามทั้งหลาย
 ข้าพเจ้าจะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
 ๗ พวก เขาจะเฉลิมฉลองคุณความดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 พวก เขาจะร้องเพลงเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระองค์ด้วยความยินดี
 ๘ พระยาร์เวห์ที่เจิดและมีเมตตา พระองค์โกรธซ้ำ และเติมไปด้วยความรักที่มั่นคง
 ๙ พระยาร์เวห์ดีกับทุกคน และพระองค์มีเมตตากับทุก อย่างที่พระองค์สร้างขึ้น
 ๑๐ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ทุก อย่างที่พระองค์สร้างขึ้น มา จะขอบคุณพระองค์
 ทุก คนที่สัตย์ซื่อต่อ พระองค์ จะสรรเสริญพระองค์
 ๑๑ พวก เขาจะเล่าถึงอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์
 พวก เขาจะพูด ถึงความ เกรียง ไกรของพระองค์
 ๑๒ เพื่อให้ทุกคนรู้ถึงการกระทำอันทรงฤทธิ์ทั้งหลายของพระองค์
 และสง่า ราศีอัน รุ่งโรจน์แห่งอาณาจักรของพระองค์
 ๑๓ อาณาจักรของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป พระองค์จะปกครองไปตลอด รุ่งแล้ว รุ่งเล่า คำพูดทุกคำของพระยาร์เวห์นั้นเชื่อถือได้

การกระทำทุกอย่างของพระองค์นั้นเปิดเผยถึงความรักมั่นคงของพระองค์ †
 ๑๔ พระ ยาร์เวห์ช่วยประคองคน เหล่า นั้นที่กำลังจะล้มลง
 พระองค์ช่วย ยกคน เหล่า นั้นที่หลัง คดงอให้ยืนตรง
 ๑๕ ทุกชีวิตเฝ้ามองพระองค์อย่างรอคอย และพระองค์ก็ให้อาหารในเวลาอันเหมาะสม
 ๑๖ พระองค์แบมือออก และทำให้ทุกชีวิตอ้าปากกับอาหารที่พวกมันอยู่ทุกถิ่น
 ๑๗ ทางทั้งสินของพระยาร์เวห์นั้นยุติธรรม การกระทำทุกอย่างของพระยาร์เวห์นั้นเปิดเผยถึงความรักมั่นคงของพระองค์
 ๑๘ พระยาร์เวห์อยู่ใกล้ชิดกับทุกคนที่เรียกหาพระองค์
 คือ ทุก คนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยใจจริง
 ๑๙ คน ที่ยำเกรงพระองค์อยากได้ อะไร พระยาร์เวห์ก็ทำให้
 พระองค์ฟัง เสียงร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอด
 ๒๐ พระยาร์เวห์เฝ้าดูแลทุกคนที่รักพระองค์ แต่พระองค์จะทำลายคนชั่วทุกคน
 ๒๑ ปากข้าพเจ้าพูดสรรเสริญพระยาร์เวห์ และสิ่ง มี ชีวิตทั้งหมดจะยกย่องชื่อ อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไปตลอดกาล

สรรเสริญพระยาร์เวห์ที่ช่วยคนอ่อนแอ

๑๔๖ ๑ สรรเสริญพระยาร์เวห์
 จิต วิญญาณของข้าพเจ้า เอ๋ย สรรเสริญพระองค์เถิด
 ๒ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระ ยาร์เวห์ตราบ เเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่
 ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญแต่ พระเจ้าของ ข้าพเจ้าตราบ เเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีลมหายใจอยู่
 ๓ อย่าได้เชื่อฟังในพวกผู้นำทั้งหลาย เพราะพวก เขาเป็น แค่มนุษย์ ธรรมดาๆ ไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยให้รอดได้
 ๔ จิต วิญญาณของพวก เขาจะออกจาก ร่าง และร่างกายของพวกเขาจะกลับสู่ดิน

† ๑๔๕:๑๓ คำพูด ... พระองค์ ชื่อความนี้มาจากสำเนาต้นฉบับภาษาฮีบรูฉบับหนึ่งที่พบในถ้ำคูมรัน และมาจากสำเนาฉบับภาษากรีกโบราณ และฉบับภาษาซีเรีย

แล้วในวันนั้น แผนงานทั้งหลายของพวกเขา
ก็จะสูญสิ้นไป
๕ คนที่มีพระเจ้าของยาโคบเป็นผู้ช่วยให้รอด
ถือว่ามิเคยรอดจริงๆ
พวกเขาฝากความหวังไว้ใน พระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกเขา
๖ พระองค์สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล
และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกมัน
พระองค์ยัง คงรักษาความสัตย์ ชื่อของ
พระองค์ตลอดกาล
๗ พระองค์ให้ความยุติธรรมกับคนที่ถูกกดขี่
ข่มเหง
พระองค์ให้อาหารกับคนเหล่านั้นที่หิวโหย
พระยาห์เวห์ปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ถูกขัง
คุก
๘ พระยาห์เวห์ช่วยคนตาบอดให้มองเห็น
พระยาห์เวห์ช่วยคนเหล่านั้นที่หลังคดงอให้
ยืนตรง
พระยาห์เวห์รักคนเหล่านั้นที่ทำถูกต้อง
๙ พระยาห์เวห์คุ้มครองคนต่างด้าว
พระองค์กำจุนเด็กกำพร้าและหญิงหม้าย
และพระองค์ทำลายแผนการของคนชั่ว
๑๐ พระยาห์เวห์จะปกครองตลอดไป
ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเจ้าจะปกครองไป
ตลอดรุ่นแล้วรุ่นเล่า
สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

**พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สร้าง
ช่วยคนของพระองค์**

๑๔๗ สรรเสริญพระยาห์เวห์
มันเป็นการดีที่จะร้องเพลง
สรรเสริญพระเจ้าของเรา
เป็นสิ่งที่น่ายินดีและถูกต้องที่จะสรรเสริญ
พระองค์
๒ พระยาห์เวห์กำลังสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมา
ใหม่
และพระองค์กำลังนำพวกชาวอิสราเอลที่ถูก
ต้อนไป กลับมา
๓ พระองค์เยียวยาผู้ที่ใจแตกสลาย
และพันแผลให้พวกเขา
๔ พระองค์นับจำนวนดวงดาว
และตั้งชื่อให้กับดวงดาวทุกดวง
๕ องค์เจ้าชีวิตของพวกเรานั้น ยิ่งใหญ่และ
เกรียงไกร
และความเข้าใจของพระองค์ นั้นไม่มีขีด
จำกัด

๖ พระยาห์เวห์กำจุนคนต่ำต้อย
แต่พระองค์ผลัดไศสนะชั่วลงสู่ดิน
๗ ให้ร้องเพลงขอบคุณพระยาห์เวห์
ร้องเพลงสดุดีแด่พระเจ้าด้วยพิณสี่สาย
๘ พระองค์คลุมท้องฟ้าด้วยเมฆ พระองค์ให้
ฝนตกบนแผ่นดิน
พระองค์ให้หิมะออกขึ้นตามเนินเขาต่างๆ
๙ พระองค์ให้อาหารกับสัตว์ทั้งหลาย
และเลี้ยงแม่แต่ลูก กาดัว เล็กลงที่ ร้องขอ
อาหารจากพระองค์
๑๐ พระองค์ไม่สนใจเรื่องพลังกำลังของม้า
ไม่ชื่นชมกับพลังขาของนักรบ
๑๑ แต่พระยาห์เวห์ชื่นชมในคนเหล่านี้
ยำเกรงพระองค์
คือคนเหล่านี้ที่ฝากความหวังไว้ กับความ
รักมั่นคงของพระองค์
๑๒ เยรูซาเล็มเอ๋ย ยกย่องพระยาห์เวห์เถิด
ศิโยนเอ๋ย สรรเสริญพระเจ้าของเจ้าเถิด
๑๓ เพราะพระองค์ทำให้สลักประตู เมืองของ
เจ้า แข็งแรง
พระองค์ได้ช่วยพสกนิกรของเจ้าภายในเมือง
ของเจ้า
๑๔ พระองค์ทำให้สันติภาพเกิดขึ้นใน
เขตแดนของเจ้า
และให้เมล็ดพืชขึ้นดีกับเจ้าอย่างเหลือเฟือ
๑๕ พระองค์ส่งคำส่งของ พระองค์ออกไปทั่ว
โลก
และคำสั่งนั้นก็วิ่งไปยังจุดหมายของมันอย่าง
รวดเร็ว
๑๖ พระองค์ทำให้หิมะ ตกขาวเหมือน กับขน
แกะ
พระองค์หว่านน้ำค้างที่แข็งขาวไปทั่วเหมือน
ซีเถ้า
๑๗ พระองค์โยนลูกเห็บลงมาเป็นก้อนๆ
จะมีใครทนความหนาวเหน็บที่พระองค์ส่งมา
ได้
๑๘ พระองค์ส่งคำสั่งของพระองค์ออกไป แล้ว
สิ่งเหล่านี้ก็เริ่มละลาย
พระองค์ระบายลมหายใจออกมา สายน้ำก็
เริ่มไหล
๑๙ พระองค์ให้บัญญัติต่างๆของพระองค์กับ
คนของยาโคบ
พระองค์ให้พวกกฎหมายและกฎระเบียบ
ต่างๆของพระองค์กับคนอิสราเอล
๒๐ พระองค์ไม่ได้ทำอย่างนี้กับชนชาติอื่นๆ
ไม่มีชนชาติไหนที่รู้จักระเบียบของพระองค์

สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

**ทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
โลกสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด**

๑๔๘ สรรเสริญพระยาห์เวห์
สรรเสริญพระยาห์เวห์จากฟ้า
สวรรค์เกิด

สรรเสริญพระองค์ในที่สูงเบื้องบนเกิด
๒ พวกทูตสวรรค์ทั้ง ปวงของพระองค์ เอ๋ย
สรรเสริญพระองค์เกิด

ทุก ท่านในกองทัพแห่งฟ้า สวรรค์ เอ๋ย
สรรเสริญพระองค์เกิด

๓ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เอ๋ย สรรเสริญ
พระองค์เกิด
ดวงดาวระยิบระยับทั้ง ปวง เอ๋ย สรรเสริญ
พระองค์เกิด

๔ ฟ้า สวรรค์ชั้น สูงสุดและน้ำที่ อยู่เหนือฟ้า
สวรรค์เอ๋ย

สรรเสริญพระองค์เกิด

๕ ขอ ให้ทั้งหมด นี้ สรรเสริญชื่อ ของ พระ
ยาห์เวห์เกิด

เพราะทุก สิ่ง ทุก อย่างเกิด ขึ้น มาตามคำ สั่ง
ของพระองค์

๖ พระองค์ตั้ง ให้สิ่ง เหล่า นั้นอยู่ใน ที่ของ มั่น
ตลอดกาล

พระองค์ตั้ง กฎ ต่างๆให้ กับสิ่ง เหล่า นั้นที่มัน
ไม่อาจฝ่าฝืนได้

๗ เจ้าที่เป็นสัตว์ยักษ์ในทะเลและทะเลลึกทั้ง
ปวงเอ๋ย

สรรเสริญพระยาห์เวห์จากแผ่นดินโลกเกิด

๘ ฟ้าแลบ ลูกเห็บเอ๋ย หิมะและควัน เอ๋ย
ลมพายุที่ทำตามคำสั่งของพระองค์เอ๋ย

๙ พวกภูเขาและเนินเขาทุกลูกเอ๋ย
พวกต้นผลไม้ และสนซีดาร์ทุกต้นเอ๋ย

๑๐ พวกสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยทุกชนิดเอ๋ย
พวก สัตว์ เลื้อยคลานและพวก นก ทั้ง หลาย

เอ๋ย

๑๑ กษัตริย์ทั้ง หลายของแผ่น ดิน โลกและ
ชนชาติทั้งปวงเอ๋ย

พวก เจ้า ฟ้าและพวก ผู้ พิพากษาทั้งหมดของ
โลกเอ๋ย

๑๒ หม่อมสาวทั้งหลายเอ๋ย
พวกคนแก่และเด็กเอ๋ย

๑๓ ขอ ให้ทั้งหมด นี้ สรรเสริญชื่อ ของ พระ
ยาห์เวห์เกิด

เพราะมี แต่ชื่อ ของ พระองค์เท่านั้นที่สมควร
จะได้รับการยกย่องเชิดชู

พระบารมีของ พระองค์สูงเหนือแผ่นดิน โลก
และฟ้าสวรรค์

๑๔ พระองค์ทำให้คนของพระองค์เข้มแข็ง
ขอ ให้คน เหล่า นั้นที่สัตย์ ซื่อต่อ พระองค์

สรรเสริญพระองค์เกิด

ขอ ให้พระองค์ได้ รับการ สรรเสริญจาก
ชาว อิสราเอลซึ่งเป็น ชนชาติที่ ไกล ชิด

พระองค์ที่สุด
สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

เฉลิมฉลองชัยชนะที่มาจากพระยาห์เวห์

๑๔๙ สรรเสริญพระยาห์เวห์ ร้อง
เพลงบทใหม่ให้กับพระยาห์เวห์

เกิด

ร้อง เพลงสรรเสริญพระองค์ในที่ ทุมมุมของ
คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์

๒ ชาวอิสราเอลเอ๋ย ให้เฉลิมฉลองผู้สร้างของ
เจ้าเกิด

พลเมืองของ คี โยน เอ๋ย ให้ชื่นชมยินดีใน
กษัตริย์ของเจ้าเกิด

๓ ให้พวก เขาสรรเสริญพระองค์ด้วย การ
เดินรำ

ร้อง เพลงให้ กับพระองค์ด้วย กลอง รำมะนา
และพิณ

๔ พระยาห์เวห์ชื่นชมคนของพระองค์
พระองค์ให้เกียรติกับคนต่ำต้อยของพระองค์

โดยให้พวกเขามีชัยเหนือศัตรู

๕ ให้คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ดีใจใน
เกียรตินี้

ให้พวก เขาร้อง เพลงด้วย ความ ยินดีแม้แต่
ตอนที่นอนอยู่บนเตียง

๖ ขอ ให้เสียงสรรเสริญพระเจ้าอยู่ในลำคอ
ของเขา

และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา
๗ พร้อมทั้งจะแก้แค้นต่อชนชาติอื่นๆ

และลงโทษพวกคนต่างชาติ
๘ ให้พวก เขาจับ กษัตริย์ของคนเหล่านั้นล่าม
โซ่

และจับคนสำคัญของคนเหล่านั้นใส่โซ่เหล็ก

* ๑๔๘:๘ *ควัน* ในที่นี้อาจจะหมายถึง “เมฆ” หรือ “วันที่เกิดจากภูเขาไฟ”

๙ให้พวก เขาลงโทษคน เหล่า นั้นตามคำ
ตัดสินที่พระเจ้าได้ให้ไว้
เรื่อง นี้เนาเกียรติยศมา ให้กับคน เหล่า นั้นที่
สัตย์ซื่อต่อพระองค์
สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

บทสวดที่เรียกให้สรรเสริญพระยาห์เวห์

๑๕๐ ^๑สรรเสริญพระยาห์เวห์
สรรเสริญพระเจ้าใน วิหารของ
พระองค์
สรรเสริญพระองค์ในฟ้า สวรรค์อันเป็น ป้อม
ปราการของพระองค์
^๒สรรเสริญพระองค์สำหรับการ ะ ทำอัน
ทรงฤทธิ์ทั้งหลายของพระองค์

สรรเสริญพระองค์ให้สมกับความยิ่งใหญ่ของ
พระองค์

^๓สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแดร
สรรเสริญพระองค์ด้วย การเล่นพิณใหญ่และ
พิณเล็ก

^๔สรรเสริญพระองค์ด้วยการตี กลอง รำมะนา
และการเต้นรำ

สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย

^๕สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบอันดัง
สรรเสริญพระองค์ด้วย เสียง ฉาบอัน กึกก้อง
เกิด

^๖ขอ ให้ทุก สิ่งที่มีลมหายใจ สรรเสริญพระ
ยาห์เวห์เกิด
สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

สุภาสิต คำนำ

หนังสือสุภาสิตเขียนขึ้น มาเพื่อช่วยให้คนเรามีสติ ปัญญา เพื่อจะได้ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง ซึ่งจะนำไปสู่ความสุขและความสำเร็จ หนังสือเล่มนี้เน้นให้คนเรารู้ว่า การยำเกรงและเชื่อฟังพระยาห์เวห์นั้น เป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ปัญญา

คำคมในหนังสือเล่มนี้ พูดถึงชีวิตในทุกด้าน เช่น ครอบครัว เพื่อนบ้าน สังคมรอบข้าง การศึกษา การงาน การทำมาค้าขาย และรัฐบาล คำคมเหล่านี้เน้นให้นับถือพ่อแม่ ให้ถ่อมตัวยอมรับการตักเตือนสั่งสอน ให้ระวังเรื่องการผิดประเวณี ให้ขยันขันแข็ง ให้ทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมา ให้ช่วยเหลือคนยากจน และให้ระวังคำพูด

คำคมในเล่มนี้ส่วนใหญ่เขียนขึ้นโดยกษัตริย์ซาโลมอน ลูกชายของกษัตริย์ดาวิด พระองค์ปกครองประเทศอิสราเอลประมาณหนึ่ง พันปีก่อนพระเยซูมาเกิด

หนังสือเล่มนี้ยังมีคำคมที่เขียนขึ้นโดยนักปราชญ์คนอื่น ๆ ด้วย (๒๒:๑๓-๒๔:๒๒ และ ๒๔:๒๓-๓๔) รวมทั้งคำคมของอากริ (๓๐:๑-๓๓) และคำคมของกษัตริย์เรมูเอลที่ไม่ใช่คนอิสราเอล (๓๑:๑-๓๑) ในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์ ประมาณเจ็ดร้อยปีก่อนพระเยซูมาเกิด ก็ได้มีการคัดลอกและรวบรวมคำคมทั้งหลายเหล่านี้มาไว้ในเล่มเดียวกัน

บทเริ่มต้น

๑ สุภาสิตเหล่านี้มาจากซาโลมอน ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดและเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

๒ สุภาสิตเหล่านี้มีไว้เพื่อให้คนได้เรียนรู้เกี่ยวกับปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อทำให้คนเข้าใจถึงคำพูดที่นำความเข้าใจลึกซึ้งมาให้

๓ สุภาสิตเหล่านี้มีไว้เพื่อสั่งสอนให้คนใช้ชีวิตอย่างฉลาดรอบคอบ

คือทำในสิ่งที่ถูกต้อง ยุติธรรม และเป็นธรรม
๔ สุภาสิตเหล่านี้มีไว้เพื่อให้คนที่อ่อนต่อโลกกลายเป็นคนฉลาดหลักแหลม เพื่อให้คนหนุ่มมีความรู้และมีความคิดรอบคอบ

๕ ขอให้คนที่ฉลาดอยู่แล้ว ฟังเรื่องนี้ด้วย จะได้ไปเสริมคำสั่งสอนของเขา คนที่รู้จักแยกแยะอะไรเป็นอะไรอยู่แล้ว จะได้มีความสามารถในการชี้แนะทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

๖ สุภาสิตเหล่านี้มีไว้เพื่อให้คนเข้าใจสุภาสิตและคำพูดที่เข้าใจยาก รวมทั้งคำคมทั้งหลายของคนทีฉลาดล้ำและพวกคำพูดที่เป็นปริศนาซ่อนเงื่อนของพวกเรา

๗ การยำเกรงพระยาห์เวห์คือจุดเริ่ม ต้นของความรู้อย่างไรก็ตามแต่คนโง่เกลียดชังปัญญาและคำสั่งสอน

เชื่อฟังพ่อแม่และหลีกเพื่อนชั่ว

๘ ลูกเอ๋ย ให้เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าได้ละทิ้งคำสอนของแม่เจ้าด้วย
๙ เพราะคำสั่งสอนของท่านทั้งสองนั้น มีเสน่ห์ดึงดูด มันจะเป็นมงกุฎดอกไม้สำหรับหัวเจ้า และเป็นสร้อยสำหรับคอเจ้า

๑๐ ลูกเอ๋ย ถ้าพวกคนบาปพยายามล่อลวงเจ้า ให้ไปกับพวกมัน ก็อย่าได้ไปเลย

๑๑ ถ้าพวกมันพูดว่า “มากับพวกเราสิ ให้เราไปดักข่มฆ่าคนกันเถอะ

ไปดักข่มฆ่าคนบริสุทธิ์เล่นๆกันเถอะ”
๑๒ ให้พวกเราไปกลืนกินคนพวกนั้นทั้ง เป็นเหมือนแดนคนตายกลืนกินคนเป็น ถึงเขาจะแข็งแรง ดี เราก็จะกลืนกินเขา เหมือนคนที่กำลังใกล้ตาย

๑๓ พวกเราจะได้ของมีค่ามากมายหลายอย่าง บ้านของพวกเราจะเต็มไปด้วยข้าวของทีปล้นมาได้

๑๔ มาร่วมกับเราสิ เราจะแบ่งของทีปล้นมาได้ให้เท่าๆกัน”

๑๕ ลูกเอ๋ย อย่าได้ไปเดินตามทางของพวกมัน ยิ่งเท่าของเจ้าจากทางเหล่านั้นของพวกมัน

๑๖ เพราะเท้าของพวกมันวิ่งไปทำชั่ว พวกมันรีบเร่งไปทำให้เกิดการนองเลือด
๑๗ มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะชิงตาข่าย

ในขณะที่นกกำลังจ้องมองอยู่
 ๑๘ แต่คนชิวพวก นี้ไม่รู้ตัวว่ากำลังวางกับ ดัก
 ตัวเอง
 พวกมันตรอปลิดชีวิตตัวเอง
 ๑๙ นี้ แหละคือชะตากรรมของคนที่ทำหรรพ์
 สมบัติมาได้จากการทารุณโหดร้าย
 หรรพ์สมบัตินั้นก็จครำชีวิตของพวกมันไป

สติปัญญาร้องเตือนผู้คน

๒๐ สติปัญญาร้องเสียงดังอยู่บนถนน
 เธอแผดเสียงร้องที่ลานเมือง
 ๒๑ เธอส่ง เสียงร้องตามหัวมุมถนนที่
 พลุกพล่าน
 เธอเปล่งเสียงพูดออกมาตรงทางเข้าประตู
 เมืองว่า
 ๒๒ “เจ้าคนอ่อน ต่อ โลกทั้ง หลาย เจ้าจะรักที่
 จะอ่อนต่อโลกอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน
 เจ้าคนชอบเยาะ เย้ย เจ้าจะยืนติดอยู่กับการ
 เยาะเย้ยไปอีกนานแค่ไหน
 เจ้า คนโง่ เจ้าจะเกลียดความรู้ไปอีกนานแค
 ๒๓ ถ้าพวก เจ้าจะหันมาสนใจคำตัก เตือนของ
 เรา
 เมื่อ นั้นเราก็จะบอกให้เจ้ารู้ถึงสิ่งที่อยู่ใน
 จิตใจของเรา
 และจะแสดงความคิดต่างๆของเราให้กับเจ้า
 ๒๔ เพราะเราได้ร้องเรียก แต่เจ้าไม่ยอมฟัง
 เราได้ทักท้วงมือเรียก แต่ไม่มีใครสนใจ
 ๒๕ พวกเจ้าเพิกเฉยต่อคำแนะนำของเรา
 และไม่ยอมรับฟังคำตักเตือนของเรา
 ๒๖ ดังนั้นเมื่อเจ้าเจอกับความหายนะ เราเอง
 จะหัวเราะเยาะเจ้า
 เมื่อสิ่งที่เจ้าหวาดกลัวเกิด ขึ้นกับเจ้า เราจะ
 เยาะเย้ยซ้ำเติมเจ้า
 ๒๗ เมื่อสิ่งที่เจ้าหวาดกลัวถาโถมใส่เจ้าเหมือน
 กับพายุ
 และความหายนะจุโจมใส่เจ้าเหมือนกับลม
 มรสุม
 เมื่อความทุกข์ ยากและความเจ็บ ปวดรวด
 ราว์วเกิดขึ้นกับเจ้า
 ๒๘ เมื่อ นั้นแหละ พวก เขาจะร้องเรียกหาเรา
 แต่เราจะไม่ตอบ
 พวกเขาจะมองหาเรา แต่จะไม่พบ
 ๒๙ เพราะพวกเขาเกลียดความรู้
 และไม่ยอมเลือกที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์

๓๐ เพราะพวก เขาไม่ยอม ฟังคำแนะนำของ
 เรา
 และพวกเขาทิ้งคำตักเตือนของเรา
 ๓๑ พวก เขาจะต้องกินผลที่เกิดจากวิถีชีวิต
 ของเขา
 และจะถูกเน้นไปด้วยแผนการร้ายต่างๆของ
 พวกเขาเอง
 ๓๒ คนอ่อน ต่อ โลกจะตาย เพราะเขาหันไป
 จากสติปัญญา
 คนโง่จะถูกทำลาย เพราะเขาพอใจกับความ
 โง่นั้น
 ๓๓ แต่ใครก็ตามที่ฟังเรา จะได้อยู่อย่าง
 ปลอดภัย
 และสุขสบายโดยไม่ต้องหวาด กลัวอันตราย
 ใดๆ”

แสวงหาสติปัญญา

๑ ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้ายอมรับคำพูดต่างๆของ
 ๒ เรา
 และเก็บรักษาคำสั่งต่างๆของเราไว้กับตัว
 ๓ ด้วยการเงี่ยหูฟังสติปัญญา
 และตั้งใจตั้งใจใฝ่หาความเข้าใจ
 ๔ นั้นล่ะ เมื่อเจ้ารำ ร้องหาความหยิ่ง ฐึ้นลึก
 ซึ่ง
 และรำ ร้องหาความรู้และความเข้าใจ
 ๕ เมื่อเจ้าแสวงหาความ เข้าใจเหมือนกับ
 แสวงหาเงิน
 และเสาะหาเงินเหมือนหาขุมทรัพย์ที่ซุกซ่อน
 อยู่
 ๕ เมื่อ นั้นเจ้าก็จะเข้าใจว่าความยำเกรงพระ
 ยาห์เวห์เป็นอย่างไร
 และเจ้าจะได้มีความรู้ที่มาจากพระเจ้า
 ๖ เพราะพระยาห์เวห์ให้สติปัญญา
 ความ รู้และความ เข้าใจออกมาจากปากของ
 พระองค์
 ๗ พระองค์จะสะสมวิธีแก้ปัญหามาไว้ ให้กับผู้
 ซื่อสัตย์
 พระองค์เป็นโล่กำบังให้กับผู้ที่ดำเนิน ชีวิตอยู่
 ในทางที่ดีพร้อม
 ๘ พระองค์เฝ้าระวังทางของคนที่ยุติธรรม
 และเฝ้า ปกป้องทางของคนที่จะรักภักดีต่อ
 พระองค์
 ๙ แล้วเจ้าจะเข้าใจว่าสิ่งไหนถูกต้อง ยุติธรรม
 และเป็นธรรม
 คือหนทางอันดีงามทั้งสิ้น
 ๑๐ เพราะปัญญาจะซึมซับเข้าไปในใจของเจ้า

ความรั้จะให้ความสุขกับจิตวิญญาณของเจ้า
 ๑๑ ความสุขุมรอบคอบจะปกป้องตัวเจ้า
 ความคิดรอบคอบจะเฝ้าดูแลตัวเจ้าไว้
 ๑๒ เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางของคนชั่ว
 และให้พ้นจากคนพูดร้าย
 ๑๓ เจ้าจะได้พ้นจากคนที่ละทิ้งทาง ตรงทั้ง
 หลาย
 เพื่อไปเดินในทางมิดมิดเหล่านั้น
 ๑๔ เจ้าจะได้พ้นจากคนที่ชอบทำชั่ว
 ที่สนุกสนานกับทางชั่วที่วิปริตผิด เพี้ยนไป
 นั้น
 ๑๕ เจ้าจะได้พ้นจากคนที่มีหนทางคดเคี้ยว
 และคนที่เจ้าเล่ห้ในทางทั้งหลายของเขา
 ๑๖ เจ้าจะได้พ้นจากภรรยาของผู้อื่น *
 จากหญิงเล่นชู้ที่พูดหวานหู
 ๑๗ ผู้ ที่ทอด ทิ้งสามีที่นางแต่งด้วยตอนเป็น
 สาว
 และลื้มข้อ ตกลงที่เธอทำไว้กับสามีต่อ หน้า
 พระเจ้าของเธอ
 ๑๘ ทางที่ไปหาเธอ นั้น ลาดไปสู่แดนคนตาย
 อย่างแน่นอน
 และรอยเท้าทั้งหลายของเธอนั้นนำไปสู่เมือง
 ผี
 ๑๙ ทุกคนที่ไปหานาง ไม่เคยได้กลับมาอีก
 ไม่มีใครในพวก นั้นพบเห็นหนทางแห่งชีวิต
 อีกเลย
 ๒๐ ดังนั้นให้เดินบนหนทางของคนดี
 และยึด มั่นในหนทางของคน เหล่า นั้นที่ท่า
 ตามใจพระเจ้า
 ๒๑ เพราะคนสัตย์ ชื่อจะได้อาศัยอยู่บนแผ่น
 ดิน
 และคนบริสุทธีก็จะต้องอยู่ที่นั่น
 ๒๒ แต่คนชั่วจะถูกตัดออกจากแผ่นดิน
 และคนไม่สัตย์ชื่อก็จะถูกถอนรากถอนโคน

ชีวิตที่พระเจ้าพอใจจะยืนยาว
 ๑ ลูกเอ๋ย อย่าลื้มคำสั่งสอนของเรา
ก ให้ใจของเจ้าเก็บรักษา คำ สั่งต่างๆของ
 เราไว้
 ๒ เพราะสิ่ง เหล่านี้จะเพิ่มพูนจำนวนวันและปี
 ของชีวิตเจ้า
 แถมจะทำให้เจ้าอยู่เย็นเป็นสุขด้วย

๓ อย่าให้ความจงรักภักดีและความ ชื่อสัตย์
 ละทิ้งเจ้าไป
 ผูกมันไว้รอบคอของเจ้าเหมือนกับสร้อยคอ
 เขียนมันลงไปบนแผ่นดินใจของเจ้า
 ๔ แล้วเจ้าจะเป็นที่ยอมรับและประสบความสำเร็จ
 สำเร็จอย่างดียิ่ง
 ในสายตาของพระเจ้าและผู้คนทั่วไป
 ๕ ให้ไว้ วางใจในพระ ยาห์เวห์ด้วยสุดใจของ
 เจ้า
 และอย่าได้พึ่งความเข้าใจของตัวเอง
 ๖ ให้เชื่อฟังพระองค์ในทุกหนทางของเจ้า
 แล้วพระองค์จะทำให้เส้นทางของเจ้าราบรื่น
 ๗ อย่าได้คิดว่าตัวเองฉลาด
 แต่ให้ยำเกรงพระ ยาห์เวห์และหันไปจากสิ่ง
 ชั่วร้าย
 ๘ เมื่อเจ้าทำอย่างนี้ มันจะช่วยเยียวยารักษา
 สุขภาพของเจ้า
 และทำให้กระดูกของเจ้าสดชื่น
 ๙ ให้ถวายเกียรติกับพระ ยาห์เวห์ด้วยทรัพย์
 สมบัติของเจ้า
 และด้วยผลผลิตแรกจากพืชผลทุกชนิดที่เจ้า
 ปลูกไว้
 ๑๐ แล้ว ยัง ฉางของเจ้าจะเต็ม เปี่ยมไปด้วย
 เมล็ดข้าว
 และถึงเหล่า อ่องุ่นของเจ้าก็จะเต็ม ล้นไป ด้วย
 เหล้าองุ่นใหม่
 ๑๑ ลูก เอ๋ย อย่าดู หมิ่นการตี สอนของพระ
 ยาห์เวห์
 และอย่าได้ขุ่นเคืองเมื่อพระองค์ตักเตือน
 ๑๒ เพราะพระ ยาห์เวห์จะตัก เตือนคนที่
 พระองค์รัก
 เหมือนกับพ่อที่เตือนลูกที่เขามาจากภูมิใจ

คุณค่าของสติปัญญา

๑๓ คนที่ค้นพบสติปัญญา มีเกียรติจริงๆ
 คนที่มีความเข้าใจก็มีเกียรติจริงๆ
 ๑๔ กำไรที่เกิดจากสติปัญญานั้น มีค่ายิ่ง กว่า
 เงิน
 รายได้ที่เกิดจากเธอ มีค่ายิ่งกว่าทองคำ
 ๑๕ สติปัญญานั้นมีค่ายิ่งกว่าทับทิม
 สิ่งทั้ง หลายที่เจ้าอยากได้ไม่อาจจะเทียบได้
 กับสติปัญญา
 ๑๖ ชีวิตที่ยืนยาวก็อยู่ในมือขวาของเธอ

* ๒:๑๖ ภรรยาของผู้อื่น ... หญิงเล่นชู้ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า หญิงต่างประเทศ ... หญิงต่างดาว

ความมั่งคั่งและเกียรติยศก็อยู่ในมือข้า
 ของเธอ
 ๑๗ ทางเดินของสติปัญญา นั้นนำความ สุขมา
 ให้
 และหนทางทั้งหมดของเธอคือสันติสุข
 ๑๘ สติ ปัญญาคือต้นไมแห่งชีวิตแก่ผู้ ที่
 สวมกอดเธอไว้
 ผู้ที่ยึดเธอไว้ ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
 ๑๙ พระ ยาร์เวห์ใช้สติ ปัญญาในการวาง
 รากฐานของโลกนี้
 พระองค์ใช้ความ เข้าใจในการจัด วางฟ้า
 สวรรค์ในท้องของมัน
 ๒๐ ด้วยความรู้ของพระองค์ ก็มีน้ำพุพุ่งขึ้นจาก
 ใต้ดิน
 และหมู่เมฆก็โปรยปรายฝนลงมา

สติปัญญาจะสอนให้ยุติธรรม

๒๑ ลูก เอ๋ย ฝ่า ระวางวิธี การแก้ปัญหาและ
 ความสุขุมรอบคอบของเจ้าไว้
 อย่าปล่อยให้อะไรสองสิ่ง นี้ หลุดรอดสายตาของ
 เจ้าไปได้
 ๒๒ แล้วสองสิ่งนี้จะให้ชีวิตกับเจ้า
 และเป็นเครื่องประดับอยู่บนคอของเจ้า
 ๒๓ เจ้าจะเดินตามทางของเจ้าอย่างปลอดภัย
 เท้าของเจ้าจะไม่มีวันสะดุดล้ม
 ๒๔ ถ้าเจ้านอนลง เจ้าก็จะไม่ต้องหวาดกลัว
 เมื่อเจ้าล้มตัวลงนอน เจ้าจะหลับอย่างมี
 ความสุข
 ๒๕ อย่าไปกลัวความ หายนะที่เกิดขึ้นอย่าง
 กระทบหัน
 หรือกลัวเมื่อลมพายุโหมกระหน่ำเข้า ใส่คน
 ชั่ว
 ๒๖ เพราะพระ ยาร์เวห์จะเป็นความเชื่อ มั่น
 ของเจ้า
 และจะดูแลรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากกับ
 ดัก
 ๒๗ อย่าได้หวงของดีจากคนที่มิสิทธิ์จะได้
 มัน
 เมื่อเจ้าสามารถที่จะให้กับเขา
 ๒๘ อย่าได้บอกกับเพื่อนบ้านว่า
 “ไปก่อน ค่อยมาใหม่ พรุ่งนี้ถึงจะให้”
 เมื่อเจ้ามีจะให้แล้ว
 ๒๙ อย่าได้วางแผนทำร้ายเพื่อนบ้าน
 ที่อยู่ใกล้ๆและไว้วางใจในตัวเจ้า
 ๓๐ อย่าได้ตำหนิคนดีกับใครโดยไม่มีสาเหตุ
 เมื่อคนๆนั้นไม่ได้ทำร้ายอะไรเจ้าเลย

๓๑ อย่าอิจฉาคคนที่ชอบความรุนแรง
 อย่าไปเลือกทำตามอย่างเขา
 ๓๒ เพราะพระ ยาร์เวห์ชยะแฆงคนคดโกง
 เหล่านั้น
 แต่พระองค์จะเป็นเพื่อนกับคนสัตย์ซื่อ
 ๓๓ คำสาป ช่งของพระ ยาร์เวห์จะตกอยู่ใน
 เรือนคนชั่ว
 แต่พระองค์จะอวยพรบ้านของคนที่ทำ
 ตามใจพระเจ้า
 ๓๔ พระองค์เยาะเย้ยคนที่ชอบเยาะเย้ย
 แต่พระองค์เมตตา ปราณีกับคนที่อ่อนน้อม
 ถ่อมตน
 ๓๕ คนฉลาดจะได้รับเกียรติ
 แต่คนโง่ตื้อรั้นจะอับอายขายหน้า

คำแนะนำของพ่อเกี่ยวกับสติปัญญา

๑ ลูกๆเอ๋ย ฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้าเกิด
 และเอาใจใส่ให้ดี เพื่อเจ้าจะได้รับความ
 รู้ความเข้าใจ
 ๒ เพราะเราได้ให้คำแนะนำที่ดีกับเจ้า
 ตั้งนั้นอย่าได้ลืมคำสอนของเรา
 ๓ สมัยที่เรายังเป็นเด็กอยู่ในบ้านของพ่อ
 เป็นลูกเพียงคนเดียวของแม่ ที่แม่
 ทะนุถนอม
 ๔ พ่อเริ่มสอนเราและพูดกับเราว่า
 “ขอให้ใจของเจ้ายึด มั่นในคำ พูดต่างๆของ
 พ่อ
 ให้รักษาคำสั่งต่างๆของพ่อไว้ แล้วชีวิตเจ้าจะ
 ยั่งยืน
 ๕ ให้เอาสติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเกิด
 อย่าได้ลืมคำพูดเหล่านั้นที่ออกจากปากของพ่อ
 และอย่าหันหนีไปจากมันเลย
 ๖ อย่าได้หัน หลังให้กับสติปัญญา แล้วเธอจะ
 ฝ่ารักษาเจ้า
 รักเธอ แล้วเธอจะปกป้องเจ้า
 ๗ ก้าวแรกที่จะเป็นคนฉลาด ก็คือ การรับเอา
 คำสอนที่เฉลียวฉลาด
 แม้ว่าจะต้องเสียทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มีอยู่
 ก็ตาม ก็ให้รับเอาความเข้าใจเกิด
 ๘ ให้เห็นคุณค่าของสติปัญญาเกิด แล้วเธอจะ
 ยกย่องเจ้า
 เธอจะให้เกียรติกับเจ้า เมื่อเจ้าสวมกอดเธอ
 ไว้
 ๙ สติปัญญาจะสวมมงกุฎดอกไม้อันงดงามไว้
 บนหัวของเจ้า
 เธอจะมอบมงกุฎอันแสนวิเศษแก่เจ้า”

เลือกหนทางแห่งสติปัญญา

- ๑๐ ฟังเถิด ลูกเอ๋ย ให้อยอมรับคำพูดทั้งหลายของเรา
- แล้วเดือนปีแห่งชีวิตของเจ้าจะยืนยาว
- ๑๑ เราสอนเจ้าในทางแห่งสติปัญญา
- เรานำเจ้าสู่หนทางที่ถูกต้องทั้งปวง
- ๑๒ เมื่อเจ้าเดิน อย่าง ก้าวของเจ้าจะไม่ถูกกีดขวาง
- ถ้าเจ้าวิ่ง เจ้าก็จะไม่สะดุดล้ม
- ๑๓ ให้อึดคำสั่งสอนไว้ อย่าปล่อยให้หลุดไป
- เฝ้าดูแลรักษาสติปัญญาไว้ เพราะเธอคือชีวิตของเจ้า
- ๑๔ อย่าเข้าไปในทางของคนชั่ว
- อย่าเดินตามทางของพวกคนชั่วช้า
- ๑๕ หลีกเลียงมันเสีย อย่าตามมันไปเลย
- หันไปจากมันและเดินไปทางอื่น
- ๑๖ เพราะถ้าคน ชั่วพวก นั้นไม่ได้ทำชั่ว พวกมันก็จะนอนไม่หลับ
- ถ้าพวก มันยังไม่ได้ทำให้คน หนึ่งคนใดสะดุดล้ม ลง เวลานอนของพวก มันก็จะถูกขโมยไป
- ๑๗ พวกมันกินขนมปังแห่งความชั่วร้าย
- และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความรุนแรง
- ๑๘ แต่ทาง เดินของคนที่ทำตามใจพระเจ้าก็เปรียบเหมือนแสงอรุณรุ่ง
- ที่ส่องสว่างมาก ชื่นเรื่อจจนสว่างเต็ม ที่ของวันนั้น
- ๑๙ หนทางของคน ชั่วเปรียบเหมือนความมืดมิด
- พวกมันไม่รู้ว่าจะตัวเองสะดุดอะไรล้ม

ให้เดินในทางที่ถูก

- ๒๐ ลูก เอ๋ย ตั้งใจฟังคำ พูดทั้ง หลายของเราเถิด
- เอียงหูมาฟังสิ่งที่เราพูดให้ดี
- ๒๑ อย่าปล่อยให้คำ พูดเหล่านี้เส็ด รอดไปจากสายตาเจ้า
- เก็บรักษาพวกมันไว้ในใจ
- ๒๒ เพราะคำสอนเหล่านี้ นำชีวิตมาให้กับคนที่ค้นพบพวกมัน
- มันจะเยียวยา รักษาทั้ง กายและใจของคน ที่พบพวกมัน
- ๒๓ ยิ่งกว่าสิงโต ให้เฝ้าระวังใจ

เพราะใจเป็นแหล่งชีวิต
 ๒๔ ให้เอาคำพูดที่คิดโกงห่างจากปากของเจ้า
 เถอะ
 ให้เอาคำพูดที่หลอก ลงห่างไปจากริม ฝีปากเจ้า
 ๒๕ ขอให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า
 ให้ดูหนทางที่กำลังก้าวไป
 ๒๖ ให้สนใจทางที่เจ้าจะก้าวไป
 แล้วเจ้าจะปลอดภัยในทุกหนทางที่เจ้าไป
 ๒๗ อย่าได้ออกนอกกลุ่มนอกทางไปทางขวาหรือทางซ้าย
 ให้ยังเท้าของเจ้าไว้จากความชั่ว

สติปัญญาจะพาให้พ้นการผิดประเวณี

๕ ลูกเอ๋ย ให้สนใจสติปัญญาของเรา
 ๕ ใญ่หูฟังความรู้ความเข้าใจของเราให้ดี
 ๖ แล้วเจ้าจะได้คิดรอบคอบ
 และริม ฝีปากของเจ้าจะพูดด้วยความ ฐึ้นแท้จริง
 ๓ เพราะริม ฝีปากของเมียคนอื่น นั้น *หยาดเยิ้มด้วยน้ำผึ้ง
 และคำพูดของเธอก็สิ้นยิ่งกว่าน้ำมันมะกอก
 ๔ แต่สุดท้ายแล้วเธอจะขมเหมือนกับบอ ระเพ็ด
 และเจ็บปวดเหมือนดาบสองคม
 ๕ เท้าของเธอ ننเดินไปสู่ความตาย
 ทุกย่างก้าวของเธอตรงดิ่ง ไปยังแดนคนตาย
 ๖ เธอไม่ยอมเดินตรงไปยังหนทางที่นำไปสู่ชีวิต
 หนทางของเธอ ننคดเคี้ยว แต่เธอก็ไม่รู้ตัว
 เสียด้วยซ้ำ
 ๗ ดังนั้น ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี
 และอย่าได้หันเหไปจากคำ พูดทั้ง หลายของเรา
 เรา
 ๘ อยู่ให้ห่างไกลจากผู้หญิงอย่างนั้น
 และอย่าเข้าไปใกล้ประตูบ้านของเธอ
 ๙ ไม่อย่างนั้น ชื่อเสียงเกียรติยศของเจ้าก็จะตกไปเป็นของคนอื่น
 และเจ้าจะสูญเสียเดือนปีของเจ้าให้กับคนที่โหดร้าย
 ๑๐ พวกคนแปลกหน้าจะสุบทรัพย์สมบัติของเจ้าจนอึดหน่า
 ทรัพย์สมบัติที่เจ้าหามาได้ด้วยความยากลำบากก็จะตกไปอยู่ในบ้านของคนอื่น

*๕:๓ เมียคนอื่นนั้น หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หญิงแปลกหน้า” หรือ “หญิงต่างถิ่น”

๑๑ ในที่สุดเจ้าจะร้องครวญคราง
เมื่อเนื้อหนังและร่างกายของเจ้าถูกทำลาย
๑๒ แล้วเจ้าจะพูดว่า “ข้าเคยเกลียด ชังคำสั่ง
สอน
และใจข้าก็เหยียดหยามการว่ากล่าวตัก
เตือน
๑๓ ข้าไม่เชื่อฟังพวกครูข้า
และไม่ยอมเจียหูฟังครูผู้แนะนำข้า
๑๔ ข้าก็เลยเจอกับปัญหา ร้อยแปดอย่าง
รวดเร็ว
แล้วต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าที่ซุ่มนุมน
ชน”
๑๕ ดังนั้นให้ตีมน้ำ *จากบ่อเก็บน้ำของเจ้าเอง
เป็นน้ำใสบริสุทธิ์จากบ่อของเจ้าเอง
๑๖ ไม่อย่างนั้น ตาน้ำของเจ้าอาจจะไหลนอง
ไปท่วมท้องถนน
และสายน้ำของเจ้าอาจจะไหลนองไปในที่
ลานเมือง
๑๗ ให้สายน้ำนั้นเป็นของเจ้าแต่เพียงผู้เดียว
อย่าแบ่งปันกับคนอื่น
๑๘ ขอให้ตาน้ำของเจ้าได้รับพร
ขอให้เสพ สุขกับภรรยาที่เจ้าแต่งงานเป็น
หนุ่ม
๑๙ เธอเป็นเหมือนกวางเพศเมียที่เข้า ยวนใจ
หรือเลี้ยงผาที่สง่างาม
ขอให้เต้าของเธอหนักกระหายเจ้าเสมอ
ขอให้เฝ้ามั่นกับการร่วม รักกับนางอยู่
สม่ำเสมอ
๒๐ ลูกพ่อ ทำไมจะต้องไปเฝ้ามั่นกับหญิงอื่น
และโอบกอดสองเต้าของหญิงขี้เล่า
๒๑ เพราะวิถี ทางของแต่ละ คน หนีไม่พ้น
สายตาของพระยาที่เวห์หรือก
พระองค์ตรวสอบทุกอย่างก้าวของเขา
๒๒ ความ ชั่วที่เขาทำเป็นกับ ดักสำหรับตัวเขา
เอง
เขาติดอยู่กับตาข่ายแห่งความ บาปของตัวเอง
๒๓ เขาตายไปเพราะขาดการควบคุมตนเอง
และหลงทางไปเพราะความเงี้ยวของตนเอง

อย่าค้าประกันหนี้ให้คนอื่น

๑ ลูกเอ๋ย หากเจ้าไปค้าประกันหนี้ให้กับ
เพื่อนบ้านของเจ้า
คือไปจับมือรับปากประกันหนี้ให้กับคนอื่น

๒ เจ้าได้ตกหลุมพรางแล้วที่ไปรับปากเขา
อย่างนั้น
คำพูดของเจ้าทำให้เจ้าติดกับดักแล้ว
๓ ลูกเอ๋ย ให้เจ้าทำอย่างนี้ เพื่อเจ้าจะได้รอด
ตัวไปจากเรื่องนี้
ให้ไปหาเพื่อนบ้านคนนั้นอย่างถ่อมสุภาพ
และขอเรื่องเพื่อนบ้านคนนั้นของเจ้า
เพราะเจ้าตกอยู่ในกำมือของเขาแล้ว
๔ อย่าได้นอนตาลับ
หรือปล่อยให้หนึ่งตาปรือ
๕ เอาตัวรอดไว้ ก่อน เหมือนกับกวางที่หนี
จากนายพราน
หรือเหมือนกับนกที่หนีจากเงื้อมมือของนาย
พรานล่านก

ระวิงอย่าเกียจคร้าน

๖ เจ้าคนขี้เกียจ ไปดูมดไป
ไปดูชีวิตของมันซะ จะได้ฉลาดขึ้น
๗ มดไม่มีผู้สังการ
ไม่มีเจ้าหน้ำที่ หรือผู้ปกครอง
๘ แต่มันหาอาหารในช่วงฤดูร้อน
และเก็บสะสมในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว
๙ เจ้าคนขี้เกียจ เจ้าจะนอนอยู่ตรงนั้นอีกนาน
แค่ไหน
เมื่อไหร่เจ้าถึงจะลุกขึ้นจากที่นอน
๑๐ คนเกียจคร้านพูดว่า “ขอนอนอีกสัก กีบ
ขอพักอีกสักหน่อย
ขอนอนกอดดอกอีกสักนิด”
๑๑ แล้วเมื่อนั้น ความยากจนก็จะจู่โจมเข้าใส่
เจ้าเหมือนกับโจรบุกลั่น
และความอดอยากก็จะจู่โจมเข้ามาเหมือน
นักรบ

ระวิงคนที่ชอบก่อเรื่อง

๑๒ คนชอบก่อเรื่อง
คือคนชั่วร้ายที่ชอบพูดโกหกไปทั่ว
๑๓ พร้อมทั้งขยิบหูขยิบตา
ส่งสัญญาณด้วยมือและเท้า
๑๔ เขาก่อการทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ
ด้วยจิตใจคดโกงที่วางแผนการชั่วร้าย
๑๕ ดังนั้น ความหายนะจะเกิดขึ้นกับเขาทันที
ทันใด
และเขาจะถูกทำลายอย่างย่อยยับภายใน
พริบตา เกินกว่าที่จะเยียวยารักษาได้

*๕:๑๕ น้ำ ในที่นี้กำลังเปรียบเทียบกับเม็ย

สิ่งที่พระยาห์เวห์เกลียดชัง

๑๖ มีหกสิ่งที่พระยาห์เวห์เกลียดชัง
อันที่จริงมีเจ็ดสิ่งที่พระองค์สะอิดสะเอียน
๑๗ คือดวงตาที่หยิ่งยโส
ลิ้นที่พูดโกหก
มือที่ฆ่าคนบริสุทธิ์
๑๘ จิตใจที่คิดแผนการชั่วร้าย
เท้าที่รีบวิ่งไปทำความชั่ว
๑๙ อีกทั้งพยานเท็จที่พูดโกหก
และคนที่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันใน
หมู่พี่น้อง

ระวิงเรื่องการเล่นชู้

๒๐ ลูกเอ๋ย ให้รักษาคำสั่งของพ่อเจ้าไว้
และอย่าละทิ้งคำสั่งสอนของแม่เจ้า
๒๑ ให้เอามั่นคงล่องคอของเจ้าไว้
ให้มันห้อยอยู่ใกล้ใจของเจ้าตลอดเวลา
๒๒ ไม่ว่าเจ้าจะเดินไปที่ไหน คำสั่งสอนนั้นจะ
นำทางเจ้า
จะคอยดูแลเจ้าเมื่อเจ้านอนลง
และจะคอยพูดคุยกับเจ้าเมื่อเจ้าตื่นขึ้น
๒๓ เพราะคำสอนนั้นเป็นตะเกียง
คำสั่งสอนนั้นเป็นแสงสว่าง
และการตักเตือนดีสอนนั้นเป็นทางที่นำไปสู่
ชีวิต
๒๔ คำ สอนของพ่อแม่จะช่วยรักษาเจ้าให้
รอดพ้นจากหญิงชู้
และรอดพ้นจากคำพูดยั่ววนของหญิงที่เล่น
ชู้*
๒๕ อย่าปล่อยให้ใจของเจ้ากระสันในความ
งามของเธอ
และอย่าปล่อยให้เธอสะกดเจ้าด้วยหางตา
ของเธอ
๒๖ เพราะไปเที่ยวโสเภณี จ่ายค่าตัวเท่า
ขนมปังแต่ก้อนเดียว
แต่ถ้าไปยุ่งกับเมียคนอื่น เจ้าจะต้องเสียทั้ง
ชีวิตไป
๒๗ ใครบ้างที่ใส่ไฟเข้าไปในกระเป่าหน้าอก
แล้วเสื้อไม่ไหม้

๒๘ ใครบ้างที่เดินบนถ่านไฟ
แล้วเท้าไม่พอง
๒๙ คนที่ไปร่วมหลับ นอนกับเมียของเพื่อน
บ้านก็เหมือนกัน
ไม่มีใครที่ไปแต่ต้องตัวเธอ แล้วพันโทษไป
ได้
๓๐ คนจะไม่เหยียดหยามหัวขโมยหรือก
ถ้าเขาขโมยไปเพื่อดับความหิวโหย
๓๑ แต่ถ้าหากเขาถูกจับได้ เขาจะต้องจ่ายคืน
ถึงเจ็ดเท่า
เขาอาจจะต้องชดใช้ด้วยทุกสิ่งที่เขาโม้ยู่
๓๒ ส่วนคนที่เป็นอย่างเมียคนอื่น เป็นคนไม่มี
สมองคิด
คนที่ทำอย่างนี้ทำลายตัวเอง †
๓๓ เขาจะถูกโยยติ และเสื่อมเสียเกียรติ
ความอับอายของเขาไม่อาจถูกลบล้างไปได้
๓๔ เพราะความหึง หวงจะกระตุ้นให้สามีของ
หญิงนั้นโกรธแค้น
และในวันที่เขาแค้นนั้น เขาจะไม่ปราณี
เลย
๓๕ เขาจะไม่ยอมรับเงินชดใช้ใดๆ
และไม่ยอมรับค่าทำขวัญ ด้วย ไม่ว่าเจ้าจะ
พยายามให้เขามากแค่ไหนก็ตาม

คำเตือนอีกครั้งเรื่องการเล่นชู้

๗* ลูกพ่อ จดจำคำพูดของเราไว้ให้ดี
ให้เก็บสะสมคำสั่งของเราไว้กับตัวเจ้า
๒ ให้รักษา คำ สั่งต่างๆของเรา แล้วเจ้าจะมี
ชีวิตที่ยั่งยืน
ให้รักษาคำสั่งสอนของเรา เหมือนกับแก้วตา
ของเจ้า
๓ ให้ผูกคำสั่งต่างๆของเราไว้ที่นิ้วมือของเจ้า
และให้เขียนพวกมันลงไปในแผ่นใจของเจ้า
๔ ให้พูดกับสติ ปัญญาว่า “เจ้าคือพี่สาวของ
ข้า”
ให้เรียกความรู้ความเข้าใจว่า “เจ้าเป็นเพื่อน
ซี้ของข้า”
๕ แล้วพวกมันจะช่วยป้องกันเจ้าจากเมียของ
คนอื่น
และช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากหญิงเล่นชู้ †ที่พูด
ยั่ววนเจ้า

* ๖:๒๔ หญิงที่เล่นชู้ หรืออาจแปลได้อีกว่า “หญิงแปลกหน้า” หรือ “หญิงต่างถิ่น”
† ๖:๓๒ คนที่ทำอย่างนี้ทำลายตัวเอง ก็ปล่อยให้เขาไปมีชู้ อย่างนั้น”
† ๗:๕ หญิงเล่นชู้ หรืออาจแปลได้อีกว่า “หญิงแปลกหน้า” หรือ “หญิงต่างถิ่น”

๖ เรามองผ่านช่องไม้ระแนงลงมาด้านล่าง จากหน้าต่างบ้านชั้นบนของเรา

๗ เรามองเห็นพวกคนหนุ่มบาง คนที่อ่อนต้อโลก

ในกลุ่มนี้เราสังเกตเห็นคนหนึ่ง ที่ไม่มีสมมุติ

๘ เขากำลังเดินไปตามถนน และมาใกล้มุมถนนที่อยู่ใกล้กับบ้านของหญิงคนหนึ่ง เขาเลี้ยวไปตามถนนที่ผ่านบ้านของหญิงคนนั้น

๙ ในช่วงเวลาพลบค่ำในยามค่ำคืน ความมืดมิดย่างกรายเข้ามา

๑๐ ทันใดนั้น หญิงคนนั้นก็เดินเข้ามาหาเขา แต่งตัวอย่างกับโสเภณี ในใจเธอเต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบาย

๑๑ เธอจัดจ้าน คือด้านเท้าของเธออยู่ไม่ติดบ้าน

๑๒ เดี่ยว ก็อยู่ตามถนน เดี่ยว ก็อยู่ตามลานเมือง

เธอดักข่มอยู่ทุกซอกทุกมุม

๑๓ เธอคว้าตัวเขาเข้ามาจูบ แล้วพูดกับเขาอย่างหน้าด้านๆว่า

๑๔ “วันนี้นั้นฉันได้ถวายเครื่องสังสรรค์บูชาเพื่อแก่นั่นไปแล้ว

ฉันจึงมีเนื้ออย่างเหลือเฟืออยู่ที่บ้าน

๑๕ ฉันก็เลยออกมามองหาที่ทาน และฉันก็พบท่านจนได้

๑๖ นี่แน่ะ ฉันปู้ฝาดลุมเตี้ยงเอาไว้ ด้วยฝ่าลิ้นย้อมสีของอู๋ยิปต์

๑๗ ฉันมีกำยานหอม นำหอมจากตะวันตก และอบเชย

ฉันได้พรมพวกมันลงบนที่นอน

๑๘ มาเถิด ให้เรามาตีมต่ำกับความรักของเรา จนรุ่งเช้า

ให้เราไปสนุกสนานกับความรักของเราเถิด

๑๙ เพราะผิวของฉันไม่อยู่บ้าน เขาเดินทางไปไกลแสนไกล

๒๐ เขาเอาถุงเงินติดตัวไปด้วย เขาจะไม่กลับบ้านจนกว่าจะถึงวันพระ จันทรเต็มดวง”

๒๑ เธอยู่ววนเขาและหว่านเสน่ห์ใส่เขา และเกลี้ยกล่อมเขาด้วยคำพูดที่รื่นหู

๒๒ แล้วเขาก็ตามเธอไปที่นั่นที่ เหมือนกับวัวตัวผู้ที่เดินไปให้เขาฆ่า เหมือนกับกวางหนุ่มที่เดินไปติดกับดัก

๒๓ แล้วลูกธนูแทงทะลุเข้าไปในตับของมัน เขาเปรียบเหมือนนกที่รีเข้าสู่ตาข่าย เขาไม่รู้ตัวว่าเขาจะต้องชดใช้ความผิดนี้ด้วยชีวิต

๒๔ ดังนั้น ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี ให้ตั้งใจฟังคำพูดจากปากของเราให้ดี

๒๕ อย่าปล่อยใจของเจ้าหันไปในทางของเธอ อย่าได้พลัดหลงเข้าไปในทางของเธอ

๒๖ เพราะเธอได้ทำให้ผู้คนล้มตายมามากแล้ว

๒๗ บ้านของเธอ นั้นเป็นหนทางไปสู่หลุมฝังศพ

ห้องนอนของเธอนำไปสู่แดนคนตาย

สติปัญญาเล่าเรื่องของเธอให้ฟัง

๑ สติปัญญากำลังส่งเสียงร้องเรียกอยู่ด้วยความรู้ความเข้าใจเปล่งเสียงของเธอ

๒ เธอยืนอยู่ที่บนยอดเขา ตามถนนหนทางและตามทางแยกถนน

๓ เธอส่งเสียงร้องอยู่ที่ข้างประตู และที่ทางเข้าเมือง

๔ สติปัญญาเรื่องราว “ท่านทั้งหลาย ข้าส่งเสียงเรียกพวกท่าน เสียงของข้าพูดกับมนุษย์ทุกคน”

๕ คนทั้งหลายที่ขาดความเข้าใจ ให้เรียนรู้ที่จะเป็นคนฉลาดหลักแหลมเถิด คนโง่ทั้งหลาย หัดใช้สมองเสียบ้าง

๖ ฟังให้ดี เพราะเรามีเรื่องสำคัญบางอย่างจะบอก

เราจะสอนเจ้าในสิ่งที่ถูกต้อง

๗ ด้วยว่าปากของเรานั้นพูดความจริง ริมฝีปากของเรานั้นเกลียดชังความชั่ว

๘ คำพูดทุก คำที่ออกจากปากของเรา นั้นล้วนสัตย์ซื่อ

๙ ไม่มีคำ พูดใดที่บิดเบือนหรือทำให้หลงผิดเลย

๑๐ ถ้อยคำทุกคำล้วนแต่ชัดแจ้งอยู่แล้วสำหรับคนที่มีความเข้าใจ และตรงไปตรงมาสำหรับคนที่มีความรู้

๑๑ ให้ยอมรับการตก เตือนของเรา มันดีกว่าเงินเสียอีก

ยอมรับความ รู้ของเรา มันดีกว่าทองคำบริสุทธิ์

๑๒ เพราะสติปัญญานั้นดีกว่าทัพบทิมสิ่งทั้ง หลายที่เจ้าอยากได้ไม่อาจจะเทียบได้กับสติปัญญา

๑๒ “เราเป็นสติปัญญา เราอยู่ร่วมชายคาเดียวกับ
กับความเฉลียวฉลาด และเรารู้ว่าจะหาความรู้และความ
รอบคอบได้ทีไหน

๑๓ ความยำเกรงพระ ยาร์เวห์นั่น คือการ
เกลียดชังความชั่ว และเราก็เกลียดชังความหยิ่งจองหอง
การกระทำชั่วร้ายและคำพดลหลอกลวง

๑๔ เรามีคำแนะนำดีๆ และวิธีการแก้ปัญหามา
เราเป็นความเข้าใจ และเรามีพลัง

๑๕ เราช่วยพวกกษัตริย์ในการปกครอง
และเราช่วยพวกผู้นำให้ออกกฎหมายที่
ยุติธรรม

๑๖ พวกเจ้า ชายก็อาศัยเราในการปกครอง
บ้านเมือง พวกคนใหญ่คนโต และผู้พิพากษาที่ยุติธรรม
ก็อาศัยเราด้วยเหมือนกัน

๑๗ เราชักคุณเหล่านั้นที่รักเรา
คนเหล่านั้นที่แสวงหาเราจะพบเรา

๑๘ ความร่ำรวยและเกียรติยศนั้นก็อยู่กับเรา
อีกทั้งความมั่งคั่งอันถาวรที่ได้มาอย่าง
ยุติธรรมก็อยู่กับเรา

๑๙ ผลของเรา นั้นดียิ่ง กว่าทองคำหรือแม่แต่
ทองคำบริสุทธิ์ ผลผลิตของเรานั้นดีกว่าเงินบริสุทธิ์

๒๐ เราเดินในทางที่ทำให้พระเจ้าชอบใจ
เราอยู่ในทางที่ยุติธรรม

๒๑ เรามอบความมั่งคั่งให้เป็นมรดกกับคนที่
รักเรา เราทำให้กำลังสมบัติของเขาเต็ม

๒๒ พระ ยาร์เวห์สร้างเราขึ้นมาเมื่อพระองค์
เริ่มต้นงานของพระองค์ พระองค์สร้างเรานานมาแล้วก่อนอะไร
ทั้งหมด

๒๓ เราถูกก่อร่างขึ้นเมื่อครั้งอดีตกาล
ตอนแรกเริ่มก่อนที่จะมีแผ่นดินโลกเสียอีก

๒๔ เราเกิดมาก่อนที่จะมีมหาสมุทร
เมื่อครั้งที่ยังไม่มีตาน้ำไหลออกมามากมาย

๒๕ เราเกิดมาก่อนที่ภูเขาจะถูกจัดวางในที่
ของมัน

ก่อนที่จะมีเนินเขาเสียอีก

๒๖ เราเกิดมาก่อนที่พระองค์จะสร้างแผ่นดิน
โลก

ห้องฟุ้งและฝุ่นบนผืนโลก

๒๗ เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์จัด วาง
ฟ้าสวรรค์ไว้ในที่ของมัน และดีเส่นขอบฟ้าไว้บนผืนน้ำของทะเลลึก

๒๘ เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์จัด วาง
ฟ้ากับเมฆไว้เบื้องบนอย่างมั่นคง และเมื่อตาน้ำฟุ้งขึ้นมาจากใต้ทะเลลึก

๒๙ เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์วางเส้น
เขตแดนของทะเล เพื่อไม่ให้ทะเลล้นคำสั่งของพระองค์
เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์วาง
รากฐานของแผ่นดินโลก

๓๐ เมื่อนั้น เราได้อยู่กับพระองค์ ในฐานะช่าง
ผู้ชำนาญงาน เราทำให้พระองค์มีความสุขเปลितเปลลินใน
ทุกวัน

เราเดินร่ำอยู่ต่อหน้าพระองค์อยู่เสมอ

๓๑ เราเดินร่ำไปทั่วพื้นโลกของพระองค์
และมนุษย์ทำให้เรามีความสุขเปลितเปลลิน

๓๒ ดังนั้น ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี
คนพวก นั้นที่ยึด มั่นอยู่ในทางของเรามี
เกียรติจริง ๆ

๓๓ ให้ฟังคำสั่ง สอนของเรา จะได้เป็นคน
ฉลาด
อย่าได้เมินเฉยกับมัน

๓๔ คนที่ฟังเรา มีเกียรติจริง ๆ
ในทุกๆวัน พวกเขาเฝ้ารออยู่ที่ประตูของเรา
คอยเราออกมา

๓๕ เพราะว่าคนที่พบเราก็พบชีวิต
และได้รับพระพรจากพระยาร์เวห์

๓๖ แต่คนที่ไม่พบเรา ก็ทำร้ายตัวเอง
ทุกคนที่เกลียดชังเรา ก็รักความตาย”

คำเชิญของสติปัญญา

๘^๑ สติปัญญาได้สร้างบ้านของเธอขึ้น
เธอได้สร้างบ้านที่มีเสาถึงเจ็ดต้น †

* ๘:๓๐ ช่างผู้ชำนาญงาน หรืออาจแปลได้ว่า “ในฐานะเพื่อนที่ได้รับความไว้วางใจ” หรือ “ในฐานะลูกรัก”

† ๘:๑ เจ็ดต้น บ้านของคุณอิสราเอลในสมัยก่อน มีลานบ้านอยู่ข้างใน และมีทางเดินที่คลุมด้วยหลังคา คำด้วยเสาสี่ต้น แต่ถ้ามี่เจ็ดต้นก็แสดงว่าเป็นบ้านที่ใหญ่โต และเลขเจ็ดในสมัยนั้นมีความหมายว่าสมบูรณ์ครบถ้วน

๒ สติปัญญาได้ฆ่าสัตว์ของเธอ และผสมเหล้า
 อุ่นไว้
 และเธอได้จัดโต๊ะอาหารไว้พร้อม
 ๓ สติปัญญาได้ส่งพวกสาวใช้ของเธอออกไป
 เธอร้องเชิญจากที่สูงสุดของเมืองว่า
 ๔ “ใครก็ตามที่อ่อนต่อโลก เข้ามาหาฉันนี้”
 สติปัญญาพูดกับพวกที่ไม่มีสมมอคิดว่า
 ๕ “มาสิ มากินอาหารของฉัน
 และดื่มเหล้าอุ่นที่ฉันได้ผสมไว้แล้ว
 ๖ ให้ทิ้งเพื่อนๆที่อ่อนต่อโลกพวกนั้น เพื่อเจ้า
 จะได้มีชีวิตยืนยาว
 ให้เดินไปในทางแห่งความเข้าใจ”
 ๗ ใครก็ตามที่สั่งสอนคนโยโสโอหัง เขาคนนั้น
 ก็จะถูกดูหมิ่น
 ใครก็ตามที่ต่อว่าคนชั่ว เขาจะได้รับบาดเจ็บ
 ๘ ย่ำติ เตียนคนหยิ่ง โยโส เพราะเขาจะ
 เกลียดเจ้า
 ให้ต่อว่าคนฉลาด แล้วเขาจะรักเจ้า
 ๙ ให้สั่งสอนคนฉลาด แล้วเขาจะยิ่งฉลาดขึ้น
 ให้สั่งสอนคนที่ทำตามใจพระเจ้า แล้วเขาจะ
 ยิ่งเรียนรู้มากขึ้น
 ๑๐ จุดเริ่มต้นของสติปัญญา คือ ความยำเกรง
 พระยาห์เวห์
 ความ เข้าใจอย่างถ่องแท้ คือ การรู้จัก
 พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์
 ๑๑ สติปัญญาบอกว่า “ฉันจะทำให้วันคืนของ
 เจ้าเพิ่มมากขึ้น
 และจะเพิ่มจำนวนปีเข้าไปในชีวิตของเจ้า
 ๑๒ ถ้าหากเจ้ากลายเป็นคนฉลาด มันก็เป็น
 ประโยชน์สำหรับตัวเจ้าเอง
 แต่ถ้าเจ้ากลายเป็นคนหยิ่ง โยโส เจ้า เองนั้น
 แผลหะที่จะต้องทนทุกข์ทรมาน”

คำเชิญของความโง่เขลา

๑๓ ความ โง่ เขลาส่งเสียงเอะอะ เธออ่อนต่อ
 โลก
 และไม่รู้อะไรเลย
 ๑๔ เธอหนึ่งอยู่ที่ตรงประตูบ้านของเธอ
 บนที่นั่งที่ตั้งอยู่บนจุดที่สูงสุดของเมือง
 ๑๕ เธอส่งเสียงร้องเรียกผู้คนที่เดินผ่านไปมา
 ผู้ที่เร่งรีบเดินไปตามทางของเขาวา
 ๑๖ “ใครก็ตามที่อ่อนต่อโลก ให้มาหาฉันทาง
 นี้”

และเธอก็พูดกับคนที่ไม่ไม่มีสมมอคิดว่า
 ๑๗ “นำที่ขโมยมานั้นรสชาติก็หวานกว่า
 ขนมนึ่งที่ได้มาอย่างลับๆนั้นก็อร่อยกว่า”
 ๑๘ แต่คนที่อ่อนต่อโลกพวก นั้นไม่รู้ว่ามีมืออยู่
 กับเธอที่นั้น
 พวกแขกของเธอก็อยู่ในที่ ลึกของแดนคน
 ตาย

สุภาสิตของซาโลมอน

๑ นี้คือสุภาสิตของซาโลมอน
 ๑๐ ลูกชายที่ฉลาดนั้นทำให้พ่อยินดี
 แต่ลูกชายที่โง่เขลาทำให้แม่โศกเศร้า
 ๒ ทรัพย์สมบัติที่หามาได้จากความ ชั่ว นั้น ไม่
 ก่อให้เกิดกำไรอะไร
 แต่การใช้ชีวิตในทางที่ถูกตองนั้น จะช่วยให้
 รอดพ้นจากความตาย
 ๓ พระ ยาห์เวห์จะไม่ปล่อยให้คนที่ทำตามใจ
 พระเจ้าอดอยาก
 แต่พระองค์ขจัด ขวางไม่ให้คน ชั่วได้ในสิ่งที่
 พวกมันกระหายหา
 ๔ มือที่เกียจคร้านทำให้ยากจน
 แต่มือที่ขยันทำให้ร่ำรวย
 ๕ คนที่เก็บรวบรวมพืชผลในฤดูร้อน เป็นลูก
 ที่รู้จักคิด
 แต่คนที่เอาแต่นอนในฤดูเก็บ เกี่ยว นั้น เป็น
 ลูกที่น้ำอับอวย
 ๖ พระพรต่างๆจะอยู่บนหัวของคนยุติธรรม
 แต่ความ ทารุณจะซ่อนอยู่ในปากของคนชั่ว
 ๗ คนยกชื่อของคนดีในอดีตมาอวยพรคนอื่น
 แต่ชื่อ เสียงของคนชั่วที่เน่า เปื่อยจะถูก
 หลงลืมไปอย่างรวดเร็ว
 ๘ คนฉลาดทำตามคำสั่งต่างๆ
 แต่คนโง่ที่พูดพล่อยๆก็จะถูกทำลาย
 ๙ คนที่ใช้ชีวิตอย่างซื่อสัตย์ไม่ต้องห่วงอะไร
 แต่คนที่อยู่ในทางไม่ซื่อสัตย์ก็จะถูกจับได้
 ๑๐ คนที่หลิว ตาเจ้า เล่ห์จะทำให้เกิดความ
 ทุกข์ยาก
 คนโง่ที่พูดพล่อยๆก็จะถูกทำลาย
 ๑๑ ปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้าน้ำพุ
 แห่งชีวิต
 แต่ความทารุณจะซ่อนอยู่ในปากของคนชั่ว *
 ๑๒ ความเกลียด ชังย่อมเร่งเร้าให้เกิดการ
 ทะเลาะวิวาท

* ๑๐:๑๑ แต่ความทารุณ ... คนชั่ว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ความรุนแรงเต็มเต็มอยู่ในปากของคนชั่ว”

แต่ความรักปกปิดความผิดทั้งปวง
 ๑๓ บรมิฝีปากของคนหัวโวงจะเจอสติปัญญา
 แต่หลังของคนโง่จะเจอไม่เรียว
 ๑๔ คนฉลาดจะสะสมความรู้ไว้
 แต่ปากของคนโง่ เขาจะแนะนำความหายนะมา
 สู่ตัวเอง
 ๑๕ ทรมิสมบัติของคนร่ำรวยเป็นป้อม
 ปรวการคุ้มกันเขา
 แต่ความ ขัดสนของคนจนคือความ หายนะ
 ของเขา
 ๑๖ รางวัลของคนที่ทำตามใจพระเจ้าคือชีวิต
 ผลตอบแทนของคนชั่วคือการลงโทษ
 ๑๗ คนที่ยอมฟังคำแนะนำ จะเป็นหนทางที่นำ
 ไปสู่ชีวิต
 แต่คนที่ไม่ยอมฟังคำ ตักเตือน จะทำให้คน
 อื่นหลงทางไป
 ๑๘ พุดโกหก เพื่อปิดบังความ เกลียด ชังก็แะ
 อยู่แล้ว
 แต่พุดใส่ร้ายก็ยิ่งโง่กว่านั้นอีก
 ๑๙ คนพุดมากย่อมปลั่งปากอยู่เรื่อย
 แต่คนที่ขมฝีมปากไว้เป็นคนรู้จักคิด
 ๒๐ ลินของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ก็เปรียบ
 เหมือนเงินบริสุทธิ์
 แต่จิตใจของคนชั่วนั้นมีค่าเพียงน้อยนิด
 ๒๑ รมิ ฝีปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้าหล่อ
 เลี้ยงคนมากมาย
 แต่คนโง่ตายเพราะขาดความเข้าใจ
 ๒๒ เป็นพระยาห์เวห์ที่อวยพรให้คุณมั่งคั่ง
 งาน หนักของคุณเอง ไม่ทำให้คุณมั่งคั่งกว่า
 นั้นหรือ
 ๒๓ คนโง่เขลาสนุกสนานกับการทำผิด
 แต่คนฉลาดมีความสุขกับสติปัญญา
 ๒๔ สิ่งที่คุณชั่วหวาดกลัวนั้นจะเกิดขึ้นกับเขา
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะได้ รับสิ่งที่เขา
 ต้องการ
 ๒๕ เมื่อพายุพัดมา ก็จะกวาดคนชั่วไป
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้า จะยืน หัดมันคง
 ตลอดไป
 ๒๖ นำลัม สายชูทำให้เข็ด ฟัน ควันทำให้แสบ
 คนชั้ เกียจก็ทำให้เจ้า นายของเขารู้สึกอย่าง
 นั้นเหมือนกัน

๒๗ การยำเกรงพระ ยาห์เวห์ จะต่อชีวิตให้
 ยืนยาวออกไป
 แต่เดือนปีของคนชั่วจะถูกตัดให้สั้นลง
 ๒๘ ความ หวังของคนที่ทำตามใจพระเจ้าจะ
 จบลงอย่างมีความสุข
 แต่ความคาดหวังของคน ชั่วจะไม่เป็นจริง
 ตามนั้น
 ๒๙ พระ ยาห์เวห์จะเป็นที่หลบ ภัยสำหรับคนที่
 ใช้ชีวิตอย่างไม่มิดี
 แต่พระองค์นำความหายนะมาสู่พวกที่ทำชั่ว
 ๓๐ คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะไม่ถูกสั่นคลอน
 แต่คนชั่วจะไม่คงอยู่ในแผ่นดิน
 ๓๑ ปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้าก่อให้เกิด
 ปัญญา
 แต่ลिनของคนคดโกงจะถูกตัดขาดไป
 ๓๒ รมิ ฝีปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้ารู้ว
 ะไรสมควรรพุด
 แต่ปากของคนชั่วจะพุดแต่สิ่งที่คุดโกง

๑๑ แต่พระองค์ชอบใจลูก ต้มที่เที่ยง
 ตรง

๒ ความหิยามาเมื่อไร ความอับอายก็ตามมา
 แต่สติปัญญาจะมากับคนที่อ่อนน้อมต่อมตน
 ๓ ความสัตย์ซื่อจะนำทางคนซื่อตรง
 แต่ความปลิ้นปล้อนของคนทรยศจะทำลาย
 ตัวเขาเอง
 ๔ ความ มั่งคั่งก็ช่วยอะไรไม่ได้ในวันที่
 พระองค์เกรียวโกรธ
 แต่ความดีช่วยให้รอดพ้นจากความตาย
 ๕ ความ ดีของคนสัตย์ ซื่อทำให้หนทางของ
 เขาราบรื่น
 แต่คนชั่วจะล้มลงเพราะความชั่วของเขาเอง
 ๖ ความดีของคนซื่อตรงช่วยเขาให้รอด
 แต่คนทรยศจะติดกับ ดักไนกิเลสตัณหาของ
 ตัวเอง
 ๗ เมื่อคน ชั่วตาย ความหวังของเขาก็สูญ ลิน
 ไป
 และความหวังที่จะได้ร่ำรวยก็จบสิ้นไปด้วย
 ๘ คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะได้ รับการช่วย
 เหลือให้พ้นออกมาจากความทุกข์ยาก
 แต่คนชั่วจะได้รับความทุกข์ยากนั้นแทน
 ๙ คนหลอกลวงจะใช้คำพุดทำลายเพื่อนบ้าน

* ๑๐:๒๒ เป็นพระยาห์เวห์ ... มั่งคั่งกว่านั้นหรือ ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เป็นพระยาห์เวห์ที่อวยพรให้คุณมั่งคั่ง และพระองค์ไม่แถมความทุกข์ใดๆให้เลย”

แต่พวกที่ทำตามใจพระเจ้าจะรอดพ้นไปได้
 ด้วยความรู้ที่พวกเขามี
 ๑๐ เมื่อคนที่ทำตามใจพระเจ้ารุ่งเรือง ทั้ง
 เมืองก็ชื่นชมยินดี
 และเมื่อคนชั่วพินาศ เสียงโห่ร้องยินดีก็ดัง
 ขึ้น
 ๑๑ คำอวยพรของคนสัตย์ ชื่อทำให้บ้านเมือง
 เจริญรุ่งเรือง
 แต่ปากของคนชั่วทำลายบ้านเมืองเสีย
 ๑๒ คนที่พูดเหยียดหยามเพื่อนบ้านเป็นคนที่ไม่
 มีสมองคิด
 แต่คนที่มีความเข้าใจจะนิ่งเงียบ
 ๑๓ คนที่ขบถนินทา เก็บความลับไม่ยอม
 แต่คนที่ไว้วางใจได้ รักษาความลับได้
 ๑๔ ถ้ากองทัพขาด ผู้นำที่ฉลาด มันก็จะพ่าย
 แพ้
 แต่ถ้ามีที่ปรึกษามากมายก็จะชนะ
 ๑๕ คนที่คำประกันให้กับคนแปลก หน้า จะ
 ต้องเดือดร้อนแน่ๆ
 แต่คนที่หลีกเลี่ยงการ คำประกันได้ ย่อม
 ปลอดภัย
 ๑๖ หญิงสวยได้รับการเชิดชู
 ชายทারণได้ความร่ำรวย
 ๑๗ คนที่โลดใ้ย่อมส่งผลดีให้กับตัวเอง
 แต่คนที่โหดร้ายย่อมทำให้ตัวเองเดือดร้อน
 ๑๘ คนชั่วช้านั้นจะได้กำไรที่ลวงตา
 แต่คนที่หวานเมลิ็ดแห่งความ ดี ย่อมเก็บ
 เกียรติรางวัลที่แน่นอน
 ๑๙ คนที่ตั้งมั่นอยู่ในทางที่พระเจ้าชอบใจจะมี
 ชีวิตยืนยาว
 แต่คนที่เดินตามทางชั่วร้ายจะอายุสั้น
 ๒๐ พระ ยาร์เวห์สะอิดสะเอียนคนที่มึนจิตใจ
 คดโกง
 แต่พระองค์จะยอมรับคนที่ใช้ชีวิตอย่างไรที่
 ดี
 ๒๑ ขอให้มั่นใจได้ว่า คนชั่วจะไม่วันหนึ่งพ้น
 จากการถูกลงโทษไปได้
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าพร้อมทั้งลูก หลาน
 ของเขาจะรอดพ้นโทษ
 ๒๒ ผู้หญิงสวยที่ไม่ฉลาด

ก็เปรียบเหมือนแหวนทองคำที่สวมอยู่ที่จมูก
 หู
 ๒๓ สิ่งที่คนที่ทำตามใจพระเจ้าอยากได้ นั้นจะ
 จบลงด้วยดีอย่างแน่นอน
 แต่ความหวังของคนชั่วจะลงเอยด้วยการถูก
 ลงโทษ
 ๒๔ คนหนึ่งให้อย่างใจกว้าง เขาก็ยิ่งรวยขึ้น
 อีกคนหนึ่งไม่ยอมให้ สุดท้ายเขาก็ยากจน
 ๒๕ คนที่มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จะเจริญรุ่งเรือง
 และคนที่ช่วยเหลือคนอื่น เขาเองก็จะได้รับ
 ความช่วยเหลือ
 ๒๖ คนที่กักตุนข้าว จะถูกคนสาปแช่ง
 แต่คนที่ขายข้าวย่อมได้รับคำอวยพร
 ๒๗ คนที่เสาะหาสิ่งที่ดี ก็จะเป็นที่ชื่นชอบ
 แต่คนที่ไล่ตามสิ่งไม่ดี สิ่งไม่ดีก็จะเกิดขึ้นกับ
 เขา
 ๒๘ คนที่ไว้วางใจในความร่ำรวยของตนจะ
 ล้มลง
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้า จะเจริญงอกงาม
 เหมือนใบไม้เขียวสด
 ๒๙ คนที่ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน จะไต่ลม
 เป็นมรดก
 คนโง่จะตกเป็นทาสของคนฉลาด
 ๓๐ การกระทำของคนที่ทำตามใจพระเจ้าเป็น
 เหมือนต้นไม้ที่ให้ชีวิต
 แต่คนที่โหดร้าย ไม้แม้จะเอาชีวิตไป
 ๓๑ ถ้าคนที่ทำตามใจพระเจ้า ยังต้องได้รับผล
 กรรมในโลกนี้
 แล้วคนชั่วและคนบาปจะได้รับผลกรรมมาก
 กว่านั้นขนาดไหน
 ๑๒ คนที่รักความรู้ ก็ชอบให้คนอื่น
 แก้วไข
 แต่คนที่เกลียด ชังการตัก เตือนก็เป็นคนโง่
 เขลา
 ๒ พระยาร์เวห์ชื่นชมคนดี
 แต่พระองค์จะประณามคนที่วางแผนชั่วร้าย
 ๓ ไม่มีใครจะตั้งมั่นคงด้วยความชั่วร้ายได้
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะไม่ถูกถอน ราก
 ถอนโคน
 ๔ ภรรยาที่ดีเปรียบเหมือนมงกุฎของสามี

* ๑๑:๑๖ สุภาษิตข้อนี้พูดถึงความเป็นจริงในสังคมที่มักเกิดขึ้นบ่อยๆ
 † ๑๑:๓๐ คนที่โหดร้าย สำเนาฉบับแปลที่เป็นภาษากรีกและภาษาซีเรีย สนับสนุนให้แปลคำ
 นี้ว่า “คนที่โหดร้าย” แต่ สำเนาภาษาฮีบรู มีคำว่า “คนฉลาด” ซึ่งสะกดคล้ายกับคำว่า “คน
 โหดร้าย”

แต่ภรรยาที่น่าความ อับอายมาให้ ก็เปรียบ
เหมือนมะเร็งในกระดูกของเข
๕ แรง จูงใจของคนที่ทำตามใจพระเจ้าล้วน
แต่ถูกต้อง
แต่คำแนะนำของคนชั่วนั้นก็หลอกลวง
๖ คำ พูดของคน ชั่วเป็นเหมือนกับการหมอบ
ข่มขู่คน
แต่คำพูดของคนสัตย์ซื่อช่วยคุณให้รอดพ้น
๗ คนชั่วถูกโค่นล้มแล้วหมดสิ้นไป
แต่ครั้น เรือนของคนที่ทำตามใจพระเจ้า จะ
ตั้งมั่นคง
๘ คนที่รู้จักคิดจะได้รับการยกย่อง
แต่คนที่มึนจิตใจสับสนวุ่นวายก็ย่อมเป็นที่
ดูถูก
๙ เป็นชาว บ้านธรรม ดาจรแต่มีทาสรับ ใช้หนึ่ง
คน
ก็ดีกว่าเสแสร้งเป็นคนมีหน้ามีตาแต่ไม่มีข้า
วกิน
๑๐ คนที่ทำตามใจพระเจ้า เข้าใจความ
ต้องการของสัตว์ที่เขาเลี้ยง
แต่ความเมตตาของคน ชั่ว ก็ยังเป็นความ
โหดเหี้ยม
๑๑ คนที่ ทำงานในไร่ นาของตน จะมีอาหาร
อย่างเหลือเฟือ
แต่คนที่ไล่ ตามสิ่งที่ไร้ สาระ เป็นคนที่ไม่
มี
สมมุติ
๑๒ คนชั่วร้าย โลภอยากได้สิ่งที่คนเลวอีกคน
หนึ่งหามาได้
แต่รากของคนที่ทำตามใจพระเจ้า นั้นจะ
ออกดอกออกผล
๑๓ คนชั่วติดกับ ดักในคำ พูดที่ผิด บาบของ
ตนเอง
แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะรอดพ้นจาก
ปัญหา
๑๔ เขามีไป ด้วยสิ่งที่ดีที่ เกิดมาจากคำ พูด
ของเขาเอง
และเขาจะ ได้รับผล ตอบแทนจากการกระทำ
ของเขา
๑๕ หนทางของคน โง่ นั้นก็ดู เหมือนว่า ถูก ต้อง
ในสายตาของเขาเอง
แต่คนที่ฟังคำแนะนำเป็นคนฉลาด

๑๖ คน โง่ มัก โพล่ง ความ โกรธของเขาออกมา
ทันที
แต่คนฉลาดหลักแหลมกลับซ่อนความรู้สึก
อับอายไว้
๑๗ พยานที่เชื่อถือได้พูดความจริงในศาล
แต่พยานเท็จพูดโกหก
๑๘ การนินทาเชือดเฉือนเหมือนคมดาบ
แต่คำพูดของคนฉลาดช่วยรักษาเยื่อเยา
๑๙ ปากที่พูดความจริงจะคงอยู่ตลอดไป
แต่ลิ้นที่พูดโกหกจะอยู่เพียงชั่วครู่เท่านั้น
๒๐ ความหลอกลวง อยู่ในจิตใจของคน
ที่วางแผนทำชั่ว
แต่ความชื่นชมยินดีย่อมอยู่ในจิตใจของคน
ที่วางแผนทำดี
๒๑ ไม่มีอันตรายใดๆจะเกิดกับคนที่ทำตามใจ
พระเจ้าได้เลย
แต่ชีวิตของคนชั่วจะมีปัญหาเต็มไปหมด
๒๒ พระยาที่เหี้ยมเกลียดคำพูดโกหก
แต่พระองค์ขึ้นชอบคนสัตย์ซื่อ
๒๓ คนฉลาดไม่หวดในสิ่งที่เขา
รู้
แต่จิตใจของคน โง่ ป่าวประกาศความ โง่ ของ
ตนเองออกมา
๒๔ มือของคนขยันจะได้ปกครอง
แต่คนขี้เกียจจะต้องทำงานอย่างทาส
๒๕ ความวิตกกังวลทำให้ใจหดหู่
แต่คำ พูดที่ให้ กำลังใจย่อมทำให้เขามีความ
สุข
๒๖ คนที่ทำตามใจพระเจ้าย่อมให้คำแนะนำที่
ดีแก่คนอื่น
แต่หนทางของคน ชั่วจะทำให้คนอื่นหลง ผิด
ไป
๒๗ คนขี้เกียจไม่เคยทำอะไรสำเร็จสักอย่าง *
แต่คนขยันจะได้รับความมั่งคั่ง
๒๘ หนทางที่พระเจ้าชอบใจนั้น นำไปสู่ชีวิต
แต่อีกทางหนึ่งนำไปสู่ความตาย †
๑ ลูกชายที่ฉลาดย่อมฟังคำสั่ง สอน
ของพ่อ
แต่คนหยิ่งจองหองไม่ยอมฟังคำตักเตือน
๒ คนดีจะได้กินผลดีที่เกิดจากคำพูดของเขา
แต่คนหลอกลวง นินทาจะระหายนความ โหด
ร้าย
๓ คนที่ระวังปาก รักษาชีวิตตน

* ๑๒:๒๗ ข้อนี้ แปลได้อีกอย่างว่า “คนขี้เกียจ ขี้เกียจเกินกว่าที่จะย่างเหยื่อที่จับมาได้”
† ๑๒:๒๘ แต่อีกทางหนึ่งนำไปสู่ความตาย หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ไม่มีความตายบน
เส้นทางนั้น”

แต่คนพูดมาก ทำลายตัวเอง
 ๔ คนขี้เกียจจะหิว แต่ไม่มีอะไรจะกิน
 แต่คนขยันจะมีกินอย่างอิมหนา
 ๕ คนที่ทำตามใจพระเจ้าเกลียดการโกหก
 แต่คนชั่วทำสิ่งที่น่าอับอายและน่าอับยศอดสู
 ๖ การทำสิ่งที่พระเจ้าชอบใจ จะปกป้องคนที่
 เดินในทางบริสุทธิ์
 แต่ความชั่วจะโค่นล้มคนบาป
 ๗ คนหนึ่งแสรังทำเป็นรวย แต่ไม่มีอะไรเลย
 อีกคนหนึ่งแสรังทำเป็นจน แต่กลับมีสมบัติ
 มากมาย
 ๘ ความร่ำรวยของคนๆหนึ่ง สามารถใช้เป็น
 ค่าไถ่ชีวิตเขาได้
 แต่คนยากจนไม่ถูกเรียกค่าไถ่
 ๙ แสงสว่างของคนที่ทำตามใจพระเจ้าส่อง
 แสงเจิดจ้า
 แต่ตะเกียงของคนชั่วดับมอดไป
 ๑๐ ความหยิ่งโสทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท
 แต่คนที่ยอมรับคำแนะนำ จะมีสติปัญญา
 ๑๑ ความมั่งคั่งที่ได้มาจากการฉ้อโกง จะร่อย
 หรือลงไปเรื่อยๆ
 แต่คนที่สะสมความมั่งคั่งจากการทำงาน
 หนัก จะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
 ๑๒ ความหวังที่คอยแล้วคอยเล่าทำให้ท้อใจ
 แต่ความหวังที่เป็นจริงขึ้นมา เป็นเหมือนต้นไม้
 ไม้แห่งชีวิต
 ๑๓ คนที่ถูกคุกคาม แนะนำ ความหายนะมาสู่
 ตน
 แต่คนที่เคารพคำสั่งสอนจะได้รับรางวัล
 ๑๔ คำสอนของคน ฉลาดเป็นแหล่งนำแห่ง
 ชีวิต
 เพื่อคนจะได้หลีกเลี่ยงจากกับดักแห่งความ
 ตาย
 ๑๕ คนรู้จักคิดย่อมเป็นที่นิยมชมชอบ
 แต่หนทางของคนไม่เชื่อ เป็นความหายนะ
 ของเขาเอง
 ๑๖ คนฉลาดหลักแหลมทำทุกอย่างด้วยความ
 ระวัง
 แต่คนโง่โวดโง่
 ๑๗ ผู้ส่งข่าวที่ฟังไม่ได้จะนำความเดือดร้อน
 มาให้
 แต่ผู้ส่งข่าวที่เชื่อ ถิ่นได้จะนำการเยียวยามา
 ให้

๑๘ คนที่ไม่สนใจคำตักเตือน จะยากจนและ
 เสียหน้า
 แต่คนที่ยอมรับคำตักเตือน จะเป็นที่น่าเชื่อถือ
 ๑๙ ความหวังที่เป็นจริง จะหวานชื่นใจ
 แต่การทิ้งความชั่ว เป็นรสชาติที่จืดชืดไม่เอา
 ไหนสำหรับคนโง่
 ๒๐ คนคน ฉลาดก็จะเป็นคน ฉลาดไป
 ด้วย
 คนคนโง่ ก็จะไม่เจอกับอันตราย
 ๒๑ ปัญหาไล่ตามคนบาป
 แต่ความรู้เรื่องเป็นรางวัลของคนดี
 ๒๒ คนดีจะทิ้งมรดกให้แก่ลูกหลาน
 แต่ทรัพย์สมบัติของคนบาป จะตกเป็นของ
 คนที่ทำตามใจพระเจ้า
 ๒๓ ผืน ดินที่ไม่ได้เพาะปลูกของคนยากจน
 อาจจะให้ผลผลิตมากมายก็ได้
 แต่บางครั้งมันก็ถูกทำลายไปเพราะความไม่
 ยุติธรรม
 ๒๔ คนที่ยังไม่เรียกว่าไว้ ก็เกลียดชังลูก
 แต่คนที่รักลูกจะไม่เพิกเฉยต่อการติสอนลูก
 ๒๕ คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะได้กินอย่างอิม
 หนา

แต่ห้องของคนชั่วจะหิวโหยต่อไป
 ๑๔ ^๑หญิง ฉลาดสร้างบ้านเรือนของเธอ
 ขึ้นมา
 แต่หญิงโง่พังทลายบ้านเรือนของเธอด้วยมือ
 ของเธอเอง
 ๒ คนที่ดำเนินชีวิตในทางสัตย์ ชื่อนั้นย่อม
 ยำเกรงพระยาห์เวห์
 แต่คนที่เดินอยู่ในทางคดโกงดูหมิ่นพระองค์
 ๓ คำพูดของคนโง่ไม่น่าไว้ใจมาสู่หลัง
 แต่ปากของคนฉลาดจะปกป้องตัวเขาเอง
 ๔ คอกวัวที่ไม่มีวัวดูสะอาดสะอาด
 แต่พืชผลอันอุดมสมบูรณ์เกิดจากแรงวัว
 ๕ พยานที่เชื่อถือได้จะไม่พูดโกหก
 แต่พยานที่จันจะหาใจออกมาเป็นคำ
 โกหก
 ๖ คนหยิ่งโสเสาะหาปัญญาแต่หาไม่พบ
 แต่ความรู้ันนั้นก็ง่ายต่อคนที่หัวไว
 ๗ ให้หลีกเลี่ยงให้ห่างจากคนโง่
 เพราะเจ้าจะไม่เจอคำพูดที่ฉลาดจากเขา
 ๘ คนฉลาดรู้ว่าตัวเองจะไปไหน
 แต่คนโง่คิดว่าตัวเองรู้

* ๑๔:๑ หญิงฉลาด ... ด้วยมือของเธอเอง ขึ้นนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ปัญญาสร้างบ้านเรือนของเธอขึ้นมา แต่ความโง่ พังทลายบ้านเรือนของเธอ ด้วยมือของเธอเอง”

๙ คนโง่คิดว่ากาชรดใช้ความผิดเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะ
 แต่คนซื่อตรงหาทางคืนดีกัน
 ๑๐ ไม่ว่าใจของคุณจะขมขื่นหรือชื่นบาน
 ไม่มีใครเข้าถึงความรู้สึกนกับคุณได้หรอก
 ๑๑ บ้านของคนชั่วจะถูกทำลายไป
 แต่เรือนของคนซื่อสัตย์จะเจริญรุ่งเรือง
 ๑๒ มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนถูกต้อง
 แต่สุดท้ายกลับนำไปสู่ความตาย
 ๑๓ ถึงจะหัวเราะ จิตใจก็อาจจะปวดร้าว
 เมื่อความสนุกสนานจบลง ความโศกเศร้าก็ยังคงอยู่
 ๑๔ คนกบฏจะได้ รับกรรม ชั่วที่เขาทำอย่างสาสม
 ส่วนคนดีจะได้รับกรรมดีที่เขาทำเหมือนกัน
 ๑๕ คนที่อ่อนต่อโลกจะเชื่อในทุก อย่างที่เขาได้ยินมา
 แต่คนฉลาดหลักแหลมจะไตร่ตรองแต่ละอย่างก้าวของเขา
 ๑๖ คนฉลาดจะระมัดระวังตัวและหลีกเลี่ยงปัญหา
 แต่คนโง่จะประมาทและมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง
 ๑๗ คนขีโมไม่ทำอะไรโง่ๆ
 คนวางแผนชั่วเป็นที่เกลียดชัง
 ๑๘ คนที่อ่อนต่อโลกได้รับความโง่เป็นมรดก
 แต่คนฉลาดได้รับมงกุฎแห่งความรู้
 ๑๙ พวกคนชั่วกราบลงต่อหน้าพวกคนดี
 พวกคนเลวกราบลงที่ประตูบ้านของคนดีที่ทำตามใจพระเจ้า
 ๒๐ คนยากจน นั้น แม้แต่เพื่อนบ้านก็ยังรังเกียจ
 แต่คนมั่งมีกลับมีคนรักมากมาย
 ๒๑ คนที่เหยียดหยามเพื่อนบ้านก็เป็นคนบาป
 แต่คนที่เอื้อเฟื้อคนยากจนก็มีเกียรติจริงๆ
 ๒๒ คนที่คิดทำชั่วยอมหลงผิดไป
 แต่คนที่คิดทำดีจะมีเพื่อนแท้
 ๒๓ งานหนักทุกอย่างล้วนให้ผลกำไร
 แต่คนที่ดีแต่พูดจะยากจน
 ๒๔ ความมั่งคั่งของคนฉลาดคือมงกุฎของเขา

คนโง่จะได้แต่ความเขลามากขึ้น
 ๒๕ พยานที่พูดความจริงจะช่วยชีวิต
 แต่พยานที่พูดโกหกคือคนหลอกลวง
 ๒๖ คนที่ยาเกรงพระยาห์เวห์จะปลอดภัย
 ความยาเกรง นั้นจะเป็นที่ ลิ ภัยสำหรับลูกหลานของเขา
 ๒๗ ความยาเกรงพระยาห์เวห์คือแหล่งน้ำแห่งชีวิต
 เพื่อคนจะได้หลีก เลี่ยงจากกับ ดักแห่งความตาย
 ๒๘ ศักดิ์ศรีของกษัตริย์อยู่ที่จำนวนของประชาชน
 หากไม่มีประชาชน เขาก็ไม่ได้เป็นกษัตริย์
 ๒๙ คนที่โกรธช้านั้นมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง
 แต่คนขีโมโหนั้นอวดโง่
 ๓๐ ใจที่สงบ ส่งผลดีต่อสุขภาพ
 แต่ความอิจฉาริษยานั้นคือมะเร็งในกระดูก
 ๓๑ คนที่กดขี่ข่มเหงคนยากจนกำลังดู หมิ่นพระเจ้าผู้สร้างคนจนนั้น
 แต่คนที่เอื้อเฟื้อต่อคนยากไร้กำลังให้เกียรติกับพระองค์
 ๓๒ คนชั่วถูกทำลายไปเพราะความชั่วของเขา
 แต่ความ ซื่อสัตย์ของคนที่ทำตามใจพระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยของเขา *
 ๓๓ สติปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนฉลาด
 แต่เป็นคนแปลกหน้าสำหรับคนโง่ †
 ๓๔ การทำตามใจพระเจ้าทำให้ชนชาติเจริญรุ่งเรือง
 แต่ความ บาปนำความอับยศ อดสูมาสู่ประชาชน
 ๓๕ กษัตริย์ชอบใจข้าราชการที่รู้จักคิด
 แต่ความ โกรธของพระองค์จะตกอยู่กับข้าราชการที่ทำตัวน่าอับอาย

๑๕ * คำตอบที่สุภาพระับความโกรธ
 แต่คำพูดที่รุนแรงกวานโมโห
 ๒ ลินคนฉลาดทำให้ความรู้หน้าฟง
 ปากคนโง่ นั้นก็พรั่งพรูความเขลาออกมา
 ๓ ดวงตาของพระ ยาห์เวห์ นนอยู่ทุกหนทุกแห่ง
 คอยจับตาดูทั้งคนดีและคนชั่ว

* ๑๔:๒๒ **คนชั่ว ... ที่ลี้ภัยของเขา** ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนชั่วถูกทำลายไปเพราะความเขลาชั่วร้ายของตน แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าได้ลี้ภัยในพระเจ้า แม้ตอนที่เขาเผชิญความตาย”

† ๑๔:๓๓ ข้อนี้ แปลจากสำเนากรีกและสำเนาภาษาซีเรีย แต่ถ้าจะแปลจากสำเนาฮีบรู จะแปลได้ว่า “ปัญญาเป็นที่รู้จักแก่แม่ในหมู่คนโง่”

๔ ลิ่นที่เยียวยาเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
แต่ลิ่นที่ปลิ้นปล้อนทำให้ใจแตกสลาย

๕ คนโง่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อ
แต่คนที่ยอมรับคำตักเตือนจะเป็นคนฉลาด
หลักแหลม

๖ บ้านของคนที่ทำตามใจพระเจ้ามีทรัพย์
สมบัติมากมาย
แต่สิ่งที่คนชั่วหามาได้นั้นจะนำความทุกข์มาให้

๗ ริมฝีปากของคนฉลาดแพร่กระจายความรู้
ออกไป
แต่ความคิดของคนโง่นั้นเชื่อถือไม่ได้

๘ พระยาห์เวห์นั้นขะแยงเครื่องบูชาของ
คนชั่ว
แต่พระองค์ขึ้นชอบคำอธิษฐานของคน
ซื่อตรง

๙ พระยาห์เวห์ขะแยงทางของคนชั่ว
แต่พระองค์รักคนที่ติดตามสิ่งที่ถูกต้อง

๑๐ คนที่ทิ้งทางที่ถูกต้องไปจะถูกตีสอนอย่าง
หนัก
คนที่เกลียดชังการตักเตือนจะตาย

๑๑ แม้แต่แดนคนตาย พระยาห์เวห์ก็ยิ่งรู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น
แล้วจิตใจของมนุษย์ล่ะ พระองค์จะไม่รู้เสีย
หรือ

๑๒ คนยโสโอหังไม่ชอบให้คนตักเตือน
เขาจะไม่คบค้ากับคนฉลาด

๑๓ ใจที่เป็นสุขย่อมทำให้ใบหน้าเบิกบาน
แต่ใจที่เป็นทุกข์ก็ทำให้จิตสลาย

๑๔ จิตใจของคนหัวไวย่อมแสวงหาความรู้
แต่ปากของคนโง่กินแต่ความโง่เข้าไป

๑๕ ทุกๆวันของคนยากจนนั้นลำบาก
แต่ถ้าใจเขาเบิกบานก็เป็นเหมือนงานเลี้ยงที่
ไม่มีวันเลิกลา

๑๖ มีทรัพย์น้อยนิด แต่ยำเกรงพระยาห์เวห์
ย่อมดีกว่ามีทรัพย์มากมาย แต่อุ่นวยใจ
เพราะมัน

๑๗ มีแต่ผักกิน ในที่ที่มีความรัก
ย่อมดีกว่ากินเนื้อวัวขุน แต่ปรุงด้วยความ
เกลียดชัง

๑๘ คนไม่โห่ร้ายย่อมก่อเหตุทะเลาะวิวาท
แต่คนใจเย็นย่อมระงับการโต้เถียงกัน

๑๙ หนทางของคนเกียจคร้านมีแต่ขวาก
หนาม
แต่หนทางของคนสัตย์ ซื่อเป็นทางหลวงราบ
เรียบ

๒๐ ลูกชายที่ฉลาดนั้นทำให้พ่อยินดี
แต่คนโง่จะถูกแม่ของตน

๒๑ ความโง่เป็นเป็นเรื่องสนุกสำหรับคนที่ไม่มี
สมองคิด
แต่คนที่มีความเข้าใจย่อมมุ่งตรงไปในทางที่
ถูกต้อง

๒๒ แผนการล้มเหลวเพราะขาดการปรึกษา
แต่ถ้ามีคนปรึกษามากมาย แผนการย่อม
สำเร็จ

๒๓ คนอาจจะพอใจกับคำตอบที่ให้ไป
แต่จะดีกว่านั้นสักแค่ไหน ถ้ารู้จักพูดให้ถูก
กาลเทศะ

๒๔ ทางของผู้มีปัญญานำขึ้นไปสู่ชีวิต
เพื่อเขาจะได้หนีไปจากทางที่นำลงไปสู่ดิน
แดนคนตาย

๒๕ พระยาห์เวห์ทำลายบ้านเรือนของคนที่ยัง
ยโส
แต่พระองค์รักษาเขตแดนของหญิงม่าย

๒๖ พระยาห์เวห์ขะแยงความคิดที่ชั่วร้าย
แต่คำพูดที่เมตตาปราณีนั้นบริสุทธิ์ในสายตา
ของพระองค์

๒๗ คนโลกที่หวังรวยทางลัด นำความเดือด
ร้อนมาให้กับครัวเรือน
แต่คนที่เกลียดชังสิ่งชั่วจะมีชีวิตยืนยาว

๒๘ จิตใจของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ย่อมคิด
ให้ดีก่อนตอบ
แต่ปากของคนชั่ว นั้นพรั่ง พรั่งสิ่งชั่วร้ายออก
มา

๒๙ พระยาห์เวห์ไม่รับฟังคนชั่ว
แต่พระองค์ตอบคำอธิษฐานของคนที่ทำ
ตามใจพระองค์

๓๐ เห็นประกายตาที่สดใส นำความสุขมาสู่
จิตใจ
ไต่ย่นข่าวดี ทำให้ร่างกายกระชุ่มกระชวย

๓๑ คนที่ฟังคำตักเตือนที่มีประโยชน์ต่อชีวิต
จะอยู่ในหมู่คนฉลาด

๓๒ คนที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน เกลียดชังตัว
เอง
แต่คนที่ฟังคำตักเตือนจะได้รับความเข้าใจ

๓๓ ความยำเกรงพระยาห์เวห์ สั่งสอนให้ฉลาด
ความนอบน้อมถ่อมตน ต้องมาก่อน
เกียรติยศ

๑๖ มนุษย์วางแผนว่าจะพูดอะไร
แต่เป็นพระยาห์เวห์ที่ให้คำพูดที่ถูก
ต้องกับพวกเขา

๒ มนุษย์เห็นว่าทุกอย่างที่เขาทำนั้นถูกต้อง

แต่พระยาห์เวห์ตัดสินที่แรงจูงใจ
 ๓ ให้มอบภาระงานของเจ้าให้กับพระยาห์เวห์
 แล้วแผนการของเจ้าจะสำเร็จ
 ๔ พระยาห์เวห์สร้างทุกสิ่งขึ้นมาอย่างมีจุดมุ่ง
 หมาย
 แม้แต่คน ชั่ว พระองค์ก็สร้างขึ้นมาจากก้อน
 ๕ พระยาห์เวห์ชยะแขยงคนหยิ่งจองหองทุก
 คน
 ให้แน่ใจได้เลยว่าเขาจะไม่มีทางพ้นโทษไป
 ได้
 ๖ ความผิด บาปลบได้ด้วยความรักภักดี
 และความสัตย์ซื่อ
 เคารห์ร้ายหลีกเลียงได้ด้วยการยำเกรงพระ
 ยาห์เวห์
 ๗ เมื่อพระ ยาห์เวห์ฟัง พอใจการกระทำของ
 โครสัคคน
 แม้แต่ศัตรูของคน นั้น พระองค์ก็จะทำให้
 กลายเป็นเพื่อนกับเขา
 ๘ มีรายได้ไม่น้อยจากทางที่ถูกต้อง
 ก็ยังดีกว่ามีรายได้มากจากการฉ้อโกง
 ๙ มนุษย์วางแผนในใจสำหรับเส้นทางของตน
 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้กำหนดทุกอย่างก้าวของ
 เขา
 ๑๐ คำ ตัดสินของพระเจ้าอยู่ที่ริม ฝิปากของ
 กษัตริย์
 ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ตัดสิน ปากของพระองค์ไม่
 เคยพูดผิด
 ๑๑ พระ ยาห์เวห์สนใจว่า ทรายและตาชั่ง นั้น
 ว่าเที่ยงตรงหรือเปล่า
 น้ำหนักของลูก ตุ่มแต่ละลูกที่อยู่ในถุง เป็น
 ๑๒ พวงกษัตริย์ชยะแขยงการทำผิด
 เพราะบัลลังก์ของพระองค์จะเข้ม แข็งได้
 ด้วยการกระทำที่ถูกต้องเท่านั้น
 ๑๓ พวงกษัตริย์ชอบใจกับคำพูดที่ซื่อตรง
 พระองค์รักคนที่พูดความจริง
 ๑๔ กษัตริย์ที่โกรธเกรี้ยวอาจจะส่งคนออกไป
 ฆ่าคุณได้
 แต่คนฉลาดระงับความโกรธของพระองค์ได้
 ๑๕ โบหน้าที่แปลงปลั่งของกษัตริย์ให้ชีวิต
 และความโปรดปรานของพระองค์ ก็เปรียบ
 เหมือนเมฆฝนในฤดูใบไม้ผลิ
 ๑๖ ได้สติปัญญา ดีกว่าได้ทองคำ
 ได้ความเข้าใจ ดีกว่าได้เงิน

๑๗ ทางของคนเที่ยง ตรง นั้นหลีก เลียง
 อันตราย
 คนที่ระวังหนทางของตน ย่อมรักษาชีวิต
 ของตนไว้
 ๑๘ ความเย่อหยิ่งนำไปสู่ความหายนะ
 ความจองหองนำไปสู่การล้มลง
 ๑๙ เป็นคนถ่อมตัวและอยู่ในหมู่คนจน
 ก็ยังดีกว่าแบ่งของที่ปล้นมาได้กับคน เย่อ
 หยิ่ง
 ๒๐ คนที่สนใจฟัง คำแนะนำย่อมพบกับความ
 รุ่งเรือง
 คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ มีเกียรติจริง ๆ
 ๒๑ คนฉลาดได้ชื่อว่าเป็นคนหัวไว
 คำพูดที่น่าฟังทำให้คนเรียนรู้อีกขึ้น
 ๒๒ การรู้จัก คิดเป็นแหล่งนำแห่งชีวิตแก่เจ้า
 ของมัน
 แต่โทษของคนโง่คือการเป็นคนโง่นั้นเอง
 ๒๓ คนฉลาดคิดก่อนพูด
 และการพูดของเขาทำให้คนเรียนรู้อีกขึ้น
 ๒๔ คำพูดที่ไพเราะเป็นเหมือนรวงผึ้ง
 ที่หอมหวานแก่ลิ้นและเยียวยาแก่ร่างกาย
 ๒๕ มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนถูกต้อง
 แต่สุดท้ายกลับนำไปสู่ความตาย
 ๒๖ ความหิวของคนงานช่วยเขา
 คือกระตุ้นให้เขาทำงาน
 ๒๗ คนไร้ค่าวางแผนชั่ว
 คำพูดของเขาเป็นไฟที่เผาผลาญ
 ๒๘ คนที่มีเจตนาร้ายทำให้เกิดการทะเลาะ
 วิวาท
 คนที่ซุบซิบนินทาทำให้เพื่อน สนิทแตกแยก
 กัน
 ๒๙ คนโหดร้ายล่อลวงเพื่อนบ้านของตน
 และชักนำพวกเขาไปในทางที่ไม่ดี
 ๓๐ คนที่ซุบซิบตานั้นก็กำลังวางแผนหลอกลวง
 ส่วนคนที่เม้มปากแสดงว่าทำชั่วเสร็จแล้ว
 ๓๑ ผมหงอกบนหัวเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี
 ซึ่งคน นั้นได้มาตอนเดินอยู่ในหนทางที่
 พระเจ้าชอบใจ
 ๓๒ ความอดทนดีกว่าพลังกำลัง
 ควบคุมตัวเองได้ ดีกว่ายึดเมืองได้
 ๓๓ คนจับสลากเพื่อหาคำตอบ
 แต่พระ ยาห์เวห์เป็นผู้กำหนดว่าสลากจะออก
 มาอย่างไร
 ๑๗ มีแค่เปลือกขนมปังแห้งเป็น
 อาหารในที่เย็บสงบ

ยังดี กว่าอยู่ในบ้านที่เต็มไป ด้วยงาน เลี้ยง
 พริ้มกับการทะเลาะวิวาท
 ๒ ทาสที่รู้จัก คิดจะปกครองอยู่เหนือลูกของ
 เจ้านายที่ทำตัวไร้ค่า
 เขาจะได้รับส่วนแบ่งในมรดกพร้อมกับลูกของ
 เจ้านาย
 ๓ เบ้าหลอมมิไว้สำหรับทดสอบเงิน เต้าหลอม
 มิไว้สำหรับทดสอบทองคำ
 แต่ผู้ทดสอบจิตใจคือพระยาห์เวห์
 ๔ คนที่สนใจฟังคำ พุดชั่ว ร้ายก็เป็นคน ชั่ว
 เหมือนกัน
 คนที่ฟังคำพุดใส่ร้ายก็เลวพอกับคนโกหก
 ๕ คนเยาะ เย้ยคนจน ก็ดูถูกพระ ผู้สร้างของ
 เขา
 คนที่จิตใจเมื่อเห็นคนอื่นโชคร้าย ย่อมหนีการ
 ลงโทษไปไม่พ้น
 ๖ พวกหลานๆเป็นมงกุฎของคนแก่เฒ่า
 พ่อแม่เป็นความภาคภูมิใจของลูกๆ
 ๗ การพุดดีเลิศไม่ใช่นิสัยของคนโง่
 การพุดโกหกยิ่งไม่ใช่นิสัยของคนชั้นผู้นำ
 ๘ คนที่ให้สินบนคิดว่าสินบนคือหินนำโชค
 เพราะไม่ ว่าเขาหันไปทาง ไหน ก็ประสบ
 ความสำเร็จ
 ๙ คนที่ปกปิดความ ผิดของคนอื่นไว้รักษา
 มิตรภาพ
 ส่วนคนที่เล่าความ ผิดของเพื่อนให้คนอื่นฟัง
 ก็ทำลายมิตรภาพ
 ๑๐ ต่อว่าคนหัวไวแค่ครั้งเดียว
 ก็ยังได้ผลมากกว่าตีคนโง่ร้อยครั้ง
 ๑๑ คนขี้หน้านึกคิดแต่การกบฏ
 แต่พระเจ้าจะส่งคนโหดเยี่ยมไปลงโทษเขา
 ๑๒ พบกับแม่หมี่ที่ลูกของมันถูกขโมยไป
 ยังดีกว่าพบกับคนโง่ที่กำลังทำสิ่งโง่ๆอยู่
 ๑๓ ใครก็ตามที่ตอบแทนความดีด้วยความชั่ว
 คราวเรือนของเขาจะเจอแต่เรื่องชั่วร้ายเสมอ
 ๑๔ การเริ่มต้นทะเลาะวิวาทเป็นเหมือนเงาะรู
 ที่เขื่อน
 ดังนั้น หยุดเสียก่อนที่มันจะปะทุออกมา
 ๑๕ พระ ยาห์เวห์ชยะแขยง คนที่ตัดสินให้คน
 ชั่วพ้นผิด
 และคนที่ตัดสินให้คนบริสุทธิ์รับโทษ
 ๑๖ เงินในมือคนโง่จะมีประโยชน์อะไร

เขาจะซื้อปัญญาได้หรือ ในเมื่อเขาไม่มีสมอง
 คิด
 ๑๗ เพื่อนแท้ก็รักกันอยู่เสมอ
 ส่วนพี่น้อง นนก็เกิดมาเพื่อช่วย เหลือ กันใน
 ยามทุกข์ยาก
 ๑๘ มีแต่คนไม่มีสมองคิดเท่านั้นที่ไปจับมือ
 คำประทุกันให้กับเพื่อนบ้าน
 ๑๙ คนที่ชอบบทเรื่ง ก็ชอบการทะเลาะวิวาท
 คนที่ชอบยกตัวเอง ก็ริ้นหาความพินาศ
 ๒๐ คนคดโกงไม่รุ่งเรือง
 คนหลอกลวงย่อมเคราะห์ร้าย
 ๒๑ พ่อที่ให้กำเนิดคนโง่ยอมเสว้โสกเสียใจ
 พ่อของคนโง่ดเซลายอมไม่ดิใจ
 ๒๒ ใจที่เป็นสุขนั้นเป็นยาอย่างดี
 แต่ใจที่แตกสลายทำให้หมดเรี่ยวแรงไป
 ๒๓ คนชั่วให้สินบนจากกระเป๋าสื่อของเขา
 เพื่อให้บิดเบือนคดี
 ๒๔ คนหัวไวจดจ่ออยู่กับสติปัญญา
 แต่คนโง่อกแวกไปมา
 ๒๕ ลูกชายโง่ กวนโมโหพ่อ
 และทำให้แม่ผู้ให้กำเนิดขมขื่นใจ
 ๒๖ การปรับโทษคนบริสุทธิ์ไม่ถูกต้องแน่
 การโอบยตีผู้สูงส่งที่ซื่อสัตย์ก็เป็นสิ่งเลวร้าย
 ๒๗ คนรู้มากมักพุดน้อย
 คนที่มีความเข้าใจมักใจเย็น
 ๒๘ ถึงจะโง่ แต่ถ้าเจียมเสีย ก็ได้ชื่อว่าเป็นคน
 ฉลาด
 ถ้าเขาปิดปาก ก็ดูเหมือนคนหัวไว
 ๑๘ คนแยกตัวโดดเดี่ยว เอาแต่ใจตัว
 ๑๘ เอง
 จะโกรธใส่คนที่ให้คำแนะนำเขา
 ๒ คนโง่ไม่ยินดีในความเข้าใจ
 แต่อยากแสดงความคิดเห็นของตนท่าเดียว
 ๓ ทำชู้ก็โดนดูถูก
 ทำเรื่งน่าอัปายก็โดนดูหมิ่น
 ๔ คำ พุดจากปาก เป็นน้ำ ลึกที่เกินกว่าจะ
 เข้าใจได้
 แต่แหล่ง น้ำแห่งปัญญาทำให้สดชื่นเสมอ
 เหมือนกับลำธารที่ไหลเชี่ยว
 ๕ การเข้า ข้างคนทำผิด และไม่ให้ความ
 ยุติธรรมกับคนบริสุทธิ์
 เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

* ๑๗:๑๑ กบฏ ในที่นี้หมายถึงการทำผิดบาปโดยเจตนาต่อพระเจ้า มากกว่าจะหมายความถึง กบฏทางการเมือง
 † ๑๗:๑๙ ยกตัวเอง ในภาษาเดิมใช้คำว่า “ยกประตูขึ้นสูง”

๖ คำพูดของคนโง่งนำสู่การทะเลาะวิวาท
 ปากของเขาชวนให้ถูกตี
 ๗ ปากของคนโง่งทำให้ตัวเองต้องพินาศ
 ริมฝีปากของเขาเป็นกับดักตัวเอง
 ๘ คำพูดซึบนิทาเป็นเหมือนอาหารอร่อย
 ที่ตกลงไปในร่างกายส่วนที่ลึกที่สุดของผู้ฟัง
 ๙ คนซึ่เกียจหลังยาวที่ไม่ยอมทำงานของตน
 เป็นพี่น้องกับคนที่ชอบทำลาย
 ๑๐ พระนามของพระ ยาร์เวห์เป็นป้อมอัน
 แข็งแกร่ง
 คนที่ทำตามใจพระเจ้าวิ่งเข้าไปในป้อมแล้ว
 ปลอดภัย
 ๑๑ ทรัพย์สมบัติของคนร่ำรวยเป็นป้อม
 ปรกการคุ้มกันเขา
 เขาคิดว่าเป็นเหมือนกำแพงสูง
 ๑๒ จิตใจที่เย่อหยิ่งจะมาก่อนความพินาศ
 ความนอบน้อมถ่อมตนจะมาก่อนเกียรติยศ
 ๑๓ คนที่รีบตอบทั้งๆที่ยังฟังไม่จบ
 เป็นคนโง่งและต้องอับอายขายหน้า
 ๑๔ จิตใจที่ร่าเริงช่วยได้ในยามเจ็บป่วย
 แต่จิตใจที่แตกสลาย ใครจะทนได้
 ๑๕ ใจของคนหัวไวได้ความรู้
 หูของคนฉลาดหาความรู้ไว้
 ๑๖ ของขวัญย่อมเปิดทางให้กับผู้ให้
 และนำเขาไปถึงคนใหญ่คนโต
 ๑๗ คนที่ให้การก่อน ดูเหมือนจะเป็นฝ่ายถูก
 จนกว่าผู้กรณิจะมาสอบสวนเขา
 ๑๘ การจับสลากทำให้การทะเลาะวิวาทยุติลง
 และแยกคู่ต่อสู้ที่มีอำนาจออกจากกัน
 ๑๙ จะได้ใจพี่น้องที่เราทำผิดต่อเขาคืนมายาก
 ยิ่งกว่าตีเมืองที่เข้มแข็ง
 การทะเลาะวิวาทขวาง กันคนออกจากกัน
 เหมือนกับประตูเมืองที่ปิดด้วยสลักอัน
 แข็งแกร่ง
 ๒๐ ผลจากคำพูด เลี้ยงท้องของคนพูดให้อิ่ม
 หน้า
 ผลจากริมฝีปาก ทำให้เขารู้สึก
 ๒๑ จะตายหรือจะรอดก็อยู่ที่อำนาจลิ้น
 คนที่ชอบพูด ต้องพร้อมที่จะรับผลที่เกิดขึ้น
 ๒๒ คนที่พบภรรยาที่พบของดี
 แสดงว่าพระยาร์เวห์ชอบคนนั้น
 ๒๓ คนจนพูดอ่อนหวาน
 แต่คนร่ำรวยตอบห้วนๆ
 ๒๔ เพื่อนที่ยุวกี่มี
 แต่เพื่อนตายที่สนิทยิ่งกว่าพี่น้องก็มี

๑๙ เป็นคนยากจนที่ซื่อสัตย์
 ยังดีกว่าเป็นคนหลอกลวงที่โง่ง
 ๒๐ ยากทำโน่นทำนี่โดยขาดความรู้ ย่อมนำไปสู่ความหายนะ
 คนที่ทำอะไรอย่างเร่งรีบย่อมผิดพลาด
 ๓ ความ โง่งของคนย่อมทำลายชีวิตของเขา
 เอง
 แต่ใจของเขากลับมาโกรธพระยาร์เวห์
 ๔ ความมั่งคั่งทำให้มีเพื่อนฝูงมากมาย
 แต่ถ้าจนเมื่อไหร่เพื่อนก็ปลีกตัวออกห่าง
 ๕ พยานเท็จจะต้องถูกลงโทษแน่
 พยานที่พูดโกหกก็หนีไม่พ้นโทษหรอก
 ๖ คนชอบเอาใจคนที่ให้อย่างใจกว้าง
 ทุกคนอยากเป็นมิตรกับคนที่ให้ของขวัญ
 ๗ ส่วนคนยากจน ขนาดพี่น้องของเขา เองก็
 ยังรังเกียจเลย
 แล้วเพื่อนๆของเขา จะไม่ยิ่งตี ตัวออกห่าง
 หรือ
 เมื่อเขาจะขอความช่วยเหลือ
 ทุกคนก็หลบหน้ากันไปหมด
 ๘ คนที่แสวงหาความเข้าใจ ก็รักตนเอง
 คนที่รักษาความรู้ ก็พบกับความสำเร็จ
 ๙ พยานเท็จจะต้องถูกลงโทษแน่
 พยานที่พูดโกหกจะพินาศ
 ๑๐ มันไม่เข้า ทำเลย ที่คน โง่งจะอยู่อย่าง
 หูหรร
 ยิ่งไม่เข้า ทำใหญ่ ที่ทาสจะขึ้นมาปกครอง
 พวกเจ้านาย
 ๑๑ คนฉลาดโกรธช้า
 และถ้าเขามองข้ามความ ผิดที่คนอื่นทำต่อ
 เขา มันก็จะทำให้เขามีชื่อเสียงมากขึ้น
 ๑๒ ความโกรธของกษัตริย์เปรียบเหมือน
 สิ่งใดก็ตาม
 ส่วนความโปรดปรานของเขา เปรียบเหมือน
 น้ำค้างบนใบหญ้า
 ๑๓ ลูกชายที่โง่งเขลาก็นำความหายนะมาสู่พ่อ
 ส่วนภรรยาที่ชอบชวนทะเลาะวิวาท ก็
 เปรียบเหมือนหลังคาที่รั่วไม่หยุด
 ๑๔ บ้านและทรัพย์สมบัติเป็นมรดกที่ได้จาก
 พ่อ
 แต่ภรรยาที่รู้จักคิดนั้นมาจากพระยาร์เวห์
 ๑๕ คนซึ่เกียจนอนได้ทั้งวัน
 คนเกียจคร้านจะหิวโหย
 ๑๖ คนที่เชื่อฟังคำสั่งสอน ก็รักษาชีวิตของตน
 ส่วนคนที่ประมาทในทางของตนก็จะตายไป

๑๗ การเอื้อเฟื้อต่อคนจน คือการให้พระ
 ยาร์เวห์เยี่ยม
 และพระองค์จะตอบแทนความดีที่เขากำ
 ๑๘ ตี สอนลูกชายของเจ้าในขณะที่ยังไม่สาย
 เกินไป
 เมื่อเจ้าไม่ยอมตี สอนเขา ก็เท่ากับฆ่าลูกตัว
 เอง
 ๑๙ คนขี้โมโหจะต้องได้รับโทษ
 ถึงเจ้าจะช่วยชีวิตเขา เจ้าก็ต้องช่วยอยู่เรื่อย
 ไป
 ๒๐ ฟังคำแนะนำ และยอมรับคำตักเตือน
 เพื่อว่าเจ้าจะได้ฉลาดในที่สุด
 ๒๑ มนุษย์มีแผนมากมายในใจ
 แต่แผนที่สำเร็จคือแผนของพระยาร์เวห์
 ๒๒ ความโลภเป็นเรื่องน่าอับอาย *
 เป็นคนจนดีกว่าเป็นคนโกหก
 ๒๓ ความยำเกรงพระยาร์เวห์นำไปสู่ชีวิต
 ทำให้ผู้ นั้นได้พัก อยู่นอย่างเป็นสุข ไม่มีภัย
 อนุตราয়มากล่ำกรายได้
 ๒๔ คนขี้เกียจจุกมือไว้ในซาม
 และไม่ยอมแม่แต่จะยกอาหารเข้าปาก
 ๒๕ ถ้าตีสอนคนหยิ่งจองหอง คนอ่อนต่อโลก
 จะได้เห็นแล้วรู้จักคิด
 ว่ากล่าวคนหัวโวงแล้วเขาจะฉลาดขึ้น
 ๒๖ คนที่ปลิ้นพ้อ และทำให้แม่ไร้ที่อยู่
 ก็นำความอับอายและความอับยศมาสู่ตนเอง
 †
 ๒๗ ลูกเอ๊ย ถ้าอยากจะทำทั้งทางแห่งปัญญาไป
 ก็หยุดฟังคำตักเตือนสิ
 ๒๘ พยานที่รู้คำก็เยาะเย้ยความยุติธรรม
 ปากของคนชั่วก็เอร็ดอรร้อยกับความชั่ว
 ๒๙ การลงโทษก็เตรียมไว้สำหรับคน หยิ่ง
 จองหอง
 การโเบยตีก็เตรียมไว้สำหรับหลังของคนโง่
 * เหล่าอันทำให้คนกินชอบหาเรื่อง
๒๐ เบียร์ทำให้คนชกต่อยกัน
 คนที่โซเซเพราะมันก็ไม่ฉลาด
 † ความเกรี้ยวโกรธของกษัตริย์เหมือนเสียง
 คำรามของสิงโต
 ใครไปทำให้พระองค์โกรธจะต้องตาย
 ๓ คนที่หลีกเลี่ยงการทะเลาะกันนั้นน่านับถือ

แต่คนโง่ชอบโต้เถียงกัน
 ๔ ในฤดูทำนา คนขี้เกียจไม่ไถพรวนดิน
 เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว เขาก็หาผลผลิตแต่ไม่
 เจอ
 ๕ ความนึกคิดในใจคนก็เปรียบเหมือนน้ำลึก
 แต่คนที่มีความเข้าใจก็สามารถดึงมันออกมา
 ได้
 ๖ คนมากมายชอบบอวดอ้างว่าเขาเป็นคน
 จงรักภักดี
 แต่ใครบ้างจะพบคนที่เชื่อถือได้
 ๗ คนที่ทำตามใจพระเจ้าดำเนินชีวิตอย่าง
 สัตย์ซื่อ
 ลูกที่เกิดตามมา จะได้หน้า
 ๘ กษัตริย์นั่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสิน
 พระองค์ใช้สายตาทรงความซื่อออกไปหมด
 ๙ ใครเล่าจะพูดได้ว่า “ฉันทำให้จิตใจของฉัน
 บริสุทธิ์แล้ว
 ฉันถูกชำระให้พ้นจากความผิดบาปแล้ว”
 ๑๐ พระยาร์เวห์ชยะแขยง
 ลูกดุ่มที่ขี้โกงและเครื่องดวงที่ผิดมาตรฐาน
 ๑๑ แม่แต่เด็กๆ เราก็สามารถดูนิสัยใจคอของ
 เขาได้จากการกระทำ
 เราจะได้รู้ว่าสิ่ง นั้นบริสุทธิ์และถูก ต้องหรือ
 ไม่
 ๑๒ ทั้งหมดที่ได้ยิน และตาที่มองเห็นนั้น
 ล้วนแต่เป็นสิ่งที่พระยาร์เวห์สร้างขึ้น
 ๑๓ อย่ารักการนอน ไม่อย่างนั้นเจ้าจะสูญเสีย
 ทรัพย์สมบัติ
 ให้ตื่นอยู่ แล้วเจ้าจะมีกินอย่างเหลือเฟือ
 ๑๔ ตอนซื้อ เขาว่า “แพงไป แพงไป”
 พอซื้อเสร็จ เขาอวดว่า “ถูกจริงๆ”
 ๑๕ แม้มีทองคำและทับทิมมากมายเพียงใด
 แต่ริม ฝีปากที่เผยความ รู้ออกมาย่อมเป็น
 เครื่องประดับที่ล้ำค่ากว่า
 ๑๖ หากเขามาคำประกันให้กับคนแปลกหน้า
 ให้ยึดเสื้อผ้าของเขาเป็นเครื่องมัดจำ
 หากเขาคำประกันให้กับคนต่างด้าว
 ก็ให้ยึดเครื่องประดับของเขาไว้
 ๑๗ ขนบมั่งที่น้อโกงมา ก็รสหวาน
 แต่ในที่สุดปากจะเต็มไปด้วยกรวดทราย
 ๑๘ แผนการสำเร็จได้เพราะคำปรึกษา

* ๑๙:๒๒ ความโลภเป็นเรื่องน่าอับอาย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนอยากได้เพื่อนที่
 เขาไว้วางใจได้”

† ๑๙:๒๖ นำความอับอายและความอับยศมาสู่ตนเอง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เป็น
 ลูกที่นำความอับอายและความอับยศมาสู่พ่อแม่”

ดังนั้น ให้ใช้กลยุทธ์ที่ฉลาดทำสงคราม
 ๑๙ คุณชอบนิินทา ก็เปิดเผยความลับ
 ดังนั้นอย่าคบค้ากับคนปากบอน
 ๒๐ คนที่สาปแช่งพ่อแม่ของตน
 ตะเกียงของเขาจะดับมิดไป
 ๒๑ ทูรุษย์สมบัติที่ได้มาก่อนแล้วอันควร
 ในที่สุดจะไม่เป็นผลดีต่อผู้นั้น
 ๒๒ อย่าพูดว่า “ฉันจะตอบแทนความ ชั่วด้วยความชั่ว”
 ให้รอ คอยพระ ยาร์เวห์เถิด พระองค์จะช่วย
 เจ้า
 ๒๓ พระยาร์เวห์ชยะแขยงลูกตุ้มที่ไม่เชื่อตรง
 ตาซึ่งที่คดโกงนั้นก็ไม่ดี
 ๒๔ มนุษย์จะเข้าใจทางชีวิตของตนได้อย่างไร
 ในเมื่อพระยาร์เวห์เป็นผู้กำหนดทุกอย่าง ก้าว
 ของเขา
 ๒๕ อย่าว่างกับ ดักให้กับตัว เอง โดยสาบาน
 อย่างพล่อยๆ
 แล้วมาคิดได้ทีหลังเมื่อสาบานไปแล้ว
 ๒๖ กษัตริย์ที่ฉลาดฝัดร่อนคนชั่วออก
 หลังจากเขาล้อบตคนชั่วเหมือนบดเมล็ดข้าว
 จากรวง
 ๒๗ จิต วิญญาณของมนุษย์คือตะเกียงของ
 พระยาร์เวห์
 พระองค์สามารถมองเห็นทะลุเข้าไปในส่วน ลึก
 ที่สุดของเรา
 ๒๘ ความจงรักภักดี และความ ซื่อสัตย์ จะ
 ปกป้องกษัตริย์ไว้
 บัลลังก์ของพระองค์จะตั้งอยู่บนความจงรัก
 ภักดีนั้น
 ๒๙ พละ กำลังเป็นความภาค ภูมิใจของคน
 นุ่ม
 ผมหงอกเป็นศักดิ์ศรีของคนแก่
 ๓๐ การเขียน ดีที่ทำให้เกิดแผล ก็ชำระล้าง
 ความชั่วออกจากตัวเขา
 การโบยตีชำระล้างส่วนลึกที่สุด
 *จิตใจของกษัตริย์ที่อยู่ในมือของ
๒๑ พระยาร์เวห์เป็นเหมือนร่องน้ำ
 พระองค์จะหันมันไปทางไหนก็ได้ แล้วแต่
 พระองค์
 ๒ มนุษย์เห็นว่าทุกอย่างที่เขาทำนั้นถูกต้อง
 แต่พระยาร์เวห์ตัดสินที่จิตใจ
 ๓ พระ ยาร์เวห์อยากให้คนทำในสิ่งที่ถูก ต้อง
 และยุติธรรม

มากกว่าอยากได้เครื่องบูชา
 ๔ ตาที่หยิ่ง ยโสและจิตใจที่หยิ่ง ผยองเป็น
 บาบ
 มันเป็นเหมือนตะเกียงสองให้เห็นว่าคน นั้น
 ชั่ว
 ๕ แผนการต่างๆของคนขยันขัน แข็ง นำไป
 ถึงความอุดมสมบูรณ์
 แต่คนที่ทำอะไรแบบไม่ยั้งคิดจะยากจน
 ๖ ความร่ำรวยที่ได้จากเงินที่ปลิ้นปล้อน
 จะจางไปอย่างรวดเร็วเหมือนหมอก เป็นกับ
 ดักแห่งความตาย
 ๗ ความรุนแรงของคน ชั่วจะลากพวก คน ชั่ว
 ไป
 เพราะพวกเขาไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม
 ๘ ทางของคนที่ทำผิดนั้นคดเคี้ยว
 ส่วนคนบริสุทธิ์ทำการกระทำของเขานั้นตรงไป
 ตรงมา
 ๙ อาศัยอยู่ที่ซอกมุมบนดาดฟ้า
 ก็ยังดีกว่าร่วมชายคากับเมียที่ชอบหาเรื่อง
 ๑๐ คนชั่วอยากทำชั่ว
 เขาไม่ได้มองเพื่อนบ้านด้วยสายตาที่เมตตา
 ๑๑ เมื่อคนที่เยื่อหยิ่งถูกลงโทษ
 คนที่อ่อนต่อโลกก็จะฉลาดขึ้น
 เมื่อคนฉลาดได้รับคำแนะนำสูงส่ง
 ตัวเขาเองก็ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น
 ๑๒ พระเจ้าผู้ยุติธรรมสังเกต ดูบ้านของคน ชั่ว
 ร้าย
 พระองค์เหวี่ยงคนชั่วลงสู่ความพินาศ
 ๑๓ คนที่ปิดหูไม่ฟังคนจนที่ร้องขอความช่วยเหลือ
 ตัวคนนั้นเองจะร้องและจะไม่มีใครฟัง
 ๑๔ ของกำนัลที่ให้ในทีลับ ทำให้ความโกรธ
 สงบลง
 และสินบนในกระเป๋าก็ทำให้ความเดือดดาล
 หายไป
 ๑๕ การตัดสินที่ยุติธรรม ทำให้คนดีมีความสุข
 แต่เป็นความหายนะสำหรับพวกที่ทำชั่ว
 ๑๖ คนที่หลงไปจากทางแห่งความเข้าใจ
 จะมาพักอยู่ในที่ชุมชนของพวกผี
 ๑๗ คนรักความสนุกสนานจะยากจน
 คนที่รักเหล้าองุ่นและอาหารแพงจะไม่รวย
 ๑๘ คนดีจะรอดพ้นจากอันตราย แต่คน ชั่วจะ
 ต้องมารับอันตรายแทน

คนทรยศก็รับอันตรายแทนคนเที่ยงตรง *
 ๑๘ อาศัยอยู่ในทะเลทราย
 ก็ยังดี กว่าอยู่กับเมียที่ชอบหา เรื่องและขี้
 ไมโท
 ๒๐ สมบัติอันล้ำค่าและน้ำมันจะมีอยู่ในบ้าน
 ของคนฉลาดเสมอ
 แต่คนโง่จะเขมือบทุกอย่างที่ตัวเองมี
 ๒๑ คนที่ไล่ตามสิ่งที่ถูก ต้องและความจงรัก
 รักดี
 ก็จะพบกับชีวิตที่ยืนยาว ความเจริญรุ่งเรือง
 และเกียรติยศ
 ๒๒ คน ฉลาดสามารถโจมตีเมืองของพวกเขา
 นักรบได้
 และสามารถทำลายป้อมปราการที่พวกนั้นไว้
 วางใจ
 ๒๓ คนที่รักษาปากและลิ้นของเขา
 เป็นคนที่รักษาชีวิตไม่ให้มีปัญหา
 ๒๔ คนหึง คนอวดดี ได้ชื่อว่า “โง่คนชอบ
 เยาะเย้ย”
 เป็นคนเย่อหยิ่งจองหอง
 ๒๕ คนขี้เกียจจะอดตาย †
 เพราะมือของเขาไม่ยอมทำงาน
 ๒๖ คนโลภก็โลภอยู่วันยังค่ำ
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าก็ให้อย่างไม่ยั้ง
 ๒๗ พระ ยาร์เวห์ชยะแซงเครื่องบูชาของคน
 ชั่ว
 เพราะเขาเอามันมาถวายด้วยเจตนาที่ชั่ว
 ร้าย
 ๒๘ พยานเท็จจะพินาศ
 แต่คำ พุดของคนที่ฟังอย่างรอบคอบจะคงอยู่
 ตลอดไป
 ๒๙ คนชั่วแสร้งทำตัวว่าซื่อ
 แต่คนซื่อสัตย์สำรวจทางของตัวเอง
 ๓๐ ถึงจะมีสติ ปัญญา ความ เข้าใจ และคำ
 ปรีชาดีแค่ไหนก็ตาม
 ก็ช่วยไม่ได้หรอก ถ้าพระยาห์เวห์ต่อต้านเจ้า
 ๓๑ ม้าก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันทำ
 สงคราม
 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้ให้ชัยชนะ
 * ข้อเสียดี ย่อมดีกว่าความร่ำรวย
๒๒ เป็นที่นับถือย่อมดีกว่าเงินทอง

๒ คนรวยและคนจนเหมือนกันตรงนี้
 คือพระยาห์เวห์เป็นผู้สร้างพวกเขาทุกคน
 ๓ คนที่ฉลาดหลักแหลมเห็นอันตราย ก็หลบ
 เข้าที่กำบัง
 แต่คนที่อ่อนต่อโลก ก็เดินเข้าไปและได้ รับ
 อันตราย
 ๔ ความถ่อม สุภาพอ่อนได้แก่ ความเกรงกลัว
 พระยาห์เวห์
 จะนำมาซึ่ง ความมั่งคั่ง เกียรติยศ และชีวิต
 ยืนยาว
 ๕ ทางของคนคดโกงมีชวาก นหามและบ่วง
 ราว
 แต่คนที่ระมัดระวังการใช้ชีวิตก็จะอยู่ห่าง
 ไกลจากสิ่งเหล่านั้น
 ๖ ช่วยเด็กหนุ่มให้เริ่มต้นในทางที่ถูกต้อง
 แม้เมื่อเขาแก่ตัวลง เขาจะไม่ละทิ้งทาง นั้น
 ไป
 ๗ คนรวยปกครองอยู่เหนือคนจน
 และลูกหนี้ก็เป็นทาสของเจ้าหนี้
 ๘ คนที่หว่านความชั่ว ซ้ำก็จะได้เก็บ เกียรติยศ
 หายนะ
 แล้วอำนาจในการทำชั่วของเขาก็จะสิ้นสุดลง
 ๙ คนที่ใจดีจะได้รับพระพร
 เพราะเขาแบ่งปันอาหารให้กับคนจน
 ๑๐ ขบไล่พวกที่ชอบดูถูกคนอื่นออกไป แล้ว
 เรื่องขัดแย้งก็จะออกไปด้วย
 การฟ้อง ร้องและการพูดเหยียดหยามก็จะ
 หายตกลง
 ๑๑ คนที่จริงใจและพูดสุภาพอ่อนน้อม
 ก็จะมีกษัตริย์เป็นเพื่อน
 ๑๒ ดวงตาของพระยาห์เวห์เฝ้าดูแลความจริง
 แต่พระองค์ทำลายคำพูดต่างๆของคนชั่ว
 ๑๓ คนขี้เกียจร้องว่า “มีสิ่งโตอยู่ข้างนอก
 ฉันท้อใจถูกฆ่าตายอยู่ที่กลางถนนนั้น”
 ๑๔ คำพูดล่อลวงของหญิงเล่นชู้เป็นหลุมลึก
 คนที่พระ ยาห์เวห์สาป แข่งจะตกลงในหลุม
 นั้น
 ๑๕ ความโง่ เขลาที่ผูกติดกับจิตใจของเด็ก
 หนุ่ม
 แต่ไม้ เรียวที่ตี สอนก็จะขจัดมันให้ไกลจาก
 เด็กหนุ่มนั้น

* ๒๑:๑๘ ข้อนี้ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนชั่วร้ายก็เป็นค่าไถ่ให้กับคนยุติธรรม และคนที่ทรยศก็เป็นค่าไถ่ให้กับคนเที่ยงตรง”

† ๒๑:๒๕ คนขี้เกียจจะอดตาย หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “ความโลภที่อยากได้โน่นได้นั้น จะฆ่าคนขี้เกียจ”

๑๖ คนที่กุดขึ้นคนจนเพื่อจะได้รวยขึ้น และคนที่ให้ของขวัญกับคนรวย ทั้งคู่อีกจะจน

คำพูดของคนฉลาด

๑๗ คำพูดของคนฉลาด
 ๑๘ เจียของเจ้ามาฟังคำพูดของคนฉลาด แล้วใส่ใจในสิ่งที่เราสอน
 ๑๙ ถ้ามันอยู่ทีใจ และอยู่ที่ริมฝีปาก เจ้าก็จะมีความสุข
 ๒๐ เราสอนเรื่องเหล่านี้กับเจ้าในวันนี้ เพื่อเจ้าจะได้วางใจในพระยาห์เวห์
 ๒๑ ก่อนหน้านั้น เราก็ได้เขียนคำแนะนำ และสติปัญญาให้กับเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ
 ๒๒ เพื่อสอนเจ้าให้รู้ถึงความจริงและคำสอนที่เชื่อถือได้
 เพื่อเจ้าจะได้กลับไปรูดงานคำสอนที่เชื่อถือได้ นี้กับคนเหล่านั้นที่ส่งเจ้ามา
 ๒๓ อย่าได้ขโมยจากคนจนเพราะมันง่าย และอย่าได้เอาเปรียบคนเดือดร้อนที่ศาลตรงลานเมือง
 ๒๔ เพราะพระยาห์เวห์ จะว่าความแทนพวกเขา และปล้นชีวิตของคนที่ปล้นพวกเขา
 ๒๕ อย่าได้เป็นเพื่อนกับคนที่ขี้โมโห หรือคบค้ากับคนจนเสีย
 ๒๖ เพื่อเจ้าจะได้ไม่เลียนแบบนิสัยของเขา และสุดท้ายก็ติดเข้าไปในกับดัก
 ๒๗ อยู่ไปจับมือทำสัญญาว่าจะคำประกันหนี้ให้กับคนอื่น
 ๒๘ ทำไมจะต้องเสี่ยงให้คนอื่นมายึดเตียงที่เจ้านอน
 เมื่อเจ้าไม่มีปัญหาจ่ายหนี้มัน
 ๒๙ อย่าย้ายหลักเขตที่มีมาช้านานที่บรรพบุรุษของเจ้าปักไว้
 ๓๐ เจ้าเห็นคนที่ชานาญงานนั้นไหม เขาจะได้ยื่นรับใช้พวกกษัตริย์ ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดา
 ๓๑ เมื่อเจ้านั่งกินอยู่กับผู้มีอำนาจคนหนึ่งของบ้านเมือง ให้จำไว้ว่าเจ้ากำลังนั่งกินอยู่กับใคร

๒ ถ้าเจ้าเป็นคนกินจุ ก็ให้ยับยั้งใจไว้บ้าง †
 ๓ อย่าได้ดูจะกละตะการมหนักต่ออาหารที่เลิศหรูนาน
 เพราะมันอาจจะดูดีแค่เปลือกนอก
 ๔ อย่าได้ทำงานหนักจนหมดแรง เพราะหวังจะร่ำรวย
 ให้ฉลาดและอย่าทำอย่างนั้น
 ๕ ในพริบตาเดียว เงินก็จะหายไป
 รวากับมีปีกโผล่ออกมา แล้วบินหนีไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี
 ๖ อย่าได้กินอาหารของคนขี้เหนียว
 อย่าได้ดูจะกละตะการมหนักต่ออาหารที่เลิศหรูนาน
 ๗ เพราะเขาเป็นเหมือนเส้นผมในลำคอ ‡
 เขาบอกเจ้าว่า “กินและดื่มสิ” แต่ใจของเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้น
 ๘ เจ้าจะเอาเงินอาหารอันน้อยนิดที่เจ้ากินเข้าไปออกมา
 และเสียดายคำพูดที่เจ้าชมเชยเขาไป
 ๙ อย่าได้แนะนำอะไรให้เข้าหูของคนโง่เลย เพราะเขาจะดูหมิ่นถ้อยคำอันชาญฉลาดของเจ้านั้น
 ๑๐ อย่าได้โยกย้ายหลักเขตที่มีมาช้านานแล้ว และอย่าได้บุกรุกไร่นาของเด็กกำพร้า
 ๑๑ เพราะพระเจ้าผู้ ที่ช่วยพวกเขา นั้นมีกำลังมหาศาล
 พระองค์จะสูคดีของพวกเขากับเจ้า
 ๑๒ ให้เปิดใจของเจ้ารับคำแนะนำสั่งสอน ให้เปิดหูของเจ้าฟังถ้อยคำแห่งความรู้
 ๑๓ อย่าได้แย่งมือจากการตีสอนเด็กหนุ่ม ถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตายหรอก
 ๑๔ อันที่จริงถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เจ้าก็จะช่วยชีวิตของเขาให้พ้นจากแดนคนตาย
 ๑๕ ลูกเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาดขึ้นมา จิตใจของเราก็จะมีความสุข
 ๑๖ เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง จิตใจของเราก็จะชื่นบาน
 ๑๗ อย่าให้ใจของเจ้าอีกจนพวกคนบาป

*๒๒:๒๐ ก่อนหน้านั้น คำนี้มาจากภาษาฮีบรู แต่ถ้าเปลี่ยนตัวสระ ก็จะกลายเป็นคำว่า “สามสิบ”

†๒๓:๒ ถ้าเจ้า ... ใจไว้บ้าง ข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละตะการม ก็ให้เอามิดจ่อคอหอยไว้”

‡๒๓:๗ เพราะเขา ... ลำคอ หรือ แปลได้อีกว่า “เขาคิดตันทุนอยู่ในใจ”

แต่ให้ยูเกรงพระยาห์เวห์เสมอ
 ๑๘ เมื่อนั้นแหละเจ้าจะมีอนาคตที่ดี
 และเจ้าจะไม่ผิดหวัง
 ๑๙ ลูกเอ๋ย ฟังให้ดี และให้ฉลาดไว้
 ให้นำจิตใจของเจ้าไปในทางที่ถูก
 ๒๐ อย่าได้ไปคลุกคลีกับพวกที่ตีมเหล่า อุ่น
 จิต
 หรือพวกนั้นที่กินเนื้ออย่างตะกตะกลาม
 ๒๑ เพราะคนขี้เมาและคนกินดิบจะยากจน
 สละสลิมสะลือตลอดเวลาจนเหลือแต่ผ้าขี้ริ้วห่อ
 ตัว
 ๒๒ ให้ฟังพ่อของเจ้า ผู้ที่ให้เจ้าเกิดมา
 และอย่าได้ดู หมิ่นแม่ของเจ้าเมื่อนางแก่ตัว
 ลุง
 ๒๓ ให้ชื่อความจริงและอย่ายอมขายมันไป
 ให้ชื่อความฉลาด การสั่งสอน และความ
 เข้าใจ
 ๒๔ ลูกดี ทำให้พ่อชื่นใจ
 ลูกฉลาด ทำให้พ่อภูมิใจ
 ๒๕ ทำให้พ่อแม่ของเจ้ามีความสุข
 ทำให้แม่ที่ให้อาหารแก่เจ้ามานั้นดีใจเถอะ
 ๒๖ ลูกเอ๋ย มอบจิตใจของเจ้าให้กับเรา
 ให้ดวงตาของเจ้าเฝ้าสังเกตทางต่างๆของเรา
 ๒๗ เพราะหญิงโสเภณีนั่นคือหลุมลึก
 และหญิงที่เล่นชู้คือบ่อที่คับแคบ
 ๒๘ เธอหมอบซ่อนอยู่เหมือนโจร
 และทำให้จำนวนคนไม่ซื่อสัตย์เพิ่มขึ้น
 ๒๙ ใคร ละที่ร้องครวญ คราง ใคร ละที่
 ครวญครวญ
 ใครละที่ทะเลาะวิวาท ใครละที่กลุ่มใจ
 ใครละที่มีบาดแผลฟกช้ำโดยไม่จำเป็น
 ใครละที่มีดวงตาแดงกำ
 ๓๐ ก็คนเหล่านั้นไงที่ตีมเหล่าอุ่นจนตึกตื้น
 คนเหล่านั้นไงที่ไปทดลองตีมเหล่าผสม
 ๓๑ อย่าไปหลงไหลเหล่าอุ่น ตอนมันสี แดง
 สดเหมือนเลือด
 ตอนที่มีมันเป็นประกายระยิบระยับในถ้วย
 เหล้า
 มันไหลลื่นลวงคอ
 ๓๒ แต่ท้ายที่สุดมันก็ฉกเหมือนงู
 และมันก็พันพิษออกมาจุดงูพิษร้าย *
 ๓๓ สายตาของเจ้าจะเห็นภาพหลอน
 แล้วเจ้าจะพูดสับสนเพราะความ คิดเลอะ
 เลือน

๓๔ เจ้าจะเป็นเหมือนคนนอนอยู่บนเรือกลาง
 ทะเล
 เหมือนนอนบนแท่นตรงยอดเสากระโดงเรือ
 ๓๕ เจ้าจะพูดว่า “พวกเขาตีข้า แต่ข้าไม่รู้สึก
 เจ็บ
 พวกเขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึกอะไร
 เมื่อไหร่ข้าจะตื่นชกที่
 เพื่อข้าจะได้ไปตีมต่อ”

๑๑ อย่ายึดใจคนชั่ว
๒๔ อย่คิดจะไปร่วมกับพวกเขา
 ๒ เพราะใจของพวก เขาคบคิดกันวางแผน
 ร้าย
 และริม ฝีปากพวก เขาก็มีแต่ก่อความเดือด
 ร้อน

๓ บ้านเรือนต้องใช้สติปัญญาสร้าง
 ความเข้าใจจะทำให้มันมั่นคง
 ๔ ความรู้จะทำให้ห้องต่างๆเต็มไปด้วย
 ทรัพย์สินที่มีค่าและสวยงาม
 ๕ คนฉลาดนั้นมีพลังยิ่งกว่าคนแข็งแรง
 คนที่มีความรู้นั้นมีพลังยิ่งกว่าคนมีกำลังมาก
 ๖ เจ้าต้องมีกลยุทธ์ที่ดีในการทำสงคราม
 ถ้ามีที่ปรึกษาหลายๆก็จะชนะ
 ๗ สำหรับคนโง่ สติปัญญานั้นก็สูงเกินเอื้อม
 ในที่ ประชุมตรงประตูเมือง คน โง่ก็ปิดปาก
 เงียบไม่มีอะไรจะพูด

๘ บางคนก็วางแผนที่จะทำชั่วอยู่เสมอ
 คนอย่างนี้ได้ชื่อว่า “คนเจ้าเล่ห์”
 ๙ สิ่งที่คนโง่วางแผนจะทำนั้นคือความบาป
 คนที่ชอบเยาะเย้ยเป็นที่น่าขยะแขยง
 ๑๐ ถ้าเจ้าอ่อนแอในยามคับขัน
 เจ้าก็เป็นคนอ่อนแอจริงๆ
 ๑๑ ให้ช่วย เหลือคน เหล่า นั้นที่กำลังถูกนำไป
 ฆ่า
 และอย่าได้ยังมือที่จะช่วย เหลือคนที่กำลังโช
 ชัดโชเซไปให้เขาฆ่า

๑๒ เพราะถ้าเจ้าพูดว่า “ดูสิ พวกเราไม่รู้เรื่องนี้
 เลย”
 พระเจ้าผู้ทดสอบใจจะไม่รู้เรื่องเขี้ยวหรือ
 พระองค์ผู้เฝ้าสังเกตเจ้าจะไม่รู้หรือ
 พระองค์จะไม่ตอบแทนแต่ละ คนตามการ
 ระทำของเขาหรือ
 ๑๓ ลูกจำ กินน้ำฝิ่งนะ เพราะว่ามันดี
 และรวงฝิ่งนั้นมิรชชาติหวานต่อลิ้นของเจ้า

* ๒๓:๓๒ แต่ท้ายที่สุด ... ดุจงูพิษร้าย พุดถึง “คนที่เมาค้าง”

๑๔ และให้รู้ไว้ด้วยว่าสติปัญญานั้นก็หวนต่อ
จิตวิญญาณของเจ้า
ถ้าเจ้าหามึนพบ เจ้าก็จะมึนาคตที่ตี
และเจ้าจะสมหวัง
๑๕ อย่าทำเหมือนคนร้ายที่หมอบ ชุ่มอยู่คอย
ปล้นบ้านคนดี
อย่าจู่โจมบ้านของคนดีนั้น
๑๖ เพราะคนดีถึงจะล้มลงเจ็ดครั้ง ก็จะถูกขึ้น
มาได้ทั้งเจ็ดครั้ง
แต่คนชั่วเมื่อถูกความหายนะเล่นงานแค่ครั้ง
เดียว ก็จบกัน
๑๗ เมื่อศัตรูของเจ้าล้มลง ก็อย่าได้สะใจ
เมื่อเขาถูกไถ่ลงก็อย่าได้ดีใจ
๑๘ ไม่อย่างนั้นเมื่อพระยาห์เวห์เห็น พระองค์
จะไม่พอใจ
และหันความโกรธไปจากศัตรูของเจ้า
๑๙ อย่าโกรธเป็นพินเป็นไฟต่อคนทำชั่ว
แล้วอย่าไปอิจฉนคนเลวเลย
๒๐ เพราะคนชั่วนั้นไม่มีอนาคต
ตะเกียงของคนเลวจะถูกดับวูบไป
๒๑ ลูก เอ๊ย ให้ยาเกรงพระ ยาห์เวห์และ
กษัตริย์
และอย่าได้กบฏต่อทั้งสองพระองค์นั้น
๒๒ เพราะทั้งสองพระองค์สามารถสูงความ
หายนะมาสู่เจ้า อย่างไม่ทันตั้งตัว
แล้วใครจะรู้ว่าความล้มจมที่ทั้งสองจะนำมา
นั้นจะขนาดไหน

คำพูดอื่นๆของคนฉลาด

๒๓ นี่ก็เป็นคำพูดของคนฉลาดด้วยคือ
การตัดสินที่ลำเอียงเป็นสิ่งที่ไม่มีดี
๒๔ ขนชาติต่างๆจะสาปแช่งและประณาม
พวกผู้ พิพากษาที่ตัดสินคน ชั่วว่า “เป็นผู้
บริสุทธิ์”
๒๕ ผู้คนจะอวยพรพวกผู้ พิพากษาที่ตัดสิน
ลงโทษคนผิด
พวกผู้พิพากษาเหล่านั้นจะได้ดี
๒๖ คำตอบที่ซื่อตรง
ให้ความสุขเหมือนกับการจุมที่ริมฝีปาก
๒๗ ก่อนอื่น เตรียมทุ่งนาให้พร้อม
แล้วหว่านพืชให้เสร็จ
แล้วค่อยปลูกบ้านของเจ้า

๒๘ อย่าได้เป็นพยานปรัปราคาเพื่อนบ้านใน
เมื่อเขาไม่ได้ทำอะไรผิด
และอย่าพูดหลอกลวง
๒๙ อย่าพูดว่า “ข้าจะทำกับมัน อย่างที่มันทำ
กับข้า
ข้าจะแก้แค้นมันให้สาสมกับที่มันทำกับข้า”
๓๐ เราผ่านไร่นาของคนขี้เกียจ
และผ่านไร่นาของคนโง่
๓๑ มีแต่หนามขึ้นเต็มไปหมด
หญ้าก็รกปิดหน้าดิน
ส่วนกำแพงหินก็พังทลายลง
๓๒ เรามองดู และครุ่นคิดในใจ
เราสังเกต และได้บทเรียนนี้ว่า
๓๓ นอนสักนิด รับประทานอาหาร
ทอดอกพักสักครู่
๓๔ แล้วความ จนก็จะจู่โจมเข้ามาหาเจ้าอย่าง
โจร
ความอดอยากจะจู่โจมเข้ามาอย่างคนที่ติด
อาวุธ

สุภาษิตอื่นๆของกษัตริย์ซาโลมอน

๒๕ ๑ ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของซาโลมอน
เหมือนกันที่คนของกษัตริย์เฮ เซ คี
ยาห์ของยูดาห์ ได้คัดลอกไว้
๒ เราเคารพพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ปัด
ซ่อนไว้เป็นความลับ
แต่เราเคารพพวกกษัตริย์สำหรับสิ่งที่พวก
เขาค้นพบ
๓ จิตใจของพวกกษัตริย์ก็สุดที่จะหยั่งรู้ได้
เหมือนกับ ความ สูงของสวรรค์และความ ลึก
ของโลกนี้
๔ ให้ขจัดซีเงินออกไปจากตัวเงิน *
และช่างเงินจะได้มีเงินบริสุทธิ์ไปทำภานะ
๕ ให้ขจัดคนชั่วออกไปจากเบื้องหน้ากษัตริย์
แล้วความ ยุติธรรมจะทำให้บัลลังก์ของ
พระองค์มั่นคง
๖ อย่าได้อวดอ้างตัวเองต่อหน้ากษัตริย์
หรือทำตัวเป็นคนสำคัญ
๗ ให้กษัตริย์เชิญคุณว่า “ขึ้นมานั่งตรงนี่สิ”
ก็ยิ่งดีกว่าต้องถูกฉีกหน้าต่อหน้าผู้สูงศักดิ์
๘ อย่าได้รับเอาเรื่องที่คุณเห็นกับตามาฟ้อง
ศาล

* ๒๕:๘ ขจัดซีเงินออกไปจากตัวเงิน หมายถึงการหลอมเงินแล้วเขี่ยซีเงินที่ลอยอยู่บนผิวน้ำทิ้งไป ซีเงินนี้อาจจะเป็นแร่ตะกั่ว ทองแดง หรือโลหะอื่นๆ

เพราะถ้ามีอีกคนหนึ่งมาพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณ
 ผิด
 คุณก็จะหน้าแตก
 ๙ เมื่อคุณต้องฟ้องร้องกับเพื่อนบ้าน
 อย่าเอาความลับของบุคคลที่สามมาอ้าง
 ๑๐ ไม่อย่างนั้น ผู้พิพากษาจะทำให้คุณเสีย
 หน้าที่
 แล้วเรื่องที่คุณทำ นี้จะทำให้คุณเสีย ชื่อไป
 ตลอด
 ๑๑ คำพูดที่ถูกกาลเทศะ *
 ก็เหมือนกับผลไม้ทองคำในขามเงิน
 ๑๒ คนฉลาดที่ให้คำตักเตือนกับผู้ที่รับฟัง
 ก็เหมือนต่าง หูทองและเครื่องประดับทองคำ
 บริสุทธิ
 ๑๓ หิมะให้ความเย็นกับคนเก็บเกี่ยวอย่างไร
 ผู้ส่งข่าวที่ไวใจได้
 ก็จะทำให้จิตใจของเจ้านายที่ส่งเขาไปชุ่มชื้น
 อย่างนั้น
 ๑๔ คนที่สัญญาว่าจะให้ของขวัญแล้วไม่เคย
 ให้
 ก็เหมือนกับเมฆและลมที่ไม่ให้ฝน
 ๑๕ ความใจเย็นสามารถโน้มน้ำหนักผู้นำได้
 คำพูดที่สุภาพอ่อนหวานนั้น มีพลังหักกระดูก
 ที่แข็งแกร่งได้
 ๑๖ ถ้าเจ้าพบนางผึ่ง ก็ให้กินพอประมาณ
 กล่าวว่าจะเจิมกมลและอาเจียนออกมา
 ๑๗ ให้เท้าของเจ้าห่างจากบ้านของเพื่อน
 บ้านบ้าง อย่าไปถีนก
 กล่าวว่าเขาจะเอื่อม ระอา กับเจ้าและเกลียดชัง
 หน้าเจ้า
 ๑๘ คนที่เป็นพยานเท็จต่อเพื่อนบ้าน
 ก็เหมือนนักรบที่เหวี่ยงดาบและยิงธนูที่
 แผลมคม
 ๑๙ การหวังฟังคนที่ไม่จริงใจในยามคับขัน
 ก็เหมือนกับฟันที่ผุและแท่ที่เคล็ด
 ๒๐ การร้องเพลงสนุกสนานให้คนทุกขใจฟัง
 ก็เหมือนถอดเสื้อคลุมในวันที่มีอากาศหนาว
 และเหมือนแทนาสัมสายชูลงบนแผล
 ๒๑ ถ้าศัตรูของเจ้าหิว ก็ให้อาหารเขา
 ถ้าเขากระหาย ก็เอาน้ำให้เขาดื่ม
 ๒๒ เพราะเจ้าจะทำให้เขาอับอาย เหมือนเอา
 ถ่านแดงๆออกจากหัวเขา †

และพระยาหัตถ์ก็จะให้รางวัลกับเจ้า
 ๒๓ การนิทานก็นำความโกรธมา
 เหมือนลมเหือนำฝนมาให้
 ๒๔ อาศัยอยู่ที่ซอกมุมบนดาดฟ้า
 ก็ยิ่งดีกว่าร่วมชายคากับเมียที่ชอบหาเรื่อง
 ๒๕ ชาวดีจากทางไกล
 ก็เหมือนกับน้ำเย็นสำหรับคอที่แห้งผาก
 ๒๖ คนดีที่พ่ายแพ้ต่อคนชั่ว
 ก็เหมือนกับตาน้ำที่เป็นโคลน และบ่อที่มีน้ำ
 เสีย
 ๒๗ กินน้ำผึ้งมากเกินก็ไม่ได้
 ถ้าพยายามทำสิ่งที่ยากเกินไป ไม้
 เกียรติยศมาให้
 ๒๘ คนที่ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้
 ก็เหมือนเมืองที่ไม่มีกำแพงป้องกัน

๒๖ ๑ เกียรติยศไม่เหมาะกับคนโง่
 เหมือนที่หิมะไม่เหมาะกับคนร้อน
 หรือฝนไม่เหมาะกับฤดูเก็บเกี่ยว
 ๒ ถ้าคนสาป แข่งเจ้าโดยที่เจ้าไม่ได้ทำอะไร
 ผิด คำสาปแข่งนั้นจะไม่มาเกาะบนเจ้า
 มันจะเหมือนกับนกที่โฉบไปมา หรือนก
 นางแอ่นที่โฉบบิน
 ๓ ม้าคู่กับแส ล่าคู่กับบังเหียน
 หลังคนโง่คู่กับไม่เรียว
 ๔ เมื่อคนโง่พูดอะไรโง่ๆอย่าไปตอบ
 ไม่อย่างนั้นจะเป็นเหมือนเขา
 ๕ เมื่อคนโง่พูดอะไรโง่ๆตอบเขาสิ
 ไม่อย่างนั้นเขาจะคิดว่าเขาฉลาด
 ๖ คนที่ส่งข่าวสารไปกับมือของคนโง่
 กำลังตัดเท้าตัวเอง และกำลังจะตีความ
 เดือดร้อน
 ๗ คำคมที่ติดปากคนโง่
 เป็นเหมือนกับขาของคน พิกการที่ห้อยอยู่ ไม่
 มีประโยชน์
 ๘ การให้เกียรติคนโง่
 เป็นเรื่อง โง่พอๆกับผูกหินไว้กับสลิงแล้ว
 เหวี่ยงไม้ไป
 ๙ คำคมที่ติดปากคนโง่
 เป็นเหมือนหนามที่ติดมือคนเมา
 ๑๐ คนที่จ้างคนโง่หรือคนเมาที่เดินผ่านมา
 ก็เหมือนนักรบที่ยิงไปเรื่อยไม่เลือกหน้า
 ๑๑ คนโง่ที่กลับทำเรื่องโง่ๆซ้ำแล้วซ้ำอีก

* ๒๕:๑๑ คำพูดที่ถูกกาลเทศะ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คำตัดสินที่เข้ากับสถานการณ์”
 † ๒๕:๒๒ เหมือนเอาถ่านแดงๆออกจากหัวเขา อาจหมายถึง ช่วยเขาดับความกระหายน้ำ
 ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เอาถ่านแดงๆใส่ลงบนหัวเขา”

เหมือนหมาที่กลับไปกินสิ่งที่มันอ้วกออกมา
 ๑๒ คุณเคยเห็นคนที่คิดว่าตัวเองเป็นคนฉลาด
 ใหม่
 ยังมีความหวังสำหรับคนโง่มากกว่าคนอย่าง
 นั้นเสียอีก
 ๑๓ คนซีเกียจร้องว่า “มีสิ่งใดอยู่บนถนน
 มีสิ่งใดอยู่ตามท้อง ถนน” เขาก็ เลยไม่ออก
 ไปจากบ้าน
 ๑๔ คนซีเกียจพลิกไปมาอยู่บนเตียง
 เหมือนบานพับประตูที่พลิกไปมา
 ๑๕ คนซีเกียจซุกมือไว้ในขาม
 ซีเกียจแม้แต่จะยกอาหารเข้าปากตัวเอง
 ๑๖ คนซีเกียจคิดว่าเขานี้ฉลาดกว่า
 คนเจ็ดคนที่ตอบอย่างมีเหตุมีผล
 ๑๗ คนที่ชอบเข้าไปใส่เรื่องของคนอื่นที่กำลัง
 ทะเลาะกันอยู่
 ก็เหมือนกับคนที่ดึงหูทั้งสองข้างของหมา
 จรจัดที่เดินผ่านมา
 ๑๘-๑๙ คนที่หลอกลวงเพื่อนบ้าน
 แล้วแกล้งทำเป็นพูดว่า “แค่ล้อเล่น”
 ก็เหมือนกับคน บ้าที่เหียวยิงธนู ไฟมีวู้ออก
 ไปฆ่าใครต่อใคร
 ๒๐ ไม่มีพิน ไฟก็ดับ
 ไม่มี การ ซุบซิบนินทา การทะเลาะวิวาทก็
 หยุตลง
 ๒๑ ถ่านหินก่อให้เกิดไฟเผาไหม้ พินก่อให้เกิดไฟติด
 คนชอบทะเลาะก็ก่อให้เกิดการขัดแย้งอยู่
 เรื่อยไป
 ๒๒ คำซุบซิบนินทา
 เป็นเหมือนอาหารอร่อย ที่ตกลงไปในท้อง
 ของผู้ฟัง
 ๒๓ จูบที่แสนอบอุ่น แต่ซ่อนใจชั่วร้าย
 เหมือนนายาสีเงินที่เคลือบหม้อดินตุกๆ
 ๒๔ ศัตรูที่แอบแฝงตัวเอง ภายใต้อำพุดที่อ่อน
 หวาน
 แต่ภายในใจเขานั้น แอบซ่อนการหลอกลวง
 ไว้
 ๒๕ ถ้าเขาพูดสุภาพเรียบร้อย อย่งไปหลงเชื่อ
 เพราะใจของเขามี แต่เรื่องชั่ว ชำน่า
 ขยะแขยงร้อยแปด
 ๒๖ เขาปิดบังความเกลียดชังของเขาด้วยการ
 หลอกลวง
 แต่ความ ชั่วของเขาจะถูกเปิดโปงในที่
 สาธารณะ
 ๒๗ คนที่ซูดหลุมพรางจะตกลงไปเอง

คนที่พยายามกลิ้งหินใส่คนอื่น มันจะกลิ้ง
 กลับมาทับเขาเอง
 ๒๘ ลิ่นที่โกหก เกลียดคนที่มีมันโกหก
 แต่ปากที่ประจบประแจง
 ก็ทำให้ตัวเองพินาศได้
 ๒๙ **๒๗** ^๑ไม่ต้องคุยโวถึงวันพรุ่งนี้
 เพราะเจ้าไม่รู้ว่า
 แต่ละวันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง
 ๒ ให้คน อื่นเยินยอเจ้า ไม่ใช่จากปากของเจ้า
 เอง
 ให้คน อื่นเยินยอ ไม่ใช่ออกมาจากริมฝีปาก
 ของเจ้าเอง
 ๓ หินนั้นหนัก ทรายก็แบกยาก
 แต่การุญแห่งของคนโง่ ก็หนักยิ่งกว่าสองสิ่ง
 นั้นอีก
 ๔ ความโกรธนั้นโหดร้าย ทำลายได้เหมือนน้ำ
 ท่วม
 แต่ใครจะทนต่อความอิจฉาริษยาได้
 ๕ การต่อว่ากันต่อหน้า
 ก็ยิ่งดีกว่าความรักที่ไม่แสดงออก
 ๖ บาดแผลที่เกิดจากเพื่อน
 ก็มาจากความตั้งใจที่ดี
 แต่รอยจูบมากมายของศัตรูนั้น ก็ไม่จริงใจ
 ๗ คนที่อिमดีอ รังเกียจแม้แต่น้ำผึ้ง
 แต่คนที่หิวจัด ของขมก็ว่าหวาน
 ๘ คนที่เร่ร่อนไปไกลบ้าน
 ก็เหมือนกับนกบินร่อนไปทางรัง
 ๙ นำหอมและเครื่องหอมให้มีความสุขกับเจ้า
 แต่คำแนะนำอันอ่อนหวานของเพื่อน
 ทำให้เจ้าสุขใจยิ่งกว่าความคิดตัวเอง
 ๑๐ อย่งได้ทอดทิ้งเพื่อนของเจ้า
 หรือเพื่อนของพ่อเจ้า
 เจ้าจะได้ไม่ต้องไปหาพี่ น้องของเจ้าตอนที่
 เจ้าเจอปัญหา
 เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ๆก็ ดี กว่าพี่ น้องที่อยู่ห่าง
 ไกล
 ๑๑ ลูกเอ๋ย ให้อฉลาดไว้ แล้วพ่อจะดีใจ
 แล้วถ้ามีใครมาว่าพ่อ พ่อจะได้โต้ตอบไป
 ๑๒ คนที่ฉลาดหลักแหลมเห็นอันตราย
 ก็หลบเข้าที่กำบัง
 แต่คนที่อ่อนต่อโลก
 ก็เดินเข้าไปและได้รับอันตราย
 ๑๓ หากเขามาค้าประกันให้กับคนแปลกหน้า
 ให้ยึดเสื้อผ้าของเขาเป็นเครื่องมัดจำ
 หากเขามาค้าประกันให้กับคนต่างตัว
 ก็ให้ยึดเครื่องประกันของเขาไว้

๑๔ คนที่มาอวยพรให้กับเพื่อนบ้านของเขา
ด้วยเสียงอันดังตอนเช้ามีด
เพื่อนบ้านคงถือว่าเป็นคำสาปแช่ง
๑๕ ภรรยาที่ชอบชวบทและวิบาท
ก็เปรียบเหมือนหลังคาที่รั่วไม่หยุดในวัน
ฝนตก
๑๖ จะหยุดยั้งเธอไว้ก็เหมือนพยายามหยุดยั้ง
ลม

หรือพยายามกำน้ามันด้วยมือ
๑๗ เหล็กกลับเหล็กให้คมได้
คนก็กลับเพื่อนของเขาได้
๑๘ คนที่คอยดูแลต้นมะเดื่อ ก็ได้กินผลของ
มัน
คนที่คอยเอาใจใส่ดูแลเจ้านายของเขา
ก็จะได้รับรางวัล
๑๙ จิตใจสะท้อนให้เห็นตัวตนที่แท้จริง
เหมือนกับน้ำที่สะท้อนให้เห็นใบหน้า
๒๐ แदनคนตายและแดนพินาศไม่เคยอิม
กิเลสของตาก็ไม่เคยอิมเหมือนกัน
๒๑ เบ้าหลอมทำให้รัฐาตุแท้ของเงิน
เตาหลอมทำให้รัฐาตุแท้ของทอง
คำสรรเสริญทำให้รัฐาตุแท้ของคน
๒๒ ถึงจะเอาคนโง่ใส่ครก

แล้วตำด้วยสาก เหมือนตำเมล็ดข้าว
ความโง่ก็ยังไม่หลุดออกไปจากเขาอยู่ดี
๒๓ ให้รู้จักสภาพฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี
ให้เอาใจใส่ดูแลฝูงสัตว์เหล่านั้น
๒๔ เพราะความมั่งคั่งไม่อยู่ถาวรตลอดไป
และมั่งกฏก็ไม่อยู่ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน
๒๕ ให้ตัดหญ้าเอามาเป็นฟาง
แล้วหญ้าใหม่ก็จะขึ้นมาแทน
และให้ขึ้นไปเก็บเกี่ยวหญ้าบนเนินเขา
๒๖ แล้วเจ้าจะได้ตัดขนแกะมาทำเสื้อผ้า
เจ้าจะได้ขายแพะบางส่วนมาซื้อท้องทุ่ง
๒๗ เจ้าจะมีนมแพะเหลือเพื่อ
เป็นอาหารของเจ้าและของควัวเรือนเจ้า
และมีอาหารเลี้ยงดูพวกสาวใช้ของเจ้า

๒๘

ตาม
แต่คนดั้นนกล้ำหาญเหมือนสิงโต
๒ ขนชาติที่มีแต่การ กบฏก็เปลี่ยนผู้นำเป็นว่า
เล่น
แต่ขนชาติที่มีผู้นำที่หัว ใจและรอบรู้ จะ
มั่นคง
๓ คนจนที่เอาเปรียบพวกคนจนด้วยกัน

ก็เหมือนกับน้ำฝนที่ไหล เชี่ยวไม่เหลือ
ผลผลิตไว้เลย
๔ คนที่ละทิ้งกฎของพระเจ้า
ก็สรรเสริญคนชั่วช้า
แต่คนที่เชื่อฟังกฎของพระเจ้า
ก็ต่อต้านคนชั่ว
๕ คนชั่วไม่เข้าใจความยุติธรรม
แต่คนเหล่านั่นที่แสวงหาพระยาห์เวห์ เข้าใจ
มันอย่างครบถ้วน
๖ จนแต่ชื่อสัตย์
ดีกว่ารวยแต่ชู้โกง
๗ ลูกที่ฉลาด ก็เชื่อฟังกฎของพระเจ้า
แต่ลูกที่คบกับคนเสเพล นำความอับอายมาสู่
พ่อของเขา

๘ คนที่ร่ำรวยจากกฎขูดรีดดอกเบียสูงๆ
สุดท้ายเงิน นั้นก็จะตกไปเป็นของคนที่
เมตตาคคนจน
๙ ถ้าใครหันหนีไปจากกฎของพระเจ้า
พระองค์ก็จะชยะแขยง
แม้แต่จะฟังคำอธิษฐานของเขา
๑๐ คนที่ซุกงูให้คนดีหลงไปในทางชั่ว
คนนั้นก็จะต้องลงไปไหลมูกกับดักของตัวเอง
แต่คนที่บริสุทธิ์ นั้น ก็จะได้ รับสิ่งที่ดียิ่งเป็น
มรดก

๑๑ คนรวยมองว่าตัวเองฉลาด แต่คนยากจน
ที่หัวไว
ก็จะมองคนรวยเหล่า นั้นออกอย่างทะลุ
ปรุปรุ่ง
๑๒ เมื่อคนดีประสบความสำเร็จ ทุกคนก็ดีใจ
แต่เมื่อคนชั่วมีอำนาจขึ้น ทุกคนพากันหลบ
ซ่อน
๑๓ คนที่ปกปิดความผิดบาปของตัวเอง จะไม่
เจริญรุ่งเรือง
แต่คนที่สารภาพและละทิ้งบาปเหล่านั้น จะ
พบกับความเมตตา
๑๔ คนที่กลัวบาปก็น่านับถือจริงๆ
แต่คนดีอ วันจะตกอยู่ในความ ทุกข์ ยาก
ลำบาก

๑๕ ผู้นำที่ชั่ว ช้าที่ปกครองอยู่เหนือชนชาติที่
ยากจน
เป็นเหมือนสิงโตที่คำรามหรือหมีที่จู่โจมเข้า
ใส่
๑๖ ผู้นำที่ขาดความเข้าใจคือเผด็จการจอม
โหด

แต่คนที่เกลียด ชั่งเงินที่ได้มาอย่างผิด
กฎหมาย ก็จะถูกครองเป็นเวลา
ยาวนาน

๑๗ อย่าไปช่วยคนที่มีความผิด
เพราะฆ่าคนอื่น

ปล่อยให้เขาหลบหนีไปจนตาย

๑๘ คนที่เดินในทางสัตย์ซื่อ จะปลอดภัย

แต่คนที่เดินในทางคดโกง จะล้มลงอย่างฉับ
พลัน

๑๙ คนที่ทำงานในไร่ นาของตน จะมีอาหาร
อย่างเหลือเฟือ

แต่คนที่วิ่งไล่ ตามสิ่งที่ไร้สาระ จะมีความ
ยากจนอย่างเหลือเฟือ

๒๐ คนซื่อสัตย์จะได้รับพระพรอย่างเหลือล้น

แต่คนที่คิดจะรวยทาง ลัด จะหนีไม่พ้นการ
ลงโทษ

๒๑ การล่าเอียงนั้นไม่ดี

แต่ก็ยังดีกว่าคนยอมรับสินบนที่มีค่า

แต่ขมขื่นยิ่งกว่า

๒๒ คนโลภก็อยากรวยเร็ว

แต่หารู้ไม่ว่า เขาจะยากจนในเร็ววัน

๒๓ คนที่ว่ากล่าวตักเตือนคนอื่น ที่หลังก็จะ
เป็นที่ชื่นชอบ

มากกว่าคนที่แก่งแย่งยกยอคนอื่น

๒๔ คนที่ขโมยของของพ่อแม่

แล้วบอกว่าไม่ผิด

ก็ไม่ต่างจากพวกอันธพาล

๒๕ คนโลภมีแต่จะกวนให้ทะเลาะกัน

แต่คนที่ไว้ วางใจในพระ ย่าห์เวห์จะสมบูรณ์
พูนสุข

๒๖ คนที่ไว้วางใจในความคิดของตน คือคนโง่

แต่คนที่เดินตามสติปัญญาของครู

จะปลอดภัย

๒๗ คนที่หยิ่งยโสให้กับคนจน จะไม่มีวันจน

แต่คนที่ปิดหูปิดตาจากคนจน

จะถูกสาปแช่งมากมาย

๒๘ เมื่อคนชั่วช้ามีอำนาจขึ้น ผู้คนต่างก็พากัน
แอบซ่อน

แต่เมื่อพวกเขาหมดอำนาจ คนดีจะกลับมามี
อำนาจแทน

๒๙ คนที่ถูกตักเตือนบ่อยๆแต่ยังหัว
ดื้อ

เขาจะถูกทำลายในพริบตา

เกินกว่าที่จะรักษาได้

๒ เมื่อคนดีมีอำนาจ ผู้คนก็ชื่นชมยินดี
แต่เมื่อคนชั่วปกครอง ผู้คนก็คร่ำครวญ

๓ คนที่รักสติปัญญา จะทำให้พ่อดีใจ

แต่คนที่คบกับพวกหญิงโสเภณี

จะสิ้นเนื้อประดาตัว

๔ กษัตริย์ที่ยุติธรรม ทำให้ประเทศมั่นคง

แต่กษัตริย์ที่ทรยศ

จะทำให้ลายประเทศนั้น

๕ คนที่ป้อยอเพื่อนบ้านเพื่อหวังผลตอบแทน

กำลังกางตาข่ายไว้ดักขาตัวเอง

๖ คนชั่วช้าก็ติดกับในความบาปของตัวเอง

แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าก็ร้องเพลงและดีใจ

๗ คนยุติธรรมต้องการปกป้องสิทธิของคนจน

แต่คนชั่วช้าไม่สนใจ

๘ คนเย่อหยิ่งจองหองก็ทำให้บ้าน เมืองลุก
เป็นไฟ

แต่คนฉลาดดับไฟโกรธลง

๙ เมื่อคนฉลาดขึ้นศาลกับคนโง่

คนโง่ก็เกรียวกราดและหัวเราะเยาะ

หาข้อยุติไม่ได้

๑๐ พวกกระหายเลือดเกลียดคนซื่อสัตย์

คนชั่วช้าก็ตามล่าชีวิตของคนซื่อสัตย์นั้น

๑๑ คนโง่ก็ระบายความโกรธออกมาหมด

แต่คนฉลาดก็ระงับความโกรธไว้

๑๒ ผู้นำที่ฟังความเท็จ

ข้าราชการของเขาก็พลอยชั่วช้าไปด้วย

๑๓ ทั้งคนจนและคนที่ขมเหงเหมือนกัน

ตรงนี้ คือ

พระ ย่าห์เวห์ให้เขาทั้ง สองเกิดมาเห็นแสง
สว่าง

๑๔ ถ้ากษัตริย์ตัดสินคนจนอย่างยุติธรรม

บัลลังก์ของเขาก็จะยั่งยืนตลอดไป

๑๕ ไม่เรียวและคำดูด่าก่อให้เกิดสติปัญญา

แต่เด็กหนุ่มที่ถูกปล่อยให้ทำตามใจตัวเอง ก็
จะทำให้แม่เขาบอขาย

๑๖ เมื่อคนชั่วมีอำนาจ ความบาปก็เพิ่มขึ้น

แต่ในที่สุดคนดีจะได้เห็นคน ชั่วเหล่า นั้นล้ม
ลง

๑๗ ดี สอนลูกชายของเจ้า แล้วเจ้าจะไม่ต้อง
เป็นห่วงกังวลเขา

เขาจะทำให้จิตใจของเจ้าชื่นบาน

๑๘ ที่ไหนที่ไม่มี การทรงนำจากพระเจ้า

คนก็จะไม่มี การยับยั้งชั่งใจ

แต่คนที่เชื่อฟังกฎของพระเจ้านี้ก็จริงใจ

*๒๙:๕ **ชาตัวเอง** หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขาของเพื่อนบ้านเขา”

๑๙ แค่ว่าพูดอย่างเดียวปรับปรุงแก้ไขคนใช้ไม่ได้หรอก
 ถึงเขาจะเข้าใจ เขาก็ไม่เชื่อฟัง
 ๒๐ ยังมีความหวังสำหรับคนโง่มากกว่าคนปากไว
 ๒๑ ถ้านายเอาใจหาสของเขาดังแต่เด็ก
 ทาสคนนั้นจะเป็นคนตื้อดื้อ
 ๒๒ คนโมโหร้ายทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท
 คนขี้โมโหก็ทำบาปมากมาย
 ๒๓ ความเย่อหยิ่งจะทำให้คนตกต่ำ
 แต่คนที่ถ่อมตัวจะได้รับเกียรติ
 ๒๔ คนที่สมรั่วมคิดกับโจรก็เกลียดตัวเอง
 เขาไม่ยอมพูดความจริงในศาล ทั้งๆที่เขาจะต้องตกอยู่ใต้คำสาปแช่ง
 ๒๕ การกลัวคนนั้นคนนี่ อาจกลายเป็นกับดัก
 แต่คนที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์จะปลอดภัย
 ๒๖ หลายคนมาขอความช่วยเหลือจากผู้นำ
 แต่พระยาห์เวห์เท่านั้น ที่ให้ความยุติธรรมกับแต่ละคน
 ๒๗ คนดีขยะแหยงคนไม่ยุติธรรม
 คนชั่วขยะแหยงคนยุติธรรม

คำพูดของอาถูร์

๓๐ **๓๐** เคห์ จากเมืองมัสสา
 อาถูร์พูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า
 ข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเหลือเกิน
 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเหลือเกิน
 ข้าพเจ้าก็หมดเรี่ยวแรงแล้ว”
 ๒ ข้าที่โง่เกินกว่าที่จะเป็นมนุษย์
 ข้าไม่มีความเฉลียวฉลาดของมนุษย์เลย
 ๓ ข้าไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับสติปัญญา
 และข้าก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วย
 ๔ มีใครบ้างหรือที่ได้ขึ้นไปบนสวรรค์แล้วลงมา
 มีใครบ้างหรือที่ได้กำสายลมทั้งหมดไว้ในอ้อมมือของเขา
 มีใครบ้างหรือที่ได้ห่อมหาสมุทรไว้ในเสื้อของเขา
 มีใครบ้างหรือที่ได้ตั้งขอบเขตของโลกนี้
 คนนั้นมิชื่อว่าเป็นอะไร และลูกชายของเขาชื่อว่าอะไร
 บอกข้าหน่อย ถ้าเจ้าผู้
 ๕ คำพูดของพระเจ้าทุก คำ ได้ รับการพิสูจน์แล้วว่าจริง

พระองค์เป็นโล่ กำบังให้กับคนที่เข้ามาลี้ภัย
 ในพระองค์
 ๖ สิ่งทีพระองค์ไม่ได้พูด
 อย่าไปอ้างว่าพระองค์พูด
 ไม่อย่างนั้นพระองค์จะมาตักเตือนเจ้า
 แล้วเจ้าจะถูกเปิดโปงว่าพูดโกหก
 ๗ พระองค์เจ้าข้า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตาย
 ข้าพเจ้าขอสงสารจากพระองค์
 ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธข้าพเจ้าเลย
 ๘ คือขอให้คำพูดหลอก ลวงหรือโกหกอยู่ห่างไกลจากปากของข้าพเจ้า
 และขออย่าให้ข้าพเจ้าจนเกินไปหรือรวยเกินไป
 ขอโปรดเลี้ยงข้าพเจ้าให้มีกินพอดิบพอดี
 ๙ ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าอาจมีมากเกินไป
 แล้วปฏิเสธพระองค์โดยพูดว่า “พระยาห์เวห์เป็นใครกัน”
 หรือข้าพเจ้าอาจจะมีน้อยเกินไป แล้วไปขโมยเขากิน ซึ่งจะทำให้ชื่อเสียงของพระเจ้าของข้าพเจ้าเสื่อมเสียไป

คำคมอื่นๆ

๑๐ อย่าได้นินทาหาสให้นายของเขาฟัง
 ไม่อย่างนั้น ทาสคนนั้นอาจจะสาปแช่งเจ้า
 และเจ้าก็จะต้องรับโทษ
 ๑๑ บางคนสาปแช่งพ่อตัวเอง
 และไม่วยพรแม่ตัวเอง
 ๑๒ บางคนคิดว่าตัวเองบริสุทธิ์
 แต่พวกเขา ยังไม่ได้ รับการชำระล้างจากความชั่วช้าของเขา
 ๑๓ บางคนก็โคตรหยิ่งเลย
 เชิดหน้าใส่คนอื่น
 ๑๔ บางคนมีพินเป็นดาบ
 มีดาบเป็นมีด
 กลืนกินคนจนจนหมดโลก
 คนขัดสนสูญพันธุ์ไปจากมนุษยชาติ
 ๑๕ ปลิงตัวหนึ่งมีลูกตัวเมียสองตัว
 พวกเขาพูดว่า “ขออึก ขออึก”
 มีอยู่สามอย่างที่ไม่เคยอึก
 มีอยู่สี่อย่างที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”
 ๑๖ นั่นคือ แตนคนตาย ครรภที่เป็นหมัน
 แผ่นดินที่ไม่เคยเอื้อมนำ
 และก็ไฟที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”
 ๑๗ สายตาที่เย้ยหยันพ่อ
 และดูถูกแม่ที่ชราแล้ว
 จะถูกกาป่าจิกออกมา

และถูกพวกแรงแรงรุมทั้งกิน
 ๑๘ มีอยู่สามสิ่งที่เขาตะลึงงัน
 มีสี่สิ่งที่เกิดขึ้นความเข้าใจข้า
 ๑๙ คือการบินของนกอินทรีในท้องฟ้า
 การเลื้อยของงูบนหิน
 การแล่นของเรือในใจกลางทะเล
 และการร่วมรักของชายหญิง
 ๒๐ นี่คือหนทางของหญิงที่มีชู้
 นางกิน * แล้วก็เซ็ดปาก
 และพูดว่า “ฉันไม่ได้ทำผิดอะไร”
 ๒๑ แผนดินจะสันภายใต้สามสิ่งนี้
 มีสี่สิ่งที่มีนันทนไม่ไหว
 ๒๒ คือ เมื่อทาสกลายเป็นกษัตริย์
 เมื่อคนโง่ มีกินอย่างเหลือเฟือ
 ๒๓ เมื่อหญิงที่ไม่มีใครรักเลยยังได้แต่งงาน
 และเมื่อสาวใช้มาแทนที่นายหญิงของเธอ
 ๒๔ ในโลกนี้ มีอยู่สี่อย่างที่ตัวเล็กเหลือเกิน
 แต่ก็มีฉลาดมาก
 ๒๕ คือพวกมดที่ไม่ค่อยแข็งแรง
 แต่รู้จักเก็บสะสมอาหารไว้ในหน้าร้อน
 ๒๖ พวกตัวซัปปาน 1 ที่มีแรงน้อย
 แต่สามารถหาที่อยู่ตามซอกหิน
 ๒๗ พวกตุ๊กแตนที่ไม่มีกษัตริย์
 แต่ออกไปเป็นขบวน
 ๒๘ แล้วพวกตุ๊กแกแคระ ที่จับได้ด้วยมือเปล่า
 แต่เจออยู่ในวงของกษัตริย์
 ๒๙ มีสามสิ่งที่เคลื่อนไหวอย่างสง่างาม
 มีสี่สิ่งที่ย่างก้าวอย่างสง่าผ่าเผย
 ๓๐ คือสิงโต สัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด
 และไม่เคยถอยให้กับอะไรเลย
 ๓๑ พ่อไก่ที่เดินขีดหน้า แพะตัวผู้
 และกษัตริย์ที่เดินนำหน้าประชาชนของ
 พระองค์
 ๓๒ ถ้าเจ้าไปอวดตัวอย่างโง่ๆ
 และถ้าเจ้าวางแผนชั่วในใจ
 ก็ให้เอามือปิดปากตัวเองซะ
 ๓๓ กวนนม จะได้เนย
 บิดจมูก จะได้เลือด
 กวนโมโห เดียวได้เรื่อง

คำพูดที่ฉลาดของแม่มกษัตริย์เลมูเอล

๑ คำพูดต่างๆของเลมูเอลกษัตริย์
 ๓๑ ของมัส สาซึ่งเป็นสิ่งที่แม่ของ

พระองค์สอนพระองค์มา
 ๒ ลูกแม่ ฟังแม่ให้ดี
 ลูกที่เกิดมาจากท้องของแม่ ฟังแม่ให้ดี
 ลูกที่แม่ได้อธิษฐานขอมา ฟังแม่ให้ดี
 ๓ ลูกแม่ อย่าไปหมัดเรียวแรงกับพวกผู้หญิง
 อย่าสูญเสียพลังกำลังของลูกให้กับ
 ผู้หญิงพวกนั้นที่ทำลายพวกกษัตริย์
 ๔ เลมูเอลเอ๋ย มันไม่เหมาะสมที่พวกกษัตริย์
 จะตีแม่หล้าอ่อนหรือ
 พวกผู้นำไม่ควรจะหวนหาเบียร์
 ๕ กลัวว่าเมื่อเขาตีแม่เข้าไปแล้ว จะทำให้เขา
 ลืมข้อกฎหมาย
 แล้วไปทำให้คนจนไม่ได้รับสิทธิ์ที่ควรจะได้
 ๖ เอาเบียร์ไปให้กับคนที่กำลังจะพินาศสิ
 และเอาหล้าอ่อนไปให้กับคนที่สิ้นหวังสิ
 ๗ ให้เขาตีแม่เพื่อลืมความยากจนของเขา
 แล้วเขาจะได้ลืมปัญหาของเขาจนหมดสิ้น
 ๘ อ้าปากพูดแทนคนที่ไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียง
 เพื่อสิทธิ์ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย
 ๙ อ้าปากของลูก พิพากษาอย่างยุติธรรม
 และปกป้องสิทธิ์ให้กับคนยากจนและคน
 ขัดสน

เมื่อยที่ยอดเยี่ยม

๑๐ เมื่อยที่ดูๆนั้น หาได้ยากมาก
 เธอมีค่ายิ่งกว่าทับทิมมากนัก
 ๑๑ จิตใจของสามีเธอก็ไว้วางใจในตัวเธอ
 และเขาไม่ขาดสิ่งดีอะไรเลย
 ๑๒ ตลอดชีวิตของเธอ
 เธอ نابระโยชน์มาให้เขา
 ไม่ใช่ความเสียหาย
 ๑๓ เธอหาขนแกะและปอ เอามาทำเสื้อผ้า
 และเธอก็ทำงานด้วยมืออย่างมีความสุข
 ๑๔ เธอเป็นเหมือนพวกเรือสินค้า
 เธอ นำอาหารมาจากที่ห่างไกล
 ๑๕ เธอ ลูกขึ้นแต่เช้ามีด
 เธอ จัดเตรียมอาหารให้กับครัวเรือนของเธอ
 และแบ่งงานให้กับพวกสาวใช้ทำ

* ๓๐:๒๐ กิน ในที่นี้หมายถึงการร่วมเพศ
 1 ๓๐:๒๖ ตัวซัปปาน เป็นสัตว์ที่เลี้ยงลูกด้วยนม มีขนสั้นสีขาว หูสั้นและหางสั้น มีขนาดเท่ากับกระต่ายตัวใหญ่

๑๖ เธอสำรวจไร่นาอย่างถี่ถ้วน แล้วซื้อมันมา
และเธอก็ปลูกสวนองุ่นไว้ที่นั่น
เธอทำทั้งหมดนี้ด้วยเงินที่ได้มาจากน้ำพักน้ำ
แรงของเธอเอง
๑๗ เธอเตรียมตัวทำงานอย่างขยันขันแข็ง
และทุ่มเททำงานด้วยพลังกำลังของเธอ
๑๘ เธอรู้ว่าการค่าของเธอมีค่าไร
เธอทำงานทั้งวันทั้งคืน ตะเกียงไม่เคยดับ
๑๙ เธอจับไม้พินด้าย
และเธอก็ปั่นด้ายทำเสื้อเอง
๒๐ เธอหยิบยื่นให้กับคนยากจน
และเธอก็ยื่นมือเข้าช่วยคนขัดสน
๒๑ เมื่อหิมะตก เธอก็ไม่กลัวว่า ครวี่เรือนของเธอจะหนาว
เพราะเธอได้เตรียมเสื้อผ้าอย่างดี
ที่ทำจากขนแกะสีแดงเข้ม
ให้กับครวี่เรือนของเธอแล้ว
๒๒ เธอทำผ้าปูที่นอนเอง
เสื้อผ้าของเธอก็เป็นผ้าลินินสีม่วงอย่างดี
๒๓ สามีของเธอเป็นที่นับถือที่ประตูเมือง
เขานั่งอยู่ท่ามกลางผู้อาวุโสของแผ่นดิน
๒๔ เธอทำเสื้อผ้าลินินและขายพวกมัน
และเธอก็จัดหาผ้าคาด เอวมาขายส่งให้กับ
พ่อค้า

๒๕ ทุกคนมองว่าเธอมีพลังกำลังและศักดิ์ศรี
เธอหัวเราะให้กับอนาคตที่กำลังจะมาถึง
๒๖ เธออำปากพูดด้วยสติปัญญา
และลิ้นของเธอสอนอย่างสุภาพอ่อนโยน
๒๗ เธอคอยควบคุมดูแลการ งานต่างๆในครวี่
เรือนของเธอ
เธอกินอาหารที่ได้มาจากน้ำ พักน้ำ แรงของ
เธอเอง
๒๘ ลูกๆของเธอยืนขึ้นพูดให้เกียรติกับเธอ
สามีของเธอก็ทำอย่างนั้นด้วย
และเขาก็ชมเธอ
๒๙ ว่า “มีผู้หญิงจำนวนมากที่พิสูจน์ว่าตัวเอง
มีค่า
แต่เธอมีค่ากว่าพวกเขาทั้งหมด”
๓๐ เสน่ห์เป็นเรื่องหลอก ลวง และความ
สวยงามก็ไม่ยั่งยืน
แต่ผู้หญิงที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์
สมควรจะได้รับคำยกย่อง
๓๑ ให้เธอได้รับรางวัลสำหรับสิ่งที่เธอทำ
และให้การทำงานต่างๆของเธอ
นำเกียรติมาให้กับเธอ ที่ประตูเมือง

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ปัญญาจารย์

คำนำ

ชีวิตนั้นสั้น นัก ให้สนุกสนานกับ มันเท่าที่จะเป็นไปได้ ชีวิตเป็นของ ขวัญที่พระเจ้าให้กับทุกคน และมนุษย์ไม่มี ความหวังอะไรได้มากไปกว่าความ สุขในชีวิตที่มีอยู่นี้ แต่มนุษย์กลับไปทู่มู่เท่กับสิ่งต่างๆที่ทำลายความสุขในชีวิตนี้ที่พระเจ้าให้มา เพราะอย่างนั้นมนุษย์ก็เลย ลืมสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตไป

ในหนังสือปัญญา จารย์มีบาง ตอนพูด ขัดแย้งกับสิ่งที่หลาย คนในยุคโบราณ นั้นเชื่อ กัน เช่น มีหลายข้อในหนังสือ สุภาษิตที่พูดทำนองว่าทำดีได้ ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว แต่หนังสือปัญญาจารย์ย้อนว่าคน ชั่วได้ดี คนดีได้ชั่วมีถมไป

อาจารย์ที่เขียนหนังสือปัญญาจารย์ได้ ใช้ประสบการณ์ในชีวิตของกษัตริย์ชา โลมอนเพื่อสอนบทเรียนให้กับผู้อ่าน

ในสอง บทแรกของหนังสือปัญญาจารย์นี้ อาจารย์คนนี้ได้พูดราวกับว่าตัวเขาเองเป็นกษัตริย์ชา โลมอน แต่อาจารย์คน นี้คงไม่ใช่กษัตริย์ชา โลมอน ในสมัยโบราณนั้น พวกนักเรียนและพวก อาจารย์ชอบพูดราวกับว่าตัว เองเป็นคน นั้นคนนี้มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ แบบหนึ่งในสมัยนั้น

กษัตริย์ชา โลมอนตายใน ปี ๙๓๑ ก่อน ค.ศ. พระองค์มีอำนาจและชื่อเสียงมาก มีทรัพย์สมบัติมากมาย มี ภรรยาเจ็ด ร้อยคน นาง บำเรออีกสาม ร้อยคน พระองค์สร้างหลาย สิ่งหลาย อย่าง เขียนสุภาษิตและร้อย กรอง มากมาย แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ เที่ยง แท้ เพราะเมื่อพระองค์ตาย อาณาจักร ของพระองค์ก็แตกสลายอย่างรวดเร็ว เพราะลูกชายของพระองค์ขาดสติ ปัญญาในการปกครอง

หนังสือปัญญา จารย์ เขียนขึ้น มาจากสิ่งที่เกิด ขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ที่ อาจารย์คน นี้สังเกตเห็น เขาไม่ได้พูด ถึงความ หวังที่พระเจ้าให้คริสเตียนมีใน

ชีวิตหน้า เขาตั้งคำถามสอง ข้อใหญ่ๆ ผ่ากให้ผู้อ่านคิด

คำถามแรกคือ คน เราได้ประโยชน์ อะไรบ้างจากการบาก บั่นทำงานภายใต้ ดวงอาทิตย์นี้ (ปญจ. ๑:๓)

ในบทที่ ๑-๖ เขาสรุปออกมาว่า ทุก อย่างไม่เที่ยงแท้ ความหมายที่แท้จริง ของชีวิตไม่ ได้อยู่ที่งาน หนักที่เรา ทำ หรือความร่ำรวยหรือทรัพย์สมบัติที่ เรามี หรือแม้แต่การแสวงหาปัญญา ทั้งหมดนี้เหมือนนวิงไล่ตามลม

คำถามที่ สองคือ ถ้าอย่าง นั้นสิ่ง ไหน จะดีสำหรับมนุษย์ในช่วง เวลาอันแสน สั้นที่เขามีชีวิตอยู่ (ปญจ. ๖:๑๒)

บทที่ ๗ เป็นต้น ไป อาจารย์คน นี้ เสนอว่าการหาค่า ตูบให้กับชีวิตนั้น มันยุ่ง ยากมาก ดัง นั้นทางที่ ดีให้หยุด ค้นหาค่า ตอบและให้ไปหาความ สุขกับการงาน การกินดื่ม การคบเพื่อน และ ครอบครั เพราะชีวิต นี้เป็นของ ขวัญ มาจากพระเจ้า อีกไม่นานก็แก่และตาย แล้ว อาจารย์คน นี้ก็เลยแนะนำให้คนมี ความ สุขในวัยหนุ่ม สาวและให้ชอบคุณ พระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

เล่ม นี้จบด้วยคำที่ซับซ้อน จาก บรรณธิการว่า ให้ทุก คนยำเกรงและ เชื่อฟังพระเจ้า และยิ่งเตือนพวกเขาว่า พระเจ้าจะพิพากษากการกระทำทุก อย่าง ของมนุษย์

๑ นี่คือคำ สอนของอาจารย์ผู้ ที่เป็นลูก ของดา วิด และเป็นกษัตริย์ในเมือง เยรูซาเล็ม

๒ อาจารย์พูดว่า ทุก สิ่งทุก อย่างช่างไม่ เที่ยงเอาเสียเลย ไม่เที่ยงจริงๆทุกสิ่งช่างไม่ เที่ยง “คน เราได้ประโยชน์อะไรบ้าง จาก การบากบั่นทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

จริงหรือที่ว่าเรากำลังพัฒนา

๔ คนรุ่น หนึ่งตาย ไป อีกรุ่น หนึ่งก็เกิด มา ในขณะที่โลกก็ยังคงอยู่เหมือนเดิมตลอดไป ๕ ดวงอาทิตย์ขึ้น แล้วก็ตก แล้วมันก็รีบกลับ ไปอยู่ที่จุดเดิม พร้อมทั้งจะขึ้นมาใหม่

๖ ลมพัดไปทางทิศใต้ แล้วก็หันไปทางทิศ เหนือ พัดไปรอบๆและกลับมาอีก เพราะมันมี เส้นทางหมุนเวียนของมัน

๗แม่น้ำลำธารทุก สายไหลลงสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เคยเต็ม แม่น้ำลำธารไหลลงมาจากที่ไหน พวกมันก็กลับไป ที่นั่นและไหลกลับลงมายังอีก

๘คำพูดทุกอย่างช่างน่าเหนื่อยหน่าย พระจะไม่เห็นมีใครพูดอะไรใหม่ขึ้นมาเลย ตามองเท่าไรก็ไม่เคยอ้อม หูฟังเท่าไรก็ไม่เคยเต็ม

๙สิ่งที่เคยเป็นมา นั้นแหละคือสิ่งที่จะเกิดขึ้นอีก สิ่งที่เคยทำมา นั้นแหละคือสิ่งที่จะทำกันอีก ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

๑๐ อาจจะมีคนหนึ่งพูดว่า “ดูนี่สิ มันเป็นสิ่งใหม่” แต่จริงๆ แล้วมันก็มีมาตั้ง นานแล้ว ก่อนที่เราจะเกิด

๑๑ คนในสมัยนี้ไม่มีใครจดจำคนในอดีต และคนในอนาคตก็จะไม่จำคนรุ่นก่อน หน้าเขาเหมือนกัน

จริงหรือที่ว่าสติปัญญาจะนำความสุขมาให้

๑๒ ตัวอาจารย์เองเป็นกษัตริย์ในเมืองเยรูซาเล็ม และปกครองชนชาติอิสราเอลมาหลายปีแล้ว

๑๓ เราได้ตั้งใจใช้สติ ปัญญาเพื่อค้นคว้าสำรวจทุก สิ่งที่เกิด ขึ้นภายใต้ฟ้า นี้ การค้นคว้าที่พระเจ้าให้คนทำกัน นี้ มันยุ่ง ยากอย่างร้ายกาจ และหาความสุขไม่ได้เลย

๑๔ เราสังเกตเห็นการ งานทุก อย่างที่คนทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์นี้แล้วค้น พบว่า ทุกอย่างไม่มีเที่ยง เหมือนกับไล่ตามลม

๑๕ สิ่งที่คุณได้แล้ว จะทำให้กลับมามาตรงอีกก็ไม่ได้แล้ว และสิ่งที่ไม่มีความตั้งใจจะจับไม่ได้

๑๖ เราพูดกับตัว เองว่า “เราได้กลายเป็นใหญ่ และมีสติ ปัญญามากกว่ากษัตริย์ทุกคนที่ปกครองเยรูซาเล็มก่อน หน้าเรา จิตใจของเราก็ได้เจอกับสติ ปัญญาและความ รู้มากมาย”

๑๗ เราเลยตั้งใจเรียนรู้ทั้งสติปัญญา ความรู้ ความเข้าใจและความโง่เขลา แล้วเราก็พบว่า การเรียนรู้ก็ไม่ต่างอะไรกับการวิ่งไล่ตามลม ๑๘ เพราะยังมีสติ ปัญญามากเท่าใด ก็ยิ่งหดหิดร่ำคาญมาก ขึ้นเท่านั้น และยิ่งรู้มาก ก็จะมีทุกข์มากขึ้น

ความสนุกสนานให้ความสุขแน่หรือ

๑๙ เราพูดกับจิตใจว่า “มาเถอะ มาลองลิ้มรสความสนุกสนานกันดู และเจอกับสิ่งดีๆ” แต่แล้วนี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน ๒ เราพูดกับการหัวเราะว่า

“เจ้ามีผล งานอะไรรอด อ่างได้ หรือ” และพูดว่า “เจ้าก่อให้เกิดประโยชน์อะไรได้หรือ”

๓ จิตใจเราได้สำรวจดูว่า มันจะเป็นอย่างไรที่จะให้เหล้าอุ่นๆ คุ้มคุ้มร่างกายเรา

แต่สติ ปัญญา ยังนำจิตใจของเราอยู่และสามารถรู้ทันความโง่เขลา เราอยากรู้ว่าจะมีอะไรดีๆ ให้มนุษย์ทำ บ้างในช่วงชีวิตอันแสนสั้นของเขาภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้

โครงการใหญ่ๆ ให้ความสุขแน่หรือ

๔ เราได้ทำงานต่างๆ อย่างยิ่งใหญ่ ได้สร้างวังต่างๆ สำหรับตัวเราเอง ได้ทำไร่ ทุ่งนา ๕ ได้ทำสวนผลไม้และสวนผักผ่อนต่างๆ ให้กับตัวเราเอง และได้ปลูกผลไม้ทุกชนิดไว้ในสวนพวกนั้น ๖ ได้สร้างบรรดาสระน้ำไว้เพื่อผันน้ำเข้าไปรดต้นไม้ที่ผลิดอกออกผล ๗ เรามีทาสชายหญิงมากมาย และมีทาสหลายคนที่เกิดภายในเรือนของเรา นอกจากนี้ เรายังมีฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงวัวและฝูงแกะ มากกว่าใครๆ ที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มมาก่อนหน้าเรอีกด้วย

๘ เราได้รวบรวมเงิน ทองมาเป็นของ รักของ หวงอันเหมาะสม กับฐานะกษัตริย์ และรวบรวมหัว เมืองต่างๆ มาเป็นของ เราด้วย เราได้ให้ชายหญิงมาขับ ร้องเพลงให้ฟัง และเรายังมีทรัพย์สมบัติที่หรรษาไฟฟ้าที่มนุษย์ชื่นชอบเป็นหีบๆ หีบแล้วหีบเล่า

๙ เราได้เป็นใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ มากกว่าใครๆ ทั้งหมดที่เคยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อน หน้าเรา และสติปัญญาของเราก็ช่วยเรา

๑๐ ไม่ว่าดวงตาของเราอยากได้อะไร เราก็จะหามาให้ เราไม่เคยหักห้ามจิตใจของเราในเรื่องของความสุขใดๆ

๑๑ จิตใจของเราสนุกกับงาน หนักที่ได้ทำไปนั้น และความสุขนั้นแหละเป็นรางวัลเดียวที่เราได้รับจากงานหนักซึ่งเราได้ทำไป

๑๒ แล้วเราก็นั่งมามอง ดูสิ่งทั้งหมดซึ่งเราได้ลงมือทำไป งานที่เราได้ลงมือลงแรงทำอย่างลำบากลำบนนั้น เราได้ค้นพบว่า มันไม่เที่ยง เหมือนกับไล่ตามลม ไม่มีอะไรภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ที่ให้ประโยชน์ถาวร

ใช้สติปัญญาหรือเปล่าที่เราหาอยู่

^{๑๒} แล้วเราก็ก็นมาดูเรื่องสติ ปัญญา ความ บำรุงบองและความโง่เขลา เพราะไม่รู้ว้าคคน แบบไหนจะขึ้นมานครองราชย์ต่อจากเรา แล้ว เขาจะมีปัญญาครองครองทุก สิ่งที่เราสร้าง ขึ้นมาได้หรือเปล่า

^{๑๓} และเราก้เห็นว่าสติ ปัญญา นั้นได้ เปรียบ กว่าความโง่เขลา เช่นเดียวกับที่ความสว่าง ได้เปรียบกว่าความมืด

^{๑๔} คนฉลาดมีดวงตาอยู่ในหัว แต่คนโง่เดิน อยู่ในความมืด แต่ตัวเราเองนั้นได้เรียนรูว้่า ทั้งคน ฉลาดและคน โง่ก็จะต้องเผชิญกับสิ่ง เดียวกัน ^{๑๕} ดังนั้นเราจึงคิดในใจว่า เราจะจะต้องเผชิญกับสิ่งที่คน โง่ต้องเผชิญ ถ้าอย่าง นั้นจะเป็นคนฉลาดเลิศเลอไปทำไม่กัน แล้ว เราจึงคิดในใจว่า เรื่องนี้ก็ไม่มีเที่ยงเหมือนกัน

^{๑๖} เพราะทั้งคน ฉลาดและคน โง่ ต่างก็ไม่อยู่ใน ความทรงจำของคนตลอดไปหรอก เพราะ อีกไม่ ชั่ว ทุก คนก็จะถูก ลืมไปหมด มันแย่่ จริงๆที่คนฉลาดต้องตายเหมือนกันกับคนโง่ ต้องตาย

แข็งชีวิต

^{๑๗} เพราะอย่าง นั้นเราถึงได้เกลียดชีวิต เรา รู้สึกเจ็บปวดใจกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวง อาทิตย์นี้ ทุกอย่างไม่มีเที่ยง และเป็นการวิ่ง ไล่ตามลม

^{๑๘} เราเกลียดผลจากงาน หนักที่เราได้ ตรากรตราทำไปภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ เพราะ เราจะต้องทิ้งมันให้กับคนรุ่นหลัง ^{๑๙} แล้วใคร จะไป รู้ได้ล่่าว่าเขาจะเป็นคนฉลาดหรือคนโง่ แต่ถึง ยัง ไร เขาก็จะครอบครองทุกอย่างซึ่ง เราได้ตรากรตราทำมาภายใต้ดวงอาทิตย์ ทุก สิ่งที่เราได้ลงมือทำไปอย่างชาวมู ฉลาด เรื่อง นี้ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน

^{๒๐} แล้วจิตใจของ เราก้ท้อแท้สิ้น หวังกับ การ งานที่เราได้ตรากรตราทำไปภายใต้ดวง อาทิตย์นี้ ^{๒๑} เพราะคุณๆหนึ่งจะต้องตรากรตรา ทำงานอย่างหนัก เพื่อให้ได้สติปัญญา ความ รู้และความสำเร็จ แต่สุดท้ายเขาก็ต้องมอบ ส่วนของ เขาไปให้กับอีกคน หนึ่งซึ่งไม่ ได้ ลงแรงทำอะไร เลย นี้ก็ไม่ เที่ยงเหมือน กัน และมันเป็นเรื่องเลวร้ายเหลือเกิน

^{๒๒} มนุษย์ได้อะไรบ้างจากงาน หนักที่ทำ และทุ่มเทชีวิตจิตใจกับงานภายใต้ดวง อาทิตย์นี้ ^{๒๓} วัน เวลาของ เขามีแต่ความเจ็บ ปวด และงานอันยุ่งเหยิงของ เขาก็มีแต่จะ ทำให้เขาหงุดหงิด แม้เวลากลาง คินจิตใจ ของเขาก็ยังไม่ ได้นอนหลับพักผ่อน นี้ก็เป็น สิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน

ขอให้สนุก

^{๒๔} สำหรับมนุษย์แล้ว ไม่มีอะไรดีไป กว่า การกิน ดื่มน และมีความสุขกับงานของ เขา เราเห็นว่าสิ่ง นีมาจากพระเจ้า ^{๒๕} เพราะทั้ง การมี กินอย่างเหลือเฟือและการต้องเก็บ เศษ ข้าวในทุ่ง นากิน ล้วนมาจากพระเจ้า ^{๒๖} พระองค์จะให้สติปัญญา ความรู้และความ สุขกับคนซึ่งพระองค์ชอบใจ ส่วนคนที่ไม่เอา ใจไหน พระองค์ก็ให้เขาขวุ่นวายุอยู่กับการเก็บ รวบรวมและสะสม เพื่อเขาจะ ได้มอบของ พวคนั้นให้กับคนที่พระเจ้าชอบใจ นี้ก็เป็นสิ่ง ไม่มีเที่ยง เป็นการวิ่ง ไล่ตามลมเหมือนกัน

กิจการทุกอย่างมีเวลาของมันเอง

^๑ ทุก สิ่งทุก อย่างนั้น มีเวลาอันเหมาะ สมของ มัน มีเวลาที่เหมาะ สมสำหรับ กิจการทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้

^๒ มีเวลาตลอดและมีเวลาตาย มีเวลาปลูกและมีเวลาถอน รากของสิ่งที่ปลูก ูว้

^๓ มีเวลาฆ่าและมีเวลารักษา

^๔ มีเวลารื้อทิ้งและมีเวลาสร้างขึ้น

^๕ มีเวลาร้องไห้และมีเวลาหัวเราะ

^๖ มีเวลาไว้ทุกข์และมีเวลาเต้นรำ

^๗ มีเวลาขำว้างก่อนหिनและมีเวลาเก็บก่อนหिन

^๘ มีเวลาสวมกอดและมีเวลาไม่สวมกอด

^๙ มีเวลาค้นหาและมีเวลาเลิกหา

^{๑๐} มีเวลาเก็บรักษาและมีเวลาทิ้งไป

^{๑๑} มีเวลาฉีกและมีเวลาเย็บ

^{๑๒} มีเวลาเงียบและมีเวลาพูด

^{๑๓} มีเวลารักและมีเวลาเกลียด

^{๑๔} มีเวลาสงครามและมีเวลาสงบสุข

พระเจ้าครอบครองโลกของพระองค์

^๑ คน งานใต้ประโยชน์อะไรบ้างจากงาน หนักที่เขา ทำ ^{๑๐} เราได้ เห็นงานซึ่งพระเจ้า

*๒:๒๖ คนที่ไม่เอาใจไหน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนบาป”

มอบให้กับมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์หมกมุ่นอยู่กับมัน ^{๑๑}พระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเหมาะสม สมตามเวลาของมัน พระองค์ทำให้จิตใจมนุษย์รู้สึกถึงเวลาอันไม่มีวันสิ้นสุด แต่มนุษย์ก็ไม่เข้าใจงานซึ่งพระเจ้าได้ทำไว้ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ

^{๑๒}เราได้เรียนรู้ว่าสำหรับพวก เขาไม่มีอะไรดีเลย นอกจากความสุขสบายที่พวกเขา มีในช่วงชีวิตของเขา ^{๑๓}ถ้าคนกิน ดื่ม และมีความสุข สุขกับผล งานจากงาน หนักทั้งหมดที่เขาทำ นี่ก็ถือว่าเป็นของขวัญจากพระเจ้าเหมือนกัน

^{๑๔}เราพบว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทำนั้น ไม่ได้ถูกกำหนดด้วยเวลา จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปก็ได้ จะดึงอะไรออก มากก็ได้ ที่พระเจ้าทำอย่างนี้ เพื่อพวกเขาจะได้ยำเกรงต่อหน้าพระองค์ ^{๑๕}สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้เป็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต และสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ก็เคยเกิดขึ้นมาแล้วเหมือนกัน แต่พระเจ้าจะจัดการกับสิ่งซึ่งมนุษย์แสวงหาแต่เกินความเข้าใจของตน

^{๑๖}ยิ่งกว่านั้น เราได้เห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ คือในที่ซึ่งน่าจะมี ความยุติธรรมกลับเจอความชั่วช้า และในที่ซึ่งน่าจะมี ความถูกต้องกลับเจอความชั่วร้าย ^{๑๗}เราคิดในใจว่า พระเจ้าจะตัดสินทั้งคนบริสุทธิต์และคนชั่ว เพราะว่ามีเวลาสำหรับทุกเรื่องและกิจการทุกอย่าง

มนุษย์ก็เหมือนสัตว์

^{๑๘}เราคิดอยู่ในใจเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลาย ว่า พระเจ้ากำลังทดสอบพวกเขา พระองค์ให้มนุษย์เห็นว่าพวกเขาเป็นสัตว์โดยแท้ ^{๑๙}เพราะว่าสิ่งที่มนุษย์กับ สัตว์ต้องเผชิญนั้น ก็เหมือนกัน สัตว์ต้องตาย มนุษย์ก็ต้องตายเหมือนกัน ทั้งคนและสัตว์ต่างมีวิญญูณ เดียวกัน มนุษย์ไม่ได้เปรียบไปกว่าสัตว์ตรงไหน เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นไม่เที่ยง ^{๒๐}ทั้งคู่ต้องไปยังที่เดียวกัน ทั้งคู่มาจากดิน และทั้งคู่ก็ต้องกลับไปเป็นดินเหมือนกัน ^{๒๑}ใครจะบอกได้ว่า วิญญูณของมนุษย์จะขึ้นไปสวรรค์ หรือวิญญูณของสัตว์จะลงไปยังแดนคนตาย ^{๒๒}เราเห็นว่า ไม่มีอะไรจะดี

ไปกว่าการที่คนๆหนึ่งจะสนุกกับงานของเขา เพราะความสนุกนั้น แหะเลคือรางวัลเดียวที่เขาได้ รับเพราะไม่มีใครบอกเขาได้ หรือกว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

การกดขี่ข่มเหง

^๑แล้วเราก็ได้หันไปดูการกดขี่ข่มเหง **๕** ทั้งหลายที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกครั้ง

ดูสิ น้ำตาของคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง แต่ไม่มีใครปลอบโยน อำนาจอยู่ในเงื้อมมือของผู้กดขี่ ไม่มีใครปลอบโยนพวกเขาเลย

^๒ดังนั้นเราจึงถือว่าคนตายไปแล้วก็โชคดีกว่าคนที่ยังเป็นอยู่

^๓แต่ที่โชคดีกว่าคนตายและคนเป็น คือคนที่ไม่เคยมีชีวิตมาก่อนเพราะเขาจะไม่ได้เห็นสิ่งชั่วร้ายที่มนุษย์ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

จะทำงานหนักไปทำไมกัน

^๔เราเห็นว่า งาน หนักและความสำเร็จทุกอย่าง เกิดมาจากการที่คนแข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน นี่ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน เหมือนวิ่งไล่ตามลม

^๕แต่พวกคน ใจงอ มีงอ เท้า แล้วต้องกินเนื้อตัวเอง

^๖คนที่หามาได้หนึ่งกำมือเต็ม แล้วได้พักผ่อน ก็ยังดีกว่าคนที่ได้มาสองกำมือ แต่ต้องทำงานหนักและวิ่งไล่ตามลม

^๗แล้วเราก็เห็นสิ่งไม่เที่ยงภายใต้ดวงอาทิตย์อีกอย่างหนึ่ง คือ

^๘มีชายคนหนึ่ง อยู่ตัวคนเดียวไม่มีแม่แต่ลูก หรือพี่น้อง เขาทำงานหนักอย่างไม่หยุดหย่อน และในเรื่องความร่ำรวยนั้น ตาของเขา ก็ไม่รู้ จักพอ เขาไม่เคยหยุดเพื่อถามตัวเองเลยว่า จะทำงานหนักไปเพื่อใคร และที่ไม่ยอมหาความสุขใส่ตัวนี้ มันเพื่อใครกัน นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน และเป็นการหมกมุ่นอย่างร้ายกาจ

พวกเพื่อนๆและครอบครัวให้กำลังใจ

^๙สอง คนย่อมจะดี กว่าคนเดียว เพราะพวกเขาจะได้รับผลตอบแทนที่ดีกว่าจากงานหนักที่ทำ

* ๓:๑๙ ทั้งคน ... เดียวกัน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ทั้งคนและสัตว์มีลมหายใจเดียวกัน”

๑๐ แล้วถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งก็จะได้ช่วยเพื่อนให้ลุก ขึ้น แต่คนที่อยู่ตัวคนเดียวจะลำบาก เพราะเมื่อเขาล้มลง ก็ไม่มีใครมาช่วยให้ลุกขึ้น

๑๑ ยิ่งกว่านั้น ถ้าคนสองคนนอนอยู่ด้วยกัน พวกเขาถืออยู่บน ส่วนคนที่อยู่คนเดียว เขาจะอยู่บนได้อย่างไร

๑๒ คนที่อยู่คนเดียวอาจจะถูกรังแก แต่ถ้าอยู่ด้วยกันสองคนก็สามารถป้องกันตัวเองได้ เชือกสามเส้นที่มีดเป็นเกลียวเข้าด้วยกันนั้น ไม่สามารถดึงให้ขาดจากกันได้ง่ายๆหรือ

การเมือง

๑๓ คนหนุ่มที่ยากจนแต่ฉลาด ย่อมดีกว่ากษัตริย์แก่งแย่งเวลาที่ไม่ยอมฟังคำเตือนแล้ว ๑๔ เพราะคนหนุ่มนั้นได้ออกจากคุก แล้วได้กลายเป็นกษัตริย์ ในขณะที่อีกคนหนึ่งซึ่งเกิดมาในวัง แต่กลับกลายเป็นคนยากจนในที่สุด ๑๕ เราได้เห็นคนทั้งหลายผู้ ซึ่งมีชีวิตเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ไปติดตามคนหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ได้ขึ้น มาเป็นกษัตริย์แทนคนหนุ่มคน แรกนั้น ๑๖ แต่ถึงแม้คนหนุ่มคนหลังนี้จะมิผู้ติดตามจนนับไม่ถ้วนก็ตาม แต่คนรุ่นต่อไปจะไม่นิยมชมชอบเขา นี่ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน เหมือนวงล้อตามลม

การเข้าเฝ้าพระเจ้า

๑๗ ระวังสิ่งที่เจ้า ทำให้ ดีเมื่อเข้าไปในวิหารของพระเจ้า พระเจ้ายอมรับคนที่เชื่อฟังและทำตามพระองค์ มากกว่าคนโง่งที่แค่แนะนำเรื่องขามากถวายเท่านั้น เพราะพวกคนโง่งนั้นไม่รู้ ตัวเสียด้วย ชำว่ากำลังทำช่วยผู้

๑๘ อย่าเป็นคนปากไว ใจร้อน พูดอะไรโพล่งๆออกไปต่อหน้าพระเจ้า เจียม ตัวเสียบ้างเพราะพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ แต่เจ้าอยู่บนโลก เพราะฉะนั้นเจ้าควรจะพูดให้น้อยๆ เข้าไว้ ๑๙ ยิ่งหมกมุ่นเท่าไรก็ยิ่งเพื่อนฝูงมากเท่านั้น ยิ่งพูด มากเท่าไรก็ยิ่งส่อให้เห็นว่าโง่งมากเท่านั้น

๒๐ เมื่อเจ้าได้บนบานไว้กับพระเจ้า ก็อย่าได้รีรอที่จะแก้บนนั้น เพราะพระองค์ไม่ชอบคนโง่งเข้าบนอะไรไว้ก็ให้แก้เสีย

๒๑ ไม่บนบานเสียเลยย่อมดีกว่าบนบานแล้วไม่แก้ ๒๒ เพราะเหตุนี้ อย่าปล่อยให้ปากเป็น

เหตุทำให้คุณทำบาป และอย่าพูดกับตัวแทนของพระเจ้าว่า “ผมไม่ได้ตั้งใจพูดอย่างนั้น” ทำไมจะ ต้องทำให้พระเจ้าโกรธเพราะคำพูดของคุณ แล้วทำให้พระองค์ทำลายงานที่คุณได้ทำมากับมือ “คนเราชอบฝัน ชอบคิดเรื่องไร้สาระและชอบพูด แต่ให้ยาเกรงพระเจ้าดีกว่า

เหนือผู้ร่ำรวยยังมีผู้นำ

๒๓ ถ้าคุณเห็นคนยากจนถูกกดขี่ข่มเหงในหมู่บ้านของคุณ หรือถูกปล้นสิทธิหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือ เพราะเหนือเจ้านายคนนั้น ก็ยังมีเจ้านายของเขาเฝ้า มองอยู่ และเหนือเจ้านายทั้งสองคนนี้ ก็ยังมีเจ้านายของพวกเขาอีกทีหนึ่ง ๒๔ แม้แต่กษัตริย์ก็ยังได้ส่วนแบ่งจากการเพาะปลูกในแผ่นดิน พวกเขาได้แบ่งผลประโยชน์ของแผ่นดินกันไป

เงินไม่สามารถซื้อความสุขได้

๒๕ คนรักเงินก็ไม่เคยมีเงินพอ และคนรักความร่ำรวยก็ไม่เคยพอใจกับรายได้ นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน

๒๖ เมื่อมีข้าว ของเงิน ทองเพิ่ม ขึ้น ก็จะมีคนมาช่วยผลบุญมาก ขึ้น แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรกับเจ้าของ นอกจากจะได้แค่ชมเป็นขวัญตาเท่านั้น ๒๗ กรรมกรมีความสุขนอนหลับสบาย ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือมาก แต่ความเหลือเฟือของคนร่ำรวยทำให้เขานอนไม่หลับ

๒๘ เราได้ เห็นเรื่องเลวร้ายอีกเรื่อง หนึ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ คือคนที่สะสมความร่ำรวยไว้ให้กับตัวเอง และสุดท้ายก็ทำให้เขาต้องทุกข์ใจ

๒๙ คือการที่เขาต้องสูญเสียความร่ำรวยไปหมดกับการลงทุนเสี่ยง ภัย เขามีลูกชายหนึ่งคน แต่ก็ไม่มีอะไรเหลือในมือเพื่อให้กับลูกชายแล้ว

๓๐ เขาออกมาจากท้อง แม่ตัวเปล่า เขากีย่อมจะจากไปตัวเปล่าเหมือนเดิม ไม่ได้อะไรติดมือไปเลย จากงานหนักที่เขาได้ตรากตรำทำมา

๓๑ ใช่แล้ว นี่แหละคือเรื่องเลวร้ายที่ทำให้รู้สึกแย่มาก

เขามาอย่างไร เขาก็จะไปอย่างนั้น แล้วเขาจะได้ประโยชน์อะไรที่ต้องทำงานหนักเพื่อได้มาแต่สิ่งลมๆแล้งๆ

๑๗ ความจริงแล้ว ตลอดวัน เวลาของเขานั้น เขาก็กินอยู่ในความมืด เต็มไปด้วยความหงุดหงิดจุ่นงานใจ เจ็บไข้ได้ป่วย และโกรธแค้น

ให้มีความสุขกับการทำงาน

๑๘ เราเห็นว่าสิ่ง นี้ดีและเหมาะสม คือในช่วงชีวิตสั้นๆที่พระเจ้าประทานให้ นี้ ให้แต่ละ คนกินและดื่ม และมีความสุขกับงานหนักทั้งหมดที่ทำภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะสิ่งเหล่านั้นแหละเป็นรางวัลที่เขาได้รับ

๑๙ นอกจากนี้ เมื่อ ไห่รักก็ตามที่พระเจ้าทำให้คนหนึ่งคนใดร่ำรวย ให้เขามีความสุขกับทรัพย์สินสมบัติและได้รับส่วนแบ่งของเขา และมีความสุขกับงานหนักที่ทำ ทั้งหมดนี้ถือว่าเป็นของขวัญจากพระเจ้า

๒๐ เขาไม่ควรจะไปคิดมากเกี่ยวกับเรื่องในอดีตหรือเรื่องในอนาคต เพราะพระเจ้าทำให้เขาสาละวนอยู่กับสิ่งที่ทำให้เขามีความสุข

ความร่ำรวยไม่ได้นำความสุขมาให้

๒๑ มีเรื่องเล่า ร้ายอีกเรื่อง หนึ่งที่เรารู้ได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ และมันก็หนักหนาสาหัสสำหรับมนุษย์ ^๒คือมีคนซึ่งพระเจ้ามอบความร่ำรวย ทรัพย์สินสมบัติ และชื่อเสียงเกียรติยศให้ จนเขาไม่ขาดอะไรเลยที่อยากได้ แต่พระเจ้าไม่ได้ให้เขาเสพ สุขจากสิ่งเหล่านั้น แต่ให้คนอื่นมาเสพสุขแทน นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง และเลวร้ายทำให้หดหู่ยิ่งนัก

๓ ถ้าชายคนหนึ่งมีลูกสักร้อยคน และมีอายุยืนยาว แต่เขากลับบ่นเกี่ยวกับชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา และบ่นว่าไม่ได้รับความสุขจากสิ่งดีๆที่มี และบ่นว่าไม่มีที่ฝังศพ เราขอบอกว่าเด็กที่ตายในท้องก็ยังคงดีกว่าเขาเสียอีก ^๔เพราะการเกิด มาของเด็กคน นั้นก็ไม่เที่ยง และเขาก็เข้าสู่ความมืด และชื่อของเขาก็ถูกความมืดปกคลุมไป

๕ ถึง แม้เด็ก น้อยนั้นจะยังไม่ทันได้ เห็นดวงอาทิตย์ และยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เด็กนั้นก็ยังมีดวงสงบสุขมากกว่าชายชราคนนี้เสียอีก

๖ ถึง แม้ว่าชายคน นี้จะมีอายุ ยืนหนึ่ง พันปีถึงสอง ครั้ง แต่ไม่ พบความสุข แล้วจะ

มีประโยชน์อะไร เพราะสุดท้ายแล้วทุกคนก็ต้องไปอยู่ในจุดเดียวกันไม่ใช่หรือ

๗ คนเราทำงานหนักก็เพื่อปากท้อง แต่ก็ไม่เคยเติมเต็มความอยากของตัวเองอยู่ดี

๘ ถ้าอย่าง นั้นคนฉลาดได้เปรียบคนโง่ตรงไหนหรือ

แล้วจะมีประโยชน์อะไรที่คนจนเรียน รู้เพื่อที่จะจัดการกับชีวิต

๙ ความพอใจกับสิ่งที่ตาได้เห็น ก็ยังดีกว่าความอยากที่ไม่รู้จัก นี่ก็เป็นสิ่งไม่ เที่ยงเหมือนกัน เหมือนไล่ตามลม

๑๐ ทุกๆ สิ่งที่เกิดขึ้น มาล้วนถูกกำหนดไว้แล้วทั้ง สิ้น พระเจ้ารู้จักเส้น ทางซึ่งพระองค์ได้กำหนดไว้ให้กับมนุษย์นั้น และพวกเขา ก็ไม่สามารถที่จะได้ เถียงกับพระเจ้าผู้ ซึ่งมีกำลังกว่าได้

๑๑ อันที่จริงแล้ว ยิ่งโต้เถียงมากเท่าไร ก็ยิ่งไร้ สาระเท่านั้น มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการโต้เถียงนี้บ้าง

๑๒ ใครจะไปรู้ว่า สิ่งไหนจะดีสำหรับมนุษย์ ในช่วง เวลาแสน สั้นที่เขามีชีวิต อยู่ คือชีวิตอันไร้สาระ ที่ผ่านไปเหมือนเงา เพราะใครจะบอกได้บ้างว่าในอนาคตจะเกิดอะไร ขึ้นกับชีวิตของเขาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

คำคมต่างๆ

๑ ชื่อเสียงที่ดีย่อมดีกว่าน้ำหอมชนิด และวันตายของคนก็ดีกว่าวันเกิด

๒ การไปบ้านที่กำลังไว้ทุกข์ย่อมดีกว่าไปบ้านที่กำลังเลี้ยงฉลอง

เพราะว่าบ้านแรกคือจุดจบของทุกๆคน และคุณก็ยังม่ี ชีวิตอยู่ก็ควรตระหนักในเรื่องนี้

๓ ความเศร้านั้นดีกว่าการหัวเราะ เพราะถึง แม้หน้าจะเศร้าแต่จิตใจนั้นได้ รับประทานอาหาร

๔ จิตใจของคนฉลาดย่อมอยู่ในบ้านที่ไว้ทุกข์ และจิตใจของคน โง่ย่อมอยู่ในบ้านที่สนุกสนานรื่นเริง

๕ ฟังคนฉลาดต่อว่าก็ยังดีกว่า ฟังเพลงที่คนโง่ร้อง

๖ เพราะเสียงหัวเราะของคน โง่ก็เหมือนเสียง แต่กของหุนานที่ติดไฟอยู่ใต้หม้อ นี่ก็เป็นสิ่งไม่เที่ยงเหมือนกัน

๗ การกดขี่ข่มเหงสามารถทำให้คน ฉลาด กลายเป็นคนโง่

และสินบนก็ทำให้ใจคดโกง
 ๘ ทำจนจบย่อมดีกว่าแค่เริ่มต้น
 ใจอดทนย่อมดีกว่าใจหยิ่งยโส
 ๙ อย่าให้จิตใจของคุณโกรธง่าย
 เพราะความโกรธนั้นอยู่ในอกของคนโง่
 ๑๐ อย่าถามว่า “ทำไมคืนวันเก่าๆ ถึงดีกว่าทุก
 วันนั้น”

ไม่ฉลาดเลยที่ถามอย่างนั้น
 ๑๑ สติปัญญานั้นดีเหมือนกับมรดก
 และเป็นประโยชน์แก่คนที่เห็นดวงอาทิตย์
 ๑๒ เพราะว่สติปัญญาปกป้องคนได้ ก็เหมือนกับ
 เงินทองสามารถปกป้องคนได้
 ประโยชน์ของความรู้และสติปัญญาคือรักษา
 ชีวิตของเจ้าของมัน

๑๓ ให้เห็นและยอมรับสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทำ
 สิ่งทีพระเจ้าปิดหึงอจะไม่มีใครทำให้มันตรงได้
 หรือ

๑๔ ในวันที่ดีๆ ก็ให้สนุกกับมัน ส่วนในวันที่
 แย่ๆ ก็ให้คิดใคร่ครวญว่าทั้งสอง วันนี้เป็นวันที่
 พระเจ้าสร้างไว้ เพื่อมนุษย์จะได้เดาไม่ถูก
 ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในอนาคต

๑๕ ในวันที่ คินที่ไม่ เทียงของ เรานั้น เราก็
 ได้เห็นมาแล้วทุกอย่าง มีคนดีที่ต้องย่อยยับ
 ไป แม้เขาจะเป็นคนดี และมีคนเลวที่มีอายุ
 ยืนยาว แม้เขาจะชั่วช้า ๑๖ อย่าเป็นคนดีเกิน
 เหตุและอย่าฉลาดแสนรู้เกินไป เรื่องอะไร
 คุณจะต้องทำลายตัวเองด้วย ๑๗ อย่าชั่วเกินไป
 และอย่าโง่เกินไป เรื่องอะไรคุณจะต้องมา
 ตายก่อนเวลา ๑๘ ยึดข้างหนึ่งไว้ก็ดีและอย่า
 ปลอยอีกข้างหนึ่งไป คนที่ย่าเกรงพระเจ้าจะ
 เดินสายกลาง

๑๙ สติปัญญาทำให้คนหนึ่งเข้มแข็งกว่าเจ้า
 หน้าที่ปกครองเมืองสิบคน

๒๐ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีใครหอกใน
 โลกนี้ที่แสนจะเป็นคนดี ทำแต่ความดีไม่เคย
 ทำบาปเลย

๒๑ อีกอย่างหนึ่งคุณอย่าไปสนใจคำพูดของ
 คนอื่นทุกคำ เพราะกลัวว่าคุณอาจจะได้ยิน
 ทาสของ คุณต่อว่าคุณในทางเสียๆ หายๆ ได้
 ๒๒ คุณก็รู้อยู่แก่ใจดีว่า คุณเองก็เคยว่าคนอื่น
 เสียๆ หายๆ หลายครั้ง

๒๓ เรื่องที่พูดมา นี้ เราได้ทดสอบด้วยสติ
 ปัญญาแล้ว เราเคยพูดว่า เราจะเป็นคนฉลาด
 แต่ความฉลาดยังอยู่ห่างไกลจากเรา ๒๔ ทุก
 สิ่งที่เกิด ขึ้นนั้น มันเกินความเข้าใจของ
 มนุษย์ และมันลึกล้ำเกินกว่าที่มนุษย์จะค้น
 พบ ๒๕ เราตั้งใจที่จะเรียนรู้ ตรวจสอบ และ
 แสวงหาสติ ปัญญาและเหตุผล และเราตั้งใจ
 ที่จะเรียนรู้ว่าความชั่วร้ายเป็นเรื่องบังคับขบ
 และความโง่เขลาเป็นเรื่องบ้า ๒๖ เราพบว่าผู้
 หมึงที่เป็นกับดัก นั้น แย่ยิ่งกว่าความตาย
 เสียอีก เธอมีหัวใจเป็นตาข่ายและมีมือเป็นโซ่
 มัด คนที่พระเจ้าชอบใจจะหนี พ้นจากเธอ
 ส่วนคนที่ไม่เอาไหน ๓ จะถูกเธอจับไว้

๒๗ ดูเสียสิ นี่คือสิ่งที่เราได้ค้นพบ อาจารย์
 พูดว่าอย่าง นั้น เราได้เอาเรื่องหนึ่งมาปะติด
 ปะ ต่อเข้ากับอีกเรื่อง หนึ่งเพื่อหาคำ ตอบ
 ๒๘ เราได้หุ่มสุดชีวิตหาแล้วหาอีก แต่ก็ไม่มีพบ
 คำ ตอบ แต่เราได้พบชายผู้มีสติ ปัญญาหนึ่ง
 ในพื้น คนแล้ว แต่ไม่พบผู้หมึงสัก คนในพื้น
 คนนั้น ๒๙ นี่แหละ คือสิ่งเดียวที่เราพบ คือ
 พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ให้เป็นคนดี แต่พวก
 เขากลับเหลี่ยมจัด

สติปัญญาและอำนาจ

๓๐ ใครกันล่ะที่เป็นคนฉลาดจริงๆ
 ๓๑ และใครกัน ละสามารถอธิบายสิ่ง ต่างๆ
 ได้

สติปัญญาทำให้ใบหน้าสดใส
 และทำให้หน้าบึ้งตึงเปลี่ยนไป

๓๒ เราขอบอกว่า ให้ทำตามคำ สั่งของ
 กษัตริย์เหมือนกับที่เจ้าทำตามคำสาบานที่ให้
 กับพระเจ้า ๓๓ ไม่ต้องกลัวกษัตริย์หรอก เมื่อ
 อยู่ต่อหน้าพระองค์ พระองค์สั่งให้ทำอะไร ก็
 ทำไปเลย แต่อย่าไปมีส่วนร่วมกับพวกบฏ
 ก็แล้วกัน เพราะพระองค์มีอำนาจที่จะจัดการ
 กับทุก อย่างตามใจชอบ ๓๔ เพราะคำ พุดของ
 กษัตริย์นั้นมีอำนาจ ใครจะกล้าถามพระองค์
 ว่า “พระองค์กำลังทำอะไรอยู่” ๓๕ คนที่ทำ
 ตามคำสั่งจะไม่ได้ รับอันตราย และคนฉลาด
 ย่อมจะรู้เวลาและวิธีการอันเหมาะสม

๓๖ เพราะอันที่จริงแล้ว ทุก สิ่งทุกอย่างก็มี
 เวลาและวิธีของมัน แต่ปัญญาของคนๆ หนึ่ง

*๗:๒๖ ผู้หมึงที่เป็นกับดัก หมายถึง “ความโง่” เหมือนกับในหนังสือ สุภาษิต ๙:๑๓-๑๘ และ
 ในบทที่ ๙:๑-๖ ได้เปรียบเทียบผู้หมึงกับสติปัญญาด้วย

†๗:๒๖ คนที่ไม่เอาไหน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนบาป”

ก็หนักสำหรับเขา ๗ เพราะไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไร ขึ้นและไม่มีใครบอกเขาได้ว่าผลมันจะออกมาเป็นอย่างไร ๘ ไม่มีใครมีอำนาจเหนือลมที่จะไปหยุด ยิงมันได้ เหมือน กับที่ไม่มีใครมีอำนาจเหนือวัน ตาย ไม่มีทางที่ทหารจะถูกปลดประจำ การในระหว่างการสู้รบอยู่ ไม่มีทางที่ความ ชั่วจะช่วยกู้ชีวิตของคนทำชั่วได้

๙ เราเคยเห็นเรื่องพวก นี้มาหมดแล้ว และเราก็ได้ใคร่ครวญถึงการกระทำทุก อย่างซึ่งกระทำกันภายใน ได้ดวงอาทิตย์นี้ เราเห็นว่า ทุก วัน นี้เมื่อคน หนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่ง เขาก็จะใช้อำนาจนั้นทำร้ายคน นั้น ๑๐ แล้วเราก็เห็นพวกคนชั่วได้รับการฝังอย่างมีเกียรติ แล้วก็เคยเดินเข้าออกสถานที่ศักดิ์สิทธิ์กันเป็นว่า เล่น แต่ทุก คนในเมืองกลับลืมคนที่ทำถูก ต้องไป นี่ก็เป็นเรื่องไม่เที่ยงเหมือนกัน

ดูเหมือนว่าชีวิตจะไม่ยุติธรรม

๑๑ เมื่อคนที่ทำชั่วไม่โดนลงโทษทันที คุณถึงกล้าทำชั่ว ๑๒ คนบาปทำชั่วเป็นร้อยๆครั้ง แต่ก็ยังมีอายุ ยืน หนึ่งๆที่เราไม่รู้ที่ รู้ว่าคนที่ยำเกรงพระเจ้าและยืนอยู่ต่อ หน้าพระองค์ด้วยความเกรงกลัวจะได้ ดี ๑๓ แต่คน ชั่วจะไม่ได้ รับผลดีหรืออกและจะไม่มียูดยืนยาว ด้วย พวกเขาจะเป็นเหมือนเงาเพราะไม่ยำเกรงต่อหน้าพระเจ้า

๑๔ แต่ ว่ามีเรื่องที่ไม่ เที่ยงเกิด ขึ้นในโลกนี้ คือ บาง ครั้งมนุษย์ก็ทำกับคน ดีๆเหมือนกับว่าเขาเป็นคน เลว และทำกับคน เลวเหมือนกับว่าเขาเป็นคนดี สรุปลแล้ว นี่ก็ไม่ เที่ยงเหมือนกัน ๑๕ ดัง นั้นเราแนะนำให้หาความสุขสนุกสนาน เพราะไม่มีอะไรดีสำหรับมนุษย์ที่อยู่ใต้ดวงอาทิตย์นี้ ยกเว้นการกินดื่มและหาความสุข สนุกสนานใส่ ตัว เพื่อความสุขนี้จะอยู่กับเขาเมื่อต้องทำงานหนักตลอดวัน เวลาของชีวิตที่พระเจ้าให้กับ เขา ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

เราไม่เข้าใจทุกสิ่งที่พระเจ้าทำหรือ

๑๖ เมื่อเราตั้งใจเรียน รู้ถึงสติ ปัญญาและสังเกตทุกสิ่งที่ผู้คนทำกันในโลกนี้ ทำให้เรานอนไม่ หลับทั้ง วันทั้ง คืน ๑๗ แล้วเราก็ได้ดูงานทั้งหมดของพระเจ้า และเห็นว่าไม่มีใครสามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์

นี้ได้หรือก ไม่ว่าจะพยายามขนาดไหนก็ตาม เขาก็จะไม่ มีวันค้นพบ แม้แต่คน ฉลาดที่คิดว่าตัวเองรู้แล้วก็ยังไม่ มีปัญญาค้นพบเลย

ความตายยุติธรรมหรือเปล่า

๑๘ ๑๙ ใช้แล้ว เราได้ใส่ใจและตรวจสอบเรื่องทั้งหมดนี้ แล้วเห็นว่าคนดีและคนฉลาด และสิ่งต่างๆที่เขาทำ แม้กระทั่งความรักและความเกลียดชังของ เขา ล้วนแล้ว แต่อยู่ในกำมือของพระเจ้า ไม่มีใครรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นกับตัวเขาเองในอนาคต ๒๐ ทุก คนตกอยู่ในสภาพเดียวกันหมด คือ จะต้องเจอกับชะตากรรมเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นคนบริสุทธิ์หรือคนเลว คนดีหรือคนชั่ว คนบริสุทธิ์หรือคนไม่บริสุทธิ์ คนที่ถวายเครื่องบูชา หรือคนที่ไม่ถวายเครื่องบูชา คนที่ชอบสาบานหรือคนที่กลัวการสาบาน ๒๑ ในบรรดาลิง ต่างๆ ทั้งหมดที่เกิด ขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ นี้ก็เป็นเรื่องเลว ร้ายอีกเรื่อง คือการที่ทุกคนจะต้องประสบกับชะตากรรมเดียวกัน แถมหัวใจของมนุษย์ยังเต็มไปด้วยความชั่ว ร้ายจิตใจเต็มไปด้วยความบ้า บอตอนยังมีชีวิตอยู่ แล้วหลังจาก นั้นเขาก็ตาย กัน ๒๒ จะมีใครเลือกชะตากรรมของตัวเองได้ หรือ สำหรับคน เป็นนิน เขาสามารถมั่นใจได้เรื่องหนึ่ง อย่างที่คนพูดกันว่า

“หมาเป็นยอมดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว”

๒๓ เพราะคน เป็นมั่นใจได้ แน่ว่าเขาจะต้องตายแน่ๆ แต่คน ตายไม่รู้อะไรเลย และคนตายก็จะได้ รับรางวัลอะไรอีก แล้ว เพราะผู้คนต่างก็พากันลืมพวกเขาไปหมด ๒๔ ความรัก ความเกลียดชัง และความอิจฉาของพวกเขาหาย วัปไป หมด และพวกเขา ก็ไม่มีส่วนในสิ่งทั้ง หลายซึ่งเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้อีกแล้ว

สนุกกับชีวิตในขณะที่ยังทำได้

๒๕ ไปสิ ไปกินขนมปังของคุณอย่างมีความสุขและดื่มเหล้าองุ่นของคุณด้วยความชื่นชมยินดี เพราะพระเจ้าเห็น ชอบกับเรื่องพวก นี้ ๒๖ ใส่เสื้อผ้าเหมือนเตรียมพร้อมจะไปงานรื่นเริงเสมอและใส่ผ้าหอมด้วย ๒๗ ให้มีความสุขร่วมกับภรรยาที่คุณ รักตลอดวัน เวลาอันไม่เที่ยงของชีวิตนี้ ที่คุณได้รับมาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ เพราะนั่นคือส่วนแบ่งของชีวิตคุณ สำหรับงานหนักที่คุณตรากตรำทำมาภายใต้

ดวงอาทิตย์นี้ ๑๐ สิ่งที่มีมือคุณทำได้ก็ให้ทำ
สุดแรง เกิดไป เลย เพราะในแดนคน ตายที่
จะ ต้องไป นั้น จะไม่มีการลงมือทำอะไรเลย
ไม่มีแม้แต่ความคิด ความรู้ หรือสติปัญญา

ชีวิตนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

๑๑ เราได้ เห็นสิ่ง นี้เกิด ขึ้นภาย ใต้ดวง
อาทิตย์ด้วย ที่ว่า คนที่วิ่งเร็วที่สุด ก็ไม่ใช่จะ
เป็นผู้ชนะเสมอไป ฝ่ายที่มีกำลังเหนือกว่า ก็
ไม่ใช่ว่าจะชนะสงครามเสมอ ไป หรือคนที่
มีสติ ปัญญา ก็ไม่ใช่ว่าจะมีอาหารกินเสมอ
ไป หรือคนที่มีความเข้าใจ ก็ไม่ใช่ว่าจะต้อง
ร่ำรวยเสมอ ไป หรือคนที่มีความ รู้มาก ก็
ไม่ใช่ว่าจะ ต้องได้ รับการยกย่องเสมอ ไป
เพราะอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้กับทุกคน

๑๒ ไม่มีใครรู้หรือกว่าจะตายเมื่อ ไห่
เหมือน กับปลาที่ติดในร่างแหอันโหด ร้าย
เหมือนพวก นกที่ติดในกับ ดัก คนุ เราก็
เหมือนกัน จะตกเข้าไปในกับ ดักเมื่อยาม
ช่วยมาถึงอย่างไม่ทันตั้งตัว

ฤทธิ์อำนาจของสติปัญญา

๑๓ นี่ก็เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งเกี่ยว กับ
สติ ปัญญา ที่เราได้ เห็นเกิด ขึ้นภาย ใต้ดวง
อาทิตย์นี้ เราว่ามันน่าคิดทีเดียว ๑๔ มีเมือง
เล็กๆเมือง หนึ่งที่มีคน อยู่ไม่มากนัก ต่อ มา
มีกษัตริย์ที่ยิ่ง ใหญ่บุกมาโจมตีล้อมเมือง
ไว้ และสร้างเครื่อง มือต่างๆเพื่อบุกทะลวง
กำแพงเข้าไป ๑๕ แล้วปรากฏว่ามีชายยากจน
คนหนึ่งในเมืองนั้นที่มีสติปัญญา สามารถที่
จะช่วยให้เมืองนั้นรอดพ้นจากการโจมตีได้
แต่ไม่มีใครสนใจชายยากจนคน นั้น ๑๖ สรุป
ว่า ความฉลาดนั้นย่อมจะดีกว่ากำลังพล แต่
ความฉลาดของชายยากจนเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น
และไม่มีใครยอมฟังคำพูดของเขา

๑๗ คำพูดที่คนมีสติปัญญาพูดออกมาเบาๆมัน
สมควรฟัง
มากกว่าเสียงตะโกนของผู้นำในพวกคนโง่

๑๘ สติปัญญา ย่อมดีกว่าอาวุธในสงคราม
แต่คนไม่ เอาไหน เพียงคนเดียวก็สามารถ
ทำลายสิ่งดีๆได้มากมาย

๑ แผลงวันตายไม่ ก็ ตัวในน้ำหอมก็
๑๐ ทำให้หน้าหอมเหม็นได้
ความ ใจเล็กลงน้อยๆสามารถทำลาย ิความ
ฉลาดและชื่อเสียงได้

๒ ใจของ คนมีสติ ปัญญาเอน เอียงไปในทางที่
ถูกต้อง
ใจของคนโง่เอนเอียงไปในทางที่ผิด +

๓ นอกจาก นี้ เมื่อคน โง่เดินไปตามทาง
เนื่องจากไม่มีสมองคิด

เขาก็เลยประกาศความ ใจของเขาออกมาให้
กับทุกคน

๔ ถ้าผู้นำ โกรธคุณขึ้นมา อย่าเพิ่งลาออกจาก
ตำแหน่ง

เพราะว่าความ ใจเย็นสามารถเอาชนะความ
ผิดพลาดทั้งหลายได้

๕ เราได้เห็นเรื่องเลว ร้ายเรื่อง หนึ่งที่เกิด
ขึ้นภาย ใต้ดวงอาทิตย์ เป็นความผิดที่ผู้นำ
ก่อ ขึ้นคือ ๖ คน โง่ได้ รับการแต่งตั้งไว้ใน
ตำแหน่งสูง ส่วนคนรวยกลับได้ รับตำแหน่ง
ที่ต่ำต้อย ๗ เราเห็นทาสชื่ออยู่บนหลังม้า ส่วน
พวกเจ้าฟ้ากลับต้องมาเดินเท้าอย่างกับทาส

งานทุกอย่างมีความเสี่ยง

๘ คนที่ขุดรูร่อง อาจจะตกลงไปในร่อง
และคนที่รื้อกำแพงลง อาจจะถูกรุกัด

๙ คนที่ทำงานในเหมืองหิน อาจ จะบาด เจ็บ
จากหินพวกนั้น

คนที่ตัดไม้ อาจจะเจ็บตัวเพราะมัน

๑๐ ถ้าขวานที่อ้อและไม่ได้ลับให้คม

คนที่ใช้ฟันก็จะต้องออกแรงมาก

แต่ถ้าใช้สติปัญญาก็จะได้เปรียบกว่า

๑๑ ถ้างัดเสี้ยนก่อนที่มันจะถูกสะเกด

ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมีหมอง

๑๒ คำ พุดจากปากของคนมีสติ ปัญญาทำให้
คนชอบเขา

แต่คำ พุดจากริม ฝีปากของคน โง่ทำลายตัว
เขาเอง

๑๓ คนโง่เริ่มพูดเมื่อไหร่ก็มีแต่เรื่องโง่ๆ
และเขาจบลงด้วยเรื่อง ไร้สาระอันเลวร้าย

๑๔ แต่คนโง่ก็ยิ่งชอบที่จะพูดมาก
ไม่มีใครรู้หรือกว่าจะเกิดอะไรขึ้น

* ๙:๑๘ คนไม่เอาไหน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนบาป”

† ๑๐:๑ สามารถทำลาย หรือ ในภาษาเดิมคือ “หนักกว่า”

‡ ๑๐:๒ ใจของคนโง่เอนเอียงไปในทางที่ผิด ในภาษาเดิมคือ “ไปทางขวา ... ไปทางซ้าย”

จะมีใคร ละที่จะบอกได้ว่าจะเกิดอะไร ขึ้นใน
อนาคต
๑๕ งานของคน ใจจะ ต้องทำให้เขาหมด แรงแ
แน่ๆ
เพราะขนาดทางเข้าเมืองก็ยังไม่เจอเลย

คุณค่าของงาน

๑๖ นำ อับอายจริงๆสำหรับเจ้า แผ่น ดินที่มี
กษัตริย์ที่ยังเป็นเด็กอยู่
และมีพวกเจ้า ชายที่ชอบจัดงาน เลี้ยงกัน
ตั้งแต่เช้า
๑๗ นำ นับถือจริงๆสำหรับเจ้า แผ่น ดินที่มี
กษัตริย์อันสูงส่ง
และมีเจ้าชายที่จัดงานเลี้ยงในเวลาอันเหมาะ
สม
พวกเขาควบคุมตัวเองได้ และไม่เมามาย
๑๘ เพราะความขี้เกียจ หลังคาถึงได้พังลงมา
และเพราะไม่เอาใจใส่ บ้านถึงได้รั่ว
๑๙ อาหารเตรียมไว้สำหรับกินกันอย่างสนุก
สนาน
และเหล้าองุ่นให้ความสุขกับชีวิต
แต่เงินเป็นคำตอบสำหรับทุกสิ่ง *

การนิโทษ

๒๐ อย่าได้คิดว่ากษัตริย์ในทางที่เสียๆ หายๆ
แม้แต่กับเพื่อนสนิทก็อย่าทำเลย
อย่าได้คิดว่าคนรวยในทางที่เสียๆ หายๆ
แม้แต่ตอนที่อยู่ในห้องนอนของเจ้า
เพราะนกในอากาศอาจ จะคาบเอาคำ พุดของ
เจ้าไปบอกคนอื่น
และสัตว์ปีกทั้งหลายอาจจะเอาเรื่องที่เจ้าพูด
ไปรายงานก็ได้

ให้เผชิญหน้ากับอนาคตอย่างกล้าหาญ

๑ ให้หว่านความดีไปทั่ว แล้วอีกไม่กี่

๑๑ วัน

ความดีนั้นก็อาจจะหวนกลับมาหาเจ้า †
๒ ให้แบ่ง บันของที่เจ้า มีไป ให้กับคนเจ็ด คน
หรือแปดคนก็ได้
ถึง แม้ว่าเจ้าจะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องเลว ร้าย
อะไรขึ้นบ้างในแผ่นดินนี้

๓ เมื่อเห็นเมฆก่อตัวกันหนาทึบ พวก มันจะ
เทฝนลงมาบนแผ่นดินอย่างแน่นอน
และเมื่อเห็นต้นไม้ล้มลง ไม่ว่าจะล้มไปทาง
ใต้หรือทาง เหนือก็ตาม มันก็จะอยู่ตรง
นั้นของมันไม่ไปไหน

๔ คนที่คอยดูลมฟ้า ก็จะไม่ได้เพาะปลูก
และคนที่คอยดูเมฆฝน ก็จะไม่ได้เก็บเกี่ยว

๕ ก็เหมือน กับที่เจ้าไม่ว่าจะล้มมันพัดไปมา
ไต่ยั้ง ไร หรือ กระดุกของเด็กทารกมันก่อ
เกิดขึ้นมาได้ยั้งไรในท้องแม่ เจ้าก็จะไม่มีวัน
ที่จะเข้าใจการ งานของพระเจ้าผู้ สร้างทุก สิ่ง
ทุกอย่างขึ้นมาเหมือนกัน

๖ ในตอน เช้าก็ให้หว่านเมล็ด พืช และอย่า
ให้มีมือได้หยุด พักเลยในตอน เย็น เพราะเจ้า
ไม่รู้ว่าจะเมล็ดไหนจะเกิดผลดี จะเป็นอันนี้หรือ
อันนั้น หรือจะดีเหมือนกันทั้งสองอัน

ให้รับใช้พระเจ้าเมื่อยังเป็นหนุ่มสาวอยู่

๗ แสง สว่างนั้นหว่าน ขึ้นและเป็นสิ่งที่ ดี
ที่ดวงตามอง เห็นดวงอาทิตย์ ๘ ถึง แม้นคน
หนึ่งจะมีชีวิตอยู่นานหลาย ปี เขาก็ควรจะมี
ความสุขในวัน ปีเหล่านั้นทั้งหมด แต่ให้เขา
ระลึกไว้ว่า วันแห่งความมืดพวคนั้นอาจจะจะมี
มากมาย ทุกสิ่งที่กำลังจะมาถึงนั้นไม่เที่ยง

๙ ดังนั้น หนุ่มสาวเอ๋ย ให้สนุกสนานเถาะ
ในขณะที่ ยังเป็นหนุ่มเป็นสาวกัน อยู่ ปล่อย
ใจให้ยินดีไปกับวัน คืนของความเป้นหนุ่ม
สาวนั้น และทำตามทีใจของ เจ้าเรียก ร้อง
และไปตามสิ่งที่ดวงตาของ เจ้าอยาก ได้ แต่
ถึงอย่าง นั้นก็ให้รู้ ไว้ว่าพระเจ้าจะตัดสินเจ้า
จากเรื่องเหล่านั้นทั้งหมด

๑๐ ขจัดความหงุดหงิดรำคาญออกจาก
จิตใจของ เจ้าเสีย แล้วก็สลัดปัญหาต่างๆทิ้ง
ไปจากร่างกายด้วย เพราะว่าความเป็นหนุ่ม
สาวและผมที่ตกตานั้นเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง

ปัญหาต่างๆตอนแก่

๑๒

๑ ให้นึกถึงผู้ ที่สร้างเจ้ามา ในวัน
เวลาซึ่งเจ้ายังเป็นหนุ่มเป็นสาว
อยู่ ก่อนยามทุกข์ยากจะมา ถึง และก่อนที่
ปีเหล่านั้นจะมาถึง ที่เจ้าจะพูดว่า “ฉันไม่มี
ความสุขในช่วงเวลาเหล่านี้แล้ว”

* ๑๐:๑๕ เงินเป็นคำตอบสำหรับทุกสิ่ง หรือแปลได้อีกว่า “แต่เงินทำให้คนหมกมุ่น”

† ๑๑:๑ ให้หว่าน ... กลับมาหาเจ้า ในต้นฉบับเขียนว่า “ให้ล่อยขมบ้งของเจ้าไปบนผืนน้ำ แล้วอีกไม่กี่วันเจ้าก็อาจจะพบมัน”

๒ ก่อนที่แสงของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวจะมีตไป และก่อนที่เมฆจะหวนกลับมาอีกครั้งหลังจากฝนตกไปแล้ว

๓ เมื่อคนเฝ้า บ้านจะกลัวจนตัว สั่นนั่งงอ คนแข็ง แรงจะหลังค่อมไป และพวกผู้หญิง ไม่แบ่งก็จะหยุดไม่ไป เพราะเหลือ ก้นไม้ ก็คน และดวงตาของผู้หญิงพวกนั้นที่มองออกไปนอกหน้าต่างก็จะมีตมัวไป ๔ เมื่อประตูคูที่ตรงไปสู่ตลาดปิดลง เสียงไม้แบ่งเริ่มแผ่วลง และเสียงนกก็ดัง ขึ้น และพวกนัก ร้องหญิง เจียบเสียงลง

๕ เมื่อมีคนกลัวความ สูง และมีสิ่งนา สยดสยองต่าง ๆ บนท้อง ถนน ต้นอัล มอนต์ ออกดอก ตักแตนตัวอ้วนพี และผลเบอร์รี่ ปริแตก เมื่อมนุษย์ไปยังบ้านที่อยู่ชั่ววันจันทร์ ของพวกเขา และพวกคนไว้ทุกข์ก็เดินไปมา บนถนน

ความตาย

๖ ให้นึกถึงผู้ที่สร้างเจ้า ก่อนที่สาย เงินจะขาดและขามทองคำจะแตก ปนเปื้อน ให้ที่บ่อน้ำ พูจะแตกและลูกรอกที่บ่อน้ำจะแตกด้วย ๗ เมื่อฝูงคลีกลับไปเป็นดินเหมือนที่มันเคย เป็น และเมื่อวิญญาณกลับไปหาพระเจ้าผู้ ซึ่งให้ มันมา

๘ อาจารย์พูดว่า ทุก สิ่งทุกอย่างช่างไม่เที่ยงเอาเสียเลย ทุกสิ่งช่างไม่เที่ยง

บทสรุป

๙ นอกจากอาจารย์จะเป็นคนที่มีสติ ปัญญา แล้ว ท่านก็ยังสอนความรู้ให้กับคนทั่วไปอีกด้วย ท่านได้ทดลอง ค้นหา และเรียบเรียง สุขาสัตยขึ้น มาหลายข้อ ๑๐ อาจารย์พยายาม หาคำ ต่างๆที่ไพเราะ และท่านได้เขียน ถ้อยคำแห่งความจริง อย่างตรงไปตรงมา

๑๑ ถ้อยคำของคุณ ฉลาดก็เหมือนปฏัก * ทั้งหลาย คำพูดดีๆที่ได้รวบรวมไว้ เป็นเหมือน เหล็กแหลมที่ฝังอยู่ปลายไม้ กระทบที่ผู้ เลี้ยงคน ไหนๆก็สามารถเอาไปใช้ได้ทันที ๑๒ ลูกชายของเรา ระวังคำสอนอื่นนอกเหนือ จากคำ พูดเหล่านี้ การเขียนหนังสือมันไม่มี วัน จบ และการศึกษาร่ำเรียนมากเกินไป จะ ทำให้ร่างกายเหนื่อยล้า

๑๓ เมื่อจบเรื่องนี้แล้ว และเมื่อทุกคนได้ยิน คำสอนทั้งหมดนี้แล้ว ก็ขอให้ยำเกรงพระเจ้า และรักษาคำสั่ง สอนต่างๆของพระองค์ ไว้ เพราะนี่เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุก คน ๑๔ เพราะพระเจ้าจะนำการกระทำทุก อย่าง เข้าสู่การพิพากษา รวมทั้งเรื่องที่ยึดบังเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้ายก็ตาม

* ๑๒:๑๑ ปฏัก หรือ ประดัก เป็นไม้ที่ฝังเหล็กแหลมตรงปลายใช้แทงสัตว์พาหนะ เช่น วัว

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

บทเพลงไพเราะ คำนำ

เป็นชุด ยอดแห่งเพลงไพเราะที่
ยกย่องถึงความรักของหญิงชาย
ในหนังสือเล่มนี้ เป็นบทกวีที่พูดสลับ
กันไปมาระหว่างหนุ่ม สาวถึงความ รัก
ใคร่ที่พวกเขามีต่อกันฝ่ายหนึ่ง

บท กวีเหล่านี้ อาจ จะใช้ในช่วงเฉลิม
ฉลองการ สมรสกันในอิสราเอลสมัย
โบราณ แต่มีผู้นำทาง ศาสนาบางคนใน
ยุคต่อ มาห้ามไม่ให้คนที่ มีอายุต่ำกว่า
สามสิบปีอ่านเพราะเป็นเรื่องเพศ ใน
ช่วงต่อ มาเป็นเวลาหลายร้อย ปีที่พวก
ผู้นำส่วน ใหญ่กลับถือว่าเป็นเรื่องของ
ความรักที่พระเจ้ามีต่อคนอิสราเอล
หรือที่พระ คริสต์มีต่อหมู่ ประชุมของ
พระองค์

๑ ชุด ยอดแห่งเพลงไพเราะที่อุทิศ ให้กับ

กษัตริย์ซาโลมอน *

หญิงสาวพูดกับคู่รักของนาง

๒ ฉันอยากให้เราจูบกันแล้วซ้ำอีก
เพราะการ ร่วม รักของ เรอนั้นให้ความ สุขยิ่ง
กว่าเหล้าองุ่น

๓ น้ำหอมของเธอช่างมีกลิ่นหอมเหลือเกิน
เมื่อเอ่ยถึงชื่อเธอ มันหอมเหมือนกับน้ำหอม
ที่ถูกเทออกจากขวด
นั่นแหละคือเหตุที่หญิงสาวทั้งหลายหลงใหล
เธอ

๔ โปรดพาฉันไปด้วย รีบไปกันเถาะ
กษัตริย์ของฉัน พาฉันไปที่ ห้องของพระองค์
ด้วยเถิด

ให้เราสนุกสนานกันและมีความสุขเพราะเธอ
เราจะเฉลิมฉลองการ ร่วม รักของ เธอที่ให้
ความสุขยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
มีนาละหึงสาวทั้งหลายถึงได้หลงใหลเธอ

หญิงสาวพูดกับพวกเพื่อนสาว

๕ หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย

ฉันผิวดำแต่สวย
ฉันดำเหมือนกับเต็นท์ของเผ่าเคดาร์
และสวยเหมือนผ้า ม่านในวิหารของซา โลม
อน

๖ ไม่ต้องมองฉัน ที่ฉันผิวดำนี้
เพราะดวงอาทิตย์จึงฉันเขม็งอยู่แล้ว
พวกพี่ชายฉันโกรธเคืองฉัน
และตั้ง ให้ฉันเป็นคน ฝ้าดูแลพวก สวน อนุรักษ์
ของพวกเขา

ฉันก็เลยไม่สามารถดูแลสวนอนุรักษ์ของตัวเอง
†

หญิงสาวพูดกับคู่รัก

๗ เธอผู้เป็นที่สุดที่รักของฉัน บอกฉันหน่อยสิว่า
เธอเลี้ยงฝูงสัตว์ของเธออยู่ที่ไหน
และตอนเที่ยง วัน เธอให้แกะของเธอนอน
พักที่ไหน บอกฉันสิ
เพื่อฉันจะได้ไม่หลงเข้าไปหาผิดที่ ไปอยู่ใกล้
กับฝูงสัตว์ของเพื่อนๆเธอ

ชายหนุ่มพูดตอบนาง

๘ นางผู้งดงามกว่าหญิงอื่นใด
ถ้าเธอไม่รู้ว่าจะตามหาฉันได้ที่ไหน
ก็ให้ตามรอยเท้าของฝูงสัตว์ไป
และปล่อยให้ฝูง แพะ หนุมของ เธอกิน หญ้า
ใกล้ๆกับเต็นท์ของพวกเขาคนเลี้ยงแกะ

๙ ที่รักจำ เธอทำให้ฉันนึก
เหมือนกับม้าสาวที่อยู่ท่ามกลางพวกม้าหนุ่ม
ที่ลากรถรบทั้งหลายของกษัตริย์ฟาโรห์

๑๐ แก้มของเธอฉันสวยด้วยต่างหู
ลำคอของเธอก็ช่างงดงามด้วยลูกปัด

๑๑ เราจะทำสร้อยคอทองคำ
ประดับด้วยลูกปัดเงินให้กับเธอ

หญิงสาวพูด

๑๒ ตอน ที่กษัตริย์ฉันนอนอยู่บน เติยงนอน
เล่น

น้ำหอมของฉันส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว

๑๓ ที่รักของฉันเป็นเหมือนถุงน้ำหอม
ที่ซบอยู่ระหว่างอกของฉันตลอดคืน

* ๑:๑ หรือ อาจแปลได้อีกว่า “บทเพลงที่ไพเราะที่สุดที่เกี่ยวข้อง กับกษัตริย์ซา โลม อน” หรือ
“บทเพลงที่ไพเราะที่สุดที่เขียนโดยกษัตริย์ซาโลมอน”

† ๑:๖ สวนอนุรักษ์ของตัวเอง คงหมายถึงความสวยงามของตัวเอง

๑๔ ที่รักของฉันเป็นเหมือนช่อดอกเฮนน่า *
ที่อยู่ในพวกสวนองุ่นแห่งเมืองเฮนเกติ †

ชายหนุ่มพูด

๑๕ ที่รักจำ เธอช่างสวยงาม
สวยงามเหลือเกิน
ดวงตาของเธอเปรียบดั่งนกเขา

หญิงสาวพูด

๑๖ ที่รักจำ เธอช่างหล่อเหลา
มีเสน่ห์เหลือเกิน
เตียงของเราคือทุ่งหญ้าเขียวสด
๑๗ มีต้นสนซีดาร์เป็นหลังคา
มีต้นสนเฟอร์เป็นเพดาน
๑๘ ฉันเป็นแค่ดอกไม้ดอกหนึ่งในที่ราบซา
โรน
เป็น แค่ดอกไม้ ลิลลี่ดอก หนึ่งในท่ามกลางหุบเขา
ทั้งหลาย

ชายหนุ่มพูด

๒ เมื่อเปรียบที่รักของฉันกับหญิงสาวอื่นๆ
เธอเป็นเหมือน กับดอกไม้ ลิลลี่ท่ามกลางพง
หนาม

หญิงสาวพูด

๓ เมื่อเปรียบที่รักของฉันกับชายหนุ่มอื่นๆ
เขาเป็นเหมือนต้น แอปเปิ้ลท่ามกลางต้นไม้
ป่า
ฉันมีความสุขมากที่ได้นั่งอยู่ใต้ร่มเงาของ
เขา
และผลของเขาก็หวานถูกปากเหลือเกิน
๔ เขาพาฉันไป ยังที่ ที่เราจะ ได้ดื่มด่ำกับเหล้า
องุ่นกัน
เขาอยากจะร่วมรักกับฉัน
๕ ขอขนมองุ่นแห่งเพื่อเสริมกำลังฉันด้วย
ขอผลแอปเปิ้ลหล่อเลี้ยงฉันด้วย
ฉันกระหายรักของเธอแทบขาดใจ
๖ แขนซ้ายของเขาซ้อนอยู่ใต้หัวฉัน
และมือขวาของเขาก็ลูบไล้ฉัน
๗ พวกสาว ๆ แห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้เธอ
ทั้งหลายสาบานต่อ หน้าเสียงผาหรือ
กวางตัวเมียว่า

พวกเธอจะไม่ปลุกเร้าหรือกระตุ้นความรักให้
ตื่น
จนกว่าความรักนั้นจะสงบ

หญิงสาวพูด

๘ ฟังสิ นั่นเสียงชายคนรักของฉัน
ดูสิ เขากำลังมาแล้ว
เขากำลังเดินร่ำอยู่บนภูเขาเหล่านั้น
และกระโดดโลดเต้นอยู่บนเนินเขา
๙ ที่รักของฉันเหมือน กับเสียงผาหรือกวาง
หนุ่ม
นั่นไง เขากำลังยืนอยู่นอกกำแพงของเรา
กำลังจ้องลอดหน้าต่างเข้ามา
กำลังแอบมองลอดไม้ระแนงเข้ามา
๑๐ ที่รักของฉันพูดกับฉันว่า
“ที่รักจำ ลูกขึ้นเถิด คนสวยของฉัน ไปกัน
เถอะ
๑๑ เพราะฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไปแล้ว
และฝนก็หยุดตกแล้ว
๑๒ ดอกไม้ทั้งหลายบานสะพรั่งไปทั่วผืนดิน
ถึงเวลาร้องเพลงกันแล้ว
นกเขากำลังขันคูไปทั่วแผ่นดิน
๑๓ ผลมะเดื่อกำลังสุก
ต้น องุ่นกำลังออกดอกบาน สะพรั่งส่งกลิ่น
หอมฟุ้งไปทั่ว
ที่รักจำ ลูกขึ้นเถิด
คนสวยของฉัน ไปกันเถอะ”
๑๔ “แม่ นกเขาของ ฉันที่ซ่อน ตัวอยู่ในรอย
แตกของภาวสูง
ออกมาให้ฉันเห็นตัวหน่อย
ส่งเสียงให้ฉันได้ยินหน่อย
เพราะเสียงของเธอช่างไพเราะ
และรูปร่างหน้าตาเธอนั้นก็ช่างงดงาม”
๑๕ “จับพวกสุนัขจิ้งจอกให้ เรา สุนัขจิ้งจอก
ตัวเล็กๆที่ทำลายสวนองุ่น
เพราะสวนองุ่นของเรากำลังผลิตดอก”
๑๖ ที่รักของฉัน เป็นของฉันและฉันก็เป็นของ
เขา

* ๑:๑๔ เฮนน่า ดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมอยู่ทางตะวันออกกลาง

† ๑:๑๔ เฮนเกติ เป็นชื่อเมืองหนึ่งใกล้กับทะเลตาย มีชื่อเสียงด้านน้ำหอมและเครื่องหอม

เขากำลังเล็มพีชอยู่ท่ามกลางดอกกลิลี*
 ๑๗ กลีบมาเกิด ที่รักของฉัน
 ขอให้ท่านเป็นเหมือนเสียงฆาหรือกวางหนุ่ม
 บนเทือกเขาบีเธอร์ †
 จนวันใหม่ย่างเข้ามาและเงาแห่งคำคืนหนีไป

หญิงสาวพูด

๑ ในคำคืน บนที่นอนของฉัน
๓ ฉันโหยหาชายผู้เป็นที่รักของฉัน
 ฉันโหยหาเขา แต่ไม่พบเขา
 ๒ ฉันจะลุกขึ้นและออกท่องไปรอบเมือง
 ไปตามท้องถนน ตามพวงเวียนเมือง
 ฉันจะตามหาเขาผู้เป็นชายในดวงใจของฉัน
 ฉันตามหาเขา แต่ก็หาไม่พบ
 ๓ พวกยามที่ลาดตระเวนในเมืองได้เจอฉัน
 ฉันถามพวกเขาว่า “ท่านพบชายในดวงใจคน
 นั้นของฉันไหม”
 ๔ พอจากทหารยามมาได้ประเดี๋ยวเดียว
 ฉันก็พบกับชายในดวงใจคนนั้นของฉัน
 ฉันจับเขาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย
 จนได้พาเขาไปถึงบ้านของแม่ฉัน
 และเข้าไปในห้องที่แม่ฉันตั้งห้องฉันขึ้นมา
 ๕ พวกสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้เธอ
 ทั้ง หลายสาบานต่อ หน้าเสียงฆาหรือ
 กวางตัวเมียว่า
 พวกเขาจะไม่ปลุกเร้าหรือกระตุ้นความรักให้
 ตื่นจนกว่าความรักนั้นจะสูงงอมแล้ว

พวกหญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มพูด

๖ นั้นมันอะไรกันที่กำลังมาจากที่เปล่าเปลี่ยว
 แห่งแล้ง
 ดู เหมือนกลุ่ม คิวิน หอมเหมือนมดยอบ
 กายานและแบ่งหอมทุกชนิดของพ่อค้า

หญิงสาวพูด

๗ ดูสิ นี่เป็นก๊วยของซาโลมอน
 ที่หอมล้อมด้วยยอด นักรบหก สิบคนของ
 อิสราเอล
 ๘ พวก เขาล้วน เป็นนัก ดาบที่ชำนาญผ่านการ
 ต่อสู้มาอย่างโชกโชน

แต่ละ คนเห็น ดาบไว้ข้าง ตัวพร้อมต่อสู้กับ
 ภัยทั้งหลายในคำคืน
 ๙ กษัตริย์ซาโลมอนสร้างก๊วยนี้
 ขึ้นด้วยไม้ นำเข้าจากเลบานอน
 ๑๐ เส้าของมันห่อหุ้มด้วยเงิน
 หลังคาครอบทำด้วยเส้นใยทองคำ
 เหนียงทำด้วยผ้าสีม่วง
 และภายในมันประดับขึ้นมาด้วยความรัก
 ๑๑ หญิง สาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ออกมาเกิด
 หญิงสาวแห่งศิโยนเอ๋ย
 มาดูกษัตริย์ซาโลมอนเกิด
 มองดูมงกุฎที่แม่ของเขาสวมใส่ให้แก่เขา
 ในวันที่เขาแต่งงาน
 ซึ่งเป็นวันที่หัวใจของเขาเบิกบานที่สุด

ชายหนุ่มพูดกับหญิงสาว

๑ ที่รักจำ เธอช่างสวยงามเหลือเกิน
๔ ช่างสวยงามเสียจริงๆ
 ดวงตาของเธอที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้านั้นก็
 เหมือนกับนกเขาสองตัว
 ผมของเธอเปรียบ เหมือนฝูง แพะที่เดินพลัด
 ลงมาเป็นรูกลอกจากภูเขาภิเลอาด
 ๒ ฟันของเธอเหมือนข้าวเหมือน กับฝูง แกะตัว
 เมียที่ตัด ขนแล้วเพิ่งขึ้นมาจาก การ ล้าง
 ตัว
 แต่ละซี่ก็มีคู่แฝดล่างบนไม่มีหลุดไปเลยสักซี่
 ๓ ริม ฝีปากของเธอแดงเหมือนด้ายแดง
 สดสวยและปากของเธอหนักขางงดงาม
 แก้มที่อยู่ใต้ผ้า คลุม หน้าของเธอ นั้นสีชมพู
 เหมือนผลทับทิมผ้าซีก
 ๔ ลำคอยาว ระหงของ เธอเปรียบ เหมือน
 หูกคอยของดาวิด ที่ก่อ ขึ้นด้วยหินเป็น
 ชั้นๆ
 มีโล่ ๕ นิ้ว พันแขวนไว้กับเกราะ ป้องกันทุก
 ชนิดของนักรบอยู่ที่นั่น
 ๕ นมสอง เต้าของเธอหนักเปรียบ ดังลูกกวาดคู่
 หนึ่งหรือเสียงฆาผ่าแฝด
 ที่กำลังเล็มพีชอยู่ท่ามกลางดอกกลิลี
 ๖ จนวัน ใหม่ย่างเข้า มาและเงาแห่งคำคืนหนี
 ไป

*๒:๑๖ ดอกกลิลี ในบทเพลงไพเราะ ๕:๑๓ เปรียบริมฝีปากเป็นเหมือนดอกกลิลี ในที่นี้คง
 หมายถึงริมฝีปากของคูรักของเขา

†๒:๑๗ เทือกเขาบีเธอร์ เป็นเทือกเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม ในที่นี้ คงเปรียบเทียบกับ
 เต้านมของนาง

‡๔:๔ โล่ โล่และเกราะในที่นี้คงหมายถึงพวกสร้อยคอที่สวยงาม

ฉันจะรีบเดิน ทางไปที่ภูเขาแห่งมดยอบและ
เนินเขาแห่งกำยานหอม *

๗ ที่รักจำ เธอช่างสวยหมดจด
ในตัวเธอไม่มีที่ติเลย

๘ เจ้าสาวของฉันไปจากเลบานอนกับฉันเกิด
ไปจากเลบานอนกับฉันเกิด

รีบลงมาจากยอดเขามา
จากยอดเขาซีนีร์ และจากยอดเขาเฮอร์โมน
เกิด †

ลงมาจากพวกถั่วของสิงโต
ลงมาจากภูเขาทั้งหลายที่พวกเสือดาวอยู่กัน
เกิด

๙ น้องจำ น้องได้กุมหัวใจของพี่ไว้แล้ว เจ้า
สาวของฉัน

แต่เห็นเธอชายตามมาแวนเดียว
แต่เห็นสร้อยเส้นหนึ่งบนคอ เธอ เธอได้กุม
หัวใจของฉันไว้แล้ว

๑๐ น้องจะ เจ้าสาวที่รักของฉันจำ การร่วมรัก
กับเธอนั้นช่างงดงาม
การร่วมรักกับเธอนั้นให้ความสุขยิ่งกว่าเหล่า
อู่งุ่น

กลิ่นน้ำหอมของ เธอนั้นก็หอมยิ่ง กว่าเครื่อง
เทศใดๆ

๑๑ เจ้าสาวของ ฉัน ริมฝีปากของ เธอหวาน
หยดย้อยเหมือนน้ำผึ้งหยดจากรัง

น้ำผึ้งและน้ำนมอาบอยู่ใต้ลิ้นของเธอ
กลิ่นหอมจากเสื้อผ้าของ เธอนั้นหอมเหมือน
ไม้สนซีดาร์จากเลบานอน

๑๒ น้อง จะ เจ้าสาวที่รักของ ฉันจำ เธอเป็น
ของฉันเท่านั้น
เหมือนสวนสวนตัว สวนที่สงวนไว้ เหมือน
ตาน้ำที่ห้วงห้ำม

๑๓ เธอเป็นเหมือนสวนหลวงที่เต็มไปด้วย
ทับทิม

และให้ผลมากมายมีทั้งเฮนนา นาร์ด

๑๔ ชมิ้น ต้นตะไคร้ และอบเชย ตลอดจนไม้
กลิ่นหอมทุกชนิด

อีกทั้งยางไม้หอม ว่านหางจระเข้ รวมถึง
สมุนไพรปรุงเครื่องหอมชั้นเลิศทุกอย่าง

๑๕ เธอเปรียบเหมือนตาน้ำในสวน เปรียบดัง
บ่อน้ำไหล

และเปรียบ เหมือนลำธารที่ไหลลงมาจาก
ภูเขาทั้งหลายของเลบานอน

หญิงสาวพูด

๑๖ ดันเกิด ลมเหนือเอ๋ย

พัดเกิด ลมใต้เอ๋ย

พัดผ่านสวนของฉัน

พัดให้เครื่องหอมฟุ้งกระจายไปทั่ว

ให้ที่รักของฉัน เข้ามาที่สวนของเขา

และให้เขากินผลไม้รสอร่อยในสวนเกิด

ชายหนุ่มพูด

๑๗ น้องจะ เจ้าสาวของฉันจำ ฉันได้เข้ามา
๕ ในสวนของฉันแล้ว

ฉันได้เก็บยางไม้ หอมและเครื่องหอมอื่นๆ
แล้ว

ฉันได้กินรวง ผึ้งกับน้ำ เชื่อม ผล ไม้ของ ฉัน
แล้ว

ฉันดื่มเหล้าอู่งุ่นและนมของฉันแล้ว

พวกเพื่อนๆพูด

เพื่อนรักทั้งสอง กินและดื่มเกิด

และเมามันกับการร่วมรักเกิด

หญิงสาวพูด

๑๘ แม้ว่าฉัน หลับ แต่จิตใจของ ฉันก็ยังตื่นอยู่
ในความฝัน

ฟังซิ ชายที่รักของฉันกำลังเคาะ ร้องเรียกว่า
“น้องจำ ที่รักจำ เปิดประตูให้พี่เข้าไปหน่อย
ซิจะ แม่นกเขาของพี่จะ แม่นางผู้สวย
หมดจดของพี่จำ

เพราะหัวของพี่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง
ผมของ พี่เปียก ปอนไปด้วยละออง หมอก
ตอนกลางคืน”

๑๙ แล้วฉันตอบเขาว่า

“ฉันถอดเสื้อผ้าแล้วจะให้สวมกลับไปอีกหรือ
ฉันล้างเท้าสะอาดแล้ว

จะให้กลับไปเป็นอีกหรือ”

๒๐ เมื่อชายที่รักของฉันสอดมือเข้ามา

ตรงรูปประตู หัวใจของฉันก็เต้นระรัว

๒๑ ฉันลุกขึ้น เพื่อไปเปิดประตูให้กับคนรักของ
ฉัน

* ๔:๖ ภูเขา ... กำยานหอม พุดถึงหน้าอกสองข้างของนาง ที่เอาน้ำหอมพรมไว้

† ๔:๘ ยอดเขา ... เฮอร์โมนเกิด ภูเขาพวกนี้อยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอลและเขตแดน
ของเลบานอน

มือของฉันก็มียางไม้หอมหยดอยู่
นิ้วของฉัน ทำให้ยางไม้หอมหยดลงบนที่จับ
สลักประตู

๖ ฉันเปิดประตูให้คนรักของฉัน
แต่คนรักของฉัน ไปเสียแล้ว
เมื่อเขาจากไป ฉันแทบขาดใจ
ฉันตามหาเขา แต่ก็หาไม่พบ
ฉันร้องเรียกหาเขา แต่เขาไม่ตอบ
๗ พวกยามที่ลาดตระเวนรอบเมืองพบฉัน
พวกเขาตีฉันและทำให้ฉันบาดเจ็บ
พวกยามเหล่านี้ที่เฝ้ากำแพงเมือง
ได้ดึงผ้าคลุมหน้าของฉันออกไป
๘ สาวๆแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้พวกเธอ
สาบานว่า
หากเธอพบ กับชายคน รักของ ฉัน พวก เธอ
ต้องบอกเขาว่า “ฉันกำลังเป็นไข้ใจอยู่”

สาว ๆ แห่งเยรูซาเล็มตอบ

๙ สาวงามกว่าหญิงอื่นใดเอ๋ย คน รักของเธอ
วิเศษกว่าชายหนุ่มคนอื่นตรงไหน
เธอถึงได้มาให้พวกเราสาบานอย่างนี้

หญิงสาวพูด

๑๐ ชายคนรักของฉันมีผิวสีดําแดงเปล่งปลั่ง
โดดเด่นกว่าชายหนุ่มนับหมื่นคน
๑๑ หัวของ เขาเป็นเหมือนทองคำ ทองคำ
บริสุทธิ์
ผมของ เขาหยัก ลอน และดํา ขลิบราวกับ
นกกา
๑๒ ตาของ เขาเป็นเหมือนนกเขาที่เกาะอยู่ริม
สายน้ำ
อาบเนื้อ ตัวด้วยนํ้านม เกาะอยู่ริมสายน้ำที่
เต็มตลิ่ง
๑๓ แก้มของ เขาเป็นเหมือนสวนเครื่องเทศที่
ออกเป็นสมุนไพรหอมหวาน
ริมฝีปากของ เขาเป็นเหมือนดอก ลิลลี่ที่หยด
ยางหอมออกมา
๑๔ แขนของ เขาเป็นเหมือนท่อนทองคำฝัง
เพชรพลอย
ส่วนท้องของ เขาเป็นเหมือนนางข้างประดับ
ด้วยพลอยสีนํ้าเงินเข้ม

๑๕ เขาของ เขาเป็นเหมือนเสาดินอ่อนนุ่มที่ตั้งอยู่
บนฐานที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
รูป ร่างของ เขาเป็นเหมือนต้นไม้แห่งเมือง
เลบานอน สูง และแข็งแกร่งราวกับไม้
สนซีดาร์แห่งเลบานอน

๑๖ ปากของเขานั่นก็หวานที่สุด
ทุกอย่างในตัวเขาคูณารักนำใครไปหมด
นั่นแหละคือคนรักของฉัน
หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย นั่นแหละเขาละ

หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มพูด

๑๗ สาวงามกว่าหญิงใดเอ๋ย ชายคน รัก
๖ ของเธอไปไหนเสียแล้ว
ชายคนรักของเธอ หันไปทางไหนแล้ว
บอกมาเถิด พวกเราจะช่วยเธอตามหาเขา

หญิงสาวตอบ

๒ ชายคนรักของฉันลงไปในส่วนของเขา ไป
ที่แปลงเครื่องเทศ
เขาลงไปลิ้ม พืชอยู่ในสวน และไปเก็บดอก
ลิลลี่

๓ ฉันเป็นของเขา และเขาก็เป็นของฉัน
เขาลิ้มพืชอยู่ท่ามกลางดอกลิลลี่

ชายหนุ่มพูด

๔ ที่รักจ๋า เธอช่างสวยงามราวกับเมืองที่ร่ำรวย
มีเสน่ห์ราวกับเมืองเยรูซาเล็ม
เธอช่างน่าประทับใจดุจตั้งกองทหารพร้อมธง
ประจำหน่วย †
๕ ย่อมอง ฉันเลยเพราะดวงตาของเธอทำให้
ฉันแทบคลั่ง
ผมของ เธอเปรียบ เหมือนฝูง แพะที่เดินพลัด
ลงมาเป็นระลอกจากภูเขาภิเลอาด
๖ ฟัน ของเธอนั้นขาวเหมือน กับฝูง แกะตัว
เมียที่เพิ่งขึ้นมาจากกร้างตัว
แต่ละตัวก็มีคู่แฝดล่างบนไม่มีหลุดไปเลยสักซี่
๗ แก้มที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าของเธอ นั้น
สีชมพูเหมือนผลทับทิมผ้าซีก
๘ ถึงจะมีราชินีหกสิบคน
เมียน้อยแปดสิบคน

๖:๘ *ที่ร่ำรวย* เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองเยรูซาเล็ม

๖:๘ *กองทหารพร้อมธงประจำหน่วย* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ดวงดาวในท้องฟ้า” หรือ “พวกนimit”

และหญิงสาวอื่นๆอีกนับไม่ถ้วน
 ๙ แต่แม่ นักเขาของพี แม่ นางผู้สวยหมดจด
 ของพีก็เป็นหนึ่งเดียวไม่เหมือนใคร
 เธอก็ลูกสาวเพียงคนเดียวของ แม่ และเป็น
 หัวแก้วหัวแหวนของผู้ให้กำเนิด
 หญิงสาวทั้งหลายที่พบเธอถือว่าเธอมีเกียรติ
 อุดมยิ่ง
 อีก ทั้งเหล่า ราชนี และพวก เมีย น้อยต่างก็
 สรรเสริญเยินยอเธอว่า
 ๑๐ “ใครกันนี้ ผู้เปรียบเหมือนแสงอรุณ
 สวยงามราวกับดวงจันทร์
 เจิดจรัสราวกับดวงอาทิตย์
 และน่า ประทับ ใจราวกับกอง ทหารพร้อมธง
 ประจำหน่วย”
 ๑๑ ฉันทลงไปที่สวนต้น ถั่วถั่ว ลนัทเพื่อไปดูช่อ
 ดอกไม้ที่ขึ้นตามหุบเขา
 ไปดูว่าพวกเถาถั่วออกดอกแล้วหรือยัง
 ไปดูว่าพวกต้นทับทิมผลิดอกแล้วหรือยัง
 ๑๒ ก่อนที่ฉันจะรู้ตัว
 เธอก็ได้วาง ฉันอยู่ที่ท่ามกลางรถ ม้าของคน
 ของฉันอย่างเจ้าชาย

เพื่อน ๆ ของผู้ชายเรียกหญิงสาว

๑๓ กลับมาเกิด กลับมาก่อน แม่ชาวซูลेमเอ๋ย
 กลับมาให้พวกเราได้ชมดูเธอก่อน

ชายหนุ่มพูด

ทำไมพวกเจ้าถึงได้จ้องมองนางชาวซูลेम
 ราวกับว่านางกำลังเดินร่ำอยู่เบื้อง หน้าทหาร
 สองกองที่พอย่างนั้นล่ะ

ชายหนุ่มชื่นชมความงามของหญิงสาวว่า

๑ เจ้าหญิง เอ๋ย แท้คุณั้นของเธอที่สวม
 ๓ รongเท้าสานอยู่ข้างดงงามเหลือเกิน
 ต้น ขำอันกลม กลิ้งของ เธอเหมือนเพชร
 พลอยที่ช่างผู้มีมือดีได้เจียรไนไว้
 ๒ สะดือของ เธอ นั้นเหมือนขามทรง กลมที่มี
 เหล่า อนุ่นผสมเครื่อง เทศเติม เต็มอยู่
 เสมอ
 ส่วนหน้า ท้องอันโค้ง มนของ เธอ นั้นเหมือน
 กองเมล็ด ข้าว สาลีที่นวดแล้วล้อม รอบ
 ด้วยดอกกลิลลี่

๓ นมสอง เต้าของ เธอ นั้นเปรียบ เหมือนลูก
 กวางคู่หนึ่ง
 หรือเลี้ยงผาผาแฝด
 ๔ ล้อคอระหงของ เธอเปรียบ เหมือนหอคอย
 งามช่าง
 ดวงตาของ เธอ นั้นเหมือนสระ น้ำที่ส่อง
 ปรายภายในเมืองเฮ ซ โบนตรงประตูบ
 รับปิม
 จมูกของ เธอสูง โด่งเหมือนหอคอยแห่ง
 เลบานอนที่มองเห็นเมืองดามัสกัส
 ๕ หัวของเธอสูงส่งเหมือนภูเขาคารเมล
 เส้นผมของเธอเหมือนผ้าม่านาวาสีม่วง
 ฝมยาว สลวยของ เธอ นั้นทำให้กษัตริย์ต้อง
 สยบลง
 ๖ ที่รักของฉัน เธอช่างดงาม และมีเสน่ห์น่า
 ชื่นชมยิ่งนัก
 เธอทำให้ฉันผลิตเพลินใจ
 ๗ เธอช่างสูงระหงราวกับต้นอินทผลัม
 เต้าทั้งสองของเธอ นั้นเหมือนพวงอินทผลัม
 ๘ ฉันพูดว่า “ฉันจะเป็นต้น อินทผลัม และจะ
 คำว่าผลอินทผลัมนั้น”
 ขอให้เต้าทั้งสองของเธอเป็นเหมือนพวงอนุ่น
 ขอ ให้ลูมปากของ เธอหอมเหมือนผล แอ
 ปเปิล
 ๙ ขอ ให้จูบของ เธอเป็นเหมือนเหล่า อนุ่นชั้น
 เยี่ยม *

หญิงสาวแทรกขึ้นว่า

ที่ไหลลื่นไปยังคนรักของฉัน
 และเลื่อนไหลผ่านริมฝีปากและฟันของฉัน
 ๑๐ ฉันเป็นของที่รักของฉัน
 และเขาก็อยากได้แต่ฉันเท่านั้น
 ๑๑ มาเถิด ที่รักของฉัน ออกไปที่ทุ่งกว้างข้าง
 นอกภูนั้น
 และคืน นี้เราจะพักอยู่ท่ามกลางพุ่มดอก เฮน
 นาคที่หอมมัน
 ๑๒ เราจะตื่นแต่เช้าตรู่ แล้วออกไปที่สวนอนุ่น
 ไปดูว่าพวกต้นอนุ่นออกดอกแล้วหรือยัง
 ไปดูว่าพวกช่อดอกอนุ่นผลิบานแล้วหรือยัง
 ไปดูว่าต้นทับทิมออกดอกแล้วหรือยัง
 และที่นั่นฉันจะมอบความรักให้กับเธอ

* ๗:๙ ริม ฝีปากและฟันของ ฉัน คำ นี้อยู่ในฉบับ แปลภาษากรีกโบราณฉบับ แปลซีเรียโบราณ และฉบับแปลภาษาละตินโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า ริม ฝีปากของพวกที่นอน หลับ

๑๓ ที่รักของฉัน จำพืชแห่ง รักได้ ส่งกลิ่นหอม
 ฟุ้งไปทั่วแล้ว
 ผลไม้เลิศรสทั้งหลายได้สะสมไว้ แล้วเหนือ
 ประตูดของเรา
 ฉันได้สะสมผลไม้เลิศรสทั้งหลายไว้
 ทั้งที่เคยลิ้มรสและไม่เคยลิ้มรสมาก่อนไว้ให้
 กับเธอ

๑๔ **๑** แน่หาก ถ้าเธอเป็นพี่ชายของฉันก็น่าจะดี
 นะ

ผู้ดูคนมาจากเต้าของแม่ฉัน
 เพราะเมื่อฉันพบเธอตามท้องถนน
 ฉันจะได้จูบเธอโดยไม่มีใครเหยียดหยาม
 ๒ แล้วฉันจะได้นำเธอ ฉันจะพาเธอไปที่บ้าน
 ของแม่ฉัน เธอจะได้สอนเรื่องอย่างว่า
 กับฉัน

ฉันจะให้เธอดื่มไวน์ผสมเครื่องเทศที่ทำจาก
 นำทับทิมของฉัน

๑๕ แขนซ้ายของเขาซ้อนอยู่ใต้หัวฉัน
 และมือขวาของเขาก็ลูบไล้ฉัน

นางพูดกับพวกเพื่อนสาว

๑๖ พวกสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้เธอ
 ทั้งหลายสาบานว่า
 พวกเธอจะไม่ปลุกเร้าหรือกระตุ้นความรัก
 ให้ติดจนกว่าความรักนั้นจะสูงจนอมเสีย
 ก่อน

พวกสาวแห่งเยรูซาเล็มพูดว่า

๑๗ นางผู้มาจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง
 ที่อิงแอบมา กับชายคนรักของ นางนั้นเป็น
 ใครกันหนอ

หญิงสาวพูดกับชายคนรักว่า

ฉันได้ปลุกเธอตื่นขึ้นได้ตื่นแอบเปลี่นนั้น เป็น
 ที่ที่แม่ของเธอตั้งท้องเธอ
 และที่นั่นแหละคือที่ที่นางคลอดเธอมา
 ๒ เอาตัวฉันแนบชิดไว้กับตัวเธอ
 เหมือนดวงตราที่ห้อยแนบชิดกับหน้าอกเธอ
 เหมือนดวงตราที่แนบชิดกับข้อมือเธอ
 เพราะฤทธิ์แห่งความรักนั้นแรงพอๆกับ
 ความตาย

อารมณ์รักนั้นก็ทนนานเท่ากับแดนคนตาย
 ความรักจุดประกายขึ้นตั้งไฟ
 เป็นไฟลุกใหญ่ที่ลุกโชติช่วง
 ๗ แม้น้ำจะมาก เพียงใดก็ไม่อาจดับไฟ รักลง
 ได้

และแม่น้ำทั้งหลายก็ไม่อาจท่วมทันความรัก
 ได้

ถ้าหากมีใครสัก คนพยายามจะซื้อความ รัก
 ด้วยทุกสิ่งที่มี

ข้อเสนอของเขาจะถูกปฏิเสธอย่างแน่นอน

พวกพี่ชายของหญิงสาวพูดว่า

๑๘ เรามีน้องสาวตัว น้อยอยู่หนึ่ง คนซึ่งนมยัง
 ไม่ตังเต้าเลย

เราจะทำอย่างไรกับเธอดีเมื่อมีคนมาสู่ขอเธอ

๑๙ ถ้าเปรียบเธอเหมือนกำแพง เราจะเอาเงิน
 มาตกแต่งกำแพงนั้น

และถ้าเปรียบเธอเป็นประตู่ เราจะหาไม้สนซี
 ดาร์มาเสริมแต่งประตูนั้น

หญิงสาวพูดว่า

๑๐ ไซลี ฉันเปรียบเหมือนกำแพงนั้น
 และเต้าทั้งสองของ ฉันก็ตัง ขึ้นเหมือน
 หอคอย
 นั้นเป็นเหตุที่ เขาพึงพอใจฉัน

ชายหนุ่มพูดว่า

๑๑ ซาโลมอนมีสวนองุ่นอยู่แปลงหนึ่งที่บาอัล
 ฮาโมน

และเขาก็ให้คนเช่าสวนองุ่นนั้น
 และทุกๆปี คนเช่าสวนจะต้องจ่ายเขาคนละ
 หนึ่งพันเหรียญเงินจากเงินที่ได้จากการ
 ขายผลองุ่นนั้น

๑๒ แต่ฉันมีสวนองุ่นส่วนตัวของฉันเอง
 ซาโลมอนเอ๋ย ท่านเก็บพันเหรียญเงินของ
 ท่านไว้เถิด

แล้วก็จ่ายคนเฝ้าสวนของท่านคนละสองร้อย
 เหรียญเงินด้วย

ชายหนุ่มพูดกับหญิงสาวว่า

๑๓ เธอผู้ที่กำลังนั่งในสวนนั้นนะ เพื่อนๆของ
 ฉันอยากได้ยินเสียงของเธอ

ฉันเองก็เหมือนกัน

หญิงสาวพูดว่า

๑๔ ที่รักของฉัน เร็วเข้าเถิด
 ขอให้ท่านเป็นดังเสียงฆาหรือกวางหนุ่มที่อยู่
 ภูเขาแห่งเครื่องเทศเหล่านี้เถิด

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

อิสยาห์ คำนำ

อิสยาห์ แปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยกู้” อิสยาห์เป็นผู้ พุด แทน พระเจ้า เขาอาศัยอยู่ในเมือง เยรูซาเล็มในยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้) เขาพุดแทนพระเจ้าเป็นเวลาหลายสิบปี ตั้งแต่ประมาณปี ๗๓๘-๗๐๑ ก่อน ค.ศ. หรืออาจ จะหลังจากนั้น

หนังสืออิสยาห์มีทั้งคำกลอนที่ไพเราะมากและคำพุดที่ให้ความหวัง

บทที่ ๑-๓๙ เป็นเรื่องที่พระยาห์เวห์ พุดกับชาวยูดาห์หลายปีก่อนที่พวกเขาจะถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ชาวยูดาห์ทำบาปด้วยการไปนมัสการพวกพระต่าง ชาติและพวกรูปเคารพที่ทำจากไม้และหิน พวกผู้นำของเขาก็ไปทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกต่างชาติ พวกเขาไม่ไว้ วางใจในพระเจ้าที่ช่วย กู้พวกเขาออกมาจากการ เป็นทาสในอียิปต์ และยังทอด ทิ้งกฎของโมเสสที่พระเจ้าให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าก็เลยลงโทษพวกเขา ด้วยการส่งพวก ศัตรูมาบุกและทำลายเมืองทั้ง หลายของยูดาห์ และบท เหล่านี้จะเน้นเรื่องที่ว่า พระยาห์เวห์เป็นองค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล และเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ เมืองศิโยนหรือเมืองเยรูซาเล็มเป็นที่ ตั้งของวิหารของพระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะลงโทษเมืองเยรูซาเล็มเพื่อทำให้มันบริสุทธิ์จากบาป ก่อนที่พระองค์จะช่วยกู้มันในที่สุด พระยาห์เวห์คาดหวังให้เชื่อพระ วงศ์จากกษัตริย์ดาวิดไว้ วางใจในพระองค์ไม่ใช่ไว้ใจในพวกพันธมิตรต่าง ชาติ และอิสยาห์ยังได้พุดถึงกษัตริย์ที่ดี พร้อมที่สืบเชื้อสายมาจากดาวิดที่จะมาปกครองในอนาคต

บทที่ ๔๐-๕๕ เป็นข่าวดีสำหรับคนของพระองค์ที่เป็น เชลยอยู่ในบาบิโลนว่า บาบิโลนจะถูกทำลายและพระเจ้าจะใช้กษัตริย์ไซรัสปลดปล่อยคนของพระองค์กลับไปเมืองเยรูซาเล็ม (อสย. ๔๕:๒๘) เมืองเยรูซาเล็มและวิหารของพระเจ้าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และพระเจ้าจะสถิตอยู่บนภูเขาที่เมืองเยรูซาเล็มตั้งอยู่ เมื่อคำทำนายของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเมืองบาบิโลนและกษัตริย์ไซรัสเกิดขึ้นจริง จะทำให้เห็น ว่าพระองค์อยู่เบื้องหลังสิ่งที่เกิด ขึ้นกับชนชาติทั้ง หลายและพระองค์ นั้นยิ่ง ใหญ่กว่าพระจอมปลอมที่ไว้ น่ายาทั้ง หลายของชนชาติต่างๆ

บทที่ ๕๖-๖๖ เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ พุดกับชาวยูดาห์ หลังจากที่เขาได้ กู้กลับมาสร้างเมืองเยรูซาเล็มและวิหาร ขึ้นมาใหม่ มีการ เตือนคนเหล่านี้ ในยูดาห์ที่เอา เปรียบคน ยากจน หรือ การเอาพิธีกรรมของศาสนาอื่นมาผสม ผสานเข้า กับการนมัสการพระ ยาห์เวห์ แต่ก็คำสัญญาแห่งความ หวังให้กับคนเหล่านี้ นั่นที่เป็น ทาสที่สัตย์ ซื่อของพระยาห์เวห์ รวมถึงคนต่างชาติที่มานมัสการพระองค์ด้วย เยรูซาเล็มจะมีความสุข กับความ มั่งคั่งยิ่ง ใหญ่และเกียรติยศ พระองค์จะสร้าง “สวรรค์ ใหม่และโลกใหม่” เพื่อคนของพระองค์ จะได้อยู่กันอย่างมีความสุข

๑ นี่คือนิรมิตของอิสยาห์ ลูกชายของ อาโมส ที่เขาเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม เขาเห็นนิรมิตนี้ในช่วงสมัยที่อุสซียาห์ โยฮาม อาหัส^๑ และเฮเซคียาห์^๒ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์

พระเจ้าต่อต้านคนของพระองค์

๒ ฟาสวรรค์และแผ่นดินโลก ฟังให้ดี เพราะพระยาห์เวห์พุดว่า “เราได้เล็งง ดูลูกๆของ เราและช่วยให้พวกเขาเติบโตขึ้น แต่พวกเขา กลับกับภูต่อเรา

* ๑:๑ *อุสซียาห์* เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในปี ๗๖๗ ถึงประมาณปี ๗๔๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑:๑ *อาหัส* เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในปี ๗๓๕-๗๒๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑:๑ *เฮเซคียาห์* เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ในปี ๗๑๕-๖๘๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๓ วียังรู้จักเจ้าของมัน
 ลากียังรู้จักที่ที่เจ้าของมันเลี้ยงอาหารมัน
 แต่คนอิสราเอลไม่รู้จักเรา
 คนของเราไม่เข้าใจสิ่งที่เราทำให้กับเขา”
 ๔ ใจ โอชนชาติที่บาปหนา
 ๕ โอพวกคนที่หนักอึ้งไปด้วยความเลวร้าย
 ๖ โอพวกลูกหลานที่ชอบทำชั่ว
 ๗ โอพวกลูกๆที่ชอบคดโกง
 ๘ โอพวกที่ทิ้งพระยาห์เวห์ไป
 ๙ โอพวกที่ถูกกองทัพศัตรูของอิสราเอล
 ๑๐ โอพวกที่หันหลังให้กับพระองค์
 ๑๑ ทำไมพวกเจ้าถึงหาเรื่องที่จะถูกเขียนตืออีก
 ทำไมพวกเจ้าถึงยังคงกบฏต่อไป
 ๑๒ ทั้งหัวก็ฟกช้ำไปหมด
 ๑๓ ทั้งใจก็อ่อนเปลี้ยไปหมดแล้ว
 ๑๔ ตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่มีอะไรดีเลย
 ๑๕ ฟกช้ำดำเขียว และมีแผลสดๆเต็มไปหมด
 ๑๖ พวกเขายังไม่ได้บิบบนองทำความสะอาด
 หรือเอาผ้าพันแผลไว้
 ๑๗ หรือใส่น้ำมันให้มันทุเลาลง
 ๑๘ แผ่นดินของพวกเจ้าถูกทำลาย
 เมืองต่างๆถูกไฟเผา
 ๑๙ คนต่างชาติได้กลืน กินแผ่นดินของ พวก เจ้า
 ๒๐ ไปต่อหน้าต่อตา
 ๒๑ และมันก็ถูก ทำลาย ไปเหมือน กับเมืองที่ถูก
 โคนล้มลงโดยพวกคนต่างชาติ *
 ๒๒ มีแต่เยรูซาเล็ม † เท่านั้นที่เหลืออยู่
 เหมือนกับเพิงที่โดดเดี่ยวอยู่ในสวนองุ่น
 เหมือนกับพิภที่โดดเดี่ยวอยู่ในไร่แดงกวาง
 เธอเป็นเมืองที่ถูกศัตรูโอบล้อม
 ๒๓ ถ้าพระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทั้งสิน
 ๒๔ ไม่เหลือผู้รอดชีวิตไว้บ้าง
 พวกเราก็คงถูกทำลายจนหมดเกลี้ยงไปแล้ว
 เหมือนกับเมืองโสโดมและโกโมราห์ ‡
 ๒๕ โอพวกผู้นำของโสโดม ให้ฟังถ้อยคำของ
 พระยาห์เวห์ไว้
 ๒๖ โอชาว เมืองโก โม ราห์ ให้ฟังคำ สอนของ
 พระเจ้าของเราให้ดี

๑๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงยัง
 เอาเครื่องบูชามากมายพวก นี้มา ถวาย
 ให้กับเรา
 ๑๒ เราได้รับอย่างเหลือเฟือแล้ว
 ทั้งพวกแกะตัวผู้ที่เผาบูชาทั้งตัว และไขมัน
 ของสัตว์ที่ขุนไว้จนอ้วนพี
 ๑๓ เราไม่ชื่นชอบกับเลือดของพวกวัวผู้ ลุกแกะ
 หรือแพะผู้
 ๑๔ เมื่อพวกเจ้าเข้ามาอยู่ต่อหน้าเรา
 ใครเรียกให้พวก เจ้าเอาสัตว์มากมายพวก นี้
 มาเหยียบย่ำลานวิหารของเรา
 ๑๕ หยุดเอาเครื่องถวายที่ไร้สาระพวกนี้มาอีก
 เราสะอิดสะเอียนเครื่องหอมที่เจ้าเผาให้ กับ
 เรา
 ๑๖ เราทนไม่ไหว แล้วต่อเทศกาล ข้าง ขึ้น ๗ วัน
 หยุด ทาง ศาสนา และการ เรียกประชุม
 ต่างๆของพวกเจ้า
 ๑๗ การ ประชุมทาง ศาสนาพวก นี้ผสม ไป ด้วย
 ความบาป
 ๑๘ ใจของเรากลียดเทศกาล ข้าง ขึ้นและเทศ
 กาลอื่นๆของพวกเจ้า
 ๑๙ พวกมันได้กลายเป็นภาระหนักให้กับเรา เรา
 แบกมันไว้จนเหนื่อยแล้ว
 ๒๐ เมื่อเจ้ากาง มือ ออกอิชฐาน เราจะปิด ตา
 ของเรา
 ๒๑ ถึงแม้เจ้าจะอิชฐานมากมายขนาดไหน เรา
 ก็จะไม่ฟัง เพราะมือของเจ้าเป็นเลือด
 ๒๒ ล้างตัวเองและทำตัวเองให้สะอาดซะ
 เอาสิ่ง ชั่ว ร้ายที่พวก เจ้าทำนั้นไปให้พ้น เอา
 มันไปให้ไกลจากสายตาเรา หยุด ทำ ชั่ว
 ชะ
 ๒๓ ฝึกทำดี
 ๒๔ ให้ความยุติธรรมกับคนอื่น
 ช่วยกู้พวกที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 ปกป้องสิทธิให้กับเด็กกำพร้า
 สู้คดีให้กับแม่ม่าย
 ๒๕ พระยาห์เวห์พูดว่า มาสู่ความกันถอะ

* ๑:๗ ถูกโค่นล้มลงโดยพวกคนต่างชาติ ในที่นี้คงพูดถึงกองทัพอัสซีเรีย ที่บุกยูดาห์ ในปี ๗๐๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑:๘ เยรูซาเล็ม หรือแปลอีกอย่างหนึ่งได้ว่า “นางสาวศิโยน”

‡ ๑:๙ เมืองโสโดมและโกโมราห์ เป็นสองเมืองที่พระเจ้าทำลายเพราะคนชั่วร้ายมาก ดูเพิ่มเติมจาก หนังสือปฐมกาล ๑๙

๑:๑๓ เทศกาลข้างขึ้น เป็นวันแรกของเดือนใหม่ของคนยิว เป็นวันสำคัญทางศาสนา

ถึงแม้พวกบาปของเจ้าจะแดงสด พวกมันก็
อาจจะขาวเหมือนหิมะได้
ถึงแม้บาปพวกนั้นของ เจ้าจะแดง เข้ม พวก
มันก็อาจจะขาวเหมือนขนแกะได้
๑๙ ถ้าพวกเจ้าจะยินยอมและเชื่อฟัง
เจ้าก็จะได้กินสิ่งดีจากแผ่นดินนี้
๒๐ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมและกบฏ
เจ้าก็จะถูกศัตรูฆ่าฟัน
เพราะพระยาห์เวห์ได้ลั่นวาจาไปแล้ว”

เยรูซาเล็มไม่สัตย์ชื่อต่อพระเจ้า

๒๑ เมืองที่เคยสัตย์ชื่อได้กลายเป็นโสเภณีไป
แล้ว
เมืองเยรูซาเล็ม เคยเต็ม ไป ด้วยความ
ยุติธรรม
ความดีเคยพักอยู่ที่นั่น
แต่เดี๋ยว นี้ กลับกลายเป็นที่พักของพวก
ฆาตกรไปแล้ว
๒๒ เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว
เหล้าองุ่นของเจ้าก็ได้ผสมน้ำเจือจางไปแล้ว
๒๓ พวกผู้นำของเจ้าเป็นพวก กบฏที่ไปคบหา
กับพวกหัวขโมย
พวก เขาทุก คนรัก สินบนและวิ่งตามของ
กำนัล
พวก เขาไม่ได้ให้ความ ยุติธรรมกับพวก เด็ก
กำพร้า พ่อและแม่ ยอม ฟังคดี ความของ
แม่ผู้ม่าย
๒๔ ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ทรง
อำนาจของอิสราเอล พูดว่า
“ที่นี่ล่ะ ศัตรูของเราจะไม่ก่อปัญหาให้กับเรา
อีก แล้ว เพราะเราจะลงโทษพวก มันให้
หมด
๒๕ เราจะโจมตีเจ้า เราจะหลอมละลายเจ้า
และเราจะขจัดสิ่ง เจือปนออก ไปจาก เจ้าให้
หมด
๒๖ แล้วเราจะให้พวก ผู้พิพากษาที่ชื่อสัตย์กับ
เจ้าอีกครั้งหนึ่งเหมือนกับที่เจ้าเคยมี
และให้ที่ปรึกษาที่ดีกับเจ้าเหมือนที่เจ้าเคยมี
ในตอนแรก
และหลังจาก นั้น เจ้าจะถูกเรียก ว่า ‘เมือง
ที่ทำ ตามใจพระเจ้า เมืองแห่งความ
ชื่อสัตย์’”
๒๗ คิ โยนจะได้ รับการ โถให้ เป็น อิสระด้วย
ความยุติธรรม

และคนเหล่านั้นที่หันกลับมาหาพระยาห์เวห์
ก็จะได้ รับการปลดปล่อยให้เป็น อิสระ
ด้วยการทำตามใจพระเจ้า
๒๘ แต่พวกที่กบฏและพวกคนบาปก็จะถูกขยี้
ไปพร้อมๆกัน
และคน พวก นั้นที่ ได้ละทิ้งพระ ยาห์เวห์ก็ จะ
ตาย
๒๙ เพราะพวก เจ้าจะได้รับความ อับอายเรื่อง
ต้น โอ๊ก คัดคิลิธรที่ พวก เจ้าอยาก ได้
นั่งหนานั่น
และพวก เจ้าจะต้องอับอาย ขาย หน้ากับพวก
สวนพิเศษที่พวกเจ้าบูชา
๓๐ เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้น โอ๊กที่ มีใบ
เหี่ยวเฉา
และเป็นสวนที่ไม่มีน้ำ
๓๑ คนที่เข้ม แข็งก็จะกลายเป็นเศษไม้จุดไฟ
และงานของ เขาจะเป็นเหมือนประกาย
ไฟ
ทั้ง สอง อย่างก็จะไหม้ไป ด้วย กันและจะไม่มี
ใครดับไฟนั้นได้

ทุกชนชาติมุ่งสู่เยรูซาเล็ม

๓๒ นี่คือข้อความที่อิส ยาห์ลูกของอา มอส
ได้รับ ผ่านทางนิมิตเกี่ยวกับยูดาห์และ
เยรูซาเล็ม
๓ ในอนาคต นั้น ภูเขาที่วิหารของ พระ
ยาห์เวห์ตั้ง อยู่จะถูก ยก ขึ้นให้สูง กว่า
ภูเขาทุกลูกและสูงกว่าเนินเขาทั้งหลาย
คนทุกชนชาติก็จะหลั่งไหลมาที่นั่น
๓ จะมีชนชาติ ต่างๆมากมายพา กันมา ที่ นั้น
และพูดว่า
“ไปกันเถอะพวกเรา ขึ้นไปบนภูเขาของพระ
ยาห์เวห์กัน ไปยังวิหารของพระเจ้าของ
ยาโคบกันเถอะ
แล้วพระเจ้าจะ ได้สอนพวก เราถึงแนวทาง
ต่างๆของพระองค์ และเราจะได้เดินใน
เส้นทางเหล่านั้นของพระองค์”
เพราะคำ สอนของพระ ยาห์เวห์ นั้นจะแพร่
ออก ไปจากศิ โยนและถ้อยคำของ พระ
ยาห์เวห์ก็จะแพร่ออกไปจากเยรูซาเล็ม
๔ พระองค์จะเป็นผู้ตัดสินระหว่างชนชาติ ทั้ง
หลาย
และพระองค์จะตัดสินข้อ โต้ แย้งให้ กับคน
หลายเชื้อชาติ

และชนชาติ ต่างๆจะตี ดาบของ พวก เขาให้ เป็นใบมีดของคันทันและตีหอกของพวก เขาเป็นขอลดกึ่งไม้

ชนชาติต่างๆจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้กันอีก และ พวก เขาจะไม่มีการฝึกทำสงครามกันอีกต่อไป

๕ ครอบครว้ของยาโคบ มาเถอะ มาเดินในความสว่างของพระยาห์เวห์กัน

๖ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์ได้ทอด ทิ้ง ครอบครว้ของ ยา โคบซึ่งเป็นคน ของ พระองค์

เพราะพวก เขามีทั้งพวกหมอดูดจากตะวันออก และพวกผู้ทำนายอนาคตเต็มไปหมดเหมือนกับคนฟีลิสเตีย

และพวก เขาก็ได้จับ มือเป็นพันธมิตรกับคน ต่างชาติ

๗ ดินแดนของพวก เขามีเงินและ ทองเต็มไป หมดและมีทรัพย์สินสมบัติมากมายจน นับ ไม่ถ้วน

แผ่นดินของเขามีม้าเต็มไปหมดและมีรถรบ ม้ามากมายจนนับไม่ถ้วน

๘ แผ่นดินของเขามีรูปเคารพเต็มไปหมด พวก เขาก็มักกราบสิ่ง ที่พวก เขาสร้างขึ้นมา กับ มือ เป็นสิ่ง ที่นิ้วพวก เขาเองได้สร้างขึ้นมา

๙ อย่างนี้ คนพวก นี้ได้เสื่อมลงและถูกทำให้ ตกต่ำ

ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าได้ให้ภัยกับพวกมัน เลย

๑๐ รีบหลบเข้าไปอยู่ตามซอก หินและซ่อนอยู่ในรูในดินเพื่อให้ พ้นจากความ น่าสยอง ของ ขวัญของพระยาห์เวห์

และรัศมีที่เปล่ง ออก มาจากฤทธิ์อัน ยิ่ง ใหญ่ ของพระองค์

๑๑ สายตาที่เยื่อ หุ้มของของ มนุษย์จะ ถูก ทำให้ตกต่ำ ลงและคน ที่หึง ยโสจะ ถูกทำให้ถ่อมตัวลง

ในวันนั้น จะมีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่จะได้ รับการยกย่องสรรเสริญ

๑๒ เพราะพระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นได้ กำหนดวันนั้นไว้แล้ว

ที่พระองค์จะต่อสู้กับทุก คนที่เยื่อ หุ้ม ของหอง หัวสูง และทุกคนที่ยกตัวขึ้น

(พระองค์จะทำให้คนพวกนี้ตกต่ำลง)

๑๓ พระองค์จะต่อสู้กับทุก คนที่ยก ตัว ขึ้น ราวกับเป็นต้นสนูซี ดาร์แห่งเลบานอนที่ สูงสงและถูกยกขึ้น

จะต่อสู้กับทุก คนที่ทำตัวราวกับเป็นต้น โอ๊ก แห่งบาซาน *

๑๔ จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัว ราวกับเป็นภูเขาและเนินเขาสูง

๑๕ จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัว ราวกับเป็นหอคอย สูงและกำแพงป้อม ปราการ

๑๖ จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัว ราวกับเป็นพวก เรือจากทาร์ ซิช †และเรือที่ สวยงามทั้งหลาย

๑๗ มนุษย์ที่เยื่อ หุ้มของหองจะถูก ทำให้ ถ่อม ลง ความหึงยโสของทุกคนจะถูกทำให้ ตกต่ำลง

ในวันนั้น จะมีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่จะได้ รับการยกย่องสรรเสริญ

๑๘ แต่พวก รูปเคารพทั้งหลาย จะหมดสิ้นไป

๑๙ ผู้คนจะต้องเข้าไปหลบอยู่ตามถ้ำของซอก หินและซ่อนอยู่ในรูใต้ดินเพื่อให้พ้นจาก ความน่าสยองขวัญของพระยาห์เวห์ และรัศมีที่เปล่งออก มาจากฤทธิ์อัน ยิ่ง ใหญ่ ของ พระองค์เมื่อ พระองค์ยื่น ขึ้นเพื่อ ทำให้คนทั้งโลกกลัวจนตัวสั่น

๒๐ ในวันนั้น ผู้คนจะโยนรูปเคารพที่พวกเขา ทำ ขึ้น มากราบ ไหว้บูชา กัน เป็นรูป เคารพที่ทำจากเงินและทอง

พวก เขาจะโยน มันทิ้ง ลง ไปในรูของ ตัว ตุ่น และในถ้ำของค่างคาว

๒๑ แล้วพวก เขาก็จะไปหลบอยู่ตาม ถ้ำของ ซอกหิน

และตามรอย แตกของ หินผา ไปให้ พ้นจาก ความน่าสยองขวัญของพระยาห์เวห์ และรัศมีที่เปล่งออก มาจากฤทธิ์อัน ยิ่ง ใหญ่ ของ พระองค์เมื่อพระองค์ยื่น ขึ้น เพื่อ ทำให้คนทั้งโลกกลัวจนตัวสั่น

๒๒ อย่าได้หวังพึ่งในมนุษย์เลย

พวก เขาหายใจแต่ หัว ครัว ้ว พวก เขาจะ ช่วย อะไรรใครได้

*๒:๑๓ *บาซาน* เป็นบริเวณทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล

†๒:๑๖ *เรือจากทาร์ซิช* เป็นเรือสินค้าพิเศษ

พระยาห์เวห์จะเอาทุกอย่าง ไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์

๓ ^๑ดูนั่นสิ องค์เจ้าชีวิต คือพระยาห์เวห์ผู้
มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
กำลังจะเอาทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเยรูซาเล็ม
และยูดาห์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวก เขา
พึ่งพาอาศัย ไม่ว่าจะเป็นอาหาร และน้ำ
ดื่ม
๒ ^๒ไม่ว่าจะจะเป็นนักรบหรือทหาร ไม่ว่าจะเป็นผู้
พิพากษา
หรือผู้พูดแทนพระเจ้า หรือ หมอดู หรือผู้นำ
อาวูโส
๓ ^๓ไม่ว่าจะเป็นผู้นำ ทหารห้าสิบ คน หรือผู้
มีหน้ามีตา หรือที่ปรึกษา
หรือพอมดมผู้เก่งกาจ หรือผู้เชี่ยวชาญในด้าน
เวทมนตร์คาถา
๔ ^๔พระยาห์เวห์พูดว่า
“เราจะเอาพวก เด็ก ผู้ชายมา เป็นผู้
นำของ พวก เขาและจะ เอาพวก เด็ก
โง่ๆมาปกครองเหนือพวกเขา
๕ ^๕ผู้คนจะข่มเหงรังแกกันและกัน
ทุกคนก็จะข่มเหงรังแกเพื่อนบ้านของเขา
คนหนุ่มก็จะไม่ให้ความ เคารพยำเกรงคนที่
แก่กว่า
คนที่ไร้ค่าก็จะไม่ ให้ความ เคารพยำเกรงต่อ
คนที่มีเกียรติ”
๖ ^๖บาง คนถึง กับไป คำว่าเอาญาติ ของ พ่อมา
และพูดว่า
“ไหนๆเจ้าก็ยังมีเสื้อคลุมตัวหนึ่ง มาเป็นผู้
นำของเราเถอะ แล้วเจ้าจะได้ครอบครอง
ซากปรักหักพังพวกนี้”
๗ ^๗แต่ในวันนั้น เขาจะตอบว่า
“ผมไม่สามารถช่วย เหลือเยียวายอะไรพวก
ท่านได้หรอก บ้านผมไม่มีแม้แต่อาหาร
และ เสื้อ คลุม อย่า ตั้งให้ผมเป็นผู้
นำประชาชนเลย”
๘ ^๘เยรูซาเล็มได้สะดุดและยู ดาห์ได้ล้ม
คำว่า เพราะสิ่ง ต่างๆที่พวก เขาได้ พูดและ ทำ
ไปนั้น มันต่อต้านพระยาห์เวห์
พวกเขาได้กบฏต่อศักดิ์ศรีของพระเจ้า
๙ ^๙พวก เขาแสดงสีหน้าอวดดี พวก เขาได้
ประกาศความ บาปของพวก เขาออก มา
อย่างโจ่งแจ้งเหมือนเมืองโสโดม

พวกเขาไม่ได้ปกปิดมันเลย น่าละอายจริงๆ
พวกเขาหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ
๑๐ ^{๑๐}ให้บอกกับคนพวกนั้นที่คิดว่าพวกเขาจะ
ได้ดี
เพราะพวก เขาจะได้กินผลกรรมดีที่พวกเขา
ทำนั้น
๑๑ ^{๑๑}แต่คนชั่วนั้น น่าละอายจริงๆเขาจะได้รับ
สิ่งเลวร้าย
เพราะสิ่งที่มือพวกเขาได้ทำกับคนอื่นไว้ มัน
จะย้อนกลับมาหาพวกเขา
๑๒ ^{๑๒}เด็กๆจะกดขี่ข่มเหงคนของเรา
พวกผู้หญิงจะปกครองเหนือคนของเรา
คน ของ เราเอ๋ย พวก ผู้นำของ เจ้าได้นำ เจ้า
ออกนอกถิ่นหนทาง
และทำให้ทางที่พวกเจ้าควรจะเดินนั้นสับสน
ไป

พระยาห์เวห์ตัดสินคนของพระองค์

๑๓ ^{๑๓}พระยาห์เวห์ถูกขืนมาเพื่อ
ดำเนินคดีและตัดสินคนของพระองค์
๑๔ ^{๑๔}พระ ยาห์เวห์เริ่มตัดสินพวก ผู้นำ อาวูโส
และพวก เจ้า นายของคน ของ พระองค์
พระองค์พูดว่า
“พวกเจ้านี้แหละ ที่ได้โกงกินสวนองุ่น และ
สิ่งของที่เจ้า ปล้น มาจากคนจนก็ยังมี
อยู่ในบ้านของพวกเจ้า
๑๕ ^{๑๕}พวก เจ้ามีสิทธิอะไรไป บดขยี้คน ของ เรา
และบดบีบหน้าคนจนเหล่านั้น”
พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด
ไว้ว่าอย่างนั้น

พระยาห์เวห์เตือนพวกผู้ หญิงที่ย่อหยิ่งของศิโยน

๑๖ ^{๑๖}พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกผู้หญิงของศิโยน
ได้กลายเป็นคนย่อหยิ่งจองหอง
พวกเขาเดินเซติดอไปมา ชายตายด้วยวัน
เดิน กระตุ้งกระติง และส่งเสียงกริ่งกรังจาก
สร้อยข้อเท้า”
๑๗ ^{๑๗}พระ ยาห์เวห์ก็ เลยจะทำให้หัวของพวก ผู้
หญิงของศิโยนกลายเป็นขนนระดู
และทำให้หน้าผากของพวกเขาลิ้น*
๑๘ ^{๑๘}ในวันนั้นพระ ยาห์เวห์จะ เอาของ สวยๆ
งามๆทั้ง หลายที่พวก เขาภูมิใจหนักหนาไป
อย่างเช่น พวกสร้อยข้อเท้า พวกสร้อยคอที่

* ๓:๑๗ ทำให้หน้าผากของพวกเขาลิ้น อาจเกิดจากศัตรูโกนหัวเขาให้อับอายขายหน้า

มีรูป ร่างเหมือนดวงอาทิตย์และดวง จันทร์
 ๑๙ พวกต่างหู พวกสร้อยข้อมือ ผ้าคลุมหน้า
 ๒๐ ผ้าคาดผม สร้อยที่ติดเท้าให้ชิดกัน ผ้าพัน
 เอว และพวก น้าหอม และพวก เครื่องวาง
 ของขลัง ๒๑ พวกแหวนตราประทับ ห่วงใส่
 จมูก ๒๒ พวก เสื้อใส่ในงานเทศกาล พวก
 เสื้อคลุม พวกผ้าคลุมไหล่ พวกกระเป๋าทือ
 ๒๓ พวกกระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกหัว และ
 ผ้าคลุมตัว

๒๔ ในวัน นั้นแทนที่จะมีน้ำหอมก็จะมึกลิ่น
 เหมือน
 แทนที่จะมีผ้าคาดเอวสวยๆก็จะมีแค่เชือก
 แทนที่จะมีทรวงผมสวยงามก็จะมีหัวล้าน
 แทนที่จะมีเสื้อคลุมหรรหาก็จะมีผ้ากระสอบ
 และแทนที่จะสวยงาม ก็จะมีอับอาย

๒๕ ในเวลานั้น พวกผู้ชายของเจ้าก็จะถูกตาม
 ฆ่าฟัน
 พวก นักรบผู้ แข็งแกร่งของ เจ้าก็จะถูก ฆ่า
 ตายในสงคราม

๒๖ ตามประดุ เมืองต่างๆของ คี โยินจะมีแต่
 เสียงร้องไห้เศร้าโศกเสียใจ
 เยรูซาเล็มจะเป็น เหมือนผู้ หญิงที่นั่น อยู่กับ
 พันสินเนื้อประดาตัว
 เพราะถูกปล้นไปหมดแล้ว

๑ ในวันนั้นผู้หญิงเจ็ดคนจะยึดผู้ชายคน
 หนึ่งไว้ และพวกนางจะพูดว่า
 “เราจะหาอาหารกินเองและเย็บเสื้อผ้าใส่เอง
 ขอเพียงแต่ให้ท่านแต่งงานกับเรา
 และให้พวกเราได้ใช้ชื่อของท่าน
 เพื่อเราจะได้ไม่อับอายเพราะยังเป็นโสดอยู่”

**พระยาห์เวห์ให้ความ
 หวังกับคนของพระองค์**

๒ ในวันนั้น สิ่งที่พระยาห์เวห์ทำให้งอกขึ้น
 นั้นจะสวยงามตระการตาและผลผลิตที่เกิด
 ขึ้นจากพื้นดิน นั้นก็จะ เป็นความ ภาค ภูมิใจ
 และเป็น คักคิตรีของพวก ที่ยัง เหลือ รอดอยู่ใน
 โยินิสราเอล ๓ ในเวลา นั้นคน เหล่า นั้นที่ยัง
 เหลือ รอดอยู่ ในคี โยินคือเมืองเยรูซาเล็ม
 นั้น ก็จะถูกเรียกว่า ผู้บริสุทธิ์ คือทุกคนที่

พระเจ้าได้ กำหนดไว้ แล้วให้มี ชีวิต อยู่ต่อไป
 ในเยรูซาเล็ม “เมื่อพระยาห์เวห์ได้ล้างความ
 สกปรก โสมมของพวก ผู้หญิงใน คี โยินและ
 ได้ชำระล้างเลือดออก จากเยรูซาเล็มด้วย
 พระ วิญญาณแห่งการ ตัดสินอย่าง ยุติธรรม
 และพระ วิญญาณแห่งการ เผาไหม้ให้บริสุทธิ์
 ๔ แล้วเมื่อนั้น พระยาห์เวห์จะสร้างเมฆก่อน
 หนึ่งขึ้น มาในตอน กลาง วันและ คิวินและ
 เปลวเพลิงในตอนกลางคืน อยู่เหนือภูเขาคี
 โยินและอยู่เหนือที่ประชุมทั้งหลายของเมือง
 นั้นจะมีกระโจมอยู่เหนือสง่า ราศีทั้งหมดนั้น
 ๖ กระโจม นั้นจะใช้เป็นที่ กำบังแสงแดดใน
 ตอน กลาง วันและเป็น ที่ หลบ ภัยและเป็น ที่
 กำบังตอนที่ มีพายุฝน

**เพลงเกี่ยวกับอิสราเอลที่เป็น
 สวนองุ่นของพระเจ้า**

๕ ๑ ตอนนั้นผมขอร้องเพลงหนึ่งให้กับเพื่อน
 ของผม ๑ เป็นเพลงเกี่ยวกับเขาและสวน
 องุ่นของเขา ๒
 เพื่อนของ ผมมีสวน องุ่นบนเนิน เขาที่อุดม
 สมบูรณ์มาก

๓ เขาเตรียม ดินและโยนก้อน หินออก ไปจน
 หมด
 แล้วเขาก็ปลุกต้น องุ่นคุณภาพดี เลิศลงไป
 ๓ นั้น

เขาได้สร้างหอคอยเฝ้ามองกลางสวนนั้น
 และเขาขุดบ่ออย่างงุ่นไว้ด้วย
 เขาคาดหวังว่าสวนนี้จะออกลูกองุ่นรสดี
 แต่มันกลับออกผลองุ่นเปรี้ยวมา

๓ ดังนั้นเพื่อนคนนั้นจึงพูดว่า “ตอนนี้ พวกเจ้า
 ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มและพวก เจ้าคน
 ยูดาห์

ให้ตัดสินเอาระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา
 “มีอะไรอีก หรือที่เราควร จะทำกับสวน องุ่น
 ของเราแต่ยังไม่ได้อะไร

เราคาด หวัง ว่ามันจะออกลูก องุ่นรสดีแต่
 ทำไมมันกลับออกลูกเปรี้ยว

๕ ตอนนั้นเราจะบอกพวกเจ้าว่าเราจะจัดการยัง
 ึ่งกับสวนองุ่นนี้ของเรา

* ๕:๕ เมฆก่อนหนึ่ง ในตอนกลางคืน ข้อนี้คล้าย กับเหตุการณ์ตอนที่พระเจ้านำและ
 ปกป้องคนของพระองค์ในทะเลทรายหลังจากอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสืออพยพ
 ๑๔:๓๘

† ๕:๑ เพื่อนของผม คือ พระเจ้า
 ‡ ๕:๑ สวนองุ่นของเขา คือ คนของพระองค์

เราจะรื้อรั้วพุ่มหนามออก
 ส่วนนี้จะถูกทำลายไป
 เราจะรื้อกำแพงหินลง
 ส่วนนี้ก็จะได้ถูกเหยียบย่ำ
 ๖ เราจะให้มันเป็นที่ดินรกร้าง
 จะไม่มีใครตัดแต่งกิ่งหรือพรวนดิน
 จะมีทุ่งหญ้าคาและหนามขึ้นเต็มไปหมด
 และเราจะ สังก้อน เมฆว่าอย่า ปลอ่ยให้ มีน้ำ
 ฝนตกลงมาบนมัน”
 ๗ ส่วนอุ้งน่องของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นนี้
 ก็คือครอบครัวอิสราเอลนั่นเอง
 ส่วนต้นอุ้งน่อง ที่พระองค์รักนั้นก็คือคนยูดาห์
 พระองค์เฝ้ามอง หาคความ ยุติธรรมกลับ เห็น
 แต่การนองเลือด
 พระองค์เฝ้ามองหาการใช้ชีวิตที่ถูกต้องกลับ
 ได้ยินแต่เสียงร้องไห้ช่วย
 ๘ เฮ้ย ไอ้พวก เจ้าที่มีบ้านเพิ่ม ขึ้นหลัง แล้ว
 หลังเล่า
 และมีที่ดินเพิ่มแล้วเพิ่มอีก
 จนไม่เหลือที่ให้กับคนอื่นเขาอยู่กัน
 มีแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่อยู่กันในแผ่นดินนั้น
 ๙ ผมได้ยิน พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์อำนาจ ทั้ง
 สิ้นได้สาบานไว้ว่า
 “บ้าน มากมายเหล่า นี้จะถูก ทำลาย ลงอย่าง
 แน่นนอนบ้านที่ใหญ่โตสวยงามเหล่า นี้จะ
 เป็นบ้านร้าง
 ๑๐ ส่วนอุ้งน่องยี่สิบห้าไร่ แต่ผลิตเหล้าอุ้งน่องได้
 นิดเดียว
 หัวนมเมล็ด ข้าว สาลีไปตั้งหลาย กระสอบ แต่
 ผลิตเมล็ดข้าวได้นิดเดียว” *
 ๑๑ เฮ้ย ไอ้พวกที่ตื่นเช้าเพื่อวิ่งตามหาเบียร์
 และอยู่จนตึกตื่นจนกว่าจะเมาด้วยเหล้าอุ้งน่อง
 †
 ๑๒ งานสังสรรค์ของพวกเจ้า มีพวกพิณเขาคู่
 พิณใหญ่
 กลองร่ำมะนา ขลุ่ย และเหล้าอุ้งน่อง
 แต่พวก เจ้าไม่ ได้ใส่ใจ เลยถึงสิ่ง ที่พระ
 ยาห์เวห์ได้ทำ

และไม่ ได้สังเกต เลยว่าพระองค์ได้ลงมือทำ
 อะไรไปบ้าง
 ๑๓ เพราะอย่างนี้ คนของเราก็จะถูกจับตัวไป
 เป็นเชลย
 เพราะพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่เรากำลังทำอยู่
 พวกบุคคลสำคัญ ก็จะหิวตาย
 และพวกเขาบ้านธรรมดาก็จะหิวหน้าคอแห้ง
 ผาก
 ๑๔ นั่น เป็น เหตุที่แดนคน ตายถึงได้เปิดลำ
 คอกว่าง มันอ้าปากชะงักงันจนวัดไม่ได้
 ทั้งบุคคล สำคัญและชาว บ้านธรม ดาญของ
 เยรูซาเล็มก็จะต้องลงไป รวมทั้งพวกซี
 เมาก็เอะอะวอยวายในงานเลี้ยง
 ๑๕ ผู้คนจะก้มกราบลง ทุกคนจะถูกปราบลง
 และคนที่ มี แวว ตาเยอ หียง จงหองก็จะถูก
 ทำให้อับอายขายหน้า
 ๑๖ แต่พระยาห์เวห์ ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นจะได้ รับ
 การยกย่องสรรเสริญ
 เพราะพระองค์ได้ตัดสินอย่างยุติธรรม
 พระเจ้าผู้ ตักตีสัทธาธิจะทำให้ เห็นว่าพระองค์
 นั้นศักดิ์สิทธิ์
 เพราะพระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 ๑๗ แล้วในเวลานั้น ลูกแกะก็จะเล็มหญ้าที่นั่น
 เหมือนกับเป็นทุ่งหญ้าของมันเอง
 และลูก แพะก็จะกิน หญ้าอยู่ท่ามกลางซาก
 ปริกหักพังของพวกคนรายนน
 ๑๘ เฮ้ย ไอ้พวก ที่ลากความ ผิด บาปของพวก
 เขาด้วยเชือกแห่งการโกหก
 และลากความบาปด้วยเชือกลากเกวียน
 ๑๙ พวกเจ้าพูดว่า “ให้พระเจ้ารีบๆหน่อย
 ขอ ให้พระองค์ทำงานของ พระองค์เร็วๆเพื่อ
 พวกเราจะได้เห็นมัน
 ขอ ให้แผน งานของ พระองค์ผู้ ตักตีสัทธาธิของ
 อิสราเอลสำเร็จในเร็วๆนี้
 เพื่อเราจะได้ว่ารู้ว่าแผนนั้นเป็นยังไง”
 ๒๐ เฮ้ย ไอ้พวกที่เรียกสิ่งชั่วร้ายว่าดีและสิ่งที่
 ดีว่าชั่วร้าย
 ไอ้พวกที่พูด ว่าความ มีดีเป็นความ สว่างและ
 ความสว่างเป็นความมืด

* ๕:๑๐ ส่วนอุ้งน่อง ... ได้นิดเดียว ในข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “ส่วนอุ้งน่องตั้งหนึ่ง แอ๊ก (แอ๊ก คือ พื้นที่เท่ากับที่วัวสองตัวสามารถเถิดูหมดภายในหนึ่งวัน) ผลิตเหล้าอุ้งน่องได้แค่หนึ่งบัท (หนึ่ง บัทเท่ากับยี่สิบสองลิตร) และเมล็ดข้าวสาลีหนึ่งไฮเมอร์ ให้ผลผลิตแค่หนึ่งเอฟาห์” (หนึ่งไฮเมอร์เท่ากับ สองร้อยยี่สิบลิตร ส่วนหนึ่งเอฟาห์เท่ากับยี่สิบสองลิตร)

† ๕:๑๑ เมาด้วยเหล้าอุ้งน่อง หรือ แปลจากต้นฉบับได้ว่า “จนกว่าเหล้าอุ้งน่องจะเผาผลาญพวก เขา”

ไฉ้พวกที่ถือว่าความ ขมเป็นความ หวานและ ความหวานเป็นความขม

^{๒๑}ไฉ้ พวกที่คิดว่าตัวเองฉลาด

^{๒๒}ไฉ้ พวกที่มองว่าตัวเองแสนรู้

^{๒๓}ไฉ้ พวกที่รับสินบนแล้วปล่อยคนผิดไป

และไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับผู้บริสุทธิ์

^{๒๔}เพราะอย่าง นี้เนื้อลูก หลานของ พวก เจ้า จะถูกทำลายเหมือนกับฟางที่ถูกไฟไหม้

เหมือนกับหญ้าแห้งที่ยุบลงในเปลวไฟ

ดังนั้นรากของพวกเจ้าก็จะเปื่อยเน่าไป

และดอกของพวก เจ้าก็จะตายและปลิว ไป เหมือนฝู่น

เพราะพวกเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังคำสอนของพระ ยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

และพวก เจ้าก็ดูถูก ดู หมิ่นข่าวสารที่มาจาก พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล

^{๒๕}เพราะเหตุนี้ พระยาร์เวห์ถึงได้โกรธคน ของพระองค์

และยกมือขึ้นฟาดพวก เขา

ภูเขาทั้งหลายต่างพากันสะเทือนสะท้าน

และมีศพเกลื่อนกลางถนนเหมือนขยะ

แต่ถึงจะเกิดเรื่องเหล่านี้ก็ตามพระยาร์เวห์ก็ ยังไม่หายโกรธอยู่ดี

และมือของพระองค์ก็ยังคงเงื้อมขึ้นมาฟาด

พระเจ้าจะนำกองทัพมาลงโทษอิสราเอล

^{๒๖}พระองค์ได้ส่งสัญญาณให้ กับชนชาติ หนึ่ง ที่อยู่ห่างไกล

และพระองค์ได้ผิวปากให้พวก เขา มา จากสุด ปลายแผ่นดินโลก

ดูสิ พวกเขามาอย่างรวดเร็ว ว่องไว

^{๒๗}ในพวกนั้น ไม่มีใครที่เหน็ดเหนื่อยหรือล้า ลัง

ไม่มีใครที่ง่วงนอนหรือจับหลับไป

ไม่มีแม้แต่เข็มขัดสักเส้นที่หลวมหลุด

ไม่มีแม้แต่สาย รัดรองเท้า สานสัก เส้นที่ ขาด ไป

^{๒๘}ลูกธนูของพวกเขาก็แหลมคม

คันธนูทั้งหมดก็โค้งพร้อมยิง

ก็บิมาของพวกเขาก็เหมือนกับหินเหล็กไฟ

และล่อทรบก็เร็วเหมือนพายุหิม

^{๒๙}เสียงคำรามของพวกเขาก็เหมือนสิงโต

พวกเขาคำรามเหมือนพวกสิงห์หนุ่ม

พวกเขาคำรามและตะครุบเหยื่อของพวก เขา

และชนเหยื่อพวก นั้น ไป ไม่มี ใครสามารถ ช่วยเหลือเหยื่อเหล่านั้น

^{๓๐}ใน วัน นั้น พวก ศัตรูจะคำรามเหนือ อิสราเอล

เหมือนกับเสียงร้องกึกก้องของคลื่นในทะเล

และเมื่อคนหนึ่งมองเข้าไปในแผ่นดิน

ก็จะเห็นแต่ความ มืดและความ เจ็บ ปวดรวด ร้าว

และหมู่เมฆนั้นก็ได้บดบังแสงสว่างไปจนมืด มืด

พระยาร์เวห์เรียกอิสยาห์มา เป็นผู้พูดแทนพระองค์

^๑ในปีที่กษัตริย์อุส ซึ ยาร์ *ตาย ผม

ได้ เห็นองค์เจ้าชีวิตนั่ง อยู่บน บัลลังก์อัน สูงส่ง

และส่วน ปลายของเสื้อคลุม ยาวของ พระองค์นั้นปกคลุมพื้นวิหารไปหมด ^๒มีพวก

ทูต สวรรค์เสราฟ ^๓ยืนเฝ้าอยู่รอบๆพระองค์

ทูต เสราฟแต่ละองค์มีปีกหกปีก สองปีกปิด หน้าเอาไว้

และอีกสองปีกปิดเท้า ^๔ของพวก เขา และสองปีกที่เหลือเอาไว้บิน ^๕พวกทูต

สวรรค์ ต่างก็กำลังร้องต่อกันและกันว่า “ศักดิ์สิทธิ์

ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ พระยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

ทั่วโลกเต็มไปด้วยรัศมีของพระองค์”

^๖รากฐานและธรณีประตูต่างๆสั่นสะเทือน

เพราะเสียง ร้องของพวกทูตสวรรค์นั้น และ

วิหารก็เต็มไปด้วยควัน ^๗

*๖:๑ **อุสซียาห์** เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ปกครองอยู่ในปี ๗๖๗ ถึงประมาณปี ๗๔๐ ก่อนพระ เยชูมาเกิด

†๖:๒ **พวกทูตสวรรค์เสราฟ** เป็นทูตสวรรค์พิเศษ ซึ่งนี้อาจจะหมายถึงว่า พวกเขาสว่างจ้า เหมือนไฟ

‡๖:๒ **เท้า** หรือ อาจจะเป็นอวัยวะเพศ

§๖:๔ **ควัน** แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสถิตอยู่ในวิหาร ดูหนังสืออพยพ ๔๐:๓๔-๓๕

๕ และผมก็พูดว่า “น่าจะอายจริงๆ ผมจะต้องถูก ทำ ลาย แน่ๆ เพราะผมเป็นคนที่ มีริมฝีปากที่ไม่ สะอาดในสายตาพระเจ้า และผมก็อาศัยอยู่ที่ท่ามกลางคนที่ มีริมฝีปากที่ไม่สะอาดเหมือนกัน แต่ดวงตาผมกลับได้เห็น กษัตริย์ คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

๖ แล้วทูต เส ราฟองค์ หนึ่งก็บินมา หา ผม และมีถ่าน หิน ร้อนๆ ที่ท่านได้ เอาคิม คีบ มา จากแท่นบูชา ๗ แล้วท่านก็เอามันมาแตะที่ริมฝีปากผม และพูดว่า “ดูสิ ถ่านหิน ร้อนๆ นี้ ได้แตะที่ริมฝีปากของเจ้าแล้ว และความผิด ของ เจ้าก็ได้ถูก ขจัดไป แล้ว ความ บาปของ เจ้าก็ถูกลบไปแล้ว”

๘ และผมก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูด ว่า “เราจะส่ง ใครไปดี ใครจะไปแทนพวกเรา”

แล้วผมก็ตอบ ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ นี้ครับ ส่ง ข้าพเจ้าไปเถิด”

๙ แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ไปบอกกับคนพวกนี้ว่า

‘ฟังไปเรื่อยๆ แต่อย่าเข้าใจ ดูต่อไปเรื่อยๆ แต่อย่ารู้เรื่อง’
๑๐ ไปทำให้จิตใจของคนพวกนี้ทึบไป และทำให้หูของพวกเขาดึง และทำให้ตาของพวกเขาปิดสนิท ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะเห็นด้วย ตาของพวกเขา และได้ยินกับหูของพวกเขา

และเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขา และหันกลับมาหาเรา และได้รับการรักษา”

๑๑ แล้วผมก็ถาม ว่า “องค์เจ้าชีวิต จะให้ ข้าพเจ้าทำอย่างนี้ไปนานแค่ไหนครับ”

พระองค์ตอบว่า “ทำอย่างนี้ไปจนกว่าเมืองต่างๆ จะถูกทำลาย จนไม่หลงเหลือใครอยู่ในเมืองพวกนั้นอีก จนไม่มีใครเหลืออยู่ตามบ้านเรือนต่างๆ

และจนกว่าแผ่นดินจะถูกทำลายจนร้างไป

๑๒ และจนกว่าพระ ยาห์เวห์จะส่งประชาชน ออกไปแดนไกล

และแผ่นดินก็ถูกทอดทิ้งไปเกือบหมด ๑๓ ถึง แม้จะเหลือคนอยู่ ที่ นั้นแคสิบเปอริเซ็นต์

แผ่นดินก็ยังจะถูกเผาอีก แต่เหมือน กับต้น โอ๊กหรือต้นสนที่เมื่อถูก โคน้จนเหลือแต่ตอ

แผ่นดิน นี้จะมีตอซึ่ง ก็ คือเมล็ด ศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถแตกออกมาได้อีก”

อารามก่อปัญหาให้กับยูดาห์

๗ ในช่วงที่อาหัส ๑ ลูกของโยธาม ที่เป็น ลูกของอุส ซียาห์ ๒ ได้ ขึ้นเป็น กษัตริย์ ของยูดาห์ กษัตริย์เร ซึนของอาราม ๓ และ เป คาห์ลูกของเร มา ลียาห์เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ทั้งเร ซึนและเป คาห์ได้บุกขึ้นไป โจมตีเมืองเยรูซาเล็ม แต่ไม่สามารถเอาชนะเมืองนั้นได้ ๔ กษัตริย์อาหัสของยูดาห์ ๕ ได้ รับรายงานเรื่อง นี้ว่า อารามได้ตั้ง ค่ายอยู่ในเขตแดนของเอฟราอิม กษัตริย์อาหัสและคนของพระองค์ก็กลัวจนตัวสั่น เหมือนต้นไม้ในป่าที่ถูกลมพัดสั่นไหวไปมา

๖ พระ ยาห์เวห์พูด กับอิส ยาห์ว่า “ให้ เจ้า และเชอ รยา ชูบ ๗ ลูกของ เจ้า ออกไปหาอาหัส ตรงบริเวณปลายรางน้ำของ สระด้านบน ตรงถนนที่มุ่งไปยังทุ่งของคนซักผ้าใหม่ ๘ ให้บอกกับอาหัสว่า ‘ระวัง ตัวให้ดี และใจเย็นๆ ไม่ต้องกลัว และไม่ต้องใจผ่อไป เรื่องสอง คน นั้นที่ตอน นี้เป็นเหมือนเศษ ดุ้น ฟินสอง ดุ้นที่ใกล้จะมอด แล้ว ไม่ ต้องไปกลัวที่เรซึน อาราม และเปคาห์ลูกของเรมาลียาห์ โกรธแค้นเจ้า ๙ หรือที่อาราม พร้อมกับเอฟราอิม และเปคาห์ลูกของเรมาลียาห์ ได้วางแผน ต่อต้านเจ้า และพูดกันว่า ๑๐ “พวกเราไปบุกยู

๖:๕ ผมจะต้องถูกทำลายแน่ๆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผมจะต้องเสียบๆไว้”

๗:๑ อาหัส เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี ๗๓๕-๗๒๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๘:๑ อุสซียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี ๗๖๗-๗๕๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๙:๑ กษัตริย์เรซึนของอาราม ปกครองประมาณปี ๗๔๐-๗๓๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑๐:๒ กษัตริย์อาหัสของยูดาห์ หรือ แปลตามต้นฉบับได้ว่า “ครอบครัวของตาวิต” หรือครอบครัวแห่งยูดาห์ พระเจ้าสัญญาว่า จะมีคนจากครอบครัวของตาวิตได้เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์

**๗:๓ เชอรายาชูบ ชื่อนี้หมายถึง “จะมีไม่ก็คนกลับมา”

ดาห์กันเถอะ ไปทำให้มันขวัญหนีดีฝ่อ และ
เอาชนะมัน แล้วตั้งลูกของทาเบเอลขึ้นเป็น
กษัตริย์ที่นั่น”^๗

^๗พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“แผนของพวกมันจะไม่สำเร็จ
และมันจะไม่เกิดขึ้นตามนั้น

^๘เพราะหัวของอารามก็เป็นแค่เมืองดามัสกัส
นั้น

และหัวของดามัสกัสก็เป็นแค่ไอ้เรซินนั้น
(ภายในหกสิบห้าปี เอฟราอิมจะถูกทำลาย
แตก เป็น ซินจอนไม่ เป็นชนชาติอีก ต่อ
ไป)

^๙ส่วนหัวของเอฟราอิมก็เป็นแค่เมืองสะมา
เรีย

และหัวของเมืองสะมาเรียก็เป็นแค่ไอ้ลูกของ
เรมาลียาห์คนนั้น

ถ้าเจ้าไม่ยืนหยัดในพระเจ้า

เจ้าก็จะไม่มีทางยืนอยู่ได้เลย”

อิมมานูเอล พระเจ้าอยู่กับเรา

^{๑๐}พระยาห์เวห์พูด กับอาหัสอีก ครั้ง ว่า

^{๑๑}“ขอเราพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าให้ทำ
อะไรก็ได้ที่พิสูจน์ว่าที่เราพูดนั้นเป็นจริง ขอ
มาเลย อะไรก็ได้ ไม่ว่าจะมาจากที่ลึกของ
แดนผู้ตาย หรือมาจากที่สูงถึงฟ้าสวรรค์”

^{๑๒}แต่อาหัสตอบ ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ ขอ
หรือก ครีบ ข้าพเจ้าจะไม่ ทดสอบพระ
ยาห์เวห์”

^{๑๓}แล้วอิสยาห์ก็พูด ว่า “อย่าง นั้น ฟังให้
ดี ครอบครัวของดาวิด ที่เจ้าทำให้มันมนุษย์หมด
ความ อดทน นั้นยังไม่พออีก หรือ ยังจะต้อง
มาทำให้พระเจ้าของ ผมหมดความ อดทนไป
ด้วยหรือ ^{๑๔}เพราะอย่างนี้แหละ องค์เจ้าชีวิต
เองจะให้สิ่งที่พิสูจน์กับเจ้า
ดูนะ หญิงสาวคนนั้น *

ตั้งท้องอยู่

และกำลังจะคลอดลูกชาย

เธอจะตั้งชื่อลูกว่า อิมมานูเอล †

^{๑๕}เด็กคนนั้นจะกินเนยและน้ำผึ้ง ‡
จนถึงเวลาที่เขาเริ่มปฏิเสธอาหารที่ไม่ชอบ
และเลือกอาหารที่ชอบ †

^{๑๖}เพราะก่อนที่เด็กจะเริ่ม ปฏิเสธอาหารที่ไม่
ชอบ

และเลือกอาหารที่ชอบเป็น

แผ่นดินของกษัตริย์สององค์นั้นที่ท่านกลัว
ก็จะถูกทิ้งให้รกร้างไปแล้ว

^{๑๗}แต่พระยาห์เวห์จะนำวันเวลาแห่งความ
เดือดร้อนมาให้กับ เจ้ากับคนของ เจ้าและกับ
ครอบครัวของ เจ้าอย่าง ที่ไม่ เคยเกิด ขึ้นมา
ก่อนตั้งแต่เอฟราอิมแยกออก มาจากยูดาห์
พระยาห์เวห์จะนำกษัตริย์อัสซีเรีย ซมาต่อสู้
กับเจ้า”

^{๑๘}ในวัน นั้น พระยาห์เวห์จะฉีดยาปากเรียก
แมลงวันตัว นั้น ที่อยู่ตามต้นน้ำทั้ง หลาย
ของลุ่มธาร ต่างๆของ อียิปต์ และจะฉีดยาปาก
เรียกผึ้งตัว นั้นที่อยู่ในแผ่นดินของ อัสซีเรีย

^{๑๙}แมลงวันและผึ้งพวก นั้น ก็จะมาตั้ง ค่าย
อยู่ในหุบเขา ลึก ตาม ถ้าตามหน้าผา ต่างๆ
ตามพงพนามและตามหลุมน้ำต่างๆ ^{๒๐}ในวัน
นั้น องค์เจ้าชีวิตจะโกนหัวเจ้าและขนที่เท้า
^{๒๑}ด้วยมีดโกนที่เขามาจากอีกฝั่งของแม่น้ำ
ยูเฟรติสคือกษัตริย์อัสซีเรียนนั่นเอง

^{๒๒}ในวันนั้น คนหนึ่งจะเหลือได้แค่หัวสาว
ตัว หนึ่งและแพะ สอง ตัว ^{๒๓}และเพราะพวก
มันให้มันมจำนวน มาก คนนั้นก็เอามาทำเนย
กิน คนที่ยังคงเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นก็จะกิน
เนยและน้ำ เชื่อม ผลไม้ ^{๒๔}ในวันนั้น สวน
องุ่นที่เคยมีเถา อยู่นั้นหนึ่ง พัน เถาที่มี ค่าหนึ่ง
พันเหรียญเงิน จะมีมีมูลค่าและหนามขึ้นรกร
ไปหมด ^{๒๕}คนก็จะเอาธนูและลูกธนูเข้าไปล่า

* ๗:๑๔ หญิงสาวคนนั้น ในสำเนากรีกโบราณ แปลว่า “หญิงพรหมจารี”

† ๗:๑๔ อิมมานูเอล แปลว่า “พระเจ้าสถิตอยู่ด้วย”

‡ ๗:๑๕ กินเนยและน้ำผึ้ง หมายถึงอาหารอ่อน ส่วนใหญ่ให้เด็กทารกหรือเด็กที่เพิ่งหย่านม
กินกิน

† ๗:๑๕ ปฏิเสธ ... ที่ชอบ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ปฏิเสธในสิ่งที่ไม่ดีและเลือกในสิ่งที่ดี”

§ ๗:๑๗ อัสซีเรีย เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล

** ๗:๒๐ เท้า อาจจะถูกทำให้ไพเราะ แทน “อวัยวะเพศ”

†† ๗:๒๐ โกนหัวเจ้าและขนที่เท้า เป็นการทำให้คนนั้นอับอายขายหน้า ดูตัวอย่างได้จาก ๒
ซามูเอล ๑๐:๔-๕; อิสรายาห์ ๓:๑๗

สัตว์ที่ นั่น เพราะทั้งแผ่นดินก็มีแต่พงหญ้า และหนามขึ้นเต็มไปหมด ^{๒๕}คนจะไม่ขึ้นไป ตามเนินเขาพวกนั้นที่เคยมีการถางด้วยจอบ อีกต่อไป เพราะจะกลัวความ รกของพงหญ้า และหนาม มันจะกลายเป็นที่สำหรับปล่อยฝูง สัตว์ไปหากินและให้ฝูงแพะแกะไปเหยียบย่ำ

อัสซีเรียจะมาบุกในเร็วๆนี้

๑ พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้เอาแผ่น ดินเหนียว *แผ่นใหญ่มาแผ่นหนึ่งแล้ว เอาปากกาปลายแหลมที่คนใช้ กันทั่วไป [†]เขียนลงไปว่า ‘มาเฮอร์ซาลาห์ซบัส’” [‡]

^๒ แล้วผมก็ได้เอา ูรี ยาห์ที่เป็นนักบวช และเศคาริยาห์ลูกของเยเบเรคียาห์ มาเป็น พุยานที่เชื่อถือได้ว่าผมเขียนอย่างนั้น ^๓จาก นั้นผมก็เข้าไปร่วมหลับนอนกับเมียผมหญิง ที่เป็นผู้ พุด แทน พระเจ้า นั้น และนางก็ตั้ง ท้องและคลอดลูกชาย แล้วพระยาห์เวห์ก็พูด กับผมว่า “ตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า มาเฮอร์ซาลาห์ ซบัส” ^๔ ก่อนที่เด็กจะร้อง เรียกพ่อ จำ แม่ จำได้ นั้น ทหารอัสซีเรียก็จะมาขนเอาทรัพย์สิน สมบัติของเมือง ดามัสกัสและริบเอาความ ร่ำรวยของเมืองสะมาเรีย ^{††}ไปให้กับกษัตริย์ อัสซีเรีย

^๕ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมอีกว่า ^๖ “คน พวกนี้ไม่ยอมรับน้ำที่ไหล เรื่อยๆจากทาง ส่ง น้ำแห่ง ซิ โลอาห์ [§] แต่กลับ ไปชื่นชมเร ซิน และเปคาห์ลูกของเรมาลียาห์ [¶] เพราะอย่าง นั้น ดูไว้ให้ดี เราผู้เป็นองค์เจ้าชีวิต กำลังจะ นำกษัตริย์ของอัส ซีเรียมาพร้อม กับกำลังอัน เกரியงไกรของเขา มาต่อสู้กับพวกเจ้า มันจะ เป็นเหมือนกับน้ำที่ไหลทะลักมาจากแม่น้ำยู เฟรติส ที่ท่วมทันล้นคลอง ต่างๆและริม ฝั่ง ทั้งหมดของพวกมัน ^๘ มันจะไหลเข้าไปในยู

ดาห์ และท่วมทุกสิ่ง ทุกอย่าง และไหลต่อ ไปเรื่อยๆจนสูงถึงคอ” ^๙ แต่พระองค์จะกางปีก ^{**}ออกปกคลุมแผ่นดิน ดินทั้งหมดของ เจ้า อิม มานูเอล ^{††}

^{๑๐} ชนชาติทั้งหลาย รวมตัวกันไว้ และให้หวาดกลัว พังไว้ให้ดี พวกเจ้าทั้งหมดที่อยู่ในดินแดนที่ ห่างไกลออกไป

เตรียมตัวออกรบและให้หวาดกลัวไว้ เตรียมตัวออกรบและให้หวาดกลัวไว้ ^{๑๑} วางแผนกัน ไป เลยแต่จะไม่ สำเร็จ หรือ กออกคำสั่งไปเลยแต่จะไร้ผล เพราะพระเจ้าอยู่กับเรา

พระเจ้าเตือนอิสยาห์

^{๑๑} พระ ยาห์เวห์พูด กับ ผม ในขณะ ที่มี ของ พระองค์จับ ผม ไว้ และยับยั้งผม ไว้ไม่ให้ ไปตาม ทางของคุณพวกนี้ พระองค์พูดว่า ^{๑๒} “สิ่ง ที่คน พวก นี้เรียก ว่าเป็นการ วางแผน กบฏ ก็อย่าไป เรียกอย่าง นั้นตามพวก มัน และเจ้าก็ไม่ ต้อง ไป กลัว ในสิ่งที่พวก มัน กลัว หรือ ไป ย่ำ เกรง อย่าง นั้น” ^{๑๓} มี แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ มี ฤ ทธิ ทั่ว สิ้น ท้า นั้น ที่ เจ้าควร จะ ถือ ว่า ศัก ดิ สิ ทิ ธิ ให้ พระองค์ เป็น ผู้ ที่ พวก เจ้า เกรง กลัว และ ให้ พระองค์ เป็น ผู้ ที่ พวก เจ้า ย่ำ เกรง ^{๑๔} แล้ว พระองค์ จะ เป็น ที่ ลิ ภย สำหรั บ เจ้า แต่ สำหรับ ครอบ ครว ของ อิสราเอล และ ครอบ ครว ของ ยู ดาห์ แล้ว พระองค์ จะ เป็น เหมือน ก้อน หิน ที่ ทำให้ พวก เขา สะ ดุด เป็น ศิลา ที่ ทำให้ พวก เขา ล้ม ลง และ พระองค์ จะ เป็น กับ ดัก และ ตา ข่าย ต่อ คน ที่ อาศัย อยู่ ใน เมือง เยรูซา เล็ม ^{๑๕} พวก เขา จำนวน มาก จะ สะ ดุด แล้ว ก็ ล้ม แดก หัก และ พวก เขา จะ ตี ดัก กับ ดัก และ ถูก จับ ไป”

* ๘:๑ แผ่นดินเหนียว หรือ “แผ่นหนัง”

† ๘:๑ ปากกาปลายแหลมที่คนใช้กันทั่วไป หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขียนคำสอนนี้ ลงไปแบบง่ายๆชัดเจน”

‡ ๘:๑ มาเฮอร์ซาลาห์ซบัส ชื่อนี้หมายถึง “จะมีการปล้นสะดมและชิงทรัพย์เกิดขึ้นเร็วๆ นี้”

§ ๘:๔ สะมาเรีย เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลฝ่ายเหนือ

¶ ๘:๖ ซิโลอาห์ ท่อส่งน้ำที่ไหลไปทางทิศใต้ น้ำไหลมาจากน้ำพุกิโหน ทางทิศตะวันออกของ เยรูซาเล็ม

** ๘:๘ พระองค์จะกางปีก อาจจะไม่แปลได้ว่า “กำลังของอัสซีเรีย”

†† ๘:๘ อิมมานูเอล แปลว่า “พระเจ้าสถิตอยู่ด้วย”

๑๖ อิสยาห์พูดว่า “ให้มัดคำพยานนี้ไว้ให้ดี และให้ปิดผนึกคำสั่งสอนนี้ แล้วเก็บไว้กับพวกลูกศิษย์ของผม” ๑๗ ผมจะรอคอยพระยาห์เวห์ พระองค์ได้แอบไบนานของพระองค์เองไปจากครอบครัวของยาโคบ แต่ผมจะมีความหวังในพระองค์

๑๘ ผมอยู่ที่นี่พร้อมกับลูกๆที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับผม พวกเราเป็นเครื่องเตือนใจและวางบอกเหตุต่างๆในอิสราเอล พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่อาศัยอยู่บนภูเขาศิโยนได้ส่งพวกเรามา

๑๙ เมื่อมีคนมาบอกกับพวกเจ้าว่า “ไปปรึกษากับพวกคนทรงเจ้าและพวกหมอดูที่กระซิบ เบาๆและพึมพำอยู่ในลำคอ แต่ละชนชาติน่าจะจะไปปรึกษากับพวก พระของ เขา ไม่ใช่ หรือ น่าจะไปปรึกษากับคนตายให้กับคนเป็นไม่ใช่หรือ”

๒๐ เจ้าควรนึกถึงคำสั่ง สอนและคำ พยานนั้นต่าง หาก ถ้าพวก คนทรง เจ้าและพวกหมอดูนี้พูดไม่ตรงกับที่ผมพูด พวกเขาก็จะไม่มีวันเจอกับความสว่าง

๒๑ พวก เขาจะเดินไปมาในแผ่นดิน ด้วยความทุกข์และความหิวโหย เมื่อเขาหิวโหย และ โกรธ เขาก็จะเงย หน้าขึ้น มาสาปแช่ง ทัชตริยของ เขาและพวก พระของ เขา ด้วย

๒๒ แล้วเมื่อพวก เขามอง ไปที่แผ่นดิน พวก เขาจะเห็นแต่ความทุกข์ ยากและความ มืด และมี แต่ความ กลัดกลุ้มอย่างแสน สาหัส และพวก เขาก็จะถูกผลักใส่ให้เข้าไปสู่ความมืดมืด

วันใหม่กำลังมา

๑๙๙๑ แต่จะไม่มีความ เหน็ดเหนื่อยอีก ต่อไป สำหรับคน เหล่า นั้นที่ตั้ง มั่นคงอยู่ในคำ สอน นั้น ใน อดีต นั้น พระองค์ทำให้ดิน แดนของเศบูลุนและนัฟ ทาลีถูก ดู หมิน แต่ในอนาคต พระองค์จะทำให้ดิน แดน เหล่า นั้นยิ่ง ใหญ่ คือดิน แดนที่อยู่ใกล้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ดินแดนทางฝั่ง ตะวันออก

ของแม่น้ำจอร์แดน และแคว้นกาลิลี อันเป็นที่อาศัยของคนต่างชาติ

๒ คนที่เคยเดินอยู่ในความ มืดได้ เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้ว

คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ในแผ่นดินที่มีดমন แสงสว่างก็ได้ส่องลงมายังพวกเขาแล้ว

๓ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ทำให้ชนชาติทวีคูณ

พระองค์ได้เพิ่มความสุขให้กับพวกเขา พวกเขาชื่นชมยินดีต่อหน้าพระองค์

อย่างกับความสุขที่คนมีกันในนยามเก็บเกี่ยว อย่าง กับความ สุขที่คนมี กันตอนแบ่งของที่ยึดมาได้จากสงคราม

๔ เพราะพระองค์ได้หัก แอกที่เป็น ภาระของ พวกเขาทิ้ง

และเอาคานที่พวกเขาแบกอยู่บนบ่าออกไป

และเอาไม้ตะบองที่ศัตรูใช้ลงโทษพวกเขาไป

อย่าง กับตอน ที่พระองค์รบ ชนเขาว มี เดียน †

๕ เพราะรองเท้าทหารทุก คู่ที่มุ่ง หน้าสู่สนามรบอย่างกึกก้อง

และเสื้อผ้าทหารทุกตัวที่เกือกกิ่งเลือดมา จะต้องถูกเผาทิ้ง เป็นเชื้อเพลิงสำหรับไฟ

๖ เพราะมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา พระองค์ให้ลูกชายคนหนึ่งกับเรา

และสิทธิอำนาจก็จะตกอยู่ที่บ่าของเด็กคนนี้ และเขามีชื่อว่า “ที่ ปรึกษาอันมหัศจรรย์

นักรบที่ทรง พลังเหมือนพระเจ้า พระบิดาตลอดกาล เจ้าชายแห่งสันติสุข”

๗ สิทธิอำนาจของพระองค์ จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และจะมีสันติสุขสำหรับบัลลังก์ของดา วิด และอาณาจักรของพระองค์อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

พระองค์จะก่อ ตั้งอาณาจักรของ พระองค์ขึ้นและพยุงมัน ไว้ด้วยความ ยุติธรรม

และความ ชอบ ธรรมตั้งแต่เดี๋ยว นี้ไปจนตลอดกาล

ความ รักรู้กันหวงแหนของพระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ทั้งสิ้นจะทำให้สิ่งนี้สำเร็จ

*๘:๒๑ เขา... หิวโหย หรือแปลได้อีกอย่างว่า “เปคาร์ห์ผ่านเข้าไปในแผ่นดิน ด้วยความโหดร้ายและหิวโหย”

†๘:๒๑ สาปแช่ง หรือ ก่อกรรม

‡๘:๘ พระองค์รบชนเขาวมีเดียน ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกันดารวิถี ๒๒:๑ เป็นต้นไปหรือหนังสือผู้วินิจฉัยบทที่ ๖ และ ๗

พระเจ้าจะลงโทษอิสราเอล

๘ พระยาห์เวห์ส่งข้อความที่ต่อว่ายาโคบ และมันตกอยู่ในอิสราเอล
 ๙ ทุกคนรู้เรื่องนี้
 ทั้งเอฟราอิมและคนที่อาศัยอยู่ในสะมาเรีย แต่คน พวก นนมี จิตใจที่เย่อหยิ่ง จงพองพอง เขาพูดว่า
 ๑๐ “ถึงพวกอิฐนี้จะพังลงแล้ว แต่เราก็จะสร้างอาคารเหล่านี้ขึ้นมาใหม่ด้วย หินสกัด ถึงพวกคานไม้มะเดื่อจะถูกตัดเป็นชิ้นๆแล้ว แต่เราก็จะเอาไม้สน ซีดาร์เข้าไปแทนที่พวกมัน”
 ๑๑ พระยาห์เวห์ได้หนุนพวกข้าศึกขึ้นมาต่อสู้อิสราเอล*
 พระองค์ได้แหย่พวกศัตรูของเขา
 ๑๒ มีคนอารามจากทางตะวันออกและคนฟีลิสเตียจากทางตะวันตก และพวก เขาก็ได้อำ ปาก กว้างกลืน กิน อิสราเอลเข้าไป
 ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ก็ยังไม่หายโกรธอยู่ดี
 มือของ พระองค์ก็ยิ่ง คงเงือ ขึ้น มาฟาดพวก เขา
 ๑๓ ผู้คนก็ ยังไม่ ยอมหัน กลับมาหาพระองค์ผู้ ที่ติสอนพวกเขา
 พวกเขา ก็ยังไม่ยอมแสวงหาพระยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ทั้งสิ้น
 ๑๔ ดังนั้นพระ ยาห์เวห์จึงตัด หัวตัด หางของ อิสราเอล ตัดทั้งกิ่งปาล์มและต้นกกในวันเดียวกัน
 ๑๕ หัวในที่ นี้ หมายถึง พวก ผู้นำ อาวุโสและ พวกที่มีเกียรติ
 ส่วนหางในที่ นี้หมายถึง ถึงพวก ผู้ พูด แทน พระเจ้าที่พูดโกหก
 ๑๖ เพราะคนเหล่านั้นที่นำประชาชนพวกนี้ได้ นำพวกเขาให้หลงทางไป คนที่ถูก นำไป นั้นก็ตก อยู่ใน ความ สับสน วุ่นวาย
 ๑๗ เพราะอย่าง นี้พระ ยาห์เวห์จึงไม่ สงสาร ทหารหนุ่มของพวกเขา

และไม่ เมตตาพวกเขา เด็กกำพร้าและพวก แม่ ม่ายของพวกเขา
 เพราะประชาชนพวก นี้ทั้งหมดเป็นคนที่ ไม่ เคารพพระเจ้าและเป็นคนชั่วช้า และปากแต่ละคนก็พูดแต่เรื่องโง่ๆ ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ ก็ยังไม่หายโกรธอยู่ดี
 มือของ พระองค์ก็ยิ่ง คงเงือ ขึ้น มาฟาดพวก เขา
 ๑๘ เพราะความ เลวทรามของ พวกเขาเผาอยู่ อย่างไฟ
 ตอนแรกมันก็เผาหญ้าและหนาม ต่อมาก็ลุกลามเผาพงไม้ใหญ่ในป่า และพวก มันทุก คนถูก เผาทำลาย เป็นควัน ม้วนขึ้นไปในอากาศ
 ๑๙ เพราะความ โกรธของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นทำให้แผ่นดินนั้นถูกเผาผลาญ และประชาชนก็กลายเป็นเชื้อเพลิงสำหรับ ไฟ นั่นไม่มี ใครพยายามช่วย ชีวิตใคร เลย
 ๒๐ ประชาชนหัน ไปทาง ขวาและกินอย่าง ตะกละตะกลามแต่ก็ยังไม่พอ พวก เขาก็ เลยหัน ไปทาง ซ้ายและเขมือบ เข้าไปแต่ก็ยังไม่พอ แต่ละคนก็เลยหันไปกินเนื้อลูกหลานของตัวเอง
 ๒๑ มันสเสห์กัดกินเอฟราอิม เอฟราอิมก็กัด กินมันสเสห์ และทั้งสองก็ไปต่อสู้กับยูดาห์ ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ ก็ยังไม่หายโกรธอยู่ดี
 มือของพระองค์ก็ยิ่ง คงเงือ ขึ้น มาฟาดพวก เขา
 ๑ เอ๊ย ไอ้ พวก ที่ออกกฎหมายที่ไม่ เป็นธรรม
 ไอ้พวกที่เขียนกฎหมายที่กดขี่คนอื่น
 ๒ เพื่อไม่ ให้คน ยากจนได้ รับความ ยุติธรรม เพื่อ ปล้นเอาสิทธิของคนจนที่เป็นคน ของเรา
 เพื่อจะได้ไปปล้นพวก แม่ ม่าย และเพื่อพวก เด็กกำพร้าจะได้เป็นเหยื่อของพวกแก
 ๓ พวกแกจะทำอย่างไรในวันลงโทษ ในวันที่ความหายนะมาจากที่ห่างไกล

* ๙:๑๑ หนุนพวกข้าศึกขึ้นมาต่อสู้อิสราเอล นี้คงจะเป็นข้อความในสำเนาต้นฉบับเดิม แต่สำเนาฉบับบรูที่เรามีอยู่เดี๋ยวนี้ เขียนว่า “พวกปฏิปักษ์ของเราขึ้น”

พวกเขาจะวิ่งหนีไปให้ใครช่วย
และจะเก็บทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาไว้ที่ไหน
๔ พวกเขา จะทำอะไรไม่ได้ เลย นอกจาก
หมอบลงในหลุมนรกโทษ
หรือล้มลงในหลุมคนที่ถูกฆ่าฟัน
ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์
ก็ยังไม่หายโกรธอยู่ดี
มือของพระองค์ก็ยังไม่คลาย ชื่น มาฟาดพวกเขา

พระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรียด้วย

๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “เฮ้ย ไอ้พวกอัสซีเรีย
ซึ่งเป็นไม้ที่เราใช้ตีเมื่อเราโกรธ
ที่ถือไม้กระบองแห่งความโกรธแค้นของเรา
อยู่ในมือ
๖ เราได้ส่งอัส ซีเรียไปต่อสู้กับชนชาติที่ไม่
เคารพพระเจ้า
และเราสั่งให้พวกเขาต่อสู้กับคน เหล่า นั้นที่
ทำให้เราโกรธ
เพื่อจะริบเอาทรัพย์สินสมบัติของพวกนั้น
และจะเหยียบย่ำพวกนั้นเหมือนโคลนตมบน
ถนนต่างๆ
๗ แต่อัส ซีเรียไม่รู้หรอก ว่าเรากำลังใช้พวกเขาอยู่
ในใจของพวกเขาไม่ได้คิดอย่างนั้น
ในใจพวกเขาคิดแต่จะทำลายล้าง
และกำจัดชนชาติจำนวนมากให้สิ้นซากไป
๘ เพราะอัสซีเรียพูดว่า
‘ผู้นำกองทัพของเราแต่ละ คนก็มี อำนาจ
อย่างกับกษัตริย์ ไม่ใช่หรือ
๙ เมื่อ คาล โนกลายเป็นเหมือนเมือง คาร์เค
มิชไปแล้วไม่ใช่หรือ
เมืองฮามัทกลายเป็นเหมือนเมืองอารบัดไป
แล้วไม่ใช่หรือ
เมือง สะ มา เรียกลายเป็นเหมือนเมือง
ดามัสกัส ไปแล้วไม่ใช่หรือ
๑๐ มือของเราได้ยึดอาณาจักรทั้งหลายที่มีรูป
เคารพครอบครองอยู่
และรูป เคารพเหล่า นั้นยังมีฤทธิ์อำนาจ
มากกว่าพวก รูป เคารพของเยรูซาเล็ม
และสะมาเรียเสียอีก
๑๑ เราจะไม่ จัดการกับเยรูซาเล็มและพวก รูป
เคารพต่างๆของมัน

เหมือนกับที่เราได้จัดการกับสะมาเรียและรูป
เคารพต่างๆของมันหรือ”

๑๒ เมื่อบุคเจ้าชีวิตได้จัดการกับภู เขา
ศิ โยนและเยรูซาเล็มเสร็จเรียบร้อยแล้ว
พระองค์ก็จะลงโทษกษัตริย์ของ อัส ซีเรีย
ที่คุย ไว ไอ้อวดและมีสายดาที่หึง ผยอง
๑๓ เพราะกษัตริย์ของอัสซีเรียพูดว่า
“ข้าทำสิ่ง นี้ได้ ด้วยพลัง กำลังและสติ ปัญญา
ของข้าเอง

เพราะข้ามีความเข้าใจ

ข้าได้ รื้อเขตแดนของชนชาติ ต่างๆออก ไป
และได้ปล้นเอาทรัพย์สินสมบัติของพวก
เขามา

ข้าเป็นเหมือนวัว ตัวผู้ที่ได้ ชนคน พวก นั้นที่
นั่งอยู่บนบัลลังก์ให้ล้มลง

๑๔ ข้าใช้ มือของ ข้า เองเหยียบ ฉวยเอาทรัพย์สิน
สมบัติของชนชาติอื่นๆมา

เหมือนคนที่เหยียบไข่จากรังนก
และข้าก็รวบรวมประเทศทั้งหลายทั่วโลกมา
เหมือนรวบรวมไข่ที่ถูก ทิ้ง แล้ว ไม่มีแม่ นก
มากระพือปีกหรืออ้าปากร้อง”

๑๕ แต่พระเจ้าตอบเขาไปว่า

อ้าว ขวานจะอ้างว่าตัวมันเองยิ่งใหญ่กว่าคน
ที่ไขมันฟันได้หรือ

หรือเลื่อยจะอ้าง ว่ามันสำคัญกว่าคน ที่ ไขมัน
เลื่อยได้หรือ

หรือไม้พลองจะสามารถยกเจ้าของมันขึ้นมา
ได้หรือ

หรือไม้ตะบองสามารถยกผู้ นั้นที่ไม่ใช่ไม้ขึ้น
มาได้หรือ

๑๖ ดังนั้น พระยาห์เวห์ ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง ล้น
ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะส่งเชื้อ โรคมาทำให้
พวกเขา ทหารที่บึกบึนของอัสซีเรียชুব ผอม
ไป

พระองค์ก็จะก่อ ไฟเผา ผลาญสิ่ง ทั้งหมดที่
ทำให้อัสซีเรียยิ่งใหญ่

๑๗ แสง สว่างของอิสราเอลจะกลายเป็น ไฟ
พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจะเป็น
เปลวเพลิง

พระองค์จะเผา ผู้ลาญและทำลายต้น หนาม
และหญ้าคาทั้งหลายหมดในวันเดียว

๑๘ พระ ยาห์เวห์จะทำลายความ สวยงามของ
ผืน ป่าและสวนของ อัส ซีเรียจนสิ้น ซาก
ไป

* ๑๐:๔ อัสซีเรียกำลังอวดถึงหกเมืองที่พวกเขาได้เอาชนะมาแล้ว

และมันจะเป็นเหมือน กับคน ป่วยที่ซุบ ผอมไป

๑๙ จะมีต้นไม้อะไรเหลือน้อยมาก

แม้แต่เด็กก็หิวมันไม่ได้

๒๐ ในวันนี้ คน ที่ยัง คงเหลือ อยู่ในอิสราเอล คือผู้ที่รอดชีวิตจากครอบครัวของยาโคบจะไม่ ฟังกษัตริย์อัสซีเรียที่เคยทุบตีพวกเขา แต่พวกเขาจะฟังพระยาห์เวห์อย่างแท้จริง องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ๒๑ จะไม่มี ที่ คนกลับ มา คือไม่มี คนจากครอบครัวของยาโคบที่หันกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

๒๒ คน อิสราเอลเอ๋ย ถึง แม้ว่าคน ของ เจ้า จะมีมากมายเหมือน กับทรายที่ชายหาด แต่จะมีเพียงไม่กี่ คนในพวก นั้นที่กลับ มา พระเจ้าได้บอก คำ สั่งให้ทำลายชนชาติ นี้ไปแล้ว การ ลงโทษอัน ยุติธรรมจะมาท่วมทับันเจ้า ๒๓ เพราะพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นได้ออก คำ สั่งให้ความ พิณาศเกิดขึ้นกับแผ่นดินนี้ทั้งหมด และพระองค์จะทำตามนั้น

๒๔ ตั้ง นั้น นี้ คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ พูดไว้ “คนของเราที่อาศัยอยู่ในศิโยน เอ๋ย ไม่ต้องไป กลัวอัสซีเรีย พวกมันอาจจะตีเจ้าด้วยไม้พลองและยกไม้ ตะบอง ขึ้นตี เจ้าเหมือนกับที่คนอียิปต์เคยทำ ๒๕ แต่ในไม่ช้า ความโกรธของเราที่มีต่อเจ้าจะหมดลงและเราจะทำลายพวกมันด้วยความโกรธแค้นของเรา

๒๖ และพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นก็จะเอา แล่ไปหวดพวกมัน เหมือนกับตอนที่พระองค์ทุบตีชาวมีเดียนที่หีนของโอเรบ †ไม้เท้าของพระ ยาห์เวห์จะยื่น ออก ไปต่อ ต้านพวก มัน พระองค์จะยกมันขึ้นมาเหมือนกับที่พระองค์เคยทำในอียิปต์ ‡

๒๗ ในวันนี้ นั้นภาระของ อัส ซีเรียจะถูก ยกออกไปจากบ่าเจ้า และแอกของมันที่อยู่บนคอเจ้าก็จะถูกทำลายไป”

กองทัพของอัสซีเรียมาบุกอิสราเอล

๒๘ กองทัพของผู้ รุกรานได้บุกขึ้น มาถึงซาบ ปรักหักพังที่อยู่ยงคงถาวรแล้ว

พวกเขาผ่านลานนวดข้าวที่มีโกธรมมาแล้ว

พวกเขาสะสมเสบียงไว้ที่มีคมาซ

๒๙ พวกเขาได้ข้าม แม่น้ำตรง ทาง ข้ามมาบาราห์แล้ว

พวกเขาพูดว่า “พวกเราจะต้องค่ายค้างคืนที่เกบยา”

เมื่อรุ่งอรุณก็กลัวจนตัวสั่น

ผู้คนที่ก็เบอาห์ของซาอูลก็วิ่งหนีไปหมดแล้ว

๓๐ นางสาวกัลลิม †เอ๋ย ให้ร้องตะโกนออกมา โลกซาห์เอ๋ย ตั้งใจฟังให้ดี

อานาโธเอ๋ย ตอบเรามาสิ

๓๑ ชาวเมืองมัดเมนาห์กำลังวิ่งหนีกัน

ชาวเมืองเกบิมวิ่งหาที่หลบภัย

๓๒ ในวันนี้เอง กองทัพผู้ รุกรานจะหยุดอยู่ที่ โนบ

พวกเขาจะซุกกำปั่นขึ้นเตรียมรบกับภูเขแห่งนางสาวศิโยน

เตรียมเข้า ประจัญบานกับเนิน เขาของเยรูซาเล็ม

๓๓ ดูสิ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

กำลังจะตัดกิ่งไม้ใหญ่ด้วยกำลังอันน่าสะพรึงกลัวของพระองค์

พวกต้นที่อยู่สูงลิบลิว่นั้น ๓ก็จะถูกโค่นลง

และพวกผู้สูงส่งจะถูกทำลายลง

๓๔ พระยาห์เวห์จะเอาขวานฟันป่าที่ปลง

และต้นไม้อันยิ่งใหญ่อยู่หลังการของ เลบานอน ก็จะถูกโค่นลง

* ๑๐:๒๑ จะมีไม่กี่คนกลับมา ในภาษาฮีบรู คือคำว่า “เซออารยาซุบ” ซึ่งเป็นชื่อลูกชายคนหนึ่งของอิสยาห์

† ๑๐:๒๖ หินของโอเรบ ดูได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย ๗:๒๕

‡ ๑๐:๒๖ ไม้เท้า ... ในอียิปต์ พระยาห์เวห์ให้โมเสส ยื่นไม้เท้าเหนือทะเลแดง แล้วทะเลแดงก็แยกออก ให้คนอิสราเอลหนีพ้นจากอำนาจของอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ ๑๔:๑-๑๕:๒๑

† ๑๐:๓๐ กัลลิม กัลลิม เป็นเมืองอยู่ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็ม ชื่อนี้หมายถึง “ลูกสาวของคลื่น” และอาจจะหมายถึง “นกกนางนวล” นกนี้มีเสียงดังมาก

§ ๑๐:๓๓ พวกต้นที่อยู่สูงลิบลิว่นั้น หมายถึง คนที่เยอหยิ่งจองหอง หรือ อาจหมายถึงศัตรูที่มารุกราน

เจ้าชายแห่งสันติสุขกำลังมา

๑ จะมึหน่อหนึ่ง แดกออก มาจาก

๑๑

ตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งหนึ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเจสซี

๒ พระวิญญาณของ พระ ยาร์เวห์จะสถิต อยู่บนเขา

เป็นวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ เป็นวิญญาณแห่งการ วางแผนและฤทธิอำนาจ

เป็นวิญญาณแห่งความรู้และการยำเกรงพระ ยาร์เวห์

๓ และเขาก็จะมี ความ สุขที่ จะยำเกรงพระ ยาร์เวห์

เขาจะไม่พิพากษาอย่างขู่ๆตามที่ตาเขามอง เห็น

และเขาก็จะไม่ตัดสินตามข่าวลือที่เขาได้ยิน

๔ แต่เขาจะพิพากษาคนจนอย่างยุติธรรม และเขาจะตัดสินคนที่ต่ำต้อยที่สุดในแผ่นดิน อย่างเป็นธรรม

เมื่อเขาออกคำสั่ง ชาวโลกก็จะถูกลงโทษ † ด้วยคำพูดของเขา คนชั่วร้ายก็จะต้องถูกฆ่า ตาย ‡

๕ ความดีจะเป็นเข็มขัดคาดรอบเอวของเขา ความ ยุติธรรมจะเป็นเข็มขัดคาดบนเอวของเขา

๖ หมาป่าก็จะอยู่ด้วยกันกับลูกแกะ

เสือดาวก็จะนอนอยู่ข้างๆลูกแพะ

ลูกวัว สิงโต และวัวหนุ่มก็จะอยู่ด้วยกัน

๗ และจะมีเด็กเล็กๆคนหนึ่งคอยดูแลพวกมัน

๘ วัวและหมีจะหากินอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข และลูกๆของพวกมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน

และสิงโตก็จะกินฟางเหมือนวัว

๘ เด็กทารกก็เล่นอยู่ที่ปากหลุมของงูเห่าได้ เด็กที่หย่านม แล้วยังเอามือแหย่เข้าไปใน รังของงูพิษได้

๙ พวกเขาจะไม่ทำร้ายหรือทำลายซึ่งกันและกันตลอดทั่วภูเขาคันคัสดิสิทริของเรา เพราะทั้ง โลกก็จะเต็ม ไป ด้วยความรู้เรื่อง ของพระ ยาร์เวห์ เหมือน กับน้ำที่ ปกคลุมอยู่ที่ทั่วท้องทะเลนั้น

๑๐ ในเวลา นั้น รากของเจสซี ก็จักจะขึ้น มาเหมือนธงให้กับชนชาติทั้งหลาย และ ชนชาติทั้งหลายก็จะมาปรึกษาเขา และที่อยู่ ของเขาก็จะเต็มไปด้วยเกียรติและศักดิ์ศรี

๑๑ ในเวลานั้น องค์เจ้าชีวิตก็จะยกมือของ พระองค์ขึ้นอีก ครั้ง หนึ่ง เพื่อจะเอาคน ของ พระองค์ที่ยังเหลืออยู่คืนมาจากอัสซีเรีย จาก อียิปต์ทาง เหนือ จากอียิปต์ทาง ใต้ § จาก เอธิโอเปีย จากเอลาม จากบาบิโลน ** จาก ฮามัท และจากเกาะและชายฝั่งทะเล

๑๒ พระองค์จะยกธงขึ้นให้กับชนชาติต่างๆ และพระองค์ก็จะรวบรวมคนที่ถูก ขับไล่ออกไป จากอิสราเอลกลับมา

และพระองค์ก็จะรวบรวมคน ยู ดาห์ที่เคย กระจัดกระจายไป นนจากทั่ว ทั้งสี่ มุม โลก

๑๓ เอฟราอิมก็จะเลิกอิจฉา และยูดาห์ก็จะเลิกทำตัวเป็นศัตรู

เอฟราอิมก็จะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์ก็จะไม่เป็นศัตรูกับเอฟราอิม

๑๔ แต่ทั้งอิสราเอลและยูดาห์ ก็จักจะโอบเข้าโอบตักด้าน หลังของคนฟี ลิส เตีย †† ไปทางด้านตะวันตก

และพวก เขาก็จะรวม กันปล้นทรัพย์สมบัติ ของผู้คนทางตะวันออกด้วย

* ๑๑:๑ **หน่อหนึ่ง** หมายถึง กษัตริย์องค์หนึ่งที่จะมาจากครอบครัวของกษัตริย์ดาวิดที่เป็นลูกของเจสซี

† ๑๑:๔ **เมื่อเขาออกคำสั่ง ... ถูกลงโทษ** หรือแปลตรงๆได้ว่า “เขาจะตีโลกด้วยไม้ตะบองแห่งปากของเขา”

‡ ๑๑:๔ **ด้วยคำพูดของเขา ... ถูกฆ่าตาย** หรือแปลตรงๆได้ว่า “ด้วยลมแห่งริมฝีปากของเขา เขาก็จะฆ่าคนชั่วร้าย”

§ ๑๑:๑๐ **รากของเจสซี** หมายถึง กษัตริย์องค์หนึ่งที่มาจากครอบครัวของเจสซี

§ ๑๑:๑๑ **อียิปต์ทางใต้** หรือแปลตรงๆได้ว่า “ปีที่โรส”

** ๑๑:๑๑ **บาบิโลน** หรือแปลตรงๆได้ว่า “ซินาร์”

†† ๑๑:๑๔ **ฟีลิสเตีย** คนที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งของปาเลสไตน์ พวกนี้เป็นศัตรูของอิสราเอล

รวมทั้งเมืองเอโดม และโมอับ *ที่จะตกอยู่ใน
 เจ็อมมือของพวกเขา
 และคนอัมโมนก็จะเชื่อฟังพวกเขา
 ๑๔ และพระยาห์เวห์ก็จะทำลายอ่าวของทะเล
 แห่งอียิปต์ให้สิ้นซากไป
 และพระองค์จะชด มือของ พระองค์เหนือแม่
 นายเฟรติส ด้วยลมแรง
 และพระองค์จะแบ่งแม่น้ำ นีนออก เป็นลำ น้ำ
 เล็กๆเจ็ดสาย
 แม้แต่คนที่สวมรองเท้าสานก็เดินข้ามไปได้
 ๑๖ จะมิดถนน ทางหลวงจากอัส ซีเรียให้คนที่
 เหลือของพระองค์ใช้กลับมา
 อย่าง ที่อิสราเอล มิตอน ที่พวกเขาขึ้น มาจาก
 แผ่นดินอียิปต์

เพลงสรรเสริญพระเจ้า

๑ ในเวลานั้นเจ้าจะพูดว่า
๑๒ “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะ
 ขอบคุณพระองค์
 ไขแล้ว พระองค์ไกรธข้าพเจ้าอยู่
 ขอ ให้ความ ไกรธของ พระองค์หัน ไปจาก
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ขอให้พระองค์ปลอบโยนข้าพเจ้าด้วยเถิด †
 ๒ ดูลี พระเจ้าคือผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะไว้ วางใจใน พระองค์และข้าพเจ้า
 จะไม่กลัว
 เพราะพระ ยาห์เวห์ พระ ยาห์เวห์นั้น แหและ
 เป็นกำลังและที่ปกป้องของข้าพเจ้า
 และพระองค์ได้ มา เป็นผู้ ช่วย ให้ รอดของ
 ข้าพเจ้า”
 ๓ พวกเจ้าจะตักน้ำอย่างมีความสุข
 จากพวกบ่อน้ำแห่งความรอด
 ๔ และในตอนนั้น พวกเจ้าจะพูดว่า
 “ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์กันเถิด ให้ร้องเรียก
 ชื่อของพระองค์เถิด
 ให้ประกาศให้ชนชาติทั้งหลายรู้ถึงสิ่งต่างๆที่
 พระองค์ทำนั้น
 ให้ประกาศว่าพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ขนาดไหน
 ๕ ร้อง เพลงสรรเสริญให้ กับพระ ยาห์เวห์
 เพราะพระองค์ได้ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่
 ให้สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันไปทั่วโลก

๖ ชาว คี โยนเอเยี โห ร้องและร้อง เพลงด้วย
 ความสุขเถิด
 เพราะองค์ ผู้ คักดีลึทธิของ อิสราเอลนั้นยิ่ง
 ใหญ่ท่ามกลางพวกเจ้า”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับบาบิโลน

๑ อิส ยาห์ลูกของอา มอส ได้ รับ
๑๓ ข้อความ นี้เกี่ยว กับบา บิโลนผ่าน
 ทางนิมิต ๒ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ยกธงขึ้นบนภูเขาที่ไม่มีต้นไม้อื่นนั้น
 ให้ร้องตะโกนเรียกทหารทั้งหลาย
 กวักมือเรียกพวกเขาให้เข้าไป
 ทางประตูเหล่านั้นของพวกสูงศักดิ์
 ๓ เราได้ออกคำสั่งกับคนพวกนั้นที่เราได้แยก
 ออกมาโดยเฉพาะสำหรับเรา
 เราได้เรียกพวก นักรบของ เราที่มีความ ภาค
 ภูมิใจและมีความ มั่นใจให้ไปลงโทษคน
 พวกนั้นที่เราโกรธ”
 ๔ “ฟัง ดูลี มีเสียง ดังอีกที่กบน ภูเขาพวก นั้น
 มันฟังดู เหมือนเสียงของ คนเป็นจำนวน
 มาก
 ฟัง ดูลี มีเสียงอีกที่คกรีกโครมท่ามกลาง
 อาณาจักรต่างๆ
 ชนชาติทั้งหลายต่างก็มารวมตัวกัน
 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินกำลังรวบรวมพล
 เพื่อทำสงคราม
 ๕ พวกเขามาจากดินแดนอันแสนไกลมาจาก
 สุดขอบฟ้า
 พระ ยาห์เวห์และอาวุธแห่ง ความ ไกรธของ
 พระองค์กำลัง มา เพื่อทำลายแผ่นดินนี้
 ทั้งหมด”
 ๖ ร้องโหยไห้สิ เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้
 มาถึงแล้ว
 วันนั้นจะมากับความหายนะที่มาจากพระเจ้า
 ผู้ทรงฤทธิ
 ๗ ดังนั้น มือทุกมือก็จะหมดแรง
 ความกล้าของทุกคนก็จะหลอมละลายไป
 ๘ และพวก เขาจะขวัญ หนีตีฝอยและพบ กับ
 ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน
 พวกเขาจะเจ็บปวดเหมือนกับผีหูงูที่กำลัง
 คลอดลูก

* ๑๑:๑๔ **เอโดม และโมอับ** เอโดม โมอับ และอัมโมน เป็นสามประเทศที่อยู่ทางตะวันออกของอิสราเอล เป็นศัตรูของอิสราเอลมาช้านานแล้ว

† ๑๒:๑ **ขอให้ ... ข้าพเจ้าด้วยเถิด** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แต่ความไกรธของพระองค์ได้หันไปจากข้าพเจ้า และพระองค์ได้ปลอบโยนข้าพเจ้า”

พวกเขาจะมองหน้ากันอย่างตกตะลึง
 ใบหน้าของพวกเขาจะแดงเหมือนเปลวเพลิง
 ๙ ดูลิ วันของพระยาห์เวห์กำลังมา
 เป็นวันอันโหดร้าย เพราะความ โกรธ แค้น
 ความโกรธที่ลุกเป็นไฟ
 เพื่อทำให้แผ่นดินนี้รกร้างว่างเปล่า
 เพื่อกำจัดพวกเขาคนบาปให้หมดไปจากมัน
 ๑๐ ดวงดาวต่างๆในท้องฟ้าและหมู่ดาวนั้นจะ
 ไม่ส่องแสงของพวกมัน
 ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อมัน ขึ้น มาและดวง
 จันทร์จะไม่ฉายแสงของมัน
 ๑๑ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราจะลงโทษโลก นี้สำหรับความ ชั่ว ชั่วของ
 มัน
 เราจะลงโทษคน เลว ทรมานสำหรับความ ผิด
 บาปของมัน
 เราจะทำให้ความเย่อหยิ่งของคนจองหองจบ
 สิ้นไป
 และเราจะทำลายความ หยิ่ง ยโสของคน โหด
 ร้าย
 ๑๒ เราจะทำให้มนุษย์ นี้หา ยากยิ่ง กว่าทองคำ
 เนื้อดี
 และทำให้ผู้คนหา ยากยิ่ง กว่าทองคำแห่ง โอ
 ฟิรัล
 ๑๓ ดังนั้นเราจะทำให้ท้องฟ้าสะเทือนสะท้าน
 และแผ่นดินโลกก็จะถูกสั่นสะเทือนหลุดออก
 จากที่ของมัน”
 ด้วยความ โกรธ แค้นของพระ ยาห์เวห์ ผู้ มี
 ฤทธิทั้งสิ้น
 สิ่ง นี้จะเกิด ขึ้นในวัน ที่ความ โกรธของ
 พระองค์ลุกเป็นไฟขึ้นมา
 ๑๔ แล้วคนต่างชาติที่อยู่เ็นบา บิ โลนก็จะกลับ
 ไปหาคนของตัวเองและวิ่งหนีกลับไปยัง
 ดินแดนของตัวเอง
 เหมือนนกวางที่ถูกล่า และเหมือนแกะที่ไม่มีผู้
 เลี้ยง
 ๑๕ เมื่อศัตรูเจอคนที่หลบซ่อนอยู่ คนนั้นก็
 จะ ถูกแทงตาย
 ใครที่ถูกจับได้ก็จะถูกฆ่าด้วยดาบ
 ๑๖ ลูก เล็กเด็ก แดงของ พวกเขาจะถูก ฟาด
 เป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาพวกเขา

บ้านของ พวกเขาจะถูก ปล้นและภรรยา
 ของพวกเขาจะถูกข่มขืน
 ๑๗ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ดูไว้ เรากำลังยุแห่ยชาว มีเดียให้โจมตีบาบิโลน
 พวกเขาจะมีเดียนี้ไม่สนเรื่องเงินทอง
 ๑๘ คนธนูของพวกเขาจะฆ่าคนหนุ่มๆ
 พวกเขาจะไม่เมตตาต่อเด็กๆและพวกเขาไม่
 มองเด็กด้วยความสงสาร
 ๑๙ บา ลิโลน อาณาจักรที่สวยงามที่สุดใน
 ท่ามกลางอาณาจักรทั้งหลาย เมืองที่คน
 บาบิโลน ภาควงมิไจมาท †
 บาบิโลนก็จะเป็นเหมือนเมืองโสโดมและโก
 โมรธา ตอนที่พระเจ้าโค่นล้มสองเมือง
 นั้น
 ๒๐ จะไม่มีใครอยู่ที่นั่นได้อีกต่อไปและจะไม่มี
 ใครตั้งรกรากที่นั่นได้อีกตลอดชั่วลูกชั่ว
 หลาน
 คนอาหารบักจะไม่ตั้งเต็นท์ที่นั่นและพวกคุณ
 เสี่ยงแกะก็จะไม่เอาแกะมานอนลงที่นั่น
 ๒๑ แต่สัตว์ป่าจะมานอนลงที่นั่น
 และพวกบ้านในเมืองบาบิโลนจะเต็มไปด้วย
 พวกหมาป่า
 พวกนกกระจอกเทศจะมาอาศัยอยู่ที่นั่น
 และพวกปีศาจในรูปแพะจะมาวิ่งเล่นอยู่แถว
 นั้น
 ๒๒ พวกหมาในก็จะมาเห่าหอนอยู่บนหอคอย
 ของบาบิโลน
 และพวก หมาป่าก็จะมาเห่า หอนใน วังอัน
 สวยงามของบาบิโลน
 จุดจบของบาบิโลนใกล้มาถึงแล้ว
 และพระองค์จะไม่ ต่อ เวลาให้กับพวกเขาอีก
 แล้ว”

อิสราเอลจะกลับบ้าน

๑๕ แต่พระ ยาห์เวห์จะเมตตาต่อเขา
 ๑๕ โคบ พระองค์จะเลือกคน อิสราเอล
 อีก ครั้ง พระองค์จะ ให้พวกเขาอยู่อย่าง
 ปลอดภัยในแผ่นดินของพวกเขาเอง และคน
 ต่างชาติก็จะมาสมทบกับพวกเขาและมาเป็น
 สมาชิกใน ครอบครัวของ ยา โคบ ๒ ชนชาติ

* ๑๓:๑๙ *คนบาบิโลน* ในที่นี่คือ คนเคลเดีย เคลเดียเป็นเผ่าหนึ่งที่อยู่เ็นบาบิโลนส่วนใต้ ที่
 ขึ้นมาครอบครองบาบิโลนทั้งหมดในปี ๖๒๖ ก่อน ค.ศ.

† ๑๓:๑๙ *คนบาบิโลนภาควงมิไจมาท* หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมืองที่เป็นสง่าราศีและ
 ความภาคภูมิใจของคนเคลเดีย”

ต่างๆเหล่า นั้นจะนำพวก อิสราเอลกลับ ไปยังบ้าน เมืองของ คน อิสราเอล เอง และครอบครัวของ อิสราเอลก็จะเอาคนต่างชาติเหล่านั้นทั้งชายและหญิง มาเป็นทาสในแผ่นดินของพระยาห์เวห์ คนอิสราเอลจะจับคนที่เคยจับพวก เขาไปเป็น ทาส มาเป็น ทาสเสียเอง และคน อิสราเอลก็จะปกครองเหนือคนพวกนั้นที่เคยข่มเหงอิสราเอลมาก่อน

เพลงกล่อมคร่ำครวญในงานศพของกษัตริย์บาบิโลน

^๓เมื่อพระ ยาห์เวห์ให้เจ้าได้ หลุด พ้นจากความเจ็บปวด ความเดือดร้อน และการถูกบังคับให้ทำงานอย่าง ทาส “เมื่อ ถึงตอน นั้น เจ้าจะได้ร้องเพลงเยาะเย้ยกษัตริย์ของบาบิโลนว่า

“นำสมเพชจริงๆที่กษัตริย์ที่โหดร้ายนั้น พบกับจุดจบอย่างนี้

นำสมเพชจริงๆที่การปกครองด้วยความเยอหยิ่งจองหองนั้นพบกับจุดจบอย่างนี้

^๔พระ ยาห์เวห์ได้ หักไม้ ตะบองของพวก เลวทราม

พระองค์ได้ หักไม้คทาของพวก ผู้ครอบครองทิ้งไป

^๖กษัตริย์บา บิ โลนตีชนชาติทั้ง หลายด้วยความโกรธ ตีพวกเขาอย่างไม่หยุดยั้ง

ครอบครองชนชาติทั้ง หลายด้วยความ โกรธข่มเหงคนอย่างไม่เคยผ่อนปรน

^๗แต่ตอน นี้ ทั้งแผ่นดิน โลกก็พิท ผ่อนและสงบเงียบ

ผู้คนก็เริ่มร้องเพลงกัน

^๘แม้แต่พวก ดันสนและสน ซี ดาร์ของเลบานอนก็ยังดีใจเพราะเจ้าพ่ายแพ้

พวกต้นไม้ นั้นพูดว่า ‘ตั้งแต่เจ้าถูกโค่นล้มลงก็ไม่มีใครมาตัดพวกเราอีกเลย’

^๙แดนคนตาย เบื้องล่างยังตื่นเต้นดีใจที่จะได้เจอกับเจ้าเมื่อเจ้าไปถึง

มันปลุกวิญญาณ ต่างๆของ คน ตายเพื่อมาต้อนรับเจ้า

มันปลุกวิญญาณของทุกคนที่เคยเป็นผู้นำในโลกนี้

มันบังคับให้ทุก คนที่เคยเป็นกษัตริย์ของชนชาติทั้ง หลายให้ลุก ขึ้นจากบัลลังก์ของพวกเขา

^{๑๐}พวก นั้นทุก คนจะพูดกับ เจ้าว่า ‘เจ้าได้กลายเป็นผู้อ่อนแอเหมือนพวกเราแล้ว เจ้าเป็นเหมือนกบพวกเราแล้ว’

^{๑๑}สง่าราศีเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตายพร้อมกับเสียงพิณต่างๆของเจ้า

ตัวหนอนแมลงวันก็แผ่อยู่ใต้เจ้าเหมือนเตียง และพวกตัวหนอนก็คลุมเจ้าเหมือนผ้าห่ม

^{๑๒}นำ สมเพชจริงๆที่เจ้าตกลง มาจากสวรรค์ ชะสูงขนาดนั้น

เจ้าผู้เป็นดาวรุ่ง และลูกของรุ่งอรุณ ดูเจ้าสิ ถูกโค่นลงมานดินแล้ว

ถึงเจ้าจะเคยเป็นผู้ พิชิตชนชาติทั้ง หลายก็ตาม

^{๑๓}เจ้าคิดในใจว่า ‘เราจะขึ้นไปบนสวรรค์ เราจะยกบัลลังก์ของเราขึ้น สูงเหนือหมู่ ดาวของพระเจ้า

เราจะนั่งอยู่บนภูเขาที่พวกเทพมาชุมนุมกัน บนเนินลาดของภูเขาซับฟอน

^{๑๔}เราจะขึ้นไปเหนือเมฆ เราจะเป็นอย่างพระเจ้าผู้สูงสุด’

^{๑๕}แต่เจ้ากลับถูกนำลงมาที่แดนคนตายนี้ มาอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของหลุมนี้

^{๑๖}คนเหล่านั้นที่เห็นเจ้า ก็จะต้องเจ้า พวกเขาจะคิดอย่างนี้เกี่ยวกับเจ้า

‘นี่นะหรือเป็นคนเดียวกันกับที่ทำให้แผ่นดินโลกไหว

คนที่ทำให้อาณาจักรต่างๆสะท้อนสะท้อน

^{๑๗}นี่นะ หรือคน ที่ทำให้แผ่นดิน โลกกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่าและพังทลายเมืองต่างๆของมัน

นี่นะหรือคนที่ไม่ยอมปล่อยให้เขลยของเขา กลับบ้าน’

^{๑๘}กษัตริย์ทั้งหมดของชนชาติทั้ง หลาย ต่างก็ถูกฝังอย่างสมเกียรติ

ต่างคนต่างอยู่ในอุโมงค์ฝังศพของตน

^{๑๙}แต่เจ้ากลับถูก โยนออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า

เหมือนกับซากศพที่น่าขยะแขยง เจ้าถูกทับด้วยศพของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าในสนามรบ ที่ถูกตามแหง

* ๑๔:๑๓ *ภูเขาซับฟอน* คำฮีบรูนี้หมายถึง “ทางเหนือ หรือที่หลบซ่อน” หรือเป็นภูเขาบนสวรรค์ที่พวกพระเจ้าของคนคะนองประทุษกรณ

ที่ลงไปในหลุมแห่งความตายที่เป็นหิน
เจ้าเป็นเหมือนซากศพที่ถูกคนเหยียบ ย่ำ
ไปมา

๒๐ เจ้าจะไม่ ได้ถูก ผังร่วม กับกษัตริย์ อื่นๆ
เหล่านั้น

เพราะเจ้าได้ทำลายประเทศของเจ้าเอง
เจ้าได้ฆ่าคนของเจ้าเอง
อย่าให้มีใครพูดถึงลูกหลานของพวกที่ทำการ
ที่ชั่วร้ายนั้นอีกเลย

๒๑ เตรียมที่สำหรับฆ่าพวก ลูกชายของ เขา
เพราะความบาปของพ่อของพวกเขา
ขออย่าให้พวกเขารู้ได้ลุกขึ้นมายึดครองโลกนี้
หรือให้โลกนี้เต็มไปด้วยเมืองต่างๆของ
พวกเขา”

๒๒ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “เรา
จะลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกเขา เราจะทำลายบา
บิโลน เราจะทำให้ชื่อเสียงของ มันหมดไป
เราจะไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิต รวมถึงลูก
และหลานของเจ้าด้วย” ๒๓ พระยาห์เวห์ ผู้มี
ฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า “เราจะทำให้บาบิโลนกลายเป็น
ที่อยู่ของพวกเม่นและเป็นหนองน้ำ เรา
จะกวาดมันทิ้งไปเหมือนใช้ไม้กวาด”

พระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรีย

๒๔ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้สาบานไว้
อย่างนี้ว่า

“เราตั้งใจจะให้มันเป็นอย่างไร
มันก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น
เราได้วางแผนไว้ว่าอย่างไร
มันก็จะเป็นไปตามนั้น”

๒๕ เราจะหักอัสซีเรีย* ทั้งในแผ่นดินของเรา
เราจะเหยียบ ย่ำพวก มันบนภูเขา ทั้ง หลาย
ของเรา

เราจะเอาทั้ง แอกที่อัสซีเรียวาง ไว้บนคอของ
ยูดาห์
และภาระ หนักของ อัส ซีเรียที่ยู ดาห์แบก ไว้
ออกไป”

๒๖ นี่คือแผนที่ได้วางไว้สำหรับโลกทั้งโลก
และนี่คือมือของพระองค์ที่ยื่นออกไปจัดการ
กับชนชาติทั้งหลาย

๒๗ เพราะเมื่อพระ ยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง ลิ่นได้
วางแผน
ใครจะล้มเลิกมันได้

เมื่อพระองค์ยื่น มือของ พระองค์ออก ไป
จัดการ
ใครจะหันมามันกลับได้

ข่าวสารของพระเจ้าถึงคนฟีลิสเตีย

๒๘ ในปีที่กษัตริย์อาหัสตาย †ข่าวสาร นี้ได้
มาถึงว่า

๒๙ “พวกเจ้าคนฟีลิสเตียทุกคน
อย่าได้ตั้งใจเลยที่ไม่ตะบองที่ตีพวกเจ้านั้นได้
หักไปแล้ว

เพราะจากครอบครัวของงู ตัว นั้นก็จะเกิดงู
พิษที่อันตรายกว่าตัวมันขึ้นมา
และลูกของมันนั้นก็จะเป็นงูไฟที่บินได้

๓๐ คน ยากจนที่สุดจะมี กินอย่าง เหลือเพื่อ
เหมือนแกะเล็มหญ้า

และคนขัดสนก็จะนอนลงอย่างปลอดภัย
แต่เราจะทำให้ครอบครัวของ เจ้าอด อาหาร
ตาย

และคนที่เหลืออยู่ของเจ้า เราจะฆ่าเสีย

๓๑ ประตูเมืองเอัย ร้องคร่ำครวญเถิด เมือง
เอัย ร้องให้ออกมา

คนฟี ลิส เตียทุกคนเอัย ให้พวก เจ้ากลัวจน
หลอมละลายไป

ดูทางเหนือหนีซิ มีควันตลบพุ่งขึ้นมาแล้ว
และกองทัพที่กำลังลงมานั้น ไม่มีใครในพวก
เขาที่ตามไม่ทัน”

๓๒ จะตอบกับพวก ผู้ ส่ง ข่าวที่มาจากฟี ลิส
เตียหน่ว่าอย่างไรดี ให้ตอบพวกมันไปว่า
“พระยาห์เวห์ตั้งศิโยนให้แข็งแรง และแม้แต่
คน ยากจนของ พระองค์ก็ยังสามารถเข้าไปหลบ
ภัยในเมืองศิโยนได้”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับคนโมอับ

๑๕ ^๑นี่คือข่าวสาร เกี่ยวกับคนโมอับ
ภายในคืนเดียว กองทัพศัตรูได้มา
ยึดเอาทรัพย์สินสมบัติของเมือง อารัน โม
อับ

และทำลายเมืองนั้นไป

ภายในคืนเดียว กองทัพศัตรูได้เข้ามายึดเอา
ทรัพย์สินสมบัติของเมืองคีร์โนโมอับ

และทำลายเมืองนั้น

๒ ชาวตีโบนได้ขึ้นไปยังวิหารของพวกเขา

* ๑๔:๒๕ **อัสซีเรีย** เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล
† ๑๔:๒๘ **ปีที่กษัตริย์อาหัสตาย** คือประมาณปี ๗๒๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ขึ้นไปยังสถานที่ นมัสการของพวกเขา เพื่อ
 ร้องให้คร่ำครวญกัน
 คน โม อับ ร้อง คร่ำครวญให้ กับเมือง เน โบ
 และเมืองเมเดบา †
 ทุกคนโกนหัว โคนเคราไว้ทุกซีกกัน
 ๓ ตามท้อง ถนของ พวกเขา ผู้คนก็สวม
 เสื้อผ้ากระสอบไว้ทุกซีกกัน
 บนดาดฟ้าและลาน นืด พบ ทุ ก คน ร้อง ห่ม
 ร้องให้ ล้มตัวลงในกองน้ำตา
 ๔ คนในเมืองเฮซโบน และเอลเอลห์
 ส่งเสียงร้อง ดั่งไปไกลถึงเมืองยาฮาซ
 เพราะอย่าง นี้จึงทำให้พวก ผู้ชายที่ถือ อาวุธ
 ของโมอับ
 พลอยร้องเสียง ดังไป ด้วยความ ออก สิ้น ขวัญ
 แฉวน
 ๕ จิตใจของ ผมร้องด้วยความ เศร้าให้ กับโม
 อับ
 คนของโมอับวิ่งหนีไปไกลถึงโตอาร์ ไปถึงเอ
 กลัทเชลียาห์
 ผู้คนหนีขึ้นไปตามทางบนภูเขาไปถึงลูฮีท
 พวกเขา ก็ร้องไห้ ในระหว่าง ทางที่ไปไฮโรนา
 อิม พวกเขา ร้องไห้ เสียงดังมาก
 ๖ ลำธารนิมริม ได้เหือดแห้งไป
 หญ้าก็เหี่ยวแห้งตาย
 พืชพันธุ์ก็ตายหมด
 ไม่เหลือความเขียวขจีให้เห็นอีกเลย
 ๗ เพราะเหตุ นี้ พวกเขา จึงได้ชน ย้ายทุรพิyth
 สมบัติที่พวกเขาหา มา ได้และสิ่ง ที่พวกเขา
 เขาได้เก็บสะสมไว้
 ข้ามพรมแดนตรงลำห้วยต้นป้อปหล้า ‡
 ๘ เสียงร้องดังระงมไปทั่วเขตแดนของโมอับ
 เสียง ร้องของพวกเขาดังไป ไกลถึงเมือง เอ
 กลูอิมและดังไปถึงเมืองเบเออร์เอลิม
 ๙ และนำในเมืองดีโมน ๑ เต็มไปด้วยเลือด

ใช้ แล้ว เราอย่าให้เวรจะนำความทุกข์ ยาก
 มากกว่านี้มาให้กับดีโมนอีก
 ส่วนคนโมอับที่หลบหนีและหลงเหลืออยู่ใน
 แผ่นดิน

เราจะส่งสิ่งใดมากัดกินพวกเขา

๑๖ ๑ ให้ส่ง ส่วยพวก ลูก แกะไปให้กับผู้
 ปกครองแผ่นดิน

ให้ส่งลูกแกะจากเสลา ผ่านทะเลทรายไป
 ยังภูเขาแห่งนางสาวศิโยน

๒ สาวๆของ โม อับ อยู่ตรงท่า ลุย ข้ามของ
 แม่น้ำอารโนน

พวกเขา เป็นเหมือน กับนก น้อย
 กระดุกกระดิกปีกไปมา

เหมือนลูกนกที่ตกจากรังกระจัดกระจายอยู่

๓ พวกเขาพูดว่า “ขอคำ แนะนำหน่อย ช่วย
 บอกหน่อยว่าจะทำยังไงดี

ตอนเที่ยงวัน ช่วยให้ร่มเงาเหมือนกลางคืน
 หน่อย §

ช่วยแอบซ่อนพวกเราที่ถูกขับไล่ออกมาจาก
 แผ่นดินของตนเอง

อย่ามอบพวกเราที่หนีมาหลบภัยให้กับศัตรู
 เลย

๔ ปลอ่ยให้พวกเราที่ถูก ขับไล่ออกมาจากโม
 อับตั้งรกรากอยู่กับท่านด้วยเถิด

ขอให้เป็นที หลบ ภัยสำหรับพวก เราจาก ผู้
 ทำลาย”

เมื่อพวกเขา มาปล้นสะดมโมอับหยุดแล้ว
 และการทำลายได้จบลงแล้ว

และพวก นั้นที่เหยียบ ย่ำแผ่นดินได้ หายตัว
 ไปแล้ว

๕ เมื่อนั้น จะมีบัลลังก์ถูกตั้งขึ้นในเดิณฑ์ของ
 ดาวิด ด้วยความรู้กมั่นคง

และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้นก็จะสัตย์ซื่อ คนผู้นี้
 จะตัดสินอย่าง ยุติธรรมและจะไวในการ
 ทำสิ่งที่ถูกต้อง

* ๑๕:๒ เนโบ ชื่อของเมืองหนึ่งในโมอับ และเป็นชื่อของเทพเจ้าองค์หนึ่งของพวกเขา

† ๑๕:๒ เมเดบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในโมอับ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า “เศร้าใจ
 มาก”

‡ ๑๕:๗ ลำห้วยต้นป้อปหล้า เป็นลำห้วยเล็กๆในประเทศโมอับ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า
 “ลำห้วยอาราบา”

§ ๑๕:๙ ดีโมน ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูหมายถึง “เลือด”

§ ๑๖:๓ ช่วยให้ร่มเงาเหมือนกลางคืนหน่อย ประโยคนี้หมายถึง “ช่วยปกป้องเราจากศัตรู
 ด้วย”

* ๑๖:๕ ในเดิณฑ์ของดาวิด หรือ “ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด”

๖ พวกเราได้ยินว่า คน โม อับ นั้นเยอ หยิ่ง
 จองห้องมาก
 เราได้ยินเกี่ยวกับความหยิ่งยโส ความทะนง
 ตน และความเดือดดาลของเขา
 เรื่องที่พวกเขาโอ้อวดนั้น
 ไม่เป็นความจริง
 ๗ ดังนั้นชาวโมอับเอ๋ย ให้พวกเจ้าทุกคนร้อง
 คร่ำครวญสำหรับชนชาติของตนเกิด
 ให้โอด ครวญอย่างสะเทือนใจถึงขนม เด็กที่
 เอร็ดอ่อยที่ทำจากลูกเกดของเมือง คีร์
 ทะเรเซท †

๘ สวนองุ่นของเฮซโบน และเถาองุ่นของสิบ
 มาห์ไม่สามารถออกรวงได้
 เพราะพวก เจ้า นายของชนชาติ ต่างๆได้ พัง
 ถลายเถาองุ่นพวกนั้นไป
 เถาองุ่นพวกนี้เคยแผ่ไปไกลถึงเมืองยาเซอร์
 พวกมันเคยเลื้อยไปถึงทะเล ทราย กิง ก้าน
 ของมันเคยแผ่ กระจาย และข้าม ทะเล
 ไป

๙ เพราะอย่างนี้ ผมถึงได้ร้องให้ร่วมกับคนยา
 เซอร์สำหรับสวนองุ่นของสิบมาห์
 เฮซ โบนและเอ เลอาเลห์เอ๋ย ผมจะราด คุณ
 ด้วยน้ำตาของผม
 เพราะเสียงโห่ ร้อง ยินดีกับการ เก็บเกี่ยวผล
 ไม้และเมล็ดข้าวได้หยุดไปแล้ว ‡

๑๐ ความสุขสนุกสนานได้ถูกยึดไปจากสวนที่
 เกิดผลนั้นแล้ว
 และในสวน องุ่นทั้งหลายก็ไม่มีเสียง เพลง
 หรือเสียงโห่ร้องยินดีอีกต่อไป
 ไม่มีใครเหยียบย่ำองุ่นในบ่อย่ำอีก
 เสียงโห่ ร้อง ยินดีของพวก คน เก็บเกี่ยวได้
 หยุดไป

๑๑ เพราะอย่าง นี้ จิตใจของ ผมได้ร้อง
 คร่ำครวญให้ กับโม อับเหมือน กับเสียง
 พิณในงานศพ

และส่วนลึกของผมก็ร้องให้ให้กับคีร์เฮเรส ¶
 ๑๒ เมื่อคนโมอับขึ้นไปทีนมัสการของเขา เมื่อ
 พวกเขาเข้าไปในสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ของเขา

พวกเขาถือธนูจวนหมดแรง
 แต่มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร

๑๓ นั่น คือข่าวสารที่พระ ยาห์เวห์พูดใน
 อดีตเกี่ยวกับคน โม อับ ๑๔ แต่เดี๋ยวนี้ พระ
 ยาห์เวห์ บอกว่า “ในอีกสามปี ตรงเผงอย่าง
 กับที่ลูกจิ้งนั้บ วัน เวลาที่เขาตกลงทำงาน
 ศักดิ์สิทธิ์ของ โม อับก็จะถูก ลบหลู่ ถึง แม้จะมี
 คนมากมายก็ตาม แต่ในที่สุดก็จะมีไม่กี่คน
 เหลือรอด § และพวกมันก็จะอ่อนแอด้วย”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับดามัสกัส

๑๗ †† นี่คือนิวสาร ** เกี่ยว กับดามัสกัส

“ดูสิ ในไม่ช้าดามัสกัสจะไม่เป็นเมืองอีกแล้ว
 มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
 ‡ หมู่บ้านต่างๆของเมืองอาร์โรเออร์ ‡ จะถูก
 ทอดทิ้งตลอดไป
 มันจะเป็นที่สำหรับฝูงแพะแกะ
 ฝูง แพะ แกะจะนอนกัน อยู่ที่ นั้นและจะไม่
 ใครมายุ่งกับพวกมัน

¶ ป้อมปราการของเมืองเอฟราอิมจะหายไป
 และจะไม่มีการขังขังปรักครองในดามัสกัสอีก
 แล้ว

พวก อาร์ม * ที่ยังหลงเหลือ อยู่จะ ถูกห้าม
 เกียรติเหมือน กับที่คน อิสราเอลกำลัง
 เป็นอยู่”

พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น

† ๑๖:๗ คีร์ทะเรเซท เป็นเมืองหนึ่งในประเทศโมอับ
 ‡ ๑๖:๙ เพราะเสียงโห่ร้อง ... หยุดไปแล้ว หรือแปลได้อีกว่า “เสียงโห่ร้องของศัตรูได้ตกลง
 มาบนผลไม้มันที่สุดงามและการเก็บเกี่ยวของเจ้าแล้ว”
 ¶ ๑๖:๑๑ คีร์เฮเรส เป็นเมืองหนึ่งในประเทศโมอับ มีความหมายว่า
 “เมืองที่ถูกเลือกมาเพื่อทำลาย” หรือแปลตรงๆตามภาษาฮีบรูได้ว่า “เศษหม้อแตก”
 § ๑๖:๑๔ ไม่มีคนเหลือรอด หรือ “ไม่มีอำนาจ”
 ** ๑๗:๑ ข่าวสาร หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “การะ”
 †† ๑๗:๑ ดามัสกัส เป็นเมืองหนึ่งในประเทศอาร์ม หรือซีเรีย
 ‡ ๑๗:๒ อาร์โรเออร์ เป็นสถานที่แห่งหนึ่งในประเทศอาร์ม (ซีเรีย)
 * ๑๗:๓ อาร์ม เมืองทางตอนเหนือของอิสราเอล

๔ ในเวลานั้นศักดิ์ศรีของยาโคบจะตกต่ำ และความ อ้วนของ เขาก็จะกลายเป็นผอม ขี้ ก้าง

๕ อิสราเอลจะถูก ตัด ลงเหมือน กับคน เกี้ยว ข้าวเกี้ยว ต้นที่ยืนต้น อยู่และมือของ พวกเขาเกี้ยวรวงข้าว

อิสราเอลจะว่างเปล่าเหมือน กับห้อง ทุ่งใน หุบเขาเรฟาอิม ภายหลัง จากที่คนมาเก็บ เอาเศษรวงข้าวไปหมดแล้ว

๖ จะมีคน เหลือ อยู่ในอิสราเอลน้อย มาก เหมือนกับตอนที่ต้นมะเดื่อถูกตัด แล้วเหลือแค่สองสามลูกอยู่บนกิ่งบนสุดหรือ เหลือสีห้าลูกบนกิ่งที่ออกลูกตกนั้น” พระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนี้

๗ ในวัน นั้นผู้คนก็จะวางใจในพระเจ้าผู้ สร้างพวกเขา พวกเขาจะพึ่งพาผู้ ศักดิ์สิทธิ์ ของอิสราเอล “พวกเขาจะไม่ วางใจในแท่น บูชาต่างๆที่พวกเขาสร้าง ขึ้นมากับ มือ และ พวกเขาจะไม่ พึ่งพาพวกเขาเจ้าแม่อาเซราห์ และแท่นบูชาสำหรับเผ่าเครื่องหอมที่พวกเขาสร้างขึ้นมากับนิ้วของพวกเขาเอง

๘ ในเวลานั้น เมืองป้อมปราการต่างๆของ พวกเขาจะระกร้าง เหมือนตอนที่คนฮีไวต์ และคน อา โม ไรต์ได้ ทิ้งแผ่น ดินของ พวกเขาไปเมื่อคนอิสราเอลมาถึงและมันจะกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า

๙ เจ้าได้ล้มพระเจ้าที่ช่วยกู้เจ้าไว้ เจ้าจำ ไม่ได้ว่าพระเจ้าได้ปกป้อง เจ้าเป็น เหมือนหินหลบภัยของเจ้า เพราะอย่างนี้ ถึงเจ้าจะปลูกต้นไม้ที่สวยงาม ถึง เจ้าจะปลูกเถา องุ่นที่ แปลกๆมาจาก แดนไกล

๑๐ ถึง เจ้าจะพยายามทำให้มันโต ขึ้นใน วันที่ เจ้าปลูกมัน ถึงเจ้าพยายามจะทำให้มันงอกขึ้นมาในวันที่ เจ้าหว่าน

แต่ผลของ มันจะหาย ไปใน วันที่โรค ร้ายมา ทำลาย และในวันที่ความเจ็บปวดที่ไม่สามารถรักษา เยียวยามาถึง

๑๑ ฟังสิ เสียงกึกก้องของคนเป็นจำนวนมาก

พวกเขาทำเสียง ดังกึกก้องเหมือน กับเสียง กึกก้องของทะเล

๑๒ ฟังนั่นสิ เสียงดังสนั่นหวั่นไหวของชนชาติทั้งหลาย

พวกเขาตั้งสนั่นเหมือนเสียงดัง สนั่นของ น้ำ ที่มีกำลังมหาศาสตร์

๑๓ ชนชาติ ต่างๆตั้ง สนั่นเหมือน กับเสียง ดัง สนั่นของน้ำเป็นจำนวนมาก แต่พระเจ้าจะร้องเข้าใส่พวกเขาและพวกเขา จะวิ่งหนีไปไกลๆ

พวกเขาจะเป็น เหมือนแกลบบนพวกภูเขาที่ถูกลมพัดปลิวไป หรือเป็นเหมือนพุ่มไม้แห้งที่ถูกพายุ พัดปลิว ไป

๑๔ ในตอนเย็น พวกเขาน่าสยดสยอง แต่ก่อนรุ่งเช้า พวกเขาก็หายไปหมดแล้ว นี่คือนสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนพวกนั้นที่พยายาม จะยึดเอาของๆเราไป

นี่คือกรรมของคนพวกนั้นที่พยายามจะปล้น เอาทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาไป

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับชาวเอธิโอเปีย

๑๘ ^๑เอ๋ย แผ่น ดินที่เต็มไปด้วยเสียง หึ่งๆของปีกแมลง †

เป็นดิน แดนที่อยู่ เหนือพวก แม่น้ำของ เอธิโอเปีย †

๒ แผ่น ดิน นนสงพวก ทูตมาทางแม่น้ำ ไนล์ ด้วยเรือที่ทำจากต้นกกที่แล่นมาบนน้ำ นั้น

ไป พวกผู้ส่งข่าวที่ว่องไวทั้งหลาย ไปหาชนชาตินั้นที่ร่างสูงและมีผิวเรียบ ไปหาคนพวก นี้ที่คนทั้ง โลกและไกลต่างก็พากันเกรงกลัว

เป็นชนชาติเข้มแข็งที่ชอบเหยียบย่ำชนชาติ อื่นๆ

เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่าน

๓ พวกเจ้าทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ พวกเจ้าที่อยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อมีรัฐสัญญาถกขึ้นบนพวกภูเขา ดูให้ดี และเมื่อได้ยินเสียงแตรเป่า ฟังให้ดี ^๔เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดกับผมว่าอย่างนี้

† ๑๗:๕ หุบเขาเรฟาอิม เป็นหุบเขาที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเยรูซาเล็ม

‡ ๑๘:๑ เต็มไปด้วย ... แมลง หรือ แปลได้อีกว่า “เต็มไปด้วยเรือใบ”

§ ๑๘:๑ เอธิโอเปีย หรือเรียกอีกอย่างว่า “อูซ” เป็นเมืองหนึ่งในแอฟริกา ใกล้กับทะเลแดง

“จากที่อาศัยของเรา เราจะคอยสังเกตุอย่าง
 เจียบๆ
 เจียบเหมือน กับความร้อนที่เพิ่ม ขึ้นในตอน
 กลางวันของฤดูร้อน
 หรือเจียบเหมือน กับน้ำค้างที่ก่อ ตัว ขึ้นใน
 ตอนเช้าของฤดูเก็บเกี่ยว
 ๕ เพราะก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว
 เมื่อดอกบานหมดแล้วและดอกได้กลายเป็น
 ผลองุ่นสูง
 พระองค์ก็จะลิดพวกแขนงด้วยขอลิด
 และพระองค์จะตัดกิ่งใหญ่ทิ้งไป
 ๖ พวก เถา อยู่นี้จะถูกริบ ไว้ให้พวก นกจาก
 ภูเขา

และพวกสัตว์บนแผ่นดินมากินกัน
 พวกนกนี้ก็จะพากันมากินในช่วงฤดูร้อน
 และพวก สัตว์ทั้งหมดบนแผ่นดินก็จะพา กัน
 มากินในช่วงฤดูหนาว”

๗ ในเวลานั้น ประชาตินั้นที่มีรูปร่างสูงและ
 ผิวเรียบที่คั่นทั้งไกลและใกล้หวาดกลัว ก็
 นำพวก ของขวัญมาถวายให้กับพระยาห์เวห์
 ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น คนพวกนี้ที่เป็นชนชาติที่เข้ม
 แข็งที่ชอบเหยียบ ย่ำชน ชาติ อื่นๆที่มีแม่น้ำ
 หลาย สายไหล ผ่านจะเอาพวก ของ ขวัญมา
 ถวายในสถานที่ซึ่งประชาชนร้องออกชื่อของ
 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นคือภูเขาไซออน

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับคนอียิปต์

๑๙ ๑ นี่คือนักข่าวเกี่ยวกับอียิปต์
 ดู นั่นสิ พระ ยาห์เวห์กำลังขี้อยู่บน
 เมฆที่ลอยมาอย่างรวดเร็วมาที่อียิปต์
 พวก เทพเจ้าของ อียิปต์จะกลัวจน ตัว สั่นต่อ
 หน้าพระองค์

และความ กล้าของคน อียิปต์ก็จะหลอม
 ละลายไป

๒ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “เราจะยุแหย่ให้คน
 อียิปต์ต่อสู้กันเอง

พี่น้องรบกันเอง เพื่อนบ้านรบกันเอง
 เมืองนี้จะรบกับเมืองนั้น

อาณาจักรนี้จะรบกับอาณาจักรนั้น

๓ คนอียิปต์จะต่อสู้
 เราจะทำให้แผนต่างๆของพวกเราสับสน
 พวกเขาจะขอคำปรึกษาจากพวกบูรพาจารย์
 จากพวก วิญญาณของคน ตาย จากพวก
 คนทรงเจ้า จากพวกหมอดู

๔ เราจะมอบอียิปต์ให้ไปตกอยู่ในเงื้อมมือ
 ของเจ้านายที่โหดร้าย

และกษัตริย์ที่มี อำนาจ มากก็จะมาปกครอง
 เห็นพวกเขา”

พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด
 ไว้ว่าอย่างนั้น

๕ น้ำในแม่น้ำไนล์ก็จะเหือดแห้งไป
 แม่น้ำจะแห้งสนิทไป

๖ พวกคลองต่างๆก็จะเหือดแห้ง
 พวกลำธารของอียิปต์ก็จะค่อยๆเหือดแห้งไป
 พวกต้นกกและต้นอ้อก็จะเหี่ยวไป

๗ พวกพีชริมแม่น้ำไนล์จะหายไป
 ทุกอย่างที่ทำวานไปตลอดแนวของแม่น้ำไนล์
 ก็จะเหี่ยวแห้ง ถูกลมพัดไปและสูญหาย
 ไป

๘ ชาวประมงจะเศร้าโศกเสียใจ
 ทุกคนที่ตกเบ็ดในแม่น้ำไนล์จะร้องไห้ครวญ
 คราง

และทุกคนที่ทอดแหในน้ำจะท้อแท้ไป
 ๙ คนงานที่หิวปานจะสิ้นหวัง
 รวมทั้งคนที่ท้อผ้าลินินด้วย

๑๐ พวกช่างทอผ้าของพวกเราจะหดหู่ใจ
 คนพวกนั้นที่ทำงานรับจ้างก็จะเศร้าใจ

๑๑ พวกผู้นำของเมืองไซออนนี้ โคตรโง่เลย
 พวก ที่ปรึกษาอันชาญฉลาดของ ฟาโรห์ก็ให้
 คำแนะนำที่โง่ๆ

พวกแกพูดกับฟาโรห์ได้ยังไงว่า
 “ผมเป็นคน หนึ่งในพวก ชาญ ฉลาดเป็นเชื้อ
 สายของพวกกษัตริย์โบราณ”

๑๒ อียิปต์ เอ๋ย คนฉลาดของ เจ้าหาย ไปไหน
 หมดแล้ว

ให้พวก เขามาบอกกับ เจ้า และเปิดเผยให้
 เจ้า รู้สิ ว่าพระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นมี
 แผนการต่อต้านอียิปต์ไว้อย่างไรบ้าง

๑๓ พวกผู้นำของไซออนถูกหลอก
 และพวก ผู้นำของ เมมฟิสโดน หลอก ลงไป
 แล้ว

พวกที่เป็นหิน มุม เอกของ เผ่า ต่างๆของ
 อียิปต์ได้น้ำอียิปต์หลงทางไป

๑๔ พระ ยาห์เวห์ได้เทวิญญาณแห่งความ
 สับสนเข้าไปในพวกเขา
 แล้วพวก เขาทำให้อียิปต์เดิน โซเซ ไปในพวก
 เรื่องที่ ทำ เหมือนคนเมาเดิน โซเซ และ
 ลื่นลงไป ในอ้วกของมัน

๑๕ ไม่มีใครสามารถทำอะไรเพื่อช่วยอียิปต์ได้
 ไม่ว่าเขาจะเป็นหัวหรือหาง

จะเป็นคนสำคัญหรือไม่สำคัญ *ก็ช่วยไม่ได้
ทั้งนั้น

^{๑๖}ในเวลานั้น คนอียิปต์จะเป็นเหมือนกับ
ผู้หญิงตัวสั้นเทิ่มและกล่ว เมื่อพระยาห์เวห์
ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นเงือ มือ ซินจะฟาดพวก เขา
^{๑๗}แผ่นดินของยูดาห์จะกลายเป็นที่นำหวาด
กลัวสำหรับ อียิปต์ ฟูด ถึงคนยูดาห์เมื่อไหร่
คนอียิปต์ก็เกิดความกลัวเหมือนนั้น เพราะพระ
ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นได้วางแผนต่อ ต้าน
อียิปต์

^{๑๘}ในเวลา นั้นจะมี อยู่ห้า เมืองในแผ่นดิน
อียิปต์ที่พูดภาษาของคนคานาอัน †และพวก
เขาจะสวามานที่ จะจงรักภักดีต่อพระ ยาห์เวห์
ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น และเมืองหนึ่งในห้าเมืองนั้น
จะถูกเรียกว่า “เมืองแห่งดวงอาทิตย์” ‡

^{๑๙}ใน เวลา นั้นจะมีแท่น บูชาแท่น หนึ่งใน
สำหรับพระ ยาห์เวห์ในท่ามกลางแผ่นดิน
อียิปต์ และเมืองสาวรีย์เพื่อเป็นเกียรติให้กับ
พระยาห์เวห์ตรง พรหมแดนของอียิปต์ ^{๒๐}มัน
จะเป็นเครื่อง เตือน ใจและพยานในแผ่นดิน
อียิปต์ถึงพระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น เมื่อ
ผู้คนร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์
เพราะถูก กัดขี้นมเหงจาก ศัตรูของพวกเขา
พระองค์ก็จะส่งผู้ ช่วย ให้ รอดมาให้พวกเขา
และผู้ ช่วย นั้นจะมาสู่เพื่อพวกเขา และช่วย
ให้พวกเขา รอด ^{๒๑}พระ ยาห์เวห์จะสอนคน
อียิปต์เกี่ยวกับพระองค์ และคน อียิปต์ก็จะ
ได้รู้จักพระองค์ในเวลานั้น และพวกเขาที่จะ
ได้มานมัสการพระองค์ ถวายเครื่องบูชาและ
ของ ขวัญ ต่างๆและพวก เขากับบนบานและ
แก้บนต่อพระ ยาห์เวห์ ^{๒๒}พระ ยาห์เวห์จะตี
สอนอียิปต์ ทั้ง ตีสอนและรักษา พวกเขาจะ
หันมาหาพระยาห์เวห์และพระองค์ก็จะฟังคำ
อธิษฐานของพวกเขาและรักษาพวกเขา

^{๒๓}ใน เวลา นั้นก็จะมีทางหลวงจาก อียิปต์
ไปอัส ซีเรีย ¶คน อัส ซีเรียจะเข้ามาที่ อียิปต์

และคนอียิปต์ก็จะเข้าไปที่อัสซีเรีย แล้วพวก
เขาก็จะนมัสการพระเจ้าด้วยกัน

^{๒๔}ใน เวลา นั้น อิสราเอลจะมาร่วม กับ
อียิปต์และ อัส ซีเรีย เป็นสาม ชนชาติด้วยกัน
พวกเขาจะเป็นพระพรในโลกนี้ ^{๒๕}พระ
ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นจะอวยพรพวกเขาว่า
“อียิปต์ เราจะอวยพรเจ้า เจ้าเป็นคนของเรา
อัส ซีเรีย เราจะอวยพรเจ้า เจ้าเป็นผลงาน
จากมือของเรา อิสราเอล เราจะอวยพรเจ้า
เจ้าเป็นทรัพย์สมบัติของเรา”

อัสซีเรียจะชนะอียิปต์และเอธิโอเปีย

๒๐ ^๑ในปีที่กษัตริย์ซาร์ กอน Sแห่งอัส
ซีเรียได้ส่งแม่ทัพใหญ่ของเขาไปที่
อัส โจด และเขาได้ต่อสู้กับเมืองอัส โจดและ
ยึดเมือง นั้นไว้ได้ ^๒ในช่วง เวลา นั้น พระ
ยาห์เวห์ส่งข่าวสารโดยผ่านทางตัวอย่างของ
อิสยาห์ลูกชายของอามอส พระองค์พูดกับอิส
ยาห์ว่า “ไปถอดผ้ากระสอบ นนออก จากตัว
เจ้า และถอดรองเท้าสานด้วย” แล้วอิสยาห์ก็
ทำตามนั้น เขาจึงเดินเท้าเปล่าไปมาสวมแต่
กางเกงขั้นใน

^๓พระยาห์เวห์พูดว่า “อิสยาห์ผู้รับใช้ของ
เราเดิน เท้า เปล่าสวมแต่กางเกง ขน ในเป็น
เวลาสามปี นี้เป็นสิ่งเตือนใจและวางบอกเหตุ
ให้กับอียิปต์และเอธิโอเปีย **^๔เพราะกษัตริย์
ของ อัส ซีเรีย จะจับคน อียิปต์ไปเป็น เชลย
และกวาดต้อนชาวเอธิโอเปียไป ทั้งคนหนุ่ม
สาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิด
กันให้เห็น ทำให้อียิปต์อับอายยิ่ง นึก ^๕คน
เหล่า นั้นที่ฝากความ หวังไว้ กับเอธิโอเปีย
และมีความมั่นใจในอียิปต์ จะต้องตกใจกลัว
และผิดหวัง”

^๖ในเวลา นั้น คนที่อาศัย อยู่แถบ ทะเลจะ
พูดว่า “ดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนพวกนั้นที่
เป็นความหวังของเรา เราอุตส่าห์หวังหนีไปขอ
ความช่วยเหลือจากพวกเขา เพื่อจะได้ช่วยกู้

* ๑๙:๑๕ *คนสำคัญหรือไม่สำคัญ* หรือแปลตรงๆได้ว่า “จะเป็นกิงปาล์มหรือกก”
† ๑๙:๑๘ *ภาษาของคนคานาอัน* ก็คือภาษาฮีบรู ที่คนยิวใช้พูดกัน
‡ ๑๙:๑๘ *เมืองแห่งดวงอาทิตย์* เมืองนี้คงเป็นเมืองโออน (เฮลิโอโพลิส) มีเสียงคล้าย กับ
“เมืองแห่งความพินาศ”
¶ ๑๙:๒๓ *อัสซีเรีย* เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล
§ ๒๐:๑ *ซาร์กอน* เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรียในช่วงปี ๗๒๑-๗๐๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด
** ๒๐:๓ *เอธิโอเปีย* หรือเรียกอีกอย่างว่า “กูช” เป็นเมืองหนึ่งในแอฟริกา ใกล้กับทะเลแดง

พวกเราให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย แล้ว ที่นี้ พวกเราจะหนีรอดไปได้ยังงี้”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับบาบิโลน

๒๑ *นี่คือข่าวสารเกี่ยวกับบาบิโลน*

มีสิ่งหนึ่งมาจากทะเลทราย เหมือนกับพายุใหญ่พัดมาจากเนเกบ มันทมาจากดินแดนอันน่าสะพรึงกลัว ^๒ผมได้เห็นนิมิตที่เลวร้าย ในนิมิตนั้น ผมเห็นพวกคนทรยศกำลังหักหลังเจ้า ผมเห็นพวก ผู้ ทำลายกำลังยึดทรัพย์สมบัติ

เจ้า
พระยาห์เวห์ว่า “เอลาม ขึ้นไปโจมตีเลย มีเดีย โอบล้อมโจมตีบาบิโลนเลย เราจะหยุดเสียง ร้องครวญ ครางของชนชาติทั้งหลายที่บาบิโลนก่อขึ้น”

^๓เมื่อผมเห็นสิ่ง ที่เกิด ขึ้น นั้นทำให้ผม เจ็บปวดไปทั่วท้อง

อย่างกับผู้หญิงเจ็บตอนคลอดลูก สิ่งที่ผมได้ยินมาทำให้ผมวุ่นวายใจ สิ่งที่ผมเห็นมาทำให้ผมหวาดกลัว

^๔จิตใจของ ผมหม่น ติวไปหมด ผมตัว สั่น

นั่งงอไปด้วยความกลัว คำคืนอันแสน หวานของ ผมกลับทำให้ผม

กลัวจนตัวสั่น ^๕พวกเขาตั้งโต๊ะ

ปุปรม กินและดื่มกัน แล้วมีคนร้องว่า ลูกขึ้น พวกแม่ทัพนายกอง

ทั้งหลาย เตรียมโล่สำหรับรบ

^๖พระ ยาห์เวห์บอก กับ ผมว่า “ไป ตั้งทหาร

ยามคนหนึ่ง เมื่อเขาเห็นอะไร ก็ให้มารายงาน

^๗เมื่อเขาเห็นพวกรถรบลากด้วยม้าเป็นคู่ๆ คนซีลา คนซีอูสุ ให้เขาตื่นตัวเต็มที ให้ระวังอย่างเต็มที”

^๘แล้วทหาร ยาม ก็ร้องว่า “ข้า แต่องค์เจ้า ชีวิตข้าพเจ้ายืนเฝ้า ยามอยู่บนหอคอย

ทุกวัน และข้าพเจ้ายืนอยู่ประจำที่ทุกคืน

^๙ดูสิ มีรถรบคันหนึ่งที่ลากด้วยม้าคู่หนึ่ง แล้วคนบนรถรบนั้นร้องตะโกนว่า ‘บาบิโลนล่มสลายแล้ว’ ^{๑๐}มันล่มสลายแล้ว และพวก รูป ปั้นเทพเจ้าของ มันทั้งหมดก็ถูก ทำลายแตกเป็นชิ้นๆอยู่บนดิน”

^{๑๐}คนของเราเอ๋ย พวกเจ้าที่ถูกหวาด พวกเจ้า ที่ถูกผิดร้อน

ผมได้ยินอะไรมาจากพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง

สินพระเจ้าแห่งอิสราเอล ผมก็ประกาศไปอย่างนั้น

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับดูมาห์

^{๑๑}นี่เป็นข่าวสารเกี่ยวกับดูมาห์ ^๑

มีคนหนึ่งเรียกผมจากเมืองเสอีร์

“ยาม คินนี้มีข่าวอะไรจากดูมาห์ไหม

ยาม คินนี้มีข่าวอะไรไหม”

^{๑๒}ทหารยามตอบว่า “ผ่าน ไปวัน หนึ่งกับคิน หนึ่ง แล้วไม่มีข่าว

อะไรเลย”

ถ้าอยากจะถาม ค่อยกลับมาถามใหม่ละ”

ข่าวสารของพระเจ้าถึงอาระเบีย

^{๑๓}นี่คือข่าวสารเกี่ยวกับอาระเบีย *

ขบวนพ่อค้าจากเดดานเอ๋ย

*๒๑:๑ *บาบิโลน* หรือแปลตรงๆได้ว่า “ทะเลทรายใกล้ๆทะเล”

^๑๒๑:๘ *ทหารยาม* คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูฉบับหนึ่งที่พบในถ้ำคูมรัน แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า สิ่งใด

^๒๒๑:๙ *บาบิโลนล่มสลายแล้ว* อัสซีเรียมีชัยชนะเหนือบาบิโลนในปี ๖๘๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด

^๓๒๑:๑๑ *ดูมาห์* เป็นคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “เจียบ” หรืออาจจะเป็นชื่อของแหล่งน้ำแห่งหนึ่งในทะเลทรายในประเทศอาระเบียทางเหนือ ที่โดนอัสซีเรียยึดไป ในปี ๖๘๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด

^๔๒๑:๑๒ *ไม่มีข่าวอะไรเลย* คงหมายถึงว่าเมืองดูมาห์ถูกยึดแล้วไม่มีใครหนีออกมาส่งข่าวได้ ข่าวก็เลยเจียบตามชื่อเมือง (ดูมาห์)

*๒๑:๑๓ *อาระเบีย* หรือ “ดินแดนที่ว่างเปล่า”

เจ้าจะค้าง คินอยู่ตาม ฟุ่ม ไม้ในทะเลทรายอา
ระเบีย

๑๔ ชาวแผ่นดินเทมาเอีย
ให้เอานำออกมาให้คนที่หิวกระหายด้วย
ให้เอาขนมปังออกมาเลี้ยงคนที่ลี้ภัยด้วย
๑๕ เพราะพวกเขาได้หนีจากคมาตามา
หนีจากคานที่ซึกจากฝักพร้อมฟันแล้ว
หนีจากคันธนูที่ง้างพร้อมยิงแล้ว
หนีจากการสู้รบอย่างหนัก

๑๖ องค์เจ้าชีวิต พูดกับ ผมอย่าง นี้ว่า “ใน
หนึ่ง ปี ตรง เพงอย่าง กับที่ลูกจ้ำงนับ เวลาที่
เขาตกลงจะ ทำงาน ตักศิรีทั้งหมดของ เคด
าร์ ๓ จะจบสิ้นไป ๑๗ จำนวนนักรบแมนธนูใน
กองทัพลีจะเหลือ้น้อยมาก” เพราะพระ
ยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้ลั่นคำพูดไป
แล้ว

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม

๒๒

นี่คือข่าวสารเกี่ยว กับหุบเขาแห่ง
นิมิต †

เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าทุกคน
ถึงได้ขึ้นไปบนดาดฟ้ากัน
๒ ทำไมพวกเจ้าถึงได้ไปร้องกันใหญ่
ทำไมทั้งเมืองถึงส่งเสียงวุ่นวายอย่างนี้
ทำไมพวกเจ้าถึงยังมีหนามาเฉลิมฉลองกัน
ถึงคนของเจ้าไม่ได้ตายด้วยดาบในสนามรบ
แต่ก็ต้องมา ตายด้วยความ ออดอยากและโรค
ระบาด

๓ พวกผู้นำของเจ้าต่างก็พากันหนีไปด้วยกัน
แต่พวก เขาก็ถูก จับ หมด ไม่มีแม่แต่คัน ธนู
ติดตัว

พวกเจ้าที่ไปแอบซ่อนก็ถูกจับมาพร้อมๆกัน
ถึงแม้พวกเจ้าจะหนีไปไกลแล้วก็ตาม

๔ ดังนั้นผมถึงพูดว่า “อย่ามองผม
ให้ผม ร้องไห้อย่างขมขื่น
ไม่ ต้องพยายามมาปลอบโยน ผมในเรื่อง ที่
พวกคนที่ผมรักถูกทำลาย”

๕ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ได้
เลือกวันหนึ่งไว้แล้ว

ในวันนั้นมีการจลาจลเหยียบย่ำกันและความ
สับสนวุ่นวายขึ้นในหุบเขาแห่งนิมิต

กำแพงเมืองถูกทำลายลง
และคนใน หุบเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือ
จากคนที่อยู่บนภูเขา

๖ คนเอลามได้หยิบเอาคันธนูของตน
ขึ้นรกรบและขึ้นมา และทหารจากคิรีเตรียม
ไล่ไว้พร้อม

๗ ตอนนั้น พวกหุบเขาที่ดีที่สุดของท่านเต็ม
ไปด้วยรกรบ

และทหารมาก็เข้าประจำที่อยู่ตรงประตูเมือง
๘ แต่พระองค์ได้เอาการ ปกป้องคุ้มครองของ
ยูดาห์ไป

ในเวลานั้น พวกเจ้าได้ไว้วางใจในอาวุธที่เก็บ
ไว้ที่วังปา †

๙ พวกเจ้าได้ตรวจดูช่องโหว่หลายแห่งตรง
กำแพงเมืองของคาวิต พวกเจ้าได้เก็บสะสม
น้ำที่เอา มาจากสระ น้ำด้าน ล่าง ๑๐ พวก เจ้า
ได้นับจำนวน บ้านของเยรูซาเล็มและได้รื้อ
บ้านไปหลาย หลังเพื่อเอา อิฐมาซ่อมแซม
กำแพง ๑๑ พวก เจ้าได้สร้างที่ กัก เก็บ น้ำใน
ซอกระหว่างกำแพงด้านนอกกับด้านใน เพื่อ
รับ น้ำที่ไหล ลง มาจากสระ เก้า แต่พวก เจ้า
กลับไม่ได้ไว้วางใจในผู้คนที่สร้างเมืองนี้ขึ้น
มา พวก เจ้าไม่ได้นับถือผู้ นนท์ได้ออกแบบ
มันนานมาแล้ว

๑๒ ใน วัน หนู พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้ มี
ฤทธิ์ ทัง สิ้นเรียกให้คน ร้องไห้และเศก
เศรั
เรียกให้คน โคน หัวและใส่เสื้อผ้ากระสอบไว้
ทุกชี

๑๓ แต่ดูสิ ผู้คนกลับจัดงานเลี้ยงฉลองกัน
ฆ่าวัวฆ่าแกะ
กินเนื้อและดื่มเหล้าองุ่นกันอย่างสนุกสนาน
และพูด กันว่า “พวก เรามา กินและ ดื่มกัน
เถอะ

เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายกันแล้ว”

๑๔ พระยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทัง สิ้น เปิดเผยสิ่งนี้
ให้ผมได้ยินกับหูว่า

† ๒๑:๑๖ **เคดาร์** เมืองทางตะวันตกของอิสราเอล

‡ ๒๒:๑ **หุบเขาแห่งนิมิต** นี่คงเป็นหุบเขาหนึ่งใกล้เมืองเยรูซาเล็ม

§ ๒๒:๕ **วังปา** หรือ ตึกเบธ สฎยาราร์ เป็นตึกหนึ่งที่กษัตริย์โซโลโมนสร้างขึ้น เพื่อเก็บอาวุธ
และทรัพย์สมบัติ ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศกษัตริย์ ๗:๒-๕; ๑๐:๑๗ สาเหตุที่เรียกว่า “วังปา”
เพราะทั้งตึกมีแต่เสาที่ทำจากต้นสนมากมาย

“บาปที่พวกเจ้าทำนี้จะไม่ได้รับการอภัยแน่
ตราบเท่าวันตาย”
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ลั่น
คำพูดไว้อย่างนั้น

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับเซบนา

๑๕ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
สิ้น พูดว่า “ให้ไปหานายคนนี่ คือเซบนาผู้
ดูแลวัง ๑๖ ให้บอกกับเขาว่า ‘เจ้ามาทำอะไร
ที่นี่ เจ้ามีญาติที่ถูกฝังอยู่ที่นี้หรือ เจ้าถึงได้
สกัดหลุมฝังศพให้กับตัวเองที่นี้ สกัดหลุมฝัง
ศพสูงๆสูงๆเลยนะ เจ้าสกัดที่ปักอันสงบในหิน
ผาในอย่างนั้นหรือ’

๑๗ เจ้า ดูสิ พระ ยาห์เวห์กำลังจะขว้าง
เจ้าออกไปอย่าง แรง พระองค์กำลังจะจับ
เจ้าไว้ แน่นๆ ๑๘ และพระองค์ก็จะม้วน เจ้า
ให้ แน่นๆและขว้าง เจ้าออกไปเหมือน กับ
ลูกบอล เข้าไปในแผ่นดินที่กว้าง ขวาง เจ้า
จะตายที่นั่น และพวกบรรพที่เจ้าภูมิใจหนัก
หนักก็จะถูก ทิ้ง ไว้ที่ นั้นด้วย เจ้าได้นำความ
อับอาย ขาย หน้ามา ให้กับครัวเรือนของ นาย
เจ้า ๑๙ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า ‘เราจะผลัก เจ้า
ออกจากตำแหน่งที่ สำคัญของ เจ้า และเจ้าก็
จะถูกกระชากลงจากตำแหน่งของ เจ้า ๒๐ ใน
วันนั้น เราจะเรียกผู้รับใช้ของเราคือ เอลี
ยาคิม ลูกของฮิลคียาห์ ๒๑ เราจะเอาเสื้อคลุม
ของ เจ้าสวมให้ กับ เขา เราจะเอาผ้า รัด เหว
ของ เจ้ามารัดให้ กับ เขา และมอบอำนาจของ
เจ้าให้อยู่ใน มือ เขา และเขาจะเป็น เหมือน
พ่อของคนที่อาศัยอยู่ในเมือง เยรูซาเล็มและ
ครอบครัวของยูดาห์ทั้งหมด

๒๒ เราจะให้กุญแจวังของดาวิดกับเขาและ
ความ รับผิดชอบ นั้นจะตกอยู่บนบ่าของเขา
สิ่งที่เขาเปิด จะไม่มีใครปิดได้ และสิ่งที่เขา
ปิดก็จะไม่มีใครเปิดได้ ๒๓ เขาจะเป็นเหมือน
บัลลังก์ที่มี เกียรติสำหรับครอบครัวของ พ่อ
เขา เราจะทำให้เขา มั่นคงเหมือนกับหุมดที่
ตุ่อกไว้ในที่ ที่มั่นคง แน่นหนา ๒๔ แต่นำหนัก
ทั้งหมดของครอบครัว เขาก็จะแขวนอยู่ บน
เขา ทั้ง ลูก หลานและเครือญาติทั้งหมด ที่
เปรียบ เหมือนญาติ เล็กๆทั้งหมดไป จนถึง
เหยือกใหญ่ๆทั้งสิ้น ก็แขวนอยู่บนเขา”

๒๕ ใน เวลา นั้น พระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง
สิ้น ได้บอก ว่า “หุมดที่ไต่ตุ่อกไว้ในที่ที่มั่นคง
แน่นหนานั้นจะหลุดออกมา มันจะถูกตัดและ
ตกลง มา และภาระทุกอย่างที่แขวนอยู่ บน

มันก็จะถูกทำลายไปหมด เพราะพระยาห์เวห์
ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น”

**ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับ
เมืองไทระและดินแดนฟีนิเซีย**

๑ นี่คือนักข่าวสารเกี่ยวกับเมืองไทระ
๒๓ เรือ บรรทุกทั้ง หลายของ ทาร ซิช
เอ๋ย

ร้องให้คร่ำครวญซะ
เพราะท่าจอดเรือของเจ้าถูกทำลายหมดแล้ว
พวก เขาได้ ชาวเรือ นี้ในระหว่างที่มาจาก
แผ่นดินไซปรัส
๒ พวก เจ้าที่อาศัย อยู่ตาม ชายฝั่ง คร่ำครวญ
ซะ

พ่อค้าของเมืองไซดอนเคยข้าม น้ำข้ามทะเล
มาทำให้เจ้าร่ำรวย

๓ ชาว สาลีแห่งเมือง ชิ โทร์ในแถบ ลุ่ม แม่น้ำ
ไนล์ส่ง มาทาง เรือผ่านทะเลอัน กว้าง
ใหญ่

รายได้ของเมืองไทระมาจากการ เก็บ เกี่ยว
จากแถบลุ่มแม่น้ำไนล์

และไทระก็ได้กลายเป็นตลาด การ ค้าของ
ชนชาติต่างๆ

๔ ไซดอนเอ๋ย เจ้าควรจะอับอาย
บือมปรการของทะเลเอ๋ย

ทะเลได้พูดกับเจ้าว่า
“ข้าไม่เคยเจ็บปวดตลอดลูก ข้าไม่เคยตลอด

ลูก
ข้าไม่เคยเลี้ยง ลูกจน เป็น หนุ่ม ข้าไม่เคย
เลี้ยงลูกจนเป็นสาว”

๕ เมื่อข่าวพวกนั้นมาถึงอียิปต์
พวก เขาจะเป็น ทุกข์เพราะข่าวที่เกี่ยวข้อง กับ

เมืองไทระนั้น

๖ พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเล
ให้ร้องให้คร่ำครวญและให้ขึ้นเรือหนีไปเมือง

ทารซิชเถิด

๗ นี่หรือเมืองไทระที่เคย เป็นเมืองที่พวก เจ้า
ภูมิใจหนักหนาซึ่งเป็นเมือง เก้าแก่ที่มีมา
ช้านานแล้ว

เป็นเมืองที่เคยส่ง คนไป สร้างอาณานิคม ทั้ง
หลายในแดนไกล

๘ ไทระเคยมีอำนาจแต่งตั้งพวกกษัตริย์ได้
พวกนักธุรกิจของไทระเคยได้รับการยกย่อง

อย่างกับเป็นเจ้าของชาย
พวก พ่อค้าของ ไท ระเคย เป็นพวกที่ได้ รับ
เกียรติมากที่สุดในโลก

ใครได้บังอูจวางแผนต่อ ด้านเมือง ไท ระ
อย่างนี้

๙ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเป็นผู้วางแผนนี้
เอง

เพื่อทำลายความ หยิ่งในศักดิ์ศรี ทั้งหมดของ
มัน

เพื่อทำให้ผู้มีเกียรติทุกคนในโลกขายหน้าไป

๑๐ พวกเรือทั้งหลายของทาร์ชชเอย

ข้ามกลับไปยังแผ่นดินของเจ้าได้แล้ว

เจ้าจะมาใช้ที่นี้เป็นท่าเรือไม่ได้อีกแล้ว *

๑๑ พระองค์ได้ยื่น มือของ พระองค์ออกเหนือ
ทะเล

พระองค์เขย่าอาณาจักรต่างๆ

พระ ยาห์เวห์ออก คำ สั่งให้ ทำลายพวก ป้อม
ปราการของคานาอัน †

๑๒ พระองค์พูดว่า

“ไซดอนสาวพรหมจรรย์เอ๋ย เจ้าจะถูกข่มขืน

เจ้าจะไม่ชื่นชมยินดีอีกต่อไป

ลุกขึ้น ไปที่ไซปรัสสิ

แต่ที่นั่นก็จะมีที่ให้เจ้าหยุดพักเหมือนกัน”

๑๓ ดูแผ่นดินของคมนาบิโลนสิ เป็นชนชาตินี้

แหละ ไม่ใช่คนอัสซีเรีย

ที่ทำให้ไทรจะเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า

พวก เขาก่อนเนิน ดินขึ้น มากุก โจมตีป้อม

ปราการ

พวกเขารื้อวัง ต่างๆทิ้งไป พวกเขาทำให้มัน

กลายเป็นซากปรักหักพัง

๑๔ เรือ บรรทุกทั้ง หลายของ ทาร์ ชี ช เอย

ร้องไห้คร่ำครวญชะ

เพราะท่าจอดเรือของเจ้าถูกทำลายหมดแล้ว

๑๕ ในเวลานั้น ไทรจะถูกลืมนไปเป็นเวลา

เจ็ดสิบปี

นานเท่ากับชั่ว ชีวิตของกษัตริย์หนึ่ง องค์

พอจบเจ็ดสิบปีนั้นแล้ว ไทรก็จะเป็นเหมือน

โสเภณีในเพลงที่ร้องว่า

๑๖ “หญิงโสเภณีที่ถูกลืมนเอ๋ย

เอาพิณขึ้นมาและเดินไปให้ทั่วเมือง

เล่นพิณนั้นให้เพราะๆร้องเพลงหลายๆเพลง

เพื่อผู้ชายจะได้จดจำเจ้าได้”

๑๗ เมื่อเจ็ดสิบปีนั้นจบไปแล้ว พระยาห์เวห์

ก็จะ มาฟื้นฟูเมือง ไท ระ แล้วไทรก็จะกลับ

มาค้าขาย อีก และเธอก็จะขายตัวให้ กับ

อาณาจักรทุกแห่งบนแผ่นดินโลกนี้ ๑๘ แต่ว่า

สินค้าและ ราย ได้ของ หล่อน หล่อนจะถวาย
ให้กับพระยาห์เวห์ หล่อนจะไม่ได้เก็บสะสม
กำไรของ หล่อนเอา ไว้ใช้ เอง แต่ สินค้าของ
หล่อนจะกลายเป็นอาหารอย่าง เหลือเฟือ
และเสื้อผ้าอย่าง ดีสำหรับพวก นักบวชที่ อยู่
ต่อหน้าพระยาห์เวห์

พระเจ้าจะลงโทษอิสราเอล

๒๔ ๑ ดูสิ พระ ยาห์เวห์กำลังจะทำลาย
โลก นี้ แล้วและปล่อยให้มันรกร้าง
ว่างเปล่า

พระองค์จะทำให้พื้น ผิวด โลกบิด เบี้ยว ไปและ

ทำให้พลเมืองของมันกระจัดกระจายไป

๒ เรื่องนี้จะเกิด ขึ้นกับทุกคนเหมือนกันหมด

ไม่ว่าจะเป็นคนทั่วไปหรือนักบวช

ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือเจ้านาย

ไม่ว่าจะเป็นสาวใช้หรือนายผู้หญิง

ไม่ว่าจะเป็นคนซื้อหรือคนขาย

ไม่ว่าจะเป็นคนยืมหรือคนให้ยืม

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้

๓ โลกจะถูกทำลายลงอย่างราบคาบทุกสิ่งทุก

อย่างจะถูกปล้นไปจนเกลี้ยง

เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนี้

๔ โลกก็จะแห้งแล้งและเหี่ยวเฉาไป

โลกก็จะอ่อนกำลังลงและเหี่ยวเฉาไป

ฟ้าสวรรค์ก็จะอ่อนแอไปพร้อมกับโลก

๕ ผู้ ที่อาศัย อยู่ใน โลกได้ทำให้แผ่นดิน แปร

เป็นนไปในสายตาพระเจ้า

พวก เขาได้ฝ่าฝืนกฎ ต่างๆและละเมิดคำ สั่ง

ทั้งหลาย

และหัก ทิ้งคำมั่น สัญญา ริ้น ดรที่ เขากับ

พระเจ้ามีต่อกัน

๖ เพราะอย่างนั้น โลกก็ถูกคำสาปกลืนกิน

และคนที่อาศัย อยู่ใน โลกก็ถูก ลงโทษเพราะ

ความผิดของพวกเขา

ดังนั้น ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจึงได้ร่อย หลอไป

เหลือไม่กี่คน

๗ เหล้าองุ่นใหม่ก็เศร้าโศกเสียใจ

เถาองุ่นก็อ่อนแอไป

ทุกคนที่เคยว่าเรื่งก็ครวญคราง

๘ การเฉลิมฉลองกันด้วยกลองได้หยุดไป

เสียงของคนที่ดีอกดีใจก็ไม่มีอีกแล้ว

การเฉลิมฉลองด้วยพิณก็ได้หยุดไป

* ๒๓:๑๐ ข้อนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยาก ที่แปลอย่างนี้ส่วนหนึ่งมาจากแบลกรีกโบราณ

† ๒๓:๑๑ *คานาอัน* แผ่นดินของคานาอัน รวมถึงอิสราเอล เลบานอนและซีเรีย

๙ พวกเขาไม่ดื่มเหล้าองุ่นพร้อมกับร้องเพลง
อีกแล้ว

รสชาติเบียร์ก็ขมเกินไปสำหรับคนที่ดื่มมัน
๑๐ เมืองแตกกระจายและสับสนอลหม่านไป
บ้านทุกหลังก็ปิดไม่ให้คนเข้า

๑๑ ตามท้องถนนก็มีเสียงร้องเพราะขาดเหล้า
องุ่นดื่ม

ความสนุกสนานได้จางหายไป
ความยินดีของโลก ถูกกวาดต้อนไป

๑๒ ในเมืองไม่เหลืออะไร เลยนอกจากความ
รกร้างว่างเปล่า

ประตูเมืองก็โดนกระหน่ำซะละไปหมด

๑๓ มันจะเป็นอย่างนี้ในศูนย์กลางของโลก †
ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

จะเป็นเหมือนตอน ที่กิงตัน มะกอกถูก ตีไป
แล้วในช่วงเก็บเกี่ยว

หรือตอนที่เหลือองุ่นไม่ ก็ ลูกตอนที่ฤดู เก็บ
เกี่ยวองุ่นผ่านไปแล้ว

๑๔ คนที่เหลือเหล่านั้นตะโกนเสียงดัง
พวกเขาร้องสรรเสริญความ ยิ่งใหญ่ของพระ

ยาห์เวห์อย่างมีความสุข พวกเขาบอกว่า
๑๕ “ตะโกนจากตะวัน ตก เฉลิมฉลองใน

ทางตะวัน ออกถวาย เกียรติให้ กับพระ
ยาห์เวห์

ที่แถบชายฝั่งทะเลถวายเกียรติให้กับชื่อของ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล”

๑๖ พวก เราได้ยินเสียง เพลงจากที่ สุด ปลาย
โลกว่า

“ถวายเกียรติให้กับพระองค์ผู้สัตย์ซื่อนั้น”

แต่ผมพูด ว่า “ผมกำลังจะ ตาย ผมกำลังจะ
ตาย

ผมรู้สึกอับอายชายหน้า

เพราะพวกที่ทรยศไม่สัตย์ซื่อ

พวกทรยศ ไม่สัตย์ซื่อเลย”

๑๗ คนที่อาศัยอยู่ในโลกเอ๋ย

ถึง เวลาที่เจ้าจะ ต้องตื่นตระหนก ตกใจ
ตกหลุมพรางและติดตาข่ายแล้ว

๑๘ คนที่วิ่งหนีเสียงที่น่าตกใจกลัวก็จะตกลง
ไปในหลุมพราง

และคน ที่ปีนขึ้น มาจากหลุมพรางก็จะติดตา
ข่ายอีก

เพราะพวกช่อง สวรรค์ทั้งหลายถูก เปิดเทน้ำ
ลงมา

และรากฐานต่างๆของโลกก็สั่นสะเทือน

๑๙ โลกแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

โลกจึกเป็นชิ้นๆ

โลกสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

๒๐ โลกสายไซเซเหมือนคนเมา

และมันเอนเอียงไปมาเหมือนเพิงได้พายุ

มันแบกความผิดของมันไว้จนหนักอึ้ง

และมันก็ล้มลงและจะไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีก

ชัยชนะของพระยาห์เวห์

๒๑ ใน เวลา นั้น พระ ยาห์เวห์จะลงโทษพวก
พระแห่งดวงดาวบนสวรรค์เบื้องบน

และพวกกษัตริย์ในโลกเบื้องล่าง

๒๒ และพวก เขาจะถูกรวบรวมเหมือน กับ
นักโทษในหลุม

พวกเขาจะถูกขังไว้ในคุก

และหลังจากนั้นอีกหลาย วันพวกเขาก็จะถูก
ลงโทษ

๒๓ พระจันทร์จะได้รับความอับอาย

พระอาทิตย์จะถูกทำให้ชายหน้า

เพราะพระ ยาห์เวห์ ผู้ มี ฤทธิ ทั้ง สิ้นจะ
ปกครองเป็นกษัตริย์บนภู เขา ศิโยนใน

เมืองเยรูซาเล็ม

และสง่า ราศีของ พระองค์จะปรากฏต่อ หน้า
พวกผู้อาวุโสของเมืองนั้น

เพลงสรรเสริญพระเจ้า

๒๔ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์เป็น
พระเจ้าของผม

ผมจะยกย่องพระองค์และสรรเสริญพระนาม
ของพระองค์

เพราะสิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำ

พระองค์ได้วางแผนพวก มันมานานแล้วและ
พวกมันก็เกิดขึ้นจริงตามนั้น

๒ พระองค์ทำให้เมืองกลายเป็นกอง ชาก ปริก
หักพัง

พระองค์ทำลายเมืองที่มีป้อมปราการลง

ป้อมปราการของคนต่างชาติก็ไม่ เป็น เมือง
อีกต่อไป

๒๔:๑๑ ความยินดีของโลก บางครั้งใช้เรียก “เยรูซาเล็ม” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ
บทเพลงคร่ำครวญ ๒:๑๕ และสดุดี ๔๘:๓

๒๕:๑๓ ศูนย์กลางของโลก บางครั้งประโยคนี้หมายถึง “เยรูซาเล็ม” ดูได้จากหนังสืออิส
ยาห์ ๒:๒ เอเสเคียล ๕:๕

และมันจะไม่มีวันถูกสร้างขึ้นมาอีกแล้ว
 ๓ ดังนั้น พวกชนชาติเข้มแข็งจึงถวายเป็นเกียรติให้กับพระองค์
 พวกเขา เมืองต่างๆของ ชนชาติที่ โหด เขี้ยมทั้งหลายจะยำเกรงพระองค์
 ๔ เพราะพระองค์ได้เป็นที่ หลบ ภัยสำหรับคนจน
 เป็นที่ หลบ ภัยสำหรับคน ที่ขัดสนเมื่อเขาเดือดร้อน
 เป็นที่กำบังจากพายุ และเป็นร่มเงากันความร้อน
 เมื่อคน โหด เขี้ยมโหม พัดเข้าใส่เหมือน กับพายุในหน้าหนาว
 ๕ หรือเหมือนกับความร้อนในที่แห้งแล้ง
 พระองค์หยุดเสียง เอะอะของพวก คนต่างชาตินั่นลง
 พระองค์ดับเสียง โห่ ร้องแห่ง ชัยชนะของคน เขี้ยมโหดลง
 เหมือนกับที่เมฆดับความร้อนลง

พระยาห์เวห์จะจัดงานเลี้ยงให้ กับพวกผู้รับใช้ของพระองค์

๖ บนภูเขานี้ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะจัดงานเลี้ยงให้กับทุกชนชาติ
 เป็นงานเลี้ยงที่มีอาหารเลิศรสและเหล้าองุ่นที่บ่มมาอย่างดี
 มีเนื้อที่นุ่ม นวลและเหล้าองุ่นที่กรองตะกอนแล้ว
 ๗ และบนภูเขา นี้พระองค์จะทำลายผ้าที่ คลุมหน้าคนทั้งหลาย
 ผ้าทอที่ครอบคลุมอยู่เหนือทุกชนชาติ
 ๘ พระองค์จะกลืนกินความตายตลอด ไปและพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะเชิด นำตาจากทุกๆใบหน้า
 และพระองค์จะขจัดความ อับอายที่คน ของพระองค์ได้รับให้หายไปจากทั้งโลก
 เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น
 ๙ ในเวลานั้นผู้คนจะพูดว่า
 “ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์
 และพระองค์ก็ได้มาช่วยกู้พวกเราแล้ว
 นี่แหละพระ ยาห์เวห์ผู้ ที่พวก เราได้ ตั้ง ตารอคอย

ขอให้พวกเราชื่นชมยินดีและมีความสุขเมื่อพระองค์มาช่วยกู้พวกเรา”
 ๑๐ เพราะมือ ของ พระองค์จะวางปกป้องอยู่บนภูเขาของพระองค์
 แต่พวกเขาไม่อธิษฐานจะถูกละทิ้ง ย่ำลงในที่ของพวกเขาเหมือน เหมือนกับฟางที่ถูกเหยียบย่ำลงในกองขี้
 ๑๑ และพวกเขาไม่อธิษฐานจะกาง แขนของพวกเขาในกองขี้เหมือน กับนักว่ายน้ำในทาง แขนออกว่ายน้ำ
 พระ ยาห์เวห์จะกดความ หยิ่ง จงของพวก เขา ลง ถึง แม้จะมี ฝีมือเก่งกาจแค่ไหนก็ตาม
 ๑๒ ชาวโมอับ พระองค์จะรื้อป้อมปราการที่สูงใหญ่ของพวกเขา ทำให้มันพังลง โยนลงกับพื้น คลุกฝุ่นไปเลย

เพลงที่ร้องสรรเสริญพระเจ้า

๑ ในเวลานั้นจะมีการร้องเพลงนี้ในแผ่นดินของยูดาห์
๒๖ “พระเจ้าผู้ ช่วย ให้ รอดของ เรา เป็น เมืองที่เข้มแข็งของเรา
 พระองค์ประทานกำแพงและป้อมปราการต่างๆให้ *
 ๒ ให้เปิดประตูเมืองเกิด เพื่อชนชาติที่ดีที่จงรักภักดีต่อ พระองค์จะได้เข้ามา
 ๓ พระ ยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์ประทานสันติสุขแท้จริงให้กับใจที่ ฟัง ฟังในพระองค์นั้น
 เพราะพวกเขาไว้วางใจในพระองค์
 ๔ ให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์เสมอ เพราะในพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์นั้นแหละ เจ้ามีที่หลบภัยอันถาวร
 ๕ พระองค์กดให้คน พวก นั้นที่ อยู่สูง เลิศ เลอ ตกต่ำลง
 พระองค์ทำให้เมืองสูงส่งล้มลง
 พระองค์ทำให้มันล้มลงกับพื้นดิน และพระองค์ก็โยนมันลงไปกับคลุกฝุ่น
 ๖ มีเท้าเหยียบย่ำไปบนมัน คือเท้าของคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง คืออย่างเท้าของคนที่ขัดสน”

*๒๖:๑ ข้อนี้ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เรามีเมืองที่แข็งแรง พระเจ้าได้ประทานความปลอดภัยให้ กำแพงและการป้องกันต่างๆ”

คนของพระเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ

๗ ทางของคนดีถูกปรับให้ราบเรียบ
 ข้าแต่องค์ผู้ยุติธรรม พระองค์ทำให้ถนนของคนดีนั้นราบรื่น
 ๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พวก เราตั้ง ตารอ คอย พระองค์
 ใน ขณะ ที่เราเดินบนเส้น ทางแห่งคำ สั่ง ทั้ง หลายของพระองค์
 จิตวิญญาณของเราอยากที่จะให้ชื่อเสียง และเกียรติของพระองค์เพิ่มขึ้น
 ๙ จิต วิญญาณของ ข้าพเจ้าไฝฝืนถึงพระองค์ ในตอนกลางคืน
 จิต วิญญาณภายในตัว ข้าพเจ้าแสวงหา พระองค์ตอนรุ่งอรุณ
 เพราะเมื่อการ ตัดสิน ต่างๆของ พระองค์เกิดขึ้นในโลกนี้
 ชาวโลกเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง
 ๑๐ ถ้าแสดงความเมตตาต่อคนชั่วช้า พวกเขาจะไม่เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง หรือ
 ถึง แม้จะ อยู่ในดินแดนที่คนใช้ชีวิตอย่างถูกต้องกัน พวกเขาคนชั่วช้าก็ยังทำตัวเลวร้าย อยู่ดี
 และพวก เขาก็ไม่ เห็นถึงความ ยิ่ง ใหญ่ของ พระยาร์เวห์ด้วย
 ๑๑ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์เงื้อมมือขึ้นมา เตรียมฟาด
 แต่พวกเราเรามองไม่เห็น
 ขอ ให้พวก เขาเห็นถึงความ รักอัน แรง กล้า ที่พระองค์มีต่อ คนของ พระองค์ ขอ ให้ พวกเข้อภัยต่อสิ่งที่เขาได้ทำกับพวก เรา
 ขอ ให้เฝ้า พลาญพวก เขาด้วย ไฟที่พระองค์ เตรียมไว้สำหรับศัตรูของพระองค์
 ๑๒ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ขอพระองค์ให้พวกเรา อยู่เย็นเป็นสุขด้วยเถิด
 ทุก เรื่องที่เราได้ทำสำเร็จนั้น พระองค์เป็นผู้ ทำให้มันสำเร็จเพื่อเรา
 ๑๓ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา พวกเจ้านายคนอื่นๆที่ไม่ใช่พระองค์ได้ครอบ ครองเหนือพวกเรา
 แต่พวก เราให้ เกียรติกับชื่อ ของ พระองค์ เท่านั้น
 ๑๔ คนตายจะไม่มีชีวิตอยู่อีก และผีก็จะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก

อย่างนั้นขอให้พระองค์ลงโทษและฆ่าทำลาย พวกศัตรูของพวกเรา
 ขอให้พระองค์ลบชื่อของพวกมันให้หมดไป
 ๑๕ แต่ขอ ให้พระองค์เพิ่มพูนชนชาติของพวกเรา
 ขอ ให้พระองค์เพิ่มพูนชนชาติของพวกเราให้ มากขึ้น
 ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ขอ ให้พระองค์ได้ รับ เกียรติ
 ขอ ให้พระองค์ขยายเขตแดนของแผ่นดิน ทั้งหมด
 ๑๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ตอน ที่พวกเราเดือด ร้อน พวกเราแสวงหาพระองค์
 ตอนที่พระองค์ตีสอนพวกเรา พวกเราก็ร้อง ด้วยความเจ็บปวด
 ๑๗ เหมือนกับผู้หญิงท้องที่เดินไปมาและ ร้อง ด้วยความเจ็บปวดเมื่อใกล้คลอด
 ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์ทำให้พวก เรา เป็นอย่างนั้น
 ๑๘ พวกเราตั้งท้อง พวกเราเดินไปมา พวกเราคลอดลูก คลอดแต่ลมออกมา เราไม่ได้นำความรอดมาให้กับแผ่นดิน และเราไม่ได้คลอดพลเมือง ใหม่ ออก มาให้ กับโลก
 ๑๙ พระยาร์เวห์พูดว่า “พวกคนที่ตายไปแล้ว ของเจ้าจะมีชีวิตอยู่ พวกศพของคนของ เราจะฟื้นขึ้น
 พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในฝุ่นเอ๋ย ตื่นขึ้นมา ร้อง เพลงอย่างมีความสุขเถิด
 เพราะพวก เจ้าจะงอก ขึ้น มาเหมือนพืชที่ ปักคลุมไปด้วยน้ำค้างในตอนเช้า และผืน ดิน นี้จะคลอดคน เหล่า นั้นที่ตาย ไป แล้วออกมา”

ให้อดทนคอยความยุติธรรม

๒๐ มาเถิด คนของเราเข้าไปในห้องส่วนตัว และปิดประตูซะ
 ช่อน ตัวลึกลับ พักจนกว่าความ โกรธของ พระ ยาร์เวห์จะผ่านพ้นไป
 ๒๑ เพราะพระ ยาร์เวห์กำลังออกมาจากสถานที่ของพระองค์
 เพื่อมาลงโทษชาว โลกสำหรับความ ผิด บาป ของพวกเขา
 โลก นี้ก็จะเปิดโปงให้ เห็นถึงเลือดที่เคย หลัง บนมัน
 และมันก็จะไม่ปกปิดคนที่ถูกฆ่าอีกต่อไป

๒๗^๑ ในเวลานั้น พระยาห์เวห์จะลงโทษ เลวีอาธาน *
 พญานาคตัวนั้นที่กำลังหนีไป
 ด้วย ดาบที่ยิ่งใหญ่ทรง พลังและทำลายล้าง
 ของพระองค์
 เลวีอาธานเป็นพญานาคที่คุดเคี้ยวไปมา
 พระองค์จะฆ่าพญานาคตัวนั้นที่อยู่ในทะเล †

พระเจ้าจะช่วยกู้อิสราเอล

^๒ ในเวลานั้นจะมีสวนองุ่นที่น่าชื่นชมอยู่สวน
 หนึ่ง
 ให้ร้องเพลงเกี่ยวกับสวนองุ่นนั้นกันเถาะ
^๓ “เรา ยาห์เวห์ เป็นคนเฝ้าดูแลมันเอง
 เรารดน้ำมันสม่ำเสมอ
 เราเฝ้ามันทั้งวันทั้งคืน
 เพื่อจะได้ไม่มีใครมาทำร้ายมัน
^๔ เราไม่ได้เคียดแค้นมัน
 แต่ถ้ามันเกิด หนามและ หญ้าคาขึ้น มาให้กับ
 เรา
 เราก็นึกเข้าไปสู้รบกับพวกมัน
 และจะเผาพวกหนามและหญ้าคาพวกนั้นทิ้ง
 ให้หมด
^๕ อย่างนั้น ให้มันมาหาเราเพื่อให้เราปกป้อง
 ให้มันทำสัญญาสงบศึกกับเรา
 ให้มันทำสัญญาสงบศึกกับเราดีกว่า”
^๖ ในวันเหล่านั้นที่จะมาถึง คนของยาโคบจะ
 หยิ่งร่ากา
 คนของอิสราเอลจะผลิตดอกและแตกหน่อ
 และทั้งโลกจะเต็มไปด้วยผลของพวกเขา
^๗ พระองค์ดีอิสราเอลเหมือน กับที่พระองค์ดี
 คนที่ดีอิสราเอลหรือ
 คน อิสราเอลถูก ฆ่าเท่ากับคน ที่ฆ่าพวก เขา
 ถูกฆ่าหรือ
^๘ พระองค์ได้ดำเนิน คดีของ พระองค์กับ
 อิสราเอล

พระองค์ขับไล่ไสส่งอิสราเอลออกไปด้วยลม
 พายุของพระองค์อย่างกับวันที่ลมตะวันตก
 ออกพัดมา
^๙ ด้วยวิธีนี้ ความผิดบาปของอิสราเอลจะได้
 รับการอภัย
 แล้ว นี่จะเป็นผลของการ ขจัด บาปของ พวก
 เขาในด้วย
 คือแท่นบูชาหินที่พวกเขาสร้างให้กับเทพเจ้า
 ทั้งหลาย จะถูกบดให้เป็นผุยผง
 และจะไม่มีพวก เสาเจ้า แม่ อา เซราห์ หรือ
 แท่นเผาเครื่องหอมตั้งอยู่
^{๑๐} เมืองที่มีป้อมปราการนั้นก็ว่างเปล่า
 มันกลายเป็นหมู่บ้านที่ถูกทอดทิ้งเหมือนกับ
 ทะเลทราย
 และที่นั่น พวกลูกวัวก็จะมาเล็มหญ้ามานอน
 กัน
 และกินใบของกิ่งไม้จนหมดเกลี้ยง
^{๑๑} เมื่อกิ่งก้านพวกนั้นแห้งและหักไป
 พวกผู้หญิงก็เอามาทำเป็นฟืนก่อไฟ
 เพราะชนชาติพวกนี้ไม่มีหัวใจ
 พระผู้สร้างพวกเขา ก็เลยไม่สงสารพวกเขา
 พระองค์ผู้ที่ปั้นพวกเขา เขาชั้น มากี่ เลยไม่มี
 ความเมตตาต่อพวกเขา
^{๑๒} เวลานี้กำลังมาถึง เมื่อพระยาห์เวห์จะ
 แยก แกลบออกจากเมล็ดข้าว †ตั้งแต่ลุ่มแม่
 น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงลำธารอียิปต์ †อิสราเอล
 เอ๋ย พระองค์จะรวบรวม เจ้าเข้ามาที่ ละ คน
^{๑๓} ในเวลานั้น เมื่อแดร์ เขาสัตว์อ่อนใหญ่ถูก
 เป่า ขึ้น คน เหล่า นั้นที่หลง หายอยู่ ในแผ่นดิน
 ดินอัสซีเรีย และคนเหล่านั้นที่เป็นผู้อพยพ
 อยู่ในแผ่นดิน ดิน อียิปต์ก็จะกลับ มา และพวก
 เขาก็จะมานมัสการพระ ยาห์เวห์บนภูเขาอัน
 ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเยรูซาเล็ม

*๒๗:๑ เลวีอาธาน เป็นพญานาค หรืองูใหญ่ ที่อยู่ในเรื่องเล่าในสมัยก่อน เชื่อกันว่าพญานาค เป็นศัตรูกับพระเจ้า
 †๒๗:๑ พญานาคตัวนั้นที่อยู่ในทะเล หรือสัตว์ประหลาดในทะเล นี่คงเป็นราหับ เรื่องเล่า ในสมัยก่อนว่าราหับได้ต่อสู้กับพระเจ้า
 ‡๒๗:๑๒ แยกแกลบออกจากเมล็ดข้าว เป็นการแยกคนของพระองค์ออกมาจากคนของ โลก ข้อ ๑๒ นี้ ถ้าแปลตรงๆจากต้นฉบับ ก็แปลได้ว่า “พระองค์จะเริ่มนวดข้าวในสายนา ของแม่น้ำ”
 †๒๗:๑๒ แม่ น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงลำธาร อียิปต์ นี่เป็นเขตแดนของดินแดนที่พระเจ้า สัญญาว่าจะให้กับอิสราเอล
 *๒๗:๑๓ อัสซีเรีย เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล

คำเตือนมายังอิสราเอลเหนือ

๒๘ ^๑เฮีย ดูเมืองสะมาเรียชี่
เป็นมงกุฎดอกไม้ที่พวก ชี่ เมาของ
เอฟราอิม ภูมิภาคกันนา
เป็นดอกไม้ที่สวยงามที่กำลังจะเหี่ยวแห้งไป
ที่อยู่บนเนินเขาเหนือหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์
ที่อยู่บนหัวของคนโตนเหล่า อุ่นมอมลุ่ม
ไป

^๒ดูสิ องค์เจ้าชีวิตมีคนหนึ่งที่มีพลังและเข้ม
แข็ง †
เขาจะมาอย่าง กับพายุลูกเห็บหรือพายุที่
ทำลาย

เขาจะมาอย่าง กับพายุที่นำน้ำมาท่วมทัน
อย่างบ้าคลั่ง
เขาจะโยนมงกุฎนั้นซึ่งคือสะมาเรียลงกับพื้น
ด้วยมือของเขาเอง ‡

^๓มงกุฎดอกไม้ที่พวก ชี่ เมาของ เอ ฟ รา อิม
ภูมิภาคกันนาค้น
จะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า

^๔ดอกไม้อันสวยงามที่กำลังจะเหี่ยวแห้งนั้น
ที่อยู่บนเนินเขาเหนือหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์
จะเป็นเหมือนลูก มะเดื่อที่ สุกชืด แรกก่อน
หน้าร้อนจะมาถึง

ที่ใครเห็นเข้า ก็จะรีบเด็ดมากินทันที

^๕ในเวลาสั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิพิฆาต
จะเป็นเหมือนกับมงกุฎดอกไม้ที่มีสง่าราศี
จะเป็น เหมือนมงกุฎดอกไม้ที่สวยงาม
สำหรับคนของพระองค์ที่ยังเหลืออยู่

^๖และพระองค์จะมอบวิญญูณแห่งความ
ยุติธรรมให้ กับคนทีหนึ่ง อยู่บนบัลลังก์
ที่พิพากษา

และพระองค์จะมอบพลังกำลังให้กับคนเหล่า
นั้นที่หันการ สู้ รบให้ พ้น ไปจากประตู
เมือง

พวกผู้นำยุคชาติที่ไม่ได้เรื่องจะถูกลงโทษ

^๗และคน พวก นี้ก็จะไซ ชัด ไซเซ ไปเพราะ
เหล่าองุ่นและสายไปสายมาด้วยเบียร์

พวกนักบวช และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าก็ไซ
ชัดไซเซไปเพราะเบียร์

พวกเขาที่มีนตือไปหมดเพราะเหล่าองุ่น
พวกเขาเดินสายไปสายมาเพราะเบียร์
พวกเขาเมาเหล่าตอนที่เห็นนิมิตต่างๆ
พวก ผู้ พิพากษาก็เมาหัว คะมำตอนตัดสินคดี
ต่างๆ

^๘ทุกๆโต๊ะและไปด้วยอ้วกเหม็นๆ
ไม่มีที่ไหนสะอาดเลย

^๙คน หนึ่งในพวก เขาพูด ว่า “ไอ้ หมอ นี้
มันคิดว่ามันกำลังสอนใครอยู่หรือ มันคิดว่า
มันกำลังอธิบายเรื่อง นั้นให้ใคร ฟัง หรือ มัน
คิดว่ากำลังสอนเด็กที่เพิ่งหย่านมหรือ มันคิด
ว่ากำลังสอนทารกที่เพิ่ง แยกจาก ออ แม่ หรือ
๑๐ มันพูดอ้อแอ้ซ้ำ แล้ว ซ้ำ อีกเหมือนพูด กับ
เด็กว่า

ซอ ราชอ ซอ ราชอ
คอ ราคอ คอ ราคอ
ซีเออร์แซม ซีเออร์แซม” ¶

^{๑๑}อย่าง นั้นแหละ พระยาห์เวห์จะพูด กับ
ชนชาตินี้ด้วยเสียงพูด แปลกๆและภาษาของ
คนต่างชาติ

^{๑๒}ในอดีต พระเจ้าพูดกับคนพวกนั้นว่า “ที่
นี่เป็นที่ ปลอดภัย ขอ ให้คนที่เห็นดเหนือ
มา พักที่ นี้ ที่ นี่เป็นที่ ปลอดภัย” แต่พวก
เขาไม่ ยอม ฟังพระองค์ ^{๑๓}ตั้ง นั้น เมื่อคน
ต่างชาติบุกเข้ามา เมื่อนั้นแหละข่าวสารจาก
พระ ยาห์เวห์ก็จะเป็นเหมือนเสียงพูด อ้อแอ้
กับพวกเขา ที่ว่า

“ซอ ราชอ ซอ ราชอ
คอ ราคอ คอ ราคอ
ซีเออร์แซม ซีเออร์แซม”

แล้วพวกเขาจะไป และล้มหายหลัง ได้รับ
บาดเจ็บ ติดกับ และถูกจับไปเป็นเชลย

ถึงเป็นพันธมิตรกับต่างชาติก็หนี
ไม่พ้นโทษจากพระยาห์เวห์

^{๑๔}ตั้ง นั้น พวก เจ้าที่เยอ หิง จองทองที่
ปกครองคนพวกนี้ในเยรูซาเล็ม

†๒๘:๒ คนหนึ่ง ... เข้มแข็ง คงจะพูดถึงกษัตริย์ของอัสซีเรีย

‡๒๘:๒ ด้วยมือของเขาเอง หรือ “อย่างรุนแรง”

¶๒๘:๑๐ ซีเออร์แซม ซีเออร์แซม นี่คงเป็นเพลงในภาษาฮีบรู ใช้สำหรับสอนเด็กเล็กๆในการฝึกเขียน หรืออาจจะเป็นเสียงเหมือนเด็กๆที่เพิ่งหัดพูด หรือ ภาษาต่างชาติ แต่ก็แปลได้ว่า “เป็นคำส่งตรงนี่ เป็นคำส่งตรงนนั้น เป็นกฎตรงนี่ เป็นกฎตรงนนั้น เป็นบทเรียนตรงนี่ เป็นบทเรียนตรงนนั้น”

ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี
 ๑๔ เพราะพวก เจ้าพูด ว่า “พวก เรากับความ
 ตายได้ทำสัญญากัน
 พวกเราได้ทำข้อตกลงไว้กับแดนคนตาย
 เพื่อว่าเมื่อการ ลงโทษอย่าง รุนแรงผ่าน มา
 มันจะไม่ถึงตัวเรา
 เพราะเราได้เอาคำโกหกต่างๆเป็นที่ หลบภัย
 และเราได้หลบซ่อนอยู่หลังความเท็จ”
 ๑๖ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้
 ว่า
 “ดูไว้ เราจะวางหินไว้เป็นรากฐานในศิโยน
 เป็นหินที่ผ่านการทดสอบมาแล้ว เป็นหินหัว
 มุมที่มีค่า เป็นรากฐานที่มั่นคง
 ‘คนที่ไว้วางใจ จะไม่ถอยกลับชั่วช้าเลย’ *
 ๑๗ เราจะใช้ความยุติธรรมเป็นสายวัด
 ใช้ความถูกต้องเป็นลูกดิ่ง
 ลูกเห็บจะกวาดที่หลบภัยแห่งการโกหกนั้น
 และน้ำก็จะท่วมที่หลบซ่อนนั้นเสีย
 ๑๘ และคำสัญญาที่พวก เจ้าและความ ตายทำ
 ร่วมกันก็จะถูกยกเลิกไป
 และข้อ ตกลงที่เจ้าทำ ไว้กับแดนคน ตายจะ
 ล้มเลิกไป
 และเมื่อการลงโทษอย่าง รุนแรงผ่าน มา
 เจ้าก็จะถูกมันเหยียบย่ำ
 ๑๙ ไม่ ว่าการ ลงโทษ นั้นผ่าน มากี่ ครั้งก็ตาม
 มันก็จะจัดการกับพวกเจ้าทุกที
 มันจะผ่าน มาเข้าแล้วเข้าเล่า
 มันจะผ่าน มาทางกลางวันทั้งกลางคืน
 เมื่อเจ้าเข้าใจขำขัน เจ้าจะต้องขวัญหนีดีฝ่อ
 ๒๐ ตามสัญญาซึ่งที่ว่า ‘เพียงสิ้นเกินไปที จะยึด
 ตัวได้
 และผ้าห่มก็แคบเกินไปที่จะห่อตัวได้”
 ๒๑ เพราะพระ ยาห์เวห์จะลุก ขึ้น มาต่อสู้
 เหมือนกับที่พระองค์ทำที่ภูเขาเปริซิม †
 พระองค์จะเหือดตาลเหมือน กับที่พระองค์
 เหือดตาลที่หุบเขากิเบโอน
 แล้วพระองค์จะจัดการกับเจ้าแบบ ที่เจ้าไม่
 เคยเห็นมาก่อน
 แล้วพระองค์จะทำงานที่จำเป็นจะต้องทำนั้น
 ถึงแม้ว่ามันจะดูแปลกในสายตาเจ้า

๒๒ และตอนนี้ พวก เจ้าอย่า ได้หัวเราะเยาะ
 เรื่องพวกนี้
 ไม่ อย่าง นั้นเชือกที่ผูกมัดรอบ ตัว เจ้าจะยิ่ง
 แน่นขึ้น
 เพราะผมได้ยืนยันว่า พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต
 ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ได้ออกคำสั่งให้ ทำลาย
 แผ่นดินนี้ทั้งหมด

**พระยาห์เวห์วางแผนอย่างฉลาดและ
 ลงโทษอย่างยุติธรรม**

๒๓ ฟังให้ดี ฟังเสียงผม
 ให้ความ สนใจกับเรื่องนี้ ตั้งใจ ฟังสิ่งที่ผมจะ
 พูดให้ดี
 ๒๔ คนที่โง่เงาเพื่อหว่านนั้น เขา โถไป เรื่อยๆ
 โดยไม่หว่านสักทีเลยหรือ
 พวกเขาเบิก หน้า ดินและลง คราดไป เรื่อยๆ
 โดยไม่ปลูกสักทีเลยหรือ
 ๒๕ เมื่อเขาปรับหน้าดินแล้ว
 เขาจะไม่ไปรยเมล็ดผักชีฝรั่งและหว่านยี่หว่า
 ลงไปหรือ
 เขาจะไม่ ปลูกข้าว สาลีเป็น แถวๆและข้าว
 บาร์เลย์ในที่ของมันหรือ
 เขาจะไม่ปลูกข้าวสแปลต์ล้อมรอบทุ่งนาหรือ
 ๒๖ พระเจ้าของพวกเขาก็ได้สอนพวกเขา
 พวกเขา ก็เลยรู้วิธีทำงานของเขา
 ๒๗ ชาวนาไม่ ใช้เลื่อนนวด ข้าวมานวดเมล็ด
 ผักชีเล็กๆหรือ
 หรือใช้ล้อเกวียนมากลิ้งทับเมล็ดยี่หว่าเล็กๆ
 หรือ
 แต่เขาจะเอาไม้ เล็กๆมาตีเมล็ด ผักชีให้ มัน
 แฉก
 และใช้ไม้ ตะ บอง เล็กๆตีเมล็ด ยี่หว่าให้ แฉก
 ออก
 ๒๘ เมล็ดข้าวเขาเอามาบดที่ขนมบั้งกัน
 จะไม่มีใคร โกงนวดมันตลอดไปเรื่อยๆหรือ
 ถ้าคนเอาเกวียนเทียมม้ามานวดเมล็ดข้าว
 เขาก็ไม่นวดไปเรื่อยๆจนมันบีบเป็นผงหรือ *
 ๒๙ ความรู้นี้ก็มาจากพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
 สิ้นด้วยเหมือนกัน

* ๒๘:๑๖ คนที่... อกสั้นชั่วช้าเลย ข้อความนี้คงจะเขียนอยู่บนหินที่เป็นรากฐานนั้น
 † ๒๘:๒๑ ภูเขาเปริซิม ภูเขาเปริซิมและหุบเขากิเบโอน ดูได้จากหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์
 ๑๔:๘-๑๗
 * ๒๘:๒๘ อิสยาห์เล่าเรื่องในข้อ ๒๔-๒๘ นี้ เพื่อให้กำลังใจกับประชาชนว่า พระเจ้าจะไม่ลงโทษ
 พวกเขาเกินเหตุและตลอดไปเรื่อยๆ แต่จะมีเวลาที่พระองค์จะกลับมาช่วยพรพวกเขาอีกที

พระองค์ให้คำ แนะนำที่ยอด เยี่ยมและ
พระองค์ก็ให้ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

**พระเจ้าจอมติเยรูซาเล็ม
และช่วยกู้เยรูซาเล็ม**

๒๙^๑เฮ้ย อารีเอล อารีเอล
เมืองที่ดาวิดตั้งค่ายอยู่
ขอให้ผ่านไปอีกปีสองปี
ขอให้เทศกาลประจำปีมาถึงอีกรอบ

^๒หลังจาก นั้นเราจะส่งความ หายนะมาสู่อารี
เอล
แล้วต่อ จาก นั้นก็จะมี ความ เศร้า โศกเสียใจ
และร้องไห้
และเมือง นั้นจะเป็น เหมือนแท่น บูชาสำหรับ
เรา

^๓เราจะให้ศัตรูมาตั้งค่ายรายล้อมเจ้า
เราจะล้อม เจ้าด้วยหอคอยจอมติเคลื่อนที่
และเราจะสร้างเนิน ดินไว้ นุกขึ้น จอมติ
เจ้า

^๔เจ้าจะถูก กดให้ต่ำ ลงและเจ้าจะพุดขึ้น มา
จากโลกใต้ดิน
เจ้าจะส่งเสียงอื้ออยู่ในลำคอจากผงดิน
เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี
และเจ้าก็จะกระซิบออกมาจากผงดิน

^๕แต่ศัตรูที่มากมายของ เจ้าจะกลายเป็น
เหมือนฝูงฝุ่นที่ละเอียด
พวก ที่กดขู่ข่มเหงมากมายจะเป็น เหมือน
แกลบที่ปลิวไป
สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นในทันทีทันใดในชั่วพริบ
ตาเดียว

^๖พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นจะมาพร้อม กับ
เสียง ฟ่ำร้อง ผ่าน ดินไหวและเสียง ดัง
สนั่นหวั่นไหวด้วยพายุ
ลมแรงและเปลวไฟที่เผาผลาญ

^๗แม้ว่ามีชนชาติมากมายที่มาต่อสู้กับอา รี
เอล คือมาต่อสู้กับเขา
และป้อมปราการของ เขาและสร้างปัญหาให้
กับเขา

พวกนั้นก็จะหายไปเหมือนฝัน เหมือนนิมิต
ในตอนกลางคืน

^๘คนหิว ฝันว่าได้กิน แต่พอตื่นขึ้นก็ยังหิวอยู่

คนที่กระหายน้ำ ฝันว่าได้ดื่มน้ำแล้ว แต่พอ
ตื่นขึ้นมาก็ยังอ่อนเพลียและคอแห้งผาก
อยู่
มันจะเป็น อย่าง นั้นกับชนชาติ มากมายที่มา
ต่อสู้กับภูเขาศิโยน
ที่ฝันว่ายึดเยรูซาเล็มได้ แล้ว แต่มันจะไม่
เป็นไปตามฝันนั้น

ยูดาห์ตาบอด

^๙เชิญเลย เชิญงงและตะลึงงันไปได้เลย
ทำตัวเองให้บอด และบอดต่อไปซะ †
ให้เมาแต่ไม่ใช้จากเหล้าองุ่นนะ
เดินโซซัดโซเซ แต่ไม่ใช่เพราะตีมเบียร์
^{๑๐}พระยาห์เวห์ได้ทำให้เจ้านอนหลับสนิท
พระองค์ได้ปิด ตาของ เจ้าคือพวก ผู้ พุด แทน
พระเจ้า
พระองค์ได้ครอบหัว ของ เจ้าคือพวก ผู้ ที่ เห็น
นิมิต

^{๑๑}และสำหรับพวก เจ้านิมิตเรื่องทั้งหมด นี้
เป็นเหมือนคำ เขียนต่างๆในหนังสือ ม้วนที่
ปิดผนึกไว้ ถ้าเอา ไป ให้กับคนที่อ่านหนังสือ
เป็น และสั่งเขาว่า “อ่านเรื่อง นี้ซิ” เขาจะ
ตอบว่า “ข้าอ่านไม่ได้เพราะมันปิดผนึกไว้”
^{๑๒}ถ้าเอาไป ให้คนที่อ่านหนังสือไม่เป็น และ
บอกเขาว่า “อ่านเรื่อง นี้ซิ” เขาจะตอบ ว่า
“ข้าอ่านหนังสือไม่ออก”

^{๑๓}องค์เจ้าชีวิตพุดว่า
“คน พวก นี้เข้า มาใกล้ เราด้วยปาก ของ เขา
เท่านั้น พวก เขาให้ เกียรติ เราด้วยริม
ฝีปากเท่านั้น

แต่หัวใจของพวกเขาท่างไกลจากเรา
และที่พวก เขามานมัสการเรา นั้นก็เป็น แค่
ทำตาม กฎของ มนุษย์ที่ท่องจำกัน มา
เท่านั้น

^{๑๔}ดังนั้น ดูไว้ล่ะ เราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ
กับคนพวกนี้

สิ่งที่น่าตกใจและมหัศจรรย์
สติปัญญาของคนฉลาดก็จะสูญสิ้นไป
และความ เข้าใจของคน ที่เข้าใจก็จะถูก บัง
ซ่อนไป”

† ๒๙:๑ อารีเอล เป็นอีกชื่อหนึ่งของ เยรูซาเล็ม มาจากชื่อของแท่นบูชาในพระวิหารในเมือง เยรูซาเล็ม ชื่อนี้แปลว่า “เตาผิง”

‡ ๒๙:๙ *เชิญเลย เชิญ ... บอดต่อไปซะ* อิสยาห์กำลังแสดงความหงุดหงิดออกมาที่พวกผู้นำ เห็นว่าเรื่องที่เขาเอามาบอกนั้นไร้เวลาสิ้นดี

๑๕ เอ๋ย ไอ้พวกที่พยายามเก็บซ่อนแผนของ
เจ้าไว้ลึกเพื่อไม่ให้พระยาห์เวห์เห็น
ไอ้พวกที่แอบทำสิ่งต่างๆในความมืด
และพูดว่า “ไม่มีใครเห็นเราหรอก ไม่มีใครรู้
หรอก”

๑๖ เจ้าเข้าใจผิดกลับหัวกลับหางกันไปหมด
เจ้ามองว่าช่างปั้นหม้อเป็นดินเหนียวหรือ
สิ่งที่ถูกสร้างจะพูดถึงผู้ที่สร้างมันว่า
“เขาไม่ได้สร้างฉันซะหน่อย” ได้หรือ
สิ่งที่ถูกปั้นจะพูดถึงผู้ที่ปั้นมันว่า
“เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย” ได้หรือ

อนาคตที่สดใสกำลังจะมา

๑๗ เจ้าไม่รู้หรือ ว่า อีก ไม่ นานเลบานอนจะ
กลายเป็นสวนผลไม้

และสวนผลไม้ก็จะมีมากมายเหมือนผืนป่า

๑๘ ในเวลานั้นคนหูหนวกจะได้ยินคำพูดต่างๆ
จากหนังสือได้

และคน ตาบอดจะหลุด พ้นจากความ มืด สลัว
ของพวกเขາและมองเห็นได้

๑๙ คน ยากจนก็จะชื่นชมยินดีอีก ครั้งใน พระ
ยาห์เวห์

และคน ที่ขัดสน ที่สุดก็จะว่าเริงในองค์ ผู้
ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล

๒๐ เพราะจะไม่มีผู้นำที่โหดร้ายอีกต่อไป
คนที่เย่อหยิ่งจองหองก็จะหมดไป

และคนพวกนั้นที่จ้องหาโอกาสทำชั่วก็จะถูก
กำจัดไป

๒๑ คือคน พวก นั้นที่ชอบกล่าว หาคณ อื่นอย่าง
ผิดๆ

และวางหลุมพรางให้ กับผู้ พิพากษาที่ประทุ
เมื่อง

และใช้ลมปวกไม่ ให้ความ เป็น ธรรมกับผู้
บริสุทธิ์

๒๒ ดังนั้น พระยาห์เวห์ ผู้ที่ช่วยกู้อับราฮัม
ได้พูดสิ่งนี้กับครอบครัวของยาโคบว่า

“ยาโคบจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกต่อไป
และหน้าของเขาก็จะไม่ต้องซีดอีกต่อไป

๒๓ เมื่อพวก เขาเห็นลูก หลานของ พวก เขา
ท่ามกลางพวกเขาซึ่งเป็นผลงานจากมือ
ของเรา

พวกเขาจะถือว่าชื่อของเรานั้นศักดิ์สิทธิ์
พวกเขาจะเห็นด้วยกันว่าองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของ
ยาโคบนั้นศักดิ์สิทธิ์จริง

และพวก เขาก็จะเคารพ ยำเกรงพระเจ้าของ
อิสราเอล

๒๔ คนที่ชอบทำผิด ก็จะมากลับมามีความเข้าใจ
และพวก คน ชี ปั่น ก็จะมากลับ มายอมรับคำสั่ง
สอน”

**ยูดาห์ควรไว้วางใจในพระเจ้า
ไม่ใช่ไว้วางใจในอียิปต์**

๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “เอ๋ย ไอ้พวก
๓๐ ลูกหลานที่ติดใจ

ไอ้พวกที่ทำตามแผน แต่ไม่ใช่แผนของเรา
ไอ้พวก ที่ไปทำสนธิสัญญา ทั่วๆ ที่เราไม่ ได้

บอกให้เจ้าทำ

ไอ้พวกที่ทำบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก

๒ ไอ้พวกที่เดินทางไป อียิปต์โดยไม่ ได้ขอคำ
แนะนำจากเรา

แล้วไปขอให้ฟาโรห์ปกป้อง
และไปหาที่พิง พิงกาย ใต้ร่ม เงามของ อียิปต์

นั้น

๓ การ คุ่มครองของ ฟาโรห์ นั้นจะกลายเป็น
ความอับอายของพวกเจ้า

และที่พิง พิงกาย ใต้ร่ม เงามของ อียิปต์ นั้นจะ
กลายเป็นความอับอายของเจ้า

๔ ถึงแม้พวก ข้าราชการของเจ้าจะอยู่ที่ไคอัน
และพวกตัวแทนของเจ้าได้ไปถึงเมืองฮาเนส
แล้ว

๕ แต่ทุก คนจะ ได้ รับความ อับอายเพราะ
ชนชาตินั้นจะช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย

อียิปต์จะไม่ เป็นประโยชน์หรือช่วย อะไรเจ้า
ได้เลย มีแต่จะนำความอับอายขายหน้า
และความอับอายอดสูมาให้เท่านั้น”

๖

ส่งส่วยไปให้อียิปต์ไม่ช่วยอะไรได้เลย

๖ นี่เป็นข่าวสารที่เกี่ยวกับพวกสัตว์ในแถบ
เนเกบ

ในแผ่นดินที่มีแต่ปัญหาและอันตราย
คือแผ่นดินที่เต็ม ไป ด้วยสิงโต ตัว เมียและ

ตัวผู้

เต็มไปด้วยงูพิษ และงูที่โฉบบิน

พวกเขาบรรทุกทรัพย์สมบัติของพวกเขาบน
หลังลา

และบรรทุกทรัพย์สินของพวกเขาบน โหนก
พวกอูฐ

* ๓๐:๔ ไคอัน ไคอันและฮาเนสเป็นชื่อเมืองในอียิปต์

เดิน ทางไปหาชนชาติที่ไม่ สามารถช่วยพวก
เขาได้
๗ อียิปต์นั้นไม่มีประโยชน์และการช่วยเหลือ
ของเขอนั้นไร้ค่า
เราถึงเรียกล่อนว่า “พญานาคที่เอาแต่นิ่ง”

คำจารึกเพื่อให้คนในอนาคต เห็นว่าพระเจ้าได้เตือนแล้ว

๘ ไปตอนนั้นเลย ไปจารึกเรื่องนี้ลงบนแผ่นหิน
ต่อหน้าพวกเขา
ให้เขียนเรื่องนี้ไว้บนหนังสือม้วน
เพื่อในอนาคตมันจะได้เป็น พยานต่อว่าพวก
เขาไปตลอด
๙ เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่ชอบคบฏ
พวกเขาเป็นลูกจอมโกหก
เป็นเด็กที่ไม่ ยอมเชื่อ ฟังคำสั่ง สอนของ พระ
ยาห์เวห์
๑๐ พวกเขาพูดกับพวกผู้ที่เห็นนิมิตว่า “หยุด
มองได้แล้ว”
และพูดกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ไม่ต้อง
เอานิมิตพวก นั้นมาสอนพวก เรา หรอก
ว่าอะไรถูกต้อง
ให้พูด กับเราในสิ่งที่เรีน หูดี กว่าและเล่านิมิต
ปลอมมาให้กับพวกเราฟัง
๑๑ เบื้องนี้เรื่องได้ แล้ว หิน ไปจากทาง เก่าๆ
นั้นได้แล้ว
พวก เราไม่ อยากจะ ฟัง แล้วเรื่องผู้ คักดีสิทธิ์
แห่งอิสราเอลนั้น”
๑๒ เพราะอย่าง นั้น องค์ ผู้ คักดีสิทธิ์แห่ง
อิสราเอล
จึงพูดอย่างนี้ว่า
“เพราะพวก เจ้าไม่ ยอมรับข่าวสารนี้แต่กลับ
ไปไว้ วางใจในความ โหด ร้ายและการ
หลอกลวงและไปฟังในสิ่งเหล่านั้น
๑๓ ดังนั้น ความ ผิด นี้ของ เจ้าจะเป็นเหมือน
รอย แดงในกำแพง สูงที่ปรือออก มาใกล้
จะพังแล้ว
และมันจะพังลงมาทันทีในชั่วพริบตา
๑๔ มัน จะแตกเหมือน กับหม้อ ดินที่แตก ออก
เป็นชิ้นๆ
จนไม่ เหลือสัก ชิ้นที่ใหญ่ พอจะเอาไปใส่ถ่าน
ไฟร้อนๆจากเตา

หรือใช้ตักน้ำจากบ่อเก็บน้ำ”
๑๕ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้
คักดีสิทธิ์แห่งอิสราเอลได้พูดไว้
“ถ้าพวก เจ้ากลับมาหาเราและพักพิงใน เรา
พวกเจ้าก็จะรอด
ถ้าพวก เจ้าจะใจ เย็นๆและไว้ วางใจใน เรา
พวกเจ้าก็จะมีพลัง
แต่พวกเจ้ากลับไม่ยอมทำอย่างนั้น”
๑๖ พวกเจ้าบอกว่า “ไม่เอา พวกเราจะควมบ้า
หนีไป”
เพราะอย่างนั้น พวกเจ้าก็จะต้องหนีจริงๆซะ
แล้ว
และเจ้ายังพูดอีกว่า “พวกเราจะมีม้าที่วิ่งเร็ว
หนีไป”
เพราะอย่าง นั้น เราจะให้คน ไ่ล่กวด เจ้าเร็ว
กว่าเจ้าอีก
๑๗ พวก เจ้าพันคนจะหนีเพราะคำ ขู่ของ คนๆ
เดียว
คำขู่ของห้าคนจะทำให้พวกเจ้าหนีไปหมด
จนกว่าพวกเจ้าจะถูกทิ้งให้เหลือตัวคนเดียว
เหมือนกับเสาธงที่ปักอยู่บนยอดเขา
เหมือนกับธงให้สัญญาณบนเนินเขา

พระเจ้าจะมาช่วยคนของพระองค์

๑๘ อย่าง นั้น พระ ยาห์เวห์กำลังเฝ้า คอยให้
พวก เจ้ากลับมาหาพระองค์เพื่อพระองค์
จะได้ช่วยพวกเจ้า
พระองค์จะลุก ขึ้น มาแสดงความ เมตตา กับ
พวกเจ้า
เพราะพระ ยาห์เวห์เป็น พระเจ้าที่ สัตย์ ซื่อ
ยุติธรรม
พวก ที่อดทนรอ คอยพระองค์ถือว่าเป็น เกียรติ
จริงจริงๆ
๑๙ ชาว เมือง คี โยน เอัย คน ที่อาศัย อยู่
ในเมือง เยรูซาเล็ม เอัย ไซ แล้ว พวก เจ้า
จะไม่ ต้องร้องไห้อีก ต่อ ไป พระองค์จะมา
ปลอบโยนเจ้าอย่าง แน่นนอน เมื่อพระองค์
ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของ เจ้า
พระองค์ก็จะมาช่วย เจ้าทันที ๒๐ ถึงองค์เจ้า
ชีวิตจะให้เจ้ากินความทุกข์ยากลำบากอย่าง
กับอาหาร และดื่มความทุกข์ทรมานอย่าง
กับน้ำ แต่พระองค์ผู้ เป็น ครุของ เจ้าก็จะไม่
หลบซ่อนตัวเองอีกต่อไป และเจ้าจะได้เห็น

* ๓๐:๗ พญานาคที่เอาแต่นิ่ง แปลตรงๆได้ว่า “ราหีบที่นิ่งเฉยๆ” ราหีบเป็นชื่อของสัตว์
ประหลาดที่อยู่ในทะเล ที่มีรูปร่างอย่างพญานาค ในเรื่องเล่าโบราณ ราหีบต่อสู้กับพระเจ้า

ครูของเจ้ากับตาตัวเอง ^{๒๑}เมื่อพวกเจ้าหันไปทางขวาหรือหันทางซ้าย หูของเจ้าก็จะได้ยินเสียงข้างหลัง เจ้าว่า “ทางอยู่นี่ เดินทางนี่สิ” ^{๒๒}แล้วพวกเจ้าจะทำให้พวก รูป เคารพที่เคลือบ เงินเคลือบ ทองของ พวกเจ้าเสื่อมไป และพวก เจ้าจะเอาพวก มันไป ทิ้งเหมือนทิ้งผ้าอนามัยเปื้อนเลือด และพูดกับมันว่า “ไปให้พ้น”

^{๒๓}ใน เวลานั้น พระ ยาร์เวห์จะ ให้ฝนตกลงมาบนเมล็ดพืชที่เจ้าได้หว่านไปในดิน พระองค์จะ ให้อาหารซึ่งเป็นผลผลิตจากพื้นดิน และมันก็จะมามีมากมายเหลือเฟือ และใน เวลานั้นฝูง สัตว์ เลี้ยงของ เจ้าก็จะ ได้เล็มหญ้าในทุ่งกว้าง ^{๒๔}พวก วัว ตัวผู้และลาที่ทำไร่ ไถนาอยู่นั้น ก็จะได้กิน ฟางอย่าง ดีที่ใช้พลั่วและสามง่ามทำให้มันกระจัดกระจายไป ^{๒๕}บนภูเขาสูงทุกลูก และบนเนินเขาทุกแห่ง ก็จะมีลำธาร นำไหล สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่ศัตรูถูก ฆ่า ตายเป็น จำนวน มาก และพวก ป้อมปราการของศัตรูพังทลายลงมา

^{๒๖}ในเวลานั้น แสงของดวงจันทร์ก็จะเป็นเหมือนแสงอาทิตย์ และแสงของดวงอาทิตย์ก็จะสว่างขึ้นอีก เจ็ดเท่า เหมือนกับแสงของเจ็ดวัน สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่พระยาห์เวห์ได้ ตามกระดุกที่หักของคนของพระองค์ และได้รักษาบาดแผลที่พระองค์ทำให้เกิดขึ้น

อัสซีเรียจะพ่ายแพ้

^{๒๗}ดูสิ พระยาห์เวห์เองกำลังมาแต่ไกล ด้วยความ โกรธที่เผาผลาญของพระองค์และด้วยควันหนาทึบ

ริมฝีปากของพระองค์เต็มไปด้วยความโกรธ และลิ้นของ พระองค์ก็เหมือน กับไฟที่เผาผลาญอยู่

^{๒๘}ลมปากของ พระองค์เป็น เหมือนแม่น้ำที่ไหลท่วมทันสูงถึงคอ

พระองค์จะเอาตะแกรงแห่งการ ทำลายมาร้อนชนชาติต่างๆ

และพระองค์จะเอาบังเหียนมา ใส่เข้าที่ ปากของชนชาติ ทั้ง หลายเพื่อนำพวก เขาให้พินาศไป

^{๒๙}แล้วพวก เจ้าจะร้อง เพลง หนึ่งเหมือนกับร้องในคืน ที่มีเทศกาล ทาง ศาสนาและพวก เจ้าก็จะมี ความ สุขในใจเหมือนคน ที่

กำลังเดิน ตามเสียง ขลุ่ยขึ้น ไปที่ภูเขาของพระยาห์เวห์ ผู้ เป็นศิลา ลี ภัยแห่ง อิสราเอล ^{๓๐}และพระ ยาห์เวห์จะทำให้ทุก คนได้ยินเสียงอันดัง สนั่นหวั่นไหวของพระองค์ และเห็นแขนอันทรง พลังของ พระองค์ฟาดลงมาด้วยความ โกรธแค้น และด้วย เปลว ไฟแห่งการ เผาผลาญ พระองค์จะมาอย่าง กับเสียง พายุฟ้าคะนอง มีทั้ง ฝนและ ลูกเห็บ ^{๓๑}อัสซีเรียจะเกิดขวัญผวาเมื่อได้ยินเสียงจากพระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ตีด้วยไม้ กระทบของพระองค์ ^{๓๒}แต่ละ จังหวะที่พระองค์ หวดไม้ กระทบลง โทษอัสซีเรียนั้น จะเข้ากับจังหวะของ เสียง กลองและ พิณ พระองค์จะกวัดแกว่งอาวุธของ พระองค์เพื่อต่อสู้กับพวก เขา ^{๓๓}พระองค์ได้เตรียมที่ เผา ศพพวก เขา ไว้แล้ว ไข้แล้ว พระองค์ได้เตรียมไว้สำหรับ กษัตริย์ของ พวก เขา หลุม นั้นลึก และ กว้าง มีไฟกับ ฝันอย่าง เหลือเฟือ แล้วพระองค์จะ จุด มันด้วยลมปากของ พระ ยาห์เวห์ที่เป็นเหมือนลำธารไฟก่มาถัน

ให้พึ่งพระเจ้าไม่ใช่พึ่งอียิปต์

^๑เฮ้ย ไอ้พวก ที่ลงไปอียิปต์เพื่อขอ **๓๑** ความช่วยเหลือ

ไอ้พวกที่หวังพึ่งในมาศึก

ไอ้พวกที่ไว้วางใจในรถรบอียิปต์เพราะมันมีมากมาย

ไอ้พวกที่ไว้วางใจในทหารม้าเพราะมันมีมากมาย

แต่ไม่ได้คิดจะพึ่งพาพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลและปรึกษาพระยาห์เวห์

^๒แต่พระยาห์เวห์ก็ฉลาดเหมือนกันนะ และพระองค์สามารถนำความหายนะมาให้

แล้วพระองค์ไม่เคยกลับคำ

พระองค์จะลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกที่ทำชั่ว และต่อสู้กับคนที่ช่วยเหลือพวกที่ทำบาปนั้น

^๓ชาวอียิปต์เป็นแค่มนุษย์ไม่ใช่พระเจ้า และม้าศึกของพวก เขาก็เป็น แค่เนื้อ หนึ่งไม่

ได้เป็นวิญญูณชักหุ่น้อย

เมื่อพระยาห์เวห์เงื้อมือขึ้นเตรียมฟาด อียิปต์

ที่เป็นผู้ช่วยนั้นก็จะล้มลุกคลุกคลาน

และคนที่รับความช่วยเหลือนั้นก็ล้มลง

และทั้งสองก็จะถูกทำลายไปพร้อมๆกัน

^๔เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกกับผม

* ๓๐:๒๗ *ควันหนาทึบ* หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “ภาวะอันหนักร้อง”

“เมื่อสิ่งโตร้อง คำราม หรือสิ่งห์ หม่อมยี่นขู่ คำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน แล้วมีพวกผู้เลี้ยงแกะออกมาสู้กับมัน สิ่งโตไม่กลัวต่อเสียงร้องตะโกนของพวกเขา และเสียงของ พวกเขาไม่ได้ทำให้สิ่งโตนั้นสะทกสะท้านเลย

เช่นเดียวกับ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ก็ไม่กลัวอะไรเลย พระองค์จะลงมาต่อสู้นบฏเขาศิโยน

๕ พวก นักบินโฉบ ไป โฉบ มาเพื่อเฝ้า ระวังรัง ของพวกมัน

พระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นก็จะปกป้อง เยรูซาเล็มอย่างนั้นเหมือนกัน

พระองค์จะปกป้องและช่วยกู้พวกเขา

พระองค์จะไว้ ชีวิตพวกเขา และช่วยให้พวกเขารอด

๖ ชาว อิสราเอล เอ๋ย ให้หัน กลับไปหา พระองค์ที่ เจ้าได้ทรยศอย่าง ร้าย แรง นั้น

๗ ใน เวลา นั้น พวก เจ้าแต่ละ คนก็จะละทิ้ง รูป เคารพเงิน และ ทองของ เจ้าที่พวก เจ้าได้ ทำบาปสร้างขึ้นมากับมือเจ้า

๘ แล้วอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบแต่ไม่ใช่ดาบ ของคน

อัส ซีเรียจะถูก ทำลายแต่ไม่ใช่ด้วย ดาบของ มนุษย์

อัสซีเรียจะวิ่งหนีจากดาบ

แต่หนุ่มๆของ เขาจะถูกจับไปเป็นทาส

๙ และหินกำบัง ของอัสซีเรีย ก็จะสาบสูญไป พวกเขาจะตื่นตระหนก

และพวกเจ้านายของเขาก็จะทิ้งธงออกศึกวิ่งหนีไปด้วยความหวาดกลัว”

พระ ยาห์เวห์พูด ไว้ว่า อย่าง นั้น ไฟของ พระองค์อยู่ในเมืองศิโยน

และเตา หลอมของ พระองค์อยู่ใน เมือง เยรูซาเล็ม

จะมีกษัตริย์และสังคมที่ยุติธรรม

๓๒ ๑ ดูเถิด จะมีกษัตริย์องค์ หนึ่ง ปกครองด้วยความซื่อสัตย์

และพวกผู้นำจะปกครองด้วยความยุติธรรม

๒ แล้วพวก เขาแต่ละ คนก็จะเป็นเหมือนที่ กำบังลม

และเป็นเหมือนที่ปลอดภัยท่ามกลางพายุ พวกเขาจะเป็นเหมือนล้าธารน้ำในที่แห้งแล้ง

และเป็นเหมือนร่มเงาของหิน ใหญ่ในแผ่นดิน ที่ไม่มีอะไรงอกขึ้นมาได้

๓ แล้วตาของคนที่มีมองไม่เห็นจะได้เปิดไป

หูของคนที่ได้ยินจะได้ตั้งใจฟัง

๔ และจิตใจของคน ใจร้อนก็จะ ได้คิดอย่างรอบคอบ

และสิ้นของคนที่พูด ติด อ่างก็จะ พูดได้อย่างชัดเจนและรวดเร็ว

๕ จะไม่มีใครเรียกพวกคนโง่ว่าผู้สูงศักดิ์

และจะไม่มี ใครเรียกคน ชั่วว่าเป็นคน น่า นับถือ

๖ เพราะคนโง่ก็พูดแต่เรื่องโง่ๆ

และจิตใจของพวกเขาก็วางแผนแต่เรื่องชั่วๆ ทำในสิ่งที่ขัดกับทางของพระเจ้า

และพูดเท็จเรื่องของพระยาห์เวห์

พวกเขาปล่อยให้คนที่หิวโหย หิวต่อไป

และไม่ให้เท่ากับคนที่กระหายน้ำดื่ม

๗ อุปกรณ์ของอันธพาลก็อุปลักษณ์

เขาวางแผนแต่เรื่อง ชั่วๆที่จะทำลายคน ยากจนด้วยคำโกหก

แม้ว่าคน ชัดสนเหล่านี้ กำลังขอความ เป็น ธรรมก็ตาม

๘ แต่คนที่สูงศักดิ์วางแผนทำในสิ่งที่สูงส่ง

แล้วสูงส่งเหล่านี้ ทำให้พวก เขายืนอย่าง มั่นคง

เวลาของความทุกข์ยากลำบากกำลังมา

๙ พวกคุณนายที่ใช้ชีวิตแสนสบายไปวันๆ

ลุกขึ้นมาซะ ฟังเสียงของผมให้ดี

พวกสาวๆที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว

ให้ฟังสิ่งที่ผมพูดให้ดี

๑๐ ตอน นี้พวก เจ้าอาจ จะคิด ว่าตัว เองมั่นคง ดีแล้ว

แต่อีกประมาณปีกกว่าๆเจ้าก็จะต้องกลัวจนตัว สั่น

เพราะไร่ ร่องนจะ ไม่ออกผลและจะ ไม่มีผล ไม้ ให้เก็บเกี่ยว

๑๑ พวกคุณนายที่ใช้ชีวิตแสนสบายให้กลัวจน ตัวสั่น

พวกสาวๆที่คิดว่าตัวเองมั่นคง แล้วให้ตัว สั่น งันุง

ถอด เสื้อผ้าของ เจ้าออก ซะและให้สวมผ้า กระสอบแทน

๑๒ ให้หุบปากของเจ้าด้วยความเศร้า

* ๓๑:๙ หินกำบัง คงหมายถึงกองทัพหรือกษัตริย์ของอัสซีเรีย

เพราะห้อง ฟุ้งที่เจ้าชื่นชมและเถาองุ่นที่แสน
ตกได้หายไปหมดแล้ว

๑๓ ให้เศร้า เพราะผืนดินของเรามีแต่
หนามและหญ้าคาขึ้นรกไปหมด
เออ ให้เศร้า ที่บ้าน ต่างๆที่มีความ สุขสนุก
สนาน

และเมืองที่เฉลิมฉลองกัน หายไปหมดแล้ว

๑๔ เพราะพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง
เมืองที่ศึกครืนเสียงดังก็จะถูกทิ้งร้างไป
เนิน เขาและหอคอยก็จะกลายเป็นที่ ร้าง
ตลอดไป

เป็นที่สนุกสนานกันของลาป่า

ฝูงแพะแกะก็จะมาหากินที่นั่น

๑๕ มันจะเป็นอย่าง นี้ไปจนกว่าพระองค์จะเท
ชีวิตใหม่ ลงมาบนพวกเรจากสวรรค์
และทะเลทรายก็จะกลายเป็นสวนผลไม้
และสวนผลไม้ก็จะมีมากมายเหมือนผืนป่า

๑๖ แล้วความ ยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในทะเล
ทรายนั้น

และความถูกต้องจะพักอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่
อุดมหน

๑๗ ผลของความถูกต้องจะเป็นสันติสุข

และผลของความ ถูก ต้องจะเป็นความ สงบ
สุขและความปลอดภัยตลอดไป

๑๘ ประชาติของ เราจะอาศัยอยู่ในชุมชนที่สงบ
สุข

ในที่อยู่อันมั่นคง ในที่พักอันเงียบสงบ

๑๙ ลูกเห็บจะทำลายป่าของศัตรู
เมืองของพวกเขาก็จะตกต่ำลง

๒๐ แต่พวกเจ้าจะมีเกียรติ ขึ้นและจะได้หว่าน
เมล็ดพืชไว้ข้างๆล้าธารทุกสาย

และปล่อย วัวปล่อย ลาให้เดินหากินไปมา
อย่างอิสระ

พระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรีย

และช่วยกู้เยรูซาเล็ม

๑ เอ๊ย ไอ้เจ้านักทำลายผู้ที่ยังไม่เคย

๓๓ ถูกทำลาย

ไอ้เจ้าคนทรยศผู้ที่ยังไม่เคยถูกใครหักหลัง

เมื่อเจ้าทำลายคนอื่นเสร็จแล้ว ตัวเจ้าเองก็จะ
ถูกทำลาย

เมื่อเจ้าหัก หลังคน อื่นเสร็จ แล้ว เจ้าก็จะถูก
หักหลัง

๒ ประชาชนพูดว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรด
เมตตาเราด้วย เราคอยพระองค์อยู่

ขอประทานเร็วแรงให้กับเราทุกเช้า

ขอช่วยกู้เราในยามที่เดือดร้อน

๓ เพราะเสียงคำรามของ พระองค์ทำให้ผู้คน
วิ่งหนีไป

เมื่อพระองค์ยื่นขึ้น มา ชนชาติ ต่างๆก็หนี
กระเจิงไป

๔ ของที่พวก เจ้าปล้น มา ได้นั้นจะโดนยึด ไป
เหมือนฝูงต๊กแตนมายึด

คน อื่นจะโดดตะครุบใส่ของพวก นั้นเหมือน
ฝูงต๊กแตนตะครุบใส่

๕ พระ ยาห์เวห์ได้ รับการ ยกย่องเชิดชู
พระองค์อยู่ในที่สูง

พระองค์ทำให้เมือง ศิ โยนเต็ม ไป ด้วยความ
ยุติธรรมและความถูกต้อง

๖ พระองค์จะเป็นความ มั่นคงของ เจ้าตลอด
เวลา

พระองค์จะให้ความรอด ให้สติปัญญา และให้
ความรู้กับเจ้าอย่างเหลือเฟือ

การ ยาเกรงพระ ยาห์เวห์เป็นสมบัติ ล้ำค่าที่
พระองค์ให้

๗ ฟังสิ พวกทูตร้องให้เสียงดังอยู่ตามถนน

พวก ตัวแทนที่พยายามทำ สัญญาสงบ ศึก
ร้องไห้อย่างขมขื่น

๘ พวกถนนทางหลวงก็ถูกทิ้งร้างแล้ว

ไม่มีใครกล้าเดินทางบนท้องถนน

เพราะคำสัญญาสงบศึกนั้นพังทลายไปแล้ว

คำสัญญาที่ตกลงก็ได้ รับการ ดูถูกเหยียด
หยาม

ชีวิตมนุษย์นั้นไม่มีค่าแล้ว

๙ แผ่นดินก็เศร้าหมองและหมดริ้วแรง

เลบานอน ก็ได้รับความอับอายและเหี่ยวแห้ง
ไป

หุบเขาซาโรน ก็เป็นเหมือนกับทะเลทราย

* ๓๒:๑๕ *ชีวิตใหม่* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระวิญญาณ”

† ๓๒:๑๖ *แล้วความยุติธรรม... ในแผ่นดินที่อุดมหน* แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ความเที่ยง
ธรรมและความยุติธรรมก็จะมีในทุกหนแห่งในแผ่นดินนี้”

* ๓๓:๙ *หุบเขาซาโรน* แผ่นดินต่ำเรียบชายฝั่งทะเลของปาเลสไตน์

ต้นไม้ของบาซัน † และภูเขาคารเมล ‡ ไปร่วง
ใกล้ตาย

๑๐ พระยาห์เวห์พูดว่า “ตอนนี้ เราจะลุกขึ้น
ตอนนี้ เรายกย่องตัวเอง

ตอนนี้ เราจะให้คนเห็นว่าเรายิ่งใหญ่

๑๑ พวก เจ้าตั้ง ท้องเป็น แกลบและคลอดฟาง
ออกมา

แล้วลมหายใจของพวก เจ้า “จะเป็นไฟที่เผา
ผลาญตัวพวกเจ้าไป

๑๒ คนชาติทั้งหลายจะถูกเผาเป็นผุยผง
พวกเขาจะถูกเผาไฟเหมือนต้น หนามที่โดน
ตัดเผาไป”

๑๓ พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกเจ้าที่อยู่ไกล ให้
ฟังเรื่องที่เราได้ทำ
พวกเจ้าที่อยู่ไกล ให้ยอมรับฤทธิ์อำนาจของ
เรา”

๑๔ พวกคนบาปในศิโยนกำลังกลัวอยู่
และคน ที่ไม่ นับถือพระเจ้าก็สิ้น ติมด้วย
ความหวาดกลัว

พวกเขาพูดว่า “มีใครบ้างในพวกเราที่จะทน
ไฟที่เผาผลาญนี้ได้

มีใครบ้างในพวกเราที่จะทนได้กับเปลวเพลิง
ที่เผาอยู่ตลอดเวลา”

๑๕ คำตอบคือ “คนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตอย่างถูก
ต้อง คนที่พูดอย่างสัตย์ซื่อ

คนที่ไม่ ยอมรับกำไรจากการ กดขี่ข่มเหงคน
อื่น

คนที่ปิดสินบนไป แทนที่จะรับมัน
คน ที่ปิด หูไม่ ยอม ฟังแผนการฆ่า นอง เลือด

และคนที่ปิดตาไม่ยอมมองสิ่งที่ชั่วร้าย

๑๖ คุณพวกนี้จะอยู่อย่างปลอดภัย
ที่ ลี ภัยของพวก เขาจะเป็นป้อมปราการบน
ภูเขา

เขาจะมีเสบียงอาหารตลอด เวลาและน้ำก็จะ
มีไม่ขาด”

๑๗ ดวงตาของเจ้าจะเห็นภักตร์ที่ยิ่งงาม
ดวงตาของเจ้าจะเห็นอาณาจักรของ พระองค์
ขยายออกไปไกล

๑๘ จิตใจของ เจ้าจะคิดถึงเรื่อง ที่ เจ้าเคยหวาด
กลัวในอดีตว่า

“คน ที่มาเก็บ ส่วย ทั้งคน นับและคน ชั่งอยู่
ที่ไหนแล้ว

คน สอดแนมที่มา นับป้อมปราการอยู่ที่ไหน
แล้ว”

๑๙ เจ้าจะไม่ได้ เห็นคนต่างชาติที่เย่อ หยิ่ง
จงหอมพวกนี้

ที่พูดแล้วฟังไม่รู้เรื่อง
ลื่นที่พูดตะกุกตะกักที่เจ้าไม่เข้าใจ

๒๐ ดูเมืองศิโยนสิ เมืองที่มีเทศกาลประจำปี
ของพวกเรา

ดวงตาของ เจ้าจะมอง เห็นเยรูซาเล็มเป็นที่
อยู่ที่ปลอดภัย

เป็นเหมือนเตินท์ที่ จะไม่มี วันเคลื่อนย้ายไป
ไหน หมุด ปัก เตินท์ นั้นจะไม่มี วันถูก
ถอนขึ้นมา

และพวก เชือกของ เตินท์ นั้นจะไม่มี วันขาด
ไป

๒๑ แต่ที่ นั้นพระยาห์เวห์จะอยู่ กับ เราอย่างมี
สง่าราศี

เหมือนแผ่น ดินที่ มีแม่น้ำหลาย สายและ
ลำธารกว้าง

แต่จะไม่มีเรือ พายอัน ยิ่ง ใหญ่ของ ศัตรูแล่น
เข้ามา

และจะไม่มีเรืออันทรง พลังข้ามแม่น้ำเหล่า
นั้นมาได้

๒๒ เพราะพระยาห์เวห์เป็นผู้พิพากษาของเรา
พระยาห์เวห์เป็นผู้ให้กฎหมายกับเรา

พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ของเรา
พระองค์จะช่วยกู้พวกเรา

๒๓ เจ้า ศัตรู สาย ระวังไป เรือของ เจ้านั้น
หย่อนแล้ว

เชือกที่ยึดให้เสากระโดงเรือแน่นนั้นก็หย่อน
พวกมันกางใบไม่ขึ้น

ดังนั้นของที่เจ้าปล้นมาได้จะต้องถูกแบ่งกัน
แม้แต่คนง่อยในพวกเราก็สามารถมาช่วยกัน

ปล้นเจ้าได้

๒๔ จะไม่มี ใครที่อาศัยอยู่ใน เมือง เราพูด ว่า
“ฉันไม่สบาย”

คนที่อาศัยอยู่ ที่ นั้นจะได้ รับการ อภัยโทษ
สำหรับบาปของพวกเขา

† ๓๓:๙ *บาซัน* เป็นบริเวณทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล

‡ ๓๓:๙ *คารเมล* เป็นเทือกเขาทางทิศเหนือของอิสราเอล เป็นที่ที่ตีมากสำหรับปลูกต้นไม้ ชื่อ
นี้หมายถึง “สวนองุ่นของพระเจ้า”

¶ ๓๓:๑๑ *ลมหายใจของพวกเจ้า* หรือ “จิตวิญญาณของเจ้า”

พระเจ้าจะลงโทษศัตรูของพระองค์

๓๔ ๑ คนชาติทั้งหลาย เข้ามาฟังใกล้ๆ
ผู้คนที่ทั้งหลาย ตั้งใจฟังให้ดี
ให้โลกนี้และทุกอย่างในโลกนี้ได้ยิน
ให้แผ่นดิน โลกและทุก อย่างที่ เกิดบน มัน
ได้ยินเถิด

๒ เพราะพระยาห์เวห์ โกรธชนชาติทั้งหมด
พระองค์เดือดดาลต่อกองทัพทั้งหมดของ
พวกเขา

พระองค์กำหนดให้พวก มันถูก ทำลายจน
หมดสิ้น

พระองค์ได้มอบพวกมันให้ไปโดนฆ่า

๓ คนของพวกมันที่ถูกฆ่าก็จะถูกโยนทิ้ง
ซากศพนั้นก็ส่งกลิ่นเหม็นฟุ้งไปหมด
เลือดของพวกเขาก็ไหลนองทั่วภูเขา

๔ พวกดวงดาวทั้งสิ้นจะสลายหายไป

ท้องฟ้าก็จะม้วนไปเหมือนหนังสือม้วน

พวก ดวงดาว นั้นก็จะร่วง หล่น ไปเหมือนกับ
ใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นจากเถาอยู่

หรือเหมือนลูก มะเดื่อเหี่ยวที่ร่วง หล่นจาก
ต้นมะเดื่อ

๕ เมื่อดาบของ เราได้สำเร็จภารกิจในฟ้า
สวรรค์แล้ว

มันก็จะพาดลงมาที่เอโดม *

ลงมาบนผู้คนที่เราได้ กำหนดให้ถูก ทำลาย
และถูกลงโทษ

๖ พระยาห์เวห์มีดาบเล่มหนึ่ง

มันอาบไปด้วยเลือดและไขมัน

มันเป็นเลือดของพวกลูกแกะและแพะ

และไขมันจากไตของพวกแกะตัวผู้
เพราะพระ ยาห์เวห์กำลังฆ่าเครื่องบูชา นี้ที่โบ
สราห์ †

มีการฆ่าครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในแผ่นดินเอโดม

๗ วัวป่า ‡ จะล้มไปด้วย

และลูกวัวผู้จะล้มไปกับวัวผู้อันแข็งแรง

แผ่นดินของพวกเขาก็จะไซ้ไปด้วยเลือด

และพื้น ดินของ เขาก็จะอาบไป ด้วยไขมัน
สัตว์

๘ เพราะพระ ยาห์เวห์ได้เลือกวันแห่งการ
ลงโทษ

และปีสำหรับรับการแก้แค้นให้กับคดีของศิโยน

๙ ล้าราธ ต่างๆของเอ โดมจะกลายเป็นยาง
มะตอย

และดินของมันก็จะกลายเป็นกำมะถัน

แผ่นดินของมันจะกลายเป็นเหมือนนยาง
มะตอยที่ลุกไหม้อยู่

๑๐ ไฟของมันจะเผาทั้งวันทั้งคืนไม่มีวันดับ

วันก็จะลอยขึ้นมาอยู่ตลอดไป

เอ โดมจะกลายเป็นที่ ร้างว่าง เปล่าตลอดชั่ว
ลูกชั่วหลาน

และจะไม่มีใครเดินทางผ่านมันอีกตลอดไป

๑๑ แต่พวก เหี้ยวและพวก เม็นจะมาเป็น
เจ้าของ

พวกนกฮูกและพวกอีกาก็จะมาอยู่กันที่นั่น

พระเจ้าก็จะสำรวจจริงวัดแผ่นดินเอโดม

และทำให้มันว่าง เปล่าและมีสภาพยุ่งเหยิง
เหมือนกับตอนที่ยังไม่ได้สร้างโลกนี้

๑๒ จะไม่มี อะไรหลง เหลือให้เรียก ว่าเป็น
อาณาจักรอีกเลย

พวกเจ้านายของมันก็จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า

๑๓ พวก พง นามก็จะขึ้นตามบ่อมปรากร
ของมัน

พวกต้นตำแยและพวกต้นไมยราบก็จะขึ้นใน
เมืองที่มีกำแพง

มันจะกลายเป็นบริเวณที่หมาป่าอยู่กัน

เป็นที่อยู่ของนกฮูก

๑๔ พวกแมวป่าก็จะมาเจอกับพวกหมาป่า

พวกแพะป่าก็ส่งเสียงเรียกกัน

พวกสัตว์กลางคืน ๗ ก็จะมาอยู่กันที่นั่นด้วย

เพื่อหาที่พักผ่อน

๑๕ พวกนก ฮูก ก็จะมาทำ รังและวางไข่และ
กก ไข่ไว้และรวบรวมลูกๆไว้ใต้ปีกของ
พวกมัน

* ๓๔:๕ เอโดม ประเทศที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของยูดาห์

† ๓๔:๖ โบสราห์ เมืองหนึ่งในเอโดม

‡ ๓๔:๗ วัวป่า พวกสัตว์ในข้อ ๖ กับข้อ ๗ คงจะเปรียบเทียบกับประชาชนของเอโดมและพวก
ผู้นำของเขา

§ ๓๔:๑๔ พวกสัตว์กลางคืน หรือ “ลิสูท ปีศาจแห่งยามค่ำคืน” คำนี้เหมือนกับคำว่า “กลาง
คืน” ในภาษาฮีบรู

* ๓๔:๑๕ นกฮูก หรือ “งูธนู”

อีแรงก็จะมารวมกันที่นั่น อยู่คู่ใครคู่มัน
 ๑๖ ให้ค้นหาในหนังสือ ม้วนของพระ ยาร์เวห์
 และอ่านดู
 จะไม่มีสัตว์สักตัวที่ขาดไป
 จะไม่มีสัตว์เลยที่ขาดคู่ของมัน
 เพราะพระยาร์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น
 และพระ วิญญาณของพระองค์ได้รวบรวม
 พวกมันไว้
 ๑๗ พระองค์ได้จัดสรรที่ดินให้กับพวกมัน
 และมือของ พระองค์ได้ใช้สาย วัดแบ่งแผ่นดิน
 ดินให้กับพวกมัน
 พวกมันจะเป็นเจ้าของแผ่นดินนั้นตลอดไป
 พวกมันจะอยู่ที่นั่นรุ่นแล้วรุ่นเล่า

พระเจ้าจะปลอบโยนคนของพระองค์

๓๕ ๑-๒ ทะเล ทราบและแผ่นดินที่ แห่ง
 แล้งจะมีความสุข

ทะเลทรายจะดีใจและผลิดอก
 มันจะออกดอกมากมายเหมือนดอกหญ้า
 มัน จะชื่นชมยินดีด้วยความ สุขและการ ร้อง
 เพลง
 มันจะมีสง่าราศีเหมือนป่าแห่งเลบานอน
 มันจะสง่างามเหมือนภูเขาคารเมลและที่ราบ
 ซาโรน

คนจะเห็นถึงสง่าราศีของพระยาร์เวห์
 จะเห็นความสง่างามของพระเจ้าของเรา
 ๓ ให้เสริมกำลังให้กับคนที่มีมือเหนียวล้า
 และช่วยคนที่หิวเข้าอ่อนแอให้มั่นคง
 ๔ ให้พูดกับคนที่มีจิตใจที่ขลาดกลัวว่า
 “ให้เข้มแข็งไว้ ไม่ต้องกลัว
 นี้เงพระเจ้าของพวกท่าน
 พวกศัตรูของท่านจะถูกลงโทษ
 เป็นการแก้แค้นของพระเจ้า
 พระองค์จะมาและช่วยกู้พวกท่าน”
 ๕ แล้วตาของคนตาบอดก็จะเปิด
 และหูของคนหูหนวกก็จะไม่ตันอีกแล้ว
 ๖ แล้วคนง่อยก็จะกระโดดเหมือนกับกวาง

และลิ้นของคนใบ้ก็จะร้องเพลงอย่างมีความ
 สุข

เพราะน้ำจะทะลักออกมาในทะเลทราย
 และเกิดลำธารขึ้นในทะเลทราย
 ๗ ทะเล ทราบที่ร้อน ระอุ ๑ จะกลายเป็น
 ทะเลสาบ

ดินที่กระหายน้ำจะมีตาน้ำเต็มไปหมด
 ในบริเวณที่หมาป่าอยู่และนอนพักกัน
 หญ้าจะกลายเป็นต้นอ้อกับต้นกก

๘ จะมีทางหลวงเกิดขึ้นที่นั่น
 และมันจะมีชื่อว่า “ถนนอันศักดิ์สิทธิ์”
 คนที่ไม่บริสุทธิ์จะไม่เดินทางบนถนนนั้น
 มันมีไว้สำหรับคนของพระเจ้าเดินเท่านั้น
 พวกคนโง่ ๑ จะไม่ได้เดินผ่านไปมาบนมัน
 ๙ จะไม่มีสิงโตที่นั่น

และจะไม่มีสัตว์ร้ายมาอย่างกรายที่นั่น
 จะไม่พบพวกมันที่นั่น
 แต่คนที่พระเจ้าได้ ใถ่ ตัวไว้ แล้วจะเดินบน
 ถนนเส้นนั้น

๑๐ คน เหล่า นั้นที่พระ ยาร์เวห์ได้ ใถ่ให้เป็น
 อิสระแล้ว
 จะกลับมาที่ศิโยนด้วยเสียงโห่ร้องดีใจ
 ความ สุขจะสวมอยู่บนหัวของพวกเขาตลอด
 ไป

ความชื่นชมยินดีก็จะท่วมทับพวกเขา
 ความ เศร้า โศกและการ ครรเวญ ครางจะวิ่ง
 ไปจากพวกเขา

อัสซีเรียบุกยูดาห์

(๒ พกษ. ๑๘:๑๓-๓๗, ๒ พศด. ๓๒:๑-๑๙)

๓๖ ๑ ในช่วงปีที่สิบสี่ ๑ ที่กษัตริย์เฮเซคีย
 ยาร์ ๑ ึ่งปกครองยูดาห์ กษัตริย์เซนา
 นาเคอริบ ๑ ของอัสซีเรียได้ยกทัพขึ้นมาโจมตี
 เมือง ต่างๆที่มีป้อมปราการของ ยู ดาห์ และ
 ยึดเมืองเหล่านั้นไว้ได้ ๒ กษัตริย์อัสซีเรียได้
 ส่งแม่ทัพของ เขาพร้อม กับกองทัพใหญ่จาก

†๓๕:๗ **ทราบที่ร้อน ระอุ** ในทะเลทราย บางครั้งความ ร้อนที่แผดเผา ทำให้เรามอง เห็น
 ภาพลวงตาเป็นน้ำ

†๓๕:๘ **คนโง่** คือคนที่ไม่ได้ทำตามพระเจ้าและคำสอนของพระองค์

†๓๖:๑ **ปีที่สิบสี่** คือปี ๗๐๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑๓๖:๑ **เฮเซคียาร์** เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี ๗๑๕-๖๘๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

*๓๖:๑ **เซนาเคอริบ** เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ในช่วงปี ๗๐๖-๖๘๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด เขา
 ได้ลงมาตียูดาห์ ในปี ๗๐๑ และได้ชัยชนะหลายเมือง และกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย

เมืองลาคีซ ไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เมืองเยรูซาเล็ม แม่ทัพ นั้นได้มา หยุดอยู่ ข้างๆ รางน้ำของสระ ต้านบน ตรงถนนที่มุ่งไปยัง ฟุ้งของคูนซึกฟ้า^๓ มีสามคนออกไปหาแม่ทัพ คนหนึ่งที่นั้น คือเอลียาคิม ผู้ดูแลวัง ที่เป็นลูกชายของฮิลคียาห์ เซบนาเนหฺนาการของ กษัตริย์ และโยอาห์ผู้จุดบันทึกที่เป็นลูกชาย ของออสาฟ

^๔แม่ทัพได้ พูดกับ พวก เขาว่า “ไปบอกเฮเซคียาห์ว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ คือกษัตริย์อัสซีเรีย พูดอย่างนี้ว่า

“ทำไมเจ้าถึงได้มีความเชื่อมั่นขนาดนี้^๕ ข้อตกลงกับพันธมิตร์ที่เจ้าหวังพึ่งนั้น มันก็แค่เพียง คำพูด เจ้าคิดว่ามันจะใช้ แทนกลยุทธ์และกำลัง ทหารในสงคราม ได้ หรือ เตียว นี้เจ้าไปพึ่งใคร หรือ ถึง กล้ามากบฏกับ เรา^๖ ดู เจ้ากำลัง พึ่ง อียิปต์ ซึ่งเป็นเหมือนไม้เท้าต้น อ้อ ที่ เตะแล้ว ถ้าใครไปค้ำยันมัน มันก็จะแตกและเสียบมือของคนนั้น ฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์ ก็จะเป็นอย่างนั้นกับ คนที่มาพึ่งพิงเขา

^๗แต่ถ้าเจ้าจะบอกเราว่า “เราเชื่อ พึ่ง ในพระ ยะห์เวห์พระเจ้า ของ เรา” อ้าว เฮเซคียาห์ได้ รื้อพวกสถาน ที่นมัสการ และแท่น บูชาของ พระ นั้นทิ้ง ไป แล้ว ไม่ใช่ หรือ และส่งคน ยูดาห์และคนใน เยรูซาเล็มว่า “พวก เจ้าต้องนมัสการ ที่แท่น บูชา นี้ที่อยู่ในเมือง เยรูซาเล็ม เท่านั้น”

^๘ตอนนี้ มาทำข้อ ตกลงกับกษัตริย์ ของอัสซีเรีย เจ้านายของ ข้าศึกว่า ข้า จะให้ม้ากับ เจ้าสอง พัน ตัว ถ้าเจ้ามี ปัญหาหาคนมา ขี่พวก มัน ได้^๙ ในเมื่อ เจ้าและอียิปต์อ่อนแอซะขนาดนี้ เจ้ายัง จะปฏิเสธอำนาจของข้าราชการตัว เล็กๆ ของเจ้านายข้า แล้วไปหวังพึ่งรถรบและ ทหารม้าของอียิปต์อีกหรือ

^{๑๐}และตอนนี้ เจ้าคิดว่าข้าขึ้น มา โจมตีแผ่นดิน นี้เพื่อทำลาย มัน โดยไม่ ได้รับอนุญาตจาก พระ ยะห์เวห์อย่างนั้น หรือ เป็นพระ ยะห์เวห์ เองที่พูด กับ ข้า

ว่า “ขึ้น ไปโจมตีแผ่นดิน นี้และทำลาย มันซะ””

^{๑๑}แล้วเอลียาคิม เซบนา และโยอาห์ ตอบ กับแม่ทัพไปว่า “ช่วยพูดกับพวกเรารับใช้ ของ ท่านเป็นภาษาอูรูเมคด้วยเถิด เพราะ พวก เราเข้าใจภาษา นั้น อย่างพูดกับพวก เรา เป็นภาษาฮีบรูเลย เพราะไม่อยากจะพวกนั้น ที่อยู่บนกำแพงได้ยิน”

^{๑๒}แต่แม่ทัพนั้นตอบว่า “เจ้าคิดว่า เจ้านาย ข้าส่ง ข้ามาเพื่อพูดเรื่องพวกนี้กับเจ้านายเจ้า และกับ เจ้าท่านหรือยัง ใจ เขาส่งให้ข้ามา พูดกับไอ้คนพวก นั้นที่หนึ่งอยู่บนกำแพงด้วย ไอ้พวกนั้นก็จะต้องกินซีและเยียวของตัวเอง^๑ เหมือนกับพวกเจ้านั้นแหละ”

^{๑๓}แล้วแม่ทัพก็ยืน ขึ้นและร้อง ตะโกน เสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า

“นี่เป็นคำ พูดของกษัตริย์ ผู้ยิ่งใหญ่ คือกษัตริย์อัสซีเรีย^{๑๔} พระองค์พูด ว่า อย่างนี้ ‘อย่าให้เฮเซคียาห์หลอก ลวง เจ้า เพราะเขาไม่สามารถช่วย กู้พวกเจ้า ได้หรอก^{๑๕} และอย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้ พวก เจ้าคิดจะพึ่งพระ ยะห์เวห์ เมื่อ เขา พูดว่า “พระ ยะห์เวห์จะช่วย กู้พวก เรา อย่างแน่นอน พระยะห์เวห์จะไม่ยอมให้ เมืองนี้ตกไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์อัสซีเรียเป็นอันขาด”

^{๑๖}อย่า ไป พึ่งเฮเซคียาห์ เพราะ กษัตริย์อัสซีเรียพูดไว้ว่าอย่างนี้ “มาทำ สัญญาสงบ สึกกับ ข้าและออก มาจากรัน ต่อข้า แล้วพวก เจ้าแต่ละคนก็จะ ได้กิน จากต้น ฝรั่งและต้น มะเดื่อของ ตัว เอง และดื่มจากบ่อเก็บน้ำของตน^{๑๗} จนกว่า เราจะมาและพาพวกเจ้าไปยังแผ่นดินที่ เหมือน กับแผ่นดินของเจ้านี้ เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ มีขนมอบ และสวนองุ่น”

^{๑๘}ระวังให้ดี อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้ เจ้าหลงผิด ไป เมื่อเขาพูด ว่า “พระ ยะห์เวห์จะช่วย กู้พวก เรา” เราขอ ถาม เจ้าว่า “มี พระของชาติ ไหนบ้างที่เคย ช่วยแผ่นดินของพวกเราให้รอดพ้นจาก เงื่อม มือของกษัตริย์อัสซีเรีย”^{๑๙}พวก

† ๓๖:๑๒ **กินซีและเยียวของตัวเอง** ข้อนี้หมายถึง พวกกองทัพของอัสซีเรียวางแผนจะล้อม เมืองเยรูซาเล็มไว้ ตัดน้ำ ตัดขาดจากภายนอก จนผู้คนในเมืองอดอยากหิวโหยมากจนต้อง กินซีและเยียวตัวเอง

พระของเมือง ฮามัท * กับเมือง อารบัด ไปไหนแล้ว พระของเมือง เสฟารวาอิม ไปไหนแล้ว พวก พระของสะ มา เรีย สามารถช่วย กูสะ มา เรียจากเงื้อม มือของ ข้าได้ หรือ ^{๒๐} ในพวก พระทั้งหมด ของประเทศเหล่านี้ มีพระองค์ไหนบ้าง ได้ช่วยประเทศของพวกเขา เข้าให้ พันจากเงื้อมมือของ ข้า แล้วเจ้ายังคิด ว่าพระ ยาร์เวห์จะสามารถช่วยเยรูซาเล็มให้ พันจากเงื้อมมือข้าได้หรือ”

^{๒๑} แต่พวกเขา ก็เงียบ ไม่ได้ตอบเขาลักค้ำ เพราะกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้สั่งไว้ว่า “อย่าไปตอบมัน”

^{๒๒} แล้วเอลี ยาคิม ผู้ดูแลวัง ที่เป็นลูกชาย ของฮิลคียาห์ เซบนา เลขานการของกษัตริย์ และโย อาห์ผู้ จด บันทึกที่เป็นลูกชายของอา สุาฟ ได้ไป หาเฮเซคียาห์ใส่เสื้อผ้าที่ขาด รุ่ง ริงที่พวกเขาฉีกด้วยความโศกเศร้า และพวกเขา ก็รายงานกษัตริย์ถึงสิ่งที่แม่ทัพนั้นพูด

เฮเซคียาห์ขอคำปรึกษาจากอิสยาห์

(๒ พกษ. ๑๙:๑-๑๓)

๓๗ ^๑ เมื่อกษัตริย์เฮ เซ คี ยาร์เวห์ได้ยิน อย่าง นั้น พระองค์ก็ฉีกเสื้อผ้าด้วยความ โศก เศร้า แล้วเอาผ้ากระสอบมา สวม แทน และพระองค์ก็เข้าไปในวิหารของพระ ยาร์เวห์ ^๒ พระองค์ได้ให้เอลี ยาคิมผู้ดูแลวัง เซ บนาเลขานการของพระองค์ และพวก นักรบ อาวุโส สวมผ้ากระสอบไปหาผู้ พูด แทนพระเจ้าชื่ออิสยาห์ ลูกชายของอามอส

^๓ พวกเขาพูดกับอิสยาห์ว่า “กษัตริย์เฮเซคียาห์พูด ไว้ว่า ‘นี่เป็นเวลาแห่งความ เดือดร้อน การ ลงโทษ และความ อับอาย พวก เราเป็นเหมือนผู้ หญิงพร้อมคลอด แล้ว แต่ไม่มีแรงเบ่งลูกออกมา ^๔ ‘ไม่แน่นอน พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านได้ยินคำ พูดของ แม่ทัพนั้นแล้ว กษัตริย์อัสซีเรียเจ้านายของ เขาได้สั่งเขามาเพื่อเยาะเย้ยพระเจ้าผู้ มีชีวิต

อยู่ และไม่แน่นอน พระยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านอาจ จะลงโทษ เขาเมื่อได้ยินอย่าง นั้น ก็ได้ อย่าง นั้นช่วยอธิษฐานสำหรับคน ของ เราที่ยังเหลือรอดอยู่”

^๕ เมื่อพวก ข้าราชการของกษัตริย์เฮ เซ คี ยาร์มาหาอิสยาห์ ^๖ อิสยาห์บอกกับพวกเขา ว่า “ให้บอกกับเจ้านายของพวกเขาว่า พระ ยาร์เวห์ได้พูดไว้ว่า ‘ไม่ต้องกลัวคำพูดต่างๆ ที่เจ้าได้ยินมา คือคำพูดที่พวกคนรับ ใช้ของ กษัตริย์อัสซีเรียได้ปลุกหลู่วรานัน ^๗ ตัวเราเอง จะทำให้กษัตริย์อัสซีเรียกังวลใจ เพื่อว่าเมื่อ เขาได้ยินข่าวลือ เขาจะได้รับการกลับไปยังแผ่นดิน ของ เขา แล้วเราจะทำให้เขาล้ม ตาย ลง ด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”

กองทัพอัสซีเรียถอยทัพจากเยรูซาเล็ม

^๘ กษัตริย์ของอัส ซีเรียได้ออกจากเมือง ลา คีชไปยังเมือง ลิ บนาร์ เมื่อแม่ทัพได้ยิน อย่าง นั้น เขาก็ไปยังเมือง ลิ บนาร์ และพบ ว่ากษัตริย์อัส ซีเรียกำลังสู้ รมอยู่กับเมือง นั้น ^๙ ในเวลา นั้น กษัตริย์อัส ซีเรียได้ยินเกี่ยวกับกษัตริย์ที่ ระ หะ คาร์ ^๑ แห่งเอธิโอเปียว่า “กษัตริย์ที่ ระ หะ คาร์ได้ยก ทัพมาทำสงคราม กับท่าน” เมื่อกษัตริย์อัสซีเรียได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็ส่งพวกผู้ถือสารไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ และส่งพวกเขาว่า

^{๑๐} “ให้ไปบอกกับกษัตริย์เฮ เซ คี ยาร์เวห์ของ ยู ดาห์ด้วยว่า อย่าให้พระเจ้าที่เจ้า ไว้ วางใจ นั้น หลอกหลวงพวก เจ้า เมื่อ พระองค์พูดว่า ‘เยรูซาเล็มจะไม่มีวันตก ไป อยู่ในเงื้อม มือของกษัตริย์อัส ซีเรีย หรือ’ ^{๑๑} ดูสิ เจ้าก็ได้ยินถึงสิ่งที่พวก กษัตริย์ของอัส ซีเรียได้ทำกับแผ่นดิน ทั้งหมดนั้นแล้ว พวกเขาได้ทำลายพวก มันจน ราบคาบ แล้วเจ้าคิดว่าเจ้าจะหนี รอดพ้น หรือ ^{๑๒} มีพวก พระของชนชาติ ไหนบ้าง ที่ช่วยพวกเขาให้รอด ตอนที่ ถูกบรรพบุรุษของ ข้าทำลาย พวก เขา ได้ทำลายเมือง โก ชาน ฮาราน เรเซฟ

* ๓๖:๑๙ **เมืองฮามัท** เมืองฮามัท เมืองอารบัด และเมืองเสฟารวาอิมเป็นสามเมืองที่อยู่ในประเทศซีเรีย หรือในสมัยนั้นเรียกว่าประเทศอาร์ม

† ๓๗:๙ **กษัตริย์ที่ระหะคาร์** นี่คงเป็นคนเดียวกับ ทาฮะระคาร์ ฟาโรห์ของอียิปต์ ในช่วงปี ๖๙๐-๖๖๔ ก่อนพระเยซูมาเกิด

* ๓๗:๑๑ **เยรูซาเล็ม ... กษัตริย์อัสซีเรียหรือ** หรือ แปลได้อีกอย่างว่า “พระเจ้าจะไม่ยอมปล่อยให้กษัตริย์อัสซีเรียมีชัยเหนือเยรูซาเล็มหรือ”

และประชาชนของเอเดน †ที่อาศัยอยู่ใน เทล อัส สาร์ ^{๑๓} แล้วกษัตริย์ของฮามั ท กษัตริย์ของอาร บัด กษัตริย์ของเมือง เส ฟาร วา อิม กษัตริย์ของเฮนา หรือ กษัตริย์ของอ็อพวาร์ หายไปไหนกันหมด แล้ว”

เยเซคียาห์อธิษฐานถึงพระเจ้า

(๒ พกษ. ๑๙:๑๔-๑๙)

^{๑๔}เฮ เซ คี ยาร์ับจดหมายจากพวก ผู้ ถือ สารและอ่านมัน แล้วพระองค์ก็ขึ้นไปทิวหาร ของ พระยาห์เวห์ แล้วเขาก็ลึกลับจดหมายฉบับ นั้น ออกต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ^{๑๕}แล้วเขาก็ อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า

^{๑๖}“ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ผู้ มี ฤทธิ ทั้ง สิ้น พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ซึ่งประทับบนบัลลังก์ เหนือพวกเรুব มีแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้น ที่เป็นพระเจ้าของอาณาจักรทั้งหมดใน โลก พระองค์เป็นผู้ สร้างฟ้า สวรรค์และแผ่นดิน โลก ^{๑๗}ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ช่วยเจียฮูของ พระองค์ฟังด้วยเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วย เปิดตาของพระองค์ดูด้วยเถิด ช่วยฟังคำพูด ทั้งหมดของเซนาเคอริบที่เขาได้ส่งมา เพื่อ เยาะเย้ยพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ด้วยเถิด

^{๑๘}ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ก็ จริง อยู่ที่พวก กษัตริย์อัส ซีเรียได้ทำลายชนชาติทั้ง หลาย รวม ทั้งแผ่นดินของพวก เขา ด้วย ^{๑๙}และ ได้โยนพวก พระของพวก นั้นลง ใน ไฟ แต่ พระพวก นั้นไม่ ได้เป็นพระเจ้า จริง แต่เป็น ฝีมือมนุษย์ที่ทำขึ้น มาจาก ไม้และ หิน พวก มันก็เลยถูกทำลายไป ^{๒๐}ดังนั้น ข้าแต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา ตอนนี้อยู่กับ พวก เราให้ พ้นจากมือของกษัตริย์อัส ซีเรีย ด้วย เถิด เพื่ออาณาจักรทั้งหมดในโลก นี้จะ ได้รู้ว่า พระองค์ พระยาห์เวห์คือพระเจ้าแต่ เพียงผู้เดียว”

พระเจ้าตอบเยเซคียาห์

(๒ พกษ. ๑๙:๒๐-๓๔)

^{๒๐}จาก นั้นอิส ยาห์ลูกชายของอา มอส ได้ ส่งคนไปบอกเยเซคียาห์ว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด คือ ‘เจ้าได้ อธิษฐานถึงเราเกี่ยวกับเซนาเคอริบกษัตริย์ ของอัสซีเรีย’

^{๒๑}ดังนั้น ให้อธิษฐานว่านี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด เกี่ยวกับเขาว่า

‘เซนาเคอริบเอ๋ย

ศิโยนสาวพรหมจรรย์ได้ดูถูกเจ้า

เธอหัวเราะเยาะเจ้า

นางสาวเยรูซาเล็มสาย หัวเยาะ เย้ยเจ้าใน ขณะเจ้าวิงหนี

^{๒๒}เจ้าดูถูกใคร หรือพูดหมิ่น ประมาทใครรู้ รี เปล่า

เจ้าขึ้นเสียงใส่ใครรู้รีเปล่า

เจ้าเหยียดตาใส่ใครรู้รีเปล่า

เจ้าได้ทำให้เราผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล

^{๒๓}เจ้าได้เย้ยองค์เจ้าชีวิตผ่าน ทางพวก ผู้รับ ใช้ที่เจ้าส่งมา

เจ้าพูดว่า “ข้าได้ป็นขึ้นไปถึงยอดเขา ยอดที่ สูงที่สุดโนแลบานอนด้วยรถรบมากมาย ของข้า

ข้าได้โค่นพวกต้นซีดาร์ที่สูงที่สุดของมันเป็นและ ต้นสนที่ดีที่สุดของมัน

ข้าได้ไปถึงยอดเขาที่ไกลลิบลัวของมัน ข้าไป ถึงป่าที่ดีที่สุดของมัน

^{๒๔}ข้าได้ขุดบ่อน้ำไปทั่วในต่างแดน †และดื่ม จากบ่อน้ำพวกนั้น

ข้าได้เหยียบ ย่าน้ำในลำธารทั้ง หลายของ อียิปต์จนมันเหือดแห้งไป”

^{๒๕}กษัตริย์ของอัสซีเรีย เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ เรื่องที่เราได้กำหนดไว้มานานมาแล้ว

เรื่องที่เราได้วางแผนตั้งแต่สมัยโบราณ

แล้วตอนนี้เรากำลังทำให้มันเกิดขึ้น

คือเราได้ให้เจ้าทำลายป้อมปราการของเมือง

ต่างๆให้กลายเป็นกองซากปรักหักพัง

^{๒๖}ในขณะที่ พลเมืองที่ขาด กำลังของเมือง เหล่านั้นกำลังตกใจกลัวและอับอาย

† ๓๗:๑๒ *เอเดน* หรือ เบธ เอเดน เป็นบริเวณหนึ่งในประเทศอาร์มี หรือซีเรีย

‡ ๓๗:๒๕ *ในต่างแดน* คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูฉบับหนึ่งที่พบในถ้ำคุมรัน และใน ๒ พงศกษัตริย์ ๑๙:๒๔ ฉบับฮีบรูที่นิยมเช่นกัน

พวกเขาเป็นเหมือนพืชที่ท้องทุ่ง เป็นเหมือน
 หญ้าอ่อน
 เป็นเหมือนหญ้าที่ขึ้นบนดาดฟ้า
 และถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันตก *
 ๒๘ เราผู้แม้กระทั่งเวลาที่เจ้ายืนขึ้นหรือนั่งลง
 เวลาที่เจ้าออกไปหรือเข้ามา
 และเราก็รู้ตอนที่เจ้าเที่ยวกรวดไล่เรา เราได้ยินคำ
 พูดที่หยิ่งยโสของเจ้า
 ๒๙ อย่างนั้น เราจะเอาของเกี้ยวมุกของเจ้า เอา
 มังเหียนของเราใส่ปากเจ้า
 และเราจะนำเจ้ากลับไปตามทางที่เจ้ามา”

๓๐ เฮเซคียาห์ นี่จะเป็นเรื่องที่พิสูจน์ว่าสิ่งที่
 เราพูดนี้จะเกิดขึ้นจริง คือในปีแรกนี้จะปลูก
 อะไรไม่ได้เลย ก็ให้กินข้าวที่งอกขึ้นมาเอง
 ก่อน ในปีที่สอง ก็ให้กินสิ่งที่เกิด ขึ้นเอง
 อีก ในปีที่สาม ก็ให้เจ้าหว่านข้าว และเก็บ
 เกียวมันและให้ปลูกสวนองุ่นและกินผลของ
 มัน ๓๑ คนในครอบครัวญาติที่ยังหลง เหลือ
 อยู่ จะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ยัง รากลงข้าง ล่าง
 และออกผลขึ้นข้างบน ๓๒ แล้วคนที่ยังเหลือ
 อยู่ก็จะแผ่ ขยายออกไปจากเยรูซาเล็ม คนที่
 ยังรอด ชีวิตบาง คนก็จะออก มาจากภู เขา ดิ
 โยเน ความรักอันแรงกล้าของพระยาห์เวห์ผู้
 มีฤทธิ์ทางสินก็จะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ

๓๓ แล้วนี่ คือสิ่งที่ พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับ
 กษัตริย์อัสซีเรีย
 “เขาจะไม่ได้เข้ามาในเมืองเยรูซาเล็ม
 เขาจะไม่ได้ยิงธนูใส่เมืองนี้หรือ
 เขาจะไม่ได้ถือโล่มาเผชิญหน้ากับเมืองนี้
 เขาจะไม่ได้สร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพง
 ๓๔ เขาจะต้องกลับไปทางเดิมที่เขา
 มา เขาจะไม่ได้เข้าเมืองหรือพระยาห์เวห์พูดไว้
 ว่าอย่างนี้
 ๓๕ เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้ เพื่อให้มันรอด
 เราจะทำสิ่งนี้เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็น
 แก่ดาวิดคนรับใช้ของเรา”

กองทัพของอัสซีเรียถูกทำลาย

(๒ พกษ. ๑๙:๓๕-๓๗)

๓๖ แล้วพูด สวรรค์ของพระ ยาห์เวห์ก็ออก
 ไป และฆ่าทหารในค่ายของอัสซีเรียไปหนึ่ง

แสนแปด หมื่นห้า พัน คน เมื่อคนตื่น ขึ้นใน
 ตอนเช้า ก็เห็นศพเกลื่อนกลาดไปหมด ๓๗ ดั่ง
 นนเขนาเนาเคอริบ กษัตริย์ของอัสซีเรียก็กลับ
 บ้าน และไปอาศัยอยู่ที่นั่นะเวห์
 ๓๘ วันหนึ่ง ในขณะที่ท่านกำลังนมัสการอยู่
 ในวัดของนิ สรคพระของ ท่านอยู่ นั้น พวก
 ลูกชายของท่านคืออิด รัม เม เลค และซา เร
 เซอร์ ก็ได้ฆ่า ท่านด้วย ดาบ และพวก เขาก็
 หนีไปที่แผ่นดินอวารรัต แล้วลูกของท่านคือ
 เอสารฮัดโดน ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย
 แทนท่าน

เฮเซคียาห์ป่วย

(๒ พกษ. ๒๐:๑-๑๑; ๒ พศด. ๓๒:๒๔-๒๖)

๓๘ ในช่วง นั้นเฮ เซ คี ยาห์ป่วยใกล้
 ตายแล้ว อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า
 ลูกชายของอา มอสก็ได้มาหาท่านและพูด ว่า
 “นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูด ‘ให้สั่ง เสียคนใน
 คราว เรือนของ เจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้า
 กำลังจะตาย เจ้าจะไม่หายหรือ”

๒ แล้วเฮเซคียาห์ก็หันหน้าเข้าข้างฝา และ
 อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ๓ ท่านพูดว่า “ข้าแต่
 พระ ยาห์เวห์ ขอได้ โปรดอย่า ลืมว่าข้าพเจ้า
 นั้นได้ รับ ใช้พระองค์อย่าง สัตย์ ซื่อด้วย สุด
 หัวใจของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ ทำในสิ่งที่
 พระองค์เห็นว่าดี” แล้วเฮเซคียาห์ก็ร้องห่ม
 ร้องไห้เสียงดัง

๔ แล้วอัส ยาห์ก็ได้ รับข้อความจากพระ
 ยาห์เวห์ว่า ๕ “ไปหาเฮ เซ คี ยาห์และบอก
 กับเขาว่า พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของดา วิด
 บรรพบุรุษของท่าน พูดว่าอย่างนี้ ‘เราได้ยิน
 คำอธิษฐานของเจ้า และได้เห็นน้ำตาของเจ้า
 เราจะต่อ ชีวิตให้กับ เจ้าอีกสิบ ห้า ปี ๖ เราจะ
 ช่วย กู้เจ้าและเมือง นี้ให้รอดพ้นจากเงื้อม มือ
 ของกษัตริย์อัส ซีเรีย และเราก็จะป้องกัน
 เมืองนี้ไว้”

๗ แล้วนี่จะเป็นสิ่ง ที่พิสูจน์ให้ท่านเห็นว่า
 พระ ยาห์เวห์จะทำในสิ่ง ที่พระองค์ได้ บอก
 ๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “คอยดูนะ เราจะทำให้
 เเงาที่ทอด ยาวไปบนชั้น บนโถของอา หัส

* ๓๗:๒๗ ถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันตก คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูที่พบในตุ้กุ่มรัน ฉบับฮีบรูที่
 นิยมใช้กันเขียนว่า กอนมันเตบไต ซึ่งอาจหมายถึง ตายก่อนที่มันจะเติบโต

* ย่อนถอย หลังกลับไปสืบชั้น” แล้วเงาของดวงอาทิตย์ก็ได้ทอดยาวไป แล้ว นั้น ก็ได้ถอยหลังกลับไปสืบชั้น

เฮเซคียาห์ขอบคุณพระยาห์เวห์

๙ ต่อไปนี่คือสิ่งที่เฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์เขียนขึ้นมา หลังจากที่เขาป่วยและหายดีแล้ว

๑๐ ตอนนั้นข้าพุดว่า “ในช่วงกลางคน ข้าจะต้องไปชะงะแล้ว แล้วใช้วัน ปีที่ เหลือข้าง ในประตูแห่งแดน ผู้ตาย”

๑๑ ตอนนั้นข้าพุดว่า “ข้าจะไม่ ได้เห็นพระยาห์เวห์ในแดนของคนเป็นอีกแล้ว ข้าจะไม่ ได้ เห็นคนหรืออยู่ กับ คนที่อาศัยอยู่ในโลกนี้อีกต่อไปแล้ว

๑๒ ชีวิตของข้าก็ถูกรื้อลงและเอาไปจากข้า เหมือนเต็นท์ของผู้เลี้ยงแกะ ชีวิตของ ข้าถูก ม้วนเก็บเหมือนกับคน ทอผ้า ม้วนผ้า

พระองค์ตัดข้าออกจากหูกทอผ้า พระองค์จบชีวิตของข้าในวันเดียว

๑๓ ข้าร้องขอความช่วยเหลือจนถึงเช้า พระองค์หักกระดูกทั้งหมดของ ข้าเหมือนสิ่งใด

พระองค์จบชีวิตของข้าในวันเดียว

๑๔ ข้า ร้องเหมือน กับนก นางแอ่นและนกกระเรียน

ข้าร้องคร่ำครวญเหมือนนกเขา ตาของ ข้าเมื่อย ล้าจากการ มองขึ้น ไปบนสวรรค์

ข้า แต่พระยาห์เวห์ ข้าถูกกดขี่ข่มเหง ช่วยประกันตัวข้าออกไปด้วยเถิด

๑๕ เมื่อพระเจ้าบอกว่าจะทำ อะไร ข้าจะทำอะไรได้

และพระองค์เป็นผู้ทำมันเอง

ข้านอนไม่หลับ † เพราะความทุกข์ในใจ

๑๖ ข้า แต่พระยาห์เวห์ มนุษย์เราอยู่ได้เพราะสิ่งที่พระองค์พูดและทำ

สิ่งทั้งหมดนั้นทำให้ข้าพเจ้ามีชีวิต

ขอคืนสุขภาพที่แข็งแรงให้กับข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยเถิด”

๑๗ ดูเถาะ ที่ข้ามีความ ทุกข์มากนั้นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อข้า

พระองค์ได้ไว้ ชีวิตของ ข้าไม่ให้ตกลง ไปในหลุมแห่งความพินาศ

พระองค์ได้เอาความ บาปทั้งหมดของ ข้าเหวี่ยงทิ้งไปด้านหลังพระองค์

๑๘ คนในแดนคน ตายไม่ สามารถขอบคุณพระองค์ได้

คนตายก็ไม่สามารถสรรเสริญพระองค์ได้

คนเหล่านั้นที่ลงไปยังหลุมก็ไม่สามารถหวังพึ่งในความสัตย์ซื่อของพระองค์ได้

๑๙ มี แต่คน เป็น คน เป็นเท่านั้นที่ขอบคุณพระองค์ได้เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำในวันนี้

พวก พ่อจะสอน ลูกๆของ เขาเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อของพระองค์

๒๐ พระ ยาห์เวห์พร้อมที่ จะช่วย กู้ข้าพเจ้าเสมอ

ดังนั้น พวกเราจะเล่นเครื่องสายตลอดชีวิตของพวกเราที่วิหารของพระยาห์เวห์

๒๑ อิส ยาห์ได้บอกพวก คน รับ ไซของกษัตริย์เฮเซคียาห์ว่า “ให้เอามะเดื่อมาอดกั้น

เป็น ก้อนแล้วโปะเข้าไปที่แผล เบื่อยของ เขาแล้วเขาก็จะหาย”

๒๒ เฮเซคียาห์ถามอิสยาห์ว่า “จะมีอะไรพิสูจน์ว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปที่วิหารของพระยาห์เวห์อีก” ‡

* ๓๘:๘ **ชั้นบันไดของอาหัส** ข้อความนี้อาจจะหมายถึงชั้นบันไดที่อยู่ด้านนอกของตึกพิเชษหลังหนึ่งที่เฮเซคียาห์ใช้เป็นนุภาพึกา เมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงลงบนชนบันไดเหล่านั้น เงาของพวกมันจะบอกเวลาของวันนั้น

† ๓๘:๑๕ **ข้านอนไม่หลับ** คำนี้อยู่ในสำเนาแปลโบราณของภาษาซีเรีย และสำเนาฮีบรูฉบับหนึ่งที่ค้นพบในถ้ำคูมรัน แต่สำเนาฮีบรูอื่น ๆ ส่วนใหญ่เขียนว่า “เราจะเดินอย่างซำซอลตลอดปีทั้งหลายของเรา”

‡ ๓๘:๒๒ เป็นไปได้ที่สองข้อนี้จะต่อท้ายข้อหก เปรียบเทียบได้จากหนังสือพงศ์กษัตริย์ ๒๐:๗-๘

พวกทูตจากบาบิโลน

(๒ พกษ. ๒๐:๑๒-๑๙)

๓๙ *หลังจากนั้นไม่นาน กษัตริย์เมโรดาคบาลาดัน ลูกชายของบาลาดันแห่งบาบิโลนได้ส่งพวกทูตถือพวงจันทมา และของขวัญมาให้กับเฮเซคียาห์ เพราะเมโรดาคบาลาดันได้ยินข่าวว่าเฮเซคียาห์ป่วยและตอนนี้หายดีแล้ว ๒ เฮเซคียาห์ได้ต้อนรับพวกทูตเหล่านั้น และพาพวกเขาไปดูคลังสมบัติของเขา ทั้งเงินทองและเครื่องเทศต่างๆรวมทั้งน้ำมันที่มีค่า คลังอาวุธทั้งหมด และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกคลังเก็บของ เฮเซคียาห์พาพวกเขาไปดูทุกซอกทุกมุมของวังและพระราชอาณาจักรของเขา

๓ แล้วอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ได้มาหา กษัตริย์เฮเซคียาห์ และพูดกับเขาว่า “คนพวกนี้มาพูดอะไร และพวกเขามาหาท่านจากที่ไหนกัน”

เฮเซคียาห์ตอบว่า “พวกเขาามาหาข้าจากแดนไกลโน้น มาจากบาบิโลน”

“อิสยาห์ถามอีกว่า “พวกเขาเห็นอะไรบ้างในวังของท่าน”

เฮเซคียาห์ตอบว่า “พวกเขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในวังของข้า ไม่มีอะไรเลยในพวกคลังเก็บของของข้า ที่ข้าไม่ได้ให้พวกเขาดู”

๔ แล้วอิสยาห์ก็บอกกับเฮเซคียาห์ว่า “ฟังให้ดี นี่คือข่าวสารจากพระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ทั้ง สิ้น ๖ เวลา นั้นกำลังจะมา ถึง ที่ทุก สิ่งทุกอย่างใน วังของ ท่าน รวมทั้งทุก สิ่งที่บรรพบุรุษของ ท่านได้เก็บ สะสมมาให้จนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนย้ายไปที่บาบิโลน จะไม่มีอะไรเหลือเลย พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น ๗ พวกเขาจะเอาลูกๆของท่านบางคนไป พวก ลูกชายของ ท่านเอง พวก เขาจะกลายเป็นพวกชั้นที่ในวังของกษัตริย์บาบิโลน”

๘ แล้วเฮเซคียาห์ก็พูด กับอิสยาห์ว่า “ข่าวสารของพระยาห์เวห์ที่ท่านพูดมานั้นดี” เพราะเขาคิดว่า “ในช่วง สมัยของ ข้า จะมีสันติสุขและความมั่นคงปลอดภัย”

การลงโทษของอิสราเอลจะสิ้นสุดลง

๔๐ ๑ พระเจ้าของพวกเจ้าพูดว่า “ให้ปลอบโยน ให้ปลอบโยนชนชาติของเรา

๒ ให้พูดกับคนเยรูซาเล็มอย่างอ่อนโยน และให้บอกกับเธอว่าการเป็น ทาสรับ ใช้ของเธอ นั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว เธอได้ใช้หนี้บาปของเธอแล้ว พระ ยาห์เวห์ได้ลงโทษเธอเป็นสอง เท่า แล้วสำหรับบาปทั้งหมดของเธอ”

๓ มีเสียงหนึ่งร้องว่า “ในที่ เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง ให้เตรียม ทางสำหรับพระยาห์เวห์ ให้สร้างทางหลวงให้ตรง ไปให้ กับพระเจ้าของเราในทะเลทราย

๔ ทุกๆหุบเขาจะถูกถมให้สูงขึ้น ทุกๆภูเขาและเนิน เขาจะถูกปราบให้แบนราบลง

พื้นที่ลุ่มๆดอนๆจะเสมอกันไปหมด พื้นที่ที่ขรุขระจะราบเรียบ

๕ แล้วสง่า ราศีของพระ ยาห์เวห์ก็จะถูกเปิดเผยออกมา และมนุษย์ทุกคนก็จะได้เห็นมันพร้อมๆกัน เพราะปากของพระ ยาห์เวห์ที่ได้ลั่น วาจาออกมาอย่างนี้”

๖ มีเสียงหนึ่งบอกว่า “ตะโกนสิ” แต่ข้าบอกว่า “จะให้ข้าตะโกนอะไรหรือ มนุษย์ทุกคนก็เป็นเหมือนหญ้า และความ จงรักภักดีของ เขาเป็น เหมือนดอกไม้ในทุ่ง

๗ หญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้ก็ร่วงโรยไป เมื่อลมจากพระยาห์เวห์เป่าไปถูกมัน” เสียงนั้นตอบว่า “ใช่แล้ว มนุษย์เป็นเหมือนหญ้า

๘ หญ้าก็เหี่ยวแห้งไป ดอกไม้ก็ร่วงโรยไป แต่พระคำของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนตลอดกาล”

๙ ดิโยนเอ๋ย ผู้นำชาวดี ขึ้นไปบนภูเขา สูง สิบ แล้วตะโกนให้สุด เสียงของเจ้า

เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาวดี

* ๓๙:๑ กษัตริย์เมโรดาคบาลาดัน เป็นกษัตริย์ของบابلิโลนที่ไม่ได้อยู่ใต้การปกครองของอัสซีเรียในปี ๗๒๑-๗๑๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด และเป็นกษัตริย์อีกครั้งในปี ๗๐๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ร้อง ตะโกนให้ ดังๆไม่ต้อง กลัว บอกเมือง
ต่างๆของยูดาห์ว่า

“นี่ไง พระเจ้าของพวกเจ้า”

๑๐ ดูลิส พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตกำลังมาด้วย
พลังอันเกรียงไกร

พระองค์จะปกครองด้วยแขนอันทรง พลัง
ของพระองค์

พระองค์เอารางวัลมาให้

และพระองค์จะจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ทุกคน

๑๑ พระองค์จะนำ หน้าผุง แกะของพระองค์
อย่างผู้เลี้ยงแกะ

พระองค์จะรวบรวมลูก แกะไว้ในอ้อม แขน
ของพระองค์

และอ้อมพวก มັນไว้ในอ้อมอกและนำแม่ แกะ
ไปหาหน้า

ใครเล่าเป็นเหมือนพระยาห์เวห์

๑๒ ใคร นอ ที่ตวงน้ำทั้ง ทะเลได้ด้วยอุ้งมือ
เดียวหรือวัดท้องฟ้าได้ในหนึ่งคืบ

และใคร กันที่สามารถถือผู้คนทั้ง โลกในถ้วย
ตวงเดียว

หรือซังพวก ภูเขาบนตาซังและพวก เนิน เขา
บนตราซุ

๑๓ มีใคร หรือที่ชี้ ทางให้ กับพระ วิญญาณของ
พระยาห์เวห์

และสิ่ง สอนพระองค์เหมือนเป็นที่ ปรีกษา
ของพระองค์

๑๔ พระองค์ต้องปรีกษาใคร หรือ เพื่อจะ ได้
เข้าใจอย่างถ่องแท้

พระองค์ต้องให้ใครมาสอนพระองค์เรื่อง
ความยุติธรรมหรือ

ใครสอนให้พระองค์มีความรู้
ใครเล่า เรื่องทางแห่งสติ ปัญญาให้พระองค์

เข้าใจหรือ

๑๕ ดูลิส ชนชาติทั้งหลายเปรียบเหมือนน้ำหยด
เดียวในถัง

หรือถือเป็นแค่ขี้ฝุ่นบนตราซัง
ดูลิส พระองค์ยกเกาะทั้งหลายเหมือนผงฝุ่น

๑๖ จะเอาไม้ทั้งป่า เลบานอนมาเป็น ฟืนเผา
เครื่องบูชาให้กับพระองค์

และสัตว์ ทั้งหมดของเลบานอนมาเผาเป็น
เครื่องบูชาที่ยังไม่ สมกับเกียรติของ
พระองค์

๑๗ ต่อ หน้าพระองค์ ชนชาติทั้งหมดดอย่างกับ
เป็นศูนย์เลย

พระองค์ถือว่าชนชาติทั้งหมดนั้นน้อย กว่า
ศูนย์และไร้ค่า

๑๘ เจ้าจะเปรียบพระเจ้าเหมือนใครหรือ
จะเอารูปอะไรมาเปรียบกับพระองค์หรือ

๑๙ จะเปรียบพระองค์เหมือนรูปเคารพหรือ
ที่ช่างหล่อขึ้นมาแล้วช่าง ทองก็เอาทองมาหุ้ม

ไว้
และทำสร้อยเงินให้กับมัน

๒๐ ส่วนคนที่ยากจนก็จะเลือกไม้ที่จะไม่พุ่มา
แล้วหาช่างไม้ที่เก่งๆมาแกะ สลักรูป เคารพที่

จะไม่ล้มคว่ำลงมา

๒๑ พวกเจ้าไม่เคยรู้หรือ
พวกเจ้าไม่เคยได้ยินหรือ

ไม่เคยมีใครบอกพวกเจ้าตั้งแต่แรกหรือ
พวก เจ้าไม่ เคยเข้าใจเรื่องที่เป็น จริงตั้งแต่

วางรากสร้างโลกมาหรือ

๒๒ คือพระองค์เป็นผู้ นั้นที่นั่งอยู่บนบัลลังก์
ของพระองค์

เหนือวงกลมของโลกนี้
และเมื่อพระองค์มองลงมา

พวกที่อาศัยอยู่บน มันก็เป็นเหมือน กับ
टकแตน

พระองค์เป็นผู้ ที่ชิงฟ้า สวรรค์ออกเหมือนชิง
ผ้าเต็นท์

และกางม่านออกเหมือนกางเต็นท์ให้อยู่

๒๓ พระองค์เป็นผู้ ที่ทำให้พวก ผู้ ครบครอง
หมดสภาพไป

และทำให้พวก ผู้ พิพากษาของโลก นึกลาย
เป็นศูนย์

๒๔ พวก นั้นเป็นเหมือน กับพวก พิษที่เพิ่งจะ
หวานยังไม่ทันลงรากเลย

พระองค์ก็เป่าพวกมันซะแล้ว
แล้วพวกเขา ก็เหี่ยวแห้งไป

แล้วพายุก็มาพัดพวกเขาไปเหมือนฟาง

๒๕ องค์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์พูดว่า “พวกเจ้าจะเปรียบ
เรากับใครหรือ

ใครจะมาเทียบกับเราได้หรือ”

๒๖ เงยหน้าขึ้นและมองซะ
ใครเป็นผู้ที่สร้างสิ่งเหล่านี้

พระองค์ได้นำกองทัพหมู่ ดาวเหล่า นั้นออก
มาที่ละดวง

และเรียก ชื่อมันแต่ละ ดวง ไม่มีสัก ดวงที่
ขัดขึ้นไม่ออกมา

เพราะพระองค์มีพลังอันมหาศาล
และฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่

๒๗ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงบ่นอย่างนี้

อิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงพูดว่า
 “พระยาห์เวห์มองไม่เห็นว่าการเกิดอะไรขึ้นกับ
 ข้า
 และพระเจ้าของ ข้าก็ไม่ เห็นสนใจที่จะให้
 ความยุติธรรมกับข้าเลย”
 ๒๘ เจ้าไม่รู้หรือ เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ ที่ว่า
 พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าตลอด มาและตลอด
 ไป เป็นผู้สร้างทั้งโลก
 พระองค์ไม่เคยเหนื่อยหรือหมดเรี่ยวแรง
 ไม่มีใครหยั่งรู้ถึงสติปัญญาของพระองค์ได้
 ๒๙ พระองค์ให้เรี่ยวแรงกับคนที่เหน็ดเหนื่อย
 และเพิ่มกำลังให้กับคนที่หมดเรี่ยวแรง
 ๓๐ แม้มันหนุ่มๆจะเหนื่อยและหมดเรี่ยวแรง
 และชายหนุ่มๆจะสะดุดล้มลง
 ๓๑ แต่คนเหล่านั้นที่ฝากความหวังไว้กับพระ
 ยาห์เวห์จะมีกำลังขึ้นมาใหม่
 และจะบินสูงขึ้นไปเหมือนดิดปีกนกอินทรี *
 พวกเขาจะวิ่งและจะไม่หมดเรี่ยวแรง
 พวกเขาจะเดินและจะไม่เหนื่อย

พระยาห์เวห์อยู่เบื้องหลังประวัติศาสตร์

๑ พระยาห์เวห์พูดว่า
๔๑ “พวกเจ้าที่อยู่ตามชายฝั่งทะเลและ
 เกาะทั้งหลาย ให้ฟังเราอย่างเรียบง่าย
 ชนชาติทั้งหลาย ให้เข้มแข็งไว้
 ให้พวกเขาเข้ามาใกล้ๆและให้พวกเขาพูด
 ให้พวกเขาเข้ามาเจอกันเพื่อขึ้นศาลตัดสินคดีกัน
 ๒ ใครจะแห้วชายคนนั้นที่มาจากทางทิศตะวันออก †
 เขามีแต่ชัยชนะในทุกย่างก้าวของเขา
 พระยาห์เวห์ได้ส่งมอบชนชาติ ต่างๆให้ กับ
 เขา
 เขาจึงเหยียบย่ำพวกกษัตริย์ไว้ได้เท่าเขา
 เขาใช้ดาบทำให้พวกนั้นกลายเป็นเหมือนฝุ่น
 เขาใช้คัน ธนู ทำให้พวก นั้นกระเจาย ไป
 เหมือนฟางถูกลมพัด
 ๓ เขาไล่ตามพวกนั้นไปและไม่ได้รับบาดเจ็บ
 ด้วย
 เขาเร็วจนเท้าแทบไม่ติดพื้น

๔ ใครกันที่ทำการนี้ และใคร กันที่ทำให้สิ่งนี้
 เกิดขึ้นมา
 ใครกันที่ควบคุมประวัติศาสตร์ตั้งแต่แรก
 เป็นเราเอง ยาห์เวห์
 เราอยู่ตอนเริ่มแรก
 และเราก็จะอยู่ตอนจบ
 ๕ พวก คนที่อยู่ตามแถบชายฝั่งและหมู่ เกาะ
 ต่างๆได้ เห็นผู้ พิษิตที่เรายก ขึ้น มาและ
 เกิดความเกรงกลัว
 สูดปลายโลกก็กลัวจนสั่นเทิ้ม
 พวกเขาได้เข้ามาใกล้และได้มาถึงแล้ว
 ๖ พวกเขาช่วยเหลือกันและกัน
 และคนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่งว่า ‘ให้เข้มแข็ง
 ไว้’
 ๗ ข้างเกาะสลักไม่ให้กำลังใจข้างทอง
 ข้างที่ใช้ค้อนเคาะ เหล็กให้ เรียบก็ให้ กำลังใจ
 ข้างดีเหล็กขึ้นรูป
 ข้าง ดีเหล็กขึ้น รูปก็พูดเกี่ยวกับงาน เชื่อมว่า
 ‘มันดีแล้ว’
 และเขาก็ตอก ตะปูยึดรูป เคารพนั้นไว้เพื่อไม่
 ให้มันล้มลงมา”
 ๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่เจ้า อิสราเอล ผู้รับ
 ใช้ของเราเอ๋ย
 ยาโคบ คนที่เราได้เลือกมาเอ๋ย
 และลูกหลานของอับราฮัมเพื่อนเราเอ๋ย
 ๙ เจ้าผู้ ที่เราได้นำมาจากสุดปลายแผ่นดิน ดิน
 โลก
 เจ้าผู้ที่เราได้เรียกมาจากไกลสุดขอบโลก
 เจ้าที่เราได้พูดว่า ‘เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
 เราได้เลือกเจ้าและไม่ได้ทอดทิ้งเจ้า’
 ๑๐ ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า
 อย่างถาวรเลย เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
 เราจะทำให้เจ้ามีกำลัง ใจแล้ว เราจะช่วยเจ้า
 เราจะพุง เจ้าด้วยมือขวาแห่งชัยชนะของ
 เรา

พระยาห์เวห์จะดูแลคนอิสราเอล
 ๑๑ ดูลิ คนทั้ง หลายที่โกรธ เคือง เจ้าจะ ได้ รับ
 ความอับอายขายหน้า

* ๔๐:๓๑ เหมือนดิดปีกนกอินทรี หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จะมีปีกงอกออกมาเหมือนนกอินทรี”

† ๔๑:๒ ชายคนนั้น ... ทิศตะวันออก หมายถึง กษัตริย์ที่รัฐของอาณาจักรเปอร์เซีย ที่เคลื่อนทัพจากทิศตะวันออกไปสู่ทิศตะวันตกเพื่อไปโจมตีบาบิโลน และมีชัยเหนือบาบิโลนในปี ๕๓๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด

พวก นั้นที่ต่อ ต้าน เจ้าจะเป็นอย่าง กับศุนย์ และพินาศไป

๑๒ เจ้าจะมอง หาคณ พวก นั้นที่ต่อสู้กับ เจ้าแต่ จะหาไม่เจอ

คณ พวก นั้นที่ห่างสงครามกับ เจ้าจะเป็นอย่าง กับศุนย์ไปเลย

๑๓ เพราะเรา ยาห์เวห์พระเจ้าของ เจ้ากำลัง จับมือขวาของเจ้าไว้

เป็นเราเอง ที่กำลังพูดกับเจ้าว่า “ไม่ต้องกลัว เราจะช่วยเจ้า”

๑๔ พระยาห์เวห์พูดว่า “อย่ากลัวเลย ยาโคบ เจ้าหนอนตัวน้อย

อย่ากลัวเลย อิสราเอล เจ้าหนอนผีเสื้อตัว น้อย

ตัวเราเองจะช่วยเจ้า

ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลคือผู้ที่ปกป้องเจ้า

๑๕ ดูสิ เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนนวดข้าว

ที่แหลมคม ใหม่ และมีซี่ฟันมากมาย

เจ้าจะนวดและบดภูเขาต่างๆ

เจ้าจะทำให้เนินเขาต่างๆเป็นเหมือนเกลบ

๑๖ เจ้าจะพัด ร้อนพวก มัน แล้วลมก็จะพัด พวกมันไป

พายุก็จะพัดให้พวกมันกระเจาไป

แล้วเจ้าก็จะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์

เจ้าก็จะภาค ภูมิใจในผู้ ศักดิ์สิทธิ์แห่ง อิสราเอล

๑๗ เมื่อคนจนและคน ขัดสนแสวงหา น้ำแต่ ไม่มีน้ำ

แล้วล้นของพวก เขาก็แห้ง ผากด้วยความ กระหาย

เรา ยาห์เวห์ ก็จะตอบพวกเขา

เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ทอดทิ้งพวก เขา

๑๘ เราจะทำให้เกิดแม่น้ำหลายสายไหลอยู่บน ที่สูงที่ว่างเปล่านั้น

แล้วทำให้เกิดพวก ตาน้ำท่ามกลางหุบเขา เหล่านั้น

และจะทำให้ทะเลทรายกลายเป็นทะเลสาบ

และทำให้ที่ดินแห้งกลายเป็นตาน้ำ

๑๙ เราจะปลูกต้นซีดาร์ในทะเลทรายนั้น รวม ทั้งต้น กระถิน ไม้ พุ่ม หอม และต้น มะกอก

เราจะปลูกต้นสนไซเปรส ต้นสนเฟอร์ และ ต้นสนไพน์ไว้ด้วยกัน

๒๐ เราจะทำอย่างนี้ เพื่อทุกคนจะได้เห็นและ

และพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องนี้และเข้าใจว่า

เป็นมือของพระยาห์เวห์ที่ได้ทำสิ่งนี้

ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้สร้างมันขึ้นมา

พระยาห์เวห์ได้ทำลายพวกพระปลอม

๒๑ พระ ยาห์เวห์พูดว่า “พวก พระ จอมปลอม ทิ้งหลาย น้ำคืดของเจ้ามาดูสิ”

กษัตริย์ของยาโคบพูดว่า “เอาหลักฐานต่างๆ ของเจ้ามาดูสิ”

๒๒ ให้พวกพระปลอมพวกนั้นเข้ามาและบอก เราหนอยว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

ให้บอก เราถึงเรื่อง ต่างๆที่เกิด ขึ้นใน อดีต

บอกความหมายของเหตุการณ์เหล่านั้น

เพื่อเราจะพิจารณาสิ่งเหล่านั้น

และจะรู้ว่าผลออกมาเป็นยังงั

หรือไม่ก็บอกเราว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

๒๓ บอกเรา หนอยสิ ว่าต่อไป นี้จะมีอะไรเกิด ขึ้น

เพื่อเราจะรู้แน่ๆว่าพวกเจ้าเป็นพระแท้จริง หรืออย่างน้อยก็ทำอะไรสักอย่าง

เรื่องดีหรือร้ายก็ได้ เราจะได้พากันขยาดกลัว

๒๔ ดูสิ เจ้ามีมน้อย กว่าศุนย์เสีย อีก ไม่ได้ เรื่องเอาเสียเลย

และใครก็ตามที่ เลือกที่ จะนมัสการ เจ้า มัน ข้างน่าขยะแขยงเสียจริงๆ”

๒๕ “เราได้อยู่ช่วยชายคนหนึ่งจากทิศเหนือ

และเขาก็ได้มาแล้ว

เราได้เรียกเขาตาม ชื่อของ เขาให้มาจากทาง ทิศตะวันออก *

เขาได้เหยียบย่ำพวกผู้นำเหมือนโคลน

เหมือนกับข้างบันหม้อเหยียบย่ำดินเหนียว

๒๖ ใครได้ทำนายเรื่องนี้ตั้งแต่แรก เพื่อเราจะ ได้รู้

ใครได้ประกาศล่วงหน้า เพื่อเราจะได้พูด ว่า ‘เขาแมนจริงๆ’”

จริงๆแล้ว ไม่มีใครได้ทำนายเรื่อง นี้ จริงๆ แล้ว ไม่มีใครประกาศเรื่องนี้ ไม่มีใครได้ยื่นพวกเจ้าพูดสักคำ

* ๔๑:๒๕ เราได้เรียกเขา ... ตะวันออก มาจากฉบับที่เจอในถ้ำคูม รันและจาก สำเนากรีก โบราณ แต่ฉบับสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “เขาจะเรียกชื่อของเราจากทิศตะวันออก”

๒๗ เราได้ประกาศเรื่องนี้ให้ศิโยนรู้ล่วงหน้าว่า
 “คูสิ กองทัพของเขากำลังมา”
 เราได้ส่งผู้ส่งข่าวไปบอกเรื่องนี้ในเยรูซาเล็ม
 ๒๘ แต่เมื่อเรามองดูพระปโลมพวกมัน
 ไม่เห็นมีใครให้คำปรึกษาได้เลย
 เมื่อเรากลามพวกมันก็ไม่มีการตอบอะไรได้
 ๒๙ คูสิ พระปโลมพวกมันนั้นเป็นแค่ภาพลวงตา
 พวกมันทำอะไรไม่ได้เลย
 รูปปั้นของพวกมันว่างเปล่าเหมือนลม

ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์

๑ “นี่ คือผู้รับ ใช้ของเรา คนที่เรา
 เสริมกำลังให้

นี่คือผู้ที่เราเลือกมา ผู้ที่เราชื่นชม
 เราได้ใส่พระวิญญาณของเราในเขา
 เขาจะนำความ ยุติธรรมมา ให้กับชนชาติ ทั้ง
 หลาย

๒ เขาจะไม่ตะโกนหรือขึ้นเสียง
 คนจะไม่ ได้ยินเสียง ร้องของ เขาตามท้อง
 ถนน

๓ เขาจะไม่หักต้นไม้ที่ข่าแล้ว
 เขาจะไม่ดับไฟตะเกียงที่ริบหรี่แล้ว
 เขาจะนำความยุติธรรมมาจริงๆ

๔ เขาเองจะไม่ รีบ หรือหือชอกช้าจนกว่าเขา
 จะนำความยุติธรรมมาสู่โลกนี้
 ผู้คนแถบชายฝั่ง ทะเลและหมู่ เกาะทั้งหลาย
 ต่างรอคอยคำสอนของเขา”

นี่คือคำพูดของพระเจ้า พระยาห์เวห์ ผู้ที่
 สร้างท้องฟ้าและซึ่งพวกมันออก ผู้ที่ทาบโลก
 นี้ให้แผ่ออกมาและสร้างทุกสิ่งที่อยู่บนโลกนี้
 ผู้ที่ให้ลมหายใจกับมนุษย์ที่อยู่บนโลก และ
 ให้ชีวิตกับทุก คนที่เดินอยู่บน มัน พระองค์
 พูดว่า

๖ “เรา ยาห์เวห์ ได้เรียกเจ้ามาเพื่อทำในสิ่งที่
 ถูกต้อง

เราได้จับมือเจ้าอยู่ เราได้ปกป้องเจ้า
 และได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นคนกลางแห่งคำมั่น
 สัญญาต่อมนุษย์

และเป็นแสงสว่างให้กับชนชาติต่างๆ

๗ จะให้เจ้าเปิดตาของคนตาบอด
 และนำพวกนักโทษออกมาจากคุกใต้ดิน คือ
 ปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่นอนอยู่ในคุกมืด
 ให้เป็นอิสระ

๘ เราคือยาห์เวห์ นั่นคือชื่อของเรา
 เราจะไม่ แบ่งเกียรติที่เราควรจะได้ รับกับผู้
 อื่น

จะไม่ แบ่งคำ สรรเสริญของ เรากับพวก รูป
 เคารพ

๙ เหตุการณ์ที่ผ่านมา ที่เราได้ทำนายไว้ล่วงหน้า
 นี้ได้เกิดขึ้นแล้ว
 และตอนนี้เรากำลังทำนายเรื่องใหม่ๆ
 เราจะบอกพวกเจ้าถึงเหตุการณ์เหล่านั้นก่อน
 ที่มันจะงอกออกมา”

เพลงสรรเสริญพระเจ้า

๑๐ ร้องเพลงใหม่ให้กับพระยาห์เวห์
 ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์จากสุดปลายโลก
 ให้พวก ท่านที่เป็นกะลาสีแห่งท้อง ทะเลและ
 พวกสัตว์น้ำในท้องทะเลทั้งหมด

สรรเสริญพระองค์เถิด
 ให้ชายฝั่ง ทะเลและหมู่ เกาะทั้งหลายรวมทั้ง
 ผู้คนที่อยู่บนมัน

สรรเสริญพระองค์เถิด
 ๑๑ ให้ทะเล ทูราย และเมือง ต่างๆในทะเล
 ทราย นั้นส่ง เสียงร้องและสรรเสริญ
 พระองค์เถิด

รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆที่เผ่าเคดาร์อาศัยอยู่
 ให้ชาวเมืองเสลา ร้องเพลงด้วยความยินดี
 ให้พวกเขา ร้องตะโกนลงมาจากยอดเขา

๑๒ ให้พวกเขาถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์
 ให้พวกเขา สรรเสริญพระองค์ตามชายฝั่ง
 ทะเลและหมู่เกาะทั้งหลาย

๑๓ พระ ยาห์เวห์ออกไปสู่ รมอย่างคนที่แข็ง
 แกร่ง
 พระองค์ปลุก รั้าความ โกรธให้พุ่ง พล่าน ขึ้น
 เหมือนกับนักรบ

พระ ยาห์เวห์ร้องออกมา พระองค์ร้อง
 ประจัญบาน
 พระองค์เอาชนะต่อศัตรูของพระองค์

๑๔ พระองค์จะพูด ว่า “เราเจียมมาเป็น เวลา
 นานแล้ว

เราได้อยู่เฉยๆและได้ยับยั้งตัวเองไว้
 แต่เดี๋ยวนี้ เราจะร้องเหมือนกับผู้หญิงกำลัง
 คลอดลูก

เราจะหายใจหอบและใจเต้นถี่เร็ว

๑๕ เราจะทำลายภูเขาและเนินเขาต่างๆ
 เราจะทำให้พืช ผักทั้งหมดของพวก มัน
 เติยวแห้งไป

เราจะทำให้พวกแม่น้ำกลายเป็นดินแห้ง
 เราจะทำให้พวกสระแห้งไป

๑๖ เราจะจูงคนตาบอดไปตามถนนที่พวก เขา
 ไม่รู้จัก

เราจะนำพวก เขาไปตามพวก ทางที่พวก เขาไม่เคยเดินมาก่อน
เราจะทำให้ความมืดมิดที่อยู่ต่อหน้าพวก เขา กลายเป็นความสว่าง
และทำให้ขรุขระให้เป็นที่ราบ
เราจะทำสิ่งเหล่านี้และเราจะไม่ ทอดทิ้งพวก เขา

๑๗ แต่คนพวกนั้นที่ฟังในพวก รูปแกะสลัก คนที่พูดกับรูปหล่อพวกนั้นว่า ‘พวกท่านเป็น พระของเรา’
คนพวกนั้นจะหันกลับ พวกเขาจะต้องอับอาย ขายหน้าที่สุด

อิสราเอลไม่ฟังพระเจ้า

๑๘ พระยาห์เวห์พูดว่า เจ้าหูหนวก ฟังให้ดี เจ้าตาบอด ดูซิ จะได้เห็น
๑๙ ใครตาบอดหรือ ก็ไม่ใช่ผู้รับ ใช้นของ เรา หรอกหรือ

ใครหูหนวกเท่ากับผู้ส่งข่าวของเราหรือ ใครจะตาบอดเท่ากับผู้ที่ อุทิศ ตัวให้ กับ เรา หรือ

หรือตาบอดเท่ากับผู้รับ ใช้นของพระ ยาห์เวห์ หรือ

๒๐ เจ้าเห็นหลายสิ่ง แต่ไม่ได้สังเกต หูของเขาเปิดอยู่ แต่เขาไม่ได้ฟัง”

๒๑ ตอนนั้นพระ ยาห์เวห์ต้องการที่จะทำให้คำ สอนของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่และได้ รับเกียรติ

เพื่อคนจะได้เห็นว่าพระองค์นั้นยุติธรรม

๒๒ คนพวกนี้ถูกขโมยและถูกปล้น พวก เขาทุก คนแอบอยู่ใน หลุมมืด อยู่ ที่ นั้น และซ่อนอยู่ในคู

พวกเขาตกเป็นของที่ปล้นมาได้โดยไม่มีใคร มาช่วยกู้เขา

พวกเขาถูกริบไป โดยไม่มีใครพูดว่า “เอาคืน มาซะ”

๒๓ จะมีใครในพวกเจ้าได้รับบทเรียนจากเรื่อง ที่เกิดขึ้นนี้

ใครจะสนใจและตั้งใจฟังในอนาคต

๒๔ ใครมอบยาโคบไปให้กับผู้รับ หรือมอบอิสราเอลไปให้กับผู้ปล้น ก็พระยาห์เวห์นี่แหละ

เพราะพวกเราทำบาปต่อพระองค์ คนของเราไม่ยอมเดินในทางของพระองค์ พวก เขาไม่ ยอมเชื่อ ฟังคำสั่ง สอนของ พระองค์

๒๕ พระองค์ก็ เลยก่ความ โกรธ แค้นอัน ร้อนแรงของพระองค์ พร้อมกับสงครามอันดุเดือดเลือดพล่านลงบนเขา มันทำให้เกิดไฟล้อม รอบเขา แต่เขาก็ยังไม่ เข้าใจอยู่ดี มันเผาไหม้เขา แต่เขาก็ไม่ได้บทเรียนอะไรเลย

พระเจ้าอยู่กับคนของพระองค์เสมอ

๑ ยาคอบ พระยาห์เวห์ที่สร้างเจ้าขึ้น
๔๓ มา

อิสราเอล พระยาห์เวห์ที่ปั้นเจ้าขึ้นมา นั้น ตอนนี้องค์พุดอย่างนี้ว่า
“ไม่ต้องกลัว เพราะเราได้ไถ่เจ้าให้เป็นอิสราเอลแล้ว

เราได้เรียกชื่อของเจ้าโดยเฉพา และเจ้าเป็นของเรา

๒ เมื่อเจ้าต้องลงน้ำลึกลงไป เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อเจ้าต้องข้ามแม่น้ำ เจ้าก็จะไม่จมลงไป เมื่อเจ้าต้องเดินลุยไฟ เจ้าก็จะไม่ไหม้ และเปลวเพลิงก็จะไม่เผาผลาญเจ้า

๓ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เราคือผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลพระเจ้าผู้ช่วยให้ รอดของเจ้า

เราได้ให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ตัวเจ้า เราได้แลกเอธิโอเปียและเสบากับตัวเจ้า

๔ เพราะเจ้ามีค่ามาก และมีเกียรติในสายตาเราและเรารักเจ้า

เราได้ให้คนอื่นเพื่อแลกเปลี่ยนกับเจ้า และให้ชนชาติต่างๆเพื่อแลกกับชีวิตเจ้ามา”

๕ “ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำลูก หลานของ เจ้ามาจากทางทิศ ตะวันออก

และเราจะรวบรวมเจ้าจากทางทิศตะวันตก

๖ เราจะพูดกับทิศเหนือว่า ‘ปล่อยพวกเขาไป’ และพูดกับทิศใต้ว่า ‘อย่าไต่ยึดพวกเขาไว้’

ให้ นำพวก ลูกชายของ เรากลับ มาจาก แดน ไกล

และนำพวก ลูกสาวของ เรากลับ มาจากสุด ปลายโลก

๗ ให้นำทุกคนที่เป็นของเรา มา คือคนที่เราสร้างขึ้นเพื่อประตัมบารมีของเรา คนที่เราได้ปั้นและทำขึ้นมา”

อิสราเอลเป็นพยานให้กับพระเจ้า

๘ ให้นำคนเหล่านั้นออกมา คือคนที่มิดา แต่
กลบยอด

และคนที่มีหู แต่กลับหนวก

๙ ให้ชนชาติทั้งหมดรวบรวมกันเข้ามา

ให้ประชาชาติทั้งหมดมาชุมนุมกัน
ใครในพวก พระของ เขาได้ทำนายว่า
เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้น
หรือได้ประกาศล่วงหน้าถึงเหตุการณ์อื่นๆที่
เกิดขึ้นแล้วในอดีต

ก็ให้พวก เขานำพยานของ เขามาพิสูจน์
ให้เห็นว่าพวกเขาถูก

เพื่อว่าคนอื่นจะได้ฟัง และพูดว่า “เป็นจริง”

๑๐ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “พวก เจ้าเป็นพยาน
ของเรา

และเป็นผู้รับใช้ของเราที่เราได้เลือกมา

เพื่อว่าพวก เจ้าจะ ได้รู้จักและเชื่อ เราและจะ
ได้เข้าใจเสียที่ว่าเราคือพระองค์ พระเจ้า
แต่เพียงองค์เดียว

ก่อน หน้าเราไม่มีพระเจ้าอื่นที่ถูกปั้น ขึ้นและ
หลังจากเราก็จะไม่มีเหมือนกัน

๑๑ เรา เราแน่แท้คือยาร์เวห์
และนอกจากเรา ไม่มีใครเป็นพระ ผู้ช่วย ให้
รอด

๑๒ เราได้ทำนายเรื่อง เหล่า นี้ให้ กับ เจ้าล่วงหน้า
และได้มาช่วย ก็ เจ้าและเราได้
ประกาศสิ่งเหล่านี้ออกไปล่วงหน้า

ไม่ใช่พระ ต่าง ชาติใน หมู่พวก เจ้าทำ หรือ
และเจ้าเป็นพยานให้กับเรา”

พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๓ เราคือพระเจ้า และเราก็จะเป็นพระเจ้าต่อ
ไป

ไม่มีพระ ไหนสามารถช่วย ฎิไครก็ตามให้ พัน
จากเงื้อมมือของเราได้

เมื่อเราทำอะไรไป ไครจะมาเปลี่ยนมันกลับ
ไปได้

พระเจ้าจะช่วยคนของ พระองค์อีกครั้งหนึ่ง

๑๔ พระยาร์เวห์ องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล
ผู้ที่ไถ่พวกเจ้าให้เป็นอิสระ พูดว่า

“เราจะส่งกองทัพไปบาบิโลนเพื่อช่วยเจ้า
และจะพังทลายสลักประตูทั้งหลายลง

และจะทำให้เสียงโห่ ร้องแห่งชัยชนะของ
คน บา บิ โลกกลายเป็นเสียงร้องให้
คร่ำครวญ

๑๕ เราคือยาร์เวห์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเจ้า
พระ ผู้ สร้างแห่งอิสราเอลผู้เป็นกษัตริย์ของ
เจ้า”

๑๖ พระยาร์เวห์
ผู้สร้างทางข้ามในทะเล
เป็นทางในหน้าที่ซัดสายไปมา

๑๗ ผู้ ที่นำรถรบและ ม้ารวม ทั้งกองทัพและ
นักรบ

ออกไปให้ถูกทำลายพร้อมๆกัน
พวกเขาอนลงที่นั่น และไม่ได้ลุกขึ้น
พวกเขาถูกดับไปเหมือนไส้ตะเกียง

๑๘ พระองค์พูด ว่า “ไม่ต้องจดจำถึงสิ่งที่เกิด
ขึ้นไปแล้ว

หรือไปคิดถึงอดีต

๑๙ ดูลึ เรากำลังจะทำสิ่งใหม่
และตอนนี้มันกำลังเกิดขึ้นแล้ว
เจ้าไม่เห็นหรือ

เราจะทำทางในทะเลทราย
และให้พวกแม่น้ำในที่แห้งแล้ง

๒๐ พวกสัตว์ป่ารวมถึงหมาป่าและนกฮูกจะให้
เกียรติเรา

เพราะเราได้ทำให้น้ำเกิดขึ้นในทะเลทราย
พวกแม่น้ำเกิดขึ้นในที่แห้งแล้ง
เพื่อจะได้ให้น้ำดื่มกับชนชาติที่เราได้เลือกไว้

๒๑ เป็นชนชาติที่เราได้ปั้นขึ้นเพื่อตัวเราเอง
เพื่อพวกเขาจะได้ประกาศถึง

สิ่งอันน่าสรรเสริญนี้ที่เราได้ทำ
๒๒ แต่ยาโคบเอ๋ย เจ้าก็ไม่ได้ร้องเรียกหาเรา

อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเบื่อหน่ายเราแล้ว

๒๓ เจ้าไม่ได้เอาแพะแกะของเจ้ามาเผาทั้งตัว
บูชาให้กับเรา

และเจ้าก็ไม่ได้ให้ เกียรติเราด้วยพวก เครื่อง
บูชาของเจ้า

เราไม่ ได้บังคับให้ เจ้าต้อง ถวายเครื่องบูชา
จากเมล็ดพืช

หรือทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยเพราะต้องถวาย
เครื่องหอม

๒๔ เจ้าไม่ได้เอาเงินไปซื้อไม้หอมให้เรา
เจ้าไม่ได้ทำให้เราอิ่ม หน้าสำราญด้วยไขมัน

สัตว์จากพวกเครื่องบูชาของเจ้า
แต่พวก เจ้ากลับทำให้เราแบก ภาระ หนักคือ
บาปทั้งหลายของพวกเจ้านั้นแหละ

และความ ผิดทั้ง หลายของ เจ้าทำให้เรารู้สึก เห็นดีเห็นชอบ
 ๒๔ เรา เราคือพระองค์ นั้นที่ลบล้างการ กบฏ ทั้งหลายของเจ้าเพราะเห็นแก่หน้าเรา และเราจะไม่ จดจำความ บาปทั้ง หลายของ เจ้า
 ๒๕ กล่าวหาเราได้เลย ไปขึ้นศาลสู้คดีกัน ให้การของเจ้ามา เพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าถูก
 ๒๖ บรรพบุรุษคนแรกของเจ้าทำบาป และพวกตัวแทนของเจ้าก็ได้กบฏต่อเรา
 ๒๗ เราจึงทำให้พวก ผู้นำในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ เลื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป
 มอพยาโคบให้ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง
 มออิสราเอลให้ถูกหัวเราะเยาะ

พระยาห์เวห์จะอวยพรอิสราเอล

๔๔ ๑ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ยาโคบ ผู้รับใช้ ของเรา
 อิสราเอล ผู้ที่เราเลือกมา ตอนนี้ฟังให้ดี’
 ๒ พระยาห์เวห์ผู้ที่สร้างเจ้าขึ้นมานั้น ผู้ที่ปั้นเจ้าตอนอยู่ในครรภ์ ผู้ที่จะช่วยเจ้า พุด
 อย่างนี้ว่า
 ‘ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา
 เยซurun ผู้ที่เราเลือกมาไม่ต้องกลัว
 ๓ เพราะเราจะเทน้ำลงบนแผ่นดินที่กระหาย และให้ลำธารต่างๆไหลบนดินแห้ง เราจะเทพระวิมูญณ์ของเราลงบนลูกหลาน ของเจ้า
 และเทพระพรของเราลงบนลูกๆของเจ้า
 ๔ พวกเขาจะงอกขึ้นมาเหมือนกับต้นป๊อปลา รีสี่เขียว
 และเหมือนพวกต้นหลิวที่ขึ้นอยู่ตามลำธาร’
 ๕ คนหนึ่งจะบอกด้วยความภาคภูมิใจว่า ‘เรา เป็นของพระยาห์เวห์’
 และอีก คน หนึ่งก็จะบอกว่า ‘ข้าเป็นสมาชิก คนหนึ่งในครอบครัวของยาโคบ’
 และอีก คน หนึ่งจะเขียนลงบน มือของเขาว่า ‘ของพระยาห์เวห์’
 และตั้งนามสกุลว่า “อิสราเอล””

พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้

๖ พระยาห์เวห์ผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

พระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง ล้น ผู้ ปกป้อง
 อิสราเอลพูดอย่างนี้ว่า
 “เราเป็นผู้แรกและผู้สุดท้าย
 นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
 ๗ พระ ใด เป็น เหมือน เรา ก็ ให้ พระ นั้น พุด
 ออกมาและประกาศออกมา
 และให้แสดงหลักฐานต่อหน้าเรา
 ใครได้ทำนายนาน แสน นานมา แล้วถึงสิ่ง
 ต่างๆที่จะเกิดขึ้น
 ก็ให้พระ พวกรุ่น ออกมาบอกพวกเราถึงสิ่งที่
 จะเกิดขึ้นในอนาคต
 ๘ ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องขวัญผวา
 เราได้บอก เจ้าตั้งแต่สมัย โบราณ แล้วไม่ใช่
 หรือ เราได้ทำนายว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น
 ไม่ใช่หรือ
 เจ้าก็เป็นพยานให้กับเราได้
 นอกจากเราแล้วยังมีพระเจ้าอื่นอีกหรือ
 เราไม่เห็นรู้จัก เลย ไม่มี หิน ๓ หลบภัย อื่น
 นอกจากเราอีกแล้ว”

พวกรูปเคารพไม่มีประโยชน์

๙ คน พวก นั้นทั้งหมดที่ทำรูป เคารพ ต่างๆ
 ขึ้นมาก็ไม่มีค่าอะไรเลย และรูปเคารพที่พวก
 เขาชื่นชอบหนักหนาก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย
 พวก ที่ นมัสการรูป เคารพ นั้นก็เป็น พยาน ให้
 กับพวกรูปเคารพนั้น คนที่นมัสการรูปเคารพ
 นั้นก็มองไม่เห็นและไม่เข้าใจ ดังนั้นพวกเขา
 จะ ได้ ได้รับความ อับอาย ๑๐ ใครจะไปป็น พระ
 หรือหลอรูป เคารพที่ไม่ได้ทำประโยชน์อะไร
 ให้ ๑๑ ดูสิ พวกคนทั้งหมดที่นับถือรูปเคารพ
 จะต้องอับอาย พวกช่างฝีมือที่สร้างมันก็เป็น
 แค่มนุษย์ ให้พวก เขาขมขื่น กันทุก คนและ
 ยืน ขึ้นสู้คดี พวก เขาก็ จะต้องขวัญผวาและ
 อับอายขายหน้าไป
 ๑๒ ช่างเหล็กก็ตัด เหล็กเอามาทำให้ ร้อน
 บนไฟและเขาใช้ค้อน ตีขึ้น รูปและทำงาน
 กับเหล็ก นั้นด้วยแขนอัน แข็งแกร่งของ เขา
 แต่เมื่อเขา หิว เขาก็จะหมด แรง ไป ถ้าเขา
 ไม่ ต้ม น้ำเขาก็จะอ่อน เปื่อย ไป ๑๓ ช่างไม้
 ก็ชิงเชือก วัดและใช้ปากกา เหล็ก และวง
 เวียนขีด เขียนเป็นรูป ร่างขึ้น มา และเขา
 ก็แกะ สลักมันด้วยเครื่องมือแกะ สลัก เขา

* ๔๔:๒ **เยซurun** เป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล หมายถึง “ดี” หรือ “ชื่อสัตย์”
 † ๔๔:๘ **หิน** เป็นชื่อสำหรับพระเจ้า แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นที่ลี้ภัยที่แข็งแรงและปลอดภัย

สร้างมันขึ้นมาเหมือนรูปร่างคน และมีความสวยงามของ มนุษย์ แล้วเอามันไปตั้ง ไว้ในศาลเจ้า ^{๑๔}เขาไปตัดต้นสน ซีดาร์ หรือไม้ก็ไปเลือกต้น โทม์หรือต้น โอ๊ก เขาปล่อยให้ต้นไม้โต ขึ้นตาม ลำพังท่ามกลางไม้ อื่นๆในป่า เขาปลูกต้นสน ซี ดาร์และฝืนก็ทำใหม่ในสง ขึ้น ^{๑๕}และเมื่อถึง เวลาที่จะเอามันมาทำพืนให้กับมนุษย์ เขาก็เอาไม้ นามส่วนหนึ่งมาเผาให้ความอบอุ่นกับตัวเอง เอามาก่อไฟและอบ ขนมปังและเขาก็เอาอีก ส่วน หนึ่งมาสร้างเป็น พระและนมัสการมัน เขาแกะสลักรูป เคารพขึ้นมาและกราบไหว้อยู่ต่อหน้ามัน ^{๑๖}เขาเอาไม้ครึ่ง หนึ่งมาเผา ไฟและย่าง เนื้อบน มัน เอามากินจนอิม หน้า สำราญและผิงไฟ นั้นให้ร่างกายอบอุ่น และพูด ว่า “ข้าอุ่น จัง ขณะทีดูไฟนี้” ^{๑๗}และไม้ที่เหลือก็เอามาสร้างเป็นพระ ให้เป็นรูปเคารพของเขา และเขาก็ก้ม กราบและนมัสการ มัน แถมเขาได้ อธิษฐานกับมันว่า “ช่วยกู้ชีวิตข้าด้วย เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้า”

^{๑๘}พวก เขาไม่รู้ไม่ เข้าใจในสิ่ง ที่เขาทำอยู่ ตาของพวกเขาปิดสนิท เขาจึงมองอะไรไม่เห็น และจิตใจของเขาก็เหมือนกันเขาก็เลยไม่เข้าใจ ^{๑๙}ไม่มีใครหยุดพิจารณา และพวกเขา ก็ไม่มีความรู้ หรือความคิดแยกแยะ ที่ จะพูด ว่า “ข้าเผา ไม้ครึ่ง หนึ่งในไฟ และอบ ขนมปังบน มัน ข้าย่าง เนื้อและกิน เนื้อนั้น แล้วตอ ไปเข้าควร จะเอาไม้ที่ เหลือมาสร้างสิ่ง ที่น่าขยะแขยง นี้หรือ เปล่า ข้าควร จะก้ม ลงกราบต่อ หน้าท่อนไม้ท่อน หนึ่งหรือ เปล่า” ^{๒๐}มันเหมือน กับการ เลี้ยง สัตว์ด้วย ขี้เถ้า จิตใจที่หลอกลวงของเขาได้นำเขาให้หลง ทาง ไป เขาไม่สามารถช่วย กู้ตัวเอง ได้หรือพูด ว่า “สิ่ง นี้ที่อยู่ในมือขวาของ ข้าเป็นเรื่องหลอกลวงไม่ใช่หรือ”

พระยาห์เวห์ไถ่อิสราเอล

^{๒๑}พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “ยาโคบเอ๋ย จำเรื่องพวกนี้ไว้ให้ดี อิสราเอลเอ๋ย จำเรื่องพวกนี้ให้ ดี เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้บั้นเจ้าขึ้นมา เจ้าคือผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่มีวันลืมเจ้า

^{๒๒}เราได้กวาดการกบฏของ เจ้าทิ้งไปเหมือนลมพัดเมฆไป และกวาดความ บาปของ เจ้าทิ้ง ไปเหมือนหมอกปลิวไป กลับมาหาเราเถิด เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว”

^{๒๓}ฟ้าสวรรค์เอ๋ย ร้องเพลงเถิด เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ส่วนลึกที่สุดของโลกเอ๋ย โห้ร้องเถิด ภูเขา ป่าไม้ และต้นไม้ทั้งหลายเอ๋ย ระเบิดเสียงเพลงออกมาเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ไถ่ยาโคบแล้ว และพระองค์ได้เสริมบารมีของ พระองค์โดยช่วยอิสราเอล

^{๒๔}พระยาห์เวห์ผู้ไถ่เจ้า ผู้บั้นเจ้าในครรภ์ พูดไว้ว่าอย่างนี้ “เราคือยาห์เวห์ ผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง เราได้ขึงท้องฟ้าขึ้นออกแต่เพียงผู้เดียว เราได้กางแผ่นดินออกด้วยตัวเราเอง ^{๒๕}เราคือผู้ที่ทำให้คำ ทำนายของพวกเขา นัก ต้มตุ๋นผิดเพี้ยนไป และทำให้พวก หมอดูกลายเป็นตัว ตลก โง่งงไป

และเราเป็นผู้ที่ทำให้คนฉลาดหัวหมุน และทำให้ความรู้ของเขาในใจเขลาไป

^{๒๖}แต่เราทำให้คำ พูดของผู้รับ ใช้เราเกิด ขึ้นจริง และทำให้คำ ทำนายของพวกเขา ทูตของ เรา สำเร็จผล

เราพูดถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคนมาอาศัยอยู่ที่ นี้อีกครั้งหนึ่ง’

และเราก็พูดถึงเมืองต่างๆของยูดาห์ว่า ‘พวกมันจะถูกสร้างขึ้นใหม่’

และเราพูดถึงซาก ปรีกัทัก พังของเยรูซาเล็มว่า

‘เราจะยกซากปรีกัทักพังเหล่านั้นขึ้นมาใหม่’

^{๒๗}เราพูดกับมหาสมุทรว่า ‘เหือดแห้งไปซะ’ เราจะทำให้แม่น้ำทั้ง หลายของ เจ้าเหือดแห้งไป

^{๒๘}เราพูดถึงไซ รัส *ว่า ‘เขาเป็นผู้เลี้ยง แกะของเร

เขาจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราอยากให้เขาทำ’ ไซ รัสจะพูด ถึงเยรูซาเล็มว่า ‘ให้สร้างมันขึ้นมาใหม่’

* ๔๔:๒๘ *ไซรัส* คือกษัตริย์ของเปอร์เซีย เขาปกครองอยู่ในช่วง ๕๕๐-๕๓๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด

และพูด ถึงพระวิหารว่า ‘ให้วางฐานรากของ
มันขึ้นมาใหม่’”

**พระยาห์เวห์เลือกไซรัส
มาปลดปล่อยอิสราเอล**

๔๕ ๑ ไซรัส ผู้ที่เราได้เจิมไว้เป็นกษัตริย์
ผู้ที่เราได้จูงมือขวาของเขาไว้
เพื่อเขาจะมีชัยชนะเหนือชนชาติต่างๆ
และปลดอำนาจไปจากกษัตริย์ทั้งหลาย
เราได้เปิดประตูทั้งหลายต่อหน้าเขา
พวกประตูเมืองจะไม่ปิดไปจากเขา
เรายาห์เวห์ ได้พูดกับเขาว่า
๒ “เราจะนำหน้าเจ้าไป
และทำให้ภูเขาทั้งหลายราบเป็นหน้ากลอง
เราจะพัง ทุลายประตู เมืองที่ทำจากทอง
สัมฤทธิ์

และจะตัดกลองประตูเหล็กให้ขาด
๓ เราจะยกทรัพย์สมบัติที่แอบ ซ่อน ไว้ใน
ความมืด

และขุมทรัพย์ที่แอบซ่อนไว้ในที่ลับให้กับเจ้า
เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์
พระเจ้าของอิสราเอลผู้ที่เรียกเจ้าตามชื่อของ
เจ้า

๔ เราทำเรื่องพวก นี้ เพื่อช่วยยาโคบผู้รับ ใช้
ของเรา

ทำเพื่ออิสราเอล ผู้ที่เราเลือกมา
เราได้เรียก เจ้าตามชื่อ ของ เจ้าและให้เจ้ามี
ตำแหน่งพวงท้าย

ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่รู้จักเรากก็ตาม
๕ เราคือยาห์เวห์ ไม่มีพระอื่นอีก
นอกจากเราแล้ว ก็ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก

เราติดตามเจ้าให้เจ้า
ถึงแม้เจ้าจะไม่รู้จักเรา

๖ เราทำอย่างนี้เพื่อว่าผู้คนจากทิศตะวันออก
ไปถึงทิศตะวันตก จะได้ว่าไม่มีพระอื่น
ใดนอกจากเรา

เราคือยาห์เวห์ ไม่มีพระอื่นอีก
๗ เราบันดาลความสว่างและสร้างความมืด

เรานำความ ร่มเย็น เป็นสุขมาและสร้าง ความ
หายนะ

เรายาห์เวห์ ทำทุกสิ่งทุกอย่างนี้
๘ ฟาสวรรค์เอ๋ย ให้ปล่อยฝนลงมาจาก เบื้อง
บน

ให้พวกเมฆเทความยุติธรรมลงมา
ให้แผ่นดิน ดินเปิด ออกเพื่อความ รอดจะ ได้
เติบโตขึ้นมา

เพื่อความยุติธรรมจะได้ออกขึ้นมา
เรายาห์เวห์ เป็นผู้สร้างเรื่องนี้ขึ้นมา

พระเจ้าควบคุมสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น

๙ เอ๋ย ไอ้พวกที่ได้เถียงกับผู้สร้างเจ้ามา
เจ้าเป็นแค่หม้อหนึ่งในพวกหม้อดินทั้งหลาย
ดินเหนียวมีสิทธิ์ที่จะถามคนปั้นมันได้หรือว่า
‘เจ้ากำลังทำอะไรรู้อยู่’
หรือ ต่อว่าคนปั้นว่า ‘เจ้าไร้ฝีมือ’

๑๐ เอ๋ย ไอ้คนที่เลือกไปถามคนที่กำลังจะเป็น
พ่อว่า ‘มีลูกหรือไม่’
หรือพูด กับคน เป็น แม่ว่า ‘กำลังคลอด ลูก
หรือไม่’”

๑๑ พระ ยาห์เวห์ ผู้ คัดดีสิทธิ์ของอิสราเอลผู้
สร้างเขามา พูดว่าอย่างนี้
“เจ้าจะมาเลือกถาม เราเกี่ยวกับ เรื่อง ลูกๆ
ของเราหรือ

หรือจะมาสั่งเราเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้สร้างขึ้น
๑๒ เราได้สร้างโลกนี้

และได้สร้างมนุษย์ขึ้นมาบนโลก
เราได้กางท้องฟ้าออกด้วยมือของเราเอง
และเราได้ให้คำ สั่งกับพวก ดวงอาทิตย์ ดวง
จันทร์และดวงดาวทั้งหลาย

๑๓ เราได้ช่วยไซรัสให้ลงมือเพื่อให้สำเร็จตาม
จุดประสงค์ที่ดีของเรา

และเราจะทำทางต่างๆของเขาให้ราบเรียบ
เขาจะสร้างเมืองของ เราขึ้นมาใหม่ เขาจะ
ปลด ปล่อยคน ของ เราที่ถูก จับไปเป็น
เชลยโดยไม่ได้รับค่าจ้างหรือสินบน”

พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น
๑๔ พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

“ความ ร่ำรวยของอียิปต์และกำไรของ
เอธิโอเปีย

และคนเสบา คนร่างสูงนั้น
ก็จะถูกนำมาให้เจ้า และกลายเป็นของเจ้า
พวกเขาจะติดตามเจ้า

เป็น เชลยถูกล่าม ไซ้มา กัม กราบอยู่ต่อ หน้า
เจ้า

พวกเขาจะอ่อนน้อมและพูดกับเจ้าว่า
‘พระเจ้าสถิตอยู่กับท่านแน่
ไม่มีพระอื่นใดอีกนอกจากพระองค์’”

๑๕ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล พระผู้ช่วยให้
รอด

พระองค์เป็นพระเจ้าที่ทำงานอย่างลับๆจริงๆ
๑๖ พวก เขาทุกคนจะต้อง ได้รับความ อับอาย
และขายหน้าไป

พวกที่ทำรูปเคารพจะได้ รับความ อับยศอดสู ไปด้วยกัน

๑๗ แต่พระ ยาร์เวห์ ได้ช่วยให้อิสราเอลรอด เป็นชัยชนะที่อยู่ถาวรตลอดไป พวก เจ้าจะไม่มี วันได้ รับความ อับยศหรือ ขายหน้าตลอดไปเป็นนิตย์

๑๘ พระยาร์เวห์คือพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์

พระองค์ปั้นโลกนี้ขึ้นมา พระองค์สร้างมันและตั้งมันให้มันคง

พระองค์ไม่ได้สร้างให้มันว่างเปล่า

พระองค์ปั้นมันขึ้นมาให้คนอยู่

พระองค์คือพระยาร์เวห์ที่พูดว่า

“เราคือยาร์เวห์ ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก

๑๙ เราไม่ได้พูดในที่ลับ

หรือพูดอยู่ในที่มืดมืด

เราไม่ได้บอกกับลูกหลานของยาโคบว่า

‘ให้ค้นหาเราในแผ่นดินที่ว่างเปล่า’

เรา คือยาร์เวห์ เราพูดความจริง

และประกาศในสิ่งที่ถูกต้อง”

พระยาร์เวห์พิสูจน์ว่าพระองค์ เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว

๒๐ เจ้าที่หนี รอดมาจากชนชาติ ต่างๆรวบรวม กันเข้า

และมานี้ เข้ามาใกล้ๆกัน

คน พวก นั้นที่เดินแบกรูป เคารพ ต่างๆที่ทำ จากไม้และอิฐฐานถึงพระที่ไม่สามารถ ช่วยพวกเขาได้

คนพวกนี้ไม่มีความรู้

๒๑ ให้พวกเขาและยื่นคัตติของเขา

ให้พวกเขาหารือกันในเรื่องพวกนี้

“ใครเป็นคนทำนายเรื่องนี้ให้เจ้ารู้เมื่อนานมา แล้ว

หรือใครเป็นคน บอกเรื่อง นี้ให้ เจ้า รู้ก่อนล่วงหน้า นานแสนนานมาแล้ว

ก็ไม่ใช่เรา ยาร์เวห์ หรือ

ไม่มีพระเจ้าอื่นอีกแล้วนอกจากเรา

เราเป็นพระเจ้าที่ทำในสิ่งที่ถูกต้อง เราเป็น พระผู้ช่วยให้รอด

ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากเรา

๒๒ ทุกคนที่อยู่สุดปลายโลก หันมาหาเราแล้ว จะรอด

เพราะเราคือพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก

๒๓ เราได้สาบานอ้างชื่อเราเอง คำสัญญาที่ได้ออกจากปากของ เรานั้น ยุติธรรม

และเราจะไม่กลับคำพูด

ทุกหัวเข้าจะต้องกราบลงต่อหน้าเรา

และสิ้น ทุก ลินจะสาบานว่าจะจงรักภักดีต่อ เรา

๒๔ พวก เขาจะพูด ว่า ‘ชัยชนะและผล กำลัง มาจากพระยาร์เวห์เท่านั้น’

ทุก คนที่โกรธ แค้นพระองค์จะมาหาพระองค์ และได้รับความอับยศขายหน้า

๒๕ แต่ลูก หลานของอิสราเอลทุก คนจะได้ รับ ชัยชนะจากพระยาร์เวห์ และพวกเขาที่จะสรรเสริญพระองค์”

พวกพระจอมปลอมไม่มีประโยชน์

๔๖ ต่อ หน้าพระเจ้า พระ เบลต้องก้ม กราบลง พูเรนโบ ต้องหมอบตัวลง รูปเคารพของพระทั้งสอง นี้จะต้องวางอยู่บน พวกสัตว์และวัว

พวกรูปเคารพที่เจ้าห้ามแห่แหนไปมานั้น ตอน นี้กำลังถูกบรุษทุกอยู่บนพวก สัตว์ที่ เห็นดเห็นอยู่นั้น

๒ พวก มันต้องหมอบ ตัว ลงและต้องก้มกราบ ลงด้วยกัน

พวก พระ นั้นไม่ สามารถช่วย กู้รูป บันของตนเองได้

พระพวกนั้นเองก็ตกไปเป็นเชลยเหมือนกัน

๓ พระยาร์เวห์พูดว่า “ครอบครัวยาโคบเอ๋ย คือพวก ที่ยังเหลือ รอดในครอบครัวของ อิสราเอล ฟังเราให้ดี

เราได้แบกพวกเจ้าตั้งแต่เจ้าเกิดมา

เราได้แบกพวก เจ้าตั้งแต่เจ้าคลอดจาก ครรรภ์ มา

“จนกระทั่งเจ้าแก่เฒ่า เราก็คือพระองค์นั้น ถึง แม้มผมของ เจ้าจะขาว ไป เราก็ยังจะแบก เจ้าอยู่

เราได้สร้างเจ้ามา เราจะดูแลเจ้า

เราจะแบกเจ้าและช่วยเจ้าให้รอด

๔ เจ้าจะเอาเราไปเปรียบกับ ใคร ใครจะมา เทียบเทียบกับเราได้

เจ้าจะเปรียบ เทียบเรากับใคร และทำยังกับ ว่าเหมือนกันอย่างนั้นหรือ

* ๔๕:๒๑ ใครเป็นคน ... ล้วงหน้า เรื่องนี้คงหมายถึงว่า “พระเจ้าจะใช้ไซรัสมาลดปล่อย อิสราเอลคนของพระองค์ให้เป็นอิสระ”

๖ คนพวกนั้นที่เททองมากมายออกจากถุง และเอาเงินมาชั่งบนตราชั่ง ได้จ้างช่างทองมาคนหนึ่งมาสร้างมันขึ้นเป็นพระ

แล้วพวกเขาาก็กำกรบนมัสการมัน
 ๗ พวกเขายกมันใส่บาและแบกมันไป แล้วไปวางไว้ในที่ของมัน มันก็ต้องอยู่ที่นั่นไม่กระดุกกระดิกไปไหน ถ้ามีคนมาร้องขอความช่วยเหลือจากมัน มันก็ไม่ตอบ

มันไม่สามารถช่วยใครให้พ้นจากความเดือดร้อนได้เลย

๘ เจ้าพวกชอบกบฏทั้งหลาย จดจำเรื่องนี้ไว้ ให้ดี และกลัวหาญไว้

ให้หวนคิดอยู่เสมอในใจ

๙ คือให้จดจำเรื่อง เหล่า นั้นที่เราได้ ทำตั้งแต่สมัยโบราณ

เพราะเราเป็นพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก

เราเป็นพระเจ้า ไม่มีใครเหมือนเรา

๑๐ เราได้ทำนายตอนจบไว้ตั้งแต่เริ่มต้นเลย ตั้งแต่สมัยโบราณ เราได้บอกเจ้าถึงสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น

เราบอกว่า ‘เมื่อเราวางแผน มันก็จะเกิดขึ้นตามนั้น’

เราจะทำทุกสิ่งที่เราอยากจะทำ’

๑๑ เราได้เรียกนก อินทรีตัว หนึ่งมาจากทางตะวันออก

คือเรียกชาย คน หนึ่งจากแดน ไกลให้มาทำตามแผน

เราได้พูดเอาไว้ และเราจะทำให้มันเกิดตามนั้น

เราได้วางแผนไว้ และเราจะทำมัน

๑๒ พวกเจ้าหัวดี

พวกเจ้าที่คิดว่าความ รอดอยู่ห่างไกล พังเราให้ดี

๑๓ เราได้เอาความรอดของเราไปไกลแล้ว มันอยู่ไม่ไกล

และความรอดของเราก็ไม่ล่าช้าด้วย

เราจะเอาความรอดมาไว้ที่ศิโยน และเราจะให้สง่าราศีของเรากับอิสราเอล”

ข่าวสารของพระเจ้าถึงชาวบาบิโลน

๔๗

๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “บาบิโลนสาวพรหมจรรย์เอ๋ย

ลงมานั่งบนฝุ่น
 นางสาวเคลเดียเอ๋ย
 มานั่งบนพื้นโดยไม่มีบัลลังก์
 เพราะจะไม่มีใครเรียกเจ้าว่าเจ้าหญิงเนื้อนุ่ม และเจ้าหญิงเนื้อเนียน อีกต่อไป

๒ ไปจับไม้ทินและไม่แบ่งชะ

เอาผ้าคลุมหน้าออก
 ให้ถอดกระโปรงออกจนเห็นขาของเจ้า
 แล้วเดินข้ามแม่น้ำไป

๓ เจ้าจะเปลือยเปล่าไม่มีอะไรปกปิด
 คนจะเห็นส่วนที่น่าอัปอายของเจ้า *

เราจะแก้แค้นเจ้า และเราจะไม่ให้ชีวิตใครเลย”

๔ ผู้ ที่ไถ่พวก เราให้เป็น อิสระคือองค์ ผู้ คัดลิสีทธิแห่งอิสราเอล

พระองค์มีชื่อว่าพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

๕ พระยาห์เวห์ พูดว่า “นางสาวเคลเดียเอ๋ย เข้าไปในที่มืดและนั่งเงียบๆ

เพราะจะไม่มีใครเรียกเจ้าว่า ‘ราชินีแห่งอาณาจักรทั้งหลาย’ อีกต่อไป

๖ ตอนนั้นเราโกรธคนของเรา เราทำให้ทรัพย์สินสมบัติของเรา เสื่อมเสีย

เกียรติไป

เราได้มอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า แต่เจ้าไม่ได้มีความเมตตาต่อพวกเขาเลย

เจ้าทำให้แอกของ เจ้าหนัก มากแม้แต่น บ่า

ของคนชรา

๗ เจ้าได้พูดว่า ‘ข้าจะเป็นราชินีตลอดชั่ว นีรันดร์’

เจ้าไม่ได้คิดถึงสิ่งที่เจ้าทำลงไป

เจ้าไม่ได้นึกถึงผลที่จะตามมา

๘ ตอนนั้น พังไว้ให้ดี เจ้าที่รักความสนุกสนาน

เจ้าที่นั่งอยู่ในความปลอดภัย

เจ้าพูดในใจของตนว่า ‘ข้านี้แหละพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นนอกจากข้า

ข้าจะไม่มี วันเป็นแม่หม้ายและข้าจะไม่มี วันสูญเสียลูกๆของข้าไป’

๙ แต่ทั้งสองอย่างนั้นจะเกิดขึ้นกับเจ้า ในทันทีทันใด ภายในวันเดียว

เจ้าจะสูญเสียทั้งลูกๆและสามีไป ทั้งๆที่เจ้ามีเวทมนตร์มากมาย

ทั้งๆที่เจ้ามีคาถาอาคมที่มีฤทธิ์อันยิ่งใหญ่
 ๑๐ เจ้ารู้สึกปลอดภัยอยู่ในความ เลว ทรมานของเจ้า

* ๔๗:๓ คนจะเห็นส่วนที่น่าอัปอายของเจ้า อาจจะหมายถึงการถูกข่มขืน

เจ้าคิดว่า 'ไม่มีใครเห็นข้า'
ความ ฉลาดและความ รู้ของ เจ้านำเจ้าหลง
ทางไป
เจ้าคิดในใจว่า 'ข้านี้แหละพระเจ้า ไม่มีผู้อื่น
นอกจากข้า'

๑๑ ดังนั้น เรื่องเลวร้ายจะตกมาบนเจ้า
เจ้าไม่รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่
ความพินาศจะตกมาบนเจ้า
เจ้าจะไม่มีทางกำจัดมันไปได้
ความหายนะจะเกิดขึ้นกับเจ้าในทันทีทันใด
เจ้าจะไม่มีความรู้ว่ามันจะมาถึงเมื่อไหร่

๑๒ ใช้คาถาอาคมของ เจ้าต่อ ไปและใช้
เวทมนตร์ทั้งหมดของเจ้า
ที่เจ้ายุ่งอยู่กับมันตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว
ไม่แนเจ้าอาจจะสำเร็จก็ได้
ไม่แนเจ้าอาจจะทำให้บางคนกลัวก็ได้

๑๓ เจ้าปรึกษาพวกหมอดูมากมายจนเหนื่อย
ให้พวกโหราจารย์ลุกขึ้นมาช่วยชีวิตเจ้าสิ
ให้พวกที่ดูดวง ดูดาว และดวงจันทร์ใหม่ทุก
เดือน

ทำนายสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า
๑๔ ตูลี พวกเขาเป็นเหมือนฟาง
ไฟก็จะเผาผลาญพวกมันจนหมด
พวกเขาไม่สามารถเอาตัวรอดให้พ้นจากฤทธิ์
แห่งเปลวไฟ

มันไม่ใช่ถ่านไฟสำหรับผิงอุ่นกาย
หรือเป็นแสงไฟให้กับใครมานั่งชม
๑๕ นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเจ้า
คือคนพวกนั้นที่เจ้าร่วมงานด้วยจะทำให้เจ้า
ผิดหวังอย่างนั้น

คนที่เจ้าค้าขายด้วยตั้งแต่สาว ๆ
ก็จะแยกย้ายไปตัวใครตัวมันจนไม่เหลือใคร
ที่จะมาช่วยกู้เจ้าได้”

พระเจ้าปกครองโลกของพระองค์

๔๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “ฟังสิ่งนี้ให้ดี
ครอบครัวของยาโคบ ผู้ที่มีชื่อเรียก
ว่าอิสราเอล

ผู้สืบเชื้อสายมาจากยูดาห์
เจ้าอ้างชื่อของพระยาห์เวห์ในการสาบาน
เจ้าสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล
แต่เจ้าไม่ได้ทำด้วยความ ซื่อสัตย์และความ
จริงใจ

๒ พวก เจ้าเรียกตัว เองว่าประชากรของเมือง
ศักดิ์สิทธิ์
ที่เชื่อฟังในพระเจ้าของอิสราเอล

ที่มีชื่อเรียกว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
๓ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า เราได้ทำนายนาน มา
แล้วถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นนี้

สิ่งเหล่านั้นได้ออกมาจากปากของเรา
เราได้ทำให้พวกมันเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว
แล้วจู่ๆ เราก็ลงมือทำ แล้วมันก็เกิดขึ้น
๔ เพราะเรารู้ว่าเจ้านั้นต้อง
คอเจ้าเหมือนเอ็นเหล็กของยาง
หัวแข็งเหมือนนกบทองเหลือง

๕ เราได้ประกาศให้เจ้ารู้มานานมาแล้ว
ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิด เราก็ได้บอกเจ้าแล้ว
เพื่อเจ้าจะไม่สามารถพูดได้ว่า ‘รูปเคารพของ
ฉันทำสิ่งเหล่านั้น
รูปแกะสลักไม้และรูปหล่อของฉันได้สั่งให้สิ่ง
เหล่านั้นเกิดขึ้น”

๖ เจ้าเคยได้ยินคำทำนายของเราแล้ว
ดูสิ่งทั้งหมดที่เกิดขึ้นสิ
แล้วพวก เจ้าจะยอมรับว่าสิ่ง ที่เราได้ทำนาย
นั้นเกิดขึ้นจริงหรือไม่

ต่อจากนี้ไป เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งใหม่ๆ
ที่แอบซ่อนอยู่ ที่เจ้ายังไม่รู้

๗ พวกมันเพิ่งถูกสร้างขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง ไม่ใช่
นานมาแล้ว

ก่อนหน้านั้นเจ้ายังไม่เคยได้ยินเรื่องนี้
ดังนั้น เจ้าไม่สามารถพูดได้ว่า
“เออ เรารู้แล้ว”

๘ เจ้าไม่เคยได้ยินหรือรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้
หูของเจ้าไม่ได้เปิดตงนานมาแล้ว
เพราะเรารู้ว่าเจ้านั้นชอบหักหลัง
และเรารู้ว่าตั้งแต่เกิดแล้ว เจ้าได้ชื่อว่า “อัย
กบฏ”

๙ เพราะเราไม่อยากจะเสียชื่อของเรา เราจึงได้
ยับยั้งความโกรธของเราไว้

เพื่อให้คนสรรเสริญเรา
เราจึงได้ระงับมันไว้เพื่อเจ้าและไม่ได้ทำลาย
เจ้า

๑๐ เราได้หลอม เจ้าแล้ว แต่ไม่ได้หลอมด้วย
ไฟอย่างเงิน

แต่เราให้ทดสอบเจ้าด้วยเตาหลอมแห่งความ
ทุกข์ยาก

๑๑ เพื่อเกียรติของเรา เพื่อเกียรติของเราเอง
เราจะจัดการแล้ว

เราจะปล่อยให้ชื่อ เสียของ เราเสื่อมเสียได้
ยังไป

เราจะไม่ ยอมมอบเกียรติที่เราสมควรจะ ได้
รับให้กับผู้อื่น

๑๒ ฟังเราให้ดี ยาโคบ
 อิสราเอล ผู้ที่เราได้เรียกมา
 เราคือพระองค์ผู้นั้น เราเป็นผู้แรก
 และผู้สุดท้าย
 ๑๓ มือของเราได้วางรากฐานของโลก
 มือของเราที่เราได้แผ่ฟ้าสวรรค์ออก
 เมื่อเราเรียกพวกมันมา
 พวกมันก็จะมายืนพร้อมอยู่ต่อหน้าเรา
 ๑๔ เจ้าทั้งหลาย รวมกันเข้ามา และฟังให้ดี
 ในพวก พระ นั้นมี ใคร บ้างที่เคยทำนายนสิ่ง
 เหล่านี้
 พระยาห์เวห์ได้เลือกไซรัสม้าเป็นพันธมิตร
 เขาจะทำตามความต้องการของพระองค์
 ต่อบาบิโลน ต่อเชื้อสายของเคลเดีย
 ๑๕ เราเองเป็นผู้ที่ออก คำ สั่ง เราได้เรียกเขา
 มา
 เราได้นำ เขามา ที่ นี้ และงานของ เขาจะ
 ประสบผลสำเร็จแน่
 ๑๖ เข้ามาใกล้ๆเรา และฟังเรื่องนี้
 “ตั้งแต่เริ่มต้น เราไม่เคยพูดในที่ลับ
 และเมื่อมันเป็นจริงขึ้นมา เราก็ออยู่ที่นั่น”
 ตอน นี้ พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ได้ ส่ง
 ผมและพระ วิญญาณของ พระองค์มา แล้ว
 ๑๗ พระ ยาห์เวห์ ผู้ที่ปกป้องพวก เจ้า ไว้ ผู้
 ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล พูดว่า
 “เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
 เราสอนเจ้าเพื่อเป็นประโยชน์กับเจ้า
 เรานำเจ้าไปในทางที่เจ้าควรไป
 ๑๘ เสียตาย ที่พวก เจ้าไม่ได้ใส่ใจเรื่องคำสั่ง
 สอนของเรา
 ไม่ อย่าง นั้นเจ้าคงสุขสบายไป แล้วเหมือน
 แม่น้ำที่ไหลตลอดไม่หยุด
 และคงประสบความสำเร็จครั้ง แล้ว ครั้ง เล่า
 เหมือนคลื่นซัดมาครั้งแล้วครั้งเล่า
 ๑๙ ลูกหลานของเจ้าก็คงมีมากมายเหมือนกับ
 เม็ดทราย
 เชื้อ สายของ เจ้าก็คงมีมากมายดั่งกับเม็ด
 ทราย
 แล้วชื่อของพวกเขาคงไม่โดนลบออกไป
 และพวกเขาจะไม่ถูกทำลายไปต่อหน้าเรา”
 ๒๐ ออกมาจากบาบิโลนซะ ให้วิ่งหนีจากชาว
 เคลเดีย
 โห่ร้อง ประกาศมันด้วยความยินดี
 ให้เล่าเรื่อง นี้ ให้มันกระจายไป ไกลถึงสุด
 ขอบโลกให้พูดว่า

“พระ ยาห์เวห์ที่ได้ไถยา โคบผู้รับ ใช้ของ
 พระองค์แล้ว”
 ๒๑ เมื่อพระองค์ได้นำพวกเขาผ่านทะเลทราย
 พวกเขา ก็ไม่ขาดน้ำดื่ม
 พระองค์ให้นำไหลออก มาจากก้อน หินเพื่อ
 พวกเขา
 พระองค์ได้ฝ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา
 ๒๒ แต่พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ไม่มีสันติสุขสำหรับคนชั่วช้า”

งานของผู้รับใช้ของพระองค์

๔๘ ^๑ พวก เจ้าที่อยู่แถบชายฝั่งและหมู่
 เกาะต่างๆฟังเราให้ดี
 ชนชาติทั้งหลายที่มาจากแดนไกล ตั้งใจฟัง
 ให้ดี
 พระ ยาห์เวห์ได้เรียกผมให้มารับ ใช้พระองค์
 ก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก
 พระองค์ตั้ง ชื่อให้ ผม ตั้งแต่ผมยังอยู่ในท้อง
 แม่
 ๒ พระองค์ทำให้ปากของ ผมเหมือนกับดาบที่
 คมกริบ
 พระองค์ซ่อนและปกป้องผมไว้ได้มือ
 พระองค์
 พระองค์ทำให้ผมเป็นเหมือนลูกธนูที่ขัดมัน
 พระองค์ซ่อนผมไว้ในช่องธนูของพระองค์
 ๓ พระองค์พูด กับ ผมว่า “อิสราเอล เจ้าเป็น
 ผู้รับใช้ของเรา
 เราจะได้รับเกียรติเพราะเจ้า”
 ๔ แต่ผมคิดว่า “ผมได้ทำงานเหนื่อยเปล่า”
 ผมได้ทุ่มแรงไปจนหมด เสียแรงเปล่าๆไม่ได้
 อะไรซักอย่าง
 แต่อย่างไรก็ตามพระ ยาห์เวห์จะ ให้สิ่งที่ผม
 สมควรจะได้รับอย่างแน่นอน
 และรางวัลของผมอยู่กับพระเจ้าของผม
 ๕ พระ ยาห์เวห์ได้ปั้นผมในครรภ์ให้เป็นผู้รับ
 ใช้ของพระองค์
 พระองค์ทำอย่าง นี้เพื่อพระองค์จะ ได้นำ
 ครอบครัวยาคอบกลับมาหาพระองค์
 และเพื่อรวบรวมคนอิสราเอลกลับมาหา
 พระองค์
 ผมจะได้ รับเกียรติในสายตาของ พระ
 ยาห์เวห์
 และพระเจ้าของผมได้เป็นพละ กำลังของผม
 แล้ว

๖ ตอน นี้พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเราที่กำลังช่วยเราฟื้นฟูแผ่นดินต่าง ๆ ของยาโคบ และนำผู้ รอด ชีวิตของชนชาติอิสราเอลกลับมา แต่นั่นยังน้อยเกินไป เราจะทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างให้กับชนชาติต่างๆ ด้วย เพื่อความ รอดของ เราจะ ได้ไป ถึงที่สุด ปลาย แผ่นดินโลก”

๗ พระ ยาร์เวห์พระ ผู้ ใต้และผู้ คักดีลิสท์แห่ง อิสราเอล ได้พูดกับคน นั้นที่ถูก ดู หมิ่นที่ชน ชาติ อื่นๆ เกลียดซัง และที่เป็น ฑาสของ ผู้ ครอบครองทั้ง หลาย อย่างนี้ว่า

“เมื่อพวก กษัตริย์เห็น เจ้า พวก เขาก็จะยืนขึ้นให้ เกียรติเจ้า เมื่อพวก เจ้า นายเห็น เจ้าก็จะโค้งคำนับเจ้า”

เพราะพระ ยาร์เวห์องค์ ผู้ คักดีลิสท์แห่ง อิสราเอลผู้ ที่ได้ เลือกเจ้ามา นั้นรักษาคำสัญญาของพระองค์เสมอ

วันแห่งความรอด

๘ พระ ยาร์เวห์พูด ว่าอย่าง นี้ “ในเวลาที่เราแสดงความ เมตตา เราจะตอบคำอธิษฐานของเจ้า

ในวัน แห่ง ความ รอด เราจะช่วย เจ้าและปกป้องเจ้า

เราจะแต่ง ตั้งเจ้าให้ เป็นตัวกลางแห่งคำสัญญาที่เราให้กับมนุษย์ เพื่อ ว่าเราจะ ได้ฟื้นฟูแผ่นดิน ขึ้น มา ใหม่ และคืนแผ่นดินที่ถูก ทำลายกลับ ไปให้ เจ้าของเดิม

๙ เราจะบอก กับพวก นักโทษว่า ‘ออก มาได้แล้ว’

เราจะบอกกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในความมืดว่า ‘โผล่ออกมาได้แล้ว’

พวก เขาจะเป็นเหมือนแกะที่กินไปตามทางเดิน

และพวก เขาจะมีทุ่ง หญ้าบนเนิน เขา ล้นทั้งหลาย

๑๐ พวกเขาจะไม่ขาดอาหารหรือน้ำ แสงแดดและลม ร้อนของทะเล ทรายจะไม่โจมตีพวกเขา

เพราะพระองค์ผู้ ปล่อยโยนพวก เขาจะนำหน้าพวกเขา

และพระองค์จะนำทางพวก เขาไป ถึงตานั้นทั้งหลาย

๑๑ เราจะทำให้ภูเขาทั้ง หลายของ เราแบนเป็นถนน และถมที่ดำขึ้นมาเป็นทางหลวงของเรา

๑๒ ดูลี จะมีบางคนมาจากแดนไกล จะมีบางคนมาจากทิศเหนือและทิศตะวันตก และจะมีบาง คนมา จากทางภาค ใต้ของ อียิปต์”

๑๓ ฟาสาเวิร์คเอ๋ย ร้องเพลงเถิด แผ่นดินโลก เอ๋ย ขึ้นชมยินดีเถิด ภูเขาทั้งหลายเอ๋ย ระเบิดเป็นเสียงเพลงแห่งความชื่นชมยินดีเถิด

เพราะพระ ยาร์เวห์ได้ปล่อยโยนคน ของ พระองค์ และพระองค์จะ ให้ความ รักกับคน ของ พระองค์ที่ทุกข์ยากลำบาก

๑๔ แต่ศิโยน ได้พูดว่า “พระ ยาร์เวห์ทอด ทิ้ง ฉัน องค์เจ้าชีวิตลืมนั้น”

๑๕ พระยาร์เวห์พูดว่า “ผู้หญิงที่ให้นมลูก จะ ลืมลูกของเธอได้หรือ หรือ ผู้หญิงที่คลอดลูกออกมาจะไม่ให้ความรักต่อลูกของเธอ ได้หรือ ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะลืมได้ แต่เราจะไม่มีวันลืมนั้น”

๑๖ ดูลี เยรูซาเล็ม เรवादเมืองของเจ้าลงบนฝ่ามือของเรา

กำแพงของเจ้าอยู่ต่อหน้าต่อตาเราเสมอ

๑๗ ลูกๆของเจ้ากำลังรีบกลับมาหาเจ้า และคนพวกนั้นที่พึ่งทลายเจ้าและทำลายเจ้า ก็จะถูกเจ้าไป

๑๘ ลืมตาขึ้นมามองไปรอบๆ พวกลูกหลานของเจ้ากำลังรวมตัวกันกลับมาหาเจ้า”

พระยาร์เวห์พูดว่า “เจ้ารู้ว่าเรามีชีวิตอยู่แน่ ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เจ้าจะได้สวม ใส่ลูก หลานของ เจ้าเหมือนเครื่องเพชร หรือเหมือนกับเจ้าสาวที่สวมใส่เครื่องเพชร

๑๙ เราได้ทำลาย เจ้าและทำให้เจ้ากลายเป็น ซากปรักหักพัง และรื้อเจ้าลงกับพื้น แต่ต่อไป นี้แผ่นดินของ เจ้าก็จะแคบเกินไป แล้วสำหรับประชาชนมากมายของเจ้า และคน พวก นั้นที่เคยกลืน กิน เจ้าก็อยู่ ห่างไกล

๒๐ และลูกๆของเจ้าที่เจ้าคิดว่าสูญหายไปแล้ว
วันหนึ่งพวกเขาจะกลับมาพูดใส่หูเจ้าว่า
‘ที่นี่แคบเกินไปสำหรับเราแล้ว
หาที่ใหม่ให้พวกเราอยู่กันหน่อย’
๒๑ แล้วเจ้าก็จะพูดกับตัวเองว่า
‘ใครกันนะที่คลอดเด็กพวกนี้มาให้กับข้า
ข้าได้สูญเสียมูกของข้าไป และข้าเป็นหมัน
ข้าถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินของข้า
ข้าถูกสูรมีทั้ง
อย่างนั้น ใครได้เลี้ยงเด็กพวกนี้ขึ้นมา
ข้าถูกทิ้งไว้ตัวคนเดียว
แล้วนี่ เด็กพวกนี้มาจากไหนกัน”
๒๒ นี่ คือสิ่ง ที่พระ ยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูด
“เราจะยกมือของเราขึ้นเป็นสัญญาณให้
กับชนชาติต่างๆ
เราจะยกธงของเราขึ้นให้คนเห็น
และพวก เขาก็จะอุ้มพวก ลูกชายของ เจ้ามา
ในอ้อมอกของเขา
และพวก เขาก็จะแบกพวก ลูกสาวของ เจ้าไว้
บนบ่า
๒๓ พวกกษัตริย์จะสอนพวกลูกๆของเจ้า
พวกราชินีของพวกเขาก็จะดูแลลูกๆของเจ้า
พวกเขาจะก้มหน้ากราบลงถึงพื้นต่อหน้าเจ้า
และพวกเขาก็จะเลียฝุ่นที่เท้าของเจ้า
แล้วเจ้าก็จะได้ว่าเรคือยาร์เวห์
คน พวก นนที่ไว้ วางใจใน เราจะไม่มี วันผิด
หวัง”
๒๔ จะแย่งของที่ยึดมาได้จากทหารได้หรือ
หรือจะไปช่วย กูเชลยจากผู้ ก่อการ ร้ายได้
หรือ
๒๕ พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “ได้สิ ของที่
ยึดมาได้จะถูกแย่งไปจากผู้ก่อการร้าย
และเชลยก็จะได้รับการช่วยกู้จากทหาร
เพราะเราจะต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับเจ้า
และเราจะช่วยกู้ลูกๆของเจ้า
๒๖ เราจะทำให้พวก ที่กดขี่ เจ้าต้องกินเนื้อ ตัว
เอง
และเมาเลือดของตัวเองเหมือนดื่มเหล้าองุ่น
และทุกคนจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์ พระผู้
ช่วยให้รอดของเจ้า
พระผู้ไถ่ของเจ้า ผู้มีฤทธิ์อำนาจของยาโคบ”

พระยาร์เวห์ช่วยกู้อิสราเอลได้

๕๐ ^๑พระยาร์เวห์พูดอย่างนี้ว่า
“อิสราเอล เจ้าคิด ว่าเราหย่ากับ
เยรูซาเล็มแม่ของเจ้าแล้วหรือ

ไหนละไบหย่าของแม่เจ้าที่เราให้กับนางตอน
ส่งนางไป
หรือเราได้ขยพวกเจ้าไปจ่ายหนี้ใครหรือ
ไม่เลย แต่ที่พวกเจ้าถูกขายไปนั้น
ก็เพราะความบาปต่างๆของเจ้าเอง
และแม่ของ เจ้าถูกส่ง ไปก็ เพราะการ กบฏ
ต่างๆของเจ้า
๒ ทำให้ไม่ถึงไม่มีใครอยู่ที่นั่นตอนที่เรามา
ทำให้ไม่ถึงไม่มีใครตอบตอนที่เราเรียก
เจ้าคิดว่าแขนของเราสั้นเกินไป
ที่จะเอื้อมออกมาช่วยเจ้าให้เป็นอิสระหรือ
หรือ เจ้าคิดว่าเราไม่มีแรงที่จะช่วยกู้เจ้าได้
ถ้าเราตะโกนใส่ทะเล มันก็จะเหือดแห้งไป
เราสามารถทำให้พวก แม่่น้ำกลายเป็นทะเล
ทราย
ปลาของพวก มันก็จะเฝ้าเหม็นเพราะขาด น้ำ
และตายไปเพราะกระหาย
๓ เราเอาความมืดมาสวมท้องฟ้า
และเราให้มันใส่ผ้ากระสอบ”

ผู้รับใช้พระยาร์เวห์ฟังพระองค์จริงๆ

๔ พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้สอนผมว่าควร
จะพูดอะไร
เพื่อผมจะได้รู้ว่าจะ พูดให้ กำลัง ใจกับคน ที่
อ่อนแออย่างไร
ทุกๆเช้าพระองค์ปลุกผม
พระองค์ทำให้ผมพร้อมที่จะฟัง เหมือนกับ
พวกเด็กนักเรียน
๕ พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ได้เปิดหูผม
และผมก็ไม่ได้กบฏต่อพระองค์
ผมไม่ได้หันหลังไปจากพระองค์
๖ ผมหันหลังให้คนดี
ผมยอมให้คนดึงเคราจากแก้ม
ผมไม่ได้ซ่อนหน้าไว้
เมื่อมีคนพูดดูถูกและถ่มน้ำลายใส่ผม
๗ พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ช่วยผม
ผมจึงไม่รู้สึกลายหน้า
ผมจึงขีดหน้าไว้
และผมรู้ว่าผมจะไม่เสียหน้า
๘ ผู้ที่จะกู่หน้าผมอยู่ใกล้ๆ
ใครจะเอาเรื่องมาฟ้องร้องผมหรือ
ให้พวกเราไปยืนอยู่ต่อหน้าศาลด้วยกัน
ใครเป็นผู้กล่าว หามผม หรือให้ เขามา ฟ้องผม
ต่อหน้า
๙ ดูสิ พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต
ช่วยผมไว้ ใครจะมาตัดสินว่าผมผิด

พวกเขาทั้งหมดจะเปื่อยยุ่ยไป
เหมือนเสื้อผ้าที่ถูกตัวมอดกัดกิน
๑๐ มีใคร บ้างในพวก เจ้าที่เกรงกลัวพระ
ยาห์เวห์
และเชื่อฟังผู้รับใช้ของพระองค์
ใครก็ตามที่เดินอยู่ในความมืดโดยไม่มีแสง
สว่าง
ควรจะไว้ วางใจในพระ ยาห์เวห์และฟัง ฟัง
พระเจ้าของเขา
๑๑ แต่คูลี พวกเจ้าทุกคนทั้งก่อไฟและจุดคันทัน
ไฟเอง
ไปเลย เดินเข้าไปในเปลวไฟของพวกเจ้านั้น
และท่ามกลางคันทันไฟที่พวกเจ้าจุดขึ้นมา
นี่คือสิ่งที่เจ้าจะได้รับจากมือของเรา คือเจ้า
จะต้องนอนลงด้วยความเจ็บปวด

พระยาห์เวห์จะช่วยกู้ คนของพระองค์อีกครั้ง

๕๑ ๑ พระ ยาห์เวห์พูดว่า “ฟัง เรา ให้
ดี พวกเจ้าที่พยายามทำในสิ่งที่ถูก
ต้อง
พวกเจ้าที่แสวงหาพระยาห์เวห์
ให้ดูหีนนั้น ฐิ์เจ้าถูกสกัดออกมาสิ
ให้ดูบ่อหีนนั้น ที่เจ้าถูกขุดออกมา
๒ มองดู อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเจ้าและ
ซาราห์คนที่คลอดเจ้ามาสิ
ตอนที่เราเรียกอับราฮัมนั้น เขายังอยู่ตัวคน
เดียวเลย
แต่เราได้ช่วยพร เขา และทำให้เขามี ลูก
มากมาย”
๓ พระยาห์เวห์จะปลอบโยนศิโยน
พระองค์จะ มองพวก ตึกที่ พัง ทลายพวก นั้น
ของเธอ ด้วยความเห็นอกเห็นใจ
พระองค์จะทำให้ที่ เปล่าเปลี่ยวแห้ง แล้งของ
เธอกลายเป็นสวนเอเดน
พระองค์จะทำให้ทะเล ทราบายของ เธอเป็น
เหมือนสวนของพระยาห์เวห์
ที่ นั้นจะเต็ม ไป ด้วยความ สุขและการ เจริญ
ผลงอกกัน
พวก เขาจะขอบพระคุณและร้อง เพลง
สรรเสริญ
๔ พระยาห์เวห์พูดว่า “คนของเราเอ๋ย ฟังเรา
ให้ดี

ชนชาติของเราเอ๋ย ตั้งใจฟังเราให้ดี เพราะ
เราจะให้คำสั่งสอน
และความ ยุติธรรมของ เราจะส่อง สว่างออก
ไปให้กับชนชาติต่างๆ
๕ ชัยชนะของ เรากำลังเข้า มา ไกลอย่าง
รวดเร็ว
ความ รอดที่มาจาก เรากำลังเดิน ทางมา แล้ว
ฤทธิ์อำนาจของ เราจะนำความ ยุติธรรม
มาให้กับชนชาติต่างๆ
แผ่นดิน แถบชายฝั่ง ทะเลและหมู่ เกาะ ต่างๆ
กำลังเฝ้าคอยเรา
พวก เขาฝากความ หวังไว้กับฤทธิ์อำนาจของ
เรา
๖ เงยหน้าเงยตาขึ้นไปมองบนท้องฟ้าสิ
มองลงไปยังโลกเบื้องล่าง
ให้รู้ว่าท้องฟ้าจะสูญหายไปเหมือนควัน
โลกจะเปื่อยยุ่ยไปเหมือนเสื้อผ้า
และคน ที่อาศัยอยู่บน โลกก็จะ ตายเหมือน
แมลงวัน
แต่ความ รอดของเราจะอยู่ตลอดไป
และการช่วยกู้อันยุติธรรมของ เราจะไม่มีวัน
แตกสลายไป
๗ ฟังเราให้ดี พวกเจ้าที่รู้ว่าอะไรถูกต้อง
พวกเจ้าที่เก็บคำสั่งสอนของเราไว้ในใจ
ไม่ต้องไปกลัวคำพูดเหยียดหยามของคนอื่น
ไม่ต้องไปร่นวาย ใจกับคำ ดูถูกทง หลายของ
เขา
๘ เพราะพวก ตัว มอดจะกัด กินพวก เขา
เหมือนเสื้อผ้า
และพวก ตัว แมลงจะกัด กินพวก เขาเหมือน
ผ้าขนแกะ
แต่การช่วยกู้อันยุติธรรมของ เราจะอยู่ตลอด
ไป
และความ รอดของเราจะอยู่ชั่วลูกชั่วหลาน”
**พลังของพระยาห์เวห์เองจะ
ช่วยกู้คนของพระองค์**
๙ ตื่นเกิด ตื่นเกิด พระยาห์เวห์เจ้าข้า สวม
พลังไว้
ใช้พลังกำลังของพระองค์เกิด *
ตื่นขึ้นเหมือนกับในสมัยก่อนนานมาแล้ว

* ๕๑:๙ **ตื่นเกิด ... พระองค์เกิด** ข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “ตื่นเกิด ตื่นเกิด แขนของพระยาห์เวห์ ให้เอาพละกำลังมาสวมพระองค์ไว้”

เป็นพระองค์ไม่ใช่หรือ ที่ตัดราหีบเป็นชิ้นๆ *
เป็นพระองค์ไม่ใช่หรือ ที่แทงมังกรทะลุไป †
๑๐ เป็นพระองค์ไม่ใช่ หรือ ที่ทำให้ทะเลแห้ง
ไป

คือทำให้น้ำในมหาสมุทรที่ยิ่งใหญ่แห้งไป
เป็นพระองค์ไม่ใช่ หรือ ที่ทำให้ส่วนลึกที่สุด
ของทะเล

กลายเป็นทางให้ กับคนที่พระองค์ไถ่ให้เป็น
อิสระเดินข้ามไป

๑๑ คนที่พระยาห์เวห์ไถ่ไถ่ให้เป็นอิสระ
แล้วจะกลับมาที่ศิโยนด้วยเสียงโห่ร้องดีใจ
ความสุขจะสวมอยู่บนหัวของพวกเขาตลอด
ไป

ความชื่นชมยินดีก็จะท่วมทับพวกเขา
ความ เศร้า โศกและการ ครรเวญ ตรงจะวิ่ง หนี
ไปจากพวกเขา

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “เรา คือเราเองเป็นผู้ที่
ปลอบโยนพวกเขา
เยรูซาเล็ม ทำไมเจ้าถึง ได้กลัว มนุษย์ที่จะ
ต้องตาย

คือคนที่ถูกสร้างเป็นเหมือนหญ้า
๑๓ ทำไมเจ้าถึง ได้ลืมพระยาห์เวห์ผู้สร้างเจ้า
มา

ผู้ที่กางแผ่นฟ้าออก
ผู้ที่วางรากฐานของโลก
ทำไมเจ้าถึง ได้หวาดกลัวคนพวกนั้นอยู่เรื่อย
ทั้ง วัน คือพวก ที่โกรธ แค้นและขมเหง
เจ้า

พวกที่ตั้งใจจะทำลายเจ้า
แล้วตอน นี้ พวก ที่โกรธ แค้นและที่เคย
ขมเหงเจ้าหายไปไหนกันหมดแล้ว

๑๔ คนพวกนั้นที่ถูกขมเหงในคุกจะได้รับการ
ปลดปล่อยในไม่ช้า
พวกเขาจะไม่ตายในคุกใต้ดินหรือ
และพวกเขาก็จะไม่ขาดอาหาร

๑๕ เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
เราเป็นผู้ ที่ทำให้ทะเลสงบลงตอนที่เกิดคลื่น
คะนอง

ชื่อของเราคือยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”
๑๖ “อิสราเอลเอ๋ย เราได้ใส่คำพูดของเราไว้ใน
ปากของเจ้า

เราได้อ่านและปกป้องเจ้าไว้ได้มือของเรา
เราคือผู้ที่กางท้องฟ้าออกและวางรากฐาน
ของโลก
เราพูดกับศิโยนว่า ‘เจ้าเป็นชนชาติของเรา’”

ถึงตาคนอื่นถูกลงโทษแล้ว

๑๗ เยรูซาเล็มเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด ลูกขึ้นเถิด
ตอนนั้นพระยาห์เวห์โกรธเจ้ามาก พระองค์
ถึง ได้ลงโทษเจ้า

เจ้าได้ดื่มจากถ้วยในมือของ พระ ยาห์เวห์
เป็นถ้วยแห่งความ โกรธ แค้นของ
พระองค์

เจ้าได้ดื่มเข้าไปจนหมด ถ้วย ถ้วยที่ทำให้
ผู้คนต้องเมาโซเซ

๑๘ จากลูกมากมายที่เยรูซาเล็มคลอด
ไม่เหลือซักคนที่นั่นที่จะนำทางเธอ
จากลูกมากมายที่เธอเลี้ยงจนเติบโตขึ้นมา
ไม่เหลือซักคนที่นั่นที่จะจูงมือเธอ

๑๙ มีสอง สิ่งที่ได้เกิด ขึ้นกับ เจ้าคือแผ่นดินได้
ถูกล้างผลาญและพินาศไป
แล้วคนก็ตายจากกันดารอาหารและสงคราม

ไม่เหลือใครที่จะไว้ทุกข์ให้กับเจ้า
ไม่เหลือใครที่จะปลอบโยนเจ้า
๒๐ ลูกๆของเจ้าได้เป็นลมไป

พวกเขาก็นอนอยู่ตามทุกหัว ถนนเหมือนกับ
กวางที่ติดตาข่าย
ความ โกรธ แค้นของพระยาห์เวห์ตกบนพวก
เขาอย่างเต็มที

พวกเขาได้ยื่นพระเจ้าของเจ้าตะคอกใส่พวก
เขา
๒๑ ดังนั้น ฟังสิ่ง นี้ไว้ ให้ ดี เจ้าที่ทน ทุกข์
ทรมาน

เจ้าที่เมา แต่ไม่ได้เมาด้วยเหล้าองุ่น
๒๒ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของเจ้า
พระเจ้าของ เจ้าที่ต่อสู้อุบัติให้ กับคน ของ
พระองค์

พูด ว่าอย่าง นี้ “เห็น ไหม เราได้เอาถ้วย
ที่ทำให้ผู้คนเมา โซเซไปจากมือของ เจ้า
แล้ว

* ๕๑:๙ เป็นพระองค์ ... ราหีบเป็นชิ้นๆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์เป็นผู้ที่ตัดราหีบออกเป็นชิ้นๆ”

† ๕๑:๙ มังกรทะลุไป นี้คือราหีบ สัตว์ประหลาดตัวใหญ่โตที่อยู่ในทะเล มีเรื่องเล่าในสมัยโบราณเกี่ยวกับราหีบต่อสู้กับพระเจ้า

เจ้าจะไม่ ต้องตีมาจากขามแห่งความ โกรธ
 แค้นของเราอีกแล้ว *
 ๒๓ เราจะเอาถ้วย นินไปใส่ ไว้ใน มือของคน
 พวกนั้นที่เคยทรมานเจ้า
 คน ที่เคยส่ง เจ้าว่า ‘ก้ม ลงกับ พื้น เรา จะ
 เหยียบเจ้าไป’
 ในตอน นั้นเจ้าต้องยอมให้หลังของ เจ้าเป็น
 เหมือนพื้น
 และเป็นเหมือนถนน ให้พวกเขาเดินเหยียบ
 ย่ำไป”

อิสราเอลจะรอด

๕๒ * คิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด
 สวมพลังของเจ้าเถิด
 เยรูซาเล็ม เมืองอันศักดิ์สิทธิ์เอ๋ย
 สวมใส่เสื้อผ้าที่สวยงามของเจ้าเถิด
 เพราะพวกคนต่างชาติที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบและ
 คนที่ไม่บริสุทธิ์จะไม่ได้เข้ามาในเจ้าอีก
 แล้ว
 ๒ เยรูซาเล็ม ผู้เป็นชเลยเอ๋ย
 บัดนี้ผู้ชนะ ลุกขึ้นได้แล้ว
 นางสาวคิโยน ผู้เป็นชเลยเอ๋ย
 ถอดพวกโซ่ที่ล้ามคอเจ้าออกได้แล้ว
 ๓ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด
 “เจ้าถูกขายไปแบบให้เปล่า
 และเจ้าก็จะได้รับกำไรโดยไม่ ต้องเสียเงิน
 ด้วยเหมือนกัน”
 ๔ เพราะพระ ยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พูด
 ไว้ว่าอย่าง นี้ “ในตอน แรก คน ของ เรา
 ได้ลุดไปที่อียิปต์ และไปอยู่เป็น คน ต่างด้าว
 ที่ นั้น แล้วหลัง จาก นั้น ชาว อัศ ซีเรียก็ได้
 เอาพวก เขาไปเป็น ทาสโดยไม่ ต้องเสียอะ
 ไรเลย” ๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “แล้วตอนนี้ ดูสิว่า
 เราต้อง เจอกับอะไร พวก เขาเอาคนของเรา
 ไปเปล่าๆ แล้วยัง อ้อวดหมิ่นประมาทชื่อของ
 เราไปเรื่อยทั้งวัน”
 ๖ แล้วเมื่อเรามาช่วยกู้คนของเรา พวกเขา
 จะ ได้สัมผัสกับฤทธิ์อำนาจอันโด่งดังของเรา
 ในตอนนั้นพวกเขาจะรู้ว่า เป็นเราเองที่พูดว่า
 “เราอยู่นี่”
 ๗ นำ ยินดีขนาด ไหน ที่ จะ ได้ เห็น หน้าของ ผู้
 ประกาศ ข่าวดีกำลัง ข้ามภูเขา ทั้ง หลาย
 มา
 ผู้ที่มาประกาศสันติภาพ

ผู้ที่น่าชาวตีมา
 ผู้ที่มาประกาศชัยชนะ
 ผู้ ที่มาบอกกับคิ โยนว่า “พระเจ้าของ ท่าน
 กำลังครอบครองอยู่”
 ๘ ฟัง ให้ ดี ทหารยามของ ท่านกำลังส่ง เสียง
 ร้อง
 พวกเขาให้ร้องพร้อมกันด้วยความยินดี
 เพราะพวก เขาได้ เห็นกับ ตา ตัว เองว่าพระ
 ยาห์เวห์กำลังกลับมาที่คิโยน
 ๙ พวกเขาปรักหักพังของเยรูซาเล็มเอ๋ย
 ระเบิดเสียง เพลงแห่งความ ยินดีออก มา
 พร้อมกันเลย
 เพราะพระ ยาห์เวห์ได้ปลอบโยนคน ของ
 พระองค์
 พระองค์ได้ไถ่เมืองเยรูซาเล็มแล้ว
 ๑๐ พระ ยาห์เวห์ที่ได้ถก เสือให้ เห็นแขน อัน
 ศักดิ์สิทธิ์ที่ทรง พลังของ พระองค์ต่อ
 หน้าต่อตาชนชาติทั้งหมด
 และทุกคนบนโลกนี้จะได้เห็นการช่วยกู้ที่มาจาก
 พระเจ้าของเรา
 ๑๑ ไปซะ ไปซะ ออกไปจากบาบิโลนซะ
 อย่าได้จับอะไรที่ไม่บริสุทธิ์
 ออกไปจากท่ามกลางเธอซะ
 เจ้าที่ถือข้าว ของ เครื่อง ใช้ที่ใช้ใน วิหารของ
 พระยาห์เวห์ ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์
 ๑๒ แต่เจ้าจะไม่ต้องจากไปอย่างเร่งรีบ
 เจ้าจะไม่ต้องวิ่งหนีเหมือนกับพวกอพยพ
 เพราะพระยาห์เวห์จะนำหน้าพวกเจ้าไป
 พระเจ้าของอิสราเอลจะคุ้มครองด้าน หลังให้
 กับเจ้า

ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ที่ทนทุกข์ทรมาน

๑๓ พระยาห์เวห์พูดว่า “ดูสิ ผู้รับใช้ของเราจะ
 ประสบความสำเร็จ
 เขาจะได้รับการยกย่องเชิดชูอย่างสูง
 ๑๔ ตอนนั้นเขาทำให้คนจำนวนมากตก ตะลึง
 รูปร่างหน้าตาของเขาเสียโฉมมาก
 แสบจะไม่เป็นผู้เป็นคนเลย
 รูปร่างของเขาแทบจะไม่เหมือนมนุษย์แล้ว
 ๑๕ แล้วตอน นี้เขาก็จะทำให้หลายชนชาติ
 สะดุ้ง
 พวกกษัตริย์จะต้องปิดปากอึ้งไปเพราะเขา
 เพราะพวก เขาจะเห็นสิ่ง ที่ไม่ เคยมี ใครบอก
 พวกเขามาก่อน

* ๕๑:๒๒ เจ้าจะไม่ ... อีกแล้ว มีความหมายว่า “เราจะไม่ลงโทษเจ้าอีก”

และพวก เขาก็จะคิด ใคร่ครวญถึงสิ่ง ที่พวก
เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน”

๕๓ ^๑ผู้คนพูดว่า ใครจะไปเชื่อว่าเรื่องที่

เราได้ยินมาจะเกิดขึ้นได้

ตอน นั้นใครจะไปเห็นฤทธิ์อำนาจของ พระ
ยาห์เวห์ในเหตุการณ์นี้

^๒เขาเติบโตขึ้น มาเหมือนกับต้น ไม้ เล็กๆต่อ
หน้าพระยาห์เวห์

เหมือนกับรากที่แตกหน่อในดินแห้งแล้ง

เขาไม่ได้หล่อเหลาหรือมีสง่าราศีถึงกับทำให้

เราอยากมองเขา

เขาไม่ได้มีอะไรน่าดึงดูดถึงกับทำให้เราชอบ

เขา

^๓ผู้คนต่างพากันดูถูกและไม่คบด้วย

เขาเป็นผู้ชายที่ เจอกับความ เจ็บ ปวด

มากมายและคั้น เคຍกับความ ทุกข์

ทรมาน

เป็นเหมือนคนหนึ่ง ที่คนทนดูไม่ได้

เขาเป็นที่ ดูถูกและเราไม่ ได้เห็น ว่าเขาสำคัญ

อะไรเลย

^๔เขาได้แบก รับความ ทุกข์ ทรมานของพวก

เราอย่างแน่นอน

เขาชอบหิวความเจ็บปวดของพวกเรา

แต่เรามองว่าพระเจ้าลงโทษเขา

โดยดีเขา และทำให้เขาเจ็บปวด

^๕เขาถูก แทงก็เพราะความ ผิด ต่างๆที่ เรา

ทำไป

เขาพกซำก็เพราะความชั่วต่างๆที่พวกเราทำ

เหมือนกับลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า

เหมือนกับแกะที่นิ่ง เงียบอยู่ต่อหน้าคนที่ตัด

ขนของมัน

เขาไม่ได้ปริปากของเขาเลย

^๘เขาก็ถูกเอา ตัว ไปหลังจาก ที่ถูก จับและถูก

ตัดสินอย่างไม่เป็นธรรม

และไม่มีใครสนใจในชะตากรรมของเขา †

เพราะเขาถูกตัดออกจากโลกของคนเป็น

เขาถูก ลงโทษเพราะความ ผิดที่คน ของ เขา

ทำ ‡

^๙พวกเขาได้ทำหลุมฝังศพของเขาไว้กับหลุม

ของคนชั่ว

และทำอุโมงค์ ฝัง ศพของ เขาไว้ กับอุโมงค์

ของคนรวย ¶

ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้ก่อความรุนแรง

และเขาไม่ได้พูดหยาบคาย

^{๑๐}แต่พระ ยาห์เวห์ก็ตัดสิน ใจที่ จะบดขยี้คน

ของพระองค์

และทำให้เขาต้องทนทุกข์ทรมาน

ถ้าผู้รับใช้ของพระองค์ยอมให้ชีวิตตัวเอง

เป็นของถวายชดใช้ความผิด

เขาก็จะได้เห็นลูกหลานของเขาและจะมีอายุ

ยืนยาว

ความ ตั้งใจของ พระ ยาห์เวห์ก็จะสำเร็จผ่าน

ทางมือของเขา

* ๕๓:๘ เขาก็ถูก ... เป็นธรรม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาถูกจับไปแบบไม่มีการห้าม
ปรามและไร้ความยุติธรรม”

† ๕๓:๘ ไม่มีใคร ... ของเขา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ไม่มีใครสนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับ
ลูกหลานของเขา”

‡ ๕๓:๘ คนของเขาทำ แปลจากฉบับที่เจอในถ้ำคัมรัน แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียน
ว่า “คนของเราทำ”

¶ ๕๓:๙ คนรวย หรือ “คนทำผิด”

§ ๕๓:๑๑ ความสว่าง คำนี้มาจาก สำเนาหนังสืออิสยาห์ที่พบในถ้ำคัมรัน

และเขาก็จะได้ รับส่วน แบ่งจากของที่ยืด มา
ได้ร่วมกับคนที่แข็งแรง
เพราะเขาได้เทตัวเองออกมาจนตาย
เขาถูกนับรวมเข้ากับพวกคนบาป
และเขาก็แบกรับบาปของคนจำนวนมาก
และได้ชอว์ร้องอ้อนวอนแทนพวกคนบาป”

พระยาห์เวห์นำคนของพระองค์กลับบ้าน

๕๕ ^๑พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “เยรูซาเล็ม
หญิงที่เป็นหมั้นอ่อย
ร้องตะโกนออกมาด้วยความยินดี
เจ้าที่ไม่ เคยเจ็บ ท้อคลอดมา ก่อน ระเบิด
เสียงออกมาเป็นเพลงเลย
ถึง แม้เจ้าจะถูก ทอด ทิ้งแต่ก็จะมี ลูกมากกว่า
หญิงที่อยู่กับสามีเสียอีก
^๒ชายยี่สิบสี่สำหรับเต็นท์ของเจ้าให้กว้างขึ้น
ทางมานเต็นท์ของเจ้าให้ยาวออกไปให้เต็มที
ไปเลย

ต่อเชือกของเต็นท์เจ้าให้ยาวขึ้น
และทำให้หลักหมุดแข็งแรงขึ้น
^๓เพราะเจ้าจะขยายไปทางซ้ายและขวา
ลูก หลานของ เจ้าจะไปยึด ครองดิน แดนของ
ชนชาติต่างๆ
และตั้งรกรากอยู่ในเมืองร้างต่างๆ
^๔ไม่ต้องกลัว เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย
และไม่ ต้องหมด กาลังใจเพราะเจ้าจะไม่ ต้อง
ขายหน้า

เจ้าจะลืมนความอับอายในวัยสาวของเจ้า
และเจ้าก็จะไม่ ต้องหวนคิดถึงความ อับอาย
ของเจ้าตอนเป็นหม้ายอีกต่อไป

^๕ผู้สร้างเจ้าคือสามีของเจ้า
ชื่อของ พระองค์คือพระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง
สิ้น

พระผู้ไถ่ของเจ้าคือผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
และคนเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า ของ โลก ทั้ง
สิ้น

^๖พระยาห์เวห์ได้เรียกเจ้ากลับมาหาพระองค์
เหมือน กับภรรยาที่ เคยถูก สามี ทิ้งและ
ตรอมตรมใจ

เหมือนกับภรรยาที่ยังเป็นสาวแต่ถูกทิ้ง”
พระเจ้าของเจ้าพูดว่าอย่างนั้น

^๗“เราได้ทิ้งเจ้าไปแค่ประเดี๋ยวเดียว
แต่ด้วยความ เมตตาดังนี้ ใหญ่หลวง เราจะ
นำเจ้ากลับมา

^๘เราได้หลบหน้าไปจากเจ้าชั่วขณะหนึ่ง
เพราะเราโกรธแค้นอย่างสิ้นเหลือ

แต่เราจะแสดงความ เมตตาต่อ เจ้า เพราะ
ความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด”
พระยาห์เวห์ผู้ไถ่เจ้าไว้ พูดไว้ว่าอย่างนั้น
^๙“เรามอง ว่าเรื่อง นี้เป็นเหมือนโนสมัยของ
โนอาห์

ตอนที่เราสานาน้ำน้ำ ที่ท่วมในสมัย โนอาห์
จะไม่วันท่วมโลกอีก
ตอนนี้เราสานานว่าเราจะไม่ โกรธ เจ้าหรือ
ลงโทษเจ้าอีก

^{๑๐}ถึงแม้พวกภูเขาจะเคลื่อนไป
และเนินเขาต่างๆจะสั่นคลอน
แต่ความรัก มั่นคงของ เราจะไม่มี วันเคลื่อน
ไปจากเจ้า

และข้อ ตกลงที่เราสัญญาว่าจะ ให้สันติภาพ
นั้นก็จะไม่มีวันสั่นคลอน
พระยาห์เวห์ ที่เมตตาเจ้า พูดไว้ว่าอย่างนี้

^{๑๑}เมืองที่เดือดร้อนอ่อย
ศัตรูมาโจมตีเจ้าเหมือนกับพายุและไม่มีใคร
ปลอบโยนเจ้า

ดูสิ ตอนนี้เราจะก่อกินต่างๆของเจ้าขึ้นด้วย
ปูนที่สวยงาม
เราจะวางฐานรากของ เจ้าและฝังด้วยพลอย
สีน้ำเงิน

^{๑๒}เราจะสร้างพวก หอคอยของ เจ้าฝังด้วย
ทับทิม

และพวกประตูเมืองผู้ด้วยเพชรพลอย
และกำแพงด้านนอกทั้งหมดจะฝังด้วยพลอย
ที่มีค่า

^{๑๓}พระ ยาห์เวห์จะเป็นผู้ ที่สอนลูกๆของ เจ้า
ทั้งหมด

และลูกๆของ เจ้าจะมีความ เจริญรุ่งเรือง
มหาศาล

^{๑๔}เจ้าจะได้รับการก่อตั้งให้มั่นคง
ด้วยความยุติธรรมของเราที่ให้เจ้ารอดพ้น
เจ้าจะอยู่ห่างไกลจากการกดขี่ข่มเหง เจ้าจะ
ได้ไม่ต้องกลัว

และไม่ ต้องสยดสยองเพราะมันจะไม่ เข้ามา
ใกล้เจ้า

^{๑๕}ถ้าในภายหลังมีใครมาโจมตีเจ้า
เรื่องนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเราหอก
ใครก็ตามที่จะมาโจมตี เจ้า มันก็จะพ่ายแพ้
เจ้า

^{๑๖}ดูสิ เราเป็นทั้งผู้สร้างช่างตีเหล็ก คนที่โหม
ถ่านให้ลูกไฟเพื่อผลิตอาวุธต่างๆ
เราก็สร้างพวก ทหารเพื่อทำลายด้วย เหมือน
กัน

๑๗ แต่อาวุธที่คนสร้าง ขึ้น มาเพื่อสู้กับ เจ้าจะ
 ไม่สามารถทำร้ายเจ้าได้เลย
 และทุก คนที่ฟ้อง ร้อง เจ้าในศาล เจ้าก็จะ
 สามารถโต้แย้งให้หมด
 นี่แหละคือมรดกของพวก ผู้รับ ใช้ของ พระ
 ยะห์เวห์
 และนี่แหละคือชัยชนะที่เราให้กับพวกเขา”
 พระยะห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

คำเชิญจากพระยะห์เวห์

๕๕ ๑ พระยะห์เวห์พูดว่า “เฮ้ย พวกเจ้า
 ที่หิวน้ำ มาที่น้ำใส
 เฮ้ย พวกเจ้าที่ไม่ม่มีเงิน มาซื้อและกินชะ
 มาลี มาซื้อเหล้าองุ่นและนม
 ไม่ต้องเสียเงิน ไม่ต้องคิดราคา
 ๒ ทำไม่เจ้าถึงเอาเงินของ เจ้าไปซื้อของกินที่
 ไม่ใช่อาหารที่มีประโยชน์
 ทำไม่เจ้าถึงเอาค่าแรงไป ซื้อสิ่ง ที่ไม่ได้ทำให้
 เจ้าอิ่มจริงๆ
 ฟังเราให้ดี และเจ้าจะได้กินของดี
 และเจ้าก็จะได้มีความสุขกับอาหารชั้นเลิศ
 ๓ เอียงหูมา และเข้ามาหาเรา
 ฟังให้ดี เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิต
 เราจะทำข้อตกลงอันถาวรกับเจ้า
 เป็นสัญญาที่เชื่อ ถือได้ที จะสัตย์ เชื่อต่อดาวิต
 ตลอดไป
 ๔ ดูสิ เราทำให้เขาเป็นพยานให้ กับชนชาติ
 ต่างๆ
 เราทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองและเป็นแม่ทัพ
 ของชนชาติต่างๆ
 ๕ ดูสิ เจ้าจะเรียกชนชาติ ต่างๆที่ เจ้าไม่เคย
 รู้จัก
 และชนชาติต่างๆที่ไม่ เคยรู้จัก เจ้านั้นก็จะวิ่ง
 มาหาเจ้า
 เพราะพระยะห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
 ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ได้ให้เกียรติกับเจ้า
 ๖ ให้แสวงหาพระ ยะห์เวห์ในขณะที่ ที่ยัง
 สามารถหาพระองค์เจอ
 ให้เรียกพระองค์ ในขณะที่ พระองค์ยัง อยู่
 ใกล้
 ๗ ให้คนชั่วทั้งหลายของพวกเขาได้แล้ว
 ให้คนที่เลว ทรมานทั้งความ คิด ชั่วๆของพวก
 เขาได้แล้ว

ให้พวก เขาหัน มา หาพระ ยะห์เวห์ แล้ว
 พระองค์จะเมตตาพวกเขา
 ให้พวก เขาหัน มา หาพระเจ้าของ เราเพราะ
 พระองค์จะอภัยให้ กับพวก เขาอย่างไม่
 จำกัด”
 ๘ พระยะห์เวห์พูดว่า “ความคิดต่างๆของเรา
 ไม่เหมือนกับความคิดต่างๆของเจ้า
 และทางทั้งหลายของ เจ้าก็ไม่เหมือนกับทาง
 ingsหลายของเรา
 ๙ ท้องฟ้าอยู่สูงกว่าพื้นดินขนาดไหน
 ทางทั้งหลายของเราก็ออยู่สูงกว่าทางทั้งหลาย
 ของเจ้าขนาดนั้น
 และความคิด ต่างๆของเราก็ออยู่สูงกว่าความ
 คิดต่างๆของเจ้าขนาดนั้นด้วย
 ๑๐ ฝนและ หิมะที่ตกลง มาจากท้องฟ้าจะไม่
 หวนกลับไปบนท้องฟ้า
 จนกว่าจะทำให้พื้นเปียก
 จนกว่าจะทำให้พื้น ดินผลิ ดอกออก ผลและ
 แดกหน่อ
 จนกว่าจะ ให้เมล็ด ข้าวกับผู้ หว่านและให้
 อาหารกับคนกิน
 ๑๑ เช่นนั้นแหละ คำพูดของเราเมื่อออกจาก
 ปากของเราแล้ว
 จะไม่หวนกลับมาหาเราเปล่าๆ
 คำพูดของ เราจะทำให้สิ่ง ต่างๆที่เราต้องการ
 เกิดขึ้น
 คำพูดของเราจะทำให้สิ่งที่เราส่งให้มันไปทำงาน
 สำเร็จ”
 ๑๒ พวก เจ้าจะออกไปด้วยความ ยินดี จะถูก
 นำกลับไปบ้านด้วยสันติสุข
 พวก ภูเขาและเนิน เขาจะระเบิดเสียง เพลง
 ออกมาต่อหน้าเจ้า
 และต้นไม้ทั้งหมดในท้องทุ่งก็จะปรบมือของ
 พวกมัน
 ๑๓ ต้นสนต่างๆจะงอกขึ้นมาแทนที่พวงหาม
 ไม้พุ่มหอมจะงอกขึ้นมาแทนที่พวกหญ้าคา
 และทั้งหมด นี้ก็จะเป็นเครื่อง เตือน ใจให้
 ระลึกถึงพระยะห์เวห์ *
 เป็นเครื่อง พิสูจน์ที่จะไม่ มี วันถูก ทำลายถึง
 อำนาจของพระองค์

* ๕๕:๑๓ เป็นเครื่อง ... ถึงพระยะห์เวห์ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ทำให้พระยะห์เวห์มีชื่อเสียง”

ทุกๆชนชาติจะติดตามพระยาห์เวห์

๕๖ พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้
“รักษาความยุติธรรมไว้ ให้ทำในสิ่ง
ที่ถูกต้อง

เพราะการชวยกู้ของเราจะมาถึงเจ้าในเร็วชุนนี้
และการ ยุติธรรมของ เราทำให้เจ้า รอดพ้น
จะถูกเปิดเผยในไม่ช้านี้

๒ คนที่ทำอย่างนั้น คนที่รักษามันไว้มีเกียรติ
จริงๆ

เขารักษากฎวัน หยุด ทาง ศาสนาและไม่ได้
ละเมิดมัน

เขายังมือไว้จากการทำชั่วทุกชนิด”

๓ คนต่างชาติที่มาติดตามพระยาห์เวห์ไม่ควร
จะพูดว่า

“พระยาห์เวห์จะต้องแยกผมออกจากคนของ
พระองค์แน่ๆ”

และชั้นที่ก็ไม่ ควรจะพูด ว่า “ดูสิ ผมเป็น
เหมือน กับต้นไม้ที่ เทียวแห้งเพราะผม
ไม่สามารถมีลูกได้

พระยาห์เวห์คงไม่รับผมแน่ๆ”

๔-๕ เราจะตั้งอนุสาวรีย์ให้ กับพวก ชั้นที่
ภายในกำแพงวิหารของเรา

เป็นอนุสาวรีย์ที่ตึกว่าลูกชายและลูกสาว

เป็นอนุสาวรีย์ที่อยู่ถาวร ที่จะไม่มัววันถูก รื้อ
ออกไป

เราจะทำสิ่งนี้ให้กับพวกชั้นที่ที่รักษากฎเกี่ยว
กับวันหยุดทางศาสนาของเรา และเลือก
ทำสิ่งทั้งหลายที่เราชอบใจและยึดมั่นใน
คำสัญญาของเรา

๖-๗ “เราจะนำพวก คนต่างชาติไป ยังภูเข
อันศักดิ์สิทธิ์ของเรา คือคนต่างชาติเหล่านั้น
ที่ติดตามเรายาห์เวห์ เพื่อรับ ใช้เรา รักเรา
และเป็นผู้รับใช้ของเรา คือทุกคนที่รักษาวัน
หยุดทางศาสนาของเราและไม่ได้ละเมิดมัน
และยึดมั่นในคำสัญญาของเรา

เราจะ ให้พวก เขาชื่นชมยินดีในบ้าน ของ
เรา ซึ่งเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน แล้วเราจะ
ยอมรับเครื่องเผาบูชาและเครื่อง สัตว์ นูชา
อื่นๆของพวกเขามนแทนบูชาของเรา เพราะ
คนจะเรียกบ้าน ของ เราว่า บ้านแห่งการ
อธิษฐาน สำหรับคนทุกชนชาติ”

๘ พระ ยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้ที่รวบรวม
คนอิสราเอล ที่กระจัดกระจายไปในน พุดว่า

“เราจะรวบรวมคน อื่นๆเข้า มาร่วม กับพวก
เขา นอก เห็นจากที่ไ้รวบรวมมา ไว้ แล้ว
นั้น”

ผู้นำอิสราเอลกินเก่ง

๙ พวกเจ้า สัตว์ร้ายที่อยู่ในท้องทุ่ง
พวกเจ้าสัตว์ที่อยู่ในป่า เข้ามากัดกินได้เลย

๑๐ พวกคนยามของอิสราเอลนอนตาบอด
พวกเขาทั้งหมดไม่รู้เรื่องอะไรเลย

พวกเขาเป็นหมาเฝ้าบ้านที่เียบ
พวกเขาเห่าไม่เป็น

เอาแต่นอน และเพื่อฝัน เอาแต่หลับ

๑๑ หมาพวกนี้กินเก่งเหลือเกิน
กินเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ

พวกเขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย
ต่างคนต่างทำตามใจตัวเอง

ต่างคนต่างหาประโยชน์ใส่ตัวเหมือนกันหมด
ทุกคน

๑๒ พวกเขาพูดว่า “มาสิ มาดื่มเหล้าองุ่นกัน
ให้เราดื่มเบียร์กันอย่างเต็มที่

พຽงนี้ก็จะ สนุกเหมือนวัน นี้หรืออาจ จะสนุก
กว่านี้อีก”

อิสราเอลไม่ได้ติดตามพระเจ้า

๕๗ ๑ คนเดียวตาย แต่ก็ไม่มีใครสนใจ
คนที่สตัยชื่อต่อพระเจ้าถูกเอาไป ก็
ไม่มีใครเข้าใจ

สาเหตุที่คนที่ตึ่ถูกรับเอาไป
เพื่อเขาจะ ได้ไม่ ต้อง เจอกับเรื่อง เดือดร้อน
กว่านั้น

๒ และพวกเขาที่จะเข้าไปสู่ความสงบสุข
คนที่ใช้ ชีวิตอย่างเที่ยง ตรงก็จะ ได้พัก ผ่อน
เมื่อนอนตายบนเตียงของเขา

๓ แต่ส่วนพวกเจ้า มานี้เลย
พวกเจ้าที่เป็นลูกๆของแม่มด

พวกเจ้าที่เป็นลูกๆของคนเล่นซู้และโสเภณี

๔ พวกเจ้าหัวเราะเยาะใครหรือ
พวกเจ้าทำหน้าที่และแลบลินใส่ใครหรือ

พวกเจ้าเป็นลูกที่ชอบบฏ
เป็นลูกหลานที่ชอบหลอกลวง ไม่ใช่หรือ

๕ พวก เจ้าเผา ผลาญไป ด้วยตัณหา ราคะ
ท่ามกลางพวกต้นอ้ออันศักดิ์สิทธิ์

และได้ตัดไม้ที่ให้ร่มเงาทุกต้น *เจ้าได้ฆ่าลูกๆ เพื่อเช่น ไม้ไว้ในหุบเขา ต่างๆตามซอกผาต่างๆ

๖ หินเกลี้ยงในธารน้ำแห่งนั้นเป็นพวกพระของเจ้า พวกหินเหล่านั้นก็เลยเป็นส่วนแบ่งของเจ้า

พวกมันเป็นมรดกของเจ้าไม่ใช่เรา เจ้าได้เทเครื่องตีฆ้องบูชาให้กับหินเหล่านั้น และพวกเจ้าได้นำเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชมาถวายให้กับพวกมัน

เมื่อเห็นเรื่องต่างๆเหล่านี้ เจ้าคิดว่าเราจะพอใจและไม่ลงโทษเจ้าหรือ

๗ เจ้าวางเตียงของเจ้าไว้บนภูเขาสูง

แล้วเจ้าก็ขึ้นไปที่นั้นเพื่อถวายเครื่องบูชา

๘ เจ้าตั้งรูปเคารพของเจ้าไว้ด้านหลังประตู และเสาประตู

ไขแล้ว เจ้าห่างไกลจากเรา

เจ้าทำตัวเบลี้อยเปล่าและป็นขึ้นไบบนเตียงของเจ้า

และเปิดเตียงให้กว้าง

เจ้าก็ได้เสนอคำตัวกับพวกมัน

เจ้ารักเตียงของพวกมัน

เจ้าจ้องมองอวัยวะเพศของพวกมัน

๙ เจ้าเอาน้ำมันมะกอกเดินทางไปหาพระโมเลค †

และเจ้าก็ใส่ น้ำหอมของเจ้าซะมากมาย

เจ้าส่งพวกตัวแทนของเจ้าไปแดนไกล

เจ้าส่งพวกเขาไปไกลถึงแดนคนตาย

๑๐ เจ้าเริ่มเหนื่อยล้าจากการเดินทางบ่อยๆ

แต่เจ้าไม่ยอมพูดว่า “แบบนั้นจะไม่ได้อะไรแน่”

เจ้ามีกำลังขึ้นมาใหม่

เจ้าจึงไม่เป็นลมไป

๑๑ ตอนนั้นเจ้ายำเกรงและหวาดกลัวใครกัน

เจ้าถึงได้โกหกและไม่ได้รับลึกถึงเราหรือคิดถึงเรา

เรายังเก็บตัวเงียบๆและซ่อนตัวอยู่

เจ้าถึงได้ไม่ยำเกรงเรา ใช่ไหม

๑๒ เราจะพูดถึงความดีและการงานต่างๆของเจ้าก็ได้

แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่สามารถช่วยอะไรเจ้าได้หรอก

๑๓ เมื่อเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ ก็ให้รูปปั้นที่เจ้าได้สะสมนั้นช่วยเจ้าก็แล้วกัน

ลมจะพัดพวกมันไปหมด

ลมจะเป่าพวกมันไปหมด

แต่คนที่ลี้ภัยในเราก็จะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น และได้เป็นเจ้าของภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

พระยาห์เวห์จะช่วยคนของพระองค์

๑๔ พระองค์จะพูดว่า “สร้างมันขึ้นมา สร้างมันขึ้นมา เตรียมทางไว้กำจัดสิ่ง กีดขวาง ต่างๆออกไปจากทางของคนของเรา”

๑๕ พระเจ้า ผู้อยู่ในที่สูงและได้รับการยกย่อง

ผู้ที่อยู่ตลอดกาล

และผู้ที่มิช้ออันศักดิ์สิทธิ์

พูดว่า “เราอาศัยอยู่ในที่สูงและศักดิ์สิทธิ์

แต่เราก็อยู่ กับคน เหล่า นั้นที่สำนึก ผิดและถ่อมตัวลง

เราจะฟื้นฟูจิตใจของคน ที่ถ่อม ตัว ลงและฟื้นฟูจิตใจของคนที่สำคัญผิด

๑๖ เพราะเราจะไม่กล่าวหาตลอดเวลา

และเราก็จะไม่โกรธไปตลอดกาล

เพราะถ้าอย่างนั้นจิต วิญญาณของ มนุษย์ที่เราสร้างขึ้นมา

ก็จะตายต่อหน้าเรา

๑๗ เราโกรธในเรื่องความ โลกอันชั่วร้ายของพวกเขา

เราจึงลงโทษพวกเขา

เราได้ซ่อนตัวเราเองและโกรธ

แต่พวก เขาก็ยังหันเหไปตามทาง ทั้ง หลายของพวกเขา

๑๘ เราได้เห็นทางของพวกเขาแล้ว แต่เราจะรักษาพวกเขาไว้

เราจะนำทางพวกเขาและปลอบโยนพวกเขา คือคน เหล่า นั้นที่ไว้ทุกข์ และเราจะให้ปากพวกเขา กลับพูดคำสรรเสริญแทน”

๑๙ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะให้สันติสุข สันติสุข แท้จริงกับทุก คน ทั้งคน ที่อยู่ไกลและคนที่อยู่ไกล

แล้วเราจะรักษาพวกเขาไว้

* ๕๗:๕ ต้นโอ๊ก... ทุกต้น หมายถึง คนที่มานับสการพระเทียมเท็จในสถานที่พวกนี้ และมีการร่วมเพศกันด้วย เป็นความเชื่อว่าจะทำให้เกิดผลดี

† ๕๗:๙ พระโมเลค พระจอมปลอม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูหมายถึง “กษัตริย์”

๒๐ แต่คน ชั่วเป็นเหมือนทะเลที่ ปั่น ป่วนไม่
 สามารถสงบนิ่งได้
 คลื่นของมันกวนทึงโคลนและดินขึ้นมา
 ๒๑ คนชั่วจะไม่มีสันติสุข”
 พระเจ้าของผมพูดไว้ว่าอย่างนั้น

ศาสนกิจที่ถูกต้องและที่ผิด

๕๘ พระยาห์เวห์พูดว่า ตะโกนออกมา
 ดังๆเลย ไม่ต้องอั้นไว้ ยกเสียงขึ้น
 มาเหมือนกับเสียงแตร
 ประกาศกับ คนของเราถึงการ กบฏของ พวก
 เขา
 ประกาศให้กับครอบครัวของยาโคบถึงความ
 บาปของพวกเขา
 ๒ พวกเขาจะมาแสวงหาเราวันแล้ววันเล่า
 อย่าง กับ ว่าพวกเขาอยากจะทำ รู้ทาง ต่างๆของ
 เรา
 อย่างกับว่าเป็นชนชาติที่ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 อย่างกับว่าไม่ได้ทอด ทิ้งกฎอันยุติธรรมของ
 พระเจ้าของพวกเขา
 พวกเขาขอการตัดสินที่ยุติธรรมจากเรา
 พวกเขาแกล้งทำเป็นอยากเข้าใกล้พระเจ้า
 ๓ และพวก เขาพูด ว่า “ทำไมพระองค์ถึงไม่
 เห็นตอนที่พวกเราอดอาหารกัน
 ทำไมพระองค์ถึงไม่สังเกตว่าพวกเราต่อมตัว
 ลง”
 แต่เราตอบว่า “ดูเอาสิ ในวันที่เจ้าอดอาหาร
 นั้น
 เจ้าก็ยังมีมหาผลประโยชน์ของ ตนและเอา
 เปรียบคนงานทุกคนของเจ้า
 ๔ ดูสิ พวกเจ้าถือศีลอดอาหารก็จริง แต่มีการ
 ถกเถียง ทะเลาะและชกต่อยกันแถมไป
 ด้วย
 การอดอาหารอย่างที่พวกเจ้าทำในวันนี้จะไม่
 ทำให้คำอธิษฐานของ เจ้าขึ้น ไปถึงเบื้อง
 บน
 ๕ นี่หรือการถือศีลอดอาหารที่เรอยากได้
 เป็นวันที่แค่ต่อมตัวลงพอเป็นพิธีอย่างนี้หรือ
 เป็นแค่แก้แค้นตัวเองเหมือนกับต้นอ้อลู่ลมหรือ
 เป็นแค่นอนลงบนผ้ากระสอบและซีเก้หรือ
 พวก เจ้าจะเรียกแบบ นี้ว่าเป็นการ ถือศีล อด
 อาหารหรือ
 วัน แบบ นี้จะเป็นที่ ยอมรับของ พระ ยาห์เวห์
 จริงๆหรือ
 ๖ การ อด อาหารที่ เราอยาก ได้เป็น อย่าง นี้
 ไม่ใช่หรือ

คือให้ปลด ปลอยโซ่ ตรวนของความ ไม่
 ยุติธรรม
 ให้แก่เชือกแอกของการกดขี่ข่มเหงออก
 และปล่อยให้คนที่ถูกกดขี่ข่มเหงเป็นอิสระ
 ให้หักแอกทุกคน
 ๗ แล้วให้แบ่ง ปันอาหารของ เจ้ากับคน ที่
 หิวโหย ไม่ใช่หรือ
 ให้เอาคน ยากจนที่ไม่มีบ้าน อยู่เข้า มาอยู่ใน
 บ้านของเจ้า
 เมื่อเจ้าเห็นคน ที่เปลือยเปล่าก็ ให้คลุม ตัว
 พวกเขา
 และไม่ซ่อนตัวจากญาติที่เดือดร้อนของเจ้า
 ๘ ถ้าเจ้าทำอย่าง นี้แสงของ เจ้าก็จะส่อง สว่าง
 เหมือนรุ่งอรุณ
 บาดแผลต่างๆของเจ้าจะหายอย่างรวดเร็ว
 พระองค์ผู้ให้ชัยชนะกับพวก เจ้าจะนำ หน้า
 พวกเจ้าไป
 และสง่า ราศีของพระ ยาห์เวห์ก็จะเป็นทหาร
 เฝ้าระวังหลังให้กับเจ้า
 ๙ แล้วเจ้าก็จะเรียกขอความช่วยเหลือและ
 พระยาห์เวห์ก็จะตอบ
 เจ้าจะร้องขอ และพระองค์จะพูดว่า “เราอยู่นี่”
 ถ้าเจ้าขจัด แอกของการ กดขี่ไปจากสังคม
 ของเจ้า
 หยุดชืหน้ากัน และหยุดพูดใส่ร้ายป้ายสีกัน
 ๑๐ ถ้าเจ้าให้อาหารของเจ้ากับคนหิวโหย และ
 ช่วยคนที่ถูกข่มเหงจนไม่ขาดอะไรเลย
 เมื่อนั้นแสง สว่างของ เจ้าก็จะส่อง ขึ้น มาใน
 ความมืด และความมืดสลัวของเจ้าก็จะ
 กลายเป็นเที่ยงวัน
 ๑๑ พระยาห์เวห์จะนำทางเจ้าอยู่เสมอ
 และพระองค์จะดูแลความ ต้องการของ เจ้า
 แม้ในแผ่นดินที่แห้งแล้ง
 และพระองค์จะเสริมกำลังกระดูกของเจ้า
 เจ้าก็จะเป็นเหมือนนสวนที่ได้รับน้ำ
 เหมือนกับคานานี่น้ำไม่เคยแห้ง
 ๑๒ เจ้าก็จะสร้าง เมืองที่ถูก ทำลาย ไปในสมัย
 โบราณขึ้นมาใหม่
 เจ้าจะก่อเมืองขึ้น มาบนพวก รากฐานอัน เก่า
 แก่ของคนรุ่นก่อนๆ
 และจะมีคนเรียกเจ้าว่า ผู้ซ่อมซ่อม โท้วของ
 กำแพง
 และผู้ซ่อมถนนให้คนได้มาอยู่อาศัยอีก
 ๑๓ ถ้าเจ้าไม่ เดิน ทาง กลไในวัน หยุด ทาง
 ศาสนา
 และไม่ทำงานในวันอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

และถ้าเจ้าเรียกวันหยุดของเราว่าเป็นวันอัน
 ขึ้นบานและเรียกวิน อัน คักติลิตีของ
 พระยาห์เวห์ว่าเป็นวันอันมีเกียรติ
 และถ้าเจ้าให้เกียรติวันนั้น โดยไม่เดินทางไป
 ทำการค้าขาย
 โดยไม่ ริง ไล่ ตามผลประโยชน์ของ ตนและ
 โดยไม่เจรจาตกลงเรื่องธุรกิจกัน
 ๑๔ เมื่อนั้นเจ้าจะขึ้นชมยินดีในพระยาห์เวห์
 และเราจะทำให้เจ้าช้ำ ขำมุกเขา สูงทั้ง ปวงใน
 โลกนี้
 และเราจะเลี้ยงเจ้าจากแผ่นดินที่เราได้ยกให้
 กับยาโคบบรรพบุรุษของเจ้า”
 ปากของพระยาห์เวห์ได้พูดว่าอย่างนั้น

**คนของพระเจ้าต้องเปลี่ยน
 จากทางชั่วร้ายต่างๆ**

๕๙ ๑ อย่าคิด ว่ามือของ พระ ยาห์เวห์สั้น
 จนช่วยเจ้าไม่ได้
 หรือหูของพระองค์ตั้งจนไม่ ได้ยินเสียงของ
 เจ้า
 ๒ แต่เป็นความ ผิด บาปทั้ง หลายของ พวก เจ้า
 ต่าง หากที่เป็นอุปสรรคระหว่าง เจ้ากับ
 พระเจ้าของเจ้า
 เป็นพวก บาปของ เจ้าที่ทำให้พระองค์ซ่อน
 หนีไปจากเจ้า
 พระองค์จึงไม่ ได้ยินเสียงของเจ้า
 ๓ เพราะมือของเจ้าเปราะเปื้อนไปด้วยเลือด
 และนิ้วของเจ้าเปราะเปื้อนไปด้วยความผิด
 ริมฝีปากของเจ้าพูดโกหก
 ลิ้นของเจ้ากระซิบวางแผนทำชั่ว
 ๔ ไม่มีใครเอาเรื่องจริงมาขึ้นศาล
 และไม่มีใครเลยพูดความจริงในศาล
 ทุกคนฟังคำพูดที่ไม่มีหลักฐานและพูดโกหก
 พวกเขาตั้งห้องความชั่วร้ายและตลอดความ
 ผิดบาปออกมา
 ๕ พวกเขาพักแผนร้ายเหมือนพักไข่มุก
 และทอแผนชั่วอย่างทอใยแมงมุม
 ใครที่กินไข่เหล่านี้ของมันก็จะต้องตาย
 แล้วถ้าไข่แตกก็จะมึงพิษออกมา
 ๖ ใย แมงมุมของ พวก เขาจะเอา มา ใช้เป็น
 เสื้อผ้าก็ไม่ได้
 พวก เขาไม่ สามารถเอาสิ่ง ที่เขาสร้าง ขึ้น มา
 คลุมตัวได้
 งานต่างๆของพวกเขาคืองานชั่ว
 มือของ พวก เขาเต็ม ไป ด้วยความ โหด ร้าย
 ทารุณ

๗ เท้าของพวกเขาวิ่งไปทำชั่ว
 พวกเขารีบไปทำให้เลือดของคนบริสุทธิ์หั่ง
 ไหล
 ความคิด ต่างๆของพวก เขาเป็นความ คิด ชั่ว
 ร้าย
 พวก เขาไป ถึงที่ไหน ความ พินาศและการ
 ทำลายก็เกิดขึ้นที่นั่น
 ๘ พวกเขาไม่รู้จักทางที่นำไปสู่สันติสุข
 ไม่มีความยุติธรรมในทางของพวกเขา
 พวกเขาได้ทำทางของพวกเขาคัดเคียวไป
 ทุก คนที่เดินบนเส้น ทาง นั้นจะไม่ได้ เจอกับ
 สันติสุข
 ๙ อย่าง นี้ การ ตัดสินอย่าง ยุติธรรมของ
 พระเจ้าจึงอยู่ห่างไกลจากพวกเรา
 ความรอดของพระองค์มาไม่ถึงพวกเรา
 พวกเรารอคอยแสงสว่าง แต่มีแต่ความมืด
 พวกเรารอคอยแสงสว่างจ้า แต่พวกเราต้อง
 เดินอยู่ในความมืดครึ้ม
 ๑๐ พวก เราเดิน คล้ำไป ตามกำแพงเหมือนคน
 ตาบอด
 เราคล้าหาเหมือนคนไม่มีลูกตา
 เราสะดุด ล้มในตอน เทียงอย่าง กับเป็นตอน
 กลางคืน
 ถึงคนอื่นแข็งแรง แต่พวกเราเป็นเหมือนศพ
 ๑๑ เราทุกคนบนเหมือนหมิวร้องคราง
 และร้องคร่ำครวญเหมือนนกเขาร้อง
 พวก เรารอ คอยการ ตัดสินอัน ยุติธรรมของ
 พระองค์ แต่มันไม่มาสักที
 พวกเรารอคอยความรอด แต่มันห่างไกลจาก
 พวกเรา
 ๑๒ เพราะการ กบฏ ต่างๆที่เรา ทำต่อ พระองค์
 นั้นมีมากมาย
 และความ บาป ต่างๆของ พวก เราเป็น พยาน
 ฟ้องพวกเราเอง
 เพราะพวก เราอยู่แก่ ใจถึงการ กบฏ ต่างๆ
 ของพวกเรา
 พวกเรารู้จักความผิดบาปของพวกเราเอง
 ๑๓ พวก เราได้ กบฏต่อพระ ยาห์เวห์และไม่
 สัตย์ซื่อต่อพระองค์
 พวกเราได้หันเหไปจากพระเจ้าของพวกเรา
 พวกเราได้พูดถึงการกดขี่และการกบฏ
 ได้วางแผนด้วยคำ พูดหลอก ลวงและพูดสิ่ง
 เหล่านี้ออกมาจากใจ
 ๑๔ ความยุติธรรมก็เลยถูกไล่กลับไป
 ความถูกต้องก็อยู่ห่างไกล
 ความจริงสะดุดล้มในลานเมือง

ความสัตย์ชื่อเข้ามาในเมืองไม่ได้
 ๑๔ ความจริงไม่อยู่แล้ว
 แล้วถ้าใครไม่ยอมทำชั่วก็จะถูกโจมตี
 พระยาห์เวห์เห็นสิ่งเหล่านี้แล้วไม่พอใจมาก
 เพราะความยุติธรรมไม่มีเลย
 ๑๖ พระองค์โกรธแค้นที่เห็นว่าไม่มีใครเลย
 ไม่มีใครเข้ามาช่วยเหลือคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 แล้วพระองค์จึงใช้แขนอันทรง พลังของ
 พระองค์เพื่อมาช่วยกู้
 และความ ยุติธรรมของพระองค์ทำให้
 พระองค์ประสบผลสำเร็จ
 ๑๗ พระองค์สวมความ ยุติธรรมไว้เป็นเหล็ก
 ป้องกันอก
 และใส่เกราะที่จะช่วยให้รอดเป็นหมวกเหล็ก
 พระองค์สวมการแก้แค้นเป็นเสื้อผ้า
 ใส่ความเดือดดาลเป็นเสื้อคลุม
 ๑๘ พระองค์จะตอบแทนศัตรูของพระองค์
 ตามที่เขาสมควรจะได้รับ
 คือผู้ที่ต่อสู้กับ พระองค์จะได้ ได้รับความ โกรธ
 แค้น
 พวกศัตรูของพระองค์จะได้รับการลงโทษ
 พระองค์จะตอบแทนแผ่นดิน ตามแถบ
 ชายฝั่ง ทะเลและพวก เกะตาม ที่พวก
 เขาสมควรจะได้รับ
 ๑๙ คน พวก นนที่อยู๋ทาง ตะวัน ตกจึงจะ
 ยำเกรงชื่อของพระยาห์เวห์
 และพวก ที่อยู๋ทาง ตะวัน ออกจะยำเกรง
 ศักดิ์ศรีของพระองค์
 พระองค์จะซัด มาเหมือนแม่น้ำที่ไหล เชี่ยว
 ผ่านช่องแคบและโดน ลมของ พระ
 ยาห์เวห์พัดส่ง
 ๒๐ พระ ยาห์เวห์บอก ว่าพระองค์จะมาปลด
 ปลอยศิโยนให้เป็นอิสระ
 พระองค์จะมาช่วยกู้คนเหล่านั้นในครอบครัว
 ของยาโคบที่กลับใจจากการบาป
 ๒๑ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “ตัวเรา เองจะให้
 คำมั่น สัญญากับพวก เขาว่าอย่าง นี้ ‘พระ
 วิญญาณของเราที่อยู่ในเจ้า และคำพูดที่เรา
 ได้ใส่ไว้ในปากของเจ้า จะไม่พรากไปจากเจ้า
 หูหรือลูกๆของเจ้าหรือหลานๆของเจ้า ตั้งแต่
 นี้ไปจนตลอดกาล’” พระ ยาห์เวห์สัญญาว่า
 อย่างนั้น

**เพลงเรื่องสง่าราศีที่เมือง
เยรูซาเล็มกำลังจะได้รับ**

๖๐

๑ ลูก ขึ้น ส่องสว่างเพราะแสง
 สว่างของเจ้ามาถึงแล้ว
 ๒ รัศมีของพระยาห์เวห์ขึ้นมาส่องลงบนเจ้า
 ๓ ความมืดปกคลุมแผ่นดิน
 ความมืดมืดปกคลุมชนชาติต่างๆอยู่
 แต่พระยาห์เวห์ได้ส่องสว่างอยู่บนเจ้า
 และรัศมีของพระองค์จะปรากฏเหนือเจ้า
 ๔ ชนชาติต่างๆจะมาหาแสงสว่างของเจ้า
 และกษัตริย์ต่างๆจะมาถึงแสงรุ่งอรุณอันเจิด
 จ้าของเจ้า
 ๕ เเงยหน้าเงยตาขึ้น มองไปรอบๆ
 พวกเขาทุกคนกำลังรวบรวมกันเข้ามาหาเจ้า
 พวกเขาถูกขายของเจ้ากำลังมาจากแดนไกล
 พวกเขาที่เลื่องกำลังหนีบพวกเขาของเจ้ามา
 บนอ่าว
 ๖ เจ้าจะเห็นสิ่งเหล่านี้และเจ้าจะส่องประกาย
 แห่งความสุขออกมา
 ๗ ใจของเจ้าจะตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความสุข
 เพราะความ ร่ำรวยของชนชาติ ต่างๆที่อยู่
 อกห่างหนึ่งของทะเลจะมาถึงเจ้า
 ใช้แล้ว ทรัพย์สินสมบัติของชนชาติ ต่างๆจะถูก
 ยกให้กับเจ้า
 ๘ พวกเขาฝูงหนึ่งหลายจะปกคลุมแผ่นดินของ
 เจ้า
 คืออูฐหนุ่มสาวจากมีเดียและเอฟาห์
 ทุกคนจากเซบาจะมาหาเจ้า
 พวกเขาจะนำทองและกำยานมาให้
 แล้วเล่าเรื่องการกระทำอันน่าสรรเสริญของ
 พระยาห์เวห์
 ๙ ฝูง แพะ แกะทั้งหมดจากเคดาร์จะถูก
 รวบรวมมาหาเจ้า
 รวมทั้งพวกแกะตัวผู้จากเนบะโยธด้วย
 พวกเขา มันจะเป็นเครื่อง สัตว์ บูชาที่เราจะ
 ยอมรับบนแทนของเจ้า
 และเราจะทำให้พระ วิหารของเราสง่างามยิ่ง
 ขึ้นไปอีก
 ๑๐ พวกนี้เป็นใครกันนะ ที่บินมาหาเจ้าอย่าง
 กับเมฆ
 บินมาเหมือนฝูง นกเขา ที่กำลังบินกลับ รั้ง
 ของมัน
 ๑๑ เรือ ทั้ง หลายจากชายฝั่ง ทะเลอันไกล โพน
 กำลังรวบรวมกัน
 พวกเขาเรือจากทาร์ซัส จะมาเป็นกลุ่มแรก

เพื่อนำพวกลูกๆของพวกเจ้าจากแดนไกล
พร้อมกับเงินทองของพวกเจ้าด้วย
เพื่อเป็นเกียรติให้ กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้า
ของเจ้า

เพื่อให้กับองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล
เพราะพระองค์ได้ให้เกียรติกับพวกเจ้า

๑๐ พวก คนต่างชาติจะมาสร้างกำแพง ต่างๆ
ของเจ้าขึ้นมา

และพวก กษัตริย์ของพวก เขาจะมาเป็น ทาส
เจ้า

ตอนที่เรากูโรธเจ้านั้น เราได้ลงโทษเจ้า
แต่ตอนนี้เราจะมี น้ำใจต่อ เจ้าและเมตตาต่อ
เจ้า

๑๑ พวก ประดู เมืองของ เจ้า จะเปิดต้อนรับ
เสมอ จะไม่ปิดทั้งวันทั้งคืน

เพื่อความ ร่ำรวยของชนชาติ ทั้ง หลายจะถูก
นำมามอบให้กับเจ้า

และพวกกษัตริย์ของพวกเขาจะถูกนำเข้าไป
ด้วย

๑๒ ถ้าชนชาติ ไหนหรืออาณาจักร ไหนไม่ ยอม
รับใช้เจ้า มันจะพินาศไป

ชนชาติเหล่านั้นจะถูกทำลายอย่างสิ้นซาก
๑๓ ความร่ำรวยของเลบานอนจะมาถึงเจ้า
ทั้งไม้สน ไม้เฟอร์ และไม้ไซปรัสของมัน
เพื่อจะใช้ตกแต่งที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา

เราจะทำให้ที่วางเท้าของเราดูสง่างาม

๑๔ ลูกหลานของพวกที่เคยกดขี่ข่มเหงเจ้าจะ
ก้มลงเข้ามาหาเจ้า

ทุก คนที่เคยดู หมิ่น เจ้าจะกราบอยู่แทบ เท้า
เจ้า

เขาจะเรียกเจ้าว่า “เมืองของพระยาร์เวห์
เมือง ศิ โยน ขององค์ ผู้ ศักดิ์สิทธิ์แห่ง
อิสราเอล”

๑๕ แต่ก่อนเจ้าถูกทอดทิ้ง คนเกลียดชัง
และไม่มีใครเดินผ่านแผ่นดินเจ้า

แต่ตอนนี้เราจะทำให้เจ้ามีศักดิ์ศรีตลอดไป
และคนจะชื่นชมใน ตัว เจ้าตลอด ชั่ว ลูก ชั่ว
หลาน

๑๖ ชนชาติทั้ง หลายจะ ให้สิ่ง ที่เจ้าต้องการ
เหมือนแม่ให้นมลูก

พวก เจ้าจะดื่มความ ร่ำรวยจากบรรดา
กษัตริย์

แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรา ยาร์เวห์ เป็นผู้ช่วยให้
รอดของ เจ้า เป็นผู้ไถ่ เจ้าให้เป็น อิสระ
เป็นองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ

๑๗ เราจะให้เจ้ามีทองคำแทนทองสัมฤทธิ์
มีเงินแทนเหล็ก

มีทองสัมฤทธิ์แทนไม้

และมีเหล็กแทนหิน

เราจะตั้งสันติสุขเป็นเจ้านายเหนือเจ้า

และความยุติธรรมจะเป็นนายของพวกเจ้า

๑๘ จะไม่มีความ โหด ร้าย ทารุณในแผ่นดิน
ของเจ้า

จะไม่มีชากปรักหักพังหรือการทำลายภายใน
เขตแดนของเจ้า

เจ้าจะตั้ง ชื่อพวก กำแพงของ เจ้าว่า “ความ
รอด”

จะตั้งชื่อพวกประตูเมืองว่า “คำสรรเสริญ”

๑๙ เจ้าจะไม่ ต้อง ฟังแสงแดดในตอนกลางวัน
อีกแล้ว

หรือแสงจันทร์ในตอนกลางคืน

เพราะพระยาร์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้กับเจ้า
ตลอดไป

พระเจ้าของเจ้าจะเป็นรัศมีของพวกเจ้า

๒๐ ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีกแล้ว

หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่หายไป

เพราะพระยาร์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้กับเจ้า
ตลอดไป

วันเวลาแห่งความ โศกเศร้าของเจ้านั้นจะจบ
สิ้นไป

๒๑ คนของ เจ้า หมด ทุกคนจะทำในสิ่ง ที่ ถูก
ต้อง

แล้วพวก เขาจะ ได้แผ่นดินเป็น กรรมสิทธิ์
ตลอดไป

พวกเขาเป็นต้นไม้ที่เร่าปลุกไว้

เป็นฝีมือของเราที่แสดงว่าเรายิ่งใหญ่

๒๒ ครอบครัวที่เล็กที่สุดจะกลายเป็นตระกูลที่
มีพันคน

ตระกูลที่เล็ก ที่สุดจะกลายเป็นชนชาติที่ ยิ่ง
ใหญ่

เราคือยาร์เวห์

พอถึงเวลา เราจะริบจัดการเรื่องนี้ให้

ข่าวดีสำหรับคนที่ถูกข่มเหง

๖๑ พระวิญญูญาณของพระยาร์เวห์องค์
เจ้าชีวิต อยู่กับผม

เพราะพระยาห์เวห์ได้เลือก *ผม
พระองค์ได้ส่ง ผมไปประกาศข่าวดีให้ กับคน
ยากจน
ไปรักษาจิตใจที่แตกสลาย
ไปประกาศเสรีภาพให้กับเชลย
และประกาศการปลดปล่อยให้ กับพวก
นักโทษ

๒ พระองค์ส่ง ผมให้ไปประกาศปีแห่งความ
เมตตาของพระยาห์เวห์
และวันเวลาที่พระเจ้าของเราจะแก้แค้น ไป
ปลดปล่อยทุกคนที่เศร้าโศกเสียใจ
๓ พระองค์ส่ง ผมให้เอามาลัยไป ให้กับคน ที่
โศกเศร้าในศิโยน
เพื่อใส่แทนซีเกล้า *บนหัว
ใส่น้ำมันแห่งความ ชื่นชมยินดีแทนชุด ไร่
ทุกขี

และให้ชุดงานเลี้ยงแทนจิตใจที่ท้อแท้
พวกเขาจะได้ชื่อว่า ดันโอ๊กแห่งความรอด
ต้นไม้ของ พระ ยาห์เวห์ที่แสดง ว่าพระองค์
นั้นยิ่งใหญ่

๔ พวกเขาจะสร้างเมืองต่างๆที่พังทลายไปใน
สมัยโบราณขึ้นมาใหม่
และฟื้นฟูสถานที่ต่างๆที่ถูกทำลายไปนานแล้ว
ขึ้นมาใหม่

พวก เขาจะก่อ เมืองที่เป็นซาก ปรักหัก พังที่
ถูกทำลายมาหลายชั่วคนแล้วขึ้นมาใหม่
๕ คนต่างชาติก็จะยื่นฝ่า เลียง ดูฝูง แพะ แกะ
ของเจ้า

และคนต่างชาติพวก นี้ก็จะทำงานใน ทุ่ง นา
และในสวนองุ่นของเจ้า

๖ จะมีคนเรียกพวก เจ้าว่า พวก นักบวชของ
พระยาห์เวห์

พวกเจ้าจะได้ชื่อว่า พวกผู้รับใช้ของพระเจ้า
ของเรา

พวกเจ้าจะได้ประโยชน์จากทรัพย์สมบัติของ
ชนชาติต่างๆ

และพวก เจ้าก็จะ ได้โอ้อวดในความ ร่ำรวยที่
ได้มาจากพวกเขา

๗ พวก เจ้าจะได้ส่วน แบ่งเป็นสอง เท่าแทนที่
จะต้องอับอาย

พวก เจ้าจะชื่นชมยินดีกับส่วน แบ่งของ พวก
เจ้าแทนที่จะต้องขายหน้า

ใช้แล้ว พวกเจ้าจะได้รับส่วนแบ่งเป็นสองเท่า
ในแผ่นดินของพวกเจ้า

และความยินดีของพวกเจ้าจะอยู่ตลอดไป

๘ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “เรายาห์เวห์รักความ
ยุติธรรม เราเกลียดการปล้นและการทำ
ผิดทั้งหลาย

เราจะให้คำตอบแทนกับคนของเราตามที่ เขา
สมควรจะได้รับ

และเราจะทำ สัญญา กับพวก เขาที่ จะคง อยู่
ตลอดไป

๙ ลูก หลานของ พวก เขาจะเป็น ที่ รู้จัก
ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

เชื้อสายของเขา ก็จะเป็นที่รู้จักท่ามกลางเชื้อ
ชาติต่างๆ

ทุก คนที่ เห็นพวก เขาต่างก็จะยอมรับว่า
พวก เขาเป็น ชนชาติที่ พระ ยาห์เวห์ได้
อวยพร”

๑๐ พระยาห์เวห์ทำให้ผมชื่นชมยินดีมาก
จิตใจของ ผมมี ความ สุขเพราะพระเจ้าของเรา
ผม

เพราะพระองค์ได้เอาชุด แห่ง ความ รอดมา
สวมผมไว้

พระองค์ได้คลุม ผมด้วยเสื้อ คลุมแห่ง การ
ช่วยกู้

เป็นเหมือน กับเจ้า บ่าวที่ประดับ หัวด้วยพวง
มาลัย

เป็นเหมือน กับเจ้าสาวที่ประดับ ตัวด้วยเพชร
พลอยของนาง

๑๑ พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะทำให้ความ
รอดอัน ยุติธรรมของ พระองค์และคำ
สรรเสริญจาก มนุษย์ยก ขึ้น มาต่อ หน้า

ชนชาติทั้งหลาย

เหมือนกับพืชที่งอกขึ้นมาจากดิน เหมือนกับ
เมล็ดที่โผล่ขึ้นมาในสวน

ชัยชนะของเมืองเยรูซาเล็ม

๖๒ ^๑ เพื่อจะ ช่วยศิ โยน ผมจะไม่ ยอม
เก็บตัวเจียม

เพื่อจะช่วยเยรูซาเล็ม ผมจะไม่ยอมอยู่เฉย

* ๖๑:๑ **เลือก** หรือแปลตรงๆได้ว่า “เจิม” เป็นวิธีที่พระเจ้าจะแต่งตั้งคุณสำหรับงานพิเศษ เช่น
เจิมให้เป็นกษัตริย์ หรือ นักบวช ด้วยการเทน้ำมันบนคุณๆนั้น บางครั้งก็เจิมสิ่งของด้วย คำนี้
ในภาษาฮีบรู คือ “เมสสิยาห์” ในภาษากรีก คือ “คริสตัส”

† ๖๑:๓ **ซีเกล้า** จะโยนซีเกล้าขึ้นไปให้หล่นลงมาบนหัว แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจ

จนกว่าชัยชนะของ นางจะส่อง สว่างออก มา
เหมือนกับแสงรุ่งอรุณ
และความ รอดของ นางส่อง สว่างเหมือน กับ
คบเพลิง

๒ แล้วชนชาติต่างๆจะได้เห็นชัยชนะของเจ้า
กษัตริย์ทั้งหลายจะได้เห็นสง่าราศีของเจ้า
เจ้าจะมีชื่อใหม่ที่พระยาห์เวห์เองจะเป็นผู้ตั้ง
ให้

๓ เจ้าจะเป็นมงกุฎที่สวยงามในมือ ของ พระ
ยาห์เวห์

เป็นมงกุฎของกษัตริย์ในมือของพระเจ้าของ
เจ้า

๔ คนจะไม่เรียกเจ้าว่า ผู้ถูกฉ้อโกง
และแผ่นดินของ เจ้าก็จะไม่ ถูก เรียกว่าร้าง
เปล่าอีกต่อไป

เพราะคนจะเรียกเจ้าว่า คนที่พระเจ้ารัก
และคนจะเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า
เจ้าสาวของพระเจ้า

เพราะพระยาห์เวห์รักเจ้า
และแผ่นดิน ของ เจ้าจะแต่งงานกับ พระ
ยาห์เวห์

๕ ผู้ที่จะสร้าง เจ้าขึ้น มา ใหม่ก็จะแต่งงานกับ
เจ้า

เหมือนกับที่ชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงสาว
พระเจ้าของเจ้าจะชื่นชมในตัวเจ้า
เหมือนกับเจ้าบ่าวชื่นชมในตัวเจ้าสาว

๖ เยรูซาเล็ม ลือๆ เราได้ ตั้งพวก ยามไว้บน
กำแพงทั้งหลายของเจ้า
เขาจะร้องอธิษฐานตลอด วันตลอด คืนไม่ หนึ่ง
เจียบ

พวก เจ้าที่ร้องขอให้พระ ยาห์เวห์ช่วย เหลือ
อย่ายอมหยุดพักเลย

๗ และอย่าให้พระองค์หยุดพักด้วย
จนกว่าพระองค์จะตั้งเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่
จนกว่าพระองค์จะทำให้เยรูซาเล็มเป็นเมือง
ที่คนทั่วโลกยกย่อง

๘ พระ ยาห์เวห์ได้สาบานด้วยการ ยกมือ ขวา
และแขนอันทรงพลังของพระองค์ว่า
“เราจะไม่ ให้เมล็ด ข้าวของ เจ้าตกไปเป็น
อาหารของพวกศัตรูของเจ้าอีกต่อไป
เราจะไม่ ให้พวก คนต่างชาติได้ดื่มเหล้า องุ่น
ใหม่ของเรา ที่เจ้าได้ มาจากการทำงาน
อย่างหนัก

๙ แต่พวกที่เก็บเกี่ยวเมล็ดข้าวก็จะได้กินมัน
และพวกเขาจะสรรเสริญพระยาห์เวห์

และคน พวก นั้นที่เก็บผล องุ่นจะได้ดื่มเหล้า
องุ่นในลานวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

๑๐ ออกไป ออกไปทางประตูเมือง
ไปเตรียมถนนให้กับประชาชน
สร้างมันขึ้นมา สร้างทางหลวงขึ้นมา
เก็บหินทิ้งข้างทางให้หมด
ยก ชง ขึ้นเป็นสัญญาณให้ ชนชาติ ทั้ง หลาย
เห็น

๑๑ ดูลี พระยาห์เวห์ได้ประกาศไปถึงสุดปลาย
โลกว่า “ให้บอกนางสาวศิโยนว่า

‘ดูลี ความรอดของเธอกำลังมา
พระองค์เอารางวัลมาให้
พระองค์จะจ่ายค่าตอบแทนให้’

๑๒ คนจะเรียกพวกเขาว่าคนของพระเจ้าโดย
เฉพาะ

พวกที่พระยาห์เวห์ได้ปลดปล่อยให้เป็นอิสระ
และศิโยน เจ้าจะได้ชื่อว่ามีผู้ที่พระเจ้ายกได้
เมืองที่พระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้ง”

พระยาห์เวห์ลงโทษชนชาติต่างๆ

๑ คนยามร้องตะโกนว่า ใครกันนั้นที่

๖๓ กำลังมาจากเอโดม
ใครกันนั้นที่มาจากเมืองโบสร่าห์ เสื้อผ้าของ

เขาเประอะเปื่อนไปด้วยสีแดง
ใครกันนั้น แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าย่างดี

มุ่งหน้ามาด้วยพลังอันแข็งแกร่ง
พระยาห์เวห์พูดว่า “เป็นเราเอง เราชนะแล้ว
เรามี พลังอันเกรียง ไกรที่จะช่วยให้ เจ้า
รอดได้”

๒ ทำไมเสื้อผ้าของท่านถึงเปื้อนสีแดง
ทำไมเสื้อผ้าของ ท่านถึงเหมือน กับคน เหล่า
นั้นที่เดินย่ำอยู่ในบ่อองุ่น

๓ พระองค์ตอบ ว่า “เราเหยียบ ย่ำ องุ่นอยู่ใน
บ่อเพียงคนเดียว
ไม่มีชนชาติไหนช่วยเราเลย

เราเหยียบย่ำพวก ชนชาติเหล่านั้นด้วยความ
โกรธ เราได้บดขยี้พวก มันด้วยความ
โกรธแค้น

เลือดของพวกมันกระเด็นใส่เสื้อผ้าเรา
เราได้ทำให้เสื้อผ้าของ เราเประอะเปื่อนไป
หมด

๔ ตอน นั้น เราได้กำหนดวัน ลงโทษชนชาติ
ต่างๆ

ตอนนั้น ปีที่จะปลดปล่อยคนของเราให้เป็น
อิสระได้มาถึงแล้ว

๕ เรามองไป แต่ไม่มีใครมาช่วย

เราแปลกใจมากที่ไม่มีใครสนับสนุนเรา
เราก็อเลาชนะด้วยแขน อัน ทรง พลังของเรา
เอง
ความโกรธของเราเองสนับสนุนเรา
๖ เราได้เหยียบ ย่ำชนชาติ ต่างๆด้วยความ
โกรธ
เราได้บดขยี้พวกมัน ด้วยความโกรธแค้น
เราได้เทเลือดของพวกมันลงบนพื้น”

**พระยาห์เวห์แสดงความ
เมตตาต่อคนของพระองค์**

๗ ผมจะเล่าถึงเรื่อง ต่างๆที่พระ ยาห์เวห์ได้
แสดงความเมตตากับเรา
เป็นเรื่องที่น่ายกย่องสรรเสริญ
เราควร จะสรรเสริญพระองค์สำหรับเรื่องทุก
อย่างที่พระองค์ทำเพื่อพวกเรา
สำหรับความดี งามที่ ยิ่ง ใหญ่ที่พระองค์ มีต่อ
ครอบครัวของอิสราเอล
พระองค์ได้แสดงความ เมตตา ปราณี่ต่อพวก
เรา
พระองค์ได้ช่วยพวก เราด้วยความ รัก มั่นคง
ครั้งแล้วครั้งเล่า
๘ พระองค์พูดว่า “ใช่แล้ว พวกนี้เป็นคนของ
เราแน่ เป็นลูกๆที่จะไม่มีวันทรยศเรา”
พระองค์ถึง ได้มา เป็นพระ ผู้ช่วย ให้ รอดของ
พวกเขา
๙ ไม่ใช่ผู้ส่งข่าว ไม่ใช่ทูตสวรรค์
แต่เป็นพระองค์เองที่ช่วยพวก เขาจากความ
ทุกข์ร้อนทั้งหมดของพวกเรา
พระองค์ได้ ไถ่พวก เขา ไว้เพราะพระองค์รัก
และสงสารพวกเขา
ในอดีต นั้นพระองค์ยกพวก เขาขึ้น มา อุ้มอยู่
เสมอ

๑๐ แต่พวก เขากลับกบฏและทำให้พระ
วิญญานบริสุทธิ์ของพระองค์เสียใจ
พระองค์จึงกลายเป็นศัตรูของพวกเรา
แล้วพระองค์เองได้ต่อสู้กับพวกเรา
๑๑ ต่อมาพวกเขา ก็ได้คิดถึงวันเก่าก่อน
คนของพระองค์ได้คิดถึงโมเสส
พวกเขาคิด ในใจว่า พระ ผู้คนที่นำฝูง แกะ
ของ พระองค์พร้อมพวก ผู้ เลียงผ่าน
ทะเลขึ้นมา ไปอยู่ไหนแล้ว

พระ ผู้ นั้นที่ใส่พระ วิญญาน บริสุทธิ์ของ
พระองค์ไว้ในตัวโมเสส
๑๒ และจุ่ท่าน ไปด้วย มือที่เต็ม ไป ด้วยพลัง
และสง่าราศีของพระองค์ หายไปไหน
แล้ว
พระ ผู้ นั้นที่แหวก น้ำต่อ หน้าพวก เขาเพื่อ
สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เองตลอดไป
หายไปในไหนแล้ว
๑๓ ผู้ที่นำพวกเขาเดินผ่านน้ำลึกไป หายไป
ไหนแล้ว
พวกเขาไม่ได้สะดุดล้ม พวกเขาเป็นเหมือน
ม้าที่เดินอยู่ในที่ราบเรียบ
๑๔ พระ วิญญานของ พระยาห์เวห์ให้พวกเขา
พักผ่อน
เหมือน กับฝูง วัวที่ลงไปอยู่ในหุบเขา เขียว
ชุ่ม
อย่างนี้พระองค์ได้นำคนของพระองค์
เพื่อพระองค์จะได้สร้างชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ให้
กับพระองค์เอง

**อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ให้
ช่วยคนของพระองค์**

๑๕ ตอน นี้ขอ โปรดมอง ลง มาจากฟ้า สวรรค์
และสังเกตพวกเราสิ
มอง ลง มาจากบ้าน อันศักดิ์สิทธิ์และสง่างาม
ของพระองค์เถิด
ความ รักอันร้อน แรงของ พระองค์และฤทธิ์
อำนาจของ พระองค์หาย ไป ไหนหมด
แล้ว
ความ รัก ใคร่และความ เมตตา ปราณี่ของ
พระองค์หายไปในไหนหมดแล้ว
ทั้งหมดนั้นถูกยั้งไว้จากพวกเรา
๑๖ พระองค์คือพ่อของพวกเรา
ถึงอับ ราฮัมจะจำพวก เราไม่ได้และอิสราเอล
จะบอกว่าไม่รู้จักรเรา
แต่พระองค์ พระยาห์เวห์ก็ยังคง เป็นพ่อของ
พวกเราอยู่ดี
ชื่อของพระองค์ตั้งแต่สมัยโบราณมาแล้วคือ
“ผู้ปกป้องเรา”
๑๗ พระ ยาห์เวห์เจ้าข้า ทำไมพระองค์ถึง
ปล่อยให้เรา หลง ไปจากทาง ทง หลาย
ของพระองค์

* ๖๓:๖ เราได้บดขยี้พวกมัน สำเนาฮีบรูหลายฉบับแปลอย่างนี้ แต่ก็มีพวกสำเนาฉบับฮีบรูที่
นิยมใช้กัน เขียนว่า “เราทำให้พวกมันเมา”

และปล่อยให้จิตใจของเราแข็งกระด้างจนไม่
 ยำเกรงพระองค์
 กลับ มา เกิด เพื่อช่วยพวก ผู้รับ ใช้ของ
 พระองค์
 เพื่อช่วยเผ่า ต่างๆซึ่งเป็นทรัพย์สมบัติของ
 พระองค์เอง
 ๑๘ ชนชาติศักดิ์สิทธิ์ของ พระองค์ได้เป็น
 เจ้าของสถาน ที่ ศักดิ์สิทธิ์ของ พระองค์
 แต่ช่วงสั้นๆ
 แต่ตอนนี้ศัตรูของพวกเราได้เหยียบย่ำสถาน
 ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แล้ว
 ๑๙ นาน มา แล้วที่พวกเราเป็นเหมือนคนพวก
 นั้นที่พระองค์ไม่ได้ครอบครอง
 เหมือนคน เหล่า นั้นที่ไม่ ได้เป็นคน ของ
 พระองค์

๖๔ ๑ อียาก ให้พระองค์แหวกสวรรค์
 ลงมาเหลือเกิน
 พวก ภูเขา ต่างๆจะ ได้สั่น ไหว * ต่อ หน้า
 พระองค์
 ๒ ขอลงมาทำให้ศัตรูของ พระองค์ได้ เจอกับ
 ตัวจริงของพระองค์
 ชนชาติทั้ง หลายจะ ได้กลัวจน ตัว สั่นต่อ หน้า
 พระองค์
 เหมือนกับกิ่งไม้เจอไฟหรือหม้อน้ำตั้งบนไฟ
 ๓ พระองค์ได้ทำสิ่ง อัจฉริยะ ต่างๆที่เราคิด ไม่
 ถึง
 คือพระองค์ได้ ลง มาและภูเขา ทั้ง หลายต่าง
 สั่นไหวต่อหน้าพระองค์
 ๔ ตั้งแต่เก่าก่อน ไม่มีใครเคยได้ฟัง
 ไม่มีหูไหนเคยได้ยิน
 ไม่มีลูก ตา ไหนเคย เห็นเทพเจ้าองค์ ไหนที่
 ช่วยคนเหล่านั้นที่หวังพึ่งมัน

นอกจากพระองค์
 ๕ พระองค์มาช่วยคนเหล่านั้นที่มีความสุขใน
 การทำสิ่งที่ถูกต้อง
 ที่ยอมรับพระองค์ด้วยการใช้ชีวิตในแนวทาง
 ทั้งหลายของพระองค์
 เมื่อ ก่อนตอนที่พระองค์ โกรธ พวก เราก็ค
 ทำบาปมากยิ่งขึ้นต่อพระองค์
 แล้วพวก เราก็ค ยังทำบาปเหล่า นั้นมา เรื่อยๆ
 แล้วตอนนี้เราจะรอดได้อย่างไร
 ๖ พวก เราทุก คนได้กลายเป็นเหมือนของ
 แปรเปลี่ยนไปแล้ว

การ ทำ ดีทั้ง หลายของ เราเป็นเหมือนผ้า
 อานามัยใช้แล้ว
 พวกเราทุกคนก็เหี่ยวแห้งไปเหมือนใบไม้
 แล้วความ บาปทั้ง หลายของเราก็ค เป็นเหมือน
 ลมที่เป่าเราให้ปลิวไป
 ๗ ไม่มีใครร้องเรียกชื่อของพระองค์
 หรือพยายามคิดว่าพระองค์ไว้
 เพราะพระองค์ได้หันหน้าไปจากพวกเราแล้ว
 และพระองค์ได้ใช้ความ บาปของพวก เรา
 หลอมละลายพวกเราไป
 ๘ แต่พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า พระองค์ยังเป็น พ่อ
 ของ พวก เราอยู่ นะ เราเป็นดิน เหนียว
 และพระองค์เป็นช่างปั้นเรา
 เราทุกคนเป็นฝีมือของพระองค์
 ๙ พระยาร์เวห์เจ้าข้า อย่าได้โกรธมากเกินไป
 เลย
 อย่าได้จดจำความผิดบาปของพวกเราตลอด
 ไป
 โปรดมองพวก เรา หน่อย เรา ทุก คนเป็น
 ชนชาติของพระองค์
 ๑๐ เมือง ศักดิ์สิทธิ์ทั้ง หลายของ พระองค์ได้
 กลายเป็นทะเลทรายไปแล้ว
 ศิโยนได้กลายเป็นทะเลทราย
 เยรูซาเล็ม ได้กลายเป็นที่รกร้างไปแล้ว
 ๑๑ วิหารอัน ศักดิ์สิทธิ์และ สวยงามของ พวก
 เรา
 ซึ่งเป็น ที่ที่บรรพบุรุษของ พวก เราใช้
 สรรเสริญพระองค์นั้นถูกไฟเผาไปแล้ว
 และของ ที่ มี ค่าทั้งหมุดของพวก เราก็คถูก
 ทำลายไปจนหมดสิ้น
 ๑๒ พระยาร์เวห์เจ้าข้า ขนาดเกิดเรื่องทั้งหมด
 นี้แล้ว พระองค์ก็ยังจะรังมือไม่ช่วยพวก
 เราก็คหรือ
 พระองค์ยัง จะเงียบอยู่ หรือ และลงโทษ
 พวกเรามากเกินไปหรือ

**การตัดสินใจยุติธรรมของพระ
 ยาร์เวห์ต่ออิสราเอล**

๖๕ ๑ พระยาร์เวห์ตอบว่า “ตอนนั้น เรา
 พร้อมทั้งจะ ให้คน พวก นั้นที่ไม่ ได้
 เรียกหาเรา ได้เข้ามาใกล้เรา
 ตอนนั้นเราพร้อมที่จะให้คนพวก นั้นที่ไม่ ได้
 ตามหาเรา ได้เจอกับเรา

*๖๕:๑ สั่นไหว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หลอมละลาย”

เราได้พูดกับชนชาติที่ไม่ได้ร้อง เรียก เราว่า
'เราอยู่นี่ เราอยู่ที่'

^๒เราอ้างแขนของเราทั้งวันให้กับชนชาติที่ดิ้อ
รัน
ที่ชอบเดินในเส้นทางที่ไม่ดีและชอบตามใจ
ตัวเอง

^๓พวกเขาเป็นชนชาติที่ทำหายเราต่อหน้าอยู่
เรื่อยโดยไปเช่นไหว้พวกพระเทียมเท็จ
ตามสวน

และถวายเครื่องหอม บูชาให้ กับพระ เทียม
เท็จเหล่านี้บนบนพวกแทน บูชาที่ทำจาก
อิฐ

^๔คนพวกนั้นไปนั่งติดต่อกับวิญญาณคนตาย
ท่ามกลางอุโมงค์ ผัง ศพและไปค้าง คืน
ตามถ้ำเกือบศพต่างๆ

พวก เขากินเนื้อ หมูและมีน้ำ แกงที่ทำจาก
สัตว์ต้องห้ามอยู่ในหม้อของพวกเข

^๕พวกเขาพูดว่า 'อยู่ห่างๆ
อย่าเข้า มาใกล้ ข้าเพราะข้าศักดิ์สิทธิ์เกิน ไป
สำหรับเจ้า'

คนอย่างนี้เป็นเหมือนควันในจมูกของเรา

เป็นเหมือนไฟที่ไหม้อยู่ทั้งวัน

^๖ดูสิ บาปของพวก เขาถูกบันทึก ไว้ต่อ หน้า
เรา

เราจะไม่ อยู่นิ่ง เฉยแต่เราจะตอบแทนอย่าง
เต็มที

เราจะเหี้ยมตอบแทนลงบนดักของพวกเข

^๗'สำหรับทั้งความบาปของพวกเขและความ
บาปของบรรพบุรุษของ พวก เขา' พระ
ยาห์เวห์ว่าอย่างนั้น

เราจะดวงค่า ตอบแทนของ พวก เขาแล้วเท
มันลงไปบนดักของพวกเข

เพราะพวก เขาได้เฝ้าเครื่องหอมบนพวก
ภูเขา

และหมิ่นประมาทเราบนพวกเนินเขา

^๘'พระยาห์เวห์พูดว่า 'เมื่อคนคนนั้นยังเห็น
ว่ายังมีน้ำองุ่นเหลืออยู่ในพวงองุ่น

พวก เขาก็จะพูด ว่า 'อย่าเพิ่งทำลาย มัน
เพราะยังมีน้ำองุ่นเหลืออยู่'

เช่น เดียวกัน เราจะไม่ ทำลายประชาชน
พวกนี้จนราบคาบ

เพราะยังมีพวกผู้รับใช้ของเราเหลืออยู่ในนั้น

^๙เราจะให้ลูกหลานกับยาโคบ ให้หายาทกับยู
ดาห์

ผู้ที่จะรับภูเขาทั้งหลายของเราเป็นมรดก

พวก ที่เราเลือก มาจะ ได้ รับแผ่นดิน นี้เป็น
มรดก

พวกผู้รับใช้ของเราจะได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น

^{๑๐}เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับคน ของ เราที่
แสวงหาเรา

เราจะทำให้ที่ราบซา โรนกลายเป็นทุ่ง หญ้า
สำหรับฝูงแพะแกะ

และหุบเขาโคโร กลายเป็นที่ให้ฝูง โคนอน
สำหรับคนของเราที่แสวงหาเรา

^{๑๑}แต่ไอ้พวกเจ้าที่ทิ้งพระยาห์เวห์ไป

ที่ลืมภูเขาคันคักศิทธิของเรา

แล้วไปตั้งโต๊ะบูชาให้กับ พระไซค

และเติมเหล้าองุ่นบูชาให้กับ พระเคราะห์

^{๑๒}เราจะทำให้เจ้ามี เคราะห์ ต้อง ตายด้วย
ดาบ

พวกเจ้าทุกคนจะต้องก้มลงให้พวกศัตรูฆ่า

เพราะเราได้เรียกพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ตอบ
เราได้พูด แต่พวกเจ้าไม่ยอมฟัง

เจ้าทำในสิ่งที่เราเห็นว่าชั่วร้าย

เจ้าเลือกทำในสิ่งที่เราไม่พอใจ

^{๑๓}ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้อย่าง
นี้ว่า

"พวกผู้รับใช้ของเราจะได้กิน แต่พวกเจ้าคน
ชั่วจะหิวโหย

พวกผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่พวกเจ้าคน
ชั่วจะหิวกระหาย

พวกผู้รับ ใช้ของเราจะมีความสุข แต่พวกเจ้า
คนชั่วจะได้รับความอับอาย

^{๑๔}พวก ผู้รับ ใช้ของ เราจะร้อง เพลงเพราะ
สุขใจ

แต่พวก เจ้าคน ชั่วจะร้อง คร่ำครวญเพราะ
ทุกข์ใจ

พวกเจ้าคนชั่วจะร้อง ครวญครางเพราะจิตใจ
แตกสลาย

^{๑๕}พวกผู้รับใช้ที่เราได้เลือกไว้ ก็จะใช้ชื่อของ
เจ้าสาปแช่งคน

แล้วพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ก็จะให้พวกเจ้า
คนชั่วตายไป

แต่ส่วนพวกผู้รับใช้ของพระองค์นั้น พระองค์
จะให้ชื่อใหม่กับพวกเขา

^{๑๖}ทุก คนในแผ่นดินที่ขอพรก็ จะ ขอจาก
พระเจ้าที่สัตย์ซื่อ

และทุก คนในแผ่นดินที่สาบานก็จะสาบาน
โดยอ้างถึงพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ

เพราะเราจะลืมความทุกข์ ยาก ต่างๆที่เรา
ทำให้เกิดกับพวกเจ้าในอดีต

พวกความทุกข์ ยาก นั้นจะถูกหลบ ซ่อนไป
จากสายตาของเรา

พระยาห์เวห์จะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และ โลกใหม่สำหรับคนของพระองค์

๑๗ ดูลิ เรากำลังจะสร้างสวรรค์ใหม่ และโลก
ใหม่

จะไม่มีใครจดจำเรื่องเก่าๆอีกต่อไป
มันก็จะไม่แวบเข้ามาในความคิดอีกเลย

๑๘ แต่ขอ ให้จิตใจและมีความสุขตลอด ไปกับ
สิ่งที่เรากำลังสร้าง

ดูลิ เราจะสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นบ่อ เกิดของ
ความสุข

และเราจะสร้างคนของ นาง ให้เป็นบ่อ เกิด
ของความยินดี

๑๙ เยรูซาเล็มจะทำให้เราชื่นบาน คนของเรา
จะทำให้เรายินดี

จะไม่มีเสียงร้องไห้

หรือเสียงร้องขอความช่วยเหลือในเมือง นั้น
อีกต่อไป

๒๐ จะไม่มีเด็กทารกที่มีชีวิตอยู่ไม่กี่วัน

หรือคนแก่ที่ยังตายก่อนเวลาอันควร
คนที่ ตายตอนอายุหนึ่ง ร้อย ปีก็ยิ่งถือว่ายัง
หนุ่มอยู่

คนที่ตายก่อนอายุร้อยปีก็ถือว่าถูกสาปแช่ง

๒๑ คนของเราจะสร้างบ้านและจะได้เข้าไปอยู่
พวก เขาจะปลูกสวน องุ่นและจะ ได้กินผล
ของมัน

๒๒ พวก เขาจะไม่สร้างบ้านแต่คน อื่นมา อยู่
แทน

พวก เขาจะไม่ปลูกสวน องุ่นแต่คน อื่นมา กิน
แทน

พวกเขาจะมีอายุยืนเหมือนต้นไม้

พวกคนที่เราได้เลือกไว้จะได้ใช้สิ่งที่พวกเขา
สร้างขึ้นมากับมือจนมันเสื่อมสภาพไป

๒๓ พวกเขาจะไม่ทำงานหนักโดยเปล่า
ประโยชน์

และพวกเขาจะไม่คลอດลูกที่จะต้องมาเจอ
กับความตายอย่างฉับพลัน

เพราะพวก เขาจะเป็นเชื้อชาติที่พระ ยาห์เวห์
อวยพร

รวมทั้งลูกหลานของพวกเขาด้วย

๒๔ เราจะตอบพวก เขาก่อน ที่พวก เขาจะร้อง
เรียกเราเสียอีก

พวกเขายังพูดไม่ทันขาดคำ เราก็จะตอบแล้ว

๒๕ หมาป่าและลูกแกะจะกินอยู่ด้วยกัน

สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว

แต่จะต้องกินฝุ่นต่อไป

จะไม่มีกัวร์ ทำร้ายหรือทำลาย กันทั่วภูเขาที่
ศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

พระองค์ประณามการนั้สการที่ผิด

๖๖ พระยาห์เวห์พูดว่า “ฟ้าสวรรค์เป็น
บัลลังก์ของเราและโลกนี้เป็นที่วาง

เท้าของเรา

แล้วอย่างนี้ พวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้
กับเรา

แล้วอย่าง นี้ พวก เจ้าจะสร้างที่พัก ผ่อนแบบ
ไหนให้กับเรา

๒ มือของ เรา เองได้สร้างฟ้า สวรรค์และแผ่น
ดินโลก

และสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นของเรา”

พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้

“แต่ที่ต่างหากที่เราให้ความสนใจ

คือคนที่ถ่อมสุภาพ คนที่สำนึกผิดในใจ

คนที่สั่นกลัวเมื่อได้ยินคำพูดทั้งหลายของเรา

๓ บางคนฆ่าวัวตัวผู้ถวายเราก็จริง แต่ก็ยังไม่
เข้ามานุ้สด้วย

บาง คนถวายลูก แกะให้ กับ เรา แต่ก็หักคอ
หมาเอาไปถวายพระอื่นด้วย *

บาง คนถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พีช แต่ก็
ถวายเลือดของหมูให้กับรูปเคารพด้วย

บาง คนเผาเครื่องหอมถวาย เรา แต่ก็ไป
สรรเสริญรูปเคารพด้วย

คนพวกนี้เลือกทำตามวิถีทางของเขาเอง

พวก เขาก็ชอบทำในสิ่ง ที่น่า ขยะแขยงพวก
นั้น

๔ อย่าง นั้น เราก็จะเลือกการ ลงโทษอย่าง
หนักให้กับพวกเขา

เราจะเอาสิ่งที่พวกเขากลัวมาให้กับพวกเขา
เพราะเมื่อเราเรียก ก็ไม่มีใครตอบ

เราพูด แต่ไม่มีใครฟัง

พวกเขาทำในสิ่งที่เราเห็นว่าชั่วช้า
พวกเขาเลือกทำในสิ่งที่เราไม่พอใจ”

* ๖๖:๓ หักคอหมา ... พระอื่นด้วย หรืออาจหมายถึงหักคอหมาเพื่อปล้นแกะที่หมานั้นฝัง
อยู่

๕ พวก เจ้าที่สิ้น กลัวเมื่อได้ยินคำ พูดของ พระองค์นั้น

ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี

“พี่น้องของ เจ้าที่เกลียด เจ้าและไม่ ยอมรับ เจ้า

เพราะเจ้าจงรักภักดีต่อเรา ได้พูดว่า
“ให้พระ ยาห์เวห์แสดงความ ยิ่งใหญ่ด้วยการ ช่วยพวก แกสซิเพื่อเราจะ ได้เห็นพวก แก ชื่นชมยินดี”

แต่พวกมันจะต้องอับอายขายหน้า

พระยาห์เวห์จะทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้ กับเมืองเยรูซาเล็มในเร็ววัน

๖ ฟังซิ เสียงดังมาจากในเมือง

เสียงดังมาจากวิหาร

มันเป็นเสียงของ พระ ยาห์เวห์ที่กำลัง ตอบแทนพวก ศัตรูของพระองค์ตามที่ พวกมันสมควรจะได้รับ

๗ ศิโยนยังไม่ต้องทนปวดท้องตลอดเลย เธอก็ ได้คลอตออกมาแล้ว

ก่อนที่เธอจะเจ็บปวดเสียอีก เธอก็ได้คลอต ลูกชายออกมาแล้ว

๘ ใครเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มาก่อนบ้าง

ใครเคยเห็นเรื่องอย่างนี้มาก่อนบ้าง

มีประเทศไหน บ้างที่เกิด ขึ้น ได้ภายในวัน เดียว

มีชนชาติไหน บ้างที่คลอตออก มาได้ในชั่ว พริบตาเดียว

พอศิโยนปวดท้องตลอดปี เธอก็คลอตลูกๆ ออกมาปี

๙ พระยาห์เวห์ถามว่า “เราที่เป็นคนเปิดช่อง คลอด จะไม่ให้เกิดคลอตออกมาหรือ”

พระเจ้าของ เจ้าถามว่า “เราที่เป็นคน ทำคลอด จะไปยังไม่ให้ชนชาติของเรา คลอตออกมาหรือ”

๑๐ พวก เจ้าที่รักเยรูซาเล็ม ให้ชื่นชมยินดีกับ เธอ และดีใจกับเธอ

พวกเจ้าทุกคนที่เคยไว้ทุกข์ให้กับเยรูซาเล็ม ให้ร่วมเฉลิมฉลองกับเธอ

๑๑ เพื่อเจ้าจะได้ดูดและอิม หนาในอ้อมอกอัน ปลอดภัยของเธอ

เพื่อเจ้าจะได้ดีมีและมีความสุขจากหัวนมที่มี นานมอย่างเหลือเฟือของเธอ

๑๒ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดคือ

“ดูสิ เราจะ ให้ความ เจริญรุ่งเรืองไหล มาสู่ เยรูซาเล็มเหมือนกับแม่น้ำ

ให้ความ ร่ำรวยของชนชาติต่างๆไหลมาสู่เธอ เหมือนลำธารที่ไหลล้น

พวก เจ้าจะได้ดูดนมของ เธอและเธอจะแนบ เจ้าไว้ที่เอว

เธอจะขย้าเจ้าขึ้นลงเบาๆบนเข้าของเธอ

๑๓ เราก็จะปล่อยโยนพวก เจ้าเหมือน กับที่ แม่ๆปล่อยโยนลูกๆของนาง

เจ้าจะได้ รับการ ปล่อยโยนในเมือง เยรูซาเล็ม”

๑๔ พวก เจ้าจะเห็นสิ่ง เหล่า นี้แล้วจิตใจจะ ร่าเริงยินดี

และร่างกายจะฟื้น สภาพเหมือนหญ้าที่เพิ่ง งอก*

พระ ยาห์เวห์จะทำให้พวก ผู้รับ ใช้นของ พระองค์สัมผัสกับพลัง อำนาจของ พระองค์

แต่พวก ศัตรูของ พระองค์จะ ได้สัมผัสกับความ โกรธของพระองค์

๑๕ เพราะพระ ยาห์เวห์กำลังมาด้วย ไฟ

รถรบของ พระองค์เป็นเหมือนลม พายุ พระองค์ มาเพื่อลงโทษคน พวก นนด้วยความ โกรธที่เดือดดาลของพระองค์

และตะโกนบุกใส่พวกเขา และยิงลูกศรเพลิง ใส่พวกเขา

๑๖ เพราะพระ ยาห์เวห์จะตัดสินลงโทษด้วย ไฟ

จะตัดสินลงโทษมนุษย์ด้วยดาบของพระองค์

จะมีคนมากมายที่ถูกพระยาห์เวห์ฆ่า

พระเจ้าจะตัดสินโทษศัตรูของ พระองค์ที่เมืองเยรูซาเล็ม

๑๗ “พวก คนที่อุทิศ ตัวและชำระ ตัว เองให้ บริสุทธิ์ เพื่อจะ ได้ไปหารูป เคารพ หึงงัน

* ๖๖:๑๔ จิตใจ ... ที่เพิ่งงอก หรือแปลตรงๆได้ว่า “กระดูกจะกระชุ่มกระชวยขึ้นเหมือนหญ้าที่เพิ่งงอก”

ที่อยู่กลางสวน ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ พวกเขาที่กินเนื้อหมู เนื้อหนู และสิ่งอื่นๆที่น่าขยะแขยง พวกเขาทุกคนจะจับสินไปพร้อมๆกัน” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๑๘}“เรารู้จักการกระทำความผิด คิดทั้งหลายของคนพวกนี้ เรากำลังมาเพื่อรวบรวมคนทุกชนชาติทุกภาษา พวกเขาจะได้มาเห็นสง่าราศีของเรา ^{๑๙}และเราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ท่ามกลางพวกเขา เราจะส่งผู้รอดตายบาง คนในพวกเขา ไปยังชนชาติต่างๆ ไปยังเมือง ทารซิช ไปยังเมืองลิเบีย เมืองลูดผู้เกรงกลัว เมืองทุบัล และเมืองยาวาน ไปยังแถบ ชายฝั่ง ทะเลและหมู่เกาะที่อยู่ห่างไกล ที่ยังไม่เคยได้ยินเรื่องของเราและยังไม่เคยเห็นความยิ่งใหญ่ของเรา พวกที่เราส่งออกไป นี้ก็จะได้พูดถึงความยิ่งใหญ่ของเรา ท่ามกลางชนชาติเหล่านั้น ^{๒๐}และพวกเขาก็จะนำพวก พี่น้องชาว อิสราเอลทั้งหมดของเจ้ากลับมาจากทั่วทุกชาติ เป็นของถวายให้กับพระยาห์เวห์ เหมือนตอนที่ชาวอิสราเอลนำเครื่องบูชาจากเมล็ด พิษในภาชนะที่

สะอาดมายังวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะกลับมามันมา บนรถรบ บนเกวียน บนล้อ และบนอูฐ มายังภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเราคือ เยรูซาเล็ม” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ^{๒๑}“เราก็จะเอาพวกเขาบางส่วน คนมาเป็นพวก นักบวชและพวกเลวี” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๒๒}“แน่นอนลูกหลานของเจ้าและชื่อของเจ้า จะยืนอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป เหมือน กับฟ้า สุวรรค์ ใหม่และโลก ใหม่ที่เราจะสร้างขึ้นนั้น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๒๓}“วันขึ้นพระจันทร์ใหม่ของแต่ละเดือน

และวัน หยุด ทาง ศาสนาของทุก อาทิตย มนุษย์ทุกคนจะมานมัสการเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๒๔}“และพวกเขาจะออกไปเห็นซากศพทั้งหลายของ คนที่ กบฏต่อ เรา พวก หนอนที่กินพวก มันจะไม่มี วัน ตาย ไฟที่เผา ผลาญพวก มัน อยู่ก็จะไม่มีวันดับและทุก คนที่เห็นศพเหล่านั้นจะสะอิดสะเอียน”

^{๖๖:๑๗} เพื่อจะได้ไปหา... กลางสวนศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ติดตามผู้นำของพวกเขาไปนมัสการพวกพระในสวนศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เยเรมีย์

คำนำ

เยเร มี ยูห์พูดแทนพระเจ้าให้กับ ชาวยูดาห์ตั้งแต่หนุ่มจนแก่เป็นเวลาประมาณห้าสิบปี แต่มีน้อยคนมากที่ กลับใจ

เขาต้องเจอกับปัญหามากมาย เช่น ถูกทุบตี ถูกใส่ชื่อ ถูกขังคุก หิวโหย ถูกทิ้งในบ่อโคลน ถูกศัตรูใส่ร้าย ถูกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมต่อต้าน คำพูดแทนพระเจ้าของเขาโดนกษัตริย์เผา ถูกขู่อยู่เรื่อยๆ สุดท้ายก็ถูกคนยูดาห์ลากไปอียิปต์ ทั้ๆ ที่เขาเตือนแล้วว่าอย่าไป และในที่สุดเขาคงตายที่นั่น

หนังสือเยเร มี ยูห์ไม่ได้เรียงตามเวลาที่เหตุการณ์หรือคำเทศนาเหล่านี้เกิดขึ้น แต่แบ่งตามเนื้อเรื่อง เช่น บทที่ ๒๖-๔๕ เป็นเรื่องที่บาบิโลนของเยเร มี ยูห์บันทึกเรื่องราวของเยเร มี ยูห์ หรือ บทที่ ๔๖-๕๑ เป็นคำเทศนาเกี่ยวกับชนชาติต่างๆ เป็นต้น รูปแบบการเขียนของหนังสือเยเร มี ยูห์ มีทั้งบทกวี บทสนทนา จดหมาย และบางส่วนก็เป็นเรื่องเล่า

หนังสือเยเร มี ยูห์ มีข้อความสำคัญสองอย่างถึงยูดาห์ คือ หนึ่ง เตือนว่ายูดาห์จะแพ้สงครามและเมืองเยรูซาเล็มของพวกเขาจะถูกทำลาย และสอง หลังจากที่พวกเขาถูกลงโทษแล้ว พระเจ้าจะทำข้อตกลงใหม่กับพวกเขา เพราะพระองค์รักพวกเขามาก เหมือนในบทที่ ๓๑:๓๓ พระยาห์เวห์พูดว่า “ในอนาคต ข้อตกลงที่เราจะทำกับครอบครัวของอิสราเอลก็จะเป็นแบบ นี้ คือ เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในตัวพวกเขา และเราจะเขียนลงบนใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาก็จะเป็นคนของเรา”

๑ นี่คือคำพูดของเยเร มี ยูห์ ลูกชายของฮิลลียูห์ เยเร มี ยูห์เป็นหนึ่งในนักบวชที่อาศัยอยู่ในเมืองอานาโทท เมืองนี้ตั้งอยู่ในดินแดนที่เป็นของเผ่าเบนยามิน ๒ ถ้อยคำที่เยเร มี ยูห์เอามาบอกนี้ เป็น

ข่าวสารที่พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยให้เยเร มี ยูห์รู้ ปีนันตรงกับปีที่สิบสามที่กษัตริย์โยสิยาห์ปกครองยูดาห์ โยสิยาห์เป็นลูกของอาโมน ๓ พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยข่าวสารนี้ให้กับเยเร มี ยูห์อีก ในช่วงสมัยของกษัตริย์เยโฮยาคิมปกครองยูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นลูกของกษัตริย์โยสิยาห์ และพระยาห์เวห์ยังเปิดเผยให้เยเร มี ยูห์รู้ต่อไปเรื่อยๆจนถึงปีที่สิบเอ็ด ที่กษัตริย์เศเดคียาห์ปกครองยูดาห์ เศเดคียาห์เป็นลูกของกษัตริย์โยสิยาห์ และในเดือนที่ห้าของปีที่สิบเอ็ดที่กษัตริย์เศเดคียาห์ปกครองนั้น ชาวเยรูซาเล็มก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

พระเจ้าเรียกเยเรมีย์

๔ “นี่คือข่าวสารที่พระยาห์เวห์เปิดเผยให้ผมรู้ คือ

๕ “เรารู้จักเจ้า ก่อนที่เราจะก่อร่างเจ้าขึ้นมาในครรภ์เสียอีก

เราได้แยกเจ้าออกมาสำหรับเรา ก่อนที่เจ้าจะคลอดจากท้องแม่เสียอีก เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าให้กับชนชาติทั้งหลาย”

๖ แต่ผมพูดว่า “แต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เพราะข้าพเจ้าเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น”

๗ แต่พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “อย่าพูดว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น’

เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุก คนที่เราสั่งให้เจ้าไป

และเจ้าจะต้องพูดทุกอย่างตามที่เราสั่งเจ้า

๘ “ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น

เพราะเราจะอยู่กับเจ้า

และปกป้องเจ้า”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

๙ “แล้วพระยาห์เวห์ก็ยื่นมือออกมาแตะปากของผม และพระองค์พูดกับผมว่า

“เราได้ใส่คำพูดของเราเข้าไปในปากของเจ้าแล้ว

๑๐ ดูลิ ในวันนี้ เราได้แต่งตั้งเจ้าให้มีอำนาจเหนือชนชาติและอาณาจักรทั้งหลาย

เจ้าจะถอน และจะรื้อพวกมันทิ้ง

เจ้าจะทำลาย และจะคว่ำพวกมัน

เจ้าจะสร้าง และจะปลูกพวกมันขึ้นมาใหม่”

นิมิตสองอย่าง

๑๑ พระ ยาร์เวห์ ได้เปิด เผยข่าวสารนี้กับผม

พระองค์ถามว่า “เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไร” ผมตอบว่า “ผมเห็นกิ่งไม้กิ่งหนึ่งจากต้นอัลมอนด์ครับ”

๑๒ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับผมว่า “เจ้ามองเห็นได้ชัดเจนนี่มาก เพราะเรากำลังให้ความสนใจกับสิ่งที่เราพูด เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะเกิดขึ้นตามนั้น”

๑๓ พระ คำของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมอีก เป็นครั้งที่ สองว่า “เจ้าเห็นอะไร” ผมตอบว่า “ผมเห็นหม้อที่กำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่งหันหน้าไปจากทิศเหนือ”

๑๔ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็บอกผมว่า “ความหายนะจากทางเหนือจะถูกปลด ปลอยออกมาเหนือทุกชีวิตบนแผ่นดินยูดาห์”

๑๕ เรากำลังนำตระกูลต่างๆในอาณาจักรภาคเหนือมา” พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “พวกนั้นจะมาที่นี่ แต่ละคนจะตั้งบัลลังก์ของตัวเองไว้ที่ปากประตูทางเข้าของเมืองเยรูซาเล็ม พวก นั้นจะโจมตีกำแพงที่ล้อมรอบเมืองนั้น และโจมตีเมืองทุก เมืองของยูดาห์”

๑๖ และเราจะตัดสินลงโทษพวกมัน สำหรับความชั่วทั้งหมดที่พวก มันทำ คือที่ทอดทิ้งเราไป และไปเผาเครื่องหอมให้กับพระ อื่นๆ และไปก้ม หัวกราบสิ่งที่พวก มันสร้างขึ้น มากับมือ

๑๗ ส่วนเจ้า เยเรมีย์ห์ เตรียมตัวให้พร้อมลุกขึ้น ไปบอกพวก มันทุกอย่างตามที่เราสั่งเจ้า ไม่ต้องกลัวพวก มัน ไม่อย่างนั้น เราจะหาสาเหตุทำให้เจ้าต้องกลัวพวก มันจริงๆ เวลาที่อยู่ต่อหน้าพวกมัน

๑๘ ส่วนเรา วันนี้เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนป้อมปราการเมือง เป็นเหมือนเสาเหล็ก เป็นเหมือนกำแพงทองสัมฤทธิ์ ที่สามารถยืนหยัดสู้กับแผ่นดิน ทั้ง สิ้น สู้กับพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ พวกเจ้าเมือง พวกนักบวช รวมทั้งสู้กับประชาชน

๑๙ คนพวก นั้นจะต่อสู้กับเจ้า แต่พวก มัน จะไม่สามารถเอาชนะเจ้าได้ เพราะเราจะอยู่ปกป้องเจ้า” พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

ยูดาห์ไม่สัต์ชื่อ

๒ พระ คำของพระยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า

๒ “เยเรมีย์ห์ ไปพูดให้กับคนเยรูซาเล็ม ได้ยินว่า พระยาร์เวห์พูดว่า เรายิงจำ ได้ถึงความรักอันมั่นคงที่เจ้ามีให้กับเราเมื่อเจ้ายังเป็นเด็กอยู่ เรายิงจำ ได้ถึงความ รักที่เจ้ามีให้กับ เราในฐานะเจ้าสาว และเรายิงจำ ได้ว่าเจ้าได้ติดตามเราไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

และในดินแดนที่ยังไม่เคยเพาะปลูกมาก่อน” อิสราเอลนั้นถูกแยกออก มาสำหรับพระยาร์เวห์ เป็นผลแรกที่ดีเยี่ยมของสิ่งที่พระองค์ปลูก

ใครที่คิดจะกินส่วนนั้น ก็จะต้องถูกลงโทษ และคนพวกนั้นจะต้องได้รับความหายนะ” พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

๔ พวกเจ้าที่เป็นลูกหลานของยาโคบ ที่เป็นตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อ สายมาจากอิสราเอล ฟังคำของพระยาร์เวห์ไว้ให้ดี

๕ พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “บรรพบุรุษของ เจ้าไม่พอใจเราตรงไหนหรือ พวกเขาดังใจอยากจะไปให้ไกลจากเรา พวก เขาหันไปติดตามสิ่งที่ไร้ค่า ก็เลยทำให้พวกเขาไร้ค่าไปด้วย

๖ บรรพบุรุษของเจ้าไม่ได้พูดว่า ‘พระยาร์เวห์อยู่ที่ไหนแล้ว พระองค์ผู้ ที่ได้นำเราออก มาจากแผ่นดิน อียิปต์

ผู้ที่น่าเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ในดินแดนที่รกร้างและหุบเขาลึก ในดินแดนที่แห่งแล้งและอันตราย ในดินแดนที่ไม่มีใครเคยผ่านเข้าไปมาก่อน เป็นดินแดนที่ไม่เคยมีคนอยู่มาก่อน’

พระยาร์เวห์พูดว่า

๗ แต่เราได้นำเจ้าไปยังแผ่นดิน ดินที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อให้เจ้าได้กินผล ไม้และผลผลิตต่างๆของมัน แล้วเมื่อเจ้าเข้ามาอยู่ เจ้าก็ได้ทำให้แผ่นดินของเราไม่บริสุทธิ์ และเจ้าได้ทำให้มรดกของ เรากลาย เป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง

“พวกนักบวชไม่ได้ถามว่า ‘พระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน’ และคนพวก นั้นที่เชี่ยวชาญกฎ โมเสส ก็ไม่รู้กฎเรา เหล่าผู้เลี้ยงแกะ ก็ได้ทรยศต่อเรา ส่วนพวกผู้พูดแทนพระเจื่อก็พูดแทนพระบาอัล ผู้คนก็ไปติดตามสิ่ง ต่างๆที่ไม่ ได้เป็นประโยชน์กับใครเลย”

๙ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “เพราะฉะนั้นเราจะยัง ได้แย้งกับเจ้าต่อไป และโต้ แย้งกับลูกของ เจ้าและหลานของ เจ้า ด้วย

๑๐ ข้ามไปที่เกาะไซปรัสสิ ไปดูว่าคนที่นั่นทำอะไรกัน หรือไม่ก็ส่งคนไปที่เคด อาร์ ไปสำรวจให้ละเอียด

ไปดูสิว่ามีใครเคยทำอะไรอย่าง นี้เหมือน กับ ที่ยูดาห์บ้างไหม

๑๑ มีชนชาติไหน บ้างที่เอาพระเจ้าของพวกเขาไปแลกกับพระอื่นๆ ไม่มีหรือก นี่ขนาดพระของคนพวก นั้นไม่ใช่พระเจ้า เทียงแต่สักหน่อย

แต่คนของ เราสิ กลับเอาศักดิ์ศรีของเราไป แลกกับของที่ไม่ให้ประโยชน์อะไรเลย

๑๒ ฟาสวรรค์ทั้งหลาย ให้ตกตะลึงกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้

ให้สะดุ้งกลัว และหมดเรี่ยวแรงไป”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้แหละ

๑๓ “ที่เราพูดอย่าง นี้ เพราะคนของ เราได้ทำ สิ่งชั่วร้ายต่อเราสองอย่าง คือ พวกเขาได้ละทิ้งเราซึ่งเป็นนำพุที่ไหลริน เพื่อจะได้ खुดแองเก็บน้ำสำหรับตัวเอง แต่แอง นำพวก นั้นเป็นแอง นำแตกที่กัก เก็บน้ำไม่ได้

๑๔ อิสราเอลเป็นทาสหรือยัง ึง เขาเป็นลูกของคนที่ใช้หรือยัง ึง ไม่ใช่เลย แล้วทำไมเขาถึงได้กลายเป็นเชลยสงครามไป

๑๕ พวกสิงโตได้ขู่ว่ารามใส่อิสราเอล พวกสิงโตได้ส่งเสียงคำรามดังขึ้น พวกสิงโตได้ทำให้แผ่นดิน ของพวก เขาว่างเปล่า

จนไม่เหลือใครเลยในเมืองต่างๆเหล่านั้น

๑๖ แม้แต่ลูกๆของชาว เมมฟิสและชาว ทาปานเฮส

ก็ยังทำให้หัวของเจ้าบาดเจ็บ

๑๗ ที่มันเกิดเรื่องอย่าง นี้ขึ้นกับ เจ้า ก็ไม่ใช่ เพราะเจ้าได้ทอด ทิ้งพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าไปหรือหรือ

ตอน ที่พระองค์นำเจ้าเดินไปตามทางที่ถูก ต้อง

๑๘ แล้วตอน นี้ทำไมเจ้าถึงอยาก จะเดินกลับไปอียิปต์

เพื่อไปดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์เล่า และทำไมเจ้าถึงอยาก จะไปอัสซีเรีย เพื่อไปดื่มน้ำจากแม่น้ำยูเฟรติสเล่า

๑๙ สิ่งชั่วร้ายต่างๆที่เจ้าได้ทำไปจะตีสอนเจ้า และการหันเหไปจาก เราก็คจะทำให้เจ้าได้ รับบทเรียน

เพื่อเจ้าจะ ได้รู้ว่ามันชั่ว ร้ายและขมขื่นแค่ไหนที่เจ้าได้ทอด ทิ้งพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าไป

และเจ้าก็ไม่ได้มีความเกรงกลัวต่อเราเลย”

พระยาห์เวห์ เจ้านายของผผ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิน พูดไว้ว่าอย่างนี้

๒๐ “ที่เราพูดเรื่อง นี้ก็เพราะเมื่อก่อนโน้นเจ้าหักแอกของ เจ้า เจ้ากระซอกเชือกทั้งหลายของเจ้าออก

เจ้าพูดว่า ‘ฉันจะไม่รับใช้พระยาห์เวห์’

แน่ ละ ก็เจ้าเล่นนอนเอกเขนกอย่างกับ โสเภณีอยู่บนเนินเขาสูงทุกลูก และไต่ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น

๒๑ แต่เราปลุกเจ้าขึ้น มาเหมือนเถา องุ่นอย่าง ดีจากเมล็ดที่ดีที่สุดในมือ

แล้ว นี้เจ้ากลายเป็น พันธุ์ไปเป็นองุ่น ป่าได้ยัง ึงกัน

๒๒ ถึงเจ้าจะเอากรดหรือสบู่อารพัดมาล้าง ตัว เจ้าก็ยังคงถูเออะเประอะเปอน ในสายตาเราอยู่ดี

เพราะการกระทำที่ชั่วช้าของเจ้านั้นแหละ”

พระ ยาห์เวห์เจ้า นายของ ผผ พูดไว้ว่าอย่างนั้น

๒๓ “เจ้าพูดได้ยัง ึงว่า ‘ฉันไม่ได้ต่างพร้อย ฉันไม่ได้ติดตามพวกพระบาอัลสักหน่อย’

ดูการใช้ชีวิตของเจ้าในหุบเขาสี ให้รับรู้เสียบ้างว่าเจ้าได้ทำอะไรลงไป

เจ้าทำตัวเหมือนอูฐสาวที่อยู่ไม่ สุขในช่วงฤดูผสมพันธุ์ของมัน

๒๔ เจ้าเป็นเหมือนลา ป่าที่เคยชินกับที่เปล่า เปลี่ยวแห้งแล้งนั้น

หมกมุ่นอยู่กับความอยากของตัวเอง

แล้วก็ดมกลิ่นลม เมื่อถึงเวลาติด สัตว์ของ
นาง
ใครจะไปเหนี่ยวรั้งนางได้ สัตว์ที่ตามหานาง
เพื่อผสมพันธุ์ ไม่มีสัก ตัวที่ต้องตามหา
นางจนหมดแรง
เพราะพวกเขาต่างหานางได้ง่ายๆในฤดูผสม
พันธุ์นั้น
๒๕ ทำไมเจ้าจะต้องวิ่งเท้าเปล่าและหิวน้ำตาม
พระเหล่านั้น
แต่เจ้ากลับพูดว่า ‘ฉันก็เป็นอย่างนี้แหละ ฉัน
รักพระของคนต่างชาติ
และฉันจะไปติดตามพวกพระเหล่านั้น’
๒๖ ก็เหมือนกับที่หัว ขโมยต้องอับอายขาย
หน้าเมื่อถูกจับ
ชาติอิสราเอลก็จะต้องอับอายขาย หน้าอย่าง
นั้นเหมือนกัน
ไม่ว่าจะเป็น ตัวพวกมันเอง หรือพวกษัตริย์
พวกเจ้าหน้าที่ พวกนักบวช หรือพวกผู้
พูดแทนพระเจ้าของพวกมัน
๒๗ เรากำลังพูดถึงคนพวก นั้นที่พูดกับต้นไม้
ว่า ‘ท่านเป็นพ่อของฉัน’
และคนพวก นั้นที่พูดกับก้อนหินว่า ‘ท่านให้
กำเนิดฉันมา’
พวกมันหันหลังให้เรา
ไม่ได้หันหน้าให้เรา
แต่พอพวกมันมีปัญหาก็คือพูดว่า
‘พระ ยะห์เวห์เจ้าข้า ลูกขึ้น มาช่วยพวก เรา
ด้วยเถิด’
๒๘ แล้วไหนละ ยูดาห์ พวกพระที่เจ้าทำขึ้นมา
ให้กับตัวเอง
ให้พวก มันลุกขึ้นมาช่วยพวกเจ้าตอนที่เจ้ามี
ปัญหาสิ
เพราะเจ้ามีพระตั้งมากมายเท่ากับจำนวน
เมืองของเจ้า
๒๙ ทำไมเจ้าถึงเถียงเรา
พวกเจ้าทุกคนทรยศต่อเรา”
พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้แหละ
๓๐ “เราได้ดีลูกๆของพวก เจ้า แต่การ ตีนั้นก็
ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น
พวก เจ้าไม่ได้ รับบท เรียนจากการถูกตี สอน
นั้น
เจ้าได้ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนที่เราส่งมา
เตือนเจ้า เหมือนสิงโตที่หิวจัด

๓๑ พวก เจ้าที่เป็นคนในรุ่น นี้ ให้สนใจสิ่ง
ที่พระยาห์เวห์พูดกับเจ้า
‘เราเป็นเหมือนทะเล ทรายให้กับอิสราเอล
หรือยัง ใจ เราเป็นเหมือนแผ่นดิน ที่มี
มิดให้กับพวกเขาหรือยัง’
ทำไมคนของ เราถึงได้พูดว่า ‘พวก เราเป็น
อิสระไป ไหนก็ได้ พวก เราจะไม่มาหา
พระองค์อีกแล้ว’
๓๒ มีเจ้า สาวที่ไหนลื้มเครื่องประดับของ เธอ
บ้าง
มีเจ้าสาวที่ไหนลื้มชุดแต่งงานของตัวเองบ้าง
แต่คนของ เรากลับลื้ม เรานานชะจนนับ ไม่
ถ้วนแล้ว
๓๓ เจ้านี้เก่งจริงๆเลย ที่แสวงหาคนรักอื่นๆ
และเจ้ายังได้สอนคน อื่นๆให้ทำสิ่งที่ชั่ว ร้าย
ต่างๆแบบเดียวกัน
๓๔ เจ้ามีเลือดติดอยู่ที่ฝ่ามือของเจ้า
เป็นเลือดของคนบริสุทธิ์และคนยากจน
เจ้าไม่ได้พบว่าพวก เขาปล้นบ้านของ เจ้าสัก
หน่อย
แต่เมื่อพูดถึงเรื่องพวกนี้ทั้งหมด
๓๕ เจ้าพูด ว่า ‘ฉันบริสุทธิ์แน่นอน พระ
ยาห์เวห์จะไม่มีวันโกรธฉันแน่’
ดูสิ เรากำลังนำตัวเจ้าไปศาล เพราะเจ้าพูดว่า
‘ฉันไม่ได้ทำบาป’
๓๖ ทำไมเจ้าเปลี่ยนใจง่ายจัง
อียิปต์ก็จะทำให้เจ้ามิด หวัง เหมือน กับที่อัส
ซูเรียทำให้เจ้ามิดหวังมาแล้วก่อนหน้านี้
๓๗ เจ้าจะต้องออกจากอียิปต์ด้วยมือกุมหัว
เพราะพระยาห์เวห์ได้ปฏิเสชนชาติเหล่านั้น
ที่เจ้าไว้วางใจ
พวก เขาจะไม่ทำให้เจ้าประสบความสำเร็จ
หรอก”
๓ “ถ้าผู้ชายหย่ากับภรรยาของเขา แล้ว
เธอก็ไปจาก เขาและไปแต่งงานกับ
ผู้ชายคนใหม่
หญิงคนนั้นจะกลับมาหาสามีคนแรกของเธอ
ได้อีกหรือ
การทำแบบนี้จะไม่ทำให้แผ่นดินแปดเป็น
ไปหมดหรือ *
แต่ยูดาห์ เจ้าได้สาส์นกับคู่นอนคนนั้นคนนั้น
เต็มไปหมด แล้วจึงจะมีหน้ากลับมาหา
เราอีกหรือ”

* ๓:๑ การทำแบบ ... หมดหรือ การกระทำในข้อหนึ่งนี้ ขัดกับกฎของโมเสส ดูได้จากหนังสือ
เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๔:๑-๔

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๒ “เบ็ดตาดูเนินเขาโล่งเตียนพวกนั้นสิ
 แล้วลอง หาดูสิว่ามีที่ไหนบ้างที่เจ้าไม่ เคยมี
 เพศสัมพันธ์
 เจ้านั่งรอพวกมันอยู่ข้างทาง
 เหมือนพวกอาหรับในทะเลทราย
 เจ้าทำให้แผ่นดินแปด เบือนไปด้วยการ
 สู้สอนทางเพศและความชั่วช้าของเจ้า
 ๓ ดังนั้นฝนที่ตกซุกก็เลยถูกยับยั้งไป
 และไม่มีฝนในฤดูใบไม้ผลิ
 เจ้ามีหน้าผากของผู้หญิงที่สอน
 เจ้ามันไม่มีเยางอาย
 ๔ เมื่อตะกี้นี้ เจ้าเพิ่งจะร้องหาเราว่า ‘พระบิดา
 ของฉัน
 พระองค์เป็นเพื่อนกับฉันมาตั้งแต่สาว ๆ’
 ๕ เจ้าพูดว่า ‘พระองค์จะไม่ โกรธฉันตลอดไป
 หรือ
 พระองค์จะไม่โกรธไปตลอดกาลหรือ’
 เจ้าพูดอย่างนี้
 แต่เจ้าก็ทำชั่วมากเท่าที่จะมากได้”

อิสราเอลกับยูดาห์ ที่ห้องที่ชั่วช้า

๖ ต่อมา พระยาห์เวห์พูดกับผม ในสมัยที่
 โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ พระองค์
 พูดว่า “เจ้าเห็นสิ่งที่อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อทำ
 ไหม นางจะขึ้นไปบนเนิน เขาสูงทุก ลูกและ
 ได้ต้นไม้อื่นๆทุกต้น แล้วนางก็จะสอน
 ที่ตรง นั้น ๗ เราก็ได้พูดกับตัว เองว่า ‘หลัง
 จากที่นางได้ทำเรื่องพวก นี้เสร็จ แล้ว นางก็
 จะกลับมาหาเราเอง’ แต่นางก็ไม่ได้กลับ มา
 แล้วยูดาห์น้องสาวจอมทรยศของ นางก็เห็น
 สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ๘ นางเห็นเรื่องสอนทุกเรื่อง
 ที่อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อได้ทำไป และเห็นว่า
 เราได้ขับไล่อิสราเอลไป และเราได้หย่ากับ
 นาง แต่ยูดาห์น้องสาวจอมโกงของ นางก็ไม่
 กลัว และนางก็ไปสอนเหมือนกัน ๙ อัน
 ที่จริง นางเห็นว่าเรื่องสอนของตัวเอง
 นั้นเป็นเรื่องเล็กๆ ดังนั้นนางจึงทำให้แผ่นดิน
 ดินทั้งหมดต้องแปด เบือนไป โดยไปลวง
 ประเวณีกับก้อน หินและต้นไม้ ๑๐ และถึง
 แม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้นมา ยู ดาห์น้อง
 สาวจอมทรยศของนาง ก็ไม่ได้กลับมาหาเรา

ด้วยสิ้น สุดใจของนาง แต่แก๊งทำเท่านั้น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๑๑ แล้วพระ ยาห์เวห์ก็บอกกับผมว่า
 “อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อ ชื่อก็ยิ่งดึกว่ายู ดาห์จอม
 ทรยศ ๑๒ เยเร มีย์ ยาห์ ให้ไปประกาศคำ พูด
 ของเราทางเหนือ พูดว่า
 ‘อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อ กลับมาเถิด’
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ‘เราไม่หนำนิ้วควมวดใส่พวกเจ้าอีกแล้ว
 เพราะเราไม่เมตตา
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 เราไม่สามารถโกรธเจ้าได้ตลอดไปหรือ
 ๑๓ ขอแค่เจ้ายอมรับว่าเจ้าทำบาป
 และยอมรับว่าเจ้าทรยศต่อพระ ยาห์เวห์
 พระเจ้าของเรา
 และยอมรับว่าเจ้าได้ทุ้ม ตัวให้กับพระ ต่าง
 ชาตินามากมายได้ต้นไม้อื่นๆทุกต้น
 และเจ้าไม่ได้ฟังเสียงของเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๑๔ “กลับมาเถอะ ลูกที่ทรยศต่อเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “เพราะเราเป็นนายของเจ้า
 เราจะเอาพวก เจ้ามาเมืองละคน ตระกูลละ
 สองคน
 แล้วเราจะนำเจ้าไปที่ศิโยน
 ๑๕ เราจะให้ผู้เลี้ยงกับเจ้า ที่เราจะเลือกมา
 และพวก เขาจะเลี้ยง ดูเจ้าด้วยความ รู้และ
 ความเข้าใจ ๑๖ เจ้าจะมีจำนวนมากมาย และ
 เจ้าจะเกิดลูก หลานมากมายบนแผ่นดิน ใน
 วัน นั้น” พระ ยาห์เวห์พูดว่าอย่าง นี้ “เมื่อ
 ถึงตอน นั้นคนก็จะไม่ พูดถึงหีบข้อ ดกลง
 ของพระ ยาห์เวห์อีกต่อไป พวก เขาจะไม่
 คิดถึงมันหรือจดจำมันอีกต่อไป พวก เขาจะ
 ไม่คิดถึงมันและจะไม่ ทำมันขึ้น มาใหม่อีก
 ๑๗ ในเวลา นั้น ผู้คนจะเรียกเยรูซาเล็มว่า
 ‘บัลลังก์ของพระยาห์เวห์’ ทุกๆชนชาติจะมา
 รวม ตัวกันในวิหารของพระ ยาห์เวห์ในเมือง
 เยรูซาเล็ม แล้วพวก เขาก็จะไม่ไปทำตาม
 จิตใจที่ชั่วร้ายคือ ดึงของพวก เขาอีกต่อไป
 ๑๘ ในวัน นั้น ครอบครัวยูดาห์และครอบครัว
 อิสราเอลจะออกมาจากดิน แดนทางเหนือ
 พร้อมๆกัน และไปยังดินแดนที่เราได้มอบให้
 กับบรรพบุรุษของเจ้าเป็นมรดก

* ๓:๙ กับก้อนหินและต้นไม้ รูปเคารพส่วนใหญ่ก็ทำมาจากก้อนหินและไม้ เยเรมีย์กำลัง
 ต่อว่าคนที่ไปกราบไหว้พวกพระเจ้าของคนต่างชาติ

๑๙ และเราได้พูดไว้ว่า
 ‘เราอยากจะทำกับเจ้าเหมือนกับลูกๆของเรา
 เอง
 เราจะให้ดินแดนที่น่าชื่นชมยินดีกับเจ้า
 ซึ่งเป็นมรดกที่มี ค่าที่สุดในบรรดาชาติทั้ง
 หลายทั้งปวง’
 และเราได้พูดกับตัวเองว่าเจ้าจะเรียกเราว่า
 ‘พระบิดาของข้าพระองค์’
 และเจ้าจะไม่หันหลังไปจากเรา
 ๒๐ แต่ชุมชนอิสราเอล เจ้าได้ทรยศต่อเรา
 เหมือนกับภรรยาทรยศต่อคนรักของนาง”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๒๑ ฟัง สิ เสียงมาจากบนเนิน เขาโล่ง เตียน
 เหล่านั้น
 มันเป็นเสียงของลูกๆของอิสราเอลที่กำลัง
 ร้องให้คร่ำครวญและอ่อนวอนอย่างน่า
 สงสาร
 เพราะพวกเขาได้ทำทางของตัวเองให้คดไป
 พวกเขาได้ลืมนพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
 ๒๒ พระ ยาห์เวห์พูดว่า “กลับ มาเถอะลูกๆที่
 ทรยศต่อเรา
 เราจะเยียวยารักษาการทรยศของเจ้าเอง”
 ผู้คนก็พูดว่า “เราจะมาหาพระองค์
 เพราะพระองค์เป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
 ๒๓ พวกเนินเขาต่างๆช่วยอะไรไม่ได้แน่นอน
 เสียงร้องอีกที่กบฏเขาก็ไม่มีประโยชน์
 อะไร
 ความ รอดของอิสราเอลอยู่ที่พระ ยาห์เวห์
 พระเจ้าของเราอย่างแน่นอน
 ๒๔ สิ่งที่น่า อับอายนั้นได้กลืน กินสิ่งที่
 บรรพบุรุษของเราหามา ได้ด้วยการ
 ทุ่มเหง่างานอย่างหนัก
 ตั้งแต่เรายังเป็นหนุ่มสาว
 สิ่งเหล่านั้นก็คือฝูง แกะ ฝูง วัว และลูกชาย
 ลูกสาวของพวกเขา
 ๒๕ ขอ ให้เราอนลงในความ อับอายของตัวเอง
 และปล่อยให้ ความ อับอายขาย หน้าคลุม ตัว
 เราไว้
 เพราะว่าเราได้ทำบาปต่อพระ ยาห์เวห์
 พระเจ้าของเรา
 ทั้งเราและบรรพบุรุษของเรา
 ตั้งแต่เรายังเป็นหนุ่มสาวจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

เราไม่ได้เชื่อฟังพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
 เลย”

๑ พระยาห์เวห์พูดว่า
 ๒ “อิสราเอล ถ้าเจ้าจะกลับมาหาเราจริงๆ
 ถ้าเจ้าจะเอาพวก รูป เคารพของ เจ้าไปให้ พัน
 หนาเรา
 ถ้าเจ้าจะไม่โลเล
 ๒ ถ้าเจ้าจะเชื่อสัตย์ ยุติธรรมและจริงใจ
 ตอนที่เจ้าสาบานต่อพระยาห์เวห์
 แล้วเมื่อ นั้นชนชาติต่างๆก็จะได้ รับประทาน
 จากพระองค์
 แล้วพวกเขา ก็จะ ร้องสรรเสริญพระองค์”
 ๓ เพราะพระยาห์เวห์บอกกับคนยูดาห์และ
 เยรูซาเล็มว่า
 “ทุ่งนาที่ยังไม่ได้ไถ ก็ให้เถอะ
 และอย่าหว่านเมล็ดพืชลงไป ในพงหนาม
 ๔ คนยูดาห์และพลเมืองของเยรูซาเล็ม
 ให้ขลิบตัวตัวเองให้กับพระยาห์เวห์
 และขลิบหนังหุ้มใจของเจ้าออกด้วย
 ถ้าเจ้าไม่ทำตามสิ่งเหล่านี้
 ความโกรธของเรา ก็จะเผาเจ้าเหมือนไฟ
 มันจะเผาผลาญ
 และไม่มีใครรักคนที่ดับมันได้
 เพราะการกร ะ ทำต่างๆของ เจ้านั้นชั่ว ร้าย
 เหลือเกิน”

ความหายนะจากทางเหนือ

๕ “ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกกับคนยูดาห์และทำให้คนในเยรูซาเล็มฟังเรื่องนี้ ให้บอกพวกเขา
 ว่า
 เป้าตรงเข้าไป
 และร้องเรียกให้สุดเสียงและบอกว่า
 ‘รวบรวมกันเข้ามา
 และให้เราหนีไปที่ป้อมปราการกันเถอะ’
 ๖ ยกธงขึ้นเตือนศิโยนว่า
 วิงวอนที่หลบภัย อย่าได้รอช้า
 เพราะเราจะนำการทำร้ายล้าง
 และความ หายนะครั้งยิ่ง ใหญ่มาจากทาง
 เหนือ”
 ๗ สิงโตโผล่ออกมาจากถ้ำแล้ว
 และผู้ ที่จะทำลายชนชาติต่างๆเริ่มเดิน ทัพ
 แล้ว
 สิงโตได้ออกจากบ้านเมืองของมัน
 เพื่อมาทำลายแผ่นดินของเจ้า
 เมืองต่างๆของ เจ้าจะพังพินาศและจะไม่มี
 ใครหลงเหลืออยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย

๘ เพราะอย่างนี้ ให้สวมผ้ากระสอบร้องไห้
คร่ำครวญ

เพราะความ โกรธอันร้อนแรงของพระ
ยาห์เวห์ซึ่งไม่ได้หันไปจากเรา

๙ พระยาห์เวห์พูดว่า “ในเวลานั้น
กษัตริย์และพวกแม่ทัพของเขาจะเสียชีวิต
พวกนักบวชจะหวาดผวา
และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจะตกตะลึง”

๑๐ แล้วผมก็พูดว่า “ตายแน่ น่าสยดสยอง
เหลือเกิน พระยาห์เวห์เจ้านายของข้าพเจ้า
พระองค์ได้หลอกคนพวกนี้ และเยรูซาเล็ม
พระองค์บอกพวก เขาว่า ‘พวก เจ้าจะ
ปลอดภัย’ ในขณะที่ ตามกำลังจ่อคอหอย
พวกเขาอยู่”

๑๑ ในเวลานั้น คนพวกนี้และเยรูซาเล็มจะ
ได้ยินว่า “ลมพายูร้อนจากเนินเขาโล่งเตียน
จากถิ่นแห่ง แล่งในทะเล ทราบจะพัดถล่มใส่
คนที่น่าสงสารของเรา มันไม่ได้เป็นลมชนิด
ที่พัดให้เกลบกระจัดกระจายไปหรือเพื่อพัด
ให้สะอาด ๑๒ แต่เป็นลมที่แรงเกิน กว่าที่จะ
มาทำเรื่องเหล่านี้ เราเป็นผู้ ที่ส่งลมนั้นมา
ตอนนี้ เราจะประกาศตัดสินลงโทษพวกเขา”

๑๓ พระองค์ลุกขึ้นมาเหมือนเมฆ
พวงกรมมาของพระองค์แล่นเหมือนพายุ
และพวก ม้าของพระองค์วิ่งไวกว่าพวกนก
อินทรี

ผู้คนพูดว่า “ความหายนะเกิดกับพวก เรา
แล้ว พวกเรากำลังถูกทำลาย”

๑๔ เยรูซาเล็ม ล้างความชั่ว ร้ายออกจากใจ
ของเจ้าชะ

เพื่อว่า เจ้าจะได้ปลอดภัย
เจ้าจะปลอดภัยให้แผ่นดิน ชั่วของ เจ้าอยู่ใน เจ้าไป
นานแค่ไหนกัน

๑๕ แน่นอนที่เราพูดอย่าง นี้ก็เพราะ ว่าที่เมือง
ดานมีคนที่กำลังพูดกัน
และในแถบเนินเขาเอฟราอิมก็มีคนที่กำลังพูด
กันถึงความหายนะนี้

๑๖ ให้บอกชนชาติต่างๆ

อันที่จริง บอกให้พวกเขา รู้เรื่องเยรูซาเล็ม
ข้าศึกกำลังมาจากแดนไกล

และพวก มันก็คุย โวเกินว่าพวก มันจะทำอะไร
กับเมืองต่างๆของยูดาห์บ้าง

๑๗ พวก มันได้ล้อมเมืองไว้เหมือนทหาร ยาม
เฝ้าระวังท้องทุ่ง

ที่เป็นอย่าง นี้ก็เพราะ ว่าเมือง เยรูซาเล็มได้
ทรยศต่อเรา

พระยาห์เวห์ได้พูดว่าอย่างนั้น
๑๘ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับ เจ้าเพราะผลจากการ
ทำชั่วของเจ้าเอง
นี่แหละคือโทษของเจ้า มันขมขื่นจริงๆ
มันจีจิดำใจจริงๆ

เยเรมีย์ห์ร้องไห้

๑๙ ผมรู้สึกป่วยมาก ผมซั๊ก ดิ้นซั๊ก งอด้วย
ความเจ็บปวด

ใจผมแตกร้าว ใจผมเต้นระรัว
แล้วผมก็ทำให้มันสงบลงไม่ได้
เพราะผมได้ยินเสียง แตรออกศึกที่เตือนว่า
กำลังจะเกิดสงคราม

๒๐ หายนะหนึ่งผ่านไป อีกหายนะหนึ่งตามมา
แผ่นดินทั้งหมดได้ถูกทำลายราบคาบ
ทันใดนั้น พวกเดินทัพของผมนั้นก็ถูกทำลาย
ภายในพริบตา พวก ม้าของเดินทัพก็ถูก
ทำลายไปด้วย

๒๑ ผมจะต้องทนดูขงรบอีกนานแค่ไหน
ผมจะต้องฟังเสียงแตรเรียกรบไปอีกนานแค่ไหน
ไหนกัน

๒๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “คนของเราโง่เขลา
พวกเขาไม่รู้จักรเรา
พวกเขาเป็นลูกที่โง่เขลา
และไม่มีสักคนที่เข้าใจ
พวกเขาแคงแต่เรื่องชั่วๆ
แต่พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำดียังไง”

ความหายนะกำลังมา

๒๓ ผมมองไปที่แผ่นดิน ดินมันก็ว่างเปล่าไม่มี
อะไรเลย
แล้วผมก็มองขึ้นไปบนฟ้า สวรรค์ก็ไม่เห็นมี
แสงสว่าง

๒๔ ผมมองไปที่ภูเขาต่างๆพวก มันกำลังสิ้น
ไหว

และเนินเขาต่างๆกำลังสิ้นสะท้อน

๒๕ ผมมองดู และเห็นว่าไม่มีคนเลย
และนกบนฟ้าก็บินหนีไปหมด

๒๖ ผมมอง ดู และเห็นว่าแผ่นดิน ดินที่อุดม
สมบูรณ์กลายเป็นที่แห้งแล้ง
และเมืองต่างๆของ มันก็ถูกหรือทำลาย นั่นก็
เพราะพระ ยาห์เวห์ เพราะความโกรธ
เกรี้ยวของพระองค์

๒๗ เพราะพระยาห์เวห์พูดว่า
“แผ่นดินทั้งหมดจะต้องถูกทำลาย
แต่เราจะไม่ทำลายมันจนหมดเกลี้ยงหรอก

๒๘ เพราะอย่างนี้ แผ่นดินก็เลยร้องไห้
คร่ำครวญ
และฟ้าสวรรค์เบื้องบนก็มีดคร่ำไป
เพราะเราได้พูดไปแล้ว เราคิดแผนออกแผน
หนึ่ง
เราจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกแผนของเรา”

๒๙ เมื่อได้ยินเสียง ม้าและพวกพล ธนู ชาว
เมืองทุกเมืองก็หนีไป
พวกเขาหนีเข้าไปแอบอยู่ในพงไม้
และปีนขึ้นไปแอบอยู่ตามซอกหิน *
เมืองทุกเมืองถูกปล่อยให้ร้าง
ไม่มีใครอาศัยอยู่ในเมืองเลยสักคน

๓๐ เจ้าถูกทำลายจนยับเยินแล้ว
แต่ทำไม่เจ้ายังสวมใส่เสื้อผ้าสี แดง สดอย่าง
นั้น
เพราะเจ้ายังประดับประดาด้วยทองคำ
และยังใช้สีดำทาตาให้สวยงาม
เจ้าทำตัวเองสวยงาม โดยไม่มีประโยชน์
อะไรเลย

คนรักของพวกเขา ก็ปฏิเสธเจ้าแล้ว
และตอนนี้พวกเขาก็หมายจะเอาชีวิตเจ้า
๓๑ เราพูดอย่างนี้ เพราะเราได้ยินเสียง
เหมือนเสียงร้องของผู้หญิง
ที่เดินทวนทวนด้วยความเจ็บปวดจากการ
คลอลูกคนแรก
เราได้ยินเสียงร้องของลูกสาวศิโยน เธอไขว่
คว้าหาอากาศ
เธอยืดแขนออกไปขอความช่วยเหลือ
เธอร้องว่า “ความหายนะเกิดกับฉันแล้ว
เพราะฉันเห็น้อยจนหนีขาดกรไม่ไหว
แล้ว”

ความชั่วช้าของคนยูดาห์

๓๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “วิ่งไปวิ่งมาตาม
ท้องถนนของเยรูซาเล็มสิ แล้วไปดูให้รู้
ว่าเป็นอย่างไร ไปค้นหาดูตามลานเมืองต่างๆ
ถ้าเจ้าสามารถหาเจอแค่คนเดียว ใครก็ได้
ที่ทำในสิ่งที่ถูก ต้องยุติธรรม และเป็นคนที่
เชื่อถือได้ แล้วเราจะยกโทษให้กับเยรูซาเล็ม
๒ คนพวกนี้เมื่อเขาสาบาน พวกเขาสอบ
พูดว่า ‘ฉันขอสาบานโดยพระยาห์เวห์’ พวกนี้
ก็โกหก สาบานส่งๆไปอย่างนั้นเอง”

๓๓ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ต้องการให้คน
สัตย์ซื่อต่อพระองค์ ไซ้ใหม่
พระองค์เขียนตีพวกเขา
แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกลับใจ
พระองค์เกือบจะทำลายพวกเขา
แต่พวก เขาก็ยังไม่ยอมรับการ ตี สอนของ
พระองค์
พวกเขาต่อต้านเหมือนหิน
พวกเขาไม่ยอมกลับใจ

๓๔ แล้วผมพูดว่า “พวกนี้เป็นแค่คนยากจน
พวกเขาโง่เกินกว่าจะได้รับการสอนอะไร
เพราะพวกเขาไม่รู้จักทางของพระยาห์เวห์
และไม่รู้จักกฎต่างๆของพระเจ้าของเขา
๓๕ ผมจะไปหาคนใหญ่คนโต และพูดกับพวก
เขา

เพราะพวกเขารู้จักทางของพระยาห์เวห์
และรู้จักกฎต่างๆของพระเจ้าของเขา”
แต่พวกเขาร่วมกันหัก แยก แล้วดึงเชือกวัว
จนขาด

๓๖ ดังนั้นสิ่งโตจากป่าออกมาจู่โจมพวกเขา
หมาป่าจากทะเลทรายออกมาทำร้ายพวกเขา
เสือ ดาวก็กำลังเฝ้า คอยจับ จ้องเมืองต่างๆ
ของพวกเขา

คนที่ออกมาจากเมืองเหล่านั้นก็จะถูกฉีก ทั้ง
เป็นชิ้นๆ
ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพราะพวก เขาได้ทรยศต่อ
พระเจ้าหลายครั้ง

และพวก เขามักจะออกนอก ลู่นอก ทางของ
พระเจ้า

๓๗ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะยกโทษให้กับเจ้า
ได้อย่างไรกัน

ลูกของเจ้าได้ทอดทิ้งเราไป
แถมพวก เขายังไปสาบานกับพวก พระที่ไม่
มีตัวตน

เราได้ให้ทุกอย่างที่พวกเขาต้องการ
แต่พวก เขากลับสาส์นและมั่วสุมกันตาม
บ้านโสเภณี

๓๘ พวกเขาเหมือนม้าผู้อ้วนพีที่กลัดมัน
แต่ละคนส่งเสียงเรียกเมียเพื่อนบ้าน

๓๙ เราไม่ ควรจะยกโทษพวก เขาเพราะเรื่อง
พวกนี้หรือหรือ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

* ๕:๒๙ ปีขึ้นไปแอบอยู่ตามซอกหิน คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้

“และเราไม่ ควรจะแก้ แค้นชนชาติที่เป็น
อย่างนี้หรือ”

๑๐ ให้บุก เข้าไปในสวน องุ่นและทำลายพวก
มัน

แต่อย่าทำลายจนราบคาบ

ให้ริดกิ่งก้านของเถาองุ่นเหล่านั้น

เพราะพวกมันไม่ได้เป็นของพระยาห์เวห์

๑๑ เพราะว่าคน อิสราเอลและคน ยูดาห์ไม่
จริงใจกับเราครั้งแล้วครั้งเล่า”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๒ พวกเขาพูดโกหกเกี่ยวกับพระยาห์เวห์

พวกเขาพูดว่า “พระองค์จะไม่ทำอะไรพวก
เราหรือ

เรื่องร้ายๆจะไม่เกิดขึ้นกับเราหรือ

และเราก็จะไม่ เจอกับสงครามและความ
อดอยาก”

๑๓ พวกผู้ พุด แทน พระเจ้าจอมปลอมไม่มี
อะไรเลย เป็นแต่ลมๆแล้งๆ

และพระคำของพระเจ้าจะไม่อยู่ในพวกเขา

นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา

๑๔ ดังนั้นผู้คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ มี
ฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด

“เพราะพวกเขาพูดสิ่งต่างๆเหล่านี้

เราจะทำให้คำที่เราใส่ ไว้ในปาก เจ้าเป็น
เหมือนไฟและคนพวก นี้จะเป็นเหมือน
ต้นไม้

และพระ คำต่างๆของพระเจ้าก็จะเผา ผลาญ
พวกเขา

๑๕ ชาวอิสราเอลทั้งหลาย เรากำลังนำชนชาติ
หนึ่งจากแดนไกลมาสู้รบกับพวกเจ้า

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

มันเป็นชนชาติที่เข้มแข็งที่อยู่มาช้านานแล้ว

และมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน

มันเป็นชนชาติที่มีภาษาที่เจ้าไม่รู้จัก

และเจ้าก็ไม่สามารรถเข้าใจสิ่งที่พวกมันพูดได้

๑๖ แล่ง ธนุของพวกเขาคือเหมือนหลุมศพที่
เปิดอ้า

ผู้ชายของพวกเขาคือคนต่างก็เป็นนักรบ

๑๗ พวก เขาจะเขมือบพืช ผลและอาหารของ
เจ้าจนหมด

พวกเขาจะเขมือบลูกชายลูกสาวของเจ้า

พวกเขาจะกินฝูงแกะและฝูงวัวของเจ้า

พวกเขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้า

พวกเขาจะทำลายเมืองที่มีป้อมปราการต่างๆ
ของเจ้า

ป้อมปราการที่เจ้าไว้ใจหนักหนา”

๑๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่แม้แต่ในวันนั้น
เราก็จะไม่ทำลายเจ้าอย่างสิ้นเชิง ๑๙ และถ้า
คนของเจ้าพูดว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์พระเจ้า
ของเราถึงทำสิ่ง ต่างๆเหล่านี้กับเรา’ ก็ให้
เจ้าบอกไปว่า ‘ก็เพราะพวก เจ้าทอด ทิ้งเรา
ไปบูชาพระ ต่าง ชาติในแผ่นดินของ เจ้า ดัง
นั้น เจ้าจะต้องรับใช้พวกต่างชาติในแผ่นดิน
ที่ไม่ใช่ของพวกเจ้าเอง’

๒๐ ให้ประกาศเรื่อง นี้ท่ามกลางลูก หลานของ
ยาโคบ

และทำให้ได้ยินไปถึงยูดาห์ด้วย

๒๑ ฟังเรื่องนี้ให้ดี เจ้าพวกคนโง่ที่ขาดสติ

เจ้าที่มีตาแต่ดันมองไม่เห็น

เจ้าที่มีหูแต่ดันไม่ได้ยิน

๒๒ เจ้าไม่ยำเกรงเราเลยหรือ”

พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

“เจ้าไม่ตัวสั่นบังงูต่อหน้าเราเลยหรือไ้

เราเป็นผู้ตั้งทรายขึ้นเป็นขอบเขตน้ำทะเล
ซึ่งเป็นคำ สั่งถาวรไม่ ให้นำ ทะเลล้ำข้าม มัน
ได้

คลื่นซัด ไปซัด มาแต่มันก็ไม่เคยผันทลายขึ้น
มาได้

และคลื่นร้องสนั่นหวั่นไหว แต่ก็ข้าม มันมา
ไม่ได้ยู่ดี

๒๓ คนพวกนี้คือดั่งและมีใจบงก

พวกเขาหันหลังไปจากเรา

๒๔ พวกเขาไม่ได้พูดในใจว่า

‘พวก เราหน้าจะยำเกรงพระ ยาห์เวห์พระเจ้า
ของเรา

ผู้ที่ให้ฝนกับเรา ตรงตามฤดูกาลของมัน

ไม่ว่าจะเป็นฝนตอนฤดูใบไม้ร่วงกับฝนตอน
ฤดูใบไม้ผลิ

ผู้ที่ทำให้เราได้เก็บเกี่ยวในเวลาที่เหมาะสม’

๒๕ ความ ผิด บาปของพวก เจ้าได้กีดกันเจ้าไม่
ให้ได้รับสิ่งเหล่านี้

และบาปต่างๆของเจ้าก็กีดกันเจ้าไม่ให้ได้รับ
ผลผลิต

๒๖ เพราะมีคนชั่วอยู่ในหมู่คนของเรา

พวก มันล่า เหยื่อของ มันอย่างเงียบเขียบ
เหมือนนายพราน

พวกมันวางกับดักและจับมนุษย์

๒๗ บ้านของพวกมันเต็มไปด้วยคนชั่วโกง

เหมือนกับตะกร้าที่เต็มไปด้วยนก

เพราะอย่างนี้ พวกมันจึงยิ่งใหญ่และร่ำรวย

๒๘ พวกมันทั้งอันทุ้งจู้

มันทำชั่วยิ่งกว่าคนชั่ว

พวกมันไม่ตัดสินใจคิดความ
มันไม่สอบสวนคดีของลูกที่ไม่มีพ่อ
และไม่ให้ความ ยุติธรรมกับคดีของคน
ยากจน
๒๙ เราไม่ควรจะลงโทษคนพวกนี้สำหรับเรื่อง
เหล่านี้หรือหรือ”
นั่นคือสิ่งที่พระยาห์เวห์ถาม
“เราไม่ควรจะแก้ แค้นชนชาติอย่าง นี้หรือ
หรือ”
๓๐ เรื่องน่าขนลุกขน พองและน่า ขยะแขยง
เกิดขึ้นบนแผ่นดินนี้แล้ว
๓๑ พวกผู้ พุด แทน พระเจ้าได้ทำนายเรื่อง
โกหก
ส่วนพวกนักบวชก็ทำในสิ่งที่พวกผู้ พุด แทน
พระเจ้าบอก
คนของเราขอให้มันเป็นอย่างนี้
แต่เจ้าจะอย่างไรเมื่อจุดจบมาถึง

คัตรูรายล้อมเยรูซาเล็ม

๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “คนเบนยามินทั้ง
หลาย
ไปยังที่ปลอดภัยนอกเมืองเยรูซาเล็ม
ให้เป่าแตรในเทโคอา
และส่งสัญญาณเตือนเหนือดินแดน
เบธฮัคเคเรม
เพราะว่าหายนะ
และการทำลายล้างครั้งใหญ่ หลวงกำลังมา
จากทางทิศเหนือ
๒ เรากำลังทำลายนางสาวศิโยน
ผู้งดงามและบอบบาง
๓ พวกคนเลียง แกะและฝูง แกะของพวก เขา
กำลังจะมาโจมตีเธอ
พวกเขาตั้งเต็นท์ล้อมรอบเธอ
พวกเขาแต่ละคนก็เลี้ยงดูสัตว์ในเขตของตัวเอง”
“พวกคัตรูพูดกันว่า “เตรียมสู้ศึกกับเธอ
ลูกขึ้น เราจะบุกตอนเที่ยงวัน”
“อ้าว เช็ง ไกลจะหมดวันแล้ว
เงาของตอนเย็นเริ่มทอดยาวขึ้นแล้ว”
๔ “ลูกขึ้น เราจะบุกตอนกลางคืน
แล้วเราจะทำลายป้อมปราการ”
๖ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
พูด
“ตัดต้นไม้พวกนั้นของเธอซะ
และให้ก่อเนินดินล้อมเมืองเยรูซาเล็ม
นี่เป็นเมืองที่ต้องถูกลงโทษ

เพราะมันเต็มไปด้วยการรุกคืบซุ่มเหง
๗ เยรูซาเล็มดึงดูดความชั่วช้า
เหมือนกับบ่อน้ำที่ดึงดูดน้ำ
ในเมืองเยรูซาเล็มมีแต่ชาวเกียวยู กับความ
รุนแรงและการทำลายล้างทิ้งสิ้น
เราเห็นบาดแผลและการ เจ็บ ป่วยของ เธอ
ตลอดเวลา
๘ เยรูซาเล็ม ฟังคำเตือนนี้ให้ดี
ไม่อย่าง นั้น เราจะหันไปจาก เจ้าด้วยความ
ขยะแขยง
ไม่อย่างนั้น เราจะทำลายแผ่นดินของเจ้าให้
รกร้างและไม่มีคนอยู่”
๙ นี่คือนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดคือ
“พวก ข้าศึกจะค่อยๆเก็บรวบรวมคนที่ยัง
หลงเหลืออยู่ในอิสราเอล
เหมือนกับคนที่เก็บรวบรวมองุ่นจากเถาองุ่น
จะตรวจดูแต่ละกิ่งอีกครั้ง”
๑๐ เราควรจะพูดหรือเตือนใครดี ใครหรือที่จะ
ฟังเรา
พวก เขาไม่ ยอมฟังและไม่ สามารถตั้งใจ ฟัง
ได้
พวก เขาหัวเราะเยาะข่าวสารของพระ
ยาห์เวห์
พวกเขาไม่อยากฟัง
๑๑ ผมเต็มไป ด้วยความ โกรธของพระ
ยาห์เวห์
ผมหมดแรงจากการพยายามจะเก็บมันไว้
พระ ยาห์เวห์พูดว่า “ระบายความ โกรธของ
เจ้าใส่เด็กๆตามถนน
และกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่กำลังคุยกันอยู่
ทั้งสามีและภรรยาจะถูกจับไปด้วยกัน
และคน แก่ เฒ่าก็จะถูก จับในวัย ชราเหมือน
กัน
๑๒ บ้านของพวกเขาจะถูกยกไปให้กับคนอื่น
พร้อมกับไร่นาและภรรยาของพวกเข
เพราะว่าเราจะยื่น แขนออก มาต่อสู้อกับคนที่
อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้”
พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
๑๓ “เพราะพวก เขาทุก คนตั้งแต่คน ต่ำต้อย
ที่สุดไปจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุด
ล้วนแต่แสวงหาประโยชน์ด้วยการใช้กำลัง
และตั้งแต่ผู้พุดแทนพระเจ้าไปจนถึงนักบวช
ล้วนแล้วแต่หลอกลวงกัน
๑๔ พวก เขารักษาบาดแผลคนที่นำสงสารของ
เราอย่างซุ่มงู
พวกเขาพูดว่า ‘สันติสุข สันติสุข’

ทั้งๆที่ไม่มีสันติสุข

๑๕ พวก เขาควรจะละอายเพราะพวก เขาทำ
ในสิ่งที่น่าชะแหยง

แต่พวกเขากลับไม่ละอายสักนิด

แถมยังไม่รู้จักวิธีถ่อมตัวเสียอีก

ดังนั้น พวกเขาจะล้มหายตายจากไปเหมือน
กับคนอื่น ๆ

ในเวลาที่เราลงโทษพวก เขา พวก เขาก็จะ
สะดุดล้มลง”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

๑๖ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด คือ

“ยืนอยู่ริมถนน ให้มองดูแล้วถามหาทางเก่า
แก่

ถามดูว่า ‘ถนนที่ดีสายนั้นอยู่ที่ไหน’

จากนั้นให้เดินไปบนถนนสายนั้น

และจะพบกับความสงบสุขให้ตัวเอง

แต่พวกเขากลับพูดว่า ‘พวก เราจะไม่ไปบน
ถนนสายนั้น’

๑๗ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะตั้งยามไว้ให้กับ
เจ้า

เพื่อให้เขาเตือนว่า “ให้ตั้งใจฟังเสียง แตรให้
ดี”

แต่พวกเขากลับบอกว่า “พวก เราจะไม่ ฟัง
หรือ”

๑๘ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ดังนั้น ประชาชาติต่างๆ
ฟังไว้ให้ดี

และรับรู้ถึงคำให้การที่ต่อต้านคนอิสราเอล

๑๙ แผ่นดิน ฟังเรื่องนี้ไว้ เรากำลังจะนำความ
ทุกข์ทรมานมาให้กับคนพวกนี้

พวกเขาสมควรจะได้รับ มันสำหรับความ คิด
ที่ชั่วร้ายต่างๆอย่างนี้

เพราะพวก เขาไม่ สนใจฟังถ้อยคำต่างๆของ
เรา

ส่วนกฎของเรา พวกเขาก็ปฏิเสธมัน

๒๐ กายานจากเซบา

และแห่งไม้หอมจากแดนไกล

มันจะไม่มีความหมายอะไรสำหรับเรา

เราไม่ยอมรับของ ถวายพวก นี้ของ เจ้าและ
เราก็ไม่พอใจเครื่องเซ่นไหว้ของเจ้า”

๒๑ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดอย่างนี้ว่า

“เรากำลังจะให้สิ่ง ต่างๆที่จะทำให้คน พวก นี้
สะดุดล้ม

ทั้งพ่อทั้งลูก

ทั้งเพื่อนบ้านและเพื่อนพวก เขาต้องตาย
เรียบ”

๒๒ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด คือ

“คนกำลังมาจากดินแดนทางตอนเหนือ
ชนชาติใหญ่ กำลังลุกขึ้นมาจากแดนไกล

๒๓ พวกหน่อค้อนธนูและแหลนหลาว

พวกเขาโหดเหี้ยมไร้ความปราณี

เสียงของพวกเขาดังกึกก้องเหมือนทะเล
พวกเขาขึ้นมา

พวกเขาเข้าสู่สงครามอย่างเป็นทางการ
เพื่อมาโจมตีเจ้า นางสาวศิโยน”

๒๔ พวกเราได้ยินเกี่ยวกับข่าวนี้

มือไม่อ่อนปวกเปียกไป

ความเจ็บปวดครอบงำเรา

เหมือนผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูก

๒๕ อย่อออกไปในทุก

และอย่าเดินบนถนน

เพราะศัตรูมีดาบ

หันไปทางไหนก็มีแต่เรื่องน่าสยดสยอง

๒๖ ประชาชนที่น่า สงสารของผม ให้ใส่เสื้อ
กระสอบ

และเอาซีเถ่ามาใส่หัวตะ

ร้องไห้และคร่ำครวญ

เหมือนกับว่าลูกชายคนเดียวของเจ้าตาย

ร้องไห้อย่างขมขื่นเพราะความหายนะจะเกิด
ขึ้นกับพวกเราในทันทีทันใด

๒๗ “เยเร มี ยาห์ เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นนัก
วิเคราะห์โลหะ

ในหมู่คนของเรา

เพื่อว่าเจ้าจะรู้และวิเคราะห์หนทางของพวก
เขาได้

๒๘ คนพวกนี้ทั้งหมดปลุกปั่นการกบฏ
เดินไป ทัวเพื่อคอยยุยงให้เกิดความไม่ พอใจ

ขึ้น

พวกเขาเป็นเหมือนทองแดงและเหล็ก

พวกมันเป็นนักทำลาย

๒๙ พัดลมทั้งหลายเป่าให้ไฟร้อนแรงขึ้น

ตะกั่วจะหลอมละลายไป

แต่การที่จะหลอมคน เหล่า นี้ให้บริสุทธิ์นั้นก็
ไร้ประโยชน์

เพราะคนชั่ว ร้ายยังไม่ถูกแยกออก ไปจาก
พวกเขา

๓๐ คนเยรูซาเล็มได้ฉายาว่า ‘แร่ เงินที่ถูก
ปฏิเสธ’

เพราะพระยาห์เวห์ได้ปฏิเสธพวกเขา”

เยเรมีย์สั่งสอนในวิหาร

(ยรม. ๒๖:๑-๖)

๗ ^๑นี่คือถ้อยคำที่เยเรมีย์ได้รับจากพระยาห์เวห์ คือ

^๒“เยเรมีย์ ให้ไปยืนอยู่ในประตูวิหารของพระยาห์เวห์ และประกาศข้อความนี้ออกไป

“พวกเจ้าชายผู้ดาห์ทั้ง หลายที่กำลังเดินผ่านประตูนี้เข้ามาเพื่อนมัสการพระยาห์เวห์ ฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดให้ฟัง ^๓นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด “ถ้าเจ้าทำตัวดี เราก็จะอาศัยอยู่ที่นั่นกับเจ้า ^๔อย่าไปหลงเชื่อคำพูดที่ลอลกลวงเหล่านี้ นั่น เป็นวิหารของพระยาห์เวห์ วิหารของพระยาห์เวห์ ^๕แต่ถ้าเจ้าทำพิธีทางและการกระทำต่างๆของเจ้าดีจริงๆ และให้ความเป็นธรรมต่อกันและกัน ^๖ถ้าเจ้าไม่กดขี่คนต่างถิ่น เด็กกำพร้า และแม่หม้าย ถ้าเจ้าไม่ทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ต้องแห้ง ไหลในที่แห่งนี้ และถ้าเจ้าไม่นมัสการพระอื่นๆเพราะมันมีแต่จะทำให้เจ้าเจ็บตัวเปล่าๆ ^๗เราก็จะยอมให้เจ้าอาศัยอยู่ในที่แห่งนี้ ในดินแดนที่เราได้มอบให้กับบรรพบุรุษของเจ้าไว้ตลอดไป”

“เจ้ากำลังไว้วางใจในคำพูดที่ลอลกลวงที่ไร้ค่าเหล่านั้น ^๘เจ้าไปขโมย ไปฆ่า ไปมีชู้ ไปสัญญาที่เจ้าไม่ คิดจะรักษา ไปเผาเครื่องหอมให้พระบาอัล และไปบูชาพระอื่นๆที่เจ้าไม่รู้จัก ^๙แล้วกลับมายืนอยู่ต่อหน้าวิหารนี้ ที่มีชื่อของเราอยู่ แล้วพวกเจ้าก็พูดว่า ‘พวกเราได้รับความรอดแล้ว’ อย่างนั้นหรือ ที่เจ้าทำอย่างนี้ ก็เพื่อเจ้าจะได้กลับไปทำเรื่องชั่วช้าพวกนั้นอีกใช่ไหม ^{๑๐}เจ้าเห็นวิหารนี้ ที่มีชื่อเราตั้งอยู่ กลายเป็นช่องโหว่ไปแล้วใช่ไหม แม้แต่เราเองก็ยังไม่เห็นมันเป็นอย่างนั้นเลย” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๑๑}“พวกเจ้าคนยูดาห์ ไปสิ ไปยังสถานที่ของเรา ที่อยู่ในซีโลห์ ^{๑๒}เราได้อาศัยที่นั่นเป็นที่แรกสำหรับให้ชื่อของเราสถิตอยู่ ไปดูสิว่าเราได้อะไรกับมันบ้าง เพราะความชั่วช้าของอิสราเอลคนของเรา ^{๑๓}แล้วตอนนี้ พวกเจ้าคนอิสราเอลก็ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายพวกนี้” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น “และถึงแม้เราได้เตือนเจ้าตั้งแต่เนิ่นๆแล้ว แต่เจ้ากลับไม่ฟังเรา แถมเมื่อเราเรียกเจ้า เจ้าก็ไม่ตอบเสียอีก ^{๑๔}ดังนั้น เราจะทำกับวิหารที่มีชื่อของเราตั้งอยู่ ที่เจ้าไว้วางใจกันหนา และเราจะทำกับสถานที่ที่เราได้มอบให้กับบรรพบุรุษของเจ้า อย่างเดียวกับที่เราทำกับซีโลห์ ^{๑๕}เราจะเหวี่ยงเจ้าออกไปให้พ้นหน้าเรา เหมือนกับที่เราเคยเหวี่ยงพวกพี่น้องของ เจ้าทั้งหมด พวกที่สืบเชื้อสายมาจากเอฟราอิม”

^{๑๖}“ส่วนเจ้าเยเรมีย์ ไม่ต้องอธิษฐานเพื่อคนกลุ่มนี้ และไม่ต้องร้องไห้ให้พวกเขาด้วย เจ้าไม่ต้องอธิษฐานต่อเราให้กับพวกเขา เพราะคำอธิษฐานจะไม่ถึงเรา เราจะไม่ฟังเจ้า ^{๑๗}เจ้าไม่เห็นหรือยัง iva พวกมันกำลังทำอะไรในเมืองยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม ^{๑๘}พวก ลูกๆ กำลังเก็บฟืน ส่วนพวกพ่อกำลังจุดไฟ พวกผู้หญิงกำลังนวดแป้งทำขนมปังสำหรับเจ้า แม่แห่งสวรรค์ กำลังเทเครื่องดื่มบูชาถวายพระอื่นๆเพื่ออย่าโมโหเรา” ^{๑๙}พระยาห์เวห์พูดว่า “พวก เขาคิดว่ากำลังยังไม่โหเราหรือไม่เลย อันที่จริง พวกเขากำลังทำกับตัวเองต่างหาก พวกเขากำลังต้องอับอายขายหน้า”

^{๒๐}ดังนั้นนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ เจ้า นายของ ผมพูดคือ “ความโกรธและความแค้นของเรากำลังจะเทออกมายังวิหารนี้ เเทใส่ทั้งคน สัตว์ ต้นไม้ตามท้องทุ่ง และผลผลิตจากพื้นดิน ความโกรธของเราจะเผาไหม้อยู่ และจะไม่มีวันดับ”

*๗:๔ **นี่เป็นวิหาร** พระยาห์เวห์คงเป็นการโฆษณาชวนเชื่อว่าปลอดภัยแน่นอนเนื่องจากก่อนหน้านั้นพระยาห์เวห์ได้ปกป้องวิหารในเมืองเยรูซาเล็มไว้ จากการถูกโจมตีของอัสซีเรีย ดูได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๑๘-๑๙

๗:๑๒ **ซีโลห์** เป็นบ้านเกิดของซามูเอลและเอลี หีบแห่งคำสัญญาเคยเก็บไว้ที่นั่นก่อนหน้าที่จะมีกษัตริย์ ดูได้จากหนังสือ ๑ ซามูเอล ๑-๔

พระยาห์เวห์อยากให้เชื่อฟังมากกว่าให้เครื่องบูชา

๒๑ นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล พูด “เพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้าไปในเครื่อง เช่น ไห้วของเจ้าด้วยกินเนื้อชะด้วย ๒๒ ตอนที่เราพาบรรพบุรุษของพวก เจ้าออกมาจากอียิปต์นั้น เราไม่ได้สั่งอะไรพวก เขาเลยเกี่ยวกับเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่อง เช่น ไห้ว เราไม่ได้บอกบรรพบุรุษของพวก เจ้าให้ทำอย่างนั้น ๒๓ แต่สิ่งที่เราสั่งให้พวกเขาทำ คือ ให้ฟังเสียงของเรา แล้วเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นคนของเรา ให้เจ้าเดินในทางที่เราสั่งเจ้า นั่นจะเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเจ้า”

๒๔ “แต่พวก เขาไม่ยอมฟัง และทำเป็นหูทวนลม กลับไปทำตามความต้องการชั่วๆของตัวเอง พวก เขากลับเดินถอยหลัง แทนที่จะเดินไปข้างหน้า ๒๕ ตั้งแต่วัน นั้นที่บรรพบุรุษของเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ เราได้ส่งพวกผู้รับ ใช้ของเราพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ไปหาพวกเจ้าทุกวัน ๒๖ แต่พวก เขาไม่ ยอมฟังเรา และไม่ ยอมเงี่ยหูฟัง พวกเขาคือดั่งหัวแข็ง พวกเขารู้ว่าร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษของพวกเขาสี้อีก”

๒๗ “เยเร มี ยาห์ เจ้าจะเอาคำ พูดทั้งหมดนี้ไปบอกกับพวก เขา แต่พวก เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจะเรียกพวก เขา แต่พวก เขาจะไม่ ตอบเจ้า ๒๘ เจ้าจะต้องบอกกับพวก เขาว่า “นี่คือชนชาติที่ไม่ ยอมฟังเสียงของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการดี สอนจากพระองค์ ความจริงได้ตายไปเสียแล้ว และมันก็หายไปจากปากของพวกเขา”

หุบเขาแห่งการฆ่า

๒๙ “เยเรมียาห์ ตัดผมของเจ้าทิ้งไป แล้วขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญบนเนินเขาโล้นเตียนซะ เพราะพระยาห์เวห์ได้ปฏิเสธและทอดทิ้งคนรุ่นนี้ที่ยังไม่โหพระองค์ไปแล้ว ๓๐ เพราะพวกคนยูดาห์ ได้ทำในสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “พวก เขาได้เอาสิ่งที่น่าขยะแขยงมาไว้ในวิหารที่มีชื่อของ เราสถิตอยู่ เพื่อทำให้วิหารนั้นเป็นมลทินไป ๓๑ พวก เขาสร้างที่ สูงของโท เฟทที่อยู่ในหุบเขาของบุตร ชายของอี นู โนมเพื่อเผาลูกชายลูกสาวตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เราไม่

เคยสั่งหรือไม่เคยแม้แต่จะคิด ๓๒ ดังนั้น วันนั้นจึงกำลังจะมา ถึง” พระ ยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “วันที่จะไม่มีใครพูดถึงโทเฟทและหุบเขาของบุตรชายของอี นู โนมอีก เลย แต่ผู้คนจะเรียกมันว่า หุบเขาแห่งการฆ่า และพวก เขาจะฝัง ศพไว้ที่โท เฟท จนกระทั่งไม่เหลือที่ให้ฝัง ศพอีกต่อไป ๓๓ ส่วนศพของชนชาตินี้ก็จะกลายเป็นอาหารของนกในอากาศ และของพวกสัตว์ป่าบนพื้นดิน และจะไม่มีใครไล่พวกมันไป ๓๔ เราจะทำให้เสียงสนุกสนาน เสียงงานรื่นเริง และเสียงของเจ้า บ่าวและเจ้า สาวหยุดลงในบ้าน เมืองยูดาห์และตามท้อง ถนนของเมืองเยรูซาเล็ม เพราะดินแดนนี้จะถูกปล่อยทิ้งร้าง”

๓๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “ในเวลา นั้น พวกเราจะขุดกระดูกของบรรดาคนชั่วร้ายแห่งยูดาห์ ของพวกแม่ทัพ ของพวกนักบวชของพวกผู้ พูด แทนพระเจ้า และของชาวเมืองเยรูซาเล็มออกมาจากหลุมฝัง ศพของพวก เขา ๓๖ แล้วพวก เขาจะเกลี้ยกระดูกของคนพวกนี้ออก ภายใต้ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆบนท้องฟ้า สิ่งเหล่านี้ที่คนเยรูซาเล็มรักและรับ ใช้ ที่พวก เขาติดตามและแสวงหา และที่พวก เขากราบไหว้บูชากระดูกของพวก เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน และจะไม่เอาไปฝัง พวกมันจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนดิน

๓๗ ส่วนคนเหล่านี้ นั้นที่ยังหลง เหลืออยู่ก็อยากตายมากกว่ามีชีวิตอยู่ คนพวกนี้คือคนที่หลง เหลืออยู่จากตระกูลชั่ว ชั่วนี้ คนพวกนี้จะไปอยู่ในที่อื่นๆที่ เหลือ ซึ่งเราได้ขับไล่พวกเขาไป” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนั้น

ความบาปและการลงโทษ

๓๘ “เยเร มี ยาห์ เจ้าต้องบอกสิ่ง นี้กับคนยูดาห์ว่า ‘พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้คือเมื่อคนล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นมาอีกแล้วหรือ ถ้าคนหลงไปจากทาง เขาจะไม่วกกลับมาอีกแล้วหรือ ๓๙ แล้วทำไมคนพวกนี้ถึงได้หันหนีไปจากเรา ทำไมเยรูซาเล็มถึงหันหนีไปจากเราอยู่เรื่อย พวกเขายึดอยู่กับการหลอกลวง ไม่ยอมหันกลับมาหาเรา

๖ เราได้ฟังพวกเขาอย่างตั้งใจ
แต่พวกเขาพูดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง
ไม่มีใครกลับใจจากความชั่วเลย
หรือพูดว่า “ฉันทำอะไรลงไป”
พวกเขาทั้งหมดหันไปตามทางของตัวเอง
เหมือนม้าที่วิ่งหือเข้าสู่สนามรบ
๗ แม่แต่คน กระสาบน ฟากิ ยังรู้เวลาที่ถูก
กำหนดให้กับมัน
นกเขา นกนางแอ่น และนกกระเรียนนั้นเฝ้า
คอยเวลาที่จะอพยพไป
แต่คนของ เรากลับไม่รู้ว่พระเจ้า
ยาร์เวห์คิด
ห้วงอะไรจากเขา”
๘ “พวกเขาจะพูดได้อย่างไรว่า ‘พวกเขา
ฉลาด’
และ ‘พวกเขามีกฎของพระยาห์เวห์’
อันที่จริง พวกเขาคิดลอกกฎได้ใช้ปากกาของ
เขาโกหก
จึงทำให้กฎของพระยาห์เวห์โกหกไปด้วย
๙ คนฉลาดถูกบลหู
พวกเขาถูกทำให้ขวัญหนีดีฝ่อ และพวกเขา
ก็ถูกจับ
พวกเขาไม่ยอมรับพระคำของพระยาห์เวห์
แล้วพวกเขาจะอ้างว่าตัวเองฉลาดได้อย่างไร
๑๐ ดังนั้นเราจะยกเมฆของพวกเขา ไปให้กับ
คนอื่น
แล้วก็ยกไร่ นาของพวกเขา ไปให้กับพวก
เจ้าของใหม่
เพราะจากคนที่ยากจนที่สุดไปจนถึงคนรวย
ที่สุดก็ล้วน แต่มีแนว ไน้มที่จะหาผล
ประโยชน์จากความรุนแรง
และจากพวกผู้พูดแทนพระเจ้าไปจนถึงพวก
นักบวช ต่างก็พูดโกหก
๑๑ พวกเขารักษาบาดแผลของคนที่น่าสงสาร
ของเราอย่างชู้ยๆ
แล้วก็พูดว่า ‘สันติสุข สันติสุข ทั้งๆที่ไม่มี
สันติสุข’
๑๒ พวกเขาควรจะละอายใจ ที่ทำในสิ่งที่น่า
ขยะแขยง
แต่พวกเขา กลับไม่ละอายใจเลย
แถมพวกเขายังไม่รู้จักถ่อมตัวด้วย
ดังนั้น พวกเขาจะต้องล้มลงด้วยกับกับคน
อื่นที่ล้มลง
ในเวลาที่เราลงโทษพวกเขา พวกเขาจะต้อง
ล้มลง” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
๑๓ “เราจะเก็บรวบรวมผลผลิตของพวกเขา เขา
ไป” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“จะไม่มีฝูงน้เหลืออยู่บนเขาอีกต่อไป
จะไม่มีลูกมะเดื่ออยู่บนต้นอีก
และใบของมันก็จะเป็นเหี่ยวแห้งไป
ทุก สิ่งทุกอย่างที่เราให้กับพวกเขา ก็จะสูญ
เสียไป
๑๔ คนพูดกันว่า ‘พวกเรา มัวนั่งทำอะไรกัน
อยู่ที่นี่
รวบรวมกันและยก พวกกันเข้าไปในเมืองที่
มีป้อมปราการ ถ้าจะถูกทำลายก็ให้ไป
ถูกทำลายที่นั่นเถอะ
เพราะพระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าของ เราได้
กำหนดไว้แล้วว่า พวกเขาจะต้องพินาศ
และพระองค์ทำให้เราคิดมยาพิช
เพราะว่าเราทำบาปต่อพระองค์’
๑๕ พวกเขา รอคอยความสุข แต่กลับไม่มี
อะไรดีขึ้นเลย
พวกเขา รอคอยเวลาแห่งการเยียวยา แต่ดูสิ
กลับมีแต่ความน่ากลัว”
๑๖ พระยาห์เวห์พูดว่า “มีเสียงทัพ ม้าคำราม
มาจากเมืองดาน
แผ่นดินทั้ง สิ้นสิ้น สะเทือนไปด้วยเสียงร้อง
ของม้าฉกรรจ์
พวก มันจะมากลืน กินแผ่นดิน และทุกสิ่งทุก
อย่างที่อยู่บนแผ่นดินนั้น
พวกมันจะกลืนกินเมืองและคนที่อาศัยอยู่ใน
นั้น
๑๗ เรากำลังส่งมาท่ามกลางพวกเจ้า
เป็นพวกผู้พิชที่ไม่มีความเมตตาสะกดได้
พวกมันจะกัดพวกเจ้า”
พระยาห์เวห์บอกว่าอย่างนั้น
๑๘ ผมรู้สึกเศร้าจับใจ
ใจของผมเหนียวอ่อน
๑๙ ผมได้ยินเสียง ร้องของคนที่ผม รักจาก
แดนไกลว่า
“พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในศิโยนหรือ
กษัตริย์ของศิโยนไม่ได้อยู่ในเมืองหรือ”
พระยาห์เวห์พูดว่า “แล้วทำไมพวกเขาถึงยั่ว
โมโหเรา
ด้วยรูปเคารพจากต่างชาติที่ไม่เที่ยงแท้เล่า”
๒๐ ผู้คนพูดว่า “ฤดูเก็บเกี่ยว ก็ผ่านไป แล้ว
หมดหน้าร้อนแล้ว
แต่เราก็กังไม่ได้รับการช่วยชีวิตเลย”
๒๑ คนที่ผม รักบาด เจ็บ ผมก็เลยบาด เจ็บไป
ด้วย
ผมรู้สึกหมดหวัง และใจผมเต็มไปด้วยความ
ท้อแท้

๒๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “ไม่มียาในกิเลอาดเลย หรือ ไม่มีหมอยูที่นั่นเลยหรือ ทำไมถึงไม่มีใครรักษาคนที่เรารักเลย”

๑๗ **๑** ผมอยากจะให้หิวของ ผมเติมไป ด้วยน้ำ

และดวงตาของผมเป็นน้ำพุแห่งน้ำตา ผมจะได้ร้องให้ทั้งวันทั้งคืน ผมจะได้ร้องให้ให้กับคนที่ผมรักที่ถูกฆ่า

๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราหวังเหลือเกินว่าเราจะมีที่หยุดพัก

สำหรับคนเดินทางในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง เพื่อว่าเราจะได้ทิ้งคนของเรา

และไปให้พ้นๆพวกเขา

เพราะพวกเขาทุกคนเป็นคนเล่นซู้

และเป็นกลุ่มของคนซี้โกง

๓ พวกเขาโกงลึนของพวกเขาก็เหมือนคันทนู และพวกเขาประสบความสำเร็จในแผ่นดินนี้ ด้วยการหลอกลวง ไม่ใช่ด้วยความสัตย์ซื่อ

เพราะพวกเขาทำชั่วซ้ำแล้วซ้ำอีก และพวกเขาก็ไม่รู้จักเราด้วย”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๔ “พวกเขาปกป้องตัวเองจากเพื่อนบ้าน และแม้แต่พี่น้องของพวก เจ้าเองก็ยังไม่ไว้ใจไม่ได้

เพราะพี่น้องทุกคนซี้โกง

และเพื่อนบ้านทุกคนก็ชอบนินทา

๕ ผู้คนโกงเพื่อนบ้านของเขาเอง

และไม่พูดความจริง

พวกเขาสอนลึนตัวเองให้พูดโกหก

พวกเขาทำให้ตัวเองเหนื่อยอ่อนด้วยการทำผิด

๖ เยเรมีย์ฯ บ้านของเจ้าตั้งอยู่ท่ามกลางคนซี้โกง

พวกเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๗ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด คือ

“เรากำลังจะหลอมพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยไฟ และทดสอบพวกเขาด้วยไฟ

ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้แล้ว

เราจะทำอะไรให้กับคนที่น่าสงสารของเราได้ อีกหรือ

๘ ลึนของพวกเขาก็เหมือนคันทนู

เขาพูดโกหกด้วยปากของเขา

พวก เขาแต่ละ คนพูดกับเพื่อนบ้านอย่างเป็นมิตร

แต่ในใจกลับคิดหา ทางเอา เปรียบเพื่อนบ้านอยู่

๙ เพราะเรื่องพวก นี้ สมควรที่เราจะลงโทษ พวกเขาอีกครั้ง ไม่ใช่หรือ” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

“สมควรที่เราจะแก้แค้นชนชาติที่ทำตัวอย่างนี้ ไม่ใช่หรือ”

๑๐ พระ ยาห์เวห์พูดว่า “เราจะร้องให้ คร่ำครวญให้ภูเขา

และเราจะร้อง เพลงงาน ศพให้ฟูง หย้าในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

เพราะพวก มันถูกทิ้งร้างว่างเปล่า เพื่อจะได้ไม่มีใครเดินผ่านมา

และพวกมันก็ไม่ได้ยินเสียงวัวในแผ่นดินนั้น แม้แต่คนบนท้องฟ้าไปจนถึงสัตว์ ป่าก็หนีไป

กันหมดแล้ว

พวกมันไปกันหมดแล้ว

๑๑ เราจะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นกองหิน

เป็นที่อยู่ของหมาใน

และเราจะทำให้บ้านเมืองในยูดาห์กลายเป็นซากปรักหักพัง

ที่ไม่มีใครเหลือสักคน”

๑๒ มีใครที่เฉลียวฉลาดพอที่จะเข้าใจ

เรื่อง นี้บ้าง และขอให้คนที่พระ ยาห์เวห์พูดด้วย อธิบายเรื่อง นี้ให้หน่อยว่าทำไมแผ่นดินถึงถูกทำลาย

ทำไมต้องถูกเผาและทิ้งร้างเหมือนทะเล ทราบที่ไม่มี ใครเดินผ่าน

๑๓ แล้วพระ ยาห์เวห์ก็พูดว่า “ที่เป็นอย่าง นี้เพราะพวกเขาทอดทิ้งกฎของเรา ที่เราได้ให้ไว้ต่อ หน้าพวกเขา พวกเขาไม่ฟังเสียงของเรา

และพวกเขาก็ไม่เดินตามกฎนั้น ๑๔ แต่พวกเขา ยืนกรานที่จะทำตามจิตใจที่ตื้อ ตึง

ของตัวเอง พวกเขาหันไปติดตามพระบาอัล เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาสอนให้

พวกเขาทำ” ๑๕ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล

พูด คือ “เราจะทำให้คนพวก นี้ต้องกลืนกิน ความขมขื่น

และเราจะทำให้พวกเขาเค็มด้วยพิษ ๑๖ เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป

ตามชนชาติต่างๆที่พวกเขา และบรรพบุรุษของพวกเขา ไม่ เคยรู้จักมาก่อน เราจะส่ง

ดาบตาม ล่าพวกเขาไป จนกว่าเราจะทำลายพวกเขาจนสิ้นซาก”

๑๗ นี่คือนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด

“ให้ไต่รตรองดูถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แล้วไปเรียกพวก ผู้ หญิงที่รับจ้างร้องไห้ในงานศพมา

ให้ไปเชิญพวกผู้หญิงที่ชำนาญในเรื่องนี้มา”
๑๘ ผู้คนพูดว่า

“ให้พวก นางมาเร็วๆแล้วมาร้องไห้ให้พวก เรา
น้ำตาจะได้ไหลออกมาจากตาของพวกเรา และเปลือก ตาของพวก เราจะ ได้มีน้ำตาไหลนอง”

๑๙ เพราะได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญจากศิโยนว่า

“เราถูกทำลายถึงขนาดนี้ได้ยังไง

พวกเรอ้าบอขายเหลือเกิน

เพราะพวกเรถูกบีบบังคับให้ทิ้งแผ่นดินนี้ เมื่อพวกศัตรูพังทลายบ้านของพวกเรา”

๒๐ ไปเรียกพวก ผู้ หญิง และบอกพวก เขา ว่า “พวก ผู้หญิง ให้ฟังพระ คำของพระ ยาร์เวห์

และฟังว่าพระองค์พูดอะไร

ให้สอนลูกสาวของพวก เจ้าถึงวิธีร้องไห้ไว้ทุกข์

และให้ผู้ หญิงไปสอนเพื่อนบ้านของเธอให้ร้องเพลงไว้ทุกข์นี้ด้วย ที่ว่า

๒๑ โธ่ ความตายเข้ามาทางหน้าต่างแล้ว มันเข้ามาในป้อมปราการของเราแล้ว มันมาเพื่อกำจัดเด็กๆให้หมดไปจากถนน และกำจัดคนหนุ่มออกจากสี่แยกต่างๆ”

๒๒ เยเรมีย์ให้พูดเรื่องพวกนี้
นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด “ศพคนจะกองกัน

อยู่บนพื้นเหมือนมูลสัตว์ เหมือนฟอนข้าวที่ถูกทิ้งไว้หลังเก็บเกี่ยว และไม่มีใครไปเก็บรวบรวมมัน”

๒๓ พระยาร์เวห์พูดว่า

“อย่าให้คนฉลาด

โอ้อวดสติปัญญาของตัวเอง

อย่าให้คนแข็งแรง

โอ้อวดความแข็งแรงของตัวเอง

และอย่าให้คนรวย

โอ้อวดความร่ำรวยของตัวเอง

๒๔ แต่ให้คนที่โอ้อวด โอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือ

ให้เขาโอ้อวดว่าเขามีความเข้าใจและรู้จักเรา

เขารู้ว่าเรคือยาร์เวห์ ผู้ที่มีความรักมั่นคง มีความยุติธรรม และมีความชอบธรรมในแผ่นดินนี้ และเขาก็รู้ว่าเราชอบใจในเรื่องพวกนี้”
พระยาร์เวห์พูดว่าดังนี้

๒๕ พระ ยาร์เวห์พูดว่า “วันเหล่านั้กำลังจะมาถึงแล้ว วัน ที่เราจะจัดการลงโทษทุกคนที่ทำพิธี ขลิบแต่เปลือกนอก ๒๖ เราจะลงโทษอียิปต์ ยูดาห์ เอโดม อัมโมน และโมอับ และเราจะลงโทษคนพวก นั้นทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งและเข้าพิธีโกนผม จอน ๗ เพราะพลเมืองของชนชาติอื่นๆทั้งหมด ยังไม่ ได้ทำพิธี ขลิบ แต่คนอิสราเอลทั้งหมดยังไม่ ได้ทำพิธีขลิบที่ใจ”

พระยาร์เวห์กับรูปเคารพ

๑ คนอิสราเอล ให้ฟังสิ่งที่พระ

๑๐ ยาร์เวห์พูดกับเจ้า ๒ พระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้คือ

“อย่าไปเรียนรู้วิถีทางของชนชาติต่างๆ และอย่ากลับรากฏารณต่างๆบนท้องฟ้า ใช้ ชนชาติต่างๆพากันเกรงกลัวสูงเหล่านั้น

๓ ประเพณีต่างๆของคนต่างชาตินั้นไม่มีประโยชน์

คนหนึ่งในพวกนั้นจะตัดต้นไม้จากป่า มันเป็นผลงานที่ช่างแกะสลักทำขึ้นมากับมือ และกับเครื่องมือของเขา

๔ เขาตกแต่งมันด้วยเงินและทอง เขาเอาค้อนตอกตะปูยึดมันไม่ให้โคลงเคลง

๕ พวกมันเป็นเหมือนหุ่นไล่กาในไร่แดงกว่าพวกมันพูดไม่ได้

ต้องให้คนอุ้มไปเพราะเดินเองก็ไม่ได้ อย่าไปกลัวพวกมัน

เพราะมันทำร้ายเจ้าไม่ได้หรอก และมันก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้เหมือนกัน”

๖ พระ ยาร์เวห์ ไม่มีใครยิง ใหญ่ไปกว่าพระองค์อีกแล้ว

ชื่อของพระองค์ยิ่งใหญ่และทรงพลัง

๗ จะมีใคร กันที่ไม่ยำเกรงพระองค์ พระองค์เป็นกษัตริย์ของชนชาติต่างๆ

พระองค์สมควรจะได้รับความยำเกรง

เพราะไม่มี ใครเหมือน กับพระองค์แม้แต่คนฉลาดของทุกชนชาติ

* ๙:๒๒ **เข้าพิธีโกนผมจอน** เป็นพิธีทางศาสนาของคนที่ไม่ใช่ยิว พระเจ้าห้ามไม่ให้ทำ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ ๑๙:๒๗

และคนฉลาดของอาณาจักรทั้งหลาย
 ๘ พวกนั้นทั้งใจทั้งมือ
 พวกเขาเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่มีประโยชน์
 และครูผู้สอนของเขาก็ือต้นไม้นั่นเอง
 ๙ เงินที่ถูกทุบเป็นแผ่นนั้นก็เอามาจากทวาร
 ชิช

ส่วนทองก็เอามาจากอุฟาสุ
 รูปเคารพต่างๆที่ชนชาติทั้ง หลายกราบไหว้
 บูชานั้นก็เป็นผล งานของช่างแกะสลัก
 และเป็นฝีมือของช่างทอง
 เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นทำจากผ้าสีม่วง
 พวกมันทั้งหมดเป็นผลงานของช่างผู้ชำนาญ
 ๑๐ แต่พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้
 พระองค์เป็นพระเจ้าที่มี ชีวิตจริงๆและเป็น
 กษัตริย์ตลอดกาล

แผ่นดินสั่นสะเทือนเมื่อพระองค์โกรธ
 และชนชาติต่างๆยอมไม่สามารถต้านทาน
 ความโกรธของพระองค์ได้

๑๑ พระ ยาห์เวห์พูดว่า “นี่คือสิ่งที่พวก เจ้า
 จะต้องบอกกับพวก เขา ในเมื่อพระพวก นั้น
 ไม่ได้สร้างฟ้า สวรรค์และแผ่นดิน โลกขึ้นมา
 พวก มันก็จะ ต้องพินาศไปจากแผ่นดิน โลก
 และฟ้าสวรรค์”

๑๒ แต่พระ ยาห์เวห์เป็นผู้ สร้างแผ่นดิน โลก
 ด้วยพลังกำลังของพระองค์
 พระองค์เป็นผู้ก่อ ตั้งโลก นี้ขึ้น มาด้วยสติ
 ปัญญาของพระองค์
 และเป็นผู้กางฟ้า สวรรค์ออกด้วยความ รู้ของ
 พระองค์เอง

๑๓ เมื่อพระองค์พูดมันเหมือน กับเสียงน้ำบน
 ฟ้าสวรรค์

แล้วเมฆหมอกก็ลอยขึ้นมาจากสุดขอบโลก
 พระองค์สร้างสายฟ้าแลบขึ้นสำหรับฝน
 ส่วนสายลมก็พัดออกมาจากคลังของ
 พระองค์

๑๔ มนุษย์ทุกคนใจเขลาเบาปัญญา
 พระองค์ทำให้ช่างทองทุกคนต้องละอายใจที่
 ทำรูปเคารพขึ้นมา

เพราะรูป เคารพเหล่านี้มันของ เขาเป็นสิ่งที่
 หลอกลวง
 พวกมันไม่หายใจเสียด้วยซ้ำ

๑๕ พวกมันไม่มีความหมาย เป็นผลงานที่น่า
 หัวเราะเยาะ

เมื่อเราลงโทษพวกมัน พวกมันก็จะพินาศไป
 ๑๖ ส่วนพระเจ้าของยา โคบนั้น ไม่เหมือนรูป
 เคารพพวกนี้

เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่ง
 และอิสราเอลก็เป็นเผ่าที่เป็นสมบัติส่วน ตัว
 ของพระองค์
 พระนามของพระองค์คือพระ ยาห์เวห์ผู้มี
 ฤทธิ์ทรงสิ้น

การทำลายล้างกำลังมา

๑๗ ชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่ในป้อมปราการ
 เก็บกระเป๋ากของเจ้าขึ้นจากพื้น

๑๘ เพราะพระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
 “เรากำลังเหวี่ยงคนบนโลกตอนนี้
 และเราจะทำให้พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมาน
 แบบที่พวกเขาจะต้องรู้สึกจริงๆ”

๑๙ สงสารผมด้วย เพราะผมได้รับบาดเจ็บ
 แผลของผมมันเจ็บปวดยิ่งนัก
 แล้วผมก็พูดว่า แน่ล่ะ นี่คือการเจ็บ ปวด
 ของผม

และผมก็ต้องอดทนกับมัน

๒๐ เต็นท์ของผมถูกทำลาย
 เชือกเต็นท์ของผมก็ขาดหมด
 พวกลูกๆทั้งหมดไป
 ไม่มีลูกเหลือสักคน

ไม่มีเหลือใครไว้คอยขี้งี้เต็นท์ของผมเลย
 คนยกมานเต็นท์ขึ้นก็ไม่มี

๒๑ เพราะคนเลี้ยงแกะนั้นใจเขลา
 พวกเขาไม่แสวงหาพระยาห์เวห์
 นั่นเป็นเหตุที่พวกเขาไม่ประสบความสำเร็จ
 และฝูง แกะของพวกเขา ก็กระจัดกระจายไป
 หมด

๒๒ มีเสียงรายนาดังมา มันกำลังมาทางนี้
 เสียงกระหึ่มจากทางแผ่นดินทางเหนือ
 มันจะเปลี่ยนบ้านเมืองของยูดาห์ให้เป็นซาก
 และให้กลายเป็นโพรงหมาใน

๒๓ พระ ยาห์เวห์เจ้าข้า ผมรู้ว่าคน เราไม่
 สามารถกำหนดชะตาชีวิตของตัวเองได้
 คน เราไม่สามารถบอกได้ว่าอนาคตจะเกิด
 อะไรขึ้น บ้างและไม่สามารถบอกได้ว่า
 เขาจะทำอะไรได้บ้างในอนาคต

๒๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดติสอนผมเถิดแต่
 ขอให้ทำอย่างยุติธรรม
 อย่าได้ทำด้วยความ โกรธเลย ไม่อย่าง นั้น
 พระองค์จะทำให้ผมถึงจุดจบ

๒๕ ขอ ให้ระบายนความโกรธเกรี้ยวของ
 พระองค์กับชนชาติต่างๆที่ไม่รู้ จัก
 พระองค์

และกับตระกูลต่างๆที่ไม่ได้อิฐฐานต่อพระองค์ เพราะชนชาติพวกนั้นได้กลืนกินยาโคบ พวกเขาได้กำจัดเขา แลก็ยังพบบ้านของเขาด้วย

ฝ่าฝืนพันธสัญญา

นี่คือถ้อยคำที่เยเรมีย์ห์ได้รับจาก

๑๑

พระยาห์เวห์ พระองค์พูดว่า ^๒“ฟังถ้อยคำเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาไว้ให้ดี แล้วเข้าไปบอกชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ^๓ให้บอกพวกเขาว่า นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้คือ ‘คนที่ไม่ยอมฟังถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญานี้ จะต้องถูกสาปแช่ง’ ^๔เป็นถ้อยคำที่เราได้สั่งกับบรรพบุรุษของเจ้าไว้ ตอนที่เราพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์ ออกจากเตาไฟเหล็ก เราได้บอกกับพวกเขาว่า ให้เชื่อฟังเรา และทำตามคำสั่งต่างๆเหล่านี้ นี่ที่เราได้สั่งให้เจ้าทำแล้วเจ้าจะเป็นคนของเรา และเราก็จะเป็นพระเจ้าของเจ้า”

^๕ที่เราทำอย่างนี้ก็เพื่อทำให้คำสัญญาที่เราได้สาบานไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าเป็นจริง คำสัญญานั้นคือ “เราจะให้แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้อุดมสมบูรณ์เหมือนกับที่มันเป็นอยู่ตอนนี้” แล้วผมก็ตอบว่า “อาเมน ขอให้มันเป็นตามนั้นเถิดพระยาห์เวห์”

^๖แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “ให้ประกาศถ้อยคำเหล่านี้ ตามเมืองต่างๆของยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็มว่า ‘ฟังถ้อยคำแห่งคำสัญญานี้ และให้ทำตามถ้อยคำเหล่านั้น’

^๗ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะเราเตือนบรรพบุรุษของเจ้า นับตั้งแต่วันที่เรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ เราเตือนพวกเขาอย่างไม่หยุดหย่อนว่าให้ฟังเสียงของเรา

^๘แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง หรือเอียงหูมาฟัง แต่ละคนก็หันไปตามจิตใจที่ตื้อตึงชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเราจะนำการลงโทษทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับคำสัญญานี้ ให้มาตกลงบนพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ยอมทำตามสิ่งที่เราสั่งให้พวกเขาทำในคำสัญญานี้”

^๙แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “เราพบแผนชั่วของคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม

๑๐ พวกเขาได้หันไปทำสิ่งชั่วร้ายที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาทำ พวกบรรพบุรุษนี้เป็นพวกแรกที่ไมยอมฟังถ้อยคำต่างๆของเรา พวกเขาไปติดตามรับใช้พระอื่นๆ คนอิสราเอลและคนยูดาห์ได้ละเมิดคำสัญญาที่เราได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา”

^{๑๑}ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์พูดคือ “เรากำลังจะนำความหายนะมาสู่พวกเขา และพวกเขาจะไม่มีทางหลบหนีไปได้ พวกเขาจะร้องขอความช่วยเหลือจากเรา แต่เราจะไม่ฟังพวกเขา ^{๑๒}หลังจากนั้นชาวเมืองต่างๆของยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มก็จะไปร้องขอให้คร่ำครวญเอากับพระต่างๆที่พวกเขาเผาเครื่องหอมถวาย แต่พระปลอมพวกนั้นจะไม่ช่วยพวกเขา ในเวลาที่พวกเขากำลังเดือดร้อน

^{๑๓}ยูดาห์ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะตามเมืองต่างๆของเจ้า มีแต่พระต่างๆมากมาย และตามท้องถนนในเมืองเยรูซาเล็ม เจ้าก็ตั้งแท่นบูชาให้กับรูปเคารพที่หน้าอับอายไปทั่วทุกหนแห่ง พวกมันใช้สำหรับเผาเครื่องหอมให้พระบาอัล

^{๑๔}ส่วนเจ้าเยเรมีย์ห์ อยู่ๆได้อิฐฐานให้กับคนพวกนี้ และอย่าได้คร่ำครวญหรือวิงวอนให้กับพวกเขาด้วย เพราะเราจะไม่ฟังในเวลาที่พวกเขาต้องการตอนที่เดือดร้อน

^{๑๕}ยูดาห์ที่รักของเรา มาทำอะไรวินิจฉัยของเรา

เห็นอยู่ว่านางได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมาย เครื่องเซ่นไหว้ของเจ้าจะถูกเอาไปจากเจ้า เพราะเจ้าสนุกสนานกับความชั่วช้าของเจ้า”

^{๑๖}ครั้งหนึ่งพระยาห์เวห์เคยเรียกเจ้าว่า “ต้นมะกอกเขียวสวย สดพร้อมผลที่เอร็ดอร่อย”

แต่เดี๋ยวนี้ ด้วยเสียงที่เหมือนกับพายุใหญ่ พระองค์จะจุดไฟเพื่อเผาเจ้า และกิงก้านของเจ้าก็จะหักลง

^{๑๗}และพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่ปลุกเจ้า

ได้สั่งให้ความหายนะนี้เกิดขึ้นกับเจ้าที่พระองค์ทำอย่างนี้ก็เพราะความชั่วร้ายที่ชาวอิสราเอลและยูดาห์ทำ พวกเขาจะไม่ไหวพระองค์ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้กับพระบาอัล

แผนชั่วร้ายต่อเยเรมีย์ห์

๑๘ พระยาห์เวห์ที่ได้เปิด เผยแผนการของ พวกเขาให้กับผม เพื่อผมจะได้รู้

๑๙ ผมเป็นเหมือนแกะว่า งายที่กำลังถูกลูกาไปเชือด ผมไม่รู้ว่ามีพวก เขาได้วางแผนชั่วร้ายต่อผม พวก เขาพูดว่า “ให้พวกเรา ทำลายต้นไม้กับผลของ มันและให้เรตัด เยเร มี ยาห์หรือจากแผ่น ดินของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ และอย่าให้ใครจดจำชื่อของ เขาอีกต่อไป”

๒๐ แต่พระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้พิพากษาที่เที่ยง ธรรม ผู้ที่ทดสอบความคิด และจิตใจของมนุษย์

ขอ ให้ผมได้ เห็นพระองค์แก่ แค้นพวก เขา ด้วย เกิด เพราะผมได้ร้อง เรียนต่อพระองค์ แล้ว

๒๑ ดังนั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับคนอานา โธท คนที่กำลังพยายามจะฆ่า เยเรมีย์ห์ คนที่พูดว่า “ถ้าแกหยุดพูดแทน พระยาห์เวห์ พวกเราก็คงจะไว้ชีวิตแก”

๒๒ ดังนั้นนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพูด “เรากำลังจะลงโทษพวกเขา คนหนุ่ม ของพวก เขาจะถูกฆ่า ตายในสงคราม พวก ลูกชายลูกสาวของพวกเขา เขาจะตายเพราะ ความหิวโหย

๒๓ จะไม่มีใครรอดชีวิตสักคน เพราะเราจะ นำความหายนะมาให้กับชาวอานาโธท ตอน ที่เราลงโทษพวกเขา”

เยเรมีย์ห์บ่นให้พระเจ้าฟัง

๑๒ * พระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าโต้ แย้ง กับพระองค์ในศาล

พระองค์ได้รับการตัดสินว่าถูกเสมอ แต่ข้าพเจ้าอยากจะถูกถึงความ ยุติธรรมกับ พระองค์

ทำไมคนหลอกลวงถึงได้เจริญเอาเจริญเอา ทำไมพวกวางแผนชั่วถึงประสบความสำเร็จ

๒ พระองค์ปลุกพวก เขาแล้วพวก เขาก็หยิ่ง รากลงไป

และเจริญงอกงามแถมยังออกลูกด้วย พวกเขาพูดถึงพระองค์บ่อยๆ

แต่พวกเขาไม่จริงใจต่อพระองค์เลย

๓ แต่พระยาห์เวห์ พระองค์ผู้รู้จักข้าพเจ้า พระองค์เคยเห็นข้าพเจ้าและพระองค์เองก็ เคยทดสอบจิตใจของข้าพเจ้าแล้ว

ขอ ให้พระองค์ลากพวก นั้นไปเหมือนลาก แกะไปเชือดเถิด

คัตัดพวกมันไว้รอวันเชือดเถิด

๔ แผ่นดินจะแห้งแล้งไปอีกนานแค่ไหน และหญ้าในท้อง ทุ่งทุก ที่จะเหี่ยวแห้งไป ถึง เมื่อไหร่

เพราะความชั่วช้าของคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น พวกสัตว์และนกถึงถูกกวาดไปเรียบร้อย

สิ่ง นี้ก็จะเกิดขึ้นด้วย เพราะพวก เขาพูดว่า “พระองค์ไม่ เห็นหรอกว่าจะเกิดอะไร ขึ้นกับเรา”

พระเจ้าตอบเยเรมีย์ห์

๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “ถ้าเจ้าวิ่ง แข่งกับมนุษย์ที่มีเท้าเหมือนกับ

เจ้าและพวกเขาทำให้เจ้าหมดแรง เจ้าจะไปวิ่งแข่งกับม้าได้ยังไง

ถ้าเจ้ายังสะดุดล้ม ลงในแผ่น ดินที่มีความ

ปลอดภัย แล้วเจ้าจะทำ ยัง ไงในป่า ที่บริมแม่น้ำ จอร์แดน

๖ ที่เราพูดอย่าง นี้ก็ เพราะแม้แต่ผี น่องและ ญาติสนิทของเจ้า

ยังวางแผนทรยศเจ้าเลย ถึงพวกเขาจะร้องเรียกหาเจ้าสุดเสียง

ก็อย่าได้ไปหลงเชื่อพวกเขา ถึงแม้พวกเขาจะพูดหวานกับเจ้า

พระยาห์เวห์ได้ทอดทิ้งยูดาห์คนของพระองค์

๗ พระยาห์เวห์พูดว่า เราได้ทอดทิ้งวิหารของเราไป

เราได้ละทิ้งมรดกของเราไป เราได้ทิ้งยูดาห์คนที่เรารักไว้ในเงื้อม มือศัตรู

ของนาง

๘ คนที่เราเรียกว่าคนของ เราได้กลายเป็น เหมือนสิ่งโตป่าต่อเรา

นางได้ส่งเสียงคำรามใส่เรา ดังนั้น เราจึงเกลียดนาง

๙ คนของ เรากลาย เป็นเหมือนนกปล่อย สำหรับเราหรือยังไง

หรือมีนกปล่อยเหยื่อรายล้อมนางอยู่หรือ รวบรวมสัตว์ป่าทั้งหมดเข้ามา

๑๐ คนเลี้ยง แกะหลาย คนทำลายไร่ ทุ่งนของ เรา

พวกเขาได้เหยียบย่ำส่วนแบ่งของเราจนราบเรียบ

พวกเขาได้ทำให้ส่วนแบ่งที่เรา รักกลายเป็นทะเลทรายร้าง

๑๑ พวกเขาได้ทำให้มันกลายเป็นที่ดินเปล่าประโยชน์

ดังนั้นที่ดินที่เปล่าประโยชน์นั้นจึงร้องทุกข์ต่อเรา

ที่ดินทั้งหมดถูกปล่อยร้างว่างเปล่า

แต่ก็ไม่มีใครสนใจใยดี

๑๒ ดังนั้นนั่นก็ทำลายจึงเดินทางมาจากที่แห่งแล้งในทะเลทราย

ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะดาบของพระ ยาร์เวห์กำลังกลืนกินจากสุดปลายโลกด้านหนึ่งไปสุดปลายอีกด้านหนึ่ง

ไม่มีสันติสุขสำหรับสิ่งมีชีวิตหน้าไหนทั้งสิ้น

๑๓ พวกเขาปลุกข้าวสาลี

แต่กลับเก็บเกี่ยวหามา

พวกเขาทำงานอย่างเห็นเดเห็น

แต่กลับไม่ประสบความสำเร็จ

แล้วพวกเขาจะต้องอับอายกับผลผลิตของตัวเอง

เพราะพระ ยาร์เวห์จะระบายความ โกรธใส่พวกเขา”

คำสัญญาที่พระยาร์เวห์ให้กับเพื่อนบ้านของอิสราเอล

๑๔ พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้ คือ “เกี่ยวกับพวกคนชั่ว ข้าที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่อยู่ใกล้กับมรดก ที่เราได้ให้กับคนอิสราเอลนั้น เราจะถอนรากพวกเขาจากแผ่นดินของตัวเอง และถอนรากครอบครัวของยูดาห์ออกไปจากพวกเขาด้วย

๑๕ หลังจากถอนรากพวกเขาแล้ว เราก็จะแสดงความเมตตาให้กับพวกเขาอีกครั้ง เราจะพาพวกเขา กลับ มา ให้แต่ละคนกลับไปยังมรดกของตัวเอง และแต่ละคนก็จะได้กลับไปยังที่ดินของตัวเอง

๑๖ ในอดีตพวกเขา เคยสอนคนของเราให้สาบานกับพระ บา อัส แต่ตอนนี้ถ้าพวกเขา เรียบ วัฏฏี ทางของคนของเราจริงๆโดยสาบานในนามของเรา ด้วยการพูดว่า ‘พระยาร์เวห์มีชีวิตรอยู่แน่ฉันใด ...’ ถ้าทำอย่างนี้พวกเขา ก็จะเจริญขึ้นท่ามกลางคนของเรา

๑๗ แต่ถ้าพวกเขา ไม่ ยอมฟัง เราก็จะถอนรากชนชาตินี้ และทำลายมันทิ้งอย่างแน่นอน” พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้

ผ้าคาดเอวของเยเรมีย์ห์

๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับผมอย่าง นี้ว่า **๑๓** “ไปซื้อผ้าคาด เอวที่ทำจากผ้า ลินินมาผืนหนึ่ง แล้วเอามาคาดเอวเจ้าไว้ แต่อย่าเอามันไปแช่น้ำ”

๒ ผมก็เลยไปซื้อผ้าตาม ที่พระ ยาร์เวห์สั่ง แล้วเอามันมาคาดเอวผมไว้

๓ หลังจากนั้นพระยาร์เวห์ก็พูดกับผมเป็นครั้งที่สองว่า

๔ “ให้เอาผ้าที่เจ้าซื้อมา ที่คาดเอวเจ้าอยู่ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส แล้วเอามันไปซ่อนไว้ในซอกหิน”

๕ ผมจึงไป และเอามันไปซ่อนไว้แถวแม่น้ำยูเฟรติสตามที่พระยาร์เวห์สั่งผมไว้

๖ หลังจากนั้นผ่านไปหลายวัน พระยาร์เวห์ก็พูดกับผมว่า “ลุก ขึ้นแล้วให้ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส ไปเอาผ้าที่เราสั่งให้เจ้าเอาไปซ่อนไว้ที่นั่น”

๗ ดังนั้น ผมจึงไปที่แม่น้ำยูเฟรติส แล้วไปหาผู้ผืนนั้น และเอามันออกมาจากที่ซ่อน แต่ผ้านั้นเปียกหมดแล้ว จะเอาไปใช้ทำอะไร ก็ไม่ได้

๘ แล้วพระยาร์เวห์ก็พูดกับผมว่า

๙ “นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์พูด ‘เราจะทำลายความเยือก หยิ่งของยู ดาห์และเยรูซาเล็มเหมือนผ้าชิ้นนี้แหละ’

๑๐ คนชั่ว ข้าพวก นี้ ที่ไม่ ยอมฟังเสียงเรา ที่ไปเดินตามจิตใจที่ตอตั้งของพวกเขา และที่ไปติดตามรับ ใช้พระอื่น และไปก้มกราบอยู่ต่อ หน้าพวกเขา พระ นั้น คนพวก นี้ก็จะเป็นเหมือนผู้ผืนนี้ ที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

๑๑ ผ้าที่ติดอยู่ที่เอวของคนใส่ยังงี้ เราก็ทำให้คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทุกคนติดอยู่กับเราอย่างนั้นเหมือนกัน” พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“เราอยากให้พวกเขาเป็นคนที่ของเรา และนำชื่อเสียง คำสรรเสริญ และสง่าราศีมาให้กับเรา แต่พวกเขา กลับไม่ยอมฟัง”

คำเตือนต่อยูดาห์

๑๒ “ดังนั้นให้เอาข่าว นี้ไปบอกกับพวกเขา พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดไว้ว่า

อย่างนี้ 'ให้ทุก ไบควรรจะมีเหล่า อุ่นอยู่เต็ม' แล้วพวก นั้นก็จะพูดกับ เจ้าว่า 'พวกเราไม่รู้ หรือ ยัง ไงว่าทุก ไบควรรจะมีเหล่า อุ่นอยู่เต็ม'

๑๓ เจ้าก็จะต้องบอกพวก นั้นว่า พระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่าง นี้ 'เรากำลังจะทำให้ คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน นี้เนิ่นมามากจน หมด ทั้งกษัตริย์ทุก คนที่นั่งบนบัลลังก์ของดา วิด พวกนักบวช พวกผู้พูดแทนพระเจ้า และคน ทั้งหมดในเยรูซาเล็ม

๑๔ และเราจะบดขยี้ผู้คนเข้าใส่กัน และ บดขยี้แม่แต่พ่อแม่เข้าใส่ลูกๆของเขา” พระ ยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“เราจะไม่ละเว้น สงสาร หรือเมตตาปราณี ต่อพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้พินาศไป”

๑๕ เอียงหูเข้ามา อย่าได้หึงผยอง เพราะพระยาร์เวห์ได้เตือนไว้แล้ว

๑๖ ถวายเกียรติให้กับพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของท่านก่อนที่จะคำมิด และก่อนที่เท้าท่านจะสะดุด ล้มบนเนิน เขา ตอนพลบค่ำ

ในช่วงที่พวกท่านรอดคอยแสงอรุณนั้น พระองค์จะทำให้มันกลับกลายเป็นความมิด มิดและมิดมัว

๑๗ ถ้าพวกท่านไม่ยอมฟังสิ่งนี้ ผมก็จะร้องไห้ให้กับความ หึง ผยองของ ท่าน ผมจะหลั่งน้ำตาอย่างขมขื่นและน้ำตาก็จะ ไหลพรากจากตาของผม

เพราะฝูง แกะของพระ ยาร์เวห์ถูก จับเอา ไป เป็นเชลยแล้ว

๑๘ ให้บอกกษัตริย์และแม่ของกษัตริย์ว่า “ให้ลงมานิ่งในที่หนึ่งที่ต่ำต้อย

เพราะมงกุฎอันแสนสวยของพวกเจ้าได้หล่น จากหัวของพวกเจ้าแล้ว

๑๙ พวกเมืองต่างๆของเนเกบก็ถูกปิดไปหมด แล้ว

และก็ไม่มีใครไปเปิดมัน

ยูดาห์ถูกไล่ออกไปแล้วหมดทุกคน ถูกไล่ออกไปจนหมดเกลี้ยง”

๒๐ พระยาร์เวห์พูดว่า “เงยหน้าดูพวกที่กำลัง มาจากทางทิศเหนือสิ

ฝูงแกะที่เจ้าได้มา ไปอยู่ที่ไหนหมดแล้ว

แกะที่สวยงามของเจ้าอยู่ที่ไหน

๒๑ เจ้าจะว่ายัง ไงเมื่อคนที่เจ้าเคยฝึก อบรม เพื่อจะได้ออกเป็นมิตรกับเจ้า

แต่พวกเขากลับแต่งตั้งคนเหล่านั้นให้มาเป็น หัวหน้าเจ้า

เจ้าจะไม่ เจ็บเหมือนผู้ หญิงที่กำลังจะคลอด ลูกหรือ

๒๒ และถ้าเจ้าสงสัยในใจว่า ‘ทำไมเรื่องพวกนี้ถึงได้เกิดขึ้นกับฉัน’

มันเป็นเพราะความ ผิดอันใหญ่ หลวงของเจ้า เอง

ที่กระโปรงของเจ้าถูกลกขึ้นมา และเจ้าก็ถูกข่มขืน

๒๓ ชาวเอธิโอเปียเปลี่ยนสีผิวตัวเองได้หรือ เสือดาวเปลี่ยนลายจุดของมันได้หรือ

ถ้าได้ พวกเจ้าที่ได้รับการเรียนรู้ให้ทำในสิ่งที่

ชั่วช้า ก็เปลี่ยนมาทำดีได้เหมือนกัน

๒๔ ดังนั้นเราจะทำให้พวก เขากระจัดกระจาย ไป

เหมือนเกลบที่ถูกลมของทะเลทรายพัดปลิว ไป

๒๕ นี่เป็นส่วนแบ่งของเจ้า ที่เราได้ชิงออกมาให้กับเจ้า”

พระยาร์เวห์พูดอย่างนั้น “ส่วนแบ่งที่เราได้ชิงให้กับเจ้า

เราทำอย่างนี้ก็เพราะเจ้าได้ลืมนเรา แล้วหันไปไว้วางใจในสิ่งที่ไม่จริง

๒๖ เราเองจะยกกระโปรงขึ้นคลุมหัวเจ้า เพื่อคนจะได้เห็นความอับยศอดสูของเจ้า

๒๗ เราได้เห็นการสาธอนของเจ้า การให้ท่าของเจ้า

อุบายแยบยลที่เจ้าใช้สาธอนบนเนิน เขา ต่างๆ

เราได้เห็นพิธีกรรมที่น่าขยะแขยงที่เจ้าได้ทำ ในท้องทุ่งนั้น

แล้วเจ้าจะต้องเสียใจ เยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าจะไม่บริสุทธิ์ไปอีกนานเท่าไร”

ภัยแล้งและผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม

๑๔ นี่คือคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่ มา ถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับภัยแล้งว่า

๒ “ยูดาห์ร้องไห้เศร้าโศก ประดูเมืองต่างๆของเธอก็ทรุดโทรม

ความมิดปกคลุมแผ่นดิน และเสียงร้องไห้ขมขื่นของเยรูซาเล็มก็ดัง ขึ้น

๓ พวกคนชั้นสูงส่งคนใช้ออกไปหาหน้า พวกเขาไปที่แอ่งเก็บน้ำแต่ก็หาหน้าไม่ได้

ก็เลยกลับมาพร้อมกับเหยือกเปล่าๆ
 พวกเขาอุ้มอายุชายหน้าก็เลยคลุมหัวไว้
 ๔ เพราะพื้นดินก็แตกกระแหง
 เพราะไม่มีฝนตกลงมาบนแผ่นดิน
 คนโถนาก็อุ้มอายุ
 จนต้องคลุมหัวไว้
 ๕ แม้แต่แม่กวางในทุ่งโล่งออกลูกแล้วทิ้งลูก
 ไป
 เพราะไม่มีหญ้าให้กิน
 ๖ พวกลาป่ายืนอยู่บนยอดเนินเขาโล้นเตียน
 พวกมันหอบเหมือนพวกหมาใน
 ดวงตาของพวกมันปิดลง
 เพราะไม่มีฝักหญ้าจะให้กิน
 ๗ พระยาห์เวห์เจ้าข้า
 ถ้าความ ผิดของพวก เราย้อนกลับ มาสนอง
 เราเอง
 โปรดทำอะไรสัก อย่างเพื่อเห็น แก่พระนาม
 ของพระองค์เอง
 เพราะเราเคยห็น หลังให้พระองค์หลายต่อ
 หลายครั้ง
 เราได้ทำบาปต่อพระองค์
 ๘ พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์คือผู้ที่อิสราเอล
 กำลังรอคอย พระองค์คือความหวังของ
 อิสราเอล
 และเป็นพระผู้ช่วยของเขาในยามยาก
 แต่ทำไมพระองค์ถึงทำเหมือนเป็นคน แปลก
 หน้า
 หรือนักท่องเที่ยวที่ค้างแรมแต่คืนเดียว
 ๙ ทำไมพระองค์ถึงทำเหมือนคนที่ประหลาด
 ใจ
 ทำเหมือนนักรบที่ไม่สามารถช่วยคนที่เขา
 มาช่วย
 พระ ยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์อยู่ท่ามกลาง
 พวกเราที่นี่
 คนเขาเรียกพวกเราด้วยชื่อของพระองค์ ขอ
 อย่าได้ทอดทิ้งพวกเรา”
 ๑๐ พระยาห์เวห์พูดถึงคนพวกนี้ว่า
 “มันเป็นเรื่องจริงที่ว่า
 เท้าของพวก เขาชอบเดินไป เรื่อยและพวก
 เขาก็ไม่ควบคุมมันไว้
 ดังนั้นตอนนี้พระ ยาห์เวห์จะไม่ ยอมรับพวก
 เขา
 พระองค์จะจดจำความผิดที่พวกเขาได้ทำไป
 และพระองค์จะลงโทษพวก เขาสำหรับบาป
 ต่างๆของพวกเขา”

๑๑ แล้วพระ ยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “อย่า
 ใต้อธิษฐานเพื่อความสุข สบายของคนพวก
 นี้ ๑๒ ถึงพวกเขาจะอดอาหาร เราก็จะไม่ฟัง
 คำร้อง ขอให้ ช่วยของพวกเขา ถึงพวกเขา
 จะถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องบูชาจาก
 เมล็ดพืช เราก็จะไม่ พอใจในพวก เขาอยู่ดี
 เพราะเราได้ตัดสินใจอย่างเด็ด ขาดแล้ว ที่
 จะกำจัดพวกเขาด้วยความแค้น ด้วยความหิวโหย
 และด้วยโรคร้ายไข้เจ็บ”

๑๓ แล้วผมก็พูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เจ้า
 นายของข้าพเจ้า พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอม
 พลอมบอกกับคนพวก นันว่า ‘ไม่ ต้องกลัว
 ดาบและความอดอยาก มันจะไม่เกิด ขึ้นกับ
 พวก เจ้าหรอก เราพูดเพราะพระ ยาห์เวห์จะ
 ให้สันติสุขกับ เจ้าอย่างแน่นนอน” ๑๔ แล้ว
 พระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “พวกผู้พูด แทน
 พระเจ้านั้นอ้างว่าพูดแทน เรา แต่พวก มัน
 โกหก เราไม่ได้ส่งพวก มันมา เราก็ไม่ได้ส่ง
 พวก มันและเราก็ไม่ได้พูดกับพวก มันด้วย
 แต่พวก มันยัง คงพูดแทนเราให้กับพวก เจ้า
 เป็นนิมิตโกหกและคำ ทำนายไร้ สาระที่มา
 จากจิตใจที่หลอกลวงของพวกมัน ๑๕ ดังนั้น
 พระยาห์เวห์จึงพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้าพวก
 นี้ที่พูดในนามของ เรา ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ส่ง
 พวก มันมา ก็พูดว่า ‘ดาบและความหิวโหย
 จะไม่เข้า มาในแผ่นดิน ดินนี้ พวกผู้พูด แทน
 พระเจ้านั้นจะต้องตายด้วยดาบและความ
 หิวโหย ๑๖ ส่วนคนที่ฟังพวก มันก็จะ ต้องถูก
 โยนลงไปในถนนของเยรูซาเล็มด้วยความ
 อดอยากหิวโหยและตายด้วยดาบและจะ
 ไม่มีใครฝังศพให้พวกเขา เราจะลงโทษพวก
 ผู้พูดแทนพระเจ้านั้น รวมทั้งเมีย ลูกชาย และ
 ลูกสาวของพวกมัน’

๑๗ เยเรมีย์ห์ เอาคำพูดนี้ไปบอกกับยูดาห์ว่า
 ‘เราลี้ภัยมาทุกคืนวันไม่เคยหยุดหย่อน
 เพราะการทำลายล้างอันใหญ่ หลวงที่เกิด ขึ้น
 กับคนที่เรารัก
 เพราะเรามีแผลอันเจ็บปวดแสนสาหัส
 ๑๘ ถ้าเราออกไปในทุ่ง
 เราก็มองเห็นคนบาดเจ็บเพราะดาบ
 และถ้าเราเข้าไปในเมือง
 เราก็มองเห็นโรค ร้ายต่างๆที่เกิดจากความ
 อดอยาก

สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้น ก็เพราะว่า
 ทั้งพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและนักบวชทำการ
 คำไปทั่วแผ่นดินแต่ขาดความรู้”

๑๙ ประชาชนพูดว่า “พระองค์ทอดทิ้งยูดาห์
 อย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ
 พระองค์รังเกียจจิต โยนมากขนาด นั้นเชียว
 หรือ
 ทำไมพระองค์ถึงได้ทำร้ายเรา
 ในเวลาที่ไม่มีความหวังจะรักษาพวกเรา
 พวกเราเฝ้ารอสิ้นดีสุข
 แต่ไม่มีอะไรดีให้เห็นเลย
 พวกเราเฝ้ารอเวลาที่พวกเราจะได้ รับการ
 รักษา
 กลับมีแต่เรื่องสยดสยองเกิดขึ้น
 ๒๐ พระยาห์เวห์เจ้าข้า พวกเรารู้ว่าเราทำบาป
 อะไรบ้าง
 และรู้ว่าบรรพบุรุษของเราทำบาปอะไรเอาไว้
 พวกเราคิดว่าพวกเรากำลังบาปต่อพระองค์
 ๒๑ ขออย่า ได้ปฏิเสธพวก เราเลยเพื่อ ว่าชื่อ
 เสียงของพระองค์จะได้แผ่ไพศาลขึ้น
 และอย่าทำให้บัลลังก์ของพระองค์เองต้องได้
 รับความอับอาย
 ได้โปรดระลึกถึงคำมั่น สัญญาที่พระองค์ได้
 ทำไว้กับ เราและขออย่า ได้ผิดคำสัญญา
 เลย
 ๒๒ พวกเทพเจ้าจอมปลอมของชนชาติต่างๆ
 ทำให้ฝนตกได้หรือ
 ตัวท้องฟ้าเองจะทำให้ฝนตกได้หรือ
 ไม่ใช่พระองค์หรือ หรือที่เป็นพระ ยาห์เวห์
 ของพวกเรา
 พวกเราพึ่งในพระองค์
 เพราะพระองค์เป็นผู้ที่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด”
 ๑๕ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า
 “ถึง แม้โมเสสกับชา มู เอลจะมายืน
 อ้อนวอนต่อหน้าเรา เราก็คงไม่ยกโทษให้
 กับคนพวกนี้ โส่พวกมันไป ให้พวกมันออกไป
 ให้พ้น
 ๒ และถ้าพวก นั้นถามเจ้าว่า ‘แล้วจะให้
 พวกเราไปไหนหรือ’ ก็ให้เจ้าตอบพวกมันว่า
 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
 ‘ถ้าเราได้กำหนดให้เจ้าตาย เจ้าก็จะต้องตาย
 ถ้าเรากำหนดให้เจ้าถูกดาบฆ่าฟัน
 เจ้าก็จะต้องตายด้วยดาบ
 ถ้าเรากำหนดให้เจ้าอดอยาก เจ้าก็จะต้อง
 อดอยาก

และถ้าเรากำหนดให้เจ้าถูก จับไปเป็นเชลย
 เจ้าก็จะต้องเป็นเชลย
 ๓ เราจะลงโทษพวกเขาเสียอย่าง คือ
 ด้วยดาบ ที่จะฆ่าฟันพวกเขา
 ด้วยพวกสุนัข ที่จะลากพวกเขา
 ด้วยนกในอากาศ
 และด้วยสัตว์ร้ายที่อยู่บนดิน
 ซึ่งจะกัดกินและทำลายพวกเขา
 ๔ และเราจะทำให้พวกเขาเป็นที่น่าสยดสยอง
 ให้กับอาณาจักรทั่วโลก
 เราจะทำอย่างนี้ ก็เพราะ
 สิ่ง ต่างๆที่มันส์ เสห์ กษัตริย์แห่งยู ดาห์
 ลูกชายของเฮเซคียาห์
 ได้ทำไปในเมืองเยรูซาเล็ม”
 ๕ “เยรูซาเล็มที่รัก ใครเล่าจะมาเห็น ออก
 เห็นใจเจ้า
 ใครเล่าจะมาเสียใจกับเจ้า
 ใครเล่าจะมาสนใจถามทุกข์สุขของเจ้า
 ๖ เจ้าได้ทอด ทิ้งเราไป” พระ ยาห์เวห์พูด ว่า
 อย่างนั้น
 “เจ้าหันหลังให้เรา
 ดังนั้นเราจะโจมตีเจ้าและทำลายเจ้าซะ
 เราเมื่อที่จะให้โอกาสกับ เจ้าแก้ตัวครั้ง แล้ว
 ครั้งแล้ว
 ๗ เราจะเอาส้อมโกยฟางขัดพวกเขา
 ให้กระจัดกระจายไปที่ตรงประตูเมือง
 เราจะทำให้พวกเขา รู้สึกเหมือนนกที่ไม่มีลูก
 เราจะทำให้คนของเราพินาศ
 เพราะวิถี ทางต่างๆของพวกเขา พวกเขาไม่
 ยอมหันกลับมาหาเรา
 ๘ พวก เขาจะมีแม่ ม่ายมากกว่าจำนวนเม็ดย
 ทรายที่ทะเลเสียอีก
 ในตอนกลางวัน เราจะทำลายล้างแม่ทุกคน
 ของคนหนุ่ม
 เราจะนำความหวาด กลัวและสิ่งที่น่า
 สยดสยองให้เกิดขึ้นกับเขาในทันที
 ๙ ผู้หญิงที่เลี้ยงดูลูกเจ็ดคนจะอ่อนแอลง
 แล้วพวกนางก็จะตาย
 ดวงอาทิตย์จะไม่ส่องแสงมาหาทางอีก
 นางจะอับอายและขายหน้า
 ใครก็ตามที่ยังคงเหลืออยู่
 ก็จะถูกฆ่า ฟันด้วยดาบของศัตรูของพวกเขา”

* ๑๕:๔ มนัสเสห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในปี ๖๘๗-๖๘๒ ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาสนับสนุนให้มีการนมัสการเทพเจ้าของคนต่างชาติ ดูได้จาก ๒ พงศกษัตริย์ ๒๑:๑๐-๑๕

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

เยเรมีย์บทปกนอก

๑๐ แม่ครับ ความหายนะเกิดขึ้นกับผม
 ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะแม่คลอดผมมา
 ผมกลายเป็นคนที่ชอบได้เตียง
 เป็นคนที่ชอบทะเลาะวิวาทกับคนไปทั่วทั้ง
 แผ่นดิน
 ผมไม่เคยให้ใครยิ้มอะไรและผมก็ไม่เคยขอ
 ยิ้มอะไรใคร
 แต่ทุกคนกลับพากันสาปแช่งผม
 ๑๑ พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า
 “แน่นอน เราได้สวมเสื้อเกราะให้เจ้าอย่างดี
 แน่นนอน เราได้เข้ามาช่วยเจ้าตอนทุกข์
 ทรมาณ
 และตอนยากลำบาก คือตอนที่เจอกับศัตรู”

พระเจ้าตอบเยเรมีย์

๑๒ “มีใครสามารถหักเหล็กได้บ้าง คือ เหล็ก
 จากทางเหนือ
 หรือทองสัมฤทธิ์
 ๑๓ เราจะทำกับทรัพย์สินเงิน ทองของ เจ้า
 เหมือนของที่ยึดมาได้จากสงคราม
 เราจะแจก จ่ายมันไปให้ หมดแทนที่จะขาย
 มัน
 เราจะทำอย่างนี้ไปทั่วแผ่นดินของเจ้า
 เพราะความบาปทั้งหลายของเจ้า
 ๑๔ เราจะให้เจ้าไปเป็นทาสรับ ใช้ศัตรูในแผ่น
 ดินที่เจ้าไม่รู้ จักเพราะความ โกรธของ
 เราเริ่มคุเป็นไฟแล้ว
 และมันจะเผาผลาญเจ้าทุกคน”
 ๑๕ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์รู้ว่าเกิดอะไร
 ขึ้น
 โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าและดูแลข้าพเจ้าด้วย
 และแก้แค้นให้กับข้าพเจ้าด้วย
 แก้แค้นคนพวกนั้นที่ใส่ล่าข้าพเจ้า
 ขอยุ่ได้รอนานเกิน ไปที่จะลงมือ ไม่อย่าง
 นั้นข้าพเจ้าจะตายเสียก่อน
 พระองค์รู้ว่าพวก เขาดูถูกข้าพเจ้าก็เพราะ
 พระองค์
 ๑๖ ข้าพเจ้าค้นพบถ้อยคำต่างๆของพระองค์
 แล้วข้าพเจ้าก็กลืนกินพระคำเหล่านั้น
 และถ้อยคำของพระองค์ก็ทำให้ข้าพเจ้า
 เป็นสุขและเบิกบานใจ

เพราะพระ ยาห์เวห์พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ ทั้ง ลั้น
 พระองค์ได้อ้างว่าข้าพเจ้าเป็นของ
 พระองค์
 ๑๗ ข้าพเจ้าไม่ เคยนั่งกับพวกที่ชอบจัดงาน
 เลี้ยง
 และข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้เฉลิมฉลองด้วย
 เพราะพระองค์เป็นเจ้า นายของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าก็เลยนั่งอยู่คนเดียว
 เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าโกรธคนพวกนั้น
 มาก
 ๑๘ ทำไมความเจ็บปวดของข้าพเจ้าถึงไม่เคย
 หยุต
 ทำไมบาดแผลของข้าพเจ้าถึงกลัดหนองและ
 รักษาไม่หายสักที
 สำหรับข้าพเจ้าแล้ว
 พระองค์เป็นเหมือนตาน้ำที่ไม่ให้หน้า
 หรือลำธารที่เหือดแห้งในหน้าร้อน
 ๑๙ ดังนั้น พระ ยาห์เวห์ก็เลยพูดว่า “เยเรมี
 ยาห์ ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา
 เราก็จะยอมรับเจ้ากลับมา
 แล้วเจ้าก็จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา
 ถ้าเจ้าพูดในสิ่งที่มีสาระและไม่พูดไร้สาระ
 เจ้าก็จะเป็นปากให้เราได้
 คน พวก นี้จะหันมาหาเจ้า ไม่ใช่เจ้าหันไปหา
 พวกเขา
 ๒๐ เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนกำแพงป้อม
 ปราการทองสัมฤทธิ์
 ซึ่งจะทนต่อการถูกโจมตีของคนพวกนี้ได้
 พวกเขาจะสู้กับเจ้าแต่ก็จะเอาชนะเจ้าไม่ได้
 เจ้ามั่นใจเรื่อง นี้ได้ เลยเพราะเราอยู่กับ เจ้า
 เราจะช่วยให้เจ้ารอดพ้น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๒๑ “เราจะช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของ
 คนชั่วร้าย
 และเราจะไล่ เจ้าออกจากเงื้อม มือของพวก
 อ้ามหิต”

วันแห่งความหายนะ

๑๖ ๑ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับผมว่า
 ๒ “เยเรมี ยาห์ เจ้าจะ ต้องไม่หา
 เมีย และต้องไม่มีลูกชายลูกสาวในที่แห่งนี้”
 ๓ เพราะนี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูดถึงลูกชาย
 ลูกสาวที่จะเกิดมาในที่แห่งนี้ และพูดถึงแม่ๆ
 ของพวก เขาที่จะคลอดพวก เขามา และพูด
 ถึงพ่อๆของพวก เขาที่ทำให้พวก เขาเกิดมา
 ในแผ่นดินนี้ว่า

๔ “พวกเขาจะตายด้วยเชื้อโรค จะไม่มีใครไว้ทุกข์ให้กับพวกเขา และจะไม่มีใครฝังศพให้กับพวกเขา พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่กองอยู่บนพื้นดิน พวกเขาจะถูกกำจัดไปด้วยดาบและด้วยความมอดอยากที่โหดของพวก เขา จะกลายเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์บนพื้นดิน”

๕ “เพราะพระ ยะห์เวห์พูดไว้ว่าอย่าง นี้ คือ ‘อย่าเข้าไปใกล้บ้านที่มีงานศพ และอย่าเข้าไปในบ้านที่มีการไว้ทุกข์ อย่าไปเศร้า โศกเสียใจให้กับพวกเขา เพราะเราได้รวบรวมเอาสันติสุข ความรักและความเมตตาของเราไปจากคนพวกนี้แล้ว’ พระยะห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๖ “ทั้งคนใหญ่ โตและคนต่ำต้อยในแผ่นดินนี้ก็จะต้องตาย จะไม่มีใครฝังพวกเขา และจะไม่มี ใครไว้ทุกข์ให้กับพวกเขาด้วย จะไม่มี ใครเชือด ฉนเดือนเนื้อตัว เองหรือโกน หัวเพื่อพวกเขา

๗ “จะไม่มีใครแบ่งอาหารให้กับพวกเขา ในช่วงที่พวกเขาเศร้า โศกเสียใจ เพื่อแสดงความเห็น ออกเห็นใจพวกเขาต่อคนที่ตาย ไป และจะไม่มี ใครเอาน้ำมาให้พวกเขาดื่มเพื่อปลอบโยนพวกเขาที่พ่อแม่ตายไป

๘ “อย่าเข้าไปในโรงเหล้า และนั่งลงกินดื่มกับคนพวกนี้

๙ “เพราะพระยะห์เวห์ผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่างนี้ว่า “ในชีวิตของเจ้านี้ เสียงเพลงที่มีความสุข เสียงร้องเฉลิมฉลองกัน และเสียงของเจ้าบ่าวเจ้าสาว เจ้าจะเห็นเรากำจัดเสียงร้องพวก นี้ให้หมดไปจากสถานที่แห่งนี้

๑๐ “และเมื่อเจ้าประกาศถ้อยคำเหล่านี้ นี้ให้กับคนพวกนี้ฟัง พวกเขาจะบอกกับเจ้าว่า ‘ทำไมพระ ยะห์เวห์ถึงได้บอกว่าจะต้องพบกับสิ่งชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่นี้ด้วยล่ะ พวกเราทำอะไรผิด หรือ พวกเราทำบาปอะไรหรือที่ทำให้พระยะห์เวห์พระเจ้าของเราไม่พอใจ’

๑๑ “เจ้าจะต้องบอกพวกนี้ว่า พระยะห์เวห์บอกไว้ว่า ‘ก็เพราะพวกบรรพบุรุษของเจ้าทอดทิ้งเราไปและหันไปติดตามพระอื่น ๆ ไปรับใช้และกราบไหว้พวกมัน พวกเขาทอด ทิ้งเราและไม่ได้รับการรักษาของเรา

๑๒ “แต่พวก เจ้ากลับทำชั่ว ร้ายยิ่ง กว่าพวกบรรพบุรุษของเจ้าเสียอีก แกมพวกเจ้าแต่ละ

คนยังไปทำตามใจชั่วๆของเจ้า เองแทนที่จะฟังเรา

๑๓ “ตั้ง นั้นเราจะเหวี่ยงเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้ ไปอยู่ในดิน แดนที่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และเจ้าจะต้องรับใช้พระอื่น ๆ ที่นั่นทั้ง วันทั้ง คืน และเราก็จะไม่ช่วยอะไรเจ้าเลยที่นั่น”

๑๔ “พระยะห์เวห์พูดว่า “ตั้งนั้น วันนั้นกำลังจะมาถึงแล้ว เมื่อคนจะเลิกพูดว่า ‘เราขอสาบานโดยอ้างพระยะห์เวห์ ผู้ที่นำลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’

๑๕ “แต่พวก เขาจะพูดอย่าง นี้แทน คือ ‘เราขอสาบานโดยอ้างพระ ยะห์เวห์ผู้ที่นำลูกหลานของอิสราเอลออกมา จากแผ่นดิน ทางตอน เหนือ และนำออกมาจากทุก ที่ที่พระองค์เคยไล่พวก เขาไป’ แล้วเราจะนำพวกเขา กลับมายังแผ่นดินของพวกเขานั่นเอง แผ่น ดินที่เราได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา”

๑๖ “พระ ยะห์เวห์พูดว่า “เราจะส่งชาวประมงออกไปจำนวนมาก และพวกเขาจะไปจับคนยูดาห์ แล้วหลังจากนั้นเราจะส่งนายพรานออกไปเป็นจำนวนมาก พวกนายพรานจะไปล่าพวกยูดาห์ ตามภูเขาลูก และเนินเขาทุก ลูก และตามซอกหิน

๑๗ “เพราะเรากำลังคิดว่าพวก เขาทำอะไร พวก เขาไม่มีทางหลบรอดสายตาเราไป ได้ ความ บาปของพวกเขาก็ไม่ อาจปิดบังไปจากเราได้หรอก

๑๘ “เราจะตอบแทนพวกเขาเป็นสอง เท่า สำหรับความ ผิดและความ บาปของพวกเขานั่นเอง เพราะพวกเขาทำให้แผ่นดินของเราแปดเปื้อนด้วยซากทั้ง หลายของรูปเคารพที่นำขยะแขยง และได้ทำให้แผ่นดินของเราเต็มไปด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย”

๑๙ “พระ ยะห์เวห์เจ้าข้า พระองค์เป็นพลังกำลังของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังอันมั่นคงของข้าพเจ้า

๒๐ “และเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าในเวลาทุกข์ยากลำบาก

๒๑ “ชนชาติทั้งหลายจะมาหาพระองค์จากทั่วทุกมุมโลก

๒๒ “และพูดว่า

๒๓ “บรรพบุรุษของพวกเราได้รับแต่ของที่ ไม่ได้เรื่อง ไร้สาระ และไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรเลย

๒๐ ควรแล้ว หรือที่มนุษย์จะสร้างพระเจ้าให้
กับตนเอง
สิ่งที่พวก เขาสร้างนั้นไม่ได้เป็นพระเจ้าอะไร
เลย”

๒๑ “ดังนั้น ตอนนี้เราจะสอนพวกเขา ครั้ง
นี้เราจะสอนพวกเขาเกี่ยวกับฤทธิอำนาจและ
ความแข็งแกร่งของเรา แล้วพวกเขาจะ
รู้ว่าชื่อของเราคือยาห์เวห์”

๑๗ “ความผิด บาปของยูดาห์ถูก
บันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก

มันถูกบันทึกไว้ด้วยเหล็กแหลมบนแผ่น
ใจ
ของพวกเขา
และบนเชิง ฆ้องต่างๆของแท่นบูชาของพวกเขา

๒ เพื่อให้เป็นอนุสรณ์ต่อต้านพวกเขา
แท่นบูชาต่างๆและพวกเสาของพระอาชราห์
ของพวกเขาอยู่ใกล้ๆต้นไม้บนหนาดตาม
เนินเขาสูงๆ

๓ ภูเขาที่อยู่ในท้องทุ่ง
รวม ทั้งความร่ำรวยและทรัพย์สินเงิน ทอง
ของเจ้า

และศาล เจ้าต่างๆของ เจ้าที่อยู่บนยอดเนิน
เขา

เราจะยกทั้งหมดนี้ให้กับคนอื่น
เป็นเหมือนของที่ยึดมาได้จากเชลย
เพราะบาปที่มีอยู่ทั่วเขตแดนของเจ้า

๔ เพราะการกระทำต่างๆของเจ้าเอง เจ้าจะ
ต้องสูญเสียมรดกของเจ้าไป มรดกที่เรา
ได้ยกให้กับเจ้า

เราจะทำให้เจ้าต้องรับ ไข้พวกศัตรูของเจ้าใน
แผ่นดินที่เจ้าไม่รู้จัก

เพราะเจ้าจุด ไฟแห่งความเกรี้ยวโกรธของ
เราขึ้น

และมันจะเผาไหม้ตลอดไป”

จะหวังพึ่งในมนุษย์หรือพระเจ้า

๕ พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

“สิ่ง เลวร้ายจะเกิด ขึ้นกับคนที่ไว้ วางใจใน
มนุษย์ด้วยกัน คนที่หวังพึ่งในกำลังของ
มนุษย์

คนที่ไม่ได้คิดถึงพระยาห์เวห์

๖ เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ในทะเลทราย
ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเมื่อมีสิ่งที่ดี ๆ เกิดขึ้น
เขาอาศัยอยู่ในที่แห้งแล้งในทะเลทราย

ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีผู้อื่นอาศัยอยู่

๗ สิ่งที่ดี ๆ จะเกิด ขึ้นกับคนที่ไว้ วางใจในพระ
ยาห์เวห์

พระยาห์เวห์เป็นความเชื่อมั่นของเขา
๘ เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้มันที่ปลูกไว้ริมน้ำ

และมันก็จะแผ่รากของมันออกไปถึงริมน้ำ
มันไม่กลัวความร้อนเมื่อหน้าแล้งมา

ต้นของมันมีใบเขียวชอุ่มปกคลุมเอาไว้
ในปีที่แล้งจัดมันก็ไม่กลัว

และมันก็ออกผลอย่างสม่ำเสมอไม่ขาด”

๙ “ใจนั้นเจ้าเล่ห์กว่าทุกสิ่ง
และมันก็ไม่มีทางเยียวยารักษาได้
ใครจะเข้าใจมันได้ล่ะ

๑๐ เรา ยาห์เวห์

เป็นผู้ นั้นที่ทดสอบใจและสำรวจสิ่งที่อยู่ใน
คน

เพื่อตอบแทนแก่คนตามวิถีทางของเขา
และตามผลของการกระทำต่างๆของเขา

๑๑ คนที่ร่ำรวยขึ้นมาเพราะการคดโกง
ก็เหมือนกับนก กระทาที่ปีก ไซที่ไม่ใช่เป็น
ของตัวเอง

เมื่อถึงวัยกลาง คนเขาก็จะสูญ เสียความ
ร่ำรวยของเขา

เมื่อถึงจุดจบของชีวิตเขาก็จะกลายเป็นคน
โง่”

๑๒ ตั้งแต่เริ่มแรก วิหารของเราก็เป็นบัลลังก์
ที่เต็มไปด้วยสงวราศีสำหรับพระเจ้า
มันเป็นสถานที่สำคัญมาก

๑๓ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์คือความหวัง
ของอิสราเอล

ใครที่ทอดทิ้งพระองค์ไปจะต้องละลายใจ

คนที่หัน หลังให้พระองค์ได้ลงชื่อจองที่ใน
แดนผู้ตาย

เพราะพวก เขาทอด ทิ้งพระ ยาห์เวห์ผู้เป็น
เหมือนตาน้ำที่ไหลริน

เยเรมีย์บ่นเป็นครั้งที่สาม

๑๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ รักษาเยียวยาข้าพเจ้า
ด้วยเถิด แล้วข้าพเจ้าจะได้หาย
ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด แล้วข้าพเจ้าจะได้
รอดชีวิต

เพราะพระองค์เป็นผู้ เดียวที่ทำให้ข้าพเจ้า
อวยการ้องเพลงสรรเสริญ

๑๕ คนพวกนี้พูดกันว่า

* ๑๗:๒ พวกเสาของพระอาชราห์ เป็นพระผู้หญิงของคนคานาอัน เป็นคู่ของพระบาอัล

“ให้หนูละถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ ให้มันเกิดขึ้นตามนั้นเลย”

๑๖ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้ายังไม่ได้เลิกเป็นคนเลี้ยงแกะของพระองค์ และข้าพเจ้าก็ไม่ เคยอยากให้มีวัน หายนะเกิดขึ้น

พระองค์รู้ทุกอย่างที่ข้าพเจ้าพูด มันชัดเจนมากสำหรับพระองค์

๑๗ อย่าทำให้ข้าพเจ้ากลัวเลย

พระองค์เป็นที่ กำบังของข้าพเจ้าตอนที่ความ หายนะมา

๑๘ ขอให้คนที่ไล่ล่าข้าพเจ้าต้องอับอาย

แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอาย

ขอให้คนพวกนั้นหวาดกลัว

แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว

ขอให้ความทุกข์ทรมานมาให้พวกนั้น

และทำลายพวกเขาครึ่งแล้วครึ่งเล่า

ให้รักษาวินหยุดทางศาสนา

๑๙ พระ ยาร์เวห์พูดกับผมว่า “ให้ไปยืนอยู่ที่ประตูประชาชน

ซึ่งเป็นประตูที่กษัตริย์ยูดาห์ใช้เดินเข้าออก แล้วก็ไปยืนอยู่หน้าประตูทุก บ้านในเมืองเยรูซาเล็ม”

๒๐ ให้เจ้าบอกพวกนั้นว่า “กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ ทุกคนในยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย รวมทั้งคนที่เดินผ่านประตูเหล่านี้เข้ามาด้วย ให้ฟังสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด

๒๑ พระ ยาร์เวห์พูดว่า “ให้ระวังรักษาชีวิตของเจ้าไว้ให้ดี อย่าได้แบก ของในวันหยุดทางศาสนา และอย่าแบก ของผ่านเข้ามาในประตูเมืองเยรูซาเล็ม

๒๒ ในวัน หยุดทางศาสนา อย่าได้แบกอะไรเลยออกจากบ้านของพวกเจ้า และอย่าทำงานอะไรทั้ง นั้น ให้รักษาวินหยุดทางศาสนาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ เหมือนที่เราสั่งบรรพบุรุษของเจ้าไว้

๒๓ แต่บรรพบุรุษของ เจ้าไม่ได้เรียหุฟังเรา แต่พวก เขากลับทำหัว แข็งและเมินเรา ไม่ยอมฟังและไม่ยอมรับการติสอนจากเรา”

๒๔ พระ ยาร์เวห์พูดว่า “แต่ถ้าเจ้าตั้งใจฟัง เราจริงๆละก็ ถ้าเจ้าไม่เอาของเข้าประตูเมืองมาในวันหยุดทางศาสนา และถ้าเจ้ารักษาวิน

หยุดทางศาสนาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการทำงานในวันนั้น

๒๕ แล้วพวกกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิด รวมทั้งพวกเจ้า นายท่ง หลายก็จะซีริตมาและซีริตมาผ่านประตูเมืองพวกนี้เข้ามา พวก เขาเหล่านี้จะมาพร้อมกับเจ้าหน้าที่ชาวยูดาห์ และชาวเมืองเยรูซาเล็ม แล้วเมืองนี้ก็จะมีคนเอาศึยอยู่ตลอดไป

๒๖ ผู้คนจะมาจากบ้านเมืองต่างๆของยูดาห์และรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม และมาจากดินแดนของเบนยามิน ที่ ลุ่มเชิง เขาด้านตะวันตก และจากเนินเขา และจากแคว้นเนเกบ พวก เขาจะนำเครื่องเผาบูชา เอาสัตว์ เครื่องหอม และของ ขวัญต่างๆมาถวายยังวิหารของพระ ยาร์เวห์ เพื่อแสดงความขอบคุณต่อพระเจ้า

๒๗ แต่ถ้าเจ้าไม่ ยอมฟัง เรา ที่บอกให้เจ้ารักษาวิน หยุดทางศาสนาให้ศักดิ์สิทธิ์ และยังคงแบกข้าว ของผ่านเข้ามาในประตูเมืองเยรูซาเล็มในวัน หยุดทางศาสนาแล้วละก็ เราก็จะจุด ไฟในประตูเมืองเยรูซาเล็ม แล้วมันก็จะเผาป้อมปราการของเยรูซาเล็มจนวอดวาย และมันก็จะไม่มีวันดับ”

ดินเหนียวและคนปั้นถ้วยชาม

๑๘ * นี่คือชาวสารที่เยเรมีย์ได้รับมาจากพระ ยาร์เวห์ พระองค์บอกว่า

๒ “ลุกขึ้นมาและให้ลงไปที่บ้านของช่างปั้นถ้วยชาม เมื่อเจ้าไปถึงที่ นั้น เราจะบอกเจ้าอีกครั้งว่าจะให้พูดอะไร” * ดังนั้นผมจึงไปที่บ้านช่างปั้นถ้วยชามนั้น และผมก็มองดู ในขณะที่เขากำลังปั้นบางอย่างอยู่บนแท่นหมุนของเขา

๓ “แล้วภาชนะที่เขา กำลังทำอยู่นั้นก็พังอยู่ในมือของเขานั้นเอง เขาก็เลยปั้นภาชนะอันใหม่ และก็เสร็จออกมาตามที่เขาต้องการ

๔ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับผมว่า ๖ “ชาวอิสราเอล เราจะทำกับพวก เจ้าเหมือนกับที่ช่างปั้นคน นี้ทำกับดินเหนียวของเขาไม่ได้ หรือ ชาวอิสราเอล พวกเจ้านั้นอยู่ในมือของเรา เหมือนกับที่ดินเหนียวอยู่ในมือของช่างปั้น ๗ “อาจ จะมีเวลาหนึ่งที่เรพูดว่า เราจะถอน รากถอน โคน จะพังและทำลายชนชาติหนึ่งหรืออาณาจักรหนึ่ง ๘ แต่ถ้าชนชาติที่เรา

* ๑๗:๒๖ ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก หรือเซเฟลาห์

พูดต่อว่านี่ หันจากสิ่งเลวที่กำลังทำอยู่ เราก็จะเปลี่ยน ใจเกี้ยว กับเรื่องเลว ร้ายที่เราวางแผนจะให้เกิดขึ้นกับชนชาตินั้น ^๙ แต่ในขณะเดียวกัน เราอาจ จะพูดว่าเราจะทำให้ชนชาติหนึ่งหรืออาณาจักรหนึ่งเจริญรุ่งเรือง ^{๑๐} แต่ถ้าตอนนั้นเราเห็นว่าชนชาตินั้นทำสิ่งที่ไม่ดี ร้าย และไม่เชื่อฟังเรา เราก็จะเปลี่ยนใจเกี้ยว กับเรื่องดีๆที่เราบอกว่าเราจะทำให้กับชนชาตินั้น

^{๑๑} ตอน นี้ให้บอกกับคนยูดาห์และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด เรากำลังเตรียมเรื่องเลวร้ายให้เกิดขึ้นกับ เจ้า และกำลังวางแผนต่อ ต้านเจ้า หันกลับจากวิถี ชีวิตเลวๆของพวก เจ้า เสีย ทำวิถีชีวิตและการกระทำต่างๆของเจ้าให้ ดี” ^{๑๒} แต่พวก เขาจะพูดว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่มีประโยชน์หรอก เราจะทำตามแผนของเรา และเราแต่ละคนก็จะทำตามจิตใจที่ดีของตัวเอง’”

^{๑๓} ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่า “ไปถามชนชาติอื่นๆดูว่า มีใครเคยได้ยื่นเกี่ยวกับคนแบบนี้บ้างไหม อิสราเอลหญิงสาวที่บริสุทธิ์นั้น ได้ทำในสิ่งที่น่าขยะแขยงมาก ^{๑๔} หิมะที่เลบานอนเคยหายไปจากยอด เขาใหม่

ลำธารอันหนาวเย็นของคนต่างชาติเคยเหือดแห้งไปบ้างไหม

^{๑๕} แต่คนของเรากลับลืมเราเสียได้ พวกเขาไปเผาเครื่องหอมให้กับสิ่งที่ไร้สาระ ซึ่งทำให้พวก เขาสะดุดและหลง ไปจากหนทางเก่าแก่

และไปเดินตามทางเล็กๆแทนที่จะเป็นทางหลวง

^{๑๖} แผ่นดินของพวก เขาจะกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า

กลายเป็นสิ่งที่น่าหัวเราะเยาะตลอดไป ใครที่เดินผ่านไปก็จะต้องตกใจกลัว

และสายหัวด้วยความสลดหดหู่

^{๑๗} เราจะเป็นเหมือนลมจากตะวันออก ที่จะพัดให้พวก มันกระจัดกระจายไปต่อหน้าศัตรู

เราจะทำให้พวก เขาเห็นแต่หลังเราแทนหน้าเรา

ในวัน ที่พวก เขาเจอกับความทุกข์ ยากลำบาก”

เยเรมีย์บ่นเป็นครั้งที่สี่

^{๑๘} แล้วพวก เขาพูดว่า “มานี้ พวกเราวางแผนทำร้ายเยเรมี ยาห์กิน เถอะ เพราะยัง ไร ชะ พวกนักบวชก็ที่ยังสอนกฎของพระเจ้าอยู่ดี และคนฉลาดก็ที่ยังให้คำแนะนำอยู่ และผู้พูด แทน พระเจ้าก็ยังพูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ มาเถอะ มาใส่ร้ายโอ้หมอนั่นกัน อย่าไปสนใจเรื่องที่มีนพุดเลย”

^{๑๙} ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ได้ โปรดฟังข้าพเจ้าด้วยเถิด

โปรดฟังคดีของข้าพเจ้าด้วย ^{๒๐} คน เราควรจะได้ รับผิดชอบแทนเลว ร้าย

แทนการดีที่เราทำไปหรือ แต่พวกฝ่ายตรง ข้ามของข้าพเจ้าได้ขุดหลุม

พรางไว้ดักข้าพเจ้า ขออย่า ลืมว่า ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อ หน้า

พระองค์

เพื่อยกเรื่องดีๆของพวกเราให้พระองค์ฟัง เพื่อให้พระองค์เห็นความ โกรธ แค้นของ

พระองค์ไปจากพวกเขา ^{๒๑} บัดนี้ ช่วยทำให้ลูกๆของพวก เขาพบกับ

ความอดอยาก และขอให้พวกเขาตกอยู่ในคมดาบ

ขอให้เมียพวกเขาไม่มีลูกและเป็นหม้าย ขอให้พวกผู้ชายของพวกเขากลุ่มฆ่าตาย

ขอให้พวกคน หนุ่มของ เขาถูกฆ่า ฟันด้วยดาบในสงคราม

^{๒๒} ขอ ให้มีเสียงร้องโหยหวนจากบ้านของพวกเขา

เมื่อพระองค์นำกองทัพบุกมาโจมตีพวก เขา ในทันทีทันใด

เพราะพวกมันขุดหลุมพรางดักข้าพเจ้า และทำบ่วงแร้วดักเท้าของข้าพเจ้า

^{๒๓} แต่พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์รู้แผนการของพวกเราที่จะฆ่าข้าพเจ้า

อย่ายกโทษให้กับความผิดบาปของพวกเรา แล้วอย่าลบบาปของพวก เขาไปจากสายตา

พระองค์

ทำให้พวกเราสะดุดล้มต่อหน้าพระองค์ ขอ ให้พระองค์ทำอย่าง นี้กับพวก เขาเมื่อ

พระองค์โกรธ

เหยือกที่แตก

๑๙ พระยาห์เวห์พูดว่า “ไปซื้อหม้อดินเผาจากช่างปั้นมาหนึ่งใบ แล้วให้พา

พวกผู้ อาวุโสบาง คนและพวกนักบวชอาวุโส จำนวนหนึ่งไปกับเจ้าด้วย

๒ ให้เจ้าไปที่หุบเขาแห่งลูกชายอิน โนมซึ่งด้าน นอกของประตูเศษหม้อ ดิน แล้วให้เจ้าประกาศข้อความที่ เราจะบอกกับเจ้าที่นั่น

๓ เจ้าจะพูดว่า “พวกกษัตริย์ของยูดาห์ และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ให้ฟังถ้อยคำนี้ของพระ ยาร์เวห์ นี่คือน้ำที่พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้พูดไว้ คือ เรากำลังจะทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นกับสถานที่นี้ แบบที่ว่าใครที่ได้ยินมันก็จะต้องตกใจ

๔ เพราะพวก เขาได้ทอด ทั้งเรา และพวก เขาได้ทำให้สถานที่นี้กลายเป็นที่ต่าง แดน พวก เขาได้เผาเครื่องหอมให้กับพระ อื่นที่ นี้ แม้ว่าจะเป็นตัวพวก เขาเอง บรรพบุรุษของ พวกเขาหรือพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ก็ไม่เคยรู้จักพระเหล่านั้นมาก่อน และพวกเขาทำให้เลือดของคนบริสุทธิ์ต้องไหลนองที่นี้

๕ พวก เขาสร้างสถาน สูงเพื่อเป็นเกียรติให้พระ บาอัล แล้วก็เผาลูกตัวเองที่นั่น เป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ บาอัล ทั้งๆที่เราไม่เคยสั่งหรือพูด ถึง หรือแม้แต่จะคิด ว่าพวกเขาควรทำอย่างนั้น”

๖ พระยาร์เวห์พูดว่า “ตั้งนั้น วันเหล่านั้น ใกล้มาถึงแล้ว เมื่อจะไม่มีใครเรียกสถานที่นี้ว่าโทเฟทและหุบเขาแห่งลูกชายอินโนมอีกต่อไป แต่มันจะถูกเรียกว่าหุบเขาแห่งการฆ่า แทน

๗ ในสถานที่แห่งนี้ เราจะทำให้แผนงานต่างๆที่พวก มันวางแผนกันในยูดาห์และในเยรูซาเล็มล้มเหลวไป เราจะทำให้พวก มันล้ม ตายด้วยดาบต่อ หน้าศัตรูของพวก มัน และตกเข้าไปอยู่ในเงื้อม มือของพวก มัน ที่ตามล่าชีวิตพวก มัน เราจะทิ้งศพพวก มัน ให้เป็นอาหารนกในอากาศ และสิ่งสสารสัตว์บนพื้นดิน

๘ เราจะทำให้เมือง นี้เป็นเมืองที่น่าหวาดผวาและเมืองที่ชวนให้ส่งเสียงเยาะเย้ย ทุกคนที่ผ่านไปมาจะตกอกตกใจและส่ง เสียงเยาะเย้ยที่มันฟังยบเยินอย่างนี้

๙ เราจะทำให้พวก มันต้องกินเนื้อลูกชายและลูกสาวของตัวเอง พวก มันจะกินเนื้อกันเอง ในช่วงที่ถูกล้อมเมืองและในช่วงที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากพวกศัตรูและพวกที่พยายามจะฆ่าพวกมัน

๑๐ แล้วให้เจ้าหุบหมอนั้นให้แตกต่อ หน้าต่อตาพวกคนที่เดินมากับเจ้า

๑๑ แล้วให้เจ้าบอกกับพวก เขาว่า พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูดว่า “เราจะหุบคนพวกนี้และเมืองนี้ให้แตกเป็นชิ้นๆเหมือนกับหม้อจนไม่สามารถซ่อมแซมได้อีกแล้ว และพวก เขาก็จะฝัง ศพในโท เฟทจนไม่เหลือที่จะให้ฝังอีก” ๑๒ นี่แหละคือสิ่งที่เราจะทำกับที่แห่งนี้และพลเมืองของ มัน” พระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “เราจะทำกับเมืองนี้เหมือนเมืองโท เฟท” ๑๓ และบ้านเมืองในเยรูซาเล็มและวังต่างๆของพวกกษัตริย์ยูดาห์จะเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไปเหมือนบรูเวเดนโท เฟท เพราะบ้านทุก หลังเผาเครื่องหอมกราบ ไหว้ดวงดาวบนท้องฟ้า และเทเครื่องดื่มบูชาให้กับพระอื่นๆ”

๑๔ แล้วเยเร มี ยาร์ก็ไปจากโท เฟท ที่พระ ยาร์เวห์ส่งให้เขาไปพูดแทนพระองค์จาก นั้นเขาก็มายืนที่ลานในวิหารของพระ ยาร์เวห์ และพูดกับทุกคนในนั้นว่า ๑๕ พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “ฟังให้ดี เรากำลังจะนำความทุกข์ ทรมานอย่างที่เรเคยพูดไว้ มงูที่เมืองเยรูซาเล็มนี้และเมืองที่อยู่รอบๆมันทั้งหมด เพราะพวก มันยังหัว แข็งดื้อดึงต่อเราและไม่ฟังคำพูดต่างๆของเรา”

เยเรมีย์และปาซเซอร์

๒๐ ๑ แล้วปา ซ เซอร์ ที่เป็นนักบวช ลูกชายของอิมเมอร์ ปาซเซอร์เป็นหัวหน้าคนดูแลวิหารของพระ ยาร์เวห์ เมื่อเขาได้ยินเยเร มี ยาร์พูดแทนพระเจ้าถึงเรื่องต่างๆเหล่านี้ ๒ ปาซเซอร์จึงตีเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า แล้วจับเขาไปใส่ขื่อ ประจานที่ประตูบุนยามินด้านบนในเขตวิหารของพระ ยาร์เวห์นั่นเอง

๓ วัน ต่อ มาปา ซ เซอร์ก็ปลดชื่อให้เยเร มี ยาร์ ปลดเขาไป แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับเขาว่า พระ ยาร์เวห์ไม่เรียกชื่อเจ้าว่าปา ซ เซอร์อีกต่อไปแล้ว แต่พระองค์เรียกเจ้าว่า “ความหายนะทุกด้าน”

๔ เพราะพระ ยาร์เวห์พูดว่า “เราจะทำให้เจ้าเองได้ รับความหายนะ รวมทั้งทุกคนที่เจ้ารัก และพวกเขาก็จะถูกศัตรูฆ่าฟัน และเจ้าจะเห็นมันกับตา เราจะให้ทุกคนในยูดาห์ตกอยู่ในเงื้อม มือของกษัตริย์บาบิโลน และ

เขาจะกวาดต้อนพวกเขาไปบาบิโลน และเอาดาบฆ่าฟันพวกเขา

๕ และเราจะเอาทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองนี้ ผลผลิตทั้งหมดของที่เก็บเกี่ยวได้ ของมีค่าทั้งหลาย รวมทั้งทรัพย์สินสมบัติที่พวกกษัตริย์แห่งยูดาห์สะสมไว้ เราจะให้ของเหล่านี้ทั้งหมดไปกับพวกศัตรูของพวกเขา พวกบาบิโลนจะปล้นพวกเขา และจะกวาดต้อนพวกเขาไปบาบิโลน

๖ ส่วนเจ้า ปาชาเฮอร์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านของเจ้า จะต้องตกไปเป็นเชลย เจ้าจะต้องไปอยู่บาบิโลน เจ้าจะต้องตายที่นั่นและถูกฝังที่นั่น ทั้งเจ้า ทั้งคนที่เจ้ารัก รวมทั้งคนที่เจ้าได้ไปหลอกว่าเจ้าพูดแทนเรา”

เยเรมีย์ห์บทนี้เป็นครั้งที่ห้า

๗ พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์หลอกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ยอมให้ถูกหลอก พระองค์แสดงความแข็งแกร่งให้ข้าพเจ้าเห็น

และพระองค์ก็โค่นข้าพเจ้าลง ข้าพเจ้ากลายเป็นเป้าแห่งการเยาะเย้ย ให้คนหัวเราะเยาะทั้งวัน

๘ เพราะเมื่อไหว้ที่ข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าต้องร้องออกมา

ประกาศว่าความรุนแรงและการถูกทำลายกำลังมา

พระคำของพระองค์กลายเป็นสิ่งที่ทำให้คนดูถูก

และหัวเราะเยาะข้าพเจ้าทั้งวัน

๙ แล้วข้าพเจ้าก็พูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่พูดเรื่องนี้อีกแล้ว

ข้าพเจ้าจะไม่พูดแทนพระเจ้าอีกต่อไป”

แต่มันกลับเป็นเหมือนไฟเผาไหม้อยู่ในใจของข้าพเจ้า

เป็นเหมือนสิ่งที่อัดอั้นไว้ในกระดุกของข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าก็เหนื่อยล้าที่จะหยุดยังมันไว้

และในที่สุดข้าพเจ้าก็ยังมีมันไม่อยู่

๑๐ เพราะข้าพเจ้าได้ยินคนจำนวนมากนินทาข้าพเจ้า

พวกเขาประกาศว่า “มีแต่ความหายนะทุกด้าน”

ประกาศไปเลย ใช่แล้ว ให้พวกเราประกาศไปเลย

เพื่อนข้าพเจ้าแต่ละคนคอยจ้องดูข้าพเจ้า ว่า

เมื่อไหว้ข้าพเจ้าจะสะดุดล้มพลาดไป

พวกเขาพูดว่า “บางที่ไอ้หมอนั่นอาจจะถูกหลอกก็ได้

แล้วเราก็จะได้อาฆนะมันและระบายความแค้นกับมัน”

๑๑ พระยาห์เวห์อยู่กับข้าพเจ้าเหมือนนักรบที่

นำเกรงขาม

ดังนั้น คนที่ไล่ล่าข้าพเจ้าจะสะดุดล้ม

และไม่สามารถเอาชนะข้าพเจ้าได้

พวกเขาจะอับอายขายหน้าเพราะไม่เข้าใจ

พวกเขาจะต้องแบกความอับอายนั้นไว้

ตลอดกาลจะไม่มีใครลิ้มความอับอายนั้น

๑๒ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น ผู้พิจารณาว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

และผู้รู้ถึงความคิดและความอยากของมนุษย์

ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์แก่คนพวกนั้นด้วยเถิด

เพราะข้าพเจ้าได้ร้องเรียนต่อพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

๑๓ ร้องเพลงแต่พระยาห์เวห์

สรรเสริญพระยาห์เวห์สิ

เพราะพระองค์ได้ช่วยชีวิตคนยากจน

ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนที่ทำชั่วร้าย

เยเรมีย์ห์บทนี้เป็นครั้งที่หก

๑๔ ขอให้ถือว่าวันที่ผมเกิดมานั้นเป็นวันที่ถูกสาปแช่ง

ขอให้ถือว่าวันที่แม่ผมคลอดผมมา นั้นเป็นวันที่ถูกสาปแช่ง

ขออย่าได้ถือว่ามีนเป็นวันแห่งความสุขเลย

๑๕ ชายคนหนึ่งที่ไปบอกข่าวกับพ่อของผมว่า

“ลูกท่านเกิดมาเป็นผู้ชาย”

แล้วก็ทำให้พ่อตอกตีใจยกใหญ่

ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง

๑๖ ขอให้ชายคนนั้นเป็นเหมือนเมืองต่างๆที่พระยาห์เวห์ทำลาย

วอดวายอย่างไร้ปราณี

ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญในตอนเช้า

และเสียงแตรเตือนว่ามีอันตรายเข้ามาใกล้ในตอนเที่ยง

๑๗ ขอให้สิ่งเหล่านี้เกิดกับคนที่ไม่ได้ฆ่าผมตั้งแต่อยู่ในท้อง

เพราะถ้าเขาได้ทำอย่างนั้น แม่ของ ผมก็จะ เป็นสุสานของผม และแม่ก็จะห้องอยู่อย่างนั้นตลอดไป ๑๘ ทำไมผมจะต้องเกิดออกมาจากห้องแม่ เพื่อมาเจอกับปัญหาทุกขียากพวกนี้ และใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยความอับยศอดสู

พระเจ้าปฏิเสศคำขอของ กษัตริย์เศเดคียาห์

๒๑

นี่คือคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่มี มาถึงเยเรมีย์ว่า เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ส่งปาซเซอร์ลูกชายของมัลคียาห์ กับเศฟันยาห์นักบวชลูกชายของมาอาเสอาห์มาหา เยเรมีย์ว่า พวกเขาพูดว่า ๒ “ช่วยอธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ให้กับพวกเราหน่อย เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังสู้รบกับพวกเราอยู่ บางทีพระยาห์เวห์อาจจะทำสิ่งทีพิเศษให้กับพวกเรา เหมือนที่พระองค์เคยทำในอดีต และกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์จะได้ไปจากเรา”

๓ แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับพวกเขาว่า “ขอให้พวกท่านไปบอกกับกษัตริย์เศเดคียาห์ว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘เราจะหันอาวูธในมือเจ้ากลับมาทำร้ายเจ้าเอง อาวูธที่เจ้าใช้ต่อสู้กับกษัตริย์บาบิโลน และพวกเคลเดียที่ต่อสู้กับเจ้าอยู่นอกกำแพงเมืองนั้น และเราจะนำศัตรูพวกนั้นมาให้ถึงใจกลางเมืองของเจ้าเลยทีเดียว ๔ เราจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและแขนที่เต็มไปด้วยยถุทธิอำนาจ ด้วยความโกรธ ความแค้น และความเดือดดาลอย่าง ยิ่ง ๖ เราจะโจมตีสิ่งมีชีวิตในเมืองนี้ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ พวกมันจะตายด้วยโรคระบาด’” ๗ พระยาห์เวห์พูดว่า “ต่อจากนั้น เราจะยกเศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์พร้อมกับทาสรับใช้ พร้อมกับผู้คน และคนพวกนั้นที่ยังรอดชีวิตจากโรคระบาด สงคราม และความอดอยากให้ไปตกอยู่ในเงื้อมมือของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน และให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกศัตรู และคนที่จ้องจะเอาชีวิตพวกเขาอยู่ เนบูกัดเนสซาร์จะเอาดาบแทงพวกเขา กษัตริย์จะไม่เมตตาพวกเขา จะไม่สงสาร จะไม่เห็นอกเห็นใจ”

๘ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “เยเรมีย์ เจ้าจะต้องพูดกับคนพวกนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เรามีทางเลือกสอง ทางให้กับเจ้าคือ

ทางแห่งชีวิตและทางแห่งความตาย ๙ ใครที่อยู่ในเมืองนี้ จะต้องตายจากดาบ หรืออดตาย หรือเป็นโรคตาย ส่วนคนที่หนีออกนอกเมือง ก็จะตกไปอยู่ในเงื้อมมือของเคลเดียที่กำลังต่อสู้กับพวกเจ้าอยู่ แต่เขาจะรอด พวกเขาจะได้ชีวิตตนเองเหมือนกับของที่ยึดมาได้จากสงคราม’ ๑๐ เพราะเรารู้ดีแล้วแล้วว่า ‘เมืองนี้จะต้องตกไปอยู่ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว เขาจะเอาไฟเผามัน’”

๑๑ ไปบอกคนที่อยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า

“ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ๑๒ ครอบครัวยิวดาวิด พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า

ให้พิพากษาด้วยความยุติธรรมทุกๆเช้า แล้วช่วยคนที่ถูกปล้นให้พ้นจากเงื้อมมือของคนที่กดขี่เขา

ความโกรธของเราจะได้ไม่ลุกขึ้นมาไปเหมือนไฟที่เผาผลาญจนดับไม่ได้ เพราะความชั่วช้าที่พวกเจ้าทำไว้

๑๓ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ไอ้เจ้าที่นั่งอยู่บนที่ราบ ไอ้ก่อนหินบนที่ราบ

ดูสิ เราต่อต้านเจ้าอยู่’ พวกเจ้าพูดว่า ‘ใครจะมาทำให้เรากลัวได้ ใครจะมาโจมตีบ้านเมืองเราได้’

๑๔ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะลงโทษพวกเจ้าให้สาสมกับการกระทำของเจ้า

เราจะจุดไฟเผาป่าของเจ้า แล้วมันก็จะเผา ผลาญทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบๆเจ้า”

การพิพากษาต่อกษัตริย์ที่ชั่วร้าย

๒๒

พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า “เยเรมีย์ ให้ไปที่วังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และให้เจ้าบอกกับเขาเรื่องนี้ ๒ เจ้าจะต้องพูดว่า ‘กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิด ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ตัวท่านเข้ารับใช้ของท่าน และประชาชนที่ผ่านประตูเหล่านี้เข้ามา ๓ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ให้ทำในสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง และให้ช่วย เหลือคนที่ถูกปล้นให้

รอดพ้นจากเงื้อม มือคนที่กดขี่เขา อย่า ช่มเหงหรือทำร้ายผู้ผ่าน ทาง คนไม่มีพ่อ และหญิง หมาย และอย่าทำให้เลือดคน บริสุทธิต้องหลั่งไหลที่นี้ ^๔ ถ้าพวกเขาทำตาม ถ้อยคำนี้อย่างเอาเป็นเอาตายแล้วละก็ พวก กษัตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์ของดาวิดและซีโรบบ หรือที่นั่งอยู่บนหลัง ม้า หิงพวก เขาและเข้ารับ ใช้ของเขา และประชาชนของพวกเขา จะได้ เข้า มาทางประตูวังแห่ง นี้ ^๕ แต่ถ้าพวกเขา ไม่ใส่ใจฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระ ยาร์เวห์ก็พูด ว่า เรารับรองว่า วังนี้จะต้องถูกทำลายจน ย่อยยับ”

^๖ เพราะนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูดเกี่ยวกับ วังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดสำหรับเรา เป็นเหมือนยอดเขาเลบานอน แต่เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นทะเลทราย และทำให้เจ้าเป็นเมืองร้าง ^๗ เราจะอุทิศพวกผู้ทำลายไว้สำหรับเจ้า แต่ละคนมีอาวุธของตัวเอง พวกเขาจะโค่นต้นสนซีดาร์ราคาแพงของเจ้า และโยนมันทิ้งในไฟ”

^๘ “หลายชนชาติจะเดินผ่าน มาเห็น เมือง นี้ และพูดกับเพื่อนบ้านว่า ‘ทำไมพระ ยาร์เวห์ถึงได้ทำอย่าง นี้กับเมืองที่ยิ่ง ใหญ่นี้’ ^๙ แล้วพวก เขาก็จะพูดว่า ‘ก็เพราะพวก เขา ละทิ้งพันธ สัญญาของพระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของพวก เขา ไปกับ กราบและรับ ใช้พระ อื่นๆ’”

การพิพากษาต่อกษัตริย์ซัลลูม

^{๑๐} ไม่ ต้องไปร้องให้กับกษัตริย์ที่ตายไป แล้ว * แล้วก็ไม่ต้องไปเสียอกเสียใจให้กับเขาด้วย แต่ให้ร้องไห้อย่างขมขื่นให้กับกษัตริย์ [†] ที่ ต้องหนีออกไปจากเมืองนี้เถอะ เพราะเขาจะไม่มี วันได้กลับ มาเห็นบ้าน เกิด ของเขาอีก ^{๑๑} เพราะนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูดไว้เกี่ยวกับกษัตริย์ซัลลูม แห่งยู ดาห์ลูกของกษัตริย์

โยสียาห์ ผู้ที่มาปกครองแทนโยสียาห์พ่อของ เขาว่า “ซัลลูมต้องไปจากสถานที่แห่งนี้และ จะไม่กลับมาอีก ^{๑๒} เขาจะต้องตายในที่ที่เขา ถูกเนรเทศไป และเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนี้ อีกเลย”

การพิพากษาต่อกษัตริย์เยโฮยาคิม

^{๑๓} พระยาร์เวห์พูดว่า “นี่ เจ้า ที่สร้างบ้านของ เจ้าด้วยการเอาเปรียบลูกจ้าง แล้วต่อชนบชนของบ้านขึ้นไปด้วยการโกงคน งาน เจ้าที่ใช้เพื่อนตัว เองฟรีๆโดยไม่ ยอมจ่ายค่า จ้างให้กับพวกเขา ^{๑๔} เยโฮยาคิม เจ้าพูดว่า ‘เราจะสร้างบ้านหลัง ใหญ่ๆให้กับตัว เองและ ห้องชั้นบนกว้างๆ แล้วขยายหน้าต่างให้ใหญ่ขึ้น แล้วนุบ้านด้วยไม้ สน ซี ดาร์และทามันด้วยสี แดง’

^{๑๕} เยโฮยาคิม เจ้าปกครองบ้าน เมืองเพื่อจะ ได้ใช้ไม้สนซีดาร์ให้มากมายหรือเง โยสียาห์ พ่อของเจ้ามีกินมีดื่มอย่างเหลือเฟือ ไม่ใช่หรือ พ่อเจ้าทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง ดั่งนั้น เขาก็เจอแต่เรื่องดีๆ ^{๑๖} เขาใช้เวลาตัดสินคดีของคนที่ยื่น หวังและ ยากจน เขาจึงเจอแต่เรื่องดีๆ นั่นแหละคือความ หมายของการที่ได้รู้จัก เรา”

พระยาร์เวห์พูดอย่างนั้น ^{๑๗} แต่ตาและใจของเจ้าไม่ได้เป็นอย่างนั้น เจ้าคิดแต่เรื่องการทำกำไร และทำให้คนบริสุทธิต้องเลือดตก และกดูซีข่มเหงและย่ำยีพวกเขา ^{๑๘} ดังนั้น พระยาร์เวห์ก็เลยพูดถึงเยโฮยาคิม ลูกของกษัตริย์โยสียาห์แห่งยูดาห์ว่า “คนยูดาห์จะไม่ร้องให้กับเยโฮยาคิม พวกเขาจะไม่พูดว่า ‘พี่ชาย นี้เป็นเรื่องเศร้า น้องสาว มันเศร้าจริงๆ’”

* ๒๖:๑๐ กษัตริย์ที่ตายไปแล้ว หมายถึงกษัตริย์ โยสียาห์ ที่เพิ่งถูกฆ่าในการทำสงครามกับ อียิปต์ในปี ๖๐๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด (ดูได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๒๓:๒๙-๓๐)

† ๒๖:๑๐ กษัตริย์ หมายถึง กษัตริย์เยโฮสาร์อาด (หรืออีกชื่อหนึ่งคือ ซัลลูม) เป็นกษัตริย์ต่อ จากกษัตริย์โยสียาห์ แต่เขารองราชย์ได้แค่สามเดือน พระองค์ถูกพวกอียิปต์จับขังคุกและ ตายที่นั่น

คนยูดาห์จะไม่ร้องไห้ให้กับเยโฮยาคิม พวกเขาจะไม่พูดว่า ‘เจ้านายของผม นำเศรั้าเหลือเกิน

ข้าแต่กษัตริย์ เรื่องนี้นำเศรั้าเหลือเกิน’^{๑๙} เยโฮยาคิมจะถูกฝังเหมือนที่ลาถูกฝัง เยโฮยาคิมจะถูกลากออกไปโยนที่นอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม”

^{๒๐} พระยาห์เวห์พูดว่า “ให้ขึ้นไปบนภูเขาที่เลบานอนแล้วร้องไห้อย่างสิ้นหวัง

ตะโกนด้วยความเศรั้าโศกในเมืองบาซันสิ ร้องไห้อย่างสิ้นหวังจากที่ถือเขาอาบาริมสิ

เพราะคนที่รักเจ้าถูกทำลายไปหมดแล้ว^{๒๑} ยูดาห์ เราพูดกับเจ้าตอนที่เจ้ารู้สึกมั่นคงและปลอดภัย

เจ้าพูดว่า ‘ฉันจะไม่พังหรอก’ นิสัยเจ้าเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว

เพราะว่าเจ้าไม่เคยเชื่อฟังเราเลย^{๒๒} ลมจะพัดเอาคนเลี้ยงแกะของเจ้าไปหมด

และคนที่รักเจ้าจะต้องถูกจับไปเป็นเชลย เพราะในเวลานั้นเจ้าจะบอขาย

และได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า^{๒๓} เจ้าที่อาศัยอยู่ในเลบานอนท่ามกลางต้นสนซีดาร์ทั้งหลาย *

เจ้าจะร้องไห้ครวญครางแน่ เมื่อความเจ็บปวดมาถึงเจ้า

เหมือนความเจ็บปวดของหญิงที่กำลังจะคลอดลูก”

การพิพากษาต่อกษัตริย์โคนิยาห์

^{๒๔} พระยาห์เวห์พูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอน ไทไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ถึงแม้เจ้า โคนิยาห์ ลูกชายของกษัตริย์เยโฮยาคิม แห่งยูดาห์จะเป็นแหวนประทับตราที่สวมอยู่บนมือขวาของเรา เราก็จะดึงเจ้าออกจากมือเราแน่

^{๒๕} แล้วเราจะส่งให้เจ้าไปอยู่ในกำมือของคนที่ยากจะฆ่าเจ้า เราจะส่งเจ้าให้ไปอยู่ในมือของคนที่เจ้าหวาดผวา คือไปอยู่ในมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนและไปอยู่ในมือของพวกเคลเตีย

^{๒๖} เราจะโยนเจ้ากับแม่ที่ให้กำเนิดเจ้า มาไปอยู่ที่แผ่นดินอื่น ที่เจ้าไม่ได้เกิดมา แต่เจ้าจะต้องตายที่นั่น ^{๒๗} พวกเขาจะไม่ได้กลับมาเยี่ยมแผ่นดินที่พวกเขาหวังว่าจะได้กลับมา

นั่น”^{๒๘} โคนิยาห์คนนี้เป็นที่น่ารังเกียจเหมือนหม้อที่แตกหรือ

เขาเป็นหม้อที่ไม่มีใครอยากได้หรือยังงี้แล้วทำไมเขาถึงถูกโยนทิ้งล่ะ

และทำไมลูกๆเขาถึงต้องกระเด็นไปอยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาไม่รู้จัก

^{๒๙} แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์

^{๓๐} พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “ให้เขียนลงไปเกี่ยวกับโคนิยาห์คนนี้ว่า

เขาเป็นคนที่ไม่มีลูกสืบสกุล เขาจะเป็นคนที่จะล้มเหลวตลอดชีวิต

จะไม่มีลูกหลานของเขาสักคนที่รำรวย จะไม่มีลูกหลานของเขาสักคนที่จะไต่ถ้ำบนบัลลังก์ของดาวิดและปกครองยูดาห์”

๒๓ ^๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “ความหายนะจะเกิด ขึ้นกับพวกคนเลี้ยงแกะที่กำลังทำลายแกะในทุ่งหญ้าของเราและทำให้มันกระจัดกระจายไป”

^๒ ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พูดเกี่ยวกับพวกคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลคนของเรายุ่ง

“พวกเจ้าทำให้แกะของเรากะจัดกระจายไป เจ้าได้ขับไล่พวกแกะออกไปและไม่ได้จัดการอะไรให้กับแกะเลย ดังนั้น เราจะจัดการกับเจ้า สำหรับสิ่งเลวร้ายที่เจ้าทำ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^๓ “เราจะรวบรวมแกะที่เหลือของเรากจากดินแดนต่างๆที่เราได้ขับไล่พวกมันไป แล้วเราจะนำพวกมันกลับ มาที่ทุ่งหญ้าของพวกมัน พวกมันจะเจริญเติบโตและออกลูกมากมาย

^๔ เราจะหาคนเลี้ยงแกะพวกใหม่มาดูแลพวกมัน คนเลี้ยงแกะพวกใหม่นี้จะดูแลพวกมัน แกะเหล่านั้นจะไม่หวาดกลัวอีกต่อไป

* ๒๖:๒๓ เจ้าที่อาศัยอยู่ใน... ซีดาร์ทั้งหลาย ประโยคกำลังพูดถึงกษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่อาศัยอยู่ในวังที่กษัตริย์ชาโลมออนและกษัตริย์องค์อื่นๆได้สร้างไว้ด้วยต้นสนซีดาร์มากมายจากเลบานอน

† ๒๖:๒๔ โคนิยาห์ บางครั้งเรียกว่า “เยโคนิยาห์” แต่ส่วนใหญ่จะเรียกว่า “เยโฮยาคิม”

ไป และจะไม่มีสัก ตัวที่หลงหายไป” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

กึ่งกำนที่ชอบธรรม

๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “วันเวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว ที่เราจะยกขูกึ่งกำนที่ชอบธรรมสำหรับดาวิด กษัตริย์องค์ นั้นจะปกครองและแสดงความเฉลียวฉลาด

เขาจะรักษาความ ยุติธรรมและความ ชอบธรรม

๖ ในช่วง เวลาที่เขาปกครองนั้นยู ดาห์จะปลอดภัย

และอิสราเอลจะอยู่อย่างปลอดภัย และผู้คนจะเรียกษัตริย์องค์นั้นว่า

“พระยาห์เวห์คือความชอบธรรมของเรา”

๗ พระยาห์เวห์พูดอย่าง นี้ว่า “วันเวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้วที่ผู้คนจะไม่ พุดกันอีก แล้วว่า ‘ฉันขอสาบานโดยอ้างชื่อของพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’” ๘ แต่พวก เขาจะพุด กันว่า ‘ฉันขอสาบานโดยอ้างชื่อของพระ ยาห์เวห์ผู้ที่นำลูกหลานของครอบครัวอิสราเอลจากดินแดนทางเหนือ จากดินแดนทั้งหลายที่พระองค์ได้ ขับไล่พวกเขาไป แล้วพวกเขาที่จะได้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง”

การพิพากษาต่อผู้พุด แทนพระเจ้าจอมปลอม

๙ ส่วนเรื่องพวกผู้พุดแทนพระเจ้า หัวใจผมแตกสลายอยู่ในอก กระดูกผมก็อ่อนปวกเปียกไปหมด ผมเป็นเหมือนคนเมา

เป็นเหมือนคนที่ถูกมอมด้วยเหล้าองุ่น ที่ผมรู้สึกอย่าง นี้ก็เพราะพระ ยาห์เวห์และ ถ้อยคำต่างๆอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นั้นเอง

๑๐ พระยาห์เวห์พูดว่า “แผ่นดินนี้เต็มไปด้วย คนเล่นซู้

แผ่นดินแห้งแล้งเพราะถูกสาปแช่ง ทุ่งหญ้าในที่เปล่านั้นเหี่ยวแห้งไป

วิถีทางของพวกผู้พุดแทนพระเจ้าก็ชั่วร้าย และพวกมันก็เข้าอำนาจอย่างผิดๆ

๑๑ อัน ที่จริงแล้ว ทั้งผู้ พุด แทน พระเจ้าและ นักบวชต่างก็ทำให้แผ่นดินเสื่อมไป

แม้แต่ในวิหารของเรา เราก็ยังพบเห็นความ ชั่วช้าของพวกมัน”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๒ “ดังนั้น เส้นทางของพวกมันก็จะสั้นมาก พวกมันจะถูกไล่ออกไปในความมืดมิด และในความมืดนั้น พวกมันจะล้มลง เพราะเราจะนำความทุกข์ ทรมาณมาให้พวก มันในปีที่เรามาเยี่ยมหา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๓ “เราได้ เห็นสิ่งที่น่า ชยะแขยงท่ามกลาง พวกผู้ พุด แทน พระเจ้าของสะ มา เรีย พวกมันทำนายโดยพระบาอัล

แล้วพวก มันได้ทำให้คนอิสราเอลของ เรา ต้องหลงหายไป

๑๔ และเราได้ เห็นสิ่งที่น่า ตกใจยิ่ง กว่านั้นอีก ในท่ามกลางพวกผู้พุด แทนพระเจ้าของ

เมืองเยรูซาเล็ม

ผู้คนเล่นซู้กันและฉ้อโกงกัน แล้วพวกผู้ พุด แทน พระเจ้านี้ก็สนับสนุนคน

เลวพวกนี้

ไม่มีใครกลับใจจากความชั่วร้ายเลยสักคน ในสายตาของ เรา พวกผู้ พุด แทน พระเจ้า

เหล่านี้ทั้งหมดเป็นเหมือนเมืองโสโดม และพลเมืองของเยรูซาเล็มก็เหมือน กับ

เมืองโกโมราห์”

๑๕ ดังนั้น นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพุดเกี่ยวกับพวกผู้พุดแทนพระเจ้าพวกนี้

ว่า

“เราจะทำให้มันต้องกินอาหารที่มีรสขมและ

ทำให้พวกมันต้องดื่มน้ำที่มียาพิษ

เพราะสิ่งที่เสื่อมทรามได้ออกมาจากพวกผู้ พุด แทน พระเจ้าของเมือง เยรูซาเล็ม

และกระจ่ายไปทั่วแผ่นดิน”

๑๖ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพุดว่า “อย่าไป ฟังคำ ทั่วนายของพวกผู้ พุด แทน

พระเจ้าพวกนี้ที่พุดกับเจ้า พวกมันกำลังหลอกเจ้า

นิมิตที่พวกมันพุดออกมานั้น ไม่ได้มาจากปากของพระยาห์เวห์หรือ

๑๗ พวก มันพรั้มพุดอยู่กับพวกที่เกลียด ชังเรา ว่า

พระยาห์เวห์พูดว่า ‘พวกเจ้าจะมีสันติสุข’ และพุดกับพวกที่มีจิตใจดีคือด้านว่า ‘เรื่องร้ายๆจะไม่เกิดขึ้นกับเจ้าหรือ’

๑๘ ใครล่ะที่ยืนอยู่ในห้องประชุมสภาของพระ ยาห์เวห์

ที่จะได้ เห็นหรือได้ยินถ้อยคำของพระ
ยาห์เวห์
ใครเคยสนใจคำ พูดของพระองค์และเชื่อ ฟัง
คำพูดของพระองค์
๑๙ นี่ใจ พายุจากพระยาห์เวห์
ความเกรี้ยวโกรธของพระองค์พุ่งออกมา
มันเหมือนหมอกกับพายุหมุน
ที่หมุนตัวอยู่เหนือหัวของคนชั่วพวกนั้น
๒๐ ความ โกรธของพระ ยาห์เวห์จะไม่ หวน
กลับไปหรืออีก จนกว่าจะทำ หน้าที่ของ
มันจนเสร็จสิ้น
และจนกว่ามันจะทำให้แผนการของพระองค์
สำเร็จ

หลังจากวันพวกนี้ผ่านไปแล้ว
พวก เจ้าก็จะเข้าใจว่าทำไมถึงต้องเกิดเรื่อง
พวกนี้ขึ้น
๒๑ เราไม่ได้ส่งผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้มา
แต่พวกมันกลับวิ่งไปพูดกับพวกเจ้าเอง
เราไม่ได้พูดกับพวกมัน
แต่พวกมันกลับไปพูดแทนเรา
๒๒ ถ้าพวก มันได้มายืนอยู่ในห้อง ประชุมสภา
ของเรา
และได้ยินถ้อยคำต่างๆของ เราที่มีไว้สำหรับ
คนของเรา
พวก มันก็จะจะทำให้คนเหล่านี้ นั้นหันจากวิถี
ทางชั่วของพวกเข
และหันจากการทำชั่วของพวกเขไปแล้ว”

๒๓ พระยาห์เวห์ถามว่า
“เราเป็นพระเจ้าที่อยู่ไกลๆเท่านั้นหรือ
เราไม่ได้เป็นพระเจ้าในที่ห่างไกลด้วยหรือ
๒๔ ถ้าใครซ่อนตัวอยู่ เราจะมองไม่เห็นหรือ”
“เราไม่ ได้อยู่ทั่วฟ้า สวรรค์และแผ่นดิน โลก
หรือ”

พระยาห์เวห์ถามอย่างนั้น
พระ ยาห์เวห์พูดว่า ๒๕ “เราได้ยินสิ่งที่ไ้
พวกผู้พูด แทน พระเจ้าพวก นั้นพูด ไ้พวก
นั้นที่ทำนายโกหก โดยเอาชื่อเราไปอ้าง พวก
มันพูดว่า ‘ฉันฝันเห็นแล้ว ฉันฝันเห็นแล้ว’
๒๖ ใจของพวก มันจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนาน
ไหม พวก มันทำนายโกหกและหลอกลวงใน
สิ่งที่พวก มันกูขึ้นมาเองในใจ

๒๗ พวก มันวางแผนที่จะทำให้คนของ เรา
ลืมนามชื่อของเรา ด้วยความ ผันต่างๆที่พวก มัน
ยกขึ้น มาเล่าให้กับเพื่อนบ้านฟัง พวก มัน
หวังว่าคนจะลืมน เรา เหมือน กับที่บรรพบุรุษ

ของพวกเขา มั่นลืมนามชื่อของเรา และหันไปบูชา
พระบาอัล

๒๘ ให้ผู้พูด แทนพระเจ้าที่มีความ ผันจะเล่า
เล่ามันออก มา แต่ขอ ให้คนที่มีถ้อยคำของ
เรา พูดถ้อยคำของเราอย่างซื่อสัตย์ ฟางกับ
เมล็ดข้าว สาธิมันจะไปด้วย กันได้อย่างไร”
พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

๒๙ พระ ยาห์เวห์ถามว่า “ถ้อยคำของ เรา
เป็นเหมือนไฟไม่ใช่หรือ
มันเป็นเหมือนก้อนที่ทุบหินที่แข็งให้แตก
กระจุยไม่ใช่หรือ

๓๐ ดั่ง นั้น เราต่อ ด้านไ้พวกผู้ พูด แทน
พระเจ้า ที่ขโมยถ้อยคำต่างๆของ เราจาก
เพื่อนบ้านของเขา

๓๑ เราต่อ ด้านไ้พวกผู้พูด แทนพระเจ้า ที่
ใช้ลิ้นตัว เองประกาศเรื่องบาง เรื่องว่าเป็นคำ
ทำนายของพระยาห์เวห์” พระยาห์เวห์พูดว่า
อย่างนั้น

๓๒ “เราจะต่อด้านไ้พวกผู้พูด แทนพระเจ้า
ที่ทำนาย ผันหลอกลวง” พระ ยาห์เวห์พูดอย่าง
นั้น “พวกมันเล่าความ ผันเหล่านั้น และทำให้
คนของ เราหลง ไป ด้วยคำหลอกลวงและ
เรื่องต่างๆที่พวก มันกูขึ้นมาเอง เราไม่ได้ส่ง
พวก มันมา และเราก็ไม่ได้ส่งให้พวก มันพูด
ด้วย และที่แน่นอนก็คือพวก มันไม่ได้ก่อให้เกิด
ประโยชน์อะไรให้กับคนพวกนี้เลย” พระ
ยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

๓๓ “และถ้าคนพวก นี้ หรือผู้ พูด แทน
พระเจ้า หรือนักบวชถามเจ้าว่า ‘พระยาห์เวห์
ฝากภาระอะไรให้เจ้าแบกมา’ เจ้าก็บอกพวก
มันไปว่า ‘พระ ยาห์เวห์พูดว่า “ก็พวก แกนี้
แหละคือภาระ และเราจะโยนพวกแกทิ้ง””

๓๔ “ผู้พูด แทน พระเจ้า หรือนักบวช หรือ
คนที่พูด ว่า ‘นี่แหละคือภาระที่พระ ยาห์เวห์
ฝากมา’ พวกที่พูดว่าอย่างนั้น เราจะลงโทษ
พวกที่พูดอย่าง นั้นรวม ทั้งคนในบ้านเรือน
ของพวกเขาด้วย”

๓๕ “แต่ที่ต่าง หากที่พวก เจ้าควรจะถามกับ
เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของเจ้า คือ ‘พระ
ยาห์เวห์ตอบว่าอะไร หรือพระ ยาห์เวห์พูด
ว่าอะไร’” ๓๖ และเจ้าจะต้องไม่ พูดอย่าง นี้อีก
ต่อ ไปว่า ‘นี่คือภาระที่พระ ยาห์เวห์ให้แบก
มา’ เพราะภาระนั้นเป็นแค่คำ พูดของแต่ละ
คน และโดยวิธีนี้ เจ้าก็ได้บิดเบือนคำพูดของ
พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง
สิ้นพระเจ้าของพวกเขา

^{๓๗} ดังนั้นเจ้าควรจะถามผู้พูดแทนพระเจ้าอย่างนี้ว่า

‘พระยาห์เวห์ตอบว่าอะไร พระยาห์เวห์พูดว่าอะไร’

^{๓๘} แต่ถ้าพวกเจ้าพูดประโยคนี้ว่า ‘นี่คือภาระที่พระยาห์เวห์ให้แบกมา’ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้บอกไว้แล้วว่า อย่าพูดประโยคนี้ที่ว่า ‘นี่คือภาระที่พระยาห์เวห์ให้แบกมา’ และพวกเจ้าก็ยังพูดอย่างนั้น

^{๓๙} ดังนั้น ดูไว้ให้ดี เราจะยกเจ้าเหวี่ยงออกไปจากหน้าเราแน่ๆ ทั้งเจ้าและเมืองที่เราเคยมอบให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า ^{๔๐} เราจะทำให้เจ้าได้รับความอับอายตลอดไป และทำให้เจ้าอับอายอย่างที่ไม่มียวันลืมนั่นเลยได้”

ลูกมะเดื่อที่กับลูกมะเดื่อเสีย

๒๔ ^๑ พระยาห์เวห์ให้ผมดูตะกร้ามะเดื่อสอง ใบที่วางอยู่ตรง หน้าวิหารของพระองค์ หลังจากที่ถูกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้เนรเทศเยโคนันยาห์ลูกของกษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์ออกไปจากเยรูซาเล็มไปอยู่ที่บาบิโลนแล้ว พร้อมกับพวกเจ้า นายของยูดาห์และช่างฝีมือและช่างเหล็กจากเยรูซาเล็ม

^๒ ตะกร้าหนึ่งใส่มะเดื่อที่ดี ที่สุดเอาไว้ เหมือนมะเดื่อที่เก็บครั้งแรก อีกตะกร้าหนึ่งใส่มะเดื่อที่เสีย จนคนไม่กล้ากิน เพราะมันเสียมาก

^๓ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไรบ้าง”

ผมก็ตอบว่า “มะเดื่อครับ มะเดื่อที่ดีก็ดีเยี่ยมเลย ครับ แต่มะเดื่อเสียก็เสียเอามากๆ กินไม่ได้เลยเพราะพวกมันเสียมาก”

^๔ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า ^๕ “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด ‘เราถือว่ามะเดื่อที่ดีพวกนี้เป็นเหมือนคนยูดาห์ในสวนที่ถูกขับไล่ไป คนพวกนี้คือพวกที่เราส่งออกจากแผ่นดินนี้ไปที่ดินแดนของพวกเคลเดีย ^๖ เราจะเฝ้าดูพวกเขาเป็นอย่างดี และเราจะนำพวกเขากลับมาที่แผ่นดินนี้ เราจะสร้างพวกเขาขึ้นมาใหม่ และจะไม่ทำลายพวกเขา เราจะไม่ปลุกพวกเขาและจะไม่ถอนพวกเขาขึ้นมา ^๗ เราจะให้พวกเขาที่มีใจที่รู้จักเรา เพื่อจะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พวกเขาจะเป็นคนของเรา และเราก็จะเป็น

พระเจ้าของพวกเขา เพราะพวกเขาจะกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา”

^๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “ส่วนกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ พร้อมกับเจ้า นายทั้งหลายของเขา และคนที่เหลืออยู่ในเยรูซาเล็ม รวมทั้งคนที่เหลืออยู่ในดินแดนนี้ และคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอยู่ไปด้วย เราจะทำกับเขา เหมือนลูกมะเดื่อที่เสียจนกินไม่ได้เหล่านี้ เพราะมันเสียมากเหลือเกิน

^๙ เราจะทำให้พวกเขา ล้มลงจนตัว สั่นและเจอกับสิ่งที่เลวร้ายไปทั่วอาณาจักรของโลกนี้ เราจะทำให้พวกเขาถูกต่อว่า ถูกกระหนาบ กระเทียบ ถูกเยาะเย้ย และถูกแข่งด่าในดินแดนที่เราจะเนรเทศพวกเขาไป

^{๑๐} เราจะนำสงคราม ความอดอยาก และโรคภัย มาทำลายพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะถูกกำจัดไปจนหมดสิ้นจากแผ่นดินนี้ ที่เราได้ยกให้กับพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาไว้”

บทสรุปคำเทศนาของเยเรมีย์

๒๕ ^๑ นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่ส่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับชาวยูดาห์ทั้งหมด ในปีทีสี่ของการปกครองของกษัตริย์เยโฮยาคิมลูกชายกษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์ ซึ่งตรงกับปีแรกที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ครอบครองบาบิโลน ^๒ นี่คือพระคำที่เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า พูดกับคนยูดาห์ และคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า

^๓ “ตั้งแต่ปีที่สิบสามที่โยสิยาห์ลูกของกษัตริย์อาโมนแห่งยูดาห์ปกครองประเทศมาจนถึงทุกวันนี้ ก็เป็นเวลาสี่สิบสามปีแล้ว ผมได้รับพระคำของพระยาห์เวห์มา แล้วผมก็ได้พูดพระคำของพระองค์ให้กับพวกคุณฟัง ผมพูดแล้วพูดอีก แต่พวกคุณก็ไม่เคยฟัง ^๔ พระยาห์เวห์ได้ส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์มาหาพวกคุณ พระองค์ส่งพวกเขามาแล้วมาอีก แต่คุณก็ไม่ยอมฟัง คุณไม่ได้เงี่ยหูฟังเลย

^๕ พระองค์พูดอยู่เสมอว่า ‘กลับมา พวกเจ้าแต่ละคน ให้หันกลับมาจากวิถีชีวิตที่ชั่วร้าย และหันกลับมาจากการกระทำต่างๆที่ชั่วช้าของเจ้า และให้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ยกให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า’ ตลอดไป ^๖ อย่าได้ไปติดตามและรับใช้พระอื่น ๆ อย่านำใจไปกราบไหว้พระอื่นเลย และอย่า

ได้ยิว โมโหเราด้วยสิ่งที่เจ้าสร้างขึ้นมา กับมือ
ของเจ้าเองเลย แล้วเราจะไม่ทำอันตรายเจ้า
๗ แต่เจ้าก็ไม่ยอมฟังเรา” พระยาห์เวห์พูดว่า
อย่างนั้น “เจ้าก็เลยยิวเราด้วยสิ่งที่เจ้าสร้าง
ขึ้นมา กับมือเจ้าเอง ทำให้เราต้องทำร้ายเจ้า”
๘ “ดูซิ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์
ทั้งสิน พูด “เนื่องจากเจ้าไม่ยอมฟังคำของ
เรา ๙ เรากำลังจะส่งสารไป และเรียกเผ่าทาง
เหนือทั้งหมดมา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่าง
นั้น “และเราจะส่งสารไปบอกกับกษัตริย์เนบู
คัด เนสซาร์แห่งบาบิโลน ที่เป็นผู้รับใช้ของ
เรา และเราจะพาพวกเขาทั้งหมดมาบนแผ่น
ดินนี้ และต่อสู้กับพลเมืองของที่นี่ และต่อสู้
กับชนชาติต่างๆทั้งหมด นี่ที่อยู่ล้อม รอบมัน
เราจะทำลายพวก มันอย่างราบคาบ เราจะ
ทำให้พวก มันเป็นเป้าของความสยดสยอง
และให้เป็นที่หัวเราะเยาะและดู ด่าว่า กล่าว
ตลอดไป

๑๐ เราจะทำลายเสียงรืนเริงสนุกสนานและ
เสียงเสียงฉลอง เสียงของเจ้าบ่าวเจ้าสาวใน
วันแต่งงาน เสียงของหินไม่ แปะทำอาหาร
และแสงตะเกียงให้หมดไป

๑๑ หัวแผ่นดิน นี้จะกลายเป็นที่แห่ง แล้ง
รกร้าง และชนชาตินี้จะต้องเป็นซี่ข้ากษัตริย์
บาบิโลนไปอีกเจ็ดสิบปี

๑๒ พอครบเจ็ด สิบปีแล้ว เราจะจัดการกับ
กษัตริย์บา บิโลนและชนชาตินี้ทั้งหมด
สำหรับความผิด บาปที่พวก มันทำ” พระ
ยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“และเราจะจัดการกับดิน แดนของพวกเขา
เคล เตีย เราจะทำให้มันรกร้างตลอด ไป

๑๓ ทุกคำ พูดที่เราได้พูดต่อ ต้านแผ่นดินนั้น
เราจะทำให้มันเกิดขึ้นจริงตาม นั้น ทุกอย่าง
ที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่ม นี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่
เยเรมีย์ ได้พูดต่อ ต้านชนชาติต่างๆไว้ จะ
เกิดขึ้นจริงตามนั้น

๑๔ ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะชนชาติต่างๆ
มากมายและกษัตริย์ที่ยิ่ง ใหญ่หลายองค์ จะ
ต้องไปเป็นซี่ข้ารับ ใช้บา บิโลน แล้วเราจะ
ตอบแทนพวกมันตามสิ่งที่พวกมันทำและสิ่ง
ที่มีมือของพวกมันสร้างขึ้นมา”

การพิพากษาต่อชนชาติต่างๆในโลกนี้

๑๕ นี่คือน้ำที่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าแห่ง
อิสราเอล พูดกับผมว่า

“ให้เอาถ้วย นี้ไปจากมือเรา เป็นถ้วยที่ใส่
เหล้าองุ่นแห่งความ โกรธของเรา แล้วเราจะ
ส่งเจ้าไปตามชนชาติต่างๆและเราจะทำให้
ชนชาติเหล่านั้นดื่มมัน

๑๖ พวก มันจะดื่มจนเมาโซเซ และทำ
ตัวเหมือนคน บ้า ก็เพราะดาบที่เราส่งไป
ท่ามกลางพวกมัน”

๑๗ ดั่ง นั้นผมจึงหยิบถ้วยจากมือของพระ
ยาห์เวห์ และไปตามชนชาติต่างๆที่พระองค์
ส่งผมไป และทำให้ชนชาติเหล่านั้นดื่มมัน

๑๘ ชนชาติเหล่า นั้นได้แก่เยรูซาเล็ม และ
เมืองต่างๆของยูดาห์ และบรรดากษัตริย์และ
เจ้านายข้าราชการทั้งหลาย ผมทำให้พวกเขา
ดื่มจากถ้วยนี้ เพื่อให้แผ่นดินของพวกเขา
รกร้างว่างเปล่า ไร้ประโยชน์ เป็นเป้าให้คน
หัวเราะเยาะและได้ รับการดูถูกเหยียดหยาม
อย่างที่มีมันเป็นอยู่ตอนนี้

๑๙ คนเหล่า นี้ทั้งหมดจะต้องดื่มจากถ้วย นี้
คือไฟโรทกษัตริย์อียิปต์ พร้อมกับข้า รับ
ใช้ ข้าราชการ รวมทั้งประชาชนของพระองค์ทุก
คน

๒๐ พวกชาวบ้านตามชายแดน และกษัตริย์
ทุกองค์ของอัส พวกกษัตริย์ทุกองค์ของฟีลิส
เตีย ซึ่งก็มี กษัตริย์ต่างๆของเมืองอัสเคโลน
กาซา เอโครน และที่เหลื่อของเมืองอัสโดด

๒๑ คนในเมืองเอโดม โมอับ และอัมโมน

๒๒ กษัตริย์ทุกองค์ของไทระ ซิดอน และ
กษัตริย์ที่อยู่ตามชายฝั่งทะเลเล็กปากหนึ่ง

๒๓ คนที่เตดาน เทมา และบูนส รวมทั้งคน
พวก นั้นที่เข้าพิธีโกนผม จอน ๒๔ กษัตริย์
ทุก องค์ของอา ระ เบีย และกษัตริย์ทุก องค์
ตามแนวชายแดนซึ่งอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยว

แห่งแล้ง ๒๕ กษัตริย์ทุก องค์ในคิมรี เอลาม
และมีเตีย ๒๖ กษัตริย์ทุก องค์จากทางเหนือ
ที่อยู่ใกล้และไกล คนแล้วคนเล่า ผมทำให้อาณาจักรทุก
แห่งที่อยู่บน โลกดื่มจากถ้วยนี้
แล้วกษัตริย์แห่งเซซัค ๒๗ ก็จะดื่มหลังจากพวก
เขาเหล่านั้น

๒๕:๒๓ **เข้าพิธีโกนผมจอน** เป็นพิธีทางศาสนาของคนที่ไม่ใช่ยิว พระเจ้าห้ามไม่ให้ทำ ดู
เพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ ๑๙:๒๗

๒๕:๒๖ **เซซัค** เขียนเป็นรหัสลับ หมายถึง บาบิโลน

^{๒๗}พระ ยาร์เวห์พูดกับผมว่า “แล้วให้เจ้าบอกกับพวกเขาว่า พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดอย่างนี้ว่า ‘ดื่มซะให้เมาไปเลย ให้อ้วกแตก แล้วก็ล้มลง และอย่าลุกขึ้น มาต่อ หน้าดาบที่เรากำลังส่งไปท่ามกลางเจ้า’

^{๒๘}แต่ถ้าพวก มันไม่ยอมรับถ้วยในมือเจ้าไป ดื่ม ก็ให้เจ้าบอกกับพวก มันว่า พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูดอย่าง นี้ว่า ‘พวกเจ้าจะต้องดื่ม ^{๒๙}เพราะดูสิ เรากำลังจะนำความเจ็บ ปวด ทนทุกข์ ทรมานมายังเมืองที่ถูกเรียกตาม ชื่อของเรา แล้วเจ้าจะได้รับการยกเว้นหรือ ใจ เราจะไม่ละเว้นเจ้าหรอก เพราะเรากำลังจะทำให้ดาบมาตกอยู่บน พลเมืองทุกคนของแผ่นดินนี้’” พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

^{๓๐}“เยเร มี ยาร์ ให้เจ้าบอกทุกๆถ้อยคำนี้ที่เราพูดให้พวกมันฟัง เจ้าจะต้องบอกกับพวกมันว่า

พระยาร์เวห์คำรามมาจากที่สูง และพระองค์ส่ง เสียงเรียกจากสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

พระองค์คำรามลั่นใส่ฝูงแกะของพระองค์ มีเสียงตะโกนดัง ลั่นไป ทั่วทุก คนในโลก นี้ เหมือนเสียงโห่ร้องของคนย่ำอู่น

^{๓๑}เสียงนั้นดังกึกก้องไปถึงสุดขอบโลก เพราะพระยาร์เวห์มีคติดกับชนชาติต่างๆ พระองค์กำลังจะพิพากษาโลกทั้งโลก และทำให้คนชั่วตายด้วยดาบ”

พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๓๒}พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ความชั่ว ช้ำกำลังแพร่กระจายจากชนชาติหนึ่งไปยังอีกชนชาติหนึ่ง พายุร้ายกำลังพัดมาจากขอบโลก”

^{๓๓}ในเวลา นั้นจะมีคนตั้งแต่ขอบ โลกด้านหนึ่งไปถึงขอบ โลกอีกด้านหนึ่งถูกพระยาร์เวห์ฆ่า จะไม่มี ใครร้องให้ให้พวก มัน และจะไม่มี ใครเก็บศพพวก มันมาฝัง พวกมันจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนดิน

^{๓๔}พวกผู้ เลี้ยง แกะของอิสราเอล ร้องให้ โหยหวนเถอะ

พวกผู้นำฝูง แกะ กลิ้ง ตัวคลุกฝุ่นด้วยความ โศกเศร้าเถอะ

เพราะถึงเวลาแล้วที่พวกแกจะต้องโดนฆ่า พวก แกจะล้ม ลงแตกเหมือนหม้อ ไหระคา แพง

^{๓๕}ผู้เลี้ยงแกะพวกนี้ไม่พบที่ลี้ภัย ส่วนผู้นำฝูงแกก็จะหนีไม่รอด

^{๓๖}ผมได้ยินเสียงร้องของพวกคนเลี้ยงแกะ และเสียงสะอึกสะอื้นของผู้นำฝูงแก ที่เป็นอย่าง นี้ก็ เพราะพระ ยาร์เวห์กำลัง ทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขา

^{๓๗}ทุ่งหญ้าที่เขียวสงบจะย่อยยับไป เพราะความเดือดดาลของพระยาร์เวห์

^{๓๘}พระองค์ทิ้งถ้ำของพระองค์ เองไปเหมือน สิงโต

แผ่นดินของพวกเขาถูกทำลายแน่ เรื่องนี้เกิดจากดาบ *ของผู้ข่มเหง และความเดือดดาลของพระเจ้า

บทเรียนของเยเรมีย์ที่วิหาร

(ยรม. ๗:๑-๑๕)

๒๖ ^๑ในช่วงต้นรัชกาลของกษัตริย์เยโฮยาคิมลูกชายกษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์ มีข้อความนี้มาจากพระยาร์เวห์

^๒นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด “เยเร มี ยาร์ ให้เจ้าไปยืนอยู่ในลานของวิหารของพระยาร์เวห์ แล้วพูดต่อว่าประชาชนจากเมืองทั้งหลายของยู ดาห์ที่กำลังมานมัสการที่วิหารของพระ ยาร์เวห์ แล้วพูดกับพวกเขาตามที่ เรา สั่ง ให้เจ้าพูดกับพวกเขาทุก คำห้ามตก แม้แต่คำเดียว

^๓บางที่พวกเขาอาจจะฟัง แล้วแต่ละคนก็หันหลังให้กับวิถีชีวิตบาปๆของพวกเขาก็ได้ ถ้าพวกเขาทำอย่างนั้น เราจะเปลี่ยนใจจากเรื่องความหายนะที่เราได้วางแผนจะให้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะการกระทำที่ชั่ว ชั่วต่างๆของพวกเขา

^๔แล้วเจ้าก็ควรพูดกับพวกเขาว่า พระยาร์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมฟังเรา และไม่ ยอมเดินตามกฎของเราที่เราได้ให้ไว้ต่อหน้าเจ้า

^๕และไม่ ยอมฟังถ้อยคำต่างๆของผู้ พูดแทนพระเจ้าผู้รับใช้ของเรา ที่เราได้ส่งมาให้

* ๒๕:๓๘ ดาบ คำนี้พบในฉบับแปลกรีกโบราณและฉบับฮีบรูบางฉบับ แต่ฉบับฮีบรูส่วนใหญ่เขียนว่า “ความเดือดดาล”

เจ้าครั้ง แล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าไม่ยอมฟัง
เขา

^๖เราก็จึงทำให้วิหารนี้เป็นเหมือนชิโลห์ และให้ชนชาติต่างๆทั่วโลกใช้ชื่อของเมืองนี้เป็นคำสาปแช่ง”

^๗พวกนักบวชและพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และประชาชนทั้งหลายก็ได้ยินเยเรมี ย่าห์พูดถ้อยคำต่างๆเหล่านี้ ในวิหารของพระยาห์เวห์

^๘เมื่อเยเรมีย์พูดทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่งให้เขาพูดกับประชาชนเสร็จแล้ว พวกนักบวช พวกผู้พูดแทนพระเจ้า และประชาชนทุกคนก็รวมกันเข้า มาจับตัวเขา พร้อมกับพูดว่า “แกตายแน่” ^๙ทำไมแกถึงอ้างชื่อพระยาห์เวห์มาพูดว่า วิหารนี้จะต้องเป็นเหมือนชิโลห์ และคนที่อยู่ในเมืองนี้จะต้องถูกทำลาย”

แล้วทุกคนก็เข้าไปล้อมเยเรมี ย่าห์ในวิหารของพระยาห์เวห์

^{๑๐}พวกเจ้า นายแห่งยูดาห์ได้ยินถ้อยคำนี้เหมือนกัน พวกเขาก็เลยออกจากวังมาที่วิหารของพระยาห์เวห์ แล้วก็ไปนั่งอยู่ตรงทางเข้าประตูบานใหม่ที่วิหารของพระองค์

^{๑๑}แล้วพวกนักบวชและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าก็พูดกับพวกเจ้า นายและทุกคนที่อยู่ที่นี่ว่า “โอ้หมอนี่ น่าจะถูกตัดสินประหารชีวิต เพราะมันได้พูดให้ร้ายบ้านเมืองนี้เหมือนที่เราเคยได้ยินมาแล้ว”

^{๑๒}แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับเจ้านายและชาวบ้านทุกคนว่า “พระยาห์เวห์ส่งให้ผมมาพูดสิ่งทั้งหมดนี้เกี่ยวกับบ้านนี้และเมืองนี้ตามที่พวกคุณได้ยิน

^{๑๓}ตอนนี้ขอให้พวกคุณแก้ไขวิถีทางและการกระทำต่างๆของพวกคุณ และให้เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ บางทีพระองค์อาจจะเปลี่ยนใจไม่ทำร้ายพวกคุณตามที่พระองค์ได้วางแผนไว้

^{๑๔}แต่ตอนนี้ผมอยู่ในเงื้อมมือคุณแล้ว จะทำอย่างไรกับผมก็ได้แล้วแต่จะเห็นสมควร

^{๑๕}แต่ให้รู้ไว้ว่า ถ้าพวกคุณคิดจะฆ่าผม พวกคุณกำลังทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งตกอยู่บนตัวคุณเอง บ้านเมืองนี้และประชาชนของเมืองนี้ด้วย เพราะพระ

ยาห์เวห์ส่งผมมาจริงๆ เพื่อพูดคำเหล่านี้ทุกคำให้พวกคุณฟัง”

^{๑๖}แล้วพวกเจ้านายและชาวบ้านทั้งหลายก็บอกกับพวกนักบวชและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “อย่าตัดสินประหารคนคนนี้เลย เพราะว่าเขาพูดกับเราในนามของพระยาห์เวห์”

^{๑๗}ผู้ชายบางคนและผู้อาวุโสบางคนที่ของแผ่นดินก็ลุกขึ้นยืนและพูดกับคนทั้งกลุ่มที่ออกันอยู่ว่า

^{๑๘}“มีคำที่แห่งโมเรเซทเคยพูดแทนพระเจ้าในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ ท่านได้พูดกับคนทุกคนในยูดาห์ว่า ‘พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนไถนา และเมืองเยรูซาเล็มจะกลายเป็นซากปรักหักพัง

ภูเขาที่เป็นที่ตั้งของวิหารก็จะถูกถอนรากถอนโคน’”

^{๑๙}แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์และชาวเมืองยูดาห์ทั้งหมดได้ฆ่าท่านหรือเปล่า ก็เปล่า แต่กษัตริย์กลับเกรงกลัวพระยาห์เวห์แล้วอ่อนน้อมพระองค์ให้เมตตา แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจไม่นำภัยพิบัติมาถึงพวกเขาทั้งหลายที่พระองค์เคยพูดไว้ว่าจะลงโทษพวกเขา แต่ตอนนี้เรากำลังจะนำความหายนะอันใหญ่หลวงมาสู่ตัวเอง”

^{๒๐}(ยังมีชายอีกคนหนึ่งชื่ออูรี ย่าห์ลูกชายของเซไม อาห์จากคิริยาทเยอาริมมาพูดแทนพระยาห์เวห์ เขาพูดให้ร้ายเมืองนี้และแผ่นดินนี้เหมือนที่เยเรมี ย่าห์พูดนั้นแหละ ^{๒๑}แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิม เจ้านาย และทหารทุกคนของพระองค์ได้ยินคำพูดของเขา กษัตริย์ก็เลยคิดฆ่าเขา แต่อูรี ย่าห์ได้ยินเสียก่อน ก็เลยกลัวและหนีไปอียิปต์ ^{๒๒}กษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งเอลนาธาน ลูกชายของอัครโบร์ และคนอีกจำนวนหนึ่งไปอียิปต์ ^{๒๓}แล้วพวกเขาก็นำอูรี ย่าห์กลับมาจากอียิปต์ พวกเขานำเขาไปให้กษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ก็ฆ่าเขาแล้วโยนศพเขาทิ้งในสุสานของสามัญชน

^{๒๔}แต่อาหิตัมลูกชายของซาฟานป้องกันไม่ให้เยเรมีย์ถูกชาวบ้านฆ่าตาย)

* ๒๖:๑๘ มีคำที่พูดอย่างนี้ประมาณเจ็ดร้อยปีก่อนพระเยซูมาเกิด ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือมีคาห์ ๓:๑๒

พระยาห์เวห์แต่งตั้งเนบูกัดเนสซาร์

๒๗ ^๑ในช่วง ต้นรัชกาลของเศเด คี ยาห์ ลูกชายของกษัตริย์โยสิ ยาห์แห่งยูดาห์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ว่า ^๒พระ ยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้ทำสายรัดและแอก แล้วก็เอามาแขวนคอเจ้าไว้ ^๓แล้วให้ส่งข้อความไปให้กับกษัตริย์แห่งเอโดม โมอับ อัมโมน โทระ และไซดอน โดยฝากไปกับพวกผู้ส่งข่าวที่มาจากเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมาหากษัตริย์เศเด คี ยาห์แห่งยูดาห์ ^๔ให้เจ้าส่งคำสั่งนี้ไปให้กับพวกเจ้านายของพวกเขาว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอล พูดว่า ‘เจ้าไปบอกกับพวกเจ้านายของเจ้าว่า ^๕เราสร้างโลก มนุษย์ และสัตว์ทั้งหลายไว้บนแผ่นดินโลก ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของเราและแขนของเราที่เหยียดออกมา เราอยากจะทำให้มันกับใครก็เป็นเรื่องของเรา ^๖แล้วตอนนี้ เราก็ได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดให้ตกอยู่ในมือของผู้รับ ใช้เรือกษัตริย์เนบูกัด เนส ซาร์แห่งบาบิโลน สัตว์ต่างๆเราก็ได้ ยกให้กับเขาไว้คอยรับ ใช้เขาด้วย ^๗และชนชาติทั้งหมดจะต้องรับ ใช้เขา ลูกชายและหลานชายของเขาไปจนกว่าจะถึงเวลาที่แผ่นดินของเขาเองก็จะต้องพ่ายแพ้ และจะมีหลายชนชาติและกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่หลายองค์ทำให้บาบิโลนตกไปเป็นผู้รับ ใช้ของพวกเขา”

^๘“แต่ถ้าชนชาติไหนหรืออาณาจักรไหนไม่ยอมรับ ใช้กษัตริย์เนบูกัด เนส ซาร์แห่งบาบิโลน หรือถ้าชนชาติไหนไม่ ยอมจำนนต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนคนไหน เราจะทำโทษชนชาตินั้นด้วยสงคราม ความอดอยากและโรคภัย จนกว่าเราจะใช้กษัตริย์เนบูกัด เนส ซาร์ทำลายมันไปอย่างสิ้นซาก” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น ^๙“แต่พวกเจ้าจะต้องไม่ฟังพวกผู้พูดแทนพระเจ้า โทระของพวกเจ้า คนที่ได้เห็นอนาคตในความฝัน พวกนักทำนาย และพ่อ มดของพวก เจ้าที่พูดว่า ‘อย่าไปรับ ใช้กษัตริย์บาบิโลนนั้นเลย’ ^{๑๐}ที่เราพูดเรื่องนี้ก็เพราะพวกเขา กำลังโกหกเจ้าอยู่ ซึ่งจะทำให้

เจ้าถูกกำจัดไปจากแผ่นดินของเจ้าเอง เราจะขับไล่เจ้า และเจ้าจะพินาศ”

^{๑๑}“แต่ถ้าชนชาติไหนยอมจำนนต่อ กษัตริย์บาบิโลนและรับ ใช้เขา เราจะยอมให้ชนชาตินั้นอยู่ต่อไปในแผ่นดินของ ตนและเพาะปลูกในแผ่นดินนั้น” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๑๒}“สำหรับกษัตริย์เศเด คี ยาห์แห่งยูดาห์ เราขอพูดอย่างนี้ว่า ‘ให้ยอมกษัตริย์บาบิโลนซะ รับ ใช้เขาและประชาชนของเขา แล้วเจ้าจะรอดชีวิต’ ^{๑๓}ทำไมเจ้าและประชาชนของเจ้าจะต้องมาตายด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรค ระบาด ตามที่พระยาห์เวห์เตือนไว้แล้วสำหรับชนชาติที่ไม่ยอมกษัตริย์บาบิโลนด้วย ละ ^{๑๔}อย่าไปฟังสิ่งที่พวกผู้พูด แทนพระเจ้าบอกเจ้า ที่ว่า ‘ไม่ต้องไปเป็นข้า กษัตริย์บาบิโลนหรอก’ เพราะว่าผู้พูด แทนพระเจ้าพวก นั้นกำลังหลอกเจ้า” ^{๑๕}พระยาห์เวห์พูดว่า “เราไม่ได้ส่งพวกผู้พูด แทนพระเจ้าพวก นั้นมา พวก นั้นอ้างว่าพวก เขาพูดในนามของเรา แต่พวกเขา กำลังโกหกตง นั้นเราจะขับไล่พวก เจ้าไปและทำลายพวก เจ้า ทั้งพวก เจ้าและพวกผู้พูด แทนพระเจ้าจอมปลอมที่พูดกับเจ้านั้น”

^{๑๖}แล้วผมก็พูดกับพวกนักบวชและประชาชนทั้งหลายว่า พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า “อย่าไปฟังสิ่งที่พวกผู้พูด แทนพระเจ้าของพวก เจ้าพูด ที่ว่า ‘พวกภาษาที่ใช้ในวิหารของพระ ยาห์เวห์กำลังจะกลับมาจากบาบิโลนเร็วๆ นี้’ เพราะพวก มันโกหกเจ้า ^{๑๗}อย่าไปฟังพวก มัน ให้รับ ใช้กษัตริย์บาบิโลน แล้วเจ้าจะรอดชีวิต ทำไมจะต้องปล่อยให้เมืองนี้กลายเป็นเมืองร้างด้วย ละ ^{๑๘}แต่ถ้าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวก นั้นเป็นความจริงและพวก มันมีถ้อยคำของพระ ยาห์เวห์จริงก็ให้พวก มันมาอธิษฐานต่อพระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เพื่อว่าภาษาที่เหลืออยู่ในวิหารของพระ ยาห์เวห์และอยู่ในวังของกษัตริย์ยูดาห์และอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม จะ ได้ไม่ตกไปอยู่ที่บาบิโลน”

^{๑๙}เพราะว่าพระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นได้พูดไว้อย่างนี้ “เกี่ยวกับเรื่องเสาต่างๆ ชั้น

^{๒๗:๑} *เศเด คี ยาห์* คำนี้อยู่ในฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณ และในฉบับฮีบรูบางฉบับ มันตรงกับบทที่ ๒๕ ข้อ ๑ ที่บอกว่า เศเด คี ยาห์เป็นกษัตริย์ในปีนั้น คือ ๕๙๔-๕๙๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เยโฮยาคิม

ทะเลสมุทรที่ แทน รองของ มัน และพวก
 ภาชนะที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ ^{๒๐} ของที่กษัตริย์
 เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนไม่ได้เอาไปตอนที่
 เขาได้อพยพโยคินิยาห์ ลูกชายของกษัตริย์เย
 โฮยาคิมแห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของ
 ทงยูดาห์และเยรูซาเล็มไปบาบิโลน ^{๒๑} พระ
 ยะยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทง ลิน พุดเกี่ยวกับเรื่อง
 ภาชนะที่ยัง เหลืออยู่ในวิหารของพระองค์
 ในวังของกษัตริย์ และในเมืองเยรูซาเล็มว่า ^{๒๒}
 “ของพวกนั้นจะถูกย้ายไปบาบิโลน แล้ว
 จะอยู่ที่ นั้นจนถึงเวลาที่เราจะระลึกถึงพวก
 มัน” พระยะยาห์เวห์พุดว่าอย่างนั้น “แล้วเรา
 จะพาของพวกมันกลับมาที่นี้เอง”

ฮานันยาห์ ผู้พุดแทนพระเจ้าปโลม

๒๘ ^๑ ในปีที่เดียวกันนั้น ซึ่งเป็นช่วงต้น
 รัชกาลเศเศ เด คี ยะยาห์กษัตริย์แห่งยู
 ดาห์ ตรงกับเดือนที่ ห้า ปีที่สี่ ฮานัน ยาห์
 ลูกชายของอัสซุร์ ผู้พุดแทนพระเจ้าจากกิเบ
 โอน เขาได้พุดกับผมต่อ หน้าพวกนักบวช
 และทุก คนในวิหารของพระ ยะยาห์เวห์ว่า ^๒
 “พระยะยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทง ลิน พระเจ้าของ
 อิสราเอลพุดว่า “เราได้หักแอกของกษัตริย์
 แห่งบาบิโลนแล้ว ^๓ ภายในสองปีนี้ เราจะนำ
 พวกภาชนะที่ใช้ในวิหารของพระ ยะยาห์เวห์
 ทั้งหมดกลับมาไว้ที่นี้ เป็นภาชนะที่กษัตริย์
 เนบู คัด เนส ซาร์ได้อำนาจไปจากที่ นี้ และเอา
 ไปไว้ที่บาบิโลน ^๔ และเราจะนำเยโฮ นิยาห์
 กษัตริย์ของยู ดาห์ลูกชายของเย โฮ ยา คี ม
 กลับมาที่นี้ พร้อมกับชาวยูดาห์ทั้งหมดที่ตก
 ไปเป็นเชลยอยู่ในบา บิโลนด้วย เพราะเรา
 จะทำลายแอกของกษัตริย์บา บิโลน พระ
 ยะยาห์เวห์พุดว่าอย่างนั้น”

^๕ หลังจากนั้นเยเรมีย์ผู้พุดแทนพระเจ้า
 ก็พุดกับฮานันยาห์ผู้พุดแทนพระเจ้า ต่อหน้า
 พวกนักบวช และทุกคนที่ยืนอยู่ในวิหารของ
 พระยะยาห์เวห์ ^๖ เยเรมีย์ผู้พุดแทนพระเจ้า
 พุดว่า “อาเมน ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้
 พระยะยาห์เวห์ทำเหมือนกับที่ท่านพุดเถาะ ขอ
 ให้พระ ยะยาห์เวห์ทำให้คำ ทำนายของ ท่านเป็น
 จริง ขอให้พระองค์นำภาชนะที่ใช้ในวิหาร
 ของพระองค์ รวม ทงคนเหล่านี้ทั้งหมดที่
 ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนกลับมาที่นี้ด้วยเถิด

^๗ แต่ให้ฟังสิ่งที่ผมกำลังจะพุดกับท่านและ
 กับทุกคน ^๘ เท่าที่ใครต่อใครจำ ได้ พวกผู้
 พุด แทน พระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ก่อนหน้าผมและ
 ท่าน ล้วน แต่พยากรณ์ต่อ ต้านแผ่นดิน ดินทง
 หลายและอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ จะเกิด
 สงคราม ความอดอยากและโรค ภัยไข้ เจ็บ
 กันทง นั้น ^๙ แต่สำหรับผู้ พุด แทน พระเจ้าที่
 พยากรณ์ว่าจะเกิดความสงบ สุขขึ้น นั้น จะ
 ต้องคอยให้เรื่อง นั้นมันเกิด ขึ้นจริงตามที่เขา
 พุดเสียก่อน คนถึงจะ ได้รู้ว่าพระยะยาห์เวห์เป็น
 ผู้ที่ส่งผู้พุดแทนพระเจ้าคนนั้นมาจริงๆ”

^{๑๐} แล้วฮานัน ยาห์ผู้ พุด แทน พระเจ้า ก็
 เอาแอกไม้จากคอของเยเร มีย์ยาห์ผู้ พุด แทน
 พระเจ้ามาหัก ^{๑๑} และเขาก็พุดต่อหน้าทุกคน
 ที่นั่นว่า พระยะยาห์เวห์พุดว่า “เราจะหักแอก
 ของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ที่
 วางไว้บนคอของชนชาติต่างๆให้หมด ไป
 ภายในสองปีนี้ เหมือนที่เราได้หักแอกอันนี้”
 แล้วเยเรมีย์ก็ไปติดตามทางของท่าน

^{๑๒} หลังจากที่ฮานัน ยาห์ผู้ พุด แทน พระเจ้า
 ได้หักแอกจากคอของเยเร มีย์ ยาห์ผู้ พุด แทน
 พระเจ้าแล้ว พระ คำของพระ ยะยาห์เวห์ก็มีมา
 ถึงเยเรมีย์ว่า ^{๑๓} “ไปบอกกับฮานันยาห์ว่า
 พระยะยาห์เวห์พุดว่า ‘เจ้าหักแอกไม้มันแล้วก็
 จริง แต่เจ้าได้สร้างแอกเหล็กขึ้น มาแทน’”

^{๑๔} ที่ผมพุดอย่าง นี้ก็เพราะพระ ยะยาห์เวห์ผู้มี
 ฤทธิ์ทง ลิน พระเจ้าแห่งอิสราเอลพุดว่า “เรา
 ได้ใส่แอกเหล็กไว้บนคอของชนชาติเหล่า นี้
 ทั้งหมด เพื่อให้พวก มันรับ ใช้กษัตริย์เนบู
 คัด เนส ซาร์แห่งบา บิโลน และพวก มันก็จะ
 เป็นทาสรับ ใช้เขา นอกจากนั้นแล้ว เรายังได้
 มอบพวกสัตว์ป่าให้กับเขาด้วย”

^{๑๕} แล้วเยเรมีย์ผู้ พุด แทน พระเจ้าก็พุด
 กับฮานัน ยาห์ผู้ พุด แทน พระเจ้าว่า “ฟัง
 นะ ฮานัน ยาห์ พระ ยะยาห์เวห์ไม่ได้ส่งเจ้า
 มา แถมเจ้ายังทำให้คนพวก นี้หลงเชื่อในสิ่ง
 ที่ผิดๆเสียอีก ^{๑๖} ดังนั้น พระยะยาห์เวห์จึงพุดว่า
 อย่างนี้ “เราจะขับไล่เจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้
 เจ้าจะต้องตายในปี นี้ เพราะเจ้าได้พุดขัดกับ
 พระยะยาห์เวห์”

^{๑๗} แล้วฮานัน ยาห์ผู้ พุด แทน พระเจ้าก็ตาย
 ในเดือนที่เจ็ดของปีนั้น

^{๒๗:๒๐} เยโคินิยาห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน
^{๒๘:๔} เยโคินิยาห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน

จดหมายจากเยเรมีย์มาถึงพวกเชลย

๒๙ ^๑เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้ส่งหนังสือม้วนจากเยรูซาเล็มไปให้ กับพวกผู้เอาใส่ที่ยังเหลือรอดชีวิตท่ามกลาง เชลยศึกทั้งหลายในบาบิโลน รวมทั้ง พวก นักบวช พวกผู้พูดแทนพระเจ้า และคนอื่นๆ ด้วย ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้กวาดต้อน จากเยรูซาเล็มไปไว้ที่บาบิโลน ^๒เรื่อง นี้เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์เยโคเนียห์ พร้อมกับ แม่ของพระองค์ และพวกข้าราชการสำนัก พวก เจ้านายของยูดาห์ และของเยรูซาเล็ม รวมทั้งพวกช่าง ฝีมือและช่างเหล็ก ได้ถูกกวาด ต้อนออกไปจากเยรูซาเล็มแล้ว ^๓เศเดคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ได้ส่งเอลาสาท์และเกมารี ยาท์ไปหากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ที่บาบิโลน เอลาสาท์เป็นลูกชายของซาฟาน ส่วนเกมารี ยาท์เป็นลูกชายของฮิลคียาห์ เยเรมีย์ ยาท์ ได้ฝากหนังสือม้วนนี้ไปบาบิโลนกับเอลาสาท์ และเกมารียาท์ ข้อความในหนังสือม้วนนั้น พูดว่า

“พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็น พระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่าง นี้ “ถึงทุก คนที่เราได้ส่งไปจากเยรูซาเล็ม ให้ไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ^๔ให้พวกเจ้า สร้างบ้านเรือนขึ้น มาอยู่อาศัย ให้ปลูก สวน และกินผลผลิตของพวกมันที่ออกมา ^๕ให้แต่งงานและเกิดลูกชายลูกสาว ให้หาเมียให้กับพวกลูกชายของ เจ้า และยกลูกสาวเจ้าให้ไปเป็นเมียคน อื่น และให้พวก เขาเกิดลูกชายลูกสาว ให้ เกิดลูกเต็ม บ้านเต็ม เมือง อย่าได้กลายเป็นกลุ่มเล็กๆ ^๖ให้ส่ง เสริมบ้าน เมือง ที่เราได้ขับไล่ให้เจ้าไปอยู่กัน นั้นเจริญ รุ่งเรืองด้วย อธิษฐานต่อพระ ยาร์เวห์ สำหรับเมือง นั้นด้วย เพราะถ้าเมือง นั้นเจริญรุ่งเรือง เจ้าก็จะมี ความเจริญ รุ่งเรืองด้วย” ^๗เพราะพระ ยาร์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด ว่า “อย่าให้พวกผู้พูดแทน พระเจ้าที่อยู่ ท่ามกลางเจ้า และหมอดูหลอกเจ้าได้ แล้วอย่าไปหลงฟังความ ผันตางๆที่พวก มันได้ผ่นด้วย ^๘เพราะพวกนั้นกำลังอ้าง

ชื่อเราไปทำนายนอย่างผิดๆ เราไม่ได้สั่ง พวกมันมา” พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ^{๑๐}เพราะพระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่าง นี้ “เมื่อเจ็ดสิบปีของบาบิโลนครบถ้วน แล้ว เราก็จะไปหาเจ้า และทำดีกับเจ้า ตามที่เราได้สัญญาไว้ คือเราจะนำเจ้า กลับมาที่เยรูซาเล็มนี้” ^{๑๑}เพราะยาร์เวห์ พูดว่า “เพราะเรารู้แผน งานต่างๆที่เรา วาง ไว้ให้กับ เจ้า เป็นแผน งานสำหรับ ความเจริญรุ่งเรือง ไม่ใช่สำหรับความ หายนะ เพื่อจะให้อนาคตและความหวัง กับเจ้า ^{๑๒}เจ้าจะเรียกหาเรา เจ้าจะมา อธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า ^{๑๓}เจ้า จะแสวงหาเรา แล้วเจ้าก็จะพบเรา เมื่อ เจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้น สุดใจของเจ้า ^{๑๔}แล้วเจ้าก็จะหาเราเจอ” พระยาร์เวห์ พูดว่าอย่างนั้น “เราจะคืนสิ่งที่เจ้าถูกยึด ไป และเราจะเก็บรวบรวมเจ้ากลับมา จากทุกชนชาติและทุกที่ที่เราได้เนรเทศ เจ้า ไป และเราจะนำเจ้ากลับไปยังที่ที่ เราได้เนรเทศเจ้าออกไป” พระยาร์เวห์ พูดว่าอย่างนั้น ^{๑๕}แต่เจ้าอาจ จะพูดว่า “พระ ยาร์เวห์ ได้ให้พวกพูดแทนพระเจ้ากับเราในบา บิโลน” ^{๑๖}แต่พระ ยาร์เวห์ได้พูดเกี่ยว กับกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิด และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และพวกพี่ น้องของ เจ้า ที่ไม่ได้ถูก เนรเทศไปกับเจ้านั้น ^{๑๗}พระ ยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูดอย่าง นี้ว่า “เราจะส่ง คม ดาบ ความอดอยากและโรค ภัยไข้ เจ็บมาทำลายพวก เขา และเราจะทำให้ พวก เขาเป็นเหมือนลูก มะเดื่อที่เสีย จนกินไม่ ลง ^{๑๘}เราจะไล่ ตามพวก เขา ไปด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรค ภัยไข้ เจ็บ และเราจะทำให้พวก เขาดู น่า สยดสยอง ในสายตาของอาณาจักร ทั้งหมดในโลก นี้ เราจะทำให้ชื่อของ พวก เขากลายเป็นคำที่คนใช้ในการแช่งสาป เขาจะเป็นนายนอย่างน่า ตกใจ เป็นที่น่า รังเกียจ ถูกเยาะเย้ยจากทุกๆ ชนชาติที่เราได้เนรเทศพวกเขาไป ^{๑๙}ที่ เป็นอย่าง นี้ก็เพราะพวก มันไม่ ยอมฟัง ถ้อยคำต่างๆของเรา” พระ ยาร์เวห์พูด

*๒๙:๒ เยโคเนียห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน

ว่าอย่างนั้น “นี่คือถ้อยคำต่างๆที่เราพูดแล้วพูด อีกกับพวก เขาผ่านทางผู้รับใช้และผู้พูดแทนเรา แต่พวก เขาไม่ยอมฟัง” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ๒๐ “พวก เจ้าทั้งหลายที่ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มไปบาบิโลน ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์”

๒๑ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพระเจ้าของอิสราเอลพูดเกี่ยวกับอาหับ ลูกชายของโคลา ยาห์ และเศเดคียาห์ลูกชายของมาอาเสอาห์ พระองค์พูดว่า “พวกผู้พูดแทน พระเจ้าสองคน นี้ได้พูดกับพวก เจ้าในนามของเรา แต่พวก มันโกหก เราจะส่งพวกมันให้ไปอยู่ในมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ แห่งบาบิโลน แล้วเขาก็จะฆ่าพวกมันให้เจ้าเห็นกับตา ๒๒ พวกเขลย ดึกชาวยูดาห์ทุกคนที่ยังอยู่ในบาบิโลน จะใช้ชื่อพวกมันสำหรับสาปแช่งกันว่า ‘ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้เจ้าเป็นเหมือนเศเดคียาห์ และเหมือนอาหับ ที่กษัตริย์บาบิโลนเผาตายด้วยเถอะ’ ๒๓ ผู้พูดแทนพระเจ้าสองคนนั้นได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจในอิสราเอล พวกเขาได้มีชู้กับเมียของเพื่อนบ้าน และอ้างชื่อเราไปพูดทั้งที่เราไม่ได้ส่ง เรารู้เรื่องนี้ และเราเป็นพยานเอง” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

พระเจ้าส่งข่าวสารไปที่แบมเซอิมอาห์

๒๔ และให้เจ้าไปพูดกับเซอิม อาห์ชาวเนเฮลามว่า ๒๕ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เพราะเจ้าใช้อำนาจของตัวเอง ส่งพวกจดหมายไปถึงทุกคนในเยรูซาเล็ม และส่งไปให้กับนักบวชเซอิมอาห์ลูกชายของมาอาเสอาห์ รวมทั้งนักบวชคนอื่น ๆ ด้วยว่า ๒๖ ‘พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งให้เจ้าเป็นนักบวชแทนนักบวชเยโฮยาคา จะต้องมีคนดูแลวิหารของพระยาห์เวห์ ถ้าคน บ้าคน โทษไปทำตัวเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ให้จับใส่โซ่ไว้ให้แน่นหนา’ ๒๗ แต่ตอนนี้ทำไมเจ้าถึงไม่ต่อว่าเยเรมีย์จากอานาโธท ที่ทำนวยให้กับพวกเจ้า ๒๘ เยเรมีย์ได้ส่งข่าวสารนี้ถึงพวกเราที่อยู่ในบาบิโลนว่า ‘เจ้าจะอยู่ที่นั่นไปอีกนาน ให้สร้างบ้านอยู่ชะทำสวนและกินผลผลิตที่ได้จากพวกมัน’”

๒๙ จาก นั้นนักบวชเซอิม อาห์ ก็อ่านจดหมายนั้นให้เยเรมีย์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ฟัง ๓๐ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ ก็มาถึงเยเรมีย์ว่า ๓๑ “เยเรมีย์ ให้ส่งจดหมายไปบอกกับทุกคนที่ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนว่า ‘พระยาห์เวห์พูดถึงเซอิม อาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะเซอิมอาห์ทำนวยให้กับพวกเจ้า โดยที่เราไม่ได้ส่งเขาไป แล้วเขาทำให้เจ้าเชื่อเรื่องโกหกนั้น’

๓๒ ตั้ง นั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่า ‘เราจะทำโทษเซอิมอาห์ชาวเนเฮลามและลูกหลานของเขา เขาจะไม่เหลือลูกหลานรอดชีวิตท่ามกลางคนเหล่านี้สักคนเดียว และเขาจะไม่ได้เห็นสิ่งดีๆที่เราทำลงจะทำให้กับคนของเรา เพราะเขาได้พูดส่งเสริมให้กฎของพระยาห์เวห์” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

พระยาห์เวห์สัญญาว่าจะนำพวกเขลยกลับมา

๓๐ นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมีย์ ๒ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูด คือ “ให้เขียนข้อความทั้งหมดนี้ที่เราได้พูดกับเจ้าลงในหนังสือม้วนให้กับตัวเจ้าเอง” ๓ พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นกำลังจะมาถึง คือวันที่เราจะพลิกสถานการณ์ให้กับคนของเราคือคนอิสราเอลและยูดาห์” พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะนำพวกเขลยกลับมาแผ่นดินนี้ที่เราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขา เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองมัน”

๔ นี่คือนักบวชที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ ๕ พระองค์พูดว่าอย่างนี้ “พวกเราได้ยินเสียงของความอห่มามาน ความหวาดกลัว และความไม่สงบสุข ๖ ไปถามสิ และดูสิว่าผู้ชายที่โหนออกลูกได้บ้างแล้วทำไมเรายังเห็นนักบวชที่เก่งกาจทุกคน เอามือกุม ท้องเหมือนผู้หญิงกำลังจะคลอด และทำไมพวกเขาถึงหน้าซีดเผือดอย่างนั้น ๗ เลวร้ายเหลือเกิน เพราะว่าวันนั้นเป็นศกนาฏกรรมอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน มันจะเป็นเวลาของความทุกข์ ระทมของยาโคบ แต่เขาก็จะรอดชีวิตจากเหตุการณ์นี้”

“พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูดว่า “ในวันนั้น เราจะปลดแอกของบาบิโลนออกจากคอของเจ้า เราจะดึงเชือกที่มัดเจ้าอยู่ให้ขาด กระชวยไป แล้วพวกคนต่างชาติก็จะไม่ทำให้อยู่ตาหับ ใช้พวกเขาอีกต่อไป” แล้วพวกเขาก็จะรับ ใช้พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และรับ ใช้ดาวัดกษัตริย์ของพวกเขา ที่เราจะแต่งตั้งให้ปกครองเหนือพวกเขา

๑๐ ส่วนเจ้า ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เจ้าไม่ต้องกลัว”

พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
“อิสราเอล ไม่ต้องท้อแท้ เพราะเราจะช่วยชีวิต เจ้าให้ รอดจากดิน แดน ที่ห่างไกลนั้น และเราจะช่วยชีวิตลูก หลานของ เจ้าให้พ้น จากดินแดนที่พวกเขาเป็นเชลยอยู่นั้น ยา โคบจะกลับ มาและจะอยู่อย่าง สงบและปลอดภัย ไม่มี ใครจะมาทำให้พวก เขากลัวจนตัว สั่นได้”

๑๑ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “เพราะ เราอยู่กับ เจ้า เพื่อช่วยชีวิตเจ้า เพราะเราจะทำให้ชนชาติต่างๆที่เรา ใช้ให้ เจ้า กระจัดกระจายไปอยู่นั้นพบกับจุดจบ แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าต้องพบจุดจบหรือ เราจะทำบรมสั่งสอนเจ้าอย่างเป็นธรรม และเราจะไม่ ปลดปล่อยให้เจ้าลอยนวลเมื่อเจ้าทำผิด”

๑๒ เพราะพระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
“อาการบาดเจ็บของเจ้ารักษาไม่หายหรือ บาดแผลของเจ้าก็สาหัสมาก ๑๓ ไม่มีทนายแก้ต่างให้กับเจ้าในศาล เจ้าไม่มียาที่จะรักษาบาดแผลที่เปิด อยู่ของ เจ้า

๑๔ ผู้รักทั้งหมดของเจ้าล้มเจ้าไปหมดแล้ว พวกเขาไม่ห่วงเจ้าเลย เราทุบตีเจ้าเหมือนที่ศัตรูจะทุบตีเจ้า เราลงโทษเจ้าอย่างโหดร้าย สำหรับความผิดบาปอันใหญ่หลวงของเจ้า บาปของเจ้านั้น มันมากมายเหลือเกิน ๑๕ ทำไมเจ้าถึงร้องเจ็บแผล ความเจ็บปวดของเจ้ารักษาไม่ได้ เพราะเจ้าทำผิดบาปอย่างมาก ความบาปของเจ้ามันมากมายยิ่งนัก เราถึง ได้ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้กับเจ้า ๑๖ คนพวกนั้นที่ทำลายเจ้า ก็จะถูกทำลายแน่

ศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะถูกจับไปเป็นเชลย คนที่ปล้นเจ้าจะโดนปล้นเสียเอง เราจะทำให้คนพวก นั้นที่ปล้น สะดมเจ้าถูก ปล้นเสียเอง

๑๗ เรื่อง นี้เจ้ามั่นใจได้ เลยเพราะเราจะทำให้ เจ้ากลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม และจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้เอง”
พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้
“คนเขาเรียกเจ้าว่าเศษเดนสังคม คนเขาพูดกันว่า นางนั้นก็คือศิโยนที่ไม่มีใคร อยากรู้ได้ไงล่ะ”

๑๘ พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้
“เราจะพลิกสถานการณ์ให้กับพวกครอบครัว ของยาโคบ

เราจะแสดงความ เมตตาให้กับที่ อยู่อาศัยทั้ง หลายของยาโคบ เมืองจะถูกสร้างขึ้นใหม่บนซากเดิม และป้อมปราการก็จะตั้งอยู่ที่ถูกต้อง

๑๙ จะมีเสียงร้องเพลงขอบคุณจากพวกเขา จะมีเสียงหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน เราจะเพิ่มจำนวนพวกเขา พวกเขาจะได้ไม่มี กั้นน้อยๆ

เราจะทำให้เขาสำคัญ พวก เขาจะ ได้ไม่ กระจอกจกง่าย

๒๐ ลูก หลานของยา โคบจะเป็นเหมือนแต่ ก่อน

และเขาจะเป็นชุมชนที่มั่นคงต่อหน้าเรา และเราจะลงโทษคนที่กดขี่ข่มเหงเขาด้วย

๒๑ ผู้นำของยาโคบจะมาจากคนของเขาเอง และผู้ ปกครองเขาจะมาจากคนในของเขาเอง

เรายาร์เวห์จะทำให้เขาเข้ามาใกล้ๆเรา แล้ว เขาก็จะเข้ามาหาเรา เพราะว่าใครละจะกล้าเข้ามาหาเรา ถ้าเราไม่ ได้เรียก”

พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
๒๒ “พวกเจ้าจะเป็นคนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า”

๒๓ “ดูสิ นั้นพายุของพระยาร์เวห์ ความโกรธของพระองค์กำลังพัดออกมา มันเป็นพายุหมุน นั้นเป็นพายุที่หมุนอยู่เหนือหัวคนแล้ว ๒๔ ความโกรธเดือดดาลของพระ ยาร์เวห์จะไม่หยุด

จนกว่าพระองค์จะทำให้มันสำเร็จ

จนกว่าพระองค์จะได้ ทำสิ่งที่ อยู่ในใจของ
พระองค์เสียก่อน
ในอนาคต เจ้าก็จะเข้าใจเรื่องนี้เอง”

อิสราเอลใหม่

๑ พระ ยาร์เวห์พูดว่า “ในเวลา นั้น
๓๑ เราจะ เป็นพระเจ้าของอิสราเอลทุก
ตระกูล และพวกเขา ก็จะเป็นคนของเรา”

๒ พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
“คนที่รอดชีวิตจากคัมดอบจะได้รับเกียรติใน
ทะเลทราย

อิสราเอล แสงสว่างที่หยุดพัก”

๓ พระยาร์เวห์ปรากฏให้เขาเห็นจากที่ไกลๆ
พระองค์พูดว่า “เรารักเจ้าแล้วด้วยความรักที่
ไม่มีวันเสื่อมคลาย

ดังนั้น เราถึงยัง แสดงความรักความ เมตตา
กับเจ้าอยู่

๔ เราจะสร้างเจ้าขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ถูกสร้างขึ้น
อีกครั้ง

อิสราเอล หญิงสาวบริสุทธิ์เอ๋ย

เจ้าจะยกกลองรำมะนาขึ้นอีกครั้ง

แล้วเจ้าก็จะออกไปเต้นรำกับคนที่เฉลิม
ฉลองกัน

๕ เจ้าจะปลุกพวกสวน องุ่นบนภูเขาสะมาเรีย
อีกครั้ง

และคนที่ปลุกก็จะมีความสุขจากผลของมัน

๖ เพราะจะมีวัน หนึ่งที่คนเฝ้า ยามร้องตะโกน
ก้องจากภูเขาเอฟราอิมว่า

“ลุกขึ้นเร็ว ขึ้นไปหาพระยาร์เวห์พระเจ้าของ
เราที่ศิโยนกันเถอะ”

๗ ใช่แล้ว พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้

“มาร้องเพลงเฉลิมฉลองให้ยาโคบกัน

และมาชื่นชมยินดีกับผู้นำของชนชาติต่างๆ

ตะโกนก้อง สรรเสริญ และร้องว่า

พระยาร์เวห์ได้ช่วยกู้คนของพระองค์แล้ว

คือคนอิสราเอลที่หลงเหลืออยู่

๘ เราจะนำพวกเขา มาจากแผ่นดินทางเหนือ

และจะรวบรวมพวกเขา มาจากสุดปลายโลก
ในพวกของเขาจะมีคนเหล่านี้รวมอยู่ด้วยคือ
คนตาบอด คนง่อย

ผู้หญิงท้อง และผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูก

พวกเขาจะกลับมาเป็นชนกลุ่มใหญ่

๙ ขณะที่พวกเขา กลับมา พวกเขา ก็ร้องไห้กัน
และเราจะปลอบประโลมพวกเขา ตอนนั้น
พวกเขา กลับมา

ในขณะที่พวกเขา กำลังอธิษฐานขอ ให้เรา
เมตตาปราณี

เราจะทำให้เขาเดินอยู่ริมๆแม่น้ำบนถนน
ตรง

ที่พวกเขาจะไม่สะดุดล้ม

เพราะเราจะ เป็นพ่อของ คนอิสราเอล

และเอฟราอิมจะเป็นลูกชายหัวบีบของเรา

๑๐ ชนชาติทั้งหลาย ให้ฟังถ้อยคำของพระ
ยาร์เวห์

และให้ประกาศไปถึงดินแดนชายฝั่งที่ห่าง
ไกล

ให้ประกาศว่า “พระองค์ผู้ ทำให้อิสราเอล
กระจัดกระจายไปจะรวบรวมพวกเขา

และดูแลพวกเขา เหมือนคนผู้เลี้ยง แกะที่เฝ้า
ระวังฝูงแกะของตัวเอง”

๑๑ เพราะพระยาร์เวห์ได้จ่ายหนี้แทนยาโคบ
แล้ว

และได้ช่วย โถ่เขาให้พ้นเงื้อมมือคน
ที่

แข็งแรงกว่าเขา

๑๒ พวกเขาอิสราเอลจะกลับมา ร้องเพลงกันอย่าง
สนุกสนานบนที่สูงสุดศิโยน

และพวกเขาจะส่องสว่างไสว

เพราะความใจดีของพระยาร์เวห์ ส่องสว่าง
เหนือข้าว เหล้า องุ่นใหม่ และน้ำมัน

มะกอก

และส่องสว่างเหนือพวกเขา ลูก แกะและฝูง วัว
ด้วย

ชีวิตของพวกเขา เขาจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำ
ผืนชุ่มมารด

และพวกเขาจะไม่เป็นลมอีก

๑๓ ในเวลานั้นพวกเขาหญิงสาวจะเดินรำฉลอง

กับคนหนุ่มและคนแก่

เราจะเปลี่ยนเสียงร้องไห้ของเขา เป็นเสียง
ร้องเพลง

เราจะปลอบโยนพวกเขาให้สุขสบาย

และเราจะทำให้พวกเขา เขาเฉลิมฉลองกัน
แทนที่จะร้องไห้กัน

๑๔ เราจะให้พวกนักบวชตีมัจฉาเพื่อ
และคนของเราจะพอใจกับข้าวของที่เราให้”

พระยาร์เวห์พูดอย่างนั้น

๑๕ พระยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

“มีเสียงดังมาจากรามาห์

เป็นเสียงร้องไห้และคร่ำครวญอย่างขมขื่น

ราเชลกำลังร้องไห้ให้พวกเขา ลูกชายของเธอ

เธอไม่ยอมให้ใครมาปลอบโยนเรื่องลูกของเธอเลย

เพราะว่าลูกของเธอหายไปหมดแล้ว”

๑๖ พระยาห์เวห์พูดว่า

“หยุดร้องไห้เถิด

และหยุดเสียน้ำตาได้แล้ว

เพราะเจ้าจะได้ รับรางวัลชดเชยให้กับความ
พยายามของเจ้า”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“และพวก ลูก เจ้าจะกลับ มาจากแผ่นดินของ
ศัตรู

๑๗ แล้วเจ้าก็จะมี ความหวังให้กับอนาคตของ
เจ้า”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“และลูกๆ ก็จะมา กลับเข้า มาในเขตแดนของ
พวกเขาเอง

๑๘ เราได้ยินเสียง ร้องไห้ของเอเฟราอิมจริงๆ

เขาพูดว่า ‘พระองค์ดี สอนข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าก็ถูก ดี สอนเหมือนลูกวัวที่ยังไม่
เชื่อง

นำข้าพเจ้ากลับมาเกิดเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับ
มา

เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์ คือพระเจ้าของ
ข้าพเจ้า

๑๙ เพราะหลัง จากที่ข้าพเจ้าหัน ไปจาก
พระองค์ ข้าพเจ้าก็สำนึกผิด

และเมื่อข้าพเจ้าได้รับการ สอน ข้าพเจ้าก็ดับ
ต้นชาติตัวเองด้วยความ ละอาย

ข้าพเจ้าละอายและอับอายตลอด
เพราะข้าพเจ้าได้แบกสิ่ง ที่ผิดๆ ที่นำ ละอายที่
ข้าพเจ้าได้ทำ ไปตอนเป็นเด็ก”

๒๐ พระเจ้าพูดว่า

“เอเฟราอิม ไม่ใช่ลูกที่รักของเราหรือ
เขาไม่ใช่ลูกชายคนโปรดของเราหรือ

ถึงเราจะดำ ว่าเขาไว้มาก
แต่เรายัง คิดถึงเขาได้เสมอ

ส่วนลึกในเรานั้นมีแต่ความ ออบอุ้ม ให้เขา
เราเมตตาเอ็นดูเขามากจริงๆ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๒๑ “สร้างเสาป้ายบอกทาง ให้กับตัวเจ้าเอง
สร้างป้ายบอกทาง ให้กับตัวเจ้าเอง

เอาใจจดจ่ออยู่กับทาง หลวง
จดจ่ออยู่กับทางที่เจ้าเดิน

อิสราเอลที่รัก กลับมาเกิด

กลับมา ยังเมือง พวกนี้ของเจ้าเถอะ

๒๒ เจ้าเป็นผู้หญิง ที่นอกใจสามี

เราจะต้อง รออีก นานแค่ไหน กว่าเจ้าจะกลับ
มา

แต่เรา ยาห์เวห์ จะทำให้ เรื่องแปลกใหม่ เกิด
ขึ้น

คือผู้หญิง จะเริ่ม จับผู้ชาย ก่อน” *

ยูดาห์จะกลับมา รุ่งเรือง อีก

๒๓ พระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็น
พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า “เมื่อเรา พลิก
สถานการณ์ ให้กับเมือง ต่างๆ ของยูดาห์ พวก
เขาจะพูด กันใน แผ่น ดินและบ้าน เมืองของ
ยูดาห์ อีก ครั้งว่า ‘ขอ ให้พระ ยาห์เวห์ อวยพร
พวกคุณเถิด ทุ่งหญ้า อันชอบธรรม และภูเขา
อันศักดิ์สิทธิ์”

๒๔ “ผู้คน จะอยู่อาศัย กันที่ ยู ดาห์ และทุก
เมืองของ มัน จะมี ชาวนา และพวก ที่เร็ว ร่อน
ไปกับฝูง สัตว์อาศัย อยู่” ๒๕ เพราะเราจะ ทำให้
จิตใจ ที่อ่อน ล้า กระปรี้กระเปร่า และเราจะ ทำ
ให้จิตใจ ที่อ่อนแอ ทั่ว หลาย เข้มแข็ง”

๒๖ ขณะ นั้นเอง ผม ก็ตื่น ขึ้น และ มองไป
รอบๆ ผม นอน หลับ สบาย เหลือ เกิน

๒๗ พระ ยาห์เวห์ พูดว่า “วัน นนใกล้ จะมา
ถึงแล้ว เมื่อเราจะ ปลุก คนและ สัตว์ ในเมือง

อิสราเอล และยูดาห์ ขึ้นใหม่” ๒๘ พระยาห์เวห์
พูดว่า “แต่ ก่อน เราได้ เฝ้า ดูอิสราเอล และยู

ดาห์ เพื่อที่จะ ถอน รากถอน โคน พวก เขา ดึง
พวกเขา ลง คว้า พวก เขา ลง และ ทำลาย พวก

เขา รวม ทั้ง ทำ ให้พวก เขา ได้ รับ ความ ทุกข์
ทรมาน แต่ ตอน นี้ เรา จะ เฝ้า ดู พวก เขา เพื่อ

ที่จะ สร้าง พวก เขา และ ปลุก พวก เขา ขึ้น ใหม่”

๒๙ “ในวัน เหล่า นั้น ผู้คน จะไม่ พูด อย่าง นี้
อีก แล้ว ที่ว่า

‘พวก พ่อ กิ น อยู่ นั เปรี๊ยว
แต่ กลับ เป็น พวก ลูก ที่ เช็ด ฟัน’ †

๓๐ แต่ ต่อ ไป นี้ ต่าง คน ต่าง ต้อง ตาย เพราะ
ความ ผิด บวบ ของ ตัว เอง คน ไหน กิ น อยู่ นั

เปรี๊ยว คน นั้น ก็ ต้อง เช็ด ฟัน เอง”

* ๓๑:๒๒ ผู้หญิงจะเริ่มจับผู้ชายก่อน ประโยคนี้อาจจะหมายความว่าอิสราเอลจะเปลี่ยนจากนิสัยที่ชอบปฏิเสศความรักของพระเจ้า แล้วจะอยากอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์

† ๓๑:๒๙ พวกพ่อกิน ... พวกลูกที่เช็ดฟัน หมายถึง พวกลูกๆต้องมารับกรรมที่พวกพ่อๆก่อไว้

ข้อตกลงใหม่

^{๓๑} พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นจวนจะมาถึงแล้ว เมื่อเราจะทำข้อตกลงใหม่กับครอบครัวของอิสราเอลและครอบครัวของยูดาห์”

^{๓๒} ข้อตกลงนี้จะไม่เหมือนกับข้อตกลงที่เราเคยทำไว้กับบรรพบุรุษของเราในวันนี้ เราจงมือพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ มันจะไม่เหมือนกับข้อตกลงของเราที่พวกเขาไม่ได้รักษา ทั้งๆที่เราเป็นสามีของพวกเขา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๓๓} พระยาห์เวห์พูดว่า “ในอนาคต ข้อตกลงที่เราจะทำกับครอบครัวของอิสราเอลก็จะเป็นแบบนี้ คือเราจะใส่กฎของเราเข้าไปในตัวพวกเขา และเราจะเขียนไว้ในใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขา ก็จะเป็นคนของเรา ^{๓๔} พวกเพื่อนๆ และญาติพี่น้องก็จะไม่ต้องสอนกันอีก แล้วทำให้รู้จักพระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาทุกคนตั้งแต่คนเล็กที่สุดไปถึงคนใหญ่ที่สุดก็จะรู้จักเรา เราจะยกโทษให้กับความผิดบาปของพวกเขา และจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

พระยาห์เวห์จะไม่มีวันทอดทิ้งอิสราเอล

^{๓๕} พระยาห์เวห์พูดว่า “ผู้ที่สังดวงอาทิตย์ให้ส่องสว่างในเวลากลางวัน ผู้ที่สังดวงจันทร์และดวงดาวให้ส่องสว่างในเวลากลางคืน ผู้ที่ทำให้ทะเลปั่นป่วนจนเกิดคลื่นเสียงดัง พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ ทัง ลิ่นคือชื่อของพระองค์ผู้นั้น”

^{๓๖} พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ว่า “ถึงแม้คำสั่งต่างๆเหล่านี้จะหายไปจากสายตาเรา

เชือกสายของอิสราเอลก็ยังคงเป็นชนชาติหนึ่ง ต่อหน้าเราตลอดไป”

^{๓๗} พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “ถ้ามีใครสามารถวัดท้องฟ้าเบื้องบนได้ และสามารถสำรวจรากฐานใต้โลกได้ เมื่อ นั้นเราก็จะปฏิเสฐเชือกสายของอิสราเอลสำหรับทุกอย่างที่เราได้ทำลงไป”

เยรูซาเล็มใหม่

^{๓๘} พระยาห์เวห์พูดว่า “วันเหล่านั้นใกล้มาถึงแล้ว คือวันที่เมืองทั้งเมืองตั้งแต่หอคอยสถานเอลไปจนถึงประตูมุม จะถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระยาห์เวห์

^{๓๙} และเส้นวัดเขตแดนก็จะขยายออกไปไกลถึงภูเขาเขาเรบและเลียยูไปจนถึงโกอาห์ อีกครั้งหนึ่ง ^{๔๐} และหุบเขาทั้งหุบเขา ที่ตอมนี่มีแต่ซากศพและกระดูกกระดูก และท้องทุ่งที่เป็นชนมันได้ลดหลั่นลงไปไกลถึงสาธารณแห่งซิดโรน และไกลไปถึงมูมประตูมาทางตะวันออก ดินแดนทั้งหมดนั้นจะถูกแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์โดยเฉพาะ มันจะไม่มีวันถูกถอนรากถอนโคน และไม่มีวันถูกรื้อถอน”

เยเรมีย์ยาห์ซื้อท้องทุ่งที่อานาโทท

๓๒ ^๑ นี่คือข่าวสารจากพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ยาห์ ในปีทีลิบ *ที่เศเดคียาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ และตรงกับปีที่ลิบแปดของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

^๒ ในเวลานั้น กองทัพของกษัตริย์บาบิโลนกำลังล้อมเมืองเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังถูกคุมขังอยู่ในลานของคุกที่อยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ ^๓ กษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์เป็นผู้ส่งให้จับเยเรมีย์ยาห์ขังไว้ในคุกที่ตนเอง พระองค์ถามเยเรมีย์ยาห์ว่า “ทำไมเจ้าถึงได้ทำนายอย่างนี้ เจ้าพูดว่า พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะยกเมืองนี้ให้ตกไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์บาบิโลน พระองค์จะได้ยึดครองมัน ^๔ และกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ ก็จะไม่มีความรอดจากเงื้อมมือของพวกบาบิโลน เพราะเขาจะต้องถูกส่งตัวไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์บาบิโลนอย่างแน่นอน และกษัตริย์เศเดคียาห์จะได้พูดกับกษัตริย์บาบิโลนตรงหน้า และเจอกันซึ่งๆหน้า ^๕ กษัตริย์ของบาบิโลนจะบังคับให้เศเดคียาห์ไปบาบิโลน และเขาจะต้องอยู่ที่นั่น จนกว่าเราจะมาลงโทษเขา พวกเจ้าจะต้องสู้กับพวกบาบิโลน แต่จะไม่ชนะ” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^๖ แล้วเยเรมีย์ยาห์ก็ตอบว่า “ข่าวสารของพระยาห์เวห์มาถึงผม พระองค์พูดว่า ^๗ ‘เยเรมีย์ยาห์ ฮานา เมลลูกชายของซัลลูมลูกของ

* ๓๒:๑ ปีทีลิบ ตรงกับปี ๕๘๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

เจ้าจะมาหาเจ้า และเขาจะบอกกับเจ้าว่า “ให้ชื่อห้องทุ่งของผมที่อยู่ในอานาโธทไปหน่อย เพราะท่านสามารถเชื่อมั่นได้ตามลัทธิ”

๘ แล้วฮานา เมลลูกชายของลุง ผม ก็ได้มาหาผมในลานคูกแห่งนี้ ตามที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้ และเขาก็พูดกับผมว่า “ให้ชื่อห้องทุ่งของผมไปหน่อย ห้องทุ่งที่อยู่ในอานาโธทที่อยู่ในแผ่นดินของเบน ยามิน เพราะท่านมีลัทธิที่จะครอบครอง และมีลัทธิที่จะเชื่อมั่นได้ ให้ท่านชื่อเก็บไว้เอง”

๙ ดังนั้นผมจึงรู้ว่านี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ ๙ แล้วผมก็ชื่อห้องทุ่งนั้นจากฮานา เมลลูกชายของลุง ผม เป็นห้อง ทุ่งที่อยู่ในอานาโธท แล้วผมก็จ่ายไปเป็นเงินหนักสิบเจ็ดเชเชล *๑๐ ผมได้เขียนเป็นสัญญาซื้อขายขึ้นมา เอาเชือกมัดแล้วหยดครั้งลงบนเชือก และให้พยานเซ็นชื่อรับรอง แล้วผมก็ชั่งเงินจ่ายเขาไป

๑๑ จากนั้นผมก็เอาหนังสือชื่อ ขายเป็น ซึ่งก็รวม ถึงสำเนาของสัญญาที่มีครั่งหยดปิดอยู่ คำสั่งและเงื่อนไข รวมทั้งสำเนาที่ยังไม่ได้ลงครั่งด้วย ๑๒ แล้วผมก็ให้หนังสือชื่อกับบารุกลูกชายของเนริยาห์ ซึ่งเป็นลูกชายของมาอาเสอาห์ ต่อหน้าฮานา เมล กับลุงของผม และต่อหน้าพวกพยานที่ลงชื่อไว้ในสัญญาซื้อขาย รวมทั้งพวกชาวยูดาห์ทุกคนที่นั่งอยู่ที่ลานคูกนั้น

๑๓ แล้วผมก็ส่งบารุกต่อหน้าพวก เขาว่า ๑๔ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่าง นี้ว่า “ให้เอาหนังสือพวกนี้ คือหนังสือชื่อกับนี้ ทั้งที่มีครั่งปิด และไม่มีครั่งปิด ไปใส่ไว้ในหม้อดิน เพื่อพวก มันจะอยู่ได้นานๆ” ๑๕ เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้ว่า “ในอนาคต คนของเราก็จะซื้อบ้านเรือน ห้องทุ่ง และ พวกสวนองุ่นในแผ่นดินนี้อีกครึ่งหนึ่ง”

๑๖ หลัง จากที่ผมได้ให้หนังสือชื่อ ขายเป็นกับบารุกลูกชายของเนริยาห์ไป แล้ว ผมก็ได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ว่า

๑๗ “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์สร้างฟ้าและแผ่นดินโลกด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และแขนที่ยื่นออกมา ของพระองค์

ไม่มี อะไรที่ยากเกิน ไปสำหรับพระองค์ ๑๘ พระองค์คือผู้ที่แสดงความ เมตตาแก่คนเป็นพินิจและเป็นผู้ ที่ตอบแทนความผิด บาปของพ่อ แม่ให้กับลูกๆ ของพวกเขา พระองค์คือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าที่ทรงพลังที่มีชื่อว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

๑๙ แผนการของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ และการกระทำของพระองค์ก็ยอดเยี่ยม พระองค์เป็นผู้ ที่มีดวงตาคอยสอดส่อง การกระทำทั้งหมดของมนุษย์ เพื่อตอบแทนให้กับแต่ละคนตามวิถี ทางต่างๆ ของเขา และการกระทำต่างๆ ของเขา ตามที่เขาสมควรจะได้รับ

๒๐ พระองค์คือผู้ ที่ได้ทำหมายสำคัญ และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งไม่มีอะไรที่จะเหนือกว่า นั้นอีก แล้วมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าจะในอิสราเอล หรือในชนกลุ่มไหนก็ตาม พระองค์สร้างชื่อ เสียงให้กับพระองค์เอง ชื่อ เสียงของพระองค์เป็นที่เคารพยำเกรงมาจนถึงทุกวันนี้ ๒๑ พระองค์ได้นำอิสราเอลที่เป็นคนของพระองค์ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์มากมายด้วยมืออันทรงพลัง และแขนที่เหยียดออกและด้วยความน่าเกรงขามอย่างยิ่ง

๒๒ พระองค์ได้ให้แผ่นดิน ดินนี้กับคนอิสราเอล แผ่น ดินที่พระองค์ได้สาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เขาว่า พระองค์จะให้ให้กับพวกเขา เป็นแผ่นดิน ที่อุดมไปด้วยน่านมและน้ำ เชื่อมผลไม้ ๒๓ พวกอิสราเอลก็ได้เข้ามาในแผ่นดิน ดินนี้ และได้ครอบครองมัน แต่พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ และไม่เดินตามกฎต่างๆ ของพระองค์ พวกเขาไม่ทำสิ่งต่างๆ ที่พระองค์สั่งให้พวกเขาทำ แล้วพระองค์ก็ทำให้พวกเขาต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายทั้งหมดเหล่านี้

๒๔ พวกชาวบาบิโลน ได้สร้างเนินดินติดกำแพงเมืองเพื่อที่จะบุกยึดเมือง เนื่องจากคมดาบ ความอดอยาก และโรค ภัยไข้เจ็บ เมืองก็เลยตกไปอยู่ในเงื้อม มือของชาวบาบิโลนที่กำลังต่อสู้

* ๓๖:๘ เงินหนักสิบเจ็ดเชเชล หรือ เงินหนักประมาณสองร้อยกรัม

กับมัน สิ่งที่พระองค์บอกว่าจะเกิดขึ้นก็ได้เกิดขึ้นแล้ว และพระองค์ก็เห็น

^{๒๕}ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ เจ้า นายของข้าพเจ้า พระองค์ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า “ให้เอาเงินไปซื้อทอง ฟูนั่นเอาไว้เอง และให้มีพยานรับรองด้วย” แต่เมือง นี้กำลังจะตกไปอยู่ในเงื้อม มือของบา บิโลนอยู่แล้ว”

^{๒๖}และข่าวสารของพระ ยาร์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ พระองค์พูดว่า ^{๒๗}“เยเรมีย์ เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง มีอะไรยากเกินไปสำหรับเราหรือ” ^{๒๘}ดังนั้น พระยาร์เวห์จึงพูดว่าอย่างนี้ “เราจะยกเมืองนี้ให้ตกไปอยู่ในเงื้อม มือของชาวบา บิโลน และตกไปอยู่ในเงื้อม มือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบา บิโลน และเขาจะยึด ครองมัน ^{๒๙}ชาวบา บิโลนที่กำลังสู้รบอยู่กับเมืองนี้จะบุกเข้า มาในเมือง และจุด ไฟเผาเมือง พวก เขาจะเผาบ้านเรือนต่างๆที่เผาเครื่องหอมให้กับพระ บา อลันนาคาดฟ้า และถวายเครื่องตีฆ้องให้กับเทพเจ้าอื่นๆซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้เราโกรธ ^{๓๐}เพราะชาวอิสราเอลและยู ดาห์ทำสิ่งที่เราถือว่าชั่ว ร้ายจริงๆมาตั้งแต่เด็กๆเพราะชาวอิสราเอลได้สร้างรูป เคารพขึ้นมากับมือ ซึ่งทำให้เราโกรธ” พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ^{๓๑}“ที่เราพูดอย่าง นี้ก็เพราะเราโกรธเมือง นี้ตั้งแต่วันที่พวก เขาสร้างมันขึ้นมาแล้ว โกรธมาถึงทุกวันนี้ เราโกรธถึงขนาดที่จะกำจัดมันให้พ้นไปจากหน้าเรา ^{๓๒}เราโกรธเพราะชาวอิสราเอลและยู ดาห์ทำในสิ่งที่ชั่ว ร้าย ซึ่งเป็นกรรโชกโมโหเรา พวก มันต่างพากันทำสิ่งที่ชั่วร้ายกันไปหมด ไม่ว่าจะ เป็นพวกกษัตริย์ พวกเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พวกนักบวช พวกผู้พูดแทนพระเจ้า พวกคนยูดาห์ หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ^{๓๓}พวก มันหัน หลังให้เรา ไม่ได้หัน หน้าให้เรา ถึงแม้เราจะสอนพวก มัน ลูก ขึ้นแต่เข้ามาสอนพวก มัน แต่พวก มันก็ไม่ยอมรับการตักเตือน ^{๓๔}พวก มันเอาสิ่งที่น่ารังเกียจขยะแขยงมาตั้งไว้ในบ้านที่ถูกเรียก ว่าเป็นของเรา ทำให้บ้านนั้นเสื่อมไป ^{๓๕}พวก มันก็ได้สร้างสถานนมัสการต่างๆสำหรับพระบาอัล ในหุบเขาแห่งเบน-ฮินโนม

เพื่อเอาไว้เป็นที่สำหรับเซ่น ไหว้พวกลูกชาย และลูกสาวของพวก มันให้กับพระ โม เลด ทั้งๆที่เราไม่ได้สั่ง หรือแม้แต่คิดจะส่งเรื่องนำขยะแขยงอย่างนี้ ดั่งนั้นมันจึงทำให้ชาวยู ดาห์บาป

^{๓๖}ดังนั้น นี่คือนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดเกี่ยวกับเมือง นี้ คือ “ที่พวก เจ้าพูดกันว่า กษัตริย์บา บิโลนจะยึดเยรูซาเล็ม ด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรค ร้าย” แต่เราจะบอกว่า ^{๓๗}“เรากำลังจะรวบรวมพวก เขามาจากทุกหนทุก แห่ง ที่เราได้ขับไล่พวก เขาไปด้วยความโกรธ แค้น เตือดตาลอย่างใหญ่ หลวง เราจะพาพวก เขากลับมาที่นี่ และจะทำให้พวก เขาอยู่กันอย่างปลอดภัย ^{๓๘}พวกเขาจะเป็นคนของเรา และเราจะ เป็นพระเจ้าของพวก เขา ^{๓๙}เราจะให้หัวใจกับพวก เขาเป็นหนึ่งเดียวกัน และให้ทำอย่างเดียวกัน พวก เขาจะ ได้ยาเกรงเราตลอด ไป เพื่อเป็นผลดีสำหรับพวก เขาและสำหรับลูกหลานของพวกเขา

^{๔๐}เราได้ทำข้อตกลงกับพวกเขาชั่ววันรัตนันต์ว่าเราจะไม่มี วันหัน หลังไปจากพวก เขา คือเราจะทำสิ่งที่ดีให้กับพวก เขา และเราจะทำให้จิตใจของพวก เขายาเกรงเรา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่หันหลังไปจากเรา ^{๔๑}เราจะมีความสุขที่ ทำสิ่งที่ดีให้กับพวกเขา และด้วยชีวิตจิตใจทั้งหมดของเรา เราจะปลุกพวก เขาไว้ในแผ่นดินนี้อย่างสัตย์ซื่อ”

^{๔๒}พระ ยาร์เวห์พูดไว้ว่าอย่าง นี้ “เราเคย นำความเลว ร้ายทั้งหมดนี้มาให้คนพวก นี้ อย่างไรก็ตาม เราจะนำสิ่งดีๆมาให้กับพวก เขา อย่างนั้น สิ่งดีๆที่เราได้สัญญาว่าจะทำเพื่อพวก เขา ^{๔๓}แล้วทอง ฟูนั่นในแผ่นดิน นี้ก็จะมีคนมาซื้อกัน แผ่น ดินที่พวก เจ้าพูดว่า ‘มันเป็นแผ่นดิน ดินที่พินาศย่อยยับ ไม่มีคนหรือสัตว์อาศัยอยู่ และตกไปอยู่ในเงื้อม มือของชาวบาบิโลน’ ^{๔๔}คนจะเอาเงินมาซื้อทอง ฟูนั่น และจะมีการเขียนสัญญา ติดครั่งบนสัญญา นั้น และมีพยานรับรอง พวก เขาจะซื้อทอง ฟูนั่นในแผ่นดินของเบน ยูา มิน และบริเวณรอบๆเยรูซาเล็ม รวม ทั้งเมืองต่างๆในยูดาห์ ในแถบเนิน เขา ในแถบที่ ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันออก และในแถบเนิน เกบด้วย

* ๓๖:๒๗ มีอะไรยากเกินไปสำหรับเราหรือ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “มีอะไรที่วิเศษมากยิ่งขึ้นไปกว่าเราหรือ”

เพราะเราจะพลิกสถานการณ์นี้ให้กับพวกเขา”
พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

คำสัญญาของพระเจ้า

๑๑ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มีมาถึง

๓๓

เยเรมีย์เป็นครั้งที่สอง ในขณะที่เขายังถูกคุมขังอยู่ในลานคุก ๒ พระยาห์เวห์คือผู้ที่สร้างโลกนี้ และเป็นผู้ที่ทำให้มันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เพื่อที่จะวางรากฐานของมัน พระยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์ พระองค์พูดว่า “ยูดาห์ เรียกราสี แล้วเราจะตอบเจ้า เราจะบอกเจ้าถึงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆและเรื่องลึกลับที่เจ้ายังไม่รู้ “เพราะนี่ คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดไว้เกี่ยวกับพวกบ้านเรือนในเมืองนี้ และวังของบรรดาขันตริย์แห่งยูดาห์ ที่จะถูกศัตรูรื้อทำลายไป ศัตรูจะสร้างเนิน ดินบุกขึ้นบนกำแพงและจะใช้ดาบฆ่าฟันคนในเมือง

“พวกบาบิโลนกำลังจะมาสู้รบกับเมืองนี้ และจะทำให้เมืองนี้เต็มไปด้วยซากศพของผู้คนที่ถูกเราฆ่าเพราะความโกรธแค้นของเรา และเราก็ได้ซ่อนหน้าของเราไปจากเมืองนี้ เพราะความชั่วช้าทั้งหลายที่ชาวเมืองนี้ทำ

๖ แต่เรากำลังจะมาเยียวรักษาให้ เราจะรักษาพวกเขา และจะทำให้พวกเขามีความสุขและความสะดวกอย่างล้นเหลือ “เราจะพลิกสถานการณ์นี้ให้กับยูดาห์และอิสราเอล และเราจะสร้างพวก เขาขึ้นมาใหม่ให้เป็นเหมือนในตอนแรกที่พวกเขาเป็น “เราจะทำให้พวกเขาสะอาดบริสุทธิ์จากความผิดบาปที่พวกเขาเคยทำไว้กับเรา และเราจะยกโทษให้กับพวกการอธรรมและการละเมิดต่างๆทั้งหมดที่พวกเขาเคยทำกับเรา

“แล้วหลังจากนั้นเมืองนี้ก็จะเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นเมืองที่นำความสุข คำสรรเสริญ และความภูมิใจมาให้กับเรา ต่อหน้าชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ ชนชาติต่างๆเหล่านั้น จะได้ยินสิ่งดีๆทั้งหมดที่เราทำลึกลับให้กับชาวยูดาห์ที่กลับมาแล้วนั้น ชนชาติทั้งหลายจะเกรงกลัวจนตัวสั่น เพราะสิ่งดีๆทั้งหลายและความสงบสุขที่เราทำลึกลับมอบให้กับผู้ที่อยู่อาศัยในเยรูซาเล็ม”

๑๐ พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “พวกเจ้าพูดว่า ‘บ้านเมืองของเราถูกทิ้งร้าง ไม่มีแม่แต่ผู้คนและสัตว์อาศัยอยู่’ แต่ในอนาคตในเมืองต่างๆของยูดาห์และตามท้องถนนของอิสราเอลที่เงียบสงบ เพราะถูกทำลายไปจนไม่มีผู้คนและพลเมืองอาศัยอยู่ ไม่มีแม่แต่สัตว์นั้น พวกเจ้าจะได้ยิน ๑๑ เสียงร้องเพลง เจ้าสาวอีกครั้งหนึ่ง จะได้ยินเสียงของผู้คนร้องว่า ‘สรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เพราะพระองค์แสนดี เพราะความรักของพระองค์นั้นเออชั่ว นิจนิรันดร์’ และจะได้ยินเสียงคนนำเครื่องถวายมาถวายเพื่อแสดงความขอบคุณในนิราศของพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่ง เพราะเราจะพลิกสถานการณ์ของแผ่นดินนี้” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๒ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนี้ “ในสถานที่ที่ถูกทิ้งร้างและไม่มีคนหรือสัตว์อาศัยอยู่นี้ รวมทั้งเมืองต่างๆของมันด้วย จะกลับมาให้มีผู้คนให้กับคนเลี้ยงแกะที่กำลังเลี้ยงแกะอีกครั้ง ๑๓ คนเลี้ยงแกะจะได้นับแกะของพวกเขาอีกครั้ง แกะพวกนี้จะเดินผ่านมือของผู้นับไป ผู้คนจะนับแกะของเขากันไปทั่วเมือง ไม่ว่าจะเป็เมืองต่างๆในแถบเนเนเขา ในแถบที่ลุ่มเชิงเขาตามตะวันตก ในแถบเนเกบ ในยูดาห์ ในแผ่นดินของเบนยามิน และในพื้นที่บริเวณรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

กึ่งก้านที่ตี

๑๔ พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อเราจะทำให้สัญญาที่เราได้ทำไว้กับครอบครัวของอิสราเอลและครอบครัวของยูดาห์เป็นจริง ๑๕ ในวันนั้นและในเวลาานั้น เราจะทำให้กึ่งอันชอบธรรมงอกออกมาสำหรับราชวงศ์ของดาวิด เขาจะรักษาความยุติธรรมและความชอบธรรมบนแผ่นดินนี้ ๑๖ ในวันนั้นยูดาห์จะได้รับการช่วยกู้ และเยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัย และผู้คนจะเรียกเมืองนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์คือความชอบธรรมของพวกเรา’”

๑๗ เพราะพระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “ดาวิดจะไม่ขาดทายาทที่จะมานั่งอยู่บนบัลลังก์ของชนชาติอิสราเอล

* ๓๓:๕ ซ่อนหน้า หมายถึง พระองค์ไม่เฝ้าดูแล หรือปกป้องพวกเขาอีกแล้ว

๑๘ และพวกนักบวชชาวเลวีจะไม่ขาด ทายาทที่จะมาถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องสังสรรค์บูชา ให้กับเราตลอดไป”

๑๙ ถ้อยคำของพระ ยะห์เวห์มาถึงเยเร มี ยะห์ว่า ๒๐ “นี่คือสิ่งที่พระยะห์เวห์พูด ‘ถ้าเมื่อไหร่ที่เจ้าสามารถหักข้อ ตกลงที่เราได้ทำไว้กับวันและคืน คือทำให้วันและคืนไม่เกิดขึ้นตามเวลาของมัน ๒๑ เมื่อนั้นแหละ เจ้าถึงจะสามารถหักข้อ ตกลงที่เราได้ทำไว้กับดาวิด ผู้รับใช้ของเรา และกับพวกนักบวชชาวเลวีที่เป็นผู้รับใช้ของเราด้วย

๒๒ เราจะทำให้ลูก หลานของดาวิดผู้รับใช้เรา และชาวเลวีที่รับใช้เรา มีลูก หลานเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ เหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้าที่ไม่สามารถนับได้ และเหมือนกับเม็ดทรายที่ทะเลที่นับไม่ถ้วน”

๒๓ ถ้อยคำของพระ ยะห์เวห์ มีมาถึงเยเร มี ยะห์ว่า ๒๔ “เยเรมี ยะห์ เจ้าไม่เห็นหรือว่าคนพวกนี้พูดอะไรออกไป พวกเขาพูดว่า ‘ตอน นี้พระ ยะห์เวห์ได้ปฏิเสธรอบครัวของอิสราเอลและรอบครัวของยูดาห์ สองรอบครัวที่พระเจ้าเคยเลือกไว้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ปฏิเสธรักพวกเขาไปแล้ว’ และชนชาติอื่นก็ดูถูกดูหมิ่นคนของเรา และชนชาติเหล่านี้หนักใจไม่ได้นับพวกเขาว่าเป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป”

๒๕ พระ ยะห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “ถ้าเราไม่ได้รับการพิชิตจากพวกฟีลิสเตีย สวรรค์และแผ่นดินโลกแล้วละก็ ๒๖ เมื่อนั้นแหละ เราก็คงจะไม่ให้ลูกหลานของดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราก็คงจะไม่ให้ลูกหลานของดาวิดปกครองอยู่เหนือลูก หลานของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะเราจะพลิกสถานการณ์ให้กับพวกเขา และเราจะแสดงความเมตตาให้กับพวกเขา”

คำเตือนต่อเศเดคียะห์กษัตริย์ยูดาห์

๓๔ ^๑นี่คือข่าวสารของพระ ยะห์เวห์ ที่มาถึงเยเร มี ยะห์ ในช่วงที่เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลนกำลังต่อสู้กับเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆที่อยู่บริเวณนั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ยกกองทัพทั้งหมดของเขามา รวม ทิ้งกองทัพทั้งหมด

ของอาณาจักรต่างๆและชนชาติต่างๆที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา

๒ นี่คือน้ำที่พระ ยะห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด คือ “ให้ไปพูดกับกษัตริย์เศเดคียะห์แห่งยูดาห์ ให้บอกกับเขาว่า พระยะห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘เรากำลังจะยกเมืองนี้ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์บาบิโลน แล้วเขาจะเอาไฟเผาเมืองนี้ ๓ เศเดคียะห์ ตัวเจ้าเองก็จะหนีไม่พ้นจากเงื้อมมือเขา เพราะเจ้าจะถูกจับและถูกส่งไปอยู่ในกำมือของเขาอย่างแน่นอน เจ้าจะได้เจอกับกษัตริย์บาบิโลนซึ่งอยู่หน้า และเขาจะพูดกับเจ้าตรงหน้า หลังจากนั้นเจ้าก็จะต้องไปทีบาบิโลน”

๔ แต่เศเดคียะห์กษัตริย์ของยูดาห์ ให้ฟังคำพูดของพระ ยะห์เวห์ให้ ดี พระยะห์เวห์พูดถึงท่านไว้ว่า “เจ้าจะไม่ตายด้วยคมดาบหรือ ๕ แต่จะตายอย่างสงบ และจะมีผู้คนเผาเครื่องหอมเพื่อเป็นเกียรติให้กับเจ้า เหมือนกับที่พวกเขาเผาเครื่องหอมให้กับกษัตริย์องค์ก่อนๆที่เป็นบรรพบุรุษของเจ้า พวกเขาจะไว้ทุกข์ให้กับเจ้า โดยพูดว่า ‘นายท่าน พวกเราเสียใจเหลือเกิน’ เจ้ามั่นใจได้เพราะเราได้พูดไว้แล้ว” พระยะห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๖ แล้วเยเรมี ยะห์ผู้พูดแทนพระเจ้ายกก็พูดสิ่งที่พระ ยะห์เวห์บอกทั้งหมด นี่ให้กษัตริย์เศเดคียะห์แห่งยูดาห์ฟังในเมืองเยรูซาเล็ม ๗ ในเวลานั้นกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนก็กำลังตีเมืองเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ คือเมืองลา คิชและอาเชูคาห์ เพราะในยูดาห์ มีแต่สองเมืองนี้เท่านั้นที่มีป้อมปราการเหลืออยู่

๘ หลังจากที่ยกษัตริย์เศเดคียะห์ได้ทำข้อตกลงกับทุก คนในเมืองเยรูซาเล็มว่าจะประกาศอิสรภาพให้กับพวกเขา ถ้อยคำของพระยะห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมี ยะห์ “ชาวเมืองแต่ละคนจะต้องปล่อยทาสฮีบรูทั้งชายและหญิงของตนให้เป็นอิสระ พลเมืองยูดาห์จะไม่ได้ไม่ ต้องเป็นทาสรับใช้พลเมืองยูดาห์ด้วยตนเอง

๙ ส่วนพวกเจ้านายและคนทุกคน ที่ร่วมในข้อตกลงปลดปล่อยทาสชาย หญิงเหล่านี้เพื่อทาสพวกเขาจะไม่ได้ไม่ ต้องรับใช้พวกเขาอีกต่อไป คนเหล่านี้ต่างก็ยอมทำตามข้อตกลงนี้ และได้ปลดปล่อยทาสของพวกเขา

ไป ๑๑ แต่ต่อมา ชาวเมืองก็ไม่ทำตามข้อตกลง ไปบังคับพวกผู้ชายและผู้หญิงที่พวกเขาได้ปลด ปล่อยไปแล้วกลับ มาเป็นทาสอีก ๑๒ ถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ก็มีมา ถึงเยเร มี ยาร์ห์อีกครั้ง พระองค์พูดว่า ๑๓ พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่างนี้ “เรา ได้ทำข้อ ตกลงไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เจ้า ตอนที่เราพาพวกเขาออกมาจากแผ่นดิน อียิปต์จากการเป็นทาสนั้น เราได้บอกกับ พวกเขาว่า ๑๔ เมื่อสิ้นปีที่เจ็ด พวกเจ้าแต่ละ คนต้องปล่อยชาวฮีบรูที่เป็นพี่ น้องของเจ้าให้ เป็นอิสระ เขาได้ขายตัวเขาเองให้กับเจ้า เขา จะรับ ใช้เจ้าอยู่หกปี แล้วหลังจากนั้น เจ้าก็ จะ ต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระ แต่บรรพบุรุษ ของเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังเรา และไม่ได้เจียหฟง ๑๕ แต่วันนี้ พวกเจ้าได้กลับใจ แล้วเจ้าก็ได้ ทำในสิ่งที่เราเห็นว่าถูกต้อง คือเรียก ร้อง อิศราภาพให้กันและกัน แถมเจ้ายังทำข้อ ตกลงกันต่อ หน้าเราในวิหารที่มีชื่อของ เรา อีก ด้วย ๑๖ แต่แล้วเจ้าก็กลับคำ และทำให้ เราเสีย ชื่อ พวกเจ้าแต่ละคนไปเอาทาสและ สวามิภักดิ์ไปปล่อยให้เป็นอิสระไปแล้วกลับมาอีก ทั้งๆที่พวกเขาอยากจะไปจากเจ้า แล้วเจ้าก็ บังคับให้พวกเขากลับมาเป็นทาสและสวามิ ภักดิ์ของเจ้าเหมือนเดิม”

๑๗ ดั่งนั้นพระยาร์เวห์จึงพูดว่า “เจ้าไม่ได้ เชื่อ ฟังเราเรื่องให้อิสระกับพี่ น้องและเพื่อน บ้านของ เจ้า” ดั่งนั้น พระยาร์เวห์พูดว่า “เราจะให้การปลดปล่อยกับเจ้าบ้าง เรา จะปลด ปล่อยคน ดาบ โรค ร้าย และความ อุดรภัย และเราจะทำให้เจ้ากลายเป็นสิ่ง ที่น่าขยะแขยงให้กับอาณาจักรทั้ง หลาย บนโลก นี้ ๑๘ เราจะทำให้ชายที่ทำผิดข้อ ตกลงของเรา คือคนที่ไม่ทำตามข้อ ตกลงที่ พวกเขาทำต่อ หน้าเรา เหมือนกับวัว สวามิ ภักดิ์ พวกเขาแบ่งเป็นสอง ท่อนแล้วเดินผ่านไป ท่ามกลางอวัยวะของ มัน ๑๙ คนพวกนี้คือผู้ ที่ได้เดินผ่านท่ามกลางอวัยวะต่างๆนั้น คือ พวกเจ้า นายของยู ดาห์และของเยรูซาเล็ม พวกชนที่ พวกนักบวช และชาวบ้านทุกคน

๒๐ เราจะยกพวกเขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อม มือ ของศัตรู และคนที่อยากจะทำพวกเขา ศพ ของพวกเขา จะกลายเป็นอาหารนกใน อากาศ และสิ่งสารพัดบนพื้นดิน ๒๑ เราจะ ยกกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์และพวกเจ้า ขุนมนูนาของ เขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อม มือ ของศัตรูและคนที่อยากจะทำพวกเขา และยิ่ง กว่านั้นจะให้พวกเขาตกไปอยู่ในเงื้อม มือ ของกองทัพของกษัตริย์บา บิโลนที่กำลังเข้า มาโจมตีพวกเขาด้วย” ๒๒ พระยาร์เวห์พูด ว่า “เรากำลังจะออกคำสั่งให้นากองทัพของ บา บิโลนกลับมาที่เยรูซาเล็ม พวกเขาจะ โจมตีและยึดเยรูซาเล็ม และเอาไฟเผาเมือง เยรูซาเล็ม และเราจะทำให้เมืองต่างๆของยู ดาห์ กลายเป็นที่รกร้าง ที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ เลย”

ตัวอย่างที่ดีของครอบครัวเรคาบ

๓๕ ในสมัยที่เย โฮ ยาคี มเป็นกษัตริย์ ปกครองยูดาห์ ๑ เย โฮ ยาคี มเป็น ลูกชายของกษัตริย์เยสิยาห์ ถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์มีมาถึงเยเร มี ยาร์ห์ว่า ๒ “ให้ไปหา ครอบครัวเรคาบ และพูดคุยกับพวกเขา แล้ว นำพวกเขามาที่วิหารของพระยาร์เวห์ และ ให้นำพวกเขาเข้าไปในห้องหนึ่งของวิหาร นั้น แล้วให้พวกเขาตีมเหล่าองุ่น”

๓ ดั่งนั้นผมจึงได้พาयाา อา ชัน ยาร์ห์ลูกชาย ของเยเรมี ยาร์ห์ ที่เป็นลูกชายของฮาบาชิน ยาร์ห์ และพี่ชายน้องชายของเขา และลูกๆ ทุกคนของเขา รวมทั้งทุกคนในครอบครัวเร คาบ ๔ ไปที่วิหารของพระยาร์เวห์ และเข้า ไปที่ห้องของพวกลูกชายฮานัน ฮานันเป็น ลูกชายของอิก ดูลิ ยาห์ ฮานันเป็นคนของ พระเจ้า ห้อง นี้อยู่ใกล้กับห้องของพวกเจ้า นายทั้ง หลาย และอยู่เหนือห้องของมา อา เสอาห์ลูกชายของซัลลุม มาอาเสอาห์เป็น คนเฝ้าประตูวิหาร ๕ แล้วผมก็เอาเหยือกที่ เต็มไป ด้วยเหล้า องุ่นมาหลายเหยือกพร้อม กับพวกถ้วยมาวางไว้ต่อ หน้าสมาชิกใน

* ๓๔:๑๘ *เดินผ่านท่ามกลางอวัยวะของมัน* ในสมัยก่อนเวลาทำข้อตกลงกัน พวกเขาจะผ่าสัตว์ออกเป็นสองซีก แล้วเดินผ่านไประหว่างสองซีกนั้น แล้วพูดว่า “ถ้าข้าไม่รักษาสัญญาข้อตกลงนี้ ก็ขอให้มันเป็นเหมือนสัตว์ตัวนี้”

† ๓๔:๑ *เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์* ในระหว่างปี ๖๐๙-๕๙๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ครอบครัวของเราแล้วผมก็บอกพวกเขาว่า “ดื่มเหล้าองุ่นสิ”

^๖ แต่พวกเขาตอบว่า “พวกเราไม่ดื่มเหล้าองุ่นครับ เพราะโยนาห์บับลูกชายของเรา ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเราสั่งพวกเราไว้ว่า ‘เจ้าและลูกหลานของเจ้าจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดไป’” ^๗ “เจ้าจะต้องไม่สร้างบ้านอยู่ ต้องไม่หว่านพืชเพาะปลูก และต้องไม่ทำไร่ไถนา เจ้าต้องไม่ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แต่เจ้าจะต้องอาศัยอยู่ในเต็นท์ตลอดชีวิต เพื่อที่เจ้าจะได้อยู่ในแดนที่เจ้าอาศัยอยู่อย่างคนต่างถิ่น” ^๘ และพวกเราก็ตัดเชื่อฟังคำสั่งของโยนาห์บับบรรพบุรุษของเรา ที่เป็นลูกชายของเรา พวกเราไม่เคยดื่มเหล้าองุ่นเลยตลอดชีวิต รวมทั้งเมียของเรา และลูกชายลูกสาวของพวกเราไม่เคยดื่มด้วย ^๙ พวกเราไม่เคยสร้างบ้านอยู่ และไม่เคยมีไร่ไถนา ไม่มีท้องทุ่ง และเมล็ดพืช ^{๑๐} พวกเราอยู่เต็นท์มาตลอด และพวกเราตัดเชื่อฟังและทำตามสิ่งที่โยนาห์บับบรรพบุรุษของเราได้สั่งให้พวกเราทำ ^{๑๑} แต่พอกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนบุกแผ่นดินยูดาห์ เราก็ตัดใจว่า “ไปเยรูซาเล็มกันเถอะ เพราะเรากลัวพวกทหารของบาบิโลนและซีเรีย” ดังนั้นพวกเราจึงมาอยู่ที่เยรูซาเล็ม

^{๑๒} ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ มีมาถึงเยเรมีย์ ย่าห์ว่า ^{๑๓} “พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ ทังสิน ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘ให้ไปบอกกับคนยูดาห์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า “พวกเจ้าจะไม่ยอมรับคำตัดทอนหรือ พวกเจ้าจะไม่ยอมฟังเราหรือ”” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ^{๑๔} “ขนาดคำพูดของโยนาห์บับ ลูกชายของเรา ที่ได้สั่งพวกลูกชายของเราไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่น พวกๆ ของเขาก็ยังทำตามเลย จนถึงทุกวันนี้ พวกเขาก็ไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะเชื่อฟังคำสั่งของพ่อพวกเขา แต่พอเราสั่งพวกเจ้าอย่างนี้ ไม่หยุดหย่อน พวกเจ้าก็ไม่เห็นเชื่อฟังเราเลย ^{๑๕} เราส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นพวกผู้รับใช้เราไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน ให้พวกเขาบอกกับเจ้าว่า ‘พวกเจ้าแต่ละคนให้หันกลับจากทางชั่วๆ ของเจ้าและทำตัวให้ดีๆ ได้แล้ว ถ้าพวกเจ้าไม่ไปติดตามรับใช้พระอื่น ๆ พวกเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้

เราได้ให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าไว้’ แต่เจ้าก็ทำหูทวนลม ไม่ยอมฟังเรา” ^{๑๖} พวกลูกหลานของโยนาห์บับที่เป็นลูกชายของเรา ได้ทำตามคำสั่งที่บรรพบุรุษของเราสั่งพวกเขาไว้ แต่คนพวกนี้ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

^{๑๗} ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทังสิน ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอลได้พูดว่า “เราจะทำให้สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดที่เราได้พูดไว้ เกิดขึ้นกับคนยูดาห์ และผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทุกคน เพราะเราได้พูดกับพวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง เราได้เรียกพวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมตอบ”

^{๑๘} แต่สำหรับครอบครัวของเรา เยเรมีย์ ย่าห์พูดว่า “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทังสิน ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดว่า ‘เพราะพวกเจ้าเชื่อฟังคำสั่งของโยนาห์บับบรรพบุรุษของเจ้า และรักษาคำสั่งของเขาทุกข้อ และได้ทำทุกอย่างที่เขาสั่งให้พวกเจ้าทำ’” ^{๑๙} ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทังสิน ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล จึงพูดว่า ‘จะมีคนจากครอบครัวของโยนาห์บับลูกชายของเรา มายืนอยู่ต่อหน้าเราเสมอ”

กษัตริย์เยโฮยาคิมเผาหนังสือม้วนของเยเรมีย์

๓๖ ^๑ ในปีทีสี่ * ที่เยโฮยาคิม เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นลูกชายของกษัตริย์โยสิยาห์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ ย่าห์ผู้พูดแทนพระเจ้า พระองค์พูดว่า ^๒ “เยเรมีย์ ย่าห์ ให้เอาหนังสือม้วนมา แล้วเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เราได้พูดกับเจ้าต่อว่าอิสราเอล ยูดาห์ และชนชาติทั้งหมด ตั้งแต่วันแรกที่เราพูดกับเจ้า คือตั้งแต่ช่วงที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ มาจนถึงวันนี้” ^๓ บางทีเมื่อชาวยูดาห์ได้ยินเรื่องราวทั้งหมดที่เราวางแผนจะทำให้เกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาแต่ละคนอาจจะได้เลิกทำชั่ว แล้วเราจะได้อภัยให้กับความผิดบาปของพวกเขา”

^๔ เยเรมีย์ ย่าห์จึงไปเรียกบารุคลูกชายของเนริยาห์ แล้วบารุคก็เขียนตามที่เยเรมีย์ ย่าห์บอกลงในหนังสือม้วน เยเรมีย์ ย่าห์บอกเขาทุกๆ ถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ได้บอกกับเยเรมีย์ ย่าห์ไว้ ^๕ เยเรมีย์ ย่าห์สั่งบารุคว่า “ข้าถูกห้าม

* ๓๖:๑ ในปีทีสี่ ตรงกับปี ๖๐๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ไม่ให้เข้าไปในวิหารของพระ ยะหีเวห์ ๖ เจ้าจะต้องไปอ่านหนังสือม้วน นี้ที่เจ้าได้เขียนถ้อยคำของพระ ยะหีเวห์ลงไป ตามที่ข้าได้บอกเจ้านั้น เจ้าจะต้องไปอ่านหนังสือนี้ให้กับทุกคนในวิหารฟังในวันอดอาหาร และเจ้าจะต้องอ่านถ้อยคำเหล่านี้ให้ชาวยูดาห์ทุกคนที่มาจากเมืองต่างๆของเขา ฟังด้วย ๗ บางทีคำร้องขอความเมตตาของพวกเขาอาจ จะไปถึงพระ ยะหีเวห์ก็ได้ แล้วแต่ละคนก็จะหันกลับจากการทำชั่วของเขา เพราะความโกรธแค้นเดือดดาลที่พระ ยะหีเวห์มีต่อคนพวกนี้รุนแรงมาก” ๘ แล้วบารุกลูกชายของเนริยาห์ก็ทำตามที่ยะเรมี ยะหีผู้พูด แทน พระเจ้าสั่งทุกอย่าง เขาอ่านหนังสือที่มีถ้อยคำของพระ ยะหีเวห์ในวิหารของพระยะหีเวห์

๙ ในเดือนเก้าของปีที่ ห้าที่เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นลูกชายของกษัตริย์โยสิยาห์ ทุกคนในเมืองเยรูซาเล็มและทุกคนที่เดินทางมาเยรูซาเล็มจากเมืองต่างๆของยูดาห์ ต่างพากันออกอาหารอยู่ต่อหน้าพระยะหีเวห์ ๑๐ ในเวลานั้นบารุกได้อ่านหนังสือม้วนที่เขียนขึ้นตามคำพูดของเยเรมี ยะหีในวิหารของพระ ยะหีเวห์ให้กับคนทั้งหมดฟัง เขาอ่านอยู่ในห้องของเกมารียาห์ผู้เป็นเลขานุการ ที่อยู่บนโถงชั้นบนตรงทางเข้าประตูใหม่ของวิหาร เกมารียาห์เป็นลูกชายของซาฟาน

๑๑ มีคำ ยะหีที่ยืนยันถ้อยคำทั้งหมดของพระ ยะหีเวห์ในหนังสือม้วน มีค้ายาห์เป็นลูกชายของเกมารียาห์ และเกมารียาห์เป็นลูกชายของซาฟาน

๑๒ เขาก็เลยลงไปในห้องของเลขานุการที่ในวังของกษัตริย์ พวกเจ้า นายทั้งหมดก็นั่งอยู่ที่นั่น มีทั้งเอลีชามาเลขานุการ และเศโลยาห์ลูกชายของเซไมอาห์ เอลนาธันลูกชายของอัสบอร์ เกมารียาห์ลูกชายของซาฟาน เศเคคียาห์ลูกชายของฮานันยาห์ และพวกเจ้านายทั้งหมด ๑๓ แล้วมีค้ายาห์ก็เล่าสิ่งที่เขาได้ยินมาทั้งหมด ตอนบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟัง

๑๔ และพวกเจ้านายทั้งหมด ก็ได้ส่งเยชูดีลูกชายของเนธาเนียห์ ซึ่งเป็นลูกของเซเลมียาห์ เซเลมียาห์เป็นลูกชายของคูชิ พวกเขาส่งเยชูดีไปหามิ ค้ายาห์ พร้อมกับสั่งให้บอกบารุกว่า “ให้เอาหนังสือม้วนที่เจ้าอ่านให้ประชาชนฟัง แล้วให้มาที่นี่”

ตั้งนั้นบารุกลูกชายของเนริยาห์ ได้อ่านหนังสือม้วนไปหาพวกเขา

๑๕ แล้วคนพวกนั้นก็พูดกับบารุกว่า “นั่งลงสิ แล้วอ่านมันให้พวกเราฟังหน่อย”

บารุกจึงอ่านมันให้พวกเขาฟัง

๑๖ เมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำทั้งหมด พวกเขา ก็มองหน้ากันด้วยความหวาดกลัว แล้วพวกเขาก็พูดกับบารุกว่า “เราจะเอาถ้อยคำทั้งหมดนี้ไปบอกกับกษัตริย์อย่างแน่นอน”

๑๗ แล้วพวกเขา ก็ถามบารุกว่า “บอกพวกเราหน่อยสิว่า เจ้าเขียนข้อความนี้ขึ้น มาได้อย่างไร เจ้าเขียนตามที่เขาบอกหรือ”

๑๘ บารุกตอบว่า “ใช่ แล้วครับ ผมเขียนตามที่เขาบอก พอเขาพูดคำเหล่านี้ ให้ผมฟัง ผมก็เขียนลงในหนังสือม้วนตามที่เขาต้องการ”

๑๙ แล้วพวกเจ้านายก็บอกบารุกว่า “รีบหนีไปซะ เจ้ากับเยเรมีย์ รีบไปหาที่ซ่อน และอย่าให้ใครรู้ว่าพวกเจ้าอยู่ที่ไหน”

๒๐ แล้วพวกเจ้านายก็ได้วางหนังสือม้วนไว้ในห้องของเอลีชา มาผู้เป็นเลขานุการ แล้วพวกเขา ก็พากันไปหากษัตริย์ที่ลานของวัง แล้วพวกเขา ก็ได้บอกกษัตริย์เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น

๒๑ แล้วกษัตริย์ก็ส่งเยชูดี ไปเอาหนังสือม้วนนั้น แล้วเขาก็ไปเอามันมาจากห้องของเอลีชา มา ครูดสอนศาสนานั้น แล้วเยชูดีก็อ่านมันให้กับกษัตริย์ และพวกเจ้านายทุกคนที่ยืนอยู่ต่อ หน้ากษัตริย์ฟัง ๒๒ เวลานั้นตรงกับเดือนเก้าของปี กษัตริย์นั่งอยู่ในวังฤดูหนาวของพระองค์ กระจกเงาไฟที่อยู่ตรงหน้าพระองค์จุดอยู่ ๒๓ เมื่อเยชูดีอ่านหนังสือม้วนไปได้สาม สี่แถบ พระองค์ก็เอามัดกริดหนังสือเป็นชิ้นๆแล้วโยนลงไปใ้ในกระจกเงาไฟ พระองค์ตัดหนังสือไปเรื่อยๆจนพระองค์ได้เผาหนังสือม้วนทั้ง เล่มในกระจกเงาไฟนั้น ๒๔ ทั้งกษัตริย์และพวกผู้รับใช้ของพระองค์ก็ได้ฟังถ้อยคำทั้งหมดนี้ของพระ ยะหีเวห์ ไม่ได้แสดงความเกรงกลัวหรือสำนึก ผิดด้วยการฉีกเสื้อผ้าของตัวเองเลย

๒๕ ถึงแม้เอลนาธัน เศโลยาห์และเกมารียาห์จะขอร้องไม่ให้พระองค์เผาหนังสือม้วน แต่พระองค์ก็ไม่ฟังพวกเขา ๒๖ กษัตริย์ส่งเยราเมเอล ลูกชายของพระองค์ และเสโรอาห์ลูกชายของอัสรีเอล และเซลามียาห์ลูกชายของอับเดเอลให้ไปจับตัวบารุกที่เป็นเสมียน

และเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า แต่พระยาห์เวห์ซ่อนพวกเขาไว้

^{๒๗}หลังจากที่กษัตริย์ได้เผาหนังสือม้วน ที่มีถ้อยคำที่บา รุกได้เขียนไว้ตามคำ พุดของเยเรมีย์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ว่า

^{๒๘}“เยเร มีย์ ไปเอาหนังสือม้วนมาอีกเล่ม หนึ่ง แล้วให้เขียนข้อความทุก อย่างลงไป เหมือนกับที่เจ้าเคยเขียนไว้ก่อนแล้ว ในหนังสือม้วนเล่มแรก ที่เยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์เผาไป ^{๒๙}และให้เจ้าต่อว่ากษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์ว่า ‘พระเจ้าได้เผาหนังสือม้วนเล่ม นี้ และพุดว่า “ทำไมเจ้าถึงได้เขียนบนม้วนหนังสือนี้ว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาแน่ๆและเขาจะมาทำลายแผ่นดินนี้ และจะต้อนคนและสัตว์ไปเป็นเชลย”’” ^{๓๐}ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงพุดเกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “จะไม่มีการ หลานของเขา ได้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ศพของเขาจะถูกทิ้งไว้อยู่กลางแดดที่ร้อนจัดในตอนกลางวันและหนาวเหน็บในตอนกลางคืน” ^{๓๑}เราจะทำโทษเขา ลูกหลานของเขา และพวกเขาสลับใช้ของเขา สำหรับความผิด บวปที่พวกเขาทำ และเราจะทำให้สิ่งเลวร้ายทั้งหมดเกิดขึ้นกับพวกเขาและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มรวมทั้งคนยูดาห์ที่เป็นสิ่งเลวร้ายที่เราได้ประกาศว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเขา แต่พวกเขาไม่สนใจใจ”

^{๓๒}เยเร มีย์ จึงเอาหนังสือม้วนมาอีกเล่ม และเอาไปให้กับบา รุกที่เป็นเสมียน ที่เป็นลูกชายของเนริยาห์ แล้วบา รุกก็เขียนถ้อยคำทั้งหมดตามที่เยเร มีย์ บอก ซึ่งเหมือนกับถ้อยคำที่อยู่ในหนังสือม้วนเล่มที่เยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์เอาไปเผาไฟแถมเพิ่มข้อความอีกมากมายทำนองนั้นลงไปอีกด้วย

เยเรมีย์ผู้ถูกขัง

๓๗^๑เนบู คัด เนส ซาร์เป็นกษัตริย์ของบาบิโลน พระองค์ได้แต่งตั้งให้เศเดคียาห์ ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินยูดาห์แทนกษัตริย์โคนิยาห์ ลูกชายของเยโฮยาคิม เศเด คียาห์เป็นลูกชายของกษัตริย์โยสิยาห์ ^๒แต่กษัตริย์เศเดคียาห์ และผู้รับใช้ของ

พระองค์ รวมทั้งผู้คนในยูดาห์ ก็ไม่ยอมฟังถ้อยคำต่างๆของพระ ยาห์เวห์ ที่พระองค์ได้พุดผ่านมาจากเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า

^๓กษัตริย์เศเด คียาห์ส่งเยสุ คัลลูกชายของเซเล มียาห์ พร้อมกับนักบวชเศ ฟิน ยาห์ ลูกชายของมา อา เส อาห์ ไปหาเยเร มีย์ ผู้พูดแทนพระเจ้า และบอกว่า “เยเร มีย์ อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราแทนพวกเราด้วย”

^๔ในเวลานั้นเยเร มีย์ ยังไป ไท่นมา ไท่นท่ามกลางผู้คนได้อย่างอิสระ พวกเขาไม่ได้จับเยเร มีย์ ายห์ขังคุก ^๕และตอนนี้กองทัพของฟาโรห์ก็ได้เคลื่อนทัพออกจากอียิปต์มาแล้ว และชาวบาบิโลนที่กำลังปิดล้อมเมืองเยรูซาเล็มอยู่ชั่วว ก็เลยถอนฐานที่มั่นออกไปจากเมืองเยรูซาเล็ม

^๖แล้วถ้อยคำของพระ ยาห์เวห์ก็มาถึงเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า ^๗พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพุดว่า “เยสุ คัลและเศ ฟินยาห์ เรารู้ว่าเศเด คียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ได้ส่งให้พวก เจ้ามาร้องขอต่อเรา ให้ไปบอกกับเขาว่า กองทัพของฟาโรห์ที่กำลังออกจากอียิปต์เพื่อมาช่วยเจ้านั้น กำลังจะหันกลับไปอียิปต์แผ่นดินของพวกเขา ^๘และชาวบาบิโลนก็จะกลับมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็มอีก และพวก นันก็จะยึดเมืองเยรูซาเล็มและเผาเมืองทิ้ง” ^๙พระยาห์เวห์พุดว่า “อย่าหลอกตัวเอง โดยพุดว่า ‘พวกบาบิโลนจะถอนไปแน่ๆ’ เพราะพวกเขาจะไม่ไปไหน” ^{๑๐}ถึงแม้ว่าพวก เจ้าจะทำให้กองทัพบาบิโลนที่กำลังต่อสู้กับเจ้าอยู่ ได้ ราบบาศ เจ็บและเหลือแต่พวกที่บาดเจ็บไว้ในดินทร์ของพวกเขา พวกเขาจะลุกฮือขึ้นเผาเมืองนี้”

^{๑๑}เมื่อกองทัพบาบิโลนถอยทัพจากเมืองเยรูซาเล็มเพราะกองทัพของฟาโรห์บุกเข้ามา ^{๑๒}เยเร มีย์ ก็ออกจากเมืองเยรูซาเล็มไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อไปรับส่วนแบ่งในมรดกที่ดินร่วม กับคน อื่นที่เหลืออยู่ที่นั่น ^{๑๓}เมื่อเขามาถึงประตูเมืองเบน ยามิน หัวหน้านายมรักษาประตูอยู่ที่นั่น เขามีชื่อว่าอิริยาห์ลูกชายของเซเล มียาห์ ซึ่งเป็นลูกของฮานานียาห์ อิริยาห์จับกุมตัวเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า พร้อมกับบอกว่า “เจ้ากำลัง

* ๓๗:๑ โคเนียห์ บางครั้งเรียกว่า “เยโคเนียห์” แต่ส่วนใหญ่จะเรียกว่า “เยโฮยาคิน”

จะไปหาพวกบาบิโลนนี่นา” ๑๔เยเรมีย์ตอบว่า “ไม่จริง ผมไม่ได้ไปหาพวกบาบิโลน” แต่อีริยาห์ก็ไม่ฟังเยเรมีย์ และจับตัวเยเรมีย์ไปให้พวกเจ้านาย ๑๕พวกเจ้านายโกรธเยเรมีย์ พวกเขาทั้งหลายก็เลยทุบตีเขาจากนั้นก็จับเขาไปขังไว้ในคุกที่บ้านของโยนาธานผู้เป็นเลขานุการ เพราะพวกเขาทำบ้านหลังนั้นเป็นคุกไว้แล้ว

กษัตริย์เศเตคียาห์ปรึกษากับเยเรมีย์

๑๖เยเรมีย์ถูกจับขังไว้ในบ่อเก็บน้ำที่แห้ง แล้วก็อยู่ที่นั่นหลายวัน ๑๗หลังจากนั้นกษัตริย์เศเตคียาห์ก็ส่งคนมาเอาตัวไปพบกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ก็ถามเขาในวังเป็นการลับๆว่า “มีข่าวสารอะไรจากพระยาห์เวห์บ้างไหม” เยเรมีย์ก็ตอบว่า “มีครับ” และเขาก็พูดต่อไปว่า “ท่านจะถูกส่งให้ไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์บาบิโลน” ๑๘จากนั้นเยเรมีย์ก็พูดกับกษัตริย์เศเตคียาห์อีกว่า “ข้าพเจ้าทำผิดอะไรต่อพระองค์ หรือต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือต่อคนพวกนี้หรือพระองค์ถึงได้จับข้าพเจ้าขังคุก ๑๙แล้วพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของพวกท่านหายไปไหนหมดแล้ว พวกที่ทำนายให้กับพระองค์ว่า ‘กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาโจมตีพวกท่านและแผ่นดินนี้’ ๒๐ ข้าแต่กษัตริย์ ขอได้โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด อย่าได้ส่งข้าพเจ้ากลับไปบ้านของโยนาธานเลขานุการนเลย เพราะข้าพเจ้าจะต้องตายที่นั่นแน่ๆ”

๒๑ตั้งนั้นกษัตริย์เศเตคียาห์จึงออกคำสั่ง และพวกเขาก็ส่งเยเรมีย์ไปอยู่ภายใต้การดูแลของทหารยามที่ลาน พวกเขาให้ขนมปังกับเยเรมีย์ทุกวัน ขนมปังนี้มาจากถนนของพวกท่านขนมปัง จนไม่มีขนมหลงเหลืออยู่ในเมืองอีกแล้ว และเยเรมีย์ก็ได้อาศัยอยู่ในลานของทหารยามนั้น

เยเรมีย์ถูกขังไว้

๓๘ ๑เซฟาที่ยาห์ลูกชายของมัธธาน กาลิลียาห์ลูกชายของปาซเซอร์ ลูกชายของมัลคียาห์ ได้ยินสิ่งต่างๆที่เยเรมีย์พูดกับทุกคนว่า ๒“พระยาห์เวห์พูดว่า ‘คนที่อยู่ในเมืองนี้ จะต้องตายจากคม

ดาบ ความอดอยาก หรือไม้ไผ่โรค ร้าย แต่คนที่ออกไปมอบตัวกับพวกบาบิโลนจะรอดชีวิต จะได้ชีวิตตัวเองเหมือนของที่ยึดมาได้จากสงคราม’

๓พระยาห์เวห์บอกว่า ‘เมืองนี้จะต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือของทัพของกษัตริย์บาบิโลน และจะต้องถูกยึดอย่างแน่นอน’”

๔พวกเจ้านายก็เลยบอกกับกษัตริย์ว่า “นำจะฆ่าชายคนนี้เสีย เพราะเมื่อเขาพูดสิ่งเหล่านี้ เขาก็ได้ทำลายขวัญและกำลังใจของทหาร และประชาชนที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในเมืองนี้ อันที่จริง ชายคนนี้ไม่ได้จะจะให้สิ่งที่ดีๆเกิดขึ้นกับคนเหล่านี้หรอก แต่เขาจะให้เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น”

๕แล้วกษัตริย์เศเตคียาห์ก็พูดว่า “เขาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้ว เพราะเราก็กักขังพวกเขาไม่ได้”

๖พวกเขาก็ก็นำเอาตัวเยเรมีย์แล้วโยนเขาลงไปในบ่อเก็บน้ำแห่งของมัลคียาห์ที่อยู่ในลานของทหารยาม พวกเขาใช้เชือกหย่อนตัวเยเรมีย์ลงไป ในบ่อที่ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน เยเรมีย์ก็จมลงในโคลน ๗แล้วเอเบต เมเลคชาวเอธิโอเปีย ที่เป็นขันทีที่ทำงานอยู่ในวัง ได้ยินว่าเยเรมีย์ถูกหย่อนลงไป ในบ่อที่ไม่มีน้ำ และเขารู้ว่ากษัตริย์หนึ่งอยู่ที่ประตูเบนยามิน ๘เอเบต เมเลคจึงออกไปจากวัง ไปพูดกับกษัตริย์ว่า ๙“ข้าแต่กษัตริย์ของข้าพเจ้า คนพวกนี้ทำผิดต่อเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าในทุกเรื่อง พวกเขาผิดที่โยนท่านลงไป ในบ่อเก็บน้ำแห่งนั้น ท่านจะหิวตายอยู่ที่นี่แน่เพราะมันไม่มีขนมปังหลงเหลืออยู่ในเมืองอีกแล้ว”

๑๐กษัตริย์จึงสั่งเอเบต เมเลคชาวเอธิโอเปียว่า “ให้เอาลูกน้องของเจ้าสามคน ไปดึงเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าขึ้นมาจากบ่อเก็บน้ำนั้นก่อนที่เขาจะตาย”

๑๑เอเบต เมเลคจึงนำลูกน้องไป เขาเข้าไปในวังใต้ห้องเก็บของ เขาเอาผ้าชีวีวและเส้นเคาะๆจากที่นั่น เอาเชือกมัดพวกมันหย่อนลงไปให้เยเรมีย์

๑๒แล้วเอเบต เมเลคชาวเอธิโอเปียก็บอกกับเยเรมีย์ว่า “คล้องผ้าชีวีวขาตงและเศษเสื่อผ้าพวกนี้ไว้ตรึงแร้วของท่าน ตรงที่

* ๓๘:๑๐ สามคน คำนี้พบในฉบับฮีบรูฉบับเดียว ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า สามสิบคน

อยู่ระหว่างเชือกกับตัวท่านเกิด” เยเรมีย์นั้นก็ทำตามที่เขาบอก

^{๑๓}พวกเขาจึงตั้งเยเร มี ยาร์ขึ้นมาด้วยเชือก และนำเขาขึ้นมาจากบ่อเก็บน้ำแห่งนี้ได้ แล้วเยเร มี ยาร์ก็อยู่ในลานของทหารยามต่อไป

เศเดคียาห์ขอคำปรึกษาจากเยเรมีย์

^{๑๔}กษัตริย์เศเด คี ยาร์ ส่งคนไปนำตัวเยเร มี ยาร์ผู้ พุด แทน พระเจ้ามาพบพระองค์ ที่ตรงประตูที่สามซึ่งอยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์ แล้วพระองค์ก็พูดกับเยเร มี ยาร์ว่า “เราจะถามเจ้าบางอย่าง อย่าได้ปิดบังอะไรจากเราละ”

^{๑๕}เยเร มี ยาร์จึงบอกกับกษัตริย์เศเด คี ยาร์ว่า “ถ้าข้าพเจ้าบอกพระองค์ พระองค์จะไม่ ฆ่าข้าพเจ้าหรือ และถ้าข้าพเจ้าให้ คำ แนะนำกับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ ฟังข้าพเจ้าหรือ” ^{๑๖}ดังนั้นกษัตริย์เศเด คี ยาร์ จึงสาบานกับเยเร มี ยาร์อย่างลับๆว่า “เราขอสาบานต่อพระ ยาร์เวห์ผู้ สร้างพวก เราและประทานชีวิตให้พวก เราว่า เราจะไม่ฆ่า เจ้า และจะไม่มอบตัว เจ้าให้กับคนพวก นี้ที่อยาก จะฆ่าเจ้า”

^{๑๗}เยเร มี ยาร์จึงบอกกับเศเด คี ยาร์ว่า “พระยาร์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้า แห่งอิสราเอลพูดว่า ‘ถ้าเจ้ายอมออกไปมอบตัวกับเจ้า หน้าที่ของกษัตริย์แห่งบา บิโลนจริงๆเจ้าก็จะรอด ชีวิต และเมือง นี้ก็จะไม่ถูกไฟ เผา เจ้าและครอบครัวของ เจ้าก็จะรอดชีวิต’ ^{๑๘}แต่ถ้าเจ้าไม่ออกไปมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน เมืองนี้ก็จะตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวบาบิโลน แล้ว พวก เขาก็จะจุดไฟเผาเมือง แล้วเจ้าก็จะไม่รอดพ้นเงื้อมมือพวกเขา”

^{๑๙}แล้วกษัตริย์เศเด คี ยาร์ก็พูดกับเยเร มี ยาร์ว่า “เรากลัวพวกยิวที่ทิ้งเมืองไปหาพวก บา บิโลน กลัวว่าเรา จะถูกส่งไป ให้พวก มัน ทำร้ายเอา”

^{๒๐}เยเร มี ยาร์จึงพูดว่า “พวก เขาจะไม่ส่งพระองค์ไปอยู่ในเงื้อม มือของคนพวก นั้นหรือก โปรดฟังเสียงของพระ ยาร์เวห์ ผู้ ที่ข้าพเจ้ากำลังพูดแทนอยู่ เกิด และทุกอย่างก็จะเป็นไป ด้วยดีสำหรับพระองค์ และ พระองค์ก็จะรอดชีวิต

^{๒๑}แต่พระ ยาร์เวห์ได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่าสิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิด ขึ้น ถ้าพระองค์ไม่ยอมออกไปมอบตัว ^{๒๒}คือผู้ หญิงทุกคนที่เหลื่ออยู่ในบ้านของกษัตริย์แห่งยู ดาห์จะถูกจับไป ให้กับพวกเจ้า หน้าที่ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วพวก เขาก็จะพูดว่า ‘พันธมิตร์ของแกหักหลังแกแล้ว พวกเขาชนะแก ทำ ของแกจมโคลนแล้ว และพวก เขาก็ทอดทิ้ง แกไป’

^{๒๓}พวกเขา เมียและลูกทุกคนของพระองค์จะต้องไปหาชาวบาบิโลน และพระองค์ก็จะหนีไม่พ้นเงื้อม มือของพวก เขาไป ได้ เพราะกษัตริย์แห่งบา บิโลนจะจับกุมพระองค์และเอาไฟเผาเมืองนี้”

^{๒๔}แล้วกษัตริย์เศเด คี ยาร์ก็พูดกับเยเร มี ยาร์ว่า “ถ้าเจ้าไม่บอกให้ใครรู้ ถึงเรื่องที่เราได้พูด คู่ยกันในวันนี้ เจ้าก็จะไม่ตาย ^{๒๕}ถ้า พวก เจ้านายรู้ว่าเราพูดกับเจ้า แล้วพวก เขามาถามเจ้าว่า ‘ช่วยบอกพวกเราหน่อยว่า เจ้า ได้พูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ได้พูดอะไรกับเจ้าบ้าง ถ้าเจ้าบอกเราทุกอย่าง เราจะไม่ฆ่าเจ้า’

^{๒๖}เจ้าก็ต้องบอกพวกเขาว่า ‘ผมได้ขอร้อง พระองค์ ว่าอย่าได้ส่งผมกลับไปตายที่ บ้าน ของโยนาธานเลย”

^{๒๗}แล้วพวก เจ้านายทั้งหมดก็ตรงเข้ามาถามเยเร มี ยาร์ เขาก็ตอบไปตามที่กษัตริย์สั่ง ดังนั้นพวก เขาจึงเลิกถามเพราะพวกเขาเองก็ไม่ได้ยินการพูดคุย

^{๒๘}แล้วเยเร มี ยาร์ก็อยู่ในลานของทหารยาม จนถึงวันที่บาบิโลนยึดเมืองเยรูซาเล็มได้

เมืองเยรูซาเล็มแตก

(๒ พกษ. ๒๕:๑-๑๒; ยรม. ๕๒:๔-๑๖)

๓๘ในเดือนนี้ สิบบของปีที่ เก้าที่เศเด คี ยาร์ เป็นกษัตริย์ปกครองยู ดาห์ กษัตริย์เนบู คัด เนส ซาร์แห่งบา บิโลนได้ยกกองทัพทั้งหมดของพระองค์มาล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้ ^๒ในวันที่ เก้าเดือนสี่ ของปีที่สิบเอ็ดที่เศเด คี ยาร์ เป็นกษัตริย์ปกครองยู ดาห์ แนวนับอังกั้นเมืองเยรูซาเล็มก็ถูกหุ้ลงวงเข้า มา ^๓พวกเจ้า นายชนผู้ใหญ่ทั้งหมดของกษัตริย์บาบิโลน ก็ได้เข้ามาตั้งอยู่ที่กลางประตูเมือง เนอร์กิลซาเรเซอร์ ลัม

การ์เนโบ สารเสคิม ที่มียศรับสาริส *เนอร์กัล ซาเรเซอร์ †ที่มียศรับมัก และเจ้าหน้าที่คนอื่นๆทั้งหมดของกษัตริย์บา บิโลนก็อยู่ที่ นั้นด้วย

๔เมื่อกษัตริย์เศเด คี ยาร์แห่งยู ดาห์และทหารทุกคนเห็นพวก นี้ พวก เขาก็พากันหนีออกเมืองในตอนกลาง คิน ผ่านทางสวนของกษัตริย์ ออกทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสอง ชั้น พวก เขาออกนอกเมืองทางถนนที่ตรงไปยังทะเลทรายอารบา ๕ทหารบาบิโลนก็ไล่ตามพวกเขาไป และไปทันกษัตริย์เศเด คี ยาร์ ที่ทะเลทรายอารบา ใกล้ๆเมืองเยริโค แล้วพวกเขาจับกษัตริย์เศเด คี ยาร์ และพาพระองค์ไปหาเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลน ที่ริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ก็ได้ตัดสินลงโทษกษัตริย์เศเด คี ยาร์ ๖กษัตริย์บาบิโลนได้ฆ่าพวกลูกชายของกษัตริย์เศเด คี ยาร์ที่ริบลาค์ต่อ หน้าต่อตาพระองค์ แล้วก็ฆ่าเจ้านายทั้งหมดของยู ดาห์ด้วย ๗จากนั้นพระองค์ก็กวัดดวงตาของกษัตริย์เศเด คี ยาร์ แล้วเอาโซ่ล่ามพระองค์ พาไปบาบิโลน

๘จากนั้นพวกบาบิโลนก็เฝ้าวังของกษัตริย์และบ้านเรือนของประชาชน พร้อมกับทำลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็มลง ๙เนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ก็ได้ทำการกวาดต้อนประชาชนที่เหลือในเมือง และคนเหล่านั้นที่ไต่กิ่งเมืองออกไปมอบตัวกับ เขาก่อนหน้า นี้รวม ทั้งช่าง ฝีมือที่เหลือ เขาได้กวาดต้อนไปบา บิโลน ๑๐ ส่วนคนที่ยากจนที่ไม่มีทรัพย์สมบัติอะไร เนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ก็ปล่อยทิ้ง ไว้ในยู ดาห์ และในวัน นั้นเขาก็ได้ยกพวกไปร้องนกับท้องทุ่งทั้งหลายให้กับพวกเขา

เนบูคัดเนสซาร์ดูแลเยเรมีย์

๑๑แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ออกคำสั่งผ่านเนบูซาระ ดานหัวหน้าองครักษ์ เกี่ยวกับเยเรมีย์ ยาร์ พระองค์สั่งว่า ๑๒“ไปเอาตัวเยเรมีย์มา และดูแลเขาให้ดี อย่าได้ทำอันตรายเขา แต่ให้ทำทุกอย่างตามที่เขาขอ”

๑๓แล้วเนบู ซา ระ ดานหัวหน้าองครักษ์เนบูซัสบัน เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ เนอร์กัลซาร

เซอร์ ที่มียศรับ มัก และนายพลทุกคนของกษัตริย์บา บิโลน ก็เรียกเยเร มี ยาร์มาพบ ๑๔พวกเขาไปนำตัวเยเร มี ยาร์มาจากลานของทหารยาม แล้วก็ส่งตัวเขาไปให้กับ เกดาลิ ยาร์ลูกชายของอา หิคัม อา หิคัมเป็นลูกชายของซาฟาน เกดาลิ ยาร์จะเป็นคนพาเยเร มี ยาร์กลับไปบ้านของเยเร มี ยาร์เอง และเยเรมีย์ ยาร์ก็ได้อยู่ที่ท่ามกลางคนของเขา

พระเจ้าสัญญาว่าจะช่วยเยเบดเมเลค

๑๕และถ้อยคำของพระเจ้า เยร์เวห์ก็มีมาถึงเยเร มี ยาร์ ตอนที่เขาถูกคุม ตัวอยู่ในลานของทหารยาม พระยาห์เวห์พูดว่า ๑๖“เยเรมีย์ ยาร์ ไปบอกกับเยเบด เมเลคชาวเอธิโอเปียว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอล พูดว่า ‘เราจะนำความพินาศมาสู่เมืองนี้ ไม่ใช่ความรุ่งเรือง เราจะทำกับเมืองนี้เหมือนกับที่เราได้เตือนไว้แล้ว และเจ้าจะเห็นเหตุการณ์ที่เราได้เตือนไว้แล้วเกิดขึ้น’” ๑๗พระเจ้า เยร์เวห์พูดว่า “แต่เราจะปกป้องเจ้าไว้ในวัน นั้น เพื่อเจ้าจะได้ไม่ตกไปอยู่ในเงื้อม มือของคนเหล่านั้นที่เจ้ากลัว ๑๘เจ้ามั่นใจได้เลย เพราะเราจะช่วยชีวิตเจ้าอย่างแน่นอน แล้วเจ้าก็จะไม่ถูกดาบฆ่า ฟันเจ้าจะได้ รับชีวิตตัวเองเหมือนของที่ยึดได้จากสงคราม เพราะเจ้าไว้วางใจในเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

เยเรมีย์และพวกที่เหลืออยู่กับเกดาลิยาห์

๑๙ถ้อยคำของพระเจ้า เยร์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ ยาร์ หลังจากที่เนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ได้ปล่อยเขาให้เป็นอิสระที่เมืองรา มาห์ ตอนที่เนบู ซา ระ ดานเจอตัวเยเรมีย์ ยาร์นั้น เขาถูกมัดอยู่กับกลุ่มคนที่ถูกกวาดต้อนมาจากเยรูซาเล็มและยู ดาห์ เพื่อไปที่บา บิโลน ๒หัวหน้าองครักษ์เอาตัวเยเรมีย์ ยาร์มา และพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ได้ชี้ว่าจะนำความหายนะมาสู่สถานที่แห่งนี้ ๓และพระยาห์เวห์ก็ได้ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นเหมือนกับที่พระองค์บอก เพราะพวก เจ้าได้ทำบาปต่อพระเจ้า เยร์เวห์ และไม่เชื่อ ฟังพระองค์ เลยทำให้สิ่ง นี้เกิดขึ้นกับ

* ๓๙:๓ ยศรับสาริส ยศรับสาริสกับยศรับมักเป็นชื่อตำแหน่งในกองทัพของบาบิโลน

† ๓๙:๓ เนอร์กัลซารเซเซอร์ ในข้อสามนี้ มีสองคนที่มีชื่อเหมือนกัน

เจ้า ๔ ตอนนี้เราได้ปลดโซ่ออกจากมือของเจ้าแล้ว ถ้าเจ้าอยากไปบาบิโลนกับเรา ก็มาเถอะ เราจะดูแลเจ้าเอง แต่ถ้าเจ้าไม่อยากจะไป ก็ไม่ต้องไป มองดูแผ่นดินทั้งหมดนี้ที่อยู่ตรงหน้าเจ้าสิ อยากไปไหนก็ไปเถอะ”

๕ ก่อนที่เยเรมีย์จะเดินจากไป เนบูกาดเนซาร์ กษัตริย์บาบิโลนได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์ปกครองเมืองต่างๆในยูดาห์ เจ้าก็ไปอยู่กับเขาร่วมกับประชาชน หรือเจ้าอยากจะไปไหนที่เจ้าคิดว่าดี ก็ไปเถอะ” แล้วหัวหน้าองครักษ์ก็ให้เสบียงอาหาร จากนั้นก็ปล่อยเขาไป ๖ เยเรมีย์ก็เลยไปหาเกดาลิยาห์ ลูกชายของอาหิเศบับ และตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ท่ามกลางประชาชนที่ถูกปล่อยทิ้งไว้ในแผ่นดินนั้น

การปกครองสั้นๆของเกดาลิยาห์

๗ แล้วพวกแม่ทัพนายกองที่อยู่ในพื้นที่กับลูกน้องของพวกเขา ก็ได้ยินว่ากษัตริย์บาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับให้เป็นผู้ดูแลแผ่นดินนี้ และยังได้มอบหมายให้เขาดูแลพวกผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก รวมทั้งให้เขาดูแลคนยากคนจนในแผ่นดินนี้ที่ไม่ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน

๘ คนเหล่านี้ได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ คืออิซมาเอลลูกชายของเนธานิยาห์ โยฮานัน และโยนาธาน ลูกชายของคาเรอาห์ เสโรอาห์ ลูกชายของทันหุเมท พวกลูกชายของเอฟาย ชาวเนโทฟาห์ และเยซันยาห์ลูกชายชาวมาอาคาห์ คนเหล่านี้ รวมทั้งคนของพวกเขา ก็ได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์

๙ เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับลูกชายของซาฟาน ได้สาบานกับพวกเขาและคนของพวกเขาว่า “ไม่ต้องกลัวที่จะต้องรับใช้ชาวบาบิโลนหรอก ให้อาศัยอยู่ในดินแดนของพวกท่าน และรับใช้กษัตริย์บาบิโลนเถอะ แล้วทุกอย่างก็จะดีเองสำหรับท่าน”

๑๐ แต่สำหรับเรา เราจะอยู่ที่มิสปาห์เพื่อเป็นตัวแทนของท่านต่อพวกบาบิโลนที่มาจากใจ พวกเรา ส่วนพวกท่านก็ให้เก็บเหล้าองุ่น ผลไม้ และน้ำมันมะกอกไว้ในหม้อไห แล้วก็อยู่ในเมืองต่างๆของท่าน ที่พวกท่านยึดมาได้”

๑๑ และพลเมืองยูดาห์ทุก คนที่อยู่ในโมอับ ในอัมโมน ในเอโดม และอยู่ในที่ต่างๆ

ก็ได้ยินว่ากษัตริย์บาบิโลนได้ตั้งคนไว้คิดหน่อยในยูดาห์ และพระองค์ได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ ให้ปกครองพวกเขา เหล่านี้ อาหิเศบับ เป็นลูกชายของซาฟาน ๑๒ ดังนั้นพวกยิวทุกคนต่างก็พากันเดินทางกลับมาจากสุสาน ที่ต่างๆที่พวกเขาเคยถูกขับไล่ไปอยู่นั้น แล้วพวกเขาก็มาที่แผ่นดินยูดาห์ มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ แล้วพวกเขาก็ได้เก็บเกี่ยวองุ่นและผลไม้อื่นๆได้มากมาย

อิซมาเอลชั่งสมคนหักหลังเกดาลิยาห์

๑๓ แล้วโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์กับแม่ทัพนายกองที่อยู่ในท้องทุ่ง ต่างก็พากันมาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ ๑๔ และพวกเขาบอกกับเกดาลิยาห์ว่า “ท่านรู้หรือเปล่าว่ากษัตริย์บาบิโลนส่งอัมโมนให้ส่งอิซมาเอลลูกชายของเนธานิยาห์ มาฆ่าท่าน” แต่เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับไม่เชื่อพวกเขา ๑๕ แล้วโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ ก็เลยแอบพูดกับเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ว่า “ขอให้ผมไปฆ่าอิซมาเอลลูกชายของเนธานิยาห์ จะได้ ไม่มีใครรู้ จะปล่อยให้เขามาฆ่าท่านได้อย่างไร ถ้าเขาทำอย่างนี้ มันจะทำให้คนยูดาห์ทุกคนที่รวมตัวกันมาอยู่กับท่าน ก็จะต้องกระจัดกระจายไป แล้วคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ก็จะถูกกำจัดจนหมดสิ้นไป”

๑๖ แต่เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ บอกกับโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ว่า “อย่าทำอย่างนั้น เพราะเรื่องที่เราพูดเกี่ยวกับอิซมาเอลนั้น ไม่ใช่เรื่องจริงหรอก”

๑๗ ในเดือนที่เจ็ด อิซมาเอลลูกชายของเนธานิยาห์ เนธานิยาห์เป็นลูกชายของเอลีชามา อิซมาเอลได้มาหาเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับที่มิสปาห์ อิซมาเอลคนนี้เป็นเชื้อเจ้าคนหนึ่ง และเป็นนายพลที่เก่งกาจคนหนึ่งของกษัตริย์ เขามากับคนของเขาสิบคน และพวกเขา ก็กินอาหารร่วมกับเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ ๑๘ จากนั้นอิซมาเอลลูกชายของเนธานิยาห์และชายสิบคนที่อยู่กับเขาก็ลุกขึ้นมา เอาดาบแทงเกดาลิยาห์ ลูกชายของอาหิเศบับลูกชายของซาฟานจนตาย เกดาลิยาห์เป็นคนที่ยิวบาบิโลนแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองแผ่นดินนี้

๑๙ จากนั้นก็ฆ่าพลเมืองยูดาห์ทั้งหมดที่อยู่กับเขาในเมืองมิสปาห์ รวมทั้งทหารบาบิโลนที่อยู่ทีนั้นด้วย

“วันที่สองหลังจากฆ่าเกดดาเลียห์ผ่านไป แล้ว ยังไม่มีใครรู้^๕ มีชายแปดสิบคนเดินทางมาจากเซเคม ชิลห์ และสะมาเรีย พวกเขาโกนหนวดเครา ฉีกทิ้งเสื้อผ้าตัวเอง และเชือดเนื้อของตัวเอง พวกเขาถือเครื่องบูชาเมล็ดพืชไว้ในมือ และเครื่องหอมมาถวายในวิหารของพระยาห์เวห์^๖ แล้วอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ก็ออกจากมิสปาห์มาหาพวกเขา อิชมาเอลเดินไปก็ร้องไห้ไปเมื่อเจอพวกนั้นแล้วก็บอกว่า ไปหาเกดดาเลียห์ลูกชายของอาหิคัมกันเถอะ

^๗แต่พอพวกเขาเดินเข้าไปถึงใจกลางเมือง อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์และคนที่มาอยู่กับเขาก็ช่วยคนพวกนั้นแล้วเอาศพไปโยนทิ้งในบ่อเก็บน้ำ

^๘แต่มีสิบคนจากแปดสิบคนนั้นบอกกับอิชมาเอลว่า “อย่าฆ่าพวกเราเลย เพราะเรามีข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมันมะกอก และนำเชื้อมผลไม้ซ่อนอยู่ในทุ่งด้วย” อิชมาเอลก็เลยหยุด ไม่ได้ฆ่าพวกเขาให้ตายตามคนอื่น ๆ ที่มาด้วยกัน

^๙(บ่อเก็บน้ำที่อิชมาเอลโยนศพคนที่เขาฆ่าลงไป โดยแกล้งทำเป็นเพื่อนของเกดดาเลียห์นั้น เป็นบ่อเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่กษัตริย์อัสสาสร้างไว้ตอนที่พระองค์ถูกกษัตริย์บาอาซาแห่งอิสราเอลโจมตี) อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ถ่มมันด้วยศพของคนที่เขาฆ่า

^{๑๐}แล้วอิชมาเอลก็จับคนที่เหลือที่อยู่ในมิสปาห์ไป ซึ่งมีทั้งพวกลูกสาวของกษัตริย์ และคนที่ยังเหลืออยู่ คนพวกนี้เป็นคนที่เนบูนัซระ ดานหัวหน้าองครักษ์ได้แต่งตั้งให้เกดดาเลียห์ลูกชายของอาหิคัมเป็นผู้ดูแล แล้วอิชมาเอลก็หนีข้ามไปหาคนอัมโมน

^{๑๑}จากนั้นโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์และแม่ทัพนายกองทั้งหลายที่อยู่กับเขา ได้ยินเรื่องชั่วช้าที่อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ทำลงไป^{๑๒} พวกเขาจึงยกทหารทั้งหมดที่มีอยู่ไปสู้กับอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ พวกเขาไปเจออิชมาเอลที่บึงน้ำใหญ่ในกิเบโอน

^{๑๓}เมื่อคนที่โดนจับตัวมาที่อยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ พร้อมกับ

พวกแม่ทัพนายกองที่มาอยู่กับเขา พวกเขาต่างก็พากันตีใจ

^{๑๔}แล้วทุกคนที่อิชมาเอลจับมาจากมิสปาห์ก็หันกลับไปหาโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์^{๑๕}แต่อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ก็กับทหารแปดคนก็หนีโยฮันันไปได้ แล้วเขาหนีไปหาชาวอัมโมน

^{๑๖}แล้วโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์กับแม่ทัพนายกองทั้งหมดที่มาอยู่กับเขาก็รับเอาคนที่เหลือที่อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์พามาจากมิสปาห์ หลังจากที่เขาได้ฆ่าเกดดาเลียห์ลูกชายของอาหิคัมแล้ว มีทั้งผู้ชาย ทหาร ผู้หญิง เด็ก และขันทีที่โยฮันันนำกลับมาจากกิเบโอน

โยฮันันหนีไปอียิปต์

^{๑๗}พวกเขาได้ไปอยู่ที่เกรูคิม ฮามซึ่งอยู่ใกล้ๆเบธเลเฮม พยายามจะหนีไปให้ถึงอียิปต์^{๑๘}เพราะอยากจะไปให้ไกลจากพวกบาบิโลน นั่นก็เพราะพวกเขากลัวชาวบาบิโลน เพราะอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ได้ฆ่าเกดดาเลียห์ลูกชายของอาหิคัม กษัตริย์บาบิโลนแต่งตั้งให้ดูแลแผ่นดินนี้

ข่าวของเยเรมีย์ไปถึงโยฮันัน

๔๒ ^๑พวกแม่ทัพนายกองทุกคนก็ได้เดินทางมากับโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ และอาซารียาห์ลูกชายของโฮซาياهو และคนทั้งหมดจากคนที่กระจอกที่สุดไปถึงคนที่สำคัญที่สุด ต่างก็พากันมาหาเยเรมีย์

^๒แล้วพวกเขา ก็พูดกับเยเรมีย์ว่า “ขอได้โปรดรับฟังคำอ่อนวอนของพวกเราด้วย ช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เมื่อพวกเราและชาวบ้านที่ยังเหลืออยู่นี้ด้วยเถอะ เพราะพวกเราเหลือกันแค่นี้ไม่กี่คนอย่างที่ท่านเห็นนี้ จากที่เคยมีกันอยู่มากมาย^๓อธิษฐานให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน บอกพวกเราหน่อยว่า พวกเราควรจะไปทางไหน และควรจะทำอะไร”

^๔แล้วเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าก็บอกพวกเขาว่า “ผมได้ยินที่พวกท่านพูดแล้ว

^๕๒:๑ *อาซารียาห์* ชื่อนี้เขียนตามคำแปลกรีกโบราณ ดูเยเรมีย์ ๔๓:๒ แต่ข้อนี้ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “เยซันยาห์”

ผมจะอธิษฐานต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก ท่านตามที่ท่านขอ เมื่อพระ ยาร์เวห์ตอบอะไรกลับมาให้กับ ท่าน ผมจะบอกพวกท่านทุกอย่าง โดยไม่ปิดบังอะไรไว้เลย”

“แล้วพวก เขาก็พูดกับเยเรมีย์ว่า “ถ้าพวก เราไม่ทำทุกอย่างตามที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านบอกผ่านท่านให้พวก เราทำ แล้วละก็ ขอให้พระ ยาร์เวห์เป็นพยานที่เชื่อถือได้ต่อท่านพวกเรา ^๖ไม่ว่ามันจะดีหรือไม่ดี พวกเราก็คงเชื่อฟังพระ ยาร์เวห์ ผู้ที่พวก เรากำลังส่งท่านไป เพื่อว่าทุก สิ่งจะได้เป็นไปด้วย ดีสำหรับพวกเรา เมื่อเราเชื่อฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเรา”

“หลังจาก นั้นสิบ วัน ถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ ^๗แล้วเขาก็เรียกโย ฮา นั้นลูกชายของคา เรอาห์ รวมทั้งแม่ทัพนายกองทุกคนที่อยู่กับเขา และประชาชนทุกคน ตั้งแต่กระจองอกง่อยไปจนถึงคนที่สำคัญที่สุด ^๘แล้วเยเรมีย์ก็พูดว่า “พระ ยาร์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ผู้ ที่พวกท่านส่งเราไปขอร้อง พระองค์พูดว่า ^๙“ถ้าพวก เจ้าจะยังคงอยู่ในดิน แดนนี้ต่อไปแน่ๆแล้วละก็ เราก็คงสร้างเจ้าขึ้นมาใหม่ และเราก็คงจะไม่ทำลายเจ้าลง เราจะปลูกเจ้าขึ้นมาใหม่ และเราจะไม่ถอนรากเจ้า เพราะเราเสียใจที่เราได้ทำสิ่งร้ายๆไว้กับ เจ้า ^{๑๐}ไม่ต้องกลัวเมื่อพวก เจ้ายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์บาบิโลนที่เจ้ากลัวอยู่ในตอนนี้ ^{๑๑}ไม่ต้องกลัวเขา” พระ ยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “เพราะว่าเราอยู่กับ เจ้าเพื่อช่วยและปกป้องรักษาเจ้าจากเงื้อมมือของเขา ^{๑๒}เราจะเมตตาปราณีพวก เจ้า เขาจะได้เมตตาปราณีเจ้าด้วย แล้วเขาก็จะคืนเขตแดนของเจ้าให้กับ เจ้า” ^{๑๓}แต่ถ้าเจ้าพูดว่า ‘เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้หรอก’ แสดงว่าเจ้าจะไม่เชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้าแล้ว ^{๑๔}พวกเจ้ากลับพูดว่า ‘เราไม่อยู่ที่นี้หรอก เราจะไปอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะได้ไม่เจอกับสงคราม เราจะได้ไม่ไต่ยืมเสียงแตรศึก และจะได้ไม่ต้องอด ข้าวตาย และเราจะอยู่ที่นั่น’ ^{๑๕}ดังนั้น เป็นความต้องการของเจ้าละก็ ชาวอียิปต์ก็ยังเหลืออยู่ ฟังการตัดสินใจของพระ ยาร์เวห์ให้ดี พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘ถ้าเจ้าตัดสินใจแน่ว แน่แล้วว่าจะไปอียิปต์ แล้วพวก เจ้าก็ไปอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะคนต่างชาติ ^{๑๖}สงครามที่เจ้ากลัว

นักกลัว หนาก็จะเกิดขึ้นกับเจ้าที่แผ่นดินอียิปต์นั้น และความอดอยากที่เจ้าเป็นห่วงกังวล ก็จะมาตามเจ้ามาติดๆเข้าไปในอียิปต์นั้น แล้วเจ้าก็จะตายที่นั่น ^{๑๗}ทุกคนที่ตัดสินใจจะไปอยู่ในอียิปต์อย่างคนต่างชาตินั้น ก็จะตายด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด จะไม่มีใครรอดชีวิตหรือหนีรอดออกมาได้เลยจากเรื่องเร็ว ร้ายที่เรากำลังจะทำให้เกิดขึ้นกับพวกเขานั้น”

“^{๑๘}พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เราจะทดสอบความโกรธใส่เจ้าเมื่อเจ้าไปอียิปต์ เหมือนกับที่เราเคยทดสอบความโกรธใส่คนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมาแล้ว เจ้าจะกลายเป็นแบบอย่างของคำสาปแช่ง เป็นที่รกร้างว่างเปล่า เป็นของที่ไม่มีค่า และเป็นแบบอย่างของกรูหัวเราะเยาะ แล้วเจ้าจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย”

“^{๑๙}พวก ท่านคนอียิปต์ที่ยังหลง เหลืออยู่ พระ ยาร์เวห์บอกให้พวกท่านว่าอย่าไปอียิปต์เลย พวก ท่านก็รู้แน่ชัดแล้วว่าวัน นี้ผมได้เตือนท่านแล้ว ^{๒๐}ว่าพวกท่านได้ทำให้ชีวิตของตัว เองหันเหออกไปจากทางที่ ถูกที่ ควรที่ผมพูดอย่าง นี้ก็เพราะพวกท่านส่งผมไปหาพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเอง โดยขอว่า “ช่วยอธิษฐานต่อพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเราเพื่อพวก เราด้วย และช่วยบอกพวก เราทุกอย่างที่พระ ยาร์เวห์พูด แล้วเรา จะทำตาม”

^{๒๑}และวัน นี้ผมก็ได้บอกท่านแล้วว่า พระองค์พูดอะไรกับผม แต่พวกท่านก็ไม่ยอมเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์พระเจ้าของ ท่านและไม่ ยอมฟังทุก สิ่งที่เราบอกท่านไป แล้ว ^{๒๒}ถึงตอนนี้ท่านก็มั่นใจได้แล้วว่า พวก ท่านจะต้องตายจากคม ดาบ จากความอดอยาก และจากโรคระบาด ในที่แห่งนั้นที่ท่านอยากจะไปอยู่อย่างคนต่างชาติ

ย้ายถิ่นฐานไปอียิปต์

^๑พระ ยาร์เวห์พระเจ้าของพวก เขา ได้ส่งเยเรมีย์มาบอกถ้อยคำของพระองค์กับประชาชนทุกคน เมื่อเยเรมีย์ได้บอกทุกอย่างที่พระ ยาร์เวห์สั่งให้มาบอกกับพวก เขาเสร็จแล้ว ^๒อาซารียาห์ลูกชายของโฮซา ยาร์เวห์ และโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ และพวกประชาชนที่โอหังทุกคน พูดกับเยเรมีย์ว่า “แกพูดโกหก พระ ยาร์เวห์

พระเจ้าของพวก เราไม่ได้ส่งแกลมาให้พูดกับเราว่า ‘อย่าไปอียิปต์เพื่อไปอยู่เหมือนคนต่างชาติที่นั่นเลย’”^๓ที่แกพูดอย่างนี้ก็เพราะบา รุคลูกชายของเน ริ ยาห์กำลังยุแหย่ให้แกต่อต้านพวกเรา เพื่อจะได้อับพวกเราส่งไปให้อยู่ในเงื้อม มือของพวกบาบิโลน เพื่อให้มันฆ่าพวก เราทิ้งและกวาดต้อนพวก เราไปที่บาบิโลน”^๔โยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ และพวกแม่ทัพนายกองทั้งหมด และคนทั้งหมดก็ไม่มี ยอมเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์ ผู้ที่บอกให้พวก เขาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์^๕โยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ และพวกแม่ทัพนายกองทั้งหมดก็พาคนยูดาห์ที่ เหลือไปอาศัยอยู่ในอียิปต์ในฐานะคนต่างชาติ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้คือคนที่แต่ ก่อนเคยถูกขับไล่ออกไป แต่ตอนนี้กลับมามีชีวิตแล้ว^๖คนที่เดินทางไปอียิปต์ก็มีทั้งชาย หญิง เด็กๆ และพวกลูกสาวของกษัตริย์ อันที่จริงคนพวกนี้เป็นคนที่เมนูซาระ ดานหัวหน้าองครักษ์ได้ให้เก ดาลี ยาห์ลูกชายของอาหิคัมเป็นผู้ดูแลอาหิคัมเป็นลูกชายของซาฟาน โยฮานันก็พาเยเรมี ยาห์ผู้พูด แทน พระเจ้าและบา รุคลูกชายของเนริยาห์ไปอียิปต์ด้วย^๗พวกเขาทั้งหมดก็เดินทางไปอียิปต์ เพราะพวก เขาไม่มี ยอมเชื่อ ฟังพระ ยาร์เวห์ แล้วพวก เขาก็เดินทางไปถึงทอปานเนส

“ที่เมืองทอปานเนสเอง ถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมี ยาห์ พระองค์พูดว่า “เยเรมี ยาห์ ไปเก็บหินก้อนโตๆมาให้ได้มีมือเจ้า และต่อ หน้าพลเมืองยูดาห์ให้เจ้าฝังหินพวก นั้นไว้ใต้โอฐกับปูน ที่ปูอยู่บนทางเดินหน้าประตูวังฟาโรห์ที่เมืองทอปานเนส”^๘แล้วให้เจ้าบอกกับคนยูดาห์ที่ดูอยู่ว่า “พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า “เราจะเรียกเมนู คัต เนส ซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนผู้รับใช้ของเรามาที่นี่ เราจะวางบัลลังก์ของ เขาไว้บนก้อน หินเหล่านี้ที่เราได้ฝังไว้ เขาจะกางเต็นท์อยู่เหนือหินเหล่านี้”^๙เขาจะมาโจมตีแผ่นดินอียิปต์ แล้วคนที่ถูกกำหนดให้ตายด้วยโรคระบาดก็จะต้องตายด้วยโรคระบาด คนที่ถูกกำหนดให้ถูกจับไปเป็นเชลย ก็จะต้องไปเป็นเชลย และคนที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบฆ่า พัน ก็จะต้องตายด้วยดาบ”^{๑๐}

^{๑๑}“กษัตริย์เมนู คัต เนส ซาร์ จะจุดไฟเผาวิหารของพวกเทพเจ้าอียิปต์ จะเผาและยึด

พวก มันไป เขาจะตัดอียิปต์จนเกลี้ยงเกล่าเหมือนคนเลี้ยงแกะกำจัดเหือกออกจากเสื่อของตัว เอง แล้วก็จากไปอย่างปลอดภัย”^{๑๒}เขาจะทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ในวิหารเทพ พระอาทิตย์ในเมืองเบธเซ มาซที่อยู่บนแผ่นดินอียิปต์ และจะเอาไฟเผาวิหารทั้งหมดของเทพเจ้าอียิปต์ให้สิ้น”

ถ้อยคำของพระยาร์เวห์ ต่อคนยูดาห์ในอียิปต์

๔๔^๑นี่คือถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมี ยาห์ เกี่ยวกับเรื่องของพลเมืองยูดาห์ที่อาศัยอยู่ในอียิปต์ พวก เขาอยู่ที่มิกดอล ทอปานเนส เมมฟิส และทางใต้ของอียิปต์ พระองค์บอกพวกเขาว่า^๒“พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘พวกเจ้าได้เห็นเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เรา นำไปสู่ยูดาห์และเมืองทั้งหมดของยูดาห์แล้ว และตอนนี้พวก มันก็ถูกปล่อยทิ้งร้างอยู่ ไม่มีใครอาศัยอยู่เลย’”^๓นั่นเป็นเพราะความชั่วร้ายที่พวกเขาทำ พวกเขาทำให้เราโกรธด้วยการเผาเครื่องหอม บูชาให้กับเทพเจ้าอื่นๆที่บรรพบุรุษของ เจ้าไม่รู้ จัก “เราได้ส่งพวกผู้รับ ใช้ คือพวกผู้พูด แทน พระเจ้าของเรามาให้กับพวกเจ้า เราส่งพวก เขามาเรื่อยๆให้พวก เขามอบอกว่า “อย่าทำเรื่องน่าขยะแขยงที่เราเกลียด ชังนี้”^๔แต่ พวก เขาก็ไม่ ฟัง และไม่สนใจที่จะหันจากเรื่องชั่วๆที่ทำการอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาเผาเครื่องหอมให้กับเทพเจ้าอื่นๆ^๕เราโกรธแค้นมาก และความโกรธของเราได้ปลั่งขึ้นต่อเมืองต่างๆของยูดาห์และตามท้อง ถนนของเมืองยูดาห์ และพวก มันได้กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่ามาจนถึงทุกวันนี้”

^๖นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า “ทำไมเจ้าถึงทำร้ายตัว เองอย่างใหญ่หลวง ทำไมเจ้าถึงได้กำจัดพวกผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และทารกทั้งหมดไปจากยูดาห์ไม่ เหลือไว้ที่นั่นสัก คน “ทำไมเจ้าถึงได้ยอมโหดร้ายรูปเคารพที่เจ้าทำขึ้น มากับมือ ทำไมเจ้าถึงเผาเครื่องหอม บูชาให้กับเทพเจ้าอื่นๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่เจ้าได้มาอาศัยอยู่นี้ ในที่สุดเจ้าก็จะทำลายตัวเจ้าเอง และชื่อของ เจ้าจะถูกใช้เวลาสาปแช่ง และเจ้าจะเป็นที่หัวเราะ

เยาะของชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ ^๙เจ้าลิม ความชั่วร้ายของบรรพบุรุษเจ้า และความชั่วร้ายของกษัตริย์ต่าง ๆ ของยูดาห์แล้วหรือ เจ้าลิมความชั่วร้ายของเมียพวก เขา และความชั่วร้ายของเจ้าและของเมียเจ้าที่ทำเอาไว้ในแผ่นดินยูดาห์และตามท้องถนนของเยรูซาเล็มแล้วหรือ

^{๑๐}จนถึงวันนี้พวกเขาก็กังไม่ถ่อมตัว พวกเขาไม่เคารพยำเกรงเรา และพวกเขาก็ไม่ได้ทำตามกฎและระเบียบที่เรามอบไว้ให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า”

^{๑๑}ตั้งนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลจึงพูดว่า “เราตัดสินใจแล้วว่า จะลงโทษเจ้าและจะกำจัดยูดาห์ให้สิ้นซาก ^{๑๒}เราจะจัดการกับคนยูดาห์ที่เหลือ ที่ตัดสินใจไปอียิปต์และไปอยู่อย่างคนต่างชาตินั้น พวกเขาทั้งหมดจะพบกับจุดจบที่แผ่นดินอียิปต์นั้น พวกเขาจะตายในสงคราม หรือไม่ก็อดตาย พวกเขาตั้งแต่คนที่กระจอกที่สุดไปจนถึงคนที่สำคัญที่สุดจะต้องพบกับจุดจบ พวกเขาจะต้องตายด้วยสงคราม หรือไม่ก็อดตาย แล้วผู้คนที่ใช้ชื่อพวกเขาเวลาสาปแช่ง พวกเขาจะเป็นตัวอย่างของความพินาศย่อยยับ เป็นตัวตลก หรือเป็นเป้าให้คนเยาะเย้ย

^{๑๓}เราจะลงโทษพวกนั้นที่อาศัยอยู่ในอียิปต์เหมือนกับที่เราลงโทษเยรูซาเล็ม คือ ด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด

^{๑๔}พวกยูดาห์ที่หลงเหลืออยู่ ที่กำลังจะอยู่ในอียิปต์อย่างคนต่างชาตินี้ จะไม่มีคนพวกนี้สัก คน ที่จะหนี พันหรือรอดชีวิต จะไม่มีคนพวกนี้เหลือสัก คนที่จะได้กลับไปยูดาห์ ถึงแม้พวกเขาอยากจะทำกลับไปอยู่ที่นั่นก็ตาม พวกนั้นจะไม่ได้กลับไปยูดาห์หรอก จะไม่มีใครหนี รอดออกมาได้นอกจากคนไม่ ก็ คน”

^{๑๕}แล้วพวกผู้ชายทุกคนที่รู้ว่าเมียของตัวเองเผาเครื่องหอม บูชาให้กับเทพเจ้าอื่นๆ และผู้หญิงทุกคนที่กำลังยืนอยู่ในที่ประชุมใหญ่ รวม ทั้งทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์และทางใต้ของอียิปต์ พวกเขาก็ตอบโต้เยเรมีย์ว่า

^{๑๖}“สิ่งที่แกพูดต่อว่าเรา โดยอ้างว่ามาจากพระยาห์เวห์นั้น พวกเราไม่ฟังแกหรอก ^{๑๗}แต่พวกเราจะทำทุกสิ่งที่เราได้บนบานไว้ เราจะเผาเครื่องบูชาถวายราชินีแห่งสวรรค์

และรินเครื่องดื่มบูชาถวายให้กับนาง เราจะทำเหมือนกับที่พวกเรา ปูยาตา ยายของเรา กษัตริย์ของพวกเรา และพวกเจ้านายของพวกเราเคยทำในเมืองต่างๆของยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม ตอนที่เราทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ เราเอาอาหารกินอย่างเหลือเฟือ มีแต่สิ่งดีๆเกิดขึ้นกับเราไม่ใช่เรื่องเลวร้าย ^{๑๘}ตั้งแต่พวกเรเลิกเผาเครื่องหอมบูชาให้กับราชินีแห่งสวรรค์และเลิกรินเครื่องดื่มให้นาง เราก็กัดสนทุกอย่าง แถมเรายังพบกับจุดจบ ด้วยคมดาบและความอดอยากอีกด้วย”

^{๑๙}ส่วนพวกผู้หญิงก็พูดว่า “ตอนที่พวกเราเผาเครื่องหอม บูชาให้กับราชินีแห่งสวรรค์ และรินเครื่องดื่มถวายนางนั้น แกคิดว่าตอนที่พวกเราทำขนม หรือปั้นขนมรูปนาง หรือรินเครื่องดื่มให้นางนั้น พวกเราไปแอบทำไกลๆสามีหรือยังงั้น”

^{๒๐}แล้วเยเรมีย์ก็ตอบกับพวกผู้ชาย ผู้หญิง และทุกคนที่เถียงกับเขาว่า ^{๒๑}“พระยาห์เวห์จดจำได้ที่พวกท่านนำเครื่องเผาบูชามาถวายพระ อื่นๆในเมืองต่างๆของยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์จำได้ที่พวกท่าน ปูยาตา ยายของท่าน กษัตริย์และเจ้านายของท่าน รวมทั้งทุกคนในแผ่นดินนี้ ได้ทำอย่างนั้น และมันก็ยังอยู่ในใจของพระองค์

^{๒๒}แต่พระยาห์เวห์ทนไม่ไหวแล้วกับการกระทำที่ชั่วช้าต่างๆของท่าน และสิ่งต่างๆที่นำชยะเขย่งที่พวกท่านได้ทำลงไป ตั้งนั้น แผ่นดินของพวกท่านถึงได้ถูกผู้คนหัวเราะเยาะ ถูกทำลาย และกลายเป็นร้าง อยู่ในที่มันเป็นอยู่ในทุกวันนี้ ^{๒๓}ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะท่านได้เผาเครื่องหอมให้กับเทพเจ้า อื่นๆและได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และไม่เชื่อฟังพระองค์ ไม่ทำตามกฎ ระเบียบ และไม่ใช้ชีวิตตามพวกกฎ เกณฑ์ของพระองค์ ตั้งนั้นท่านถึงได้พบกับความหายนะเหมือนในวันนี้”

^{๒๔}แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับทุกคนและกับผู้หญิงทั้งหมดว่า “พวกท่านช่วยดาห์ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ฟังคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ^{๒๕}พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘พวกเจ้าและเมียของเจ้า ได้ทำตามคำพูดของตัวเองที่ว่า ‘พวกเราจะทำตามคำสาบานที่พวกเรา

ให้ไว้ว่า ‘พวก เราจะเผาเครื่องหอมถวายให้ กับราชินีแห่งสววรรค์และรินเครื่องดื่มบูชาให้ กับนาง’ พวกเราจะทำตามที่เราได้บนบานไว้ อย่างแน่นอน”^{๖๖}

พระยาห์เวห์พูดว่า “ทำไปเลย ทำตามที่ เจ้าได้บนบานไว้”

^{๖๗}เมื่อเจ้าเอาอย่างนี้ พวก เจ้าชาวยูดาห์ ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ฟังคำพูดของ พระยาห์เวห์ให้ ดี พระองค์พูดว่า “เราได้ สาบานกับชื่ออันยิ่งใหญ่ของเราว่า ‘ขออย่า ให้มีชายยูดาห์คนไหนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน อียิปต์ อย่างชื่อของเราในคำสาบานของพวกเขา เขาก็เลย’ ^{๖๘}เราจะคอยจับตาดูพวกเขา เพื่อเราจะได้ทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับพวกเขา ไม่ใช่ความสุขความเจริญ และคนยูดาห์ ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะต้องตายด้วย คมดาบ หรือไม่ก็อดตาย จนกว่าพวกมันจะ หมด สิ้นไป ^{๖๙}จะมีแค่ไม่กี่ คนในพวก เขาที่ เล็ดรอดคมดาบออกมาได้ แล้วพวกนั้นก็จะไป จากแผ่นดินอียิปต์กลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ แล้วคนยูดาห์ที่รอดชีวิต ที่ได้มาอยู่ในแผ่นดิน อียิปต์ต่ออย่างคนต่างชาตินั้น ก็จะได้รู้ว่า ใครกันแน่ที่ถูกต้อง พวกเขาหรือยาห์เวห์”

^{๗๐}พระยาห์เวห์พูดว่า “เมื่อเราลงโทษพวก เจ้าที่นี้ นั่นจะเป็นข้อ พิสูจน์สำหรับพวก เจ้า พวก เจ้าจะ ได้รู้ว่าเมื่อเราบอกว่าเราจะให้ เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า มันจะเกิดแน่”

^{๗๑}พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะยกฟาโรห์ โส ฟ รา กษัตริย์ของอียิปต์ ให้ตกไปอยู่ใน เงามมือของศัตรูเขา และตกไปอยู่ในเงาม มือของคนที่ยากฆ่าเขา เหมือนกับที่เรายก เศเด คี ยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ให้ตกไปอยู่ใน เงามมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบา บิโลน และตกไปอยู่ในเงามมือของคนที่ยากฆ่าเขา”

สิ่งที่เยเรมีย์บอกบา รูด

๔๕ ^๑ในปีที่ สี่ที่เย โส ยา คี มลู กของ กษัตริย์โย ลี ยาห์เป็นกษัตริย์ ปกครองยูดาห์ เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้บอกถ้อยคำนี้กับบา รูดลูกชายของเน ริ ยาห์ บา รูดก็ได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงบน หนึ่งสิม้วนตามคำบอกของเยเรมีย์ เยเร มีย์ห์บอกกับบา รูดว่า ^๒“บา รูด พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดถึงท่านว่าอย่าง นี้ ^๓“บา รูด เจ้าเคยพูดว่า “ผมเป็นทุกข์

เพราะพระ ยาห์เวห์เพิ่มความเศร้า โศกให้กับ ผม ทั้งๆที่ผมมีความเจ็บปวดอยู่แล้ว ผม เหน็ดเหนื่อยกับการร้องคร่ำครวญ และผม หาความสงบสุขไม่ได้เลย”^๔เยเรมีย์ เจ้าต้องบอกกับบา รูดว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า อย่างนี้ “สิ่งที่เราได้สร้างไว้ เราจะพัง ทลาย ลง และสิ่งที่เราได้ปลูกไว้ เราจะถอนมันขึ้น มา ซึ่งก็คือแผ่นดินทั้งหมด ^๕เจ้าจะว่าตัวเอง จะรุ่งเรืองหรือ ไม่ต้องไปคาดหวังเลย เพราะ เราจะนำความหายนะมาสู่สิ่งมีชีวิตทั้งหมด ไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหน เราจะไว้ชีวิตเจ้าเหมือน ของที่ยึดมาได้จากสงคราม”^๖ พระยาห์เวห์ พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูด เกี่ยวกับชนชาติต่าง ๆ

๔๖ ^๑นี่คือถ้อยคำต่างๆที่พระ ยาห์เวห์ พูดกับเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า เกี่ยวกับชนชาติต่างๆ

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอียิปต์

^๒เกี่ยว กับอียิปต์ คือเรื่องกองทัพของ ฟาโรห์ เน โค กษัตริย์ของอียิปต์ กองทัพนั้น เคยอยู่ตามฝั่งแม่น้ำยูเฟรติสในเมืองคารเค มิซ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน เอา ชนะกองทัพนั้นในปีที่สี่ที่เย โส ยา คี มลู กของ โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ พระองค์ พูดว่า

^๓“เตรียมเกราะป้องกันใหญ่ น้อยของ เจ้าไว้ ให้พร้อม

เตรียมม้าไว้ ^๔รัดบังเหียนม้าไว้ แล้วให้คนขึ้นขี่เสีย

สวมหมวกเหล็กเข้าประจำการ ขัดหอกให้เงา

และใส่ชุดเกราะเสียด้วย ^๕ทำไมเราถึงเห็นสิ่งเหล่านี้

คนอกสันขวัญแฉวน พวกเขาค้นหลังวิงหนี

นักรบผู้เก่งกล้าของพวกเขาถูกบดขยี้ พวกเขาทั้งหลายก็เลยวิงอ้าว

พวกเขาไม่หันกลับมา รบพุ่งมีแต่ความน่าหวาดผวา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ^๖คนที่ว่องไวจะไม่สามารถวิงหนีได้ และนักรบจะไม่สามารถหลบหนี

พวกเขาจะสะดุดและล้มลง
 ที่ทางเหนือริมแม่น้ำยูเฟรติส
 ๗ ใครกั้นนะทีถาโถมขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์
 และที่น้ำของเขาไหลเชี่ยว กรากเหมือน
 แม่น้ำ
 ๘ อียิปต์นั้นเองที่ถาโถมมาเหมือนแม่น้ำไนล์
 และน้ำของเขาไหลเชี่ยว กรากเหมือนแม่น้ำ
 ไนล์
 อียิปต์พูดว่าเราจะบุกขึ้นไป เราจะครอบ
 ครอบโลกนี้
 เราจะทำลายเมืองต่างๆและชาว เมืองทั้ง
 หลาย
 ๙ ขึ้นม้าสิ
 แล้วทำให้รถม้าศึกดังกะระหึม
 ให้นำกรบที่กล้าหาญออกไปสิ
 ให้ชาวเอธิโอเปียและชาว พุทที่กวัด แกว่งโล่
 เก่งๆ
 และชาวลูตที่เก่งธนูลุยเข้าไป
 ๑๐ วันนั้นจะเป็นวันแก่ แค้นของพระ ยาร์เวห์
 องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 เป็นวัน ที่พระองค์เองจะแก้ แค้นศัตรูของ
 พระองค์
 ดาบจะกินจนอิม
 และมันจะดับกระหายด้วยเลือดของพวกเขา
 เพราะมีการ เช่น ให้อ้วให้กับพระ ยาร์เวห์องค์
 เจ้าชีวิตผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นในแผ่นดินทาง
 เหนือริมแม่น้ำยูเฟรติส
 ๑๑ อียิปต์ลูกสาวเอ๋ย
 ขึ้นไปเอายาทาที่กิเลอาด
 ยามากมายที่เจ้าทำขึ้น มา นั้นมันไม่มี
 ประโยชน์
 เพราะพวกมันไม่สามารถรักษาเจ้าได้
 ๑๒ ประชาชาติต่างๆได้ยินเรื่อง อัยยศ เสื่อมเสีย
 ของเจ้า
 และเสียงร้องด้วยความ ทุกข์ ทรมานของ เจ้า
 ก็ดังไปทั่วโลก
 เพราะนักรบคนหนึ่งไปสะดุดอีกคนหนึ่ง
 แล้วล้มลงทั้งคู่
 ๑๓ นี่คือถ้อยคำที่พระ ยาร์เวห์พูดกับเยเรมี
 ยาร์เวห์พูดแทนพระเจ้า ขณะที่กษัตริย์เนบูคัด
 เนสซาร์แห่งบาบิโลนกำลังบุกมาโจมตีอียิปต์
 ว่า
 ๑๔ “ไปประกาศในอียิปต์ ไปป่าวร้องในมิกดล
 และป่าวร้องในเมมฟิสกับทาบานเฮสว่า
 เข้าประจำการและเตรียมตัวให้พร้อม

เพราะว่าดาบกำลังเขมือบกิน คนที่อยู่รอบๆ
 เจ้า
 ๑๕ ทำไมวัวที่เจ้าบูชา โดนเหวี่ยงทิ้งเสียละ
 มันยืนหยัดไม่ไหว
 เพราะพระยาร์เวห์ได้ผลักมันล้มคว่ำไปนะสิ
 ๑๖ มันทำให้คนมากมายสะดุด ล้มคะม้า พวก
 เขาล้มทับกันเองด้วย
 พวกเขาพูดว่า ‘ลูกสิ
 ให้พวกเรากลับไปหาคนของเราและกลับไป
 ยังแผ่นดินเกิดของเรา
 ไปให้ไกลจากดาบของผู้ที่โจมตีเรา
 ๑๗ ให้เรารียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ว่า
 “ซีไม ที่พลาดโอกาส””
 ๑๘ กษัตริย์ผู้มีชื่อว่า พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
 สิ้น
 พูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน
 ผู้กดขี่ที่ยิ่งใหญ่ จะมาแน่ขนาดนั้น เราจะ
 เหมือนภูเขาทา โบร์ที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลาง
 ภูเขาอื่นๆ
 และเหมือนภูเขาคา ร เมลที่ยิ่ง ใหญ่อยู่ริม
 ทะเล
 ๑๙ อียิปต์ลูกสาวเอ๋ย เก็บข้าว ของของ เจ้า
 แล้วอพยพไปเสีย
 เพราะเมมฟิสจะกลายเป็นเมืองร้าง
 เป็นที่ปรักหักพัง
 และไม่มีคนอาศัยอยู่
 ๒๐ อียิปต์เป็นวัวสาวแสนสวย
 ตัวเหลืองจากทางเหนือบินมากัดเธอ
 ๒๑ แม้แต่พวกที่เธอจ้าง ไว้ให้ช่วยที่เป็น
 เหมือนวัวสาวตัวอ้วนพี
 แต่พวกเขาวิ่งหนีไปเหมือนกัน
 พวกเขาก็ไม่ได้ยืนหยัดอยู่ร่วมกัน
 เพราะวันแห่งความ หายนะได้มาถึง พวก เขา
 แล้ว
 เวลาที่พวก เขาจะ ต้องถูกลงโทษได้มาถึง
 พวกเขาแล้ว
 ๒๒ เธอทำเสียงเหมือนงูที่เลื้อยหนีไป
 เพราะศัตรูของเธอบุกมาด้วยพละกำลัง
 พวกเขาถือขวานมาหาเธอเหมือนคนตัดฟืน
 ๒๓ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า ถึงป่าของ เธอจะยิง
 ใหญ่เกินกว่าจะวัดได้
 แต่พวกนั้นจะโค่นมันลง
 เพราะพวกเขามีมากยิ่งกว่าตักแตน
 จะหนีก็หนีไม่ถ้วน
 ๒๔ อียิปต์ผู้เป็นลูกสาวจะต้องอับอายขายหน้า
 เธอถูกยกให้กับคนทางเหนือ”

๒๕ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เราจะลงโทษพระอา โมน แห่งเชเบส เราจะลงโทษฟาโรห์ อียิปต์ พวกเทพเจ้าของเธอ และพวกกษัตริย์ของเธอด้วย เราจะลงโทษทั้งฟาโรห์และคนที่พึ่งฟาโรห์

๒๖ แล้วเราจะส่งพวก เขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคนที่ยากฆ่าพวก เขา และไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์เนบู คัด เนสซาร์แห่งบา บิโลนและคนรับใช้ของเขา แต่หลังจากนั้น จะมีผู้คนมาอาศัยอยู่ในเธออีกเหมือนในอดีต” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอิสราเอล

๒๗ “อิสราเอลเอ๋ย อย่าท้อใจไปเลย ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ไม่ต้องกลัว เพราะเราจะนำเจ้าออก มาจากประเทศที่ ห่างไกล และช่วยลูกหลานของเจ้าออกมาจากดินแดนที่พวกเขาถูกจับไป

ยาโคบจะกลับมาอยู่อย่างสงบสุข ไม่มีใครรังควาน ไม่มีใครทำให้เขากลัวได้”

๒๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย ไม่ต้องกลัว

เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า เราจะทำให้ทุกประเทศที่เราได้ไล่ เจ้าไป อยู่ ต้องพบกับจุดจบ

แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าถึงจุดจบ แต่เราจะลงโทษเจ้าตามที่เจ้าสมควรจะได้รับ เราจะปล่อยให้เจ้าพินาศไปได้”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับคนฟีลิสเตีย

๒๙ *นี่คือถ้อยคำของพระ ยาห์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมี ยาห์ผู้พูด แทนพระเจ้าเกี่ยวกับชาวฟีลิสเตีย ก่อนที่ฟาโรห์จะโจมตีเมืองกาซา

๓ พระยาห์เวห์พูดว่า “นำกำลังหลากมาจากทางเหนือ และมันจะกลายเป็นน้ำ หลากในธาร น้ำแห่งยอด

ซึ่งจะท่วมแผ่นดินและคนที่อาศัยอยู่นำจะท่วมเมืองและคนที่อาศัยอยู่ในเมืองผู้คนจะร้องทุกข์

และทุก คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดินจะร้องไหยหวน

๓ เมื่อพวกพ่อได้ยินเสียงย่าพื้นของม้าศึก เสียงรถรบตึงกระดูกทับกัน และล้อรถดิ่งสนนหนวไหว พวกเขาจะไม่หันกลับมาช่วยลูกๆ เพราะพวกเขาสิ้นหวังเสียแล้ว

๔ “เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อวันนั้นมาถึง วันที่ชาวฟีลิสเตียทั้งหมดจะถูกทำลาย และพันธมิตรชุดสุดท้ายของไทรและไซดอนจะถูกกำจัดไป

เพราะพระยาห์เวห์จะทำลายชาวฟีลิสเตีย ซึ่งเป็นชาวเกาะคัพโตร์ที่เหลือ

๕ ชาวกาซาโกนหัวแล้ว ชาวอัชเคโลนก็ถูกทำลายแล้ว

ชาวอานาคที่เหลือเอ๋ย * เจ้าจะเชือดเนื้อตัวเองไปอีกนานแค่ไหน

๖ ดาบของพระยาห์เวห์เอ๋ย เธอจะฟาดฟันไปอีกนานแค่ไหนก่อนที่จะหยุดพัก

สอดตัวเจ้าเองลงในฝักเถาะหยุดพักอยู่เฉยๆบ้างเถาะ

๗ “แต่มันจะอยู่เฉยๆได้ยังไง พระยาห์เวห์ที่ส่งให้มันโจมตี

พระองค์กำหนดให้มันแทงอัชเค โลนและชายฝั่งทะเลเสีย”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับโมอับ

๔๘ *เกี่ยวกับโมอับนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า

“เราเสียใจกับเนโบ

เพราะเธอถูกทำลายย่อยยับ

ศิรียาอิมต้องอับอายขายหน้าและถูกยึด

บ้อมปราการที่แข็งแกร่งก็ต้องอับอาย

๒ ชื่อเสียงของโมอับสูญสิ้นแล้ว

ในเฮซบอน ประชาชนได้วางแผนทำร้ายมัน โดยพูดว่า มาเถาะ มาทำลายชนชาตินี้กัน

เมืองมัตเมนเอ๋ย เจ้าจะต้องถูกทำให้เจ็บสงครามไล่ตามเจ้ามา

๓ มีเสียงร้องให้ช่วยดังมาจากไฮโรนาอิม เกิดการทำลายล้างและความ หายนะครั้งใหญ่ขึ้น

* ๔๗:๕ ชาวอานาคที่เหลือเอ๋ย ประโยคนี้มาจากแปลกรีกโบราณ แต่ฮีบรูฉบับที่นิยมใช้กันเขียนว่า “คนในหุบเขาที่หลงเหลืออยู่”

๔ โมอับถูกตีแตกแล้ว
ลูกเล็กๆของเธอร้องไห้กันใหญ่
๕ คนโมอับเดินร้องไห้สะอึกสะอื้น
ในระหว่างทางที่เดินขึ้นไปลูอีท
ส่วนตอนที่เดินลงมาที่เมืองไฮโรนาอิม
คนโมอับก็ได้ยินเสียงร้องระทมทุกข์
๖ หนีไปซะ เอาชีวิตเจ้าให้รอด
ถึงจะต้องอยู่โดดเดี่ยวเหมือนพุ่มไม้ในทะเลทราย

๗ เพราะเจ้าไว้ วางใจในผล งานและในทรัพย์
สมบัติของเจ้า
ดังนั้นเจ้าก็จะโดนจับ
ส่วนเทพเจ้าเคโมซก็จะถูกเนรเทศไป
พร้อมกับพวกนักบวชและพวกเจ้าหน้าที่ของมัน

๘ นักทำลายก็จะเข้ามาในทุกเมือง
และจะไม่มีเมืองไหนเหลือรอด
เขตแดนต่างๆตามหุบเขาจะพินาศ
และที่ราบจะถูกทำลาย
เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้แล้ว

๙ เอาเกลือโรยบนโมอับ
เพราะว่าโมอับจะถูกทำลายอย่างป็นปีแน่ๆ
และเมืองต่างๆของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง
ไม่มีใครอาศัยอยู่

๑๐ ความหายนะจะเกิดกับคนที่ไม่ เต็มใจ
ทำงานที่พระยาห์เวห์สั่ง
ความหายนะจะเกิดกับคนที่ยัง ดาบไม่ ยอม
ฆ่าคน

๑๑ โมอับอยู่อย่างสบายๆมาตั้งแต่เด็ก
เหมือนเหล้าองุ่นเก่าที่ปล่อยให้ตกตะกอน
ไม่เคยเทจากขวดหนึ่งไปอีกขวดหนึ่ง
เขาไม่เคยถูกเนรเทศ
ดังนั้นรสชาติของเขายังคงเดิม
และกลิ่นของเขาก็ไม่เปลี่ยน”

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “ดังนั้น วันนั้นใกล้เข้ามา
ถึงแล้วที่เราจะส่งคนมาทฆวดพวกนั้น
พวกเขาจะเทเจ้าและขวดของเจ้า
พวกเขาจะเทจนหมดขวด
และทฆวดเหล้านั้นให้แตกละเอียด”

๑๓ แล้วโม อับก็จะต้องอับอายขาย หน้า
เพราะเทพเจ้าเคโมซ เหมือนกับที่คน
อิสราเอลอับอายขาย หน้าที่ได้ไว้ วางใจเมือง
เบธเอล *

๑๔ “เจ้าพูดได้อย่างไรว่า ‘พวกเราเป็นนักรบ
เป็นนักรบที่กล้าหาญ’
๑๕ นักทำลายได้เข้าใจมอดิม อับและเมือง
ต่างๆของมันแล้ว

ชายฉกรรจ์ที่ดีที่สุดของมันก็ถูกฆ่าตาย”
กษัตริย์พูดว่าอย่างนั้น
และชื่อของพระองค์คือพระ ยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์
ทั้งสิ้น

๑๖ “หายนะของโมอับกำลังจะมาถึงแล้ว
และความเลวร้าย ก็เข้ามาอย่างเร่งด่วน

๑๗ ร้องไห้โศกเศร้าให้กับเขาสี
พวกเจ้าที่อยู่รอบๆเขา
พวกเจ้าที่รู้จักชื่อของเขา พูดลือว่า
‘คทาที่แข็งแกร่งแตกละเอียดอย่างนี้ได้อย่างไร
คทาที่มี เกียรติขนาด นี้แตกอย่าง นี้ได้ ยัง ไร
กัน’

๑๘ ชาวเมืองดีโบนเอย์
ลงมาจากที่สูงอันทรงเกียรติของเจ้าเถอะ
แล้วก็มานั่งกับพวกคนทิวกระหายนบนพื้นดิน
นี้

เพราะผู้ที่ทำลายโมอับบุกมาตีเจ้าแล้ว
ป้อมปราการอันแข็งแกร่งของ เจ้าถูกทลาย
ลงแล้ว

๑๙ ชาวเมืองอาโรเออร์เอย์
ให้ยืนอยู่ข้างถนนแล้วคอยดู
ให้ถามผู้ชายที่กำลังวิ่งหนี
และผู้หญิงที่กำลังหลบหนีว่าเกิดอะไรขึ้น

๒๐ โมอับได้รับความอับอายขายหน้าเพราะว่า
มันถูกทำลายแล้ว

ร้องไห้สะอึกสะอื้น
ป่าวร้องไปตามแม่น้ำอารโนนลือว่า
โมอับถูกทำลายแล้ว

๒๑ การพิพากษาได้มาถึงที่ราบโมอับ
ไฮโลน ยาซาร์ และเมฟาอัทแล้ว

๒๒ มันได้มาถึงดีโบน
เนโบ เบธติบลอิม

๒๓ คริยาธาอิม เบธกามูล เบธเยโอน
๒๔ เคริโอท โบสราร์ และเมืองทั้งหมดในแผ่นดิน
โมอับ

ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกล

๒๕ เขาของโมอับถูกตัดเสียแล้ว
แขนของเขาก็หัก”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

* ๔๘:๑๓ เมืองเบธเอล กษัตริย์เยโรโบอัมที่หนึ่งได้สร้างศาลสำหรับบูชาลูกวัวทองคำไว้ที่เมืองนี้

๒๖ มอมโมอับให้มาลี
 เพราะเขาคุยโวใหญ่โตทับถมพระยาห์เวห์
 โมอับจะเกลียดอกถึงอยู่ในอู่อกของตัวเอง
 และโมอับก็จะกลายเป็นที่นาชน
 ๒๗ โมอับ เจ้าคิดว่าอิสราเอลนำชนใหม่มา
 ถึงแม้ว่าอิสราเอลไม่เคยร่วมกับพวกเขา
 แต่เจ้าก็ยังพูดต่อว่าพวกเขา
 และสายหัวไปมา
 ๒๘ ชาวเมืองโมอับ ทั้งเมืองต่างๆไปชะ
 ไปอยู่ตามชอกหินแกะ
 เป็นเหมือนนกเขาที่ทำรังอยู่ตามชอกเหวลึก
 ๒๙ พวกเราได้ยินเรื่องความเย่อหยิ่ง
 ถือตัวอย่างมากของโมอับแล้ว
 จงหอง อวดดี
 ทะนงตัวและยโสโอหัง
 ๓๐ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราไปถึงความหยิ่งยโสของโมอับ
 ถึงแม้เขาจะอวดอ้างไปวันๆ
 แต่เราบอกได้ เลยว่าเขาจะไม่มี
 อยู่อ่างที่อวดอ้าง”
 ๓๑ ดังนั้น เราจะร้องคร่ำครวญให้กับโมอับ
 เราจะร้องไห้อย่างทุกข์ทรมานให้โมอับ
 เราจะร้องคร่ำครวญให้กับชาวเมืองศิโรเฮเรส
 ๓๒ เพราะยา เซอร์ร้องไห้ เราจึงจะร้องไห้ให้
 กับเจ้า
 ภูเขาแห่งสิมาห์
 กิ่งก้านของเจ้างอกออกไปถึงทะเล
 พวกมันไปไกลถึงทะเลยาเซอร์ทีเดียว
 แต่ผู้ทำลายได้มาเอาผล ไม้และผล องุ่นของ
 เจ้าหมดแล้ว
 ๓๓ ความยินดีถูกกวาด ทิ้งไป หมด แล้วจาก
 สวนผลไม้ในแผ่นดินโมอับ
 เราทำให้เหล่าองุ่นหยุดไหลออกมาจากบ่ออย่า
 องุ่น
 ไม่มีเสียงโห่ร้องของคนย่อ่งุ่นอีกแล้ว
 เสียงโห่ ร้องไม่ใช่โห่ ร้องด้วยความ ชื่นชม
 ยินดีอีกแล้ว
 ๓๔ ผู้คนร้องไห้ด้วยความทุกข์ทรมาน
 ตั้งแต่เมืองเฮ ซ โบน เรื่อยไปจนถึงเมือง
 เอ เลอาเลห์ ถึงเมืองยา ฮาส เขาร้องจาก
 โศ อาร์ ถึงโฮ โร นา อิม และเอลัท-ซลี ซี
 ยาห์ เพราะแม่แต่แหล่งน้ำในนิ มริมก็ยังคง
 ทำลาย ๓๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “แล้วเราจะนำ
 จุดจบมา ถึงโม อับที่มีการเผาเครื่องบูชาในที่
 สูง และเผาเครื่องหอมให้กับเทพเจ้าต่างๆ
 ของเขา ๓๖ ดังนั้น ใจของเราร้องคร่ำครวญ

อย่างโศก เศร้าให้โม อับเหมือนกับเสียงขลุ่ย
 งาน ศพ ใจของเราร้องคร่ำครวญอย่างโศก
 เศร้าให้กับคนเมืองศิโร เฮ เรสเหมือนกับเสียง
 ขลุ่ยในงานศพ เพราะความมั่งคั่งของโม อับ
 สูญสิ้นไปแล้ว ๓๗ นั่นก็เพราะทุกหัวถูกโกน
 ทุกเคราถูกตัด ออก ทุกๆแขนเต็มไปด้วย
 บาดแผล และทุก คนก็สวมผ้ากระสอบรอบ
 เอว ๓๘ บนคอคาดฟ้าของทุกบ้านในโมอับ และ
 ตามพวกหลานเมือง มีแต่การร้องไห้ไว้ ทุกข์
 เพราะเราทำลายโม อับแล้ว เหมือนโทที่ไม่มี
 ใครอยากได้” พระ ยาห์เวห์พูดว่าอย่าง นั้น
 ๓๙ “โม อับถูกทำลายอะไรอย่าง นั้น ร้องไห้
 คร่ำครวญเถอะ โม อับหัน หลังให้เราด้วยความ
 อับอาย โม อับกลายเป็นเรื่องน่า ตลก
 ขบขัน และเรื่องที่น่าท้อใจสำหรับเมืองที่อยู่
 แถวๆนั้น”
 ๔๐ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ดูสิ ผู้ทำลายร่อนลงมาเหมือนนกอินทรี
 มินางปีกบินเหนือโมอับ
 ๔๑ เมืองศิโรโฮทถูกยึด ครองและล้อมปราการ
 ต่างๆของมันก็โดนยึด
 และในวัน นั้น หัวใจของนักรบชาว โม อับจะ
 เหมือนหัวใจของหญิงที่กำลังคลอดลูก
 ๔๒ ชาวโม อับจะถูกทำลายไม่ เป็นชนชาติอีก
 ต่อไป
 เพราะเขาได้คุยโวเบ่งทับพระยาห์เวห์
 ๔๓ “ความ กลัว หลุมและบ่วง แร้วอยู่ต่อ หน้า
 ชาวโมอับ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๔๔ “คนที่วิ่งหนีไปจากความ กลัวจะต้องหล่น
 ลงไปในหลุม
 และคนที่ขึ้นจากหลุมก็จะถูกบ่วง แร้วครอบ
 เอา
 เพราะเราจะทำให้สิ่ง นี้เกิดกับโม อับในปีที่
 พวกเขาถูกลงโทษ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้
 ๔๕ “ในเงาของเฮซโบน
 ก็มีคนพวกนั้นที่ได้วิ่งหนีหมดเร็วแรงมาอยู่
 เพราะมีไฟพุ่งมาจากเฮซโบน
 และเปลวไฟได้พุ่งออกมาจากวังของสิโทน
 มันจะเผาผลาญหน้าผากของโมอับ
 และหัวของคน เหล่า นั้นที่กำลังอีกที่ก
 ครึกโครม
 ๔๖ ความหายนะจะเกิดกับเจ้า โมอับ
 คนของเทพเจ้าเคโมซ กำลังพินาศ
 เพราะพวกลูกชายของเจ้ากำลังถูกจับไป

และพวกลูกสาวของ เจ้ากำลังถูก จับเป็น
เชลย
๔๗ แต่ต่อไปเราจะคืนสิ่งที่ถูกเอา ไปจากโม
อับ”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
การพิพากษาโมอับก็ได้จบลง

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอัมโมน

๔๘^๑เกี่ยวกับคนอัมโมน พระยาห์เวห์
พูดไว้ว่าอย่างนี้
“คนอัมโมน เจ้าคิด ว่าคน อิสราเอลไม่มี
ลูกชายหรือ
เจ้าคิดว่าเขาไม่มีผู้รับมรดกหรือ
ถ้าอย่างนั้นทำไมเทพเจ้าโมเลคถึงอ้างว่าเป็น
เจ้าของกาด ล่ะ
และทำไมคนของเขาถึงได้อาศัยอยู่ในเมือง
ต่างๆของมันล่ะ”

๒ พระยาห์เวห์พูดว่า
“วันเหล่านั้นใกล้จะมาถึงแล้ว
คือวันที่เราจะทำให้เสียงแตรรบตั้งกึกก้อง
เพื่อทำศึกกับรับบาคห์เมืองหลวงของอัมโมน
มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
และหม้อปั้นรอบๆมันจะถูกเผา
จาก นั้นอิสราเอลก็จะครอบครองเขตแดน
นั้น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
๓ เฮซโบน ร้องไห้ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย
แล้ว
ลูกสาวทั้งหลายของรับ บาคห์ ร้องขอความ
ช่วยเหลือ
สวมใส่เสื้อผ้ากระสอบชะ
ร้องไห้ และร่ำรอนไปอย่างไม่มึนจด หมายถึงใน
คอกแกะนั้น

เพราะพระโมเลคจะถูกเนรเทศไป
พร้อมกับพวกนักบวชและพวกเจ้าหน้าที่ของมัน

๔ “ทำไมเธอถึงได้อวดถึงความแข็งแกร่ง
ความแข็งแกร่งของเธอกำลังเสื่อมถอยไป
ลูกสาวที่ทรยศเอ๋ย เจ้าไว้ วางใจในความ
ร่ำรวยของเจ้า

เจ้าพูดว่า “ใครจะมาโจมตีฉันล่ะ”

๕ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูด
ว่า

“เราทั้งหลายจะนำความ หวาด กลัวมาให้ เจ้า
จากคนเหล่านั้นที่อยู่รอบๆเจ้า
พวกเจ้าทุกคนจะโดนขับไล่ออกไป
และจะไม่มีการ รวบรวมคนที่ระ หก ระ หิน
เข้าด้วยกัน

๖ แล้วหลังจาก นั้น เราจะคืนสิ่งที่คนอัม
โมนถูกยึด ไปกลับ มาให้พวก เขา” พระ
ยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเอโดม

๗เกี่ยวกับเอโดม พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
สิ้นพูดว่า
“ไม่มีความเฉลียวฉลาดหลง เหลืออยู่ในเท
มานแล้วหรือ

คนฉลาด ไม่มีปัญญาให้คำปรึกษาแล้วหรือ
พวกเขาสูญเสียสติปัญญาไปหมดแล้วหรือ
๘ คนที่อยู่ในเดดาน นั้นไปชะ
หันหลังกลับไปอยู่ให้ห่างไกล

เพราะเราจะนำหายนะมาสู่เอชวา
ตอนที่เราลงโทษเขา

๙ ถ้าคนเก็บของนำมาหาเจ้า
พวกเขาจะไม่เหลืองุ่นงันบ้างเลยหรือ
ถ้าขโมยมาตอนกลางคืน
พวกมันก็จะเอาเฉพาะสิ่งที่พวกมันอยากได้

๑๐ เนื่องจากเราได้เปลื้องผ้าของเอชวา
และเปิดเผยที่ซ่อนของเขา
เขาก็เลยไม่สามารถซ่อนตัวได้อีกแล้ว
ลูกหลาน ครอบครัว และเพื่อนฝูงของเขาก็
จะถูกทำลายไป

ส่วนเขาก็จะไม่มีตัวตนอีกต่อไป
๑๑ ทอดทิ้งเด็กกำพร้าของเจ้าชะ
แล้วเราจะไว้ชีวิตพวกเขา
ทอดทิ้งพวกแม่ม้ายของเจ้าชะ
พวกเขาถึงจะได้ไว้วางใจในเรา”

๑๒ เพราะพระ ยาห์เวห์พูด ว่า “บาง คนตี
ถั่วแห่งความโกรธของพระเจ้า ทั้งๆที่ยังไม่
ได้ถูกตัดสินว่าบาป แต่เอโดม เจ้าดูเหมือน
ไว้ใจเพียงสาแต่เจ้าไม่ไว้ใจเพียงสา อย่างนั้นเจ้า
ก็เลยจะต้องตีมาจากถั่ว นั้นอย่างแน่นอน”

๑๓ พระ ยาห์เวห์พูดว่า “เราได้สาบานไว้กับ
ตัวเองว่า เจ้าจะพินาศย่อยยับ กลาย เป็น
สิ่งที่คนหัวเราะเยาะ เป็นแผ่นดิน ดินที่ไม่มี
ประโยชน์ เป็นคำสาปแช่ง โบสร้ายและเมือง

* ๔๘:๑ กวด เป็นเฝ้าหนึ่งในสิบสองเฝ้าของอิสราเอล แผ่นดินของพวกเขาอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนไกลประเทศอัมโมน

ต่างๆของมันจะกลายเป็นดินแดนที่ไม่มีประโยชน์ตลอดไป”

๑๔ผมได้ยื่นข่าวจากพระยาห์เวห์และผู้ส่งข่าวก็ถูกส่งไปตามชาติต่างๆ พระองค์พูดว่า “ให้พวกเจ้ารวมตัวกันโจมตีเอโดม

และลุกขึ้นมาทำสงคราม ๑๕เอโดม เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติเล็กๆในบรรดาชาติต่างๆ ผู้คนจะถูกเจ้าไปทั่ว

๑๖เอโดม เจ้าทำให้คนอื่นเกรงกลัว เจ้าเลยหลงตัวเองนึกว่า แน่ เจ้ามันหยิ่งทะนง

เจ้าอาศัยอยู่ตามชอกหินผา เจ้าครอบครองเนินเขาสูง ถึงเจ้าจะสร้างวังไว้สูงเหมือนนกกินทรี เราก็จะเอาเจ้าลงมาจากที่นั่น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ๑๗“เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้างน่ากลัว ทุกคนที่ผ่านมาจะตกตะลึง และทุกคนก็จะเหยียหยันบาดแผลฟกช้ำของมัน

๑๘เหมือนกับที่ชาวเมืองโซโดม โกโมราห์ และเมืองแถวๆนั้นถูกตีแตก ก็เลยไม่มีใครอยู่ที่นั่นและไม่มีมนุษย์ที่ไหนจะไปที่นั่น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ๑๙เหมือนสิ่งโตที่ออกมาจากป่าของแม่น้ำจอร์แดน และเข้าไปที่ทุ่งหญ้าที่เขียวเสมออยู่ๆเราก็จะขับไล่ชาวเอโดมไปจากประเทศของมัน เราอยากแต่งตั้งใคร เราก็จะแต่งตั้งคนนั้นให้ครอบครองมัน เพราะจะมีใครเหมือนเราบ้าง ใครจะแต่งตั้งเราหรือ จะมีผู้เลี้ยงแกะ* คนไหนกล้ามายืนขวางหน้าเราหรือ

๒๐ดังนั้นให้ฟังแผนการที่พระยาห์เวห์ได้วางไว้ต่อต้านเอโดม

และแผนต่างๆที่พระองค์วางไว้เพื่อทำลายคนที่อยู่ในเทมาน แน่นอน พวกฝูงสัตว์หนุ่มสาวจะถูกลากออกไป

แน่นอน คอกแกะของพวกมันจะว่างเปล่า ๒๑เสียงลมสลวยของเอโดม ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน

เสียงร้องของพวก เขาจะได้ยินไปไกลถึงทะเลแดง

๒๒คูสิ พระองค์จะบินขึ้น และโฉบลงมาอย่างนกกินทรี

และกางปีกเหนือโบสรธาห์ ไนวัน นนหัวใจของนกรบเอโดมจะเป็นเหมือนหัวใจของหญิงที่กำลังเจ็บท้องคลอดลูก

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับดามัสกัส

๒๓เกี่ยวกับเมืองดามัสกัส “เมืองฮามัทและเมืองอาร์บัดต้องอับอายขายหน้า

เพราะเมืองทั้งสองได้ยื่นข่าวร้าย ทั้งสองกลัวจนตัวอ่อนปวกเปียก เหมือนทะเลอันปั่นป่วนที่ไม่สามารถทำให้สงบได้

๒๔เมืองดามัสกัสนั้นอ่อนแอ เธอหันหลังวิ่งหนีไปแล้ว เธอกลัวจนตัวสั่น ความทุกข์ระทมและความเจ็บปวดตกลงบนเธอเหมือนหญิงที่กำลังคลอดลูก

๒๕เมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังนี้ ถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิง ๒๖แน่นอน คนที่เก่งกาจของเธอล้มตายในลานกลางเมือง

และพวกทหารของเธอทุกคนจะพินาศ” พระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทังสิ้นพูดอย่างนั้น ๒๗“เราจะจุดไฟเผากำแพงเมืองดามัสกัส และเราจะเผาผลาญวังของเบนฮาดัด”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเผ่าเศดาร์และอาณาจักรฮาไซร์

๒๘เกี่ยวกับเผ่าเศดาร์และอาณาจักรฮาไซร์ ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนโจมตี พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า

“ลุกขึ้นมา บุกไปทำลายเศดาร์ซะ ทำลายพวกคนทางตะวันออก

๒๙ให้ยึดเต็นท์และฝูงสัตว์ของพวกมันมารวมทั้งผ้าเต็นท์และข้าวของเครื่องใช้ด้วย จูงอูฐพวกเขาออกไป

และร้องบอกพวกเขาว่า ‘หันไปทางไหนก็มีแต่เรื่องน่าสยดสยอง’

๓๐หนีไปซะ หนีไปให้ไกลๆเลย

* ๔๙:๑๙ ผู้เลี้ยงแกะ ในสมัยนั้นจะเปรียบเทียบกับกษัตริย์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ

ชาวเมืองฮาไซร์^๑ไปหลบซ่อนตัวซะ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “เพราะกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน
 ได้ร่างแผนการและวางแผนจะโจมตีเจ้าแล้ว
^{๓๑}ลูกขึ้น ไปบุกชาติที่สงบสุขกัน
 ชาติที่รู้สึกปลอดภัยและอุ่นใจ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “ชาติที่ไม่มีประตูดูหรือสลักกลอนประตู
 และอยู่โดดเดี่ยวตามลำพัง
^{๓๒}ศัตรูจะลักขโมยลูกของพวกเขาไป
 และยังปล้นฝูงสัตว์ที่ส่งเสียงดังของพวกเขา
 ไปด้วย
 เราจะกระจัดกระจายคนที่เข้าพิธี โกอง จอน
 ไปทั่วสารทิศ
 และเราจะนำความ หายนะมา สู่พวก เขาจาก
 ทุกด้าน”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
^{๓๓}“และเมืองฮาไซร์จะกลายเป็นถ้ำของพวกเขา
 หมาใน
 กลายเป็นที่รกร้างตลอดไป
 จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น
 และจะไม่มีใครย้ายไปอยู่ที่นั่นเลย”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเมืองเอลาม

^{๓๔}นี่คือถ้อยคำของพระ ยาห์เวห์ที่มีมา
 ถึงเยเรมี ยาห์ผู้พูด แทน พระเจ้า เกี่ยวกับ
 เมืองเอลาม ในช่วงแรกที่กษัตริย์เศเดคียาห์
 ปกครองยูดาห์
^{๓๕}พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
 “เราจะทำลายฐานของเอลาม
^{๓๖}เราจะนำลมสี่ สายจากทั้งสี่ ทิศของท้องฟ้า
 มาทำลายเอลาม
 และจะทำให้คนเอลามกระจัดกระจายไปตาม
 ที่ลมสี่สายนี้พัดไป
 และคนเอลามที่ถูกขับ ไล่ออกไป นี้จะไป อยู่
 ทั่วทุกชนชาติเลย
^{๓๗}เราจะทำให้ชาวเอ ลามกระจัดกระจายไป
 ต่อ หน้า ต่อตาศัตรูและคนที่อยากจะฆ่า
 พวกเขา
 และเราจะนำความ หายนะมาสู่พวกเขา
 เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราโกรธพวกเขา แต่
 ไหน”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“และเราจะส่งดาบมา ไล่ล่าพวกเขา
 จนกว่าเราจะกำจัดพวกเขาจนหมด
^{๓๘}เราจะตั้งบัลลังก์ของเราในเอลาม
 และจะถอดถอนกษัตริย์และพวก เจ้า นาย
 ออกไปจากที่นั่น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
^{๓๙}“แต่หลังจากนั้น เราจะพลิกสถานการณ์ให้
 เอลามกลับมาดีเหมือนเดิม”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับบาบิโลน

๕๐ ^๑นี่คือถ้อยคำของพระ ยาห์เวห์พูด
 ต่อ ด้านบา บิ โลนและต่อ ด้านแผ่น
 ดินของชาวบาบิโลน พระองค์พูดผ่านมาทาง
 เยเรมีย์ว่า
^๒“ให้ประกาศเรื่องนี้กับชนชาติต่างๆ
 รายงานให้พวกเขาได้ยิน
 ยกธงขึ้นมาและรายงานให้พวกเขาได้ยิน
 อย่าซ่อนเรื่องนี้ไว้ บอกไปเลยว่าบาบิโลนถูก
 ยึดแล้ว
 พระเบลได้รับความ อับอายขายหน้า
 พระมาตุกกัก็หวาดกลัว
 รูป เคารพต่างๆของบา บิ โลกก็ได้ ได้รับความ
 อับอายขายหน้า
 พวกรูปปั้นต่างๆของบาบิโลนก็หวาดกลัว
^๓เพราะชนชาติหนึ่งจากทาง เหนือได้ยก ทัพ
 มาบุกบาบิโลนแล้ว
 ชนชาตินั้นวางแผนจะทำให้แผ่น ดินของ เธอ
 รกร้าง
 และจะได้ไม่มีใครอาศัยอยู่ในบาบิโลน
 ทั้งคนและสัตว์ก็หนีไปที่อื่นกันหมด”
^๔พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นและเวลานั้น
 ลูกหลานของอิสราเอลจะมาที่นี่
 พวกเขาจะมาพร้อมกับลูกหลานของยูดาห์
 พวกเขาจะมา และร้องให้
 แล้วพวก เขาก็จะแสวงหาพระ ยาห์เวห์
 พระเจ้าของพวกเขา
^๕พวกเขาจะถามหาทางไปศิโยน
 โดยหันหน้าตรงไปทางนั้น
 แต่พวก เขาจะมาและผูกมัดตัว เองกับพระ
 ยาห์เวห์
 ในข้อ ตกลงชั่ว นิ รัน ดร์ที่ จะไม่มี วันถูก ลืม
 เลย”

^๑ ๔๙:๓๒ **เข้าพิธีโกองจอน** เป็นพิธีทางศาสนาของคนที่ไม่ใช่ยิว พระเจ้าห้ามไม่ให้ทำ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ ๑๙:๒๗

๖ “คนของเรากลายเป็นแกะที่หลงทาง
พวกคนเลี้ยงพวกมันทำให้มันระหกระเหิน
ไป พวกผู้เลี้ยงแกะทำให้พวกมันกระจัด
กระจายไปตามภูเขา

พวกมันเดินจากภูเขาไปถึงเนินเขา
แล้วพวกมันก็ล้มทุ่งหญ้าอันเป็นที่พักผ่อนของ
พวกมัน

๗ “สัตว์อะไรที่เจอพวกมันเข้าก็กินพวกมัน
ศัตรูที่รังควานพวกมันก็พูดว่า
‘พวกเราไม่ได้ทำอะไรผิด’

อันที่จริงพวกเขาได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์เป็นทุ่งหญ้าอันแท้จริงของพวกเขา

พระยาห์เวห์เป็นความหวังของบรรพบุรุษ
ของพวกเขา

๘ “หนีไปจากใจกลางเมืองบาบิโลนซะ
หนีไปจากดินแดนของพวกเขาบาบิโลน
ออกไปแล้วทำตัวเป็นเหมือนแพะตัวผู้ที่เดิน
นำหน้าฝูง

๙ “เพราะเราจะปลุกเร้ากองทัพอันยิ่งใหญ่ของ
ชนชาติต่างๆทางเหนือมารบกับบาบิโลน
กองทัพเหล่านั้นจะยกขบวนมาบุกเธอ แล้ว
บาบิโลนจะถูกยึดที่นั่น

ลูกธนูของพวกเขา เป็นเหมือนนักรบที่
เก่งกาจ

พวกมันจะไม่กลับมามือเปล่า

๑๐ “ดังนั้นชาวบาบิโลนจะมีไว้สำหรับให้ปล้น
สะดม

ส่วนคนที่ปล้นเธอก็จะพ้อออกพอใจ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๑ “บาบิโลน ถึงแม้พวกเจ้าจะเฉลิมฉลอง ถึงแม้
แม้เจ้าจะชื่นชมยินดี

เพราะปล้นมรดกของเราไป
ถึงพวกเจ้าจะเดินระบำเหมือนวัวกระทืบ

และร้องเหมือนม้าหนุ่มที่แข็งแกร่ง
๑๒ “แม้ของเจ้าจะต้องอับอายอย่างมาก

คนที่คลอດเจ้าออกมาจะต้องอับอายตลอด
แน่ล่ะ หลังจากชนชาติต่างๆถอนตัวออกไป
แล้ว

ที่นี่ก็จะกลายเป็นป่ากร้าง แผ่นดินแห้งแล้ง
และเป็นทะเลทราย

๑๓ “พระยาห์เวห์โกรธ

ก็เลยไม่มีใครมาอาศัยอยู่ที่นั่น
แต่เธอจะถูกทำลายล้างอย่างสิ้นซาก

ทุกคนที่ผ่านมาทางบาบิโลนจะตกใจและจะ
ผิวปากเย้ยหยันลอยฟุ้งของเธอ

๑๔ “พวกเจ้าพลธนูเข้าประจำการล้อมรอบบาบิโลน
ไว้ทุกด้าน

ยิงไปเลยไม่ต้องประหยัดลูกธนูเอาไว้
เพราะเธอทำบาปต่อพระยาห์เวห์

๑๕ “ร้องตะโกนใส่เธอไปทุกด้าน

เธอร้องขอความเมตตา

พวกเสอาอันมั่นคงของเธอได้หักลงมา

กำแพงของเธอถูกทำลายลงแล้ว
เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์

แก้แค้นเอาที่เธอ

ให้ทำกับเธอเหมือนที่เธอได้ทำไว้กับคนอื่น

๑๖ “กำจัดคนเพราะปลุกและคนไข้เดียวเกี่ยวใน
ช่วงเก็บเกี่ยวออกไปจากบาบิโลน

ทุกคนจะหนีจากคมดาบของศัตรู
พวกเขาแต่ละคนจะหันหนีกลับไปหาคนของ
ตัวเอง

และพวกเขาแต่ละคนจะหนีกลับไปยังแผ่นดิน
ของตัวเอง

๑๗ “อิสราเอลเป็นฝูงสัตว์ที่กระจัดกระจายไป
พวกเขาถูกพวกสิงโตไล่กระเจิดกระเจิง

ตัวแรกที่กินอิสราเอลคือกษัตริย์อัสซีเรีย
และตัวหลังที่กินกระดูกของเขาคือเนบูคัด

เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน

๑๘ “ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง
สิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด

‘เรากำลังจะลงโทษกษัตริย์ของบาบิโลน
และแผ่นดินของเขาเหมือน กับที่เราได้

ลงโทษกษัตริย์ของอัสซีเรียไปแล้ว
๑๙ “เราจะนำอิสราเอลกลับ มายังทุ่งหญ้าของ

เขา
แล้วเขาจะเล็มหญ้าบนภูเขาคาร์เมล และใน
บาซาน

พวกเขาจะมีหญ้ากินเหลือเพื่อ
ตามแถบเนินเขาของเอฟราอิมและกิเลอ

าด”

๒๐ “พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นและเวลานั้น
ผู้คนจะค้นหาความผิดบาปของอิสราเอลแต่ก็

จะหาไม่พบ
และจะหาความบาปของยูดาห์แต่ก็จะหาไม่

พบ
เพราะเราจะยกโทษให้ กับคนที่เราได้ไว้
ชีวิต”

๒๑ “พระยาห์เวห์พูดว่า

“ให้บุกขึ้นไปทำลายแผ่นดินเมธาธาอิมและ
ชาวเมืองเบูไซด

ฆ่าพวกมันให้สิ้นซากอย่าให้เหลือ

ให้ทำตามที่เราสั่งทุกอย่าง”
^{๒๒} มีเสียงรบก็ก้อง
 และการทำลายล้างครั้งใหญ่ในแผ่นดิน
^{๒๓} คือของทั้งโลก
 ถูกตัดทิ้งและแตกหักไป
 บาบิโลนกลายเป็นเมืองรกร้าง
 ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ
^{๒๔} บาบิโลน เราได้วางกับดักเจ้าไว้แล้วและ
 เจ้าก็ติดกับ
 แถมเจ้ายังไม่รู้ตัวเสียอีก
 เจ้าถูกค้นพบและถูกจับ
 เพราะเจ้าสู้รบกับพระยาห์เวห์
^{๒๕} พระยาห์เวห์ได้เปิดคลังอาวุธแล้ว
 และพระองค์จะส่งอาวุธแห่งความ เกรี้ยว
 กรวดของพระองค์มา
 เพราะนั่นคืองานขององค์เจ้าชีวิตพระ
 ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 ในแผ่นดินของชาวบาบิโลน
^{๒๖} เดินทางจากสุดแผ่นดินโลกไปที่บาบิโลน
 เปิดยู้งฉางของเธอเลย
 กองธนูไว้เหมือนกองข้าว
 แล้วก็กำจัดเธอให้สิ้นซาก
 อย่าให้มีส่วนไหนของเธอหลงเหลือเลย
^{๒๗} ทำลายพวกวัวตัวผู้ของเธอให้หมด
 นำมันลงมาเพื่อฆ่า
 เป็นช่วง เศร้าสำหรับพวก เขาเพราะวันของ
 พวกเขามาถึงแล้ว
 เป็นเวลาที่พวกเขาจะต้องถูกลงโทษ
^{๒๘} มีเสียงของคนวิ่งหนีไป เป็นเสียงของพวก
 บาบิโลนผู้รอดชีวิต
 จะมีการประกาศในศิโยน
 เรื่องการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
 เป็นการแก้แค้นของพระองค์สำหรับสิ่งที่เกิด
 ขึ้นกับวิหารของพระองค์
^{๒๙} “รวบรวมพลธนูไปบาบิโลน
 รวบรวมทุกคนที่ยิงธนูเป็นตั้งค่ายล้อมเธอไว้
 อย่าให้มีใครหนีรอดออกมาได้แม้แต่คนเดียว
 ตอบแทนเธอให้สาสมกับการกระทำของเธอ
 ทำกับเธอให้สาสมกับที่เธอทำกับคนอื่น
 เพราะเธอได้กบฏต่อพระยาห์เวห์
 กบฏต่อผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
^{๓๐} ดังนั้น คนที่เฝ้าทางทั้งหมดของ เธอจะ
 ต้องตายอยู่ที่ลานกลาง เมืองของ เธอ
 นั่นเอง
 และผู้รบทุก คนของ เธอก็จะถูก ฆ่าใน วัน
 นั้น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
^{๓๑} “เราจะเป็นศัตรูกับเจ้า โอ้พวกกบฏ”
 องค์เจ้าชีวิตพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
 อย่างนั้น
 “เพราะว่าวันของเจ้ามาถึงแล้ว
 เวลาที่เราจะลงโทษเจ้ามาถึงแล้ว
^{๓๒} โอ้พวกกบฏจะสะดุดล้มลง
 จะไม่มีใครยกมันขึ้นมาอีก
 เราจะจุดไฟเผาเมืองต่างๆของมัน
 แล้วไฟก็จะเผา ผลาญพวก มันทั้งหมดที่อยู่
 รอบๆมันด้วย”
^{๓๓} พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
 “ทั้งลูกหลานของอิสราเอลและลูกหลานของ
 ยูดาห์ถูกกดขี่
 และพวกที่จับกุมพวก เขาทั้งหมดก็กักขัง
 พวก เขาไว้ พวก มันไม่ยอมปล่อยพวก
 เขาไป
^{๓๔} แต่พระเจ้าผู้ไถ่ของเขานั้นแข็งแกร่งกว่า
 พระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั่ว สิ้นคือชื่อของ
 พระองค์
 พระองค์จะสู้คดีให้พวกเขาอย่างแน่นอน
 พระองค์จะทำให้แผ่นดิน ดินบา บิ โลนสิ้น
 สะเทือน
 และทำให้ชาวบาบิโลนกลัวจนตัวสั่น”
^{๓๕} พระยาห์เวห์พูดว่า
 “มีดาบมาทำลายชาวบาบิโลน
 มี ดาบมาทำลายคนที่อาศัยอยู่ในบา บิ โลน
 พวกเจ้านาย และพวกคนฉลาดของเธอ
^{๓๖} มีดาบมาทำลายพวกหมอดู
 พวกมันจะกลายเป็นไอ
 มีดาบมาทำลายคนแข็งแแกร่งของเธอ
 แล้วพวกเขาจะท้อแท้หมดกำลังใจ
^{๓๗} มีดาบมาทำลายม้าและรถม้าของเธอ
 รวมทั้งกลุ่มต่างๆที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน
 แล้วพวกเขาจะซีกล้มเหมือนพวกผู้หญิง
 มีดาบมาทำลายคลังทรัพย์สมบัติของเธอ
 แล้วพวกมันก็จะโดนปล้นไป
^{๓๘} มีดาบมาทำลายแหล่งน้ำต่างๆของเธอ
 แล้วพวกมันก็จะแห้งขอดไป
 สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพราะ
 บาบิโลนเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยรูปเคารพ
 ดังนั้นพวก มันจะถูกทำให้เป็น บา ไปด้วย
 ความน่าสยดสยอง
^{๓๙} ดังนั้น สัตว์ร้ายต่างๆและพวกหมาไนจะ
 มาอาศัยอยู่ที่นั่น
 นกเค้าแมวก็จะมาอาศัยอยู่

บาบิโลนจะไม่มีคนมาอาศัยอยู่อีก แล้วตลอดไป

จะไม่มีคนอยู่ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน”

๔๐ พระยาห์เวห์พูดว่า

“บาบิโลนก็จะเหมือนกับเมืองโสโดมและโกโมราห์ตอนที่พระยาห์เวห์ทำลายพวกมันและประชาชนของมัน และจะไม่มีมนุษย์คนไหนอพยพเข้าไปอยู่ด้วย

๔๑ ดุสิ ชนกลุ่มหนึ่งกำลังบุกมาจากทางเหนือ ชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และกษัตริย์ทั้งหลายกำลังถูกปลูกระดมจากแดนไกลสุดขอบโลก

๔๒ พวกเขาจะถือธนูและหอกมา พวกเขาโหดเหี้ยมไร้ความเมตตาปราณี เสียงพวกเขาดังกึกก้องเหมือนทะเล เมื่อพวกเขาควบเข้ามา

ลูกสาวของบาบิโลน

พวกเขาตั้งแถวเตรียมรบกับเจ้าแล้ว

๔๓ กษัตริย์ของบาบิโลนได้ยินข่าวว่าพวกนั้นบุกใกล้เข้ามา

มือไม้ของเขาก็เลยอ่อนปวกเปียก

เขาจับปวดเหมือนหญิงที่กำลังคลอดลูก

๔๔ เราจะเขย่า ขวัญเขาเหมือนสิ่งโตที่ออกมาจากปากของแม่น้ำจอร์แดน และเข้าไปที่ทุ่งหญ้าที่เขียวเสมอ อยู่ๆเขาก็จะขับไล่พวกเขาไปจากเธอ เราอยากแต่งตั้งใคร เขาก็จะแต่งตั้งคนนั้นให้ครอบครองเธอ เพราะจะมีใครเหมือนเราบ้าง ใครจะแต่งตั้งเราหรือ จะมีผู้เลียง คนไหนกล้ามายืนขวางหน้าเรา หรือ †๕๑ ตั้งนั้น พวกเจ้าให้ฟังแผนการของพระยาห์เวห์ที่ได้วางไว้เพื่อทำลายบาบิโลน และเป็นแผนที่พระองค์วางไว้ต่อด้านดินแดนของชาวบาบิโลน แน่نون พวกศัตรูจะลากพวกแคะรวมทั้งพวกลูกแคะทั้งหลาย แน่نون พระยาห์เวห์จะทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขา ๕๐ เมื่อมีรายงานว่าบาบิโลนโดนยึดแล้ว แผ่นดินก็สิ้นสะท้าน และชนชาติต่างๆก็ได้ยินเสียงร้องด้วยความขมขื่น”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับบาบิโลน

๕๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “เรากำลังก่อลมแห่งการ ทำลายให้

โหม กระหน่ำเข้าใส่บาบิโลนและคนที่อาศัยอยู่ในเลบคาเม ‡

๒ เราจะส่งคนต่างชาติมาทำลายบาบิโลน แล้วพวกเขาจะทำให้เธอกระจุยกระจายไปตามลม

และทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เพราะพวกเขาจะโจมตีเธอจากทุกทิศในวันแห่งความหายนะนั้น

๓ อย่าให้พลธนูของบาบิโลนมีโอกาสดังงันคืนธนู

และอย่าให้เขามีโอกาสได้ใส่ชุดเกราะ ไม่ต้องเหลือซากจรรจ์ที่เธอเลือกเอาไว้ ทำลายกองทัพของเธอให้สิ้นซาก

๔ พวกทหารที่บาดเจ็บจะล้มตายบนแผ่นดินบาบิโลน

และคนที่ถูกแทงด้วย หอกก็จะล้มตายอยู่ตามท้องถนนของเธอ

๕ พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้มั่งคั่ง มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ไม่ได้ทอดทิ้งอิสราเอลและยูดาห์ แต่แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยความผิด ต่อหน้าองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล

๖ หนีไปจากบาบิโลนซะ

พวกเขาแต่ละคนจะต้องหนีเอาชีวิตรอด อย่าหุบปากเงียบเรื่องความชั่วร้ายของพวกเขา

เพราะถึงเวลาที่พระยาห์เวห์จะล้างแค้นแล้ว พระองค์จะตอบแทนพวกเขาอย่างสาสม

๗ บาบิโลนเป็นถ้วย ทองในมือของพระยาห์เวห์

บาบิโลนกำลังมอมทั้งแผ่นดินโลกให้เมาขาย

ชนชาติต่างๆได้ดื่มเหล้าองุ่นจากเธอ

ชนชาติเหล่านั้นก็เลยทำตัวเหมือนคนบ้า

๘ “บาบิโลนก็จะล้มลงในทันทีทันใดและเธอก็แตกสลาย

ร้องคร่ำครวญให้กับเธอสิ เอออย่าไปทาแผลให้เธอสิ เพื่อเธอจะหาย

* ๕๐:๔๔ ผู้เลียง ในสมัยนั้นจะเปรียบเทียบกษัตริย์เหมือนผู้เลียงแคะ

† ๕๐:๔๔ ข้อนี้เหมือนกับข้อ ๔๙:๑๙

‡ ๕๐:๑ คนที่อาศัยอยู่ในเลบคาเม คำนี้เขียนเป็นรหัสลับ หมายถึง คนที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน

๙ พวกเราพยายามจะรักษาบาบิโลน แต่เธอไม่สามารถเยียวยารักษาได้
 ทิ้งเธอไปเถอะ ให้พวกเราแต่ละคนกลับไป
 ประเทศของเรา
 เพราะการ ลงโทษของ เธอได้ขึ้น ไปถึงฟ้า
 สวรรค์แล้ว และมันก็ถูกยกขึ้นสูงเทียม
 เมฆแล้ว
 ๑๐ พระยาห์เวห์ได้พิสูจนให้คนเห็นว่าเราเป็น
 ฝ่ายถูก
 มาสิ ให้เราประกาศในศิโยนถึงสิ่งที่พระ
 ยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทำ
 ๑๑ ลัทธิของเจ้าให้คน
 สิ่งสมอวูฐชะ
 พระยาห์เวห์ได้ปลุก ระดมกษัตริย์ทั้ง หลาย
 ของมีเตียแล้ว
 เพราะพระองค์โกรธบาบิโลนและจะทำลาย
 มัน
 มันเป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
 เป็นการแก้แค้นให้กับวิหารของพระองค์
 ๑๒ แขนง บ้ายเตือน ไว้บนกำแพงเมืองบาบิโลน
 เสริมกำลังทหารยาม
 วางยามไว้ ตามจุดต่างๆ
 ตั้งทหารไว้ข่มใจมตี
 เพราะพระยาห์เวห์ ได้วางแผนของพระองค์
 ไว้แล้ว
 และพระองค์จะทำสิ่งที่พระองค์บอกว่าจะทำ
 กับชาวบาบิโลน
 ๑๓ บาบิโลน เจ้าอาศัยอยู่ใกล้แหล่งน้ำ
 กับสมบัติมากมาย จุดจบของเจ้ามาถึงแล้ว
 เส้นชีวิตของเจ้าถูกตัดเสียแล้ว”
 ๑๔ พระยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ ทั้ง สิ้นได้สาบานกับ
 พระองค์เองว่า
 “บาบิโลน เราจะทำให้เจ้าเต็มไปด้วยศัตรู ให้
 พวกมันมีมากมายเหมือนฝูงต๊กแตน
 แล้วพวกมันก็จะร้องเพลงแห่งชัยชนะที่มีต่อ
 เจ้า
 ๑๕ พระยาห์เวห์คือผู้ที่สร้างแผ่นดิน โลกขึ้น
 มาด้วยพลังของพระองค์เอง
 เป็นผู้ ที่ก่อ ตั้งโลกขึ้น มาด้วยสติ ปัญญาของ
 พระองค์เอง
 และได้ขยายฟ้า สวรรค์ให้แผ่ไพศาลด้วย
 ความเข้าใจของพระองค์
 ๑๖ ด้วยคำ สั่งของพระองค์ก็เกิดเสียง น้ำดัง
 ขึ้นบนฟ้า
 แล้วเมฆหมอกก็ลอยขึ้นมาจากขอบโลก

พระองค์ได้สร้างสายฟ้าไว้ให้ฝน
 และสายลมก็พัดออก มาจากคลังของ
 พระองค์
 ๑๗ มนุษย์ทุกคนนั้นโง่และขาดความเข้าใจ
 ช่าง แกะสลักทุก คนก็อธิบายกับรูปเคารพที่
 สร้างขึ้นมา
 เพราะรูป หล่อของพวกเขา เป็นของหลอก
 หลวง
 และพวกมันก็ไม่มีลมหายใจ
 ๑๘ พวกมันเป็นสิ่งเหลวไหล เป็นผลงานที่น่า
 หัวเราะเยาะ
 พวกมันจะถูกทำลายในเวลาพิพากษาของโยชู
 ๑๙ ส่วนแบ่งของยาโคบไม่ใช่แบบนี้
 เพราะพระองค์คือผู้สร้างทุกสิ่ง
 รวมทั้งเผ่าที่เป็นมรดกของพระองค์
 ชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ ทั้ง
 สิ้น”
 ๒๐ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “บาบิโลน เจ้าเป็นกระบองของเรา เป็นอาวุธ
 สงครามของเรา
 เราใช้เจ้าทำลายชนชาติต่างๆกระจาย
 เราใช้เจ้าทำลายอาณาจักรต่างๆ
 ๒๑ เราใช้เจ้าทำลายม้ากับคนขี่
 และใช้เจ้าทำลายรถม้ากับคนขับ
 ๒๒ เราใช้เจ้าทำลายผู้เฒ่า
 และใช้เจ้าทำลายทั้งคนแก่และคนหนุ่ม
 เราใช้เจ้าทำลายเจ้าบ่าวและเจ้าสาว
 ๒๓ เราใช้เจ้าทำลายผู้ เลี้ยง แกะและฝูง แกะ
 ของเขา
 ใช้เจ้าทำลายชาวนาและวัว คู่เทียม แอกของ
 เขา
 และใช้เจ้าทำลายพวกผู้ปกครองและพวกเจ้า
 เมือง
 ๒๔ แล้วเราจะล้าง แค้นเมืองบาบิโลนและชาว
 บาบิโลน
 สำหรับสิ่งชั่วช้าทั้งหลายที่เจ้าเห็นพวกมันทำ
 ไว้กับศิโยน”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๒๕ พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราจะต่อต้านเจ้า โอ้ภูเขาแห่งความหายนะ
 เจ้าที่เป็นนักทำลายโลกทั้งใบ
 เราจะยื่นมือออกไปทำลายเจ้า
 เราจะกลิ้งเจ้าให้ตกลงมาจากหน้าผาสูง
 และเราจะทำให้เจ้ากลายเป็นภูเขาที่โดนเผา
 ๒๖ ไม่มีใครสามารถจะเอาหินหวมุม

หรือหินฐานรากจากซาก ปริกหัก ฟังของ เจ้า
ได้อีกแล้ว

เพราะเจ้าจะถูกทำลายย่อยยับตลอดไป”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๒๗}“ให้ยกธงรบขึ้นในแผ่นดินนี้

เป่าแตรไปตามชนชาติต่างๆ

เตรียมชนชาติต่างๆเพื่อทำสงครามกับบาบิโลน

เรียกอาณาจักรต่างๆมาต่อสู้กับเธอ

เรียกอารารัต มินนี และอัสเคนัสมา

แต่งตั้งแม่ทัพเหนือเธอ

ส่งม้าไปเหมือนฝูงตูกแดนบุก

^{๒๘}เตรียมชนชาติทั้งหลายไปสู่กับบาบิโลน

เตรียมกษัตริย์ทั้งหลายแห่งมีเดีย

พวกผู้ปกครองและพวกเจ้าเมืองของมีเดีย

รวม ทั้งแผ่นดินทั้งหมดที่เขาปกครองให้มา
ต่อสู้กับบาบิโลน

^{๒๙}แผ่นดินสันสะเทือนและซัคดินซังกอ

เพราะพระยาห์เวห์กำลังวางแผนทำลายบาบิโลน

เพื่อเปลี่ยนแผ่นดินบาบิโลน

ให้กลายเป็นที่รกร้างที่ไม่มีคนอาศัยอยู่

^{๓๐}นักรบของบาบิโลนหยุดสู้รบแล้ว

พวกเขายังคงอยู่ในบ้อมปราการ

พวกเขาหมดเรี่ยวแรง

เหมือนผู้หญิง

พวกตึกในบาบิโลนถูกเผา

กลอนประตูเมืองของเธอหักหมด

^{๓๑}คนวิ่งร้องส่งข่าวคนแล้วคนเล่า

คนร้องประกาศข่าวคนแล้วคนเล่า

พวกเขาวิ่งไปส่งข่าวให้กษัตริย์บาบิโลนรู้ว่า

เมืองของพระองค์ถูกยึดแล้ว

^{๓๒}ทางข้ามแม่น้ำถูกยึดแล้ว

แหล่งน้ำต่างๆถูกไฟเผา

และทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อ”

^{๓๓}พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า

“ลูกสาวของบาบิโลนเป็นเหมือนลาน นวด

ข้าวในช่วงที่คนเหยียบย่ำข้าวอยู่

อีกไม่นานก็จะถึงเวลาเก็บเกี่ยว”

^{๓๔}เยรูซาเล็มพูดว่า “กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

แห่งบาบิโลน

กลืนกินข้าวและบดขยี้ข้าว

เขาเทข้าวออกหมดเหมือนเทหม้อ

เขากลืนกินข้าวเหมือนมังกร

เขาเติมท้องตัวเองด้วยอาหารเลิศหรูของข้าว

แล้วเขาก็ถุยข้าวทิ้ง”

^{๓๕}ให้ศิโยนพูดว่า “ขอให้ความโหดร้ายที่บาบิโลนทำกับข้า

และครอบครัวของข้าสนองมันเอง”

ให้เยรูซาเล็มพูดกันว่า “ขอให้โอ้พวกบาบิโลนนั้นถูกลงโทษที่ทำให้ข้าเลือดสาด”

^{๓๖}ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงพูดว่า

“ยูดาห์ เราจะแก้คดีให้กับเจ้า

และจะแก้แค้นบาบิโลน

เราจะทำให้ทะเลของบาบิโลนเหือดแห้ง

และจะทำให้บ่อน้ำของมันแห้งขอด

^{๓๗}แล้วบาบิโลนก็จะกลายเป็นซากหิน

เป็นที่อาศัยของหมาไน เป็นที่รกร้าง

และเป็นทีคนหัวเราะเยาะ

ไม่มีคนอาศัยอยู่

^{๓๘}ชาวบาบิโลนพากันคำรามเหมือนสิงโต

พวกเขาคำรามเหมือนลูกสิงโต

^{๓๙}เมื่อพวก เขาถูกยิวให้โกรธ เราจะเตรียมงานเลี้ยงให้พวกเขา

และจะมอมพวก เขาให้เมา พวกเขาจะ

หัวเราะอย่างขาดสติ หลังจากนั้นพวก

เขาก็จะหลับ หลับไปตลอดกาล และจะ

ไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^{๔๐}“เราจะนำบาบิโลนลงมาเหมือนลูกแกะที่นำไปฆ่า

เหมือนแกะตัวผู้และแพะที่เอาไปฆ่า

^{๔๑}เซซัค ถูกยึดแล้ว

เมืองที่คนทั้งโลกเคยสรรเสริญถูกยึดไปแล้ว

ไม่น่าเชื่อ บาบิโลนกลายเป็นสิ่งน่าสยดสยอง

ท่ามกลางชนชาติต่างๆไปแล้ว

^{๔๒}ทะเลโถมเข้าท่วมบาบิโลน

คลื่นยักษ์ที่เสียดก๊กก้องซัดท่วมเธอ

^{๔๓}เมืองต่างๆของเธอกลายเป็นที่รกร้างแห่ง

แล้ง

ไม่มีใครอาศัยอยู่และไม่มีใครเดินผ่านไป

^{๔๔}เราจะทำโทษพระเบลในบาบิโลน

และล้างสิ่งที่เธอกลืนลงไปออก มาจากปาก

ของเธอ

ชนชาติต่างๆจะไม่หลงไหลไปหามันอีกต่อไป

และกำแพงบาบิโลนจะพังทลาย

^{๔๕}คนของเรา ออกมาจากเธอจะ

* ๕๑:๔๑ เซซัค คำนี้เขียนเป็นรหัสลับ หมายถึง บาบิโลน

พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องหนีเอาชีวิตรอด
จากไฟโกรธของพระยาห์เวห์
๔๖ อย่าได้ท้อแท้
อย่างกลัวชาวลือที่ได้ยินในแผ่นดินนี้
ปีนี้ก็ชาวลือหนึ่ง
ปีหน้าก็อีกชาวลือหนึ่ง
แล้วจะมีชาว ลือต่างๆเรื่องความ รุนแรงใน
แผ่นดิน
และชาวลือต่างๆเรื่องผู้ครอบครองสู้กันเอง
๔๗ ให้แน่ใจได้เลยว่า วันนั้นกำลังมา
ที่เราจะลงโทษพวกรูป เคารพทั้ง หลายของ
บาบิโลน
แผ่นดินทั้งหมดของเธอจะต้องอับอาย
คนของเธอที่ถูกแทงจะล้มตายทั่วเมืองเธอ
๔๘ แล้วฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก และทุกสิ่งที่มี
ชีวิตในมัน ก็จะต้องระงับร้องเพลงด้วย
ความชื่นชมยินดีที่บาบิโลนพินาศ
เพราะพวกผู้ ทำลายจากทางเหนือกำลังจะมา
เพื่อทำลายเธอ”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
๔๙ พระยาห์เวห์พูดว่า
“บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลล้มตาย บาบิโลน
ทำให้คนทั่วโลกล้มตาย
ดังนั้นบาบิโลนก็ต้องล้มตายด้วย
๕๐ พวกเจ้าที่หนีจากสงคราม
มานี้ อย่าได้ยินอยู่เฉยๆ
ให้ระลึกถึงพระยาห์เวห์จากที่ไกล
และให้คิดถึงเยรูซาเล็มอย่างใจจดใจจ่อ”
๕๑ พวก คนที่ถูกเนรเทศพูดว่า “เราอับอาย
เหลือเกิน
เพราะว่าเราโดนดูถูกเหยียดหยาม
อับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว
เพราะคนต่างชาติบุกเข้าไปในสถาน
ที่ศักดิ์สิทธิ์อันเป็นวิหารของพระ
ยาห์เวห์”
๕๒ พระยาห์เวห์พูดว่า
“ดังนั้น วันนั้นใกล้มาถึงแล้ว
คือวันที่เราจะลงโทษพวกรูป เคารพของบาบิ
โลน
และคนบาบด จับทั่วแผ่นดินบา บิ โลนจะร้อง
โหยหวน
๕๓ ถึงแม้บาบิโลนจะสูงเทียมฟ้า
และสร้างป้อมปราการอันแข็งแกร่ง เราก็จะ
ส่งผู้ทำลายไปหาเธอ”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
๕๔ “เสียงร้องให้ดังมาจากบาบิโลน

เสียงพังพินาศมาจากแผ่นดินชาวบาบิโลน
๕๕ เพราะพระยาห์เวห์กำลังทำลายบาบิโลน
และพระองค์จะทำลายเสียงอันทรง พลังของ
เธอ
ศัตรูที่ใหญ่ บ่าเข้า มาจะเสียง ดังเหมือน กับ
เสียงนำหลาก
พวกเขาจะโห่ร้องตะโกนกัน
๕๖ เพราะศัตรูกำลังมาสู้กับบาบิโลน
ผู้ทำลายกำลังมาต่อสู้กับเธอ
พวกนักรบของเธอจะถูกจับ
และธนูของพวกเขาจะถูกหัก
เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่จะตอบแทน
ให้อย่างสาสม
พระองค์จะแก้แค้นคืนแน่ๆ
๕๗ เราจะมอมพวกเจ้านาย พวกผู้รู้
พวกเจ้าเมือง และพวกผู้ปกครองเมือง
และพวกนักรบของบาบิโลน ให้เมาเมา
พวกเขาจะหลับตลอดไปและจะไม่ ตื่นขึ้น มา
อีกเลย”
องค์มหัศจรรย์พูดว่าอย่างนั้น
ชื่อของพระองค์คือพระ ยาห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง
สิ้น
๕๘ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
“กำแพงต่างๆของเมืองบา บิ โลนนั้นกว้าง
ใหญ่
แต่ก็จะถูกทำลายอย่างราบคาบ
และประตูสูงๆของเธอก็จะถูกไฟเผา
ผู้คนทำงานหนักแต่ไม่ได้อะไรจากมัน
ทุกสิ่งทีพวกเขาได้มาจากงานของเขา จะถูก
เผา”

เยเรมีย์ส่งข่าวสารไปบาบิโลน

๕๙ เมื่อกษัตริย์เศเด คี ยาร์แห่งยู ดาห์เดิน
ทางไปบา บิ โลน ซึ่งเป็นปีที่ สี่ที่พระองค์
ปกครองยูดาห์ เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า
ก็ได้สั่งบางอย่างกับเส ไร อาห์ลูกชายของเน
ริยาห์ ลูกชายของมาอาเสอาห์ เสไรอาห์
เป็นเจ้าหน้าที่ส่งส่วยให้กับบาบิโลน ๖๐ เยเร
มี ยาห์ได้เขียนเกี่ยวกับหายนะทั้งหมดที่จะ
เกิด ขึ้นกับบา บิ โลนลงในหนังสือม้วนหนึ่ง
เยเรมีย์ได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมด ที่
เป็นเรื่องต่อต้านบาบิโลน
๖๑ แล้วเยเร มี ยาห์ก็พูดกับเส ไร อาห์ว่า
“เมื่อท่านไป ถึงบา บิ โลน ท่านก็จะเห็น เอง
แล้วท่านจะต้องประกาศถ้อยคำเหล่านี้
ทั้งหมดให้คนบา บิ โลนฟัง ๖๒ ท่านต้องพูด

ว่า ‘พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า พระองค์ได้พูดไว้ว่า พระองค์จะทำลายสถานที่นี่ จะไม่มีใครอาศัยอยู่เลย ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ เพราะมันจะถูกทำลายย่อยยับตลอดกาล’ ^{๖๓} แล้วเมื่อท่านอ่านหนังสือม้วนนี้จบแล้ว ก็มิดมันไว้กับก้อน หิน แล้วก็ขว้างมันลงไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส ^{๖๔} จากนั้นให้ท่านพูดว่า ‘บาบิโลนก็จะจมลงไปเหมือนอย่างนี้แหละ และเธอจะไม่สามารถโง่ หัวขึ้น มาจากความทุกข์ที่รบกวนที่เรากำลังจะนำไปให้เธอได้เลย แล้วพวกเขาก็จะหมดแรง’”

คำพูดของเยเรมีย์นั้นก็จบลงแค่นี้

เยรูซาเล็มแตกและชาวเยรูซาเล็มถูกจับไปเป็นเชลย

(๒ พกษ. ๒๔:๑๘-๒๕:๓๐; ๒ พศด. ๓๖:๑๑-๒๐; ยรม. ๓๗:๑-๑๐)

๕๒ ^๑เศเด คี ยาร์มีอายุยี่สิบ เอ็ดปีตอนที่ขึ้นเป็นกษัตริย์ แล้วพระองค์ก็ครองบัลลังก์อยู่สิบเอ็ดปี แห่งของพระองค์ชื่อ ฮามู ทาล เป็นลูกสาวของเยเรมี ยาห์ผู้มาจากลิ บุนาห์ ^๒ พระองค์ทำสิ่งที่พระ ยาร์เวห์เห็นชั่วร้าย เหมือนกับที่เยโฮยาคิมเคยทำ ^๓ ดังนั้น พระ ยาร์เวห์ก็ทรงเยรูซาเล็มและยูดาห์มากจนถึงกับไล่พวกเขาไปจากพระองค์ เศเด คี ยาร์ก็บฏต่อกษัตริย์บาบิโลน ^๔ ในวันที่สิบ เดือนสิบ ปีที่เก้าที่เศเด คี ยาร์เป็นกษัตริย์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ก็ยกมาที่เยรูซาเล็มและตั้ง ค่ายรอบเมือง และสร้างอุปกรณ์โจมตีทั้งหลายไว้รอบกำแพงเมือง

^๕ พวก นั้นโจมตีป้อมปราการครั้ง แล้วครั้งเล่า จนถึงปีที่สิบเอ็ดของกษัตริย์เศเด คี ยาร์ ^๖ ในวันที่เก้า เดือนสี่ ความอดอยากในเมือง นั้นก็แสนสาหัสนัก จนไม่มีอาหารให้ประชาชนกินกัน ^๗ แล้วศัตรูก็ทำลายกำแพงเข้ามาในเมือง ทหารทั้งหมดก็วิ่งหนี พวกเขานี้ออกนอกเมืองตอนกลาง คืนไปตามถนน ผ่านทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสองชั้น ไกล่ฤษวนของกษัตริย์ ในขณะที่พวกบาบิโลนล้อมเมืองไว้ และพวกเขาหนีไปตามถนนที่ไปยังทะเลทรายอารบา

^๘ ทหารบาบิโลนก็ไล่ตามกษัตริย์เศเด คี ยาร์ไป แล้วก็จับพระองค์ได้ในที่ราบของเยรีโค แล้วทหารของ เขาต่างพากันหนีกระ

เจ็ดกระเจิงไป ^๙ พวก เขาจึงจับกุมกษัตริย์ไว้ และนำตัวไปให้กษัตริย์บาบิโลนที่ริบล่าห์ในเขตฮามัท แล้วกษัตริย์บาบิโลนก็ตัดสินโทษพระองค์ ^{๑๐} กษัตริย์บาบิโลนฆ่าบรรดาลูกชายของเศเด คี ยาร์ที่ต่อหน้าพระองค์ แล้วก็ฆ่าเจ้านายทั้งหมดของยูดาห์ที่ริบล่าห์ด้วย ^{๑๑} พระองค์ได้ควักดวงตาทั้งสองข้างของกษัตริย์เศเด คี ยาร์ และเอาไข่ทองสัมฤทธิ์มาล้างพระองค์ไว้ กษัตริย์บาบิโลนเอาเศเด คี ยาร์ไปบาบิโลน แล้วขังพระองค์ไว้ในคุกจนตาย

คนยูดาห์ตกเป็นเชลย

^{๑๒} ในวันที่ สิบเดือนที่ ห้า ปีที่สิบ เก้าที่กษัตริย์เนบู คัด เนส ซาร์ปกครองบาบิโลน เนบู ซา ระ ดานหัวหน้าทหารองครักษ์ เจ้าหน้าที่ยกของกษัตริย์ ได้เข้าไปที่เยรูซาเล็ม ^{๑๓} เขาได้เผาวิวหารของพระ ยาร์เวห์ วิงของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม เขาเผาบ้านที่ใหญ่โตทุกหลัง

^{๑๔} แล้วกองทัพบาบิโลนทั้ง สิ้นที่มากับหัวหน้าองครักษ์ ก็ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่ล้อมรอบเมืองเยรูซาเล็มลง ^{๑๕} แล้วเนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ได้กวาดต้อน คนจนบางคน คนที่ยังหลงเหลืออยู่ในเมือง และคนที่ก่อนหน้านี้ได้ไปมอบตัวกับชาวบาบิโลนแล้ว และพวกช่างฝีมือที่เหลือ ไปบาบิโลนจนหมด ^{๑๖} แต่เนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ได้ทิ้งคนจนบางคนไว้ในแผ่นดิน เพื่อดูแลไร่ ทุ่ง และทุ่งนา

^{๑๗} เสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์ รวมทั้งแท่น บูชาเคลื่อนที่ และชั้นทะเลทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระ ยาร์เวห์ พวกทหารบาบิโลนก็ทุบเป็นชิ้นๆ แล้วขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดกลับไปบาบิโลน ^{๑๘} แล้วพวกบาบิโลนก็ขนเอาพวกหม้อ พลั่ว กรรไกรตัดไม้ตะเกียง พวกขาม ประพรม ขามเครื่องหอม และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ที่ใช้ในวิหารไปด้วย

^{๑๙} รวมทั้งขามเล็ก พวกกระดางใส่ซี่ เถ้ และพวกขามสำหรับประพรม พวกหม้อ ที่ตั้งตะเกียง และขามสำหรับเครื่องหอม ชั้นเครื่องตีฆ้อง ขานหัวหน้าองครักษ์เอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำจากทองและทำจากเงิน เพราะอยากได้ทองและเงินนั้น

^{๒๐} ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้จากเสาสอง ต้น
ชั้นทะเล วิวทองสัมฤทธิ์สิบ สองตัวที่เป็น
ฐานรองอยู่ใต้ชั้นทะเล และพวกแท่น บูชา
เคลื่อนที่ ที่กษัตริย์ซา โลม อนุมัติสร้างไว้
สำหรับวิหารของพระ ยาร์เวห์นั้น หนักเกิน
กว่าที่จะชั่งได้

^{๒๑} ส่วนพวกเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปด
ศอก วัดโดยรอบได้สิบ สองศอก หนาหนึ่ง
ฝ่ามือ และตรงกลางกลวง ^{๒๒} หัวของเสาทำ
จากทองสัมฤทธิ์ สูงห้าศอก มีลายตาข่าย มี
ผลทับทิมล้อมอยู่รอบหัว เสา นั้น ทั้งหมดทำ
จากทองสัมฤทธิ์ เสาต้นที่สองและผลทับทิม
ก็สร้างแบบเดียวกัน ^{๒๓} ในแต่ละด้านมีผล
ทับทิมฝังอยู่เก้า สิบ หก ลูก และมีผลทับทิม
ร้อยลูกล้อมรอบตาข่ายแต่ละอัน

^{๒๔} จากวิหาร หัวหน้าองครักษ์ ได้จับตัว
เส ไร อาห์หัวหน้านักบวช เศ พัน ยาร์ รอง
หัวหน้านักบวช และผู้ ดูแลประตูดิหารสาม
คนไป ^{๒๕} จากเมือง หัวหน้าองครักษ์ได้จับ
แม่ทัพคน หนึ่งที่เคยดูแลทหาร พร้อมกับที่
ปรึกษาเจ็ด คนของกษัตริย์ที่เขาเจอในเมือง
และเลขที่เป็นแม่ทัพที่เป็นคนเกณฑ์ทหาร
และชาวบ้านหกสิบคนที่พบอยู่ที่กลางเมือง

^{๒๖} เนบู ซา ระ ดานหัวหน้าองครักษ์ ได้ส่ง
คนพวกนี้ทั้งหมดไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลน
ที่ริบลาค ^{๒๗} กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แทงพวก
เขาตายในริบลาคในเขตฮามัท ชาวยูดาห์ก็
เลยถูกกวาดต้อนไปจากแผ่นดินของตน

^{๒๘} นี่คือจำนวนคนที่กษัตริย์เนบู คัด เนส
ซาร์ได้กวาดต้อนไป ในปี ที่ เจ็ดของการ

ปกครองของพระองค์ พระองค์ได้กวาดต้อน
พลเมืองยูดาห์ไปสามพันยี่สิบสามคน ^{๒๙} ในปี
ที่สิบ แปด พระองค์ได้กวาดต้อนคนไปจาก
เยรูซาเล็มแปด ร้อยสามสิบสองคน ^{๓๐} ในปีที่
ยี่สิบ สามแห่งรัชกาลของกษัตริย์เนบู คัด เนส
ซาร์ เนบู ซา ระ ดานหัวหน้าองครักษ์กวาด
ต้อนพลเมืองยู ดาห์ไปเจ็ด ร้อยสี่ สิบ ห้าคน
รวมคนที่ถูกกวาดต้อนไปทั้งหมดได้สี่ พันหก
ร้อยคน

เยโฮยาคินได้รับเกียรติในบาบิโลน

(๒ พกษ. ๒๕:๒๗-๓๐)

^{๓๑} ในวันที่ยี่สิบห้า เดือนสิบสอง ปีที่สามสิบ
เจ็ดที่กษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์เป็นเชลย
นั้น ในปีที่เอวิลเมโรดักเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน
พระองค์ได้ยกฐานะของกษัตริย์เยโฮยา
คินขึ้นมา แล้วกษัตริย์เอวิลเมโรดักได้นำตัว
กษัตริย์เยโฮยาคินออกมาจากคุก

^{๓๒} กษัตริย์เอวิล เม โรดักพูดกับกษัตริย์เย
โฮยาคินอย่างสุภาพ และให้พระองค์นั่งในที่
สำคัญกว่ากษัตริย์องค์อื่นๆที่อยู่กับพระองค์
ในบาบิโลน

^{๓๓} กษัตริย์เย โฮ ยา คินได้ถอดชุดนักโทษ
ของพระองค์ แล้วได้กินอาหารร่วมกับ
กษัตริย์เอวิลเมโรดักทุกวันตลอดชีวิต

^{๓๔} กษัตริย์เยโฮยาคินก็ได้รับส่วนแบ่งจาก
กษัตริย์บา บิโลนทุกๆ วันตามความจำเป็น
ตลอดชีวิตจนถึงวันตายของพระองค์

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

บทเพลงร้องทุกข์

คำนำ

หนังสือบทเพลงร้องทุกข์นี้ เป็นการรวบรวมบทกวีห้าบทเข้าด้วยกัน บทที่ ๑, ๒ และ ๔ แต่ละบทมียี่สิบสองข้อ แต่ละข้อเรียงตามพยัญชนะยี่สิบสองตัว ในภาษาฮีบรู (เหมือนกับ ก,ข,ข ... ฮ) ในบทที่ ๓ มีทุกสิบหกข้อ คือใช้พยัญชนะหนึ่ง ตัวซ้ำสาม ครั้ง บทที่ ๕ ถึง แม้จะมียี่สิบสองข้อ แต่ก็ไม่ได้เรียงตามพยัญชนะยี่สิบสองตัวในภาษาฮีบรูเหมือนสิบหกบทแรก

หนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่เศร้าที่สุด ในพระ คัมภีร์ พูดถึงเมืองเยรูซาเล็ม และวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกศัตรูของอิสราเอลปล้นและทำลาย แต่ในความเลวร้ายที่เกิดขึ้น หนังสือเล่มนี้ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความ รักของพระเจ้าที่ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา เหมือนในบทที่ ๓:๒๒-๒๓ ที่ว่า “แน่นอน ความรักของพระ ยาร์เวห์ไม่มี วันสิ้น สุดแน่นอน ความเมตตาของพระองค์ไม่มี วันหมด สิ้น ความ รักและความ เมตตาของพระองค์เริ่ม ต้นใหม่ในทุกๆเช้า ความซื่อสัตย์ของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่”

เยรูซาเล็มเศร้าโศกที่ถูกทำลาย

๑ แยกแล้ว แยกแล้ว

๑ เยรูซาเล็ม ครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คน

แต่ตอนนั้นถูกทอดทิ้งให้เดียวดาย ครั้ง หนึ่งเธอเคยเป็นเมืองที่ยิ่ง ใหญ่

ท่ามกลางชนชาติต่างๆ

แต่ตอนนี้ เธอเป็นเหมือนแม่ม่าย เธอเคยเป็นเจ้า หญิงที่สูง ศักดิ์ท่ามกลาง จักรวรรดิทั้งหลาย

แต่ตอนนี้ เธอกลับกลายเป็นทาส

๒ เธอร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นในยาม ค่ำคืน

และหน้าตาบวม

ไม่มีใครปลอบโยนเธอเลย

ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่รักเธอ

เพื่อนๆของเธอต่างก็พากันทรยศเธอ

พวกเขาได้กลายเป็นศัตรูของเธอ

๓ อยู่ ดาร์ทหน ทุกข์เวทนาและถูกกดขี่ข่มเหง อย่างหนัก

และถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

เธออาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆ

แต่ก็ไม่มีความสุขหรือความมั่นคงเลย

คนพวกนั้นที่ไล่ล่าเธอก็ตามเธอทัน

พวกเขาตามเธอมาทันตรงทางแคบ

๔ ถนนต่างๆที่มุ่ง หน้าไปคิ โยน ต่างร้องไห้ คร่ำครวญ

เพราะไม่มีใครเดินทางมาร่วมงานเทศกาล ประดูทั้งหมดของคิ โยน ถูกปล่อยให้กร้าง ว้างเปล่า

พวกนักบวชของเธอคร่ำครวญ

นางสาวทั้งหลายของคิ โยนต่างก็เศร้า โศก เสียใจ

ตัว คิ โยนเองรู้สึกขมขื่นยิ่ง นึกกับเรื่อง ทั้งหมดนี้

๕ พวก ศัตรูของเยรูซาเล็มได้กลายเป็นพวก เจ้านายของเธอ

ศัตรูของเธอก็ได้พักผ่อนอย่างสบายใจ

ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพราะ พระยาร์เวห์ได้ทำให้

เยรูซาเล็มต้องทนทุกข์ทรมาน

เพราะเธอฝ่าฝืนกฎอย่างมากมาย

ลูกเล็กทั้งหลายของเธอได้จากไป

ศัตรูของเธอได้จับพวกเขาไป

๖ สง่า ราศีทั้งหมดของนางสาวคิ โยนหมดไป แล้ว

พวกผู้สูงศักดิ์ของเธอก็เป็นเหมือนกวางที่หา ทွ่งหญ้าไม่เจอ

ดัง นั้นพวก เขาต้องเดินต่อไปอย่างหมด ไร้แรงต่อหน้านักล่าสัตว์

๗ ในช่วงเวลาที่เยรูซาเล็มตกทุกข์ได้ยาก

เธอได้ระลึก ถึงของมีค่าทั้งหลายที่เธอเคย มี ในอดีต

เมื่อคนของเธอตกไปอยู่ในกำมือศัตรู

และไม่มีใครช่วยเธอ

พวกศัตรูของเธอก็มองเธอ

และหัวเราะเยาะที่เธอล้มสลาย

๘ เยรูซาเล็ม ได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่

ดังนั้นเธอจึงกลายเป็นของที่นารีงเกียด

คนเหล่านั้นที่เคยให้เกียรติกับเธอ

เดี๋ยว นี้กลับดู หมิ่นเธอเพราะพวกเขาได้เห็น

เธอเปลือยเปล่า

เธอร้องคร่ำครวญ

และหันจากไปด้วยความอับอายขายหน้า

๙ “ความไม่บริสุทธิ์ของเธอติดอยู่ที่ชุดของเธอ เธอไม่ได้คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ความล้มสลายของเธอเกิดขึ้นอย่างน่าใจหาย และไม่มีใครปลอบโยนเธอ

เธอร้องออกมาว่า “พระยาห์เวห์ ดูความทุกข์ ของฉันสิ

ดูสิ ว่าศัตรูของฉันคุยทับฉันขนาดไหน”

๑๐ ศัตรูของเธอได้ยื่นมือออกมาคว้าสิ่งที่มีค่า ทั้งหมดของเธอไป

ใช่ แล้ว เธอได้เห็นชนชาติอื่น ๆ บุกเข้าไปใน สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเธอ ชนชาติเหล่านี้ เป็นชนชาติที่พระองค์ได้สั่งไว้ ว่า

“ห้ามไม่ให้คนพวกนี้เข้าไปในที่ ประชุมของ เจ้า”

๑๑ คนเยรูซาเล็มทั้งหมดร้องครวญ ครางหา อาหารกัน

พวกเขาได้เอาสิ่งมีค่าของพวกเขาามาแลกกับ อาหาร

เพื่อประทังชีวิตของพวกเขา เธอพูดว่า “พระ ยาห์เวห์เจ้าข้า ดูสิว่า ฉันได้กลายเป็นขอลานไปแล้ว”

๑๒ เฮ้ พวกเจ้า พวกเจ้าที่เดินผ่าน มา มองไปทั่วดูสิ ดูสิว่า มีความเจ็บปวดโหดร้าย เหมือนกับความเจ็บปวดที่ได้เกิดขึ้นกับ ฉัน

เป็นความ เจ็บ ปวดที่พระ ยาห์เวห์ทำให้เกิด ขึ้นกับ ฉันตอนที่พระองค์โกรธ ฉันอย่าง แรง

๑๓ พระองค์ส่งไฟลงมาจากเบื้องบน และทำให้มันลึกเข้าไปในกระดูกของฉัน

พระองค์ได้กางตาข่ายออกเพื่อตักทำฉัน และนำฉันกลับมา

พระองค์ทำให้ฉันกลายเป็นดิน เป็นดิน แดนที่ว่าง เปล่า

และทำให้ฉันป่วยตลอดวัน

๑๔ พวกความบาปนั้นของฉันถูกผูกมัดเข้ากับ แอก

พระองค์ใช้ มือของพระองค์ทอความ บาป เหล่านั้นเข้าด้วยกัน

ความบาปเหล่านั้นได้วางอยู่บนคอของฉัน มันดูเดาอกำลังของฉันไป

พระองค์ทำให้ฉันตกไป อยู่ในกำ มือของคน เหล่านั้นที่ฉันต่อต้านไม่ไหว

๑๕ องค์เจ้าชีวิตได้ทอด ทิ้งนักรบทุก คนของ ฉันที่เคยอยู่ข้างในกำแพงของฉัน

พระองค์ได้เรียกกระดม พลมาต่อ ด้านฉันเพื่อ ทำลายทหารหนุ่มของฉัน

องค์เจ้าชีวิตได้เหยียบ ย่าองุ่นอยู่ในบ่อ องุ่น ซึ่งเป็นของนางสาวยูดาห์

๑๖ ฉันร้องคร่ำครวญเพราะเรื่องเหล่านี้ ดวงตาของฉันมองไปด้วยน้ำตา

ฉันรู้สึกอย่างนี้ เพราะไม่มีใครปลอบใจอยู่ใกล้ ฉัน

ไม่มีใครทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น ลูกๆ ของฉันเป็นเหมือนกับดินแดนที่รกร้าง

เพราะศัตรูของพวกเขาเข้ามายึดชัยเหนือพวกเขา

๑๗ ศิโยนได้ยื่นมือออกมาทั้งสองข้าง แต่ไม่มีใครจะปลอบโยนเธอ

พระ ยาห์เวห์ได้สั่งให้ชนชาติรอบๆ ายา โคบให้ กลายเป็นศัตรูของเขา

เยรูซาเล็มได้กลายเป็นเหมือนสิ่ง ที่ไม่ บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเขา

๑๘ เยรูซาเล็มพูด ว่า “พระ ยาห์เวห์นั้นทำถูก ต้องแล้วที่ลงโทษฉัน

เพราะฉันไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ ฟังให้ตี

ดูความเจ็บปวดของฉันสิ ทั้งคน หนุ่ม สาวของ ฉันถูก จับไปเป็น เชลย หมดแล้ว

๑๙ ฉันได้เรียกคนเหล่านั้นที่รักฉันให้มาช่วย แต่พวกเขาทำให้ฉันผิดหวัง

พวกนักบวชและพวกผู้อาวุโสของฉันได้ตาย ไปในเมือง

ตอนที่พวก เขาออก ไปหาอาหารเพื่อประทัง ชีวิต

๒๐ พระยาห์เวห์เจ้าข้า ดูสิ ฉันกำลังตก ทุกข์ ได้ยาก

ท้องของฉันกำลังปั่นป่วน ใจของฉันแตกสลายอยู่ภายใน

เพราะฉันได้กับฏอย่าง มาก เด็กๆ ถูกฆ่า พันด้วย ดาบอยู่บนท้อง ถนนด้าน

นอก ส่วนในบ้าน ความตายก็รออยู่

๒๑ ผู้คนได้ยืมว่า ฉันกำลังร้อง ให้คร่ำครวญ แต่ไม่มีใครปลอบใจฉัน

ศัตรูของ ฉันทุก คนได้ยื่นถึงความ เจ็บ ปวด ของฉัน

พวกเขาตีใจที่พระองค์ทำอย่างนี้กับฉัน ขอให้พระองค์โปรดในวันแห่งการลงโทษนั้น

เป็นวัน ที่พระองค์ได้ประกาศไว้ให้มา ตกลงบนพวกเขาด้วย

ให้พวกเขาเป็นเหมือนกับฉันด้วยเถิด
 ๒๒ ขอ ให้ความ ชั่วทั้งหมดที่พวก เขาทำ
 ปรากฏอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยเถิด
 และขอ ให้พระองค์ทำกับพวก เขาอย่างร้าย
 แแรง
 เหมือน กับที่พระองค์ทำกับ ฉันอย่างร้าย แแรง
 เพราะสิ่งชั่วช้าทั้งหมดที่ฉันได้ทำไป
 ที่ฉันพูดอย่างนี้ ก็เพราะฉันครวญครางอย่าง
 หนักและจิตใจฉันก็เจ็บป่วย”

พระยาห์เวห์ทำลายเยรูซาเล็ม

๑ แยกแล้ว แยกแล้ว ด้วยความโกรธของ
 ๒ พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทำให้นางสาวติ
 โยเน นำชยะแขยง
 พระองค์ได้โยนศักดิ์ศรีของอิสราเอลจาก
 ท้องฟ้าลงสู่ดิน
 พระองค์ไม่ สนใจที่จะปกป้องเกียรติของที่
 วางเท้าของพระองค์ * ตอน ที่พระองค์
 โกรธ
 ๒ พระ ยาห์เวห์ได้ทำลายที่พัก อาศัยทั้งหมด
 ของยาโคบ
 พระองค์ไม่มีเมตตากับเขาเลย
 ตอนที่พระองค์โกรธ พระองค์ได้ทำลายพวก
 ป้อมปราการของนางสาวยูดาห์
 พระองค์ดึงเธอลงมาจากดิน
 พระองค์ทำให้อาณาจักรของ ยู ดาห์และผู้นำ
 ทิ้งหลายเสื่อมเกียรติไป
 ๓ ตอน ที่พระองค์โกรธ พระองค์ได้ตัดเขา
 สัตว์ของอิสราเอล †
 พระองค์เลิกปกป้องอิสราเอล ‡
 ในขณะที่ข้าศึกกำลังบุกเข้ามาใกล้
 และพระองค์ก็เผายาโคบ
 เหมือนเปลวเพลิงที่เผาผลาญทุกอย่างรอบๆ
 มัน
 ๔ พระองค์เฝ้าค้นรื้อกับว่าเป็นศัตรู
 มือขวาของพระองค์เล็งอย่างไม่ สัน ใหว
 รวกับเป็นปรปักษ์
 พระองค์ฆ่าชายที่หล่อ เหลาของ ยู ดาห์จน
 หมด

พระองค์เทความ โกรธ แค้นของ พระองค์
 เหมือนไฟเข้าไปในเตาที่ของนางสาวติ
 โยเน
 ๕ องค์เจ้าชีวิตเป็นเหมือนศัตรู
 พระองค์กลืนกินอิสราเอล
 พระองค์กลืน กินป้อมปราการทั้งหมดของ
 เธอ
 พระองค์กลืน กินเมืองทั้ง หลายของ เธอที่มี
 กำแพงกัน
 พระองค์ทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญ
 ให้กับนางสาวยูดาห์
 ๖ พระองค์ถอนวิหารของพระองค์เหมือน กับ
 ถอนเพิงในสวน
 พระองค์ทำลายดินที่นัดพบของพระองค์
 พระองค์ทำให้เทศกาลและวันหยุดทาง
 ศาสนาทั้งหลายจบสิ้นไปในเมืองศิโยน
 พระองค์ดูถูกเหยียดหยามทั้งกษัตริย์และ
 นักบวชตอนที่พระองค์โกรธจัด
 ๗ พระยาห์เวห์ทอดทิ้งแท่นบูชาของพระองค์
 พระองค์บอบปัดสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์
 พระองค์มอบกำแพงป้อมปราการของ
 เยรูซาเล็มให้ตกอยู่ในกำมือศัตรู
 พวก ศัตรูต่างให้ ร้องกันในวิหารของพระ
 ยาห์เวห์
 เหมือนกับมิงานเทศกาล
 ๘ พระ ยาห์เวห์ได้ตัดสิ้น ใจทำลายกำแพง
 เมืองของนางสาวติโยเน
 พระองค์ได้วัดดูแล้วว่า จะทำลายถึงแค่ไหน
 พระองค์ไม่ได้หัดมือกลับจากการทำลายมัน
 พระองค์ทำให้ป้อมปราการและกำแพงร้อง
 คร่ำครวญ
 พวกมันทรุดโทรมไปด้วยกัน
 ๙ ประตุ เมืองต่างๆของเยรูซาเล็มทรุดลงใน
 ดิน
 พระองค์ทำลายเหล็กดาบประตุทั้งหลาย จน
 แดกเกละเอียด
 กษัตริย์และผู้ สูง ศักดิ์ทั้ง หลายถูกกวาดต้อน
 ไปเป็นเชลยท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

* ๒:๑ ที่วางเท้าของพระองค์ อาจจะหมายถึง เยรูซาเล็ม วิหาร หรือหีบแห่งคำมั่นสัญญาของ
 พระองค์ก็ได้

† ๒:๓ เขาสัตว์ของอิสราเอล หมายถึง พละกำลังทางทหารของอิสราเอล หรือกษัตริย์ของ
 เขา

‡ ๒:๓ พระองค์เลิกปกป้องอิสราเอล แปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ได้ดึงมือขวาของพระองค์
 จากอิสราเอล”

ไม่เหลือใครเลยที่จะอยู่ให้คำสั่งสอน
แม้แต่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเธอก็ไม่ได้
รับนิมิตจากพระยาห์เวห์

๑๐ พวกผู้อาวุโสของนางสาวคีโยน
ต่างพากันนั่งเจียบบนอยู่กับพื้น
พวกเขาต่างก็โยนฝุ่นลงบนหัวของตน
พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้ากระสอบ
พวกหญิงสาวบริสุทธิ์ของเยรูซาเล็มต่างก้ม
หัวลงถึงพื้นด้วยความเสียใจ

๑๑ ตาของผมมีน้ำตาคลอเบ้า
ท้องไส้ผมปั่นป่วนไปหมดแล้ว
ตับผมทะลักลงสู่ดินแล้ว
เพราะคนของผมถูกทำลาย
ลูกเล็กเด็กแดงก็เป็นลมล้มพับไปบนถนนในเมือง

๑๒ พวกเด็ก ๆ พูดกับแม่ของพวกเขาว่า
“แม่จ๋า อาหารและเครื่องดื่มอยู่ที่ไหน”
พวกเขาเป็นลมล้มพับไปที่ลานเมือง
เหมือนคนบาดเจ็บและตายไปในอ้อมอกของแม่

๑๓ นางสาวเยรูซาเล็ม จะ ให้ผมเปรียบเจ้า
เหมือนกับอะไรดี
จะให้เปรียบเจ้ากับอะไรดี
นางสาวคีโยน จะ ให้ผมเอาเจ้าไปเปรียบกับ
อะไรดี

จะให้ผมปลอบโยนเจ้ายังไงดี
ความหายนะของเจ้านั้นยิ่งใหญ่เหมือนทะเล
ใครจะเยียวยารักษาเจ้าได้

๑๔ พวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเจ้าได้บอกเจ้า
เกี่ยวกับนิมิตที่พวกเขาเห็น
แต่นิมิตพวกนั้นมันไร้สาระและเชื่อไม่ได้
พวกเขาไม่ได้เปิดเผยความผิดบาปของเจ้า
เพื่อเจ้าจะได้คืนสู่สภาพดีเหมือนเดิม
แต่พวกเขา กลับพูดนิมิตจอมปลอมเกี่ยวกับ
เจ้า

เพื่อนำให้เจ้าหลงไป

๑๕ ทุก คนที่เดินผ่านมาทาง นั้นต่างตบมือ
เยาะเจ้า

พวกเขาฉิวปากและส่าย หัวต่อ เจ้า นางสาว
เยรูซาเล็ม

พวกเขาพูดเยาะว่า “นี่ นะ หรือเมืองที่ผู้คน
ต่างพูดกันว่า

เป็นเมืองที่สวยอย่างไม่มีที่ติ
ซึ่งเคยให้ความสุขกับคนทั้งโลก”

๑๖ พวก ศัตรูทั้งหมดของ เจ้าจะเปิดปากกว้าง
หัวเราะเยาะเจ้า

พวกเขาจะฉิวปากและกัดฟันและพูดว่า
“เราได้กลืนกินพวกเขาไปจนหมด
นี่แหละเป็นวันที่พวกเรารอคอย วันนั้นได้มา
ถึงแล้ว

และเราก็ได้เห็นมันกับตาของเราเอง”

๑๗ พระ ยาห์เวห์ได้ทำในสิ่ง ที่พระองค์
วางแผนไว้

พระองค์ได้ทำตามคำขู่ของพระองค์
พระองค์ได้ทำตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

นานมาแล้ว

พระองค์ได้ทำลายมันลงโดยไม่ส่งสาร

พระองค์ทำให้ศัตรูของเจ้าเฉลิมฉลองกัน

พระองค์ได้ทำให้ศัตรูของเจ้าเข้มแข็งขึ้น

๑๘ กำแพงเมืองของนางสาวคีโยน

ร้องเรียกองค์เจ้าชีวิตจากใจของเจ้า

ให้น้ำตาของ เจ้าไหลพรั่ง พรั่งออกมาเหมือน
ลำธาร ทั้งวันทั้งคืน

อย่าได้หยุดร้องเลย

อย่าให้ดวงตาของ เจ้าได้หยุด พักจากการ
ร้องไห้

๑๙ ลูกขึ้นมาร้องตะโกนในยามค่ำคืน

ลูกขึ้นมาร้องตะโกนในทุกช่วงต้นยาม

เทใจของ เจ้าออกมาเหมือนน้ำต่อ หน้าองค์

เจ้าชีวิต

ชู มือของ เจ้าขึ้นต่อพระองค์เพื่อขอชีวิตของ
ลูกๆ เจ้าที่เป็น ลมล้ม พับไปเพราะความ

หิวตามหัวถนนต่างๆ

๒๐ มองดูสิ พระยาห์เวห์ สังเกตดูสิว่า

พระองค์ได้ทำอย่างนี้กับใคร

สมควรแล้ว หรือที่ผู้หญิงจะกินลูกของตัวเอง
ลูกๆ ที่พวกเขาดูแล

สมควรแล้ว หรือที่พวก นักบวชและพวกผู้
พูด แทน พระเจ้าจะถูก ฆ่าในสถาน ที่

ศักดิ์สิทธิ์ขององค์เจ้าชีวิต

๒๑ ทั้งคนหนุ่มและคน แก่นอน คว่าอยู่บนพื้น
กลางถนน

คนสาว ๆ และหนุ่ม ๆ ของผมถูกตาบอดฆ่าฟันล้ม
ลง

พระองค์ฆ่าพวกเขาในวันที่พระองค์โกรธ
พระองค์สังหารพวกเขาอย่างไรก็ตามเมตตา

๒๒ พระองค์เรียกศัตรูจากรอบ ข้างให้มาชม
ขวัญฉันราวกับ ว่าพระองค์เชิญพวก เขา

มางานเลี้ยง

ในวันที่พระยาห์เวห์โกรธนั้น ไม่มีใครหนีพ้น
หรือรอดชีวิตอยู่

ศัตรูของ ฉันได้ทำลายลูกๆที่ฉันเฝ้า
ทะนุถนอมเลี้ยงดูมาจนหมดสิ้น

ความหมายของความทุกข์ยากลำบาก

๑ ผมเป็นคนที่ไม่เห็นความทุกข์ ยาก

๓

ลำบากมามากแล้ว
พระเจ้าตีผมด้วยไม้เท้าของพระองค์

ตอนที่พระองค์โกรธ
๒ พระองค์นำผมและทำให้ผมเดินในความ
มืด ไม่ใช่ความสว่าง

๓ พระองค์ตีผมคนเดียว
ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดวัน

๔ พระองค์ทำให้เนื้อและหนังของ ผม
เหี่ยวแห้งไป

พระองค์หักกระดูกของผม
๕ พระองค์สร้างพวกหอคเลือนที่สำหรับโจมตี

ผม
และโอบล้อมผมด้วยความยากจน และความ
ทุกข์ยาก

๖ พระองค์ทำให้ผมนั่งอยู่ในความมืดมืด
เหมือนกับคนที่ตายไปนานแล้ว

๗ พระองค์สร้างกำแพงล้อมผมไว้ ผมหนีไม่
ได้

และพระองค์เอาโซ่ทองสัมฤทธิ์อันหนัก อึ้ง
ล่ามผมไว้

๘ ถึงแม้ผมได้ร้องให้ช่วย
พระองค์ก็เพิกเฉยต่อคำอธิษฐานของผม

๙ พระองค์กั้นถนนของผมด้วยกำแพงที่สร้าง
จากหินสกัด

พระองค์ทำให้ผมเดินทางต่อไปไม่ได้

๑๐ พระองค์เป็นเหมือนหมี่ที่คอยตะครุบผม
เหมือนสิ่งโตที่คอยข่มโจมตีผม

๑๑ พระองค์ไล่ล่าผมจนออกนอกทางของ ผม
และฉีกผมเป็นชิ้นๆ

พระองค์ปล่อยให้ผมถูกทิ้งอย่างสิ้นหวัง

๑๒ พระองค์ไถ่กู้ฉันในฐานะของพระองค์
และเอาผมเป็นเป้าลูกธนูนั้น

๑๓ พระองค์ยิงผมที่ใต้
ตัวลูกธนูที่เอามาจากแล่งของพระองค์

๑๔ คนของผมหัวเราะเยาะผม
พวกเขาร้องเพลงล้อเลียนผมทั้งวัน

๑๕ พระองค์ทำให้ผมเต็มไปด้วยความขมขื่น
พระองค์ทำให้ผมอิมด้วยน้ำบอระเพ็ดอันขม

๑๖ พระองค์ทำให้ฟันผมพังละเอียดด้วยก้อน
กรวด

พระองค์กระแทบผมจมดิน

๑๗จิตใจผมไม่มีความสุขเลย
ผมลืมนไปแล้วว่า สิ่งที่ดีๆเป็นอย่างไร

๑๘ ผมบอกกับตัว เองว่า “อนาคตและความ
หวังของผมจากพระยาห์เวห์

ได้สูญสิ้นไปหมดแล้ว”

๑๙ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ขอได้ โปรดจดจำถึง
ความทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า

การ เวิร์ธไปมาของข้าพเจ้าและน้ำ บอ ระ
เพ็ดอัน ขมและยา พิษที่ข้าพเจ้าต้องดื่ม

นั้น
๒๐ ผมจำได้ ดีถึงความทุกข์ ยากที่เกิด ขึ้นกับ
ผม

และผมก็หดหู่ใจ
๒๑ แต่ผมระลึกได้ถึงสิ่งหนึ่ง
ทำให้ผมเกิดความหวังขึ้น

๒๒ แน่นอน ความรักของพระยาห์เวห์ไม่มีวัน
สิ้นสุด

แน่นอน ความ เมตตาของพระองค์ไม่มีวัน
หมดสิ้น

๒๓ ความ รักและความ เมตตาของพระองค์
เริ่มต้นใหม่ในทุกๆเช้า

ความซื่อสัตย์ของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่

๒๔จิตใจของ ผมพูดว่า “พระยาห์เวห์เป็นทุก
สิ่งที่ผมต้องการ

ดังนั้นผมจึงมีความหวังในพระองค์”

๒๕ พระยาห์เวห์ดีกับคนที่รอคอยพระองค์
พระยาห์เวห์ดีกับคนที่แสวงหาพระองค์

๒๖ มันเป็นเรื่องที่ดีที่คนจะมีความ หวังและสงบ
ใจ

รอคอยการช่วยกู้จากพระยาห์เวห์

๒๗ มันเป็นเรื่องที่ดีที่คนจะเรียนรู้
ที่จะแบกภาระในวัยหนุ่มสาว

๒๘ เขาควรจะนั่งคนเดียวและอยู่เงียบๆ
เมื่อพระยาห์เวห์วางภาระหนักบนเขา

๒๙ ให้เขาเอาหน้าซบดิน
ไม่แน่อาจจะมีหวัง

๓๐ ให้เขายืนแค้นแก่กับคนที่ตบเขา
ให้เขายอมรับความ อับอายขาย หน้าอย่าง
เต็มที่

๓๑ พระยาห์เวห์จะไม่ทอดทิ้งคนตลอดไป

๓๒ ถ้าพระองค์เป็นผู้ ที่ทำให้เกิดความทุกข์
ยากขึ้น พระองค์ก็จะแสดงความเมตตา
เหมือนกัน

ตามความรักมั่นคงอันเหลือเฟือของพระองค์

๓๓ พระองค์ไม่ชอบทำร้ายใคร
หรือทำให้ใครต้องทุกข์ยากลำบาก

๓๓ เมื่อนักโทษทุกคนในโลกนี้
 ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า
 ๓๔ เมื่อมนุษย์ถูกละเมิดสิทธิ
 ต่อหน้าพระเจ้าผู้ใหญ่งามยิ่งสูงสุด
 ๓๖ เมื่อคดีของคนหนึ่งถูกขัดขวางไม่ได้ รับ
 ความยุติธรรม
 คิดว่าพระยาห์เวห์ไม่เห็นสิ่งเหล่านี้หรือ
 ๓๗ ไม่มีใคร หรือคนที่สามารถพูดแล้วให้มัน
 เป็นไปตามที่เขาพูด
 นอกจากพระยาห์เวห์จะสั่งให้มันเกิดขึ้น
 ๓๘ ทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดีเกิดขึ้นมา
 ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ใหญ่งามยิ่งสูงสุด
 ๓๙ ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่
 ก็ไม่ควรบ่นเมื่อถูกลงโทษเพราะทำบาป
 ๔๐ ให้เราทดสอบและสำรวจถึงการกระทำ
 ของเรา
 แล้วหันกลับไปหาพระยาห์เวห์
 ๔๑ ให้เรายกใจของเราพร้อมกับมือทั้งสองขึ้น
 ต่อพระเจ้าในสวรรค์และพูดว่า
 ๔๒ “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พวก เราได้ทำบาป
 และกบฏต่อพระองค์
 และพระองค์ไม่ได้ให้อภัยพวกเรา
 ๔๓ พระองค์ได้ปกคลุมเราด้วยความ โกรธ
 และไล่ติดตามเรา
 พระองค์ฆ่าเราอย่างไม่ปราณี
 ๔๔ พระองค์เอาเมฆมาปกคลุมพระองค์ไว้
 เพื่อป้องกันไม่ ให้คำอธิษฐานผ่านไปถึง
 พระองค์
 ๔๕ พระองค์ทำให้เราเป็นเหมือน กับเศษ เเดน
 และขยะ
 ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ
 ๔๖ พวกศัตรูของเรา
 พุดหัวเราะเยาะดูถูกพวกเรา
 ๔๗ พวก เราตื่นตระหนกและตกอยู่ในหลุม
 พราง
 อยู่ในความพินาศและถูกทำลาย”
 ๔๘ น้ำตาไหลจากดวงตาของผมหายสาบสูญ
 เพราะคนของผมนั่งจม
 ๔๙ น้ำตาของผมหลอลอย่างไม่มีขาดสาย
 ผมหจะร้องไห้ไม่หยุด
 ๕๐ จนกว่าพระ ยาห์เวห์จะมองลงมาจาก
 สวรรค์
 และเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น
 ๕๑ จิตวิญญาณของผมนเป็นทุกข์ยิ่งนัก
 เพราะผมเห็นว่าเกิดอะไร ขึ้นกับเด็กสาวๆใน
 เมืองผม

๕๒ คน เหล่า นั้นที่เป็นศัตรูกับ ผมโดยไม่มี
 สาเหตุ
 ๕๓ ไล่ล่าผมเหมือนกับนกตัวหนึ่ง
 พวกเขาจะจับชีวิต ผมด้วยการโยนผม
 ลงไปในบ่อ
 และเอาหินขว้างผม
 ๕๔ นำได้ไหลท่วมหัวผม
 ผมหพูดว่า “ชีวิตของผมจบสิ้นแล้ว”
 ๕๕ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเรียกชื่อของ
 พระองค์
 จากหลุมที่ลึกที่สุด
 ๕๖ ขอช่วยฟังเสียง ร้องของข้าพเจ้าด้วย ขอ
 อย่าได้ปิดหูพระองค์
 จากเสียงร้องละห้อยของข้าพเจ้า
 จากเสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้า
 ๕๗ เมื่อข้าพเจ้าเรียก หาพระองค์ ขอ ให้
 พระองค์เข้ามาใกล้ด้วยเถิด
 ขอพระองค์ปลอบว่า “อย่ากลัวเลย”
 ๕๘ องค์เจ้าชีวิต ขอช่วยแก้ต่างให้กับข้าพเจ้า
 ด้วย
 ขอพระองค์ช่วยไถ่ ชีวิตข้าพเจ้าคืน มาด้วย
 เถิด
 ๕๙ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ดูเรื่องที่ข้าพเจ้าผิดต่อ
 ข้าพเจ้าสิ
 ช่วยตัดสินคดีของข้าพเจ้าอย่างยุติธรรมด้วย
 ๖๐ พระองค์ ดูความอาฆาตที่พวก เขามีต่อ
 ข้าพเจ้าสิ
 พระองค์ ดูแผนชั่วทั้ง หลายที่พวก เขามีต่อ
 ข้าพเจ้าสิ
 ๖๑ ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ฟังสิ พวก เขากำลัง
 เยาะเย้ยข้าพเจ้าอยู่
 ฟัง สิ พวก เขากำลังวางแผนชั่ว ร้ายต่อ
 ข้าพเจ้า
 ๖๒ ฟัง สิ พวก ศัตรูของข้าพเจ้าซุบซิบนินทา
 ข้าพเจ้าตลอดทั้งวัน
 ๖๓ ดูสิ ไม่ว่าพวก เขาจะยืนหรือนั่ง
 พวกเขาก็ร้องเพลงหัวเราะเยาะข้าพเจ้า
 ๖๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ช่วยตอบแทนพวกเขา
 ให้สาสมกับสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป
 ๖๕ ขอให้พวกเขาคลุ้มใจ
 และสาปแช่งพวกเขาด้วย
 ๖๖ ขอ ให้พระองค์ไล่ ล่าพวก เขาด้วยความ
 โกรธ
 และทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นไปจากภายใต้
 ฟ้าสวรรค์ของพระยาห์เวห์

เพราะฝ่ามือ หาคความ ช่วย เหลือแต่ก็เสีย
เวลาเปล่า

เราได้แต่มองแล้วมองอีกจากหอคอย หวังว่า
จะมีชนชาติหนึ่งมาช่วย

แต่ก็ไม่มีชนชาติไหนมาช่วยพวกเราเลย

^{๑๘} พวกเขาสะกดรอยพวกเรามา

ตั้ง นน พวก เราก็เลยไม่ กล้าเดินตามถนน
ใหญ่

จุดจบของเราใกล้เข้ามาแล้ว หมดเวลาของ
เราแล้ว

จุดจบของเรามาถึงแล้ว

^{๑๙} คนที่ไล่ ล่าเรานั้นว่องไวยิ่ง กว่าเหยี่ยวใน
ท้องฟ้า

พวกเขาไล่กดเราตามภูเขาดังต่างๆ

พวก เขาซุ่มโจมตีเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง
แล้ง

^{๒๐} กษัตริย์ที่พระ ยาร์เวห์เป็นผู้ แต่ง ตั้งที่เป็น
เหมือนลมหายใจของเรา

ได้ตกลงไปในกับดักของพวกเขา

เราเคยพูดถึงกษัตริย์องค์นี้ว่า

“พวก เราจะอยู่ใต้ร่ม เงาของพระองค์
ท่ามกลางชนชาติต่างๆนี้”

^{๒๑} นางสาวเอโดมที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส
ร้องเพลงและเฉลิมฉลองไปเลยในช่วงนี้

แต่ให้รู้ว่าด้วยแห่งความทุกข์ ยากจะเวียนมา
ถึงเจ้า

เจ้าจะเมาและจะเปลื้อง ผ้ายาว เองให้เปลือย
เปล่า

^{๒๒} นางสาวศิโยนเอ๋ย การลงโทษของเจ้าครบ
ถ้วนแล้ว

พระ ยาร์เวห์จะไม่ ปล่อยให้เจ้าเป็น เซลยอีก
ต่อไป

นางสาวเอ โดมเอ๋ย พระองค์จะลงโทษต่อ
ความผิดของเจ้า

พระองค์จะเปิดโปงความบาปต่างๆของเจ้า

คำอธิษฐานต่อพระยาร์เวห์

^๑ ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขออย่าได้ลืมสิ่งที่
เกิดขึ้นกับพวกเรา

ดูสิ พวกเราต้องอับอายขายหน้าขนาดไหน

^๒ แผ่น ดินของ เราก็ถูกยกไปให้กับคน แปลก
หน้า

บ้านของเราถูกยกไปให้กับคนต่างชาติ

^๓ พวกเราได้กลายเป็นลูกกำพร้าพ่อ

แม่ของพวกเรากลายเป็นหม้าย

^๔ นาก็ต้องซื้อเขาเต็ม

พินก็ต้องซื้อเขาใช้

^๕ เราถูกตามล่ามาติดติด

เราหมดแรงและไม่สามารถหยุดพักได้ *

^๖ เราได้ทำสัญญากับอียิปต์
และกับอัสซีเรีย เพื่อจะได้มีอาหารเลี้ยงปาก
ท้อง

^๗ บรรพบุรุษของเราทำบาปและหายไปแล้ว
แล้วพวก เราต้องมารับ กรรมจากความ ผิด
บาปนั้น

^๘ พวกทาสมีอำนาจเหนือเรา

ไม่มีใครช่วยเราให้พ้นจากเงื้อม มือของพวก
เขา

^๙ เราต้องเสียดชีวิตเพื่อให้ได้อาหารมา

เพราะมีภัยอันตรายถึงตายในทะเลทราย

^{๑๐} ผิวของเราร้อนเหมือนเตาอบ

เรามีไข้สูงเพราะขาดแคลนอาหาร

^{๑๑} พวก ทหารของศัตรูได้ข่มขืนพวก ผู้ หญิง
ของศิโยน

พวก เขาข่มขืนพวกสาวพรหมจรรย์ในเมือง
ต่างๆของยูดาห์

^{๑๒} พวกเชื่อพระ วงศ์ต่างๆก็ถูกแขวนด้วย
ฝีมือของศัตรู

พวกผู้นำอาวุโสไม่ได้รับความเคารพนับถือ

^{๑๓} คนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง

เด็กหนุ่มล้มลุกคลุกคลานเพราะต้องแบกพิน
อันหนักอึ้ง

^{๑๔} พวกผู้นำอาวุโสก็ไม่อยู่ตามประตูเมืองอีก
แล้ว

คนหนุ่มๆก็หยุดเล่นดนตรี

^{๑๕} ความสุขของพวกเราสิ้นสุดลง

การเต้นรำของเราได้เปลี่ยนเป็นการไว้ทุกข์

^{๑๖} มงกุฎได้หล่นลงจากหัวของเรา

มันช่างเลวร้ายจริงๆสำหรับเราเพราะพวกเรา
ได้ทำบาป

^{๑๗} จิตใจของเราก็ป่วยเพราะเรื่องทั้งหมดนี้
ดวงตาของ เราก็มืดบอดไปเพราะเรื่อง
ทั้งหมดนี้

^{๑๘} เด็ยวันนี้ ภูเขาศิโยนได้ถูกทิ้งร้างว่างเปล่า
และฝูงหมาจิ้งจอกมาเดินเล่นพ่านอยู่บนนั้น

* ๕:๕ เราถูกตามล่า ... หยุดพักได้ มีสำเนาแปลกรีกฉบับหนึ่งเขียนว่า “เราถูกบังคับให้แบก
แอกไว้บนคอ เราหมดแรงและพวกเขาไม่ให้เราพัก”

๑๙ พระยาห์เวห์เจ้าข้า แต่พระองค์ครอบ
 ครองตลอดกาล
 บัลลังก์ของพระองค์จะ อยู่สืบไปชั่ว ลุกชั่ว
 หลาน
 ๒๐ ทำไมพระองค์ถึงได้ลี้มเราอยู่อย่างนี้
 ทำไมพระองค์ถึงได้ทอด ทิ้งพวก เรานาน
 ขนาดนี้
 ๒๑ พระยาห์เวห์เจ้าข้า โปรดนำเรากลับมาหา
 พระองค์ด้วย เพื่อว่าเราจะได้กลับมาหา
 พระองค์

โปรดทำให้ชีวิตของ เรากลับไปเป็นเหมือน
 เดิมด้วยเถิด
 ๒๒ หรือพระองค์หมดเยื่อใยกับพวกเราแล้ว
 พระอู่ศไกรรพวกเราอย่างสุดขีดเลย อย่าง
 นนหรือ

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เอเสเคียล

คำนำ

เอเสเคียลเป็นทั้งผู้พูดแทนพระเจ้าและนักบวชด้วย เขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปี ๕๘๗ ก่อน ค.ศ.

เอเสเคียลพูดแทนพระเจ้าในบาบิโลนให้กับเชลยจากยูดาห์ ในขณะที่เยเรมียาห์กำลังพูดแทนพระเจ้าให้กับคนของพระองค์ที่ยังคงอยู่ในยูดาห์

บ่อยครั้งที่เอเสเคียลประกาศพระคำโดยใช้นิมิตต่างๆที่พระเจ้าให้กับเขา หรือเล่นละครที่ตั้งดูความสนใจผู้คน

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้คือ ตลอดทั้งเล่มเอเสเคียลเล่าเรื่องของตัวเอง และเอเสเคียลจะเน้นว่าพระยาห์เวห์อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้น เพราะพระยาห์เวห์ต้องการให้คนของพระองค์รู้ว่า พระองค์คือพระยาห์เวห์

บทที่ ๑-๒๔ พระเจ้าเตือนคนของพระองค์ก่อนที่พระองค์จะลงโทษพวกเขาด้วยการทำลายเมืองเยรูซาเล็ม

บทที่ ๒๕-๓๒ คำเทศนาต่อว่าชนชาติต่างๆ

บทที่ ๓๓-๔๘ พระเจ้าให้ความหวังกับคนของพระองค์หลังจากที่เมืองเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้ว

ความหวังคือพระยาห์เวห์จะทำให้คนยูดาห์และคนอิสราเอลกลับมามีสภาพดีเหมือนเดิม พระยาห์เวห์จะมาสถิตอยู่ที่วิหารใหม่ในเมืองเยรูซาเล็ม และดินแดนจะถูกแบ่งให้กับเผ่าต่างๆของอิสราเอลด้วย

คำนำ

^{๑-๓}ในวันที่ห้า เดือนสี่ ปีที่สามสิบ^{*} ในขณะที่ผมเอเสเคียล ลูกชายของบุซซีอยู่กับพวกที่ถูกเนรเทศ[†]ที่ข้างคลองเคบาร์ในบาบิโลน สวรรค์ได้เปิดออกและผมได้เห็นนิมิตของพระเจ้า

ในวันที่ห้าของเดือนนั้น ซึ่งเป็นปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลน คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงนักบวชเอเสเคียล ที่อยู่ข้างคลองเคบาร์ในแผ่นดินของชาวบาบิโลน มือของพระยาห์เวห์วางอยู่บนตัวเขาที่นั่น

รถม้าที่มีบัลลังก์ของพระเจ้าตั้งอยู่

^๔ผมมองไป เห็นพายุพร้อมกับลมแรงมาก กำลังมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ๆที่มีแสงส่องสว่าง จักรอบๆเมฆนั้น และมีไฟแลบออกมา ตรงกลางของไฟนั้น มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหมือนเหล็กที่ร้อนระอุ[‡]ที่ใจกลางไฟนั้น ดูเหมือนมีสิ่งมีชีวิตสี่เท้าอยู่ที่นั่น พวกเขา มีรูปร่างเหมือนคน^๖ แต่ละท่านมีใบหน้าสี่หน้าและมีปีกสี่ปีก^๗ ขาของพวกเขาเหยียดตรง ฝ่าเท้าของพวกเขาเหมือนปีกเท้าของลูกวัว และตัวพวกเขาเป็นประกายเหมือนทองสัมฤทธิ์ที่ได้รับการขัดเงา^๘ ที่ใต้ปีกของพวกเขาทั้งสองข้าง มีมือของคนอยู่ด้วย พวกเขาทั้งสองแต่ละท่านมีหลายหน้าหลายปีก^๙ ปีกของพวกเขาแตะกัน เวลาเคลื่อนไหว พวกเขาไม่หันไปหันมา ได้แต่มุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างเดียว

^{๑๐} ใบหน้าของแต่ละท่านเป็นอย่างนี้คือ ด้านหน้าเป็นหน้าของคน ด้านขวาเป็นหน้าสิงโต ด้านซ้ายเป็นหน้าของวัวตัวผู้ และด้านหลังเป็นหน้าของนกอินทรี^{๑๑} ใบหน้าทั้งหลายของพวกเขาเป็นอย่างนั้น ปีกของพวกเขากางขึ้นข้างบน มีสองปีกที่แตะกับปีกของอีกท่านที่อยู่ติดกันในแต่ละด้าน ส่วนอีก

* ๑:๑-๓ ปีที่สามสิบ เราไม่แน่ใจว่าปีที่สามสิบนี้กำลังพูดถึงอะไร ไม่แน่อาจจะเป็นอายุของเอเสเคียล แต่คงจะเป็นปีที่ห้า ที่พวกชาวยิวเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลน ซึ่งจะตรงกับहारวอน ของปี ๕๘๗ ก่อน ค.ศ. (พ.ศ. ๕๐)

† ๑:๑-๓ เนรเทศ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนได้จับชาวยิวมากมายไปจากยูดาห์ไปเป็นเชลยในบาบิโลน

‡ ๑:๔ เหล็กที่ร้อนระอุ ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรู ไม่ชัดเจน อาจหมายถึง “ทองแดงที่ละลาย” หรือ “อาฬน”

สองปีกที่เหลือปกคลุมร่างกายไว้ ^{๑๒} แต่ละ
 ทานมุ่งไปด้านหน้า ไม่ว่าพระวิญญูณจะนำ
 ไปทางไหน พวกเขาก็ไปทางนั้น โดยไม่หัน
 ซ้ายหัน ขวา ^{๑๓} ตรงใจกลางของสิ่งมีชีวิต
 เหล่านี้ มีสิ่งที่ดูเหมือนพวกถ่านไฟที่ร้อนแรง
 เหมือนคบเพลิงที่เคลื่อนไปมาในท่ามกลาง
 สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ ไฟนี้สว่างจ้าและมีสายฟ้า
 แลบอกมาจากไฟนี้ ^{๑๔} สิ่งมีชีวิตทั้งสี่นี้พุ่ง
 ไปมาเหมือนสายฟ้าแลบแปลบปลาบ

^{๑๕} เมื่อผมมองดูสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ผม
 สังเกตเห็นว่าพวกที่มีสี่ หน้านี้แต่ละท่านมี
 วงล้ออันหนึ่งอยู่ข้างๆ วงล้อทั้งสี่นี้แต่ละอยู่
 บนพื้น ^{๑๖} ล้อทั้งสี่มีลักษณะเหมือนกันหมด
 แกววาวเป็นประกายเหมือนกับเพชร
 เหลืองสด มีสิ่งที่ดูเหมือนวงล้ออีกวงซ้อนอยู่
 ในวงล้อเหล่านั้น ^{๑๗} เมื่อพวกล้อนี้มุ่งไปข้าง
 หน้า มันสามารถหันไปทางไหนก็ได้ทั้งสี่ทิศ
 แต่พอมันเคลื่อนที่มันจะเปลี่ยนทิศทางไม่ได้

^{๑๘} ขอบล้อนั้นสูงและดูน่ากลัว ที่ขอบล้อ
 ทั้งสี่มีดวงตาล้อมรอบอยู่เต็มไปหมด
^{๑๙} เมื่อสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เคลื่อนที่ ล้อที่ติด
 อยู่ข้างๆพวกเขาก็จะเคลื่อนไปด้วย

เมื่อพวกเขาลอยขึ้นจากพื้น ล้อพวกนี้จะ
 ลอยขึ้นไปด้วย ^{๒๐} พวก เขาจะไปตามที่พระ วิญญูณจะ
 พาไป และล้อพวกนี้จะตามไปด้วย เพราะ
 วิญญูณของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ อยู่ในล้อพวก
 นั้น ^{๒๑} ดั่งนั้นเมื่อพวกเขาเคลื่อนที่ ล้อจะ
 เคลื่อนไปด้วย เมื่อพวกเขาหยุด ล้อทั้งหมด
 จะหยุดด้วย และเมื่อล้อพวกนี้ลอยขึ้น
 จากพื้น พวกเขาก็จะลอยขึ้นไปกับล้อด้วย
 เพราะวิญญูณของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ อยู่ใน
 ล้อพวกนั้น

^{๒๒} เหนือหัวของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นขึ้นไป
 มีโดม ที่ส่องสว่างอย่างน่าตะลึง มันเหมือน
 แก้วเจียรไน ^{๒๓} ภายใต้โดมนั้น ปีกสองข้าง
 ของพวกเขากางออกชนกัน และอีกสองปีกที่
 เหลือปกคลุมร่างของพวกเขาอยู่

^{๒๔} เมื่อสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เคลื่อนที่ ผมได้ยิน
 เสียงปีกของพวกเขาเหมือนกับเสียงดังสนั่น
 ของน้ำที่เขี้ยวกราก เหมือนกับเสียงของ
 พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ [†] เหมือนกับเสียงสับสน

วุ่นวายในกองทัพ เมื่อพวกเขาหยุดอยู่กับที่
 พวกเขาก็หุบปีกลง

^{๒๕} ในขณะที่พวก เขาหุบปีกลงอยู่นั้น ก็มี
 เสียงดังมาจากโดมที่อยู่เหนือหัวพวก เขา
^{๒๖} มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนบอลลังก์ตั้งอยู่บนโดม
 นั้น บอลลังก์นั้นสี ฟ้าเหมือนพลอยไพฑูริย์
 และมีผู้หนึ่ง ที่ดูเหมือนมนุษย์นั่งอยู่บน
 บอลลังก์นั้น ^{๒๗} ผมมองดูชายผู้นั้น และเห็นว่า
 ตั้งแต่เอวขึ้นไปเป็นเหมือนเหล็กที่กำลังร้อน
 ระอุ เหมือนกับมีไฟอยู่ล้อมรอบ และตั้งแต่
 เอวลงมา ดูเหมือนกับไฟและมีรัศมีส่องล้อม
 รอบตัวเขาอยู่ ^{๒๘} แสงสว่างที่ส่องอยู่ล้อมรอบ
 ตัว เขานั้นดูเหมือนสายรุ้งในหมู่ เมฆในวัน
 ฝนตก มันดูเหมือนกับลักษณะของรัศมีของ
 พระยาห์เวห์ เมื่อผมเห็นอย่างนั้น ผมซบ
 หน้าลงกับพื้น แล้วผมได้ยินเสียงหนึ่งพูดกับ
 ผม

**พระยาห์เวห์เรียกเอเสเคียล
 มาพูดกับชนชาติที่ชอบกบฏ**

๑ พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์
 ยืนขึ้นมา เราจะพูดกับเจ้า”

^๒ เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น พระ วิญญูณ
 ได้เข้ามาในตัวผมและพยุงผมให้ยืนขึ้น และ
 ผมก็ฟังพระองค์พูด ^๓ พระองค์พูดว่า “เจ้าลูก
 มนุษย์ เรากำลังจะส่งเจ้าไปหาชาวอิสราเอล
 ซึ่งเป็นชนชาติที่ชอบกบฏ พวก เขากบฏต่อ
 เรา พวกเขากบฏบรพบุรุษของพวกเขาได้ต่อ
 ด้านเรามาจนถึงวันนี้

^๔ ประชาชนที่เราจะส่งเจ้าไปหา นั้น เป็น
 พวกที่หัวแข็งและดื้อดึง ให้พูดกับพวกเขาว่า
 ‘พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้’

^๕ และไม่ว่าพวก เขาจะฟังหรือไม่ ฟังเจ้า
 ก็ตาม (พวก เขาเป็นบ้านที่ชอบกบฏ) อย่าง
 น้อยพวก เขาจะรู้ว่ามิใช่ผู้พูด แทน พระเจ้าคน
 หนึ่ง อยู่ท่ามกลางพวกเขา

^๖ เจ้าลูกมนุษย์ ไม่ ต้องกลัวพวก เขาหรือ
 สิ่งที่พวก เขาพูด ถึง แม้จะมีผู้ไม่หมาม
 และหม้ายที่แหลมคมอยู่รอบๆตัวเจ้า และเจ้า
 ต้องอยู่ท่ามกลางแมงป่องมากมาย อย่างกลัว
 คำพูดของพวกเขา เขาหรือหวาด กลัวต่อสีหน้า
 ของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบ

* ๑:๒๒ โดม ภาษาฮีบรูคำนี้เหมือนกับคำที่ใช้ใน ปฐมกาล ๑:๖-๗ เพื่อบรรยายถึงแผ่นโค้งของ
 ท้องฟ้า เหมือนขามที่คว่ำไว้

† ๑:๒๔ พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ในภาษาฮีบรูเรียก เอลชัดตาย แต่ความหมายยังไม่แน่นอน

กบฏ^๗ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังก็ตาม (เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบกบฏ) เจ้าจะต้องบอกพวกเขาถึงสิ่งที่เราพูดทั้งหมด^๘ส่วนเจ้า ลูกมนุษย์ เจ้าจะต้องฟังสิ่งที่เราพูดกับเจ้า อย่างกบฏเหมือนกับบ้านที่ชอบกบฏนั้น อ้าปากของเจ้าและกินสิ่งที่เราให้กับเจ้า”

^๙แล้วผมก็มองเห็นมือหนึ่งยื่นมาที่ผม ในมือนั้นมีหนังสือม้วนกระดาษอยู่ม้วนหนึ่ง^{๑๐} พระองค์ได้คลี่มันออกมาต่อหน้าผม ทั้งสองหน้าของมัน มีคำพูดแห่งการคร่ำครวญ ความอาลัยและความเศร้าโศก เขียนอยู่บนนั้น

^{๑๑}พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ **๓** กินสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เจ้า กินกระดาษม้วนนี้ซะ และให้ไปพูดเรื่องนี้กับครอบครัวของชาวอิสราเอล”

^{๑๒}ดังนั้นผมจึงอ้าปาก และพระองค์ใส่ม้วนกระดาษนั้นเข้าในปากของผม^{๑๓}แล้วพระองค์พูดว่า “เจ้าลูกมนุษย์ กินม้วนกระดาษที่เราให้กับเจ้า และให้กระเพาะของเจ้าเต็มอิมด้วยมัน”

ผมจึงกินมัน และมันก็มีรสหวานเหมือนน้ำเชื่อมผลไม้

^{๑๔}แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ตอนนี้นำไปหาครอบครัวของชาวอิสราเอล และเอาคำพูดต่างๆของเราไปเล่าให้กับพวกเขาฟัง

^{๑๕}เราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาพวกเขาที่พูดภาษาที่เจ้าฟังไม่รู้เรื่องหรือพูดภาษาที่ยากๆ แต่เราส่งเจ้าไปหาครอบครัวของชาวอิสราเอล

^{๑๖}เราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาคนจำนวนมากมายที่พูดภาษาที่เจ้าไม่รู้เรื่อง หรือคนที่พูดภาษายากๆที่เจ้าไม่เข้าใจ อันที่จริง ถ้าเราส่งเจ้าไปหาคนพวกนั้น พวกเขาก็คงจะฟังเจ้า

^{๑๗}แต่ครอบครัวของชาวอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะพวกเขาไม่ยอมฟังเรา คนพวกนี้หัวแข็งและดื้อดึง^{๑๘}คอยดูนะ เราจะทำให้เจ้าหัวแข็งเพื่อชนกับคนพวกนั้น และดื้อดึง

พอๆกับคนพวกนั้น^{๑๙}เราจะทำให้หัวของเจ้าเหมือนกับเพชร แข็งยิ่งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างกลัวพวกเขา หรือหวาดกลัวต่อสีหน้าพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบกบฏ”

^{๒๐}แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ฟังให้ดีและจำใส่ใจทุกคำพูดที่เราพูดกับเจ้า^{๒๑}ตอนนี้ให้เจ้าไปหาคนของเจ้าที่ถูกเนรเทศพวกนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังเจ้าก็ตาม ให้พูดกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้’”

^{๒๒}แล้วพระ วิญญาณก็ได้ยกตัวผมขึ้น และเมื่อรัศมีของพระ ยาห์เวห์ลอยขึ้นมาจากสถานที่อยู่ของรัศมีนั้น ผมได้ยินเสียงดังกึกก้องด้านหลังผม^{๒๓}มันเป็นเสียงที่เกิดจากปีกที่เสียดสีกันของสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และเสียงของล้อทั้งสี่ที่อยู่ข้างพวกเขาดังกึกก้องมาก^{๒๔}แล้วพระ วิญญาณได้ยกผมขึ้นและพาผมไป ผมไปด้วยความขมขื่นและโกรธจัด และมีอันทรนงพลังของพระ ยาห์เวห์ผลึกผมไป^{๒๕}ผมได้มาถึงชาวอิสราเอลที่ถูกเนรเทศมาอยู่ที่เท ล อา บิบ ใกล้กับคลองขุดเค บารู พวกเขาคายอยู่ที่นั่น และผมได้อยู่ที่นั่นกับพวกเขา ผมนั่งตะลึงงันพูดอะไรไม่ออกอยู่ถึงเจ็ดวัน

^{๒๖}หลังจากเจ็ดวันแล้ว ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า^{๒๗}“เจ้าลูกมนุษย์ เราได้ตั้งให้เจ้าเป็นยามเฝ้า ดู ครอบครัวอิสราเอล ดังนั้นเมื่อไหร่ก็ตามที่เจ้าได้ยินคำพูดจากปากของเรา เจ้าจะต้องไปเตือนพวกเขาให้กับเรา^{๒๘}ถ้าเราพูดกับคนชั่วคนหนึ่งว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ๆ’ แล้วเจ้าไม่เตือนเขาหรือพูดให้เขากลับใจเลิกทำชั่ว เพื่อช่วยชีวิตเขา คนชั่วคนนั้นก็จะตายเพราะบาปของเขา และเราจะถือว่าเจ้าต้องรับผิดชอบต่อการตายนั้น

^{๒๙}แต่ถ้าเจ้าได้เตือนคนชั่วคนนั้น แล้วเขาไม่ยอมกลับใจเลิกทำชั่ว เขาก็จะตายเพราะบาปของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของตัวเจ้าเองไว้

* ๓:๑๒ *เมื่อรัศมีของ ... ของรัศมีนั้น* ประโยคนี้คงจะเป็นสำเนาต้นฉบับเดิม แต่สำเนาฮีบรูชุดหลังเขียนว่า “ขอให้รัศมีของพระยาห์เวห์ได้รับการสรรเสริญจากสถานที่ของพระองค์”

† ๓:๑๕ *เทลอาบิบ* เป็นสถานที่ที่อยู่นอกเขตของอิสราเอล พวกเราไม่แน่ใจว่าที่ตั้งที่แน่นอนของมันเป็นอยู่ที่ใด ชื่อนี้มีความหมายว่า “เนินเขาน้ำพุ” ไม่ใช่เมืองเทลอาบิบในปัจจุบันนี้

‡ ๓:๑๗ *ยามเฝ้าดู* ยามพวกนี้มีหน้าที่ยืนอยู่บนกำแพงเมือง คอยดูว่ามีศัตรูมากหรือเปล่านั้น หรือ มีเหตุร้าย หรือ ไฟไหม้ในเมืองหรือเปล่านั้น แล้วเป่าแตรเตือนให้ทุกคนรู้

๒๐ ถ้าคนคิดหนึ่งหันจากการทำดีไปทำชั่ว แทน เราจะวางอุปสรรคไว้ตรงหน้าเขา เพื่อให้เขาสะดุดล้ม แล้วเขาจะตาย เขาจะตาย เพราะบาปของเขา เพราะเจ้าไม่ได้เตือนเขา เราจะมองข้ามสิ่งดีที่เขาเคยทำนั้น อย่างนี้เรารู้ว่าเจ้าจะต้องรับ ผิด ชอบต่อการตายของเขา

๒๑ แต่ถ้าเจ้าเตือนคนที่ทำผิดคนนั้นไม่ทำให้ทำบาป แล้วเขาก็ไม่ได้ทำบาป เขาก็จะมีชีวิตแน่ เพราะเขาฟังคำเตือนของเจ้า และเจ้าก็จะได้ช่วยชีวิตของตัวเองด้วย”

๒๒ มีเอฮันทรังพลิงของพระ ยาร์เวห์ได้มาอยู่บนตัวผมที่นั่น พระองค์พูดกับผมว่า “ลุกขึ้นมา แล้วไปที่หุบเขานั้น แล้วเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น”

๒๓ ผมจึงลุก ขึ้นและออกไปที่หุบเขานั้น รัศมีของพระยาร์เวห์อยู่ที่นั่น ซึ่งเหมือนกับรัศมีที่ผมเห็นข้างคลอง ขุดเค บาร์ ผมก้มหน้าลงกับดิน

๒๔ พระ วิญญาณได้เข้าในตัว ผม และพยางค์ผมขึ้น พระองค์พูดกับผมว่า “ไปขังตัวเองในบ้านของเจ้าซะ” ๒๕ เจ้าลูกมนุษย์ พวกเขาจะเอาเชือกมามัด เจ้าไม่ให้เจ้าออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชน

๒๖ เราจะทำให้ลิ้นของ เจ้าติดกับเพดานปาก เพื่อเจ้าจะได้เสียบและไม่สามารถต่อว่าพวกเขาได้ ถึงแม่พวกเขาจะเป็นครอบครัวที่ชอบกบฏ ๒๗ แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะเปิดปากของ เจ้าและเจ้าจะได้พูดกับพวกเขา “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด” ใครอยากฟังก็ฟังเถอะ ใครไม่อยากฟังก็ไม่ต้องฟัง เพราะพวก เขาเป็นบ้านที่ชอบกบฏอยู่แล้ว

จากละครตอนศัตรูปิดล้อมเยรูซาเล็ม

๑ ตอน นี้ เจ้าลูก มนุษย์ เอาดินเหนียวมาหนึ่งแผ่น วางไว้ตรงหน้าเจ้า แล้วให้วาด รูปเมืองเยรูซาเล็มลงบนดินเหนียวแผ่น นั้น ๒ แล้วให้เจ้าทำตัวเป็นศัตรูปิด ล้อมเมืองนั้น ให้เจ้าสร้างเนิน ดินสำหรับปืนขึ้นบนกำแพงและล้อม รอบเมืองนั้นไว้ ให้ตั้งค่ายต่างๆล้อม รอบเมืองไว้ และวางท่อน

ไม้สำหรับทะเลวงกำแพงไว้รอบๆ ๓ แล้วตั้งกระทะเหล็กบนไว้ระหว่างเจ้ากับเมือง ทำเหมือนกับเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับเมืองและให้เจ้าหัน หน้าเข้าหาเมืองนั้น ให้เจ้าล้อมและเข้าโจมตีเมืองนั้น นี่จะเป็นตัวอย่างตักเตือนครอบครัวอิสราเอล

๔ ต่อจาก นั้นเจ้าต้องนอนตะแคงซ้าย เพื่อแสดงว่าเจ้ากำลังแบกรับความผิด บาปของชาวอิสราเอลอยู่ เจ้าจะต้องแบกรับความผิดบาปเท่ากับจำนวนวันที่เจ้านอนตะแคงซ้ายนั้น ๕ เจ้าจะต้องแบกรับความผิด บาปของอิสราเอลเป็นเวลาสาม ร้อยเก้าสิบวัน นี่คือจำนวนวันที่เราได้กำหนดให้เจ้านอน และอิสราเอลจะต้องได้ รับโทษตามนั้น คือหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี

๖ ต่อจาก นั้นให้เจ้านอนตะแคงขวาอีกสี่สิบวัน ครัง นี้เจ้าจะต้องแบกรับบาปของชาวยูดาที่อยู่สี่สิบวัน นี่คือจำนวนวันที่เราได้กำหนดให้เจ้านอน ยูดาจะต้องได้ รับโทษตามนั้น คือหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี

๗ คราว นี้ให้ม้วนเชือกขึ้น แล้วหันหน้าของ เจ้าไปทางเมืองเยรูซาเล็มที่ถูกปิด ล้อมอยู่นั้น และพูดแทนเราต่อด้านเมืองนั้น “เราจะเอาพวกเชือกมัด เจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะไม่สามารถพลิกตัวไปอีกด้านหนึ่งได้ จนกว่าเจ้าจะโจมตีเมืองเสร็จ

๘ ให้เจ้าเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่ว ถั่วแดง ลูกเดือยและข้าวส แปลด์ ๙ผสมพวกมันเข้าด้วยกันแล้วเก็บไว้ในไห เอาพวกนี้มาดเป็นแป้ง แล้วเอาแป้งเหล่านี้มาทำขนมปังสำหรับตัว เจ้า เจ้าจะกินแต่ขนมปังนี้เท่านั้น ในระหว่างสาม ร้อยเก้าสิบวันที่เจ้านอนตะแคงอยู่ ๑๐ ในแต่ละวันเจ้าจะใช้แป้งทำขนมปังได้แค่สอง ร้อยสามสิบกรัมเท่านั้น และให้กินมันทั้ง วันตามเวลาที่กำหนด ๑๑ และเจ้าก็ดื่มน้ำได้แค่ประมาณครึ่งลิตรกว่าๆ ๑๒ต่อวันเท่านั้น และให้ดื่มมันทั้ง วันตามเวลาที่กำหนด ๑๒ ให้เจ้าเอาแป้งนั้นมาอบและกินมันเหมือนกับขนมปังจากแป้งบาร์เลย์ ให้เจ้าอบมันทุก วัน โดยใช้ขี้คนเป็นเชื้อเพลิง และเจ้าต้องกินขนมปังนี้ต่อ หน้าต่อตาประชาชนอิสราเอล” ๑๓พระ

*๔:๕ สามร้อยเก้าสิบวัน สำเนาแปลกรีกโบราณใช้ ๑๙๐ วัน

†๔:๙ ข้าวส แปลด์ เมล็ดข้าวที่คล้ายกับข้าวสาลี

‡๔:๑๑ ครึ่งลิตรกว่าๆ หรือ เท่ากับ ๐.๖ ลิตร หรือในภาษาฮีบรู คือ ๐.๑๗ อิน

ยาร์เวห์พูดว่า “สิ่ง นี้จะแสดงให้เห็นว่า ครอบครัวของอิสราเอลจะกินอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ ที่ท่ามกลางชนชาติต่างๆที่เราจะขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่นั้น”

๑๔ แล้วผมก็พูดว่า “พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า อย่าทำอย่างนี้เลย ข้าพเจ้าไม่เคยทำตัวให้ไม่บริสุทธิ์มาก่อนเลย ตั้งแต่เด็กจนถึงเดี๋ยว นี้ ข้าพเจ้าไม่เคยกินเนื้อสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์ป่าฉีกกินมาก่อน เนื้อที่ไม่บริสุทธิ์ไม่เคยผ่านเข้าปากข้าพเจ้ามาก่อนเลย”

๑๕ พระองค์พูดว่า “ดีมาก เราจะยอมให้เจ้า ออบซนมบั้งของเจ้าด้วยชีวิตแทนชีวิตคน”

๑๖ แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้า ลูกมนุษย์ เราจะทำให้เมืองเยรูซาเล็ม ขาดแคลนเสบียงขนมปัง ประชาชนจะกินขนมปังที่ได้ รับประทานมาด้วยความกังวล และจะดื่มน้ำที่ได้รับปันส่วนมาอย่างสิ้นหวัง

๑๗ เพราะจะขาดแคลนขนมปังและน้ำ พวกเขาแต่ละคนจะตกใจกลัว และร่างกายจะซูบ ผอมลงเพราะโทษที่พวกเขากำลังรับอยู่นั้น

ฉากละครตอนจุดจบของชาวเยรูซาเล็ม

๕ ^๑ตอนนี้ เจ้าลูก มนุษย์ ให้เจ้าเอาดาบคมๆมาตามหนึ่ง ให้ใช้มันเหมือนมีดโกนของช่างตัดผม โกนผมบนหัวของเจ้า และโกนหนวดของ เจ้า แล้วเอาผมของ เจ้า ไปชั่งบนตรา ชั่ง แบ่งผมออกเป็นสามส่วน เท่าๆกัน ^๒เมื่อจำนวนวันที่เจ้าปิด ล้อมเมืองนั้นครบ ถ้วนแล้ว ให้เอาผมส่วนแรกมาเผาในเมือง จาก นั้นให้เอาดาบมาหั่นผมส่วนที่สองเป็นชิ้น เล็กชิ้น น้อย ไปรยไปรอบๆเมือง และให้เอาผมส่วนที่ สามโยนขึ้นไปในอากาศ ให้ลอยไปตามลม นี่หมายความว่าเราจะชักดาบออกมาไล่พวก มันไปอยู่แดน ไกล ^๓แต่ให้เจ้าหยิบผมมาไม่กี่เส้น แล้วเอามาผูกไว้ที่ขอบชายเสื้อคลุมของ เจ้า ^๔และให้หยิบ ผมมาอีกนิด หนึ่ง เอามาขว้างเข้าไปเผาในกอง

ไฟ นี่หมายถึงไฟจะเริ่มจากที่นั่น และลามไปถึงครอบครัวทั้งหมดของชาวอิสราเอล” †

๕ พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่าง นี้ว่า “นี่คือเมืองเยรูซาเล็ม เราได้ตั้งเธอไว้ตรงกลางของชนชาติต่างๆมีประเทศต่างๆล้อมรอบเธออยู่ ^๖เยรูซาเล็มกบฏต่อกฎและข้อบังคับต่างๆของเรา และกลายเป็นชั่ว ร้าย มากยิ่ง กว่าชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อม รอบเธอ เธอถึงกฎต่างๆของเรา และยังไม่ทำตามข้อ บังคับทั้งหลายของเรา”

๗ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เจ้ากบฏหยิ่ง กว่าชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆเจ้า เจ้าไม่ ยอมทำตามข้อ บังคับหรือรักษากฎทั้งหลายของเรา แม้แต่สิ่งที่ชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆเจ้าบอกว่ามีผิด เจ้ายังทำเลย”

๘ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราเองนี่แหละจะต่อ ด้านเจ้า และเราจะลงโทษเจ้าต่อ หน้าต่อตาชนชาติเหล่า นั้น ^๙เป็นเพราะพวกรูป เคารพที่นำ รังเกียดเหล่านั้นของ เจ้า เราจึงจะทำกับเจ้าอย่างที่เราไม่เคยทำมาก่อน และเราก็คจะไม่มีวันทำอย่างนี้ อีก ^{๑๐}ดังนั้น คนในเยรูซาเล็มจะอดอยาก

มาก จนถึงขั้นพ้อ แม้จะกินลูกๆของตัวเอง และลูกๆจะกินพ่อแม่ของพวกเขาด้วย เราจะลงโทษเจ้าในหลายๆแบบ และจะทำให้ผู้รอดชีวิตกระจัดกระจายไปทุกทิศทาง”

๑๑ พระ ยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาด นั้นเลยว่าจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าได้ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราแปด เปื้อน เพราะพวกการกระทำที่น่าขยะแขยงของ เจ้า เรา จะไม่มีความเมตตากรุณากับเจ้า เราจะไม่สงสารเจ้า และเราจะตัด เจ้าเหมือนตัดหญ้า ^{๑๒}คนของเจ้า หนึ่งในสามจะตายในตัวเมืองด้วยโรค ระบาดหรืออดอยากตาย อีกหนึ่งใน สามจะล้ม ลงด้วยคมดาบที่นอกกำแพงเมืองของเจ้า และอีกหนึ่งใน สาม เราจะทำให้กระจัดกระจายไปตามลม และเราจะชัก

*๕:๑๓ *อาหารที่ไม่บริสุทธิ์* คือขนมปังที่ถูกของที่ไม่บริสุทธิ์ ถ้าคนกินขนมปังนี้แล้ว คนผู้นั้นจะไม่สามารถเข้าไปในวิหารเพื่อนมัสการพระเจ้า ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ บทที่ ๑๑-๑๕

†๕:๒ *เมื่อจำนวนวัน ... ครบถ้วนแล้ว* ดูเอเสเคียล บทที่ ๕:๘

‡๕:๔ *ครอบครัวทั้งหมดของชาวอิสราเอล* ข้อความนี้ น่าจะหมายถึงลิบเฝ้าที่อยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล

ดูบาของเราออกมาไล่ล่าพวกเขา ^{๑๓}ถึงตอนนั้น ความโกรธแค้นของเราก็จะระบายออกมา เราจะระบายความแค้นกรวดของเราใส่พวกเขาจนหมดสิ้น เมื่อเราได้แสดงความเดือดดาลของเรากับพวกเขาแล้ว พวกเขาจะรู้ว่า เรา ยาร์เวห์ได้พูดไปด้วยความรู้สึกอย่างแรงกล้า” *

^{๑๔}“เยรูซาเล็ม เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นกองซากปรักหักพัง ชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบเจ้าและคนที่เดินผ่านเจ้าไป จะหัวเราะเยาะเจ้า ^{๑๕}เมื่อเราลงโทษเจ้าด้วยความโกรธและความเดือดดาล และด้วยการต่อว่าอย่างเจ็บแสบ พวกเขาจะหัวเราะเยาะเจ้าและสบประมาทเจ้า และพวกเจ้าก็จะเป็นบทเรียนให้กับพวกเขา และเป็นสิ่งที่น่าสยดสยองในสายตาของชนชาติอื่น ๆ รอบตัวเจ้า เรา ยาร์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว ^{๑๖}เมื่อเรายิงลูกธนูแห่งความมอดอยากที่ถึงตายและการทำลายล้าง เราจะยังไปเพื่อทำลายเจ้า เราจะนำความมอดอยากอย่างหนักมาสู่เจ้า และจะตัดทางจัดส่งเสบียงอาหารของเจ้า ^{๑๗}เราจะส่งความมอดอยากและพวกสัตว์ป่าที่ดุร้ายมาให้เจ้า และพวกมันจะเอาลูกหลานของเจ้าไป ในเมืองจะมีโรคระบาดและการฆ่าฟันกัน เราจะนำดาบมาต่อสู้อเจ้า เรา ยาร์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

๖ ^๑แล้วคำพูดของพระ ยาร์เวห์ มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูก มนุษย์ ให้หันหน้าไปที่เทือกเขาของอิสราเอล ให้พูดแทนเราต่อต่าพวกเขาฉันว่า

^๓“เทือกเขาแห่งอิสราเอล ฟังคำพูดของพระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้กับพวกเทือกเขา พวกเนินเขา ลำธารและหุบเขาต่างๆว่า “เราจะนำดาบมาต่อ ต่าพวกเขาเจ้า เราจะทำลายพวกศาลเจ้า ทั้งหลายของพวกเขา เจ้า แทนบูชาของพวกเขาเจ้าจะถูกทำลายเป็นชิ้นๆ แทนบูชาเครื่องหอมทั้งหลายของพวกเขา เจ้าจะถูกทุบจนละเอียด เราจะฆ่าประชาชนของพวกเขา เจ้าต่อ หน้าพวกรูปเคารพซี้ๆของพวกเขา ^๔เราจะวางซากศพของชาวอิสราเอลไว้

ตรงหน้าพวกรูปเคารพซี้ๆของพวกเขา เราจะทำให้กระดูกของพวกเขา เจ้ากระจัดกระจายอยู่รอบๆพวกแท่นบูชาของเจ้า ^๕ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม เมืองต่างๆของเจ้าจะกลายเป็นซากปรักหักพัง พวกศาลเจ้าจะถูกทำลาย และแท่นบูชาทั้งหลายของเจ้าจะถูกทำลายและกลายเป็นซาก พวกรูปเคารพจะแตกหักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แทนบูชาเครื่องหอมของพวกเขา เจ้าจะถูกทุบจนละเอียด สิ่งที่คุณเจ้าได้สร้างขึ้น มาจะถูกทำลายจนหมดสิ้น ^๖ประชาชนของพวกเขาเจ้าจะถูกฆ่าและล้มตายลงท่ามกลางพวกเขา แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือ ยาร์เวห์”

^๗แต่เราจะปล่อยให้พวกเขา เจ้าบาง คนหลบหนีคมดาบไปได้ พวกเขาจะต้องไปอยู่ที่ชนชาติอื่นๆ เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายกันไปอยู่ท่ามกลางประเทศต่างๆ

^๘แล้วพวกเขาจะถูกจับตัวไปเป็นเชลย และถูกบังคับให้ไปอยู่ในประเทศอื่น คนที่หลบหนีไปได้นี้จะตระหนักว่า เราชอกช้ำใจแค่ไหนที่ใจซู้ของพวกเขาหันเหไปจากเรา และตาซู้ของพวกเขาที่กระสันหาพวกรูปเคารพซี้ๆของพวกเขา พวกเขาจะเกลียดตัวเอง เพราะความชั่วร้ายที่พวกเขาได้ทำไป และที่พวกเขาทำตัวน่ารังเกียจ ^๙แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือ ยาร์เวห์ เราไม่ได้ขู่อะไรที่จะทำให้ความหายนะเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขา”

^{๑๐}แล้วพระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับผมว่า “ให้ตบมือเปรี๊ยะ และกระหึบเท้าของเจ้า และคร่ำครวญอย่างเศร้าโศก เพราะการกระทำที่ชั่ว ช้าช้า รังเกียจทั้งหมดของครอบครัวอิสราเอล ให้ทำอย่างนี้ เพราะพวกเขาจะล้มตายด้วย ดาบ ความมอดอยากและโรคระบาด ^{๑๑}คนที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรคระบาด ส่วนคนที่อยู่ใกล้จะล้มตายด้วยดาบ คนที่รอดชีวิตและหลงเหลืออยู่จะตายเพราะความมอดอยาก เราจะระบายความแค้นกรวดทั้งหมดของเราลงบนพวกเขา จนหมดเกลี้ยง ^{๑๒}เมื่อพวกเขาเห็นซากศพคนของพวกเขา ที่ถูกฆ่าตายอยู่เกลื่อนกลาดท่ามกลางพวกรูปเคารพและรอบๆแท่นบูชา

* ๕:๑๓ ความรู้สึกอย่างแรงกล้า หรือความเร่าร้อน ในภาษาฮีบรู อาจจะพูดถึง ความหึงหวง ความกระตือรือร้น ความเกรง ความเกลียด หรือ ความรกรอกอย่างแรงกล้าก็ได้

† ๖:๓ ศาลเจ้า หรือแปลตรงๆได้ว่า “สถานที่สูง” เป็นสถานที่สำหรับนมัสการพระเจ้าหรือรูปเคารพทั้งหลาย สถานที่เหล่านี้มักตั้งอยู่ตามเนินเขาและเทือกเขา

ของพวกเขา เขา ตามศาล เจ้าและบนยอด เขา ทั้งหมด ได้ตัดไม้ที่แผ่กิ่ง ก้านทุก ต้นและ ได้ตัด ก่อที่มีใบหนา ที่บนทุก ต้น ตามสถานที่ต่างๆที่พวกเขา เคยถวายเครื่องบูชาอันหอมหวานให้กับรูป เคารพทั้งหลายของพวกเขา เมื่อนั้นแหละพวกเขาจะรู้ว่าเราคือ ยาร์เวห์

๑๔ เราจะยื่นมือของ เราออกต่อ ด้านพวกเขา ไม่ ว่าพวกเขา จะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม และเราจะทำให้แผ่นดิน นั้นถูกทำลายและทิ้งร้าง ตั้งแต่ทะเลทรายไปจนถึงดิบลัทห์ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

จุดจบของเยรูซาเล็ม

๗ แล้วถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ๒ “เจ้าลูกมมนุษย์ นี่คือน้ำที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับแผ่นดินอิสราเอล จบสิ้นแล้ว

จุดจบได้มาถึง ทั้งสี่มุมของแผ่นดินแล้ว

๓ จุดจบมาถึงเจ้าแล้วในตอนนั้น เราจะปล่อยความโกรธของเราลงบนเจ้า เราจะตัดสินเจ้าตามการกระทำของเจ้า เราจะตอบแทนเจ้าที่เจ้าทำตัวน่ารังเกียจ ๔ เราจะไม่ส่งสารเจ้าหรือละเว่น โทษเจ้าอีกต่อไปแล้ว

เราจะตอบแทนเจ้าสำหรับสิ่งชั่วร้ายที่เจ้าทำ และสำหรับการกระทำที่น่า รังเกียจในหมู่พวกเขา

แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

๕ นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ความหายนะจะเกิดแล้วเกิดอีก ดูลิ มันกำลังมา

๖ จุดจบกำลังมา จุดจบกำลังมา มันได้ตื่นขึ้นมาต่อสู้เจ้า ดูลิ มันกำลังมา

๗ เจ้าผู้อาศัยอยู่บนแผ่นดินอิสราเอล เพราะหิวร้ายได้มาถึงตัวเจ้าแล้ว เวลานั้นได้มาถึงแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

มีแต่ความตื่น กัลวบนเทือกเขา ไม่ใช่ความยินดี

๘ เรากำลังจะเทความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า

เราจะใช้ความโกรธของเราต่อต้านเจ้า เราจะลงโทษเจ้าสำหรับสิ่งที่เจ้าทำ และสำหรับการทำตัวที่น่า รังเกียจของเจ้า

๙ เราจะไม่ส่งสารเจ้าหรือละเว่นโทษเจ้าอีกต่อไปแล้ว

เราจะลงโทษเจ้าสำหรับสิ่งที่เจ้าทำ และการทำตัวอันน่า รังเกียจของ เจ้าในหมู่พวกเขา แล้วเจ้าจะรู้ว่า เรายาร์เวห์นี่แหละ เป็นผู้โจมตีเจ้า

๑๐ วันนั้นมาแล้ว มันได้มาถึงแล้ว เคาระห์ร้ายของเจ้าได้ไหลออกมาแล้ว ความอธรรมได้งอกออกมาแล้ว ความหึงผยองได้เบ่งบานออกมาแล้ว

๑๑ ความรุนแรงได้เติบโตเป็นไม้ เรียวกแห่งความชั่วร้าย

ประชาชนจะหมด ไป ทรัพย์สมบัติจะหมด เกลี้ยงจะไม่มีคนสำคัญเหลืออยู่อีก

๑๒ เวลานั้นได้มาแล้ว วันนั้นได้มาถึงแล้ว ไม่มีทั้งคนซื้อที่รื่นเริงยินดี และไม่มีทั้งคนขายที่เศร้าเสียใจ

เพราะความเดือดดาลมาตกอยู่บนฝูงชนทั้งหมด

๑๓ คน ชายจะไม่สามารถเอาแผ่นดินที่เขา ได้ขายไปแล้วกลับคืนมาได้อีก ๑๔ ทราบเท่าที่ทั้งเขาและคนซื้อยังมีชีวิตอยู่ เพราะว่ามีมิตรที่เกี่ยว กับฝูงชนทั้งหมดนั้นจะเกิด ขึ้นแน่ๆ ไม่เปลี่ยนแปลง จะไม่มีใครในหมู่พวกเขาที่รักษาชีวิตไว้ได้เพราะพวกเขาได้ทำบาป

๑๕ ถึง แม้ว่าพวกเขา จะเป่าแตรและเตรียมของทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว

จะไม่มีใครเข้าสู่สนามรบ

เพราะความเดือดดาลของเราอยู่บนฝูงชนทั้งหมดนั้น

* ๖:๑๔ ดิบลัทห์ สำเนาฮีบรูบางฉบับ เขียน “ดิบลัทห์” บางฉบับมี “ริบลัทห์” ฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ เขียนว่า “ริบลัทห์”

๗:๑๓ คนขาย ... ได้อีก ในอิสราเอลสมัยก่อน ที่ดินเป็นของครอบครัว คนรุ่นหนึ่งอาจจะขายที่ดินไป แต่เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ครอบครัวของเขาก็ได้ที่ดินที่ขายเป็นหนี้คืนมาที่เอเสเคียลพูดว่าพวกเขาจะไม่ได้ที่ดินกลับมามาก เพราะพวกเขาจะถูกกวาดต้อนออกไปจากแผ่นดินจนหมดสิ้น เรื่องกฏเกี่ยวกับที่ดินดูเพิ่มเติมได้จาก เฉลยธรรมบัญญัติ ๑๕:๑-๒ และ เลวีนิติ ๒๕:๑๓-๑๖

๑๕ ข้าง นอกเมืองมีดาบ ข้าง ในเมืองมีโรค
 ระบาดและความอดอยาก
 พวกที่อยู่ในชนบทจะตายเพราะดาบ
 พวกที่อยู่ในเมืองจะถูกกลืน กินด้วยความ
 อดอยากและโรคระบาด

๑๖ พวกที่รอดชีวิตและหลบหนีไปได้ทั้งหมด
 จะอยู่ในเทือกเขา
 พวกเขาจะครวญครางเหมือนกับนกเขาแห่ง
 หุบเขา

เพราะบาปของพวกเขาแต่ละคน
 ๑๗ มือทุกมือจะอ่อนแรง
 หัวเขาจะอ่อนปวกเปียกเหมือนน้ำ
 ๑๘ พวกเขาจะใส่เสื้อกระสอบ
 และถูกปกคลุมด้วยความกลัว
 ไบหน้าของพวกเขา จะเพิ่มขึ้น ไปด้วยความ
 อับอาย

และพวกเขาจะโกนหัวจนล้าน
 ๑๙ พวกเขาจะขว้างเงินของพวกเขา ลงตาม
 ถนน
 และทองของพวกเขา จะจะเป็นเหมือนผ้า
 อนามัย

ในวันแห่งความเดือดดาลของพระยาห์เวห์
 เงินและทองของพวกเขา ไม่สามารถช่วย
 ชีวิตพวกเขาไว้ได้ พวกเขาไม่สามารถกิน
 พวกมัน เพื่อให้หาย หิวได้ เงินและทองนั้น
 เหละ ที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาป

๒๐ พวกเขา เขามุ่งใจในเครื่องเพชรอัน
 สวยงามของพวกเขา และใช้มันสร้างรูป
 เคารพอันน่า รังเกียจและน่าขยะแขยงของ
 พวกเขา ดังนั้น เราจะทำให้พวกเขา รู้สึก
 ว่าพวกเขาพลอยเหล่า นั้นเป็นเหมือนผ้า
 อนามัย

๒๑ เราจะให้คนต่างชาติมาปล้นเอาทรัพย์สิน
 เหล่านั้นไป
 เราจะให้คน ชั่วในโลก นี้ได้ทรัพย์สินนั้นมา
 เป็นของยึดได้จากสงคราม
 และคนเหล่า นั้นจะทำให้ทรัพย์สินนั้นเสื่อม
 ไป

๒๒ เราจะหันหน้าไปทางอื่น
 เพื่อคนต่างชาติพวก นั้นจะได้เข้าไปในวิหาร
 ของเรา *

และทำให้มันเสื่อมไป
 พวกเขา จะเข้าไปในนั้นและทำให้มันเสื่อม
 ไป

๒๓ ให้เตรียมไซไว้
 เพราะแผ่นดินนี้เต็มไป ด้วยการ ตัดสิน
 ประหารคนบริสุทธิ์

และเมืองนี้เต็ม ไปด้วยความรุนแรง
 ๒๔ เราจะนำคน ชั่วที่สุดของชนชาติต่างๆเข้า
 มายึดบ้านเมืองของพวกเขา
 เราจะทำให้ความภาค ภูมิใจของผู้มีอำนาจ
 ของพวกเขาสิ้นสุดลง
 คนต่างชาติเหล่านั้น จะเข้ามาทำให้สถานที่
 ตักตสิหิทธิต่างๆเสื่อมไป

๒๕ เมื่อความน่ากลัวมาถึง พวกเขาจะมองหา
 สันติภาพ
 แต่มันจะไม่มีเลย

๒๖ ความพินาศจะเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า
 จะมีชาวลิออยู่เรื่อยๆ

พวกเขาจะพยายามหาผู้พูดแทนพระเจ้าเพื่อ
 ขอนิมนต์จากพระเจ้า

พวกนักบวชจะไม่ทำอะไรสั่งสอน
 และพวกผู้นำอาวุโสจะไม่มีการปรึกษาที่ดีๆให้
 ๒๗ กษัตริย์จะเศร้าโศกเสียใจให้กับคนตาย
 ขุนนางจะห่อหุ้มไปด้วยความสิ้นหวัง
 และมือของประชาชนบนแผ่นดินจะสันเทิม
 เราจะลงโทษพวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาทำ
 พวกเขาจะลงโทษคนอันยังง

เราก็จะลงโทษพวกเขาอย่างนั้น
 แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์”

เรื่องน่ารังเกียจต่างๆที่เกิดขึ้นในวิหาร

๑ ในวันที่ห้า เดือนที่หกปีที่หก †ในขณะ
 ๒ ที่ผมกำลังนั่งอยู่ในบ้านและพวกผู้นำ
 อาวูโสขงยูดาห์ก็นั่งอยู่ต่อ หน้าผม มือของ
 พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้มาอยู่บนตัวผม
 ที่ นั้น ผมมองไป และเห็นร่างร่าง หนึ่งที่
 เหมือนกับมนุษย์ ตั้งแต่ส่วนเอวลงไป เขาดู
 เหมือนกับไฟ และจากเอวขึ้นมา เขาดูสว่าง

* ๗:๒๒ **วิหารของเรา** แปลตรงๆได้ว่า “สถานที่อันมีคดียิ่งของเรา” ซึ่งอาจจะหมายถึง “เมืองเยรูซาเล็ม” หรือ “แผ่นดินอิสราเอล” ได้ด้วยเหมือนกัน

† ๘:๑ **ปีที่หก** เป็นช่วงที่เอเสเคียลกำลังนอนตะแคงข้างขวาเพื่อแบกความบาปของยูดาห์ วัน
 ที่ห้าเดือนที่หกปีที่หก ตรงกับฤดูใบไม้ร่วงของปีที่ ๕๙๒ ก่อนพระเยซูมาเกิด

สดใส่เหมือนกับเหล็กที่กำลังร้อนระอุ^๓ เขายืนนิ่ง หนึ่งในที่ดูเหมือนมือของ เขาออกมาจับเส้นผมบนหัวของผม พระวิญญาณได้ยกผมลอยขึ้น ไปอยู่ระหว่างพื้น ดินกับฟ้า สวรรค์และในนิมิตที่พระเจ้าให้ฉัน พระองค์ได้พาผมไปที่เมืองเยรูซาเล็ม พระองค์พาผมไปที่ทางเข้าของประตูทางทิศเหนือ ที่นำเข้าไปสู่ลานข้าง ในของวิหาร ที่ประตูนี้มีรูป เคารพที่ยิว อยู่ให้พระเจ้าที่นั่ง หวงตั้ง อยู่^๔ รัศมีของพระเจ้าของอิสราเอลปรากฏอยู่ต่อ หน้าผมที่นั่น เหมือนกับที่ผมเคยเห็นในนิมิตที่เกิดขึ้นในหุบเขาใกล้คลองซุดเคบารั

^๕แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ มองไปทางทิศเหนือสิ” แล้วผมก็มองไป และตรงทิศเหนือนั้น ข้างๆทางเข้าของประตูที่นำไปสู่แท่นบูชา มีรูป เคารพที่ทำให้พระเจ้าที่นั่ง หวงตั้งอยู่

^๖พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นหรือเปล่า สิ่งน่า รังเกียจที่ชาวอิสราเอลกำลังทำอยู่ที่ นี้ ซึ่งไล่เราให้ห่าง ไกลไปจากวิหารของเรา ตามเรามาสิ แล้วเจ้าจะได้เห็นสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านั้นอีก”

^๗แล้วพระองค์ได้นำผมไปที่ทาง เข้าของลานวิหาร ผมมองเห็นรูรู หนึ่งในกำแพง^๘ พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจาะเข้าไปในกำแพงนั้นสิ”

ผมจึงเจาะเข้าไปในกำแพง และเห็นประตูทางเข้าอยู่ในนั้น

^๙แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เข้าไปสิ ไปดูสิ่งชั่ว ร้ายและน่า รังเกียจที่พวกเขาทำกันที่นี่”

^{๑๐}ผมจึงเข้าไปดู และเห็นรูปแกะ สลักตลอดแนวกำแพง เป็นรูปของสัตว์เลื้อยคลาน พวกรูปสัตว์ต่างๆที่นำ รังเกียจ และยังมีพวกรูป เคารพของครอบครัวชาวอิสราเอลด้วย

^{๑๑}ผมยังเห็น ยาอาซันยาห์ ลูกชายของซาฟาน พร้อมกับพวกผู้นำอาวุโสเจ็ดสิบคนของครอบครัวชาวอิสราเอล ยืนอยู่กับผู้คนที่นั่น ผู้นำแต่ละ คนถือกระดางเผาเครื่องหอมอยู่ในมือ และมีควันจากเครื่องหอม ลอยขึ้นมา^{๑๒} พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นหรือยังว่าพวกผู้นำอาวุโสของครอบครัวชาวอิสราเอลทำอะไรกันในความมืด แต่ละคนอยู่ตามช่องเล็กที่วางรูป เคารพของเขาเอง พวก เขาพูดว่า ‘พระ ยาร์เวห์ไม่ เห็นพวกเรา พระยาร์เวห์ที่แผ่นดินนี้ไปแล้ว’”

^{๑๓}แล้วพระองค์พูดว่า “ตามเรามา แล้วเจ้าจะได้เห็นพวกเขาทำสิ่งที่น่า รังเกียจยิ่ง กว่านั้นอีก”

^{๑๔}พระองค์จึงนำผมไปที่ทาง เข้าวิหารของพระยาร์เวห์ ประตูนี้ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ผมเห็นพวกผู้ หญิงกำลังนั่งร้องไห้คร่ำครวญให้กับพระทัมมุส^{๑๕}อยู่ที่นั่น

^{๑๕}พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่ง นี้หรือ ยัง เจ้าจะได้เห็นสิ่งที่น่า รังเกียจยิ่ง กว่านี้อีก” ^{๑๖}แล้วพระองค์ได้นำผมเข้าไปที่ลานด้าน ในของวิหารของพระยาร์เวห์

ที่ทาง เข้าวิหาร ตรงพื้นที่ระหว่างระเบียบกับแท่น บูชานั้น มีผู้ชายประมาณยี่สิบห้าคนหัน หลังให้กับวิหารของพระยาร์เวห์ และหัน หน้าไปทางทิศตะวันออก พวกเขา กำลังก้มกราบดวงอาทิตย์ที่อยู่ทางทิศตะวันออกกันอยู่

^{๑๗}พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่ง นั้นหรือ ยัง เจ้าคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆหรือ ที่ครอบครัวของยูดาที่ทำการที่น่า รังเกียจเหล่านี้ แผ่น ดินนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง พวกเขาทำสิ่งที่ชั่ว ยุความ โกรธของเราอยู่เรื่อยๆ ดูลสิ พวกเขาเอากิ่งไม้มาแตะจมูกตัวเอง^{๑๘} เราจะจัดการกับพวกเขาด้วยความ โกรธ เราจะไม่ส่งสารพวกเขา หรือ

^๓๘:๒ เหล็กที่กำลังร้อนระอุ ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรู ไม่ชัดเจน อาจหมายถึง “ทองแดงที่ละลาย” หรือ “อำพัน”

^๔๘:๑๐ สัตว์เลื้อยคลาน ในภาษาฮีบรู คำนี้มีความหมายรวมถึงพวกแมลงด้วย

^๕๘:๑๔ พระทัมมุส เป็นพระที่ให้คนมีลูกตกและให้ฝนตก พระทัมมุสจะตายในทุกฤดูใบไม้ร่วง และพระอิซทาร์ เมียของเขาจะชวนคนให้มาร้องไห้คร่ำครวญร่วมกับนาง เพื่อเขาจะได้พินขึ้นมาในฤดูใบไม้ผลิ พิธีนี้จะตรงกับวันที่สองเดือนสิ (ซึ่งคาบเกี่ยวเดือนมิถุนายนกับเดือนกรกฎาคม) ที่มีชื่อเรียกว่าเดือนทัมมุส ตามเทศกาลนี้

^๖๘:๑๗ กิ่งไม้มาแตะจมูกตัวเอง อาจจะเป็นท่าทางหนึ่งในการบูชารูปเคารพ หรือผู้นำชาวยิวบางคนคิดว่า สำเนาต้นฉบับเดิมน่าจะเขียนว่า “เอาไม้มาแตะจมูกเรา”

ละเว้นโทษพวกเขาอีกต่อไป ถึงพวกเขาจะ ตะโกนใส่หูเรา เราก็จะไม่ฟังพวกเขา”

๑ แล้วผมก็ได้ยินพระองค์ร้องเรียกด้วย เสียงอันดังว่า

“พวกเจ้าที่มีหน้าที่ลงโทษเมืองนี้ มาที่นี่ ให้เอาอาวุธติดมือมาด้วย”

๒ แล้วผมเห็นคนหกคน กำลังเดินมาจาก ทางประตูที่อยู่ด้าน บนขึ้น ไป ประตูนี้ตั้งอยู่ ทางทิศเหนือ ในมือแต่ละ คนถือเครื่อง มือ สำหรับทำลายของ เขาอยู่ ชายคน หนึ่งที่มา กับพวก เขาสวมชุด ลิไนน์ และมีชุดเครื่อง เขียนห้อยไว้ที่เอว พวกเขาได้เข้ามายืนอยู่ที่ ข้างๆแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ๓ ขณะนั้น รัศมี แห่งพระเจ้าของอิสราเอลได้ขึ้นมาอยู่เหนือ บรรดาเศ รูป ซึ่งเป็นที่ที่รัศมีนั้นเคยปรากฏ มาแล้ว แล้วรัศมีนั้นได้เคลื่อนที่ไปที่ธรณี ประตูดของวิหาร แล้วพระ ยาร์เวห์ได้เรียก ชายคน นั้นที่สวมใส่ชุด ลิไนน์และมีชุดเครื่อง เขียนอยู่ที่เอวของเขา

๔ แล้วพระยาร์เวห์พูดกับเขาว่า “ไปให้ทั่ว เมืองเยรูซาเล็ม ไปทำเครื่องหมายไว้บนหน้า ผากของผู้ ที่เศร้า โศกและคร่ำครวญให้กับ เรื่องที่น่า รังเกียจทั้งหมดที่ผู้คนในเมืองนี้ทำ กัน”

๕ ในขณะที่ผมฟังอยู่นั้น พระองค์ได้พูดกับ ห้าคนที่เหลือว่า

“ตามเขาไปทั่วทั้งเมือง ใครที่ไม่มีเครื่องหมายที่หน้าผาก ให้ฆ่าทิ้งให้หมด ไม่ต้อง สงสารหรือเห็นอกเห็นใจ ๖ ฆ่าให้หมด ไม่ ว่าจะเป็นคน แก่ คนหนุ่มสาว ผู้หญิง หรือ เด็กๆ แต่ห้ามแตะต้องคนที่มีเครื่องหมายอยู่ บนหน้าผาก ให้เริ่ม ต้นจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ของเราไป” ดังนั้น พวกเขาจึงเริ่มฆ่าพวก ผู้นำอาวุโสที่อยู่หน้าวิหาร

๗ แล้วพระองค์พูดกับพวก เขาว่า “ทำให้ วิหารนี้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป ให้ลานนี้เต็ม ไปด้วยซากศพ ไปทำเดี๋ยว นี้เลย” ดังนั้น พวกเขาจึงออกไปและเริ่มฆ่าผู้คนไปทั่วทั้ง เมือง

๘ ในขณะที่พวกเขาออกไปฆ่าคน ผมอยู่ที่ นั้นคนเดียว ผมก้มหน้ากราบลงถึงพื้น และ ร้องออกมาว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ องค์เจ้า ชีวิต เพราะความเดือดดาลที่พระองค์มีต่อ

คนอิสราเอล พระองค์จะทำลายพวก เขาที่ เหลืออยู่ในทั้งหมดเลยหรือ”

๙ พระองค์ตอบผมว่า “บาปของครอบครัว อิสราเอลและยู ดาห์นั้นยิ่ง ใหญ่มหาศาลนัก แผ่นดินเต็มไป ด้วยการฆ่าฟัน และทั้งเมือง เต็มไปด้วยความอธรรม พวกเขาพูดว่า ‘พระ ยาร์เวห์ได้ทิ้งแผ่นดินนี้ไปแล้ว พระองค์มอง ‘ไม่เห็นสิ่งที่เราทำหรือ’ ๑๐ ดังนั้นเราจะไม่ มอง ดูพวก เขาด้วยความสงสารหรือละเว้น โทษพวกเขาอีกต่อไป แต่เราจะให้สิ่งที่พวก เขาได้ทำไปนั้นตกลงบนหัวของพวกเขา เขา เอง”

๑๑ แล้วชายที่สวมใส่ชุด ลิไนน์ ที่มีชุดเครื่อง เขียนอยู่ที่เอว ได้กลับมารายงานว่า “ผมได้ ทำตามที่พระองค์สั่งเรียบร้อยแล้วครับ”

รัศมีของพระเจ้าย้ายออกจากวิหาร

๑๒ ผมได้มองไปที่โดม ๑ ที่อยู่เหนือ หัวยของเศ รูปเหล่านั้น และผมได้ เห็นสิ่งที่เหมือนกับบัลลังก์ที่ทำจากโพลินสี ฟ้า ใสอยู่เหนือโดมนั้น ๒ แล้วพระ ยาร์เวห์ ได้พูดกับชายที่สวมชุด ลิไนน์ว่า “เข้าไปใน ระหว่างล้อที่อยู่ใต้เศ รูปนั้น และให้หีบ ถ้ำที่กำลังค้ำอยู่ท่ามกลางเศ รูปเหล่านี้ มาสองกำมือ แล้วเอาไปโปรยให้ทั่วเมือง เยรูซาเล็ม”

ในขณะที่ผมมองดูอยู่ นั้น ชายคน นั้นก็ เข้าไป ๓ เศรูปเหล่านั้นยืนอยู่ทางทิศใต้ของ วิหาร เมื่อชายคน นั้นเข้าไป ก็มีเมฆก้อน หนึ่งมาปกคลุมลานด้านในจนทั่ว ๔ แล้วรัศมี ของพระ ยาร์เวห์ได้ลอยขึ้น ไปจากด้าน บนของเศ รูปเหล่านี้ และเคลื่อนที่ไปที่ธรณี ประตูดวิหาร มีเมฆอยู่เต็มวิหารไปหมด และ รัศมีของพระยาร์เวห์ส่องสว่างไปทั่วลานนั้น ๕ เสียงจากปีกของเศ รูปดังไปไกลถึงลาน ด้านนอก เหมือนกับเสียงของพระเจ้าผู้มี ฤทธิ์ทั้งสินเมื่อพระองค์พูด

๖ เมื่อพระ ยาร์เวห์สั่งชายที่สวมชุด ลิไนน์ นั้นว่า “ให้เอาไฟที่อยู่ระหว่างล้อที่อยู่ ท่ามกลางเศ รูปเหล่านี้ไป” ชายคน นั้นได้ เข้าไปและไปยืนอยู่ที่ด้านข้างของล้อล้อหนึ่ง ๗ แล้วเศ รูปองค์หนึ่งในบรรดาเศ รูปเหล่านั้น ได้ยื่นมือของ ท่านเข้าไปในไฟที่อยู่ระหว่าง

*๙:๒ **สวมชุดลิไนน์** ปกติแล้วพวกนักบวชจะสวมเสื้อผ้าชนิดนี้

†๑๐:๑ **โดม** ดูคำอธิบายได้จาก บทที่ ๑:๒๒

พวกเขรพบ ท่านหยิบยูธ่านไปออกมาส่วนหนึ่ง และเอาไปใส่ในมือทั้งสองข้างของชายที่สวมชุดลินินนั้น ชายนั้นรีบเอาไปนั้นแล้วออกไป (ได้ปีกพวก นนของเขรพบ มีสิ่งที่ดูเหมือนมือมนุษย์)

๙ ผมได้สังเกตเห็นว่า ข้างๆของเขรพบทั้งสี่นั้น แต่ละท่านจะมีล้ออยู่หนึ่งล้อ รวมเป็นสี่ล้อ ล้อทั้งสี่นั้นเป็นประกายเหมือนกันกับเพทายสีเหลืองสด ๑๐ ล้อทั้งสี่นี้ ดูเหมือนกันหมด แต่ละล้อมี ล้ออีกล้อ หนึ่งซ่อนอยู่ตรงกลาง ๑๑ เมื่อพวกล้อ นี้มุ่งไปข้างหน้า มันสามารถหันไปทางไหนก็ได้ทั้งสี่ทิศ แต่พอมันเคลื่อนที่มันจะเปลี่ยนทิศทางไม่ได้ ถ้ามุ่งหน้าไปทางหน้าใด หน้าอื่นๆก็จะมุ่งไปตามหน้านั้นด้วย ในขณะที่เคลื่อนที่มันจะไม่เปลี่ยนทิศทาง ๑๒ มีดวงตาเต็มไปหมดทั่วร่างของเขรพบเหล่านี้ มีดวงตาที่ด้านหลัง ที่มือ และที่ปีกของพวกท่าน รวมทั้งที่ล้อทั้งสี่ของพวกท่านด้วย ๑๓ ผมได้ยินผู้หนึ่งเรียกล้อเหล่านั้นว่า “วงล้อหมุนวน”

๑๔ เขรพบแต่ละองค์มีใบหน้าสี่ หน้า หน้าหนึ่งเป็นหน้าของเขรพบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ หน้าทีสามเป็นหน้าสิงโต และหน้าทีสี่เป็นหน้านกอินทรี

๑๕ แล้วเขรพบเหล่านี้ ก็ได้ลอยขึ้นไปในอากาศ สิ่งที่มีชีวิตต่างๆที่ผมมองเห็นในนิมิต ข้างคลองขุดเคบาร์ ที่แท้ก็คือพวกเขรพบนี้เอง

๑๖ เมื่อเขรพบเหล่านี้เคลื่อนที่ ล้อที่อยู่ข้างพวกเขาก็เคลื่อนที่ตามไปด้วย เมื่อเขรพบกางปีกและบินขึ้นไปในอากาศ ล้อทั้งหมดไม่ได้เคลื่อนออกไปจากด้านข้างของพวก เขาเลย ๑๗ เมื่อเขรพบอยู่กับที่ ล้อก็หยุดอยู่กับที่ด้วย เมื่อเขรพบบินขึ้น พวกล้อเหล่านั้นก็ขึ้นไปกับพวก เขาด้วยเพราะวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตเหล่านั้นอยู่ในล้อพวกนั้น

๑๘ แล้วรัศมีของพระ ยาร์เวห์ก็ได้ลอยขึ้นจากธรณีประตูของวิหารไปหยุดอยู่เหนือเขรพบ ๑๙ ในขณะที่ผมมองดูอยู่นั้น เขรพบเหล่านี้ได้กางปีกบินขึ้นจากพื้น และเมื่อพวกเขาไป ล้อทั้งหมดได้ตามพวกเขาไปด้วย แล้วพวก เขาได้ไปหยุดอยู่ที่ประตูทางทิศตะวันออกของวิหารของพระ ยาร์เวห์ และรัศมีแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่เหนือพวกเขา

๒๐ แล้วผมได้คิดถึงสิ่ง มีชีวิตเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้รัศมีของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ที่ผมเห็นในนิมิตตอนที่อยู่ข้างคลอง ขุดเค บาร์ ที่แท้สิ่งมีชีวิตพวกนั้นก็คือเขรพบนี้เอง ๒๑ สิ่งมีชีวิตแต่ละท่านมีใบหน้าสี่หน้า มีปีกสี่ปีก และได้ปีกของพวกสิ่ง มีชีวิตนั้นมีสิ่งที่ดูคล้ายกับมือของมนุษย์ ๒๒ ใบหน้าของเขรพบเหมือนกับใบหน้าทั้งสี่ของสิ่ง มีชีวิตเหล่านี้ นั่นที่ผมเห็นในนิมิต ตอนที่ผมอยู่ข้างคลองขุดเคบาร์ สิ่งมีชีวิตแต่ละท่านได้มุ่งตรงไปข้างหน้า

คำดำว่พวกผู้นำชั้ว

๑ แล้วพระวิญญาณได้ยกผมขึ้นและ

๑๑ นำผมไปอยู่ที่ประตูวิหารทางทิศตะวันออก ประตูนี้หันหน้าไปทางทิศตะวันตก ผมเห็นผู้ชายยี่สิบห้าคนที่ทางเข้าประตูนั้น และผมเห็นยาอาซันยาห์ลูกชายของอัสซูร์ และเปลาทียาห์ลูกชายของเบไนยาห์ อยู่ที่นั่นด้วย สองคนนี้เป็นผู้นำของประชาชน

๒ พระ ยาร์เวห์ได้พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ คนพวกนี้คือผู้ที่คบคิดกันวางแผนชั่ว และให้คำแนะนำที่ชั่วช้าในเมืองนี้” ๓ พวกเขาพูดว่า “ไม่มีความจำเป็นที่จะสร้างบ้านเพิ่มในเร็วๆ นี้ พวกเราอยู่ในเมืองนี้อย่างปลอดภัยเหมือนเนื้อในหม้อ” ๔ ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ไปพูดแทนเราต่อว่าคนพวกนั้น”

๕ แล้วพระ วิญญาณของพระ ยาร์เวห์ได้มาอยู่บนตัวผม พระองค์บอกผมว่า “ไปบอกกับคนพวก นั้นว่า นี่คือนสิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด ‘ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย นั่นคือสิ่งที่พวก เจ้าพูดกัน แต่เราเอง รู้ความคิดทั้งหลายในใจของพวก เจ้า ๖ เจ้าได้ฆ่าผู้คนจำนวนมากในเมืองนี้ และเจ้าได้ทำให้ถนนสายต่างๆเต็มไปด้วยซากศพ’

๗ ดังนั้น นี่คือนสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘พวกซากศพที่เจ้าได้โยนทิ้งไว้ที่นั่นก็คือเนื้อ และเมืองนี้ก็คือหม้อ แต่เราจะขับไล่เจ้าออกไปจากเมืองนี้ ๘ เจ้ากลัวดาบ ดังนั้นเรา จะเอาดาบมาลงบนเจ้า’” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้

๙ “เราจะขับไล่เจ้าออกไปจากเมืองนี้ เรา จะมอบเจ้าให้กับพวกคนต่างชาติและเราจะลงโทษเจ้า ๑๐ เจ้าจะล้มตายด้วยดาบ เรา จะลงโทษเจ้าที่ชายแดนต่างๆของอิสราเอลนี้

* ๑๐:๑๔ หน้าของเขรพบ คือใบหน้าที่งอตัวผู้ที่พูดถึงในบทที่ ๑:๑๐

แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ ^{๑๑}เมืองนี้ จะไม่เป็นเหมือนโบะหนึ่งสำหรับเจ้า และเจ้าจะไม่เป็นเนื้อในเหมือนนั้น เราจะลงโทษเจ้าตามชายแดนต่างๆของอิสราเอล ^{๑๒}เมื่อนั้นเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ และเป็นข้อบังคับต่างๆของเรา เองที่เจ้าไม่ ยอมทำตาม และเป็นพวกกฎของเรา เองที่พวก เจ้าไม่ ยอมรับศึกษา แต่เจ้ากลับไปทำตัวเหมือนชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆเจ้า”

^{๑๓}ในขณะที่ ที่ผมกำลังพูดแทนพระเจ้าอยู่นั้น เปลาที่ ยาร์ลูกชายของบะ ในยาร์ก็ตาย แล้วผมก็ม หนักกราบลงกับพื้น และร้องด้วยเสียงอันดังว่า

“พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะทำลายอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดหรือ”

พระเจ้าจะนำคนของพระองค์กลับมา

^{๑๔}คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^{๑๕}“เจ้าลูกมนุษย์ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ได้พุดอย่าง นี้เกี่ยวกับพี่น้องของ เจ้า ญาติที่เจ้ามีหน้าที่ดูแล และครอบครัวทั้งหมดของอิสราเอลว่า

‘พวกเขาได้ไปอยู่ห่างไกลจากพระยาร์เวห์ แผ่น ดินนี้ตกเป็นของพวก เราแล้ว พวกเราได้รับสิทธิที่จะยึดครองประเทศนี้แล้ว’

^{๑๖}ดังนั้น ให้บอกสิ่งนี้กับคนพวกนั้นว่า นี่คือนสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด ‘ถึงแม้ เราได้ส่งพวก เขาไปอยู่ห่าง ไกลท่ามกลางชนชาติต่างๆและทำให้พวก เขากระจัดกระจ่ายไปตามประเทศต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม เราได้กลายเป็นวิหารของพวก เขา ระดับหนึ่งในช่วงที่พวก เขาอยู่ตามประเทศเหล่านั้น’

^{๑๗}แต่เจ้าจะต้องบอกคนเหล่า นั้นว่า นี่คือนสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด ‘เราจะรวบรวมพวก เจ้ามาจากชนชาติต่างๆและ นำพวก เจ้ากลับมาจากประเทศที่พวก เจ้า กระจัดกระจ่ายไปอยู่นั้น และเราจะคืนแผ่นดินของอิสราเอลให้กับพวก เจ้า’ ^{๑๘}เมื่อพวก เขากลับคืนสู่แผ่นดิน นี้ พวก เขาจะกำจัดพวก รูปปั้นเลวๆเหล่านั้น กับพวก รูปเคารพอื่นๆ เหล่านี้ให้หมดสิ้นไป ^{๑๙}เราจะให้พวกเขาไม่เป็นคนสอง จิตสองใจและจะใส่วิญญาณใหม่ลงในตัวพวก เขา เราจะเอาหัวใจหินของ

พวก เขาออกไป และเอาหัวใจที่มีเลือดเนื้อใส่เข้าไปแทน ^{๒๐}เพื่อพวก เขาจะทำตามข้อ บังคับต่างๆของเรา และจะรักษากฎทั้งหลายของ เราอย่างเคร่งครัด พวก เขาจะเป็นคนของ เราและเราก็จะเป็นพระเจ้าของพวก เขา ^{๒๑}แต่ส่วนพวกที่ได่มอบใจให้กับพวก รูปปั้นเลวๆและพวก รูปเคารพอื่นๆเหล่านั้น เราก็จะให้พวก เขารับกรรมชั่วที่พวก เขาทำอยู่นั้น” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่าอย่างนั้น ^{๒๒}แล้วพวก เขาได้กางปีกบินไป ล้อที่อยู่เคียงข้างพวกเขา ก็ลอบไปด้วย และรัศมีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้อยู่เหนือพวกเขา ^{๒๓}รัศมีของพระ ยาร์เวห์ได้ลอยขึ้นมาจากเมืองเยรูซาเล็ม และไปหยุดอยู่เหนือภูเขาทางตะวันออกของเมือง ^{๒๔}พระวิญญาณได้ยกผมขึ้น และนำผมกลับมาที่แผ่นดินบาบิโลน มายังพวกที่ถูกกวาดต้อนมา ผมได้เห็นเรื่องที่เกิด ขึ้นทั้งหมดนี้ในนิมิตที่มาจากพระเจ้า แล้วนิมิตนั้นก็ได้หายไปจากผม ^{๒๕}แล้วผมได้บอกกับเชลยพวกนี้ ถึงทุกสิ่งทีพระยาร์เวห์ให้ผมเห็น

ฉากละครตอนถูกเนรเทศ

๑๒

^๑คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูก มนุษย์ เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางคนที่ชอบกบฏ พวกเขามีตาแต่ มองไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยิน เพราะพวกเขา คือคนที่ชอบกบฏ ^๓ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้เก็บข้าว ของของ เจ้า เพื่อเตรียมถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ในตอนกลาง วันขณะที่ พวก เขามองดูเจ้า ให้เจ้าออกเดิน ทางจากที่ เจ้าอยู่นี้ไปยังที่ อื่น บางทีพวก เขาอาจ จะเข้าใจความ หมายของสิ่งที่เจ้าทำ นี้ ถึงแม้ พวกเขาเป็นบ้านที่ชอบกบฏก็ตาม

^๔ในตอนกลาง วันขณะที่พวก เขามองดูเจ้า อยู่นั้น ให้เจ้าเก็บรวบรวมข้าว ของต่างๆของ เจ้า เพื่อเตรียมถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย แล้วในตอน เย็นขณะที่ พวก เขากำลังมองดูเจ้า ก็ให้เจ้าออกไปทำที่เหมือนกับว่ากำลังถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ^๕ในขณะที่พวก เขามองดูเจ้า ก็ให้เจ้าขุดรูกำแพงมุดออกไป พร้อมกับเอาข้าวของของเจ้าออกไปทางรูนั้นด้วย ^๖ในขณะที่พวก เขามองดูเจ้าอยู่นั้น ให้เจ้าเอาของเหล่า นั้นแบกไว้บนบ่า แบกมัน

* ๑๑:๒๓ **ภูเขาทางตะวันออกของเมือง** คือภูเขาเมะกอกเทศ

ออกไปในความมืด ให้ปิดหน้าของเจ้าไว้เพื่อเจ้าจะได้ไม่เห็นแผ่นดิน เราได้ใช้เจ้าเป็นตัวอย่าง สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบ้านของอิสราเอล”

^๗ดังนั้น ผมจึงทำตามคำสั่งนั้น ผมได้เก็บข้าว ของต่างๆ ของผมในตอนกลางวัน เพื่อเตรียมถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ในตอนเย็นผมได้ชุดรูกำแพงด้วยมือของ ผมเองแล้วในความมืด ผมได้เอาของทั้งหมดแบกไว้บนบ่า ในขณะที่พวกเขาจะมองดูผมอยู่

^๘ในตอน เช้าคำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๙“เจ้าลูกมนุษย์ พวกอิสราเอลที่ชอบกบฏพวกนั้น ได้ถามเจ้าใช้ใหม่ว่าเจ้ากำลังทำอะไร ^{๑๐}ให้บอกกับพวกนั้นว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด เกี่ยวกับผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มและในแผ่นดินอิสราเอล พวกเขาจะกินอาหารด้วยความกังวล และดื่มน้ำด้วยความสิ้นหวังเพราะทุกสิ่งทุกอย่างในแผ่นดินของพวก เขาจะถูกกวาดต้อนไปจนเรียบ เพราะประชาชนทั้งหมดที่อยู่ที่นี่นั้น โหด ร้ายและชอบใช้ความรุนแรง ^{๑๑}เมืองต่างๆที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งให้เป็นซากปรักหักพังและแผ่นดินจะเว้งว่างทรุดโทรมแล้วเจ้าจะได้รู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

^{๑๒}เราจะกางตาข่ายของ เราดักเขา และเขาจะตกลงไปในกับดักของเรา เราจะนำตัวเขาไปที่บาบิโลนซึ่งเป็นแผ่นดินของชาวเคลเดีย แต่เขาจะมองไม่เห็นว่าเขาอยู่ที่ไหน และเขาจะตายอยู่ที่นั่น ^{๑๓}เราจะทำให้คนที่อยู่รอบๆเขากระจัดกระจายไปกับสายลมรวม ทั้งพวกเจ้า หน้าที่และกองทัพทั้งหมดของเขา ศัตรูจะซัดดาบใส่ล่าพวกเขา ^{๑๔}แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์ เมื่อเราทำให้พวก เขาแตก ซ่านไปอยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วในหลายประเทศ

^{๑๕}แต่เราจะให้พวก เขาส่วน หนึ่งรอดตาย พวกเขาจะรอดพ้นจากคมดาบ ความอดอยากและโรคระบาด เพื่อคนพวกนี้จะได้บอกกับชนชาติทั้งหลายที่พวกเขาไปอยู่ด้วย

นั้น ว่าพวก เขาได้ทำสิ่งอันน่า รังเกียจขนาดไหนต่อพระ ยาร์เวห์ แล้วพวก เขาจะได้อ่าน เราคือยาร์เวห์”

ฉากละครตอนชาวอิสราเอลหวาดกลัว

^{๑๖}แล้วถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^{๑๗}“เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะต้องทำตัวสนิทเมื่อเจ้ากินอาหาร และกลัวจนขนลุกเมื่อเจ้าดื่ม น้ำ ^{๑๘}เจ้าจะต้องบอกสิ่ง นี้กับประชาชนของแผ่นดินนี้ว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดเกี่ยวกับผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มและในแผ่นดิน อิสราเอล พวกเขาจะกินอาหารด้วยความกังวล และดื่มน้ำด้วยความสิ้นหวังเพราะทุกสิ่งทุกอย่างในแผ่นดินของพวก เขาจะถูกกวาดต้อนไปจนเรียบ เพราะประชาชนทั้งหมดที่อยู่ที่นี่นั้น โหด ร้ายและชอบใช้ความรุนแรง ^{๑๙}เมืองต่างๆที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งให้เป็นซากปรักหักพังและแผ่นดินจะเว้งว่างทรุดโทรมแล้วเจ้าจะได้รู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

พระยาร์เวห์พูดจริงทำงานจริง

^{๒๐}แล้วถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^{๒๑}“เจ้าลูก มนุษย์ ทำไมคุณที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอลถึงได้ยกสุภาพษิตนี้ขึ้นมา ที่ว่า

‘วันเวลาผ่านไป
นิมิตทั้งหลายไม่เห็นเกิดขึ้น’

^{๒๒}ดังนั้น ให้บอกกับคนพวก นั้นว่า พระ ยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า ‘เราจะทำให้สุภาพษิตนี้สิ้น สูดลง ผู้คนในอิสราเอลจะไม่อ้างสุภาพษิตนี้อีกต่อไป’ แต่ให้เจ้าบอกพวกเขาถึงสุภาพษิตอีกอันหนึ่งว่า

‘วันเวลานั้นมาถึงแล้ว
นิมิตทั้งหลายจะเกิดขึ้น’

^{๒๓}จะไม่มีนิมิตจอมปลอมหรือนักเวทมนตร์ที่หลอก ลวงในหมู่ประชาชนอิสราเอลอีกต่อไป ^{๒๔}เพราะเรา ยาร์เวห์จะเป็นผู้ที่ออกคำ สั่งเอง และสิ่งที่เราพูดนั้นจะเกิดขึ้น มันจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป เพราะในช่วงชีวิตของพวก เจ้าครอบครัวที่ชอบกบฏ

* ๑๖:๑๓ เขาจะมองไม่เห็น ... ตายอยู่ที่นั่น คำทำนายของเอเสเคียลนี้ได้เกิดขึ้นกับกษัตริย์เศเศดูคียาห์ เขาหนีออกจากห้องกำแพงของเมืองเยรูซาเล็ม แต่โดนทหารชาวบาบิโลนจับ และทำให้เขาตาบอดแล้วนำเขาไปเป็นเชลยที่บาบิโลน และตายที่นั่น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๒ พงศกัมภีร์ ๒๕:๕, ๗; หนังสือเยเรมียาห์ ๓๙:๖-๗; ๕๒:๗-๑๑

เราจะเป็นคนออกคำสั่งเอง และเราจะทำให้มันเกิดขึ้น” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนั้น

๒๖ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^{๒๗}“เจ้าลูกมนุษย์ ครอบครัวยิวของอิสราเอลพูดว่า ‘นิมิตที่เขาเห็น นั้นมันเป็นเรื่องอีกหลายปีข้างหน้า เขากำลังทำนายเกี่ยวกับวันเวลาอันยาวไกล’” ^{๒๘}ดังนั้นให้บอกกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า ‘ไม่มีคำพูดใดของเราก็จะรื้อรชกซ้ำอีกต่อไป เราพูดอะไร มันก็จะเกิดขึ้น’” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมจะถูกลงโทษ

๑๓ ^๑ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราต่อด้านพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมพวกนั้น ที่อ้างว่าพูดแทนเราอยู่ในอิสราเอล ให้พูดต่อด้านคนพวกนั้นที่แกล้งทำเป็นพูดแทนเรา แต่ที่แท้ก็พูดตามจินตนาการของพวกเขา มันเอง บอกกับพวกมันว่า ‘ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี ^๓พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า น้าอับอายจริงๆพวกโง่เง่าที่อ้างว่าพูดแทนเรา แต่ที่แท้ก็แค่พูดตามจินตนาการของตัวเอง ไม่ได้เห็นนิมิตจากพระเจ้าจริง

“ชาวอิสราเอลเอ๋ย คนเหล่านี้ นนที่อยู่ที่ท่ามกลางพวกเจ้า ที่อ้างว่าพูดแทนเรา เป็นเหมือนหมาใน ท่ามกลางซากปรักหักพัง ^๔พวกเจ้าไม่ได้ป็นขึ้น ไปเพื่อปกป้องเมืองตรงช่องโหว่ของกำแพง ^๕และไม่ได้ซ่อมกำแพงให้กับครอบครัวของอิสราเอล เพื่อจะยืนหยัดต่อ ด้านสงครามไว้ได้ในวัน ที่พระยาห์เวห์แสดงความโกรธออกมา

^๖นิมิตของพวกมันเป็นของปลอม และคำทำนายของพวกมันเป็นเรื่องโกหก พวกมันอ้างว่า สิ่งที่พวกมันพูดนั้นเป็นคำพูดของพระยาห์เวห์ พวกมันคาดหวังว่าพระองค์จะทำให้คำทำนายของพวกมันเกิดขึ้นจริง ทั้งๆ

ที่พระองค์ไม่เคยส่งพวกมันมาเลย ^๗พวกเจ้าทั้งหลายที่อ้างว่าพูดแทนเรา พวกเจ้าเห็นนิมิตจอมปลอม และทำนายเท็จ ไม่ใช่หรือตอนที่อ้างว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้” ทั้งๆที่เราไม่ได้พูดกับพวกเจ้าเลย”

“ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราต่อต้านพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าพูดโกหก และอ้างว่าเห็นนิมิต” นนแหละคือคำพูดของพระยาห์เวห์

“พระยาห์เวห์พูดว่า “มือของเราจะต่อต้านพวกเจ้าที่แอบอ้างว่าพูดแทนเรา ที่บอกว่าคุณเห็นนิมิต และพวกหมอดูที่ถูกรื้อรชกขึ้นมา คนพวกนั้นจะถูกแยกออกจากสภาที่ประชุมของเรา ชื่อของพวกมันจะไม่ได้รับการบันทึกไว้ในสมุดของครอบครัวอิสราเอล และพวกมันจะไม่ได้กลับมายังแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต

^{๑๐}สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพราะพวกมันทำให้คนของเราหลงผิด พวกมันพูดว่า ‘ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี’ ทั้งๆที่ไม่มีอะไรเป็นไปได้เลย มันเหมือนกับประชาชนสร้างกำแพงแบบซุ่มๆแล้วพวกที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้าพวกนี้ เอาปูนขาวมาฉาบให้ดูดี ^{๑๑}ให้บอกกับคนฉาบปูนพวกนี้ว่า งานของพวกเขาจะต้องพังทลายลง เพราะเราจะส่งพายุฝุ่น และลูกเห็บซัดกระหน่ำลงมา พร้อมกับลมพายุอย่างหนักที่จะพัดกำแพงให้พังลง ^{๑๒}เมื่อกำแพงถล่มลงมา ผู้คนจะถามพวกมันว่า ‘ทำไมปูนขาวที่ทาฉาบไว้ไม่ช่วยอะไรเลยล่ะ’” ^{๑๓}ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราจะใช้ลมพายุที่รุนแรงนี้ ทำให้กำแพงแตกด้วยความเดือดดาลของเรา เราจะเทฝนกระหน่ำลงมาทำให้กำแพงสีกกร่อนด้วยความโกรธของเรา เราจะส่งลูกเห็บลงมาจัดการมันให้ราบเรียบด้วยความเดือดดาลของเรา

^{๑๔}ดังนั้นเราจะทำลายกำแพงที่เจ้าได้ฉาบปูนขาวไว้ในวันนั้น เราจะทำลายมันให้ราบเป็นหน้ากลอง จนมองเห็นฐานรากของมัน และ

* ๑๓:๔ **หมาใน** สัตว์พวกนี้ชอบอยู่ตามที่ปรักหักพัง ดังนั้นมันคงไม่เสียดายถ้าเมืองเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

† ๑๓:๕ **ช่องโหว่ของกำแพง** ผู้พูดแทนพระเจ้า จะเตือนคนให้กลับใจเสียใหม่ และจะอธิษฐานต่อพระเจ้าให้กับประชาชน เพื่อปกป้องพวกเขาจากความเดือดดาลหรือความโกรธเกรี้ยวของพระเจ้าเหมือนกบที่ทหารยามจะปกป้องเมือง ด้วยการขึ้นไปต่อสู่ตรงช่องโหว่ของกำแพงตอนที่เมืองถูกโจมตี ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือสวดสวดที่ ๑๐๖:๒๓

เมื่อมันล้มลง เจ้าจะถูกทำลายภายในกำแพงนั้น และเจ้าจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์

๑๔ ด้วยวิธีนั้น เราจะได้ระบายความโกรธของเราออกมาลงบนกำแพงและลงบนคนเหล่านั้นที่ฉาบปูน ขาที่บวม เราจะบอกกับเจ้าว่า ‘กำแพงไม่มีแล้ว และพวกคนฉาบปูนขาที่บวมหายไปแล้ว’

๑๖ สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นกับคนพวกนี้ของอิสราเอลที่แอบอ้างว่าพูดแทนเรา ที่ทำนายให้กับเมืองเยรูซาเล็ม และเห็นนิมิตว่าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรเป็นไปด้วยดีเลย” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้แหละ

๑๗ และตอนนี้ “เจ้าลูกมมนุษย์ ให้หันไปดูผู้หญิงพวกนั้นที่อยู่ท่ามกลางคนของเจ้า พวกนางได้ทำนายตามจินตนาการของตัวเอง ให้เจ้าพูดแทนเราต่อ ต้านพวกนางว่า ๑๘ “พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า น้าอับอายจริงๆ พวกเจ้า หญิงที่เย็บผ้าไสยศาสตร์ไว้พันข้อมือให้กับทุกๆ คน น้าอับอายจริงๆ พวกเจ้า หญิงที่ทำผ้าไสยศาสตร์ไว้คลุมหน้าหลายๆ ขนาด เพื่อล่อชีวิตคน เจ้าคิดว่าเจ้าจะล่อชีวิตคนของเรา แล้วตัวเจ้าเองจะรอดชีวิตไปได้หรือ ๑๙ เจ้าทำให้คนของเราถูกเหยียดหยามเรา เพราะเจ้าพูดโกหกเป่าหูคนของเราที่ชอบฟัง คำโกหกอยู่แล้ว เจ้าทำสิ่งนี้เพื่อแลกกับข้าวบาร์เลย์สองสามกำ มือและขนมปังไม่กี่ชิ้นเท่านั้น เจ้าทำให้คนที่สมควรตาย ต้องมาตาย และทำให้คนที่สมควรตาย ยังมีชีวิตอยู่” ๒๐ ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับพวกเจ้า “ดูนะ เราต่อต้านผ้าไสยศาสตร์ที่พันข้อมือของพวกเจ้า ที่พวกเจ้าใช้ล่อชีวิตคนเหมือนกับล่านก เราจะฉีกมันจากแขนของพวกเจ้า และปล่อยให้คนเหล่านั้นเป็นอิสราเอล คือคนเหล่านั้นที่เจ้าได้ล่อเหมือนล่านก ๒๑ เราจะฉีกผ้าคลุมหน้าของพวกเจ้าออก และช่วยชีวิตคนของเราจากอำนาจของเจ้า พวกเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่อของเจ้าอีกต่อไป แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์”

๒๒ เจ้าได้หลอก ลวงคนจริงๆ ให้หมดกำลังใจ แต่เราไม่ยอมให้พวกเขาหมดกำลังใจ แถมเจ้ายังไปให้กำลังใจกับคนชั่วไม่ให้พวกเขา กลับใจ ถ้าเขากลับใจก็จะมีชีวิตต่อไป

๒๓ ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้อ้างว่าเห็นนิมิตอีกต่อไป และจะไม่ได้ทุเรื่องเวทมนตร์ของเจ้าขึ้นมาอีก เราจะช่วยกู้คนของเราจากอำนาจของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์”

คนดึกก็ไม่สามารถหยุดพระเจ้าจากการลงโทษเยรูซาเล็มได้

๑๔ แล้วพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลบางคนได้มาหาผม และมานั่งอยู่ต่อหน้าผม ๒ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มาถึงผมว่า ๓ “เจ้าลูกมมนุษย์ คนพวกนี้ยังมีรูปเคารพซึ่ๆ พวกมันอยู่ในใจ และพวกเขายังวางสิ่งที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาปไว้ต่อหน้าพวกเขา อย่างนี้แล้ว เราควรจะยอมให้พวกมันเข้ามาขอคำปรึกษาจากเราอีก หรือ ๔ ดังนั้น ไม่ว่าอิสราเอลหน้าไหนก็ตามที่ยังหลงรูปเคารพซึ่ๆ พวกมันอยู่ในใจ และวางสิ่งนั้นที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาปไว้ต่อหน้า แต่ยังมีมาขอคำปรึกษาจากผู้พูดแทนเราคนหนึ่ง เรา ยาห์เวห์ จะย้อนตอบเขาให้สาม เพราะเขามีรูปเคารพมากมาย ๕ เราจะทำอย่างนี้กับครอบครัวของอิสราเอล เพื่อยึดครองใจของพวกเขา พวกรูปเคารพซึ่ๆ ทั้งหมดของเขาได้แยกพวกเขาจากเรา ๖ ดังนั้นให้บอกกับครอบครัวอิสราเอลว่า

นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ให้หันไปจากรูปเคารพซึ่ๆ ทั้งหมดนั้น ให้มีหน้าไปจากรูปเคารพที่หน้าขะแยงพวกนั้นที่เราเกลียด และกลับมาหาเราละ ๗ ถ้ามีชาวอิสราเอลหรือชาวต่างชาติคนใด ที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลได้แยกตัวเองไปจากเราและเอารูปเคารพซึ่ๆ เหล่านั้นไว้ในใจ หรือวางสิ่งที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาปไว้ต่อหน้าพวกเขา แล้วยังมีมาหาผู้พูดแทนเราคนหนึ่งเพื่อขอคำปรึกษาจากเรา เราเองจะตอบพวกมัน ๘ เราจะหันหน้าต่อต้านคนนั้น และทำให้เขาเป็นตัวอย่างแห่งความล้มเหลวและตกเป็นขีปนากของชาวบ้าน เราจะตัดเขาออกจากประชาชนของเรา แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์

๙ และถ้ามีผู้พูดแทนเราบางคนไปถึงขนาดไปให้คำตอบกับคนอย่างนั้น รุยาห์เวห์ก็จะแสดงให้ผู้พูดแทนเราคนนั้นเห็นว่า ตัว

เขาเองนั้นโง่งขนาดไหน *เราจะยื่นมือของเรา ออกมาที่ดูลายเขาไปจากคนอิสราเอลของเรา

๑๐ ดังนั้น ผู้พูด แทนพระเจ้าคนนั้น ก็จะต้องรับโทษอย่างเดียวกับคนชั่วพวกนั้นที่มา ขอคำปรึกษาจากเราผ่านทางเขา

๑๑ เราจะลงโทษพวกผู้พูด แทน พระเจ้า เหล่านั้น เพื่อคนอิสราเอลจะได้ไม่หลงไป จากเราอีกแล้ว และจะได้ไม่แปดเปื้อนไปกับการรบกวนของพวก เขาก็แล้ว พวก เขาจะเป็นคนของเรา เราและเราจะเป็พระเจ้าของ พวก เขา” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า อย่างนั้น

๑๒ หลังจาก นั้นถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ ได้มาถึงผมว่า ๑๓ “เจ้าลูกมนุษย์ สมมุติว่า มีประเทศหนึ่งที่ทำบาปต่อเรา โดยไม่จงรัก รักดีต่อเรา และเราได้ลงโทษมัน ด้วยการ ตัดเสบียงอาหาร และส่งความอดอยากมา และฆ่าทั้งคนและสัตว์ของมัน ๑๔ ถึงแม้ โน อาร์ท ดาเนียล และโยบ จะอยู่ท่ามกลาง พวก เขา สวมคนนั้นก็ช่วย กู้ได้แต่ชีวิตของ ตัว เองเท่านั้น เพราะพวก นี้ทำตามใจเรา” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนั้น

๑๕ “หรือเราอาจจะส่งสัตว์ ป่าที่ดุร้ายเข้าไป ฆ่าคนในแผ่นดินนั้นจนหมด ทำให้แผ่นดิน นั้นกลายเป็นที่รกร้างที่ไม่มีใครกล้าผ่าน ไป เพราะสัตว์ร้ายเหล่านั้น ๑๖ เรา ยาร์เวห์ องค์ เจ้าชีวิต จะบอกว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาด ไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า แม้ถ้า โน อาร์ท ดาเนียล และโยบ จะอาศัยอยู่ที่ นั้น พวก เขาก็ไม่สามารถช่วยใครได้เลย แม้แต่ ลูกชายลูกสาวของพวกเขาเอง มีแต่ตัวพวก เขาเองเท่านั้นที่จะรอด และแผ่นดินนั้นจะ กลายเป็นที่รกร้าง

๑๗ หรือเราอาจจะนำดาบเข้ามาทำลาย แผ่น ดินนั้นก็ได้ กองทัพของศัตรูจะบุกเข้า มาฆ่าทั้งคนและสัตว์ในแผ่นดินนั้น ๑๘ เรา

ยาร์เวห์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะบอกว่า เรามี ชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้น เลยว่า ถึงโนอาห์ ดาเนียล และโยบ จะอาศัย อยู่ ที่ นั้น พวก เขาก็จะไม่สามารถช่วยใครให้ รอดได้ แม้แต่ลูกชายและลูกสาวของพวกเขาเอง มีแต่ตัวพวกเขาเองเท่านั้นที่จะรอด ๑๙ หรือเราอาจจะส่งโรค ระบาดเข้าไปใน แผ่น ดินนั้นก็ได้ เราจะทำให้แผ่นดินนั้นได้ รู้สึกถึงความโกรธของเราเต็มๆ เราจะฆ่าทั้ง คนและสัตว์ ๒๐ เรา ยาร์เวห์ ผู้เป็นองค์เจ้า ชีวิต บอกว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ถึงโนอาห์ ดาเนียล และโยบจะอาศัยอยู่ที่ นั้นด้วย พวก เขาก็จะ ไม่สามารถช่วยใครได้เลย แม้แต่ลูกชายและ ลูกสาวของตัวเอง พวกเขาจะช่วยได้แต่ชีวิต ของตัวพวกเขาเองเท่านั้น เพราะพวกเขาทำ ตามใจเรา”

๒๑ พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“มันจะยิ่งแน่ว่า นนอีกในกรณีของ เยรูซาเล็มนี้ ว่าจะไม่มีใครสามารถช่วยได้ เมื่อเราส่งการลงโทษอันโหด ร้ายสืออย่างนี้มา คือ ดาบ ความอดอยาก สัตว์ป่าที่ดุร้าย และ โรคระบาด ให้เกิดกับพวกเขา เพื่อกำจัดทั้ง คนและสัตว์ในแผ่นดินนี้ ๒๒ แต่ไม่ น่า เชื่อ จะยังมีบาง คนรอดชีวิต แล้วพวก เขาจะพา ลูกชายลูกสาวหนีออกมา พวก เขาจะออกมา หาเจ้า แล้วเมื่อเจ้าสังเกตดูชีวิตของพวกเขา และสิ่งชั่วๆที่พวก เขาทำ เจ้าจะได้รู้สึกดีขึ้น เกี่ยวกับความหายนะที่เราทำให้เกิด ขึ้นใน เยรูซาเล็ม และเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้ที่เรา นำมาสู่พวกเขา

๒๓ เมื่อเจ้าเห็นว่าพวกเขาใช้ชีวิตยังง และ เห็นความชั่วร้ายต่างๆที่พวกเขาทำ เจ้าจะได้ รู้สึกดีขึ้น และจะรู้ว่าเรามีเหตุผลที่ได้ทำ สิ่งทั้งหมดนั้นกับพวกเขา” พระยาร์เวห์องค์ เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

* ๑๔:๙ และถ้ามีผู้พูดแทนเรา ... โง่งขนาดไหน ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ถ้า ผู้พูดแทนเรวคนหนึ่งคนใดถูกหลอก ลวงและได้ให้คำตอบไป เรายาร์เวห์ได้หลอก ลวงผู้พูด แทนเรวคนนั้นเอง”

† ๑๔:๑๔ โนอาห์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาลบทที่ ๖-๙
‡ ๑๔:๑๔ ดาเนียล คงไม่ใช่นคนเดียวกับดาเนียลในหนังสือดาเนียล อาจจะเป็นวีรบุรุษใน สมัยโบราณนานมาแล้วก่อนเอเสเคียล ที่พูดถึงในหนังสือวรรณคดีนอกพระคัมภีร์
¶ ๑๔:๑๔ โยบ เรื่องของโยบอ่านได้จากหนังสือโยบ

ชาวอิสราเอลไร้ประโยชน์ เหมือนไม้จากเถาองุ่น

๑๕ ^๑ถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูก มนุษย์ ในไม่ทุกชนิด เกิดอะไรขึ้นกับไม้ของเถาองุ่น ซึ่งถือว่าเป็นไม้ชนิดหนึ่ง ^๓เคยมีช่างคน ไหนใช้กิ่งองุ่นไปสร้างอะไรใหม่ หรือมีใครเคยเอากิ่งองุ่นไปทำหมุดแขวนข้าว ของเครื่อง ใช้อ่างใหม่ ^๔ไม้นั้นเอาไปเป็นพื้นเผาไฟได้ และไฟได้เผาปลายทั้ง สองของ มันและได้ไหม้ไปถึงแก่นของ มัน มันยังจะไปใช้ทำอะไรได้อีก หรือ ^๕ขนาดตอนที่มันยังตั้งอยู่ ช่างยังเอามาใช้ทำอะไรไม่ได้เลย แล้วตอน นั้นมันไหม้แล้ว ยิ่งใช้ไม่ได้ใหญ่”

^๖ดังนั้น พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราใช้เถาองุ่นเป็นพื้นสำหรับเผาไฟมากกว่าใช้ไม้ชนิดอื่นยิ่ง ไร เราก็จะทำกับพลเมืองของเยรูซาเล็มอย่างนั้นเหมือนกัน ^๗เราจะหันหน้าของเราต่อต้านพวกเขา บางคนอาจจะหนีรอดจากไฟหนึ่ง แต่ก็ยังจะถูกอีกไฟหนึ่งเผาจนหมดอยู่ดี เมื่อเราต่อต้านพวกเขา เจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ ^๘เราจะทำให้แผ่นดินนี้รกร้าง เพราะคนพวก นี้ไม่สัตย์ซื่อ” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

เจ้าสาวของพระยาร์เวห์ไปเที่ยวผู้ชาย

๑๖ ^๑แล้วถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูก มนุษย์ ให้เดือนคนในเมืองเยรูซาเล็มถึงเรื่องชั่วร้ายน่ารังเกียจที่พวกเขาทำกัน ^๓ให้บอกกับพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับเมืองเยรูซาเล็ม ต้นกำเนิดและบ้านเกิดของ เจ้าอยู่ในแผ่นดินของชาวคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์และแม่ของเจ้าเป็นชาวฮิต ไทต์ ^๔เจ้าเป็นเหมือนกับเด็กที่ถูกทอด ทิ้ง ในวันที่เจ้าเกิด มา ไม่มีใครตัด

สายสะดือให้กับเจ้า ไม่มีใครทำพิธีชำระล้างให้กับเจ้าด้วยน้ำเพื่อให้เจ้าบริสุทธิ์ตามกฎหมายของเรา ไม่มีใครเอาเกลือมาถูขา เพื่อให้กับเจ้า และไม่มีใครเอาผ้า อ้อมมาห่อ หุ้มเจ้า ^๕ไม่มีใครสรรเสริญเจ้า ไม่มีใครทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้กับเจ้า ไม่มีใครคอยปลอบโยนเจ้า ไม่มีใครเอาเจ้าในวันที่เจ้าเกิด มา เจ้าถูกทิ้งในทุ่งโล่ง

^๖แล้วเราเดินผ่านมา เห็นเจ้านอนดินอยู่ในกองเลือด เราพูดกับเจ้าว่า “จงมีชีวิตอยู่ต่อไป” ในขณะที่เจ้านอนอยู่ในกองเลือดนั้น เราพูดกับเจ้าว่า “จงมีชีวิตอยู่ต่อไป” ^๗เราได้เลี้ยงดูเจ้า แล้วเจ้าก็เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วเหมือนพืชในท้อง ทุ่ง เจ้าได้เติบโตและเจริญวัย เจ้าเริ่มแตกเนื้อสาว มีประจำเดือน มีหน้าอกใหญ่ขึ้น เริ่มมีขนขึ้นตามตัว แต่เจ้ายังเปลือยกายล่อนจ้อนอยู่ ^๘ต่อมา เราได้สังเกตเห็นว่าเจ้าโตพอที่จะมีความรักได้แล้ว เราจึงได้กางเสื้อผ้าของ เรารอคลุมตัวเจ้า ^๙และคลุมร่างที่เปลือยเปล่าของเจ้า เราได้บัญญัติผูกมัดตัว เองกับเจ้าและร่วมคำมั่นสัญญา ^{๑๐}กับเจ้า และเจ้าได้กลายเป็นของเรา” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น ^{๑๑}“หลังจากนั้น เราได้อาบน้ำให้เจ้า ล้างเลือดของเจ้าออก เอนำมันทาให้เจ้า ^{๑๒}เราเอาเสื้อผ้าสวยๆ มาสวม ใส่ให้เจ้า เอาร่อง เท้าสานจากหนึ่งอย่าง ดีมาสวมเท้าของเจ้า แล้วโพกหัวของ เจ้าด้วยผ้า ลินินอย่างดี และคลุมตัว เจ้าด้วยผ้า ใหม่ ^{๑๓}แล้วเราได้ประดับประดาเจ้าด้วยเพชร พลอย เราได้สวมกำไลข้อมือไว้ที่มือทั้งสองของเจ้า และสวมสร้อยคอไว้รอบคอของเจ้า ^{๑๔}เราได้ใส่ห่วงจุมุกให้กับเจ้า ใส่ตุ้มหูไว้ที่หูทั้งสองข้าง และเอามงกุฎที่สวยงามมาสวมบนหัว เจ้า ^{๑๕}เจ้าได้ประดับประดาไปด้วยทองและเงิน แต่ง ตัวด้วยผ้า ลินินอย่างดี ผ้า ใหม่และผ้าปัก เจ้ากินของหวานที่มาจากแป้งอย่างดี น้า

* ๑๕:๒ เถาองุ่น พวกผู้พูดแทนพระเจ้าชอบเปรียบเทียบชาวอิสราเอลเป็นเหมือนไร่องุ่นหรือต้นองุ่นของพระเจ้า

† ๑๖:๘ ได้กางเสื้อผ้าของ เรารอคลุมตัว เจ้า การทำอย่าง นี้แสดงว่าพระองค์ยอมรับเยรูซาเล็มเหมือนภรรยา ที่พระองค์จะปกป้องดูแล ดูเพิ่มเติมได้จาก นางรูธ ๓:๑-๑๕

‡ ๑๖:๘ สัญญา หมายความว่า พระเจ้าได้ให้สัญญาหรือพันธสัญญาแก่ประชาชนของพระองค์สำหรับชาวยิว สัญญานหนักคือกฎของโมเสส แต่ตอน นี้พระเจ้าได้ให้สัญญาใหม่ที่ดีกว่าแก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระคริสต์

เชื่อมผล ไม้และน้ำมันมะกอก *เจ้าสวยามมาก เหมาะที่จะเป็นราชินี ^{๑๔}ความงามของเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงไปทั่วท่ามกลางชนชาติต่างๆ เครื่องทรงของเราที่เราได้ให้กับเจ้า ทำให้เจ้างดงามหมดจดเสียจริงๆ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๑๕}“แต่เจ้ากลับไปไว้ วางใจในความงามของเจ้า และหาประโยชน์จากชื่อเสียงของเจ้า ไปขายตัวให้กับผู้ชายทุกคนที่เดินผ่านมา ^{๑๖}แล้วเจ้าก็เอาเสื้อผ้าของเจ้าที่เราให้ มาตกแต่งศาลเจ้าต่างๆของเจ้า และทำตัวเป็นโสเภณี เจ้าตกแต่งสถานที่นั้นยิ่งกว่าที่เคยมีใครตกแต่งมันมา ก่อน ^{๑๗}เจ้ายังเอาเครื่องแต่งกายที่ทำด้วยทองและเงินของเรา ไปสร้างเป็นรูปปั้นผู้ชายขึ้น มาสำหรับตัวเอง และทำตัวเหมือนโสเภณีกับพวกมัน ^{๑๘}เจ้าเอาเสื้อผ้าที่สวยงามที่เราให้กับ เจ้า ไปตัดเป็นเสื้อผ้าให้กับพวกรูปปั้นเหล่านั้น แล้วเจ้าก็นำมันและเครื่องหอมของเราไปวางไว้ต่อหน้าพวกมัน ^{๑๙}แล้วเจ้ายังเอาอาหารที่เราให้กับเจ้า คือแป้งอย่างดี น้ำมันมะกอกและน้ำเชื่อมผล ไม้ ที่เราเอามาเลี้ยงดูเจ้า เจ้าเอาไปวางไว้ต่อหน้าพวกมัน เป็นเครื่องถวายที่มีกลิ่นหอมหวาน” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น ^{๒๐}“ที่เจ้าทำตัวเป็นโสเภณีนั่นยังเลว ร้ายไม่พอ เจ้ายังเอาพวกลูกชายลูกสาวที่เจ้าคลอดให้กับเรา ไปสังเวียให้กับพวกรูปปั้นเหล่านั้นอีกด้วย ^{๒๑}เจ้าได้ฆ่าพวกลูกๆของเราหลายคน †และถวายพวกเขาในไฟให้กับพวกรูปปั้นเหล่านั้น ^{๒๒}ในช่วงที่เจ้าทำตัวเป็นโสเภณี และทำสิ่งที่เลวร้ายพวกนี้ เจ้าไม่เคยหวนคิดถึงความสัมพันธ์ที่เรามีต่อกัน ตอนที่พวกเจ้าเป็นเด็ก ตอนที่เราเจอเจ้าตัวล่อนจ้อน และดินอยู่ในกองเลือดนั้น

^{๒๓}ดังนั้น เมื่อเจ้าได้ทำสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้น (น่าละอาย น่าละอายสำหรับเจ้า พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่าง นั้น) ^{๒๔}เจ้าได้สร้างเนินขึ้น มาให้กับตัวเอง เป็นศาล เจ้าในลานเมืองทุกแห่ง ^{๒๕}เจ้าได้สร้างศาล เจ้าไว้ตามหัว มุมถนนทุก สาย เจ้าได้ทำให้ความ งาม

ของเจ้าน่าขยะแขยง เจ้าได้อำนาจของเจ้าให้กับคนที่เดินผ่านไปมา เจ้าทำตัวเป็นโสเภณีมาก ขึ้นเรื่อยๆ ^{๒๖}แล้วเจ้าก็หันไปหาชาวอียิปต์ ที่เป็นเพื่อนบ้านของเจ้า ที่มีอวัยวะเพศใหญ่ โต และเจ้าทำตัวเป็นโสเภณีกับพวกเขา เพื่อยั่วยุให้เราโกรธ เจ้าทำตัวเป็นโสเภณีมากขึ้นเรื่อยๆ ^{๒๗}ดังนั้น เราจึงลงมือลงมือกับเจ้า เราเอาที่ดินบางส่วนของเจ้าไปเรปปล่อยให้ศัตรูของ เจ้าคือผู้หญิงชาวฟิลิ สเตียทำกับเจ้าตามชอบใจ แม้แต่พวก เขาก็ยังตกตะลึงกับการกระทำที่ลามกของ เจ้านี้ ^{๒๘}เพราะเจ้ายังไม่จุใจกับความต้องการทางเพศของ เจ้า เจ้าก็เลยไปมีเพศ สัมพันธ์กับชาวอัส ซีเรียด้วย เจ้าขายตัวให้กับพวกเขา แต่ก็ยังไม่หายอยาก ^{๒๙}เจ้าจึงส่ำสอนมากขึ้น เจ้าไปยั่วยุแผ่นดินของพวกพ่อค้าคือชาวบาบิโลน แต่ถึงอย่างนั้น เจ้าก็ยังไม่รู้จักพอ” ^{๓๐}พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราโกรธเจ้ามาก ที่เจ้าได้ทำอย่างที่โสเภณีไม่มี ยางอายุเขาทำกัน

^{๓๑}ในทุกหมู่บ้านของ เจ้า เจ้าได้สร้างศาล เจ้าขึ้นตามหัว มุมถนนทุกสาย และได้สร้างเนิน ดินไว้ตามลาน เมือง เจ้าต่างจากหญิงโสเภณีทั่วไป ตรงที่ เจ้าไม่เอาค่าตัว ^{๓๒}เจ้า เมียที่เล่น ชู้ เจ้าชอบมีเพศ สัมพันธ์กับคนแปลกหน้า แทนที่จะมีกับสามีของเจ้า ^{๓๓}ตามปกติแล้ว ผู้ชายต้องเป็นคนจ่ายค่าตัวให้กับหญิงโสเภณี แต่ที่นี่เจ้ากลับเป็นคนจ่ายค่าตัวให้กับซู้รักของ เจ้าทุก คน เจ้าติดสินบนพวก เขาเพื่อให้พวก เขามาหาเจ้า จากทุกๆประเทศที่อยู่ราย ล้อมเจ้า ^{๓๔}ดังนั้น เจ้าจึงไม่เหมือนโสเภณีทั่วไป แทนที่ผู้ชายจะมาหาเจ้าและเสนอค่าตัวให้กับ เจ้า แต่เจ้ากลับไปหาพวก เขา เจ้าไม่ได้ รับค่าตัว แต่กลับเป็นคนจ่ายค่าตัวให้กับพวก เขา เจ้านี้ช่างแตกต่างเสียจริง”

^{๓๕}ดังนั้น อีโสเภณี ให้ฟังคำ พูดของพระยาห์เวห์ให้ดี ^{๓๖}พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เพราะเจ้าได้แสดงความโกรธของเจ้าออกมา และเปิดเผยอวัยวะ เพศของเจ้า ด้วยการ

* ๑๖:๑๓ ทอง ... น้ำมันมะกอก วัสดุทุกอย่างในรายการนี้ คือสิ่งต่างๆที่ใช้ในการสร้างเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ ที่พระเจ้ามอบไว้กับชาวอิสราเอล หลังจากทำสัญญากับพวกเขา ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ อพยพ ๒๕:๕๐

† ๑๖:๒๑ ฆ่า ... หลายคน นี่เป็นการเช่นไหว้ลูกๆให้กับพระโมเลค ดูเพิ่มเติมได้จาก ๒ พงศกษัตริย์ ๑๖:๓; ๒๑:๖; ๒๓:๑๐ เยเรมียาห์ ๓๒:๓๕

ลำส่อนทางเพศกับซู้รักทั้งหลายของเจ้า และกับรูป ปันอันสกปรกหน้าขะแยงของเจ้า และเจ้าได้ให้เลือดของพวกลูกๆสังเวกกับพวกรูป ปันเหล่านั้น ^{๓๗} ดั่ง นั้น เรากำลังจะรวบรวมซู้รักทั้งหมดของเจ้า ซู้รักพวก นั้นที่เจ้าพัวพันด้วย ทั้งคนที่เจ้ารักและคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมพวก เขามาจากทุกๆประเทศ ที่เป็นเพื่อนบ้านของเจ้า แล้วเราจะเปิดอวัยวะเพศของเจ้าให้พวกเขาดู ให้พวกเขาได้เห็นความน่าอัปอายของเจ้า ^{๓๘} เราจะตัดสินลงโทษเจ้า สำหรับความผิดฐานมีซู้ และฆ่าคนตาย เราจะประหารชีวิตเจ้า ด้วยความโกรธแค้นและเดือดดาลของเรา ^{๓๙} เราจะมอบเจ้าให้กับพวกเขา แล้วพวกเขาจะรื้อเนินดินของเจ้าและสับศาลเจ้าของเจ้า แล้วพวกเขาจะจับเจ้าแก่ ผ้าและปลอกเอาเครื่องเพชรอย่าง ดีของ เจ้าไป และทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่า ^{๔๐} พวก เขาจะรวมกลุ่มกันมุ่งหน้ามาหาเจ้า ฟุ้ง ขุนเหล่านั้นจะขว้างหินใส่เจ้าและสับเจ้าเป็นชิ้นๆด้วยดาบของพวกเขา ^{๔๑} พวกเขาจะเผาบ้านของเจ้าและลงโทษเจ้าต่อหน้าต่อตาของพวกผู้หญิงมากมาย ด้วยวิธีนี้ เราจะทำให้เจ้าหยุดทำตัวลำส่อน และเจ้าจะไม่จ่ายค่าตัวให้กับพวกซู้รักของ เจ้าอีกต่อไป ^{๔๒} เมื่อถึงตอน นั้น เราจะระบายความเดือดดาลของเราออกมาใส่เจ้าจนหมดสิ้น แล้วเราจะหยุดทิ้งหวงเจ้า เราจะสงบลงและไม่โกรธอีกต่อไป ^{๔๓} สิ่งเหล่านี้ เกิด ขึ้นเพราะเจ้าล้มสลายสัมพันธ์ที่เรามือต่อกันตอนที่เจ้าเพิ่งเป็นสาวนั้น เจ้าทำให้เราโกรธเพราะทำตัวอย่าง นั้น เราจะให้ผล กรรมที่เจ้าก่อนั้นตกลงบนหัวเจ้า” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น “เจ้าได้ทำสิ่งต่างๆที่น่าขะแยงที่เราเกลียดอยู่ แล้ว ข้านี้ยังแถมขายตัวเข้าไปอีก ไม่ใช่หรือ

^{๔๔} ดูเอาเถอะ คำสุภามิตที่อธิบายถึงเจ้าได้ ดีก็ คือคำสุภามิตนี้ที่ว่า ‘แม่เป็นนัยัง ใจลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น’ ^{๔๕} เจ้าเหมือนกับแม่ของ เจ้าไม่มีผิด แม่ของ เจ้าดูถูกสามีและ

ลูกๆของนาง เจ้าก็เหมือนกับพี่สาวน้องสาวของเจ้าไม่มีผิด เพราะพวกเขาถูกสามีและลูกๆของพวก เขา แม่ของพวก เจ้าเป็นชาวฮิต ไทต์ และพ่อของพวก เจ้าเป็นชาวอา โมไรต์ ^{๔๖} พี่สาวของ เจ้าคือสะ มา เรียกผู้ท้อคัยอยู่ทางเหนือของ เจ้ากับบรรดาลูกสาวของนาง และน้องสาวของ เจ้าก็คือโสโดม ^{๔๗} ซึ่งอาศัยอยู่ทางใต้ของ เจ้ากับบรรดาลูกสาวของนาง ^{๔๘} เจ้าทำตัวเหมือนพวก เขาไม่มีผิด เจ้าได้ทำสิ่งชั่ว ร้ายต่างๆที่พวก เขาทำกัน ในเวลาไม่นาน เจ้าก็แข่งหน้าพวก เขาไป แล้ว” ^{๔๙} พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรายาร์เวห์ เอาชีวิตเราเป็นประกันว่าแม่แต่โสโดมน้อง สาวของ เจ้ากับลูกสาวทั้งหลายของนาง ก็ยังไม่เคยทำสิ่งชั่ว ร้ายที่เจ้าและลูกสาวทั้งหลายของเจ้าทำเลย

^{๕๐} ความผิดที่โสโดมน้อง สาวของ เจ้าและลูกสาวทั้งหลายของนางทำ คือความเย่อหยิ่งจองหอง พวก เขาอยู่ดีกินดี สบายจนไม่สนใจคนอื่น ไม่ยื่นมือช่วยคนยากจนและคนขัดสน ^{๕๑} พวกเขาโลโอหัง และทำสิ่งต่างๆที่น่ารังเกียจต่อหน้าเรา ดังนั้นเราจึงได้กำจัดพวกเขา เหมือนกับที่เจ้าเห็นนั้น

^{๕๒} ส่วนสะมาเรียก็ยังทำบาปไม่ถึงครึ่งหนึ่งของที่เจ้า ทำ เจ้าทำสิ่งที่น่า รังเกียจมากกว่าพวก เขาเสีย อีก เจ้าชั่ว ร้ายมากจนทำให้พวกเขาดูดีขึ้นมา ^{๕๓} เจ้าจะต้องอับอายขายหน้า เพราะเจ้าทำให้คิดพวกพี่สาวน้องสาวของเจ้าเบาละ เจ้าจะต้องอับอายไปเลยเพราะบาปที่เจ้าทำนั้นน่าขะแยงยิ่ง กว่าที่พวกเขาทำ เจ้าจะต้องอับอายขายหน้าไปเลยเพราะการกระทำของ เจ้า ทำให้พวกพี่ น้องของเจ้าดูเหมือนเป็นคนดีไปเลย

^{๕๔} แต่อย่างไรก็ตาม เรายังจะฟื้นฟูพวกเขาให้เหมือนกับที่พวกเขาควรจะเป็น เราจะฟื้นฟูโสโดมกับหมู่บ้านต่างๆที่อยู่ราย ล้อมนาง เราจะฟื้นฟูสะ มา เรียกกับหมู่บ้านต่างๆที่อยู่ราย ล้อมนาง และเนนอน เรายังจะฟื้นฟูเจ้าไปพร้อมกับพวกเขาด้วย ^{๕๕} เราจะดีกับ

* ๑๖:๕๑ พวกผู้หญิงมากมาย ในที่นี้คงหมายถึงชนชาติต่างๆที่อยู่รอบข้าง เช่นชาวฟิลิสเตียในข้อ ๒๗ หรือชาวเอโดมในข้อ ๕๗

† ๑๖:๕๖ สะมาเรีย ... โสโดม สองเมืองนี้ชั่วร้ายจนพระเจ้าต้องทำลายอย่างราบคาบ เอเสเคียลกำลังพูดว่าประชาชนของยูดาห์ชั่วร้ายกว่านั้นอีก

‡ ๑๖:๕๖ บรรดาลูกสาวของนาง หมายถึง เมืองเล็กเมืองน้อยที่รายล้อมเมืองใหญ่เหล่านั้น

เจ้ามาก จนเจ้าจะรู้สึกละอายกับสิ่งทั้งหมด
ที่เจ้าได้ทำไป และที่ได้ช่วยทำให้คนพวก
นั้นรู้สึกดีขึ้นมา ๕๕ โสโดมพี่สาวของ เจ้ากับ
บรรดาลูกสาวของนาง จะคืนสู่สภาพเดิมที่
เคยเป็นมาก่อน และสะมาเรียพี่สาวของเจ้า
และบรรดาลูกสาวของนางจะกลับคืนสู่สภาพ
เดิมเหมือนกัน

๕๖ ในตอนที่เจ้ายังเย่อหยิ่งจองหองอยู่นั้น
เจ้าหัวเราะเยาะใส่โสโดมพี่สาวของเจ้าไม่ใช่
หรือ ๕๗ เจ้าทำอย่างนั้นก่อนที่ความชั่วร้าย
ของ เจ้าจะถูกเปิดเผย แต่ตอนนี้ เจ้าถูก
ทำให้ขายหน้า ต่อ หน้าพวกผู้หญิงของเอ
โดม * และเพื่อนบ้านทั้งหมดของนาง พร้อม
กับพวกผู้หญิงชาวฟีลิสเตีย คือคนเหล่านั้น
ที่ล้อมรอบเจ้าที่ดูถูกเจ้า ๕๘ ตอนนี้เจ้ากำลัง
รับโทษ สำหรับความชั่วลามกและการกระทำ
ที่น่าขยะแขยงของเจ้า” พระยาห์เวห์พูดว่า
อย่างนั้น

๕๙ ใช่ แล้ว พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
ว่า “เราจะทำกับ เจ้าอย่างไรที่เจ้าสมควรจะ
ได้ รับ เจ้าได้ดูหมิ่นคำสาบานของเจ้า และหัก
ข้อตกลงที่เรามีต่อกัน ๖๐ แต่ว่าเราจะยัง
รักษาข้อตกลงที่เราได้ทำกับเจ้า ตอนที่เจ้า
ยังเป็นสาวอยู่ ข้อตกลงนั้นจะยั่งยืนตลอดไป
๖๑ เมื่อเจ้าได้ครอบครองพวกพี่น้องเหล่านั้น
ที่ใหญ่กว่าและเล็กกว่าเจ้า เจ้าจะรู้สึกอับอาย
เมื่อเจ้าคิดถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไปในอดีต ใช่แล้ว
เราจะมอบพวกเขาให้กับ เจ้าเพื่อจะได้เป็น
ลูกสาวของเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้อยู่ในข้อตกลงของ
เรากับเจ้า ๖๒ ตัวเราเองจะยืนยันข้อตกลง
ของเรากับเจ้าอีก ครั้ง และเจ้าจะรู้ว่าเรา
คือยาห์เวห์ ๖๓ เราจะทำดีกับเจ้า เพื่อเมื่อเจ้า
คิดถึงสิ่งเลวร้ายต่างๆที่เจ้าได้ทำไป เจ้าจะ
ได้อับอาย เมื่อเราลบล้างสิ่งทั้งหมดที่เจ้าได้
ทำไป เจ้าจะอึ้งจนพูดไม่ออกเพราะอับอาย”
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น

นิทานเกี่ยวกับนกอินทรีสองตัว

๑๗ ^๑ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึง
ผมว่า

^๒ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้เล่าปริศนานิทานเรื่อง
นี้ให้กับครอบครัวของชาวอิสราเอลฟัง ^๓ ให้
บอกกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต
พูดว่า

นกอินทรียักษ์ตัวหนึ่ง ^๔ มีปีกใหญ่
ขนของมันมีหลายสีและยาว
มันได้บินมาที่เลบานอน
และมาคาบเอายอดของต้นสนซีดาร์ต้น หนึ่ง
ไป

^๕ คือ มันได้หักยอดสุดของต้นสนซีดาร์
แล้วเอาไปไว้ในแผ่นดินของการค้าขาย เอา
ไปวางไว้ในเมืองของพวกเขา

^๖ มันได้อาเมลิ็ด พี่จากแผ่นดินนั้นมาส่วน
หนึ่งด้วย

และเอาไปหว่านไว้ในทุ่งนา
มันได้ผันน้ำเข้ามาจากแม่น้ำที่ล้นหลาม
มันได้ปลูกลูกลีดนั้นไว้ข้างน้ำเหมือน กับต้น
หลิว

^๗ เมลิ็ดนั้นกิ่งอกขึ้นกลายเป็นเถาอ่อนอย่างดี
ต้นมันค่อนข้างเตี้ย

กิ่ง ก้านของ มันเริ่มแตกออกมา มันได้หยั่ง
รากลง

กิ่งก้านของมันได้แผ่ไปยังนกอินทรี
แล้วโตเป็นเถา อ่อน แตกกิ่ง ก้านสาขา
มากมาย และออกไป

^๘ แต่ยังมีนกอินทรียักษ์อีกตัวหนึ่ง ^๙
มีปีกใหญ่มีขนเยอะ

ต้นอ่อนที่รับแผ่รากของมันไปที่นกตัวนั้น
และยื่นกิ่ง ก้านของมันจากจุดที่มันงอกไปยัง
นกตัวนั้น

กิ่งอ่อนหวังว่านกตัวนั้นจะให้น้ำกับมัน
^{๑๐} ต้นอ่อนนั้นลืมไปว่า ตัวมันเองปลูกลงอยู่ในดินที่
ดี ติดอยู่กับแหล่งน้ำ

* ๑๖:๕๗ เอโดม หรืออาจจะ เป็น “อารัม”

† ๑๗:๓ นกอินทรียักษ์ตัวหนึ่ง ในที่นี้หมายถึงกษัตริย์เนบูคัดเนสซอร์ของบาบิโลน ที่กวาด
ต้อนเอากษัตริย์เยโฮยาชิน และผู้นำของยูดาห์ ไปเป็นเชลยที่บาบิโลนในปี ๕๙๗ ก่อนพระเยซู
มาเกิด

‡ ๑๗:๗ นกอินทรียักษ์อีกตัวหนึ่ง ในที่นี้หมายถึงกษัตริย์ของแผ่นดินอียิปต์ ที่กษัตริย์เศเด
คียาห์ของยูดาห์ ไปขอความช่วยเหลือจากเขา ในปี ๕๘๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

เพื่อมันจะได้แตกกิ่ง ก้านเป็นจำนวนมาก และเกิดผลตกกลายเป็นต้น อุ่นที่สวยงาม”

๙ พระยูห้เวห์องค์เจ้าชีวิต บอกให้ถามว่า “อย่างนี้ เจ้าคิดว่าต้นอ่อนงั้น จะเจริญเติบโตใหม่ นก อินทรีตัว แรกนั้นจะไม่ถอนรากของต้นอ่อนงั้นหรือ

จะไม่ปล่อยให้ผลเน่าและใบเหี่ยวไปหรือ มันไม่ ต้องใช้แขนอันทรงพลังหรือกองทัพใหญ่เพื่อถอนรากถอนโคนมันขึ้นมาเลย

๑๐ เมื่อย้ายที่ปลูก เจ้าคิด ว่ามันจะเจริญเติบโตได้หรือ แต่ถึงมันจะอยู่ที่เดิมที่มันถูกปลูกไว้ มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปเมื่อลม ร้อนตะวันออกพัดมาหรือ”

๑๑ แล้วถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า

๑๒ “ให้พูดกับครอบครัวที่ชอบกบฏนี้ว่า ‘เจ้าต้องรู้ว่าสิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร ดุลิษัตรีย์แห่งบาบิโลนได้มายังเมืองเยรูซาเล็ม และเอาชัตรีย์กับบรรดาขุนนางของเมืองนั้นไปที่บา บิโลน ๑๓ แล้วชัตรีย์ของบา บิโลนได้เลือกเชื้อพระ วงศ์มาคนหนึ่ง และทำข้อตกลงกับเขา ผูกมัดเขากับข้อ ตกลงใหม่นี้ (ชัตรีย์ของบาบิโลนได้เอาผู้นำทั้งหลายของแผ่นดินไปแล้ว) ๑๔ เพื่ออาณาจักรนั้นจะได้อ่อนแอ และหมดโอกาสที่จะมีอำนาจขึ้นมาใหม่ เพื่อข้อ ตกลงนั้นจะยั่งยืนต่อไป ๑๕ แต่ชัตรีย์องค์ นั้นได้แข็ง ข้อกับชัตรีย์ของบา บิโลน เขาได้ส่งพวกทูตไปที่อียิปต์ เพื่อขอมาและกองทัพขนาดใหญ่มาช่วย เจ้าคิดว่าที่เขาทำอย่าง นั้นจะสำเร็จหรือ เขาจะหนีพ้นจากการลงโทษไปได้หรือ คนที่ทำผิดสัญญาอย่างนี้จะหนีรอดไปได้หรือ”

๑๖ พระ ยูห้เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เขาจะต้องตายในเมืองบา บิโลน เพราะเขาได้ดู หมิ่นคำสาบานและผิดคำสัญญาที่เขาได้ให้ไว้กับชัตรีย์บาบิโลน ผู้ที่ได้แต่งตั้งเขาขึ้นเป็นชัตรีย์ เขาจะต้องตายในแผ่นดิน ดินนั้นอย่างแน่นอน ๑๗ ฟาโรห์กับกองทัพที่แข็งแรงแรงพร้อมกับทหารมากมายของ เขาจะไม่สามารถมาช่วยเขาได้ เมื่อชัตรีย์ของบา บิโลนมาโจมตี และได้สร้าง

เนิน ดินและป้อมกำบังต่างๆขึ้นรอบกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม และจะมีผู้คนล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ๑๘ ชัตรีย์ของยูดาที่องค์ นี้ ได้ดู หมิ่นคำสาบาน ตอนที่เขาหักข้อ ตกลงนั้น เขาจะหนีการลงโทษไปไม่ พ้นหรอก เพราะเขาได้จับมือสัญญาไว้ แล้วแต่ก็ยงทำสิ่งต่างๆเหล่านี้” ๑๙ ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห้เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาด นั้นเลยว่า โทษนั้นจะตกลงบนหัวเขา เพราะเขาได้เพิกเฉยต่อคำสาบานที่เขาทำกับ เรา และหักข้อ ตกลงที่ได้ทำไว้ต่อ หน้าเรา ๒๐ เราจะกางตาข่ายของ เราดักเขา และเขาจะติดกับ ดักของเรา เราจะนำเขาไปที่บา บิโลนและตัดสินโทษเขาที่ นั้น เพราะเขาไม่ซื่อสัตย์กับ เรา ๒๑ พวกทหารที่เก่งกาจที่สุดในกองทัพของ เขาจะล้มลงด้วยดาบ และผู้รอดชีวิตจะกระจัดกระจายไปกับลม แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าเป็นเราเอง ยาร์เวห์ที่พูดสิ่งเหล่านี้”

๒๒ นี่คือนิสัยที่พระยาห้เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะหักยอดของต้นสนชัตรี และนำมันไปปลูก เราจะตัดยอดอ่อนจากปลายต้นสนนั้น และนำมันไปปลูกบนภูเขา สูงที่เด่นเป็น สง่าลูกหนึ่ง ๒๓ เราจะปลูกมันไว้บนภูเขา สูงของอิสราเอลนั้น

มัน จะแตกกิ่ง ก้านออก มามากมายและจะออกผล

และกลายเป็นต้นสนชัตรีที่สง่างามต้นหนึ่ง นกทุกชนิดจะมาทำรังบนกิ่งก้านของมันนั้น พวก นกจะพบที่พอกอยู่ได้ร่ม เงาของกิ่ง ก้านสาขาของมัน

๒๔ แล้วต้นไม้ทั้งหมัดในท้องทุ่งจะรู้ว่า เรา คือยาร์เวห์ ผู้ที่ทำให้ต้นไม้สูง เตี้ยลง และทำให้ต้นไม้เตี้ย สูงขึ้น เราทำให้ต้นไม้เหี่ยว เหี่ยวแห้งลง และทำให้ต้นไม้เหี่ยวแห้ง เขียวขึ้น เรา ยาร์เวห์ที่ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว และเราจะทำตามนั้น”

ไม่สายเกินไปที่จะกลับใจ

๑๘ คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า

๒ “คนของเจ้าหมายความว่าอะไร เมื่อพวกเขายกสุภาพษิตนี้ขึ้นมา ตอนพุดถึงแผ่นดินอิสราเอล

“พวกพ่อกินนอนเปรี้ยว แต่กลับเป็นลูกๆที่เข็ดฟัน”

๓ “พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่า

“เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่ เจ้าจะไม่ได้อ้างสุภาพษิตนี้ในอิสราเอลอีกต่อไป ๔ เพราะทุกชีวิตเป็นของเรา ทั้งพ่อและลูกชายเป็นของเรา ทั้งคู่เป็นของเรา คนไหนทำบาปคนนั้นจะตาย

๕ “สมมติว่ามีคนคิดคน หนึ่งที่ทำแต่สิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม ๖ เขาไม่กินเนื้อ สัตว์ที่เขาไปบูชาพวกศาล เจ้าบฏเขา หรือมองหาความช่วยเหลือ เหลือจากพวกรูปเคารพของครอบครัวชาวอิสราเอล เขาไม่ได้เป็นชู้กับเมียของเพื่อนบ้านหรือนอนกับผู้หญิงระหว่างที่นางมีประจำเดือน ๗ เขาไม่ได้กดขี่ข่มเหงใคร เขาคืนของประกัน ที่เขาได้มาจากกรให้กู้ยืม เขาไม่เคยปล้นใคร แต่เขากลับให้อาหารของ เขากับคนที่หิวโหยและให้เสื้อผ้ากับคนที่เปลือยเปล่า ๘ เขาให้กู้ยืมโดยไม่ ได้หักดอกเบียล่วงหน้าหรือคิดดอกเบียทบต้น เขายังมือไว้จากการทำผิด เขาตัดสินอย่างยุติธรรมให้กับทั้งสองฝ่าย ๙ เขาทำตามข้อ บังคับของ เราและรักษากฎต่างๆของ เราอย่างซื่อสัตย์ ชายผู้นั้นเป็นคนดี เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน” พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่าอย่างนั้น

๑๐ “สมมติว่าเขามีลูกชายที่ชอบใช้ความรุนแรง ขอบรบราฆ่าฟัน หรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในบรรดาสิ่งเหล่านี้ ๑๑ (ทั้งๆที่พ่อของเขาไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เลย) เขากินเนื้อสัตว์ที่เขาไปบูชาพวกศาล เจ้าบฏเขา เขาเป็นชู้กับเมียของเพื่อนบ้าน ๑๒ เขากดขี่ข่มเหงคนยากจน และคนขัดสน เขาปล้นคนอื่น เมื่อคนมาจ่ายหนี้ เขาก็ไม่ยอมคืนของประกันให้ เขามองหาความช่วยเหลือ เหลือจากพวกรูปเคารพ และเขายังทำสิ่งที่น่ารังเกียจอื่นอีก ๑๓ เขาให้กู้ยืมโดยหักดอกเบียล่วงหน้าหรือคิดดอกเบียทบต้น คนอย่าง นี้สมควรมีชีวิตอยู่อีกหรือไม่เลย เพราะเขาได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้

นี้ เขาจะต้องถูกฆ่าแน่ เพราะเขาแสหาเรื่องตายเอง

๑๔ “สมมติว่าชายคน นี้ มีลูกชาย และลูกชายคน นี้เห็นบาปทั้งหมดที่พ่อของเขาทำ แต่เขาก็ไม่ได้ทำตาม คือ

๑๕ “เขาไม่ได้กินเนื้อ สัตว์ที่เขาไปบูชาพวกศาล เจ้าบฏเขา เขาไม่ได้มองหาความช่วยเหลือ เหลือจากรูป เคารพของครอบครัวชาวอิสราเอล เขาไม่ได้เป็นชู้กับเมียของเพื่อนบ้าน ๑๖ เขาไม่ได้กดขี่ข่มเหงใคร เขาไม่ได้เอาของประกันตอนให้กู้ ยืม เขาไม่ได้ปล้นใคร เขากลับให้อาหารของ เขากับคนที่หิวโหยและให้เสื้อผ้ากับคนที่เปลือยเปล่า

๑๗ “เขายังมือไว้จากการทำ ผิด และไม่ได้หักดอกเบียล่วงหน้าหรือคิดดอกเบียทบต้นตอนให้กู้ ยืม เขารักษากฎต่างๆของ เรา และทำตามข้อ บังคับทั้ง หลายของ เรา เขาจะไม่ตายเพราะบาปของพ่อ เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ๑๘ “แต่พ่อของเขาจะตายเพราะบาปของตัวเอง เพราะพ่อของเขาไร้เดียงสา ปล้นพี่ น้องของเขาเอง และทำในสิ่งที่ผิดท่ามกลาง ประชาชนของเขา

๑๙ “แต่เจ้าคงถามว่า

“ทำไมลูกชายถึงไม่ ต้องรับ โทษต่อความผิดของพ่อเขาละ” ก็เพราะลูกชายของเขาได้ทำในสิ่งที่ถูก ต้องและยุติธรรม เขาได้รักษาข้อ บังคับทั้งหมดของ เราอย่างเคร่งครัด เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ๒๐ คนไหนทำบาปคนนั้นจะตาย ลูกชายจะไม่ถูกลงโทษเพราะความผิดของพ่อ

และพ่อก็จะไม่ต้องถูกลงโทษเพราะความผิดของลูกชาย

ความดีของคนดีก็จะตกเป็นของคนดีนั้น ความชั่วของคนชั้วก็จะตกอยู่กับคนชั้วนั้น ๒๑ “แต่ถ้าคน ชั้วคน หนึ่งหันเหไปจากบาปทั้งหมดที่เขาเคย ทำและมารักษาข้อ บังคับของ เราและทำในสิ่งที่ถูก ต้องและยุติธรรมแล้ว เขาก็จะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เขาจะไม่ตาย ๒๒ “เราจะไม่จดจำสิ่งไม่ดีที่เขาเคยทำนั้น เขาจะมีชีวิตอยู่ เพราะเขาได้ทำสิ่งถูกต้องทั้ง หลาย” ๒๓ “พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตถามว่า “คิด ว่าเราชอบใจกับความ ตายของคนชั้วหรือยังงั้ เราชอบใจเมื่อเขาหันไปจาก

* ๑๘:๗ ของประกัน ตามกฎของโมเสส เมื่อเอาเสื้อผ้าของคนหนึ่งค้ำประกันการกู้ยืม เมื่อถึงตอนเย็นต้องเอาไปคืนเพื่อเขาจะได้มีหมกกาย ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ ๒๔:๑๒-๑๓

การกระทำชั่วต่างๆของ เขาและมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ใช่หรือ

๒๔ แต่ถ้านคนดีหันจากความดีไปทำบาปและทำสิ่งที่น่า รังเกียจแบบเดียวกับที่คน ชั่วทำ เขาจะมีชีวิตอยู่หรือ เราจะไม่วางใจความ ดีทั้งหมดที่เขาเคยทำ เขาจะต้องตาย เพราะเขาได้ทรยศเราและทำบาป

๒๕ แต่เจ้าอาจพูดว่า ‘วิถี ทางของพระยาห์เวห์นั้นไม่ยุติธรรม’

ฟังให้ ดี ครอบครัวของอิสราเอล เป็นวิถีทางของเราหรือการกระทำของเจ้ากันแน่ ที่ไม่ยุติธรรม ๒๖ ถ้านคนดีหันไปจากความดีและไปทำบาป เขาจะต้องตาย เขาจะตายเพราะบาปที่เขาได้ ทำนั้น ๒๗ แต่ถ้าคน ชั่วหันจากความ ชั่วที่เขาได้ทำ และไปทำสิ่งที่ถูก ต้องและยุติธรรม เขาจะรักษาชีวิตของเขาไว้ได้ ๒๘ เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เพราะเขาได้สำรวจดูถึงสิ่งไม่ ดีทั้งหมดที่เขาได้ทำและหันไปจากพวกมัน เขาจึงไม่ตาย

๒๙ แต่ครอบครัวชาวอิสราเอลยังพูดอยู่ว่า ‘วิถีทางของพระยาห์เวห์นั้นไม่ยุติธรรม’

ชาวอิสราเอลเอ๋ย วิถี ทางของเราหรือการกระทำของ เจ้ากันแน่ ที่ไม่ยุติธรรม ๓๐ ตั้งนั้น ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เราจะตัดสินเจ้าแต่ละคนตามการกระทำของเจ้า”

พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “กลับ ใจซะ ให้หันไปจากสิ่งเลว ร้ายทั้งหมดที่เจ้า ทำแล้วบาปจะไม่ทำให้เจ้าสะดุดล้ม ๓๑ ให้ทิ้งเรื่องเลว ร้ายทั้งหมดที่เจ้าได้ทำต่อ เรา แล้วให้ไปเอาหัวใจดวง ใหม่และจิตวิญญาณดวงใหม่ ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายทำไม่เล่า ๓๒ เพราะเราไม่ได้ชอบใจกับความตายของใครเลย”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “กลับใจซะแล้วมีชีวิตอยู่เถิด”

**ร้องเพลงไว้อาลัยให้กับพวก
เจ้าชายของอิสราเอล**

๑๙^๑ พระ ยาห์เวห์สั่งผมว่า “ให้ร้องเพลงไว้อาลัยนี้ให้กับพวกเจ้า ชายของอิสราเอลว่า

๒ ‘แม่ของ เจ้าเป็นสิ่งโหดร้าย เมียในหมู่สิ่งทั้งทั้งหลาย

นางหมอบลงท่ามกลางสิ่งทั้ง หนุ่มมากมาย และเลี้ยงดูลูกๆของนาง

๓ นางได้เลี้ยงลูกตัวหนึ่งของนางให้เติบโตใหญ่ และมันได้กลายเป็นสิ่งทั้งหนุ่มที่แข็งแรง มันเรียนรู้ที่จะฉีกเหยื่อของมัน และขย้าคนกิน

๔ “ชนชาติต่างๆได้ข่าวเกี่ยวกับมัน มันได้ตกลงไปในหลุมกับดักของคนเหล่านั้น พวกเขาใช้พวกตะขอเกี่ยวปากลากมันไปถึงแผ่นดินอียิปต์”

๕ “เมื่อนาง สิ่งทั้งเห็นว่าแผนของ นางถูกขัดขวางเสียแล้ว

ความหวังของนางก็หมดสิ้นไป นางจึงเอาลูกอีกตัวหนึ่งของนางมา และทำให้มันเป็นสิ่งทั้งที่แข็งแรง

๖ มันออกล่าเหยื่อท่ามกลางสิ่งทั้งมากมาย และกลายเป็นสิ่งทั้งหนุ่มที่แข็งแรง มันเรียนรู้ที่จะฉีกเนื้อเหยื่อของมัน และขย้าคนกิน

๗ “มันฟังบ่อมของคนที่ล่า มันและทำลายเมืองต่างๆของพวกเรา แผ่นดินและคนที่อยู่ใน นนทงหมดต่างหวาดกลัวเสียงคำรามของมัน

๘ “แล้วชนชาติทั้ง หลายจากแคว้นต่างๆรอบข้างได้มาต่อต้านมัน

พวกเขากางตาข่ายออกคลุมมัน มันตกลงไปในหลุมกับดักของพวกเขา

๙ “พวก เขาใช้พวกตะขอเกี่ยวปากสิ่งทั้ง นั้นจับมันไปขังไว้ในกรง และนำตัวมันไปให้กับกษัตริย์เมืองบาบิโลน พวกเขาขังมันไว้ในคุก

*๑๘:๙ พวกเขาใช้ ... อียิปต์ นี้พูดถึงสิ่งทั้งหนุ่มตัว แรกหมายถึงกษัตริย์เยโฮอาหาส หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่าซัลลูม แห่งยูดาห์ พระองค์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์หลังจากที่กษัตริย์โยสิยาห์ พ่อของพระองค์ตาย แต่พระองค์ครอง ราชย์ได้แค่สามเดือนเท่านั้น ก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่อียิปต์ ในปี ๖๐๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๒๓:๓๑-๓๔; เยเรมียาห์ ๒๒:๑๐-๑๒

จึงไม่มีใครไต่ยินเสียงคำรามของ มันทน เทือกเขาของอิสราเอลอีกต่อไป *
๑๐ แม่ของเจ้าเป็นเหมือนต้นองุ่นในไร่องุ่นที่ปลูกไว้ริมน้ำ

มันออกผลและกิ่งก้านสาขามากมาย เพราะมีน้ำอย่างเหลือเฟือ
๑๑ กิ่งของมันแข็งแรง เหมาะสำหรับทำคทาของกษัตริย์ มันงอกสูงขึ้นเหนือต้นอื่นๆทั้งปวง และกิ่ง ก้านของมันก็แผ่ ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง

๑๒ แต่มันถูกถอนรากถอนโคนอย่างบ้าคลั่ง และถูกโยนทิ้งลงกับพื้นดิน ลมตะวันตกทำให้มันเหี่ยวเฉา ผลของมันถูกเด็ดไปหมดเกลี้ยง กิ่งทั้งหลายของมันเหี่ยวแห้งลง แล้วไฟได้เผามันจนหมด

๑๓ เดียวนี้ มันถูกปลุกอยู่ในทะเลทราย ในแผ่นดินที่แห้งแล้งและหิวกระหายน้ำ

๑๔ ไฟได้ลุกกลามจากกิ่งใหญ่กิ่งหนึ่งของมัน และไหม้ไปจนถึงผลของมัน ไม่มีกิ่งที่แข็งแรงหลงเหลืออยู่ที่เหมาะสำหรับเอา มาทำคทาของกษัตริย์ได้อีกเลย’
นี่คือบทเพลงไว้อาลัย และมัน จะถูก ใช้ร้องสำหรับไว้อาลัย”

อิสราเอลถูกฎอยู่เรื่อยต่อพระเจ้าที่ตีกับพวกเขา

๒๐ **๒๐** ในวันนี้ ที่สิบของเดือนที่ ห้า ปีที่เจ็ด †พวกผู้นำอาวูโสบาง คนของอิสราเอลได้มาขอคำปรึกษาจากพระ ยาร์เวห์ พวกเขามานั่งลงตรงหน้าผม

๒ แล้วคำ พูตของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของอิสราเอลอย่าง นี้ว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด พวกเจ้ามาที่นี่เพื่อขอคำปรึกษากับ เราหรือ เรามีชีวิต อยู่แน่นอนขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาด นั้นเลยว่า

เราจะไม่ ตอบคำถามของพวกเขา เจ้า” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่าง นั้น “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะดำเนินคดีต่อพวก เขาหรือ เจ้าจะดำเนินคดีต่อพวกเขาหรือ ถ้าอย่างนั้น ชีให้เขาเห็นการกระทำอันน่าขยะแขยงของ บรรพบุรุษของพวกเขาสิ “เจ้าต้องบอกกับพวกเขา เขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ในวันที่เราได้เลือกอิสราเอล ตอนที่ เราได้เปิด เผยตัว เองให้กับพวกเขา เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์นั้น เราได้ยกมือขึ้นสาบานต่อพวกเขา หลานของยาโคบว่า “เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก เจ้า” ๖ ในวันที่ นั้นเราได้สาบานไว้กับพวกเขา ว่า เราจะนำพวกเขา ออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราได้ ค้นหามาให้กับพวกเขา เป็นแผ่นดิน ดินที่อุดมสมบูรณ์ †และสวยงามที่สุดในบรรดาดินแดนทั้งหลาย”

๗ และเราได้พูดกับพวกเขา เขาว่า “พวกเจ้าทุกคน ให้กำจัดรูปปั้นที่นายยะแซง ที่เจ้าชอบมองเพื่อขอความช่วยเหลือ จากมันนั้น อย่าทำตัวของพวก เจ้าให้แปด เป็นอนัตวูรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า” ๘ แต่พวกเขา กลับกบฏต่อเราและไม่ ยอมฟังเรา พวกเขาไม่ ยอมโยนพวก รูปปั้นชั่วที่ขยะแขยงทิ้ง ที่พวกเขา จ้อง มองเพื่อขอความช่วยเหลือ นั้น และไม่ยอมละทิ้งพวก รูป เคารพชั้ๆของอียิปต์ ดัง นั้นเราจึงพูดว่า ‘เราจะเหวี่ยงความเดือดดาลของ เราลงบนพวกเขา และแสดงความ โกรธใส่พวกเขาในแผ่นดินอียิปต์’ ๙ แต่เพื่อให้ เราเสียชื่อ ต่อชนชาติทั้งหลายรอบข้าง ที่ได้ เห็นเรานำพวกเขา ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราจึงไม่ได้ทำลายพวกเขา ๑๐ เราได้นำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดิน อียิปต์ไปที่ทะเลทราย ๑๑ เราได้ให้ข้อ บังคับต่างๆของ เรากับพวกเขา และให้พวกเขา รู้จักกฎต่างๆของเรา เพราะคนเหล่านั้นที่เชื่อ ฟังกฎพวก นั้น จะมีชีวิตต่อไป ๑๒ เรายังให้วัน พายุพัดพัด ผ่นต่างๆกับพวกเขา เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจ

* ๑๙:๙ *ขังมันไว้ ... อิสราเอลอีกต่อไป* พูดถึงสิ่งหุ้มตัวที่สองหมายถึง กษัตริย์เยโฮยาคิน แห่งยูดาห์ ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลนในปี ๕๙๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด ดูเพิ่มเติมได้จาก ๒ พงศกัศตรีย์ ๒๕:๒๗-๓๐

† ๒๐:๑ *เดือนที่ห้า ปีที่เจ็ด* ตรงกับเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมของปีที่ ๕๙๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๒๐:๖ *อุดมสมบูรณ์* หรือแปลตรงๆว่า “แผ่นดินที่มีน้ำนมกับน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่”

ให้ระลึกถึงสายสัมพันธ์ที่เรามีต่อกัน พวกเขารู้ว่าเราคือยาร์เวห์ที่ทำให้พวกเขาเป็นของเราโดยเฉพาะ

^{๑๓} แต่ประชาชนชาวอิสราเอลได้กบฏต่อเราในทะเลทราย พวกเขาไม่ยอมทำตามข้อบังคับทั้งหลายของเรา พวกเขาไม่ยอมรับกฎต่างๆของเรา ทั้งๆที่การเชื่อฟังกฎเหล่านั้นทำให้มีชีวิต พวกเขาทำให้พวกวันหยุดพัก ผ่อนที่เราให้เขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป เราจึงบอกว่า ‘เราจะเทความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขา และทำลายพวกเขาในทะเลทราย’ ^{๑๔} แต่เพื่อไม่ให้เราเสียชื่อต่อชนชาติทั้งหลายที่ได้เห็นเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจึงไม่ได้ทำลายพวกเขา ^{๑๕} ที่ทะเลทรายนั้น เราได้ยกมือขึ้นสาบานกับพวกเขาว่า ‘เราจะไม่นำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราสัญญาว่าจะให้กับพวกเขา ซึ่งเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์และสวยงามที่สุดในบรรดาแผ่นดินทั้งหมด’

^{๑๖} เพราะพวกเขาไม่ยอมรับกฎต่างๆของเราและไม่ทำตามข้อบังคับของเรา และยังทำให้วันหยุดพัก ผ่อนที่เราให้เขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย เพราะพวกเขาได้มอมใจของพวก เขาให้กับพวกรูปเคารพทั้งหลายนั้นไป ^{๑๗} แต่เราได้มองดูพวกเขาด้วยความสงสารและไม่ได้ทำลายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาจบสิ้นไปที่ทะเลทรายนั้น ^{๑๘} เราได้พูดกับลูกๆของพวกเขาในทะเลทรายว่า ‘อย่าทำตามข้อบังคับต่างๆของพวกเขา อย่าทำตัวของพวก เจ้าให้แปดเปื้อนไปด้วยรูปเคารพของพวกเขา ^{๑๙} เราคือยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เจ้าให้ทำตามข้อบังคับของเรา และให้รักษากฎของเราอย่างเคร่งครัด ^{๒๐} ให้รักษาพวกวันหยุดพัก ผ่อนที่เราให้กับ เจ้าไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์ มันเป็นสิ่งเตือนใจให้ระลึกถึงสายสัมพันธ์ที่เรามีต่อกัน แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเขา’

^{๒๑} แต่ลูกๆพวกนั้นได้กบฏต่อเราอีก พวกเขาไม่ยอมทำตามข้อบังคับทั้งหลายของเรา พวกเขาไม่ได้อำนาจของเราอย่างเคร่งครัด ทั้งๆที่การเชื่อฟังกฎเหล่านั้นทำให้มีชีวิต พวกเขายังทำให้วันหยุดพัก ผ่อนที่

เราให้ เขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ด้วย ดังนั้นเราจึงบอกว่า ‘เราจะเทความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขา และแสดงความโกรธใส่พวกเขาในทะเลทราย’ ^{๒๒} แต่เราได้ยังมือไว้ เพื่อไม่ให้เราเสียชื่อต่อชนชาติทั้งหลายที่ได้เห็นเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ^{๒๓} ที่ทะเลทรายนั้น เราได้ยกมือขึ้นสาบานกับพวกเขาว่า ‘เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขาแตกกระเจิงไปอยู่ตามประเทศทั้งหลาย’

^{๒๔} เพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังกฎต่างๆของเรา พวกเขาไม่ยอมรับข้อบังคับต่างๆของเรา และยังทำให้วันหยุดพัก ผ่อนที่เราให้เขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป สายตาของพวกเขาจับจ้องอยู่ที่พวกรูปเคารพของบรรพบุรุษของพวกเขา ^{๒๕} ดังนั้นเราจึงให้กฎระเบียบที่ห่วยๆกับพวกเขา และให้กฎที่ไม่สามารถช่วยให้พวกเขามีชีวิตรอดได้ ^{๒๖} เราทำให้พวกเขาแปดเปื้อนไปด้วยของถวายของพวกเขาเอง คือการสังเวยลูกชายหัวปี เพื่อเราจะได้ทำลายพวกเขาและให้พวกเขาว่าเราคือยาร์เวห์ ^{๒๗} ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า นี่คือนิยามที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘พวกพ่อของเจ้าได้ทรยศเรา ซึ่งเป็นการลบหลู่เรา ^{๒๘} เราได้นำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราได้สาบานไว้ว่าจะให้กับพวกเขา แต่พอพวกเขาเห็นเนินเขาสูงลูกโตหรือต้นไม้ต้นไหนที่โหรงเหรง พวกเขาก็จะถวายเครื่องบูชาของพวกเขาที่นั่น พวกเขาได้ยั่วยุให้เราโกรธ ด้วยการถวายเครื่องบูชาอันมีกลิ่นหอม และเทเครื่องดื่มบูชาให้กับพระปลอมที่นั่น ^{๒๙} เราจึงถามพวกเขาว่า “ศาลเจ้าอะไรหรือที่พวกเจ้าไปกัน” มันถึงเรียกว่า บามัท มาจนถึงทุกวันนี้’

^{๓๐} ดังนั้น ให้บอกกับครอบครัวชาวอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เจ้าจะทำตัวไม่บริสุทธิ์ เหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขาอย่างนั้นหรือ ที่ไปสู่มวลงมัวเมาอยู่กับรูปปั้นที่น่าขยะแขยงของพวกเขา ^{๓๑} การที่พวกเขาถวายเครื่องบูชา ด้วยการเอาลูกๆของพวกเขาใส่เข้าไป

* ๒๐:๒๕ *บามัท* เป็นคำฮีบรู ในที่นี้หมายถึงศาลเจ้า หรือ แพลตตรงๆคือ สถานที่สูง คำนี้มียุคคล้ายกับคำว่า “ไป” (บา) และ “อะไร” (มาห์)

ในไฟ พวก เจ้าก็ได้ทำให้ตัว เองแปด เป็อน ด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพวก เจ้ามาจนถึง ทุก วัน นี้ แล้วเจ้ายังมีหน้ามาขอคำปรึกษา จากเราอีก หรือ ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย เรา มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาด นั้น เลยว่า เราจะไม่ตอบคำถามพวก เจ้าแม่แต่ ข้อ เดียว” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า อย่าง นั้น ^{๓๒}พวก เจ้าพูดว่า “พวก เรายาก เป็นเหมือนชนเผ่าอื่นๆในโลก นี้ ที่นมัสการ พระเจ้าที่เป็นไม้หรือหิน” แต่สิ่งที่พวก เจ้า คิดนั้นจะไม่มีวันเกิดขึ้นหรอก

^{๓๓}พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามี ชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้น เลยว่า เราจะปกครองพวก เจ้าด้วยมืออัน ทรงพลัง ด้วยแขนที่ยื่นออกมา และด้วยการ เทความเดือดดาลออก มา ^{๓๔}เราจะนำพวก เจ้ามาจากชนชาติต่างๆและรวบรวมพวก เจ้า มาจากประเทศทั้ง หลายที่พวก เจ้าได้กระจัด กระจายกันไป อยู่ย่น ด้วยมืออันทรงพลัง และแขนที่ยื่นออกมา ^{๓๕}เราจะนำพวก เจ้า เข้าไปในทะเล ทรายของชาติต่างๆและที่ นั้นเราจะเจอ กันซึ่งๆหน้า และเราจะตัดสิน บรพบุรุษของพวก เจ้าในทะเล ทรายใกล้ แผ่นดินอียิปต์” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ว่าอย่างนั้น

^{๓๖}“เราจะนับพวก เจ้าด้วยการให้เดิน ลอดไม้ เท้าของ เราไป *และเราจะทำให้เจ้า ยินยอมต่อข้อ ตกลงของเรา ^{๓๗}เราจะกำจัด พวกที่ชอบลุกฮือขึ้นต่อ ด้านและกบฏต่อเรา ถึงแม้ว่าเราจะนำพวก เขาออกมาจากแผ่น ดินที่พวก เขากำลังอาศัยอยู่อย่างคนต่าง ชาตินั้น แต่เราก็จะไม่ให้พวก เขาเข้าสู่แผ่น ดินอิสราเอล แล้วพวก เจ้าจะรู้ว่าเราคือ ยาร์เวห์”

^{๓๘}ส่วนพวก เจ้า ครอบครัวชาวอิสราเอล พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้ว่า “ไป เลย พวก เจ้าแต่ละ คนไปนมัสการพวก รูป เคารพของพวก เจ้าตอนนี้เลย และต่อไป ถ้า พวกเจ้าไม่ฟังเรา (จะได้เห็นดีแน่) †และพวก เจ้าจะไม่ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ต้อง

เสื่อมเสียอีกต่อไปแล้วด้วยของ ถวายและรูป เคารพทั้งหลายของพวกเจ้า”

^{๓๙}พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “บน ภูเขาคือศักดิ์สิทธิ์ของเรา ซึ่งเป็นภูเขา สูง ของอิสราเอลครอบครัวชาวอิสราเอลทั้งหมด จะนมัสการเราที่นี่ เราจะยอมรับพวกเขา เรา จะยอมรับเครื่องบูชาทั้ง หลายของพวก เจ้า และของถวายที่เป็นผลผลิตสูงสุดแรกของพวก เจ้า รวมทั้งเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของ พวก เจ้าด้วย ^{๔๐}เมื่อเรานำพวก เจ้าออกมา จากชนชาติต่างๆและรวบรวมพวก เจ้า มา จากประเทศทั้ง หลายที่เราได้ทำให้พวก เจ้า กระจัดกระจายกันไป อยู่ย่น เราจะยอมรับ พวกเจ้าเหมือนกลิ่นหอมจากควันของเครื่อง บูชาของเจ้า และเราจะแสดงความศักดิ์สิทธิ์ ของ เราในหมู่พวก เจ้าต่อ หน้าสายตาของ ชนชาติทั้ง หลาย ^{๔๑}แล้วพวก เจ้าจะ ได้รู้ว่า เราคือยาร์เวห์ เมื่อเรานำพวกเจ้าเข้าสู่แผ่น ดินอิสราเอลซึ่งเป็นแผ่น ดินที่เราได้ยกมือ สาบานไว้ว่าจะให้กับบรรพบุรุษของพวก เจ้า ^{๔๒}ที่ นั้นพวก เจ้าจะสำนึก ผิดถึงการกระทำ และวิถี ทางที่ชั่ว ร้ายทั้ง หลายของ เจ้า ที่ ทำให้เจ้าแปด เป็อน แล้วเจ้าจะละอายใจ ^{๔๓}ครอบครัวของอิสราเอล พวกเจ้าได้ทำสิ่ง ที่ชั่ว ร้ายมากมาย พวก เจ้าสมควรที่จะถูก ทำลาย แต่เพื่อเห็น แก่ชื่อเสียงของเรา เรา จะไม่ทำอย่างนั้น แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือ ยาร์เวห์” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า อย่างนั้น

พระยาร์เวห์จะชักดาบออกมา ทำลายยูดาห์ตั้งแต่ใต้ถึงเหนือ

^{๔๔}คำ พูดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^{๔๕}“เจ้าลูกมนุษย์หันหน้าไปทางใต้ และ เทศน์ต่อว่าทิศ ใต้นั้นให้พูดแทนเราต่อ ด้าน ป่าแห่งดินแดนทางใต้นั้น ^{๔๖}ให้พูดกับป่าทาง ใต้นั้นว่า ‘ฟังคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ให้ ดี พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่าง นี้ว่า เรา จะจุด ไฟเผาพวก เจ้า และมันจะเผา ผลาญ ต้นไม้ทั้งหมดของ เจ้า ทั้งต้นที่ยังเขียว สด อยู่และต้นที่เหี่ยวแห้งแล้ว เปลวไฟจะไม่ดับ

^{๒๐:๓๗} เราจะนับ... ลอดไม้เท้าของเราไป เปรียบเทียบกับแกะที่เดินลอดไม้เท้าแสดงว่า แกะนั้นเป็นของผู้เลี้ยงคนนั้น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเลวีนิติ ๒๗:๓๒; มาลาคิ ๗:๑๔

^{๒๐:๓๙} จะได้เห็นดีแน่ ไม่มีคำพูดนี้ในสำเนาต้นฉบับเดิม แต่ใส่เข้าไปเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น เพราะพระยาร์เวห์ละไว้ให้เขาคิดเอาเอง

ลงและไบหน้าทุก หน้าตั้งแต่ทางใต้ไปจนถึงทางเหนือจะร้อนผ่าวๆเพราะมัน ^{๔๘}ทุกคนจะเห็นว่า เรา ยาร์เวห์ เป็นผู้จุดไฟนั้นขึ้น และมันจะไม่ดับลง”

^{๔๙}แล้วผมได้พูดว่า “พระ ยาร์เวห์เจ้าข้า พวกเขากำลังพูดถึงผมว่า

‘เขาเป็นคนชอบเล่าเรื่องเปรียบเทียบอย่างนั้นแหละ’”

^{๕๐}คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ^{๕๑}“เจ้าลูกมนุษย์ ให้หันหน้าของเจ้าไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ให้เทศน์ต่อต้านสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา และให้พูดแทนเราคัดค้านแผ่นดินของอิสราเอล ^{๕๒}ให้บอกกับแผ่นดินนั้นว่า

‘พระยาร์เวห์พูดว่า เราต่อต้านเจ้า เราจะชกดาบของเราออกจากฝัก และตัดทั้งคนดี และคนชั่วไปจากเจ้า ^{๕๓}เราจะตัดทั้งคนดีและคน ชั่วออกไปจาก เจ้า ดังนั้นเราจะชกดาบออกจากฝักเพื่อต่อสู้กับมนุษย์ทุกคน

ตั้งแต่ทิศใต้จดทิศเหนือ ^{๕๔}แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่า เรา ยาร์เวห์ ได้ชกดาบของเราออกจากฝัก แล้วมันจะไม่กลับคืนฝักอีก’

^{๕๕}ดังนั้นเจ้าลูกมนุษย์ ให้ร้องคร่ำครวญอย่างคนที่ใจแตกสลาย และให้ร้องอย่างขมขื่นใจต่อหน้าพวกเขา

^{๕๖}และเมื่อพวกเขาถามเจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าถึงร้องคร่ำครวญอย่างนั้น’

ให้เจ้าตอบว่า ‘เป็นเพราะข่าวร้ายที่กำลังจะ

จะมา

หัวใจทุกดวงจะหลอมละลาย

มือทุกมือจะอ่อนเปลี้ยลง

จิตใจทุกดวงจะอ่อนล้าลง

ทุกหัวเข่าจะอ่อนปวกเปียกเหมือนน้ำ’

ดูสิ ข่าวร้ายนั้นกำลังมาแล้ว มันจะเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่ๆ” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๕๗}คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ^{๕๘}“เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้ว่า

ดูนั้น มีดาบ มีดาบเล่มหนึ่ง ถูกกลับจนคมและขัดจนเงาแล้ว

^{๕๙}มันถูกกลับจนคมเพื่อฆ่า

ถูกขัดจนเงาเพื่อส่องประกายเหมือนฟ้าแลบ

พวก เขายังจะมาฆ่าขึ้นคมในไม้ คทาของยู

ดาห์ลูกชายของเราอยู่อีกหรือ ดาบ นั้นได้ถูกไม่คทาทั้งหลายนั้น

^{๖๐}ดาบนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อขัดเงา และนำไปใช้

มันถูกกลับจนคมและมีเงา เพื่อใส่ไว้ในมือของนักฆ่า

^{๖๑}เจ้าลูกมนุษย์ ให้ร้องให้คร่ำครวญ เพราะดาบเล่ม นี้ได้มาต่อ ต้านประชาชน

ของเรา มันต่อต้านบรรดาเจ้าชายทั้งหลายของอิสราเอล

พวก เขาพร้อมกับประชาชนของ เราถูกโยนไปที่กับดาบเล่ม นั้น ดังนั้นให้ตบตีขึ้นชาด้วยความเศร้า

^{๖๒}การทดสอบจะมาแน่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าคทาของยู ดาห์ไม่สามารถอยู่ต่อ ไปได้ เพราะเจอบดาบที่ถูกมันนั้น” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๖๓}“ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้ตบมือเปรี๊ยะ และพูดแทนเรา ต่อต้านพวกเขาว่า

ปล่อยให้ดาบฟันลงมาสองครั้ง หรือสามครั้งก็ยิ่งได้

ดาบนี้มีไว้เพื่อฆ่า

มันมีไว้เพื่อฆ่าหมู่มากยิ่งใหญ่มนล้อมพวกเขาเข้ามา

^{๖๔}หัวใจของพวก เขาจะหลอมละลายไปด้วยความกลัว

จะมีคนมากมายสะดุดและล้มลง เราได้วางดาบไว้ที่ตรงประตูทั้งหมดของ

พวกเขาเพื่อฆ่า

ดาบนั้นจะส่องประกายเหมือนฟ้าแลบ มันถูกชกออกมาเพื่อการฆ่าหมู่มาก

^{๖๕}ดาบเอ๋ย ฟันไปทางขวา

ฟันไปทางซ้าย

ฟันไปทุกที่ที่เจ้าหันไป

^{๖๖}แล้วเราเองก็จะตบมือเปรี๊ยะเหมือนกัน และเราก็จะระบายความเดือดดาลของเรา ออกมาใส่เจ้าจนหมดสิ้น

เรา ยาร์เวห์ที่ได้ลิ้นคำพูดไปแล้ว”

บาบิโลนเลือกไปโจมตีเยรูซาเล็ม

^{๑๙}คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า

^{๒๐}“เจ้าลูกมนุษย์ ให้ลากถนนขึ้น มาสองสาย ที่ดาบของกษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลนจะไปได้

^{๖๑:๑๐} *ดาบ* หมายถึงเมืองบาบิโลนและกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

ถนนทั้งสองสายนี้จะต้องแยกออกมาจาก ถนนเส้นเดียวกันที่ลงมาจากประเทศหนึ่ง ให้ทำป้ายบอกทางตรงทางแยกนั้น

๒๐ ให้วาดสาย หนึ่งในที่ดาบอาจจะใช้ไปสู่ เมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน และอีกสาย หนึ่งในที่จะไปยูดาห์และป้อมปราการในเมืองเยรูซาเล็ม

๒๑ ให้วาดอย่างนี้ เพราะกษัตริย์บาบิโลน จะหยุดอยู่ที่ทางแยกนี้ และตัดสินใจจะไปทางไหน เขาจะเสี่ยงตายด้วยการเขย่า เข็มซี่ลูกธนู สอบถามพวกรูปเคารพของเขา และฝ่าตีบของสัตว์ที่ถูกเซ่นไหว้ดู

๒๒ สลากที่ตกในมือขวาของเขา บอกให้ไปเมืองเยรูซาเล็ม เขาจะออกคำสั่งฆ่า และจะอัปาทตะโกนสั่งลุย เขาจะเอาท่อนไม้ทะลวงประตู และเขาจะสร้างทางลาดขึ้นมุกกำแพง และสร้างกำแพงเคลื่อนที่

๒๓ ชาวยูดาห์ถือว่าลางบอกเหตุทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลวไหล แต่มันจะเกิดขึ้นจริง เพราะพวกเขาผิดคำสาบานที่ว่าจะจงรักภักดีต่อบาบิโลน และกษัตริย์บาบิโลนจะมารื้อฟื้นความผิดของคนยูดาห์และจะจับตัวพวกเขาไปเป็นเชลย”

๒๔ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“พวกเจ้าจะถูกจับไปเป็นเชลย เพราะพวกเจ้าทำให้เราระลึกขึ้นได้ถึงความผิดของพวกเจ้า การรบกวนของพวกเจ้าถูกเปิดโปงออกมาแล้ว พวกบ่าวของเจ้าเห็นได้ชัดในทุกอย่างที่เจ้าทำ” ๒๕ เจ้าชายของอิสราเอลผู้ชั่วช้า และถ้อยวันของเจ้ามาถึงแล้ว เวลาแห่งการลงโทษครั้งสุดท้ายได้มาถึงแล้ว”

๒๖ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“ให้ถอดผ้าโพกหัวของเจ้าออก ถอดมงกุฏของเจ้าออกซะ ทุกสิ่งจะไม่เหมือนเดิม ผู้ต่ำต้อยจะได้รับการยกย่อง และผู้ที่เคยได้รับการยกย่องจะต่ำต้อยลง

๒๗ สับสนอลหม่าน สับสนอลหม่าน สับสนอลหม่านไปหมดแล้ว เราจะทำให้มันเป็นอย่างนั้น มันจะเป็นความพินาศอย่างที่ไม่เคยมีมา ก่อน มันจะเป็นอย่างนั้นจนกว่าผู้ที่จะมาลงโทษมันจะมา ถึง ผู้ที่เราจะมอบหน้าทีนั้นให้”

ชาวอัมโมนจะถูกลงโทษ

๒๘ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราว่า

“นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดเกี่ยวกับชาวอัมโมนและคำเยาะเย้ยของพวกเขา

ดาบเอ๋ย ดาบ ชักออกมาเพื่อฆ่าฟัน ถูกขัดเงาเพื่อทำลาย

และส่องประกายเหมือนสายฟ้าแลบ ๒๙ เจ้าดาบ เจ้าจะถูกวางพาดไว้บนคอของคน

ถ้อยชั่วที่จะถูกฆ่า เพราะเรื่องนี้มีมติทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเจ้าลัวัน

โกหกทั้งสิ้น พวกหมอดูที่ทำนายอนาคตเจ้าลัวันแต่หลอกลวง

วันสำหรับคนชั่วเหล่านั้นได้มาถึงแล้ว

วันแห่งการลงโทษครั้งสุดท้ายของเขามาถึงแล้ว

เมืองบาบิโลนจะถูกลงโทษ

๓๐ ให้เอาดาบใส่ฝักของ มัน เจ้าดาบ เรา จะตัดสินใจในแผ่นดินที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเจ้า ๓๑ เราจะทดสอบความเดือดดาลของเราลงบนตัวเจ้า ความโกรธของเราจะเป็นเหมือนไฟที่เราจะพ่นใส่เจ้า เราจะมอบพวกเจ้าไว้ในมือของคนโหดเหี้ยม ผู้ที่ชำนาญในการทำลายล้าง

๓๒ เจ้าจะเป็นเชื้อเพลิงสำหรับไฟ เลือดของเจ้าจะหลั่งไหลในแผ่นดินของเจ้าเอง จะไม่มีใครจดจำเจ้าได้อีกต่อไป เพราะ เรา ยาห์เวห์ ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

เอเสเคียลพูดต่อต้านเมืองเยรูซาเล็ม

๒๒ คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผู้ว่า ๒ “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะฟ้องร้องเมืองนี้หรือ เจ้าจะฟ้องร้องกับเมืองที่นอนไปด้วยเลือดนี้หรือ ถ้าอย่างนั้น ชีให้เมืองนี้เห็นถึงการกระทำอันน่าขยะแขยงของมันสิ” ๓ บอกพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “โอ้เมืองที่ขอบนองเลือด เวลาที่เจ้าจะถูกลงโทษมาถึงแล้ว เจ้าไม่บริสุทธิ์เพราะขอบสร้างรูปเคารพทั้งหลาย”

“ความผิดติดอยู่กับเจ้า เพราะเลือดที่เจ้าทำให้ไหลนองนั้น แล้วเจ้าทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ด้วยการสร้างรูปเคารพทั้งหลาย วันแห่งการลงโทษเจ้ามาถึงแล้ว วันปีของเจ้าจบสิ้นแล้ว ดังนั้น เรากำลังทำให้เจ้าเป็นสิ่งที่ชนชาติต่างๆถูกเหยียดหยาม และเป็นสิ่งที่

ประเทศทั้ง หลายหัวเราะเยาะใส่ ^๕ ทั้งคนที่ อยู่ใกล้และไกลจะหัวเราะเยาะเจ้า ไร่เมืองที่มีชื่อเสียงเสื่อมเสียที่เต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน

^๖ดูสิ ในเมืองของ เจ้า พวกเจ้า ชายแห่ง อิสราเอลแต่ละคน ใช้อำนาจของ เขาทำให้ เกิดการนองเลือด ^๗ในเมืองของเจ้า ผู้คนดู หมิ่นพ่อแม่ ในเมืองของเจ้า พวกเขาตกขี คนต่างด้าว ในเมืองของเจ้า พวกเขาเอารัด เอาเปรียบเด็กกำพร้าและแม่หม้าย ^๘เจ้า ดูถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเรา และทำให้พวกวัน หยุดทางศาสนาของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ ^๙ในเมืองของเจ้า มีการว่าจ้างให้ใส่ร้ายกัน จนทำให้คนบริสุทธิ์ถูกฆ่า ในเมืองของเจ้า มี คนที่กินอยู่ในศาล เจ้าบทรูเขา และทำสิ่งที่ ชั่วช้าลามก ^{๑๐}ในเมืองของเจ้า พวกเขามี เพศสัมพันธ์กับเมียของตัวเอง ในเมือง ของเจ้า พวกเขา่วมเพศกับผู้หญิงต่างๆที่ พวกนางมีประจำ เดือน ^{๑๑}ในเมืองของ เจ้า ชายคนหนึ่งทำความผิดที่นำรังเกียจกับเมีย ของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งมีเพศสัมพันธ์กับ ลูกสะใภ้ของตัวเองทำให้นางไม่บริสุทธิ์ และ อีกคนหนึ่งร่วมเพศกับลูกสาวของพ่อเขาเอง ^{๑๒}ในเมืองของเจ้า ผู้คนต่างรับสินบนจนทำให้คนบริสุทธิ์ต้องถูกฆ่า เจ้าหักดอกเบียดวง หน้าและคิดดอกเบียดบน ต้น และหากำไร อย่างไม่ยุติธรรมจากเพื่อนบ้านของเจ้า ด้วยการรีดไถ เจ้าได้ลิ้มร่ำแล้ว” พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๑๓}“ดูสิ เราจะตบมือเปรียบด้วยความโกรธ เพราะผลกำไรที่เจ้าได้โกงเขามา และเลือดที่ เจ้าทำให้ไหล นองอยู่ในเมืองของ เจ้า ^{๑๔}ในวันที่เราจัดการกับเจ้า เจ้ายังจะกล้า ตีอยู่อีก หรือ มือของ เจ้ายังจะแข็งแกร่งอยู่อีก หรือ เรา ยาห์เวห์ ได้ลิ้มร่ำคำพูดไปแล้ว และเราจะ ทำตาม นั้นแน่ ^{๑๕}เราจะทำให้พวก เจ้าแตก ซ่านไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้ง หลายและ กระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศต่างๆ เรา จะทำให้ความไม่บริสุทธิ์ของ เจ้าจบ สิ้นไป ^{๑๖}แล้วเมื่อชนชาติทั้ง หลายดูถูกเราที่เราทำ อย่างนี้กับเจ้า เจ้าจะคิดว่าเราคือยาห์เวห์”

อิสราเอลเป็นเหมือนขี้เงินที่ไร้ค่า

^{๑๗}แล้วคำพูดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผม ว่า ^{๑๘}“เจ้าลูกมนุษย์ ครอบครัวยิวอิสราเอล กลายเป็นขี้ เงินแล้วสำหรับเรา พวก เขา

ทั้งหมดเป็นเหมือนทองแดง สังกะสี เหล็ก และตะกั่วที่เหลืออยู่ในเตา หลอมเมื่อคน หลอมเงิน พวก เขาเป็นเพียงขี้ เงินที่เหลือ ทิ้งไว้ ^{๑๙}ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระ ยาห์เวห์องค์ เจ้าชีวิตพูด เพราะพวก เจ้าทั้ง หลายเป็นขี้ เงินที่ไร้ค่า เราจะรวบรวมพวกเจ้าไว้ในเมือง เยรูซาเล็ม ^{๒๐}เหมือนกับที่คนรวบรวมเอา เงิน ทองแดง เหล็ก ตะกั่วและสังกะสี มา ใส่ไว้ในเตา หลอมเพื่อหลอมละลายมันด้วย เปลว ไฟที่ร้อน แรง เราที่จะรวบรวมเจ้าไว้ ด้วยความโกรธและความเดือดดาลของ เรา และใส่เจ้าไว้ภายในเมืองและหลอมละลาย เจ้าเสีย ^{๒๑}เราจะรวบรวมเจ้าและจะโหมเจ้า ด้วยความเดือดดาลอันดุ รุนของเรา และ เจ้าจะถูกหลอมละลายอยู่ในเมืองนี้ ^{๒๒}เจ้าจะถูกหลอมละลายอยู่ในเมือง นี้ เหมือนกับเงินที่ถูก หลอมละลายอยู่ในเตาหลอม และเจ้าจะได้อู ร์ว่าเรา ยาห์เวห์ได้เทความเดือดดาลของ เรา ไว้บนเจ้า”

พวกผู้นำเยรูซาเล็มไม่ได้เรื่อง

^{๒๓}คำพูดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมอีก ครั้งหนึ่งว่า ^{๒๔}“เจ้าลูก มนุษย์ ให้บอกแผ่นดินนี้ว่า ‘เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ ล้าง เจ้าก็เลยไม่ได้รับฝนในวันที่เราโกรธน ^{๒๕}พวกเจ้า ชายในเมืองนี้เป็นเหมือนสิ่งใด ที่คำรามตอนกำลังจะฉีกเนื้อเหยื่อของ มัน พวก เขากินประชาชนของเขาเอง พวก เขายึดทรัพย์สมบัติและของมีค่าไป พวกเขาทำให้เมืองเต็มไปด้วยแม่หม้าย

^{๒๖}พวกนักบวชของ เจ้าละเมิดกฎของ เรา และลบหลู่ของศักดิ์สิทธิ์ทั้ง หลายของ เรา พวก เขาไม่แยกแยะว่าสิ่ง ไหนศักดิ์สิทธิ์สิ่ง ไหนไม่ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ ได้สอนว่าอะไร บริสุทธิ์ อะไรไม่บริสุทธิ์ พวก เขาไม่ ยอม รักษาพวกวันหยุดทางศาสนาของเรา จนทำให้เราถูกลบหลู่ท่ามกลางพวกเขา

^{๒๗}พวกเจ้า หน้าที่ในเมืองเป็นเหมือนพวก หม่าป่าที่ฉีกเนื้อเหยื่อของพวก มัน พวก เขา ทำให้เกิดการนอง เลือด และฆ่าประชาชน เพื่อคดโกงหาผลประโยชน์ใส่ตัว

^{๒๘}พวกที่อ้างว่าพูดแทนเราของเมืองนี้ ได้ฉาบปูน ขาวปิดบังการกระทำเหล่านี้ ของ พวกผู้นำทั้งหมดนี้ โดยใช้หินมิตปลอมและคำ ทำนายที่โกหก พวกเขายังว่านี่คือสิ่งที่พระ

ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ทั้งๆที่พระยาร์เวห์ไม่ได้พูด

^{๒๙} พวกเจ้าของที่ดินริด ภูเขาและปล้น ซึ่งพวกเขาคัดขีคนจนและคนที่ขัดสน และข่มเหงคนต่างด้าวที่ไม่มีทางฟ้องกลับได้

^{๓๐} เราได้มองหากคนหนึ่งในหมู่พวกเขาที่จะมาซ่อมกำแพงและยืนอยู่ต่อหน้าเราตรงช่องโหว่ของกำแพง เพื่อปกป้องแผ่นดินนี้เพื่อเราจะได้ไม่ทำลายมัน แต่เราก็หาไม่พบสักคนเลย ^{๓๑} ดังนั้นเราจะเทความเดือดดาลของเราลงที่พวกเขา และจะทำให้พวกเขาจบสิ้นลงด้วยไฟแห่งความโกรธของเรา เราจะทำให้กรรมชั่วที่พวกเขาทำนั้นสนองกลับไปตกลงบนหัวของพวกเขาเอง”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ภรรยาสองคนที่เล่นชู้ของพระยาร์เวห์

๒๓ ^๑ คำพูดของพระยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ^๒ “เจ้าลูกมนุษย์ มีพี่น้องอยู่สองคน เป็นลูกสาวจากแม่เดียวกัน ^๓ พวกนางกลายเป็นโสเภณีอยู่ในอียิปต์ ไปขายตัวตอนที่พวกเขายังเป็นเด็กในแผ่นดินนั้น ที่นั่นพวกนางยอมให้ผู้ขายคล้ำ คลึงดำ นมและลูปไล่หน้าอกอันแรก แยมของพวกนาง ^๔ คนพี่ชื่อไอโฮลาห์ ^๕ และคนน้องชื่อไอโฮลิบาร์ห์ ^๖ พวกนางกลายเป็นเมียเรา และคลอดลูกชายและลูกสาวให้กับเรา ไอโฮลาห์มีอีกชื่อหนึ่งว่าสะมาเรีย ไอโฮลิบาร์ห์มีอีกชื่อหนึ่งว่าเยรูซาเล็ม

^๗ ไอโฮลาห์ไปขายตัวในขณะที่ยังเป็นเมียของเรา และนางได้ลุ่มหลงพวกชู้รักของนางคือชาวอัสซีเรียพวกนักรบ ^๘ ที่ใส่ชุดสีน้ำเงิน

มีทั้งนายทหารชั้นสูงและผู้บังคับบัญชา พวกเขาล้วนเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาและเป็นทหารม้า ^๙ ไอโฮลาห์เสนอตัวเองให้กับพวกเขา คือชายอัสซีเรียทุกคนที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจนางได้ทำตัวให้เลื่อมเสียไปกับพวกเรูปเคารพของคนเหล่านี้ นั่นทั้งหมดที่นางลุ่มหลงอยู่นั่น ^{๑๐} นางไม่ยอมเลิกขายตัว ที่นางได้เริ่มทำมาตั้งแต่วัยสาวในประเทศอียิปต์ ตอนที่ชายหลายคนร่วมหลับนอนกับนาง พวกเขาลูปไล่หน้าอกที่แรก แยมของนางและความใคร่ของพวกเขาไว้บนตัวนาง ^{๑๑} ดังนั้นเราได้มอบนางให้กับพวกอัสซีเรียชู้รักที่นางลุ่มหลง ^{๑๒} พวกเขาได้จับนางเปลื้องผ้าออกไปแล้วเอาตัวพวกลูกชายลูกสาวของนางไป และพวกเขาก็ฆ่านางด้วยดาบ และพวกผู้หญิงใช้ชื่อนางในการแข่งดำข้าวบ้าน นั่นคือโทษที่เราได้กำหนดไว้สำหรับนาง

^{๑๓} ไอโฮลิบาร์ห์น้องสาวของนางได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด แต่นางกลับเลวทรามยิ่งกว่าพี่สาวของนางในเรื่องความใคร่และการขายตัว ^{๑๔} นางยังได้ลุ่มหลงพวกชาวอัสซีเรียที่เป็นทหารชั้นสูง ผู้บังคับบัญชา นักรบที่แต่งตัวเต็มยศและทหารม้า พวกเขาทั้งหมดล้วนแต่เป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลา ^{๑๕} เราเห็นว่านางทำตัวเลื่อมเสีย พี่น้องสองคนนี้เดินในแนวทางเดียวกัน

^{๑๖} ไอโฮลิบาร์ห์ยังขายตัวหนักยิ่งขึ้น นางไปเห็นภาพของพวกชาวเคลเดีย ^{๑๗} ที่วาดด้วยสีแดงอยู่บนกำแพง ^{๑๘} พวกเขามีเข็มขัดคาดอยู่รอบเอว และมีผ้าโพกหัวอยู่ พวกเขทั้งหมดดูเหมือนนายทหารชาวบาบิโลน ที่มีบ้านเกิดมาจากเมืองเคลเดีย ^{๑๙} วันที่ที่นาง

^{*๒๖:๓๐ ช่องโหว่ของกำแพง} ผู้พูดแทนพระเจ้า จะเตือนคนให้กลับใจเสียใหม่ และจะอธิษฐานต่อพระเจ้าให้กับประชาชน เพื่อปกป้องพวกเขาจากความเดือดดาลหรือความโกรธเกรี้ยวของพระเจ้าเหมือนกบที่ทหารยามจะปกป้องเมือง ด้วยการขึ้นไปต่อสูตรงช่องโหว่ของกำแพงตอนที่เมืองถูกโจมตี ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือสวดคู่ ๑๐๖:๒๓

^{†๒๓:๕ ไอโฮลาห์} ชื่อนี้หมายถึง “เด็นท์ของนาง” ในที่นี้คงหมายถึง ดენท์ของศาลเจ้าที่พวกเขานมัสการ

^{‡๒๓:๕ ไอโฮลิบาร์ห์} ชื่อนี้หมายถึง “เด็นท์ของเราที่อยู่ในาง” ในที่นี้คงหมายถึง ดენท์ของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม คือพระวิหารนั่นเอง

^{§๒๓:๑๐ จับนางเปลื้องผ้าออก} หรือ “ข่มขืน” แปลตรงๆได้ว่า “เปิดเผยความเปลือยเปล่าของนาง” คำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “เปิดเผย” นั้น มีความหมายเหมือนกับ “ถูกนำตัวไปเป็นนักโทษในประเทศที่อยู่ไกลออกไป”

^{||๒๓:๑๔ ชาวเคลเดีย} หรือ ชาวบาบิโลน เป็นกลุ่มครอบครัวที่สำคัญในบาบิโลน บางครั้ง ชื่อนี้มีความหมายโดยทั่วไปว่า “ประชาชนที่มาจากเมืองบาบิโลน”

เห็นพวกเขา นางก็ลุ่มหลงพวกเขาและได้ส่งคนไปตามหาพวกเขาในเคลเดีย ^{๑๘}แล้วชาวบาบิโลนก็ได้มาพบ นางเพื่อร่วมรักกับ นางบนเตียง และพวกเขาได้ทำให้นางเสื่อมเสียด้วยความใคร่ของพวก เขา หลังจากที่นางทำตัวเสื่อมเสียกับพวก เขาแล้ว นางก็ติดตามพวกเขาไปด้วยความขยะแขยง

^{๑๙}โอโฮลิบาห์ก็ยังขายตัวอย่างเปิดเผย และเผยความเปลือยเปล่าของ นาง เราได้ติดตามนางไปด้วยความขยะแขยงเหมือนกับที่เราเคยติดตามที่ สาวนางไป ^{๑๙}เมื่อนางหวนคิดถึงครั้งที่นางยังเป็น สาวอยู่ ตอน ที่นางเป็นโสเภณีอยู่ในประเทศอียิปต์ นางกลับยังล้ำสอนมากขึ้น ^{๒๐}นางลุ่มหลงซู้รักของนางที่ชั้นที่มีอวัยวะเพศเหมือนนลา และมีการหลั่งน้ำกามเหมือนม้า

^{๒๑}โอโฮลิบาห์ อย่างนี้ เราได้หวนหาการรำนสวาทแห่งวัยสาวของเจ้า เมื่อครั้งอยู่ในประเทศอียิปต์ ที่ด้านนมของเจ้าถูกเคล้าคลึงและหน้าอกของเจ้าถูกลูบไล้ ^{๒๒}ดังนั้น โอโฮลิบาห์ นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘เราจะปลุกปั้นพวกซู้รักของเจ้าให้ต่อต้านเจ้า

เราจะนำพวกที่เจ้าเคยติดตามไปด้วยความขยะแขยง มาต่อต้านเจ้าจากทุกๆด้าน ^{๒๓}ทั้งชาวบาบิโลนและชาวเคลเดียทั้งหมด พวกผู้ชายในเปโต โขอาและโคอา รวมทั้งชาวอัสซีเรียทั้งหมด คือพวกชายหนุ่มที่หล่อเหลา ที่เป็นทหารชั้นสูง ผู้บังคับบัญชา นายทหาร และวีรบุรุษผู้กล้า ทุก คนล้วนซี้ ม้า ^{๒๔}พวกเขาจะมาต่อต้านเจ้าด้วยอาวุธ ทรภ เกวียน และฝูงชนเป็นจำนวนมาก พวกเขาจะมาจากทุกๆด้าน เพื่อต่อต้านเจ้าด้วยโล่ขนาดใหญ่และเล็ก กับหมวกเหล็ก เราจะปล่อยให้พวก เขาลงโทษเจ้า ตามที่พวกเขาเห็นสมควร

^{๒๕}เราจะหันความโกรธอันหึง หวงของเราใส่ เจ้า และพวก เขาจะจัดการกับ เจ้าอย่างบ้าคลั่ง พวก เขาจะตัดจมูกและหูของ เจ้า คนของ เจ้าที่ยังเหลืออยู่จะล้ม ลงด้วยดาบ พวก เขาจะเอาตัวพวกลูกชายและลูกสาวของ เจ้าไป ส่วนพวกที่ เหลือจะถูกไฟคลอกตาย ^{๒๖}พวกเขาจะเปลี่ยนผ้าเจ้าออกและเอาเครื่องเพชรติดๆของ เจ้าไป ^{๒๗}แล้วเราทำให้การรำนสวาทและการขายตัวของเจ้าที่เจ้าได้ริเริ่มไว้ในประเทศอียิปต์นั้นจบสิ้นไป เจ้าจะ

ได้ไม่หวนหาสิ่งเหล่านี้ หรือคิดถึงประเทศอียิปต์อีกต่อไป”

^{๒๘}พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“เราจะมอบเจ้าให้กับพวกที่เจ้าเกลียดชัง พวกที่เจ้าติดตามไปด้วยความขยะแขยง ^{๒๙}พวกเขาจะจัดการกับเจ้าด้วยความเกลียดและเอาทุก สิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำงานได้ มา พวก เขาจะทิ้งเจ้าให้เปลือยเปล่าล่อนจ้อนและความอับอายของการขายตัวของ เจ้าจะถูกเปิดเผย การรำนสวาทและการขายตัวของ เจ้า ^{๓๐}ได้นำพาสัง นีมาสู่ตัวเจ้า เพราะเจ้าได้ไปขายตัวกับชนชาติต่างๆและทำให้ตัว เจ้าเสื่อมเสียกับรูป เคารพของพวก เขา ^{๓๑}เจ้าได้ทำตัวเหมือนกับที่ สาวของ เจ้า ดังนั้นเราจะเอาถ้วยที่นางถูกบังคับให้ดื่มนั้นใส่ไว้ในมือของเจ้า”

^{๓๒}พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้

“เจ้าจะดื่มจากถ้วยของพี่สาวเจ้า เป็นถ้วยขนาดใหญ่และลึก มันจุได้เยอะ

เจ้าจะถูกเยาะเย้ยและถากถาง ^{๓๓}เจ้าจะเต็มไปด้วยความ มึนเมาและความ เสร้าโศก

จากถ้วยแห่งความ น่า สะ พริง กลัวและน่าสยดสยองซึ่งคือถ้วยของสะมาเรียพี่สาวของเจ้า

^{๓๔}เจ้าจะดื่มมันหมดเกลี้ยง เจ้าจะทำมันแตกและดูเศษชิ้นๆของมัน เจ้าจะฉีกอกของเจ้า เราได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๓๕}ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“เจ้าจะ ต้องรับผลแห่งการ รำน สวาทและการขายตัวของ เจ้า เพราะเจ้าได้ลืมนเราและโยนเราไปไว้ข้างหลังเจ้า”

การฟ้องร้องโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์

^{๓๖}พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะฟ้อง ร้องโอ โฮ ล่าห์และโอ โฮ ลี บาห์ หรือ อย่างนั้น ซี้ให้พวกนางเห็นถึงการกระทำอันน่าขยะแขยงของพวก นางสิ ^{๓๗}พวกนางได้เล่น ซู้ และเลือดของผู้บริสุทธิ์ที่ตกอยู่ในมือของพวก นาง พวก นางเล่น ซู้กับพวกรูปเคารพ พวก นางได้เอาลูกๆที่นางได้คลอดให้กับ เรา ไปสังเวยในไฟให้เป็นอาหารกับรูป

เคารพพวก นั้น ^{๓๖}แล้วในวันเดียวกัน นั้น พวก นางยังทำอย่าง นี้กับเราด้วย คือพวก นางได้ทำให้สถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อม ไป และทำให้พวกวัน หยุดทางศาสนาของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป ^{๓๗}ในวันที่พวก นางได้เอาลูกๆไปส่งเวรูรูป เคารพเหล่า นั้น พวก นางได้เข้ามาในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา ซึ่งทำให้มันเสื่อม ไป นี่คือนิสัยที่พวกเขาทำภายในบ้านของเรา

^{๓๘}พวก นางยังได้ส่งคนไปตามหาผู้ชาย จากแดน ไกล และพวกเขาจะมา เจ้าก็อาบ น้ำชำระตัว เตรียมต้อนรับพวกเขา เจ้าทาตาและสวม ใส่เพชรพลอย ^{๓๙}เจ้านั่งอยู่บน เก้าอี้นอนที่หรูหรา ที่มีโต๊ะวางเครื่องหอม กับน้ำมันที่เป็นของ เราตั้งอยู่ข้าง หน้า ^{๔๐}ที่ นั้นมีเสียงฝูง ชนที่เปล่ง ตัวเฮฮากัน มีพวก ชีเมามาจากทะเล ทราบ กับฝูง ชนที่วุ่นวาย พวก เขาสวมกำไลไว้ที่แขนของโสเภณีพวก นั้น และสวมมงกุฎไว้บนหัวของพวกเขา นาง ^{๔๑}แล้วเราก็ตูตขึ้นว่า 'โอ นางเล่น ชู้เสียจน หมดริ้วแรงแล้ว แต่คนพวก นั้นก็ยังไม่ ยอมหยุดร่วมเพศกับนางเสียที' ^{๔๒}และพวก เขาก็เข้าหานาง เหมือนกับที่เข้าหาโสเภณี คนเหล่านั้นได้เข้าไปหาโอไฮลาห์และโอไฮ ลีบาร์ หญิงรำนสวาทสองคนนั้น

^{๔๓}แต่พวกผู้พิพากษาที่ยุติธรรมจะตัดสิน ลงโทษพวก นาง พวก นางจะต้องรับโทษ ที่ เล่นชู้และทำให้เกิดการนองเลือด เพราะพวก นางเป็นหญิงเล่น ชู้และมือของ พวกนางก็เปื้อนเลือด”

^{๔๔}พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “ให้นำกลุ่มคนออกมาต่อ ต้านพวก นาง แล้วมอบพวก นางให้กับความน่าสะ พริ่งกลัว และการปล้นสะดม

^{๔๕}กลุ่มคนเหล่านี้จะเอาหินขว้างพวก นาง และฆ่าพวก นางด้วยดาบ พวก เขาจะฆ่า ลูกชายลูกสาวของพวกเขา นาง และเผาบ้าน ของพวกนางทิ้ง ^{๔๖}ด้วยวิธีนี้ เราจะทำให้การ รำนสวาทในแผ่นดิน ดินนี้สิ้น สุดลง เพื่อพวก ผู้ หญิงทุก คนจะได้ รับบท เรียนและไม่รำน สวาทอย่างที่เราทำนั้น ^{๔๗}พวกเขาจะลงโทษ

เจ้า สำหรับการรำนสวาทของเจ้า และเจ้าจะ ต้องรับ ผิดสำหรับบาปของ เจ้าที่ไปกราบไหว้ รูป เคารพ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต”

เยรูซาเล็มเป็นหม้อที่เต็มไปด้วยเนื้อ

^๑ในวันที่สิบเดือนสิบของปีที่เก้า * **๒๔** คำ พูดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึง ผมว่า ^๒“เจ้าลูกมนุษย์ ให้จดวัน ที่วัน นี้ไว้ เพราะในวันนี้ กษัตริย์ของเมืองบาบิโลนได้ มาปิดล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้

^๓ให้เล่าเรื่องเปรียบ เทียบนี้ให้กับ ครอบครัวซึกบภูฟัง บอกพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า ให้ตั้งหม้อทำอาหารไว้บนไฟ ตั้งไว้และเทน้ำ ใส่ลงไป

^๔ให้ใส่เนื้อเป็นชิ้นๆลงไป เอาเนื้อชิ้นที่ดีทั้งหมด ทั้งส่วนสะโพกและ ส่วนขาหน้า

แล้วใส่กระดูกที่ดีที่สุดลงไป

^๕ให้เอาสัตว์ที่ดี ที่สุดจากฝูง แพะ แกะมาตัว หนึ่ง

เอาไม้ ฟินมาสูมไว้ได้ หม้อเพื่อต้มชิ้น เนื้อ ต่างๆ และต้มกระดูกในหม้อนั้นไปด้วย”

^๖พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เมืองแห่งการฆ่าฟันกันนี้ น่าละอายจริงๆ ในหม้อใบ นี้มีสิ่งสกปรกติดเกราะ กรังไป หมด

ซึกเกราะพวกนี้ล้างไม่ออก ให้หยิบเนื้อในหม้อออก มาที่ ละ ชิ้นที่ ละ ชิ้น โดยไม่ ต้องจับ สลากเลือกว่าจะหยิบชิ้น ไหนก่อน

^๗เพราะว่าเลือดที่นางเยรูซาเล็มทำให้ไหล นองนั้น

ยังอยู่ในท่ามกลางตัวนาง

นางเทเลือดออกมาไว้บนหิน

นางไม่ ได้เทลงบนดินที่ฝุ่นจะกลบปกปิดมัน ได้

^๘เราวางเลือดที่นางได้ทำใหตกนั้นไว้บน ก้อนหิน

* ๒๔:๑ ปีที่เก้า ตรงกับวันที่ ๑๕ เดือนมกราคม ปีที่ ๕๘๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด เป็นวันที่เนบู คัดเนสซาร์ได้เริ่มโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม

เพื่อมันจะได้ไม่ถูกกลบ *จะได้ปลุกเร้าความ
โกรธของเราที่จะแก้แค้น”

๙ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“เมืองแห่งการฆ่าฟันกันนี้ น่าละอายจริงๆ
เราจะสูบกองไม้ไว้ให้สูง
๑๐ ให้สูบกองไม้ไว้

และจุดไฟ
ต้มเนื้อให้สุก
ผสมเครื่องเทศลงไป †
และปล่อยให้กระดูกถูกเผาไป
๑๑ แล้วตั้งหม้อเปล่าไว้บนกองถ่าน

จนมันร้อนและทองแดงเริ่มระอุ
เพื่อความสกปรกของมันจะละลายออกมา
และซีเกรอะของมันจะถูกเผาไหม้ไปหมด
๑๒ แต่เราก็ลงมือลงแรงเหนียวเปล่า
เพราะซีเกรอะอันหนาของมันก็ไม่หลุดออก
แม้แต่ไฟก็ไม่สามารรถเผาให้มันหลุดได้
๑๓ ซีเกรอะนั้นก็คือการรำนสาทาของเจ้า
เราพยายามชำระล้างเจ้าแล้ว
แต่ซีเกรอะของเจ้าก็ไม่ยอมออก
เจ้าจะไม่มีวันสะอาดได้อีก

จนกว่าเราจะระบายนความ เดือดดาลของเรา
ใส่เจ้าจนหมดสิ้น

๑๔ เรา ยาห์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว เวลาที่
เราจะลงมือได้มาถึงแล้ว เราจะไม่มีที่ยังไว้
อีก เราจะไม่สงสารและจะไม่เปลี่ยนใจ เรา
จะตัดสินโทษเจ้าตามวิธี การและการกระทำ
ของ เจ้า” พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
อย่างนั้น

เมียเอเสเคียลตาย

๑๕ คำ พูดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า
๑๖ “เจ้าลูกมนุษย์ ในช่วงเวลาอัน สั้น เราจะ
เอาแก้วตาดวงใจ †ของเจ้าไปอย่างกระทัน
หัน อย่าเศร้า โศกหรือร้องไห้หรือให้น้ำตา
ตกเลย ๑๗ คราวนี้ ครางอย่างเงียบๆอย่าไว้
ทุกซีให้กับคน ตาย ให้ไฟเผาที่หัว และใส่
รองเท้าสานไว้ตามปกติ อย่าเอาผ้าปิดใต้

จมูกลงมา †หรือกินอาหารตามประเพณีของ
คนไว้ทุกซี”

๑๘ ดังนั้น ในตอนเช้าผมก็พูดกับประชาชน
เหมือนเคย พอดกเย็นเมียของผมก็ตาย วัน
รุ่งขึ้น ผมก็ทำตามที่ได้รับคำสั่งมา ๑๙ แล้ว
ประชาชนก็ถามผมว่า

“ที่ท่านทำอย่างนี้ ท่านจะไม่บอกพวกเรา
หรือ ว่ามันหมายถึงอะไร”

๒๐ ผมจึงพูดกับพวก เขาว่า “คำ พูดของ
พระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ๒๑ ให้บอกกับ
ครอบครัวชาวอิสราเอลว่า นี่คือนสิ่งที่พระ
ยาห์เวห์องค์ เจ้า ชีวิตพูด “เรากำลังจะทำให้
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อม ไป คือบ้อม
ปราการที่เจ้าภาค ภูมิใจนั้น มันเป็นแก้วตา
ดวงใจของ เจ้าและเป็นสิ่งที่เจ้าหลง รัก ส่วน
พวกลูกชายลูกสาวของ เจ้าที่เจ้าไม่ ได้เอามา
ด้วย จะถูกฆ่าฟันด้วยดาบ

๒๒ แล้วในเวลานั้น พวกเจ้าก็จะทำเหมือน
กับที่เอเสเคียลทำ พวกเจ้าจะไม่เอาผ้าปิดใต้
จมูกลงมา และจะไม่กินอาหารตามประเพณี
ของคนไว้ทุกซี

๒๓ เจ้าจะไฟเผาผ้าไว้บนหัว และสวมรองเท้า
สานไว้ตามปกติ เจ้าจะไม่ไว้ทุกซีหรือร้องไห้
แต่เจ้าจะเหี่ยวแห้งร่วงโรยไปเพราะบาป
ต่างๆของ เจ้า และเจ้าจะคร่ำครวญอยู่ในหมู่
ของพวก เจ้ากันเอง ๒๔ เอ เส เคี ยลจะเป็น
ตัวอย่างให้แก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะทำอย่าง
ที่ เขาทำ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น แล้วเจ้าจะได้รู้ว่า เรา
คือยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต””

๒๕ “และเจ้าลูกมนุษย์ ในวันที่เราทำลาย
บ้อมปราการของพวก เขา ที่เป็นความ
ชื่นบานและความภาคภูมิใจของพวกเขา มัน
เป็นแก้วตาดวงใจของพวก เขา และความ
ปรารถนาของหัวใจพวก เขา และเราจะเอา
ลูกชายลูกสาวของพวก เขาไปด้วย ๒๖ ในวัน
นั้นผู้รอดชีวิตคน หนึ่งจากเยรูซาเล็มจะมา
บอกข่าว นี้กับเจ้า ๒๗ ในเวลานั้นปากของเจ้า
จะเปิดออก เจ้าจะพูดกับเขาและจะไม่เป็นใบ้

*๒๔:๘ ไม่ถูกกลบ ถ้าเลือกไม่ถูกกลบมันจะเป็นพยานกล่าวหาผู้ฆ่า ดูเพิ่มเติมได้จาก ปฐมกาล ๘:๑๐; อัสยาห์ ๒๖:๒๑

†๒๔:๑๐ ผสมเครื่องเทศลงไป ประโยคนี้ในภาษาฮีบรู ยังมีความหมายที่ไม่ชัดเจน

‡๒๔:๑๖ แก้วตาดวงใจ คำนี้ในข้อนี้ ข้อ ๒๑ และข้อ ๒๕ แปลตรงๆได้ว่า “ความยินดีแห่งดวงตา”

§๒๔:๑๗ ผู้ปิดใต้จมูกลงมา คุณไว้ทุกซีในอิสราเอลสมัยก่อนนั้น เอาผ้าปิดหน้าไว้ หรือใช้ผ้าคลุมหัวไว้ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๒ ซามูเอล ๑๕:๓๐; ๑๙:๕

อีก ดังนั้นเจ้าจะเป็นตัวอย่างให้แก่ประชาชน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

ชาวอัมโมนจะถูกลงโทษ

๒๕ ^๑คำ พุดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูกมนุษย์ ให้หันหน้าไปที่ชาว อัม โมนและพุดแทนเราต่อ ต้านพวกเขา ^๓ให้บอกพวกเขาว่า ‘ให้ฟังคำพุดของพระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตให้ดี นี่คือนี่สิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “พวก เจ้าร้องไชโย ตอนทีสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราถูกทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป ตอนที่แผ่นดินอิสราเอลถูกทิ้งร้างและตอนที่ชาวยูดาห์ถูกเนรเทศไป” ^๔ตั้ง นั้นเราจะมอบพวก เจ้าให้เป็นสมบัติของพวกคนทางตะวันตก พวก เขาจะตั้งค่ายและปักเต็นท์ไว้ท่ามกลางพวก เจ้า พวกเขาจะกินผลไม้และดื่มนมของพวก เจ้า

^๕เราจะเปลี่ยนเมืองรับบาห์ให้เป็นทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงอูฐ และเปลี่ยนเมืองอัม โมนให้เป็นสถานที่พักผ่อนของแกะ แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ^๖พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่า “พวก เจ้าดับมือและกระทุบเท้าด้วยความรื่นเริงยินดี ด้วยจิตใจที่มุ่งร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล ^๗ตั้ง นั้นเราจะยื่นมือของเราออกลงโทษพวก เจ้า และมอบพวก เจ้าให้กับชนชาติต่างๆ เป็นของที่ปล้นมาได้ เราจะตัดเจ้าออกจากชนชาติที่ทั้ง หลาย และจะทำลายพวก เจ้าให้หมดไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายพวก เจ้า แล้วพวก เจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

ชาวโมอับและชาวเสอีร์จะถูกลงโทษ

^๑นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “โมอับและเสอีร์ได้พุดว่า ‘ดูสิ ครอบครัวยูดาห์ก็เหมือนกับชนชาติอื่น ๆ’ ^๒ตั้ง นั้นเราจะทำให้เมืองหน้าด่านทางปีก ขวาของโมอับล้มลง คือ เมืองเบชเยซิโมท เมืองบอาอัล เม โอน และเมืองคิริยาธาอิม ที่เป็นศักดิ์สิทธิ์ของแผ่นดินนี้ ^๓เราจะมอบโม อับพร้อมกับชาวอัม โมนให้เป็นสมบัติแก่ประชาชนทางตะวันตก เพื่อผู้คนจะได้ลิ้มไปเลยว่าพวกเขาเคยเป็นชนชาติมาก่อน ^๔และเราจะ

ลงโทษโม อับ แล้วพวก เขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

ชาวเอโดมจะถูกลงโทษ

^๑นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “เอโดมได้แก่ แค้นอย่างโหด เขียมต่อครอบครัวชาวยูดาห์ พวก เขาจึงมีความผิดอย่างร้ายแรง” ^๒ตั้ง นั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “เราจะยื่นมือของเราออกมาลงโทษเอโดม เราจะฆ่าทั้งคนและสัตว์ในประเทศนั้น เราจะทิ้งมันให้กร้างผู้คนจะล้มตายลงด้วยดาบ ตั้งแต่เมืองเทมานไปจนถึงเมืองเดดาน ^๓เราจะแก้แค้นเอโดมด้วยมือของชาวอิสราเอล และพวก เขาจะลงโทษเอ โดมตามความโกรธและความเดือดดาลของเรา แล้วชาวเอ โดมจะรู้ว่า เป็นเราเองที่แก้แค้นพวกเขา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่าอย่างนั้น

ชาวฟีลิสเตียจะถูกลงโทษ

^๑นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “ชาวฟี ลี ส เตียทำตัวเป็นศัตรูกับยูดาห์มาตลอดตั้งแต่สมัยโบราณ พวก เขาเต็มไปด้วยความโกรธแค้น และได้ทำการแก้ แค้นอย่างโหด เขียม ด้วยจิตใจที่มุ่งร้ายหมายทำลาย” ^๒ตั้งนั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “เราจะยื่นมือของเราออกลงโทษชาวฟีลิสเตีย เราจะตัดชาวเคเรี้ออก และทำลายพวกที่ยังหลง เหลืออยู่ตามชายฝั่งทะเล ^๓เราจะทำการแก้ แค้นอันยิ่งใหญ่ต่อพวก เขา และจะลงโทษพวก เขาด้วยความเดือดดาลของเราและเมื่อเราแก้แค้นพวกเขา เขาจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์”

เมืองไทรจะถูกลงโทษ

๒๖ ^๑ในปีที่สิบเอ็ด *วันที่หนึ่งของเดือน ^๒คำ พุดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๓“เจ้าลูก มนุษย์ เมืองไทรจะร้องไชโยใส่เมืองเยรูซาเล็ม และยังพุดอีกว่า ‘เมืองที่เป็นประตูไปสู่ชนชาติต่างๆได้ถูกทำลายลง แล้ว และมันได้ถูกมอบให้กับข้าแล้ว เนื่องจากเมือง นี้กลายเป็นซากปรักหักพัง ความอยากของข้าก็ได้สมใจแล้ว”

*๒๖:๑ ปีที่สิบเอ็ด น่าจะตรงกับฤดูร้อนของปี ๕๘๖ ก่อนพระเยชูมาเกิด

๓๓ ดังนั้น นี่ก็คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เมืองไทรเซ เราคือศัตรูของเจ้า เราจะทำให้ชนชาติมากมายตกอมน้ำท่วมเสีย เจ้า อย่างทะเลทำให้โคลนของมนธาโถมใส่ฝั่ง

๓๔ พวกเขาจะทำลายกำแพงเมืองไทรเซ และจะฟังพวกหอคอยในเมืองลง เราจะขุดทุกสิ่งทุกอย่างในเมือง นี้ออกจนหมดเกลี้ยงกลายเป็นหินโล่งเตียน ๓๕ เมืองไทรเซจะกลายเป็นเกาะสำหรับตากอวน เราได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เมืองนี้ จะกลายเป็นของที่ปล้นมาสำหรับชาติต่างๆ ๓๖ และหมู่บ้านทั้ง หลายที่ขึ้นกับมัน ที่ตั้งอยู่บนแผ่นดินใหญ่ จะถูกทำลายล้างด้วยดาบแล้วพวกเขาจะได้อธิษฐานว่าเราคือยาห์เวห์”

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จะโจมตีไทรเซ

๓๗ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราจะให้เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของเมืองบาบิโลน ซึ่งเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย มาโจมตีเมืองไทรเซจากทางทิศเหนือ เขาจะมาพร้อมกับม้าและรถรบ ทหารม้าและกองทัพอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร ๓๘ เขาจะทำลายหมู่บ้านทั้งหลายที่ขึ้นกับมัน บนแผ่นดินใหญ่ด้วยดาบ เขาจะตั้งป้อมต่อสู้กับเจ้า และสร้างเนินดินขึ้นถึงยอดกำแพงเจ้า และเขาจะยกพวกไล่ขึ้นมั่งจากการตอบโต้ของเจ้า ๓๙ เขาจะเอาท่อน ชูทะลวงกำแพงเมือง และเอาขวานของ เขาฟันหอคอยต่างๆของ เจ้าลง ๔๐ ม้าของ เขามีมากเสีย จนฝุ่นฟุ้งตลบเจ้าไป หมดกำแพงของ เจ้าจะสั่นสะเทือนไปด้วยเสียงดังกึกก้องของทหารม้า รถลาก และรถรบ เมื่อเขาผ่านเข้าไปตามประตูเมืองของ เจ้า อย่างกับคนที่เข้าเมืองตอนที่กำแพงแตก ๔๑ กีบ ม้าทั้งหลายของ เขาจะเหยียบย่ำถนนทุกสายของ เจ้า เขาจะฆ่าประชาชนของ เจ้าด้วยดาบ และเสาะหลักอันแข็งแแกร่งทั้งหลายของ เจ้าจะล้มลงกับดิน ๔๒ พวกเขาจะปล้นทรัพย์สมบัติของ เจ้าและแย่งชิงสินค้ำของเจ้า พวกเขาจะฟังกำแพงของ เจ้าและทุบบ้านเรือนที่สวยงามทั้งหลายของเจ้าทิ้ง และพวกเขาจะโยนก้อนหิน ท่อนไม้ และซากอิฐลงทะเล ๔๓ เราจะทำให้เสียงเพลงของ เจ้าที่ดังกึกก้องอยู่ นั้นสิ้น สุตลง และจะไม่มีใครได้ยินเสียงพิณของเจ้าอีกต่อไป ๔๔ เราจะทำ

ให้เจ้าเป็นหินโล่งเตียน กลายเป็นที่สำหรับตากอวน เจ้าจะไม่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่อีกแล้ว เพราะเรา ยาห์เวห์ได้ลั่นคำพูดไว้แล้ว” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ชนชาติอื่นจะร้องไห้ให้กับเมืองไทรเซ

๔๕ นี่ก็คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับเมืองไทรเซ “แผ่นดินตามชายฝั่งทะเลจะต้องสั่นสะเทือนด้วยเสียงล่มสลายของ เจ้า ตอนที่ผู้บาด เจ็บร้องคร่ำครวญ ตอนที่ผู้คนถูกฆ่าฟันในเมืองของเจ้า ๔๖ แล้วเจ้าชายทั้งหลายของเมืองตามชายฝั่งทะเลนั้น จะก๊วลงจากบัลลังก์ของพวกเขา เขา และถอดเสื้อคลุมยาวกับเสื้อผ้าที่เย็บ ปักถัก ร้อยอย่างสวยงามออก พวกเขาจะเอาความกลัวมาทุ่มหม่มแทนและนั่งอยู่บนพื้น ดิน เขาจะตัวสั่นเทาตลอดเวลา เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับเจ้านี้ ๔๗ แล้วพวกเขาจะร้อง เพลงไว้อาลัยที่เกี่ยวกับเจ้าและพูดกับเจ้าว่า ‘เมืองที่มีชื่อเสียงเลื่องลือเอ๋ย เจ้าสูญหายไปแล้ว เจ้าถูกกวาดไปจากทะเล เจ้าเคยเป็นเมืองมหาอำนาจบนท้องทะเล เจ้ากับพลเมืองของเจ้า เคยทำให้ออกันอาศัยอยู่บนแผ่นดินใหญ่ นั้นหวาดกลัว ๔๘ เดียวนี้ แผ่นดินตามชายฝั่ง ทะเลต่างสั่นเทิ้มด้วยความกลัวในวันที่เจ้าล้มลง หมู่ เกะทั้ง หลายต่างตกใจ กลัวกับการ ล่มสลายของเจ้า’” ๔๙ นี่ก็คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เมื่อเราทำให้เจ้ากลายเป็นเมืองร้าง เหมือนกับเมืองที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ เมื่อเรานำความลึกของมหาสมุทรเข้ามาไว้บนเจ้า และนำของ มันได้ไหลทะลักเข้าท่วมเจ้าแล้ว ๕๐ เราจะกดเจ้าให้จมตึงลงไปอยู่กับพวกที่อยู่ในหลุมลึก จะให้ไปอยู่กับพวกคนที่ตายไปนานแล้ว เราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในโลกเบื้องล่างเหมือนซากปรักหักพังของสมัยดึกดำบรรพ์ พร้อมกับพวกที่อยู่ในหลุมลึก จะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้าอีก เจ้าจะไม่มีศักดิ์ศรีในแดนของคนเป็น ๕๑ เราจะนำเจ้าไปสู่จุดจบที่น่าสะพรึงกลัว และจะไม่มีเจ้าอีกต่อไป ถึงจะมีคนหา ก็จะไม่พบเจ้าอีกแล้ว” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

เมืองไทร ประตุสู่ทะเล

๒๗ คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ๒ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้ร้องเพลงไว้อาลัยสำหรับเมืองไทร”

๓ ให้พูดกับเมืองไทรที่ตั้งอยู่ที่ทางออกสู่ทะเลและเป็นเมืองค้าขายของชนชาติต่างๆ ตามชายฝั่งทะเลทั้งหลายว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไต่พระเอ๋ย เจ้าพูดว่า “ฉันงามหมดจด”

๔ พรมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ช่วงก่อสร้างได้สร้างเจ้าให้มีความงามหมดจด

๕ พวกเขาเอาไม้สนที่มาจากเสนีร์* มาสร้างเป็นแผ่นกระดานของเจ้า พวกเขาเอาไม้สนซีดาร์มาจากเลบานอน มาสร้างเสากระโดงเรือของเจ้า

๖ พวกเขาเอาไม้โอ๊กมาจากบาซัน มาสร้างกรรเชียงของเจ้า พวกเขาใช้ไม้สนที่มาจากชายฝั่งไซปรัส มาสร้างคาน้ำเรือของเจ้าและฝั่งตัวยางข้าง

๗ พวกเขาเอาผ้าลินินที่เย็บอย่างสวยงามจากประเทศอียิปต์มาทำใบเรือของเจ้า และใบเรือนั้นได้ใช้เป็นธงสำหรับเจ้า กันสาดของเจ้าที่มาจากชายฝั่งเอธิโอเปียเป็นสีน้ำเงินและสีม่วง

๘ ผู้คนจากไซดอนและอาร์วัตเป็นคนพายเรือให้เจ้า

๙ ไทรเอ๋ย ต้นหนที่มี ความชำนาญทั้งหลาย ต่างอยู่บนเรือของเจ้า

๑๐ มีช่างผู้ใหญ่ที่ชำนาญงานของเกบาล ๑๑ อยู่บนเรือของเจ้า

พวกเขาคอยชันยาลูตรอยรั้วของเรือ เรือทุกลำในทะเลและทะเลสาบเรือทุกคนต่างมาที่นี่เพื่อซื้อขายสินค้ากับเจ้า

๑๐ ชาวเปอร์เซีย ชาวลูตและชาวฟูดก็เป็นทหารรับใช้อยู่ในกองทัพของเจ้า พวกเขาแขวนโล่กับหมวกเหล็กเอาไว้บนกำแพงของเจ้าทำให้เจ้าดูงดงาม

๑๑ ชาวอาร์วัตและชาวเฮเลคเดินไปเดินมาอยู่บนกำแพงทุกด้านของเจ้า ชาวอาร์วัตอยู่ตามหอคอยของเจ้า พวกเขาแขวนโล่ไว้รอบๆกำแพงของเจ้า พวกเขาทำให้เจ้างามหมดจด

๑๒ ทารชัช ไปมาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีทรัพย์สินสมบัติมากมายมหาศาล พวกเขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุกและตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ๑๓ ประเทศกรีซ ทุบูลและเมเซคได้มาค้าขายกับเจ้า พวกเขาเอาทาสและข้าวของเครื่องใช้ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า

๑๔ ชาวเบธโทการมาห์ †เอาม้าใช้งาน ม้าศึกและล่อมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า

๑๕ ชาวโรเดส †มาค้าขายกับเจ้า และเมืองตามชายฝั่งทะเลต่างๆก็เป็นลูกค้าของเจ้า พวกเขาอ้างกับไม้มะเกลือมาจ่ายเป็นค่าสินค้าให้กับเจ้า

๑๖ ชาวอาร์ม †มาทำการค้ากับเจ้า เป็นเพราะเจ้ามีสินค้ามากมายมหาศาล

พวกเขาเอาพลอยสีน้ำเงินอมเขียว ผ้าสีม่วง ผ้าปักลาย ผ้าลินินอย่างดี ปะการัง และทับทิมมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า

๑๗ ยูดาห์กับอิสราเอลก็มาค้าขายกับเจ้า

พวกเขาเอาข้าว สาลีจากเมืองงูมิน นีทและขนมหวาน **น้ำเชื่อมผลไม้ น้ำมันและยาสมุนไพร มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า

๑๘ ชาวดามัสกัสก็มาค้าขายกับเจ้าด้วย เขาเอาเหล็กงู่นจากเมืองเฮลโบน และขนแกะจากเมืองซาฮาห์มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า

*๒๗:๕ *เสนีร์* คือ “ภูเขาเฮอร์โมน”

†๒๗:๙ *เกบาล* หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “บิบลอส”

‡๒๗:๑๔ *เบธโทการมาห์* ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงน้อย ปัจจุบันคือประเทศอาร์เมเนีย

†๒๗:๑๕ *โรเดส* หรืออีกชื่อหนึ่งคือ “เดดาน” ดูข้อ ๒๐

**๒๗:๑๖ *ชาวอาร์ม* ในสำเนาต้นฉบับภาษาฮีบรูและภาษาซีเรียบางฉบับเขียนว่า “ชาวเอโดม”

***๒๗:๑๗ *ขนมหวาน* ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

เป็นเพราะเจ้ามีสินค้ามากมายมหาศาล
 ๑๙ ชาว ดานและชาว กรีกจากเมือง อุซาลูได้
 คำขายกับเจ้า พวกเขาเอาเหล็กหล่อ เครื่อง
 เทศ และอ้อยมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
 ๒๐ เมืองเดดานคำขายฝักรองอานกับเจ้า

๒๑ ชาว อา ระ เบียและบรรดาเจ้า ชายทั้ง
 หลายแห่งเมืองเคดาร์ก็เป็นลูกค้าของเจ้า
 พวกเขาเอาลูกแกะ แกะ ตัวผู้และแพะมา
 แลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า

๒๒ พวก พ่อค้าของเซบาและรา อา มาห์ก็
 คำขายกับเจ้า

พวกเขาเอาเครื่องเทศชั้นเยี่ยมนานาชนิด
 พลอยมีค่าต่างๆและทองคำ มาแลกเปลี่ยน
 กับสินค้าของเจ้า ๒๓ เมือง ฮา ราน คาน เนห์
 และเอเดน รวมทั้งพ่อค้าของเซบา และของ
 เมืองอัซซุรและคิลมาต ก็คำขายกับเจ้า

๒๔ ในตลาดของเจ้า พวกเขาคำขายเครื่อง
 นุ่งห่มที่สวยงาม ผ้าสีน้ำเงิน งานเย็บปักและ
 พรหมหลายหลากสี ที่มีเชือกมัดขมวดเป็นปม
 ไว้อย่างแน่นหนา

๒๕ กอง เรือของทาร์ ชิชทำหน้าที่ขนสินค้า
 ให้กับเจ้า

ไทรเอีย เจ้าเป็นเหมือนเรือ
 ที่เต็มไป ด้วยสินค้าจนหนัก อึ้งอยู่ใก้กลาง
 ทะเล

๒๖ ฝีพายของเจ้าพาเจ้าออกไปในทะเลลึก
 แต่ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางที่ใก้กลาง
 ทะเลนั่น

๒๗ ความร่ำรวยของเจ้า สินค้า และของนำเข้า
 ของเจ้า

พวกลูกเรือ ดันหน และช่างต่อเรือของเจ้า
 พ่อค้าของ เจ้ากับทหารทั้งหมดและคน อื่นๆ
 ทุกคนบนเรือ

จะจม ดิ่งลงใก้กลางทะเลในวัน ที่เจ้าถูก
 ทำลายนั้น

๒๘ เมืองตามชายฝั่งจะสันไหว
 เมื่อต้นหนของเจ้าร้องตะโกนออกมา

๒๙ ฝีพายที่พายเรือลำอื่นๆอยู่จะสละเรือ
 ทั้งลูกเรือและต้นหนจะไปยืนอยู่บนชายฝั่ง

๓๐ พวกเขาจะตะโกนออกมาและร้องไห้อย่าง
 ขมขื่นสำหรับเจ้า

พวกเขาจะไปรยดินลงบนหัวและเกลือกกลิ้ง
 ในกองขี้เถ้า

๓๑ พวกเขาจะโกนผมออกให้กับเจ้า
 และจะสวมเสื้อผ้ากระสอบ

พวก เขาจะร้องไห้ให้กับ เจ้าด้วยวิญญานที่
 เจ็บปวดรวดราว

และด้วยความเศร้าอันขมขื่น
 ๓๒ ในขณะที่ พวกเขา ร้องคร่ำครวญให้กับ
 เจ้า พวกเขาจะร้อง เพลงไว้อาลัยสำหรับตัว
 เจ้าว่า

เคยมีใครเป็นเหมือนเมืองไทรเอียบ้าง
 ตอนที่เธอเจียมจมหายไปในทะเล

๓๓ เจ้าเคยทำให้ชนชาติต่างๆฟัง พอใจเมื่อ
 สินค้าของเจ้าออกสู่ทะเล

เจ้าเคยทำให้กษัตริย์ทั้งหลายใน โลกร่ำรวย
 ด้วยทรัพย์สินอันมหาศาลและสินค้า
 มากมายของเจ้า

๓๔ แต่ตอนนี้ ทะเลได้ทำให้เจ้าแตกอับปางใน
 ทะเลลึก

ทั้งสินค้าและลูก เรือทั้งหมดของ เจ้าต่างจม
 ลงไปกับเจ้าด้วย

๓๕ ทุก คนที่อาศัยอยู่ในเมืองตามชายฝั่งต่าง
 รู้สึกหวาดกลัวเพราะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับ
 เจ้า

กษัตริย์ทั้งหลายในเมืองเหล่านี้ต่างก็สะดุ้ง
 ตกใจ

และใบหน้าของพวกเขาก็บิดเบี้ยวด้วยความ
 กลัว

๓๖ พวกพ่อค้าที่อยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
 ฝีวปากด้วยความตะลึงงัน
 เจ้าได้มาถึงจุดจบอันน่า สะ พริง กลัวและจะ
 ไม่มีเจ้าอีกต่อไป”

**ผู้ครอบครองเมืองไทรเอีย
 ว่าตัวเองเป็นพระเจ้า**

๒๘ ^๑คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึง
 ผมว่า ๒ “เจ้าลูก มนุษย์ ให้พุดกับ
 ผู้ครอบครองเมืองไทรเอียว่า “นี่คือสิ่งที่พระ
 ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด

เจ้าพุดด้วยความหยิ่งผยองว่า
 “ข้าเป็นพระเจ้า
 ข้านั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระเจ้า
 ที่ใก้กลางของทะเล”

แต่เจ้าเป็นแค่มนุษย์ไม่ใช่พระเจ้า
 ถึงแม้เจ้าจะคิดว่าเจ้าฉลาดเท่าพระเจ้าก็ตาม

๓ เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลหรือ
 ไม่มีความ ลับอะไรที่ซ่อนไปจากเจ้าได้ เลย
 หรือ

๔ สติปัญญาและความ เข้าใจของเจ้าทำให้เจ้า
 ได้ความร่ำรวยมา

และทำให้เจ้ารวบรวมทองคำและเงินไว้ในคลังของเจ้าได้
 ๕ ความ ชำนาญอย่างยิ่งยวดในด้านการค้าของเจ้าได้เพิ่มพูนทรัพย์สินสมบัติให้กับเจ้า
 และทรัพย์สินสมบัติของเจ้านั้นเองทำให้จิตใจของเจ้าล้าพอง
 ๖ ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 “เจ้าคิดว่าตัวเองฉลาดเท่าพระเจ้า”
 ๗ ดังนั้น เรากำลังจะนำชาวต่างชาติมาต่อต้านเจ้า
 เป็นชนชาติที่โหดร้ายที่สุด
 พวกเขาจะชกดาบของพวกเขา เพื่อทำลายของสวยงามทั้งหลายที่เจ้าได้มาด้วยสติปัญญาของเจ้า
 และทำให้สงสารศิอันรุ่งโรจน์ของเจ้าเสื่อมไป
 ๘ พวกเขาจะนำเจ้าให้ลงไปอยู่ในหลุม และเจ้าจะตายอย่างโหดเหี้ยมกลางทะเล
 ๙ ตอนที่เจ้าอยู่ต่อหน้าพวกเขาที่จะฆ่าฟันเจ้า เจ้ายังจะพูดว่า “ข้าเป็นพระเจ้า” หรือเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือของคนที่จะแทงเจ้า เจ้าจะเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง ไม่ใช่พระเจ้า
 ๑๐ เจ้าจะตายอย่างคนที่ยังไม่ได้ขลิบด้วยน้ำมือของคนต่างชาติ
 เราได้ลั่นคำพูดออกไปแล้ว”
 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

บทเพลงไว้อาลัยให้กับกษัตริย์ไทรเซ

๑๑ คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า
 ๑๒ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้ร้องเพลงไว้อาลัยให้กับกษัตริย์เมื่องไทรเซและพูดกับเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 เจ้าเป็นตัวอย่างของความสมบูรณ์แบบที่เต็มไปด้วยสติปัญญาและงามหมดจด
 ๑๓ เจ้าเคยอยู่ในเอเดนซึ่งเป็นสวนของพระเจ้า*
 พลอยที่มีค่าทุกเม็ดเป็นเครื่องตกแต่งของเจ้า
 ทั้งทับทิม นูษราคัม มรกต

พลอยสีเขียวมะกอก หินควอทซ์ และนิลไพลิน พลอยสีน้ำเงินอมเขียว และพลอยสีเขียว †
 พลอยเหล่านี้ตั้งและฝังอยู่ในตัวเรือนที่เป็นทองคำ ‡
 ของเหล่านี้เตรียมไว้พร้อมแล้วในวันที่เจ้าได้รับการสร้างขึ้นมา
 ๑๔ เจ้าได้รับการเจิมให้เป็นเหมือนเครูบผู้คุ้มกัน
 เพราะเราได้มอบหมายให้เจ้าเป็นอย่างนั้น เจ้าอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เจ้าเดินอยู่ท่ามกลางเพชรพลอยที่ส่องประกายเหมือนไฟ
 ๑๕ การประทุติทั้งหลายของเจ้าไม่มีที่ติเลย ตั้งแต่วันที่เจ้าได้รับการสร้างขึ้นมา จนถึงเวลาที่ความชั่วถูกพบในตัวเจ้า
 ๑๖ เจ้าเต็มไปด้วยความรุนแรงถึงแก่น และได้ทำบาปลงไปผ่านทางการค้าขายของเจ้าที่แผ่กระจายออกไป
 ดังนั้นเราได้ไล่เจ้าออกไป อย่างนำอับอายให้พ้นจากภูเขาของพระเจ้า เราได้ขับไล่เจ้าไป
 เกรบผู้คุ้มกันก็ได้ขับเจ้าออกไปจากท่ามกลางเพชรพลอยที่ส่องประกายเหมือนไฟ
 ๑๗ จิตใจของเจ้านั้นหยิ่งผยองในความงามของเจ้า
 และความรุ่งโรจน์ของเจ้าทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง
 ดังนั้นเราจึงโยนเจ้าลงสู่พื้นดิน เราได้ทำให้กษัตริย์ทั้งหลายจ้องมองเจ้า
 ๑๘ เจ้าทำให้สถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของเจ้าต้องเสื่อมไป
 ด้วยความบาปมากมายและการค้าที่ไม่ซื่อสัตย์ของเจ้า
 ดังนั้นเราจึงทำให้ไฟพุ่งออกมาจากตัวเจ้า และเผาผลาญเจ้า
 เราทำให้เจ้ากลายเป็นขี้เถ้าบนพื้นดินต่อหน้าต่อตาของผู้ที่กำลังดูเจ้าอยู่

* ๒๘:๑๓ เอเดนซึ่งเป็นสวนของพระเจ้า เป็นที่เจริญรุ่งเรืองและอุดมสมบูรณ์ บางครั้งจึงเอามาเปรียบเทียบกับสวนเอเดน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาล ๑๓:๑๐

† ๒๘:๑๓ ทั้งทับทิม ... และพลอยสีเขียว พลอยมีค่าเหล่านี้บางชนิดยังไม่สามารถขุดลงไปได้

‡ ๒๘:๑๓ พลอยเหล่านี้ ... ทองคำ ความหมายของข้อความนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

๑๘“ชนชาติทั้งหลายที่รู้จักเจ้าต่างก็ตกใจกลัว กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า เจ้าได้มาถึงจุดจบอันน่าสะพรึงกลัวแล้ว และ จะไม่มีเจ้าอีกต่อไป”

การลงโทษเมืองไซดอน

๒๐ คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า
๒๑ “เจ้าลูก มนุษย์ ให้หันหน้าของ เจ้าไปทาง เมืองไซ ดอน และพุดแทนเราต่อ ด้านเมือง นั้น ๒๒ ว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พุด เมืองไซดอน เราต่อด้านเจ้า เราจะได้รับเกียรติ เมื่อเราจัดการกับเจ้า พวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ เมื่อเราลงโทษเจ้าและแสดงความศักดิ์สิทธิ์ ของเราในเจ้า ๒๓ เราจะส่งโรคระบาดมาให้เจ้า และทำให้เลือดไหล นองบนถนนทั้ง หลาย ของเจ้า คุณจะโดนฆ่าฟันล้มลงภายในเมืองเจ้า เมื่อดาบรุมเร้าเข้ามาต่อต้านเจ้าจากทุกด้าน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ ๒๔ ชาวอิสราเอลจะ ได้ไม่มีเพื่อนบ้านที่ ใจร้ายที่คอยทิ่มเหมือนพง หนามและแวง เหมือนหนามอีกต่อไป แล้วพวก เขาจะ ได้รู้ว่าเราคือยาร์เวห์องค์ เจ้าชีวิต”

เชลยจะได้อกลับบ้าน

๒๕“นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “เมื่อเรารวบรวมชาวอิสราเอลมาจากชนชาติ ต่างๆที่พวก เขาได้กระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราท่ามกลาง ชาวอิสราเอลต่อ หน้าต่อตาชนชาติทั้ง หลาย แล้วชาวอิสราเอลจะได้อาศัยอยู่บนแผ่นดิน ดินของตัวเอง ซึ่งเราได้มอบให้กับยา โคบ ผู้รับ ใช้ของเรา ๒๖ พวกเขาจะอาศัยอยู่อย่าง ปลอดภัยที่ นั้น พวก เขาจะสร้างบ้านเรือน

และปลูกสวนองุ่น พวกเขาจะอาศัยอยู่อย่าง ปลอดภัย เมื่อเราลงโทษเพื่อนบ้านทั้ง หลาย ของเขาที่เกลียดชังพวกเขา แล้วพวกเขาจะ ได้รู้ว่าเราคือยาร์เวห์พระเจ้าของเขา”

พระยาร์เวห์ต่อต้านประเทศอียิปต์

๒๙ ^๑วันที่สิบสอง เดือนสิบ ปีที่สิบ * คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มา ถึงผมว่า ๒ “เจ้าลูกมนุษย์ หัน หน้าไปทาง กษัตริย์ฟาโรห์แห่งประเทศอียิปต์และให้ พุดแทนเราต่อ ด้านเขากับประเทศอียิปต์ ทั้งหมด ๓ ให้บอกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์ เจ้าชีวิตพุด เจ้ากษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ เราต่อต้านเจ้า เจ้าจะระเข้ยกษ ๑ เจ้านอนหมอบอยู่ในลำธาร ทั้งหลายของแม่น้ำไนล์ เจ้าพุดว่า “แม่น้ำไนล์เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นมาเพื่อตัวข้าเอง” ๔ แต่เราจะเอาพวก ตะขอเกี่ยวขากรรไกรเจ้า ไว้ และทำให้ปลาในธารของ เจ้าติดอยู่กับเกล็ด ของเจ้า เราจะดึงเจ้าขึ้น มาจากลำธารทั้ง หลายของ เจ้า พร้อมกับปลาทั้ง หลายที่ติดอยู่ที่เกล็ดของ เจ้า ๕ เราจะโยนเจ้าออกไปในทะเลทราย พร้อม กับปลาทั้ง หลายที่มาจากลำธารของ เจ้า เจ้าจะถูกทิ้งไว้ที่กลางแจ้งนั้น และจะไม่ถูกรวบรวมหรือเก็บขึ้นมา เราจะให้เจ้าเป็นอาหารของพวก สัตว์บนดิน และนกในอากาศ ๖ แล้วคนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในอียิปต์จะ ได้รู้ ว่าเราคือยาร์เวห์ เจ้าได้เป็นไม้ เท้าตัน กก ๗ ให้กับครอบครัว อิสราเอล

*๒๙:๑ วันที่สิบสอง เดือนสิบ ปีที่สิบ คือ วันที่ เจ็ด เดือนมกราคม ตรงกับช่วงฤดูหนาว ของปีที่ ๕๙๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑๒๙:๓ จระเข้ยกษ ในที่นี้เป็นสัญลักษณ์ของประเทศอียิปต์ ซึ่งพระเจ้าเคยเอาชนะพวกเขา ตอนทีพระองค์นำอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ จระเข้ยกษ หรือสัตว์ประหลาดตัวนี้ มีชื่อ ว่า “ราหับ” ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือสดุดี ๗๔:๑๓; อีสยาห์ ๕๑:๙-๑๐

๖๒๙:๖ ไม้เท้าตัน กก ต้น กกสามารถใช้เป็นไม้เท้าได้ แต่ถ้าไปค้ำมัน มันก็แตกหักเป็น อันตรายกับคนถือได้

๗ เมื่อพวกอิสราเอลเอามือฉวยเจ้า เจ้าก็
 แดกหัก
 และไปบาดถูกหัวไหล่ของพวกเขา
 เมื่อพวกเขาฟังเจ้า เจ้าก็แตกออก
 และทำให้หลังของพวกเขาเคล็ด”
 ๘ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต
 พูด

“เราจะนำดาบมาต่อต้านเจ้า
 และฆ่าคนรวมทั้งสัตว์ทั้งหลายของเจ้า
 ๙ ประเทศอียิปต์จะกลายเป็นซากปรักหักพัง
 ที่ถูกทิ้งร้าง

แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์
 เจ้าได้พูดว่า ‘แม่ นำ โนส เป็นของ ข้า ข้า
 สร้างมันขึ้นมา’ ๑๐ ดังนั้นเราจะต่อต้านเจ้า
 และต่อต้านล้าชารทั้งหลายของ เจ้า และ
 เราจะทำให้แผ่นดิน อียิปต์กลายเป็นซาก
 ปรักหักพัง และเป็นที่รกร้างตั้งแต่มี กมลไป
 จนถึงอัส วันและเลยไปถึงเขตแดนของคูช
 ๑๑ จะไม่มีรอย เท้าของคนหรือสัตว์เดินผ่าน
 ไป จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่ นั่นเป็นเวลาสี่สิบ
 ปี ๑๒ เราจะทำให้แผ่นดิน อียิปต์รกร้างอยู่
 ท่ามกลางดิน แดนทั้งหลายที่ถูกทำให้รกร้าง
 และเมืองต่างๆของอียิปต์จะรกร้างถึงสี่สิบปี
 ท่ามกลางเมืองปรักหักพังทั้งหลาย เราจะ
 ทำให้ชาวอียิปต์แตก ซ่านไปอยู่ตามชนชาติ
 ต่างๆและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่
 ตามประเทศอื่นๆ”

๑๓ แต่ นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต
 พูด

“เมื่อครบสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมชาว
 อียิปต์มาจากชนชาติต่างๆที่พวกเขากระจัด
 กระจายไปอยู่นั้น

๑๔ เราจะทำให้พวกเขา กลับมาสู่สภาพเดิม
 และมอบดินแดนอียิปต์บน ซึ่งเป็นแผ่นดิน
 ของบรรพบุรุษของพวกเขา คืนให้กับพวกเขา
 ที่นั่น พวกเขาจะเป็นอาณาจักรที่ต่ำต้อย

๑๕ มันจะเป็นอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุด และ
 จะไม่มี วันได้ยกตัว เองขึ้นเหนือชนชาติอื่นๆ
 เราจะทำให้มันอ่อนแอเสียจน กระทั่งไม่
 สามารถปกครองชนชาติอื่นได้อีก

๑๖ ประเทศอียิปต์จะไม่มี วันได้เป็นที่ พึ่ง
 ของชาวอิสราเอลอีกต่อไป แต่จะเป็นสิ่งที่ยำ
 เดือนถึงบาปของพวกเขาเอง ที่เคยหันไปขอ
 ความช่วยเหลือจากอียิปต์ แล้วพวกเขา จะ
 ได้รู้ว่าเราคือยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต”

บาบิโลนจะบุกอียิปต์

๑๗ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง ปีที่ยี่สิบ
 เจ็ด †

คำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า
 ๑๘ “เจ้าลูกมนุษย์ กษัตริย์เนบู คัด เนส ซาร์
 แห่งบา บิโลน ทำให้กองทัพของเขาต้อง
 ทำงานอย่างหนัก ในการต่อสู้กับเมืองโทระ
 ทหารทุกคนต้องแบกหินและดิน ๒บนหัวจน
 ผมหลุดร่วงหมด และต้องแบกหินและดิน
 บนบ่าจนถลอกไปหมด แต่กษัตริย์บาบิโลน
 กับกองทัพของเขา ก็ไม่ได้ รับค่าจ้างจากงาน
 หนักทั้งหมดในการต่อสู้กับโทระ”

๑๙ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้า
 ชีวิตพูด

“เราจะมอบแผ่นดิน อียิปต์ให้กับกษัตริย์
 เนบู คัด เนส ซาร์แห่งบาบิโลน เขาจะขนเอา
 ทรัพย์สมบัติของ มันไป เขาจะเอาข้าว ของ
 ที่ยึดมาได้นี้แจก จ่ายให้กับกองทัพของเขา
 ๒๐ นั้นแหละจะเป็นค่าจ้างของพวกเขา

๒๑ เราได้มอบแผ่นดิน อียิปต์ให้กับกษัตริย์
 ของบา บิโลน เป็นค่าตอบแทนสำหรับงาน
 ของเขา เพราะเขากับกองทัพได้ทำสิ่งนี้เพื่อ
 เรา”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๒๒ “ในวันนั้น เราจะทำให้เขา สู้ตัวงอกขึ้น
 ๒ เพื่อครอบครองชาวอิสราเอล ดังนั้น เอเสเคี

* ๒๙:๑๔ อียิปต์บน หรือ “ปัทโรส”

† ๒๙:๑๗ ในวันที่หนึ่ง ... ยี่สิบเจ็ด ตรงกับวันที่ ยี่สิบหก เดือนเมษายน ตรงกับฤดูใบไม้ผลิ
 ของปีที่ ๕๗๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๒๙:๑๘ หินและดิน ทหารต้องแบกหินและดิน เพื่อเอาไปสร้างป้อมกำบังและสร้างเนินดิน
 ไว้นุกขึ้นกำแพง

§ ๒๙:๑๙ บาบิโลนได้บุกอียิปต์ในปี ๕๖๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§ ๒๙:๒๑ เขาสู้ตัวงอกขึ้น เป็นสัญลักษณ์ของพลังกำลัง หรือความแข็งแกร่ง อิสราเอลจะ
 อึกเข็มขึ้นเมื่อรู้ว่าพระเจ้าลงโทษอียิปต์

ยล เราจะเปิดปากของเจ้าท่ามกลางพวกเขา แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

๓๐ คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึง
๓๐ ผมว่า ๒ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดให้ร้องคร่ำครวญและพูดว่า

“ช่วยแ่จวันนั้น”
 ๓ วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
 วันของพระยาห์เวห์ที่ใกล้มาถึงแล้ว
 จะเป็นวันที่เมฆมืดครึ้มไปหมด
 จะเป็นเวลาแห่งการตัดสินชนชาติทั้งหลาย

๔ ดาบจะมาต่อสู้กับอียิปต์
 ความปวดร้าวจะจะมาอยู่ที่คูช
 เมื่อเกิดการฆ่าฟันขึ้นในอียิปต์
 เมื่อทรัพย์สินสมบัติของเมืองอียิปต์ถูกขนไป
 เมื่อรากฐานของตึกทั้งหลายในเมืองอียิปต์
 แตกสลาย

๕ คูช พุด ลูต และอาระเบียทั้งหมด
 ลิเบีย กับประชาชนของแผ่นดินที่เข้าเป็น
 พันธมิตรกับอียิปต์ † จะล้มลงด้วยดาบพร้อมกับอียิปต์ด้วย

๖ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด
 “พวกที่อยู่ฝ่ายเดียวกับประเทศ อียิปต์จะล้ม
 ลง

ความแข็งแกร่งที่พวก เขาลำพองจะล้มครืน
 ลง
 ตั้งแต่มีกมลไปจนถึงอัสวัน พวกเขาจะล้มลง
 ด้วยดาบในแผ่นดินอียิปต์”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น
 ๗ พวก เขาจะถูกทิ้งให้รกร้างท่ามกลาง
 ประเทศต่างๆที่รกร้าง

เมืองทั้ง หลายของพวกเขาจะอยู่ท่ามกลาง
 ซากปรักหักพังของเมืองอื่นๆ
 ๘ เราจะจุดไฟเผาแผ่นดินอียิปต์
 และพวกคนที่มาช่วยเมืองนี้จะถูกบดขยี้
 แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์

๙ ในวัน นั้นเราจะส่งพวกผู้ ส่ง ชาวออกไป
 ทางเรือ เพื่อให้พวกเขา คูชที่ตอน นี้คิดว่า
 ปลอดภัย ดินตระหนก ความปวดร้าวจะ
 มาอยู่กับพวกเขา เขา ในวันที่อียิปต์ถูกลงโทษ
 เพราะเหตุการณนี้กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว”

๑๐ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 “เราจะทำให้งองทัพอียิปต์สิ้นสุดลง
 ด้วยนำมือของกษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์แห่ง
 บาบิโลน

๑๑ เขากับกองทัพออง เขาเป็นชนชาติที่
 เขียวโหดที่สุด
 เราจะนำพวกเขาเข้า มาเพื่อทำลายแผ่นดิน
 อียิปต์

พวกเขาจะซัดดาบต่อสู้อียิปต์
 และทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยซากศพ
 ๑๒ เราจะทำให้น้ำในแม่น้ำไนล์แห้งไป
 เราจะขายแผ่นดินอียิปต์ให้กับคนชั่ว
 เราจะให้คนต่างชาติมาทำให้แผ่นดินอียิปต์
 และทุก สิ่งทุกอย่างในมันรกร้างว่าง
 เปล่า

เรา ยาห์เวห์ ได้ลั่นคำพูดออกไปแล้ว”

๑๓ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 “เราจะทำลายพวกรูปเคารพ
 และกำจัดพวกรูป ปั้นพระในเมือง เมมฟิสให้
 หมดไป

จะไม่มีผู้นำในอียิปต์อีก
 เราจะแผ่กระจายความกลัวไปทั่วแผ่นดิน
 ๑๔ เราจะทิ้งอียิปต์ตอนบน † ให้ร้าง
 เราจะจุดไฟเผาเมืองไคอัน
 และลงโทษเมืองเชเบส †

๑๕ เราจะเทความเดือดดาลของ เราลงบน
 เมือง เปลู เซีย ม S ซึ่ง เป็นป้อมปราการ
 ของอียิปต์
 และเราจะตัดชาวเมืองเชเบสออกไป
 ๑๖ เราจะจุดไฟเผาอียิปต์

* ๓๐:๕ **ลิเบีย** ในภาษาฮีบรู คือ “คูบ”

† ๓๐:๕ **ประชาชน ... อียิปต์** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชาวอิสราเอล ประชาชนที่ได้ทำ
 ข้อตกลงกับพระเจ้า” ซึ่งชาวอิสราเอลบางคนที่ไม่ได้ถูกตอนไปบาบิโลนได้หนีไปพึ่งอียิปต์ ดู
 เพิ่มเติมได้จาก ๒ พงศกษัตริย์ ๒๕:๒๓-๒๖

‡ ๓๐:๑๔ **อียิปต์ตอนบน** หรือ “ปีที่โรส”

§ ๓๐:๑๔ **เมืองเชเบส** เป็นเมืองสำคัญของอียิปต์ ถูกอัสซีเรียทำลาย ๖๖๓ ปีก่อนพระเยซูมา
 เกิด

S ๓๐:๑๕ **เปลูเซียม** ในภาษาฮีบรูเรียกว่า “ซีน” เป็นป้อมแห่งหนึ่งที่อยู่ทางตะวันออกของ
 สามเหลี่ยมแม่น้ำไนล์

เมืองเปลู เชีย ยมจะตื่น พราดด้วยความ เจ็บปวด

เมืองเชเบสจะถูกบุกทะลวงเข้าไป ส่วนเมืองเมมฟิสจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูตลอดเวลา

๑๗ คนหนุ่มของเมืองเฮลิโอโพลิสและเมืองบูบัสติส จะล้มลงด้วยดาบ และคนในเมืองต่างๆจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

๑๘ ความ มีดีจะปกคลุมเมืองทา ปาน เหลสในกลางวัน เมื่อเราทำลายอำนาจการ ควบคุมของอียิปต์

ความแข็งแกร่งที่เมือง นั้นลำพองนักหนาจะสิ้นสุดลงที่นั่น

มันจะถูกปกคลุมด้วยเมฆและคนตามหมู่บ้านต่างๆก็จะถูกจับไปเป็นเชลย

๑๙ เราจะลงโทษอียิปต์อย่างนี้แหละ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

อียิปต์จะอ่อนแอตลอดไป

๒๐ ในวันที่เจ็ดเดือนหนึ่ง ปีที่สิบ เอ็ด คำพูดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ๒๑ “เจ้าลูกมนุษย์ เราได้หัก แขนของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ มันยังไม่ได้ตอกกลับ คิ่นหรือเข้าฝือก เพื่อให้แข็งแรงพอที่จะถือดาบได้”

๒๒ ดังนั้น นี่คือนี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“เราต่อต้านกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนทั้งสองข้างของเขา ทั้งแขนข้างที่ ดีและข้างที่หักอยู่แล้ว และทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา

๒๓ เราจะทำให้ชาวอียิปต์แตกกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปอยู่ตามประเทศอื่นๆ

๒๔ เราจะทำให้แขนของกษัตริย์บา บิ โลงน แข็งแกร่งและวางดาบของ เราไว้ในมือของเขา

แต่เราจะหักแขนของกษัตริย์ฟาโรห์

เขาจะร้องครวญ ครางต่อ หน้ากษัตริย์บา บิ โลงน เหมือนกับคนบาดเจ็บสาหัส

๒๕ เราจะทำให้มือของกษัตริย์บา บิ โลงน แข็งแกร่ง แต่มือของกษัตริย์ฟาโรห์จะตกลงอย่างอ่อนปวกเปียก

เมื่อเราวางดาบของ เราไว้ในมือของกษัตริย์บา บิ โลงน เขาก็จะยื่นมือออกสู้กับอียิปต์ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์

๒๖ เราจะทำให้ชาวอียิปต์แตกกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปอยู่ตามประเทศอื่นๆ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

อัสซีเรียเป็นเหมือนกับต้นสนซีดาร์

๑ ในวันที่หนึ่งเดือนสาม ปีที่สิบ เอ็ด

๓๑

คำ พูดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ๒ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดกับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์และประชาชนของเขาว่า ‘เราจะเปรียบเทียบความ ยิ่งใหญ่ของเจ้ากับใครดี

๓ ลองนึกถึงอัส ซีเรียสิ แต่ ก่อนเคยเป็นต้นสนซี ดาร์ในเลบานอนที่มีกิ่ง ก้านสาขาสวยงาม

มีร่มเงาปกคลุมป่า มีลำต้นที่สูงมาก

ยอดของมันอยู่ท่ามกลางเมฆ ๔ นำได้หล่อเลี้ยงมัน

มหาสมุทรได้ดื่มได้ทำให้มันเติบโตสูงขึ้น ลำธารที่ไหลออกจากมหาสมุทรได้ดินนั้นต่าง

ไหลไปรอบๆที่ที่ต้นนั้นปลูกอยู่ และมหาสมุทรได้ดื่มได้ส่งธาร น้ำของมันออกไปหล่อ เลี้ยงต้นไม้ทั้ง หลายของ

ท้องทุ่ง ๕ ต้น นั้นจึงเติบโตสูง ขึ้น สูงกว่าต้น ใดๆใน

ท้องทุ่ง กิ่งของมันแตกออกมามากมาย และก้านก็ยาวออกไป

มันแผ่ขยายเพราะมีน้ำมาก

* ๓๐:๑๗ เมืองเฮลิโอโพลิสและเมืองบูบัสติส ในภาษาฮีบรูคือเมืองโอน เมืองพีเบเสท ตั้งอยู่ในประเทศอียิปต์

† ๓๐:๑๘ อำนาจการควบคุมของอียิปต์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “แอกของอียิปต์”

‡ ๓๐:๒๐ ปีที่สิบเอ็ด ตรงกับวันที่ยี่สิบเก้าเดือนเมษายน ปีที่ ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§ ๓๐:๑ ปีที่สิบเอ็ด ตรงกับวันที่ยี่สิบเอ็ดมิถุนายน ของปีที่ ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๖ นกบนท้องฟ้าทั้งหมดได้มาทำ รังอยู่บนกิ่ง
ของมัน

สัตว์ ป่าต่างๆในท้อง ทุ่งได้ออกลูกอยู่ใต้กิ่ง
ก้านสาขาของมัน

ชนชาติที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายได้อาศัยอยู่ภายใต้
ร่มเงาของมัน

๗ มันงดงามด้วยความยิ่งใหญ่ของมัน

และด้วยกิ่งก้านที่แผ่กระจายออก

เพราะรากของมัน มันได้หยั่งลงไปถึงน้ำ
มากมาย

๘ ต้นสนซีดาร์ทั้งหลายในสวนของพระเจ้ายัง
ไม่อาจแข่งกับมันได้

ทั้งหลายต้นสนก็ไม่ อาจเทียบกับกิ่งของมัน
ได้

ต้นเปลนก็เปรียบไม่ได้กับกิ่งก้านของมัน
ไม่มีต้นไม้ไหน เลยในสวนของพระเจ้าที่จะ

สวยสู้มันได้

๙ เราได้สร้างมันให้สวยงามด้วยกิ่ง ก้าน
มากมาย

ต้นไม้ทั้งหมดในสวน เอเดน ที่เป็นสวนของ
พระเจ้า ก็ยังอิจฉามันเลย”

๑๐ ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้า
ชีวิตพูด

“เพราะว่ามันสูงลิบ ลีวจนยอดของมันอยู่
ท่ามกลางเมฆ

และมันลำพองในความสูงของมัน

๑๑ เราจึงได้มอบมันให้กับผู้ครอบครอง

ของชนชาติทั้งหลาย และคน นั้นได้ลงโทษ
มันให้สาสมกับความชั่วร้ายของมัน เราได้

โยนมันทิ้ง ไป ๑๒ ชนต่าง ชาติที่เหี้ยมโหด
ที่สุดได้โค่นมันลงและทิ้งมันไว้ กิ่งทั้งหลาย

ของมันได้ตกลงตามเทือก เขาและตาม
หุบเขา ก้านที่แตกหักของมันได้ตกอยู่ตาม

หุบเขาเล็กทั้งหมดในแผ่นดิน ชนชาติทั้งหมด
บนโลกได้ออกมาจากภายใต้ ร่มเงาของมัน

และทิ้งมันไว้

๑๓ นกทั้ง หลายบนท้องฟ้าได้มาอยู่ตาม
ลำต้นที่ล้ม ลงของมัน สัตว์ป่าทั้งหมดแห่ง

ท้องทุ่งได้มาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของมัน

๑๔ เรื่อง นี้เกิดขึ้นเพื่อ จะได้ไม่มีต้นไม้อื่น
ที่ขึ้นอยู่ข้างแม่น้ำ ที่จะเติบโตสูง ใหญ่ด้วย
ความหยิ่ง ฝยอง และมียอดอยู่ท่ามกลาง
เมฆอย่างนั้นอีก จะไม่มีต้นไม้ใดที่จะมีน้ำ
หล่อเลี้ยงให้มีลำต้นสูงขนาดนั้นอีก

เพราะพวก มันทั้งหมดถูกกำหนดให้ตาย
ไปอยู่ยังโลกเบื้องล่างท่ามกลางคนตาย และ
ให้ไปอยู่กับพวกที่ลงไปอยู่ในหลุมลึกนั้น”

๑๕ นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ในวันที่มันลงไปอยู่ในแดนคนตาย

เราได้ทำให้มีการไว้ทุกข์เพื่อมัน เรากลบ
มันด้วยมหาสมุทรใต้ดิน เราได้ทำเชือกกัน

แม่น้ำทั้งหลายของมัน เราทำให้เลบานอน
ไว้ทุกข์ให้กับมัน และต้นไม้ทั้งหมดในท้อง

ทุ่งได้เหี่ยวแห้งไปเพราะมัน ๑๖ เราได้ทำให้
ชนชาติต่างๆสิ้นส่านด้วยเสียงล้ม ลงของ

มัน เมื่อเราได้นำมันลงสู่แดนคนตาย ไปอยู่
ร่วมกันกับพวกที่ลงไปหลุมลึกนั้น ต้นไม้

ในสวนเอเดนทั้งหมด และต้นไม้ที่ไต่ รับ
เลื้อยมาและติ ที่สุดของเลบานอน คือต้นไม้

ทั้งหมดที่ได้รับน้ำอย่างอุดม ได้รับการปลอบ
ใจในโลกเบื้องล่าง *

๑๗ พวกที่อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของมัน คือ
ชนชาติที่อยู่ฝ่ายเดียวกับมัน ได้ลงไปแดน

ผู้ตายกับมันด้วย และไปอยู่ร่วมกับพวกที่ถูก
ฆ่าด้วยดาบ

๑๘ กษัตริย์ฟาโรห์ เคยมีต้นไม้ต้น ไหนใน
สวนเอเดน ที่ยิ่งใหญ่และมีบารมีเหมือนกับ
เจ้าใหม่

ตอนนี้ เจ้าจะ ต้องลงไปอยู่กับต้นไม้ของ
สวนเอเดนเหล่านั้นในโลกเบื้องล่าง และเจ้า

จะต้องนอนอยู่ท่ามกลางพวกที่ไม่ ได้ทำพิธี
ขลิบ T และอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่า

ด้วยดาบ

ฟาโรห์และประชาชนทั้งหมดของ เขาก็จะ
เป็นอย่างนั้นแหละ”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

* ๓๑:๑๖ ได้รับการปลอบใจในโลกเบื้องล่าง เมื่อชนชาติเหล่านี้ (ต้นไม้เหล่านี้) เห็นศัตรู
ของพวกเขาต้องลงมาในแดนคนตายเหมือนกับพวกเขา ก็รู้สึกสะใจ

† ๓๑:๑๘ พวกที่ไม่ ได้ทำพิธี ขลิบ ความจริงแล้ว ชาวอียิปต์ทำพิธี ขลิบเหมือนกับชาว
อิสราเอล และพวกเขาจะไม่ยอมคบกับคนที่ยังไม่ได้ทำพิธีขลิบ

บทเพลงไว้อาลัยให้กับฟาโรห์

๓๒ ^๑ในวัน ที่หนึ่ง เดือนที่สิบ สอง ปีที่สิบสอง *

คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูกมนุษย์ ให้ร้องเพลงไว้อาลัยบทหนึ่งให้กับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ และพุดกับเขาว่า

‘เจ้าถือว่าตัว เองเป็นสิ่งโตในหมู่ชนชาติทั้งหลาย

แต่อัน ที่จริง เจ้าเป็นจระเข้ยักษ์ ใ้ในท้องทะเล

ที่ฟาอตัวไปมาตามลำธารของเจ้า กวนน้ำไปมาด้วยเท้าของเจ้า ทำให้น้ำขุ่นคลั้ก”

^๓นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “ต่อหน้าชนชาติมากมายเราจะเหวี่ยงดาช่ายของเราเหนือเจ้า

และพวก เขาจะตั้งเจ้าขึ้น มาจากน้ำด้วยดาช่ายของเรา

^๔เราจะขวางเจ้าลงบนพื้นดิน จะโยนเจ้าลงในท้องทุ่งกลางแจ้ง เราจะปล่อยให้นกในท้องฟ้ามาทำ รังบนตัวเจ้า

เราจะให้สัตว์ป่าทั้งหมดในโลกเหยียบย่ำเจ้า

^๕เราจะกระจายเนื้อของเจ้าไปตามูเทือกเขา และเอาซากของเจ้าไปถมหุบเขาทั้งหลาย

^๖เราจะทำให้แผ่นดินไปจนถึงเทือกเขาเบียกชุ่มไปด้วยเลือดของเจ้า

และหุบเขาลึกทั้ง หลายจะเต็มไปด้วยเนื้อของเจ้า

^๗เมื่อเราดับเจ้า เราจะคลุมฟ้า สวรรค์ไว้ เราจะทำให้ดวงดาวมืดลง

เราจะเอาเมฆมาบดบังดวงอาทิตย์ไว้และดวง จันทรจะจะไม่ส่อง แสงในตอนกลางคืน

^๘เราจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่อง แสงอยู่บนฟ้ามืดลงเหนือแผ่นดินเจ้า

เราจะนำความมืดมาสู่แผ่นดินของเจ้า”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่าอย่างนั้น

^๙“เราจะทำให้หลายชนชาติใจฝ่อ เมื่อเราเอาเศษที่แตกเป็นชิ้นของ เจ้ามาอยู่ที่ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ ในดินแดนทั้งหลายที่เจ้าไม่รู้ จักนั้น ^{๑๐}เราจะทำให้ผู้คนมากมายหันมาจงใจอย่างตะลึง งัน และบรรดา กษัตริย์ของพวกเขาจะหวาด กลัวเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับเจ้า ในวันที่เจ้าล้มสลาย เมื่อเรากวัดแกว่งดาบของเราต่อหน้าพวกเขา พวก เขาทุก คนจะตัวสั่น เข็มเพราะกลัวตายทุกขณะจิต”

^{๑๑}นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด

“ดาบของกษัตริย์แห่งบา บิโลนจะมาต่อสู้กับ เจ้า ^{๑๒}เราจะทำให้ประชาชนของ เจ้าล้มลงด้วยดาบของคนเก่ง กล้าเหล่านั้น ซึ่งเป็นชนชาติที่โหด เขี้ยวที่สุดในบรรดาชนชาติทั้งหมด พวกเขาจะทำให้ความหยิ่ง ผยองของอียิปต์แตกสลาย และทำให้กองทัพทั้งหมดของอียิปต์ย่อยยับไป

^{๑๓}เราจะทำลายฝูง สัตว์ทั้งหมดที่อยู่ข้างแม่น้ำให้หมดไป จะไม่มีมนุษย์คนใดหรือกบของสัตว์ตัวโตมากวนให้น้ำขุ่นอีกต่อไป

^{๑๔}แล้วเราจะปล่อยให้แม่น้ำในดิน แแดนแห่งนี้ตกระกอน และทำให้ลำธารทั้งหลายไหลล้นเหมือนน้ำมันมะกอก ^{๑๕}ตอนที่เราทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้างว่างเปล่า ตอนที่แผ่นดินสูญ เสียทุกอย่าง ตอนที่เราฟาดฟันทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น แล้วเมื่อนั้น พวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

^{๑๖}“นี่คือบทเพลงไว้อาลัยที่จะใช้ร้องกัน พวกผู้ หูฉิ่งของชนชาติต่างๆจะร้อง เพลงไว้อาลัยนี้ พวกเขาจะร้อง เพลงนี้ที่พุด ถึงอียิปต์และประชาชนทั้งหมดของมัน”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่าอย่างนั้น

ประเทศอียิปต์จะถูกทำลาย

^{๑๗}วันที่สิบห้าของเดือนนั้น ในปีที่สิบสอง † คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า

^{๑๘}“เจ้าลูก มนุษย์ ให้ร้องคร่ำครวญให้กับประชาชนชาวอียิปต์ ให้ส่งทั้งอียิปต์และพวก

* ๓๖:๑ ปีที่สิบสอง ตรงกับวันที่สามมีนาคม ปี ๕๘๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด
† ๓๖:๒ จระเข้ยักษ์ หรือสัตว์ประหลาดตัวนี้ มีชื่อว่า “ราห์บ” ดูคำอธิบายท้ายหน้าของบทที่ ๒๙:๓
‡ ๓๖:๑๗ วันที่ ... ปีที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง ตรงกับวันที่ สิบเจ็ดมีนาคม ปี ๕๘๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

ผู้หญิงของชาติมหาอำนาจเหล่านั้น ลงไปอยู่ร่วมกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในหลุมลึกนั้น

^{๑๙} ‘เจ้าอียิปต์

เจ้าคิดว่าเจ้าสวยงามกว่าคนอื่นหรือ ลงไปไปกับนอนกับพวกที่ไม่ได้ขลิบซะ’

^{๒๐} พวก เขาจะตกไปอยู่กับพวกที่ถูก ฆ่าด้วยดาบ ดาบถูกชักออกจากฝักแล้ว ลากอียิปต์กับประชาชนของมันออกไปซะ

^{๒๑} จากแดนคน ตาย พวกวีรบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุด จะพูดเรื่องของอียิปต์และพวกที่อยู่ฝ่ายเดียวกับมันว่า

‘พวกเขาได้ลงมาแล้ว พวกเขาได้นอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบ *ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ’

^{๒๒} อัลซีเรียกกับกองทัพทั้งหมดของเขา †ก็อยู่ที่นั่นด้วย หลุมฝังศพของพวกเขายู่อ้อมรอบเขา พวกมันทั้งหมดถูกฆ่าด้วยดาบ

^{๒๓} หลุมฝัง ศพของอัล ซีเรียอยู่ที่นั่น เหวของหลุม ลึกนั้น กองทัพของเขา ก็ฝังอยู่รอบๆหลุมฝัง ศพของเขา นั้น ทั้งหมดต่างก็ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกนี้เคยสร้างความกลัวไปทั่วแผ่นดินของคนที่ยังมีชีวิตอยู่

^{๒๔} เอลามก็อยู่ที่นั่นด้วย ชาวเมืองของเขาก็ฝังอยู่รอบๆหลุมฝัง ศพของเขา พวก เขาทั้งหมดถูกฆ่าด้วยดาบ ทุก คนที่เคยสร้างความหวาด กลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ ที่มีชีวิตต่างก็ลงไปสู่โลกเบื้องล่างท่ามกลางพวกที่ไม่ได้ทำพิธี ขลิบ พวก เขาต้องแบกรับความอับอายร่วมกับทุกคนที่ลงไป ในหลุมลึกนั้น

^{๒๕} มีการจัดเตียงหลัง หนึ่งให้กับหลายชนชาติเอ ลามและกองทัพทั้งหมดของ เขาที่ถูกฆ่าด้วยดาบ กองทัพทั้งหมดของเอ ลามถูกฝังอยู่รอบๆหลุมฝัง ศพของเขา พวก เขาทั้งหมดยังไม่ ได้ทำพิธี ขลิบและถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งหมดที่พวกเขาเคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิต

พวก เขาต้องแบกรับความอับอายร่วมกับทุกคนที่ลงไป ในหลุมลึกนั้น พวก เขาถูกวางลงท่ามกลางคนที่ถูกฆ่า

^{๒๖} เมเซคกับทุบัสก็อยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับกองทัพของพวกเขา ซึ่งฝังอยู่รอบๆหลุมฝังศพของเขาทั้งสอง

พวก เขาทั้งหมดยังไม่ ได้ทำพิธี ขลิบและถูกฆ่าด้วยดาบ ทุ่งๆที่พวก เขาเคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิต ^{๒๗} แต่พวก เขาไม่ ได้นอนฝังร่วมอยู่กับพวกวีรบุรุษที่ล้ม ลงในสมัย ก่อนนานมาแล้ว ที่ลงไป ในแดนผู้ตาย พร้อมกับอาวุธของเขา ที่มีดาบของพวกเขาหวนหวนอยู่ และมีโล่วางทับอยู่บนกระดูก ทุ่งๆที่พวกวีรบุรุษเหล่านี้ เคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิตอยู่

^{๒๘} ฟาโรห์ เจ้าก็จะโดนอย่างนั้นเหมือนกัน

เจ้าจะถูกทำลายและจะ ไปนอนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ ไปอยู่กับพวกนั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ

^{๒๙} เอ โดมก็อยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับบรรดากษัตริย์และเจ้า ชายทั้ง หลายของ เขา ถึงแม้ว่าพวก เขาเคยมีพลังมาก แต่พวก เขาก็ถูกวางรวมอยู่กับคนที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบ และอยู่กับพวกที่ลงไปอยู่ในหลุมลึกนั้น

^{๓๐} บรรดาเจ้า ชายทุก คนของทางเหนือ และพวกชาวไซดอนทั้งหมดก็อยู่ที่นั่นด้วย

พวก เขาได้ลงไปอย่างอับอาย ไปอยู่ร่วมกับพวกที่ถูกฆ่า ทุ่งๆที่แต่ ก่อนพวก เขาเคยสร้างความหวาดกลัวให้กับคนอื่น

พวก เขาอนอนอยู่ที่ นั้นยังไม่ได้ทำพิธี ขลิบ ไปอยู่กับคนที่ถูกฆ่าด้วยดาบ

และพวกเขาต้องแบกรับความอับอาย ร่วมกับทุกคนที่ลงไป ในหลุมลึกนั้น

^{๓๑} เมื่อฟาโรห์เห็นสิ่งที่ได้เกิด ขึ้นกับคนเหล่านั้น เขาก็จะได้ไม่รู้สึกแย่มากนัก ที่เขาและกองทัพทั้งหมดของเขาถูกฆ่าด้วยดาบ”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๓๒} “เราจะทำให้แผ่นดิน ของผู้ ที่มีชีวิตอยู่ ย่ำเกรงเรา ฟาโรห์กับกองทัพทั้งหมดของเขา ก็จะถูกวางลงท่ามกลางพวกที่ไม่ ได้ทำพิธีขลิบ ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

* ๓๒:๒๑ **ไม่ได้ทำพิธีขลิบ** ชาวต่างชาติ ดูคำอธิบายท้ายหน้า ของบทที่ ๓๑:๑๘

† ๓๒:๒๒ **เขา** ในที่นี้หมายถึง “อัลซีเรีย”

พระเจ้าเลือกเอเสเคียลเป็น ยามเฝ้าคูเมืองอิสราเอล

(อิสค. ๓:๑๖-๒๑)

๑ คำ พุดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึง
๓๓ ผมว่า ๒ “เจ้าลูก มนุษย์ ให้พุดกับ
คนของเจ้าและบอกพวกเขาว่า

“เมื่อเรานำกองทัพศัตรูมาต่อสู้กับแผ่นดิน
หนึ่งและประชาชนของแผ่นดิน ดินนั้นได้เลือก
คนหนึ่ง ในพวกเขาให้เป็นยามเฝ้าคูเมือง

๓ และถ้ายามคน นั้นมองเห็นกองทัพศัตรู
บุกเข้ามาโจมตีแผ่นดิน ดินนั้น เขาจะเป่าแตร
เตือนประชาชน

๔ แล้วถ้ามีใครได้ยินเสียงแตรนั้น แต่เมิน
เฉยต่อเสียงเตือนนั้น กองทัพศัตรูนั้นก็จะมี
คร่าเอาชีวิตเขาไป เขาแสหาที่ตายเอง

๕ เขาแสหาที่ตายเอง เพราะเขาได้ยินเสียง
แตร แต่ทำเป็นเมิน เฉยไม่สนใจต่อเสียง
เตือนนั้น

แต่ถ้าหากเขาฟังเสียงเตือน เขาก็จะรักษา
ชีวิตของเขาไว้ได้

๖ แต่ถ้ายามเห็นกองทัพศัตรูกำลังบุกมา
แต่ไม่ยอมเป่าแตรเตือนประชาชน แล้ว
กองทัพศัตรูบุกมาถึงและได้คร่าเอาชีวิตคน
หนึ่งคนได้ไป คนเหล่านั้นต้องตายไปเพราะ
บาปของพวกเขา แต่เราจะให้ยามคนนั้นต้อง
รับผิดชอบต่อเลือดของพวกเขาด้วย”

๗ “เจ้าลูกมนุษย์ เราได้ให้เจ้าเป็นยามเฝ้าคู
นครอัครวิสิราเอล ดังนั้น เมื่อไหร่ก็ตามที่
เจ้าได้ยินคำเตือนจากเรา เจ้าจะต้องไปเตือน
พวกเขา

๘ “ถ้าเราพุดกับคนชั่วว่า ‘ไอ้ชาติชั่ว เจ้าจะ
ต้องตายแน่’ แล้วเจ้ากลับไม่เอาสิ่งนี้ไปเตือน
เขา เพื่อหันเขาไปจากทางชั่วของเขา คนชั่ว
นั้นจะต้องตายเพราะบาปของเขา แต่เราจะ
ให้เจ้าต้องรับผิดชอบต่อเลือดของเขาด้วย

๙ “แต่ถ้าเจ้าเตือนคน ชั่วนั้นให้หันไปจากสิ่ง
ที่เขาทำอยู่ แต่เขาไม่ยอมฟังเจ้า เขาจะตาย
เพราะบาปของเขาเอง แต่เจ้าจะได้รักษาชีวิต
ของเจ้าไว้”

พระเจ้าไม่ชอบทำลายมนุษย์

(อิสค. ๑๘:๒๑-๓๐)

๑๐ “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พุดกับครอบครัว
อิสราเอลว่า

“พวก เจ้ากำลังพุดกันว่า “การบงกและ
บาปของเราเนิ่นนานเหลือเกิน พวก
เรากำลังซบผอมลงเพราะบาปเหล่านั้น พวก
เราจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร”

๑๑ พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุดว่า “ให้บอก
กับพวก เขาว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนไหน
ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราไม่ได้ชื่นชม
กับความ ตายของคน ชั่วหรอก แต่เราอยาก
จะให้พวก เขาหันไปจากความ ชั่วที่พวก เขา
ทำ และมีชีวิตอยู่ต่อไปมากกว่า กลับใจเสีย
ให้หันไปจากทาง ชั่วทั้ง หลายของ เจ้า ชาว
อิสราเอลเอ๋ย พวก เจ้าจะไปตายกันทำไม
เล่า”

๑๒ ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้พุดกับคนของ
เจ้าว่า

‘ความ ดีของคนดี ไม่อาจช่วยรักษาชีวิต
ของเขาไว้ได้ ถ้าเขาหันไปทำบาป
ส่วนความ ชั่วของคนชั่ว ก็จะไม่เป็นเหตุให้
เขาล่ม สลาย ถ้าเขาหันไปจากความ ชั่วของ
เขา

ถ้าคนดีทำบาป เขาจะไม่สามารถรักษา
ชีวิตของเขาไว้ได้ โดยพึ่งความดีที่พวกเขา
เคยทำมา’

๑๓ ถ้าเราบอกกับคนดีว่า เขาจะมีชีวิตอยู่
อย่างแน่นอน แต่เขาพึ่งในความ ดีของเขา
และไปทำชั่ว เราจะไม่จดจำสิ่ง ดีที่เขาเคย
ทำ เขาจะตายเพราะความชั่วที่เขาได้ทำไป

๑๔ “และถ้าเราพุดกับพวกคน ชั่วว่า ‘เจ้า
จะต้องตายอย่างแน่นอน’ แต่แล้วเขาก็หัน
จากบาปและไปทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูก ต้อง

๑๕ เช่น เขาคืนของค่าประกันเงินกู้ คินสิ่ง
ที่เขาได้ขโมยมา และเดินตามทางทั้ง หลายที่
ให้ชีวิต และไม่ทำชั่ว เขาคนนั้นจะมีชีวิตแน่
เขาจะไม่ตาย ๑๖ เราจะไม่จดจำบาปที่เขาเคย
ทำ และเอามันมาฟ้องเขา เขาได้ทำในสิ่งที่
ยุติธรรมและถูก ต้อง เขาจะมีชีวิตอยู่อย่าง
แน่นอน

๑๗ “แต่คนของ เจ้าพุดว่า ‘วิธี การของพระ
ยาร์เวห์ไม่ยุติธรรม’ แต่เป็นวิธีการของพวก
เขาต่างหากที่ไม่ยุติธรรม

๑๘ ถ้าคนดีหันไปจากความดีของเขา และไปทำชั่ว เขาจะตายเพราะความชั่วนั้น

๑๙ ถ้าคน ชั่วหันไปจากความ ชั่วของเขา และไปทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูก ต้อง เขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะเขาทำอย่างนั้น
๒๐ ครอบครัวอิสราเอล พวกเจ้ายิ่งพูดว่า ‘วิธีการของพระ ยาร์เวห์ไม่ยุติธรรม’ แต่เราจะตัดสินพวก เจ้าแต่ละ คนตามการกระทำของตน”

เมืองเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

๒๑ ในวันที่ห้า เดือนสิบ ของปีที่สิบสองของการเนรเทศ *

มีชายคน หนึ่งที่รอดจากการล่ม สลายของเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาพบผมและพูดว่า

“เมืองแตกแล้ว”

๒๒ คืนก่อนที่ชายคนนี้จะมาหา มือของพระ ยาร์เวห์ได้อยู่กับผมแล้ว แต่พระองค์ได้เปิดปากของผม ก่อนที่ชายคนนั้นจะมาหาผมในตอนเช้า ปากของผมจึงเปิดออกและผมก็ไม่ใช่เป็นไปอีกต่อไป †

๒๓ แล้วคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ๒๔ “เจ้าลูกมมนุษย์ พวกที่รอด ชีวิตที่อาศัยอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังในแผ่นดินอิสราเอลกำลังพูดว่า

‘ขนาดอับ ราฮัมคนเดียว ก็ยังเป็นเจ้าของแผ่นดินได้ แล้วนี้ พวกเรามีตังมากมาย แผ่นดินจะต้องตกเป็นของพวกเราอย่างแน่นอน’

๒๕ ดังนั้นให้พูดกับพวกเขาว่า

‘นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

พวก เจ้ายิ่งคิดจะเป็นเจ้าของแผ่นดิน อย่าง นั้นหรือ ในเมื่อเจ้ากินเนื้อ สัตว์ที่ยังมีเลือดติด อยู่และมองหาความช่วยเหลือจากพวก รูป เคารพและยังฆ่าคนบริสุทธิ์อีก ด้วย
๒๖ พวกเจ้าหากินด้วยดาบ ทำสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย แต่ละคนก็เป็นซู้กับเมียของเพื่อนบ้าน อย่างนี้แล้ว เจ้ายิ่งคิดจะเป็นเจ้าของแผ่นดินอีกหรือ’

๒๗ ให้พูดสิ่งนี้กับพวกเขา

‘นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว้า พวกที่อาศัยอยู่ท่ามกลางซากปรักหัก พังจะล้ม ลงด้วยดาบ เราจะส่งพวกสัตว์ ป่าไปขย้ำพวกที่หนีออกไปอยู่ตามชานเมือง พวกที่ไปอยู่ตามที่ ซ่อนและตามถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด ๒๘ เราจะทำให้แผ่นดินนี้แห้ง ผยองหนักหนาจะสิ้น สูดลง พวกภูเขาของอิสราเอลจะระกร้างจนไม่มีใครเดิน ทางข้ามพวกมัน

๒๙ เมื่อเราทิ้งแผ่นดิน นี้ให้รกร้างเพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งหลายที่พวกเขาได้ทำนั้น แล้วพวกเขาจะ ได้รู้ว่าเรคือยาร์เวห์’

๓๐ ส่วนเจ้า เจ้าลูกมมนุษย์

คนของ เจ้ากำลังพูดถึงเจ้าตามกำแพงและประตูบ้านว่า ‘ไป ไปฟังถ้อยคำของพระ ยาร์เวห์ที่กินเถอะ’

๓๑ ประชาชนของ เรามาพบเจ้าอย่างที่เคยทำมา และมานั่งอยู่ต่อหน้าเจ้า เพื่อที่จะฟังคำพูดของเจ้า แต่พวกเขาไม่ทำตาม คำพูด กระตุ้นราคาอยู่ที่ริม ฝัปากพวก เขา และใจของพวกเขาละเมิบเอาแต่ได้

๓๒ ในสายตาพวกเขา เจ้าก็เป็นแค่ นัก ร้องที่ร้องเพลงกระตุ้นราคา ด้วยเสียงอันไพเราะ และเล่นดนตรีเก่งเท่านั้นเอง พวก เขาฟังคำพูดของเจ้าแต่ไม่ได้เอาไปทำตาม ๓๓ เมื่อสิ่งต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้น (ซึ่งมันจะเป็นไปตามนั้นอย่างแน่นอนอยู่แล้ว)

พวกเขาจะ ได้รู้ว่า มีผู้พูดแทนพระเจ้าได้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขาจริง”

ผู้เลี้ยงแกะที่เลี้ยงแต่ปากท้องตัวเอง

๓๔ ^๑คำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ๒ “เจ้าลูกมมนุษย์ ให้พูดแทนเราต่อ ต้านพวกผู้เลี้ยง แกะของอิสราเอล ให้บอกกับพวก เขาว่า นี่คือนสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘นำ ละอายจริงจ้ผู้เลี้ยง แกะของอิสราเอลที่เลี้ยง ดูแต่ปาก ท้องตัว เอง ผู้ เลี้ยงควรจะเลี้ยง ดูปาก ท้องของฝูง แกะ ไม่ใช่หรือ ๓ พวก เจ้ากินนม เปรี๊ยะแข็ง นุ่น ห่มขน แกะและเลือกแกะตัวอ่อนพินำมากิน

* ๓๓:๒๑ ปีที่สิบสองของการเนรเทศ ตรงกับวันที่สิบเก้ามกราคม ปีที่ ๕๘๕ ก่อนพระเยซู มาเกิด

† ๓๓:๒๒ ก่อนหน้านั้นพระเจ้าเคยปิดปากไม่ให้เอเสเคียลพูดแทนพระองค์ในที่สาธารณะ ดูเพิ่มเติมได้จาก บทที่ ๓:๒๔-๒๗

กัน แต่เจ้าไม่เลี้ยงดูปากท้องของฝูงแกะเลย ^๔เจ้าไม่ได้เสริมกำลังให้กับตัวที่อ่อนแอ ไม่ได้รักษาตัวที่เจ็บป่วย และเจ้าไม่ได้พันแผลตัวที่บาดเจ็บ เจ้าไม่ได้นำสัตว์ที่หลงทางกลับมา เจ้าไม่ได้ตามหาตัวที่สูญหายไป แล้วพวกเจ้าปกครองพวกที่แข็งแรง อย่างโหดเหี้ยมทารุณ

^๕ดังนั้นพวกมันจึงกระจัดกระจายไป เพราะไม่มีผู้เลี้ยงคอยนำทางและเมื่อพวกมันแตกกระจายไป ก็ตกเป็นอาหารของพวกสัตว์ป่า ^๖ฝูงแกะของเรากะจัดกระจายไปแกะของเราเดินเร่ร่อนไปตามเทือกเขาและตามเนินเขาสูงพวกมันกระจัดกระจายไปทั่วผืนแผ่นดินโลก และไม่มีใครออกไปค้นหาหรือตามพวกมันกลับมา”

^๗ดังนั้นพวกเจ้าพวกผู้เลี้ยงแกะให้ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ชะ

^{๘-๑๐}พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตบอกว่า “เนื่องจากฝูงแกะของเราตกเป็นเหยื่อและกลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งหลาย เพราะพวกมันขาดผู้เลี้ยงคอยนำทาง แล้วพวกผู้เลี้ยงแกะของเราไม่ยอมค้นหาฝูงแกะของเรา แต่กลับสนใจเลี้ยงดูปากท้องของตัวเองมากกว่าของฝูงแกะ โอ้พวกผู้เลี้ยงแกะให้ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ชะ อย่างนั้น นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

‘เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะต่อต้านพวกคนเลี้ยงแกะ และเราจะเอาผิดกับพวกเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาทำกับลูกแกะของเรา เราจะปลดพวกเขาออกจากการเป็นผู้ดูแลฝูงแกะของเรา เพื่อพวกมันจะไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้อีก เราจะช่วยฝูงแกะของเราให้พ้นจากปากของพวกเขา และพวกแกะจะไม่เป็นอาหารของพวกเขาอีกต่อไป”

พระเจ้าจะเลี้ยงดูฝูงแกะเอง

^{๑๑}นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราเองจะค้นหาแกะของเราและดูแลพวกมัน ^{๑๒}คนเลี้ยงแกะที่ดิจะค้นหาฝูงแกะที่

กระจัดกระจายของเขาเมื่อเขาอยู่กับฝูงแกะ เราก็คจะค้นหาฝูงแกะของเราอย่างนั้นด้วย เราจะช่วยพวกมันให้รอดพ้นออกมาจากสถานที่ต่างๆที่พวกมันกระจัดกระจายไปในวันที่มืดมืดที่ปกคลุมไปด้วยเมฆ ^{๑๓}เราจะนำพวกมันออกมาจากชนชาติต่างๆและรวบรวมพวกมันจากประเทศทั้งหลาย เราจะนำพวกมันเข้าสู่แผ่นดินของพวกมันเอง เราจะเลี้ยงพวกมันด้วยทุ่งหญ้าตามเทือกเขาของอิสราเอล ตามริมลำธารและตามเขตชุมชนในแผ่นดินนี้ ^{๑๔}เราจะเลี้ยงดูพวกมันด้วยทุ่งหญ้าอย่างดี และบนภูเขาสูงของอิสราเอล จะมีทุ่งหญ้าให้กับพวกมัน ที่นั่นพวกมันจะนอนลงบนทุ่งหญ้าอย่างดี และจะมีหญ้างอกอย่างอุดมสมบูรณ์ตามเทือกเขาของอิสราเอล ^{๑๕}เราเองจะเลี้ยงดูแกะของเราและให้พวกมันนอนลง” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๑๖}“เราจะค้นหาพวกแกะที่หลงหาย เราจะนำพวกที่หลงทางกลับมา เราจะพันแผลตัวที่บาดเจ็บ เราจะเสริมกำลังให้กับตัวที่อ่อนแอ แล้วเราจะเลี้ยงดูพวกแกะที่อ่อนแอและแข็งแรง เราจะเลี้ยงแกะฝูงนี้ด้วยความยุติธรรม

^{๑๗}ส่วนพวกเจ้าฝูงแกะของเรา นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘เราจะตัดสินระหว่างแกะตัวนี้กับแกะตัวนั้น และระหว่างพวกแกะตัวผู้กับพวกแกะ ^{๑๘}เจ้าได้รับการเลี้ยงดูด้วยทุ่งหญ้าอย่างดี แต่นั่นยังไม่พออีก หรือทำไม่เจ้ายังจะต้องไปเหยียบย่ำทุ่งหญ้าที่ เหลือด้วย เจ้าได้ดื่มน้ำที่ใสสะอาด แต่นั่นยังไม่พอหรือยัง ทำไม่เจ้าต้องเอาเท้าไปกวนน้ำที่ เหลือจนชุ่มเป็นโคลนด้วย ^{๑๙}จำเป็นด้วยหรือ ที่ฝูงแกะของเราต้องไปกินสิ่งที่เจ้าเหยียบย่ำ และต้องดื่มสิ่งที่เจ้าใช้เท้ากวนจนชุ่มเป็นโคลน”

^{๒๐}ดังนั้น นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับพวกแกะตัวอ่อนแอเหล่านั้น “ดูสิเราเองจะตัดสินโทษระหว่างแกะตัวอ่อนกับแกะที่พอมแข็งแรง ^{๒๑}เพราะเจ้าใช้สีข้างกับไหล่ของเจ้าผลักใส่แกะที่อ่อนแอ และใช้เขาของ

* ๓๔:๔ พวกที่แข็งแรง คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า พวกมัน

† ๓๔:๑๖ เลี้ยงดู คำนี้อยู่ในฉบับแปลภาษากรีกและภาษาซีเรียโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า ทำลาย สาเหตุที่พระเจ้าอาจจะทำลายแกะที่แข็งแรงเป็นเพราะพวกมันชอบเอาเปรียบแกะที่อ่อนแอในข้อ ๑๘ ถึง ๒๑

เจ้าชีวิตพวก มันจนสามารถไล่พวก มันออกไป ^{๒๒}เราจะช่วยฝูงแกะของเราให้รอด และพวกมันจะไม่ถูกพวกเจ้าปล้นอีกแล้ว เราจะตัดสินระหว่างแกะตัวนี้กับแกะตัวนั้น ^{๒๓}เราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งมาปกครองพวกมัน นั่นคือตัวดี *ผู้รับใช้ของเราและเขาจะดูแลพวก มันและเป็นผู้ เลี้ยงคอยนำทางพวก มัน ^{๒๔}เรา ยาร์เวห์ จะเป็นผู้เป็นเจ้าของพวก มัน และดาวิดผู้รับ ใช้ของเรา จะเป็นเจ้า ชายในหมู่พวก มัน เรา ยาร์เวห์ลั่นคำ พูดออกไปแล้ว

^{๒๕}เราจะทำข้อ ตกลงให้พวก มันอยู่เย็นเป็นสุขและกำจัดสัตว์ ร้ายออกจากแผ่นดิน เพื่อพวก มันจะ ได้อาศัยอยู่ในที่โล่งกว้าง และนอนหลับในป่าอย่างปลอดภัย ^{๒๖}เราจะอวยพรพวกเขา รวมทั้งบริเวณรอบเนินเขาของเรา †เราจะส่งฝนให้ตกตามฤดูกาล ฝนแห่งพระพรจะตกลงมา ^{๒๗}ต้นไม้ตามท้องทุ่งจะเกิด ผลและพื้น ดินจะให้พืช ผลงอกเงยขึ้น พวก เขาจะปลอดภัยอยู่บนแผ่นดินของพวก เขา เมื่อเราทำลายแอกของพวก เขา และช่วย เหลือพวก เขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกที่ทำให้พวกเขาเป็นทาส เมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเรคือยาร์เวห์ ^{๒๘}พวกเขาจะไม่ถูกชนชาติอื่น ๆ ปล้นอีกต่อไป และจะไม่ถูกสัตว์ป่าเขมือบอีก พวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย และจะไม่มีใครมาทำให้พวก เขาหวาด กลัวได้อีก ^{๒๙}เราจะจัดหาดิน แดนที่มีพืช ผลอุดมสมบูรณ์ให้กับพวกเขา พวกเขาจะไม่ ต้องตกเป็นเหยื่อของความอดอยากในดิน แดนนั้น แล้วพวก เขาจะไม่ถูกชนชาติอื่น ๆ พูดเหยียดหยามอีกต่อไป ^{๓๐}แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เรา ยาร์เวห์พระเจ้าของพวกเขายู่กับพวกเขา และรู้ว่าพวกเขาซึ่งเป็นครอบครัวของอิสราเอลเป็นคนของ เรา” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๓๑}“พวกเจ้าเป็นแกะของเรา เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของเรา พวกเจ้าเป็นคนของเรา และ

เราคือพระเจ้าของพวก เจ้า” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

**พระยาร์เวห์พูดต่อด้าน
ภูเขาเสอีร์แห่งเอโดม**

^๑คำ พูดของพระ ยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^๒“เจ้าลูก มนุษย์ ให้หันหน้าของ เจ้าไปทางภูเขาเสอีร์ ให้พูดแทนเราต่อด้านมัน ^๓และบอกมันว่า ^๔นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดภูเขาเสอีร์ เราต่อต้านเจ้า

เราจะยื่นมือของ เราออกตี เจ้าและทำให้เจ้า รกร้างว่างเปล่า

“เราจะเปลี่ยนเมืองต่างๆของ เจ้าให้กลายเป็นซากปรักหักพัง

เจ้าจะรกร้าง แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรคือยาร์เวห์

^๕เพราะเจ้าได้เกลียดอิสราเอลตั้งแต่ยุคโบราณ

และมอบชาวอิสราเอลให้ถูกฆ่า ในช่วงที่พวกเขาเผชิญกับความหายนะ

ในช่วงที่การลงโทษของพวก เขาได้มาถึงจุดสุดยอด”

^๖พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลย ว่า เราจะมอบพวกเจ้าไปสู่การนองเลือด และมันจะไล่ตามพวก เจ้าไป พวก เจ้าไม่เกลียดการนองเลือด อย่างนั้นการนองเลือด จะไล่ตามพวก เจ้าไป ^๗เราจะทำให้ภูเขาเสอีร์กลายเป็นที่รกร้างว่าง เปล่าและจะไม่ให้มีใครเดินทางผ่านไปมาที่นั่น ^๘เราจะทำให้เทือก เขาของพวก เจ้าเต็มไปด้วยซากศพที่ถูกฆ่า

พวกที่ถูก ฆ่าด้วยดาบจะล้ม ลงตามพวก เนิน เขา หุบเขาและในธาร น้ำที่เหือดแห้งของ เจ้า ^๙เราจะทำให้เจ้าเป็นที่รกร้างตลอดไป เมืองต่างๆของ เจ้าจะไม่มีผู้คนอาศัยอยู่แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรคือยาร์เวห์

* ๓๔:๒๓ กษัตริย์ดาวิดปกครองอิสราเอลหลายชั่วคนก่อนถึงสมัยเอเสเคียล พระเจ้าเคยให้คำสัญญากับดาวิดว่า เชื้อสายของเขาจะปกครองตลอดไป ในข้อนี้ พระเจ้ากำลังอ้างถึงเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดคนหนึ่งที่กำลังจะมาถึง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๒ ซามูเอล ๗:๑๒-๑๖

† ๓๔:๒๖ ส่วนแรกของข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้พวกเขาและบริเวณรอบเนินเขาของเราเป็นพระพร” เนินเขาในที่นี้หมายถึงเยรูซาเล็ม

๑๐ เป็นเพราะเจ้าได้พูดว่า ‘ชนชาติอิสราเอลและยูดาห์ ประเทศทั้งสอง นี่จะตกเป็นของเรา และเราจะยึดพวกมันไว้’ ทั้งๆ ที่ เรา ยาร์เวห์จะอยู่ที่นั่นก็ตาม” ^{๑๑} ดังนั้น พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาด นั้นเลย ว่า เราจะทำกับ เจ้าให้สาสมกับความโกรธ และความอิจฉาที่เจ้าได้แสดงออกด้วยความเกลียด ชังต่อพวก เขา การที่เราจัดการกับเจ้าอย่าง นี้ เราจะทำให้ตัว เราเป็นที่รู้จักในหมู่คนอิสราเอล ^{๑๒} แล้วเจ้าจะ ได้รู้ว่า เรา ยาร์เวห์ได้ยื่นสิ่งต่างๆที่พวก เจ้าพูดถูก เทือก เขาของอิสราเอลไว้ เจ้าพูดว่า ‘พวกมันถูกทิ้งให้ร้างและถูกมอบให้พวก เรากลับคืน’” ^{๑๓} เจ้าคุย โมโอ้อวดทับถมเรา และพูดต่อด้านเราอย่างไม่มียั้งคิด และเราก็ได้ยื่นสิ่ง ที่เจ้าพูด”

^{๑๔}นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “โลกทั้ง โลกจะเฉลิมฉลองรื่นเริงกัน เพราะ เราได้ทำให้เจ้าร้างว่างเปล่า ^{๑๕} เพราะเจ้าเฉลิมฉลองรื่นเริงกัน ตอนที่ดินแดนของชาวอิสราเอลกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า ภูเขาเสอีร์และเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เราจะทำกับ เจ้าอย่าง นั้น เจ้าจะต้องรกร้างว่างเปล่า แล้วเจ้าจะ ได้รู้ว่าเราคือยาร์เวห์”

**พระยาร์เวห์พูดให้กำลังใจ
เทือกเขาของอิสราเอล**

๓๖ ^๑“เจ้าลูก มนุษย์ ให้พูดแทนเรากับ เทือก เขาของอิสราเอล และบอก พวก เขาว่า ‘เทือก เขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย ให้ ฟังคำ พูดของพระ ยาร์เวห์เถิด ^๒นี่คือสิ่งที่ พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ศัตรูพูดถึงเจ้าไว้ว่า ‘ไซโย เทือกเขาโบราณตกเป็นของพวก เราแล้ว’””

^๓ตั้ง นั้นให้พูดแทนเราต่อเทือก เขา อิสราเอล ให้บอกไปว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘พวก เขาได้ทำลายล้างและเข้ามาเหยียบย่ำเจ้าจากทุกๆด้าน จนเจ้าตกเป็นสมบัติของชนชาติอื่นๆและตกเป็นขีปนากให้ชาว บ้านนินทา และถูกใส่ร้ายป้ายสี”

“อย่าง นั้น เทือก เขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย ให้ฟังคำ พูดของพระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตเถิด นี่คือนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับเทือก เขา เนิน เขาทั้ง หลาย ลำธารที่เหือดแห้ง หุบเขา กับที่รกร้างว่างเปล่า และเมือง ไร่ต่างๆที่ถูกปล้นและถูกคนชาติอื่นที่อยู่รอบๆเกาะ เย้ย ^๔นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “แน่นอน เรากำลังพูดต่อด้านชนชาติอื่นๆที่เหลือ และต่อด้านเอโดมทั้งหมด ด้วยความเร่าร้อนที่จะปกป้องเกียรติของเรา เพราะพวก มันได้รับเอาแผ่นดินของเราไปเป็นของพวกมันเอง ด้วยความตอกตีใจ พวก มันปล้นชิงดินแดนไปเป็นทุ่งหญ้าของพวกมัน”

^๕ตั้ง นั้นให้พูดแทนเราเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และพูดกับบรรดาเทือก เขา เนิน เขา ลำธารที่เหือดแห้ง และหุบเขาทั้ง หลาย ว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด เราพูดด้วยความเร่าร้อนที่จะปกป้องเกียรติของเรา เพราะเจ้าถูกชนชาติอื่นๆรังเกียจ”

^๖ตั้ง นั้น นี่คือนี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เรายกมือขึ้นสาบานว่า ‘ชนชาติทั้ง หลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้าจะถูกรังเกียจด้วย’”

^๗“แต่เจ้า เทือก เขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะแตกกิ่ง ก้านและออกผลให้ กับชาวอิสราเอลของเราเพราะพวก เขาจะกลับบ้านในเร็ววัน นี้ ^๘เราอยู่ฝ่าย เจ้า และจะหันมาสนใจเจ้า เจ้าจะได้รับการไถหว่าน ^๙และเราจะให้ประชากรของเจ้าที่วิเศษ คือครอบครัวชาวอิสราเอลทั้งหมด เมืองต่างๆจะเต็มไปด้วยผู้คน และซากปรักหักพังทั้งหลายจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ ^{๑๐}เราจะให้จำนวนคนและสัตว์บนเจ้าที่วิเศษ และพวก เขา รวมทั้งพวกสัตว์เหล่า นั้นจะออกลูก หลานและจะมีจำนวนมากมาย เราจะให้ผู้คนมาตั้งถิ่นฐานลงบน เจ้าเหมือนในอดีตและเราจะอวยพรเจ้ามากกว่าแต่ ก่อน แล้วเจ้าจะ ได้รู้ว่าเราคือยาร์เวห์ ^{๑๑}เราจะทำให้ประชาชนคือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เดินบนเจ้า พวก เขาจะเป็นเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นของที่พวกเขามีสิทธิ์ใช้ได้ เจ้าจะไม่มีวัน

* ๓๕:๑๐ *ชนชาติ ... ทั้งสอง* เอโดมยิวดีช่วยเหลือบาบิโลนให้ทุกสองประเทศนี้ ในปี ๕๙๙-๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด อ่านเพิ่มเติมได้จาก สดุดี ๑๓๗:๗, เพลงคร่ำครวญ ๔:๒๑-๒๒; โอบาดียาห์ ๑๐-๑๔

พรากรลูก หลานของพวกเขา เขาไปจากพวกเขา ได้อีก”

๑๓ “นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ประชาชนพูดกับเจ้าว่า ‘เจ้าเขม็อบผู้คน และเอาลูก หลานไปเสียจากชนชาติของ เจ้าเอง’ ๑๔ แต่ต่อไปนี้ เจ้าจะไม่ได้เขม็อบผู้คน หรือเอาลูก หลานไปจากชนชาติเจ้าอีกต่อไป” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น ๑๕ “เราจะทำให้เจ้าไม่ ต้องพึ่งคำเยาะ เย้ย จากชนชาติอื่น ๆ อีก แล้ว และไม่ต้องถูกเชื้อ ชาติอื่นจู่รังเกียจ และไม่ต้องเป็นเหตุทำให้ ชนชาติตัว เองต้องล่ม สลายอีกต่อไปแล้ว” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พระเจ้าจะปกป้องชื่อเสียงของพระองค์

๑๖ คำ พูดของพระ ยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมอีก ว่า ๑๗ “เจ้าลูก มนุษย์ เมื่อชาวอิสราเอลได้ อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดินของพวกเขาเอง พวกเขาได้ทำให้แผ่นดิน ดินนี้สกปรก ด้วยความ ประพฤติและสิ่ง ต่างๆที่พวกเขาทำ การ กระทำของพวกเขา เขาไม่บริสุทธิ์ในสายตา เราเหมือนผู้ หญิงที่มีประจำ เดือน ๑๘ เรา จึงเทความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำให้แผ่นดิน ดินนี้เปื้อนเลือด เหมือนกัน ด้วยการ ฆ่าคนบริสุทธิ์ และทำให้แผ่นดิน ดินนี้สกปรกด้วยรูป เคารพชึ่งเหล่านั้น ๑๙ เราเคยให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไป อยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย พวกเขาได้ กระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศต่างๆ เรา ได้ตัดสินพวกเขา ตามความประพฤติและการกระทำของพวกเขาแล้ว ๒๐ และพวกเขา ไปที่ไหนก็ตามในท่ามกลางชนชาติต่างๆ พวกเขาได้ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราถูกลบหลู่ เพราะคนเหล่านั้นพูดถึงพวกเขาไว้ว่า ‘คนพวก นี้เป็นคนของพระ ยาร์เวห์ แต่ก็ยัง ต้องออกไปจากแผ่นดินของตัวเองอยู่ดี’ †

๒๑ แต่เรารู้สึกเป็น ห่วงชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ ของเรา ที่ครอบครัวชาวอิสราเอลได้ทำให้เสื่อมไปในหมู่ชนชาติที่พวกเขาไป อยู่ นั่น ๒๒ ดังนั้น ให้บอกกับครอบครัวชาวอิสราเอล ว่า นี่คือนสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เรื่องที่เราจะ ทำต่อไปนี้ อย่าเข้าใจว่าเราเห็น แก้วพวกเจ้านะ จริงๆแล้วเราเห็น แก้วชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ที่พวกเขา ได้ทำให้เสื่อมเสียไปแล้วในหมู่ชนชาติที่เจ้าไปอยู่นั้น ๒๓ เราจะกู้ชื่ออันยิ่งใหญ่ที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา นั้นกลับมา ชื่อที่เสื่อมเสียไปแล้วในท่ามกลางชนชาติต่างๆ เป็นชื่อที่เจ้าได้ทำให้เสื่อมเสียไปแล้วในหมู่พวกเขา แล้วชนชาติเหล่านั้นจะรู้ว่าเราคือ ยาร์เวห์ เมื่อเราแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเรา ต่อหน้าต่อตาพวกเขา ตอนนำเจ้ากลับมา” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๒๔ “เพราะเราจะพาเจ้าออกจากชนชาติ ต่างๆ เราจะรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และนำเจ้ากลับสู่แผ่นดิน ดินของเจ้าเอง ๒๕ เรา จะประพรมน้ำสะอาดลงบนเจ้า และเจ้าก็จะ สะอาด เราจะชำระเจ้าจากความไม่บริสุทธิ์ ทั้ง หลาย และจากพวกรูป เคารพชึ่งของเจ้า ๒๖ เราจะให้หัวใจดวงใหม่แก่เจ้า และเอา วิญญาณใหม่วางไว้ในตัวเจ้า เราจะเอาหัวใจ หิน ๒๗ ออกจากเจ้า และให้หัวใจที่มีเลือดเนื้อ ๒๘ แก่เจ้าแทน ๒๙ เราจะใส่พระ วิญญาณของเราไว้ในเจ้า ๓๐ และทำให้เจ้ามาทำตามกฎ ระเบียบต่างๆของเรา และรักษากฎทั้งหลาย ของเราอย่างเคร่งครัด ๓๑ เจ้าจะอาศัยอยู่ใน แผ่น ดินที่เราได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของ เจ้า เจ้าจะเป็นคนของ เราและเราจะเป็พระเจ้า ของเจ้า ๓๒ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากความไม่ บริสุทธิ์ทั้งหลายของเจ้า เราจะให้เมล็ด ข้าว งอกงามและเพิ่ม ขึ้นมากมาย และเราจะ ไม่นำความอดอยากมาให้กับ เจ้าอีก ๓๓ เรา

* ๓๖:๑๗ ผู้หญิงที่มีประจำเดือน ในช่วง นี้ผู้หญิงไม่มีสิทธิเข้าร่วมทำพิธีต่างๆทางศาสนา เพราะถือว่าไม่บริสุทธิ์

† ๓๖:๒๐ คนพวกนี้ อยู่ดี คำพูดนี้ เป็นการลบหลู่พระยาร์เวห์ ที่พระองค์ไม่สามารถปกป้องคนของพระองค์ได้

‡ ๓๖:๒๒ หัวใจหิน คือหัวใจที่ตื้อตึงแข็งกระด้าง

¶ ๓๖:๒๒ หัวใจที่มีเลือดเนื้อ คือหัวใจที่ตอบสนองได้

§ ๓๖:๒๗ เราจะใส่... ไว้ในเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้พระวิญญาณของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาเจ้า”

จะเพิ่มจำนวนผล ไม้บนต้นและพืชพันธุ์ใน
ท้องทุ่ง เพื่อเจ้าจะไม่ ต้องอับอายท่ามกลาง
ชนชาติต่างๆเพราะอดอยาก ^{๓๑}แล้วเจ้า
จะได้รู้สึก ตัวถึงวิถี ทางอันแล้ว ทราบและ
การกระทำที่ชั่วร้ายของ เจ้า เจ้าจะรู้สึก
ชยะแห่งขงตัว เองเพราะบาปเหล่า นั้นกับการ
ทำตัวที่น่ารังเกียจนั้น”

^{๓๒}พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เรายากให้เจ้า
รู้ว่า เราไม่ได้ทำสิ่งนี้เพราะเห็นแก่เจ้าหรือ
ให้ละอายใจและอับอายต่อการกระทำของ
เจ้าเกิด”

^{๓๓}นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
“ในวันที่เราชำระเจ้าจากบาปทั้ง หลายของ
เจ้า เราจะตั้งรกรากให้พวกเจ้าใหม่ตมเมือง
ต่างๆและเราจะสร้างซากปรักหักพังทั้งหลาย
ขึ้นมาใหม่ ^{๓๔}ที่ดินที่รกร้างจะได้ รับการไถ
หว่านแทนที่จะถูกทิ้งร้างอยู่อย่าง นั้น ต่อ
หน้าผู้คนที่เดินผ่านไปมา ^{๓๕}พวกเขาจะพูด
ว่า ‘แผ่นดินที่เคยถูกทิ้งร้างนี้กลายเป็น
เหมือนสวนเอเดน เมืองต่างๆที่เคยเป็นซาก
ปรักหักพัง รกร้างว่างเปล่า เดียว นี้กลับมี
กำแพงล้อม รอบอย่างแน่นหนาและมีผู้คน
อาศัยอยู่’

^{๓๖}แล้วชาติต่างๆที่อยู่ล้อม รอบเจ้าที่ยัง
เหลือรอด จะได้ว่า เรา ยาร์เวห์ได้สร้างสิ่ง
ที่เคยถูกทำลายไป แล้วให้กลับคืนมาใหม่
และได้เพาะปลูกลงในที่ที่เคยรกร้างมาแล้ว
ขึ้นมาใหม่ เรายาร์เวห์ได้ล้มคำพูดออกไปแล้ว
และเราก็จะทำให้สำเร็จ”

^{๓๗}นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
“เราจะยอมฟังคำอ้อนวอนของครอบครัว
ชาวอิสราเอลอีก และจะทำสิ่งเหล่านี้ นี้เพื่อ
พวกเขา เราจะทำให้ประชาชนของพวกเขา
ทวีคูณเหมือนฝูงแกะ ^{๓๘}พวกเขาจะมีจำนวน
มากมายเหมือนฝูงแพะ แกะที่นำมาอยู่รวม
กันในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเป็นเครื่องบูชา

ในช่วงเทศกาลต่างๆที่กำหนดไว้ แล้วเมือง
ต่างๆที่เคยพังทลายไป จะเต็มไปด้วยฝูงชน
แล้วพวกเขาจะได้ว่า เราคือยาร์เวห์”

นิมิตเกี่ยวกับกระดูกแห้ง

^๑ฤทธิ์อำนาจ ของพระ ยาร์เวห์
๓๗ ได้มาอยู่บนตัว ผม พระองค์ได้นำ
ตัว ผมออกมาจากในเมืองด้วยพระ วิญญาณ
† ของพระ ยาร์เวห์ และวางผมลงกลาง
หุบเขา ‡ แห่งนั้น ที่มีกระดูกคนเต็มไปหมด
‡ พระองค์พาผมเดินไปรอบๆกองกระดูก
เหล่านั้น ผมได้เห็นกระดูกมากมายมหาศาล
ในหุบเขานั้น ล้วนแต่เป็นกระดูกที่แห้งกรัง

“พระองค์ถามผมว่า “เจ้าลูกลมมนุษย์
กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตขึ้นมาอีกได้ไหม”
ผมตอบว่า “ข้า แต่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้า
ชีวิต มีแต่พระองค์เท่านั้นที่รู้คำตอบ”

“แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “ให้พูดแทน
เรากับกระดูกเหล่านั้น ให้พูดกับพวก มันว่า
‘กระดูกแห้งเอ๋ย ฟังคำพูดของพระ ยาร์เวห์
ให้ดี’ ^๕นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
กับกระดูกเหล่านี้ ‘เราจะระบายลมหายใจ
† เข้าไปในตัวเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตขึ้น ^๖เรา
จะติดเส้นเอ็นเข้ากับเจ้า และเอากล้าม เนื้อ
มาใส่ให้กับเจ้า และเอาผิวหนังมาห่อหุ้มเจ้า
ไว้ เราจะใส่ลมหายใจไว้ในตัวเจ้า และเจ้า
จะกลับมีชีวิตขึ้นมา แล้วเจ้าจะได้ว่าเราคือ
ยาร์เวห์”

^๗ผมจึงทำตามคำสั่งที่ผมได้รับมา ในขณะที่
ที่ผมกำลังพูดแทนพระเจ้าอยู่นั้น ก็มีเสียงดัง
“กรอกกรกกรอกกรก” ขึ้น และกระดูก
ทั้งหลายก็ต่อเข้าด้วยกันที่ละชิ้นๆ ^๘ผมมอง
ดู และเห็นเส้นเอ็นกับกล้ามเนื้อเริ่มปรากฏ
ขึ้นบนกระดูกเหล่านี้ แล้วมีผิวหนังมาห่อ
หุ้มพวก มัน แต่พวก มันยังไม่มิลมหายใจ
^๙แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกลมมนุษย์
ให้พูดแทนเราให้กับลมว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ

* ๓๗:๑ ฤทธิ์อำนาจ หรือ แปลตรงๆได้ว่า “มือ”

† ๓๗:๑ พระวิญญาณ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลม”

‡ ๓๗:๑ หุบเขา อาจ จะเป็นหุบเขายิสราเอลซึ่งเป็นพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ที่มีการสู้รบเกิด ขึ้นที่
หุบเขานี้หลายครั้ง สถานที่แห่งนี้มักเรียกกันสั้นๆว่า “หุบเขา”

§ ๓๗:๕ ลมหายใจ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลม” หรือ “วิญญาณ”

ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ลมเอ๋ย พัดมาจากทั้งสี่ทิศเถิด ลมเอ๋ย ให้ลมหายใจกับผู้ที่ถูกฆ่าตายเหล่านี้เถิด เพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิต”^๙

^{๑๐} ผมจึงพูดตามที่พระองค์สั่งผม และลมหายใจก็เข้าสู่ร่างของคนเหล่านั้น พวกเขา มีชีวิตและยืนขึ้น มาเป็นกองทัพขนาดใหญ่หมื่นห้า

^{๑๑} พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกลมมนุษย์ กระจุกเหล่านี้คือครอบครัวของชาวอิสราเอลทั้งหมด ชาวอิสราเอลชอบพูดว่า ‘กระจุกของพวกเขา เราแห่ง กรังไปแล้ว พวกเราสิ้นหวัง พวกเราโดนตัดขาดแล้ว’ ^{๑๒} ดังนั้น ให้พูดแทนเรากับพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘ประชาชนของเราเอ๋ย เรากำลังจะเปิดหลุมฝังศพของพวกเขา และนำพวกเขาออก มา เราจะนำพวกเขา กลับคืนสู่แผ่นดิน ดินอิสราเอล ^{๑๓} ประชาชนของเราเอ๋ย เมื่อเราเปิดหลุมฝังศพของพวกเขา และนำพวกเขาออกมาจากหลุมเหล่านั้น เจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ ^{๑๔} เราจะใส่พระวิญญาณของเราไว้ในพวกเขา และพวกเขาจะมีชีวิต เราจะวางพวกเขาไว้ในแผ่นดินของพวกเขาเอง แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เรา คือยาร์เวห์ เราได้ลั่นคำพูดไปแล้ว และเราก็จะทำตามนั้น’” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

**ยูดาห์กับอิสราเอลจะ
รวมกันเป็นหนึ่งอีกครั้ง**

^{๑๕} คำ พุดของพระ ยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ^{๑๖} “เจ้าลูกลมมนุษย์ ให้หยิบกิ่ง ไม้มากิ่งหนึ่งและเขียนลงบน มันว่า ‘ยูดาห์และชาวอิสราเอลที่อยู่ร่วมกับเขา’ แล้วหยิบกิ่ง ไม้มาอีกกิ่งหนึ่ง และเขียนลงบน มันว่า ‘โยเซฟ (เอฟราอิม) และครอบครัวของชาวอิสราเอล ทั้งหมดที่อยู่ร่วมกับ เขา’ ^{๑๗} ให้เอาสองกิ่งนี้ มาติดเป็นท่อนเดียวกันในมือเจ้า

^{๑๘} เมื่อคนของ เจ้าถามว่า ‘ท่านจะไม่บอกพวกเขาหรือว่า ที่ท่านทำนี้หมายถึงอะไร’ ^{๑๙} ให้บอกกับพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะเอากิ่ง ไม้ที่เป็นตัวแทนของโยเซฟ ที่เป็นของเอฟราอิม และเผ่าทั้ง หลายของอิสราเอลที่อยู่ร่วมกับ

เขา นั้น มาติดไว้กับกิ่ง ไม้ที่เป็นตัวแทนของยูดาห์ และทำให้มันเป็นท่อนเดียวกัน แล้วพวกเขาจะแตกกลายเป็นไม้ท่อนเดียวกันในมือของเรา”

^{๒๐} ให้ยกกิ่ง ไม้ที่เจ้าเขียนลงนั้น ไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา ^{๒๑} และเราจะพูดกับพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะเอาชาวอิสราเอลออกจากชนชาติต่างๆที่พวกเขาไปอยู่นั้น เราจะรวบรวมพวกเขามาจากทั่วทุกหน แห่ง และนำพวกเขา กลับมายังแผ่นดิน ดินของพวกเขาเอง ^{๒๒} เราจะทำให้พวกเขา กลายเป็นชนชาติเดียวในแผ่นดินที่อยู่ท่ามกลางเนินเขาทั้งหลายของอิสราเอล และพวกเขาจะได้มีกษัตริย์องค์เดียวปกครองอยู่เหนือพวกเขาทั้งหมด พวกเขาจะไม่มีวันแตกแยกออกเป็นสองชาติหรือเป็นสองอาณาจักรได้ อีก ^{๒๓} พวกเขาจะไม่ทำตัวเองให้แปดเปื้อนด้วยพวกรูปเคารพอื่นๆ และสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา หรือการละเมิดอื่นๆทั้งหมดของพวกเขา เพราะเราจะช่วยให้พวกเขา รอดพ้นจากการหันเหไปจากเราซึ่งเป็นความบาป เราจะชำระพวกเขา พวกเขาจะเป็นคนของเราและเราจะ เป็นพระเจ้าของพวกเขา

^{๒๔} ดาวิดผู้รับ ใช้ของ เราจะ เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา พวกเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงคนคนเดียว พวกเขาจะทำตามกฎต่างๆของเรา และรักษาข้อ บังคับทั้งหลายของ เราอย่างเคร่งครัด ^{๒๕} พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้ไว้กับยาโคบผู้รับ ใช้ของเรา เป็นแผ่นดินที่บรรพบุรุษของพวกเขา เจ้าเคยอาศัยอยู่ พวกเขา ก็กับลูกๆรวม ทั้งลูก หลานของพวกเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไป และดาวิดผู้รับ ใช้ของ เราจะ เป็นผู้นำของพวกเขาตลอดไป ^{๒๖} เราจะทำข้อ ตกลงให้พวกเขา อยู่เย็นเป็นสุข เป็นข้อ ตกลงชั่ว นิรันดร์ เราจะทำให้พวกเขามั่นคงและจะเพิ่มจำนวนพวกเขา เราจะวางสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราไว้ในหมู่พวกเขาตลอดไป ^{๒๗} ที่อยู่อาศัยของเราจะอยู่เหนือพวกเขา เราจะ เป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นคนของเรา ^{๒๘} แล้วชนชาติต่างๆจะ ได้รู้ว่าเรายาห์เวห์ได้ทำให้อิสราเอลเป็นของเราโดยเฉพาะ ด้วยการตั้ง

^๙ ๓๗: ๙ ลมเอ๋ย คำนี้ มีสามถึงสี่ความหมายในภาษาฮีบรู คือ “ลมหายใจ” หรือ “ลม” หรือ “วิญญาณ” หรือ “พระวิญญาณ”

สถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของ เราอยู่ท่ามกลางพวก เขาตลอดไป””

พระยาห์เวห์ต่อต้านโกก

๓๘ ^๑คำ พุดของพระ ยาห์เวห์ที่ได้มาถึง ผมว่า ^๒“เจ้าลูกมนุษย์ ให้หันหน้า ไปทางโลก ซึ่งเป็นดินแดนของมาโกก ผู้หน้าที่สำคัญที่สุด ของเมเซตกับทูปัล ให้พุดแทน เราต่อ ต้านเขา ^๓ให้บอกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “ไอ้โกก ผู้นำ คนสำคัญที่สุดของเม เซคและทูปัล เราต่อต้านเจ้า ^๔เราจะให้เจ้าหันกลับ เราจะเอา ตะขอเกี่ยวไว้ที่กรามของ เจ้า และนำเจ้า ออก ไปพร้อมกบองทัพบกทั้งหมดของ เจ้า ที่มีม้า มีทหาร ม้าที่ติดอาวุธเต็มอัตราศึก มี กองทัพใหญ่ที่ถือโล่ขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ทหารแต่ละ คนถือดาบอยู่ ^๕มีชาวเปอร์เซีย ชาวเอธิโอเปีย ^๖และชาว พุดอยู่กับพวก เขา ด้วย ทุกคนถือโล่และสวมหมวกเหล็ก ^๗ยังมีชนชาติโก เมอร์กับกองทัพทั้งหมดของเขา มีชนชาติเบธโทการมาร์ ^๘ที่มาจากทางเหนือ ที่ไกล โพนพร้อมกบองทัพบกทั้งหมดของ เขา ซึ่งคนเหล่านี้ได้อยู่ในกองทัพกับเจ้า

^๙ให้เตรียมตัว และพร้อมอยู่เสมอ ทั้งเจ้า กับกองทัพทั้งหมดที่มาอยู่ร่วมกับ เจ้า ให้ ทุก คนพร้อมที่จะรับคำ สั่งของ เจ้า ^{๑๐}หลังจากผ่านพ้นไปนาน เจ้าจะถูกเรียกให้ออก รบ ในอนาคตอันไกล โพน เจ้าจะบุกรุกเข้าไปในแผ่นดิน ที่ได้ฟัน ตู้อื่นจากสงคราม ประชาชนในดิน แดนแห่ง นั้นถูกรวบรวมมาจากหลายชนชาติ เพื่อจะไปที่เทือก เขาแห่ง อิสราเอล ซึ่งเคยถูกทิ้ง ร้างมาเป็นเวลานาน พวก เขาถูกพาออกมาจากชนชาติต่างๆ ใน เวลานั้นพวก เขาทั้งหมดก็ได้อยู่กันอยู่อย่าง ปลอดภัย ^{๑๑}เจ้ากับกองทัพทั้งหมดของ เจ้า และชาติอื่นๆที่อยู่กับเจ้า จะขึ้นไปโจมตีพวก เขา พวก เจ้าจะบุกขึ้นไปเหมือนกับพายุลูก หนึ่ง เจ้าจะเป็นเหมือนกับเมฆที่ปกคลุม แผ่นดินแห่งนั้น””

^{๑๒}นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “ในวัน นั้น ความ คิดมากมายจะแล่นเข้ามา

ในหัวของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่วร้าย ขึ้น ^{๑๓}เจ้าจะพุดว่า ‘เราจะบุกดิน แดนแห่ง หนึ่งซึ่งมีหมู่บ้านต่างๆที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบ ไม่มีประตูเมือง หรือสลักประตูเลย ^{๑๔}เราจะ ปล้นและขนเอาทรัพย์สินของพวก เขาไป เราจะสู้ รบต่อสถาน ที่ต่างๆซึ่งเคยเป็นซาก ปรักหักพังแต่ตอนนั้นก็ยังมีผู้คนอาศัยอยู่ เรา จะสู้ รบกับชนชาติที่ถูกรวบรวมมาจากหลาย ชนชาติ เป็นชนชาติที่ได้ฝูงสัตว์ เลี้ยงและ ข้าว ของ และอาศัยอยู่ในใจกลางแผ่นดิน โลก’

^{๑๕}เซบาและเจดู ดานกับบรรดาพ่อค้าแห่ง ทาร ชิซ รวม ทั้งนัก ธุรกิจที่ร่ำรวยทั้งหลาย ของมัน จะพุดกับเจ้าว่า ‘ที่ท่านมานี้ เพื่อมา ปล้นพวก เขาหรือ ที่ท่านรวบรวมคนของ ท่านมาเพื่อมาชนข้าว ของและขนเอาเงิน ทองของพวก เขาอย่างนั้นหรือ เพื่อมาเอาฝูง สัตว์ เลี้ยงและบรรดาสินค้าของพวก เขาหรือ เพื่อจะยึดของๆพวกเขาหรือ’

^{๑๖}ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้พุดกับโกก แทนเราว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้า ชีวิตพุด ในเวลานั้นพวก เจ้าจะสังเกตเห็นว่า ประชาชนชาวอิสราเอลของ เราอยู่กันอยู่อย่าง ปลอดภัย ^{๑๗}แล้วพวก เจ้าจะลงมาจากบ้าน เมืองของ เจ้าที่อยู่ทางเหนืออันไกล โพนนั้น ทั้งเจ้าและชนชาติมากมายที่อยู่กับ เจ้า ทุก คนล้วนขึ้นมา เป็นฝูงชนเหมือน กับเมฆที่เข้าปกคลุมแผ่นดิน นี้ ^{๑๘}เจ้าจะลุยไปข้างหน้า เพื่อสู้ รบกับประชาชนชาวอิสราเอลของ เรา เหมือนกับเมฆที่เข้าปกคลุมแผ่นดิน นี้ ^{๑๙}ไอ้โกก ในอนาคตอันไกล โพนนั้น เราจะนำ เจ้ามาสู้ รบกับแผ่นดิน ของ เรา แล้วเราจะ ได้แสดงความศักดิ์สิทธิ์ของ เรา ด้วยการ เอาชนะเจ้าต่อ หน้าต่อตาชนชาติทั้ง หลาย เพื่อพวกเขาจะได้รู้จักเรา””

^{๒๐}นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพุด “ไอ้โกก เจ้าก็เป็นคนนั้นแหละ ที่เราเคย พุดถึงก่อนหน้านี ผ่านทางพวกผู้ พุด แทน พระเจ้าชาวอิสราเอลคน รับ ไซของ เรา ใน ตอนนั้น พวก เขาได้ทำนายเป็นเวลาหลายปี ว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับพวกเขา”

* ๓๘:๒ ผู้หน้าที่สำคัญที่สุด หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าชายแห่งโรซ”
† ๓๘:๕ ชาวเอธิโอเปีย หรือ ชาวคูช เป็นดินแดนที่อยู่ทางตอนบนของแม่น้ำไนล์
‡ ๓๘:๖ ชนชาติเบธโทการมาร์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชนชาติโทการมาร์”

๑๘ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันนั้น เมื่อโกกเข้าโจมตีแผ่นดินอิสราเอล ความโกรธของเราจะพลุ่งพล่านขึ้น

๑๙ เราขอประกาศด้วยความรู้สึกอันแรงกล้าและด้วยความโกรธที่พลุ่งขึ้น ว่าในวันนั้นจะเกิดแผ่นดินไหวครั้งรุนแรงขึ้นในแผ่นดินอิสราเอล ๒๐ ปลาในทะเล นกบนท้องฟ้า สัตว์ป่าในท้องทุ่ง รวมทั้งสัตว์เลื้อยคลานทั้งหมดที่เลือกคลานอยู่บนพื้นดิน และผู้คนทั้งหมดบนผืนแผ่นดินนี้ จะสั่น เทิ้มอยู่ต่อหน้าเรา ภูเขาจะถูกคว่ำลง หน้าผาจะแตกกระจาย และกำแพงทั้งหมดจะล้มลงมาบนดิน”

๒๑ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตประกาศว่า “เราจะเรียกดาบ มาต่อสู้กับโกกบนเทือกเขาทุกลูกของเรา แล้วพวกโกกก็จะต่อสู้กันเองด้วยดาบ ๒๒ เราจะตัดสินลงโทษโกกด้วยโรค ระบาดและการฆ่าฟัน เราจะเหวี่ยงลงมาย่างบ้าคลั่ง จะมีลูกเห็บและไฟกำมะถัน ตกลงมาบนเขาและกองทัพของเขา รวมทั้งชนชาติมากมายที่มากับเขาด้วย ๒๓ เราจะได้แสดงความยิ่งใหญ่และความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านทางเหตุการณ์เหล่านี้ เราจะทำให้ตัวเราเป็นที่รู้จักในสายตาของชนชาติทั้งหลาย แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

ความตายของโกกกับกองทัพของเขา

๓๘:๑ เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดต่อด้านโกก แทนเราว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด เราต่อต้านเจ้า ไอ้โกก ผู้นำที่สำคัญที่สุด †แห่งเมเซคและทบูล ๒ เราจะทำให้เจ้าหันกลับและจะผลักเจ้าไป เราจะนำเจ้ามาจากทางเหนืออันไกลโพ้น และส่งเจ้าไปยังเทือกเขาของอิสราเอล ๓ แล้วเราจะตีให้คันทนหลุดจากมือซ้ายของเจ้า และทำให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า ๔ ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งหมดของเจ้า รวมทั้งชนชาติทั้งหลายที่มากับเจ้า จะล้มลงบนเทือกเขาแห่งอิสราเอล เราจะให้เจ้าเป็นอาหารของนกที่กินซากและพวกสัตว์ป่า ๕ เจ้าจะล้มตาย

กลางทุ่ง เพราะเราได้ลั่นคำพูดไว้แล้ว” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๖ “เราจะส่งไฟลงมาจากบนมา โลก และบนพวกที่อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยตามเมืองชายฝั่งทะเล และพวกเขาจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์ ๗ เราจะทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เราจะไม่ปล่อยให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราถูกลบหลู่อีก และชนชาติต่างๆจะรู้ว่าเรา ยาห์เวห์คือผู้ศักดิ์สิทธิ์ในอิสราเอล”

๘ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตประกาศว่า “มันกำลังจะมาถึงแล้ว มันจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน วันนั้นก็จะเป็นวันที่เราได้พูดถึงแล้ว”

๙ “แล้วคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ตามหัวเมืองต่างๆของอิสราเอลจะออกไปเก็บอาวุธทั้งหลายมาเป็นเชื้อเพลิง และเผาพวกมัน มีทั้งโล่เล็ก โล่ใหญ่ คันธนู ลูกธนู กระบอง หรือหอก พวกเขาจะใช้ของพวกนี้เป็นเชื้อเพลิง ได้ถึงเจ็ดปี ๑๐ โดยไม่จำเป็นต้องไปหาฟืนตามทุ่ง หรือไปตัดไม้ในป่าเลย เพราะพวกเขาจะใช้อาวุธพวกนี้เป็นเชื้อเพลิง พวกเขาจะหยิบของจากซากศพของคนที่เคยปล้น พวกเขามา และขนเอาสิ่งของจากพวกที่เคยมาฆน ของจากพวกเขา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๑๑ “ในวันนั้นเราจะจัดหลุมฝังศพให้กับโกกในอิสราเอล ในแถวหุบเขาของคนเหล่านั้นที่เดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเลตาย หลุมฝังศพนั้นจะไปขวางกันทางของพวกที่เดินทางผ่านไปมา เพราะโกกและฝูงชนหมู่ที่มาทั้งหมดของเขาจะถูกฝังอยู่ที่นั่น ดังนั้นมันจะมีชื่อว่าหุบเขาฝังศพของโกก †๒ ครอบคลุมราชอาณาจักรอิสราเอลจะใช้เวลาฝังศพพวกเขาถึงเจ็ดเดือน เพื่อที่จะชำระล้างแผ่นดินนั้น ๑๓ ชาวบ้านทุกคนในแผ่นดินจะต้องช่วยกันฝังศพของพวกเขามา และมันจะนำเกียรติมาให้กับคนอิสราเอล ในวันที่เราได้แสดงความยิ่งใหญ่ของเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๑๔ “พวกผู้ชายจะถูกจ้างเต็มเวลาให้ออกไปเก็บศพทั่วแผ่นดินและฝังมัน เพื่อชำระ

* ๓๘:๒๑ **ดาบ** คำนี้มาจากฉบับภาษาฮีบรู ในฉบับแปลกรีกโบราณเขียนว่า “ความน่าสะพรึงกลัวทุกประเภท”

† ๓๘:๑ **ผู้นำที่สำคัญที่สุด** หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าชายแห่งโรซ”

‡ ๓๘:๑๑ **หุบเขาฝังศพของโกก** หรือ “ฮาโมนโกก”

ล้างแผ่นดิน มันจะใช้เวลาตั้งเจ็ดเดือน ที่จะค้นหาและฝังกระดูกเหล่านี้ นั่น ^{๑๕} ในขณะที่ พวกเขาค้นหาไปทั่วแผ่นดินนั้น เมื่อพบโครงกระดูกมนุษย์ ก็จะทำเครื่องหมายไว้ข้างๆ และเครื่องหมายนั้นจะอยู่จนกว่าโครงกระดูกเหล่านี้ จะถูกฝังในหุบเขาฮาโมนโกก ^{๑๖} (จะมีเมืองหนึ่งที่ชื่อฮาโมนาห์ *อยู่ที่นั่นด้วย) นี่ และเป็นวิธีที่พวก เขาจะชำระล้างแผ่นดิน”

^{๑๗}นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ดู! จ้าลูก มนุษย์ เรียกนกทุกชนิดและสัตว์ป่า ทั้งหมดออกมา ให้บอกพวกมันว่า ‘มาชุมนุมกันเถอะ มารวม กันจากทั่วสารทิศ เพื่อมาร่วมกินกันในงานเช่น ไหว้ที่เราได้เตรียมไว้ให้กับเจ้านี้ เป็นการเช่น ไหว้เฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่บนเทือก เขาของอิสราเอล ที่นั่น เจ้าจะได้อิ่มเนื้อและดื่มเลือด ^{๑๘} เจ้าจะ ได้อิ่มเนื้อของคนที่ยก กล้า และดื่มเลือดของบรรดาเจ้า ชายแห่งโลก รวากับว่าพวก เขาเป็นแกะ ผู้และลูก แกะ เป็นแพะและวัวตัวผู้ พวก เขาทั้งหมดเป็นสัตว์ที่ได้ รับการขูดจนอ้วนพินาจากบาซัน ^{๑๙} ในงานเช่น ไหว้ที่เราได้จัดเตรียมให้กับเจ้านี้ เจ้าจะ ได้อิ่มไขมัน จนอิม หน้าและดื่มเลือดจนเมามาย ^{๒๐} จากโต๊ะของเรา เจ้าจะได้อิ่มทั้งม้าและคน ขีบรถ ม้า คนที่ยก กล้าและทหารทุกประเภท จนกว่าเจ้าจะอิม หน้าสำราญ” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๒๑}“เราจะแสดงความยิ่งใหญ่ของ เราท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และทุกชนชาติ จะได้เห็นการลงโทษที่เรานำมาและเห็นมือที่เราวางลงบนพวก เขา ^{๒๒} จากวัน นั้นเป็นต้นไป ครอบครัวยิวอิสราเอลจะรู้ว่า เราคือยิวาร์เวห์พระเจ้าของพวก เขา ^{๒๓} และชนชาติทั้งหลายจะรู้ว่า ที่ประชาชนชาวอิสราเอล ต้องถูกเนรเทศนั้น เป็นเพราะบาปของพวกเขาเอง เราจึงได้หลบหน้าของ เราจากพวกเขา และได้มอบพวกเขาไว้กับศัตรูทั้งหลาย

ของพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดต้องล้มตายด้วยดาบ เพราะพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา ^{๒๔} เราได้ลงโทษพวกเขาอย่างสาสมกับความไม่บริสุทธิ์และการบกพร่องทั้งหลายของพวกเขา และเราได้หลบหน้าไปจากพวกเขา”

^{๒๕}ตั้ง นั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ตอน นี้เราจะทำให้ยา โคบกลับมาเจริญรุ่งเรืองเหมือนเดิม †เราจะเมตตาประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด และเราจะมีใจอ่อนวันที่จะกู้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา กลับมา ^{๒๖} เมื่อพวกเขาได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน ของพวกเขา และไม่ต้องกลัวใครอีก พวก เขาจะ ได้สัมผัสความอับอายและความไม่ซื่อสัตย์ที่พวกเขาได้ทำกับเรา ^{๒๗} เมื่อเราได้ให้นำพวกเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และได้รวบรวมพวกเขา มาจากประเทศของศัตรูพวก เขา นี่เป็นการแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านทางพวกเขา ต่อ หน้าต่อตาของประชาชนมากมาย ^{๒๘} แล้วพวกเขาจะ ได้รู้ว่า เราคือยิวาร์เวห์พระเจ้าของพวกเข เพราะถึงแม้ว่าเราได้เนรเทศพวกเขา ไปอยู่ท่ามกลางชาติต่างๆ เราก็จะรวบรวมพวกเขา กลับมาสู่แผ่นดิน ของพวกเขา เราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขาสักคนเดียวไว้ที่นั่น ^{๒๙} เราจะไม่หลบหน้าของเรามาจากพวกเขาอีก เพราะเราจะเทพระวิญญาณของเราลงบนครอบครัวชาวอิสราเอล” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

วิหารหลังใหม่

๕๐ ^๑ในปีที่ยี่สิบ ห้าหลังจากที่พวกเขา ได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย †ในช่วงต้นปี ตรงกับวันที่สิบของเดือน ^๑ ซึ่งเป็นสิบสี่ปีหลังจากที่เมืองเยรูซาเล็มล่มสลาย ในวันที่นั้น เองมือของพระ ยาร์เวห์ได้มาอยู่บนตัวผม และพระองค์ได้พาผมไปที่นั่น

* ๓๙:๑๖ ฮาโมนาห์ หมายถึง “ฝูงชน”

† ๓๙:๒๕ ตอนที่เรา ... เหมือนเดิม หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “นำพวกเขา กลับมาจากการเป็นเชลย”

‡ ๔๐:๑ ยี่สิบห้าหลัง ... ไปเป็นเชลย กษัตริย์เยโฮยาชินและพวกผู้ติดตามของเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ในปี ๕๙๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§ ๔๐:๑ วันที่สิบของเดือน คงจะตรงกับวันจัดการกับบาป ในที่นี้คือ วันที่ ๒๕ เมษายน ในปี ๕๙๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด ดูใน เลวีนิติ ๒๕:๙; ๓๖:๒๔

๒ ในนิมิตจากพระเจ้า พระองค์ได้พาผมไปที่แผ่น ดินอิสราเอล และวางผมลงบนภูเขาที่สูงลิบ ลีว มีห่ม ตีคตั้งอยู่ทางทิศใต้ของภูเขา นั้น ซึ่งดูเหมือนกับเป็นเมืองเมืองหนึ่ง ๓ พระองค์พาผมไปที่นั้น และผมได้เห็นชายผู้หนึ่ง เขาดูเหมือนทองสัมฤทธิ์ เขายืนอยู่ที่ประตู ในมือถือเชือกลินินไว้เส้นหนึ่ง กับไม้สำหรับวัดความ ยาว ๔ ชายคน นั้นพูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ให้มองดูด้วยตาของเจ้า ฟังด้วยหูของเจ้า และให้ความสนใจกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากำลังจะแสดงให้เจ้าดูนี้ เพราะที่เอาตัว เจ้ามาก็เพื่อให้เห็นสิ่งเหล่านี้ ให้บอกกับครอบครัวของชาวอิสราเอลทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเห็น”

๕ ผมได้เห็นกำแพงที่ล้อมรอบบริเวณวิหาร ไม้ วัดในมือของชายผู้ นั้นมีความ ยาวหกศอก

แต่ละศอกยาวเท่ากับหนึ่ง ศอกกับ อีกหนึ่งฝ่ามือ เขาได้วัดกำแพงนั้น มันมีความหนาเท่ากับหนึ่งไม้วัดและสูงหนึ่งไม้วัด †

๖ แล้วชายผู้ นั้นได้ไปที่ประตูที่หัน หน้าไปทางทิศตะวันออก เขาขึ้นบันไดและไป วัดธรณีประตู มันลึกเข้าไปหนึ่งไม้วัด ๗ ห้องทั้งหลายของยาม มีความ ยาวหนึ่งไม้ วัดและกว้างหนึ่งไม้ วัด และพวกผนังที่กั้นระหว่างห้องยามแต่ละห้องมีความ หนาห้า ศอก และธรณีประตูที่อยู่ถัดจากระเบียงด้าน หน้า ที่หัน หน้าไปทางวิหาร มีความ ลึกเท่ากับหนึ่งไม้วัด ๘ แล้วเขาก็วัดระเบียงหอประตู ๙ มันลึกแปดศอก และผนังที่ติดกับประตูมีความ หนาสอง ศอก ระเบียงด้าน หน้าของประตูทาง เข้านั้นหัน หน้าเข้าหาวิหาร ๑๐ ข้าง ในประตูด้านตะวันออก มีห้อง ยามอยู่สาม ห้องเรียงกันอยู่ทั้งสอง ฝั่ง ทั้งสาม ห้องมีขนาดเท่า กัน และผนังที่กั้นแต่ละห้องก็มีขนาด

เดียวกัน ๑๑ แล้วเขาก็วัดความกว้างของทางเข้าประตู มันกว้างสิบศอก และทางเดินข้างในประตูกว้างสิบสามศอก ๑๒ ที่หน้าห้องยามแต่ละห้องนั้นมีช็อบกั้นลึกเข้าไปหนึ่ง ศอก ห้องยามเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ขนาดกว้าง ยาวหกศอก

๑๓ แล้วเขาก็วัดระยะจากส่วนบน สุดของผนังหลังห้อง หนึ่งไปสุดส่วนบน สุดของผนัง หลังของอีกห้อง หนึ่งที่อยู่ตรง ข้ามยาวเท่ากับยี่สิบ ห้าศอก ๑๔ เขาวัดไปจนถึงระเบียง ได้ห้าสิบศอก ๑๕ ระยะทางจากทางเข้าประตูไปจนสุดระเบียงด้าน หน้ายาวห้าสิบศอก ๑๖ มีหน้าต่างแคบๆ อยู่ตามห้องยามแต่ละห้องอยู่ตรงผนังด้านนอก และตรงระเบียงด้วย ด้านกว้างของหน้าต่างอยู่ด้านในของทาง เข้า ด้าน แคบอยู่ด้านนอก บนผนังมีการสลักลายต้นปาล์มมากมาย

ลานด้านนอก

๑๗ แล้วเขาก็นำผมออก มาที่ลานด้านนอกที่ นั้นผมได้เห็นห้องมากมายและพื้นหินที่ทำไว้รอบๆลานนั้น มีห้องอยู่สามสิบห้องเรียงรายไปรอบๆพื้นหินนั้น ๑๘ พื้นหินนั้นเลียบไปตามด้านข้างของพวกประตูและด้านกว้างกับด้านยาวเท่ากัน นี่คือพื้นหินด้านล่าง ๑๙ แล้วชายผู้ นั้นก็วัดระยะจากด้าน ในของประตูด้านล่างไปถึงด้านนอกของลานด้านใน ทางด้านตะวันออกมีความยาวหนึ่ง ร้อยศอก ซึ่งเท่ากับทางด้านเหนือ

๒๐ แล้วเขาก็วัดความยาวและความกว้างของประตูที่หัน หน้าไปทางทิศเหนือ ซึ่งเป็นทางที่จะไปสู่ลานด้านนอก ๒๑ ที่ประตูนี้ มีห้อง ยามอยู่ด้าน ละสามห้อง ผนังกัน ห้องแต่ละด้านและระเบียงนั้นมีความหนาเท่ากับของประตูแรกคือลึกเข้าไปห้าสิบศอก กว้าง

* ๔๐:๕ **หนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ** เท่ากับ ๕๒.๕ เซนติเมตร

† ๔๐:๕ **หนึ่งไม้วัด** เท่ากับ ๖ ศอก หรือ ๓.๑๕ เมตร

‡ ๔๐:๘ **ประตู** ฉับแปลภาษากรีกโบราณ ภาษาซีเรียโบราณ และภาษาละตินโบราณ และฉับฮีบรูแบบฉับเขียนไว้แค่นั้น ฉับฮีบรูที่นิยมใช้กันเสริมว่า ประตูที่หันไปทางพระวิหาร มันลึกหนึ่งไม้วัด แล้วเขาก็วัดระเบียงหอประตู

§ ๔๐:๙ **สองศอก** เท่ากับ ๑ เมตร

§ ๔๐:๑๔ **เขาวัด ... ห้าสิบศอก** ภาษาฮีบรูในข้อนี้เข้าใจยากมาก

** ๔๐:๑๖ **หน้าต่างแคบๆ** หน้าต่างเหล่านี้จะมีส่วนที่แคบอยู่ด้านนอก เพื่อไม่ให้ศัตรูยิงลูกธนูเข้ามาเนตักได้ง่ายๆ แต่ด้านในจะกว้างเพื่อคนข้างในจะเลือกยิงด้านนอกได้ง่ายขึ้น

ยี่สิบห้าศอก ^{๒๒} พวกหน้าต่างของมัน รวมทั้งระเบียงของมัน กับลายต้นปาล์มนั้น มีขนาดเดียวกับของประตูด้านตะวันออก ด้านนอกของประตูมีบันไดเจ็ด ขั้นขึ้นสู่ประตู และสุดทางอีกด้าน หนึ่งของบันไดมีระเบียงอยู่ ^{๒๓} ตรง ข้ามลานด้านนอกจากประตูทิศเหนือ มีประตูเข้าสู่ลานด้านใน เหมือนกับประตูด้านตะวันออก ชายผู้นั้นวัดระยะทางจากประตูหนึ่งไปถึงอีกประตูหนึ่งที่ด้านตรงข้ามได้หนึ่งร้อยศอก

^{๒๔} แล้วเขาได้นำผมไปทางทิศใต้ และผมได้เห็นประตูหนึ่งที่หันหน้าไปทางทิศใต้ เขาวัดขนาดของพวกผนัง กันและระเบียงของประตูด้าน ใต้ได้ขนาดเท่ากับของสองประตูทางด้านเหนือกับด้านตะวันออก ^{๒๕} ที่ประตูทาง เข้ากับระเบียงนั้นมีหน้าต่างโดยรอบ เหมือนกับประตูอื่นๆ ประตูลึกเข้าไปห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก ^{๒๖} มีบันไดเจ็ดขั้นขึ้นสู่ประตูนี้ และสุดทางอีกด้าน หนึ่งของบันไดมีระเบียงอยู่ พวกผนังกันทั้งสองด้านของประตูนั้นมีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ ^{๒๗} ที่ลานด้านในก็มีประตูที่หันหน้าไปทางทิศใต้เหมือนกัน และชายผู้นั้นได้วัดระยะทางจากประตูด้าน ในนี้ไปถึงประตูด้านนอกที่อยู่ทางทิศใต้มีความยาวหนึ่งร้อยศอก

ลานด้านใน

^{๒๘} แล้วชายผู้นั้นได้พาผมเข้าไปที่ลานด้านในผ่านทางประตูทิศ ใต้ เขาวัดขนาดประตูทิศ ใต้ได้ขนาดเดียวกันกับประตูอื่น ^{๒๙} ห้อง ยามทั้งหลาย ผนังกำแพง และระเบียงของประตูนี้ ก็มีขนาดเดียวกันกับของประตูอื่นๆ มีช่องหน้าต่างอยู่รอบๆประตู และตรงระเบียงด้วย ประตูทาง เข้าลึกเข้าไปห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ^{๓๐} ^{๓๑} ระเบียงหันไปทางลานด้านนอก พวกผนังที่ กั้นอยู่ข้างใน ประตูมีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ และที่ปลายอีกด้าน หนึ่งมีบันไดแปด ขั้นขึ้นสู่ประตูนี้

^{๓๒} แล้วชายผู้นั้นได้นำผมเข้าไปที่ลานด้านในและเดินไปทางทิศตะวันออกของลานนั้น

เขาวัดขนาดของประตู มันมีขนาดเดียวกันกับประตูของด้านอื่นๆ ^{๓๓} พวกห้อง ยามรวม ทั้งพวกผนังกัน และระเบียงก็มีขนาดเดียวกันกับด้านอื่นๆ มีช่องหน้าต่างอยู่รอบๆประตู และตรงระเบียงด้วย ประตูทาง เข้านี้ลึกห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ^{๓๔} ระเบียงหันไปทางลานด้านนอก พวกผนังที่กั้นอยู่ข้าง ในประตูทั้งสอง ด้านมีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ และที่ปลายอีกด้าน หนึ่งมีบันไดแปดขั้นขึ้นสู่ประตูนี้

^{๓๕} แล้วชายผู้นั้นได้นำผมไปที่ประตูทางทิศเหนือ เขาวัดขนาดของประตู มันมีขนาดเดียวกับประตูอื่นๆ ^{๓๖} ห้อง ยามทั้ง หลายพวกผนัง กัน และระเบียงก็มีขนาดเดียวกันกับด้านอื่นๆ และมีช่องหน้าต่างอยู่รอบๆประตู และตรงระเบียงด้วย ประตูนี้ลึกห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ^{๓๗} ระเบียงหันไปทางลานด้านนอก พวกผนังที่กั้นอยู่ข้างในประตูทั้งสอง ด้านมีลายต้นปาล์มประดับอยู่ และที่ปลายอีกด้าน หนึ่งมีบันไดแปด ขั้นขึ้นสู่ประตูนี้

ห้องสำหรับจัดเตรียมเครื่องบูชา

^{๓๘} ที่ระเบียงของประตู มีประตูที่นำไปสู่ห้องๆหนึ่ง ที่ใช้สำหรับชำระล้างสัตว์ ที่จะ เป็นเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัว ^{๓๙} แต่ละด้านของระเบียง มีโต๊ะตั้งอยู่ด้านละสองตัว เป็นโต๊ะสำหรับฆ่า สัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และเป็นเครื่องบูชาชดเชย ^{๔๐} ที่ผนังด้านนอกของระเบียงตรงบันไดที่นำขึ้นไปสู่ประตูเหนือ นั้น มีโต๊ะตั้งอยู่ข้าง ละสอง ตัว ^{๔๑} รวมเป็นโต๊ะสี่ ตัวอยู่ที่ด้าน ในของประตูทาง เข้า และอีกสี่ ตัวอยู่ด้านนอก รวมทั้งหมดแปดตัว โต๊ะพวกนี้ใช้สำหรับฆ่า สัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องบูชา ^{๔๒} ยังมีโต๊ะอีกสี่ ตัวที่มาจากหินที่สกัด แล้วที่ใช้ในการเตรียมเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัว โต๊ะแต่ละตัวยาวหนึ่งศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่ง ศอก บน นั้นมีอุปกรณ์ที่ใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชาทั้ง ตัว และฆ่า สัตว์บูชาอื่นๆ ^{๔๓} มีตะขอสอง ง่ามจำนวนหนึ่งแขวนติดอยู่รอบๆ

* ๔๐:๓๐ ข้อนี้ สำเนาฮีบรูส่วนใหญ่เพิ่มข้อนี้ว่า “ระเบียงของประตูทาง เข้านั้นกว้างยี่สิบห้าศอกลึกห้าศอก” แต่ประโยคนี้จะไม่มีในฉบับแปลกรีกโบราณและในสำเนาฮีบรูบางฉบับ

กำแพง แต่ละอันยาวหนึ่งฝ่ามือ *โตะเหล่านี้ใช้สำหรับวางเนื้อของเครื่องบูชา

ห้องนักบวช

๔๔ หลังจากออกมาจากประตูด้านใน มีห้องอยู่สองห้อง *อยู่ที่ลานด้านใน ห้องหนึ่งอยู่ฝั่งประตูทิศเหนือหันหน้าไปทางใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ฝั่งประตูทิศใต้ †หันหน้าไปทางทิศเหนือ ๔๕ ชายผู้ นั้นพูดกับผมว่า “ห้องที่หันหน้าไปทางทิศใต้นั้น เป็นห้องสำหรับนักบวชที่ทำหน้าที่เป็นยามสำหรับวิหาร ๔๖ ส่วนห้องที่หันหน้าไปทางทิศเหนือนั้น เป็นห้องสำหรับนักบวชที่ทำหน้าที่เป็นยามสำหรับแท่นบูชา พวกนักบวชเหล่านี้ทุกคนเป็นลูกหลานของศาโดก พวกเขาเป็นลูกหลานของเลวีเพียงกลุ่มเดียวที่ได้ รับอนุญาตให้เข้าใกล้พระยาห์เวห์ เพื่อรับ ใช้อยู่ต่อหน้าพระองค์” ๔๗ แล้วชายผู้ นั้นได้วัดขนาดของลานด้านใน ลานนี้เป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างหนึ่งร้อยศอก และมีแท่นบูชาตั้งอยู่ด้านหน้าวิหาร

ระเบียบของวิหาร

๔๘ ชายผู้ นั้นได้พาผมไปที่ระเบียบของวิหารและเขาได้วัดขนาดของผนังทั้งสองด้านของระเบียบนั้น แต่ละด้านหน้าห้าศอก และกว้างสามศอก ทางเข้ากว้างสิบสี่ศอก ๔๙ ระเบียบนี้กว้างยี่สิบศอก มีระยะจากด้านหน้าถึงด้านหลังสิบสองศอก มีบันไดสิบขั้นขึ้นสู่ระเบียบนี้ และมีเสาสอง ต้นตั้งอยู่ที่ข้างประตูของระเบียบนี้ ด้านละต้น

ห้องโถงอันศักดิ์สิทธิ์ของวิหาร

๕๑ * แล้วชายผู้ นั้นได้พาผมเข้าไปยังห้องโถงอันศักดิ์สิทธิ์ และเขาได้วัดขนาดของผนังทั้งสอง ด้านที่ติดกับทางเข้าออก แต่ละด้านกว้างหกศอก

๒ ทางเข้า ออกนี้กว้างสิบ ศอก และผนังแต่ละด้านที่ติดกับทางเข้า ออกนี้ กว้างห้าศอก

เขาได้วัดพื้นที่ของห้อง โถงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ มีนยารยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก

ห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในวิหาร

๕๒ แล้วชายผู้ นี้ได้เข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดใน และเขาได้วัดขนาดของผนังด้านที่ติดกับทางเข้า ออก แต่ละด้านหน้าสอง ศอก กว้างเจ็ดศอก ทางเข้าออกกว้างหกศอก

๕๓ และเขายังได้วัดความยาวของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สดนี้ด้วย มีนยารยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก ไปจดกับห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ ชายผู้ นั้นพูดกับผมว่า “นี่คือห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด”

ห้องอื่นๆที่อยู่รอบวิหาร

๕๔ ชายผู้ นี้ได้วัดผนังของวิหาร มีนมหกศอก และห้องแต่ละห้องที่อยู่ราย รอบวิหารนั้นกว้างสี่ศอก ๖ ห้องด้านข้างนี้ มีอยู่สามชั้น ชั้นบนกันอยู่ แต่ละชั้นมีสามสิบห้อง พวกคานที่ค้ำห้องชั้น บนนั้นวางอยู่บนส่วนที่ยื่นออกมาจากกำแพงโดยรอบ อย่างนี้ คานเหล่านี้ไม่ได้เสียบเข้าไปในกำแพงของวิหาร

๕๕ ห้องด้าน ข้างรอบๆวิหารนี้ พื้นชั้นบนกว้างกว่าชั้นที่อยู่ถัดลงมา ลักษณะโครงสร้างโดย รอบจึงเหมือนกับเวทีที่ยกสูงขึ้นไปเป็นชั้นทางด้านข้าง ห้องที่อยู่ด้านบนจึงกว้างขึ้น มีบันไดทอดยาวจากชั้นล่าง สุดขึ้นไปจนถึงชั้นบน สุดโดยผ่านชั้น สอง ๕๖ ผมเห็นว่าวิหารมีส่วนที่ยื่นออกมาโดยรอบ ซึ่งเป็นฐานของพวกห้องข้างๆ วัดความสูงของส่วนที่ยื่นออกมา นั้นได้หนึ่งไม่วัดซึ่งก็คือหกศอก ๕๗ ผนังด้านนอกของห้องด้านข้าง หน้าห้าศอก บริเวณที่เปิดโล่งที่อยู่ระหว่างห้องด้าน ข้างของวิหาร ๕๘ กับห้องนักบวชนั้น กว้างยี่สิบศอก โดยรอบวิหารทุกด้าน ๕๙ มี

* ๔๐:๔๓ มีตะขอสองง่าม ... หนึ่งฝ่ามือ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชั้นคู่สำหรับวางของ อยู่จำนวนหนึ่งติดอยู่บนกำแพง แต่ละอันกว้างหนึ่งฝ่ามือ”

† ๔๐:๔๔ สองห้อง คำนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ ในฉบับสำเนาฮีบรู เขียนว่า “เป็นห้องสำหรับพวกนกร้อง”

‡ ๔๐:๔๔ ทิศใต้ มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ-ในฉบับภาษาฮีบรูเขียนว่า “ทิศตะวันออก”

§ ๔๐:๔๖ ได้รับ ... ต่อหน้าพระองค์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ที่มีสิทธิถือเครื่องบูชาไปถวายพระยาห์เวห์ที่แท่นบูชาได้”

ทาง เข้าสู่ห้องด้านข้างจากบริเวณที่เปิดโล่งนั้น โดยทางหนึ่งอยู่ที่ทิศเหนือและอีกทางหนึ่งอยู่ที่ทิศใต้ และส่วนที่ยื่นออกมาในที่ติดกับบริเวณที่เปิดโล่งนั้น กว้างห้า ศอกโดยรอบวิหาร

๑๒ ดูก่อนที่หันไปทางลานของวิหารที่อยู่ทางทิศตะวันตก กว้างเจ็ดสิบศอก กำแพงของตึกนั้นหนาห้าศอกโดยรอบ และลึกเข้าไปเก้าสิบศอก ๑๓ แล้วชายผู้นั้นวัดขนาดวิหาร ได้ความลึกหนึ่งร้อยศอก และบริเวณลานในเขตหวงห้ามของวิหารกับตึก รวมทั้งพวกผนัง ยาวหนึ่งร้อยศอกเหมือนกัน ๑๔ ลานทางตะวันตก ออกของวิหาร รวมทั้งส่วนหน้าของวิหารกว้างหนึ่งร้อยศอก

๑๕ แล้วชายผู้นั้นได้วัดความยาวของตึกที่หันไปทางเขตหวงห้ามด้านหลัง รวมทั้งระเบียงทั้งสองข้างของมัน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก ข้างในห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ และระเบียงที่หันหน้าไปทีลานด้านใน ๑๖ รวมทั้งธรณีประตูกับหน้าต่างแคบๆและระเบียงที่ล้อมรอบทั้งสามด้าน ตรงข้ามธรณีประตู ล้วนปูไม้ทับอยู่ ตั้งแต่พื้น ผนังตลอดแนวไปจนถึงหน้าต่าง และหน้าต่างก็มีไม้ปิดทับด้วยเหมือนกัน ๑๗ และปูขึ้นไปถึงด้านบนสุดของประตูของห้อง โถงศักดิ์สิทธิ์ และของระเบียงด้านนอก และบนผนังทั้งหมดที่อยู่รอบข้างทั้งในและนอก ออกแบบอย่างประณีต ๑๘ และถูกแกะสลักรูปเค รูปร่างและต้นปาล์มไว้มากมาย โดยแกะลายต้นปาล์มสลักรูปลายเค รูปร่างและต้นปาล์มสลักรูปลายเค รูปร่างแต่ละองค์มีสองหน้า ๑๙ ใบหน้าหนึ่งเป็นหน้าคนหันไปทางด้านปาล์มด้านหนึ่ง และอีกใบหน้าหนึ่งเป็นสิงโตหันไปทางด้านปาล์มอีกด้านหนึ่ง มีรูปเหล่านี้แกะสลักอยู่รอบวิหาร ๒๐ มีรูปของเค รูปร่างต้นปาล์มเหล่านี้ แกะสลักอยู่บนผนังของห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ ตั้งแต่พื้นไปจนถึงบริเวณเหนือทางเข้า

๒๑ ห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ มีพวกกรอบประติมากรรมสี่เหลี่ยม และตรงด้านหน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น มีสิ่งที่ดูเหมือนกับ ๒๒ แท่นบูชาทำจากไม้อยู่แท่นหนึ่ง สูงสามศอก กว้างและยาวสองศอกเท่ากัน ที่มุมทั้งสี่มุม รวมทั้งที่ฐานและด้านข้างของแท่นนั้นเป็นไม้

ชายคนนั้นพูดกับผมว่า “นี่คือโต๊ะที่ตั้งอยู่ตรงหน้าของพระยาห์เวห์”

๒๓ ทั้งห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ และห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด มีประตูอยู่สองบาน

๒๔ แต่ละประตูมีบานเหวี่ยงสองบาน

๒๕ และบนประตูของห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ แกะสลักลายเค รูปร่างและต้นปาล์มเหมือนกับที่แกะไว้บนผนัง และมีที่กันแดดยื่นอยู่บนด้านหน้าของระเบียง

๒๖ มีหน้าต่างแคบๆที่มีลายต้นปาล์มแกะสลักอยู่บนผนังทั้งสองข้างของระเบียง และมีห้องต่างๆอยู่ด้านข้างที่มีที่กันแดดด้วย

ห้องนักบวช

๑ แล้วชายผู้นั้นก็นำผมไปทางทิศเหนือ

๔๒ ออกไปที่ลานด้านนอก และนำผมไปยังพวกห้องที่อยู่อีกฝากหนึ่งของลานที่อยู่หลังวิหาร และตรงข้ามกับตึกทางทิศเหนือ

๒ ตึกที่มีห้องพวกนี้ มีประตูออกไปสู่ทิศเหนือนั้น ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก

๓ ตึกนี้สูงสามชั้นและมีพวกระเบียงทางเดินอยู่ทั้งสามชั้นระหว่างตึก นี้กับวิหารนั้นมีลานด้านในชั้นอยู่ กว้างยี่สิบศอก อีกฝากหนึ่งของตึกนี้ หันไปทางพื้นหินของลานด้านนอก

๔ ที่ด้านหน้าห้องต่างๆที่หันหน้าเข้ามาด้านใน มีเฉลียงกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งร้อยศอก และมีประตูอยู่ทางทิศเหนือ

๕ ตึกนี้ ห้องข้างบนแคบกว่าข้างล่าง เพราะระเบียงทางเดินเหล่านี้ไปกินที่ของห้องชั้นบน มากกว่าที่ชั้นกลางและชั้นล่างของตึก

๖ ทั้งสามชั้นไม่มีเสา หลักเหมือนกับที่มีในลานข้างนอก ดังนั้นห้องชั้นบนพวกนี้จึงมีพื้นที่ว่างน้อยกว่าชั้นล่างและชั้นกลาง

๗ ด้านนอกของตึกนี้ มีกำแพงขนานไปกับห้องพวกนี้และลานด้านนอก กำแพงนี้ทอดยาวไปตามด้านหน้าของห้อง มีขนาดยาวห้าสิบศอก

๘ แถวของห้องที่ขนานไปกับลานด้านนอกนั้นยาวห้าสิบศอก

๙ แถวของห้องที่อยู่ใกล้กับห้องศักดิ์สิทธิ์นั้น ยาวหนึ่งร้อยศอก

* ๔๑:๑๕ ข้อ ๑๕-๑๗ ในสำเนาฮีบรู เข้าใจยากมาก

๙ มีทางเข้าจากลานด้านนอก เข้ามายังห้องพวกนี้จากทางทิศตะวันออก

๑๐ ตรงจุดเริ่ม ต้นของกำแพงลานของลานวิหาร ทางทิศใต้เลาะไปตามแนวกำแพงลานด้านนอก มีห้องหลายห้องติดกับลานของวิหารและอยู่ตรงข้ามกับตึก

๑๑ มีเฉลียงอยู่หน้าห้องเหล่านั้น ห้องทางทิศใต้พวกนี้เหมือนกับห้องต่างๆทางทิศเหนือ มีความกว้างและยาวเท่ากัน มีพวกทางออกและความลึกเหมือนกันด้วย ๑๒ ที่จุดเริ่ม ต้นของเฉลียงที่ขนานไปกับผนัง มีทางเข้าอันหนึ่งที่ผู้คนสามารถใช้เข้าออกห้องต่างๆเหล่านั้นได้ จากทางทิศตะวันออก

๑๓ แล้วชายผู้นั้นได้พูดกับผมว่า

“ห้องทางทิศเหนือและห้องทางทิศใต้ที่หันหน้าไปที่ลานหลังวิหารนั้น คือห้องของพวกนักบวช เป็นห้องสำหรับพวกนักบวชที่รับใช้ อยู่ใกล้ ษัตริย์ ยะห์เวห์ จะใช้กินเครื่องบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พวก เขาจะวางเครื่องบูชาเหล่านี้ไว้ในห้องเหล่านั้น คือเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาธัญพืช และเครื่องบูชาสดเชย เพราะห้องพวกนั้นเป็นห้องศักดิ์สิทธิ์

๑๔ พวกนักบวชที่เข้าไปในพวกบริเวณที่ศักดิ์สิทธิ์ของวิหารนั้น จะต้องไม่ออกมาที่ลานด้านนอก จนกว่าพวก เขาจะได้ถอดชุดที่ใส่รับ ใช้พระ ยะห์เวห์ไว้ในห้องทั้ง หลายของนักบวชก่อน เพราะชุดเหล่านั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์

พวก เขาต้องสวมเสื้อผ้าอื่น ก่อนที่จะออกไปยังบริเวณด้านนอกที่คนทั่วไปอยู่กัน”

ลานด้านนอก

๑๕ เมื่อชายผู้นั้นวัดขนาดสิ่งต่างๆภายในบริเวณวิหารเสร็จแล้ว เขาได้นำผมออกมาทางประตูด้านตะวันออก และเขาได้วัดบริเวณรอบๆวิหารทั้งหมด

๑๖ เขาเอาไม้วัด วัดด้านตะวันออกได้ขนาดความยาวห้าร้อยศอก

๑๗ เขาเอาไม้ วัด วัดด้านเหนือได้ขนาดความยาวห้าร้อยศอก

๑๘ เขาเอาไม้วัด วัดด้านใต้ ได้ขนาดความยาวห้าร้อยศอก

๑๙ แล้วเขาก็หันไปทางด้านตะวันออก และวัดด้าน นั้นได้ความยาวห้า ร้อยศอกเหมือนกัน

๒๐ เขาก็ใช้ไม้วัด วัดทั้งสี่ด้านซึ่งมีกำแพงล้อมรอบอยู่ ได้ขนาดยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก กำแพงนี้แยกบริเวณที่ศักดิ์สิทธิ์ออกจากบริเวณทั่วไป

สง่าราศีของพระยะห์เวห์กลับ

คืนสู่วิหารของพระองค์

๑ แล้วชายผู้นั้นได้พาผมไปที่ประตูที่หัน หน้าไปทางทิศตะวันออก ๒ และผมได้เห็นรัศมีของพระเจ้าของชาวอิสราเอล ส่องออกมาจากทางทิศตะวันออก นั้น เสียงดังเหมือนน้ำที่ไหลเชี่ยวกราก และพื้น ดินได้สว่างจ้าไปด้วยแสงจากรัศมีของพระองค์

๓ นิมิตที่ผมเห็นนั้นเหมือนกับนิมิตที่ผมเคยเห็นเมื่อครั้งที่พระองค์ได้มาเพื่อทำลายเมือง และเหมือนกับนิมิตที่ผมเคยเห็นที่คลองเคบาร์ และผมก็ซบหน้าลงกับดิน

๔ รัศมีของพระ ยะห์เวห์ได้เข้าสู่วิหารทางประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก

๕ แล้วพระ วิญญาณ ๖ ได้ยกผมขึ้น และนำผมเข้าสู่ ลานด้านใน และรัศมีของพระ ยะห์เวห์ได้แผ่ไปทั่ววิหาร ๗ ในขณะที่ ชายผู้นั้นยืนอยู่ข้างผม ผมได้ยินเสียงของผู้หนึ่งดังออกมาจากภายในวิหารพูดกับผม

๘ พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ นี่คือนี่ที่ตั้งบัลลังก์ของเรา และเป็นเท้าของฝ่าเท้าของเรา

นี่คือที่ที่เราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลตลอดไป ทั้งครอบครัวชาวอิสราเอลกับพวกกษัตริย์ของพวกเขา เขา จะไม่ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ต้องเสื่อมเสียอีก ด้วยการขายตัว ๙ ของพวก เขา และด้วยการถวายเป็น ๑๐ ขวัญให้กับพวกวิญญาณของกษัตริย์ทั้งหลายของพวก เขาในงานศพของกษัตริย์เหล่านั้น

๑๑ กษัตริย์ของพวกเขา เขาสร้างธรณีประดิวังและเสาประดิวังของพวกเขาติดกับของ เราเลย มีแผ่นหนึ่งกั้นระหว่างเรากับพวก เขาเท่านั้น ดังนั้น เมื่อพวกเขาทำตัวน่ารังเกียจ

* ๔๓:๕ พระวิญญาณ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลม”

† ๔๓:๗ การขายตัว สิ่งนี้หมายถึง การหันเหไปจากพระเจ้าและไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์

พวกเขาได้ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา เลื่อมเสียไป เราถึงได้ทำลายพวกเขาตอนที่เราก่อธ ๙ ให้พวกเขาหยุดชายตัว และให้หยุดถวายของ ขวัญให้กับพวกกษัตริย์ที่ตายแล้วของพวกเขา เขา แล้วเราจะอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป

๑๐ เจ้าลูกมนุษย์เอ๋ย ให้บรรยายเรื่องราวนี้ให้กับประชาชนชาวอิสราเอลฟัง เพื่อพวกเขาจะได้บอขายในบาปทั้งหลายของพวกเขา และให้พวกเขาพิจารณาถึงแผนผังของวิหารนี้ ๑๑ แล้วพวกเขาจะได้ละอายต่อสิ่งทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำไป ให้พวกเขารู้จักรูปแบบของวิหารนี้ ทั้งการจัดวาง พวกทางออกและทางเข้า รวมทั้งกฎระเบียบและคำสั่งทั้งหมดของมัน ให้เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ต่อหน้าพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รักษากฎทั้งหลายของเรา และทำตามกฎเกณฑ์ทั้งหมดของเรา

๑๒ นี่คือกฎของวิหาร คือบริเวณรอบๆวิหาร ทั้งหมดบนยอดเขา จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั่นคือกฎของวิหาร

แท่นบูชา

๑๓ ต่อไปนี่คือขนาดของแท่นบูชา โดยวัดเป็นศอก ให้หนึ่งศอกยาวเท่ากับหนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ

แท่น บูชานี้มีร่อง น้ำอยู่รอบๆฐานของมัน ลึกหนึ่งศอก กว้างหนึ่งศอก

ตรงริมของร่องน้ำ มีขอบสูงขึ้นมาหนึ่งคืบ และต่อไปนี่คือความสูงของแท่นบูชา

๑๔ จากกันของร่องน้ำ ขึ้นมาถึงส่วนบนสุดของที่ กั้นอันต่ำ สูงสองศอก หนาหนึ่งศอก จากที่กั้นอันต่ำ สุดนี้ขึ้นไปถึงที่ กั้นอันสูงสุด สูงสี่ศอก หนาหนึ่งศอก

๑๕ เตาไฟของแท่นบูชาสูงสี่ศอก และที่มุมทั้ง สี่ของเตาไฟนั้น มีเชิง งอนสี่อันยื่นขึ้นมา

๑๖ เตาไฟของแท่น บูชานั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยม ด้านเท่า กว้าง ยาวสิบสองศอก

๑๗ ที่ กั้นอันสูงนั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า กว้าง ยาวสิบ สี่ศอก มีขอบสูงครึ่งศอก มีรางน้ำขนาดหนึ่งศอกอยู่รอบๆฐานของแท่น บันไดของแท่น บูชานั้น หนาไปทางทิศตะวันออก”

๑๘ แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูก มนุษย์

นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

นี่คือกฎระเบียบต่างๆสำหรับแท่น บูชา เมื่อเจ้าสร้างมันเสร็จแล้ว เพื่อเจ้าจะได้ถวายพวกเขาเครื่องเผาบูชาบน มัน และชั้ดเลือดใส่ข้างแท่นบูชา

๑๙ เจ้าต้องใช้วัว หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เจ้าต้องนำมาขึ้นมาให้กับนักบวชชาวเลวี ซึ่งเป็นคนในครอบครัวของคา โดก พวกเขามีสิทธิที่จะเข้าใกล้เรา เพื่อทำพิธีอยู่ต่อหน้าเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๒๐ “เจ้าต้องเอาเลือดของ มันมาส่วนหนึ่ง มาใส่ที่เชิงงอนทั้ง สี่ของแท่นบูชา และที่มุมทั้งสี่ของที่ กั้นชั้นบน สุดที่ถัดจากเตาลงมา และขอบที่อยู่รอบ มัน อย่าง นี้เจ้าจะทำให้แท่นบูชาอันบริสุทธิ์และชำระมัน

๒๑ เจ้าต้องเอาวัว หนึ่งตัวที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชา และให้เอาไปเผาในที่ที่ได้กำหนดไว้ภายในบริเวณวิหาร ที่อยู่นอกตึกของวิหาร

๒๒ ในวันที่สอง เจ้าต้องถวายแพะผู้ตัวหนึ่ง ที่ไม่มีตำหนิใดๆเพื่อเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และเจ้าต้องทำให้แท่น บูชาบริสุทธิ์ อย่างนี้ ทำตอนถวายวัวหนุ่มนั้น

๒๓ เมื่อเจ้าทำพิธีชำระแท่นบูชาเสร็จแล้ว เจ้าต้องถวายวัว หนึ่งตัว หนึ่งกับแกะ ผู้ตัวหนึ่งที่มาจากฝูง ทั้งสอง ตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ

๒๔ เจ้าต้องถวายพวกเขา ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพวกนักบวชต้องโรยเกลือลงบนพวกเขา มัน และนำพวกเขา ไปถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์

๒๕ เจ้าจะต้องจัดหาแพะตัวผู้ตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ทุกๆ วันเป็นเวลาเจ็ดวัน และเจ้ายังต้องจัดหาวัว หนึ่งตัว หนึ่งกับแกะ ผู้ตัวหนึ่งจากฝูง สัตว์ทั้งหมดต้องไม่มีตำหนิใดๆ

๒๖ พวกนักบวชต้องชำระแท่นบูชา และทำให้มันบริสุทธิ์ เป็นเวลาเจ็ดวัน อย่างนี้พวกเขาจะได้อุทิศแท่น บูชานี้ให้กับพระ ยาห์เวห์ โดยเฉพาะ ๒๗ เมื่อพวกเขาทำจนครบเจ็ดวัน แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป พวกนักบวชต้องถวายเครื่องเผาบูชาของเจ้า และเครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่น บูชานั้น แล้วเราจะยอมรับเจ้า” พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ประตูด้านนอกทางทิศตะวันออก

๔๔ แล้วชายผู้ นั้นได้พาผมกลับไป
ที่ประตูด้านนอกของบริเวณวิหาร
ศักดิ์สิทธิ์ ประตูนี้หัน หนาไปทางทิศตะวันออก
และมีปีกปิดอยู่

๒ พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ประตูนี้ต้อง
ปิดอยู่เสมอ ไม่มีใครมีสิทธิเปิดมัน ไม่มีใคร
ได้รับอนุญาตให้เข้าออกทางประตูนี้ มันต้อง
ปิดอยู่เสมอ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่ง
อิสราเอลได้เข้ามาทางประตูนี้

๓ มีแต่ผู้นำของอิสราเอลเพียงคนเดียว
เท่านั้นที่ได้ รับอนุญาตให้ตั้งอยู่ที่ในประตู นี้
เพื่อจะกินอาหารต่อ หน้าพระยาห์เวห์ เขา
ต้องเข้ามาทางระเบียงของประตูและออกไป
ทางเดียวกัน”

ความศักดิ์สิทธิ์ของวิหาร

๔ แล้วชายผู้ นั้นได้นำผมผ่านเข้าไปทาง
ประตูทิศเหนือ ไปถึงด้านหน้าของวิหาร ผม
มอง ดูและเห็นรัศมีของพระ ยาห์เวห์เต็ม
วิหารของพระองค์ และผมได้ชอบ หน้าลกับ
ดิน

๕ พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า

“เจ้าลูกมนุษย์ สนใจดีๆ ดูดีๆ และฟังดีๆ ถึง
ทุกสิ่งที่เราบอกกับเจ้า ที่เกี่ยวกับกฎระเบียบ
ของวิหารของพระ ยาห์เวห์ ให้สังเกตทาง
เข้าและทางออกทั้งหมดของบริเวณวิหาร
ศักดิ์สิทธิ์นี้ให้ดี

๖ ให้พบกับครอบครัวอิสราเอลที่ชอบบกฏ
ว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
“ครอบครัวอิสราเอล ให้หยุดการประทุติ
อันน่ารังเกียจทั้งหมดของพวกเจ้าซะ” นอก
จากการกระทำที่นา รังเกียจอย่างอื่นของ
พวกเจ้าแล้ว พวก เจ้ายังได้นำพวกชาวต่าง
ชาติที่ไม่ ได้ขลิบหัวใจและกาย เข้า มาใน
บริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของ เรา ทำให้วิหาร
ของเราเสื่อม ไป ในขณะที่เจ้าถวายอาหาร
ให้กับเราซึ่งก็คือไขมันและเลือดนั้น อย่างนี้
พวกเจ้าได้ละเมิดข้อตกลงที่มีต่อเรา

๗ แทนที่พวก เจ้าจะทำหน้าที่ของ เจ้า ใน
การเฝ้ายามพวกของศักดิ์สิทธิ์ เจ้ากลับให้คน
ต่างชาติเข้า มาเฝ้า ยามแทนในบริเวณวิหาร
ศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

๘ “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ห้ามพวกคนต่างชาติที่ยังไม่ ได้ขลิบทั้ง
ใจและกายเข้ามาในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์
ของเรา ถึงจะเป็นชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่
ท่ามกลางชาวอิสราเอลก็ตาม

๑๐ แต่พวกชาวเลวีจะเข้ามา คือคนเหล่านี้
นั้นที่ปลีกตัวห่างไปจากเราตอนที่ชาว
อิสราเอลหลง ทางไป พวกชาวเลวีที่หันไป
จากเราและไปติดตามพวกรูปเคารพ จะต้อง
รับผลกรรมจากบาปที่พวกเขาทำไปนั้น

๑๑ พวก เขาจะยังทำหน้าที่ยามในบริเวณ
วิหารศักดิ์สิทธิ์ของ เรา รับ ใช้อู่อยู่ที่ประตู
วิหาร และฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา
ต่างๆสำหรับประชาชน และยืนอยู่ต่อ หน้า
ประชาชนเพื่อรับ ใช้พวกเขา ๑๒ แต่เราได้ยก
มือสาบานไว้ว่า พวก เขาต้องรับผล กรรม
จากบาปที่พวก เขาทำไปนั้น เพราะพวก
เขาเคยไปรับ ใช้นคนเหล่านี้ นั้นต่อ หน้าพวกรูป
เคารพของพวกเข และทำให้ครอบครัวชาว
อิสราเอลทำบาป” พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต
พูดว่าอย่างนั้น

๑๓ “อย่างนี้ พวกเขาจะต้องไม่เข้าใกล้เพื่อ
รับ ใช้นเรูในฐานะนักบวช หรือเข้าใกล้ของ
ศักดิ์สิทธิ์ใดๆก็ตาม หรือเข้าใกล้เครื่องบูชา
อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของเรา พวกเขาต้องทนรับ
ความอับอายจากการทำตัวที่นา รังเกียจของ
พวกเขา

๑๔ แต่เราจะตั้งให้พวก เขาทำหน้าที่เป็น
ยาม และจัดการกับภาระทั้ง หลายที่จะต้อง
ทำในวิหารนั้น

๑๕ แต่พวกนักบวชที่เป็นชาวเลวี และ
เป็นลูก หลานของศาโดก ที่เคยทำหน้าที่อยู่
ภายในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของ เราอย่าง
ซื่อสัตย์ เมื่อครั้งที่ชาวอิสราเอลหันเหไปจาก
เรานั้น พวก เขามีสิทธิเข้า มาใกล้เพื่อทำพิธี
อยู่ต่อ หน้าเรา พวก เขามีสิทธิยืนอยู่ต่อ หน้า
เรา เพื่อถวายเครื่องบูชาที่เป็นส่วนไข ไขมัน
และเลือดนั้นให้กับเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้า
ชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๑๖ “พวก เขาเท่านั้นที่มีสิทธิเข้ามาใน
บริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของ เรา และเข้า มา
ใกล้โต๊ะของ เรา เพื่อทำพิธีอยู่ต่อ หน้าเรา
และพวกเขาจะทำหน้าที่เฝ้ายามสำหรับเรา

๑๗ เมื่อพวกนักบวชนี้เข้าสู่ประตูลานด้าน
ใน พวก เขาต้องสวมเสื้อลินิน พวก เขาต้อง
ไม่สวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนแกะ ในขณะที่ทำ
พิธีอยู่ที่ประตูลานด้านในหรือภายในวิหาร

^{๑๘}พวก เขาต้องสวมผ้าโพก หัวที่ทำจาก ลินินและใส่ผ้าชั้น ในที่ทำจากลินินไว้รอบเอว ของพวก เขา พวก เขาต้องไม่สวมสิ่ง ใดๆก็ตามที่จะทำให้มีเหงื่อ ^{๑๙}เมื่อพวกเขาออกไป สู่ลานด้านนอกที่ประชาชนอยู่ พวก เขาต้อง ถอดเสื้อผ้าที่ใส่ในขณะที่ทำพิธีออก และต้อง ทิ้งเสื้อผ้าชุดนั้นไว้ในพวกห้องศักดิ์สิทธิ์ และ สวมเสื้อผ้าชุดอื่นแทน อย่างนั้น จะได้ไม่มีใคร ไปดูถูกเสื้อผ้าศักดิ์สิทธิ์ของเขา และเป็น อันตราย

^{๒๐}พวก เขาต้องไม่โกนหัวหรือปล่อยให้ผม ยาว แต่พวกเขาต้องเล็มผมอยู่เป็นประจำ

^{๒๑}ห้ามนักบวชดื่มเหล้า อุ่นงั้นเมื่อเข้าไปใน ลานด้านใน

^{๒๒}พวก เขาต้องไม่แต่งงานกับแม่หม้าย หรือกับหญิงที่หย่ากับสามีมาแล้ว

พวก เขาจะต้องแต่งงานกับหญิง พรหมจรรย์ที่เป็นลูก หลานของชาวอิสราเอล หรือแต่งงานกับแม่หม้ายของนักบวชเท่านั้น

^{๒๓}พวก เขาต้องสอนประชาชน ให้รู้ถึง ความแตก ต่างระหว่างความศักดิ์สิทธิ์กับ ของธรรมดาทั่วไป และสอนให้พวก เขา รู้จักวิธีแยกแยะว่าอะไรบริสุทธิ์และอะไรไม่ บริสุทธิ์

^{๒๔}เมื่อมีเรื่องทะเลาะวิวาทเกิดขึ้น

พวกนักบวชต้องทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสิน และต้องตัดสินเรื่องนั้นตามกฎหมายของ เรา

พวก เขาต้องรักษากฎทุก ข้อและข้อบังคับ ต่างๆที่เกี่ยวกับงานเทศกาลต่างๆที่เราได้ กำหนดขึ้น และพวก เขาจะต้องรักษาความ ศักดิ์สิทธิ์ของวันหยุดทางศาสนาของเราไว้

^{๒๕}พวกนักบวชต้องไม่ทำตัว เองให้ไม่ บริสุทธิ์ ด้วยการเข้าใกล้คนตาย แต่ถ้าคน ตายเป็นพ่อหรือแม่ ลูกชายหรือลูกสาว พี่ ชายหรือน้องชาย พี่สาวหรือน้องสาวของเขา ที่ยังไม่ ได้แต่งงาน เขาจะได้ รับอนุญาตให้ ทำตัว เองให้ไม่บริสุทธิ์ได้ ^{๒๖}หลังจากที่เขา ได้รับการชำระตัวแล้ว เขาต้องรออยู่เจ็ด วัน ก่อนที่จะกลับไปทำหน้าที่ในวิหาร

^{๒๗}ในวันที่เขาเข้าไปบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ ถึงลานด้าน ในเพื่อจะรับ ใช้ในบริเวณ ศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะต้องถวายเครื่องบูชา ชำระล้างให้กับตัว เองก่อน” พระ ยาทวีร์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

^{๒๘}นี่จะเป็นมรดกที่พวกนักบวชจะได้ รับ คือเราเองเป็นมรดกของพวกเขา เจ้าต้องไม่ ให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินใดๆในอิสราเอล เราเองเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา

^{๒๙}พวก เขาจะกินเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช เครื่องบูชาชำระล้าง และเครื่องบูชาดเซย และทุก สิ่งทุกอย่าง ที่ชาวอิสราเอลนำมา ถวายให้แก่พระยาห์เวห์จะเป็นของพวกเขา

^{๓๐}ผลผลิตชุด แรกของพืชทุกชนิด และ ของถวายพิเศษทุกชนิด จะเป็นของพวก นักบวช เจ้าต้องให้ส่วนที่ดีที่สุดของแบ่ง ดิบ ของเจ้ากับพวก เขา เพื่อเจ้ากับครอบครัวจะ ได้รับพร

^{๓๑}แล้วพวกนักบวชต้องไม่กินอะไรก็ตาม ว่าจะจะเป็นนุกหรือสัตว์อื่นๆที่ตาย เองหรือ ถูกสัตว์ป่าฉีกทิ้งจนตาย

กฎระเบียบเรื่องการแบ่งที่ดิน สำหรับใช้ในงานศักดิ์สิทธิ์

๔๕ ^๑เมื่อเจ้าแบ่งที่ดินเพื่อให้เป็นมรดก นั้น

เจ้าต้องถวายที่ดินส่วนหนึ่งให้แก่พระ ยาทวีร์เพื่อให้เป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ โดยให้ มีขนาดยาวสอง ห้าหมื่นห้า พันศอก กว้าง สอง ห้าหมื่นศอก ^๒พื้นที่ทั้งหมดนี้จะเป็นเขต ศักดิ์สิทธิ์ ^๓จากเขตศักดิ์สิทธิ์นี้ ให้แบ่งพื้นที่ ออก มาส่วนหนึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้าน เท่ามี ขนาดด้านละห้าร้อยศอก เพื่อให้เป็นสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ และให้กันพื้นที่รอบๆส่วนนี้ออกมา อีกห้าสิบศอก เพื่อเป็นพื้นที่เปิดโล่ง

^๔ในเขตศักดิ์สิทธิ์ที่มีขนาดยาวสอง ห้าหมื่นห้า พันศอก กว้างหนึ่ง ห้าหมื่นศอกนี้ จะเป็น สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งในเขต นี้จะมีสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดตั้งอยู่

* ๔๔:๑๙ *จะได้ไม่มีใคร เป็นอันตราย* คนธรรมดาทั่วไปห้ามแตะต้องของศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเขา ทำอย่างนั้น เชื่อว่าเขาจะได้รับอันตราย

† ๔๕:๑ *สองหมื่นห้าพันศอก* หรือ ประมาณสิบสามกิโลเมตร

‡ ๔๕:๑ *สองหมื่นศอก* หรือประมาณสิบกิโลเมตรครึ่ง ข้อความนี้มาจากฉบับแปลภาษากรีก ในภาษาฮีบรูเขียนว่า หนึ่งหมื่นศอก (หรือ ประมาณห้ากิโลเมตร)

๔ ในที่ดินทั้งหมด เขต นี้จะเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกนักบวชอยู่กัน คือพวกนักบวชที่รับ ใช้ออยู่ในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่เข้าใกล้พระ ยาร์เวห์เพื่อรับ ใช้ออยู่ต่อ หน้าพระองค์ มันจะเป็นที่ตั้งสำหรับบ้านของพวกเขา และเป็นที่ตั้งของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วย

๕ พื้นที่ยาวสอง ห้าพันห้า พันศอกกว้างหนึ่ง ห้าพันศอกนี้ จะเป็นที่ตั้งของพวกเมืองที่เป็นสมบัติของพวกชาวเลวีที่รับ ใช้ออยู่ในวิหาร เพื่อให้พวกเขา ใช้ออยู่อาศัย

๖ เจ้าต้องกำหนดบริเวณหนึ่ง มีขนาดกว้างห้าพันศอก ยาวสอง ห้าพันห้า พันศอก อยู่ถัดจากส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ออกมา ที่ตรง นี้ให้เป็นที่อยู่ของชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมทั้งเป็นที่ตั้งของเมืองเยรูซาเล็มด้วย

กฎระเบียบเรื่องการแบ่งที่ดินสำหรับผู้นำอิสราเอล

๗ เขตที่ติดกับเขตศักดิ์สิทธิ์ และติดกับเมืองเยรูซาเล็มไปทางตะวันออก และตะวันตก จะเป็นของผู้นำอิสราเอล

เขตนี้จะทอดยาวไปจากสุดเขตแดนทางทิศตะวันออก ไปถึงสุดเขตแดนทิศตะวันออก ขนานไปกับเขตแดนที่เป็นของแต่ละเผ่า ๘ ที่ดินนี้จะเป็นสมบัติของผู้นำอิสราเอล และผู้นำของเราจะไม่กดขี่ประชาชนของเราอีกต่อไป แต่จะยินยอมให้ชาวอิสราเอลเป็นเจ้าของที่ดินได้ตามเผ่าพันธุ์ของพวกเขา

๙ นี่คือนิยามที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“พวกผู้นำของอิสราเอล พวก เจ้าได้ปล้นและโกงคนของ เรามานานพอแล้ว หยุดความรุนแรงและการกดขี่ข่มเหงซะ แล้วหันมาทำในสิ่งที่เที่ยงธรรมและถูกต้อง หยุดขี้บ่ไล่ประชาชนของเราไปจากบ้านของพวกเขาได้แล้ว”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

กฎระเบียบเรื่องน้ำหนักและเครื่องตวง

๑๐ “เจ้าต้องใช้เครื่อง ชั่งที่เที่ยง ตรง ใช้อูฟาห์ และใช้บัท ที่เที่ยง ตรง ๑๑ อูฟาห์กับบัทนั้นต้องมีขนาดเดียวกัน หนึ่งบัทต้องบรรจุได้หนึ่งส่วนสิบไฮ เมอร์ ๑๒ และหนึ่งอูฟาห์ต้องบรรจุได้หนึ่งส่วนสิบไฮ เมอร์เหมือนกัน

ไฮ เมอร์ ต้องเป็นเครื่อง วัดที่มาตรฐานสำหรับทั้งอูฟาห์และบัท

๑๓ หนึ่งเซเชล ๑๔ ต้องเท่ากับยี่สิบเกราห์ ยี่สิบเซเชลบวกยี่สิบห้าเซเชลบวกสิบห้าเซเชลต้องเท่ากับหนึ่งมินา ๑๕

กฎระเบียบเรื่องของถាយ

๑๖ ต่อ ไป นี้คือของ ขวัญพิเศษที่เจ้าต้องนำมาถាយ

จากแต่ละไฮ เมอร์ ของข้าวสาลีหรือข้าวบาร์เลย์ เจ้าต้องถายหนึ่งส่วนหกอูฟาห์

๑๗ ให้ถายน้ำมันตามที่ได้กำหนดไว้โดยตวงเป็นบัท

จากน้ำมันแต่ละโคระ ให้แบ่งถายหนึ่งส่วนสิบบัท ๑๘

(หนึ่งโคระเท่ากับสิบบัทหรือหนึ่งไฮเมอร์)

๑๙ จากฝูง แกะทุกฝูง ร้อยตัวที่ได้ รับการเลี้ยง ดูในทุ่ง หญ้าของอิสราเอลที่มีน้ำอุดมสมบูรณ์ ให้เลือกออกมาถายหนึ่งตัว ของพวก นี้ทั้งหมด จะเอามาเป็น เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา เพื่อขจัดบาปต่างๆให้กับประชาชน” พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

๒๐ ประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน ต้องมอบของถายต่างๆนี้ให้กับผู้นำอิสราเอล

๒๑ ผู้นำอิสราเอลจะมีหน้าที่จัดหาเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และเครื่องดื่มบูชา สำหรับงานเทศกาลวันพระจันทร์ใหม่ วันหยุดทางศาสนา รวมทั้งงานเทศกาล

* ๔๕:๑๐ อูฟาห์ หน่วยการตวงของแห่ง มีปริมาณเท่ากับ ๒๒ ลิตร (เหมือนข้อ ๒๔)

† ๔๕:๑๐ บัท เป็นหน่วยในการตวงของเหลว

‡ ๔๕:๑๑ ไฮเมอร์ เป็นหน่วยในการตวงของแห่ง

§ ๔๕:๑๒ เซเชล หนึ่งเซเชลมีน้ำหนักประมาณ ๑๑.๕ กรัม

§ ๔๕:๑๒ มินา ในที่นี้ เท่ากับหกสิบเซเชล แต่มินาทั่วไปจะเท่ากับห้าสิบเซเชล

** ๔๕:๑๔ หนึ่งส่วนสิบบัท เท่ากับ ๒.๒ ลิตร

ทั้ง หลายที่ได้กำหนดไว้ของครอบครัวชาวอิสราเอล

ผู้นำอิสราเอลจะจัดหาเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา เพื่อใช้ขจัดบาปต่างๆ สำหรับครอบครัวอิสราเอล

กฎระเบียบเรื่องเทศกาลต่างๆ

(อพย. ๑๒:๑-๒๐; ลนต. ๒๓:๓๓-๔๓)

^{๑๘}นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดในวัน ที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าต้องนำวัวหนุ่มที่ไม่มีตำหนิใดๆมว และใช้มันทำพิธีเพื่อทำให้บริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์นั้นบริสุทธิ์

^{๑๙}นักบวชต้องเอาเลือดของเครื่องบูชาชำระล้าง มาใส่ไว้ที่เสาประตูของวิหาร และใส่ตรงขอบด้านบนของทั้งสี่มุมของแท่นบูชา และใส่บนเสาประตูของลานด้านใน

^{๒๐}เจ้าต้องทำพิธีนี้เหมือนกัน ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้น สำหรับคนที่ทำบาปไปโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่รู้ โดยวิธี นี้เจ้าจะชำระวิหารให้บริสุทธิ์

^{๒๑}ในวัน ที่สิบ สี่ของเดือนนั้น เจ้าต้องจัดงานเทศกาลปลดปล่อยขึ้น งานเลี้ยงจะมีขึ้นเป็นเวลาเจ็ด วัน ในระหว่างนี้ เจ้าจะต้องกินขนมปังที่ไม่ได้ใส่เชื้อฟู ^{๒๒}ช่วง นี้ ผู้นำจะจัดหาวัว ผู้มาตัวหนึ่ง เอามาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ให้กับทั้งตัวเขาและประชาชนทั้งหมดของแผ่นดิน

^{๒๓}ตลอดทั้งเจ็ดวันของงานเลี้ยงนี้ ผู้นำต้องเป็นผู้จัดหาวัวตัวผู้เจ็ด ตัว และแกะตัวผู้เจ็ดตัว ที่ไม่มีตำหนิใดๆมาถวาย เป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์

และจัดหาแพะตัวผู้มาวัน ละตัว เอามาถวายเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

^{๒๔}เมื่อถวายวัวตัวผู้แต่ละตัว ผู้นำจะต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชจำนวนหนึ่งเอฟาห์ ด้วย

และเมื่อถวายแกะตัวผู้แต่ละตัว เขาต้องถวายเมล็ด พืชจำนวนหนึ่งเอฟาห์ พร้อมกับถวายน้ำมันหนึ่งฮิน ^๑สำหรับเมล็ด พืชแต่ละเอฟาห์

^{๒๕}ในวัน ที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในช่วงเจ็ด วันของเทศกาลอยู่ พิิง ผู้นำต้องจัดหาเครื่องบูชาเหล่านี้ ไว้ด้วย คือพวกเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและน้ำมัน

กฎระเบียบต่างๆสำหรับผู้ครอบครองและประชาชน

^๑นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

^{๑๖}“ประตูลานด้าน ในที่หัน หน้าไปทางทิศตะวันออกนั้น ให้ปิดมันไว้ตลอดหก วันทำงานนั้น แต่ในวัน หยุดทางศาสนาและวันพระจันทร์ใหม่ ให้เปิดมันไว้ ^๒ผู้ครอบครองอิสราเอลจะต้องเข้ามาจากด้านนอกโดยผ่านทางระเบียงของประตูทางเข้า และมียืนอยู่ข้างเสาประตู พวกนักบวชต้องเอาเครื่องเผาบูชาของผู้ครอบครอง และพวกเครื่องสังสรรค์บูชาของเขา มาถวายให้กับเรา ผู้ครอบครองต้องกราบไหว้อยู่ที่ธรณีประตูทางเข้า แล้วถึงค่อยออกไป แต่อย่าเพิ่งปิดประตู จนกว่าจะถึงตอนเย็น ^๓ทุกวัน หยุดทางศาสนาและทุกวันพระจันทร์ใหม่ ประชาชนในแผ่นดิน ดินต้องมากราบไหว้อยู่ต่อ หน้าพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าของประตูนั้น

^๔เครื่องเผาบูชาที่ผู้ครอบครอง นำมาถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ในวัน หยุดทางศาสนานั้น จะต้องประกอบไปด้วย ลูกแกะผู้หกตัว และแกะผู้หนึ่งตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ

^๕เขาต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชหนึ่งเอ ฟาห์ ^๖พร้อมกับแกะ ผู้ตัว นั้น และถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชเท่า ที่อยากจะทำถวาย พร้อมกับลูก แกะเหล่านั้น แต่เขาต้องถวายน้ำมันหนึ่งฮินสำหรับเมล็ด พืชแต่ละเอ ฟาห์

^๖ในวันพระจันทร์ใหม่นั้น เขาต้องถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว พร้อมกับลูก แกะหกตัว และแกะผู้หนึ่งตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ

^๗เขาต้องจัดหาเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชหนึ่งเอ ฟาห์ถวายพร้อมกับวัว ผู้ตัว นั้น และถวายเมล็ด พืชหนึ่งเอฟาห์ไปพร้อมกับแกะผู้ตัว นั้นด้วย และให้ถวายเมล็ด พืชเท่า ที่เขา

^๑๔๕:๒๔ **เอฟาห์** หน่วยการตวงของแห้ง มีปริมาณเท่ากับ ๒๒ ลิตร

^๒๔๕:๒๔ **ฮิน** หน่วยในการตวงของเหลว ๑ ฮิน มีปริมาณเท่ากับ ๓.๒ ลิตร

^๓๔๖:๕ **เอฟาห์** หน่วยการตวงของแห้ง มีปริมาณเท่ากับ ๒๒ ลิตร

อยากจะถวาย พร้อมกับพวกลูกแกะ แต่เขาต้องถายน้ำมันหนึ่งอิน สำหรับเมล็ด พีช แต่ละเอฟาห์

^๘เมื่อผู้ครอบครองเข้ามา เขาต้องเดินผ่านระเบียบของประตูทางเข้า และต้องออกไปทางประตูเดียวกัน

^๙เมื่อประชาชนในแผ่นดิน นั้น มาอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ในงานเทศกาลต่างๆที่ได้กำหนดไว้ คนที่เข้ามาทางประตูทิศเหนือ เพื่อมานมัสการเรา จะต้องออกไปทางประตูทิศใต้ และคนที่เข้ามาทางประตูทิศใต้จะต้องออกไปทางประตูทิศเหนือ ห้ามเข้าออกโดยใช้ประตูเดียวกัน แต่ต้องเข้าออกโดยใช้ประตูที่อยู่ตรงข้ามกัน

^{๑๐}ผู้ครอบครองจะต้องอยู่ท่ามกลางประชาชน ประชาชนเข้า ออกตอนไหน ผู้ครอบครองก็ต้องเข้าออกตอนนั้นด้วย

^{๑๑}ทั้งงานเทศกาลและงานเลี้ยงทั้งหลายที่ได้กำหนดขึ้น ต้องมีเครื่องบูชาจากเมล็ด พีชหนึ่งเอฟาห์ถวายพร้อมกับวัวผู้หนึ่งตัว

และเมล็ด พีชอีกหนึ่งเอ ฟาห์ถวายพร้อมกับแกะผู้หนึ่งตัว

และถวายเมล็ด พีชเท่าที่เขายากจะถวาย พร้อมกับพวกลูก แกะ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินสำหรับเมล็ดพีชแต่ละเอฟาห์

^{๑๒}เมื่อผู้ครอบครองจัดหาเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจมาให้กับพระยาร์เวห์ ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสังสรรค์บูชา ก็ตาม จะต้องเปิดประตูที่หัน หน้าไปทางทิศ ตะวัน ออกให้กับ เขา เขาจะถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสังสรรค์บูชา เหมือนกับที่เขาถวายในวัน หยุดทางศาสนา แล้วเขาจะออกไป และหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ให้ปิดประตู

กฎระเบียบเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน

^{๑๓}ทุกๆเช้า ผู้ครอบครองต้องจัดหาลูกแกะอายุหนึ่ง ปีที่ไม่มีตำหนิใดๆมาเป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาร์เวห์

^{๑๔}ผู้ครอบครองยังต้องจัดหาเครื่องบูชาจากเมล็ด พีชหนึ่งส่วนหกเอ ฟาห์ กับน้ำมันหนึ่งส่วนสามอิน เพื่อทำให้แบ่งนุ่ม ร่วมกับ การถวายเครื่องเผาบูชานี้ การถวายเครื่อง

บูชาจากเมล็ดพีชให้แก่พระยาร์เวห์นั้น เป็นกฎที่ต้องทำตลอดไป

^{๑๕}เขาจะต้องถวายลูกแกะ เครื่องบูชาจากเมล็ด พีชและน้ำมัน ให้กับเราในทุกๆเช้า นี้เป็นกฎสำหรับเครื่องเผาบูชาที่ทำการตามปกติทุกวัน”

กฎระเบียบเรื่องการยกมรดกของผู้ครอบครองแผ่นดิน

^{๑๖}นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ถ้าผู้ครอบครองมรดกของ ชาวอิสราเอลยกมรดกให้กับลูกชายคน หนึ่งคนใดของ เขา มรดกนั้นจะตกเป็นของลูก หลานของลูกชายคน นั้นด้วย มันจะเป็นสมบัติที่ตกทอดกันต่อไป

^{๑๗}แต่ ถ้าผู้ครอบครองมรดกของ ชาวอิสราเอลยกมรดกให้กับคนรับ ใช้คน หนึ่งคนใดของ เขา คนรับ ใช้คน นั้นจะเก็บของนั้นไว้ ได้จนถึงปีแห่งการปลดปล่อยแล้วของนั้นก็จะกลับไปสู่ผู้ครอบครองคน นั้นเหมือนเดิม มรดกของผู้ครอบครองจะตกทอดไปสู่อุบลูกชายของผู้ครอบครองเท่านั้น มันเป็นสมบัติของลูก หลานของเขา

^{๑๘}ผู้ครอบครองต้องไม่ไปแย่ง ชิงมรดกของประชาชน

หรือขับ ไล่ประชาชนออกจากที่ดินของพวกเขา

ผู้ครอบครองต้องยกมรดกที่เป็นของเขาเองให้กับพวกลูกชายของเขา เพื่อประชาชนของเราจะได้ไม่ต้องถูกไล่ออกจากที่ดินของพวกเขา”

กฎระเบียบเรื่องครีวของวิหาร

^{๑๙}แล้วชายผู้ นั้นได้นำผมผ่านไปที่ทางเข้าที่อยู่ด้านข้างของประตูที่จะไปสู่บรรดาห้อง ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งหัน หน้าไปทางทิศเหนือ ห้อง เหล่า นั้นคือห้องของพวกนักบวช เขาได้พาผมไปดูสถานที่แห่งหนึ่ง ที่อยู่ปลายสุดทางด้านทิศตะวันตก ^{๒๐}เขาพูดกับผมว่า “นี่คือสถาน ที่ที่พวกนักบวชจะใช้ดื่มเครื่องดื่ม ชดเชย และเครื่องบูชาชำระล้าง และอบเครื่องบูชาจากเมล็ด พีช เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องเอาเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์เหล่า นี้ออก

* ๔๖:๗ *อิน* หน่วยในการตวงของเหลว ๑ อิน มีปริมาณเท่ากับ ๓.๒ ลิตร

ไปที่ลานด้านนอก ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายต่อประชาชนได้” *

^{๒๑}แล้วเขาได้นำผมไปที่ลานด้านนอก และพาผมเดินผ่านไปที่สี่มุมของลาน และแต่ละมุมก็มีลานเล็กอีกลานหนึ่ง

^{๒๒}ลานเล็กที่อยู่ตามมุมทั้งสี่ของลานด้านนอกนี้ มีขนาดยาวสี่สิบศอกและกว้างสามสิบศอก ลานเล็กที่อยู่ติดกับทั้งสี่ มุมนี้มีขนาดเท่ากันหมด

^{๒๓}บริเวณโดยรอบด้านในของลานเล็กทั้งสี่ลานนั้น มีส่วนที่ยื่นออกมาจากกำแพงส่วนที่ยื่นออกมา นั้นก่อขึ้นจากหิน และมีที่ก่อไฟอยู่ด้านล่างโดยรอบ

^{๒๔}ชายผู้นั้นได้พูดกับผมว่า “สถานที่เหล่านี้คือพวกครว้ที่พวกผู้ ที่รับ ใช้ออยู่ในวิหาร ใช้ต้มพวกเครื่องบูชาของประชาชน”

แม่น้ำที่ ไหลมาจากวิหาร

๔๗ ^๑ชายผู้ นั้นได้พาผมกลับมาที่ประตูทางเข้าวิหาร

และผมได้เห็นน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูของวิหาร ไหลไปทางทิศตะวันออก (เพราะวิหารหัน หน้าไปทางทิศตะวันออก) น้ำไหลลงมาจากทางด้านทิศ ใต้ของธรณีประตูของวิหาร และไหลผ่านทางด้านทิศใต้ของแท่นบูชา

^๒แล้วชายผู้ นั้นได้นำผมออกมา โดยใช้ประตูทิศเหนือ และพาผมอ้อมไปทางด้านนอกไปถึงประตูด้านนอกที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำนั้นได้ไหลออกมาจากทางทิศใต้ของประตูนั้น

^๓ชายผู้นั้นเดินไปทางทิศตะวันออกพร้อมกับถือสาย วัดเส้น หนึ่งในมือ เขาวัดสายน้ำได้หนึ่ง พันศอก แล้วเขาพาผมลุยน้ำที่ลึกถึงตาตุ่ม

^๔เขาวัดสายน้ำได้อีกหนึ่งพันศอก และเขาพาผมเดินลุยน้ำที่ลึกถึงหัวเข่า

เขาวัดสายน้ำได้อีกหนึ่ง พันศอก และเขาพาผมเดินลุยน้ำที่ลึกถึงเอว

^๕เขาวัดสายน้ำได้อีกหนึ่งพันศอก แต่ตอนนี้มันคือแม่น้ำสาย หนึ่งที่ผมลุยข้ามไปไม่ได้

เพราะน้ำขุ่นสูงและลึกมากจนไม่มีใครลุยข้ามไปได้ นอกจากจะว่ายน้ำข้ามไป

^๖ชายผู้นั้นถามผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าได้สังเกตเรื่องเหล่านี้หรือเปล่า”

แล้วเขาก็พาผมกลับไปที่ริมฝั่งแม่น้ำ เมื่อผมมาถึงที่นั้น

^๗ผมได้เห็นต้นไม้จำนวนมากขึ้นอยู่ริมแม่น้ำทั้งสองฝั่ง

^๘ชายผู้นั้นได้พูดกับผมว่า

“แม่น้ำสาย นี้ไหลไปที่แคว้นทางทิศตะวันออกและไหลไปที่อา รา บา †และไหลลงสู่ทะเล ตายและทำให้ทะเล ตายกลายเป็นน้ำจืด

^๙แม่น้ำนี้ไหลผ่านที่ไหน ก็จะมีสิ่ง มี ชีวิตมากอยู่ยู่ยู่ที่นั้น จะมีปลาอยู่มากมาย เพราะเมื่อน้ำนี้ไหลลงทะเล มันจะทำให้ น้ำ เค็มกลายเป็นน้ำ จืด ดังนั้น ไม่ว่าแม่น้ำสาย นี้ จะไหลผ่านที่ใด ก็จะมีสิ่ง มี ชีวิตทุก ชนิดมากอาศัยอยู่ที่นั้น

^{๑๐}ชาวประมงจะยืนอยู่ตามริม ฝั่ง ตั้งแต่เอน เก ตีไปจนถึงเอน เอ กลาอิม จะมีที่มากมายให้ทอดแห จะมีปลามากมายหลายชนิดเหมือนกับปลาที่มีอยู่ในทะเล เมดิเตอร์เรเนียน

^{๑๑}แต่น้ำตามหนองตามบึงจะไม่น้ำ จืด มันจะถูกทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ ^{๑๒}ต้นไม้ทุกชนิดที่ให้ผล จะเจริญเติบโตอยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำ ไบไม้ของมันจะไม่แห้งเหี่ยว และจะออกผลไม่หยุด หย่อน มันจะออกผลให้ทุกฤดูเดือน เพราะน้ำจากสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ไหลผ่านพวกมัน ผลของมันจะใช้เป็นอาหาร และใบของมันจะใช้เป็นยารักษา”

การแบ่งที่ดินให้กับสิบสองเผ่าของอิสราเอล

^{๑๓}นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ต่อไปนี่คือเขตแดนที่ดินที่เจ้าต้องแบ่งไว้เป็นมรดกให้กับสิบสองเผ่าของอิสราเอล โยเซฟจะได้สองส่วน

^{๑๔}เจ้าต้องแบ่งมันให้กับพวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน

* ๔๖:๒๐ อาจ จะเป็นอันตรายต่อประชาชนได้ หมายถึง พระเจ้าจะลงโทษคนที่ไม่ใช่ นักบวชที่มาแตะต้องถูกเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์พวกนี้
† ๔๗:๘ อาราบา คือ หุบเขาจอร์แดน

เพราะเราได้ยกมือสาบานไว้ว่าจะให้มันกับบรรพบุรุษของเจ้า ที่ดินนี้จะเป็นมรดกของเจ้า

๑๕ ต่อไปนี่จะเป็นเขตแดนของที่ดิน

เขตแดนทางทิศเหนือ เริ่มจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปตามถนนเซท โหลน ผ่านทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงเศดุด ๑๖ ต่อไปจนถึงเบโรธาห์และสิบราอิม (ซึ่งติดอยู่กับเขตแดนของดามัสกัสกับฮามัท ท) ไปจบที่ฮา เซอร์ฮัทที่โคน ซึ่งติดกับเขตแดนของเฮราราน

๑๗ ตั้ง นั้นเขตแดนทางทิศเหนือ เริ่มจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปจนถึงฮา ซา เร โนน (ซึ่งอยู่เหนือเขตแดนของเมืองดามัสกัส และอยู่ใต้เขตแดนของฮามัท)

๑๘ เขตแดนทางทิศตะวันออก จะทอดยาวไประหว่างเฮา รานกับเมืองดามัสกัส และเรียบแม่น้ำจอร์แดนลงไปทาง ใต้ ซึ่งแยกระหว่างเขตแดนของกิเลอาดกับแผ่นดินของชาวอิสราเอล และจะเลี้ยวทะเลตายไปทางใต้ไกลถึงเมืองทามาร์

๑๙ เขตแดนทางทิศใต้ เส้นเขตแดนจะเริ่มจากเมืองทามาาร์ทอดยาวไปจนถึงพวกตานาแห่งเมริบาห์คาเดช แล้วเลาะไปตามลำธารของอียิปต์ ไปจบที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

๒๐ เขตแดนทางทิศตะวันตก จะขนานไปกับชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนขึ้น ไปทางเหนือ ไปจนถึงจุดที่อยู่ตรง ข้ามกับทาง เข้าเมืองฮามัท

๒๑ เจ้าต้องแบ่งที่ดินในหมู่พวก เจ้า ตามเผ่าต่างๆของอิสราเอล ๒๒ เจ้าต้องแบ่งมันให้เป็นมรดกกับตัวพวก เจ้าเอง และกับชาวต่าง ชาติที่มาตั้งรกรากอยู่ในหมู่พวก เจ้า และมีลูกหลาน เจ้าต้องถือว่าพวกเขาเป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิด พวกเขาเจ้าต้องจัดแบ่งมรดกให้ กับพวกเขาในท่ามกลางชนเผ่าของอิสราเอลด้วย ๒๓ พวกเขาเจ้าจะต้องแบ่งมรดกให้กับเขา ไม่ว่าพวกเขาจะตั้งรกรากอยู่ท่ามกลางชนเผ่าใดของอิสราเอลก็ตาม”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ที่ดินสำหรับเผ่าต่างๆของอิสราเอล

๔๘ “ต่อไป นี้คือรายชื่อของเผ่าต่างๆของอิสราเอลกับที่ดินที่พวกเขาจะได้รับ

เริ่มจากทางทิศเหนือ ชนเผ่าดานจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่เลียบไปตามถนนเซท โหลน ไปจนถึงทาง เข้าเมืองฮามัท ท ไปจนถึงฮา ซา เร โนน (ซึ่งติดกับเขตแดนทางด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ที่อยู่ถัดจากเมืองฮามัท) เริ่มจากเขตแดนด้านตะวันออกยาวไปจนถึงด้านตะวันตก

๒ ชนเผ่าอาเซอร์จะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของดาน ทอดยาวจากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก

๓ ชนเผ่านัฟทาลีได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของอาเซอร์ ทอดยาวจากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก

๔ ชนเผ่ามันัสเสห์จะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของนัฟทาลี ทอดยาวจากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก

๕ ชนเผ่าเอฟราอิมจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของมันัสเสห์ ทอดยาวจากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก

๖ ชนเผ่ารูเบนจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเอฟราอิม ทอดยาวจากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก

๗ ชนเผ่ายูดาห์จะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของรูเบน ทอดยาวจากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก

เขตพิเศษ

๘ ส่วนที่ถัดจากเขตแดนของยู ดาห์ลงมา จากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก จะเป็นส่วนของแผ่นดินที่เจ้าต้องแยกออกมา เป็นพิเศษ ซึ่งมีความกว้างสอง ห้าหมื่นห้า พันศอก และมีความยาวจากทางตะวันออก ไปถึงตะวันตก เท่ากับส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า จะมีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่ตรงกลางของที่ดินแปลงนี้

^๙เขตพิเศษที่เจ้าต้องถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ จะมีความยาวสอง หมื่นห้า พันศอก และกว้างสองหมื่นศอก *

^{๑๐}ส่วน แบ่งที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ที่เจ้าได้แยกออก ไว้ต่าง หาก จะถูกจัดสรรให้กับกลุ่มต่อไป นี้ สำหรับพวกนักบวช จะได้ รับเขตที่ดิน ที่มีควมยาวสอง หมื่นห้า พันศอกทางด้าน เหนือและด้านใต้และกว้างหนึ่ง หมื่นศอก ทางด้านตะวันตกและตะวันออก และมีที่ตั้ง ของสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาร์เวห์อยู่ ตรงกลาง

^{๑๑}เฉพาะพวกนักบวชที่เป็นลูก หลาน ของศา โดกเท่านั้น ที่จะได้ รับส่วน แบ่งอัน ศักดิ์สิทธิ์นี้ เพราะ พวกนี้ได้ รับการเลือกให้ มาเป็นนักบวชที่ศักดิ์สิทธิ์ ทำหน้าที่เฝ้า ยาม ให้กับเรา และไม่ได้หันเหไปจากเรา ตอนที่พวกชาวเลวีอื่นๆและชาวอิสราเอลหลงไป จากเรา

^{๑๒}ที่ดินส่วนนี้จะเป็นของขวัญพิเศษที่มอบ ให้แก่พวกนักบวชนี้ ส่วนนี้เป็นส่วนหนึ่งของ เขตศักดิ์สิทธิ์ เป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่อยู่ ถัดจากเขตของชาวเลวีขึ้นไป

^{๑๓}ติดกับเขตแดนของนักบวชนั้น ชาวเลวี จะได้รับส่วนแบ่ง ขนาดยาวสอง หมื่นห้า พันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอก

รวมขนาดทั้งหมดของเขตแดนนั้นยาว สองหมื่นห้าพันศอก กว้างสองหมื่นศอก

^{๑๔}พวก เขาต้องไม่ ขายหรือเอามันไปแลก เปลี่ยนไม่ว่าจะเป็นส่วน ไต่ก็ตาม มันเป็นที่ดินส่วนที่ดีที่สุดและต้องไม่ตกไปอยู่ในมือ ของคนกลุ่มอื่น เพราะมันเป็นส่วนศักดิ์สิทธิ์ ของพระยาร์เวห์

ส่วนที่เป็นที่ดินของเมือง

^{๑๕}พื้นที่ส่วนที่เหลือที่กว้างห้าพันศอก ยาว สอง หมื่นห้า พันศอกนั้น จะไว้สำหรับใช้ ประโยชน์ทั่วไปของชุมชน คือใช้เป็นที่พัก อยู่อาศัย และใช้เป็นที่อยู่อาศัยสัตว์ ตัวเมือง จะตั้งอยู่ตรงกลางของส่วนนี้ ^{๑๖}เมือง นี้จะเป็นสี่เหลี่ยมด้านเท่า คือทั้งทิศเหนือใต้ ออก ตก มีความยาวสี่พันห้าร้อยศอกเท่ากันหมด

^{๑๗}ทุ่ง หญ้าเลี้ยง สัตว์จะยื่นออกไปจาก เมืองสอง ร้อยห้า ลิบศอกทั้งทิศเหนือใต้ ออก ตก

^{๑๘}ส่วนพื้นที่ที่ เหลือทางด้านตะวันออก และตะวันออก ตกของเมือง ที่ติดกับเขตแดน ของส่วนศักดิ์สิทธิ์ มีขนาดยื่นออกไปหนึ่ง หมื่นศอกทั้งสองด้าน

พื้นที่ส่วน นี้จะใช้สำหรับปลูกพืช ผลเพื่อ เป็นอาหารให้กับพวกคนงานในเมือง

^{๑๙}พวกคน งานที่อยู่ในเมือง จะมาเพาะ ปลูกในพื้นที่นี้ พวก เขาจะมาจากเผ่าทั้ง หลายของอิสราเอล

^{๒๐}ดัง นั้นจุดศูนย์กลางของเขตศักดิ์สิทธิ์นี้ จะเป็นสี่เหลี่ยมด้านเท่าขนาดใหญ่ สอง หมื่นห้า พันศอก เจ้าจะต้องแยกส่วน นี้ออกมาให้กับ เรา และให้เป็นที่ตั้งของเมืองด้วย

^{๒๑}ส่วนที่ เหลือทางทิศตะวันออกและทิศ ตะวัน ตก ที่ถัดจากส่วนศักดิ์สิทธิ์และที่ดิน ของเมืองออกไปนั้นจะตกเป็นของผู้นำของ อิสราเอล มันจะยื่นออกไปสอง หมื่นห้า พันศอกทั้งสองด้าน พื้นที่ทั้งสองแห่งนี้ที่ขนาน กับเขตแดนของเผ่าอื่น จะตกเป็นของผู้นำ อิสราเอล และจะมีส่วนศักดิ์สิทธิ์กับวิหาร ศักดิ์สิทธิ์อยู่ตรงกลางระหว่างสองแปลง นี้

^{๒๒}ดัง นั้นที่ดินของชาวเลวีและที่ดินของ เมืองจะชนกลางระหว่างที่สอง แปลงของ ผู้นำอิสราเอล ที่ดินของผู้นำอิสราเอลจะตั้ง อยู่ระหว่างเขตแดนของเผ่ายู ดาห์และเผ่า เบนยามิน

^{๒๓}ส่วนชนเผ่าที่เหลือมีเขตแดนดังนี้คือ ชนเผ่าเบนยามินจะได้รับส่วนถัดลงมา ทอด ยาวจากด้านตะวันออกไปถึงด้าน ตะวันตก

^{๒๔}ชนเผ่าสิเมโอนจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่า เบน ยา มินลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศ ตะวัน ตก

^{๒๕}ชนเผ่าอิสสาคาร์จะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่าสิเม โอน ลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศ ตะวัน ตก

* ๔๘:๙ สองหมื่นศอก คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณฉบับหนึ่ง, และมันตรงกับสิ่งที่ฉบับ แปลกรีกเขียนในบทที่ ๔๕ ข้อ ๑ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า หนึ่งหมื่นศอก

๒๖ คนเผ่าเศบูลุนจะได้รับส่วนหนึ่ง
คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่า อิศ สา
คาร์ลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

๒๗ คนเผ่ากาตจะได้รับส่วนหนึ่ง
คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่า เศบูลุน
ลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

๒๘ พรหมแดนทางใต้ของชนเผ่า กาตจะทอด
ยาวจากเมืองทา มาร์ไปจนถึงพวกตานาแห่ง
เมรีบาห์ คา เดซ แล้วเลาะไปตามลำธารแห่ง
ของอียิปต์ไปจบที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

๒๙ นี่คือนิคมที่ดินที่เจ้าต้องจัด แบ่งเพื่อให้เป็น
มรดกแก่ชนเผ่าต่างๆของอิสราเอล และนั่น
คือสัดส่วนที่พวกเขาจะได้รับ”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พวกประตุมืองของเยรูซาเล็ม

๓๐ ต่อ ไป นี่จะเป็นพวกประตุมือง
เยรูซาเล็ม

เริ่ม ต้นจากทิศเหนือซึ่งยาวสี่ พันห้า ร้อย
ศอก

๓๑ ประตูสามประตูทางทิศเหนือ ตั้งชื่อตาม
เผ่าของรูเบน ยูดาห์และเลวี

๓๒ ทางทิศตะวันออกซึ่งยาวสี่ พันห้า ร้อย
ศอก จะมีสามประตูที่ตั้งชื่อตามเผ่าของโย
เซฟ เบนยามินและดาน

๓๓ ทางทิศใต้ซึ่งยาวสี่ พันห้า ร้อยศอก จะมี
สามประตูที่ตั้งชื่อตามเผ่าของสิเมโอน อิสสา
คาร์และเศบูลุน

๓๔ ทางทิศตะวันตก ตกซึ่งยาวสี่ พันห้า ร้อย
ศอก จะมีสามประตูที่ตั้งชื่อตามเผ่ากาต อา
เซอร์และนัฟทาลี

๓๕ รวมระยะ ทางโดยรอบของกำแพงเมือง
จะมีความยาวหนึ่ง ห้าหมื่นแปด พันศอก และ
นับตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป เมืองนี้จะมีชื่อว่า
“พระยาห์เวห์อยู่ที่นั่น” *

* ๔๘:๓๕ พระยาห์เวห์อยู่ที่นั่น ในภาษาฮีบรูชื่อนี้ออกเสียงเหมือนกับ “เยรูซาเล็ม”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ดาเนี่ยล คำนำ

หนังสือดาเนี่ยลเขียนขึ้นมาเพื่อให้คนของพระเจ้ามีความหวังและเกิดกำลังใจ ดาเนี่ยลและเพื่อนๆของเขาเป็นวีรบุรุษและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับคนยิว พวกเขาเฉลียวฉลาดและสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ ในขณะที่ทำหน้าที่รับใช้กษัตริย์ของต่างชาติและถูกข่มเหงรังแกสารพัด

เรื่องเล่าในหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงที่ดาเนี่ยลเป็นหนุ่มจนกระทั่งแก่ (ในปี ๖๐๖-๕๓๖ ก่อน ค.ศ.)

บทที่ ๑-๖ เป็นเรื่องเล่าหกเรื่องเกี่ยวกับดาเนี่ยลและพวกเพื่อนๆของเขา พวกเขาเป็นเด็กหนุ่มชาวยิวที่ถูกกวาดต้อนมาจากยูดาห์ มาเป็นเชลยที่บาบิโลน และต่อมาพวกเขาก็ได้ขึ้นเป็นข้าราชการชั้นสูงของบาบิโลน พวกเขาถูกทดสอบความเชื่อหลายครั้ง แต่พวกเขาก็ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งปวง

บทที่ ๗-๑๒ เป็นเรื่องนิมิตสี่อย่างที่ดาเนี่ยลเห็น และทูตสวรรค์อธิบายนิมิตต่างๆให้ดาเนี่ยลเข้าใจ

หนังสือดาเนี่ยลบทที่ ๒:๔-๗:๒๘ เขียนเป็นภาษาอารเมค ส่วนที่เหลือเขียนเป็นภาษาฮีบรู

ดาเนี่ยลถูกพาไปที่บาบิโลน

๑ ในปีที่สาม ที่เยโฮยาคิมขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ได้ยกทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้ ๒ พระยาห์เวห์ได้มอบเยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในกำมือของกษัตริย์บาบิโลน พร้อมกับสิ่งของเครื่องใช้ส่วนหนึ่งจากวิหารของพระเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์นำของเหล่านี้ นันกลับไปไว้ที่วิหารของเทพเจ้าของพระองค์ที่บาบิโลน พระองค์

วางสิ่งของเครื่องใช้เหล่านี้ไว้ในคลังของเทพเจ้าเหล่านั้น

๓ จากกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ส่งให้อัชเปนีส ที่เป็นหัวหน้าข้าราชการ ให้ไปคัดเลือกเด็กหนุ่มๆที่เป็นเชลยชาวอิสราเอล จากเชื้อพระวงศ์ จากพวกคนชั้นสูง ๔ เด็กพวกนี้จะต้องมีร่างกายที่สมบูรณ์ประกอบทุกอย่าง ต้องมีหน้าตาหล่อเหลา สามารถเรียนรู้อะไรก็ได้ มีความรู้รอบตัว และหัวไว สามารถยินยอม ใช้กษัตริย์ในวังได้ อัชเปนีสจะต้องสอนให้พวกเขาภาษาและวรรณคดีของชาวบาบิโลน

๕ กษัตริย์ตัดสินใจว่าจะให้เด็กหนุ่มพวกนี้ได้รับส่วนแบ่งอาหารอย่างดีและเหล้าองุ่นทุกวัน เหมือนกับอาหารและเหล้าองุ่นที่กษัตริย์กินและดื่ม อัชเปนีสจะต้องอบรมดูแลเด็ก ๆ พวกนี้เป็นเวลาสามปี เมื่อครบกำหนดแล้วก็ให้นำพวกเขามารับราชการอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ ๖ ในท่ามกลางเด็กหนุ่มๆเหล่านี้ มีดาเนี่ยล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ สี่คนนี้มาจากเผ่ายูดาห์

๗ อัชเปนีสตั้งชื่อใหม่ให้กับเด็กหนุ่มๆพวกนี้เป็นภาษาบาบิโลน ดาเนี่ยลมีชื่อใหม่ว่าเบลเทซซซาร์ ฮานันยาห์ มีชื่อใหม่ว่าชดริค มิซาเอลมีชื่อใหม่ว่าเมซาค และอาซาริยาห์ มีชื่อใหม่ว่าเอเบดเนโอก

๘ ดาเนี่ยลตั้งใจตั้งแต่แรกแล้วว่า เขาจะไม่กินอาหารอย่างดีและเหล้าองุ่นอย่างเดียวกับที่กษัตริย์กินและดื่ม เพื่อดาเนี่ยลจะได้ไม่แปรเป็นอนเป็นมลทินไป ดังนั้นเขาจึงขออนุญาตอัชเปนีส หัวหน้าข้าราชการ ที่จะทำอย่างนั้น เพื่อรักษาตัวเองไม่ให้แปรเป็นมลทินไป

๙ พระเจ้าทำให้หัวหน้าข้าราชการมีความเมตตาปราณีต่อดาเนี่ยล ๑๐ หัวหน้าข้าราชการพูดกับดาเนี่ยลว่า “ข้ากษัตริย์ที่เป็นเจ้า นายของข้า พระองค์จัดสรรปันส่วนอาหารและเครื่องดื่มมาให้เจ้า พระองค์อาจจะถามว่า ทำไมเจ้าถึงดูซูบผอมนัก เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กหนุ่มๆรุ่นเดียวกันแล้ว ที่นี้เจ้าก็จะทำให้ข้าถูกกษัตริย์ลงโทษ”

๑๑ หัวหน้าข้าราชการได้แต่งตั้งคนหนึ่งมาควบคุมดูแล ดาเนี่ยล ฮานันยาห์ มิซา

* ๑:๑ ในปีที่สาม ... ยูดาห์ ประมาณปี ๖๐๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

* ๑:๑ บาบิโลน ปัจจุบันนี้ บาบิโลนอยู่บริเวณทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศอิรัก

เอล และ อาซาริยาห์ ดาเนียลจึงไปพูดกับผู้ควบคุมคนนั้นว่า ^{๑๒}“ขอให้ทดลองพวกเรารับใช้ของท่านดูก่อนสักสิบวัน ในช่วงนี้ให้พวกเรากินแต่ผักกับน้ำ” ^{๑๓}แล้วท่านถึงค่อยเอาพวกเราไปเปรียบเทียบกับเด็กพวกหนุ่มที่กินอาหารอย่าง ดีจากกษัตริย์ หลังจาก นั้นท่านจะทำอะไรกับพวก เราผู้รับ ใช้ของ ท่านแล้วแต่ท่านจะเห็นสมควร”

^{๑๔}ผู้ควบคุม ดูแลก็ยอมรับข้อ เสนอของดาเนียล จึงได้ทดลองพวกเขาสิบวัน ^{๑๕}เมื่อครบสิบ วันแล้ว ปรากฏว่าดา เนีย ลและเพื่อน ๆ กลับดูดีกว่า และสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงกว่าเด็กพวก นั้นที่กินอาหารอย่าง ดีของกษัตริย์เสียอีก ^{๑๖}ตั้ง นั้นผู้ ควบคุม ดูแล จึงเอาอาหารอย่าง ดีและเหล้า องุ่นที่ดา เนีย ล และเพื่อน ๆ ควรจะ กินไป เสีย และให้ผักกับพวกเขาแทน

^{๑๗}พระเจ้าประทานความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีทุก ประเภทและการศึกษาทุกวิชาให้กับเด็กสี่คนนี้ ดาเนียลยังสามารถตีความ หมายของนิมิต ต่างๆและทำนาย ฝัน ได้ด้วย

^{๑๘}เมื่อถึงเวลาที่กษัตริย์กำหนดให้พาตัวพวกเด็ก หนุ่มๆทุก คนเข้า ฝ้า หัวหน้าข้าราชการก็นำพวกเขามาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์เนบูคัด เนสซาร์ ^{๑๙}กษัตริย์พูด คุยกับเด็กๆทุกคน และเห็นว่าไม่มีเด็กคนไหนสามารถเทียบ กับ ดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ได้เลย กษัตริย์จึงแต่งตั้งให้พวกเขามารับ ราชการอยู่ต่อ หน้ากษัตริย์ ^{๒๐}เมื่อไหร่ก็ตามที่กษัตริย์ขอคำแนะนำ ที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะ ต้องมีความรู้ความ เข้าใจเป็นพิเศษ พระองค์ก็พบว่าคำ แนะนำของเด็ก หนุ่มทั้งสี่นี้ ก็ ดี กว่าคำแนะนำของพวก หมอดู และพวกเขาสะเดาะเคราะห์ในราชอาณาจักรของพระองค์ถึงสิบเท่า ^{๒๑}ดาเนียลรับ ราชการอยู่ในวัง นั้นเรื่อย มาจนถึงปี แรกที่ไซ รัสขึ้นเป็นกษัตริย์ *

ความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

๒ ^๑ในปีที่ สองที่กษัตริย์เนบูคัด เนสซาร์ขึ้นครอง ราชย์ พระองค์ฝันและความ ฝัน นั้นทำให้พระองค์ไม่สบายใจจนนอนไม่หลับ ^๒ตั้ง นั้นกษัตริย์จึงสั่งให้คนไปตามพวก หมอดู พวกเขาสะเดาะเคราะห์ พวกเขาทำเวทมนตร์คาถา และพวกคาสติม ^๓ให้มาบอก ว่าพระองค์ฝันเรื่องอะไร พวกเขาจึงมายืนกันอยู่ต่อหน้ากษัตริย์

^๔แล้วกษัตริย์ก็บอกกับพวกเขาว่า “เราได้ฝัน ไป และเราก็มึนงงเพราะเราอยากเข้าใจในสิ่งที่เราฝันนั้น”

^๕พวกคาสติมก็พูดกับกษัตริย์เป็นภาษาอารเมคว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้พระองค์มีอายุยืนยาว ขอพระองค์ได้โปรดเล่าความฝันของพระองค์ให้พวกเราฟังด้วยเถิด พวกเราจะได้ทำนายฝันให้กับพระองค์”

^๖กษัตริย์จึงตอบพวกคาสติมไปว่า “เราจะไม่บอกเจ้าหรอก เพราะเราได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า เจ้านั้นแหละจะต้องเป็นคนบอกเราว่าเราฝันอะไรและทำนายฝันนั้นให้กับเราด้วย ไม่อย่างนั้น เราจะขับเจ้าออกเป็นชินู และยกบ้านของเจ้าให้เป็นสวมสาธารณะ

^๗แต่ถ้าเจ้าบอกได้ว่าเราฝันอะไร และมันหมายถึงอะไร เราก็จะตบรางวัลให้อย่างงามพร้อมกับข้อ เสียเกียรติยศให้กับเจ้า วายังไง บอกมาสิว่าเราฝันว่าอะไร และมันหมายถึงอะไร”

^๘พวกคาสติมตอบกษัตริย์ไปว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยบอกเราทาสรับ ใช้ของพระองค์ด้วยเถิดว่า พระองค์ฝันอะไร พวกเราจะได้ทำนายความฝันนั้นให้กับพระองค์”

^๙กษัตริย์ตอบว่า “เรารู้นะว่าที่แท้เจ้าก็พยายามหาเรื่องถ่วง เวลา เพราะเจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าเราได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ^{๑๐}ถ้าเจ้าไม่บอกความ ฝัน นี้กับเรา พวกเจ้าก็จะต้องถูกลงโทษเหมือน กันหมดทุกคน เจ้าคบคิดกันพูด ปลดกับเรา หัวงจะหาเรื่องถ่วง เวลา เวลาที่ยังผ่านไป เพราะฉะนั้น บอกมาเถิด

* ๑:๒๑ ปีแรกที่ไซรัสขึ้นเป็นกษัตริย์ ประมาณปี ๕๓๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๒:๒ พวกคาสติม เป็นเผ่าหนึ่งที่มีความสำคัญในบาบิโลน ชื่อนี้หมายถึง “คนที่มีมาจากบาบิโลน” กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ก็มาจากเผ่านี้ พวกคาสติมเป็นพวกที่มีการศึกษาดี และพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถทำเวทมนตร์ได้ และสามารถอ่านดวงดาวและทำนายอนาคตได้

นี่ว่าเราฝันอะไร เราจะได้นั้นใจว่าพวกเจ้าจะทำนายฝันเราได้อย่างถูกต้อง”

๑๐ พวก คาสติมก็ตอบกษัตริย์ไปว่า “สิ่งที่พระองค์บอกให้ทำนี้ ไม่มีใครหน้าไหนในโลกนี้ทำได้ หุรอก และไม่มีกษัตริย์องค์ไหน ไม่ ว่าจะยิ่งใหญ่หรือมีฤทธิ์อำนาจแค่ไหน เคยถามคำถามแบบ นี้กับพวก หมอดูพวกทำสะเดาะเคราะห์ แล้วก็พวกคาสติมมาก่อน ๑๑ สิ่งที่พระองค์ถาม นั้นมันยากเกินไป ไม่มีใครตอบพระองค์ได้ หุรอก นอกจากพวกเทพเจ้า ซึ่งแน่นอนพวกเทพเจ้าเหล่านั้นก็ไม่ได้อาศัยอยู่กับมนุษย์ด้วยสิ”

๑๒ กษัตริย์ก็โกรธ จัดและเตีอดตาลที่ได้ยินอย่างนั้น จึงออกคำสั่งให้ฆ่าพวก ผู้รู้ทั้งหมดในบาบิโลน ๑๓ คำสั่งนี้ก็ถูกส่งออกไป เหล่าผู้รู้ของบาบิโลนก็กำลังจะถูกฆ่าไปที่ละคน แม้แต่ดา เนีย ลและเพื่อนๆของเขา พวกทหารก็ตามหาเพื่อจะฆ่าทิ้ง

๑๔-๑๕ อารี โอคเป็นหัวหน้าเพชรฆาตที่ กษัตริย์ได้แต่งตั้งให้มาฆ่าเหล่า ผู้รู้ของบาบิโลน

ดาเนียลพูดกับอารี โอคผู้รับ ใช้ของกษัตริย์อย่างชาญฉลาดและระมัดระวังว่า

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น กษัตริย์ถึงได้ออกคำสั่งที่เร่งด่วนอย่างนี้ออกมา”

อารี โอคจึงอธิบายให้ดา เนีย ลฟัง ๑๖ ดาเนียลจึงไปขอ ให้กษัตริย์เลื่อนเวลาไปอีก หน้อย เพื่อดาเนียลจะได้ทำนายฝันนั้นให้กับกษัตริย์

๑๗ จาก นั้นดา เนีย ลก็กลับมาบ้านและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฮานันยาร์ มิซาเอล และอาซารียาร์ เพื่อนของเขาฟัง ๑๘ แล้วพวกเขา ก็อธิษฐานขอความ เมตตาจากพระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์ ให้เปิด เผยความ ลับ นี้กับพวกเขา เพื่อดาเนียลและเพื่อนๆจะได้ไม่ถูกฆ่าพร้อมกับผู้รู้คนอื่นในบาบิโลน

๑๙ ในคืนนั้นเอง พระเจ้าก็เข้าฝันดาเนียล เปิดเผยความ ลับนั้นให้กับดาเนียล รู้ ดังนั้นดา เนีย ลจึงสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์

๒๐ ดาเนียลพูดว่า “ขอ ให้ชื่อของพระเจ้าเป็นที่สรรเสริญตลอดไป

เพราะพระองค์เป็นเจ้าของสติ ปัญญาและฤทธิ์อำนาจ

๒๑ พระองค์เปลี่ยนแปลงเวลาและฤดูกาล

พระองค์ปลดกษัตริย์ทั้ง หลายแล้วแต่งตั้ง กษัตริย์ทั้งหลาย

พระองค์ให้สติปัญญากับคนฉลาด และให้ความ เฉลียวฉลาดกับคนที่เฉลียวฉลาด

๒๒ พระองค์เปิดเผยความ ลับที่ซ่อนอยู่ในที่ที่ ลึกที่สุด

พระองค์รู้จักรู้อสิ่งที่อยู่ในความมืด ความสว่างอาศัยอยู่กับพระองค์

๒๓ พระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณและสรรเสริญพระองค์ ก็เพราะพระองค์ได้ให้ความ เฉลียวฉลาดและฤทธิ์อำนาจกับข้าพเจ้า

และเพราะพระองค์เปิด เผยเรื่องที่พวก เรากลาม

พระองค์ได้บอกเรื่องของกษัตริย์กับข้าพเจ้า”

ดาเนียลทำนายฝัน

๒๔ แล้วดา เนีย ลจึงขึ้นไปหาอารี โอคในวัง อารี โอคคือคนที่กษัตริย์ได้สั่งให้ไปฆ่าเหล่าผู้รู้ในบาบิโลน ดาเนียลบอกกับเขาว่า “อย่าได้ฆ่าผู้รู้ของบาบิโลน พวกผมไปหากษัตริย์ แล้วผมจะทำนายฝันนั้นให้พระองค์ฟัง”

๒๕ ดั่ง นั้นอารี โอคจึงรีบนำดา เนีย ลไปหากษัตริย์ แล้วอารี โอคก็บอกกับกษัตริย์ว่า “ข้าพเจ้าได้พบชายคน หนึ่งในหมู่เชลยของชาว ยู ดาห์ที่สามารถทำนายฝันของพระองค์ได้”

๒๖ กษัตริย์ถามดา เนีย ล (ที่มีชื่อในภาษาของชาวบาบิโลนว่าเบลเชซซาร์) ว่า

“เจ้าสามารถบอกสิ่งที่ข้า ฝัน และทำนายมันได้จริงๆหรือ”

๒๗ ดา เนีย ลตอบพระองค์ว่า “พวก ผู้รู้พวกทำสะเดาะเคราะห์ พวกหมอดู และพวกโหร ไม่สามารถเปิด เผยความ ลับ นี้ให้กับพระองค์ได้ หุรอก ๒๘ มีแต่พระเจ้าบนฟ้า สวรรค์ที่สามารถเปิด เผยเรื่องลับๆได้ และพระเจ้าก็ได้เปิด เผยให้ กับพระองค์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า

และนี่คือความฝันของพระองค์ เป็นนิมิตที่อยู่ในสมอองของพระองค์ตอนที่พระองค์หลับ อยู่บนเตียง ๒๙ สำหรับพระองค์ที่เป็นกษัตริย์ ความคิดที่แล่นเข้ามาหาพระองค์ ในขณะที่พระองค์หลับอยู่บน เตียง กำลังชี้ให้เห็นถึง

สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พระเจ้าผู้เปิดเผยความลับพวกนี้ กำลังแจ้งให้พระองค์รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น ^{๓๐} ส่วนตัวข้าพเจ้านั้นที่พระเจ้าเปิดเผยความลับนี้ให้กับข้าพเจ้ารู้ ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าฉลาดกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งปวง แต่เพื่อให้พระองค์ได้รับความหมายของมัน และจะได้เข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์กำลังคิดอยู่

^{๓๑} ข้าแต่กษัตริย์ ในขณะที่พระองค์กำลังฝัน อยู่ในทันใดนั้น พระองค์ก็เห็นรูปปั้นขนาดใหญ่ปรากฏขึ้น มันเป็นรูปปั้นที่ใหญ่โตมหึมา ยืนอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระองค์ ส่องแสงสว่าง จำเป็นพิเศษ และมีรูปร่างน่ากลัว ^{๓๒} ส่วนหัวของรูปปั้นนี้เป็นทองคำบริสุทธิ์ ส่วนไหล่และแขนของมันเป็นเงิน ส่วนท้องและต้นขาของมันเป็นทองแดง ^{๓๓} ส่วนน่องของมันเป็นเหล็ก ส่วนเท้าของมันเป็นเหล็ก ส่วนหนึ่งและดินเหนียวส่วนหนึ่ง ^{๓๔} ขณะที่พระองค์กำลังจ้องมองอยู่นั้นเอง มีผู้หนึ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ตัดหินใหญ่ก้อนหนึ่งแล้วมันตกลงมากระแทกถูกเท้าที่ทำได้ด้วยเหล็ก ส่วนหนึ่งกับดินเหนียวส่วนหนึ่ง แล้วทำให้เท้านั้นแตกกระจาย ^{๓๕} ทั้งดินเหนียวเหล็กทองแดง เงิน และทองคำ ปั้นปีเป็นผุยผง แล้วลมก็พัดผุยผงกระจายไปจนหมด เหมือนกับเกลบตามลานในช่วงเก็บเกี่ยวในฤดูร้อน จนไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า รูปปั้นนั้นเคยอยู่ที่ตรงไหนมาก่อน แล้วหินที่กระแทกรูปปั้นนั้นก็ได้กลายเป็นภูเขาขนาดใหญ่จนมิดโลกนี้ ^{๓๖} นั่นคือความฝันของพระองค์ คราวนี้พวกเราจะทำนายฝันให้กับพระองค์ ^{๓๗} ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ให้ความเป็นกษัตริย์ อำนาจ ฤทธิเดช คักคิตีร์ ให้กับพระองค์ ^{๓๘} พระเจ้าได้มอบสิ่งเหล่านี้ ให้อยู่ในมือของพระองค์คือมนุษย์ในที่ทุกหนแห่ง สัตว์ในป่า และนกบนท้องฟ้า พระเจ้าให้พระองค์ครอบครองเหนือสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็คือหัวทองคำของรูปปั้นนั้น

^{๓๙} แต่หลัง จากสมัยของพระองค์ จะมีอาณาจักรหนึ่งเกิดขึ้นมา ซึ่งไม่ยิ่งใหญ่เท่าอาณาจักรของพระองค์ ก็คือเงิน ที่เทียบกับทองคำไม่ได้

แล้วหลังจากนั้นก็จะมีอาณาจักรที่สาม ซึ่งก็คือทองแดง ที่จะขึ้นมาปกครองโลกทั้งโลก ^{๔๐} อาณาจักรที่สี่จะแข็งแกร่งเหมือนเหล็ก อาณาจักรที่สี่นี้จะบดขยี้อาณาจักรอื่นๆเหล่านั้นเหมือนกับที่เหล็กบดขยี้ทุกสิ่งทุกอย่างจนละเอียดเป็นชิ้นๆ

^{๔๑} แต่ก็อย่างที่พระองค์เห็นนั่นแหละ ว่าเท้าและนิ้วเท้าของรูปปั้นนั้นมีส่วนหนึ่งเป็นดินเหนียว และอีกส่วนหนึ่งเป็นเหล็ก ดังนั้นอาณาจักรที่สี่นี้ก็จะถูกแบ่งออก มันจะมีความแข็งแกร่งเหมือนเหล็กอยู่บ้าง เหมือนกับที่พระองค์เห็นว่ามันมีทั้งเหล็กผสมกับดินเหนียว นั่นแหละ ^{๔๒} ดังนั้นอาณาจักรนี้ก็จะมีส่วนหนึ่งที่แข็งแกร่งและส่วนหนึ่งที่อ่อนแอ เหมือนกับที่เท้าและนิ้วเท้าส่วนหนึ่งเป็นเหล็ก และอีกส่วนหนึ่งเป็นดินเหนียว ^{๔๓} อย่างที่พระองค์เห็นแล้วว่ามันมีเหล็กผสมกับดินเหนียว ดังนั้น ถึงแม้พวกเขาจะมีการแต่งงานกันไปมาระหว่างราชวงศ์ต่างๆ แต่ก็จะไม่สามารถรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เหมือนกับที่เหล็กไม่สามารถผสมเป็นเนื้อเดียวกับดินเหนียวได้

^{๔๔} และในยุคของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ก็จะสร้างอาณาจักรนี้ ฐัน ดรี ที่ไม่มีวันถูกทำลายขึ้นมา อาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปเป็นของชนชาติอื่น แต่อาณาจักรนั้นจะบดขยี้และทำลายล้างอาณาจักรอื่นจนสิ้นซากไป แล้วอาณาจักรนั้นก็ที่ยั่งยืนตลอดไปเป็นนิตย์

^{๔๕} นี่คือความหมายของหินใหญ่ที่พระองค์เห็น ที่มีผู้หนึ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ได้ตัดมันจากภูเขา และมันได้มากระแทกและบดขยี้ รูปปั้นนั้น ที่ทำจากเหล็ก ทองแดง ดินเหนียว เงิน และทองคำ จนแหลกละเอียดไป พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ กำลังแจ้งให้กษัตริย์รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในอนาคตดู นี่ก็คือสิ่งที่พระองค์ฝันเห็น และคำทำนายนี้ก็เชื่อถือได้”

^{๔๖} จาก นั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ก้มหน้ากราบลงถึงพื้น เพื่อแสดงความเคารพนับถือดาเนียล แล้วกษัตริย์ก็สั่งให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาให้กับดาเนียล

ลู^{๔๗} พระองค์พูดกับดาเนียลว่า “แน่นอนที่สุด พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าใดๆ เป็นเจ้านายของกษัตริย์ทุกองค์ และเป็นผู้เปิด เผยความหมายของสิ่งลึกลับต่างๆ พระองค์ทำให้เจ้าสามารถเปิดเผยความลับนี้ได้”

๔๘ แล้วกษัตริย์ก็ให้ตำแหน่งสูงกับดาเนียลพร้อมกับมอบของขวัญที่ดีเลิศมากมายให้ดาเนียล และกษัตริย์ก็แต่งตั้งให้ดาเนียลครอบครองมณฑลบาบิโลนทั้งหมด และตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าที่ปรึกษาของกษัตริย์ในบาบิโลน ๔๙ ดาเนียลได้ขอให้กษัตริย์แต่งตั้งซัดรัค เมซาค และเอเบตเนโก ให้เป็นผู้บริหารมณฑลบาบิโลน ส่วนดาเนียลก็รับใช้ใกล้ชิดชิดกับกษัตริย์ในราชสำนัก

รูปปั้นทองคำและเตาไฟ

๑ ต่อมากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ให้คน ๓ สวรรูปปั้นทองคำขึ้นมา สูงหกสิบศอก และยาวหกศอก พระองค์ตั้งมันไว้ในที่ราบดูราในมณฑลบาบิโลน ๒ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มีคำสั่งออกไปว่าให้พวกผู้นำภาค พวกผู้นำจังหวัด พวกผู้นำอำเภอ พวกที่ปรึกษา พวกผู้ดูแลด้านการเงิน พวกผู้พิพากษา พวกตำรวจชั้นผู้ใหญ่ รวมทั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่ตามมณฑลต่างๆ จะ ต้องมาชุมนุมกันในงานเฉลิมฉลองรูปปั้น ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น

๓ ตั้งนั้น พวกผู้นำภาค พวกผู้นำจังหวัด พวกผู้นำอำเภอ พวกที่ปรึกษา พวกผู้ดูแลด้านการเงิน พวกผู้พิพากษา พวกตำรวจชั้นผู้ใหญ่ รวมทั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่ตามมณฑลต่างๆ ก็ได้มาชุมนุมในงานเฉลิมฉลองรูปปั้นที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น พวกเขายืนชุมนุมกันอยู่ต่อหน้ารูปปั้นที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้นนั้น ๔ แล้วโฆษกก็ตะโกนเสียงดังว่า

“คนทุกเชื้อชาติทุกภาษา ๕ เมื่อไรก็ตามที่ท่านได้ยินเสียงของแตร เขา สัตว์ ปี พิณ เขา คู้ พิณ สี สาย พิณใหญ่ ปี ดุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา ท่านจะต้องก้มกราบนมัสการรูปปั้นทองคำที่กษัตริย์เนบู

คัดเนสซาร์ตั้งขึ้นมา ๖ ใครที่ไม่ยอมก้มกราบก็จะถูกจับโยนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรงทันที”

๗ ดังนั้น เมื่อคนได้ยินเสียงแตรเขา สัตว์ ปี พิณ เขา คู้ พิณ สี สาย พิณใหญ่ ปี ดุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา ทุกคนไม่ว่าจะมาจากชนชาติไหนหรือพูดภาษาใด ต่างก็พากันก้มกราบนมัสการต่อรูปเคารพทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น

๘ ทันทีที่มีเรื่อง นี้เกิด ขึ้น พวกคา สติมก็ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ และไปฟ้องเรื่องของคนยูดาห์บางคน ๙ พวก นั้นฟ้องกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้พระองค์มีชีวิตยืนยาว ๑๐ ข้า แต่กษัตริย์ พระองค์ได้ออกกฎว่าเมื่อไรก็ตามที่ท่านได้ยินเสียงของแตร เขา สัตว์ ปี พิณ เขา คู้ พิณ สี สาย พิณใหญ่ ปี ดุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา ทุกคนจะต้องก้มกราบนมัสการต่อหน้ารูปปั้นทองคำ ๑๑ และใครก็ตามที่ไม่ยอมทำตามนั้น ก็จะถูกโยนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรง ๑๒ เรื่องมีอยู่ว่า มีคนพวกหนึ่ง ก็คือพวกยิวที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารมณฑลบาบิโลน ชื่อซัดรัค เมซาค และเอเบตเนโก สามคน นี้ไม่สนใจคำสั่งของพระองค์ พวกมันไม่ยอมนมัสการเทพเจ้าของพระองค์ พวกมันไม่ยอมก้มกราบรูปปั้นทองคำที่พระองค์ตั้งขึ้น”

๑๓ เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธจัด สั่งให้คนไปเอาตัวซัดรัค เมซาค และเอเบตเนโกมาหาพระองค์ พวกนั้นจึงไปพาทั้งสามคนมาเข้าเฝ้าต่อหน้ากษัตริย์ ๑๔ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถามว่า “ซัดรัค เมซาค และเอเบตเนโก จริงหรือเปล่าที่เจ้าไม่ยอมนมัสการเทพเจ้าของเรา และไม่ยอมก้มกราบรูปปั้นทองคำที่เราตั้งขึ้นมา ๑๕ ฟังให้ดีนะ เจ้าจะต้องพร้อมที่จะก้มกราบนมัสการต่อรูปปั้นที่เราสร้าง ขึ้น เมื่อเจ้าได้ยินเสียงแตร เขา สัตว์ ปี พิณ เขา คู้ พิณ สี สาย พิณใหญ่ ปี ดุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมทำละก็ เจ้าจะถูกโยนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรงทันที แล้วเทพเจ้าของเจ้าไหนจะมาช่วยเจ้าให้รอดจากอำนาจของเราได้”

*๒:๔๖ การที่กษัตริย์ก้มกราบดาเนียลก็แสดงว่าพระองค์ถือว่าดาเนียลเป็นผู้ที่พระเจ้าส่งให้มาพูดกับพระองค์ ดังนั้นจึงเท่ากับว่ากษัตริย์แสดงความยินยอมที่จะเชื่อฟังดาเนียลและพระเจ้าของดาเนียลในเรื่องนี้

๑๖ ชัด รัค เมซาค และเอเบตเนโกตอบว่า “พวก เราไม่จำเป็นจะต้องแก้ตัวต่อพระองค์ ในเรื่อง นี้” ๑๗ ข้า แต่กษัตริย์ เพราะพระเจ้า ของเราที่พวก เรารับ ใช้อยู่นี้มีจริง พระเจ้า สามารถช่วยพวก เรา ให้รอดพ้นจากเตาไฟที่ ร้อน แร่ง นั้น และพระเจ้าจะช่วยให้พวก เรา รอดพ้นจากเงื้อมมือของพระองค์ด้วย ๑๘ แต่ ถ้า หากว่าพระเจ้าจะไม่ ช่วยพวก เรา ก็ขอ ให้พระองค์รู้ไว้เถิดว่า เราจะไม่ยอมสวามิภักดิ์ เทพเจ้าของพระองค์ และเราก็จะไม่ยอม ลง กราบรูปปั้นทองคำที่พระองค์ตั้งขึ้น”

๑๙ ถึงตอน นี้ กษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์ก็ ยิง โกรธ จัด หน้าตาของพระองค์ก็บูด เบี้ยว ไปต่อชัด รัค เมซาค และเอเบตเนโก และ พระองค์ก็สั่งให้เพิ่มไฟในเตาให้ร้อน แร่งขึ้น กว่าของ เดิมเป็นเจ็ด เท่า ๒๐ และพระองค์สั่ง ทหารบาง คนที่แข็งแรงมากในกองทัพของ พระองค์ มัดตัวชัด รัค เมซาค และเอเบตเน โก และให้โยนพวก เขาลงไปในเตาไฟที่ กำลังลุกไหม้อยู่

๒๑ ทั้งสาม คนก็ เลยถูกมัด ในขณะที่ ยังมี เสื้อคลุม กางเกง หมวก รวมทั้งเสื้อผ้า อื่นๆสวมใส่อยู่ แล้วพวกทหารก็โยนทั้งสาม คนลงไปในเตาไฟที่ร้อน แร่ง ๒๒ เป็นเพราะ กษัตริย์สั่งอย่างเฉียบขาด ให้คนทำเตาไฟให้ ร้อนกว่าเดิมมาก พวกทหารที่โยนชัด รัค เม ซาค และเอเบตเนโก ลงไปในเตา ก็ถูกเปลว ไฟเผาตาย ๒๓ ชายทั้งสามคน คือชัด รัค เม ซาค และเอเบตเนโก หล่นลงไปในเตาไฟ ใน ขณะที่ถูกมัดอยู่

๒๔ แล้วกษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์ก็สะดุ้งสุด ตัว ลูกพรตพรวดขึ้น มาอย่างรวดเร็ว และ ร้องถามพวกที่ปรึกษาที่อยู่ข้างๆว่า “เรามัด แต่สามคนโยนลงไปในเตาไฟไม่ใช่หรือ”

พวก เขาตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ พุดถูกแล้ว”

๒๕ พระองค์จึงถามว่า “แล้วทำไมเราถึง เห็นสี่ คนเดิน ไปเดิน มาอยู่ในกอง ไฟนั้น ละ แล้วยังไม่ถูก มัดอีกต่าง หาก และไม่เป็น อันตรายอะไรเลย แกมคนที่สี่ก็ดูเหมือนเป็น เทพเจ้าอีกด้วย”

๒๖ แล้วกษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์ก็เข้าไป ไกล่ดูประตูของเตาไฟและพูดว่า

“ชัด รัค เมซาค และเอเบตเนโก ผู้รับ ใช้ ของพระเจ้าสูงสุด ออกมาเถิด”

จากนั้นชัด รัค เมซาค และเอเบตเนโก ก็ ออกมาจากเตาไฟ

๒๗ แล้วพวกผู้นำภาค พวกผู้นำจังหวัด พวกผู้นำอำเภอ และพวกที่ ปรึกษาของ กษัตริย์ ต่างก็เข้ามามุงดู แล้วก็เห็นว่าไฟไม่ ได้ทำอันตรายกับร่างกายของพวก เขาเลย ผมนบน หัวก็ไม่ไหม้ เสื้อผ้าก็ไม่ไหม้ ไม่มี แม้แต่กลิ่นไหม้ติดตัวพวกเขาเสียด้วยซ้ำ

๒๘ แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็พูดว่า “ขอ สรรเสริญพระเจ้าของชัด รัค เมซาค และ เอเบตเนโก พระองค์ได้ส่งทูตสวรรค์ลงมาช่วย ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ที่ไว้ วางใจในพระองค์ พวก เขากลับขาดคำ สั่งของกษัตริย์ ถึงขนาด ยอมเสี่ยง ชีวิตของพวกเขาเอง แทนที่จะ รับ ใช้หรือยอมสวามิภักดิ์เทพเจ้าองค์ ใดนอกเหนือ จากพระเจ้าของพวกเขา ๒๙ บัดนี้ เราขอสั่ง ว่าใครก็ตามไม่ ว่าจะเป็นคนเชื้อชาติใดหรือ ภาษาไหน ที่ว่าร้ายพระเจ้าของชัด รัค เม ซาค และเอเบตเน โก จะต้องถูกทัณฑ์เป็น ชินๆและบ้านของ มันผู้ นั้นจะต้องกลายเป็น ส้วมสาธารณะ เพราะไม่มีเทพเจ้าองค์ไหนที่ สามารถช่วยชีวิตคนของ พระองค์ได้ อย่าง นี้ หรือ” ๓๐ จาก นั้นกษัตริย์ก็เลื่อน ชั้นให้ กับ ชัด รัค เมซาค และเอเบตเนโก ในมณฑลบา บิโลน

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ฝันเรื่องต้นไม้

๓๑ กษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์ส่งข่าวสารถึง ประชาชนทุกคน ทุกเชื้อชาติ และทุก ภาษา ที่อาศัยอยู่ทั่วโลก

ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญ

๓๒ เรามีความ ยินดีที่จะบอกกับ ท่านถึง อิทธิฤทธิ์และความ มหัศจรรย์ที่พระเจ้า สูงสุดได้ทำให้กับเรา

๓๓ อิทธิฤทธิ์ของเทพองค์นี้ยิ่งใหญ่หนัก ความมหัศจรรย์ของพระองค์นั้นทรงพลัง อาณาจักรของพระองค์นั้นเป็นอาณาจักรที่ อยู่ชั่ววันนิรันดร์

พระองค์จะปกครองตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน

๓๔ เมื่อตอนที่เรา กษัตริย์เนบู คัด เนส ชาร์ ใช้ชีวิตอย่างไร กังวลในบ้าน พัก ของ เรา และมีความสุข สุขกับชีวิตใน วัง ของเรานั้น ๓๕ เราฝันร้าย และมันทำให้ เราตกใจกลัวมาก ๓๖ เราจึงมีคำ สั่งให้นำ พวกที่ ปรึกษาของ เราทั้งหมดที่มีอยู่ใน บาบิโลน มาพบเพื่อทำนายฝันนั้น ๓๗ เมื่อ

พวกหมอดู พวกผู้สะเดาะเคราะห์ พวก คาสติม และพวกโหรา มาถึง เราก็เล่า ความฝันให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาที่ไม่ สามารถทำนาย ฝันให้กับเราได้ ๙ และในที่สุด ดาเนียลก็มาพบเรา ดาเนียลมี ชื่อในภาษาของคนบาบิโลนว่าเบลเทซซาร์ ตามชื่อของเทพเจ้าของเร และ วิญญาณของพวกเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ได้ สถิตอยู่ในตัวเขา ดังนั้นเราจึงเล่าความ ฝันให้เขาฟัง ๑๐ เราพูดว่า “เบลเทซซาร์ หัวหน้านหมอดู เรารู้ว่าวิญญาณของพวก เทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ในตัวเจ้า และ ไม่มีความ ลับอะไรที่ยากเกิน ไปสำหรับ เจ้า ช่วยทำนาย ฝันที่เราเห็น นั้นให้กับ เราหน่อย ๑๑ ตอนที่เรากำลังนอนอยู่บน เตียง นั้น เราเริ่มเห็นนิมิตต่างๆในหัว ของเรา ทันใด นั้นก็มีต้นไม้สูง มากต้น หนึ่งอยู่ตรง กลางโลก นี้ ๑๒ ต้นไม้ นี้ได้ โต ขึ้นและแข็งแรง ขึ้น ยอดของมันสูง เสียดฟ้า ขนาดอยู่ไกลถึงสุดขอบ โลกก็ ยังมองเห็นต้นนี้ ๑๓ ใบของมันสวยงาม มาก มีผลดกเต็มต้น เพียงพอที่จะเลี้ยง สิ่งมีชีวิตทั้งหมด สัตว์ป่าหว่ามเงาอยู่ได้ ต้นไม้ นี้ มีนกทำ รังอยู่ตามกิ่ง ก้านของ มัน และสิ่งมีชีวิตทุก ชนิดหาอาหารกิน บนต้นไม้นี้

๑๔ ขณะที่ข้ายังนอนอยู่บนเตียง กำลัง ฝันเห็นสิ่ง ต่างๆเหล่านี้อยู่นั้น ก็มีผู้เฝ้า ระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ ๑๕ องค์หนึ่งลงมาจากฟ้า ๑๖ เขาร้องตะโกนว่า ‘โค่นต้นไม้มัน ชะ พ้นกิ่ง ก้านทิ้งให้หมด ดิ่งใบของมันทิ้ง ด้วย พร้อมกับโยนผลของมันทิ้ง ไปให้ หมด ทำให้สัตว์ป่าที่อยู่ใต้ ต้นและพวก นกที่อยู่บนกิ่งของ มัน จะต้องหิวและ บินกันไป ๑๗ แต่ให้เหลือตอและรากของ มันไว้ในดิน แล้วเอาแผ่นเหล็กและแผ่น ทองแดงมาคาดมันไว้ ทิ้งมันไว้ในที่นั้นใน ท้อง ทุ่งกับ หญ้า มันจะต้องตากน้ำค้าง ที่ตกจากฟ้าจนเปียก ท่ามกลางสิ่ง สรรพ สัตว์ทั้งหลายในท้อง ทุ่งที่มีหญ้าขึ้นอุดม สมบูรณ์ ๑๘ เขาจะกลายเป็นน้ำ แล้วเริ่ม

คิดเหมือนสัตว์ แล้วฤดูกาลก็จะผ่านพ้น เขาไปเจ็ดฤดูกาล

๑๙ คำ ประกาศนี้ก็คือคำ สั่งของพวก ทูตที่เฝ้า ระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ คำ ตัดสิน นี้เป็นไปตามคำ สั่งของเหล่า เทพผู้ ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อแสดงให้เห็นมีชีวิตทั้งหมด รู้ ว่า พระเจ้าสูงสุดคือผู้ ครอบครอง อาณาจักรของมนุษย์ทั้งหมด และ พระองค์จะให้อาณาจักรกับใครก็ได้ที่ พระองค์ต้องการ และพระองค์สามารถ ยกคนที่ต่ำต้อยที่สุด แล้วตั้งเขาให้ ปกครองได้

๒๐ นั้นแหละคือสิ่งที่เรา กษัตริย์เนบู คัดเนสซาร์ ฝันเห็น เอาละ เบลเทซซาร์ เจ้าต้องอธิบายความ ฝันนั้นให้ข้า ฟัง เพราะไม่มีผู้รู้คน ไหนในอาณาจักร สามารถอธิบายมัน ได้ แต่เจ้าต้องทำได้ แน่ เพราะเจ้ามีวิญญาณของเหล่าเทพผู้ ศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว”

๒๑ แล้วดาเนียล (หรือเบล เทซซาร์) ก็ เจียบไปพักหนึ่ง เพราะความเข้าใจที่เขามีต่อ ความฝันนั้น ทำให้เขาไม่สบายใจมาก

กษัตริย์ก็พูดว่า “เบลเทซซาร์อย่าได้วิตก กังวลกับความฝันและคำทำนายนั้นเลย”

เบล เทซซาร์จึงตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้แต่หวัง ว่าความ ฝัน นี้และคำ อธิบายของ มัน จะพูดถึงพวก ศัตรูของ พระองค์

๒๒ ต้นไม้ที่พระองค์เห็น นั้น ต้นที่ใหญ่ โตและแข็งแรง ที่มียอด สูงเสียด ฟ้า จน สามารถมองเห็นจากสุดขอบ โลก ๒๓ ต้นนั้น ที่มีใบดกงาม มีลูก ดกเป็นอาหารสำหรับทุก ชีวิต ต้นที่สัตว์ป่ามาอาศัยร่มเงาอยู่ที่โคนต้น และนกมาทำ รังที่กิ่ง ก้านของมัน ๒๔ ข้าแต่ กษัตริย์ พระองค์คือต้นไม้ต้น นั้น พระองค์ ได้เติบโตและยิ่งใหญ่เกรียง ไกร ความ ยิ่ง ใหญ่ของพระองค์ได้เจริญขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และสิทธิ อำนาจของพระองค์ได้แผ่ ขยายไป ถึงสุดขอบโลก

๒๕ คราว นี้ พูด ถึงทูตเฝ้า ระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่พระองค์เห็นลงมาจากสวรรค์ นั้น ที่พูด ว่า ‘โค่นต้นไม้มัน ชะ แล้วทำลายมันให้

* ๔:๑๓ ผู้เฝ้า ระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึง ทูตสวรรค์ หรือ ทูตสวรรค์ประเภทหนึ่ง เป็น ทูตสวรรค์ที่สังเกตการณ์ แล้วไปรายงานต่อพระเจ้า ทูตนี้คอยเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ตลอดเวลา สืบข่าว

หมด ยกเว้นตอกับราก ที่เจ้าจะต้องเหลือไว้ในดิน เอาแผ่น เหล็กและทองแดงมาคาดมันไว้กลางทุ่ง ที่นั่นมันจะเป็ยกชุ่มไปด้วยน้ำค้างที่ตกจากฟ้า เขาจะอยู่ที่ท่ามกลางสัตว์ป่า จนกว่าจะผ่านไปเจ็ดฤดูกาล'

^{๒๔}ข้า แต่กษัตริย์ ความหมายของมันเป็นคือพระเจ้าสูงสุดได้ตัดสินให้เกิดขึ้น นี่ขึ้นกับพระองค์ ผู้เป็นกษัตริย์ ^{๒๕}พวกเขาจะขับไล่พระองค์ไปจากคนอื่นๆ พระองค์จึงต้องอยู่ท่ามกลางสัตว์ป่า และต้องกินหญ้าเหมือนวัว และเป็ยก โชกไป ด้วยน้ำค้างจากฟ้า ฤดูกาลจะผ่านไปเจ็ดฤดู แล้วพระองค์ถึงจะได้เรียนรู้ว่า พระเจ้าสูงสุด คือผู้ที่ปกครองอยู่เหนืออาณาจักรของมนุษย์ทั้งหมด และพระเจ้าจะเป็นผู้ แต่ง ตั้งใครก็ได้มาปกครองอาณาจักรพวกนั้นตามที่พระองค์ต้องการ

^{๒๖}เมื่อผู้ เฝ้า ระวังที่คักคิลิธิพิพูด ว่า 'ให้เหลือตอกับรากเอา ไว้' นั่นก็แสดงว่าอาณาจักรยัง เป็นของพระองค์ อยู่ แต่ต้องเป็นหลัง จากที่พระองค์ได้เรียน รู้แล้วว่าพระเจ้าในสวรรค์เป็นผู้ ครอบครองทุก สิ่งทุกอย่าง ^{๒๗}ดังนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอยอมรับคำแนะนำของข้าพเจ้าด้วย เกิด คือ ขอให้หักดิบไม่ ทำความ บาปแล้วทำความ ดีแทน ขอให้มีเมตตากับคนจนแทนที่จะทำความ ชั่วร้าย แล้วพระองค์ก็จะมี ชีวิตที่ผาสุกไปอีกยาวนาน"

^{๒๘}แล้วเรื่องทั้งหมดนั้นก็ได้เกิด ขึ้นกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จริงๆ

^{๒๙}สิบ สองเดือนต่อ มา ในขณะที่พระองค์กำลังเดินอยู่บนดาดฟ้าวัง ^{๓๐}พระองค์ก็พูดว่า "ดู นี่ ลี บา บิโลน เมืองอันยิ่งใหญ่ ที่ข้าได้สร้างขึ้นมาด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของข้าเอง ข้าได้สร้างให้เป็นเมืองหลวงสำหรับอาณาจักรของข้า เพื่อนำเกียรติยศมาให้กับตัวข้า"

^{๓๑}พระองค์พูดยังไม่ทันขาดคำ ก็มีเสียงหนึ่งพูดลงมาจากสวรรค์ว่า "นี่คือสิ่งที่เราได้ตัดสินใจเกี่ยวกับเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ตอนนี้อาณาจักรของ เจ้าได้ถูก ยึดไปจากเจ้าแล้ว ^{๓๒}เจ้าจะต้องถูกขับไล่ออกจากผู้คนไปใช้ชีวิตอยู่กับพวกสัตว์ป่า เจ้าจะต้องกินหญ้าเหมือนวัว ฤดูจะผ่านไปเจ็ดฤดู แล้วเจ้าถึงจะได้เรียน รู้ว่าพระเจ้าสูงสุดเป็นผู้ ครอบครองอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์เป็นผู้

แต่ง ตั้งใครก็ตามที่พระองค์ได้เลือก ไว้ให้ไปปกครองอาณาจักรเหล่านั้น"

^{๓๓}ทันทีที่สิ้นเสียง นั้น กษัตริย์เนบู คัดเนสซาร์ก็ถูกขับออก ไปจากท่ามกลางผู้คนและเริ่มกิน หญ้าเหมือนวัว และเนื้อ ตัวของพระองค์ก็เป็ยก โชกไปด้วยน้ำค้างจากฟ้า ผมของพระองค์ยาวออก มาเหมือนขนนกอินทรี เล็บของพระองค์งอกยาวเหมือนอุ้งเล็บของนก

^{๓๔}แล้วกษัตริย์เนบู คัดเนสซาร์ก็พูดต่อไปว่า "เมื่อจบช่วง เวลาที่กำหนดไว้ นั้น ข้า กษัตริย์เนบู คัดเนสซาร์ ก็มองขึ้น ไปบนฟ้า สวรรค์ และเริ่มได้สติกลับ คืนมา แล้วข้าก็สรรเสริญพระเจ้าสูงสุด และข้าก็ถวายเกียรติแก่พระองค์ผู้ดำรงอยู่ตลอดกาล

พระเจ้าปกครองตลอดไป และอาณาจักรของพระองค์จะคง อยู่ต่อไป

ตราบนชั่วลูกชั่วหลาน ^{๓๕}มนุษย์ทั้งหมดใน โลกช่างไม่มีอำนาจอะไรเลย เมื่อเปรียบ เทียบกับอำนาจของพระเจ้า

ไม่ ว่าพระองค์อยากจะทำอะไรกับกองทัพบนสวรรค์ พระองค์ก็ทำอย่าง นั้น และพระองค์ก็จะทำอย่างเดียวกันกับมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลก

ไม่มี ใครสามารถหยุดพระองค์ได้ หรือตั้งคำถามกับพระองค์ได้ว่า 'ทำไมพระองค์ถึงทำอย่างนี้'

^{๓๖}ดังนั้น ในเวลานั้น พระเจ้าคืนสติที่ดีให้กับข้าอีก ครั้ง และพระองค์ได้คืนความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรข้า เกียรติยศของข้า พวกที่ ปรีกษาของข้าและสมาชิกใน วง ก็เริ่มกลับ มาขอคำ ปรีกษาจากข้าอีก ข้าได้กลับสู่ตำแหน่งกษัตริย์ในอาณาจักรของ ข้าอีกครั้งหนึ่ง และมี เกียรติมากยิ่ง กว่า เดิมเสียอีก ^{๓๗}ด้วยเหตุนี้ ข้า เนบู คัดเนสซาร์ จึงสรรเสริญและยกย่องและให้ เกียรติ กับกษัตริย์แห่งสวรรค์ ผู้ที่ทำถูก ต้องทุกอย่าง และเป็นผู้ที่ยุติธรรมเสมอ และเป็นผู้ที่ทำให้คนที่เย่อหยิ่งของหองตกต่ำลง"

มีอยู่ที่เขียนบนผนัง

๕ ในช่วงที่กษัตริย์เบลซัส ซาร์ขึ้นครองราชย์นั้น พระองค์ได้จัดงาน เลี้ยงใหญ่สำหรับข้าราชสำนักหนึ่งพันคน แล้วพระองค์ก็ดื่มเหล้า อยู่น้อยต่อ หน้าพวก เขา ^๒ด้วย

ความมีนเมา พระองค์จึงสั่งให้คนไปเอาถ้วยทอง ถ้วยเงินต่างๆที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ พ่อของพระองค์ได้ยึดเอา มาจากวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์เองจะได้เอามาใช้ดื่ม ร่วมกับพวกขุนนาง พวกภรรยาของพระองค์และพวกนางสนม “เมื่อพวกเขาเอาถ้วยพวกนั้นมา เป็นเหยือกที่ได้เอามาจากวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็ได้ใช้ถ้วยพวกนั้นดื่มร่วมกับเหล่าขุนนาง พวกภรรยาของพระองค์และพวกนางสนม “ในขณะที่ดื่มเหล้า อุ่นกันอยู่นั้น พวกเขาก็สรรเสริญเทพเจ้าของพวกเขาไปด้วย มีทั้งเทพเจ้าของทอง เงิน ทองแดง เทวลีไม้ และหิน

“จู่ๆก็มีนิมมือของมนุษย์ปรากฏขึ้น และได้ขีดเขียนข้อความลงบนผนังปูนของวังที่อยู่ตรงข้ามตะเกียงที่มีชาดิง เพื่อว่ากษัตริย์จะได้มองเห็นมือที่กำลังขีด เขียนอยู่นั้น กษัตริย์ก็กลัวจนหน้าซีดเผือด พระองค์กลัวมาก ถึงกับตัวอ่อนปวกเปียก เข้ากัสนักระทอบัน

“กษัตริย์ตะโกนสั่งให้พาพวกทำสะอาดเคราะห์ พวกคาสติม และพวกโหรรมาหา แล้วบอกกับผู้รับของบาบิโลนพวกนั้นว่า ถ้าใครสามารถอ่านและแปลความหมายของข้อความนั้นได้ คนนั้นจะได้ รับเสื้อสีม่วง สร้อยคอทองคำ และมีอำนาจใหญ่เป็นอันดับสามของอาณาจักรนี้

“แล้วผู้รับทั้งหลายก็มาหากษัตริย์ แต่ก็ไม่มีใครสามารถอ่านหรืออธิบายข้อความนั้นให้พระองค์ฟังได้เลย “กษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ยิ่งตกใจกลัวและไปหน้าของพระองค์ก็ยิ่งซีดลง และพวกขุนนางของพระองค์ก็เริ่มหวาดวิตก

“๑๐ แม่ของกษัตริย์ได้ยินเสียงของพระองค์ และพวกขุนนางก็เลยเข้าไปหาที่ห้องงานเลี้ยง และบอกกษัตริย์ว่า “ขอให้ลูกแม่อายุมันขวัญ ยืน อย่าได้ตกใจจนหน้าซีดอย่างนี้ “๑๑ ในอาณาจักรของลูกมีชายคนหนึ่งที่มิใช่พระวิญญาณของเหล่าเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ในสมัยที่พ่อของลูกปกครองบ้านเมือง คนคนนี้เป็นคนที่รู้แจ้งเห็นจริง เฉลียวฉลาด และรอบรู้มาก มีสติ ปัญญาเหมือน กับพวกเทพเจ้าเลย กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พ่อของลูก เคยตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของพวกหมอดู พวกผู้สะอาดเคราะห์ พวกคาสติม และพวก

โหรรมาแล้ว “๑๒ ในเมื่อดาเนียล (คนที่พ่อของเจ้าเรียกว่า เบลเทซซัสซาร์) เป็นคนที่ฉลาดหลักแหลมมาก มีความรอบรู้ และความเข้าใจ มากมายถึงขนาดทำนายฝัน แก้ไขปริศนา และแก้ปัญหต่างๆได้ ส่งคนไปตามเขามาสิ เพื่ออธิบายลายนิมมือนั้นให้ลูกฟัง”

“๑๓ เขาก็พาดาเนียลมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์พูดกับดาเนียลว่า “เจ้าก็คงเป็นดาเนียล คนหนึ่งในพวกเชลยชาวยูดาห์ที่พ่อของข้า กษัตริย์องค์ก่อน พาตัวมาจากยูดาห์สินะ “๑๔ ข้าได้ยินมาว่าเจ้าเป็นคนที่มิใช่พระวิญญาณของเหล่าเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ในตัว เป็นคนที่รอบรู้ มีไหวพริบ และเฉลียวฉลาดมาก “๑๕ ข้าให้คนไปพาพวกผู้รู้ อย่างพวกทำสะอาดเคราะห์มาหาข้า เพื่อพวกเขาจะได้มาอ่านลายนิมมือบนผนังนี้ และอธิบายให้ข้าฟัง แต่พวกเขาก็อ่านไม่ออกสักตัว

“๑๖ ข้าได้ยินมาว่า เจ้าสามารถอธิบายความหมายของเรื่องแบบนี้ และแก้ไขปริศนาได้ ฟังนะ ถ้าเจ้าอ่านข้อความนี้ออกและอธิบายให้ข้าฟังได้ ข้าก็จะให้เสื้อสีม่วงและสร้อยคอทองคำกับเจ้า และเจ้าก็จะมีอำนาจใหญ่เป็นอันดับสามของอาณาจักรนี้”

“๑๗ แล้วดาเนียลก็ตอบว่า “ขอให้พระองค์เก็บของขวัญพวกนั้นไว้สำหรับพระองค์เองเถิด หรือไมก็ให้รางวัลเหล่านั้นกับคนอื่นเถิด แต่ข้าพเจ้าจะอ่านข้อความนั้นและตีความมันให้พระองค์ฟัง

“๑๘ ข้า แต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ให้อาณาจักรนี้ อำนาจ ความยิ่งใหญ่ และเกียรติยศกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พ่อของท่าน “๑๙ เพราะพระเจ้าให้พลังอำนาจกับพ่อของท่าน บรรดาเชื้อชาติต่างๆ รวมทั้งทุกชนชาติทุกภาษา ถึงได้เกรงกลัวจนตัวสั่นจนงนงก เมื่ออยู่ต่อหน้าพ่อของท่าน เพราะพระองค์ได้ฆ่าคนที่อยากฆ่า ไว้ ชีวิตคนที่อยากไว้ชีวิต ยกย่องคนที่อยากยกย่อง และทำลายคนที่อยากทำลาย

“๒๐ แต่เมื่อพ่อของท่านกลายเป็นคนหยิ่ง โส และถือ วัน พระองค์ก็ถูกขับออกจากบัลลังก์และหมดศักดิ์ศรีเกียรติยศไป “๒๑ พระองค์ถูกขับไล่ออกไปจากสังคมมนุษย์ จิตใจของพระองค์ได้กลายเป็นเหมือนใจสัตว์ และเขาได้อาศัยอยู่กับลาป่าในทะเลทราย กินหญ้าเหมือนวัวและเนื้อตัวก็เปื่อย โศกไปด้วยนัยค่างที่ตกจากฟ้า

จนกว่าพระองค์จะรู้สำนึกว่าพระเจ้าสูงสุดเป็นผู้ปกครองอาณาจักรทั้ง หลายของมนุษย์และ จะตั้งใครก็ได้ที่พระองค์เลือกให้มาครอบครองเหนืออาณาจักร

๒๒ ข้าแต่กษัตริย์เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นลูก และรู้เรื่องสิ่งเหล่านี้ดี แต่พระองค์กลับทำเหมือนกับพ่อของพระองค์ พระองค์ไม่ยอมต่อใจ ๒๓ พระองค์ยกตัวเองขึ้น ต่อต้านองค์เจ้าชีวิตแห่งสวรรค์ และสั่งให้คนไปเอาสิ่งของเครื่องใช้จากวิหารของพระเจ้า มาไว้ต่อ หน้าพระองค์ หลังจาก นั้นพระองค์พร้อมทั้งขุนนาง พวกภรรยา และพวกนางสนมของพระองค์ ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากเหยือกพวกนั้น แล้วสรรเสริญเทพเจ้าของเงิน ทอง ทองแดง เหล็ก ไม้และหิน ซึ่งรูปปั้นพวกนี้มองไม่เห็น ฟังไม่ได้ยิน และไม่รู้ เรื่องอะไรเลย แต่พระองค์กลับไม่ยอมสรรเสริญพระเจ้าที่แท้จริง ผู้ ซึ่งมีอำนาจเหนือลมหายใจและทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์

๒๔ นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าถึงได้ส่งมือมาเขียนข้อความบนฝาผนัง ๒๕ ข้อความนั้นเขียนว่าอย่างนี้คือ

เมเน เมเน เทเคล และ ปารสิน

๒๖ ความหมายของคำเหล่านี้คือ

เมเน หมายถึง พระเจ้าได้นับวันเวลาครองราชย์ของท่านไว้ แล้ว และพระองค์กำลังจะทำให้จบลงแล้ว †

๒๗ เทเคล หมายถึง พระเจ้าได้ชั่งน้ำหนักของท่าน และพบว่าน้ำหนักของท่านขาดไป ไม่สมควรจะได้ครองราชย์

๒๘ ปารสิน หมายถึง อาณาจักรของท่านจะถูกแบ่งให้กับคนมีเดียและคนเปอร์เซีย”

๒๙ แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็สั่งให้เอาเสื่อสีม่วงมาสวมให้ กับดาเนียล และเอาสร้อยทองคำมาสวม คอให้เขา พร้อมกับประกาศว่าดาเนียลมีอำนาจใหญ่เป็นอันดับสามของอาณาจักรนี้

๓๐ และในคืนนั้น เองเบลซัสซาร์ กษัตริย์ชาวคาสติมก็ถูกฆ่า

๓๑ แล้วดาเนียล อัสซาวามีเดีย ก็ได้ยึดเอาอาณาจักรนี้มา ตอนที่เขาอายุหกสิบสองปี

ดาเนียลในถ้ำสิงโต

๖ กษัตริย์ดาเนียล อัสตัตติสสิน ใจที่จะแต่งตั้งผู้นำ ภาคขึ้นมาหนึ่ง ร้อยยี่สิบคน เพื่อมาปกครองดูแลอาณาจักร ๒ แล้วพระองค์ก็เลือกอีกสามคนมาเป็นรัฐมนตรีอยู่เหนือผู้นำภาคพวกนี้ ผู้นำภาคพวกนี้จะต้องมารายงานกับสามคนนี้ เพื่อกษัตริย์จะได้ไม่ต้องยุ่งวุ่นวายกับเรื่องปลีกย่อยในการบริหาร และดาเนียลก็เป็นหนึ่งในรัฐมนตรีสามคนนี้ ๓ เนื่องจากดาเนียลคนนี้เป็นคนฉลาดหลักแหลมมาก เขามีความสามารถมากกว่ารัฐมนตรีอีกสองคนนั้น และเก่งกว่าผู้นำภาคทั้งหมดด้วย กษัตริย์จึงคิดที่จะแต่งตั้งดาเนียลให้มีอำนาจเหนืออาณาจักรทั้งหมด

๔ ดังนั้นรัฐมนตรีสองคนนั้นและผู้นำภาคพวกนั้น ก็เริ่มหาเหตุใส่ร้ายดาเนียล ในงานบริหารอาณาจักรที่ดาเนียลรับผิดชอบอยู่ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะหาเหตุอะไรมาฟ้อง หรือจับทุจริตในตัวดาเนียลได้เลย เพราะดาเนียลเป็นคนที่มีชื่อเสียงมาก และไม่ได้ทำอะไรผิด หรือผิดพลาดในงานที่เขารับผิดชอบเลย

๕ แล้วคนพวกนี้ก็พูดกันว่า “เราจะไม่มีทางหาเหตุฟ้องดาเนียลคนนี้ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องจับผิดเกี่ยวกับศาสนาของเขา”

๖ ดังนั้นรัฐมนตรีสองคนนั้นกับผู้นำภาคทั้งหลายก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนำข้อเสนอมาด้วย พวกเขาพูดว่า “ขอให้กษัตริย์ดาเนียล อัสมีอายุยืนยาว ๗ ข้าแต่กษัตริย์ พวกรัฐมนตรี พวกผู้นำภาค ผู้นำจังหวัด ผู้นำอำเภอ พวกที่ปรึกษา ได้ตกลงกันว่ากษัตริย์ควรจะประกาศกฎหมายใหม่ และให้บังคับใช้อย่างเข้มงวดว่า ในสามสิบวันนี้ห้ามทุก

*๕:๒๒ เมเน เป็น หน่วยของน้ำหนัก เหมือนกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่านับ
†๕:๒๖ พระเจ้าได้นับ... จบลงแล้ว คำพูดนี้เป็นการเล่นคำ ซึ่งอาจมีความหมายอีกอย่างว่า “พระเจ้าได้นับเงินสำหรับอาณาจักรของพระองค์ แล้วก็ชื่ออาณาจักรนั้น”
‡๕:๒๗ เทเคล เป็น หน่วยของน้ำหนักเหมือนคำว่า เซเคลในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่าชั่งน้ำหนัก
§๕:๒๘ ปารสิน เป็นการเล่นคำ เหมือนกับคำที่มีความหมายว่าการแบ่ง และคำว่าปารสินออกเสียงเหมือนคำว่า เปอร์เซีย คือกลุ่มที่จะมายึดอาณาจักรของกษัตริย์เบลซัสซาร์

คนอธิษฐานหรือขอพรจากเทพเจ้าหรือจากมนุษย์คนใด นอกจากขอจากพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์แต่เพียงผู้เดียว ใครฝ่าฝืนจะต้องถูกโยนเข้าไปในถ้ำสิงโต

๘ ดังนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงออกกฎหมายห้ามนี้ พร้อมกับเซ็นชื่อของพระองค์ลงในกฎหมายนั้น เพื่อจะได้เป็นกฎหมายที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกได้ตามกฎหมายของคนมีเดียดและคนเปอร์เซียด้วยเถิด”

๙ กษัตริย์ดาร์ริอัสจึงออกกฎหมายข้อห้ามนี้ พร้อมกับลงชื่อของพระองค์ลงไป

๑๐ เมื่อดาเนียลได้ยินว่ากษัตริย์ได้เซ็นชื่อลงในกฎหมายนี้แล้ว เขาก็กลับบ้าน และขึ้นไปห้องชั้นบนที่มีหน้าต่างหันหน้าไปทางเมืองเยรูซาเล็ม แล้วดาเนียลก็คุกเข่าลงที่นั่น อธิษฐานและขอบคุณพระเจ้าของเขา วันละสามครั้ง เหมือนปกติที่เขาทำมา ๑๑ ต่อมา กลุ่มนั้นได้มาพบว่า ดาเนียลอธิษฐานและร้องขอความเมตตาจากพระเจ้าของเขา

๑๒ พวกเขา ก็ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์และบอกกับพระองค์ถึงกฎหมายข้อห้ามของพระองค์นั้นว่า

“ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ลงชื่อไปแล้ว ไม่ใช่ หรือ ที่ห้ามไม่ให้มีใครอธิษฐานหรือขอพรจากเทพองค์ใดหรือมนุษย์คนไหน นอกจากพระองค์เท่านั้น เป็นเวลาสามสัปดาห์ และถ้าใครฝ่าฝืนก็จะต้องถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต” กษัตริย์ก็ตอบว่า “ใช่ ถูกแล้ว มันเป็นไปตามกฎหมายของมีเดียดและเปอร์เซียที่ไม่สามารถยกเลิกได้”

๑๓ พวกเขาจึงฟ้องกษัตริย์ว่า “ดาเนียลที่เป็นคนหนึ่งในพวกเชลยชาวยูดาห์ ไม่ได้สนใจพระองค์หรือกฎหมายข้อห้ามนี้ ที่พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ได้ลงชื่อไว้ อันที่จริง เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าของเขาตั้งสามครั้งในแต่ละวัน”

๑๔ เมื่อกษัตริย์ได้ยินอย่างนั้นก็โกรธมาก พระองค์รับหาทางช่วยชีวิตดาเนียลทันที พระองค์พยายามอยู่จนตะวันตกดิน

๑๕ หลังจากนั้น คนกลุ่มเดิมก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์และพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็รู้อยู่แล้วถึงกฎหมายของคนมีเดียดและคนเปอร์เซียว่า กฎและข้อห้ามทุกอย่าง ที่ออกโดยกษัตริย์ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

๑๖ ดังนั้นกษัตริย์จึงสั่งให้พวกเขาไปจับตัวดาเนียลโยนลงไปในถ้ำสิงโต

กษัตริย์พูดกับดาเนียลว่า “ขอให้พระเจ้าที่เจ้ารับใช้อยู่ตลอดเวลานั้น ช่วยชีวิตของเจ้าด้วยเถิด”

๑๗ แล้วพวกนั้นก็เลื่อนหินมาปิดปาก ถ้ำ และเอาแหวนของกษัตริย์มาประทับตราไว้ รวมทั้งแหวนของผู้ควบคุมมาประทับด้วย ที่พวกเขาประทับตราของกษัตริย์ไว้ ก็เพื่อจะได้ไม่มีใครมาเปลี่ยนแปลงคำตัดสินลงโทษดาเนียลได้

๑๘ จากนั้นกษัตริย์ก็กลับไปวัง และไม่ยอมกินอะไรเลยทั้งคืน ไม่ยอมให้มีสิ่งบันเทิงทั้งนั้น พระองค์นอนไม่หลับ ๑๙ พอถึงรุ่งเช้า พระองค์ก็รีบไปที่ถ้ำสิงโต ๒๐ เมื่อพระองค์กำลังมาใกล้ถึงถ้ำ พระองค์ก็ร้องตะโกนเรียกดาเนียลว่า “ดาเนียล คนรับใช้ของพระเจ้า พระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ พระเจ้าที่เจ้ารับใช้ตลอดมา พระองค์ช่วยชีวิตเจ้าจากพวกสิงโตได้หรือเปล่า”

๒๑ ดาเนียลตอบกลับมาว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้พระองค์มีชีวิตยืนยาวตลอดไป ๒๒ พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์มาปิดปากสิงโตพวกนี้ไว้ พวกมันเลยทำอันตรายข้าพเจ้าไม่ได้ นี่ก็เพราะพระเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพระองค์เลย”

๒๓ กษัตริย์จึงดีใจมาก และสั่งให้คนเอาตัวดาเนียลออกมาจากถ้ำสิงโต ดาเนียลถูกนำตัวออกมาจากถ้ำ ไม่ได้รับอันตรายอะไรเลย เพราะเขาไว้วางใจในพระเจ้าของเขานั่นเอง

๒๔ แล้วกษัตริย์ก็มีคำสั่งให้นำตัวคนพวกนั้นที่ต่อต้านดาเนียลมา และโยนพวกเขา รวมทั้งลูกเมียของพวกเขา ลงไปในถ้ำสิงโต พวกเขา ยังไม่ทันจะตกถึงพื้นเลย สิงโตก็ขย้ำพวกเขา กินและบดขยี้กระดูกพวกเขา จนแหลกละเอียด

๒๕ แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสก็เขียนคำประกาศนี้ถึงคนทุกชาติทุกภาษาที่อาศัยอยู่ทั่วโลก “ขอให้เจ้ามีสันติสุขอย่างล้นเหลือ”

๒๖ ข้าพเจ้าออกกฎหมายว่า “ทุกคนในทุกๆ จังหวัดทั่วราชอาณาจักรของ ข้าจะต้องเกรงกลัวและนับถือพระเจ้าของดาเนียล

เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าที่มีชีวิต อยู่ชั่ววันหนึ่ง

และอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันถูกทำลาย

และพระองค์จะปกครองตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด

^{๒๗} พระองค์ปกป้องและช่วยชีวิต พระองค์ทำหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ทั้งในสวรรค์และโลก

และพระองค์เป็นผู้ที่ช่วยชีวิตดาเนียลไว้จากพวกสิงโต”

^{๒๘} ดาเนียล นิ่งเรื่องในสมัยของ กษัตริย์ดา ริ อัสคนมีเดียและในสมัยของ กษัตริย์ไซรัสนคนเปอร์เซีย

ดาเนียลฝันถึงสัตว์สี่ชนิด

๗ ^๑ ในปี แรกที่เบลซัส ซาร์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ของบา บิโลน ในขณะที่ดาเนียลนอนหลับอยู่บนเตียง เขาก็ได้เห็นนิมิตในความฝัน หลั่งจากนั้นเขาก็จดสิ่งที่เขาเห็นในความฝันนั้น ^๒ ดาเนียลเขียนว่า

“คืน หนึ่งในขณะที่ผมกำลังเห็นนิมิต ในทันใด นั้นผมก็เห็นลมที่มาจากทั้งสี่ ทิศกำลังพัดอยู่ และสายลมเหล่านี้กำลังปลุกปั่นน้ำในทะเลอันยิ่งใหญ่ ^๓ แล้วสัตว์ขนาดใหญ่สี่ตัวก็โผล่ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวมีลักษณะแตกต่างกันไป ^๔ สัตว์ตัวแรกดูเหมือนสิงโตที่มีปีกเหมือนนกอินทรี พอผมจ้องมองมัน ปีกของมันก็ถูกกระชากหลุดไป แล้วสิงโตตัวนี้ก็ถูกยกขึ้นจากพื้น ขึ้นมายืนสองขาเหมือนกับมนุษย์ แล้วมันก็ได้รับจิตใจของมนุษย์

^๕ จากนั้นผมก็เห็นสัตว์อีกตัวหนึ่ง สัตว์ตัวที่สองนี้ดูเหมือนหมี มันขยิบตัวข้างหนึ่งขึ้นในปากของมันคาบกระดูกซี่โครงสาม ซี่ มันได้รับคำสั่งว่า ‘ลุก ขึ้น ชะ แล้วกินเนื้อให้มากมาย’

^๖ หลังจากนั้นผมก็มองเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่ง สัตว์ตัวนี้เหมือนเสือดาว ที่มีปีกเหมือนนก อยู่สี่ปีกบนหลังของมัน และมีหัวสี่หัว มันได้รับการแต่งตั้งให้ปกครองอาณาจักรแห่งหนึ่ง

^๗ หลังจาก นั้น ขณะที่ผมกำลังจ้องมอง นิมิตในฝันในคืนนั้น ผมก็เห็นสัตว์ตัวที่สี่ มันดูน่า สยดสยอง มีพลังมหาศาล และมีฟันเหล็กที่ใหญ่โต มันกินและบดเคี้ยวสัตว์ต่างๆ มากมาย และเหยียบย่ำเศษที่เหลือนั้นได้ทำมันดูแตกต่างจากสัตว์ตัวก่อนๆและมันมีเขาสีบเขา

^๘ ขณะที่ผมกำลังจ้องมองเขาของมัน จู่ๆก็มีเขาเล็กๆอีกเขา หนึ่งงอกออกมาท่ามกลางเขาอื่นๆและต้นเขาสวม เขาที่มีอยู่ก่อนแล้ว หลุดไป เขาลittle นี้ มีดวงตาเหมือนดวงตา มนุษย์ และมีปากที่คุยไม่โอ้อวด

การลงโทษสัตว์ตัวที่สี่

^๙ ขณะที่ผมกำลังจ้องมองอยู่ ก็มีการจัดวาง บัลลังก์ต่างๆเข้าที่ของมัน และพระองค์ผู้ นั้นที่อยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ แล้ว ได้มานั่งบนบัลลังก์อันหนึ่ง เสื้อผ้าของพระองค์สีขาวเหมือนหิมะ ผมของพระองค์ก็ขาวเหมือนขน แกะที่สะอาด

บัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวไฟ ล้อของบัลลังก์ก็เป็นไฟที่ลุกโชติช่วง ^{๑๐} มีไฟไหลออก มาเป็นลำธารจากตรงหน้าพระองค์

มีทูตสวรรค์เป็นร้อย ล้านองค์ มายืนคอยรับใช้พระองค์ มีคนหลายร้อย ล้านคนมายืนคอยรับ ใช้พระองค์

ศาลก็เริ่มเปิดพิจารณาคดี และหนังสือทั้งหลายก็ถูกเปิดออก

^{๑๑} ผมได้มองดูสิ่งเหล่านั้น ตั้งแต่เวลาที่ผม ได้ยืนเขานั่งบนเขานอนคุยไม่โอ้อวด จนถึงเวลาที่สัตว์ตัวที่ สี่นั้นถูกฆ่าและเหวี่ยงทิ้งลงไปในไฟ ^{๑๒} ส่วนสัตว์ที่เหลืออีกสามตัว ก็ถูกยึดเอาอำนาจที่ใช้ปกครองอาณาจักรไป แต่ได้รับอนุญาตให้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกระยะเวลาหนึ่ง

^{๑๓} เมื่อผมเพ่งมองสิ่ง เหล่า นี้ทั้งหมดใน นิมิตตอน กลาง คืน จู่ๆก็มีท่านผู้ หนึ่งที่ดูเหมือนมนุษย์ มาพร้อมกับกลุ่ม เมฆบนท้องฟ้า ท่านผู้ นี้ได้เข้ามาถึงพระองค์ผู้ นั้นที่อยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว ท่านผู้ นี้ก็ถูกนำตัวให้เข้ามาใกล้พระองค์ผู้ นั้น ^{๑๔} แล้วท่านผู้ นี้ก็ได้รับสิทธิอำนาจ ส่งาธาติ และตำแหน่ง กษัตริย์ ขนทุกชาติทุกภาษาจะคอยรับ ใช้ท่านผู้ นี้ สิทธิอำนาจของท่านผู้ นี้จะดำรงอยู่ตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด ตำแหน่งกษัตริย์ของ ท่านผู้ นี้จะไม่วันถูกทำลาย

^{๗:๑๓} เหมือนมนุษย์ คำนี้ ในภาษาอารเมค อาจจะแปลได้อีกว่า บุตรมนุษย์ หรือ ลูกมนุษย์

ความหมายของนิมิตของดาเนียล

๑๕ แล้วผม ดาเนียล ก็เริ่มกลุ้มใจ เพราะ นิมิตพวก นี้ที่อยู่ในหัวของ ผมทำให้ผมตกใจ กลัว

๑๖ ผมเดินเข้าไปหาผู้รับ ใช้คน หนึ่งในหมู่ ผู้รับใช้ที่ยืนอยู่ที่นั่นและถามเขาว่า

‘เรื่องทั้งหมด นี้จริงๆแล้วหมายความว่าอะไรครับ’

เขาพูดกับผมและอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผมฟัง

๑๗ ‘สัตว์ใหญ่สี่ตัว นี้ หมายถึงอาณาจักรสี่อาณาจักรที่จะขึ้น มามีอำนาจบนโลก นี้ ๑๘ และหลัง จาก นั้นพวกผู้ คักคิลิทธิของ พระองค์ผู้ สูงสุด ก็จะได้ รับตำแหน่งกษัตริย์ และจะครอบครองตลอดไป’

๑๙ แล้วตอน นั้นผมก็อยาก รู้ความ หมายที่ แท้จริงของสัตว์ตัวที่สี่ที่ดูแตกต่างไปจากตัว อื่นๆแถมยังดูน่าสยดสยอง มีพลังมหาศาล มี ฟัน เหล็ก และกงเล็บทองแดง มันบดเคี้ยว สัตว์ทั้ง หลาย และเหยียบ ย่ำเศษที่เหลือไว้ ได้เท้าของมัน

๒๐ แล้วผมก็อยาก รู้ด้วยว่าเขาทั้งสี่บนหัว ของมัน หมายถึงอะไร และเขาอันสุดท้าย ที่ดินเขาสาม เขาที่ขึ้นอยู่ก่อน คือเขาอันที่มี ดวงตาและปากที่ดูไม่โอ้อวดตัวเอง และมัน ดูโดดเด่นกว่าตัวอื่นๆ

๒๑ ในขณะที่ผมกำลังจ้องดูอยู่นั้นเอง เขา อัน นั้นก็เริ่มทำสงครามกับเหล่าผู้ คักคิลิทธิ และยังชนะพวก เขาอีก ด้วย ๒๒ จน กระทั่ง พระองค์ผู้ นนที่อยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว มา ถึง และให้ความเป็น ธรรมกับเหล่าผู้ คักคิลิทธิของพระองค์ผู้ สูงสุด และเวลานั้น ก็มา ถึงเมื่อเหล่าผู้ คักคิลิทธิได้ รับตำแหน่ง กษัตริย์

๒๓ และผู้รับ ใช้คนนั้นก็อธิบายให้ผมฟังว่า ‘สัตว์ตัวที่ สี่ก็หมายถึง ถึงว่าจะมีอาณาจักร ที่ สี่ที่แตกต่างจากอาณาจักรที่มีมา ก่อน อาณาจักรนี้จะเขมือบทั้ง โลกและเหยียบ ย่ำ บดขยี้โลกนั้น

๒๔ ส่วนเขาทั้ง สิบของ มันก็คือกษัตริย์สิบ องค์ของอาณาจักร หลังจากกษัตริย์สิบองค์นี้ แล้ว ก็จะมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งมา ที่ต่างจาก กษัตริย์องค์ ก่อนๆและกษัตริย์องค์ นี้ก็จะมา โคนล้มกษัตริย์สามองค์แรก

๒๕ กษัตริย์องค์ นี้จะพูดไม่ ดีเกี่ยว กับ พระเจ้าสูงสุดและจะข่มเหงเหล่าผู้ คักคิลิทธิ ไปเป็นเวลาช้านาน

กษัตริย์องค์ นี้จะพยายามเปลี่ยนแปลง เวลาของเทศกาลต่างๆและกฎ เกณฑ์ต่างๆ และเหล่าผู้ คักคิลิทธิจะต้องตกอยู่ภายใต้ อำนาจของกษัตริย์องค์นี้ หนึ่งปี สองปี และ ครึ่งปี

๒๖ แล้วศาลก็เริ่มเปิดพิจารณาคดี และ กษัตริย์องค์ นี้จะถูกโค่นอำนาจและถูก ทำลายอย่างราบคาบ

๒๗ หลัง จาก นั้น ตำแหน่งกษัตริย์ สิทธิ อำนาจ รวมทั้งความ ยิ่งใหญ่ของอาณาจักร ทุกอาณาจักรในโลกจะถูกมอบให้กับกลุ่ม คนพวก นนที่เป็นของเหล่าผู้ คักคิลิทธิของ พระองค์ผู้ สูงสุด กลุ่มคนพวก นนจะครอบ ครองตำแหน่งกษัตริย์ไปชั่ว นิจนิรันดร์ และ ผู้มีอำนาจทุก คนจะต้องรับ ใช้และเชื่อ ฟัง พวกเขา’

๒๘ เรื่องที่ผมฝันก็จบลงอย่างนี้ สำหรับตัว ผม ดาเนียล ความฝันนี้ทำให้ผมตกใจกลัว จนหน้าซีด แต่ผมก็เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ”

ดาเนียลเห็นนิมิตที่มีแกะตัวผู้และแพะ

๑ ในปีที่ สามที่กษัตริย์เบลซัส ซาร์ขึ้น ครอบครองราชย์ ผม ดาเนียลก็ได้เห็นนิมิต อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้เห็นนิมิตครั้งแรก ไปแล้ว

๒ ในนิมิตผมเห็นตัวผม เองอยู่ในเขตของ วัง วังนี้อยู่ที่เมืองสุสา ในจังหวัดเอลาม ใน นิมิตุ นนผมเห็นตัวผม เองกำลังอยู่ที่ริมฝั่ง แม่น้ำอูลัย

๓ ผมเงย หน้าที่ขึ้น มาเห็นแกะ ตัวผู้ตัว หนึ่ง ยืนอยู่ริมแม่น้ำ มันมีเขาสูง ใหญ่คู่หนึ่ง เขา ข้าง หนึ่งยาวกว่าอีกข้าง หนึ่ง เขาข้างที่ยาว กว่านั้นงอกขึ้นมาทีหลัง

๔ ผมเห็นแกะ ตัวผู้ตัว นนวิ่งตะลุยไปทาง ตะวัน ตก ทางเหนือ และทางใต้ ไม่มีสัตว์ ตัว ไหนต้านทานมัน ได้ ไม่มีสัตว์ตัว ไหน สามารถยืนขวางมันได้ และไม่มีใครสามารถ ที่จะช่วยเหยื่อของ มันได้ มันทำทุก อย่าง ตามที่มันอยากทำ และแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ

๕ ขณะที่ผมจ้อง มองอยู่นั้น ก็มีแพะตัวผู้ มาจากทางทิศตะวันตก เหาะข้าม ไปเหนือ ฟ้า ผิว โลก เท้าของ มันไม่ ได้แตะพื้นเลย แพะตัวผู้ นี้มีเขาที่โดดเด่นมากอยู่ระหว่าง

ดาของ มัน ๖ แล้วมันก็วิ่งห้อยเต็มกำลังไปที่แกะผู้ที่มีสองขาที่ยืนอยู่ริมแม่น้ำ ที่ผมเห็นก่อนหน้า นี้ ๗ ผมเห็นมันวิ่งเข้าใส่แกะ ผู้ตัวน้อยอย่างแรง ตอนที่มันพุ่งชนนี้ ทำให้ขาทั้งสองของแกะตัวผู้บนบก และตัวผู้บนน้ำไม่สามารถต่อสู้กับมันได้ แพะตัวผู้ นี้ก็เหวี่ยงแกะ นอนลงกับพื้น แล้วกระแทกซ้ำ ไม่มีใครช่วยแกะตัวผู้นั้นให้พ้นจากพลังของมันได้เลย

๘ จาก นั้นแพะตัวผู้ก็ยิ่งแข็งแกรุ่งขึ้น แต่ในขณะที่มันมีกำลังถึงจุดสูงสุด นั้น เขาอันใหญ่ของมันได้หัก ไป แล้วมีเขาที่โหดเด่นสีอันออกขึ้น มาแทนที่ เขาทั้งสี่อันนี้ แต่ละอันขึ้นไปคนละทิศ ๙ มีเขาเล็ก ๆ หนึ่งงอกออกมาจากเขาอันหนึ่งในสี่อันนี้ เขาเล็ก ๆ นี้ได้งอกขึ้น มาใหญ่ โด่งไปทางทิศใต้ มุ่งไปทางทิศตะวันออก และมุ่งไปยังที่ที่สวยงาม 1๐ เขาอัน หนึ่งงอกขึ้น ไปถึงสวรรค์ มันเหวี่ยงเอาดวงดาวและดาวเคราะห์ต่าง ๆ ล่วงลงมาบนโลก แล้วก็เหยียบย่ำพวกมัน ๑๑ เขาอันนี้แข็งแกรุ่งขึ้น และได้ทำทลายพระเจ้า ผู้เป็นจอมทัพสวรรค์ และมันได้เอาเครื่องเผาบูชาประจำ วันของพระองค์ไป และทำลายวิหารของพระองค์ด้วย ๑๒ การมีอำนาจเหนือเครื่องเผาบูชาประจำ วันของพระเจ้าถือว่าเป็นการกบฏ แต่พระเจ้าจะปล่อยให้กองทัพนั้นทำอย่าง นั้น และกองทัพ นั้นจะเหวี่ยงความจริงลงบนพื้นโลก และกองทัพ นั้นก็จะสำเร็จในทุกเรื่องที่มีนทำ

๑๓ ผมได้ยินผู้ คัดดีสิทรีท่าน หนึ่งพูดขึ้น แล้วผู้คัดดีสิทรีอีกท่านหนึ่งก็ถามผู้คัดดีสิทรีท่านที่พูดขึ้นนั้นว่า

“สิ่งต่างๆ เหล่านี้ในภาพ นิมิต จะเป็นอย่างไรไปอีก นานแค่ ไหน แล้วเครื่องเผาบูชาประจำ วันนี้จะถูกยกเลิกไปอีก นานแค่ ไหน

การ กบฏที่มุ่งทำลาย นี้จะเป็นอย่างไรไปอีก นานแค่ ไหน พระเจ้าจะปล่อยให้วิหารตกอยู่ในกำมือของศัตรูไปอีก นานแค่ ไหน และกองทัพสวรรค์จะถูกเหยียบย่ำไปอีก นานแค่ไหน”

๑๔ ท่านบอกกับผมว่า “มันจะเป็นอย่างไรไปอีก สอง พันสาม ร้อยเย็นและเช้า ๓ แล้ววิหาร นั้นก็จะได้ รับการ ฟินฟูกลับสู่สภาพเดิม” 11

ความหมายของนิมิตนั้น

๑๕ ตอนที่ผมดาเนียล กำลังดูนิมิตอยู่นั้น และพยายามจะเข้าใจความ หมายของมัน จู่ๆ ก็มีผู้ หนึ่งดูเหมือนมนุษย์มายืนอยู่ข้างหน้าผม

๑๖ แล้วผมก็ได้ยินเสียงมนุษย์ ออกมาจากเหนือบนแม่น้ำลุ่มว่า “กาเบรียล 3 อธิบายนิมิตนี้ให้ชายคนนั้นฟังหน่อยสิ”

๑๗ ผู้ นั้นก็เลยเดินตรงมาที่ผมยืน อยู่ เมื่อเขาเข้ามาใกล้ ผมก็ตกใจ กลัวจนล้ม ลงชนหน้าลงกับพื้น เขาบอกกับผมว่า “มนุษย์เอ๋ย ให้รู้ไว้เถอะว่า นิมิต นั้นเป็นเรื่องของเวลาของจุดสิ้นสุดนั้น”

๑๘ ในขณะที่ ท่านกำลังพูดกับผม นั้น ผมกำลังนอนชนหน้าอยู่กบพื้น แล้วผมก็เคลิ้มหลับไป แต่ท่านก็มาสะกิดผมและพยุงให้ผมลุกขึ้นยืน

๑๙ แล้วพูดว่า “ฟังนะ เรากำลังจะบอกเจ้าว่ากำลังจะเกิดอะไร ขึ้น เมื่อช่วง เวลาแห่งความ โกรธ แค้นของพระเจ้าใกล้จะถึงจุดจบนั้น เมื่อเวลาที่ได้กำหนดไว้ นั้นมาถึง มันก็จะถึงจุดสิ้นสุด

๒๐ แกะผู้ที่มีสองขาที่เจ้าเห็น นั้นหมายถึงพวกกษัตริย์ของอาณาจักรมีเดเปอร์เซีย

* ๘:๘ เขาที่ ... มาแทนที่ เมื่ออเล็กซานเดอร์มหาราชตายในปี ๓๒๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด อาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วนด้วยแม่ทัพสี่คนของเขา

† ๘:๙ ที่ที่สวยงาม อาจหมายถึงอิสราเอล ในที่นี้น่าจะหมายถึงเมืองเยรูซาเล็ม หรือภูเขาศีหนาย

‡ ๘:๑๔ เย็นและเช้า หมายถึง พวกเขาจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาประจำวัน ในตอนเย็นและตอนเช้า

§ ๘:๑๔ แล้ววิหาร ... สู่สภาพเดิม หมายถึงพวกชาวยิวได้อุทิศวิหารนี้ให้กับพระยาห์เวห์อีกครั้งในปี ๑๖๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด จึงมีเทศกาลเฉลิมฉลองขึ้นทุกๆปีในเดือนธันวาคม ดูเพิ่มเติมได้จากหัวข้อ “เทศกาล” ในคำอธิบายนายเลม

§ ๘:๑๖ กาเบรียล เป็นชื่อที่มีความหมายว่า “นักรบของพระเจ้า” หรือ “บุรุษของพระเจ้า”

๒๑ ส่วนแพะตัวผู้ นั้น หมายถึงอาณาจักรของกรีก เขาอันใหญ่ที่อยู่ระหว่างดวงดาวของมันก็คือกษัตริย์องค์แรก ๒๒ เขาอันนั้นที่หูกไปในขณะ ที่มีอีกสี่ เขาออกขึ้น มาแทน นั่นก็คืออาณาจักรสี่อาณาจักร ที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์องค์ แรกนั้นตาย ไป แต่ทั้งสี่อาณาจักรนี้จะไม่แข็งแรงเท่ากับกษัตริย์องค์แรก

๒๓ เมื่อเวลาครอบครองของพวกเขา เขาใกล้สิ้น สุด ลง และเมื่อพวกเขาได้ทำ ชั่วอย่างสุดๆ แล้ว แล้วกษัตริย์ที่ดูโหด เขี้ยวและเก่งกาจในการหลอกลวง จะขึ้นมายึดอำนาจ ๒๔ พระองค์จะมีพลังแข็งแกร่งมาก แต่ก็ไม่มากเท่ากษัตริย์องค์แรก พระองค์จะทำลายล้างอย่างน่า ตก ตะลึง พระองค์จะสำเร็จในทุกสิ่งที่พระองค์ทำ พระองค์จะทำลายหลายคนของพวกเขาผู้ศรัทธา

๒๕ พระองค์จะหลอกลวงได้อย่างเก่งกาจ เพราะด้วยเล่ห์เหลี่ยมและอำนาจของพระองค์ พระองค์จะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ ด้วยความกล้าหาญ พระองค์จะทำลายคนของพระเจ้าได้อย่างง่ายๆ ยิ่ง กว่า นั้น พระองค์ก็จะต่อต้านจอมทัพผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด แต่กษัตริย์องค์ นี้ก็จะถูกทำลาย โดยไม่ใช่เป็นฝีมือของมนุษย์เลย

๒๖ คำ อธิบายของนิมิตเกี่ยวกับเวลาเย็นและเวลาเหล่านั้นเชื่อถือได้ ส่วนเจ้า ดาเนียล ให้เก็บเรื่องนิมิต นี้ไว้เป็นความ ลับก่อน เพราะมันเป็นเรื่องที่จะเกิด ขึ้นอีก นานหลังจากนี้”

๒๗ ผม ดาเนียล ได้ล้ม ป่วยลงหลายวัน จาก นั้นถึงได้ลุก ขึ้นกลับไปทำงานให้กษัตริย์เหมือนเดิม นิมิต นี้ทำให้ผมกลัว ใจมาก เพราะผมไม่เข้าใจมัน

ดาเนียลอธิบาย

๑ ในช่วงปีแรกของดาริอัส (ดาริอัสคนนี้เป็นลูกของเซอร์เชส ผู้สืบเชื้อสายมาจากชาวมีเดียน ดาริอัสได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาสามปี) ๒ ในช่วงปีแรกที่ดาริอัสปกครองนั้น ผม ดาเนียลได้สังเกตในเอกสารต่างๆเกี่ยวกับเรื่องที่พระ ยาร์เวห์

บอกกับเยเรมี ยาร์ ผู้ พุดแทนพระองค์ ที่ว่า “เมืองเยรูซาเล็มจะต้องเป็นซากปรักหักพังอยู่อย่างนั้นไปจนกว่าจะครบเจ็ดสิบปี + ถึงจะมีการสร้างขึ้นมาใหม่”

๓ ดั่ง นั้นผมจึงตัดสินใจแสวงหาพระองค์เจ้าชีวิตของผม ด้วยการอธิษฐาน ขอความ เมตตาจากพระองค์ ในขณะ ที่ผมอดอาหาร สวม ใส่ผ้ากระสอบไว้ทุกขี และเรียว ขี้ ถ้ามอง หิว ๔ ผมอธิษฐานกับพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของผม และสารภาพบาป ผมพูดว่า

“ได้ โปรดเถิด องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ผู้ ที่รักษาชื่อ ตกลงของพระองค์ และแสดงความ รักที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ กับคนที่รักพระองค์ ซึ่งก็คือคนที่ทำตามคำสั่งของพระองค์

๕ พวกเราทำบาป ทำ ผิด และทำสิ่งที่ชั่วร้าย เราได้กบฏและเป็นหน้าหนีจากคำ สั่งและกฎ เกณฑ์ของพระองค์ ๖ เราไม่ยอมฟังพวกผู้รับใช้ของพระองค์ พวกผู้ พุดแทนพระเจ้า ที่มาพุดตามคำสั่งของพระองค์ ที่พระองค์สั่งให้มาพุดกับกษัตริย์ของเรา พวกผู้นำ พวกพ่อของเรา และทุกคนในประเทศ

๗ องค์เจ้าชีวิตเจ้าข้า พระองค์ทำถูกต้องแล้ว แต่เรานำความ อับอายขายหน้ามาสู่พวกเราเองจนถึงทุกวันนี้ คือ มาสู่คนยูดาห์ พลเมืองของเยรูซาเล็ม และชาวอิสราเอลทุก คน ทั้งใกล้และไกล มาสู่คนในทุกประเทศที่พระองค์ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป นั้น หลังจากที่เราทรยศต่อพระองค์

๘ ใช่แล้วพระยาร์เวห์ เราได้นำความ อับอายมาสู่พวกเราเอง ทั้งพวก เราพวกกษัตริย์ พวกผู้นำ และพวกพ่อของเรา เพราะพวก เราทุกคนได้ทำบาปต่อพระองค์

๙ แต่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของ เรามีความ เมตตาและให้อภัยพวก เราที่ได้กบฏต่อพระองค์ ๑๐ เราไม่เชื่อ ฟังพระยาร์เวห์พระเจ้าของเรา นั้น คือเราไม่ได้ใช้ชีวิตตามคำ สอนของพระองค์ ที่

*๙:๑ เซอร์เชส เซอร์เชสเป็นชื่อในภาษากรีก เป็นคนเดียวกับ “อาหสุเอรัสซึ่งเป็นชื่อในภาษาฮีบรู”

†๙:๒ เจ็ดสิบปี อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเยเรมียาห์ ๒๕:๘-๑๔

พระองค์ให้กับ เรา ผ่าน มาทางพวก ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกผู้พูดแทน พระเจ้านั่นเอง ^{๑๑}คนอิสราเอลทุก คน ละเมิดคำสั่ง สอนของพระองค์ และทำ ผิดที่ไม่ฟังพระองค์ ดัง นนค่าสาปแช่ง และคำ ปฎิญาณ *ที่เขียนไว้ในกฎของ โมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า ได้ตกอยู่บน เรา เพราะเราได้ทำบาปต่อพระองค์

^{๑๒}พระองค์ก็เลยทำตามที่พระองค์ ขู่ไว้ว่า จะให้เกิด ขึ้นกับพวกเรา และ กับพวกผู้นำของเรา พระองค์นำความ หายนะครั้งใหญ่มาใส่เรา ความ หายนะ ที่เกิด ขึ้นกับเยรูซาเล็มนั้นร้าย แรงแรงมาก ไม่เหมือนกับ ความหายนะอันไหนเลยที่ เคยเกิด ขึ้นมาก่อนทั่วได้ฟานี ^{๑๓}ความ ทุกข์ยากที่ได้เขียน ไว้ในกฎของโมเสส ก็ได้เกิด ขึ้นกับเรา เหมือนกับที่ได้เขียน ไว้ในกฎทุก อย่าง แต่พวกเราก็ไม่ได้ พยายามที่จะทำให้พระ ยาร์เวห์พระเจ้า ของเราพอใจ ด้วยการหันจากการทำชั่ว ของเรา และเรียน รู้จากความ ซื่อสัตย์ ของพระองค์

^{๑๔}พระ ยาร์เวห์ได้เตรียมความ หายนะนี้สำหรับเวลาที่เหมาะ สม แล้ว พระองค์ก็ให้มันตกลง มาบน เรา ทุก อย่างที่พระ ยาร์เวห์พระเจ้าได้ทำไป นนยุติธรรม แล้ว แต่เราไม่ ยอมเชื่อฟัง พระองค์

^{๑๕}และบัดนี้ ข้า แต่องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของเรา พระองค์เป็นผู้ ที่นำคน ของพระองค์ออกจากอียิปต์

ด้วยมืออันทรง พลังของพระองค์ ด้วยพลังอำนาจที่พระองค์ได้แสดงให้เห็นนั้น ทำให้พระองค์มีชื่อเสียงดัง กระฉ่อนไป ทั่วจนถึงทุก วัน นี้ เราได้ ทำบาปและทำสิ่งที่ชั่ว ร้าย ^{๑๖}องค์เจ้า ชีวิตของข้า พระองค์ เพื่อเห็น แก่ความ เมตตาปราณี ขอได้ โปรดเลิกโกรธ เยรูซาเล็มเมืองของพระองค์ ภูเขาอัน ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ด้วยเถิด เพราะ ความ เลว ทรมานของบรรพบุรุษของ เรา

และความ บาปของพวก เราเนืองนี้ทำให้ ชนชาติอื่นๆทั้งหมดที่อยู่รอบข้างเกลียด ชังเยรูซาเล็มและคนของพระองค์

^{๑๗}บัดนี้ พระเจ้าของพวกเราได้โปรด ฟังคำอธิษฐานของผู้รับ ใช้ของพระองค์ และคำอ้อนวอนขอความ เมตตาของเรา ด้วยเถิด ขอให้ใบหน้าของพระองค์สว่าง ลงมาบนวิหารที่ปรักหัก พังนี้ ด้วย เพื่อเห็น แก่พระองค์เอง ^{๑๘}พระเจ้าของ ข้า พระองค์ โปรดเจียหู ฟัง โปรดเปิด ตา ดู ซาก ปรักหัก พังของเมืองที่ผู้คน รู้ว่าเป็นของพระองค์ ที่เราขอความ เมตตาต่อพระองค์นี้ ไม่ใช่เพราะเรา ดี และสมควรจะ ได้รับ แต่เพราะพระองค์ มีความ เมตตาสงสารต่าง หาก ^{๑๙}องค์ เจ้าชีวิตของ ผม ได้โปรดฟัง ด้วย องค์ เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ได้โปรดยกโทษให้ ด้วย องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ได้โปรด สนใจด้วย พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดทำ ตามที่ขอด้วย เพื่อเห็น แก่พระองค์เอง และโปรดอภัยรอช้าเลย ได้โปรดทำสิ่งนี้ เพราะผู้คนรู้ว่าทั้งคนพวก นี้และเมืองนี้ เป็นของพระองค์”

นิมิตเรื่องเจ็ดสิบอาทิตย์

^{๒๐}ในขณะที่ผมกำลังพูด อธิษฐาน และ สาราภาพความ ผิด บาปของผม เองและของ ชาวอิสราเอลคนของ ผม นั้น ขณะที่กำลัง วิงวอนขอความ เมตตาต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของ ผม ให้กับภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ ของพระองค์ นั้น ^{๒๑}ในขณะที่ผมกำลังร้อง อธิษฐานนั่นเอง กาเบรียล ผู้ชายคนที่ผมเห็น ในนิมิตของผมก่อนหน้า นี้ ก็ลอยมาหาผม ในช่วงการถวายเป็นบูชาตอนเย็น ^{๒๒}เขา มาพูดกับผม เพื่อช่วยให้ผมเข้าใจ เขาพูดว่า “ดาเนียล เราได้มาที่นี่เดี๋ยวนี้ เพื่อช่วยให้เจ้า เข้าใจ ^{๒๓}ในตอนที่เราเริ่มอธิษฐานขอความ เมตตา นั้น พระเจ้าให้คำ ตอบ และเราก็ได้ มาบอกมัน เพราะพระเจ้ารักเจ้ามาก ดังนั้น ตั้งใจฟังคำตอบให้ดี และให้เข้าใจนิมิตนั้น

*๙:๑๑ คำสาปแช่งและคำปฎิญาณ หมายถึง คนอิสราเอลให้คำปฎิญาณว่าจะทำตามกฎ ของพระเจ้า และถ้าไม่ทำตามก็ยอมให้คำสาป แช่งเหล่านั้นตกอยู่กับพวกเขา ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ๒๗:๑๔-๒๖; ๒๘:๑๕-๖๘

๒๔ พระเจ้าให้เวลากับคนของ เจ้าและเมือง คักคิสทริของ เจ้าเจ็ดสิบอาทิตย์ เจ็ดสิบ อาทิตย์ นี้มีไว้เพื่อพวกเขา เจ้าหยุดการ กบฏ ทำให้บาป นั้นสิ้น สุด ลง ชำระความ ผิด บาป ของพวกเจ้า และนำความ ยุติธรรมอันถาวร กลับ มา ทำให้คนเห็นว่ามีคนที่ผู้ พุด แทน พระเจ้ามาบอกนั้นเป็นจริง และเพื่อจะเจิม สถานที่ที่คักคิสทริที่สุด

๒๕ ดาเนียล ให้อำนาจและเข้าใจไว้ด้วยว่า นับ ตั้งแต่เวลาที่ได้ออกคำสั่ง ให้ฟื้นฟูและสร้าง เยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ ไปจนถึงเวลาที่ผู้นำที่ ถูกเจิม ไว้มานั้น มีเจ็ดอาทิตย์ แล้วเวลาที่ ใช้สร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ รวมทั้งในลาน กลาง เมือง พร้อมกับคูป้องกันเมือง จะใช้ เวลาหกสิบสองอาทิตย์ ในช่วงนี้จะเต็มไปด้วย ปัญหามากมาย ๒๖ และผู้นำที่ถูกเจิม ไว้ก็จะถูกกำจัด ไปและผู้นำคน นั้นจะไม่มี อำนาจเหนือเมืองและวิหารอีก ต่อ ไป คนที่ ติดตามผู้นำคน ใหม่ในอนาคตก็จะทำตัวเลว ร้าย จุดจบของผู้นำคน ใหม่ นั้นจะมาเหมือนกับน้ำท่วมทะเล

พระเจ้าได้ออกคำสั่งให้เกิดการ ทำลาย มากมายจนกว่าสงครามจะสิ้นสุดลง

๒๗ ผู้นำคน ใหม่ นั้นจะทำสนธิ สัญญาที่เข้ม แข็งกับคนจำนวนมาก และในกลางอาทิตย์ นั้น การ ถวายเครื่องบูชาและเซ่นไหว้จะถูก หยุดไป และจะมีสิ่งที่น่าขยะแขยงมาแทนที่ จนถึงจุดจบที่พระเจ้าสั่งให้มาท่วมทันผู้ ทำลายคนนั้น”

ดาเนียลมีนิมิตที่แม่น้ำไทกริส

๑ ในปีที่สาม ๑ ของกษัตริย์ไซรัสแห่ง เปอร์เซีย พระเจ้าได้เปิด เผยเรื่อง หนึ่งให้กับดาเนียล (ดาเนียลมีอีกชื่อหนึ่งว่า เบลเชซซาร์) เรื่องที่เปิดเผยนี้เชื่อถือได้ มัน เข้าใจยาก แต่คำอธิบายได้มาถึงดาเนียลใน นิมิต

๒ ในเวลานั้น ผม ดาเนียล เป็นทุกข์ เศร้าโศกอยู่ถึงสามอาทิตย์เต็มๆ ๓ ผมไม่ได้ กินอาหารที่อร่อยๆ ไม่มีเนื้อหรือเหล้าองุ่นตก เข้าไปปากผมเลย ผมไม่ได้เอาน้ำมันทาผิวหรือ น้ำมันใส่ผมเป็นเวลาถึงสามอาทิตย์เต็มๆ

๔ แล้วในวันที่สิบสี่ของเดือนที่ หนึ่ง ใน ขณะที่ผมยืนอยู่ริม ฝั่งแม่น้ำอันยิ่งใหญ่ นั้น คือแม่น้ำไทกริส

๕ ผมเงย หน้าที่ขึ้น มาและมอง เห็นชายคน หนึ่งสวมผ้าคลุมลินิน เขาคาดเข็มขัดที่ทำ จากทองของเมืองอุฟาส

๖ ร่างกายของ เขาดูเหมือนพลอยระยิบ ระยับ ใบหน้าของเขาส่อง สว่างเหมือน ฟ้ายาแลบ ดวงตาของเขาเหมือนกับคบไฟที่ลุก โชติ ช่วง แขนและขาของ เขาดูเหมือนทอง เหลืองที่ขัดมัน เมื่อเขาพูด เสียงของ เขาก็ ฟังเหมือนเสียงของฝูงชนกลุ่มใหญ่

๗ ผม ดาเนียล เห็นนิมิต นี้แค่คนเดียว คนอื่นๆที่อยู่กับผมไม่ได้เห็นนิมิตนี้ แต่พวก เขาตกใจกลัวมากและวิ่งหนีไปแอบ ๘ เหลือ ผมคนเดียว ในขณะที่ผมจ้องมองนิมิตอันยิ่ง ใหญ่นั้น ผมก็หมดเรี่ยวแรงไป หน้าผมก็ซีด เหมือนคนตาย เรี่ยวแรงก็เหือดหายไปหมด

๙ แล้วผมก็ได้ยินเขาพูด เมื่อได้ยินเสียงเขา ผมก็ตกอยู่ในภวังค์ นอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้น

๑๐ แล้วมีมือข้าง หนึ่งยื่นมาจับและโยกผม และช่วยพยุงให้ผมยืน ตัวขึ้น มาด้วยมือและ เข่า

๑๑ แล้วเขาก็พูดกับผมว่า “ดาเนียล ชายที่ พระเจ้ารัก ให้ตั้งใจฟังสิ่งที่เรากำลังจะบอก กับเจ้านี้ ลุกขึ้นมา เพราะเราถูกส่งมาหาเจ้า” เมื่อเขาพูดอย่าง นั้นกับ ผม ผมก็ยืนขึ้นตัว สิ้น ๑๒ แล้วเขาก็บอกผมว่า “ดาเนียล ไม่ ต้องกลัว เพราะตั้งแต่วัน แรกที่เจ้าตั้งใจจะ เข้าใจและตัดสินใจ ที่จะอด อาหารและถ่อม ตัวลงต่อหน้าพระเจ้าของเจ้า พระเจ้าก็ได้ยิน คำอธิษฐานของเจ้า และเราก็ได้มาเพราะคำ อธิษฐานของเจ้านั้น ๑๓ เทพเจ้าผู้เป็นเจ้าฟ้า แห่งอาณาจักรเปอร์เซียต่อ ด้านเราอยู่เป็น เวลาสิบเอ็ดวัน แต่ทันใดนั้น มีคาเอล หนึ่ง ในพวกเจ้าฟ้าชั้นผู้นำ ก็ได้มาช่วยเรา ตอนที่ เราถูกทิ้งไว้คน เดียวกับพวกกษัตริย์ของ เปอร์เซีย ๑๔ เรามาเพื่อช่วยให้เจ้าเข้าใจว่าจะ เกิดอะไร ขึ้นกับประชาชนของ เจ้าในอนาคต เพราะยังจะมีอีกนิมิตหนึ่งมา ที่พูด ถึงวัน เวลานั้นที่จะต้องอธิบายให้เข้าใจ”

* ๙:๒๔ *อาทิตย์* หมายถึง “เจ็ดวัน” หรือ “เจ็ดปี” เหมือนในหนังสือเลวีนิติ ๒๕:๘ ดังนั้น “เจ็ดสิบอาทิตย์” คงหมายถึง ๔๙๐ ปี

† ๑๐:๑ *ปีที่สาม* คือ ปี ๕๓๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑๕ ตอนที่เขาพูดสิ่งนี้ ผมได้แต่ก้มมองที่พื้นพูดอะไรไม่ออก

๑๖ แล้วมีผู้หนึ่งที่ดูเหมือนมนุษย์ได้มาแตะริมฝีปากของผม ผมจึงสามารถอำปากพูดได้ แล้วผมก็บอกผู้คนที่ยืนอยู่ต่อหน้าผมว่า “ท่านครับ หลังจากที่ผมเห็นนิมิตนั้น ผมก็ท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด และผมก็หมดเรี่ยวแรง” ๑๗ แล้วจะให้ผมผู้รับใช้ของท่านพูดอะไรกับท่านเจ้าชายของผมได้ล่ะครับ ถึงเดี๋ยวนี้ก็เถอะ ผมก็ยังไม่มีความแข็งแรงแต่จะหายไ้”

๑๘ แต่แล้วผู้คนที่ดูเหมือนมนุษย์ก็จับตัวผมอีกครั้ง และทำให้ผมมีความแข็งแรงขึ้น

๑๙ แล้วเขาก็พูดว่า “อย่ากลัวไปเลยพระเจ้ารักเจ้า ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีกับเจ้า อย่าได้ท้อใจไปเลย เข้มแข็งไว้” ขณะที่เขาพูดกับผม ผมก็เริ่มมีความแข็งแรงขึ้นและพูดออกไปว่า “ท่านครับ พูดต่อไปเถอะครับ เพราะตอนที่ผมได้เรี่ยวแรงกลับคืนมาแล้ว”

๒๐-๒๑ แล้วเขาก็พูดว่า “เจ้ารู้ไหมว่าทำไมเราถึงมาหาเจ้า เรามาเพื่อบอกเจ้าว่ามีอะไรเขียนไว้ในหนังสือแห่งความจริง แต่ตอนนี้เราจะต้องกลับไปสู้รบกับพวกเจ้าฟ้าแห่งเปอร์เซีย เมื่อเราจากไป เจ้าฟ้าแห่งกรีซก็จะเข้ามา ไม่มีใครช่วยเราสู้รบกับพวกเจ้าฟ้านี้ นอกจากมีคาเอลผู้เป็นเจ้าฟ้าของคนของเจ้า

๑๑ เป็นกษัตริย์ เราเองได้ยืนอยู่กับมีคาเอลเพื่อสนับสนุนและช่วยเขา ในการต่อสู้กับเจ้าฟ้าแห่งเปอร์เซีย

๒๒ ดาเนียล เราจะบอกความจริงกับเจ้าว่า ยังมีกษัตริย์อีกสามองค์ปกครองเปอร์เซีย หลังจากนั้นก็กษัตริย์องค์ที่สี่ก็จะมา กษัตริย์องค์ที่สี่นี้จะสะสมทรัพย์สมบัติอันมหาศาลนี้ จนทำให้เขาร่ำรวยกว่ากษัตริย์เปอร์เซียองค์อื่นๆ ความมั่งคั่งของเขาจะทำให้เขามีอำนาจมากขึ้น แล้วเขาก็จะระดมพลไปต่อสู้กับอาณาจักรกรีซ ๓ แล้วจะมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจอีกองค์หนึ่งขึ้น มา และจะมาสร้างอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ และกษัตริย์องค์นี้จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตัวเขาเองต้องการ

๓ แล้วหลังจากที่เขามีอำนาจสูงสุดแล้ว อาณาจักรของเขา ก็จะแตกและถูกแบ่งเป็นสี่ส่วน แยกออกไปสี่ทิศทาง แต่อาณาจักรของเขาจะไม่ตกเป็นของลูกหลานของเขาเอง มันจะไม่ใหญ่เหมือนตอนที่เขาปกครอง

เพราะอาณาจักรของเขาจะถูกถอนรากถอนโคนและตกไปเป็นของคนอื่นที่ไม่ใช่ครอบครัวของเขาเอง

๔ กษัตริย์ฝ่ายใต้จะแข็งแกร่งขึ้น แต่แม่ทัพคนหนึ่งของเขาจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าเขา และแม่ทัพคนนี้จะปกครองอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่กว่า

๖ หลังจากนั้นก็อีกหลายสิบปี ก็จะมีการทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกัน ลูกสาวของกษัตริย์ฝ่ายใต้จะแต่งงานกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ เพื่อเป็นการผูกมัดข้อตกลงนั้น แต่นางจะไม่สามารถรักษาอิทธิพลของนางไว้ได้ และอำนาจของกษัตริย์นั้นก็จะไม่ยั่งยืน นางและคนใช้ที่ติดตามนางมู รวม ทั้งลูกและสามีของนาง ก็จะถูกฆ่าทั้งหมด

๗ จากนั้นญัตติคนหนึ่งของนางจะขึ้นมา มีอำนาจและครอบครองอาณาจักรฝ่ายใต้ เขาจะโจมตีกองทัพของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ และบุกเข้ายึดป้อมปราการเอาไว้ได้

๘ กษัตริย์ฝ่ายใต้จะยึดเอาพวกเทพเจ้าพวกรูปเคารพ และเครื่องใช้ที่มีค่าที่ทำจากทองและเงินของพวกเขา แล้วก็ขนไปที่อียิปต์ และจะไม่สู้รบกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือไปอีกหลายปี

๙ หลังจากนั้นก็กษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะบุกเข้าไปในอาณาจักรของกษัตริย์ฝ่ายใต้ แต่เขาจะแพ้และจะกลับไปยังแผ่นดินของเขาเอง

๑๐ แล้วพวกลูกชายของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ ก็จะเข้าทำสงคราม พวกเขาจะระดมกำลังเป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่มหาศาล และพวกเขาก็บุกทำลายล้างเหมือนกับน้ำท่วมหลาก พวกเขานุกไป ไกลถึงป้อมปราการของกษัตริย์ฝ่ายใต้

๑๑ กษัตริย์ฝ่ายใต้จะโกรธ และเดินทัพออกมาต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายเหนือและกองทัพอันยิ่งใหญ่มหาศาลนั้น กษัตริย์ฝ่ายใต้จะรบชนะกองทัพที่ยิ่งใหญ่นั้น

๑๒ หลังจากทีกองทัพอันยิ่งใหญ่ นั้นพ่ายแพ้ไปแล้ว กษัตริย์ฝ่ายใต้ก็ผยองพองตัว และพระองค์จะฆ่าทหารของกษัตริย์ฝ่ายเหนือหลายพันคน แต่พระองค์จะไม่ไล่ตามพวกทหารนั้นไป ๑๓ หลังจากนั้นก็อีกหลายปี กษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะกลับมาร่วมกับกองทัพที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม พระองค์จะมี

กองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรมากขึ้นพร้อมกับเสบียงและอาวุธมากมาย

^{๑๔}ในเวลาอันเอง คนมากมายจะต่อต้านกษัตริย์ฝ้ายไต้ แม้แต่คนที่ชอบความรุนแรงที่อยู่ในหมู่คนของเจ้า ดาเนียล ก็ยิ่งกล้ากบฏเลย เพื่อทำให้เป็นจริงตามนิมิตนั้น แต่พวกเขาจะพ่ายแพ้

^{๑๕}กษัตริย์ฝ้าย เหนือจะบุกมา และสร้างเนิน ดินขึ้นประชิดกำแพง เมือง และยึดเอาเมืองที่มีป้อมปราการแน่นหนาได้เมืองหนึ่ง กองกำลังของฝ้ายไต้จะไม่สามารถต่อต้านพวกนั้นไว้ได้ แม้แต่ทหารที่เก่งกล้าที่สุดก็ยังไม่สามารถต้านทานพวกมันไว้ได้

^{๑๖}กษัตริย์ฝ้าย เหนือก็จะเข้าโจมตีตามชอบใจ เพราะไม่มีใครสามารถต้านทานเขาไว้ได้ เขาจะยึดเอาแผ่นดินที่สวยงาม * ไว้ และเขาก็จะมีอำนาจที่จะทำลายมันได้

^{๑๗}กษัตริย์ฝ้าย เหนือตั้งใจว่าจะยกกองทัพทั้งราชอาณาจักรของเขา มา แต่เขาจะเซ็นสัญญาสงบศึก และส่วนหนึ่งของสัญญานั้นคือ เขาจะยกสาวคนหนึ่งให้กับกษัตริย์ฝ้ายไต้เป็นเมีย ซึ่งเป็นแผนของเขาที่จะทำลายกษัตริย์ฝ้ายไต้ แต่แผนนี้จะไม่สำเร็จ และจะไม่ช่วยอะไรพระองค์เลย

^{๑๘}ดังนั้น กษัตริย์ฝ้าย เหนือจะหันเหความสนใจไปที่หมู่ เกาะและชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนแทน แล้วก็ยึดได้หลายเมือง แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะหยุดความหยิ่งผยองของกษัตริย์ฝ้ายเหนือ เขาจะตอบแทนความหยิ่งผยองของกษัตริย์

^{๑๙}เมื่อเป็นอย่างนี้ กษัตริย์ฝ้ายเหนือก็จะต้องมุ่งหน้ากลับไปไปที่พวกป้อมปราการในดินแดนของตน แต่พระองค์จะสะดุดล้มลง แล้วจะไม่มีใครพบเห็นพระองค์อีกเลย

^{๒๐}ต่อ มาก็จะมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งขึ้น มาแทนเขา กษัตริย์องค์นี้จะส่งคนไปเก็บภาษีเพื่อทำให้อาณาจักรของพระองค์ร่ำรวยยิ่งขึ้น แต่กษัตริย์องค์นี้ก็จะถูกโค่นไปในไม่ช้า แต่ไม่ใช่ในท่ามกลางการสู้รบที่ดุเดือด

^{๒๑}คนต่อมาที่มาแทนพระองค์ เป็นคนที่น่ารังเกียจ ไม่มีเชื้อสายของกษัตริย์เลย เขาจะมาตอนที่ไม่มีใครคาดคิด แล้วใช้เล่ห์เหลี่ยม

ของเขาชิงเอาบัลลังก์ไป ^{๒๒}เขาจะมีชัยเหนือกองทัพทั้งหลาย รวมทั้งเจ้าฟ้าแห่งข้อตกลง †

^{๒๓}หลัง จากที่เขาทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับหลายชนชาติ เขาก็จะหัก หลังชนชาติเหล่านั้น เขาจะแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ถึงแม้จะมีคนน้อยที่อยู่ฝ้ายเขา

^{๒๔}เขาจะมาอย่างเจียบๆพร้อม กับคนรวยจากจังหวัดหนึ่ง และเขาจะทำในสิ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่เคยทำมาก่อน เขาจะยกทรัพย์สินสมบัติที่ปล้นมาได้ให้กับคน ร่ำรวยเหล่านั้น และเขาก็ยังวางแผนที่จะมี ชัยเหนือป้อมปราการต่างๆ แต่ก็เป็นแค่ช่วงระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น

^{๒๕}แล้วเขาจะกระตุ้นความ กล้าของตัวเอง และเขาก็จะรวบรวมกองทัพใหญ่ไปต่อสู้กับกษัตริย์ฝ้าย ไต้ กษัตริย์ฝ้าย ไต้ก็จะโต้กลับด้วยกำลัง พลที่ยิ่ง ใหญ่และแข็งแกร่งมหาศาลของเขา แต่กษัตริย์ฝ้าย ไต้จะ ต้องพ่ายแพ้เพราะมีการปองร้ายเขา

^{๒๖}พรรคพวกของกษัตริย์ฝ้ายไต้ ที่เคยกินอาหารโต๊ะเดียวกับพระองค์ จะพยายามทำลายพระองค์ ส่วนกองทัพของพระองค์ก็จะถูกทำลายย่อยยับ และทหารที่เก่ง กล้าจำนวนมากต้องล้มตายเป็นซากศพ

^{๒๗}กษัตริย์ทั้งสององค์นี้ที่มีแผนชั่วร้ายอยู่ในใจ จะนั่งอยู่โต๊ะเดียวกัน และต่างคนต่างก็จะพูดโกหกใส่กัน แต่มันจะไม่สำเร็จหรอก เพราะเวลาที่กำหนดไว้ นั้นยังไม่มาถึง

^{๒๘}กษัตริย์ฝ้ายเหนือก็จะกลับไปบ้านเมืองของตน พร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมหาศาล ในระหว่างทาง นั้น เขาตั้งใจจะต่อต้านคนของข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์ และเขาจะทำตามที่ได้ตั้งใจไว้ นั้น แล้วถึงค่อยกลับไปแผ่นดินของเขา

^{๒๙}เมื่อถึงเวลาที่ถูกกำหนด ไว้ เขาก็จะไปรุกรานฝ้ายไต้อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้ง นี้จะไม่เหมือนครั้งแรก ^{๓๐}จะมีเรือต่างๆจากชาวโรมัน ‡ เข้ามาต่อสู้กับเขาและหยุดเขาไว้ ในตอนขา กลับ เขาก็จะระบวยความ โกรธแค้นใส่คนของข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะทำตามที่ตั้งใจ ไว้ แล้วถึงค่อยกลับไปแผ่นดิน

* ๑๑:๑๖ แผ่นดินที่สวยงาม หมายถึงแผ่นดินอิสราเอล

† ๑๑:๒๒ เจ้าฟ้าแห่งข้อตกลง หมายถึงนักบวชสูงสุดของยูดาห์

‡ ๑๑:๓๐ เรือต่างๆจากชาวโรมัน หรือ เรือจากตะวันตกหรือจากคิทิมา

ของเขา และให้รางวัลกับคนพวกนั้นที่ทอดทิ้งข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์

^{๓๑} ทหารบางหน่วยของ เขาจะยึดวิหารคือ ป้อมปราการและทำให้วิหารนั้นเสื่อมไป และพวกเขาจะส่งยูเกลีการ ถวายเครื่องบูชาประจำ และตั้งสิ่งที่น่าขยะแขยงที่ก่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวขึ้นมาแทน

^{๓๒} เขาจะประจบสอพลอพวกเขาชั่วที่ต่อต้านข้อตกลง เพื่อพวกนั้นจะได้สนับสนุนเขา แต่คนที่ยังติดตามพระเจ้าของพวกเขา ด้วยความจงรักภักดี จะมีความกล้าและตอบโต้กลับ

^{๓๓} พวกผู้นำที่ฉลาด ก็จะช่วยให้คนเป็นจำนวนมากเข้าใจ ถึงแม้ว่าจะมีสักระยะหนึ่งที่ครุพวก นั้นอาจ จะถูกฆ่า ฟันด้วยดาบหรือถูกเผา ไฟ หรือถูก จับไปเป็น เซลยและถูกแย่งชิงทรัพย์สินไป

^{๓๔} เมื่อพวก ผู้นำที่ฉลาดเหล่านี้ นั้นตกเป็นเหยื่อ พวกเขาจะได้รับความ ช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย แต่หลายคนที่มาพร้อมกับพวกเขาจะไม่จริงใจ

^{๓๕} พวก ผู้นำที่เฉลียวฉลาดบาง คนก็จะสะดุดล้มไป ซึ่งจะทำให้คนในกลุ่มที่ เหลือได้ รับการ ชำระล้างให้ขาวสะอาดบริสุทธิ์ จนกว่าจะถึงเวลาของจุดจบนั้น เพราะมันจะมีระยะเวลาหนึ่งก่อนจะถึงเวลาที่ได้กำหนดไว้

^{๓๖} แล้วกษัตริย์ฝ่าย เหนือก็จะทำตามใจตนเอง เขาจะยกย่องเชิดชูตนเองให้สูงกว่าเทพเจ้าทุก องค์ จนถึง ขันพืดสิ่งที่น่าขยะแขยงต่างๆต่อพระเจ้าสูงสุด เขาจะประสบความสำเร็จ จนกว่าพระเจ้าจะหายโกรธเกรี้ยวคนของ พระองค์ เพราะพระเจ้าจะทำตามสิ่งที่พระองค์ได้ตัดสินใจไว้

^{๓๗} กษัตริย์ฝ่าย เหนือจะไม่ สนใจพวก เทพที่บรรพบุรุษของ เขานับถือ เขาไม่สนใจเทพเจ้าที่พวกผู้หญิงหลงใหล เขาจะไม่สนใจไม่ว่าจะเป็นเทพองค์ไหนทั้งนั้น เพราะว่าเขาจะเชิดชูตัวเองไว้สูงกว่าเทพทั้งหมด

^{๓๘} แทนที่จะเป็นเทพเจ้าพวก นี้ เขาจะยกย่องเทพองค์ หนึ่ง ที่บรรพบุรุษของ เขาไม่รู้จัก นั่นก็คือเทพเจ้าแห่งป้อมปราการ

เขาจะยกย่องเทพองค์ นี้ด้วยทองคำ เงิน พลอยที่มีค่า และสิ่งของต่างๆที่มีราคาแพง

^{๓๙} เขาจะโจมตีพวกป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุด ด้วยความ ช่วย เหลือจากเทพเจ้าต่างชาติของเขา และเขาจะให้ความรำวายกับคนที่เขาชอบใจ เขาจะตั้งให้คนเหล่านี้ นนดูแลคนเป็นจำนวนมาก และแบ่งที่ดินให้เป็นรางวัล

^{๔๐} พอถึงเวลาของจุดจบ นั้น กษัตริย์ฝ่ายใต้ก็จะสู้รบกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ แต่กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะจู่โจมอาณาจักรของกษัตริย์ฝ่ายใต้ ด้วยรถรบ ทหาร ม้า และเรือจำนวนมาก กษัตริย์ฝ่าย เหนือจะบุกเข้าไปในแผ่นดินต่าง ๆ เหมือนน้ำหลากที่กวาดแผ่นดิน

^{๔๑} หลัง จาก นั้นกษัตริย์ฝ่าย เหนือก็จะรุกรานแผ่นดิน ที่สวยงาม และคนจำนวนมากจะล้มตาย คนพวกนี้คือคนเหล่านั้นที่จะรอดพ้นจากเงื้อมมือของเขา คือพวกเอโดม โมอับ และพวกหัวหน้าของชาวอัมโมน

^{๔๒} จาก นั้นกษัตริย์ฝ่าย เหนือก็จะบุกไปยังประเทศอื่นๆแม้แต่ประเทศอียิปต์ก็ไม่สามารถจะรอดพ้นเงื้อมมือของเขาไป ได้

^{๔๓} เขาจะครอบครองทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด เงิน และสิ่งของที่มีค่าอื่นๆในอียิปต์ ต่อจากนั้น ชาวลิเบียและชาวเอธิโอเปียก็ได้มายอมเชื่อฟังเขา

^{๔๔} แต่แล้วก็มีข่าวจากทิศตะวันออกและทางทิศเหนือเข้า มารบกวนจิตใจเขา และด้วยความโกรธอย่างยิ่ง เขาก็จะเดินทัพออกไปรบชายฝั่งและฆ่าฟันคนเป็นจำนวนมาก

^{๔๕} เขาจะตั้งเต็นท์สำหรับกษัตริย์ไว้ระหว่างทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์อันงดงาม แล้วเขาก็จะพบจุดจบของเขานั้น และจะไม่มีใครมาช่วยเขา

๑๒ ^๑ ในเวลานั้นเอง เจ้าชายมีคาเอล ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ที่เฝ้ารักษาประชาชนของ เจ้าก็จะยืน ขึ้น แล้วก็จะถึงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบาก ชนิดที่ไม่เคยเกิด ขึ้นมาก่อน ตั้งแต่คนพวก นี้เป็นชนชาติขึ้นมา จนถึงเวลานั้น แต่ ดาเนียล ในเวลานั้นคนของเจ้าทุกคน ที่มีชื่อเขียนอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตก็จะรอดชีวิต

* ๑๑:๓๑ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาจะทำการแทนพวก นั้นที่เสริม สร้างป้อมปราการต่างๆคือคนของพระต่างชาติ”

^๒ และคนเป็นจำนวนมากที่ถูก ผังอยู่ในดิน ก็จะมีพินขึ้น มา บางคนพินขึ้น มาสู่ชีวิตนิรันดร์ และบางคนพินขึ้น มาสู่ความ อบอายและ ถูกปฏิเสธตลอดนิรันดร์

^๓ พวก ผู้นำที่เฉลียวฉลาด จะส่องสว่าง จำ เหมือนกับท้องฟ้าที่สว่างไสว คนพวก นี้ที่ได้ นำคนจำนวนมากมาใช้ ชีวิตอย่าง ที่พระเจ้า พอใจ ก็ส่องสว่าง เหมือนหม้อ ตูตลอดชีวิต นิรันดร์

^๔ ส่วนเจ้า ดาเนียล ให้เก็บเรื่อง นี้เป็น ความลับ และปิด ผืนที่หนังสือเอา ไว้จนกว่า จะถึงเวลาของจุดจบนั้น คนเป็นจำนวนมาก จะเดินทาง ไป โน่นไปนี้ และความรู้ก็จะเพิ่มขึ้น”

^๕ หลังจากนั้น ขณะที่ผม ดาเนียล กำลัง จ้อง มุ่งองอยู่นั้น จู่ๆก็มีคนอีกสอง คนยืนอยู่ ตรงนั้น คนหนึ่งอยู่บนฝั่งแม่น้ำด้านนี้ ส่วน อีกคนอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม

^๖ คนหนึ่งในสองคนนั้น ถามคนที่สวมชุด ผ้าลินิน (คือคนที่ยืนอยู่เหนือน้ำ) ว่า “อีก นานไหมกว่าเรื่องเลวร้ายพวกนี้จะเกิดขึ้น”

^๗ ผมได้ยินเสียงผู้ช่วยคนที่สวมชุดผ้าลินิน (คือคนที่ยืนอยู่เหนือน้ำ) เขาชูมือทั้งสองข้าง ขึ้นไปบนสวรรค์ และสาบานโดยอ้างชื่อของ พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ว่า

“อีกหนึ่งปี สองปี และครึ่งปี เมื่ออำนาจ ของเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์แตกสลายจบสิ้นแล้ว สิ่ง เหล่านี้ก็จะเกิดขึ้น”

^๘ ผมได้ยินแต่ไม่ เข้าใจ ผมก็เลยถามว่า “ท่านครับ แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จะจบลงยัง ไงครับ”

^๙ เขาพูดว่า “ไม่ต้องกังวล ดาเนียล ให้ เจ้าดำเนินชีวิตของ เจ้าต่อไป เพราะว่าเรื่อง พวกนี้เป็นความลับ เรื่อง นี้จะถูกปิดผืนไว้ จนกว่าจะถึงเวลาของจุดจบนั้น

^{๑๐} คนจำนวนมากจะได้ รับการ ชำระล้างให้ ชาวสะอาดบริสุทธิ์ คนชั่วจะทำชั่ว จะไม่มีคน ชั่วสักคนที่เข้าใจ แต่พวกผู้นำที่เฉลียวฉลาด จะเข้าใจ

^{๑๑} นับตั้งแต่วันที่การ ถวายเครื่องบูชา ประจำ วันถูกยกเลิก ไป จนถึงวันที่สิงห์ นุชยะแขยงที่ก่อให้ เกิดความ น่า สะ พริ้ง กลัว ถูกตั้งขึ้นมา รวมเวลาทั้งสิ้นหนึ่งพันสองร้อย เก้าสิบวัน

^{๑๒} คนที่รอดและยังรอด ชีวิตอยู่จนถึงหนึ่ง พันสามร้อยสามสิบห้า วันก็จะเป็นคนที่จะได้ รับเกียรติ

^{๑๓} เอละ ดาเนียล สำหรับเจ้า ให้ดำเนิน ชีวิตของ เจ้าต่อไปอย่างซื่อสัตย์จนถึงจุดจบ เจ้าจะได้พัก ผ่อน แล้วตอนสุดท้าย นั้นเจ้าก็ จะพินขึ้นมารับรางวัลของเจ้า”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

โฮเซยา

คำนำ

โฮเซยา มีความหมายว่า “พระยาห์เวห์ช่วยกู้”

ในพระคัมภีร์ทั้งหมด หนังสือโฮเซยา เป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวที่ประกอบด้วยคำเทศนาของผู้พูดแทนพระเจ้าที่มาจากอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล)

บทที่ ๑-๓ เป็นเรื่องเหตุการณ์ต่างๆในชีวิตของโฮเซยา เช่นพระยาห์เวห์บอกให้โฮเซยาไปเอาหญิงเล่นชู้มาเป็นเมียให้รักนาง ทั้งๆที่นางไม่สัตย์ซื่อกับเขา และให้โอกาสกับนางใหม่ เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ให้โอกาสกับคนอิสราเอล

บทที่ ๔-๑๔ เป็นการรวบรวมคำพูดต่างๆที่มาจากพระยาห์เวห์ มีทั้งเรื่องการพิพากษาและความรอด เน้นเรื่องความเมตตา ปรานี และความรักที่พระองค์มีต่อชาวอิสราเอล

โฮเซยา บอกคนอิสราเอลและคนยูดาห์ว่า พระยาห์เวห์โกรธพวกเขาที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ ที่พวกเขาไปนมัสการพระบาอัลพระแห่งพายุของชาวคานาอัน และที่พวกเขาไปพึ่งกำลังทหารของพันธมิตรต่างชาติ พวกเขาจะต้องถูกลงโทษอย่างแน่นอน แต่พระองค์ก็ยังรักพวกเขา และไม่ยอมให้เห็นพวกเขาถูกทำลายจนย่อยยับไป โฮเซยาให้ความหวังกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์จะอภัยให้กับพวกเขา พร้อม

กับอวยพรพวกเขาด้วย ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์

ข่าวสารจากพระเจ้าผ่านทางโฮเซยา

๑ พระคำของพระยาห์เวห์ ที่ให้ไว้กับโฮเซยา ลูกชายของเบเออร์ ในช่วงต่างๆที่อุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ และในสมัยที่เยโรโบอัม ลูกชายของโยอาซ เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล

ครอบครัวของโฮเซยา

๒ ในครั้งแรกที่พระยาห์เวห์พูดกับโฮเซยานั้น พระองค์พูดว่า “ไปสิ ไปเอาหญิงเล่นชู้มาเป็นเมีย และนางจะมีลูกให้กับเจ้าที่ชอบเล่นชู้เหมือนนาง เพราะแผ่นดินอิสราเอลนี้มีชู้ ไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์”

๓ ดังนั้นโฮเซยาจึงไปเอาโกเมอร์ ลูกสาวของติบลาอิมมาเป็นเมีย และนางก็ตั้งท้องและให้กำเนิดลูกชายให้กับโฮเซยา ๔ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโฮเซยาว่า “ให้เรียกเด็กนั้นว่า ยูสเรเอล ๕ เพราะในไม่ช้า เราจะโทษเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์เยชู ๖ เพราะเขาทำให้เกิดการหลังเล็ดขึ้นที่หุบเขายิสเรเอล และเราจะทำให้อาณาจักรของชนชาติอิสราเอลถึงจุดจบ ๗ ในวันนั้น เราจะทำลายพลังกองทัพแห่งอิสราเอลที่หุบเขายิสเรเอล”

๘ แล้วโกเมอร์ได้ตั้งท้องอีกและให้กำเนิดลูกสาว พระยาห์เวห์บอกกับโฮเซยาว่า “ให้เรียกเธอว่า โลรุหะมาห์ ๙ เพราะเราจะไม่แสดงความรักกับชนชาติอิสราเอลอีกต่อไป และจะไม่ยกโทษให้กับพวกเขา ๑๐ แต่เราจะแสดงความรักต่อชนชาติยูดาห์ เราจะช่วยกู้พวกเขาด้วยอำนาจของพระยาห์เวห์พระเจ้า

* ๑:๑ *อุสซียาห์ โยธาม อาหัส ... ยูดาห์* กษัตริย์เหล่านี้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด พวกเขาปกครองยูดาห์ ในช่วงประมาณปี ๗๘๓ ถึง ปี ๖๘๗ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑:๑ *เยโรโบอัม* คือ เยโรโบอัมที่สองปกครองสิบเผ่าทางตอนเหนือ (อิสราเอล) เป็นเวลาเดียวกับที่ อุสซียาห์ ปกครองยูดาห์ อาณาจักรทางใต้ (ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๑๔-๒๐)

‡ ๑:๔ *ยิสเรเอล* ชื่อนี้ในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าหว่าน” หรือ “พระเจ้าทำให้กระจัดกระจายไป”

¶ ๑:๔ *เชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์เยชู* นี่เป็นเชื้อพระวงศ์ของอิสราเอล เริ่มจากเยชู ต่อถูกนำมาถึงเยโรโบอัมที่สอง ซึ่งเป็นกษัตริย์ในสมัยของโฮเซยานี้ (เรื่องของเยชู อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๙-๑๐)

§ ๑:๖ *โลรุหะมาห์* ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ไม่ได้รับความเมตตา” หรือ “ไม่ได้รับความรัก”

ของพวกเขา ไม่ใช่ด้วยธนู หรือหอก หรือม้าศึก หรือ ทหารม้า”

“หลังจากโก เมอร์ให้โล รุหะ มาห์หย่านม นางตัง ท้องและให้กำเนิดลูกชายอีกหนึ่ง คน” แล้วพระยาห์เวห์บอกกว่า “ให้เรียกเขาวัวโล อัม มี เพราะพวก เจ้าอิสราเอลไม่ใช่คนของเรา และเราก็ไม่ใช่พระเจ้าของพวกเขา”

พระเจ้าสัญญาว่าชาวอิสราเอลจะทวีคูณ

๑๐ แต่ในอนาคต ลูก หลานของอิสราเอล จะมีจำนวนมากมายเหมือนเมื่อด ทรายที่ชายหาด ซึ่งไม่สามารถตวงหรือนับ ได้ และในสถาน ที่ที่พระเจ้าเคยพูดกับพวก เขาว่า “พวกเจ้าไม่ใช่คนของเรา” พระองค์ก็จะพูดกับพวกเขาว่า “เจ้าเป็นลูกหลานของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

๑๑ แล้วชายู ดาห์และชาวอิสราเอลจะกลับมาเป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้ง หนึ่ง แล้วพวกเขาจะแต่งตั้งผู้นำขึ้น มาคน หนึ่ง และพวกเขาจะงอกขึ้น มาจากแผ่นดิน เพราะวันของอิสราเอลนั้นจะยิ่งใหญ่

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า
๒ “ให้เรียกพี่ชายน้องชายของเจ้าว่า ‘อัมมี’ +
 ให้เรียกพวกพี่สาวน้องสาวของเจ้าว่า ‘รุหะ มาห์’” †

พระยาห์เวห์จะลงโทษชนชาติอิสราเอล

๒๑ ตักเตือนแม่ ของพวกเจ้า
 ตัก เตือนเลย เพราะนางไม่ใช่เมียของเรา และเราก็ไม่ใช่พี่ชายของนาง

นางจะต้องหยุดเล่นที่
 และนางจะ ต้องขับไล่พวกคูรักที่อยู่ระหว่าง
 เต้านมของนางไป

๒๒ ถ้านางไม่เลิก เราจะแก้ผ้านางให้ล่อนจ้อน
 และเอานางไปประจานเปลือยเปล่าเหมือนกับวันแรกที่นางเกิดมา

เราจะเอาคนของนางไป
 เราจะทำให้นางเป็นเหมือน กับที่เปล่า เปลือย และเราจะปล่อยให้นางทิวหน้าตาย

๒๓ เราจะไม่รักลูกหลานของนาง

เพราะพวกเขาเป็นลูกชู้
 ๒๔ แม่ของพวกเขานันมีชู้

นางที่ตั้งท้องพวกเขามาทำตัวน่าอับยศอดสู
 นางพูดว่า “ฉันจะตามพวกคนรัก ๒ ของฉันไป เพราะอาหารของฉัน น้ำของฉัน ขนแกะของ

ฉัน ผ้าลินินของฉัน
 น้ำมันมะกอกของฉัน และเครื่อง ตีผมของฉัน

ล้วนแต่มาจากพวกเขาทั้งสิ้น”
 ๒๕ ดังนั้น เรา ยาห์เวห์ จะเอาหนามมาขวางกัน

ทางของเจ้าอิสราเอล

เราจะสร้างกำแพงล้อมรอบนางไว้

เพื่อว่านางจะได้หาทางไม่เจอ

๒๖ ถึงแม้นางจะไล่ตามพวกคนรักของนาง

นางก็จะไม่มีวันตามพวกเขาทัน

ถึงแม้นางจะตามหาพวกเขา

นางก็จะไม่มีวันหาพวกเขาเจอ

แล้วนางจะพูด ว่า “ฉันจะกลับไปหาชายคน

แรกของฉัน **

เพราะชีวิตฉันในตอน นั้นสบายกว่าตอน นี้

เสียอีก”

๒๗ แต่นางไม่รู้หรือกว่าเป็นเราเอง ยาห์เวห์ ที่

ให้ข้าวสาร เหล้าองุ่นใหม่ รวมทั้งน้ำมัน

มะกอกกับนาง

และเราได้เพิ่มพูนเงิน ทองให้กับนาง

มากมาย แล้วนางก็เอาเงินไปสร้างพระ

บาศ์

๒๘ ดังนั้น เรา ยาห์เวห์ จะเอาข้าวสารที่เราเคย

ให้กับนางในฤดูเก็บเกี่ยวไปจากนาง

และเอาเหล่า ฝูงงูใหม่ที่เรเคยให้กับนางใน

ฤดูเก็บเกี่ยวผลองุ่นไปจากนาง

และเราจะยึดขน แกะและผ้า ลินินที่เราผลิต

ขึ้นมา

เพื่อห่อหุ้มนางไม่ให้เปลือยเปล่าไปจากนาง

* ๑:๙ **โลอัมมี** ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ไม่ใช่ประชาชนของเรา”

† ๒:๑ **อัมมี** ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ประชาชนของเรา”

‡ ๒:๑ **รุหะมาห์** ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ได้รับความเมตตา” หรือ “ได้รับความรัก”

§ ๒:๒ **แม่** ในที่นี้มีความหมายสองอย่างคือ โกเมอร์ และ ชนชาติอิสราเอล

§ ๒:๕ **พวกคนรัก** หมายถึงพระ อื่นๆ โฮเซยา กำลังเปรียบเทียบ ชาวอิสราเอลเป็นโสเภณี เพราะพวกเขาไม่ศรัทธาต่อพระเจ้า และไปบูชาพระอื่นๆ

** ๒:๗ **ชายคนแรกของฉัน** ในที่นี้หมายถึง พระยาห์เวห์

๑๐ ตอน นี้ เราจะเปิด เผยให้พวกคน รักของ นางเห็นความ เปลือยเปล่าอันน่า อับอาย ของนาง และจะไม่มีใครสามารถช่วยนางไป จากเงื้อม มือของเราได้

๑๑ เราจะทำให้งานเฉลิมฉลองทั้งหมด ของ นางจบสิ้นลง

ไม่ว่าจะเป็นเทศกาลประจำปี หรือการฉลอง วันพระ จันทร ใหม่ หรือวัน หยุดทาง ศาสนา

ใช้ แล้ว เราจะยกเลิกเทศกาลทุก อย่างของ นางที่ได้กำหนดไว้

๑๒ เราจะทำลายเถา องุ่นและต้น มะเดื่อ ของ นาง ที่นางชอบพูด ว่า “นี่เป็นค่า ตอบแทนของฉัน ที่พวกคน รักของฉัน ให้กับฉัน”

ดัง นั้นเราจะปล่อยเถา องุ่นและต้น มะเดื่อให้ กลายเป็นป่า รก และให้สัตว์ ป่ามากิน พวกมัน

๑๓ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “เราจะลงโทษนาง สำหรับงานเทศกาลทั้งหลายของนาง ตอนที่นางเผาเครื่องบูชาให้กับพระบาอัล นางแต่งตัว สวมใส่แหวนและเครื่องประดับ และไปตามหาพวกคนรักของนาง และนางก็ลืมเราเสียสนิท

๑๔ แต่เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไปใน ที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งกับเราอีกรอบ และเราจะพูดคำอ่อนหวานกับนาง

๑๕ แล้วเราก็จินสวนองุ่นให้กับนางที่นั่น ทุบเขาแห่งอา โคร์ ๑ จะกลายเป็นประตูแห่ง ความหวัง และนางก็จะห่มหัวใจให้กับ เราอย่าง สุดๆ ที่ นั้น

เหมือนกับเมื่อนางยังเป็นสาวอยู่ เหมือนกับ ตอนที่นางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

๑๖ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “ในวัน นั้นเจ้าจะ เรียกเราว่า ‘สามีของฉัน’ และเจ้าจะไม่เรียก เราว่า ‘บาอัลของฉัน’ อีก ต่อ ไป ๑๗ เราจะ เอาชื่อของพระ บาอัลทั้งหลาย ๒ ไปจากปาก ของ นาง และชื่อของพระ บาอัลพวก นี้จะ ไม่มีใครพูดถึงอีกต่อไป ๑๘ ในวันนั้น เราจะ ทำข้อตกลงเพื่อช่วยเจ้ากับพวกสัตว์ป่าในทุ่ง พวก นกในท้องฟ้า และพวกสัตว์เลื้อยคลาน ตามพื้นดิน ไม่ให้ทำร้ายเจ้า และเราจะหักธนู ดาบ และหยุดการสู้รบเพื่อแผ่นดินจะได้เกิด ความสงบสุข เราจะให้พวกเจ้านอนลงอย่าง ปลอดภัย ๑๙ เราจะแต่งงานกับ เจ้าตลอด ไป เราจะแต่งงานกับเจ้า และให้ความ เป็นธรรมชาติ ความยุติธรรม ความรักอันมั่นคง และความ เห็นอกเห็นใจกับเจ้า ๒๐ เราจะแต่งงานกับเจ้า และให้ความสัตย์ซื่อกับเจ้า แล้วเจ้าจะได้รู้จัก พระยาร์เวห์จริงๆ”

๒๑ พระยาร์เวห์พูดว่า “ในวันนั้น เราจะตอบ คำขอของฟ้าสวรรค์

ฟ้าสวรรค์จะได้ตอบคำขอของพื้นดิน ๒๒ พื้นดินจะได้ตอบคำขอของเมล็ดข้าว ของ เหล้าองุ่นใหม่ และของน้ำมันมะกอก และพวก มันทั้งหมดจะได้ตอบคำขอของ ยิสเรเอล ๑

๒๓ เราจะปลุกนางไว้สำหรับเราในแผ่นดิน เราจะแสดงความรักกับโลฐะมาห์ ๒ เราจะพูดกับ โล อัม มี ๓ ว่า ‘เจ้าเป็นคนของ เรา’ และโล อัม มีจะพูดกับเราว่า ‘พระองค์เป็น พระเจ้าของฉัน”

๑๒:๑๑ งานเฉลิมฉลองทั้งหมด งานทั้งหมดนี้เป็นวันหยุดทางศาสนา ที่พระเจ้าได้สั่งไว้ แต่ คนพวกนี้กลับเอาวันเหล่านี้มานมัสการและขอบคุณพวกพระต่างๆของเขา แทนพระเจ้าที่ยิง แทะ

๑๒:๑๕ อาโคร์ คำนี้ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ความเดือดร้อน”

๑๒:๑๗ พระบาอัลทั้งหลาย พระบาอัลมีมากกว่าหนึ่ง ผู้คนจะใช้ชื่อและวิธีการที่แตกต่างกัน ไปในการนมัสการพระบาอัลของแต่ละที่

๑๒:๒๒ ยิสเรเอล ชื่อนี้ในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าหว่าน” หรือ “พระเจ้าทำให้กระจัด กระจายไป”

๑๒:๒๓ โลฐะมาห์ ในภาษาฮีบรู แปลว่า “ไม่ได้รับความเมตตา” หรือ “ไม่ได้รับความรัก”

๑๒:๒๓ โลอัมมี ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ไม่ใช่ประชาชนของเรา”

โฮเซยาได้โกเมอร์จากการเป็นทาส

๓ แล้วพระ ยาร์เวห์พูด กับผมอีกครั้ง หนึ่งว่า “ไปสิ ไปแสดงความรักต่อหญิง คนนั้นที่เป็นผู้รักของชายอื่น และเป็นหญิงที่ เล่นขู้ ให้รักเธอเหมือนกับที่พระยาร์เวห์รัก ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ที่พวก เขาหัน ไปบูชาพระ อื่นๆ และชอบกินพวก ขนมหที่ทำจากลูกเกด”

๒ ตั้ง นั้นผมจึงไถ่นางโก เม อร์คีน มาด้วย เงินสิบห้าเชเชล † และข้าบบาร์เลย์หนึ่งโฮเม อร์คีน ‡ ผมพูดกับเธอว่า “เธอจะต้องอยู่กับ ฉันทไปอีก นาน เธอต้องไม่ไปเล่น ขู้และไปหา ชายอื่นอีก และตัวฉันทจะไม่มีเพศสัมพันธ์กับ เธอ”

“ชาวอิสราเอลก็เหมือน กันจะต้องอยู่โดย ไม่มีกษัตริย์หรือผู้นำเป็นเวลานาน พวกเขา จะอยู่โดยไม่มีกาว ถวายเครื่องบูชาและไม่มี พวกหินศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีฉูดผู้ทักอบและไม่มี พระประจำบ้าน ๔ หลังจากนั้น ชาวอิสราเอล จะหันกลับ มาแสวงหาที่พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวก เขาและดา วิดกษัตริย์ของ พวก เขา และในวันข้าง หน้า พวกเขาจะ ย่ำเกรงพระยาร์เวห์ และฟังฟังความ ดีของ พระองค์ ¶

พระยาร์เวห์โกรธอิสราเอล

๕ ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังคำ พูดของพระ ยาร์เวห์ให้ดี พระยาร์เวห์มีคดีฟ้องร้องกับพวกเจ้าที่อาศัย อยู่ในแผ่นดินนี้ เพราะแผ่นดินนี้ไม่มีความซื่อสัตย์

ไม่มีความ รักความ เมตตา และไม่รู้จัก พระเจ้า

๒ แผ่นดินนี้มีแต่การสาปแช่งกัน หลอกหลวง กัน ชำกกัน

ขโมยกันและเล่นขู้กัน ผู้คนก็โหดร้ายรุนแรง มีแต่การนองเลือดกันซ้ำแล้วซ้ำอีก

๓ ดังนั้นแผ่นดินนี้จะเหือดแห้งไป ทุกคนที่อาศัยอยู่ในมันจะป่วยตาย รวมทั้งสัตว์ป่าและพวกนก แม้แต่ปลาที่จะหายไปหมด

พระยาร์เวห์เตือนพวกนักรบ

๔ พวกเจ้านักรบข อยู่ได้ฟ้องร้องใครเลย อย่าไปกล่าว โทษผู้ อื่นเลย เพราะเรากำลัง ฟ้องร้องเจ้า §

๕ พวก เจ้านักรบขจะสะดุดล้ม ลงในเวลา กลางวัน

พวกผู้ พูดแทนพระเจ้าก็จะสะดุดล้ม ลงกับ พวกเจ้าในเวลากลางคืน

และเราจะทำลายแม่ ** ของเจ้าด้วย

๖ คนของ เราถูกทำลายเพราะขาดความ รั ้เกี่ยวกับเรา ††

เพราะเจ้าไม่ยอมเรียนรู้เกี่ยวกับเรา เราก็จะไม่ยอมรับเจ้าเป็นนักรบขของ เรา

เหมือนกัน

เจ้าลืมนกฏคำสั่งสอนของพระเจ้าของเจ้า ดังนั้นเราจะลืมนกฏของเจ้าเหมือนกัน

๗ พวกเขายังเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น

ตั้ง นั้นเราจะเปลี่ยนเกียรติของพวกเขา ให้ กลายเป็นความอับอาย

๘ พวกนักรบขเลี้ยงปากท้องด้วยบาปของคน ของเรา

* ๓:๑ ขนมหที่ทำจากลูกเกด เป็นขนมหที่เอามาเช่น ไหว้พระต่างๆของพวกเข และคนที่เอามา เช่น ไหว้ คงแบ่งไปกินกันส่วนหนึ่ง

† ๓:๒ สิบห้าเชเชล หรือประมาณ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบกรัม

‡ ๓:๒ หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง คงประมาณ สามร้อยสามสิบลิตร

¶ ๓:๕ ฟังฟังความดีของพระองค์ ในที่นี้ “ความดี” หมายถึงความดีที่พระองค์ทำให้พืชผล ออกตามฤดูกาล ไม่ใช่พระบาปอย่างที่พวกเขาคิดกัน

§ ๔:๔ เรากำลังฟ้องร้องเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนของเจ้า (โฮเซยา) ก็เหมือนคนที่ไปฟ้องร้องนักรบข”

** ๔:๕ แม่ ในที่นี้หมายถึงถึง ชนชาติอิสราเอล

†† ๔:๖ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรา “เรา” ในที่นี้คือพระเจ้า พวกคนอิสราเอลไม่ได้รู้จักพระเจ้า อย่างแท้จริง

พวกเขาจะไม่บอกรกระทำผิดของคนของเรา
 ๙ คน ทั่วไปโดนยัง ใจ นักบวชก็จะโดนอย่าง
 นั้นเหมือนกัน

เราจะลงโทษทั้งคนทั่วไปและนักบวช
 ตามหนทางและการกระทำของเขา

๑๐ พวกเขาจะกินแต่ไม่มีอิ่ม
 พวกเขาจะทำผิดทางเพศแต่ไม่มีลูก
 เพราะพวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์เพื่ออุทิศ
 ตัวให้กับพวกพระอื่นๆ

๑๑ ความผิดบาปทางเพศ
 เหล่าอู่งุ่นและเหล่าอู่งุ่นใหม่
 ของทั้งหมดนี้ ซึ่งเอาความเข้าใจของเขาไป
 ๑๒ คนของเราจึงไปปรึกษาอยู่กับต้นไม้
 และไม่ชินหนึ่งก็ให้คำแนะนำกับเขา
 เพราะวิญญาณแห่งการ เล่น ชู้ นำพวก เขาให้
 หลงทางไป

พวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของพวกเขา
 ๑๓ บนยอดเขาทั้งหลาย พวกเขาดูวายเครื่อง
 บูชา

และตามเนินเขาพวกเขาเผาเครื่องเผาบูชา
 อยู่ใต้ต้นก่อ ต้นไค้ และต้นก่อหลวง
 เพราะต้นไม้พวกนี้ให้ร่มเงาเย็นสบาย
 ดั่ง นนพวกลูกสาวของ เจ้าจึงทำผิด บาปทาง
 เพศ

และพวกเจ้าสาวของพวกเจ้าก็มีชู้
 ๑๔ แต่เราจะไม่ลงโทษพวกลูกสาวของพวก
 เจ้าที่ไปขายตัว

และพวกเจ้าสาวของพวกเจ้าที่ไปเล่นชู้
 เพราะพวก ผู้ชายต่างก็ออกไปหาโสเภณี
 เหมือนกัน

และพวก เขาดูวายเครื่องบูชาและร่วมหลับ
 นอนกับหญิงโสเภณีที่วัด
 ดั่ง นนคนเหล่านี้ นี่ที่ขาดความ เข้าใจจะถูก
 ทำลายไป

ความบาปที่นำละอายของอิสราเอล

๑๕ อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะขายตัว
 ก็อย่าให้ยูดาห์ต้องมีส่วน ร่วมในความ ผิด
 บาปนั้นด้วยเลย
 อย่าได้เข้าไปในกิกลาล

อย่าได้ขึ้นไปที่เบธาเวน *
 และอย่าได้สาบานโดยอ้างชื่อของพระ
 ยาห์เวห์

๑๖ เพราะอิสราเอลนั้นคือดั่ง
 เหมือนวัวสาวที่ดื้อดึง
 แล้วจะให้พระ ยาห์เวห์ไปเลี้ยงพวก เขา
 เหมือน กับเลี้ยงลูก แกะที่เชื่องในทุ่ง
 กว้างได้อย่างไร

๑๗ เอฟราอิมได้ไปเข้าร่วมกับพวกรูปเคารพ
 ดั่งนั้นอย่าไปยุ่งกับมัน

๑๘ เมื่อพวกเขาตีล้มเหล่ากษัตริย์เจมมาแล้ว
 พวกเขา ก็ไปนอนกับหญิงโสเภณี
 พวกเขา ผู้นำของ เขาหลงใหลกับเรื่องที่ทำให้
 อับอายขายหน้า

๑๙ ลมจะโอบอิสราเอลไว้ได้ ปีกและหอบเอา
 พวกเขาไป
 พวกเขาจะอับอายขาย หน้าที่ได้ถวายเครื่อง
 บูชาเหล่านั้น

**พวกผู้นำ นำอิสราเอล
 และยูดาห์ไปทำบาป**

๕ ๑ พวกนักบวช ฟังให้ดี
 ๕ ๒ ครอบครัวยของอิสราเอลตั้งใจฟังให้ดี
 ราชาวงศ์กษัตริย์ฟังไว้

เพราะพวกเขาถูกตัดสินแล้ว
 พวกเขาเคยเป็นกับดักตอนที่อยู่มิสซาห์นั้น
 และเป็นตาข่ายที่กางอยู่บนเขาทาโบร์ †

๕ ๓ พวกเขาได้ขุดหลุมกับดักลึกลับที่ชัทธิม
 ดั่งนั้นเราจะลงโทษพวกเขาทั้งหมด

๕ ๔ เรา รู้จักเอฟราอิม
 และสิ่งที่อิสราเอลทำก็ไม่สามารถปิด ซ่อนไว้
 จากเรา

เอฟราอิม เรา รู้ว่าตอนนี้เจ้ามีชู้
 และอิสราเอลก็สกปรกเพราะบาป
 ๕ ๕ สิ่งที่เขาทำ ดั่งพวกเขาไม่ให้กลับไปหา
 พระเจ้า

เพราะใจของพวกเขา มีแต่การเล่น ชู้ และ
 พวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์

๕ ๖ ความ เย่อ หยิ่งจองหองของอิสราเอลเป็น
 พยานต่อด้านพวกเขาเอง

* ๔:๑๕ **เบธาเวน** เมืองนี้ในที่จริงมีชื่อเรียกว่า “เบธเอล” ซึ่งแปลว่า “บ้านของพระเจ้า” แต่ไฮเซยา เรียกมันว่า “เบธาเวน” ซึ่งแปลว่า “บ้านแห่งความชั่วร้าย” (เหมือน ๕:๘)

† ๕:๑ **กับดัก ... บนเขาทาโบร์** คงเป็นสถานที่ที่ใช้ในการนมัสการพระอื่นๆและเป็นไปได้ที่จะเป็นสถานที่สำหรับตัดสินคดีต่างๆ ดั่งนั้น การนมัสการพระอื่นๆที่นั่น ย่อมทำให้พระยาห์เวห์ไม่พอใจ

ทั้งอิสราเอลและเอ ฟ รา อิมสะดุดล้มเพราะ
 ความผิดชั่วร้ายของพวกเขาเอง
 และยูดาห์สะดุดล้มกับพวกเขาด้วย
 ๖ เมื่อคนอิสราเอลนำฝูงแพะแกะและฝูงวัว
 ไปตามหาพระยาห์เวห์
 พวกเขาจะไม่ พบพระองค์เพราะพระองค์
 ทอดทิ้งพวกเขาไปแล้ว
 ๗ พวกเขาไม่เชื่อสัตย์กับพระยาห์เวห์
 พวกเขาคลอลูกที่ไม่ใช่ลูกของพระองค์
 แต่ในไม่ ช้านี้ พระ ยาห์เวห์จะพลิก
 สถานการณ์
 และทำลายพวกเขาพร้อม กับไร่นาทั้งหลาย
 ของพวกเขา

การทำนายถึงความล่มจมของอิสราเอล
 ๘ ให้เปาแตรเขาสัตว์ ๗ ในกิเบอาห์
 ให้เปาแตรในรามาห์
 ให้ตะโพนเตือนภัยในเบธาเวน
 เบนยามิน ระวงข้างหลังให้ตี
 ๙ ในวันแห่งการลงโทษ เอฟราอิม จะกลายเป็น
 กองซากปรักหักพัง
 ในท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล เรากำลัง
 ประกาศสิ่งนี้ที่จะเกิดขึ้นแน่ๆ
 ๑๐ พวกผู้นำของยูดาห์ เป็นเหมือนกับคนชั่ว
 พวกคนที่ย้ายหลักเขต
 เราจะเหวความโกรธของเราลงบนคนพวกนั้น
 เหมือนน้ำ
 ๑๑ เอฟราอิมจะถูกลงโทษ พวกเขาจะถูกบีบ
 จนบีบแบน
 เพราะเขาตั้งใจไล่ตามสิ่งที่ไร้ประโยชน์
 ๑๒ เราจะทำลายเอฟราอิม เหมือนมอดกักกิน
 เสื้อผ้า
 และทำลายครอบครัวยูดาห์ เหมือนความฝูที่
 ทำลายไม้
 ๑๓ เมื่อเอฟราอิมเห็นว่าตัวเองป่วย
 และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน
 เอฟราอิมไปขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย
 และยูดาห์ส่งคนไปหาษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่นั้น
 แต่อัส ซีเรียไม่สามารถรักษาเจ้าหรือเยียวยา
 บาดแผลของเจ้าได้
 ๑๔ เพราะว่าเราจะโจมตีเอ ฟ รา อิมเหมือน
 สิ่งโต
 เราจะโจมตีชนชาติยูดาห์เหมือนสิ่งโตหนุม

เรา ยาห์เวห์ จะฉีกพวกมันออกเป็นชิ้นๆ
 เราจะคาบพวกมันไปกินในถ้ำของเราและจะ
 ไม่มีใครมาช่วยพวกมันได้
 ๑๕ เราจะกลับไปยังที่ของเรา จนกว่าพวกเขา
 จะยอมรับ ผิดและหันกลับมาหาเราเมื่อ
 พวกเขาเจอความทุกข์
 พวกเขาจะได้ค้นหาเราอย่างจริงจัง

คำพูดแห่งการกลับใจ

๖ ๑ ผู้คนต่างพูดกันว่า “พวกเรากลับไปหา
 พระยาห์เวห์กันเถอะ
 ถึงแม้พระองค์ได้ฉีกเราเป็นชิ้นๆ แต่พระองค์
 จะรักษาเรา
 ถึงแม้ พระองค์ได้ตีเรา แต่พระองค์ก็จะพัน
 แผลให้เรา
 ๒ หลังจากสอง วันผ่านไปแล้ว พระองค์จะให้
 ชีวิตใหม่
 ในวันที่สามนั้น พระองค์จะทำให้เราเย็นขึ้น
 แล้วเราจะมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์
 ๓ ให้เราเรียนรู้เกี่ยวกับพระ ยาห์เวห์ ให้เรา
 พยายามอย่างเต็มที่ที่จะรู้จักพระองค์
 พระ ยาห์เวห์จะมาแน่นอนเหมือนกับดวง
 อาทิตย์ขึ้นในยามเช้า
 พระ ยาห์เวห์จะมาหาเราเหมือนฝนที่ตก
 ลงมาในหน้าหนาว
 เหมือนน้ำ ฝนที่โปรยปรายลงมาบนแผ่นดิน
 ในฤดูใบไม้ผลิ”

พระยาห์เวห์เรียกร้องให้กลับใจจริง

๔ พระยาห์เวห์พูดว่า
 เอฟราอิม เราจะทำยังงี้ดีกับเจ้า
 ยูดาห์ เราจะทำยังงี้ดีกับเจ้า
 ความจงรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเรานั้นเหมือน
 กับหมอกในตอนเช้า
 เหมือนกับน้ำค้างที่จางหายไปอย่างรวดเร็ว
 ๕ ดังนั้น เราจึงใช้ผู้ พูดแทนพระเจ้ามาไต่ถาม
 พวกเขาเอง
 เราฆ่าพวกเขา ด้วยกฎ ต่างๆที่ออกมาจาก
 ปากของเรา
 คำ ตัดสินต่างๆของเราส่งออกไป เหมือน
 ไฟแลบ
 ๖ เพราะ เรา ยาห์เวห์ ต้องการความ จงรัก
 ภักดี ไม่ใช่เครื่องบูชา

*๕:๖ นำฝูงแพะแกะและฝูงวัว คงหมายถึงว่าพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหลายอย่าง
 †๕:๘ เปาแตรเขาสัตว์ เป็นการเตือนถึงอันตรายที่กำลังใกล้เข้ามา

เราต้องการให้คนรู้จักพระเจ้า ไม่ใช่ถวายเครื่องเผาบูชา

๗ แต่เอ ฟ รา อิมและยู ดาห์ทำผิดข้อ ตกลง เหมือนกับที่พวก เขาเคย ทำที่เมืองอาดัม*

พวกเขาทรยศต่อเราที่นั่น

๘ ก็เลอาเบเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยคนทำชั่ว เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยรอยเท้าเปื้อนเลือด

๙ พวก เขาเป็นเหมือนพวก โจรที่คอยข่มขู่ โจมตีคนที่เดินผ่านไปมา

พวกนักบวชก็เหมือนกันคอยข่มขู่อยู่บนถนน และฆ่าคนบนทางไปเซเคมี

พวกเขาได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายน่าอัปยศ

๑๐ เราเห็นสิ่งที่เหลือ อดเหลือ ทนเกิด ขึ้น ท่ามกลางครอบครัวของอิสราเอล

เอฟราอิมเล่นซู่

อิสราเอลแปดเปื้อนไปแล้ว

๑๑ ยูดาห์ เวลาที่เจ้าจะถูกเก็บเกี่ยว

ถูกกำหนดไว้แล้วด้วยเหมือนกัน

พอเราคิดที่จะทำให้คนของ เรากลับมา มีสภาพดีเหมือนเดิม

๑๒ พอเราคิดที่จะรักษาอิสราเอล

๗ เมื่อนั้นความผิดของเอฟราอิมก็โผล่ขึ้นมา

การกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรีย ก็แดงขึ้น

พวกเขามีแต่การหลอกลวงกัน

พวกขโมยบุกขึ้นบ้านต่างๆ

พวกอันธพาลก็ปล้นคนบนท้องถนน

๒ พวกเขาไม่ได้นึกถึงเลยว่าเราได้จดจำการกระทำชั่วร้ายทั้งหมดของพวกเขา

การกระทำเหล่านั้นล้อมรอบพวกเขาอยู่

และพวกมันอยู่ต่อหน้าเรา

๓ กษัตริย์ชอบใจความชั่วร้ายของพวกเขา

พวกผู้นำชอบใจการโกหกของพวกเขา

๔ พวกเขาทั้งหมดเป็นคนทรยศ

พวกเขาซ่อนรูมัยกับเตาอบที่คนอบขนมได้ก่อไฟไว้

แล้วคนอบไม่ต้องใส่เชื้อไฟอีก

ตั้งแต่ช่วงที่นวดแป้งจนแบ่งฟู

๕ ในวันของกษัตริย์ พวกข้าราชการร้อนผ่าว

ไปด้วยฤทธิ์เหล้าองุ่นจนจับไข้

กษัตริย์เองก็ไปร่วม มือกับคนที่เยาะ เย้ยพระเจ้า

๖ จิตใจของพวก เขาสุขไปด้วยไฟเหมือนเตาอบ

จิตใจของพวก เขาคุกรุ่นไปด้วยแผน ชั่วทั้งคืน

พอรุ่งเช้า มันก็ลุกเป็นไฟ

๗ พวกเขาทุกคนร้อนเหมือนกับเตาอบ

และเขม็อบกินบรรดากษัตริย์ของเขา †

กษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขาก็ล้มลง

ไม่มีใครสักคนร้องขอความช่วยเหลือจากเรา

๘ เอฟราอิมนั้นผสมปนเปกับชนชาติต่างๆ

เอฟราอิมเป็นเหมือนขนมปังที่ไหม้ข้างหนึ่ง

๙ พวกคนต่างชาติกินแรงของเขา

แต่เขาไม่รู้ตัว

ผมของเขาก็หงอก

แต่เขาก็ไม่รู้ตัว

๑๐ ความ เยื่อ หียงของอิสราเอลเป็นพยาน

ปรักปรำเขา

๑๑ พวก เขาไม่ ยอมหันกลับมาหาพระ ยาร์เวห์

พระเจ้าของเขา

๑๒ ทุกๆที่มีเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขา

พวกเขา ก็ยังไม่แสวงหาพระองค์อยู่ดี

๑๓ เอฟราอิมเป็นเหมือนนกพิราบที่ลอกง่าย

๑๔ และไร้ความคิด

๑๕ พวกเขา ร้องขอความช่วยเหลือจากอียิปต์

๑๖ พวกเขาไปขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย

๑๗ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า ไม่ ว่าพวก เขาจะไป ที่ไหนก็ตาม

๑๘ เราจะโยนตาข่ายของเราขึ้นไปครอบเขาไว้

๑๙ เราจะดึงพวกเขาลงมาเหมือนนกในข้องฟ้า

๒๐ เราจะตี สอนพวกเขาตามจำนวนครั้งที่พวกเขาทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับชนชาติ

๒๑ อื่นๆ

๒๒ พวก เขาทำตัวน่า อัปยศจริงๆที่หลง ไปจากเรา

*๖:๗ เหมือนกับที่... เมืองอาดัม มีเมืองชื่ออาดัมข้างแม่น้ำจอร์แดน หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เหมือนกับที่อาดัมเคยทำ"

๗:๑ สะมาเรีย เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลฝ่ายเหนือ

๗:๗ เขม็อบกินบรรดากษัตริย์ของเขา ในช่วงชีวิตของโฮเซยา มีกษัตริย์เจ็ด องค์ของอาณาจักรเหนือนี้ที่ถูกฆ่าโดยประชาชนของตนเอง ดูเพิ่มเติมได้จาก ๒ พงศกษัตริย์ บทที่ ๑๕

พวก เขาจะถูกทำลายเพราะพวก เขาทำ ผิด
ต่อเรา
เราก็อยากจะไล่พวกเขา
แต่พวกเขาพูดโกหกเกี่ยวกับเรา
๑๔ พวกเขาร้องคร่ำครวญอยู่บนเตียง
แต่พวกเขาไม่ได้ร้องเรียกเราจากใจ
พวกเขาเชื่อัดเงื่อนไขตัวเอง * เพื่อแลกข้าวกับ
เหล้าองุ่นใหม่
พวกเขาหันไปจากเรา
๑๕ ถึง แม่เราเองได้ฝึกฝนพวกเขา มา ถึง แม่
เราทำให้แขนของเขาแข็งแรง
แต่พวกเขาวางแผนชั่วร้ายต่อเรา
๑๖ พวก เขาเปลี่ยนความ คิดอยู่ เรียบ แต่ไม่
เคยคิดที่จะหาสิ่งที่สูงส่งกว่า
พวกเขาเป็นเหมือนกับคนธนูที่บิดเบี้ยวไป
พวกผู้นำของเขาจะล้มตายด้วยดาบ
เพราะลिनที่โอหังของพวกเขา
คนที่อยู่ในอียิปต์จะหัวเราะเยาะพวกเขา

การกราบไหว้รูปเคารพทำให้ล่มจม

๑ เอาแตรวาง ไม้ที่ริม ฝิปากของ เจ้าแล้ว
๒ เปาเตือน
นกอีแร้งตัวหนึ่งบินวนเวียนอยู่เหนือแผ่นดิน
ของพระยาห์เวห์
เพราะว่าคนอิสราเอลหักข้อตกลงของเรา
และฝ่าฝืนกฎของเรา
๓ พวกเขาร้องต่อเราว่า
“พระเจ้าเจ้าข้า พวก เราที่อิสราเอลนี้รู้จัก
พระองค์”
๔ แต่อิสราเอลทอดทิ้งสิ่งที่ดีไป
ดังนั้นศัตรูจะไล่ล่าพวกเขา
๕ พวก เขาได้แต่ง ตั้งพวก กษัตริย์ขึ้น มาโดย
ไม่ได้ปรึกษาเรา
พวกเขาตั้งพวกผู้นำขึ้นมาแต่เราไม่รู้เรื่อง
พวก เขาสร้างรูป เคารพขึ้น มาจากทองและ
เงินของพวกเขา
ดังนั้นอิสราเอลจะถูกตัดออกไป
๖ สะมาเรีย ลูกวัวของเจ้าถูกทอด ทิ้งไปแล้ว
* ความโกรธของเราได้เผาผลาญใส่เจ้า
อีกนานแค่ไหน ที่พวก เจ้าจะไม่ สามารถทำ
ตัวให้บริสุทธิ์

๖ ช่าง ฝีมือจากอิสราเอลสร้างลูกวัวตัว นั้นขึ้น
มา
มันไม่ใช่พระเจ้า
ลูกวัวของสะ มา เรียตัว นั้นจะถูกทุบให้แตก
เป็นชิ้นๆ
๗ พวกเขาจะหว่านพืชตอนลมพัด
และเก็บเกี่ยวตอนมีพายุแรง
สิ่งที่ปลูกจะงอกขึ้นมา
แต่จะไม่แตกหน่อและไม่ออกรวง
แต่ถ้าออกรวงบ้าง
คนต่างชาติก็จะมากีบกินหมด
๘ อิสราเอลถูกกลืนไปแล้ว
ตอน นี้พวก เขาถูกทอด ทิ้งท่ามกลางชนชาติ
อื่นๆ
เหมือนกับหม้อที่ไม่มีใครอยากได้
๙ เพราะอิสราเอลยืนกรานที่จะขึ้นไปอัศจรรย์
พวกเขาเป็นเหมือนลาปาที่เดินหาคู่อยู่ลำพัง
คนเอฟราอิมต้องจ้งคร่ำครวญ
๑๐ ถึงพวก เขาจะจ้งชนชาติอื่นๆให้มาช่วย
พวกเขา
เราจะรวบรวมพวกเขาไว้เดี๋ยวนี
ในไม่ ช้า พวก เขาจะอ่อนแอเพราะเครื่อง
บรรณาการที่พวก เขาต้องให้กับกษัตริย์
อัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่

**อิสราเอลลื้มพระเจ้าและ
นมัสการพวกรูปเคารพ**

๑๑ ถึง แม่เอ ฟราอิมได้สร้างแท่นบูชาเพิ่ม ขึ้น
เพื่อลบล้างบาปต่างๆของพวกเขา
แต่แท่นบูชาพวกนั้นกลับกลายเป็นแท่นบูชา
สำหรับการทำบาป
๑๒ ถึง แม่เราได้เขียนคำสั่ง สอนมากมายให้
กับเอฟราอิม
แต่พวกเขากลับมองว่าเป็นเรื่องของคนอื่น
๑๓ คนอิสราเอลชอบถวายนเครื่องบูชา
พวกเขาเอาเนื้อมาถวายและกินมัน
แต่พระ ยาห์เวห์ไม่ ชอบเครื่องบูชาพวก นั้น
เลย
พระองค์ระลึกถึงความ ชั่ว ช้าของพวกเขา
เดี๋ยวนี
และพระองค์จะลงโทษพวก เขาเพราะความ
บาปพวกนั้น

* ๗:๑๔ เชือดเนื้อตัวเอง เป็นการบูชาพระบาอัล เพื่อขอให้เกิดพืชผลอุดมสมบูรณ์
๑๘:๕ ลูกวัวของเจ้าถูกทอดทิ้งไปแล้ว พระเจ้าเกลียดชังพวกลูกวัวทองคำที่ชาวอิสราเอล
ตั้งไว้ที่เมืองเบธเอลและเมืองดาน

พระองค์จะส่งพวกเขากลับไปอียิปต์*
 ๑๔ พวก คนอิสราเอลลึ้มผู้ ที่สร้างพวกเขาขึ้น
 มา
 แต่กลับสร้างวังขึ้นมากมายสำหรับกษัตริย์
 ของเขา
 ยุคที่สร้างป้อมปราการขึ้นมามากมาย
 แต่เราจะส่ง ไฟลงมายังเมืองทั้ง หลายของ
 พวกเขา
 และไฟจะเผา ผลัญป้อมปราการต่างๆเหล่า
 นั้น

ความเศร้าที่ถูกจับไปเป็นเชลย

๑๕ อิสราเอลเอ๋ย อย่าได้เฉลิมฉลองกัน
 อยู่ได้ชื่นชมยินดีเหมือน กับชนชาติ
 อื่นๆเลย
 เพราะเจ้าเล่นซู้
 และถอยห่างไปจากพระเจ้า
 เจ้ารักค่าตัวจากการเป็นโสเภณีตามลานหนวด
 ข้าวทุกแห่ง †
 † ดังนั้นทั้งลานหนวด ข้าวและบ่ออย่าอ่องจะไม่
 ให้ผลผลิตเพียงพอกับพวกเขา
 และเหล่าอ่องใหม่จะไม่มีเพียงพอ
 ๑๖ คนอิสราเอลจะไม่ ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน
 ของพระยาห์เวห์
 เอฟราอิมจะต้องกลับไปอียิปต์
 และพวกเขาจะต้องกินอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ใน
 อัสซีเรีย
 ๑๗ พวกเขาจะไม่เทเหล้า อ่องนถวายให้กับพระ
 ยาห์เวห์
 และจะไม่นำเครื่องถวายของพวกเขามาให้
 กับพระองค์
 เครื่องบูชาเหล่า นั้นจะเป็นเหมือนขนมปัง
 ของคนไว้ทุกข์ ‡
 ‡ ทุก คนที่กินมันเข้าไปก็จะสกปรกในสายตา
 พระเจ้า
 ความจริงแล้ว อาหารพวกนั้นมิไว้สำหรับดับ
 ความหิวของพวกเขาเท่านั้น

ไม่สามารถนำเข้ามาในวิหารของพระเจ้าได้
 ๕ ถ้าอย่างนั้น พวกเจ้าจะมีอะไรทำหรือ ในวัน
 เทศกาลที่กำหนดไว้
 และในวันที่มีงานเลี้ยงของพระยาห์เวห์
 ๖ ถึงคนอิสราเอลจะหนีจากการถูกบดขยี้
 อียิปต์จะมารวบรวมพวกเขาไว้
 เมมฟิส ๗จะเป็นที่ฝังศพของพวกเขา
 ต้น หนามจะคลุมเงินที่เป็นของ รักของ หวง
 ของพวกเขา
 และหนามจะขึ้นในเต็นท์ของพวกเขา

**อิสราเอลไม่ยอมรับพวกผู้
 พุดแทนพระเจ้าตัวจริง**

๘ ผู้ พุดแทนพระเจ้าพุด ว่า “ให้อิสราเอลรู้ไว้
 เกิดว่า
 ถึงเวลาลงโทษแล้ว ถึงเวลารับการแล้ว”
 แต่คนอิสราเอลพุด ว่า “โยเซยา ผู้พุดแทน
 พระเจ้านั้นเิ่ง
 คนที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณคนนั้นบ้าแล้ว”
 ผู้พุดแทนพระเจ้าพุด ว่า “เจ้าเคียดแค้นมาก
 เพราะเจ้ามีบาปมากมาย”
 ๙ ผู้ พุดแทนพระเจ้าเป็นนยามของพระเจ้าที่
 คอยดูแลเอฟราอิม
 แต่พวก เขากลับวางตาข่ายดักผู้ พุดแทน
 พระเจ้าไปทั่วทุกหนแห่ง
 แม้แต่ในวิหารของพระเจ้าของเขา
 ผู้พุดแทนพระเจ้าก็ยิ่งเจอกับความเคียดแค้น
 ๑๐ พวกอิสราเอล ถลาลึกลงไปในความบาป
 เหมือนกับที่พวก เขาเคยทำในสมัย ก่อนที่
 กิเบอาห์
 พระยาห์เวห์จะระลึกถึงความชั่วช้าของพวก
 เขาในครั้งนี้
 และพระองค์จะลงโทษบาปทั้ง หลายของ
 พวกเขา

* ๘:๑๓ *กลับไปอียิปต์* อันที่จริงพวกเขากำลังจะตกไปเป็นเชลยที่อัสซีเรียไม่ใช่อียิปต์ แต่
 ที่โยเซยาใช้คำว่าอียิปต์ ก็เพราะชนชาติอิสราเอลเคยตกเป็นทาสที่อียิปต์มาก่อน

† ๘:๑ *ลานหนวดข้าวทุกแห่ง* เป็นสถานที่ที่นวดข้าว และยังเป็นที่ที่พวกเขาามนัสการพระ
 ต่างๆของเขาอีกด้วย เพื่อขอบคุณที่ทำให้เกิดผลผลิตดีทุกปี

‡ ๘:๔ *ขนมปังของคนไว้ทุกข์* คนไว้ทุกข์ที่ไปแต่จะต้องศพ จะสกปรกในสายตาพระเจ้า รวม
 ทั้งอาหารที่เขาไปแต่จะต้องด้วย และไม่สามารรถเข้าร่วมพิธีทางศาสนา ดูเพิ่มเติมได้จาก เฉลย
 ธรรมบัญญัติ ๒๖:๑๔; ก็นดาวิถี ๑๙:๒๒

๑๘:๖ *เมมฟิส* เป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งในอียิปต์

**อิสราเอลพิณาศย่อยยับเพราะ
ไปนมัสการรูปเคารพ**

๑๐ ตอนแรกที่เรายาห์เวห์ เจออิสราเอลนั้น
พวกเขาเป็นเหมือนกับองุ่นที่แสนหวานใน
ที่เปล่านั้น
ตอนที่เรารับพรพรุนของพวกเขา
พวกเขาก็เหมือนกับผลมะเดื่อดีเลิศในปีแรก
แต่เมื่อพวกเขาไปที่บาอัลเปออร์ และอุทิศ
ตัวให้กับความอับอาย †
พวกเขากลายเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียน
เหมือนกับรูปเคารพพวกนั้นที่พวกเขา
รัก

อิสราเอลจะไม่มีลูกหลาน

๑๑ ศักดิ์ศรีของเอเฟราอิมจะบินหนีไปเหมือน
กับนก
พวกเขาจะไม่คลอดลูก อุ้มท้องหรือตั้งท้อง
อีกต่อไป
๑๒ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเลี้ยงลูกขึ้นมา
เราก็คจะพรากลูกๆของพวกเขาไป จนในที่สุด
จะไม่เหลือพลเมืองสักคนเดียว
เมื่อเราหนีไปจากพวกเขา พวกเขาจะอับอาย
ขายหน้า
๑๓ ในสายตาของเรา เอเฟราอิมเคยเป็น
เหมือนกับโธระที่ถูกปลุกไว้ในท้องทุ่ง ‡
เดี๋ยวนี้เอเฟราอิมจะนำลูกหลานของเขาออก
ไปให้ถูกฆ่า ¶
๑๔ พระยาห์เวห์เจ้าข้า โปรดให้สิ่งที่พวกเขา
สมควรจะได้รับ
ให้กรรมที่แห่งลูกและเด้าที่ไม่มีน้ำนมกับ
พวกเขาด้วยเถิด
๑๕ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราเริ่มเกลียดพวก
เขาที่กิลกาล
เพราะความชั่วร้ายทั้งหลายที่พวกเขาทำที่
นั้น
เราจะขับไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดินของ
เรา

เพราะการกระทำที่ชั่วร้ายต่างๆของเขา
เราจะไม่รักพวกเขาอีกต่อไป
พวกผู้นำของเขาชอบกบฏ
๑๖ เอเฟราอิมถูกโจมตีด้วยภัยพิบัติ
รากของพวกเขาแห่งตายไป
พวกเขาจะไม่เกิดผล
ถ้าพวกเขาจะเกิดลูกหลานมา
เราก็คจะฆ่าเด็กทารกที่แสนน่ารักของพวกเขา”
๑๗ พระเจ้าของ ผมจะทิ้งพวกเขา เพราะพวกเขา
ไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์
ดังนั้นพวกเขาจะกลายเป็นคนเร่ร่อนไปมา
ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ

**อิสราเอลจะถูกลงโทษเพราะ
ทรยศต่อพระยาห์เวห์**

๑ อิสราเอลเป็นเหมือนเถาองุ่น
ที่มีลูก ดอกเขาเกิดผลให้กับพระ
ยาห์เวห์
ผลยิ่งดก ก็ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้น
ผืนดินยิ่งให้ผลผลิตมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งสร้างพวกเขา หินศักดิ์สิทธิ์มากขึ้น
ขึ้นเท่านั้น
๒ พวกเขาสิ้นใจไปเรื่อย
ดังนั้นตอนนี้พวกเขาต้องรับผิดชอบที่ก่อขึ้นนั้น
พระยาห์เวห์จะหักแท่นบูชาต่างๆของพวกเขา
พระองค์จะทำลายเสา หินศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา
๓ ในไม่ช้าพวกเขาจะพูดว่า
“เราไม่มีกษัตริย์
เพราะเราไม่ได้ยาเกรงพระยาห์เวห์
แต่ถึงจะมีกษัตริย์ กษัตริย์จะมาช่วยอะไร
พวกเราได้”
๔ พวกเขาให้คำมั่นสัญญา
แต่ไม่รักษาคำพูด ผิดคำสาบาน
คดีฟ้องร้องผิด ขึ้นเหมือนนวัชพืชที่มีพิษ
ตามร่องรอยไถในทุ่งนา

*๙:๑๐ **บาอัลเปออร์** อยู่ทางเหนือของแม่น้ำจอร์แดน เป็นสถานที่ที่คนอิสราเอลหนีไปกราบไหว้พระอื่น ๆ (ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ กันดารวิถีบทที่ ๒๕)

†๙:๑๐ **ความอับอาย** คำนี้บางครั้งใช้แทนคำว่า “พระบาอัล” พระเทียมเท็จที่คนกราบไหว้อยู่ที่เมืองบาอัลเปออร์

‡๙:๑๓ **เอเฟราอิม ... ในท้องทุ่ง** ประโยคนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยากมาก

¶๙:๑๓ **ข้อนี้** ในฉบับแปลกรีกโบราณเขียนว่า “เอเฟราอิม ตามที่เราเคยเห็น ได้ทำให้พวกเขาชวยไปถูกฆ่า เดียวนี้เอเฟราอิมจะนำลูกหลานของเขาออกไปให้ถูกฆ่า”

๘ ชาวเมืองสะมาเรียจะลุกขึ้นกับรูปปั้นลูกวัวที่เบธาเวน*† พวกเขาจะไว้ทุกข์ให้กับมัน พวกนักบวชของรูปปั้นนั้นก็ไว้ทุกข์ให้กับมันด้วย พวกเขาจะเกลือกกลิ้งไปมาด้วยความเจ็บปวด เพราะศักดิ์ศรีของรูปปั้นนั้นถูกห้ามไปพร้อมกับเชลยแล้ว

๙ มันจะถูกห้ามไปเป็นของขวัญให้กับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอัสซีเรีย เอฟราอิมจะอับอาย และอิสราเอลจะขายหน้าเพราะรูปปั้นของมัน

๑๐ กษัตริย์ของสะมาเรียจะหายไป เหมือนกับซีเลียบบนผิวน้ำ

๑๑ พวกเขา ศาสดาจารย์ของอาเวเน ‡ ที่อิสราเอลไปทำบาปกัน จะถูกทำลาย จะมีพวกดันหนามและพืชที่มีหนามขึ้นปกคลุมแทนภูเขาต่างๆของพวกเขา แล้วพวกเขาจะบอกกับภรรยาทั้งหลายว่า “ปกคลุมเราไว้เถิด” และบอกกับเนินเขาต่างๆว่า “ช่วยล้มทับพวกเราด้วย”

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “อิสราเอลเจ้าได้ทำบาปตั้งแต่สมัยสงครามกลางเมืองที่กิเบอาห์ † และที่นั่น พวกเจ้าก็ติดเป็นนิสัยมา สงครามจะต้องเกิดขึ้นกับคนชั่วอย่างพวกเจ้าแน่

๑๓ เราจะมาตีสอนพวกเขา ประชาชาติต่างๆจะรวมตัวกันต่อสู้กับพวกเขา ในเวลาที่เรามาตีสอนพวกเขาเพราะทำผิดซ้ำสอง

๑๔ เอฟราอิมเคยเป็นวิธูสาวที่ได้รับการฝึกฝนมา มันชอบนวดข้าว

และเราเป็นผู้ที่สังเกตเห็นคอคออันงดงามของมัน เราจะให้เอฟราอิมแบกแอกไว้ ยูดาห์จะต้องไถ ยาโคบจะต้องพรวนดินด้วยตัวเอง”

๑๕ ให้หาว่าความถูกต้องยุติธรรมเพื่อตน แล้วเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวความเมตตาปราณีให้ ไถดินที่ว่างเปล่าอยู่ เพราะถึงเวลาแล้วที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์ จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา และไปรยฝนแห่งความดีลงมาบนเจ้า

๑๖ แต่พวกเจ้าไถความชั่วร้าย เจ้าเก็บเกี่ยวความอธรรม เจ้ากินผลไม้แห่งการหลอกลวง เจ้าไว้วางใจในความสามารถของตนเอง เจ้าไว้วางใจในจำนวนนักรบของเจ้า

๑๗ ดังนั้นเสียงอีกทีกของสงครามจะดังขึ้นมา ต่อสู้กับคนของเจ้า และพวกป้อมปราการของเจ้าจะถูกทำลายลง เหมือนตอนที่กษัตริย์ซัลมันเศร์ทำลายเมืองเบธอาร์เบลในช่วงสงคราม พวกแม่จจะถูกฟาดลงจนไม่มีชิ้นดีไปพร้อมกับลูกๆของเขา

๑๘ เรื่องอย่างนี้จะเกิดขึ้นกับพวกเจ้าที่เบธเอล เพราะความชั่วอันยิ่งใหญ่ของพวกเจ้า กษัตริย์ของอิสราเอลจะถูกทำลายลงอย่างราบคาบตั้งแต่เช้าของวันนั้น

อิสราเอลอกตัญญู

๑ พระยาห์เวห์พูดว่า “ตอนที่ ๑๑ อิสราเอลยังเป็นเด็กนั้น เรารักเขา และเราเรียกลูกชายของเราออกมาจากอียิปต์

* ๑๐:๕ **เบธาเวน** เมืองนี้ตามที่จริงมีชื่อเรียกว่า “เบธเอล” ซึ่งแปลว่า “บ้านของพระเจ้า” แต่โฮเซยาเรียกมันว่า “เบธาเวน” ซึ่งแปลว่า “บ้านแห่งความชั่วร้าย”

† ๑๐:๕ **รูปปั้นลูกวัวที่เบธาเวน** เป็นรูปเคารพที่เยโรโบอัมสร้างขึ้นที่เบธเอล (ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์ ๑๒:๒๙)

‡ ๑๐:๘ **พวกเขา ศาสดาจารย์ของอาเวเน** “อาเวเน” หมายถึง “ชั่วร้าย” นี่คงหมายถึงสถานที่ที่นักรบทำบาปในเบธเอล

§ ๑๐:๙ **สงครามกลางเมืองที่กิเบอาห์** ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ โฮเซยา ๙:๙

§ ๑๐:๑๕ **กษัตริย์ซัลมัน** อาจจะเป็นซัลมันเนเซอร์ กษัตริย์ของอัสซีเรีย หรือซาลมานัซาร์ กษัตริย์ของโมบ แต่ไม่มีใครรู้แน่นอนว่ากษัตริย์องค์นี้เป็นใคร

๒ แต่ยิ่งเรียกพวกเขา *
 พวกเขา ก็ยิ่งออกห่างไปจากเรา
 พวกเขา ไปเช่น ให้อ้วพวกพระบาอัล
 พวกเขา เฝ้าเครื่องบูชาให้กับพวกรูปเคารพ
 ๓ เราเองเป็นผู้ที่สอนให้เอฟราอิมเดิน
 เราพยุงแขนของเขา
 แต่เวลาที่พวกเขา จับพวกเขา พวกเขาไม่รู้หรือ ว่า
 เป็นเราเองที่รักษาพวกเขาให้หาย
 ๔ เราจะเขาด้วยเชือกแห่งความเมตตาปราณี
 ด้วยเชือกแห่งความรัก
 เรายกแอกออกจากคอพวกเขา
 เราก็มลึงเลี้ยงอาหารพวกเขา

พระยาห์เวห์จะลงโทษอิสราเอล

๕ พวกเขาจะต้องกลับไปอียิปต์อีกแน่
 และกษัตริย์อัส ซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
 เพราะพวกเขา ไม่ ยอมหันกลับมาหาพระ
 ยาห์เวห์
 ๖ จะมีดาบกวัด แกว่งในเมืองต่างๆของ
 อิสราเอล มันจะกำจัดพวกอิสราเอลที่ซี
 ไม่นั้น
 และจะกลืน กินพวกเขา เพราะแผน ร้ายของ
 พวกเขา
 ๗ คนของเราตั้งใจที่จะหันเหไปจากเรา
 แต่ถึง แม้พวกเขา จะร้องเรียกพระเจ้าเป็น
 เสียงเดียวกัน
 พระองค์ก็จะไม่ช่วยพวกเขา”

พระยาห์เวห์ไม่ยอมทำลายอิสราเอล

๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “เอฟราอิมเอ๋ย
 เราจะมอบเจ้าไปให้กับคนอื่นได้ยังไง
 อิสราเอลเอ๋ย เราจะยอมให้เจ้าตกไปเป็นของ
 ศัตรูได้ยังไง
 เราจะปล่อยให้เจ้าเป็นเหมือนเมืองอัด มาห์
 ๑ ได้ยังไง

เราจะทำให้เจ้าเป็น เหมือนเมืองเศ โบ ยิมได้
 ๒ ยังไง
 เราเปลี่ยนใจแล้ว ความรู้สึกสงสารทำให้เรา
 ใจอ่อน
 ๓ เราจะไม่ทำตามความเกรี้ยวโกรธของเรา
 เราจะไม่ทำลายล้างเอฟราอิมอีก
 เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์
 เราเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นที่สถิตอยู่ท่ามกลางเจ้า
 และเราจะไม่มาด้วยความโกรธ ๔
 ๕ พวกเขาจะเดินตามพระยาห์เวห์
 พระองค์จะคำรามเหมือนสิงโต
 พระองค์จะคำราม
 ลูกๆของพระองค์ก็จะมาจากตะวันออก ตกด้วย
 ความเกรงกลัวจนตัวสั่น
 ๖ พวกเขาจะมาจากอียิปต์ตัว สั้นเหมือนลูก
 นก
 พวกเขาจะมาเหมือนนก พิราบจากแผ่นดิน ดิน
 อัสซีเรีย
 เราจะยอมให้พวกเขา เขาอาศัยอยู่ใน บ้านของ
 พวกเขา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

พระยาห์เวห์มีคติฟ้องร้องอิสราเอล

๗ คนเอ ฟ รา อิมห้อมล้อมเราด้วยพวกรูป
 เคารพที่หลอกลวง
 คนอิสราเอลห้อมล้อมเราด้วยการทรยศ
 แต่ยูดาห์ยังวนเวียนอยู่กับพระเจ้า
 เขายังซื่อสัตย์ต่อองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้น
 ๘ เอฟราอิมเฝ้าเลี้ยงลม
 ๑๒ และวิ่งไล่ตามลมตะวันออกทั้งวัน
 พวกเขาโกหกมาก ขึ้นและทวีความ รุนแรง
 ขึ้น
 พวกเขาทำข้อตกลงกับอัสซีเรีย
 และส่งน้ำมันมะกอกไปอียิปต์ ๑
 ๒ พระยาห์เวห์มีคติกับยูดาห์
 พระองค์จะลงโทษยา โคบตามที่พวกเขา
 สมควรจะได้รับ

* ๑๑:๒ **แต่ยิ่งเรียกพวกเขา** คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า แต่พวกเขา ยิ่งเรียกเรา

๑ ๑๑:๘ **เมืองอัดมาห์** อัดมาห์ กับ เศโบยิม เป็นสองเมืองที่ถูกทำลายไปพร้อมกับเมืองไฮโดม และโกโมราห์ (ดูได้จากหนังสือปฐมกาลบทที่ ๑๙ และ เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ ๒๙:๒๓)

๓ ๑๑:๙ **เราจะไม่มาด้วยความโกรธ** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะไม่มาต่อสู้กับเมืองใด ๆ”

๑ ๑๒:๑ **พวกเขา ... อียิปต์** อิสราเอลได้ทำสัญญาการค้ากับอัสซีเรียและอียิปต์ พระเจ้าต่อต้านสิ่งนี้เพราะมันจะทำให้คนอิสราเอลหันไปกราบไหว้บูชาพวกรูปเคารพของประเทศเหล่านั้น

และพระองค์จะตอบแทนให้สาสมกับการกระทำเหล่านั้นของพวกเขา
 ยาโคบ โกงพี่ชายตอนที่อยู่ในท้องแม่
 เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาได้ปล้ำสู้กับพระเจ้า †

๙ เขาปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และเขาชนะ ยาโคบร้องไห้และขอพรจากพระเจ้า เขาพบพระเจ้าที่เบธเอล และพระเจ้าพูดกับยาโคบที่นั่น

๑๐ ผู้นี้คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

ยาห์เวห์ คือชื่อของพระองค์

๑๑ เจ้าควรจะกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ให้จงรักภักดีและรักษาความยุติธรรม และฝากความหวังไว้กับพระเจ้าของ เจ้าต่อไป

๑๒ คนพวก นี้เป็นเหมือนกับพวก พู่อค้ำคา นาอัน ในมือของเขาถือตราซึ่งขึ้นชื่อ

เขาชอบโกงคนอื่นเสมอ

๑๓ เอฟราอิมพูดว่า “ดูสิ เราร่ำรายนขนาดไหน เรารวยขึ้นมาเองนะนี่ ทุกสิ่งที่เราได้ทำทำให้เราร่ำรายนี่ ไม่มีสัก เรื่องเลยที่คนสามารถชี้ได้ ว่าเป็นความบาป”

๑๔ เราเป็นพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ เจ้าตั้งแต่เจ้ายังอยู่ในอียิปต์

เราจะทำให้เจ้าต้องอาศัยอยู่ในดินที่อีกครั้ง เหมือนกับนาน มา แล้ว ตอนที่เจ้าอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น

๑๕ เราพูดผ่านมามาทางพวกผู้ พุดแทนพระเจ้า และเราได้ทำให้นิมิตเกิดขึ้นมากมาย

และเราพูดเรื่องเปรียบ เทียบต่างๆผ่านทางพวกผู้พุดแทนพระเจ้า

๑๖ มีการไหว้รูปเคารพที่เมืองกิเลอาดใหม่ คนที่นั่นจะถูกทำลายอย่างแน่นอน

คนที่เมืองกิล กาลถวายเครื่องบูชากับรูป ปั้นวัวตัวผู้ใหม่

พวกแทน บูชาของพวกเขา จะเป็นเหมือนกอง หิน ‡ที่ถูกทิ้งอยู่ข้างทุ่งที่ไกล แล้วอย่างแน่นอน

๑๗ ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม

อิสราเอลทำงานเพื่อแลกกับเมีย

และเขาเฝ้าดูแลแกะเพื่อแลกกับเมียอีกหนึ่งคน

๑๘ พระ ยาห์เวห์ใช้ผู้ พุดแทนพระเจ้านำอิสราเอลออกจากอียิปต์

และพระองค์ยังใช้ผู้ พุดแทนพระเจ้าเฝ้าดูแลอิสราเอล

๑๙ แต่เอ ฟ ราอิมทำให้พระ ยาห์เวห์โกรธมาก พระ ยาห์เวห์จึงให้พวก เขารับผิดชอบที่ไปฆ่าคนมากมาย

และองค์เจ้าชีวิตของพวกเขา จะตอบแทนพวกเขาที่ไปหลู่เกียรติพระองค์

อิสราเอลล้มตัวและล้มบุญคุณของพระเจ้า

๑ เมื่อเอฟราอิมพุด คนก็เกร็งจนตัวสั่น

๑๓

เขาเป็นที่ยกย่องเชิดชูในอิสราเอล ¶ แต่เขากลับทำผิดที่ไปนมัสการพระบาอัล และเขาก็ตายไป

๒ ถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังทำบาปอยู่เรื่อยๆ พวกเขาสร้างพวกรูปเคารพให้กับตนเองจากเงิน

พวกเขาช่างฝีมือหล่อรูปเคารพต่างๆขึ้นมา พวกเขาอับชฐานต่อรูป เคารพเหล่านั้นที่คนสร้างขึ้น

พวกเขาจูปปั้นลูกวัวพวกนั้น §

๓ ดังนั้น พวก เขาจะหายไปเหมือนหมอกในตอนเช้า

เหมือนน้ำค้างที่เหือดหายไปนิยามเช้า เหมือนเกลบที่ปลิวไปจากลานนวดข้าว

* ๑๒:๓ ยาโคบ โกงในท้องแม่ คำว่า “โกง” ในที่นี้แปลตรงตัวว่า “ยึดสั้นเท้า” ชื่อ “ยาโคบ” หมายความว่า “ขี้โกง” หรือ “เจ้าเล่ห์” เรื่องนี้ดูเพิ่มเติมได้จากปฐมกาลบทที่ ๒๕

† ๑๒:๓ ปล้ำสู้กับพระเจ้า คำว่า “อิสราเอล” ชื่อนี้มีความหมายว่า “ปล้ำสู้กับพระเจ้า” ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาลบทที่ ๓๒

‡ ๑๒:๑๑ กองหิน เป็นการเล่นคำ “กิลกาล” มีรากศัพท์มาจากคำว่า “กองหิน”

¶ ๑๓:๑ เขาเป็นที่ยกย่องเชิดชูในอิสราเอล เผ่าเอฟราอิมเป็นเผ่าที่แข็งแกร่งที่สุดในสิบเผ่าของอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล)

§ ๑๓:๒ รูปปั้นลูกวัวพวกนั้น คงจะพุดถึงรูปปั้นลูกวัวทองคำที่เยโรโบอัมได้ตั้งไว้ที่เมืองดานกับเบธเอลให้คนกราบไหว้กัน

และเป็นเหมือนควันทิ้งลอยออกมาจาก
ช่องลม
๔ เรายาห์เวห์ เป็นพระเจ้าของ เจ้าตั้งแต่เจ้า
ยังอยู่ในแผ่นดินอียิปต์
เจ้าไม่ผูกพันกับพระเจ้านั้นได้นอกจากเรา
และไม่มีผู้ช่วยให้รอดอื่นนอกจากเรา
๕ เป็นเรานั่นแหละ ที่รู้จักเจ้าในที่เปล่าเปลี่ยว
แห่งแ่งนั้น
ในแผ่นดินที่ร้อนแผลเผาไหม้
๖ ตอนที่เราเลี้ยงดูและนำทางพวกเขา
พวกเขาไม่มีกินอย่างเหลือเฟือ
แต่พวกเขาที่ย่อหยิ่งจองหองขึ้นมา และลืม
เรา
๗ ดังนั้นเราจะเป็เหมือนสิงโตต่อพวกเขา
เราจะข่มคอยพวกเขา เหมือนเสือ ดาวข้าง
ทาง
๘ เราจะเข้าจู่โจมพวกเขา เหมือนแม่หมีที่ถูก
ถูกแย่งไป
เราจะฉีกอกพวกเขาออก
เราจะกัด กินพวกเขา เหมือนสิงโตกัด กิน
เหยื่อ
เราจะฉีกพวกเขาออก เป็น ชิ้นเหมือนที่สัตว์
ป่าฉีกเหยื่อของมัน
๙ อิสราเอล เราจะทำลายเจ้า
ใครจะช่วยเจ้าได้
๑๐ ไหนละ กษัตริย์ของเจ้า
เขาจะให้ชยชนะกับเจ้าในเมืองทั้งหลายของ
เจ้าได้หรือ
แล้วไหนละ พวกผู้นำของเจ้า ที่เจ้าพูดว่า
“ขอกษัตริย์กับพวกผู้นำให้กับเราด้วย”
๑๑ ตอนเราโกรธ เราให้กษัตริย์กับเจ้า
และเมื่อเราโกรธอีก เราได้เอากษัตริย์ไปจาก
เจ้า
๑๒ ความ ผิดของเอ ฟ รา อิมถูกมัดไว้ แล้วใน
หนังสือม้วน
ความ บาปทั้งหลายของ เขาได้เก็บบันทึกไว้
แล้ว
๑๓ การเจ็บ ท้องตลอด บอกให้รู้ว่าถึง เวลาที่
เขาจะเกิดแล้ว
แต่เขาไม่เป็นเด็กที่ฉลาด
เมื่อถึงเวลาที่เขาจะคลอดออกมา
เขาไม่ยอมใส่ล่มาที่ปากช่องคลอด
๑๔ เราควรจะไปต่อพวกเขา เขาให้พ้นจากแดนคน
ตายใหม่
เราควรจะไปต่อพวกเขาจากความตายใหม่
เจ้าความตาย นำพวกเขาภัยพิบัติของเจ้ามาเลย

เจ้าแดนคนตาย นำความหายนะของเจ้ามา
เลย
ยังงไรเราไม่เปลี่ยนใจ ที่จะลงโทษพวกเขา
หรือ
๑๕ ถึงแม้ว่าเอ ฟ รา อิมจะเจริญเติบโตเหมือน
ต้นอ้อ
ลมทางทิศตะวันออกกำลังมา
ลมหายใจของพระ ยาห์เวห์กำลังพัดมาจาก
ทะเลทราย
บ่อน้ำของเอฟราอิมกำลังเหือดแห้งไป
และตาน้ำของเขาจะแห้งไป
ลมนั้นจะปล้นสมบัติของเขาไป
และเอาของมีค่าทุกอย่างไป
๑๖ สะมาเรียจะต้องรับผิดชอบ
เพราะเธอคบภักต่อพระเจ้าของเธอ
พวกเขาจะถูกดาบฟาดฟันให้ล้มลง
ลูก เด็ก เล็ก แดงของ เขาจะถูกฟาดลงกับพื้น
ดิน
และพวก ผู้หญิงของพวกเขาที่มีครรภ์จะถูก
ผ่าท้อง

ให้หันกลับมาหาพระยาห์เวห์

๑๔ ๑ อิสราเอลเอ๋ย หัน กลับไปหาพระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าชะ
ความบาปของเจ้าทำให้เจ้าล้มลง
๒ เตรียมคำ พูดดีขึ้นมา แล้วกลับไปหาพระ
ยาห์เวห์
และพูดกับพระองค์ว่า
“ขอพระองค์โปรดอภัยให้กับความ ผิด บาป
ทั้งหมดที่พวกเราทำได้ทำไปด้วยเถิด
และโปรดยอมรับคำอธิษฐานของเรา
เราขอถวายคำ สรรเสริญต่อพระองค์ด้วยริม
ฝีปากของเราเหมือนถวายพวกวัวตัวผู้”
๓ อัสซีเรียไม่สามารถช่วยกู้พวกเราได้
เราจะไม่ซี ม้าไปขอความช่วยเหลือจากอัส
ซีเรีย
เราจะไม่พูดกับสิ่งที่เราสร้างขึ้น มากับ มือว่า
‘ท่านเป็นพระเจ้าของเรา’
เพราะพระองค์เท่านั้นที่แสดงความ เมตตา
ปรานีต่อคนไร้ที่พึ่งอย่างเด็กกำพร้า”

พระยาห์เวห์จะอภัยให้กับอิสราเอล

๔ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “เราจะรักษาพวกเขา
จากใจที่ขอบหลงทางไปจากเรา
เราจะรักพวกเขาอย่างไม่มีขีดจำกัด

เพราะเราเห็นความ โกรธของ เราไปจากพวก
เขาแล้ว

๕ เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างให้กับอิสราเอล
เขาจะบานออกเหมือนดอกกลีบลี
เขาจะหยิ่ง รากลงเหมือนพวกต้นสน ซี ดาร์
ของเลบานอน

๖ กิ่งก้านของมันจะแผ่ออกไป
เพื่อว่ามันจะสวยงามเหมือนต้นมะกอก
และจะมีกลิ่นหอมเหมือนป่าไม้ในเลบานอน
๗ ผู้คนจะกลับมาอาศัยภายใต้ร่มเงาของมัน
พวกเขาจะปลูกข้าวสาลีกัน
พวก เขาจะบานออก มาเหมือนดอกของเถา
อู่งุ่น
อิสราเอลจะมีชื่อ เสียงไปทั่ว โลกเหมือนกับ
เหล่าอู่งุ่นของเลบานอน

พระเจ้าเตือนอิสราเอลเรื่องรูปเคารพ

๘ เอ ฟ รา อิมเอ๋ย เรากับพวกรูป เคารพนั้น
เหมือนกันตรงไหนหรือ

เรานี่แหละที่ตอบคำอธิษฐานของ เจ้า เรานี่
แหละที่คอยดูแลเจ้า
เราเป็นเหมือนต้นสนสาม ใบที่เขียวตลอด
เวลา
ผลผลิตของเจ้าเกิดมาจากเรา”

คำแนะนำสุดท้าย

๙ ใครเป็นคนฉลาด ก็ให้เขาเข้าใจสิ่งเหล่านี้
ใครมีความเข้าใจ ก็ให้เขารู้จักเรื่องพวกนี้
คือว่า ทาง ต่างๆของพระ ยะห์เวห์นั้นเที่ยง
ตรง
คนดีจะเดินในทางเหล่านั้น
แต่พวกบฏจะหกล้มในทางเหล่านั้น

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

โยเอล คำนำ

โยเอลในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระยาห์เวห์คือพระเจ้า”

บทที่ ๑-๒:๒๗ เป็นคำกลอนที่พูดถึงความหายนะอันใหญ่หลวงที่เกิดจากตักแตน และการเรียกให้คนบาปกลับใจ

โยเอลพูดถึงตักแตนจำนวนมหาศาลได้บุกมาทำลายพืชผลในยูดาห์จนสิ้นซาก โยเอลกำลังเปรียบเทียบเรื่องนี้เหมือนนกกระทาที่พระยาห์เวห์ส่งมาเพื่อลงโทษคนอิสราเอลสำหรับบาปที่พวกเขาทำ โยเอลกำลังเตือนคนอิสราเอลให้รู้ว่า วันของพระยาห์เวห์ที่กำลังจะมาถึงแล้ว ให้กลับตัวกลับใจ แล้วพระองค์จะยกโทษและอวยพรให้กับพวกเขา

บทที่ ๒:๒๘-๓:๒๑ พูดถึงเรื่องที่พระยาห์เวห์จะฟื้นฟูยูดาห์และเยรูซาเล็ม

พระองค์จะเทพระ วิญญาณบริสุทธิ์ลงบนทุกคนที่เป็นคนของพระองค์ และทุกคนที่เรียกชื่อของพระยาห์เวห์จะได้รับความปลอดภัยในวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น แต่ศัตรูของคนของพระองค์จะต้องถูกลงโทษ

ตักแตนจะมาทำลายพืชผลในไร่นา

๑ โยเอล ลูกชายของเปธูเอลได้ รับ

๑ ข่าวนี้นอกจากพระยาห์เวห์

๒ ฟังไว้ให้ดี พวกผู้เฒ่าทั้งหลาย

ฟังไว้ให้ดี ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้

ชั่วชีวิตของพวกเขา เจ้าหรือชั่วชีวิตของ

บรรพบุรุษเจ้า

เคยเห็นเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นหรือเปล่า ไม่เคย

แน่

๓ เล่าเรื่องนี้ให้กับลูกๆของเจ้าฟัง

และให้ลูกๆของเจ้าเล่าต่อให้กับลูกๆของเขา

ฟัง

และให้ลูกๆของเขาเล่าต่อให้กับรุ่นหลังจาก

เขาฟัง

๔ เล่าให้พวกเขาฟังว่าพวกตักแตนวัยเดิน

เหลื่ออะไรไว้ให้บ้าง

ฝูงตักแตนวัยบินก็มาเกิน

และพวกมันเหลื่ออะไรไว้ให้บ้าง

พวกตักแตนวัยกระโดดก็มาเกิน และพวกมันเหลื่ออะไรไว้ให้บ้าง พวกตักแตนวัยคลานก็มาเกิน

ตักแตนบุก

๕ พวกข้าพเจ้าทั้งหลาย ตื่นได้แล้ว และร้องให้ พวกนกตี้มเหลื่องุ่นทั้งหลายคร่ำครวญเถาะ เพราะจะไม่มีเหลื่องุ่นอันแสนหวาน ให้เจ้าตี้มอีกต่อไปแล้ว

๖ เพราะมีขนชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่มหาศาล นับไม่ถ้วน

ได้มานุกแผ่นดินของเรา

พื้นของมันเหมือนพื้นของสิงโต

และเขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวของนางสิงห์

๗ พวกมันทำลายไร่องุ่นของเราอย่างราบคาบ และทำลายต้นมะเดื่อของเราจนเหลือแต่ต่อ และลอกเปลือกของต้นมะเดื่อแล้วโยนทิ้งไป พวกมันทำให้เถาองุ่นเหลื่อแต่ใส่ในสีข้าว

ผู้คนร้องไห้

๘ ให้คร่ำครวญเหมือนกับหญิงที่ใส่ชุด

กระสอบไว้ทุกข์

ให้กับสามีของนางที่ตายไป

๙ ไม่มีอาหารและเครื่องตี้มที่จะเอามาถวายในพระวิหารอีกต่อไปแล้ว

พวกนักบวชที่เป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ กำลังคร่ำครวญ

๑๐ ไร่นาถูกทำลาย พื้นดินคร่ำครวญ

ใช้แล้ว เมล็ดพืชถูกทำลาย

เหลื่องุ่นใหม่เหือดแห้งไป

น้ำมันมะกอกสดถูกใช้หมดแล้ว

๑๑ หมดหวังแล้ว ชาวไร่ชาวสวนทั้งหลาย

ร้องให้เถาะ ชาวไร่องุ่น

ร้องให้ให้กับข้าวสาลีและข้าวบาร์เลห์

เพราะผลผลิตในไร่นาถูกทำลายหมดแล้ว

๑๒ ต้นองุ่นเหือดแห้งไป

ต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งไป

ต้นทับทิม แม้แต่ต้นอินทผลัม และต้น

แอปเปิลรวม ทั้งต้นไม้อื่นๆในไร่ นา

เหี่ยวแห้งไปหมดแล้ว

ใช้แล้ว ความสุขสนุกสนานเหือดหายไปจาก

ผู้คนด้วยเหมือนกัน

๑๓ พวกนักบวช ใส่เสื้อกระสอบ แล้วร้องให้

เถิด

ท่านที่เตรียมของถวายที่แท่นบูชา ร้องให้

เถิด

มาลี พวกผู้รับใช้ของพระเจ้า ให้สวมใส่ชุดกระสอบข้ามคืน เพราะไม่มีอาหารและเครื่องดื่ม ที่จะเอาไปถวายในพระวิหารของพระเจ้าของเจ้าอีกต่อไปแล้ว

การทำลายครั้งยิ่งใหญ่ของฝูงตั๊กแตน

^{๑๔}ให้จัดเวลาสำหรับการ อดอาหาร ให้เรียกประชุม ให้รวบรวมพวกผู้ อาวูโส และประชาชนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน ดินนี้ ให้รวบรวมทุก คนมาที่พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา เจ้า และให้พวกเขาร้องขอต่อพระยาห์เวห์

^{๑๕}วันนั้นจะเป็นวันที่เลวร้าย เพราะใกล้จะถึงวันของพระยาห์เวห์แล้ว และจะมีหายนะอันยิ่งใหญ่ ที่จะมาจากพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ^{๑๖}มันเกิดต่อหน้าต่อตาของเราเลยไม่ใช่หรือ ที่ไม่มีอาหารเหลือแล้ว งาน เณลิมฉลองและความ สุขไม่มีแล้วในพระวิหารของพระเจ้าของเรา

^{๑๗}ผล ไม้ที่ไผ่ล่ออก มา ก็ฝ่อลีบ ไปภายใต้กลีบ ดอกของพวก มัน ยิ่ง ฉางถูกทำลาย โรงนา ก็ถูกรื้อถอน เพราะเมล็ดพืชฝ่อลีบไปหมด

^{๑๘}ฝูงสัตว์ เลี้ยงต่างร้องครวญ คราง ฝูงวัวต่างก็เร่ร้อนไปมา เพราะไม่มีทุ่ง หญ้าให้ กับพวก มัน แม้แต่ฝูง แกะก็ยิ่งถูกทอด ทิ้ง ^{๑๙}พระยาห์เวห์เจ้าข้า ข้าพเจ้า ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ เพราะไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าของที่เปล่าเปลี่ยว และเปลวเพลิงได้เผาไหม้ต้นไม้มทั้งหมดในท้อง ทุ่ง ^{๒๐}แม้แต่สัตว์ ป่าก็ยังส่ง เสียงร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์เพราะน้ำในลำธารได้แห้ง ขอดไป และไฟได้เผา ผลาญทุ่ง หญ้าของที่เปล่าเปลี่ยวไปหมดแล้ว

วันที่พระยาห์เวห์เสด็จมา

^๑ให้เป่าแตรในเมืองศิโยน **๒**ร้องตะโกนบนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ให้ทุก คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดินนี้กัลวจนตัวสิ้น เพราะวันของพระ ยาห์เวห์กำลังจะมา ถึง เพราะวันของพระ ยาห์เวห์ใกล้เข้ามา แล้ว

^๒มันเป็นวันแห่งความมืดครึ้ม เป็นวันที่มืดมิดและเมฆดำทมิฬ

เหมือนความ มืดที่ปกคลุมภูเขาทั้ง หลายคือ กองทัพอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรมหาศาล ไม่เคยมีกองทัพไหนที่ยิ่งใหญ่เท่านี้มาก่อน และหลังจาก นี้ก็จะไม่มีกองทัพไหนเทียบเท่ามันได้อีก

^๓ไฟของกองทัพนั้นก็เผาผลาญไปข้างหน้า และเมื่อมันผ่านไป เหลือไว้แต่เปลวเพลิงที่ลุกไหม้ ดินแดนที่อยู่ข้าง หน้ามัน เหมือนกับสวนเอเดน

แต่พอมันผ่านไป ก็กลายเป็นทะเลทรายไม่มีอะไรเสียดลอดไปได้เลย

^๔พวกมันเหมือนฝูงม้า

พวกมันวิ่งเหมือนม้าศึก

^๕เมื่อพวกมันกระโดดข้ามยอดเขา

เสียงเหมือนพวกกรรพ

เหมือนเสียงของไฟที่กำลังเผาฟางแห้ง

เหมือนเสียงของกองทัพอันยิ่งใหญ่มุ่งสู่สงคราม

^๖ผู้คนต่างพากันกลัวจนตัว สั่นต่อ หน้าพวกมัน

ทุกคนต่างหน้าซีดเผือด

^๗กองทัพนั้นวิ่งเข้าสู่สนามรบอย่างทหารกล้า

พวกมันปืนกำแพงเหมือนนกรบ

พวกมันต่างเดินมุ่งตรงไปข้างหน้า

ไม่แตกแถวเลย

^๘พวกมันไม่เดินกินที่ของเพื่อน

ต่างก็เดินในแถวของตัวเอง

ถึงแม้บางตัวถูกยิงด้วยธนูวิ่งไป

คนอื่น ๆ ก็ไม่เฉไปจากแถวของตน

^๙พวกมันรีบบุกเข้าไปในเมือง

พวกมันบุกขึ้นกำแพงเมือง

พวกมันปืนเข้าไปในบ้านเรือน

ปืนเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนพวกขโมย

^{๑๐}ต่อหน้าพวกมัน แผ่นดินก็ไหว

ท้องฟ้าก็สั่นสะเทือน

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ก็มีดไป

ดวงดาวก็หยุดส่องแสง

^{๑๑}พระ ยาห์เวห์ได้ร้องตะโกนสั่งกองทัพของ

พระองค์

เพราะกองทัพของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่จริงๆ

กองทัพที่ทำตามคำสั่งของพระองค์นั้น

ยิ่งใหญ่มหาศาลจริงๆ

วันของพระยาห์เวห์นั้น ยิ่งใหญ่และน่ากลัวจริงๆ

ใครเล่าจะทนได้

การเรียกให้กลับตัวกลับใจ

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ ถึงเดี๋ยวนี้ก็เอะใจให้กลับมามาหาเรา ด้วยสุดใจของพวกเจ้า ให้อดอาหาร ร้องไห้ และคร่ำครวญ
๑๓ อย่าฉีกเสื้อผ้า *แต่ให้ฉีกใจของเจ้าแทน” ให้กลับมามาหาพระ ยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า
เพราะพระองค์มีความ เมตตา ปราณี อุดหนุนนาน
พระองค์มีความรักที่ยิ่งใหญ่ และพร้อมเสมอที่จะเปลี่ยนใจไม่ลงโทษ
๑๔ ใครจะ รู้ ละ พระองค์อาจจะหันไปจากแผนการที่จะลงโทษ และเปลี่ยนใจ
พระองค์อาจจะทิ้งพระพรไว้ให้ ที่พวก เจ้าจะได้ใช้เป็นอาหารและเครื่อง ดื่ม ถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์

๑๔ ให้เป่าแตรในเมืองศิโยน จัดเวลาสำหรับการอดอาหาร ให้เรียกประชุม
๑๖ ให้รวบรวมประชาชนมา และจัดเวลาประชุมกัน ให้รวบรวมคนแก่ทั้งหลาย และให้รวบรวมเด็กๆและทารกที่ยังดูนม ให้เจ้าบ่าวทั้งห้องของเขาเอะใจ ให้เจ้าสาวทั้งห้องหอนาง
๑๗ ให้พวกนักบวชที่เป็นผู้รับ ใช้ของพระยาห์เวห์ ร้องไห้ระหว่างเจเสียงและแทนบูชา และให้พวกเขาพูดว่า “ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ ขอ ให้สงสารคนของพระองค์ด้วยเถิด ขออย่า ให้ทรัพย์สินสิ้นส่วน ตัวของพระองค์ถูกหัวเราะเยาะ อย่า ให้ชนชาติต่าง ๆ มองคนของพระองค์เป็นตัวตลก และอย่า ให้พวกเขาพูดได้ ว่า ‘พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน’”

พระเจ้าจะฟื้นฟูแผ่นดินของพระองค์

๑๘ แล้วพระ ยาห์เวห์ ก็เกิดหึ่ง หวงแผ่นดิน ของพระองค์ และพระองค์ก็เกิดความ สงสารประชาชน ของพระองค์
๑๙ แล้วพระองค์ก็ตอบคนของพระองค์ว่า “เราจะส่งเมล็ดพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน มะกอกให้กับพวกเจ้า และเจ้าจะอิมหน้าจากสิ่งนั้น และเราจะไม่ ทำให้เจ้ากลายเป็นที่เย้ย หันท่ามกลางชนชาติอื่นๆอีก
๒๐ เราจะไล่ศัตรูที่มาจากทาง เหนือไปให้ห่างไกลจากพวกเจ้า และเราจะขับไล่พวก มันไปอยู่ในดินแดนที่แห้งแล้ง เราจะไม่ขับไล่ทหารกองหน้าของพวกมันไปลงทะเลทางตะวันออก และขับไล่ทหารกอง หลังของพวก มันไปลงทะเลทางตะวันตก กลิ่นเหม็นคละคลุ้งของพวกมันจะขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเน่าของพวกมันจะกระจายไป เราจะทำอย่าง นี้เพราะพวก มันได้ทำความเสียหายไว้มาก”
๒๑ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย ให้รีนเริงยินดีและเฉลิมฉลองกันเถาะ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่
๒๒ สัตว์ป่าทั้งหลาย อย่ากลัวเลย เพราะทุ่งเลี้ยงสัตว์ในที่ที่เปล่าเปลี่ยวจะมีหญ้า ขึ้นเขียวขจีไปหมด อย่ากลัวเลย เพราะต้นไม้มันจะไม่ออกผล ต้นมะเดื่อและต้นองุ่นจะออกผลที่ดีที่สุด
๒๓ ชาวเมืองศิโยน ให้ชื่นชมยินดี และเฉลิมฉลองให้กับพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเถิด เพราะพระองค์จะให้ฝนฤดูใบไม้ ร่วงกับพวกเจ้าเพื่อเป็นสิริ พิสูจน์ถึงความ ซื่อสัตย์ของพระองค์ และพระองค์จะส่งฝนลงมาให้พวกเจ้า ทั้งฝนต้น ฤดูและฝนปลาย ฤดูเหมือนเมื่อก่อน
๒๔ ลานนวดข้าวจะเต็มไปด้วยเมล็ดพืช

*๒:๑๓ ฉีกเสื้อผ้า เป็นวัฒนธรรมของพวก เขาที่จะฉีกเสื้อผ้าเพื่อแสดงความ เสียใจกับบาปหรือ ความเศกเศร้า

พวก ถู้งจะเต็ม ล้นไป ด้วยเหล่า อุ่นใหม่และ
น้ำมันมะกอก

๒๕ “เราจะชดใช้ให้กับพวก เจ้าจำนวน ปีต่างๆ
ของการเก็บเกี่ยว
ที่ฝูงตกแต่วัย บิน ้วย กระโดด ้วย คลาน
และวัยเดิน ได้มากินพืชผลไปนั้น
พวก มันเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ที่เราได้ส่ง มา
ลงโทษเจ้า

๒๖ พวก เจ้าจะได้กินอยู่เรื่อยๆและอ้อมอยู่
เสมอ

พวก เจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระ ยาร์เวห์
พระเจ้าของเจ้า

ผู้ทำสิ่งต่างๆอันวิเศษสุดให้กับเจ้า
คนของเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกเลย

๒๗ เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่กับชนชาติอิสราเอล

เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก

และประชาชนของเราจะไม่ต้องถูกทำให้ขาย
หน้าอีกเลย”

พระเจ้าจะให้พระวิญญานกับทุกคน

๒๘ หลังจาก นี้ เราจะเทพระวิญญานของเรา
ลงบนทุกคน

เพื่อ ว่าลูกสาวและลูกชายของพวก เจ้าจะพูด
แทนเรา

พวก ผู้อาวุโสของ เจ้าจะเข้าใจความ ต้องการ
ของเราผ่านทางความฝัน

และพวกคน หนุ่มของ เจ้าจะเห็นสิ่งที่เราเปิด
เผยให้เห็น

๒๙ ในเวลานั้น แม้แต่คนใช้ชายหญิงของเจ้า
เราก็จะเทพระวิญญานของเราให้

๓๐ เราจะทำลางอุตจรรย์ในท้องฟ้าและ
บนดิน มันจะมีทั้งเลือด ไฟและกลุ่มควัน

๓๑ ก่อนที่วันอันยิ่ง ใหญ่และน่า สะ พริง กลัว
ของพระยาห์เวห์จะมาถึง ดวงอาทิตย์จะมีมืด

ไป ดวงจันทร์จะแดงเหมือนเลือด ๓๒ แต่ทุก
คนที่ร้องเรียกชื่อพระยาห์เวห์จะรอด เพราะ

จะมีพวกเหลือรอด ชีวิตอยู่บนภูเขาติ โยน
และในเมืองเยรูซาเล็มเหมือนที่พระ ยาห์เวห์

ได้พูดไว้ และในท่ามกลางผู้ที่รอดชีวิตเหล่านี้น
จะมีคนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์เรียก

ศัตรูของชาวยูดาห์จะถูกลงโทษ

๓ “จำไว้ให้ดี ในช่วงวัน เวลาเหล่านั้น
เราจะพลิกสถานการณ์ให้กับชาว ยู ดาห์
และชาวเยรูซาเล็ม ๒ เราจะรวบรวมชนชาติ
ทั้งหมดมา และเราจะพาพวก เขาลงไปยัง
หุบเขาเยโฮซาฟัท *และที่นั่น เราจะตัดสิน
พวก เขาตามที่พวกเขาสมควรจะได้รับ เพื่อ
เห็น แก้อิสราเอลที่เป็นประชาชนและมรดก
ของเรา เพราะชนชาติพวกนี้ทำให้คนของเรา
ต้องกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติ
ต่างๆและพวก มันยังแบ่ง แยกดิน แดนของ
เราท่ามกลางพวก มันด้วย ๓ พวกชนชาติ
เหล่านี้ได้จับ สลากแบ่งคนของเรา พวก เขา
ได้แลกเด็กผู้ชายกับค่าเที่ยวโสเภณีของพวก
เขา และได้ขายเด็ก ผู้หญิงเพื่อแลกกับเหล่า
อู่นที่พวกเขาตีมกกัน

๔ “โธระ ไช้ ดอน และพวกเขตแดนต่างๆ
ของฟี ลี ส เตีย พวก เจ้าจะเอายัง ไรกับ เรา

พวก เจ้ากำลังแก้ แค้นเราหรือ พวก เจ้ากำลัง
ทำอะไรเพื่อทำร้ายเราหรือ เราจะคืนสิ่งที่เจ้า

ได้ทำกับเราลงบนหัวเจ้า เองในทันทีทันใด

๕ พวก เจ้าได้เอาเงินและทองคำของ เราไป
และพวก เจ้าได้เอาพวกของที่มี ค่าที่สุดของ

เราไปไว้ตามวัดต่างๆของพวกเจ้า

๖ พวก เจ้าได้ขายคน หนุ่ม สาวชาว ยู ดาห์
และชาวเยรูซาเล็มให้พวก กรีก เพื่อให้พวก

เขาไปอยู่ห่าง ไกลจากเขตแดนของพวก เขา

๗ ดูให้ดี เราจะเอาพวกเขาขึ้นมาจากดินแดน
ที่พวก เจ้าขายพวก เขาไปนั้น และเราจะ

ตอบแทนการกระทำต่างๆของพวกเจ้าลงบน
หัวของพวกเจ้าเอง

๘ เราจะขายลูกชายและลูกสาวของ เจ้าให้
กับชาวยูดาห์ และชาวยูดาห์จะขายพวกเขา

ต่อไปให้กับชาว เส บา ซึ่งเป็นชาติที่อยู่ห่าง
ไกลออกไป เพราะเรายาห์เวห์ได้พูด ไว้ว่า

“อย่างนั้น”

เตรียมเข้าสงคราม

๙ ให้ประกาศสิ่งนี้ต่อชนชาติทั้งหลาย
ให้เตรียมตัวกันเข้าสู่สงครามศึกดิลิธี

ไปปลุกทหารทั้งหลาย

ให้พวกนักรบบุกโจมตี

๑๐ ให้ตีคันทิไลของเจ้าให้เป็นดาบ

* ๓:๒ เยโฮซาฟัท ชื่อนี้หมายถึง “พระยาห์เวห์ตัดสิน”

และตีขอสำหรับลิดกึ่งของเจ้าให้เป็นทวน
ให้คนอ่อนแอพูดว่า “ข้าเป็นนักรบที่
แข็งแกร่ง”

๑๑ มาเร็วๆทุกชนชาติที่อยู่รอบๆ

มารวมตัวกันที่นั่น
ข้าแต่พระยาห์เวห์ ได้โปรดนำพวกทหารของ
พระองค์ลงมา

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า ปลุกให้ชนชาติต่างๆ
ตื่นตัว

และมุ่งหน้าสู่หุบเขาเยโฮซาฟัท
เพราะเราจะนั่งอยู่ที่นั่นตัดสินทุกๆชนชาติที่
อยู่รอบๆยูดาห์

๑๓ ส่งเคียวมาได้แล้ว

เพราะพืชผลสุกงอมให้เก็บเกี่ยวแล้ว

มาย่ำผลองุ่นได้แล้ว

เพราะมีองุ่นเต็มบ่ออย่าแล้ว

ถึงเก็บเหล้าองุ่นก็เต็มจนล้น

เพราะความเจ็บปวดที่พวกเขาทำกันนั้นมัน
มากมายนัก

๑๔ มีฝูงชนจำนวนมากในหุบเขาแห่งการ
ตัดสิน

เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้มา ถึงแล้ว
อย่างแน่นอนในหุบเขาแห่งการตัดสิน

๑๕ ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์จะมีดไป

และดวงดาวทั้งหลายจะหยุดส่องแสง

๑๖ พระยาห์เวห์จะคำรามจากภูเขาศิโยน

พระองค์จะร้องตะโกนจากเยรูซาเล็ม

ทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน

แต่พระยาห์เวห์จะเป็นที่คุ้มภัยให้กับคนของ
พระองค์

และจะเป็นที่กำบังที่เข้มแข็งให้กับชาว
อิสราเอล

๑๗ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์ พระเจ้า
ของเจ้า

ผู้ที่อาศัยอยู่บนศิโยน ภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของ
เรา

เมืองเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์

และคนต่างชาติจะไม่ได้บุกเข้ามาอีก

๑๘ เมื่อถึงตอนนั้นจะมีน้ำองุ่นอันหอมหวาน

ห้วยตอกมาจากภูเขาต่างๆ

จะมีน้ำนมไหลออกมาจากเนินเขาต่างๆ

จะมีน้ำไหลไปทั่วหุบเขาต่างๆของยูดาห์

จะมีน้ำพุไหลพุ่งออกมาจากพระวิหารของ
พระยาห์เวห์

และจะให้ความชุ่มชื้นกับหุบเขาอาคาเซีย

๑๙ อียิปต์จะกลายเป็นดินแดนรกร้าง

และเมืองเอโดมจะกลายเป็นทะเลทรายร้าง

เพราะพวกเขาโหดร้ายต่อชาวยูดาห์

และทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ตกไปทั่วแผ่นดิน
ยูดาห์

๒๐ จะมีคนอาศัยอยู่ในยูดาห์ตลอดไป

และจะมีคนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตลอดชั่ว
ลูกชั่วหลาน

๒๑ เราจะไม่ลงโทษพวกที่ทำให้เลือดของผู้
บริสุทธิ์ไหลนองหรือ

พระยาห์เวห์สถิตอยู่ที่ศิโยนแน่ขนาดไหน

เราก็จะลงโทษพวกมันแน่ขนาดนั้น

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

อาโมส คำนำ

อา โมสไม่ได้เป็นผู้ พุดแทนพระเจ้ามือ อาชีพ เขาเป็นเจ้าของฝูงแพะ แกะ และสวนมะเดื่อ เป็นชาว เมืองเท โคอา ในยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้) แต่พระยาห์เวห์เรียกให้เขาเอาถ้อยคำของพระองค์ไปประกาศที่เมืองเบธ เอลในอิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือ)

เรื่องของอา โมสเกิด ขึ้นในยุคของกษัตริย์เย โรว โอบ อัมที่ สองแห่งอิสราเอล (อาณาจักรฝ่าย เหนือ) ยุค นั้นรุ่งเรืองสุดขีดและมีการ ขยายดิน แดนมาก ที่สุด คนอิสราเอลเข้าใจ ผิดคิด ว่าที่พวกเขา รุ่งเรืองและชนะสงครามเป็นเพราะพระ ยาห์เวห์ขึ้น ชอบพวกเขาอยู่ แต่ความจริงแล้วพระองค์กำลังโกรธที่พวกเขา ช่มเหรงรังแกและเอา เปรียบคนยากจนและพระองค์เอื่อม ระอาที่พวกเขา นมัสการพระองค์แค่เป็นพิธี

ต่อ มาพระ ยาห์เวห์ได้ลงโทษชนชาติต่าง ๆ รอบอิสราเอล และลงโทษคนอิสราเอลครั้ง แล้วครั้งเล่า แต่พวกเขา ก็ยังไม่ ยอมหัน กลับมาหาพระองค์ พวกเขา นักบวชและคนอิสราเอลจำนวนมากไปนมัสการรูป เคารพในสถาน ที่นมัสการแห่ง ใหม่ที่กษัตริย์ของอิสราเอลสร้าง ขึ้น แล้วยังมีหน้ามาคาด หวังว่าพระเจ้า จะอวยพรพวกเขา เขา อา โมสเล่านี้มีต่าอย่างเกี่ยว กับเรื่องที่พระ ยาห์เวห์จะทำลายอิสราเอล แต่บอกว่าในที่สุดพระ

ยาห์เวห์จะก่อ ตั้งอาณาจักรขึ้น มาใหม่ และอวยพรอิสราเอล

คำนำ

๑ นี้ คือคำ พุดของอา โมส อา โมสเป็นเจ้าของฝูงแพะคนหนึ่งจากเมืองเทโคอา อา โมสได้ รับถ้อยคำเหล่านี้ เกี่ยว กับอิสราเอลผ่านทางนิมิตต่าง ๆ สอง ปีก่อน ที่จะเกิดแผ่นดินไหว ซึ่งเป็นช่วงที่อัสซีเรียห์ เป็นกษัตริย์ของยู ดาห์ และเย โรว โอบ อัมลูกชายของโยอาซเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

๒ “อาโมสพุดว่า พระยาห์เวห์คำรามเหมือนสิงโตจากศิโยน และพระองค์เปล่งเสียง ดังเหมือนฟ้าร้องจากเมืองเยรูซาเล็ม ทุ่งหญ้าของผู้เลี้ยงแกะก็เหือดแห้ง แม้แต่ยอด เขาคา ร เมล ยังเหี่ยวแห้งไปด้วย”

การลงโทษคนอาราม

๓ พระยาห์เวห์บอกว่า

“เราจะลงโทษคนตามัสกัสในซีเรียอย่างแน่นอน

เพราะพวกเขาทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก ถึงขนาดบีบคนกิเลอาด

เหมือนผู้ใช้เครื่องมือเหล็กนวดเมล็ดข้าว

๔ ดัง นั้นเราจะส่งไฟลงมานับของกษัตริย์ฮาซาเอล †

และเราจะเผา ผลาญพวกบ้อมปรากการของกษัตริย์เบนฮาดัด ‡ ให้ราบคาบ

๕ เราจะหักกลองประตูดของดามัสกัส

และเราจะกำจัดผู้หนึ่งบนบัลลังก์ในหุบเขาอาเวน ¶

เราจะทำลายคนที่ถือคทาในเบธเอเดน §

* ๑:๒ *ยอดเขาคารเมล* เป็นภูเขาอยู่ทางเหนือของอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “สวนองุ่นของพระเจ้า” แสดงให้เห็นว่าเป็นเทือกเขาที่อุดมสมบูรณ์มาก

† ๑:๕ *ฮาซาเอล* เป็นกษัตริย์ของอารัม (ซีเรีย) เขาได้ฆ่าเบนฮาดัดที่หนึ่ง เพื่อตั้งตัวเองขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ดูได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๘:๗

‡ ๑:๕ *เบนฮาดัด* คือเบนฮาดัดที่สอง เป็นลูกของฮาซาเอล กษัตริย์ของอารัม (ซีเรีย) ดูได้จาก ๒ พงศกษัตริย์ ๑๓:๓

¶ ๑:๕ *หุบเขาอาเวน* ชื่อนี้อาจมีความหมายว่า “หุบเขาแห่งความไม่ยุติธรรม” หรือ “หุบเขาแห่งความชวย”

§ ๑:๕ *เบธเอเดน* เป็นเมืองหลวงของประเทศอาราม (ซีเรีย) ที่อยู่บนภูเขาเลบานอน ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านแห่งความสุขผลิตเพลิง” หรือ “สวนสวรรค์”

และคนอารามก็จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย
ที่แผ่นดินคีร์*
พระยาห์เวห์พูดไว้อย่างนี้”

การลงโทษคนฟีลิสเตีย

๖ พระยาห์เวห์บอกว่า
“เราจะลงโทษคนกาซาอย่างแน่นอน
เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วซ้ำอีก
ถึงขนาดกวาดต้อนคนทั้งชุมชน
ให้ไปเป็นทาสที่ประเทศเอโดม
๗ ดังนั้น เราจะส่งไฟลงมาจากกำแพง เมือง
กาซา
และมันจะเผา ผลาญพวกป้อมปราการต่างๆ
ของมันอย่างราบคาบ
๘ และเราจะกำจัดผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ของเมือง
อัสโดด
และเราก็จะทำลายคนที่ถือคทาของเมือง
อัสเคโลน
และเราจะลงมือจัดการกับเมืองเอโครน
แล้วคนฟีลิสเตียที่จะหลงเหลืออยู่ก็จะตาย”
พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดไว้อย่างนั้น

การลงโทษคนโพนีเซีย

๙ พระยาห์เวห์บอกว่า
“เราจะลงโทษคนไทรอย่างแน่นอน
เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วซ้ำอีก
ถึง ขนาดชายคนทั้งชุมชนให้ไปเป็นทาสใน
ประเทศเอโดม
และพวกเขาก็ไม่ได้รับการชดเชยที่พวกเขา
ได้ทำร่วมกันฉันที่พี่น้อง
๑๐ ดังนั้น เราจะส่งไฟลงมาจากกำแพงเมือง
ไทร
และมันก็จะเผาผลาญพวกป้อมปราการต่างๆ
ของมันจนราบคาบ”

การลงโทษคนเอโดม

๑๑ พระยาห์เวห์บอกว่า
“เราจะลงโทษคนเอโดมอย่างแน่นอน
เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วซ้ำอีก
ถึง ขนาดเอาดาบไล่ ฟันคนอิสราเอล พี่น้อง
ของเขา อย่างไม่มีความเมตตาปราณี
เขาฉีกเนื้อของพี่ น้องเขาอย่างไม่ หยุด พัก
ด้วยความโกรธ

เขาโจมตีพี่ น้องเขาอย่างไม่ หยุด หย่อนด้วย
ความแค้น
๑๒ ดังนั้น เราจะส่งไฟลงมาจากกำแพงเมืองเทมาน
และมันจะเผา ผลาญพวกป้อมปราการของ
เมืองโบสร่าห์ลงจนราบคาบ”

การลงโทษคนอัมโมน

๑๓ พระยาห์เวห์บอกว่า
“เราจะลงโทษคนอัมโมนอย่างแน่นอน
เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วซ้ำอีก
ถึง ขนาดได้แหะห้องของคน ห้องในเมืองก็
เลาจุด
ในช่วง ที่พวก เขาทำสงครามขยายดิน แดน
ของเขา
๑๔ ดังนั้น เราจะจุด ไฟบนกำแพงของเมืองรับ
บาห์
และมันจะเผา ผลาญพวกป้อมปราการของ
มันลงจนราบคาบ
เรื่อง นี้จะเกิด ขึ้นในวัน ทำ ศึกตอน ที่ศัตรูโห่
ร้อง
และโจมตีพวกเขาอย่างพายุหิม
๑๕ แล้วกษัตริย์ พร้อมทั้งพวกเจ้าฟ้าของเขา
ก็จะถูกจับไปเป็นเชลยพร้อมๆกันหมด”
พระยาห์เวห์พูดไว้อย่างนี้

การลงโทษคนโมอับ

๑๖ พระยาห์เวห์บอกว่า
๒ “เราจะลงโทษคนโมอับอย่างแน่นอน
เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วซ้ำอีก
ถึง ขนาดเผากระดูกของกษัตริย์เอโดมไปทำ
ปูนขาว
๒ ดังนั้น เราจะส่งไฟมาบนโมอับ
และมันก็จะเผา ผลาญพวกป้อมปราการของ
เมืองเคริโอทลงจนราบคาบ
แล้วโมอับก็จะตายไปท่ามกลางเสียงรบ
ในท่ามกลางเสียงโห่ ร้องและเสียงแตร เขา
สัตว์
๓ เราจะกำจัดผู้นำของโมอับ
และเราจะฆ่าพวกเจ้า ฟ้าทั้งหมดของ เขาไป
พร้อมๆกับเขา”
นั่นคือสิ่งที่พระยาห์เวห์บอก

* ๑:๕ คีร์ เป็นเขตแดนที่อยู่ในการปกครองของอัสซีเรีย ดูหนังสือ อาโมส ๙:๗

การลงโทษคนยูดาห์

๔ พระ ยาร์เวห์บอก ว่า “เราจะลงโทษคนยูดาห์อย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วชั่วอีก คือเขาไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของเรา และไม่ยอมรักษากฎต่างๆของเราด้วย พระเทียม เท็จที่บรรพบุรุษของเรา เขาเฝ้าติดตามนั้น นำพวกเขาให้ทิ้งเราไป

๕ ดังนั้นเราจะส่งไฟลงมายังยูดาห์ และมันจะเผา ผลาญพวกบ้อมปรการของเมืองเยรูซาเล็มลงจนราบคาบ”

การลงโทษคนอิสราเอล

๖ พระ ยาร์เวห์บอก ว่า “เราจะลงโทษคนอิสราเอลอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปชั่วแล้วชั่วอีก อย่าง เช่น พวก เขาขายคนที่ซื้อสัตย์ไปเป็นทาส เพราะคนซื้อสัตย์ไม่มีเงินมาชดใช้หนี้

ชายคน ยากจนไปเป็นทาสเพราะคน ยากจนไม่มีเงินมาจ่ายหนี้ หนี้ที่มีค่าแค่รองเท้าสานคู่เดียว

๗ พวกเขาเหยียบย่ำกอดหัวคนจนจมลงในดิน และผลึกใสพวกคนจนไปให้พันทาง พ่อกับลูกชายก็ร่วม เพศกับหญิง สาวคนเดียวกัน ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

๘ พวกเขาเอาเสื้อผ้าของคนจนมาปูนอนอยู่ข้างๆแท่นบูชาของพวกเขา เสื้อผ้าพวก นี้เป็นเสื้อผ้าที่คนจนเอามาค้าประกันหนี้

และพวก เขาทำให้ผู้คนต้องจ่ายค่า ปรับเป็นเหล้าองุ่น

แล้วพวก เขาก็เอามาดื่ม กินกันในวิหารของพระเจ้าของพวกเขา

๙ เป็นเราเองที่ทำลายคนต่อหน้าพวกเขา คนอา โม ไรต์ นี้สูงเหมือน กับพวกต้นสนซีดาร์

และแข็งแรงเหมือนกับพวกต้นโอ๊ก เราได้ทำลายทิ้งผลบนต้น และรากในดิน

๑๐ เป็นเราเองที่นำเจ้าออก มาจากแผ่นดินอียิปต์

และนำทางเจ้าในช่วงที่เจ้าอยู่ในที่เปล่า เปลี่ยวแห่งแล้งเป็นเวลาสี่สิบปี เราเองที่ทำให้เจ้าได้ยึดครองแผ่นดินของคนอาโมไรต์

๑๑ เราได้เลือกลูกของ เจ้าบาง คนให้เป็นพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และเลือกคน หนุ่มของ เจ้าบาง คนเป็นพวกนาซีร์ †

ว่าไง คนอิสราเอล เจ้าว่ามันจริงตาม นี้หรือเปล่า”

พระยาร์เวห์บอกไว้ว่าอย่างนี้

๑๒ “แต่พวกเจ้าทำให้พวกนาซีร์ดื่มเหล้าองุ่น และเจ้าก็สั่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ไม่ให้พูดแทนพระเจ้า

๑๓ ดังนั้น ตอนนี้เราจะทำให้พวกเจ้าติดหนี้ อยู่ในที่ของพวกเจ้า

เหมือน กับรถที่บรรทุกข้าวสารเกินน้ำ หนักติดอยู่ในโคลน

๑๔ พวกนักวิ่งลมกรดก็จะยังวิ่งหนีไม่ทัน คนที่แข็งแรงก็จะยังแข็งแรงไม่พอ พวกทหารก็จะไม่สามารถปกป้องตัวเองได้

๑๕ พวกยิงธนูก็จะไม่สามารถยิงหยุดต่อสู้อ และพวกนักวิ่งลมกรดก็จะยังวิ่งหนีไม่ทัน และพวกทหาร ม้าก็จะไม่สามารถรักษาชีวิต ของตนเองได้

๑๖ แม้แต่ันกรบผู้ กล้าก็ยังคง จะต้องวิ่ง หนีตัว ล่อนจ้อนในวันนั้น”

พระยาร์เวห์บอกไว้ว่าอย่างนี้

คำเตือนต่อคนอิสราเอล

๑ คนอิสราเอล ฟังไว้ให้ดี นี่เป็นคำพูด **ก** ของพระยาร์เวห์ ที่พระองค์พูดต่อ ต้านพวก เจ้า ต่อ ต้านครอบครัวของอิสราเอล ทั้งหมด ที่พระ ยาร์เวห์เคยนำออก มาจาก

*๒:๙ **คนอาโมไรต์** เป็นชนชาติหนึ่งที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ก่อนที่คนอิสราเอลจะมาถึง พวกคนอาโมไรต์นี่เองที่คนอิสราเอลกลัว ตอนที่โมเสสนำคนอิสราเอลอยู่ในทะเลทราย ดูได้จากหนังสือ เลวีนิติ ๑๓:๓๓

†๒:๑๑ **พวกนาซีร์** เป็นพวกผู้ที่ได้ทำสัญญาเป็นพิเศษกับพระเจ้า คนพวกนี้ไม่ได้ดื่มของมีนเมาทุกชนิด และไม่ตัดผม ค่านีมาจากคำในภาษาฮีบรู แปลว่า “แยกออกมา” ดูได้จากหนังสือ ก็นดารวิถี ๖:๑-๒๑

แผ่นดินอียิปต์^๒ จากชนชาติทั้งหมดในโลกนี้ มีแต่พวก เจ้าเท่านั้นที่เราเอาใจ ใส่เป็นพิเศษ แต่เจ้ากลับไม่เชื่อ ฟังเรา เพราะอย่างนี้ เรา จะลงโทษพวกเจ้า สำหรับความผิดบาปที่เจ้า ทำ

๓ ถ้าไม่ได้นัดพบกันก่อน

คนสองคนจะเดินทางไปด้วยกันได้หรือ

๔ ถ้าสิ่งใดยังไม่เจอเหยื่อของมัน

มันจะแผลดเสียงร้องในป่าหรือ

ถ้าสิงโตหนุ่มยังจับอะไรไม่ได้

มันจะแผลดเสียงจากถ้ำของมันหรือ

๕ ถ้าไม่มีเหยื่อมาล่อนก

มันจะติดกับดักที่พื้นหรือ

ถ้าไม่มีอะไรมาติดกับดักนั้น

กับดักจะตั้งขึ้นมาจากพื้นหรือ

๖ ถ้ามีเสียงแตรเตือนในเมือง

คนจะไม่กลัวหรือ

ถ้ามีความหายนะเกิดขึ้นกับเมือง

ก็ไม่ใช่เพราะพระ ยาร์เวห์ทำให้มันเกิด ขึ้น

หรือหรือ

๗ พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะไม่ทำอะไร

จนกว่าพระองค์จะเปิด เผยแผนการนั้นให้กับ

พวกผู้รับ ใช้ของพระองค์ที่เป็นพวกผู้

พูดแทนพระเจ้าผู้เสียก่อน

๘ เมื่อสิ่งใดคำราม

คนจะไม่กลัวหรือ

ถ้าพระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

คนของพระองค์จะไม่ประกาศออกไปหรือ

๙-๑๐ ให้บอกสิ่ง นี้กับผู้คนที่อยู่ตามป้อม

ปราการต่างๆของเมืองอัสโดด และของ

แผ่นดินอียิปต์

ให้บอกกับพวกเขาว่า “มารวมตัวกันที่ภูเขา

ต่างๆของสะมาเรีย

แล้วเจ้าจะเห็นความโหดร้ายทารุณที่มีต่อกัน

และเห็นการกดขี่ข่มเหงกันและกัน

เพราะผู้คนไม่รู้ว่าจะทำดีอย่างไร

คนเหล่านี้ นั้นไปแย่งชิงและปล้นสิ่งของของ

คนอื่น แล้วเอามาเก็บสะสมไว้ในป้อม

ปราการต่างๆของพวกเขา”

พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๑๑ ดังนั้น นี่คือนี่ที่พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พูด คือ “ศัตรูจะมาปิดล้อมแผ่นดินนี้ไว้

ทุกด้าน และทำลายแนวป้องกันต่างๆของเจ้า และปล้นเอาทรัพย์สินสมบัติที่อยู่ตามป้อม

๑๒ พระยาร์เวห์พูดว่า

“เราจะช่วยคนอิสราเอลที่อยู่ในสะ มา เรีย

เหมือนกับที่ผู้ เลี้ยง แกะพยายามช่วย

แกะให้รอดจากปากสิงโต แต่ช่วยออกมา

มาได้แค่ขาสองขาและหูหนึ่งข้าง

๑๓ ฟังให้ ดี และให้เป็นพยานถึงสิ่งที่เกิด ขึ้น

กับครอบครัวของยาโคบ

นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้

มีฤทธิ์ทั้งสินพูด

๑๔ “ในวันที่เราจะลงโทษอิสราเอล สำหรับ

ความผิดบาปของเขานั้น

เราจะทำลายแท่นบูชาที่เมืองเบธเอล *ด้วย

และจะตัดมุมทั้งสี่ของแท่นบูชาหิน

และมันก็จะร่วงลงกับพื้น

๑๕ เราจะทำลายบ้านพักฤดูหนาวและบ้านพัก

ฤดูร้อน

และจะทำลายบ้านที่ตกแต่งด้วยงาช้าง

และทำลายบ้านอื่นๆอีกมากมาย”

พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนี้

อิสราเอลไม่หลายจำ

๑ ฟังถ้อยคำนี้ให้ ดี พวก แม่ วัวของบา

๒ ขาน † ที่อยู่บนภูเขาของสะมาเรีย

เจ้าข่มเหงคนยากจน และบดขยี้คนที่ยากจน

ขึ้นแค่นั้น

เจ้าบอกกับสามีของพวก เจ้าว่า “เอาอะไรมา

ให้ตีผมหน่อยสิ”

๓ พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตนั้นศักดิ์สิทธิ์

พระองค์ได้สัญญาว่า

“เวลานั้นจะมาถึงเจ้าอย่างแน่นอน

เป็นเวลาที่คุณ จะมาลากพวก เจ้าไปด้วย

เบ็ด

พวก เจ้าจะถูกลากไปด้วยเบ็ดตก ปลาหมด

ทุกคน

* ๓:๑๔ **เบธเอล** เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า”

† ๔:๑ **แม่วัวของบาขาน** พูดึง พวกผู้หญิงที่ร้ายไว้ในเมืองสะมาเรีย บาขานเป็นสถานที่

หนึ่งทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน มันมีชื่อเสียงในเรื่องวัวตัวใหญ่ๆ

๓ “เจ้าแต่ละคนจะตรงออกไปนอกเมืองได้เลย ตามช่องทางที่แตกทั้งหลาย และเจ้าจะถูกโยนข้ามไปที่สุรโมน”
 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
 ๔ “มาที่เมืองเบธเอล และทำบาปไปเลย มาที่กิลกาลและทำบาปมากขึ้นไปอีก ให้นำเครื่องเซ่นไหว้ของเจ้ามาทุกๆเช้า และทุกๆสาม วันให้เอาลิบเปอร์เซ็นต์ของพืชผลของเจ้ามาถวาย
 ๕ ให้เผาชนมบั้งเป็นเครื่องบูชาขอบคุณ ให้โฆษณา อวดไป เลยถึงเครื่องบูชาที่เจ้าสมัครใจเอามาถวาย
 เพราะเจ้า คนอิสราเอลชอบทำอย่างนั้นนี่”
 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนี้
 ๖ “เราทำให้ฟันของพวก เจ้าสะอาดเกลี้ยงเงลา เพราะขาดอาหารกิน ไปทั่วทุกหน แห่งและทุกเมืองของเจ้า แต่พวกเจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๗ “เราหยุดยั้งฝนไป จากพวกเจ้า สามเดือน ก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว เราให้เมืองหนึ่งมีฝน อีกเมืองหนึ่งไม่มี เราทำให้ท้องทุ่งหนึ่งมีฝน อีกแปลงหนึ่งแห้งแล้ง
 ๘ คนจากเมืองโนนเมืองนี้จะต้องเดินโซเซไป หนาน้ำที่เมืองอื่น แต่ก็มีน้ำไม่พอดื่ม ถึงอย่าง นั้นพวก เจ้าก็ยังไม่ ยอมหันกลับมาหาเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๙ “เราได้ทำลายพืชผลของเจ้า ให้มันเกิดโรค และเป็นราน่าเบื่อ เราทำให้สวน ผักและสวน องุ่นของ เจ้าแห้งแล้งไป ตักแดนมากินต้น มะเดื่อและต้น มะกอกของ เจ้า แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๑๐ “เราสั่นเขื่อ โรคร้าย แรงแมาในท่ามกลาง พวก เจ้า เหมือนกับที่เราเคย ทำกับ อียิปต์

เราฆ่าคนหนุ่มๆของเจ้าในสงคราม และพวกมันก็ถูกยึดไป เราทำให้คนตายในค่ายต่างๆของเจ้า สังกลิ้น เหมือนคละคลั่งมาเข้าจมูกเจ้า แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๑๑ “เราได้ทำลายพวกเจ้าบางคน เหมือนกับที่เราได้ทำลายเมืองโส โดมและโกโมราห์ พวก เจ้าเป็นเหมือนไม้ที่ถูก เผาที่ ถูก ดึงออกมาจากไฟ แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 ๑๒ “ตั้งนั้น อิสราเอล เราจะลงโทษเจ้า เราจะทำอย่างนี้กับเจ้า เตรียมพร้อมที่จะเผชิญ หน้ากับ เราพระเจ้าของเจ้าที่จะมาตัดสินเจ้า”
 ๑๓ เพราะพระองค์เป็นผู้ที่สร้างภูเขาทั้งหลาย รวมทั้งสายลม แล้วพระองค์บอกให้มนุษย์รู้ถึงแผนการของพระองค์ พระองค์สร้างเวลาเช้าและเวลาค่ำ และพระองค์เดินไปบนภูเขาสูงๆของโลก ชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทางสิ้น

เพลงไว้ทุกข์สำหรับอิสราเอล

๕ ๑ คนอิสราเอลเอ๋ย ฟังเพลง นี้ที่เรา ร้อง ขึ้นมาต่อต้านพวกเจ้า เป็นเหมือนเพลงไว้ทุกข์
 ๒ อิสราเอลผู้เป็นหญิงสาวล้มลง และนางก็จะไม่ลุกขึ้นมาอีก นางถูกทอด ทิ้งให้นอนอยู่ในที่ดินของ นางเอง แล้วไม่มีใครช่วยยกนางขึ้น
 ๓ “พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พูดเรื่อง ครบครันของอิสราเอลว่า “เมืองที่ส่งทหารออกไปสู้รบเป็นพัน ก็จะเหลือรอดกลับมาเป็นร้อย เมืองที่ส่งทหารออกไปสู้รบเป็นร้อย ก็จะเหลือรอดกลับมาเป็นสิบ”
 ๔ เพราะนี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์พูด ไว้กับคนอิสราเอล

* ๕:๔ เมืองเบธเอล เบธเอล และ กิลกาล เป็นสถานที่สำคัญสำหรับการนมัสการ อยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล

“แสวงหาเราสิ แล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
 ๕อย่าไปแสวงหาที่เมืองเบธเอล
 อย่าเข้าไปในเมืองกิธกาล
 และอย่าข้ามไปที่เมืองเบเออร์เซบา
 เพราะคน กิธ กาลจะถูก ต้อนไปเป็น เชลย
 อย่างแน่นอน
 และเมืองเบธเอลก็จะถูกทำลาย
 ๖แสวงหาพระยาห์เวห์สิ แล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่
 ต่อไป
 ๗ไม่อย่างนั้นพระองค์จะพลุ่งออกไปเหมือนไฟ
 ต่อครอบครัวของโยเซฟ *
 และไฟ นั้นก็จะไปเผา ภูเขาเมืองเบธ เอล
 และจะไม่มีไคดับได้
 ๘นี่ เจ้าผู้ที่เปลี่ยนความ ยุติธรรมให้ขมอย่าง
 บอระเพ็ด
 และขัดความถูกต้องลงกับพื้นดิน
 ๙พระเจ้าเป็นผู้ สร้างกลุ่ม ดาวลูกไก่และกลุ่ม
 ดาวไถ
 พระองค์เป็นผู้ ที่เปลี่ยนความ มืดให้ เป็นรุ่ง
 เช้า
 และเปลี่ยนกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน
 พระองค์เรียกน้ำจากทะเล
 และเทเป็นฝนลงบนพื้นโลก
 ยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์
 ๑๐พระองค์ทำลายคนที่เข้มแข็ง
 ป้อมปราการจึงถูกทำลายลง”
 ๑๑พวกเขาเกลียดคนที่ต่อต้านความชั่ว
 ร้าย
 พวกเขาเกลียดซึ่งคนที่พูดความจริงในศาล
 ๑๒ดังนั้น เนื่องจากเจ้าเหยียบย่ำคนจน
 และเจ้าก็รีดไถข้าวสาลีที่เป็นส่วนแบ่ง †ของ
 พวกเขา
 พวกเขาได้สร้างพวกเขาที่สวยงามจากหินที่
 สกัดแล้ว
 แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในบ้านพวกนั้นหรอก
 พวกเขาได้ปลูกสวนองุ่นที่มีค่า
 แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มเหล้า องุ่นจากสวน นั้น
 หรือ
 ๑๓เพราะเรารู้ ว่าความผิด บาปของ เจ้านั้นมี
 มากขนาดไหน

และรู้ว่าความ บาปต่างๆของพวกเขา เจ้านั้นมัน
 มากมายมหาศาล
 พวกเขาเจ้าที่ชอบกดขี่คนเหล่านั้นที่พวกเขาต้อง
 พวกเขาเจ้าที่ชอบรับสินบน
 และคิดกันไม่ให้คนจนได้รับความยุติธรรมที่
 ศาล
 ๑๓ดังนั้น ในเวลาที่ชั่วร้ายอย่างนี้
 คนที่ฉลาดก็จะนิ่งเสีย
 ๑๔ให้แสวงหาความดีไม่ใช่ความชั่วร้าย
 เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป
 และเพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 จะอยู่กับพวกเขา
 เหมือนกับที่เจ้าชอบอย่างนั้น
 ๑๕ให้เกลียดความชั่วแต่รักความดี
 และให้ตั้งความยุติธรรมขึ้นในศาล
 ไม่แบ่งบางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง
 สิ้น
 อาจจะมี ความ เมตตา กับคนของโย เซฟที่ยัง
 เหลืออยู่ก็ได้
เวลาแห่งความเศร้าโศกครั้งใหญ่กำลังมา
 ๑๖พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น องค์
 เจ้าชีวิต ได้พูด ไว้ว่า “ตามลาน
 เมืองทั้งหมดจะมีเสียงคร่ำครวญ
 และตามท้อง ถนนทั้งหมดจะมีเสียงพูด ว่า
 ‘แยะแล้ว แยะแล้ว’
 และพวกเขาจะเรียกให้ชาวนาร้องคร่ำครวญ
 และเรียกให้พวกที่ร้องให้เป็น อาชีพมาร้อง
 คร่ำครวญ
 ๑๗และจะมีการร้องไห้คร่ำครวญทั่วสวน องุ่น
 ทุกแห่ง
 เพราะเราจะผ่านไปตามกลางเจ้า”
 พระยาห์เวห์บอกไว้ว่าอย่างนั้น
 ๑๘นี่ เจ้าคนที่ตั้ง หน้าตั้ง ตาคอยวัน พิพากษา
 ของพระยาห์เวห์
 ทำไมเจ้าถึงอยาก เจอวัน พิพากษาของพระ
 ยาห์เวห์นั้น
 วันนั้นจะมืดมืดไม่สว่าง
 ๑๙มันจะเหมือนกับคนที่วิ่งหนีสิงโต
 แต่ไปเจอหมี
 หรือคนที่หนีเข้าไปในบ้าน

*๕:๖ **ครอบครัวของโยเซฟ** กำลังพูดถึง อาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล เพราะว่ายูดาห์ เป็นบรรพบุรุษของดาวิด ราอิม กับ มนัสเสห์ ซึ่งเป็นสองเผ่าที่ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลนั้น

†๕:๑๑ **ส่วนแบ่ง** หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “ภาษี”

และเอามือฟิงฝ่าแล้วถูกงัดเข้า
๒๐ วันของพระ ยาร์เวห์นั้น จะมีด มิดไม่
สว่างไสว
มันจะมีด สนิทชนิดไม่มีแสงรอดเข้า มาได้
เลย

**พระยาร์เวห์เหลืออดกับการ
นมัสการของคนอิสราเอล**

๒๑ พระยาร์เวห์พูดว่า
“เราเกลียด ชัง เราเหยียดหยามงานเทศกาล
ต่างๆของเจ้า
เราทนไม่ ได้กับการ ประชุมทางศาสนาต่างๆ
ของเจ้า
๒๒ ถึง แม้เจ้าจะถวายเครื่องเผาบูชาและ
เครื่องถวายจากเมล็ดพืชให้กับเรา
เราก็จะไม่ยอมรับพวกมัน
เราจะไม่สนใจเครื่องสังสรรค์บูชา
จากสัตว์เลี้ยงที่อ้วนพีของเจ้า
๒๓ เอาเสียง เพลงहनวทูของ เจ้าไปให้ไกลๆ
จากเรา
เราจะไม่ฟังเสียงเพลงจากพิณใหญ่ของเจ้า
๒๔ แต่ให้ความยุติธรรมหลัง ไหลมาเหมือนน้ำ
และความถูกต้องหลัง ไหลมาเหมือนลำธารที่
ไหลอยู่ตลอดเวลา
๒๕ ครอบครัวยิสราเอลเอ๋ย เจ้าเอาเครื่อง
เช่น ไร่และเครื่องบูชามาถวาย เราตลอดสี่
สิบ ปีที่เจ้าอยู่ใน ที่เปลวเพลิงแห่ง แล้งหรือ
ไม่หροก ๒๖ แต่ตอนนี้ เจ้าจะยกสักคูด มา
เป็นกษัตริย์ของเจ้าหรือ และเอาดวงดาวไค
วัน มาเป็นรูป เคารพและเทพเจ้าของ เจ้า
อย่าง นั้น หรือ ซึ่งรูป เคารพทั้ง สองนี้เจ้าเอง
เป็นคน สร้างขึ้น มาสำหรับตัว เจ้าเอง ๒๗ ดั่ง
นั้นเราจะบีบบังคับเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพัน
เมืองตามัสกัสไปเสียอีก” พระองค์ผู้ มีชื่อว่า
ยาร์เวห์ พระเจ้าผู้ มี ฤทธิ ทั้ง สิ้นได้พูด ไว้ว่า
อย่างนั้น

**อิสราเอลที่หยิ่งยโสจะ
ไม่มีชีวิตที่ฟูฟ้ออีกต่อไป**

๒๘ **๒** นี้ พวก เจ้า พวก เจ้าที่ขอบอยู่อย่าง
สบายๆในเมืองศิโยน

พวกเจ้าที่รู้สึกปลอดภัยบนภูเขาสะมาเรีย
พวก เจ้าที่คิด ว่าตัว เองเป็นผู้นำที่สำคัญมาก
ของชนชาติที่ดีที่สุด
คนที่ครอบครัวยอิสราเอลต้องมาฟังฟัง
๒ พวก ผู้นำของ เจ้าอดกับ เจ้าว่า “ข้ามไปที่
เมืองคาลเนห์ ๑ และไปดูสิ
จากที่นั่นก็ให้ไปที่เมืองฮามัท ๓ ที่ยิ่งใหญ่
แล้วให้ลงไป ที่กัทของชาวฟิลิสเตีย
เมืองพวกนั้นดีกว่าเมืองศิโยนกับเมืองสะมา
เรียหรือ
หรือดิน แดนของพวก เขาใหญ่กว่าดิน แดน
ของเจ้าหรือ”
๓ พวก เจ้าคิดที่จะผลักวันแห่งความ พินาศ
ออกไปไกลๆ
แต่เจ้ากลับนำบัลลังก์แห่งความ โหด ร้ายให้
เข้ามาใกล้ๆ
๔ พวก เจ้านอนลงบน เติงที่ตกแต่งด้วย
งาช้าง
เจ้าเหยียดแข้งเหยียดขานอนอยู่บนโซฟา
และกินพวกลูกแกะที่คัสดมาจากฝูง
และพวกลูกวัวอ้วนพีจากคอก
๕ พวกเจ้าร้องตามเสียงพิณใหญ่
เหมือนกับดาวิด พวกเจ้าแต่งเพลงให้ตัวเอง
เข้ากับเครื่องดนตรี
๖ พวกเจ้าดื่มจากขุมเหล้าองุ่น
และทาตัวเองด้วยน้ำมันอย่างดี
แต่ไม่ เศร้า โศกเสียใจกับความ ล่มจมของ
ครอบครัวยิเซฟ
๗ ดั่ง นั้น ตอน นี้พวก เจ้าก็จะถูก จับไป
เป็น เชลยชุด แรก และงาน เสียงของพวก
เจ้าที่นอนเหยียด แข็งเหยียด ขาอยู่บน โซฟา
ก็จะ ถึงจุดจบ ๘ พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้
สาบานโดยอ้าง ชื่อของพระองค์เอง นี่คือนี่สิ่ง
ที่พระยาร์เวห์ พระเจ้าผู้ มีฤทธิ ทั้ง สิ้นบอก
“เราเกลียดชังความหยิ่งยโสของยาโคบ
และเราเกลียดชังป้อมปราการของเขา
ดั่ง นั้นเราจะปล่อยให้ศัตรูมายึดเมืองสะ มา
เรีย
และทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองนั้นไป”

*๕:๒๖ **สักคูด** สักคูดกับไควันเป็นชื่อเทพเจ้าของคนอัสซีเรีย
†๖:๒ **คาลเนห์** เป็นเมืองที่มีอำนาจมากทางเหนือของซีเรีย
‡๖:๒ **ฮามัท** เป็นเมืองที่มีอำนาจมากในซีเรีย

จะมีคนอิสราเอลรอดชีวิตไม่กี่คน

๙ ถ้ามีสิบ คนหลง เหลืออยู่ในบ้านหลัง หนึ่ง พวก เขาจะตายหมดทุก คน ๑๐ แล้วญาติที่ ใกล้ชิดที่สุดและสับเพราก็จะมาแบกศพเหล่านี้นอกจากบ้านและจะมีคน หนึ่งสามคนที่ อยู่ใน สูดของ บ้านว่า “ยังมี ใครเหลือ อยู่กับ เจ้าใน นนหรือ เปลา” เขาจะตอบว่า “ไม่มี” แล้วคน แรกก็จะพูดว่า “จู้ จู้ อย่าเอะอะไป อย่าได้เอ่ยชื่อของพระยาห์เวห์”

๑๑ เพราะ คูสิ พระยาห์เวห์จะออกคำสั่ง พระองค์ก็จะขยับบ้านหลังใหญ่ให้เป็นชิ้นๆ และบ้านหลังเล็กให้ละเอียดไป

๑๒ ม้าวิ่งอยู่บนชะเง้อมหินได้หรือ หรือว่าเขาเอาวัวมาโกทะเลหรือ แต่เจ้าได้เปลี่ยนความ ยุติธรรมให้กลายเป็น ยาพิษ

และเปลี่ยนผล ไม้แห่งความ ถูก ต้องให้กลายเป็นบอระเพ็ด

๑๓ พวก เจ้าที่ชื่นชมยินดีที่ได้ยึดเมืองโลเดบาร์ *

พวกเจ้าที่พูดว่า “เราได้ยึดเอาคารนาอิม † มา เป็นของ เราด้วยกำลังของ เรา เองไม่ใช่หรือ”

๑๔ “ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย คอยดูให้ดี เรา จะทำให้ชนชาติหนึ่งมาต่อสู้อันพวก เจ้า” พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ หงสสิน พูดว่า อย่าง นั้น “และพวก เขาก็จะกดขี่ข่มเหงเจ้า จากเมืองลิโฮฮาม ‡ ไปจนถึงลำธารอาราบาห์”

นิมิตเกี่ยวกับตักแตน

๗ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตแสดงสิ่งนี้ให้ ผมเห็น พระองค์กำลังทำให้ฝูง ตักแตน เกิด ขึ้น ในขณะที่ ผลผลิตขุด หลังกำลัง เกิด ผล มันเป็นผลผลิตขุด หลัง หลังจาก ที่ กษัตริย์ได้เก็บ เกี้ยวขุด แรกไป แล้ว ๒ หลัง จากที่ฝูง ตักแตนกินพืช ผักในแผ่นดินจน หมดแล้ว ผมก็พูดว่า “พระยาห์เวห์ องค์เจ้า ชีวิต โปรดยกโทษให้ด้วย ยาโคบจะทนได้ ยังไง เขาเป็นชนชาติที่อ่อนแอและเล็กมาก”

*๖:๑๓ *โลเดบาร์* ชื่อนี้มีความหมายว่า “ไม่มีอะไร”

†๖:๑๓ *คารนาอิม* ชื่อนี้มีความหมายว่า “เขาสัตว์” เขาสัตว์ เป็นสัญลักษณ์ของพลังกำลัง

‡๗:๗ *แร้ตินิก* กำแพงที่ทำจากแร้ตินิกจะพังง่ายเมื่อศัตรูบุกเข้ามา และข้อนี้กับข้อ ๘ เป็นการ เล่นคำ ในภาษาฮีบรูคำว่า “แร้ตินิก” ออกเสียงคล้ายกับคำว่า “ส่งเสียงควรวูตรง” ซึ่งพวกเขาจะต้องทำเพราะพระเจ้าไม่ยอมยกโทษให้กับพวกเขาแล้ว

๓ แล้วพระ ยาห์เวห์ก็เปลี่ยน ใจเกี่ยว กับ เรื่องนี้ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “มัน จะไม่เกิดขึ้น”

นิมิตเกี่ยวกับไฟ

๔ “พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต แสดงสิ่งนี้ให้ ผมเห็น พระองค์เรียกหาไฟให้ตกลงมา ไฟ นั้นเผาผลาญมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ และไฟ นั้นก็เริ่มเผา ผลาญทุ่ง นา ๕ แล้วผมก็พูดว่า “พระ ยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ได้ โปรดหยุด เถอะ ยาโคบจะไปทนได้อย่างไร เพราะเขาเป็น ชนชาติที่อ่อนแอและเล็ก มาก” ๖ แล้วพระ ยาห์เวห์ก็เปลี่ยน ใจเกี่ยว กับเรื่อง นี้ พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “มันจะไม่เกิดขึ้น แล้ว”

นิมิตเกี่ยวกับกำแพงที่ทำจากแร้ตินิก

๗ “พระองค์แสดงสิ่งนี้ให้กับผมเห็น องค์เจ้า ชีวิตยืนอยู่ข้างกำแพงที่ทำจากแร้ตินิก †และ พระองค์ก็ถือแร้ตินิกอยู่ในมือ ๘ แล้วพระองค์ ก็ถามผมว่า “อาโมส เจ้าเห็นอะไรบ้าง” ผม ตอบว่า “แร้ตินิกครับ ท่าน” แล้วพระองค์ก็ พูดกับผมว่า “ดูนี่สิ เรากำลังเอาแร้ตินิกวาง ไว้ท่ามกลางอิสราเอลที่เป็นคนของ เรา เรา จะไม่ ยอมยก โทษให้กับพวก เขาอีก ต่อ ไป

๙ สถานที่บูชาต่างๆของอิสอัคจะถูกทำลายลง และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจะต้องพัง พินาศ และเราจะลุกขึ้นมาต่อต้านและฆ่าฟัน ราชวงศ์ของเยโรโบอัมด้วยดาบ”

อามาซียาห์พยายามหยุดอาโมส

๑๐ อา มา ชิ ยาห์ นักบวชคน หนึ่งที่เบธเอล ส่งคนไป บอกกษัตริย์เย โร โบ อัมของ อิสราเอลว่า “อาโมสกำลังวางแผนชั่วร้ายต่อ ต้านท่านในอิสราเอลนี้เอง ผู้คนทั้งประเทศ ทนฟังคำพูดทั้งหลายของอาโมสไม่ได้

๑๑ เพราะอาโมสพูดว่า “เยโรโบอัมจะต้อง ตายด้วยคม ดาบ และคน อิสราเอลก็จะ ต้อง ถูกกวาดต้อนไปเป็น เชลยจากแผ่นดินของ เขาอย่างแน่นอน”

๑๒ อามาซียาห์พูดกับอาโมสว่า “ไปให้พ้นเจ้าผู้ ที่เห็นนิมิต หนีกลับไปอยู่ที่แผ่นดินยูดาห์^๑ ไปทำมาหากินและไปพูดแทนพระเจ้าที่นั่นซะ”^{๑๓} แต่อย่าได้มาพูดแทนพระเจ้าที่เบธเอลอีกเป็นอันขาด เพราะที่นั่นเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นวิหารของอาณาจักร”

๑๔ แล้วอาโมสก็ตอบอามาซียาห์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้านะ โออาซีฟ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นลูกศิษย์ของผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย ข้าพเจ้าเป็นคนดูแลฝูงสัตว์และต้นมะเดื่อ”^{๑๕} แต่พระยาห์เวห์เอาข้าพเจ้ามาจากการติดตามดูแลฝูงแพะแกะ และพระยาห์เวห์พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ไปพูดแทนเราให้กับชาวอิสราเอลคนของเรา’^{๑๖} ดังนั้นตอนนี้ให้ท่านฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ท่านพูดว่า ‘อย่าพูดแทนพระเจ้าต่อว่าคนอิสราเอล และอยู่เยเยศนาต่อว่าครอบครัวของอิสราเอล’^{๑๗} ดังนั้นพระยาห์เวห์ถึงได้พูดอย่างนี้ว่า ‘เมียของเจ้าจะกลายเป็นหญิงโสเภณีในเมืองนี้ และลูกชายลูกสาวของเจ้าจะถูกฆ่าฟันด้วยดาบ และคนอื่นก็จะมายึดที่ดินของเจ้าไปแบ่งปันกัน และเจ้าก็จะต้องไปตายในต่างแดน และอิสราเอลก็จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย และต้องย้ายออกไปจากดินแดนของตน”

นิมิตเกี่ยวกับผลไม้ที่สูงอม

๑ พระยาห์เวห์แสดงสิ่งนี้ให้ผมเห็น คือผลไม้ที่สูงอมตะกร้าหนึ่ง^๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “อาโมส เจ้าเห็นอะไร”

ผมตอบว่า “ผลไม้ที่สูงอมตะกร้าหนึ่งครับ”

แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “จุดจบมาถึงอิสราเอลคนของเราแล้ว เราจะไม่ยอมยกโทษให้กับพวกเขาอีกต่อไป”^๓ ในวันนั้นเสียงร้องเพลงต่างๆในวิหารจะกลายเป็นเสียงร้องไห้คร่ำครวญ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น “จะมีซากศพมากมาย และผู้คนก็จะมาขนพวกมันไปทิ้งอย่างเจี๊ยบๆในทุกหนแห่ง”

นักรุกิจสนใจแต่กำไรเท่านั้น

๔ ฟังให้ดีเจ้าที่ชอบเหยียบย่ำคนจน และพยายามกักจัดพวก เขาให้หมดไปจากแผ่นดิน

๕ เจ้าพูดว่า “เมื่อไหร่เทศกาลพระจันทร์ใหม่จะหมดนะ

เราจะได้ไปขายข้าวสารของเราซะที เมื่อไหร่วันหยุดทางศาสนาจะหมดนะ

เราจะได้เปิดคลังข้าวสารของเราออกขาย เราจะทำถ้วยตวงให้เล็กกว่าปกติ ทำลูกตุ้ม

ให้หนักกว่ามาตรฐานและโก่งตราชั่ง

๖ เราจะเอาแอลกอฮอล์มาผสมข้าวสารขาย แล้วเราจะเอาเงินซื้อคนจนมาเป็นทาส

และซื้อคนที่ขูดสนด้วยราคาเท่ากับรองเท้า

๗ “พระยาห์เวห์ ที่คนอิสราเอลภาคภูมิใจ

๘ นั้น พระองค์สาบานโดยอ้างชื่อของพระองค์เองว่า

๙ “เราจะไม่มีวันลืมความชั่วร้ายทั้งหลายที่พวกเขาทำลงไป

๑๐ “แผ่นดินจะสะท้านเพราะสิ่งที่เจ้าทำนี้ และทุกคนที่อยู่บนแผ่นดินนั้นก็จะเศร้าโศก

๑๑ เสียใจ ทั้งแผ่นดินก็จะมีเอ่อท่วมพื้นขึ้น มาเหมือนแม่น้ำไนล์

๑๒ และจะซัดไปซัดมา สุดท้ายก็จมลงเหมือนแม่น้ำไนล์ในอียิปต์”

๑๓ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

๑๔ “ในวันนั้นเราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกในตอนเที่ยงวัน

๑๕ และจะทำให้โลกนี้มีดมนไปตอนกลางวัน

๑๖ เราจะเปลี่ยนการเฉลิมฉลองของเจ้าให้กลายเป็นเวลาเศร้าหมอง

๑๗ และเปลี่ยนเสียงเพลงของเจ้าให้กลายเป็นเพลงไว้ทุกข์

๑๘ เราจะทำให้เจ้าต้องสวมใส่ผ้ากระสอบรอบเอวของเจ้าทุกคน

๑๙ และจะทำให้พวกเจ้าต้องโกนหัวเพราะเศร้าโศกเสียใจ

๒๐ เราจะทำให้ความเศร้าโศกนั้นเหมือนเศร้าโศกที่สูญเสียลูกชายเพียงคนเดียวไป

๒๑ วันเวลานั้นจะเข้มข้นถึงที่สุด”

* ๘:๒ จุดจบ คำว่า จุดจบ กับ สูงอมในที่นี้เป็นการเล่นคำเพราะทั้งสองคำนี้มีเสียงคล้ายกันมากในภาษาฮีบรู

**เวลาแห่งความอดอยาก
พระคำของพระเจ้า**

๑๑ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“ดูสิ วันเหล่านั้นกำลังจะมาแล้ว
เป็นวันที่เราจะส่งความอดอยากหิวโหยมาใน
แผ่นดินนี้
มันไม่ใช่ความ อดอยากหิวโหยอาหารและก็
ไม่ใช่ความ อดอยากหิวโหยโอกาสที่จะ
ได้ฟังพระคำของพระยาห์เวห์

๑๒ พวก เขาท่องไปจากทะเล
เมดิเตอร์เรเนียนไปจนถึงทะเลตาย
และท่องจากเหนือจดตะวันออก
พวกเขาจะท่องกลับ ไปกลับ มาเพื่อแสวงหา
พระคำของพระยาห์เวห์

แต่พวกเขา ก็จะไม่เจอ
๑๓ ในวันนั้น หญิงสาวสวยๆ และคนหนุ่มๆ
ก็จะเป็นลมล้มพับไปเพราะความ อดอยาก
๑๔ และพวก นั้นที่สาบานว่าจะทำ โน่นทำ นี้
โดยอ้างพระรูปปั้นของสะมาเรีย *

อ้างพระเจ้าของดาน †
อ้างพระเจ้าของเบเออร์เซบา ‡
คนที่สาบานพวก นี้จะล้ม ลงและจะไม่ ได้ลุก
ขึ้นมาอีกเลย”

นิมิตเห็นพระยาห์เวห์ยืนอยู่ที่แท่นบูชา

๑๕ ผมเห็นองค์เจ้าชีวิต ยืนอยู่ข้างๆ แท่น
บูชา และพระองค์ก็พูดว่า
“ดีที่หัวเสาพวกนี้แล้วทั้งนี้ก็จะสั่นสะเทือน
ทุบเสาพวกนี้ให้พังลงมาบนหัวของคนพวกนี้
และที่เหลือเราจะฆ่าด้วยดาบ
จะไม่มีใครวิ่งหนีไปได้
จะไม่มีใครรอดชีวิตไปได้
๒ ถึงพวกเขาจะมุดลงไปถึงแดนคนตาย
มือของเราก็จะเอาพวกเขาขึ้นมาจากที่นั่น
ถ้าพวกเขาเป็นขึ้นไปถึงสวรรค์

เราก็จะเอาพวกเขาลงมาจากที่นั่น
๓ ถ้าพวกเขาไปแอบถึงยอดเขาคาร์เมล
เราก็จะค้นหาและเอาพวกเขามาจากที่นั่น
ถ้าพวกเขาไปแอบอยู่ใต้ก้อนทะเลลึก
เราก็จะส่งให้พญานาคไปกัดพวกเขาที่นั่น
๔ ถ้าพวก เขาถูกกวาดต้อนอยู่ต่อ หน้าศัตรู
ของเขา
เราจะให้พวกเขาถูกฆ่าฟันด้วยดาบ
และเราก็จะคอยจ้องทำร้ายพวกเขา
“ไม่ใช่คอยเฝ้าดูแลพวกเขา”

๕ องค์เจ้าชีวิต พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้ง
สิ้น
พระองค์แตะแผ่นดิน และมันก็จะหลอมละลาย
ไป
และคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน ดินก็ไคร้รา โศก
เสียใจ
และแผ่นดิน โลกก็เอ่อท่วมขึ้น มาเหมือน
แม่น้ำไนล์
และจมลงเหมือนแม่น้ำไนล์ในอียิปต์
๖ พระองค์สร้างห้อง ชั้น บนของพระองค์บน
ฟ้าสวรรค์
และเอาห้องฟ้ามาครอบโลกไว้
พระองค์เรียกน้ำจากทะเล
และเทมันเป็นฝนลงบนพื้นโลก
ยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์

**พระยาห์เวห์ประกาศว่า
อิสราเอลจะต้องพินาศ**

๗ พระยาห์เวห์พูดว่า
“อิสราเอลเอ๋ย ในสายตาเรา พวกเจ้าเหมือนกับ
คนเอธิโอเปียเลย
เรานำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์
และนำคนฟีลิสเตียมาจากคัฟโธร์ †
และนำคนอาร์มมาจากคีร์ ‡
๘ ดูสิ สายตาของพระ ยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต
คอยจ้อง มองอาณาจักรที่เต็มไป ด้วย
บาป **

* ๘:๑๔ พระรูปปั้นของสะมาเรีย หรือ แปลตรงๆ ได้ว่า “ความละลายของสะมาเรีย”
† ๘:๑๔ ดาน เป็นชื่อเมืองหนึ่งในอิสราเอลที่มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันหนึ่งของอิสราเอลตั้งอยู่
‡ ๘:๑๔ เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อน้ำแห่งคำสาบาน”

† ๙:๗ คัฟโธร์ คำนี้อาจจะหมายถึงเกาะครีต หรือเกาะไซปรัส
‡ ๙:๗ คีร์ แต่เดิมคนอาร์มมาจากที่นี่ และตอนหลังชาวอัสซีเรียไล่คนอาร์มกลับไปอยู่ที่นั่น
** ๙:๘ อาณาจักรที่เต็มไปด้วยบาป ในที่นี้หมายถึง “อิสราเอล”

และเรายาห์เวห์ ก็จะทำลายอาณาจักรนั้นให้
หายไปจากโลกนี้

แต่เราจะไม่ ทำลายครอบครัวของยา โคบไป
จนหมดสิ้น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๙ “เพราะตุลิจ เราจะทำคำสั่ง

และเราจะเขย่าวครอบครัวของอิสราเอลให้
กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติ
ต่างๆ

เราจะร่อนอิสราเอลเหมือน กับร่อนเมล็ด
ทรายบนตะแกรง

และจะไม่มีเมล็ดกรวดเส็ดลลตตกดินไป ได้
เลย

๑๐ คนของเราทุกคนที่เป็นคนบาป

ที่ขอบพูด ว่า ‘เรื่องเลว ร้ายตาม เราไม่ทัน
หรือ’

คนพวกนี้ทุกคนจะต้องตายด้วยคมดาบ

พระเจ้าจะก่อตั้งอาณาจักรขึ้นมาใหม่

๑๑ ในวันนั้น เราก็จะตั้งเต็นท์ของดาวิดที่ล้ม
ไปแล้วขึ้นมาใหม่ *

เราก็จะซ่อมแซมช่องกำแพงที่แตกร้าว

เราจะซ่อมแซมส่วนที่เสียหาย

และสร้างมันขึ้นมาใหม่ให้เหมือนกับในอดีต

๑๒ เพื่อที่ว่าคน อิสราเอลก็จะได้ยึด ครองส่วน
ที่เหลือของประเทศเอโดม

และชนชาติทั้ง หลายที่ครั้ง หนึ่งเคยเป็นของ
เรา”

พระยาห์เวห์ ผู้ที่จะทำให้สิ่ง นี้เกิด ขึ้นพูดไว้
อย่างนั้น

๑๓ พระยาห์เวห์พูด ว่า “วัน เวลานั้นกำลังมา
แล้ว

ถึงช่วง ไถ่ อีก ครั้ง แต่คน เกี่ยวก็ยังไม่เกี่ยวไม่
เสร็จ

ถึงเวลาปลุกอีกแล้ว แต่คนย่ำอู่นก็ยังย่ำไม่
เสร็จ

ภูเขาทั้งหลายก็จะไหลนองไปด้วยเหล้าอู่น
ใหม่

เนินเขาทั้งหมดก็จะไหลนองด้วยเหล้าอู่น

๑๔ เราจะอวยพรชาวอิสราเอลคน ของ เรา
อย่างเดิม †

พวก เขาจะสร้างเมืองและอาศัยอยู่ใน เมือง
พวกนั้น

พวก เขาจะปลูกสวน องุ่นและดื่มเหล้า องุ่น
จากสวนนั้น

พวกเขาจะทำสวนและกินผลจากสวนนั้น

๑๕ เราจะปลุกพวกเขาไว้ในแผ่นดินนั้น

พวก เขาก็จะไม่มี วันถูก ถอนขึ้น มาอีกจาก
แผ่นดินของพวกเขา ที่เราได้ให้กับพวก
เขานั้น”

พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า พูดไว้ว่าอย่าง
นั้น

* ๙:๑๑ เรา ... **ขึ้นมาใหม่** เต็นท์ของดาวิด หมายถึงอาณาจักรของดาวิด คืออาณาจักรของอิสราเอล พระเจ้าจะทำให้นกกลับมายิ่งใหญ่เหมือนในสมัยที่ดาวิดปกครอง

† ๙:๑๔ **เราจะอวยพร ... อย่างเดิม** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราก็จะนำคนอิสราเอล ที่เป็นคนของเรากลับมาจากการเป็นเชลย”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

โอบาดียาห์ คำนำ

โอบาดียาห์ แปลว่า “ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์”

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่สั้นที่สุดในพระคัมภีร์เดิม เขียนขึ้นหลังจากที่บาบิโลนทำลายเมืองเยรูซาเล็มของยูดาห์อย่างราบคาบในปี ๕๘๖ ก่อน ค.ศ.

หนังสือโอบาดี ยาห์ กำลังต่อว่าชนชาติเอโดม ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากเอชวา (เอชวาเป็นลูกของอิสอัค อิสอัคมีลูกชายสองคนคือ เอชวา กับ ยาโคบ) ชนชาติเอโดมเยอหยิงจองหองคิดว่าตัวเองแน่เหลือเกิน ไม่มีใครสามารถทำอะไรเขาได้ เมื่อคนยูดาห์ (อิสราเอล) ที่สืบเชื้อสายมาจากยาโคบ ถูกชาวบาบิโลนบุกเข้ามายึด ทรัพย์และทำลายชนชาติเอโดมได้ แต่มองดูอยู่เฉยๆไม่ยอมช่วย และยังสมน้ำหน้าในความล้มจมของน้องชาย และยังช่วยจับเชลยชาวยูดาห์ส่งไปให้กับบาบิโลนอีกด้วย เพราะเหตุนี้พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะทำลายเอโดม กรรมที่เอโดมได้ก่อไว้กับคนยูดาห์ (อิสราเอล) จะสนองกลับมาตกลงบนหัวของเอโดม”

ในที่สุดพระยาห์เวห์จะนำคนยูดาห์ (อิสราเอล) กลับมาสู่แผ่นดินของตน พระองค์จะอวยพรพวกเขาให้มีชัยชนะเหนือชนชาติรอบข้างรวมทั้งเอโดมด้วย และพระยาห์เวห์จะครอบครองเป็นกษัตริย์ชั่ววันนิรันดร์

ชนชาติเอโดมจะถูกลงโทษ

๑ นี่คือนิมิตของโอบาดียาห์ *

๑) พวกเราได้นิรายนางานจากพระยาห์เวห์ว่า
พระองค์ได้ ส่งผู้ส่งข่าวคนหนึ่งออกไป
ท่ามกลางชนชาติต่างๆให้ไปบอกว่า

“ลุกขึ้นไปทำสงครามกับเอโดมกันเถอะ”
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตของ ผมพูดอย่างนี้
กับเอโดม

๒) พระยาห์เวห์พูดว่า “เอโดม เราได้ทำให้เจ้า
เป็นชนชาติที่กระจอกท่ามกลางชนชาติ
ต่างๆ

และเจ้าก็ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามมาก

๓) เจ้าหลงตัวเองคิดว่าแน่เหลือเกิน

เจ้าได้อาศัยอยู่ตามถ้ำบนผาสูง †

และบ้านของเจ้าอยู่บนภูเขาสูง

เจ้าคิดในใจว่า

‘เราตั้งอยู่สูงขนาด นี้ไม่มีใครดึงให้เราลงไป
ถึงพื้นดินได้หรอก’”

๔) “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “ถึงแม้เจ้าจะทำ
วังสูงเหมือนนกกินทรี

ถึงจะทำวังอยู่ท่ามกลางดวงดาวต่างๆ

เราก็จะดึงเจ้าลงมาจากที่นั่น”

๕) ถ้าพวกเขาไม่ขึ้นบ้านเจ้าหรือพวกโจรมาก
ในตอนกลางคืน

พวกมันก็จะขโมยไปแค่ที่มันอยากได้ ไม่ใช่
หรือ

หรือเมื่อคนงานมาเก็บของในไร่ของเจ้า

พวกเขา ก็ยังเหลืออยู่บ้างไว้บ้าง ไม่ใช่หรือ

แต่เอโดม ศัตรูของเจ้า จะทำลายเจ้าลงอย่าง
ราบคาบ

๖) ศัตรูจะค้นหาทุกซอกทุกมุม

และเอาทรัพย์สมบัติที่เอชวาซ่อนไว้ไปจน
หมดเกลี้ยง

๗) และพันธมิตรทั้งหมดของเจ้าก็จะขับไล่เจ้า
ออกไปอยู่ที่ชายแดน

คนที่ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับเจ้าก็จะทำให้

เจ้าตายใจ แล้วยึดครองเจ้า

สหายที่เจ้ากิน ด้วยก็จะให้คนต่างชาติมาตั้ง

ถิ่นฐานในบ้านเมืองของเจ้าแทนเจ้า

ความเฉลียวฉลาดก็จะหมดไปจากแผ่นดินเอ
โดม

๘) “พระยาห์เวห์พูดว่า

“ในวันนั้น เราจะทำลายคนเฉลียวฉลาดให้
หมดไปจากเอโดม

* ๑:๑ โอบาดียาห์ โอบาดียาห์ ข้อ ๑-๔ เหมือนกับหนังสือเยเรมีย์ ๔๙:๑๔-๑๖ และโอบาดียาห์ ข้อ ๕-๖ เหมือนกับหนังสือเยเรมีย์ ๔๙:๙-๑๐

† ๑:๓ ถ้ำบนผาสูง คำนี้ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า “ซีรา” ซึ่งเป็นชื่อเมืองหลวงของเอโดม

และเราจะทำลายคนที่มีความ เข้าใจจาก
ภูเขาของเอซาว *

๙ เมือง เทมาน † แม้แต่ันกรบผู้ เก่ง กล้าของ
เจ้าก็ยิ่งจะกลัวจนหัวหด

แต่ละคนจะถูกฆ่าจนหมดไปจากภูเขาเอซาว
๑๐ เพราะความ โหด ร้ายที่เจ้า ทำต่อยา โคบ
น้องของเจ้า

เจ้าจะ ต้องอับอายจนไม่รู้จะเอา หน้าไป ซ่อน
ไว้ที่ไหน

และเจ้าจะถูกทำลายไปตลอดกาล

๑๑ เจ้ายืนอยู่ เฉยๆในวันที่คนต่างชาติเข้า มา
ยึดทรัพย์สินและคนของยาโคบไป

ในวันที่คนต่างชาติบุกเข้า มาทางประตู เมือง
และจับสลากแบ่งเมืองเยรูซาเล็มกัน
และเอโดม เจ้าก็ทำตัวเหมือนคนหนึ่ง ในพวก
เขา

๑๒ ตอนนั้นเจ้าไม่ น่าจะไปสมน้ำหน้าในความ
ล้มจมของน้อง ชายเจ้า ‡ ในวันที่เขาได้
รับความหายนะนั้น

และเจ้าก็ไม่ น่าจะเฉลิมฉลองในความสูญเสีย
ของคนยูดาห์ในวันที่เขาถูกทำลาย

และเจ้าก็ไม่ น่าจะคุย เย้ยขี้ขี้ตมพวก เขาใน
วันที่พวกเขาเดือดร้อนนั้น

๑๓ เจ้าไม่ น่าจะถูกเข้าไปในประตู เมืองของ
คนของเราในวันที่พวก เขาทน ทุกข์
ทรมานนั้น

เจ้าไม่ น่าจะไปสมน้ำหน้าในสิ่ง เลวร้ายที่เกิด
ขึ้นกับพวกเขาในวันที่พวก เขาทน ทุกข์
ทรมานนั้น

เจ้าไม่ น่าจะยึดเอาทรัพย์สินสมบัติของพวก เขา
ไปในวันที่เขาทนทุกข์ทรมานนั้น

๑๔ เจ้าไม่ น่าจะไปยืนดักที่ทาง แยกเพื่อดักจับ
คนยูดาห์ที่กำลังจะหนีไป

เจ้าไม่ น่าจะมอบคนที่รอด ชีวิตนั้นไป ให้กับ
ศัตรูในวันที่เขาเดือดร้อนนั้น

๑๕ เพราะวันของพระยาห์เวห์ที่พระองค์จะมา
ตัดสินทุกข์ชนชาติ โกลั่มจะมาถึงแล้ว

เอโดม เจ้าทำอะไรไว้กับคนอื่น เจ้าก็จะได้รับ
อย่างนั้นเหมือนกัน

กรรมที่เจ้าได้ก่อ ไว้ มันจะสนองกลับ มาลง
บนหัวเจ้าเอง

๑๖ ส่วนเจ้า คนยูดาห์ เจ้าได้ดื่มจากจอกแห่ง
การลงโทษบนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

ทุก ชนชาติก็จะต้องดื่มจากจอกแห่งการ
ลงโทษนั้นเหมือนกัน

พวกเขาจะดื่มกันอย่างตะกละตะกลาม
และจะหายไปเหมือนไม่เคยมีตัวตนมาก่อน

๑๗ แต่บนภูเขาศิโยน ก็จะมีคนที่หลบหนีมา
อยู่

มันจะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

และคนของ ยา โคบจะกลับมาครอบครอง
แผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาอีกครั้ง
หนึ่ง

๑๘ ครอบครัวยูดาห์ก็จะเป็นเหมือนไฟ
ครอบครัวยูดาห์ก็จะเป็นเหมือนเปลว
ไฟ

แต่ครอบครัวยูดาห์ ชาวก็จะเป็นเหมือน
แกลบ

ครอบครัวยูดาห์โคบก็จะเผาพวก มันจน ลิ่น
ซาก

และจะไม่ เหลือผู้ รอด ชีวิตเลยในครอบครั
วของเอซาว

เพราะพระยาห์เวห์ได้สั่งให้มันเป็นเช่นนั้น

๑๙ ชาวยูดาห์ที่อยู่ ที่เนเกบ ก็จะได้ครอบครอง
ภูเขาของเอซาว

และคนเซเฟลาห์ § ก็จะได้ครอบครองดินแดน
ของฟีลิสเตีย

* ๑:๘ คนที่มี ... ของเอซาว ในสมัยก่อน เอโดมมีชื่อเสียงมาก ว่าเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้และสติปัญญา

† ๑:๙ เทมาน เป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งของเอโดม

‡ ๑:๑๒ น้องชายเจ้า เป็นการอ้างกลับไปในหนังสือปฐมกาล เอซาวกับยาโคบเป็นพี่น้องกัน เอซาวมีอีกชื่อหนึ่งว่าเอโดม ส่วนยาโคบมีอีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล ดังนั้นชนชาติทั้งสองจึงเป็นพี่น้องกัน

§ ๑:๑๘ ครอบครัวยูดาห์ ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล ในที่นี้หมายถึง เผ่าที่ใหญ่ที่สุดสองเผ่าของอิสราเอลฝ่ายเหนือ คือ เผ่ามันสเสห์ และเผ่าเอฟราอิม

§ ๑:๑๙ ชาวยูดาห์ ... คนเซเฟลาห์ เนเกบเป็นพื้นที่อยู่ตามเทือกเขาทางใต้ของยูดาห์ ซึ่งมีพรมแดนติดกับเอโดม ส่วนเซเฟลาห์เป็นที่ลุ่มอยู่ตรงดินเขา ทางทิศตะวันตกของยูดาห์และเอฟราอิม มีพรมแดนติดกับฟีลิสเตีย

คนอิสราเอลก็จะได้ครอบครองแคว้นเอฟราอิมและแคว้นสะมาเรีย
 ฝ่ายเบนยามินก็จะได้ครอบครองแคว้นกิเลอาด
 ๒๐ กองทัพของพวกเขา เหลยชาว อิสราเอลก็จะ
 ได้ครอบครองแผ่นดินคานาอันไปจนถึง
 ศาเรเฟท

และพวกเซลอยศึกษาเยรูซาเล็ม ที่อยู่ที่เสฟาราดก็จะได้ครอบครองเมืองต่างๆของเนเกบ
 ๒๑ พวกวีรบุรุษกึ่งชาติก็จะขึ้นไปบนภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขาล้อมรอบของเอซรา
 แล้วพระยาห์เวห์ก็จะครอบครองเป็น
 กษัตริย์”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

โยนาห์ คำนำ

หนังสือโยนาห์แตกต่างจากหนังสือผู้พูดแทนพระเจ้าเล่มอื่นๆตรงที่เป็นเรื่องเล่าเกือบทั้งเล่มไม่ใช่คำเทศนา พระยาห์เวห์เรียกให้โยนาห์ไปบอกชาวเมืองนี้นะเวห์ว่า พระองค์จะทำลายพวกเขา เพราะสิ่งชั่วที่พวกเขาทำอยู่ (นี่นะเวห์เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย ประเทศมหาอำนาจและเป็นศัตรูที่โหดร้ายของอิสราเอลในยุคนั้น) ในตอนแรกโยนาห์ชาวอิสราเอลผู้รักชาติไม่ยอมไป เพราะกลัวว่า ชาวนี้นะเวห์จะกลับมา โยนาห์อาจจะกลัวด้วยว่าถ้าพระเจ้าไม่ลงโทษนี้นะเวห์ตามที่เขาพยากรณ์ไว้ เขาจะได้ชื่อว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม พระยาห์เวห์ต้องใช้วิธีต่างๆของพระองค์เพื่อให้บทเรียนกับโยนาห์ผู้พูดแทนพระองค์ เพื่อเขาจะได้เชื่อฟังและเข้าใจถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อชนทุกชาติ รวมไปถึงสัตว์ด้วย

พระยาห์เวห์เรียกแต่โยนาห์วิ้งหนี

๑ พระยาห์เวห์พูดกับโยนาห์ ซึ่งเป็นลูกชายของอามิทัยว่า ๒ “ลุกขึ้น ไปยังเมืองนี้นะเวห์ †ที่ยิ่งใหญ่นั้น ไปประณามมัน เพราะเรารู้ถึงสิ่งชั่วร้ายที่คนของมันกำลังทำอยู่”

๓ แต่โยนาห์ลุกขึ้นหนีไปทิศตรงข้าม คือหนีไปเมืองทาร์ซิช เพื่อไปให้พ้นหน้าพระยาห์เวห์ โยนาห์มุ่งหน้าลงไปทางเมืองยัฟฟา ‡และเขาก็เจอกับเรือสินค้าลำหนึ่งที่กำลังจะไปเมืองทาร์ซิช โยนาห์จึงจ่ายค่าเดินทาง แล้วลงไปในเรือ เพื่อเดินทางไปเมืองทาร์ซิช

กับพวกเขา เพื่อไปให้ไกลจากหน้าของพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ส่งพายุใหญ่มา

๔ แต่พระยาห์เวห์โยนลมแรงลงไปบนทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ใหม่ กระหน่ำขึ้นในทะเล และเรือเกือบจะแตกเป็นชิ้นๆ ๕ พวกลูกเรือตกใจกลัวมาก ต่างคนต่างก็ร้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าของตน พวกเขาโยนสินค้ำทิ้งทะเล เพื่อทำให้เรือเบาขึ้น ก่อนหน้านั้นโยนาห์ได้ลงไปอยู่ที่ท้องเรือและล้มตัวลงนอนหลับสนิท ๖ หัวหน้าลูกเรือเข้าไปหาโยนาห์และพูดกับเขาว่า “ทำไมเจ้ามานอนอยู่อย่างนี้ ลุกขึ้น ร้องให้เทพเจ้าของเจ้าช่วยสิ บางทีเทพเจ้าองค์นั้นอาจจะสงสารเรา พวกเราจะได้ไม่ต้องตาย”

๗ พวกลูกเรือก็พูดกันว่า “พวกเราจับสลากกันเถอะ ดูซิว่า เป็นความผิดของใครที่ทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายนี้” พวกเขาก็จับสลากกัน และสลากนั้นก็ชี้ไปที่โยนาห์

๘ พวกเขาก็เลยพูดกับโยนาห์ว่า ช่วยบอกหน่อยสิว่าเป็นความผิดของใคร ที่ทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายนี้ขึ้น เจ้ามาทำอะไรมานบนเรือลำนี้ เจ้ามาจากไหน มาจากประเทศอะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน

๙ โยนาห์ตอบพวกเขาว่า “ผมเป็นคนฮีบรู และผมก็นมัสการพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระองค์เป็นพระเจ้าที่สร้างทั้งทะเลและแผ่นดิน”

๑๐ แล้วโยนาห์เล่าให้พวกเขาฟังว่า เขากำลังหนีพระยาห์เวห์มา พวกเขา ก็พากันหวาดกลัวมาก จึงพูดกับโยนาห์ว่า “เจ้าทำอะไรมานบนเรือ”

๑๑ พวกเขาพูดกับโยนาห์ว่า “พวกเราควรจะทำอะไรกับเจ้าหรือ ทะเลถึงจะสงบลงได้” ในเวลานั้นพายุในทะเลก็ยิ่งโหมกระหน่ำแรงขึ้นๆ

* ๑:๑ โยนาห์ โยนาห์คนนี้น่าจะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า คนเดียวกับที่พูดถึงในหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ ๑๔:๒๕

† ๑:๒ *นี้นะเวห์* เป็นเมืองหลวงของอัสซีเรีย และหลังจากเหตุการณ์ในหนังสือเล่มนี้ผ่านไปหลายสิบปีพวกอัสซีเรียก็ได้มาทำลายอิสราเอลฝ่ายเหนือ ในปี ๗๒๒-๗๑๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๑:๓ *ยัฟฟา* เป็นเมืองท่าเล็กๆในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล อยู่ใต้การปกครองของประเทศฟินิเชีย

๑๒ โย นาร์ตอบไป ว่า “โยนผมลงไป ใน ทะเลเลย แล้วทะเลก็จะสงบ ลง เพราะผม เป็นคน ผิด เอง ที่ทำให้พายุร้าย แรงแนี้เกิด ขึ้นกับพวก คุณ” ๑๓ แต่พวก ลูก เรือก็ยง คง พยายามพายเรือกลับเข้าฝั่ง แต่พวกเขา ก็ทำ ไม่ได้ เพราะน้ำ ทะเลยงใหม่ กระหน่ำซัดใส่ พวกเขา

๑๔ พวก เขาร้องอ้อนวอนต่อพระ ยาร์เวห์ และพูด ว่า “ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ อย่าให้ เรา ต้องตาย เพราะทำให้ชายคนนี้ต้องตาย อย่า ได้ลงโทษเราเหมือนกับว่าเราเป็นฆาตกร เพราะพระองค์เป็นผู้ทำให้เรื่องทั้งหมดนี้เกิด ขึ้นตามที่พระองค์ต้องการ”

๑๕ แล้วพวก เขาก็เอาโย นาร์โยนลงไป ใน ทะเล แล้วทะเลก็สงบ หนึ่งทันที ๑๖ พวก เขา พากันเกรงกลัวพระ ยาร์เวห์ยิ่ง นัก พวกเขา จึงฆ่า สัตว์เป็นเครื่องบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ และพวกเขา ก็ได้สาบานกับพระองค์

๑๗ แล้วพระ ยาร์เวห์สั่งให้ปลาใหญ่ มากตัว หนึ่งมากลืนโยนาร์ โยนาร์อยู่ในท้องปลาถึง สามวันสามคืน

คำอธิษฐานของโยนาร์

๑ โย นาร์อธิษฐานต่อพระ ยาร์เวห์

๒ พระเจ้าของเขาจากในท้องปลา

๓ เขาพูดว่า “ในยามที่ข้าพเจ้าตกทุกข์ได้ยาก ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ จากพระ ยาร์เวห์

พระองค์ก็ตอบข้าพเจ้าจากแดนคนตาย

ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ แล้วพระองค์ก็ได้ยินเสียงของข้าพเจ้า

๔ พระองค์โยนข้าพเจ้าลงไปในทะเลลึกลงไป ใญ่กลางทะเล

และนำฉันท่วมข้าพเจ้าจนมีดมืด คลื่นหนัก หน่วงของพระองค์ท่วมทันตัว ข้าพเจ้า

๕ แล้วข้าพเจ้าก็พูดว่า ข้าพเจ้าถูกขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าพระองค์

แต่ข้าพเจ้าจะได้ เห็นนิหารอัน คักดีสิทธิ์ของ พระองค์อีก

๖ ตอนนั้น นำอยู่รอบตัวข้าพเจ้าสูงถึงคอ นำทะเลก็ห้อมล้อมข้าพเจ้าไว้

๗ ข้าพเจ้าจมลึกลงไปถึงรากของภูเขา ข้าพเจ้าไปถึงโลกของคนตาย กลอนประตูนั้นปิดขังข้าพเจ้าไว้ตลอดกาล

ข้าแต่พระยาร์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า

พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุม

๘ เมื่อข้าพเจ้าเกือบจะตาย

ข้าพเจ้ายังคิดถึงพระยาร์เวห์

และคำอธิษฐานของข้าพเจ้า

ก็ไปถึงพระองค์ในวิหารอันคักดีสิทธิ์ของ

พระองค์

๙ คนพวก นั้นที่นมัสการพวก รูป เคารพอันไร้

ค่า

ต่างพากันทอด ทั้งความเมตตากรุณาของ

พระเจ้าที่มีต่อเขา

๑๐ แต่ข้าพเจ้าจะร้องสรรเสริญและขอบ

พระคุณพระองค์

ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาให้กับพระองค์

ข้าพเจ้าจะทำตามสิ่งที่ข้าพเจ้าสาบานไว้

ความรอดมาจากพระยาร์เวห์”

๑๑ แล้วพระยาร์เวห์ก็พูดกับปลา และมันก็

คายโยนาร์ออกมาไว้บนบก

พระยาร์เวห์เรียกโยนาร์อีกครั้ง

๑ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็พูดกับโย นาร์เป็น

๓ ครั้งที่สองว่า ๒ “ลุก ขึ้นไปยังเมืองนี้ นะ

เวห์ที่ยิ่ง ใหญ่นั้น ไปป่าว ประกาศเรื่องที่เรา

บอกกับเจ้าให้กับคนที่ นั้น” ๓ แล้วโย นาร์ก็

ลุก ขึ้นไปเมืองนี้ นะ เวห์ ตามที่พระ ยาร์เวห์

บอก นี้ นะ เวห์เป็นเมืองที่ใหญ่ โทมโหวาร์

ต้องใช้เวลาเดินถึงสามวันถึงจะทั่วเมือง ๔ โย

นาร์เริ่ม ต้นเดินเข้าไปในเมือง หลังจากเดิน

ไปได้หนึ่ง วันแล้ว เขาก็เริ่มป่าว ประกาศว่า

“อีกสี่สัปดาห์ เมืองนี้ นะเวห์จะถูกทำลาย”

๕ และชาวเมืองนี้ นะเวห์ก็เชื่อพระเจ้า พวก

เขาประกาศว่าจะอดอาหารและสวมใส่เสื้อผ้า

กระสอบ เพื่อแสดงความ เสียใจต่อ บาปที่

พวกเขาทำ พวกเขาทำอย่าง นี้กัน หมดทุก

คน ไม่ ว่าจะเป็นผู้ ยิง ใหญ่หรือคน ต่ำต้อย

ก็ตาม

๖ เมื่อข่าว นี้ไปถึงหูของกษัตริย์เมืองนี้ นะ

เวห์ พระองค์ลุกขึ้นจากบัลลังก์ ถอดเสื้อคลุม

สวมใส่ผ้ากระสอบแทน และนั่งบนกองขี้เถ้า

๗ จาก นั้นพระองค์ออกคำ สั่งไปทั่วเมืองนี้

นะเวห์ว่า

กษัตริย์และเหล่าขุนนางทั้ง หลายของ

พระองค์ออกคำสั่งว่า

“ทั้งคน ทั้งสัตว์ ทั้งวัว ทั้งแกะ ห้าม

ชิม ห้ามกิน และห้ามดื่ม ๘ แต่ให้ทุกคน

รวมทั้งสัตว์ ใส่เสื้อผ้ากระสอบ ให้ทุกคน

อธิษฐานต่อพระเจ้าสุด กำลึง แต่ละคน จะต้องเลิกทำชั่ว และเลิกทำทารุณโหดร้าย “ถ้าทำอย่างนี้ ไม่แน่ บางทีพระเจ้า อาจจะเปลี่ยนใจ และหันจากความโกรธของพระองค์ที่กำลึงเผาผลาญอยู่ต่อเราก็ได้ เพื่อพวกเราจะได้ไม่ต้องตาย”

๑๐ พระเจ้าเห็นสิ่งที่พวก เขาทำ พระองค์เห็นว่าพวก เขาได้หันไปจากทาง ชั่วของ เขา พระเจ้าจึงเปลี่ยนใจ ไม่ลงโทษพวก เขาอย่าง ที่พระองค์บอกไว้ว่าจะทำ

โยนาร์โกรธที่พระเจ้าใจดี

๑ แต่สิ่ง นี้ทำให้โย นาร์ไม่ พอใจมาก เขาโกรธ มาก ๒ เขาจึงอธิษฐานต่อพระ ยาร์เวห์และพูดว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ นึก แล้วว่ามันจะ ต้องเป็นอย่างไร นี่แน่ๆตั้งแต่ อยู่ที่ บ้านแล้ว นั่นเป็น เหตุที่ข้าพเจ้าถึง พยายามหนีไปเมืองทาร์ซิช เพราะข้าพเจ้ารู้ ว่า พระองค์มีเมตตา ปราณี พระองค์อดทน นาน พระองค์มีความรักที่ยิ่งใหญ่ และพร้อม เสมอที่จะเปลี่ยนใจไม่ลงโทษ

๓ ดังนั้น พระยาร์เวห์เจ้าข้า ฆ่าข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าตายชะตึกว่า”

๔ แล้วพระยาร์เวห์พูดว่า

“ที่เจ้า โกรธอย่าง นี้คิด ว่าถูก แล้ว หรือ”

๕ แล้วโยนาร์ก็ออกไปนอกเมือง เขาไปนั่งอยู่ ทางทิศ ตะวันออกของเมือง ทำเพิงที่พักขึ้น มาหลังหนึ่งและนั่งหลบแดดอยู่ในนั้น เผา ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเมือง

๖ แล้วพระยาร์เวห์ก็สั่งให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่ง งอกขึ้นมาอยู่เหนือโยนาร์ เพื่อเป็นร่มเงาบัง หัวให้กับโยนาร์ และช่วยดับร้อนคลายทุกข์ ให้กับเขา โยนาร์ดีใจมากที่มีต้นละหุ่งนี้

๗ เช้าวัน ต่อ มา พระเจ้าก็สั่งให้หนอน ตัว หนึ่งมากัด กินต้น ละหุ่งนั้น ทำให้มัน เหี่ยวแห้งตายไป

๘ ต่อ มา เมื่อดวงอาทิตย์ลอยสูง ขึ้นบน ท้องฟ้า พระเจ้าก็สั่งให้ลมร้อนพัดมาจากทาง ทิศตะวันออก และแสงอาทิตย์ก็แผดกล้าลง บน หัวของโย นาร์ ทำให้เขาอ่อนเพลียหมด แรงไป เขารำ ร้องอยากตาย เขาพูดว่า “ให้ ข้าพเจ้าตายชะตึกว่า”

๙ แล้วพระเจาก็พูดกับโย นาร์ว่า “ที่เจ้า โกรธเรื่องต้นละหุ่งนั้น คิดว่าถูกแล้วหรือ”

โยนาร์ตอบว่า “โกรธสิ โกรธแทบตายอยู่แล้ว”

๑๐ พระเจ้าจึงพูด ว่า “ดู เจ้าเป็น ห่วงเป็น โยต้นไม้นั้นเสียเหลือ เกินนะ ทั้งๆ ที่เจ้าไม่ ได้ลงแรงปลูกและไม่ได้ทำให้มันโต ขึ้นด้วย ต้นไม้นั้นงอกออก มาในคืน เดียว อยู่ได้วัน เดียวแล้วก็ตาย

๑๑ แล้วอย่าง นี้ จะไม่ให้เราเป็นห่วงนี้ นะ เว้ยเมือง ไหญ่ไหนได้ ยังไง เป็นเมืองที่ มีคน อยู่มากกว่าหนึ่ง แสนสอง หมื่นคน เขาเป็น เหมือนเด็กที่ไม่รู้ว่าข้าง ไหนมือขวาข้าง ไหน มือ ซ้าย † แถมยังมีสัตว์ต่างๆอีกมากมายใน เมืองนั้นด้วย”

* ๔:๖ ช่วยดับร้อนคลายทุกข์ คำนี้อาจมีความหมายรวมถึง “ช่วยสงบทัศนคติที่ชั่วช้าของเขา”

† ๔:๑๑ ข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย อาจหมายถึง “เด็กไร้เดียงสา”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

มีคาห์ คำนำ

มีคาห์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “จะมีใครเทียบพระยาห์เวห์ได้หรือ”

หนังสือมี คาห์นี้ เขียนสลับไปมาระหว่างการ ประณามและการ ให้ความหวัง

มี คาห์เป็นชาว ชนบทจากเมืองโมเรเซท แต่ก็กล้าที่จะไปตัก เตือนพวกผู้นำของเมืองสะ มา เรีย (เมือง หลวงของอิสราเอลอาณาจักรฝ่ายเหนือ) และพวก ผู้นำของเมือง เยรูซาเล็ม (เมืองหลวงของยูดาห์อาณาจักรฝ่ายใต้)

มี คาห์มาบอกพวก ผู้นำเหล่า นั้นว่า พระเจ้าจะลงโทษพวกเขา เพราะพวกเขาเชื่อ ฟังในกำลัง ทหาร ป้อมปราการ เวทมนตร์ รูปเคารพ รวมทั้งพิธีต่างๆ ที่พวกเขาทำให้กับพระ ยาห์เวห์ และพวกเขายังเอาเปรียบคน ยากจน ยึดที่นาและบ้านเรือนของแม่หม้ายและเด็กกำพร้า โกงตาชั่ง และให้สินบนกับผู้พิพากษา ซึ่งขัดกับสิ่งที่พระ ยาห์เวห์บอกให้พวกเขาทำในบทที่ ๖:๘ ที่ว่า

“เจ้ามนุษย์ พระยาห์เวห์บอกเจ้าแล้วถึงสิ่งที่ ดีและสิ่งที่พระองค์ต้องการจากเจ้า คือให้เจ้าทำสิ่งที่ยุติธรรม รักความเมตตาและเดินกับพระเจ้าของ เจ้าด้วยความถ่อมใจ”

ดัง นั้นพระ ยาห์เวห์จะใช้กองทัพของศัตรูมาทำลายผู้นำเหล่า นี้เป็นการ แกะแค้นที่พวกเขาทำกับคนของพระองค์

พระองค์สัญญาว่าในอนาคตพระองค์ จะแต่งตั้งกษัตริย์องค์ หนึ่งจากเมืองเบธเล เอ็ม ความ ยิ่งใหญ่ของกษัตริย์องค์ นี้จะแผ่ไปจนถึงสุด ขอบ โลก แล้ว

กษัตริย์องค์นี้จะมาดูแลคนของพระองค์ เหมือนผู้ เลี้ยง แกะดูแลฝูง แกะ และพวกเขาจะอยู่กันอย่างสงบสุข
สุดท้ายพระ ยาห์เวห์สัญญากับคนของพระองค์ว่าพระองค์จะยก โทษให้กับพวกเขาและพวกเขาจะ ได้กลับจากการเป็นเชลยมาสู่แผ่นดินของตนเอง

มีคาห์ชาวเมืองโมเรเซทได้รับข่าวสารจากพระยาห์เวห์ ในช่วงสมัยที่โยชามอาหัส และเฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ นี่คือนักพยากรณ์ที่มิคาห์เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม *

สะมาเรียและเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษ

^๒ชนชาติทั้งหลาย ฟังให้ดี
ทั้งแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที้อาศัยอยู่ในโลกนี้
ตั้งใจฟังให้ดี

พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะมาเป็นพยานต่อ
ด้านพวกเขา
องค์เจ้าชีวิตจะลงมาจากวังอันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์

^๓ดูสิ พระยาห์เวห์กำลังจะออกมาจากสถานที
ของพระองค์

พระองค์จะลงมาเหยียบ ย่ำบนพวก ที่ สูง
↑ของแผ่นดินโลก

^๔ภูเขาทั้ง หลายจะหลอมละลายภายใต้
พระองค์

และหุบเขาทั้งหลายจะแยกออกจากกัน
ภูเขาทั้ง หลายจะละลายเหมือนน้ำ ผึ่งถูก
ลมไฟ

หุบเขาทั้ง หลายจะกลายเป็นเหมือนกับน้ำที่
ไหลบ่าจากที่ชัน

^๕สาเหตุที่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้จะเกิดขึ้น ก็เพราะ
การกบฏของยาโคบ
และเพราะความ บาปทั้ง หลายของคน
อิสราเอล

ใครคือคนที่ทำให้ยาโคบกบฏ
ไม่ใช่เมืองสะมาเรียหรือหรือ

* ๑:๑ **สะมาเรียและเยรูซาเล็ม** หลังจากที่กษัตริย์โซโลมอนตาย ประมาณปี ๙๓๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด ชนชาติอิสราเอลได้แตกออกเป็นสองส่วน ส่วนเหนือที่มักเรียกว่า “อิสราเอล” มี “สะมาเรีย” เป็นเมืองหลวง ส่วนใต้ที่มักเรียกว่า “ยูดาห์” มี “เยรูซาเล็ม” เป็นเมืองหลวง

๑:๑:๓ **พวกที่สูง** ในที่นี้อาจหมายถึง ยอดเขา ซึ่งบางที่อาจใช้เป็นถิ่นมัสการพระเจ้าหรือพระอื่น

แล้วพวกศาลเจ้า ของยูดาห์อยู่ที่ไหน
 อยู่ในเยรูซาเล็มไม่ใช่หรือ
 ดั่งนั้นพระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราจะทำลายสะมาเรียให้กลายเป็นกองซาก
 หินในชนบท
 ให้กลายเป็นที่สำหรับทำไร่ร่อน
 เราจะทำลายรูปเคารพของนางโยนลงในหุบเขา
 เราจะเปิดประตูรากฐานของนาง
 รูปเคารพทั้งหมดของนางจะถูกขยี้เป็นชิ้น
 เล็กชิ้นน้อย
 ค่าขายตัวทั้งหมดของนางจะถูกเผาด้วยไฟ
 เราจะทำลายรูปเคารพทั้งหมดของนาง
 เพราะสะมาเรียขายตัวและเอาเงินไปซื้อรูป
 เคารพต่างๆ
 หลังจากนั้นคนอื่นจะมายึดเอารูปเคารพพวก
 นี้ของนางไปขายและเอาเงินไปเที่ยว
 โสเภณี อีกครั้งหนึ่ง”

เพลงคร่ำครวญของมีคาห์

๘ ผมจะร้องไห้และคร่ำครวญเพราะสะมาเรีย
 ถูกทำลาย
 ผมจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายครึ่งท่อน
 ผมจะร้องไห้คร่ำครวญเสียงดังเหมือนพวก
 หมาใน
 ผมจะครวญครางเหมือนพวกนกกระจอก
 เทศ
 ๙ เพราะบาดแผลของสะมาเรียเกินกว่าที่จะ
 รักษาได้

มันลามไปถึงยูดาห์ด้วย
 การทำลายนี้ลามไปถึงประตูเมืองของ
 ประชากรของผม
 ไปไกลถึงเยรูซาเล็ม
 ๑๐ อย่างบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท †
 อย่าร้องไห้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยในเมืองอ๊กโก
 เอาตัวไปเกลือกกิ้งกักกับฝุ่นในเมืองเบธเลอห์
 ราห์ †๑๕
 ๑๑ พวกเจ้า พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองซาฟีร์ §
 ให้จากเมืองของเจ้าไปอย่างเปลือยกายและ
 อับอาย
 ชาวเมืองศานัน **จะออกมาไม่ได้
 เบธเอเซล ††จะร้องไห้คร่ำครวญ แล้วพวก
 เขาจะไม่ช่วยเหลือพวกเจ้า
 ๑๒ ชาวเมืองมาโรท ††กำลังตั้งตารอคอยสิ่ง
 ดิจให้เกิดขึ้นอย่างใจจดใจจ่อ
 แต่เรื่องเลวร้ายกำลังจะลงมาจากพระ
 ยาห์เวห์ มันจะไปถึงประตูเมือง
 เยรูซาเล็มเลย
 ๑๓ ชาวเมืองลาคีซ †††
 ให้ผู้กรรบนเข้ากับม้าชุดที่เร็วที่สุด
 นางสาวศิโยนได้ไว้วางใจในกรรบนนี้แหละ
 เป็นจุดเริ่มต้นของบาป
 การกบฏทั้งหลายของอิสราเอลก็ได้เจอใน
 เมืองลาคีซ

* ๑:๕ **พวกศาลเจ้า** แปลตรงๆได้ว่า “พวกที่สูง” ศาลเจ้าพวกนี้จะถูกสร้างอยู่บนยอดเขา หรือ บนฐานที่ยกสูงขึ้นจากดิน
 † ๑:๗ **โสเภณี** ในวัดของพระต่างชาติจะมีผู้หญิงคอยให้บริการทางเพศ เพราะถือว่าเป็นการ นมัสการพระของพวกเขาด้วย
 † ๑:๑๐ **กัท** เป็นการเล่นคำ คำว่า “กัท” ออกเสียงคล้ายกับคำว่า “บอก” ประโยคที่ว่า “อย่า บอกเรื่องนี้ในเมืองกัท” คำคร่ำครวญของมีคาห์ตรงนี้เหมือนกับคำคร่ำครวญของดาวิด ตอนที่โยนาธานกับกษัตริย์ซาอูลตายในสนามรบ ดูเพิ่มเติมได้จาก ๒ ซามูเอล ๑:๒๐
 † ๑:๑๐ **เบธเลอห์ราห์** ชื่อนี้หมายถึง “บ้านฝุ่น”
 § ๑:๑๑ **ซาฟีร์** ชื่อนี้หมายถึง “สวย”
 ** ๑:๑๑ **ศานัน** มีเสียงเหมือนกับคำในภาษาฮีบรูว่า “ออกมา”
 †† ๑:๑๑ **เบธเอเซล** ชื่อนี้หมายถึง “บ้านใกล้เรือนเคียง” ซึ่งส่วนใหญ่จะให้ความช่วยเหลือ หรือสนับสนุน
 †† ๑:๑๒ **มาโรท** มีเสียงเหมือนกับคำในภาษาฮีบรูว่า “ขมขื่น” “โกรธ” หรือ “เศร้า”
 ††† ๑:๑๓ **ลาคีซ** ชื่อฮีบรูนี้คล้ายกับคำว่า “ม้าชุดหนึ่ง”

๑๔ ดังนั้นเจ้าจะมอบของขวัญก่อนลา แก่โมเรเชทท์*
 โรงงานทั้ง หลายในอัคร ชิบ †จะกลายเป็นสิ่ง

หลอกลวงต่อพวกกษัตริย์อิสราเอล

๑๕ พวกเจ้า พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองมาเรซาร์ห์ ‡
 ผู้พิชิตคนใหม่จะมาสู้รบกับพวกเจ้า

พวกผู้นำที่มีเกียรติของอิสราเอลจะหนีไปอยู่ที่
 อดุลลัม ¶

๑๖ ตัดผมและโกนหัวซะ
 เป็นการไว้ทุกข์ให้กับลูกๆที่เจ้ารัก
 ให้หัวล้านเหมือนนกแร้ง
 เพราะลูกๆของเจ้าจะถูกเนรเทศไปจากเจ้า

ชาวอิสราเอลวางแผนทำเรื่องเลวร้าย

๑ พวกเจ้าที่คิดทำแต่เรื่องเลวร้าย
 ๒ บนเตียงนอนของเจ้า เจ้าวางแผนเรื่อง
 เลวร้าย

พอถึงเช้าก็ออกไปทำ
 เพราะพวกเจ้ามีอำนาจที่จะทำแบบนั้นได้

๓ พวกนี้โลภอยากได้ไร่นาของคนอื่นก็ไปยึด
 เอามา

พวกนี้โลภอยากได้บ้านเรือนของคนอื่นก็ไป
 ครอบครองเอา

พวกนี้โกงคนอื่นและยึดบ้านเขาไว้
 พวกนี้ยึดทั้งคนและทรัพย์สมบัติ

พระยาห์เวห์วางแผนเรื่องเลวร้ายสำหรับคนพวกนี้

๑ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่าอย่างนี้
 “ตอน นี้ เรากำลังวางแผนเรื่องเลวร้าย
 สำหรับคนพวกนี้
 เป็นแอกที่พวกเจ้าไม่สามารถเอาออกไปจาก
 คอของพวกเจ้าได้
 พวกเจ้าจะไม่สามารถเดินอย่างทะนงได้”

เพราะมันจะเป็นเวลาที่เลวร้ายจริงๆ
 ๔ ในเวลานั้น พวก เจ้าจะถูกคนอื่นหัวเราะ
 เยาะ

และคนที่เยาะ เย้ยเจ้า จะทำที่ร้อง เพลง
 คร่ำครวญอันขมขื่นให้กับเจ้าว่า

“พวกเราถูกทำลายย่อยยับ
 พระองค์ยึดเอาที่ดินที่เป็นส่วน แบ่งของชาว
 เมืองเราไปแล้ว

พระองค์ยึดที่ดินไปจากเราได้ยังไป
 พระองค์แบ่งไร่นาของ เราไปให้กับคนที่หลง

ไปจากพระองค์แล้ว”

๕ ดังนั้น พวก เจ้าจะไม่มีใครเหลืออยู่เลยใน
 นครบครัทที่จะมาจับ สลากแบ่งที่ดินกัน
 ในหมู่ประชุมของพระยาห์เวห์”

มีคาห์ถูกห้ามไม่ให้เทศนา

๖ ผู้คนพูดว่า “มีคาห์ เจ้าและพวก พ้องหยุด
 เทศนาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ได้แล้ว
 เพราะเรื่องเลว ร้ายเหล่านี้จะไม่ เกิด ขึ้นกับ
 เรา”

๗ ชุมชนยาโคบพูดว่า “อะไรกัน พระยาห์เวห์
 หมดความอดทนแล้วหรือ

พระองค์ทำเรื่องอย่างนี้หรือ
 คำ พูดทั้ง หลายของพระองค์ไม่ ได้เกิดผลดี

กับคนที่ใช้ชีวิตอย่างถูกต้องหรือ”

๘ แต่พระยาห์เวห์ก็พูดว่า “แต่พวกเจ้ากำลังตั้ง
 ตัวเป็นเหมือนศัตรูกับคนของเรา

เจ้ากระซอกเสื่อ คลุมของคนที่เดินผ่าน มา
 โดยที่เขาไม่รู้โอ้หน้อหนั้น

พวกเขาไม่เคยคิดที่จะทำสงครามกับใครเลย
 ๙

๑๐ ส่วนพวกผู้หญิงที่เป็นคนของเรา พวกเจ้า
 ก็ขับ ไล่พวก เขาออก ไปจาก บ้านที่สุข
 สบายของเขา

* ๑:๑๔ **โมเรเชทท์** เป็นบ้านเกิดของมีคาห์ “โมเรเชทท์” ออกเสียงคล้าย กับคำว่า “คูหุมน” ในเวลานั้นพ่อของลูกสาวที่หุมนแล้ว จะให้ของขวัญกับลูกสาวก่อนที่จะออกจากบ้านไปแต่งงาน

† ๑:๑๔ **อัครชิบ** ชื่อนี้หมายถึง “สิ่งหลอกลวง” ที่เป็นอย่างนี้ คงเป็นเพราะพวกกษัตริย์จะไม่ได้อำนาจที่หวังไว้จากโรงงานหม้อดินที่เมืองอัครชิบ เพราะศัตรูจะมานุกเมืองนี้

‡ ๑:๑๕ **มาเรซาร์ห์** ออกเสียงคล้ายกับคำในภาษาฮีบรูว่า “ผู้พิชิต”

¶ ๑:๑๕ **อดุลลัม** ถ้าที่กษัตริย์เดวิดซ่อน ตัวตอนที่เขาหนีกษัตริย์ซาอูล ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ ซามูเอล ๒๒:๑

§ ๒:๘ **พวกเขา ... กับใครเลย** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาที่กำลังเดินกลับมาจากการทำสงคราม”

ส่วนลูกๆของพวกเขา พวกเขาเจ้าได้ยึดเอาที่ดิน
ที่พวกเขาได้ รับจากเรา เพื่อเป็นของ
เขาไปตลอดกาล

๑๐ ลูกขึ้นแล้วไปให้พิน
ที่นี้ไม่ใช่สถานที่พักผ่อน
เพราะพวกเขาไม่บริสุทธิ์
พวกเขาจะถูกทำลาย และจะถูกทำลายอย่าง
ธรรมดาด้วย

๑๑ ถ้ามีใครมาพูดโกหกและเทศนาว่า
'จะมีเหล่าอู่นและเบียร์อย่างเหลือเฟือ'
คนนั้นแหละคือนักเทศน์ที่พวกเขาชื่นชอบ"

พระยาห์เวห์จะรวบรวมคนของพระองค์

๑๒ พระยาห์เวห์พูดว่า "ใช่แล้ว เราจะรวบรวม
พวกเขาทุกคนเข้า มาคือพวกเขาที่เป็น
คนของยาโคบ

เราจะรวบรวมพวกที่รอด ชีวิตของอิสราเอล
เข้ามา

เราจะนำพวกเขามาอยู่ด้วย กันเหมือนแกะ
ในคอก

เหมือนฝูง แกะในท่ามกลางทุ่ง หญ้าของมัน
แล้วทุ่งหญ้ามันจะส่งเสียงดังสนั่น

๑๓ แล้วตัวที่สามารถฟัง ร้องออกมาได้จะเดิน
นำหน้าพวกมันออกไป

พวกมันจะเดินผ่านประตูและเดินออกไป
กษัตริย์ของ เขาจะเดินนำ หน้าพวกเขาออกไป
ไปก่อน

พระยาห์เวห์จะเป็นหัวหน้าของพวกเขา"

พวกผู้นำอิสราเอลผิด

๑ แล้วผมก็พูด ว่า "ฟัง ให้ ดี พวก ผู้นำ
ก ของยา โคบและพวกผู้ ปกครองชนชาติ
อิสราเอล

พวกเขาจะรู้ว่าความยุติธรรมเป็นยังไง

๒ แต่พวกเขา เจ้ากลับเกลียด ชังความ ดีและรัก
ความชั่ว

พวกเขาถูกลกหน้ของของคนของผม
และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของพวกเขา

๓ พวกเขา กินเนื้อของคนของผม
พวกเขาถูกลกหน้และหักกระดูกของพวกเขา
พวกเขา สับพวกเขา เป็นชิ้นๆเหมือน กับสับ
เนื้อที่ยนลงกระทะ เหมือน กับเนื้อใน
หม้อตุ๋น

๔ แต่เมื่อถึงตอนนั้น พวกเขาจะร้อง ทุกข์ต่อ
พระยาห์เวห์

แต่พระองค์จะไม่ตอบพวกเขา
ในเวลา นั้นพระองค์จะซ่อน หน้าไปจากพวกเขา
เจ้า

เพราะความชั่วทั้งหลายที่พวกเขาได้ทำไป"

**เปรียบเทียบพวกผู้พูด
แทนพระเจ้าแท้กับเทียม**

๕ นี่คือนิสัยที่พระ ยาห์เวห์พูด ไว้เกี่ยว กับพวก
ผู้พูด แทน พระเจ้าจอมปลอมที่ทำให้คน
ของผมหลงทางไป

ซึ่งถ้าใครบือนอาหารให้กับพวก มันกินอย่าง
เหลือเฟือ มันก็สัญญาว่าจะมีสันติสุข
เกิดขึ้น

แต่ถ้าใครไม่ ยอมให้อาหารตามที่เขา มันสั่ง
มันก็จะประกาศสงครามศึกดิถีกับ
คุณนั้น

๖ ดังนั้น แทนที่พวกเขาจะเห็นนิมิตกลับมอง
ไม่เห็นเหมือนกลางคืน

แทนที่จะล่อง ร้อนาคตกกลับมืดแปดด้าน
ดวงอาทิตย์จะตกไป สำหรับพวกเขาผู้ พูด แทน
พระเจ้าพวกนี้

และกลาง วันจะกลายเป็นความมืด มืดไป
สำหรับพวกเขา

๗ พวก นั้นที่เห็นนิมิตเป็นประจำจะต้อง
อับอายขายหน้า

และพวกที่ทำนายอนาคตจะต้องเสียหน้า

พวกเขาทุกคนจะต้องปกปิดปากไว้
เพราะพวกเขาจะไม่ได้ รับคำ ตอบอะไร เลย
จากพระเจ้า

๘ ส่วนผม ผมเต็มเปี่ยมไปด้วยเรี่ยวแรง คือ
ด้วยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

รวมทั้งความถูกต้องและกำลัง
เพื่อ ที่ ผมจะได้ประกาศให้ยา โคบรู้ถึงการ
กบฏของเขา

และประกาศให้อิสราเอลรู้ถึงความ บาปของ
เขา

๙ ฟังผมให้ ดี พวก ผู้นำของครอบครัวยา
โคบและพวกผู้ ปกครองของครอบครัว
อิสราเอล

พวกเขาเกลียดชังความ ถูกต้อง พวกเขาเจ้าทำ
ทุกอย่างที่ตรงอยู่ให้บิดเบี้ยวไป

*๒:๙ ที่ดิน แปลตรงๆได้ว่า "ศักดิ์ศรีของเรา"

๑๐ พวก เจ้าสร้างศิโยนด้วยเลือดของคน
บริสุทธิ์

พวกเจ้าสร้างเยรูซาเล็มด้วยการโกง

๑๑ พวก ผู้นำของเยรูซาเล็มรับสินบนในการ
ตัดสินคดีความต่างๆ

พวกนักบวชก็สอนเพราะอยากได้ค่าสอน
พวกผู้พูด แทน พระเจ้าทำนายเพื่อแลกกับ
เงิน

แล้วพวกเจ้ายังมีหน้ามาอ้างว่าพวกเจ้าฟังฟัง
พระยาห์เวห์และพูดว่า

“พระยาห์เวห์อยู่ที่ท่ามกลางพวกเราไม่ใช่หรือ
จะไม่มียันตรายใดๆเกิดขึ้นกับเราได้”

๑๒ ดังนั้น เพราะพวกเจ้านี้แหละ
ศิโยนจะถูกไถให้ราบเป็นหน้ากลอง
เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
และเนินของวิหารจะกลายเป็นเนิน ที่มีพุ่ม
ไม้ขึ้นปกคลุมเต็มไปหมด †

คำสั่งสอนจะมาจากเยรูซาเล็ม

๑ แต่ในวันข้างหน้าหน้านั้น เนินของวิหาร
ของพระยาห์เวห์จะถูกก่อตั้งขึ้นให้เป็น
ยอดสูงสุดของภูเขาทั้งหมด
มันจะถูกยกขึ้นสูงเหนือเนินเขาทั้งหมด
และคนทั้งหลายจะหลั่งไหลกันไปทีนั้น
๒ ประชาชาติต่างๆมากมายจะพากันไปทีนั้น
พวกเขาจะพูดว่า

“ไป ให้พวกเราขึ้นไปยังภูเขาของพระ
ยาห์เวห์ทีนั้นเถอะ
ไปยังวิหารของพระเจ้าของยาโคบ
เพื่อพระองค์จะได้สอนวิถีทางของพระองค์
ให้กับพวกเรา

แล้วพวกเราจะ ได้เดินตามเส้น ทางของ
พระองค์”

คำสั่งสอนจะออกมาจากศิโยน
และคำพูดของพระยาห์เวห์จะออกมาจาก
เยรูซาเล็ม

๓ พระองค์จะเป็นผู้พิพากษาระหว่างคน
จำนวนมาก

พระองค์จะตัดสินระหว่างชนชาติทั้ง หลายที่
เข้มแข็งที่อยู่ห่างไกล

พวกเขาจะติดตามของพวกเขาให้เป็นคันทไถ
และดี หอกของพวกเขา ให้เป็นเครื่อง มือตัด
แต่งกิ่งไม้

ชนชาติหนึ่งจะไม่ติดตามขึ้นต่อสู้กับอีก
ชนชาติหนึ่ง

และพวกเขาจะไม่มีการฝึกทำสงครามอีก ต่อ
ไป

๔ แต่ละ คนจะนั่งอยู่ใต้ต้น องุ่นและใต้ต้น
มะเดื่อของเขา

จะไม่มีใครมาทำให้พวกเขาตกใจกลัว
เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้ง สิบบอกไว้ว่า
มันจะเป็นอย่างนี้

๕ ถึงแม้ว่าชนชาติอื่นๆจะติดตามพวก พระ
ของเขาไป

แต่เราจะยังคงติดตามพระ ยาห์เวห์พระเจ้า
ของเราตลอดไป

พระเจ้าจะนำคนของพระองค์กลับมา

๖ พระยาห์เวห์พูดว่า

“ในตอน นั้น เราจะรวบรวมคน พิจาร คนที่
กระจัดกระจายไป
รวม ทั้งคนเหล่า นั้นที่เราเคยทำให้บาดเจ็บ
ด้วย

๗ เราจะทำให้คน พิจารที่รูด ชีวิตเป็นต้น
ตระกูลของชาติใหม่

เราจะทำให้คนพวก นั้นที่ถูกขับ ไล่ออก ไป
เป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่”

พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา
บนภูเขาศิโยน ตั้งแต่นั้นไปตลอดกาล

๘ ส่วนเจ้าหอคอยเฝ้าผู้สังเกต
ป้อมปราการของนางสาวศิโยน

เวลานั้นจะมาถึง เมื่ออำนาจการปกครองจะ
กลับมาสู่เจ้า

* ๓:๑๒ เนิน เนิน หรือ ที่สูง คำนี้มักใช้สำหรับวิหารต่างๆที่ประชาชนมักจะทำกันไปในมัสการ
รูปเคารพ

† ๓:๑๒ คำเทศนาของมีคาห์ในที่นี้ ทำให้กษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์
มากขึ้น และอธิษฐานกับพระองค์ แล้วหลายปีต่อมาเมื่อเยเรมียาห์พูดแทนพระเจ้าทำนายว่า
วิหารจะถูกทำลาย มีบางคนอยากจะทำทาน แต่ก็ปล่อยเขาไปเพราะมีคาห์ก็เคยพูดอย่างนั้น
เหมือนกัน ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเยเรมียาห์ ๒๖:๑๖-๑๙

‡ ๔:๘ หอคอยเฝ้าผู้สังเกต อาจเป็นส่วนหนึ่งของเมืองเยรูซาเล็มที่มีป้อมปราการ พวกผู้นำก็
เป็นเหมือนผู้เลี้ยงแกะที่อยู่บนหอคอยนั้นเพื่อเฝ้าดูฝูงแกะของเขา

อาณาจักรจะกลับ มาเป็นของนางสาว
เยรูซาเล็มเหมือนเดิม

ทำไมชาวอิสราเอลต้องไปบาบิโลน

๙ เยรูซาเล็ม ตอน นี้ ทำไมเจ้าถึงได้ร้องให้
สะอึกสะอื้น

พวก เจ้าไม่มีกษัตริย์ในหมู่พวก เจ้าแล้วใช่
ไหม

ผู้นำที่แสนฉลาดของเจ้าหายไปแล้วใช่ไหม
พวก เจ้ากำลังเจ็บ ปวดอย่างแสน สำหรับ

เหมือนกับหญิงที่กำลังจะคลอดลูก
๑๐ นางสาวศิโยน ให้ชัก ดินซึก งอด้วยความ
เจ็บปวด

และกรีด ร้องเหมือน กับหญิงที่กำลังจะคลอด
ลูก

เพราะว่า ตอน นี้พวก เจ้าจะต้องออก ไปจาก
เมืองนี้ต้องไปอยู่ในที่โล่งกว้าง

เจ้าจะต้องไปที่บาบิโลน *
แต่พวกเจ้าจะได้รับการช่วยกู้ที่นั่น

พระ ยะห์เวห์จะไถ่เจ้าที่ นั้นจากเงื้อม มือของ
ศัตรูเจ้า

พระยะห์เวห์จะทำลายชนชาติอื่นๆ

๑๑ ตอน นี้มีหลายชนชาติรวม ตัวกันมาต่อสู้
กับเจ้า

พวกเขาพูดกันว่า “ไปทำลายศิโยนกันเถอะ
แล้วเราจะ ได้มอง ดูความ พ่าย แพ้ของ
นางอย่างสะใจ”

๑๒ แต่ชนชาติพวก นี้ ไม่รู้ถึงความ คิดต่าง ๆ
ของพระยะห์เวห์

พวกเขาไม่เข้าใจถึงแผนงานของพระองค์
เพราะพระองค์ได้รวบรวมพวก เขาไว้เหมือน
ฟ่อนข้าว

เพื่อไปบดบนลานนวดข้าว
๑๓ พระยะห์เวห์พูดว่า “นางสาวศิโยน ลูกขึ้น
และบดขยี้พวกมัน

เพราะเราจะทำให้เขา สัตว์ของเจ้ากลายเป็น
เหล็ก

ทำให้เกือกม้าของเจ้าเป็นทองแดง
เจ้าจะได้บดขยี้คนเป็นจำนวนมาก
แล้วเจ้าจะถวายทรัพย์สินที่พวก มันได้มา
อย่างผิดๆให้กับพระยะห์เวห์
เจ้าจะถวายทรัพย์สินมี ค่าของพวก มันให้กับ
เจ้าของโลกนี้ทั้งสิ้น”

กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะมาจากเบธเลเฮม

๕ ลุกสาวเอ๋ย ตอน นี้ให้เจ้ากรีดเนื้อของ
เจ้า

เจ้ากำลังถูกโจมตี พวก มันกำลังโอบ ล้อม
พวกเรา

พวก มันใช้ไม้ดีแก้มของคน นั้นที่ปกครอง
อิสราเอล

๒ แต่เจ้า เบธเลเฮม เอฟราธาห์
เจ้าเป็นแค่เมือง เล็กๆท่ามกลางแคว้น ต่าง ๆ
ของยูดาห์

แต่จากเจ้านี้ แหละจะมีผู้ ปกครองคน หนึ่ง
ออกมาให้กับเรา

เขาจะปกครองอยู่เหนืออิสราเอล
เขาจะสืบเชื้อสายมาจากพวกคนที่มีชื่อเสียง
ในยุคแรกๆของชนชาตินี้

๓ พระ ยะห์เวห์จะมอบคนของพระองค์ให้กับ
ศัตรูจนกว่านางที่กำลังเบ่งคลอดอยู่ จะ
คลอดลูกออกมา †

หลังจากนั้น พื้นที่ที่เหลือของเขาจะกลับไป
ยังลูกๆของอิสราเอล

๔ ผู้ ปกครองคน หนึ่ง จะยืน ขึ้นและเลี้ยง ดู
อิสราเอลเหมือนผู้ เลี้ยง แกะด้วยพละ
กำลังของพระยะห์เวห์

ด้วยสิทธิอำนาจในพระนามของพระยะห์เวห์
พระเจ้าของเขา

พวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย
เพราะความ ยิ่ง ใหญ่ของ เขาจะแผ่ไปจนถึง
สุดขอบโลก

๕ นี่คือผู้ที่จะนำสันติสุขมาให้

* ๔:๑๐ **เจ้าจะต้องไปที่บาบิโลน** คนยิวหลายพันคนถูกเนรเทศไปบาบิโลน โดยเฉพาะหลังจากที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์และกองทัพบาบิโลนได้ทำลายเมืองเยรูซาเล็มในปี ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๕:๓ **จนกว่านาง.... จะคลอดลูกออกมา** ประโยคนี้บางทีอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่หมายถึง “จนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม”

การชนะอัสซีเรียและชนชาติอื่นๆ

ถ้าอัสซีเรียบุกเข้ามาในประเทศของเราและ
เหยียบย่ำเข้ามาในแผ่นดินของเรา *
เมื่อ นั้น พวกเราจะแต่งตั้งผู้เลี้ยงขึ้น มา
เจ็ดคนและจะแต่งตั้งผู้นำขึ้นมาแปดคน
เพื่อต่อต้านพวกมัน
๖ พวกนี้ก็จะปกครองแผ่นดิน ดินอัสซีเรียด้วย
ดาบ

และจะปกครองแผ่นดินนิมโรด † ด้วยหอก
กษัตริย์ของเราจะช่วย เหลือพวก เราให้
รอดพ้นจากอัสซีเรีย

เมื่ออัสซีเรียบุกเข้ามาในเขตแดนของเรา
และเหยียบย่ำเข้ามาในเขตแดนของเรา

๗ แล้วพวก ยา โคอที่รอดชีวิตจะอยู่ท่ามกลาง
ชนชาติมากมาย
พวกเขาจะเป็นเหมือนน้ำค้าง ‡ จากพระ
ยาห์เวห์

เหมือนฝนที่ตกลงบนใบหญ้า ที่ไม่ ต้องรอ
คอยมนุษย์ และไม่ต้องฝากความหวังไว้
กับมนุษย์คนไหน

๘ พวก ยา โคอ ที่เหลือรอด ชีวิตท่ามกลาง
ชนชาติต่างๆ

พวกเขาที่อยู่ท่ามกลางชนชาติมากมาย
จะเป็นเหมือนสิงโตที่อยู่ท่ามกลางสัตว์ป่าทั้ง
หลายในป่า

เหมือนสิงโตหนุ่มที่อยู่ท่ามกลางฝูงแกะ
เป็นสิงโตที่ไม่มี ใครหนี รอดไป ได้เมื่อมันเข้า
จูโจมขยำและฉีกเนื้อเหยื่อ

๙ เจ้าจะยกมือขึ้นต่อสู้กับศัตรูของเจ้า
และศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะถูกทำลายไป

ประชาชนจะต้องฟังพระเจ้าเท่านั้น

๑๐ พระยาห์เวห์พูดว่า “เมื่อถึงเวลานั้น
เราจะเอาม้าของพวก เจ้าไป เราจะทำลาย
รถรบของพวกเจ้าด้วย

๑๑ เราจะพังเมืองต่างๆในแผ่นดินของเจ้า
เราจะรื้อบ้อมปราการทั้งหลายของเจ้าลง

๑๒ เราจะกำจัดเวทมนตร์ของเจ้าให้หมดไป
และจะไม่มีใครในพวก เจ้าฝึกวิชาหมอดูอีก
ต่อไป

๑๓ เราจะทำลายรูปเคารพของพวก เจ้ารวม
ถึงเสา หินศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้ง อยู่ในเมืองของ
พวกเจ้า

เจ้าจะไม่กราบไหว้สิ่งที่พวก เจ้าสร้างขึ้น มา
กับมือของเจ้าอีกต่อไป

๑๔ เราจะถอน รากถอน โคนพวก เสาของอา
เซราห์

เราจะทำลายรูปเคารพ † ทั้งหมดของพวกเจ้า
๑๕ เราจะแก้แค้นด้วยความโกรธแค้น
ต่อชนชาติทั้งหลายที่ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

พระยาห์เวห์ฟ้องร้องคนของพระองค์

๑ ตอนนั้น ฟังให้ดีว่าพระยาห์เวห์พูดอะไร
๖ “ลุก ขึ้น ว่า ความของเจ้ามา ต่อ หน้า
กูเขาทั้งหลาย

ให้หูเขาทั้งหลาย ได้ยินเสียงของเจ้า
๗ กูเขาทั้ง หลาย ให้ฟังคำฟ้อง ร้องของพระ
ยาห์เวห์

รากฐานอันมั่นคงถาวรทั้ง หลายของแผ่นดิน
โลกให้ฟังพระองค์เถิด

เพราะพระ ยาห์เวห์กำลังฟ้อง ร้องคนของ
พระองค์
พระองค์ต้องการผู้ความกับอิสราเอล”

๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “ประชาชนของเรา
เราทำผิดต่อพวกเจ้าตรงไหน
เราทำให้เจ้าเห็นดเห็นน้อยตรงไหน

แสดงหลักฐานให้เราดูหน่อย
๙ เราพาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
เราไถ่เจ้าให้เป็นอิสระจากเรือนทาส
และเราส่งโมเสส อา โรนกับมิ เรียมให้มานำ
หน้าเจ้า

๑๐ ประชาชนของเราเอ๋ย ให้จดจำแผนการชั่ว
ร้ายของบาลาคกษัตริย์โมอับ

ให้จดจำว่าบาลาคอัมลูกชายของเบโอร์ตอบบา
ลาค ๕ ไปว่าอย่างไร

* ๕:๕ แผ่นดินของเรา คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า วังของเรา

† ๕:๖ แผ่นดินนิมโรด อีกชื่อหนึ่งของอัสซีเรีย

‡ ๕:๗ น้ำค้าง น้ำค้างและฝน ในที่นี้หมายถึงพระพรจากพระเจ้า

† ๕:๑๔ รูปเคารพ หรือ อาจจะเป็น คำว่า “เมืองต่างๆ”

๕:๖:๕ บาลาค บาลาค เบโอร์ ดูได้จากหนังสือ กันดารวิถี ๒๒-๒๔

ให้นึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่พวก เจ้าเดินผ่าน
 ชีทิมไปกิลกาล*
 เพื่อเจ้าจะได้สำนึกถึงการกระทำอันสัจย์ซื่อ
 ของพระยาห์เวห์ที่ได้ช่วยกู้เจ้าให้รอด”
 ๖ แต่เจ้าพูดว่า
 “เมื่อข้าพเจ้ามาเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์
 และก้มกราบลงอยู่ต่อ หน้าพระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่ง
 สูงสุด
 จะให้ข้าพเจ้าเอาอะไรมาหรือ
 จะให้เอาลูกวัวอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องเผา
 บูชาหรือยัง
 ๗ หรือพระยาห์เวห์จะชอบแกะ ตัวผู้หลายพัน
 ตัว
 หรือน้ำมันมะกอกมากมายราวกับแม่น้ำ
 หลายหมื่นสาย
 หรือจะให้สังเวยลูกชายหัวปีของข้าพเจ้า
 สำหรับการละเมิดของข้าพเจ้า
 หรือจะให้สังเวยเลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า
 เพื่อเป็นเครื่องบูชาลงบาปของ
 ข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ”
 ๘ เจ้ามนุษย์ พระยาห์เวห์ บอกเจ้าแล้วถึงสิ่ง
 ที่ดี
 และสิ่งที่พระองค์ต้องการจากเจ้า คือ
 ให้ทำสิ่งที่ยุติธรรม รักความเมตตา
 และเดินกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ

ชาวอิสราเอลทำอะไรหรือ

๙ เสียงของพระยาห์เวห์ตะโกนให้เมืองนั้น
 ฟัง
 คนที่ฉลาดจะยำเกรงชื่อของพระองค์
 พระยาห์เวห์พูดว่า “ชนเผ่าและประชาชนใน
 เมืองนี้ ฟังเราให้ดี
 ๑๐ พวกเจ้ายังเก็บทรัพย์สินสมบัติที่ฉ้อโกงเขา
 มาไว้ในบ้านหรือเปล่า
 พวกเจ้ายังเก็บเครื่องดวงที่เราสาปแช่ง
 เพราะเล็กกว่ามาตรฐานไว้อีกหรือเปล่า
 ๑๑ เราจะทำเป็นมองข้ามเรื่องตาชั่ง
 หรือถุงใส่ลูกตุ้มที่โก่งน้ำหนักได้หรือ

๑๒ พวกคนรวยในเมืองนี้ชอบทารุณคนอื่น
 คนในเมืองนี้ชอบพูดโกหก
 ลิ่นในปากของพวกเขาไหลลวงอยู่รู้ไป
 ๑๓ ดังนั้น ในอีกไม่นาน เรา ยาห์เวห์ จะพาด
 พวกเจ้าให้ล้มลง
 เราจะทำลายพวกเจ้าเพราะบาปของพวกเจ้า
 ๑๔ พวกเจ้าจะกิน แต่จะไม่มีวันอิ่ม
 โรค บิดจะรุมกัด กินอวัยวะภายในของพวก
 เจ้า
 เจ้าจะเก็บตนของไว้ แต่จะเก็บไว้ไม่อยู่
 สิ่งของที่เจ้าเก็บไว้อย่างดี เราจะส่งศัตรูไป
 ทำลาย
 ๑๕ เจ้าจะปลูกพืช แต่จะไม่ได้เก็บเกี่ยวผล
 ของมัน
 เจ้าจะย่ำมะกอก แต่จะไม่ได้น้ำมันมะกอก
 พอที่จะใช้ชโลมตัวเอง
 เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น
 ๑๖ พวกเจ้าทำตามกฎ ต่างๆของอมรี ๓ อย่าง
 เค่งครัด
 และเดินตามรอยสิ่งที่ครอบครัวย่ำทำ
 พวกเจ้าทำตามแบบอย่างต่างๆของพวกเขา
 ดังนั้นเราจะปล่อยให้เจ้าถูกทำลาย ผู้คนจะ
 หัวเราะเยาะคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้
 และพวกเจ้าจะต้องทนกับคำดูถูกจาก
 ชนชาติอื่นๆ”

สังคมเสื่อมทราม

๗ ^๑นำสมเพชจริงๆ ผมงกลายเป็นคนเก็บ
 ผลไม้หรือลูกองุ่น
 หลังจากที่เขากีบลูกองุ่นไปหมดแล้ว
 ไม่เหลือองุ่นสักวงให้กิน
 ไม่มีลูกมะเดื่อที่ผมชอบเหลืออยู่เลย
 ๒ ผมหมายถึง คนที่จงรักภักดีถูกทำลายไป
 หมดแล้วจากแผ่นดินนี้
 ไม่มีคนซื่อตรงเหลืออยู่เลยสักคน
 ทุกคนเฝ้าคอยซุ่มฆ่าคนอื่น
 ต่าง คนต่างล่า ชีวิตของกัน และ กันด้วย
 ตาข่าย

*๖:๕ **ชีทิมไปกิลกาล** ทั้งสองแห่งนี้เป็นที่ตั้ง ค่าย อยู่กันคนละฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน พระองค์ต้องการให้พวก เขาจดจำถึงเหตุการณ์ที่พวก เขาเดินฝ่าแม่น้ำจอร์แดนไปด้วยเท้าเปล่า ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือโยชูวา บทที่ ๓ และ ๔

๖:๑๖ **อมรี** เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลองค์หนึ่งที่นำชนชาติของพระองค์ไปนมัสการพระอื่น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์ ๑๖:๒๑-๒๖

๖:๑๖ **อาหับ** เป็นลูกชายของกษัตริย์อมรี เมียของอาหับได้วางแผนกำจัดเจ้าของสวนองุ่น และยึดเอาสวนนั้นมาให้กับสามี ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศกษัตริย์ ๒๑

๓ มือทั้งสองของพวกเขาก็ถนัดในการทำชั่ว พวกข้าราชการและผู้พิพากษาจับสินบน พวกคนใหญ่ คนโตก็เรียก ร้องสิ่งที่พวกเขาอยากได้ และร่วมมือกับผู้พิพากษาในการ บิดเบือนความยุติธรรม

๔ คนที่ดีที่สุดในพวก เขาก็ยังเหมือนกับพุ่มหนาม คนที่ซื่อตรงที่สุดของพวกเขา เขาก็เหมือนกับ ลวดหนาม

เวลาแห่งการลงโทษใกล้เข้ามาแล้ว

ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ เวลา นั้นที่พวกคน ฝ่า ยาม ของพระองค์ทำนายเอาไว้ ใกล้เข้ามา แล้ว

เวลา นั้นที่พระองค์จะมาลงโทษใกล้เข้ามา แล้ว

แล้วเมื่อ นั้น พวก คน ชั่วทั้ง หลายจะสับสน วุ่นวาย

๕ อย่าได้ไว้วางใจเพื่อนบ้านของพวกเจ้า อย่าไว้ใจเพื่อนสนิทของเจ้า

แม้แต่เมียในอ้อมอกเจ้าก็ต้องระวังว่าจะพูดอะไรกับนาง

๖ ลูกชายหัวเราะเยาะพ่อของเขา ลูกสาวกบฏต่อแม่ของตัวเอง

ลูกสะใภ้กบฏต่อแม่ผู้ ศัตรูที่เลว ร้ายที่สุดก็คือ คนใน บ้านของตัวเอง

พระยาห์เวห์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

๗ แต่ส่วน ผม จะฝ่ามือ คอยและฝ่ากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์

ผมจะอดทนรอ คอยพระเจ้า ผู้ช่วยให้ รอด ของผม

เมื่อผมร้องขอความช่วยเหลือ พระเจ้า ของผมจะฟังผม

๘ ศิโยนพูดว่า ศัตรูของข้า อย่าได้ดีใจไป ที่ข้า ต้องพบกับความยากลำบาก

ถึงข้าล้ม ข้าก็จะลุกขึ้นมาอีก

ถึงแม้ตอนนั้นข้าจะนั่งอยู่ในความมืด พระยาห์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้กับข้า

๙ ข้าจะต้องทนต่อความ โกรธของพระ ยาร์เวห์

เพราะข้าได้ทำบาปต่อพระองค์ จนกว่าพระองค์จะแก้ต่างให้กับข้า

และให้ความยุติธรรมกับข้า พระองค์จะนำข้าไปสู่ความสว่าง

และข้าจะเห็นพระองค์ให้ความ เป็นธรรม

๑๐ ขอให้ศัตรูของข้าได้เห็นเรื่องนี้และอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง

แล้วตาของข้าจะจ้อง มองเธอคนที่พูดใส่หน้าข้าว่า

“ไไหนละ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

เมื่อถึงตอนนั้น เธอจะถูกเหยียบย่ำเหมือนขี้โคลนบนถนน

๑๑ มี คำพิพากษา โยนว่า แล้วในวัน นั้น กำแพงของพวก เจ้าจะถูกสร้าง ขึ้นมาใหม่ †

วัน นั้นจะเป็นวันที่พรมแดนของ เจ้าจะขยายออกไป

๑๒ เมื่อถึงตอน นั้น คนของ เจ้าจะกลับมาหา เจ้าจากทุกหนแห่ง จากอัสซีเรียไกลถึง อียิปต์

จากอียิปต์ไกลถึงแม่น้ำยูเฟรติส

จากทะเลหนึ่งไปถึงอีกทะเลหนึ่ง จากภูเขาหนึ่งไปถึงอีกภูเขาหนึ่ง

๑๓ แต่โลกนอกเขตแดนของเจ้าจะถูกทำลาย มันเป็นผลกรรมของคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น

๑๔ ผู้คนพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ได้โปรด

เลี้ยง คุณคนของพระองค์ซึ่งเป็่่นลูก แกะของพระองค์ด้วยไม้ เลี้ยง แกะของ

พระองค์ ลูก แกะเหล่านี้ นั้นอาศัยอยู่อย่างโดด เดี่ยวใน

ป่า ละเมาะ มีทุ่ง หญ้าอันอุดมสมบูรณ์ ล้อมรอบ

ขอ ให้พวกฝูง แกะมาหากินในบา ซานและกิ เลอ าดเหมือนที่พวก มันเคยทำในสมัย ก่อนโน้น

คำอธิษฐานขอพระเจ้าจัดการศัตรู

๑๕ พระ ยาร์เวห์ ได้ โปรดแสดงการ อดัจจรรย ์ทั้งหลายให้เราเห็น

๗:๕ คนฝ่ายาม เป็นอีกชื่อหนึ่งของผู้พูดแทนพระเจ้า แสดงให้เห็นว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเป็นเหมือนยามที่ยืนอยู่บนกำแพงเมืองและเฝ้าดูว่าจะมีอันตรายอะไรมาจากแดนไกลหรือไม่

๗:๑๑ ในปี ๕๘๕ ก่อนพระเยซูชุกุมเกิด เนหะมียาห์ ได้นำชาวยิวบางคนจากบาบิโลนกลับมาที่เยรูซาเล็มเพื่อสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่

เหมือน กับตอนที่พระองค์นำพวก เราออกมา
จากแผ่นดินอียิปต์

๑๖ ขอ ให้ชนชาติทั้ง หลายเห็นการ อัจฉริยะ
ต่างๆเหล่านั้น

และรู้สึกละอายกับอำนาจอันน้อย นิดที่พวก
เขามี

ขอให้พวกเขาเอามือปิดปากด้วยความ ตะลึง
งัน

และขอให้หูของพวกเขาหนวกไป

๑๗ ขอให้พวกเขาเลียผ ดินเหมือนงูหรือสัตว์
อื่นๆที่เลียยคลานอยู่บนดิน

ขอ ให้พวก เขาเดินออกมาจากป้อมปราการ
ของเขาอย่างตัวสุนัขงก

ขอให้พวกเขาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
เรา ด้วยความ หวาดกลัวและเกรงกลัว
อยู่ต่อหน้าพระองค์

สรรเสริญพระยาห์เวห์

๑๘ จะมีพระองค์ไหนที่เป็นเหมือน กับ
พระองค์

พระองค์ให้ภัยกับการกระทำชั่ว

พระองค์ให้ภัยกับพวกที่กบฏต่อพระองค์

คือคนของพระองค์ที่รอดชีวิตมาได้

พระองค์ไม่ฝังใจโกรธพวกนั้นตลอดไป

เพราะพระองค์มีความสุขที่จะแสดงความรัก
อันมั่นคงของพระองค์

๑๙ พระองค์จะกลับมาเมตตาพวกเร่อีกครั้ง
พระองค์จะให้ ภัยกับการกระ รุ ษ ที่ชั่ว ร้าย

ของเรา

พระองค์จะโยนบาปทั้งหมดของ เราทิ้งลงใน
ทะเลลึก

๒๐ พระองค์เจ้าข้า ขอให้พระองค์รักษาสัญญา
ที่ให้กับยาโคบ

ขอให้พระองค์แสดงความ รักอันมั่นคงให้กับ
อับราฮัม

ตามที่พระองค์สาบานไว้กับบรรพบุรุษของ
เราตั้งแต่สมัยก่อนโน้น”

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

นาฮูม คำนำ

นาฮูม แปลว่า “ปลอบโยน”

หนังสือนาฮูมเขียน ขึ้นหลัง จากที่ อาณาจักรอัสซีเรียมี ภัยเหนือเมือง ริบส์ เมือง หลวงของอียิปต์โบราณในปี ๖๖๓ ก่อน ค.ศ. แต่เขียนขึ้นก่อนที่เมืองนี้จะ เวห์เมืองหลวงของอัสซีเรียจะถูกชาวบาบิโลนและชาว มีเดียทำลายในปี ๖๑๒ ก่อน ค.ศ.

ถึง แม้ชื่อของนาฮูมจะแปล ว่า ปลอบโยน แต่เนื้อหาส่วนใหญ่ใน หนังสือนาฮูมจะพูดถึงความโกรธแค้นที่ พระ ยาร์เวห์มีต่อเมือง นี้ นะเวห์ เมือง หลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย

อัส ซีเรียได้บุกทำลายอาณาจักรฝ่าย เหนือของอิสราเอลในปี ๗๒๑ ก่อน ค.ศ. และกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย

พระ ยาร์เวห์บอกนาฮูมในนิมิต ว่า เมือง นี้ นะเวห์จะถูก ทำลาย และ อาณาจักรอัสซีเรียจะล่มสลาย

ในขณะที่เดียวกันนาฮูมก็ปลอบโยน ชาว ยูดาห์ว่า ในไม่ช้าพระเจ้าจะปลด ปลอบโยนให้คน ยูดาห์เป็นอิสระจากแอก และโซ่ ตรวนของอาณาจักรอัส ซีเรีย แล้วชาว ยูดาห์ก็จะมีสันติภาพ และได้ เจริญรุ่งเรืองเทศกาลของพวกเขา อีกครั้ง หนึ่ง

๑ หนังสือเล่มนี้ เป็นสิ่งที่พระ ยาร์เวห์

๑ บอกกับนาฮูม ชาว เอล โชช ผ่านทาง นิมิต เกี่ยวกับเมืองนี้ นะเวห์ *

พระยาร์เวห์โกรธเมืองนี้ นะเวห์

๒ พระยาร์เวห์เป็นพระเจ้าที่หึงหวง † และแค้น

พระ ยาร์เวห์จะทำการ แค้นแค้นและพระองค์ อารมณ์รุนแรง

พระ ยาร์เวห์จะแค้นคนเหล่านั้นที่ต่อต้าน พระองค์

และพระองค์ก็โกรธ แค้นพวก ศัตรูของ พระองค์

๓ พระ ยาร์เวห์โกรธซ้ำแต่มีฤทธิ์อำนาจ มหาศาล

พระยาร์เวห์จะไม่ปล่อยให้คนผิดลอยนวล

เมื่อพระองค์เดิน ทางก็จะเกิดลม บ้าหมูและ พายุ

และเมฆก็ฟุ้งตกลงมา มาแทบ ทำของ พระองค์

๔ พระองค์สั่งทะเลและทะเลก็เหือดแห้งไป

พระองค์ทำให้แม่น้ำทั้งหลายระเหยไปหมด

แผ่นดิน ที่อุดมสมบูรณ์ของบา ชานและคาร เมลก็แห้งแล้งไป

ต้นที่แตก แขนงออกมาใหม่ของเลบานอนก็ เหี่ยวเฉาไป

๕ ภูเขาที่สันสะเทือนเพราะเกรงกลัวพระองค์ และเนินเขาต่างก็ละลายไป

แผ่นดินไหวยกพื้นสูงขึ้น

โลกและคนที่อาศัยอยู่ในโลกก็สั่นไป ด้วย เพราะเกรงกลัวพระองค์

๖ ใครจะสามารถไปยืนอยู่ต่อ หน้าพระองค์ได้ ตอนที่พระองค์โกรธ

ใครจะทนต่อความ ร้อน แรงแห่งความ โกรธ ของพระองค์ได้

ความ โกรธ แค้นของพระองค์พุ่งออก มา เหมือนไฟ

พระองค์ทำให้หน้าผาแตก กระจายเป็น เลี้ยวๆ

๗ พระ ยาร์เวห์ดีกับคนเหล่า นั้นที่รอ คอย พระองค์

พระองค์เป็นที่ลี้ภัยเมื่อพวกเขาเดือดร้อน

พระยาร์เวห์ดูแลคนเหล่านั้นที่หันมาลี้ภัยใน พระองค์

๘ พระองค์จะกวาดล้างคนที่ต่อ ต้านพระองค์ เหมือนกับน้ำที่ไหลท่วมอย่างรุนแรง

พระองค์ก็ไล่ ล้างศัตรูของพระองค์ลงไป ใน แดนคนตายอันมืดมิด

๙ พวกเจ้าวางแผนต่อต้านพระยาร์เวห์ทำไม

พระองค์จะทำลายล้างศัตรูจนหมดสิ้น

จะได้ไม่มีใครมาต่อ ต้านพระองค์อีกเป็นครั้งที่สอง

* ๑:๑ **นี้ นะเวห์** เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย มันถูกทำลายในปี ๖๑๒ ก่อนพระเยซู มาเกิด เป็นไปตามคำทำนายของนาฮูม

† ๑:๒ **หึงหวง** พระเจ้าทนไม่ได้ที่จะเห็นคนของพระองค์ไปนมัสการพระอื่น

๑๐ ถึง แม้วพวก เขาจะเป็นเหมือนกำแพง
ป้องกันที่ทำจากหนามที่พินกันยุ่งเหยิง
ถึง แม้วพวก เขาจะเหมือนกองทัพที่มีอาหาร
และเหล่าอย่างเหลือเฟือ

พวก เขาจะแพ้อย่างรวดเร็วเหมือนฟางที่ถูก
เผา

๑๑ ยูดาห์ คนที่ออกอุบายและวางแผนชั่วร้าย
ต่อต้านพระยาห์เวห์

จะถูกไล่ออกไปจากพวกเจ้าในไม่ช้านี้

๑๒ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงพูดว่า

ถึง แม้วว่าตอน นี้พวกอัสซีเรียจะแข็ง แกร่งและ
มีจำนวนมาก

แต่พวกเขาจะถูกตัดขาดและตายไป

ดังนั้นถึงแม้เราทำให้เจ้าต้องทนทุกข์ทรมาน
เราจะไม่ให้เจ้าต้องทนทุกข์ทรมานอีกต่อไป

๑๓ ตอนนี เราจะหักแอกของอัสซีเรียออกจาก
เจ้า

และจะทำลายไซ่ตรวนของเจ้า

๑๔ กษัตริย์อัส ซีเรีย พระ ยาห์เวห์ออกคำ สั่ง
เกี่ยวกับท่านแล้ว

“เจ้าจะไม่มีลูกหลานไว้สืบสกุลอีกต่อไป

เรายาห์เวห์จะตัดรูปเคารพที่แกะสลักและรูป
เคารพที่หล่อทั้งหมดจากวิหารของเจ้า
เราเตรียมหลุมฝังศพให้กับเจ้าแล้ว เพราะ
เจ้ามันไร้ค่า”

๑๕ ยูดาห์ ดูบนภูเขาเหล่านั้นสิ มีคนวิ่งมา
บอกข่าวดี

เขามาประกาศว่า มีสันติภาพแล้ว

ยูดาห์เอ๋ย เฉลิมฉลองเทศกาลของเจ้าได้แล้ว
แก่นขนของเจ้าด้วย

พวกคนไร้ค่านั้นจะไม่มีวันมาโจมตีเจ้าได้อีก

เพราะพวกเขาถูกกำจัดไปจนหมดแล้ว

นินะเวห์จะถูกทำลาย

๑๖ **๑** เจ้าผู้เป็นกษัตริย์อัส ซีเรีย คนที่จะ
ทำให้คนของเจ้ากระจัดกระจายไป ได้
บุกขึ้นมาโจมตีเจ้าแล้ว

ป้องกันป้อมปราการต่างๆไว้ให้ดี

เผ่าระวังถนนหนทางด้วย

เตรียมอาวุธของเจ้าให้พร้อม

เตรียมตัวให้แข็งแกร่งไว้

๒ เพราะ ว่าพระ ยาห์เวห์กำลังคิดศักดิ์ศรีให้
กับคนของยาโคบ

คือคิดศักดิ์ศรีให้กับชนชาติอิสราเอล

เพราะพวกศัตรูได้ทำลายอิสราเอล
และทำลายไร่ ทุ่งนของพวกเขา เขาไปจน หมด
แล้ว

๓ ผู้ที่ทำให้กระจัดกระจายไปในนั้นพร้อมทำศึก
โล่ของนักรบของเขาเป็นสีแดง

พวกทหารของเขาสวมเครื่องแบบสีแดงเข้ม
เหล็กของรถรบก็ส่องประกายแวววาว

เหมือนเปลวเพลิง

และหอกต่างๆก็สั้นไปมาเป็นระลอกๆ

๔ รถรบก็แข่งกันอย่างรวดเร็ว เตือดไปตามถนน
หนทาง

พวกมันแข่งกันไปที่ลานกลางเมือง

พวกมันดูเหมือนเปลวเพลิง

พวกมันพุ่งไปราวกับสายฟ้าแลบ

๕ ผู้ที่ทำให้กระจัดกระจายไปในนั้นออกคำสั่งต่อ
พวกนายทหาร

พวก เขารีบ เร่งผลึกโล่ กำบังเคลื่อนไปข้าง
หน้าอย่างตะกุกตะกัก

รีบมุ่งหน้าไปที่กำแพง

และตั้งโล่กำบังขึ้น

๖ ประตุน้ำถูกเปิดออก

และวังของกษัตริย์ก็ถูกน้ำซัดพังทลายไป

๗ เจ้า หญิง นีนะ เวห์ก็ถูกจับมายืนแก้ผ้าในที่
สาธารณะ

ส่วนสาวใช้ของนางก็ถูกจับไป พวกเขาก็ทุบ
อกตัวเอง ร้องครวญ ครางเหมือนเสียง

นกพิราบ

๘ นินะเวห์เป็นเหมือนกับสระน้ำสระหนึ่ง

แต่น้ำของมันไหลทะลักออกไปอย่างรวดเร็ว

พวกผู้นำของนินะเวห์พูดว่า “หยุดก่อน หยุด
ก่อน”

แต่ไม่มีใครหันกลับมา

๙ ปล้นเอาเงินเอาทองของนินะเวห์สิ

มีทรัพย์สมบัติมากมายจนนับไม่ถ้วน

และมีของมีค่าต่างๆมากมายเหลือเฟือ

๑๐ หมดแล้ว หมดเกลี้ยงแล้ว ทั้งเมืองสูญสิ้น
หมดแล้ว

ผู้คนก็หัวใจสลายหมดแล้ว

ทุกหัวเข่าก็สิ้นกระตบกัน

ตัวสิ้นหมด

หน้าซัดเผือด

๑๑ ไหนล่ะถ้าสิงห์ *

๑๒ ไหนล่ะวังสิงห์หนุ่ม

๑๓ ไหนล่ะที่อยู่ของสิงห์ตัวผู้และตัวเมีย

*๒:๑๑ ถ้าสิงห์ ในที่นี้หมายถึงถึงเมืองนินะเวห์

ไหน ละที่ที่ลูก สิ่งที่อยู่อย่างไม่ ต้องกลัว
 อันตราย
 ๑๒ สิ่งนี้ หาเหยื่อ ๑ ได้อย่างเหลือเฟือมาเลี้ยง
 ลูกของมัน
 และมันก็ฆ่าเหยื่อเอามาให้พวกเมียๆของมัน
 มันเอาเหยื่อมาไว้เต็มถ้ำของมัน
 และถ้ำของมันก็เต็มไปด้วยเนื้อที่ฉีกแล้ว
 ๑๓ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า
 “เราต่อต้านเจ้า เราจะเผาสิ่งที่เจ้ามีเหลือเฟือ
 ให้เป็นควัน
 และดาบจะฆ่าสิ่งทั้งหมดของเจ้าในสนามรบ
 ต่อ ไป นี้จะไม่มีใครตกเป็นเหยื่อของ เจ้าอีก
 แล้ว
 และจะไม่มีใครได้ยินข่าวร้ายจากพวก ผู้ส่ง
 ข่าวของเจ้าอีกต่อไป”

ข่าวร้ายสำหรับเมืองนินะเวห์

๑ นี้ เจ้า เมืองที่เต็มไปด้วยเลือด
๓ เมืองที่เต็มไปด้วยการโกหก
 เมืองที่เต็มไปด้วยของที่ปล้นมา
 เมืองที่เต็มไปด้วยคนที่ตกเป็นเหยื่อของเจ้า
 ๒ นั่นไง เสียงหวดของ แล่ เสียงของล้อตั้ง
 อีเดียว
 เสียงของม้าที่พุ่ง ทะยานและเสียงรถรบที่
 เดินตามไป
 ๓ ทหารม้าก็บุกเข้าประจัญบาน
 ดาบสองประกายแวววับ หอกก็ทอแสง
 แวววาว
 มีคนถูกฆ่าตายเกลื่อนกลาด
 ซากศพกองพะเนิน มากมายเกลื่อนกลาดจน
 นับไม่ถ้วน
 ผู้คนเดินสะดุดซากศพ
 ๔-๕ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า
 “เราต่อ ต้านเจ้า เพราะเจ้านี นะ เวย์ห์เป็น
 เหมือนโสเภณีที่ยั่ววนชนชาติต่างๆให้
 หลงไหล ตกเป็นทาสของเจ้า
 เจ้าเป็นแม่มดที่สวยงามมีเสน่ห์ที่ไซมอนต์ร์
 สะกดคนทั้งหลาย
 เราจะยกกระโปรงเจ้าขึ้นปิดหน้าเจ้า

เราจะให้ชนชาติต่างๆเห็นร่างอันเปลือยเปล่า
 ของเจ้า
 และเราจะให้อาณาจักรต่างๆเห็นความ น่า
 อับอายของเจ้า
 ๖ เราจะโยนขยะเน่าเหม็นใส่เจ้า
 เราจะดูถูกเจ้า จะเอาเจ้ามาประจานให้คนดู
 ๗ เมื่อคนเห็นเจ้า จะรีบเห่หนีไปจากเจ้า
 ทุกคนจะพูดว่า “นินะเวห์ถูกทำลายแล้ว
 จะมีใครเสียใจให้กับนางบ้าง
 จะไปหาใครที่โหดมาปลอบโยนนางได้”
 ๘ “นินะเวห์ เจ้าคิดว่าเจ้าวิเศษกว่าเมืองเชเบส
 ๙ หรือ
 เมืองเชเบสที่ตั้งอยู่บนแม่น้ำไนล์
 มีน้ำล้อมรอบ
 มีแม่น้ำเป็นที่กำบัง
 มีน้ำเป็นกำแพง
 ๙ และมีกำลังอย่างไม่จำกัด
 เพราะเอธิโอเปียและอียิปต์เสริมกำลังให้
 แล้วยังเป็นพันธมิตรกับฟูดและลิเบียด้วย
 ๑๐ แต่ถึงขนาด นั้น เชเบสก็ยังถูกกวาดต้อน
 ไปเป็นเชลย
 ตามหัวถนนทุกแห่ง พวกเด็กทารกของเธอ
 ถูกเหวี่ยงทิ้งพื้นแห้งเป็นชินๆ
 พวกเขาจับ สลากแบ่งพวก ผู้ดีของเมืองนั้น
 ไปเป็นทาส
 และจับคนใหญ่คนโตของเมืองนั้นล่ามโซ่ไว้
 ๑๑ ดั่ง นั้นนี้ นะ เวย์ห์ เจ้าก็เหมือนกัน จะเป็น
 เหมือนคนเมาที่มึนงง
 และพยายามหาที่หลบภัยจากศัตรู
 ๑๒ พวก ป้อมปราการทั้ง หลายของ เจ้าก็จะ
 เป็นเหมือนต้น มะเดื่อที่มีลูก มะเดื่อรุ่น
 แรกที่สุดคาคั้น
 เมื่อมีคนมาเขย่าต้นมัน ลูก มะเดื่อก็จะหล่น
 เข้าปากคนนั้น
 ๑๓ นินะเวห์ กองทัพของเจ้า
 เป็นเหมือนผู้หญิงที่อยู่ท่ามกลางเจ้า
 ประดู เมืองทั้ง หลายของ เจ้าก็เปิด อ้าให้พวก
 ศัตรู
 พวกไม้กลอนประตูเมืองของเจ้าก็ถูกไฟไหม้
 หหมดแล้ว

*๒:๑๒ **สิ่งนี้** ในที่นี้สิ่งนี้ตัวนี้หมายถึงกษัตริย์ของนินะเวห์ กษัตริย์ของอาณาจักรอัสซีเรียชอบเปรียบตัวเองเหมือนสิ่งใด

†๒:๑๒ **เหยื่อ** หมายถึงของที่ปล้นมาได้จากชนชาติต่างๆ

‡๓:๘ **เมืองเชเบส** ในภาษาฮีบรูอันที่จริงคือ เมืองโน อัมโมน เป็นเมืองสำคัญของอียิปต์ ถูกอัสซีเรียทำลาย ๖๖๓ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

๑๔ ไปตัก น้ำมาตุนไว้สำหรับตัว เองจะได้ใช้
 มันเมื่อเมืองถูกล้อม
 ทำให้บ้อมปราการของเจ้าแข็งแรงขึ้น
 ลงไปในโคลน เหยียบย่ำดินเหนียวให้เข้ากัน
 แล้วเอามาใส่เบ้าทำอิฐ
 ๑๕ ในการ สู้ รบนั้น ไฟจะเผา ผลาญเจ้าและ
 ดาบจะฟาดฟันเจ้า
 ไฟนั้นจะเผา ผลาญเจ้าเหมือนตึกเตนกิน
 หญา
 ให้เพิ่มจำนวนคนของ เจ้าให้มีมากเหมือน
 ตึกเตน
 ให้คนของเจ้าวิศุณเหมือนฝูงตึกเตน
 ๑๖ ถึงพวก พ่อค้าของ เจ้ามีมากมายมหาศาล
 เหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้า
 แต่พวกเขา ก็จะเป็นเหมือนฝูงตึกเตนที่ลอก
 คราบแล้วบินไป
 ๑๗ เจ้าหน้าที่ที่เจ้าแต่งตั้งขึ้นมาก็เป็นเหมือน
 ตึกเตน

และพวก เสมียนก็เป็นเหมือนฝูง ตึกเตน
 ที่เกาะอยู่ตามกำแพงที่อบอุณในวันที่
 อากาศหนาวเย็น
 แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็บินหนีไป
 และไม่มีใครรู้ด้วยว่ามันบินไปไหน
 ๑๘ กษัตริย์อัส ซีเรีย พวก ขุนนางชั้น ผู้ใหญ่
 ของเจ้า ก็ลวงลับไปแล้ว
 พวกผู้นำของเจ้าก็ไปเป็นสุขๆแล้ว
 คนของ เจ้าก็กระจัดกระจายไปตามเนิน เขา
 ต่างๆและไม่ เหลือผู้นำอีก แล้วที่จะไป
 รวบรวมพวกเขากลับมา
 ๑๙ ไม่มีการซ่อมแซมส่วนที่หักร้าวในตัวเจ้า
 บาดแผลของ เจ้านั้นกิน กว่าที่จะเยียวยา
 รักษาได้
 ทุก คนที่ได้ยินข่าวเรื่อง เจ้า ต่างก็พากัน
 ตบมือดีใจเพราะพวกเขาทุก คนเคยถูก
 เจ้าทรมานครั้งแล้วครั้งเล่า

* ๓:๑๘ พวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของเจ้า ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า ผู้เลี้ยงแกะ

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ฮาบากุก

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นประมาณหกร้อยปีก่อนพระเยซูมาเกิด ก่อนหน้าที่บาบิโลนจะมากดดันเมืองเยรูซาเล็มกับแคว้นยูดาห์ไม่นานนัก

สองบทแรกในหนังสือฮาบากุก เป็นการพูดโต้ตอบกันไปมาระหว่างพระเจ้ากับฮาบากุก ฮาบากุกกำลังบ่นต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ตอบ เขา ฮาบากุกกำลังบ่นต่อพระยาห์เวห์ว่า ยูดาห์ได้เต็มไปด้วยความไม่ยุติธรรมและความโหดร้ายป่าเถื่อน ทำไมพระองค์ไม่จัดการกับเขา พระองค์ก็ตอบว่า พระองค์จะส่งบาบิโลนที่น่ากลัวมาสดุดยของมาจัดการยูดาห์

ฮาบากุกยังไม่เข้าใจและบ่นต่อพระยาห์เวห์ว่า คนบาบิโลนนั้นเลวร้ายยิ่งกว่าคนยูดาห์เสียอีก ทำไมพระองค์ถึงปล่อยให้ลอยนวล แล้วยังจะใช้มาทำลายยูดาห์อีกด้วย พระยาห์เวห์ตอบฮาบากุกว่าพระองค์จะจัดการกับบาบิโลนทีหลัง

บทที่สามเป็นคำสดุดีพระองค์จากฮาบากุก ฮาบากุกบอกว่าถึงแม้สถานการณ์จะเลวร้ายแค่ไหน เขาก็ยังจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์ และสรรเสริญในฤทธิ์อำนาจและพระบารมีของพระองค์

๑ หนังสือเล่มนี้ เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์

๑ บอกกับฮาบากุก ผู้พูดแทนพระเจ้า ผ่านมาทางนิมิต

ฮาบากุกบ่นต่อพระเจ้า

๒ พระยาห์เวห์เจ้าข้า จะปล่อยให้ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือไปอีกนานแค่ไหน พระองค์ถึงจะฟัง จะปล่อยให้ข้าพเจ้าร้องว่า “โหดร้ายป่าเถื่อน” ไปอีกนานแค่ไหน พระองค์ถึงจะมาช่วย ๓ ทำไมพระองค์ถึงต้องให้ข้าพเจ้าเจอกับความเจ็บปวดและความทุกข์ยากนี้ด้วย ทำไมพระองค์ถึงดูเฉยๆไม่ทำอะไร เมื่อมีการกดขี่ข่มเหงและ

ความป่าเถื่อนเกิดขึ้นอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า มีทั้งการฟ้องร้องและโต้เถียงกันเกิดขึ้น ๔ ดังนั้นกฎหมายก็ตายด้านไป และไม่มีใครได้รับความยุติธรรม เพราะคนชั่วก็มีมากกว่าคนดี ดังนั้นความยุติธรรมก็บิดๆเบี้ยวๆไป

พระยาห์เวห์ตอบฮาบากุก

๕ พระยาห์เวห์ตอบว่า “มองไปที่ชนชาติต่างๆสิ ดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าจะต้องอ้าปากค้างพูดไม่ออกเลยล่ะ ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะพวกเจ้าจะไม่เชื่อสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินเรื่องนี้ เจ้าก็ยังจะไม่เชื่ออยู่ดี ๖ เพราะเรายาห์เวห์ กำลังยกคนบาบิโลนให้มีอำนาจขึ้นมา พวกนี้เป็นชนชาติที่ชั่วร้ายและป่าเถื่อน พวกมันจะบุกไปทั่วโลก เพื่อยึดเอาดินแดนของคนอื่นมาเป็นของมัน ๗ พวกมันหนักกลัวและน่าสยดสยองยิ่งนัก มันตั้งกฎของมันเอง และอวดตัวถือดี ๘ พวกม้าของบาบิโลนก็วิ่งเร็วกว่าพวกเสือดาวเสียอีก และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่าในยามคำคิน พวกม้าของมันก็วิ่งหือเหมือนบิน พวกทหารม้ามันมาจากแดนไกล เหมือนอินทรีที่โฉบเหยื่อของมัน ๙ พวกมันแต่ละคนมาเพื่อสร้างความรุนแรง พวกมันบุกไปข้างหนาย่างไม่หยุดยั้ง พวกมันรวบรวมเชลยไว้มากมายมหาศาลเหมือนเม็ดทราย

๑๐ พวกมันหัวเราะเยาะใส่พวก กษัตริย์ต่างๆและมองพวกแม่ทัพทั้งหลายเป็นเรื่องน่าขบขัน และหัวเราะเยาะป้อมปราการของเมืองต่างๆ พวกมันสร้างเนินดินขึ้นมาเพื่อบุกขึ้นไปยึดป้อมแต่ละอัน”

๑๑ ในทันใดนั้น พระวิญญูญาณของพระเจ้าก็หายวับไป ผมก็ตกตะลึงและพูดว่า “แต่บาบิโลนพวกนี้ ถือว่าพละกำลังของเขาเองเป็นพระเจ้าของเขา”

ฮาบากุกบ่นเป็นครั้งที่สอง

๑๒ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์อยู่มาตั้งแต่โบราณกาลแล้วไม่ใช่หรือ พระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้า พระองค์จะไม่ตายไม่ใช่หรือ

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เลือกบาบิโลนเพื่อนำการตัดสินลงโทษของพระองค์มาใช้อย่างนี้แน่หรือ

ข้าแต่พระศิลา *พระองค์ตั้งบาบิโลนขึ้นมา เพื่อตี สอนชนชาติยูดาห์ ใช้อย่างนี้แน่ หรือ

๑๓ ดวงตาของพระองค์นั้นบริสุทธิ์เกิน กว่าที่จะมองสิ่งชั่วร้าย

และพระองค์ก็ทนดูคนทำผิดไม่ได้ แล้วทำไมพระองค์ถึงทนดูคน ทรมายอย่างบาบิโลนได้โดยไม่ทำอะไรเลย

แล้วทำไมพระองค์ถึงได้นิ่งเฉยเมื่อคน ชั่ว ช้ำ กลืนกินคนที่ดีกว่าเขา

๑๔ พระองค์ทำกับมนุษย์เหมือน กับปลาในทะเล

หรือเหมือนกับสัตว์ เลื่อยคลานตัว เล็กๆที่ไม่มีผู้ล่า

๑๕ บาบิโลนจับทุกคนมาด้วยเบ็ดตกปลา เขา ลากคนมาด้วยอวน

เขารวบรวมคนมาไว้ในแหตกปลาของเขา ดังนั้นบาบิโลนจึงกระโดดโลดเต้นด้วยความ ดีใจ

๑๖ บาบิโลนจึงฆ่า สัตว์เป็นเครื่องบูชาให้กับ อวนของเขา

และเผาเครื่องหอมให้กับแหตกปลาของเขา เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้เขามีเนื้อกินมากมาย และมีอาหารเอร็ดอร่อยกินกัน

๑๗ แล้วพระองค์จะยังคงปล่อยให้บาบิโลนซัด ดาบ

ฆ่าฟันชนชาติต่างๆอย่างไร้ความ ปราณีอย่างนี้หรือ

๒ ๑ ผมจะยืนเฝ้าดู ผมจะยืนเป็นยาม และผมจะคอยดูสิว่า พระยาห์เวห์จะพูดอะไรกับผม

และจะคอย ดูสิว่าพระองค์จะตอบสิ่งที่ผม กล่าวหาพระองค์ว่าอย่างไร

พระเจ้าตอบฮาบากุก

๒ พระยาห์เวห์ก็ตอบผมว่า “ให้เขียนนิมิตนี้ให้ชัดเจนลงบนพวก แผ่น ป้าย เพื่อคนที่อ่านจะอ่านได้อย่างง่ายดายรวดเร็ว ^๓ที่เรา

พูดอย่างนี้ก็เพราะว่า นิมิตนี้ยืนยันถึงเวลาที่กำหนดไว้แล้ว มันเป็นพยานถึงจุดจบของพวก บา บิโลนที่กำลังจะมา ถึงและมันก็ไม่โกหกด้วย แต่ถ้าดูเหมือนช้า ใจเย็นๆคอยไว้ เพราะวันนั้นจะมาถึงแน่ มันจะไม่สายหรอก ^๔คนที่คอยไม่ไหว ก็จะมา ยอม แพ้ไป ไม่ทำตามนิมิตนี้ แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้า ก็มีกำลังใจสู้ชีวิตต่อไปเพราะว่านิมิตนี้เชื่อถือได้ ^๕

^๕แต่ความ ร่ำรวยจะหลอก ลวงคน หยิ่งผยอง และคนโลภที่อ้าปากกว้างเหมือนแดนคนตาย จะไม่มีวันสำเร็จ คนโลภเหมือนความตายที่ไม่เคยหยุดกระหายเหยื่อ คนโลภนั้นรวบรวมชนชาติทั้งหมดมาเป็นของตัวเอง และรวบรวมคนทั้งหมดมาเป็นของเขา ^๖แต่คนที่เขารวบรวมมานั้นจะแต่ง เพลงเยาะเย้ยเขา แต่งนิทานและตั้งคำถามกันล้อเลียนเขา จะมีคนพูดว่า ‘นี่ เจ้า ที่ได้สะสมสิ่งที่ไม่ใช่ของเจ้า และก่อหนี้ไว้มากมาย เจ้าจะทำอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน’

^๗ในไม่ช้า เจ้าหน้จะตามทวงหนี้เจ้า คือคนพวก นั้นที่เจ้ากลัวจนตัว สั่นจะมาปล้น สะตมเจ้า และตอน นั้นก็เป็นตาของ เจ้าบ้างที่จะตกเป็น เหยื่อ ^๘บาบิโลน เจ้าเคยไปปล้น สะตมชนชาติต่างๆมากมาย ดัง นั้นตอน นี้ชนชาติที่เหลือก็จะกลับมาปล้นเจ้าคืน เพราะเจ้าเคยทำให้เลือดของมนุษย์ตก และเจ้าเคยทำทารุณกรรมกับแผ่นดินต่างๆ รวมทั้งเมืองต่างๆและคนที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น

^๙นี่ เจ้าที่ร่ำรวยจากการฉ้อโกงคนอื่น เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำรังอยู่สูงพ้นจากอันตราย แต่ความ จริงแล้วการ ฉ้อโกงนั้น กลับนำความ พิณาพาสู่ทั้ง บ้านของ เจ้า ^{๑๐}เมื่อเจ้าวางแผนทำลายล้างชนชาติมากมายนั้น เจ้ากำลังวางแผนนำความอับยศต่อสุมาสู่ทั้งบ้านของ เจ้าเองและกำลังทำบาปต่อชีวิตตัวเอง ^{๑๑}หินบนฝาบ้านของ เจ้าก็ยังคงจะร้องต่อว่าเจ้า

* ๑:๑๒ **พระศิลา** เป็นอีกชื่อหนึ่งที่ใช้เรียกพระเจ้า แสดงว่าพระองค์เป็นที่มั่นคงและปลอดภัยสำหรับคนของพระองค์ (ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๓๒)

๑:๒:๔ **คนที่คอยไม่ไหว** หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่หยิ่งโยโส

๑:๒:๕ **เพราะว่านิมิตนี้เชื่อถือได้** หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพราะคนๆนั้นชื่อสัตย์” หรือ “เพราะพระเจ้าชื่อสัตย์”

๑:๒:๕ **เขา** ในที่นี้ หมายถึง กษัตริย์ของบาบิโลน

แม้แต่ชื่อบนหลังคาบ้านของ เจ้าเอง ก็ยังจะ สะท้อนรับเห็นด้วยกับหินฝาบ้านนั้น

^{๑๒}นี่ เจ้าที่สร้างเมืองขึ้น มาด้วยเลือดของ ผู้บริสุทธิ์ เจ้าที่ก่อ ตังเมืองขึ้น มาด้วยความ ชั่วร้าย ^{๑๓}ชนชาติเหล่า นั้นที่เจ้าได้ชยชนะ มา ทำงานหนักให้กับเจ้าโดยที่พวกเขาไม่ได้ อะไรเลย พวกเขาทำงานเหน็ดเหนื่อยแทบ ตาย แต่สิ่งที่พวก เขาสร้างขึ้นมา นั้นก็จะถูก ไฟ เผาไปจนหมด เกลี้ยง ความ หายนะที่จะ เกิดขึ้นนี้ เกิดมาจากพระ ยะห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ ทังสิ้น ไม่ใช่หรือ ^{๑๔}แล้วโลกนี้จะเต็มไปด้วย คนที่รู้จักพระบารมีของพระยะห์เวห์ เหมือน กับน้ำที่เต็มทะเล ^{๑๕}นี่ เจ้าที่เทศความ โกรธ ออกมา *แล้วบังคับให้คนอื่นตีมาจากจอกนั้น จนเมา เพื่อเจ้าจะได้ดูความ เปเลื่อยเปล่าของ เขา †

^{๑๖}เจ้าตีความ อภัยตลอดจนอ้อม หนา แทนที่จะตีเมื่อกบฏติยศเข้าไป เจ้า เองก็ จะต้องตีและเปเลื่อยเปล่าด้วยเหมือน กัน จอกแห่งความ โกรธที่พระ ยะห์เวห์ถืออยู่ใน มือขวานั้น ก็จะเวียนมาถึงเจ้าและแทนที่เจ้า จะได้ รับเกียรติ ก็จะได้ รับความ อภัยตลอด สุ ^{๑๗}ความ โหด ร้ายที่เจ้าเคยทำต่อเลบานอน นั้น ก็จะหวนกลับมาหาเจ้า เจ้าเคยทำลายฝูง สัตว์มากมาย เจ้าจะต้องหวาด กลัวที่จะถูก ทำลาย เพราะเจ้าเคยทำให้เลือดของมนุษย์ ตก และเจ้าทำทารุณ กรรมกับแผ่นดินต่างๆ รุม ทังเมือง ต่างๆและคนที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น”

^{๑๘}รูป แกะ สลักให้ประโยชน์อะไร บ้าง คน ถึง ใดยอยากแกะ สลักมัน นึก รูป หล่อหรือรูป ปั้นของพระ ปลอมเหล่า นั้น ให้ประโยชน์ อะไร บ้าง คน สร้างถึงได้ศรัทธาหนัก เพราะ รูป เคารพที่เขาสร้าง นั้นแม้แต่จะพูดก็ไม่ได้ ^{๑๙}นี่ เจ้าที่พูดกับท่อน ไม้ว่า “ตื่นได้แล้ว” หรือพูดกับหินที่พูดไม่ได้ว่า “ลุกขึ้นได้แล้ว”

พระปลอมนั้นให้คำชี้แนะอะไรเจ้าได้บ้าง มัน ถูกหุ้มด้วยทองและเงินและไม่มีลมหายใจ ด้วย ^{๒๐}แต่พระ ยะห์เวห์นั้นสถิตอยู่ในวิหาร อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ โลกทั้งใบเอ๋ย ให้ เจียบสงบอยู่ต่อหน้าพระองค์เถิด

ฮาบากุกอริษฐาน

^๑นี่คือคำอริษฐานของฮา บา กุก ผู้พูด

๓ แทนพระเจ้า ตามแนวเพลงซิกิโอโนท [†] ^๒ข้าแต่พระ ยะห์เวห์ ข้าพเจ้าได้ยินเรื่องราว เกี่ยวกับพระองค์

ข้าแต่พระยะห์เวห์ สิ่งที่พระองค์ทำนั้น ทำให้ ข้าพเจ้าย่ำเกราบพระองค์

เมื่อเวลาที่กำหนดนั้นใกล้มาถึงแล้ว ขอ ให้พระองค์ทำงานยิ่งใหญ่เหมือน กับที่ เคยทำในอดีต

เมื่อเวลาที่กำหนดนั้นใกล้มาถึงแล้ว ขอให้คนรู้จักฤทธิ์อำนาจของพระองค์อีกครั้ง ในเวลาที่พระองค์โกรธ อย่า ลืมแสดงความ เมตตาคด้วย

^๓พระเจ้ากำลังมาจากเทมาน [¶]

พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์กำลังมาจากภูเขาปาราน *เซลาห์* [§]

พระ บารมีของพระองค์ครอบคลุมไปทั่วฟ้า สุวรรค์

โลก นี้ก็เต็มไปด้วย ความ สง่า งามของ พระองค์

^๔ทันใดนั้น ก็สว่างจ้าเหมือนฟ้าแลบ พระองค์ ก็ปรากฏขึ้น ในมือถือสายฟ้าแลบ

แล้วพระองค์ซ่อนฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เข้าไปในกลีบเมฆ

^๕โรคระบาดเดินนำหน้าพระองค์ไป การเจ็บไข้ตามสันเท้าพระองค์ไป

^๖พระองค์ยืนและเขย่าโลกนี้ พระองค์มองดูชนชาติต่างๆ

และพวกเขาที่ตื่นผวาด้วยความกลัว

*๒:๑๕ *เทศความโกรธออกมา* เป็นการเปรียบเทียบกับ การที่คนหนึ่งลงโทษอีกคนหนึ่งอย่าง รุนแรง (ดูได้จาก หนังสืออิสยาห์ ๖๓:๖)

†๒:๑๕ *ความเปเลื่อยเปล่าของเขา* ในที่นี้หมายถึง “ความอ่อนแอ” หรือ “ความน่าอับอาย” หรืออาจจะเปเลื่อยกายจริงๆก็ได้ของเซลยศึก หรือผู้หญิงที่ถูกข่มขืน

‡๓:๑ *ซิกิโอโนท* เราไม่รู้ว่าคำนี้หมายถึงอะไร เข้าใจว่าเป็นแนวเพลงชนิดหนึ่ง (ดูจาก หนังสือ สดุดี ๗)

¶๓:๓ *เทมาน* เทมาน และ ภูเขาปาราน เป็นสถานที่ที่สำคัญ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของอิสราเอล

§๓:๓ *เซลาห์* น่าจะเป็นคำสั่งที่บอกจิ้งหะ ให้หยุดเว้นจิ้งหะ หรือ ทำเสียงให้ดังขึ้น

ภูเขา ต่างๆที่เคยอยู่ตลอด มากี่แตกกระจาย
ไป

พวกเนินเขาที่อยู่นิรันดร์ก็จมหายไป
พระองค์ก็เดินตามเส้น ทางที่เคยเดินมาใน
อดีต

๗ แทนที่ผมหจะเห็นความไม่ยุติธรรมเหมือน
เมื่อก่อน ผมงกลับเห็นทั้งเต็นท์ของคนดู
ชั้น

และเห็นม่านในเต็นท์ของแผ่นดินมีเดียนสั้น
ไหวด้วยความกลัว

๘ ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ ที่พระองค์ขั้บรรณ
พร้อมม้าเหล่า นั้นของพระองค์ สู้
ชัยชนะ

เป็นเพราะพระองค์โกรธต่อแม่น้ำต่างอุหรือ
พระองค์โกรธเป็น ฟืนเป็น ไฟต่อแม่น้ำต่างอุ
หรือ

พระองค์โกรธเป็นฟืนเป็นไฟต่อทะเลหรือ

๙ พระองค์ตั้งคันทนออกจากแล่ง
พระองค์เอาลูกธนูมาใส่ไว้ในสายของมัน
พระองค์แยกโลกออกด้วยแม่น้ำทั้งหลาย เซ
ลาห์

๑๐ เมื่อภูเขาเหล่า นั้นมอง เห็นพระองค์ก็ปิด
เบี่ยงไปมาด้วยความเจ็บปวด
เมฆที่หนาที่บก็ไปรยนำฝนลงมา
กัณุมหาสมุทรก็ส่งเสียงร้อง
คลื่นมหาสมุทรยกมือของมันขึ้นสูงเพื่อท่วม
แผ่นดิน

๑๑ ดวงอาทิตย์หยุดส่อง แสง ดวงจันทร์หยุด
อยู่กับที่

มีแต่แสงจากลูก ธนูของพระองค์ที่แล่นออก
มาเท่านั้น

สายฟ้าแลบจากหอกของพระองค์ส่อง สว่าง
บนท้องฟ้า

๑๒ พระองค์ได้เหยียบ ย่ำโลก นี้ด้วยความ
โกรธแค้น

พระองค์ได้บดขยี้ชนชาติต่างๆด้วยความ
โกรธ

๑๓ พระองค์ออกไป เพื่อช่วยคนของพระองค์
ให้รอด

พระองค์ออกไป เพื่อช่วยกษัตริย์ที่พระองค์
ได้เจิมไว้ให้รอด

พระองค์ทุบหลังของคนชั่ว

และดึงเสื้อผ้าเขาออกจากคอถึงกัน เซลาห์
๑๔ แล้วพระองค์ก็เอาลูก ธนูของ เขาไปเสียบ
หัวของทหารของเขาเอง

ถึง แม้วาพวก ทหารนั้นบุกเข้า มาเหมือนพายุ
ทวาย

เพื่อมาทำให้พวกเรากระจัดกระจายไป

แล้วพวก มันเฉลิมฉลองเหมือน กับคนที่ดัก
ขุมเขมือบคนจน

๑๕ พระองค์ยังเหยียบ ย่ำทะเลด้วยม้าทั้ง
หลายของพระองค์

ทำให้น้ำจำนวนมากเดือดพลุ่งขึ้นมา

๑๖ ผมได้ยินเรื่อง นี้ ทำให้ท้อง ใส้ปั่นป่วนไป
หมด

เมื่อได้ยินเสียง ริม ฝีปากผมก็สั่นระริก วัลึก
เหมือนกับกระดูกจะผุพัง และทำก็สั่น
ไปหมด

ผมจะคอยอย่างเงียบๆ

ถึงเวลา นั้นที่คนที่มาโจมตีเราจะได้ ได้รับความ
ทุกข์ยาก

๑๗ ถึงแม้มันจะเดือดจะไม่ออกดอก

และสวนองุ่นก็ไม่เกิดผล

ถึงแม้ผลของมะกอกเทศเหี่ยวแห้งไป

และท้องทุ่งก็ไม่ผลิตอาหารอะไรเลย

ถึงแม้ว่าจะไม่มีฝูงแกะอยู่ในคอก

และไม่มีฝูงวัวในโรงวัว

๑๘ ผมก็ยังจะชื่นชมยินดีในพระ ยาร์เวห์ ผม
ก็ยังจะเฉลิมฉลอง

ในพระเจ้าที่ช่วยผมให้รอดพ้น

๑๙ พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้าเป็น
กำลังของข้าพเจ้า

พระองค์ทำให้เท้าของข้าพเจ้ามั่นคงเหมือน

เท้ากวาง

และพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเดินไปบน
ยอดเขาได้

ถึงหัวหน้านัก ดนตรี ให้ร้องเพลง นี้พร้อม
กับเล่นเครื่องสาย

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เศฟันยาห์

คำนำ

เศฟันยาห์ หมายถึง “พระยาห์เวห์ คุ่มครอง”

เขาพูดแทนพระเจ้าให้กับคน ยูดาห์ที่ เชื่อว่าวันของพระยาห์เวห์จะมาถึง เป็นวันที่พวกเขาคิดว่าพระยาห์เวห์จะทำให้พวกเขาชนะศัตรูและกลับมารุ่งเรืองอีกครั้งหนึ่ง แต่เศฟันยาห์กลับบอกว่าในวันนั้นพระยาห์เวห์จะลงโทษพวกเขา สำหรับความบาปที่พวกเขาทำอยู่

บทที่ ๑ พระยาห์เวห์จะลงโทษคน ยูดาห์ เพราะไปทำพิธีทางศาสนาที่พระองค์ห้าม (หนังสือเล่มนี้อาจจะเขียนขึ้นมาก่อนที่กษัตริย์โยสิยาห์จะนำชนชาติยูดาห์กลับมาทำตามกฎของพระเจ้าในปี ๖๒๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด)

บทที่ ๒ พระองค์จะตัดสินลงโทษชนชาติอื่นๆ

บทที่ ๓ พระองค์สัญญาว่าจะประเล้าประโลมคนที่ไว้บใช้และรอคอยพระองค์ เหมือนกับที่เขียนไว้ในบทที่ ๓:๑๗ ว่า

“พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าอยู่ท่ามกลางเจ้า

พระองค์เป็นนักรบผู้ช่วยผู้ชีวิตเจ้า
พระองค์จะร้องเพลงเฉลิมฉลอง
เพราะตัวเจ้า

พระองค์จะร้องฟื้นความรักที่มีต่อเจ้า
ขึ้นใหม่

พระองค์จะชื่นชมยินดีในตัวเจ้าด้วย
เสียงเพลงแห่งความสุข”

๑ นี่คือข่าวสารของพระยาห์เวห์ ที่มีมา

๑ ถึงเศฟันยาห์ลูกของคูซี ที่เป็นลูกของเกดลียาห์ ที่เป็นลูกของอามาริยาห์ ที่เป็นลูกของเฮเซคียาห์ เศฟันยาห์ได้รับข่าวสารนี้ ใน

ช่วงที่โยสิยาห์ ลูกของอาโมน เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูดาห์

วันแห่งการพิพากษาของพระยาห์เวห์

๒ พระยาห์เวห์พูดว่า

“เราจะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างให้หมดสิ้นไป
จากผืนแผ่นดินโลก

๓ เราจะกวาดล้างทั้งมนุษย์และสัตว์
เราจะกวาดล้างนกในท้องฟ้าและปลาใน
ทะเล

เราจะกวาดล้างสิ่งต่างๆพวกนั้น ที่ทำให้พวก
คนชั่วหลงไปทำบาป †
และเราจะกำจัดมนุษย์ให้หมดไปจากผืน
แผ่นดินโลก”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๔ เราจะยื่นมือของเรามากองโทษยูดาห์
และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
เราจะกำจัดเศษเดนที่เหลือของพระบาอัลให้
หมดสิ้นไปเสียจากสถานที่นั้น

จากท่ามกลางพวกนักบวชของอิสราเอล
เราจะกำจัดพวกนักบวชที่กราบไหว้รูป
เคารพให้หมดสิ้นไปจากความทรงจำ
ของทุกคน

๕ และเราจะกำจัดคนพวกนั้นที่ขึ้นไปบน
ดาดฟ้าเพื่อกราบไหว้พระอาทิตย์
พระจันทร์และดวงดาวต่างๆบนท้องฟ้า
เราจะกำจัดคนพวกนั้นที่กราบไหว้และ
สาบานต่อเรา แล้ววิ่งไปสาบานต่อพระ
มิลโคม ‡

๖ เราจะกำจัดคนพวกนั้นที่หันกลับจากการ
ติดตามพระยาห์เวห์ ที่ไม่ได้แสวงหา
พระยาห์เวห์

และไม่ได้ขอคำปรึกษาจากพระองค์

๗ ให้หนึ่งเจียบอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์องค์เจ้า
ชีวิตของผม

เพราะว่าวันของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว
เพราะว่าพระยาห์เวห์จัดเตรียมเครื่อง
เช่น ไหว้แล้ว และพระองค์แยกคนที

* ๑:๑ โยสิยาห์ โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ ในช่วงปี ๖๓๙-๖๐๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด ดูได้จากหนังสือ ๒ พงศกษัตริย์ บทที่ ๒๒-๒๓

† ๑:๓ *สิ่งต่างๆ ... ทำบาป* ที่พูดอย่างนี้คงเป็นเพราะว่าคนทำรูปเคารพต่างๆที่มีหน้าตาเหมือนสัตว์ทั้งหลาย ประโยคนี้ไม่มีในสำเนากรีกโบราณ

‡ ๑:๕ *มิลโคม* อาจจะหมายถึงพระของคานอัมโมน หรือในภาษาฮีบรู ตรงนี้อาจจะหมายถึงกษัตริย์ของพวกเขา

พระองค์ได้เชื้อเชิญไว้ แล้วออก มาเป็น พิเศษ

๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันแห่งการเช่นไหว้ ของพระยาห์เวห์นั้น

เราจะลงโทษพวก ข้าหลวงและพวก สมาชิก ของครอบครัวกษัตริย์ และทุก คนที่ใส่ เสื้อผ้าของคนต่างชาติ* ”

๙ และในวัน นั้น เราจะลงโทษทุก คนที่ กระโดดข้ามธรณีประตู †

และลงโทษคน พวก นั้นที่ทำให้บ้านของ กษัตริย์ของ เขาเต็มไปด้วย การกดขี่ และฉ้อโกง”

๑๐ พระยาห์เวห์พูด ว่า “ในวัน นั้นจะมีเสียง ร้องไห้ ช่วย จากประตูปลาในเมือง เยรูซาเล็ม,

และเสียงร้องคร่ำครวญแห่งความ สิ้น หวัง จากเขตใหม่ในเมือง

และเสียงแตก ร้าวของตึก งาม บ้าน ช่องจาก เนินเขา

๑๑ พวก เจ้าที่อาศัยอยู่ในเขต ครก ร้องไห้ คร่ำครวญซะ

เพราะพวกคนทำการ คำถูกทำลายไป แล้ว พวกพ่อค้าถูกกำจัดแล้ว

๑๒ ในเวลา นั้น เราจะเอาตะเกียงค้นหาหัว เยรูซาเล็ม

และเราจะลงโทษคน พวก นั้นที่พอใจที่จะตก อยู่ในความ บาป เหมือนเหล่า อองุ่นที่ตก ตะกอนเสียไป

คน พวก นั้นคิดในใจว่า ‘พระ ยาห์เวห์ไม่ทำ อะไรเราหรอก ไม่ว่าดีหรือร้าย’

๑๓ ความ ร่ำรวยของพวก เขาจะถูกปล้น และ บ้านของพวก เขาจะถูกทำลาย

พวก เขาจะสร้างบ้านเรือนขึ้น มาแต่จะไม่ได้ อยู่

พวกเขาจะปลูกสวนองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้า องุ่นจากสวนพวกนั้น”

๑๔ วันอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามา แล้ว มันใกล้มา ถึงแล้ว และมันจะมา อย่างรวดเร็ว

ในวันของพระยาห์เวห์ เสียงของวันนั้นจะมี แต่ความขมขื่น

ในวันนั้น พวกนักรบจะร้องเสียงดัง

๑๕ วันนั้นจะเป็นวันแห่งความโกรธเกรี้ยว จะ เป็นวันแห่งความทุกข์ยากและทรมาน

จะเป็นวันแห่งการ ทำลายล้างและพินาศ จะ เป็นวันแห่งความมืดมิดและสลัว

๑๖ จะเป็นวันที่เสียง แตรดังกะหิมและเสียง ร้องทำศึกเข้าประจันบานกับเมือง ต่างๆ

ที่มีกำแพงแน่นหนาและหอคอยที่สูงชัน

๑๗ พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “เราจะนำความ เดือด ร้อนมาให้กับผู้คน และพวกเขาที่จะเดิน เหมือนกับคนตาบอด

เพราะคน ยู ดาห์ได้ทำบาปต่อพระ ยาห์เวห์ เลือดของพวก เขาจะถูกเทเหมือน ฝุ่น

และเนื้อ หนังของพวก เขาที่จะกระจัด กระจายไปบนดินเหมือนมูลสัตว์

๑๘ แม้แต่เงินและทองของพวก เขาก็ไม่ สามารถช่วยชีวิตพวกเขาได้ ในวันแห่ง ความกริ้วโกรธของพระยาห์เวห์

ในไฟแห่งความหึงหวงของพระองค์นั้น แผ่น ดินทั้งหมดก็จะถูกเผาผลาญไป

เพราะพระยาห์เวห์จะบดขยี้ทุกคนที่อาศัยอยู่ บนแผ่นดินนี้อย่างราบคาบ”

พระยาห์เวห์เรียกให้คนกลับใจเสียใหม่

๑ รวบรวมกันเข้ามา เจ้าชนชาติที่เหลือ ๒ เดน

รวมตัวกันเข้าเหมือนฟาง

๒ ก่อนที่พวกเจ้าจะถูกผลักไสออกไป เหมือน กับแกลบที่ถูกลมพัดไป

ก่อนที่ความ โกรธ แค้นที่เผา ผลาญของพระ ยาห์เวห์จะตกลงมาบนเจ้า

๓ พวก เจ้าผู้ ต่ำต้อยทุกคนที่อยู่บนแผ่นดินนี้ ให้แสวงหาพระยาห์เวห์

พวก เจ้าที่พยายามทำตามคำ สั่งต่างๆของ พระ ยาห์เวห์ ให้แสวงหาความ ชอบ

ธรรมและแสวงหาความ นอบน้อมต่อม ดน

* ๑:๘ ทุกคน ... คนต่างชาติ ในที่นี้พูดถึงคนที่ทำงานให้กับรัฐบาลของยูดาห์หลายคนที่รับเอาขนบธรรมเนียมของคนต่างชาติ พวก นี้จึงเลิกนมัสการพระยาห์เวห์ แล้วหันไปนมัสการพระของคนต่างชาติแทน

† ๑:๙ กระโดดข้ามธรณีประตู พวกเขาคงทำอย่างนี้เพราะกลัวผีที่สิงอยู่ที่ธรณีของตึก โดยเฉพาะวิหาร ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ ซามูเอล ๕:๕

ถ้าเจ้าทำอย่างนั้น ไม่นานพวกเจ้าอาจจะถูกปิด ซ่อนไปจากความ โกรธของพระยาร์ห์เวห์ ในวันแห่งความ โกรธกริ้วของพระองค์

พระยาร์ห์เวห์จะลงโทษชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบอิสราเอล

๔ แน่นนอนเลยว้า เมือง กา ซาจะถูกลูกทอด้ง และเมืองอัสเคโลนจะถูกลูกทอด้ง ชาว เมืองอัส โดดจะถูกลูกทอด้ง ไปในตอนเที่ยงวัน

และเมืองเอโครนจะถูกลูกทอด้งรอกถอนโคน ๕ ความ หายนะจะเกิดกับพวก เจ้า ไอ้ พวกที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเล และไอ้พวกเจ้าชนชาติเคเรธิ พระยาร์ห์เวห์ได้พูดต่อต๋านเจ้าไอ้คานาอัน แผ่น ดินของชาว ฟิ ลี ส เตีย พระองค์พูด ว่า “เราจะทำลายเจ้าจนไม่ เหลือใครสัก คน เลย”

๖ แล้วชายฝั่งทะเลก็จะกลายเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์

เหมาะสำหรับพวกคนเลี้ยง แกะ และคอกของฝูงแพะแกะ

๗ ชายฝั่งทะเลนั้นจะตกเป็นของคน ยู ดาห์ที่ยังเหลืออยู่

คนยูดาห์ก็จะเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเขาที่นั่น ในตอนกลาง คินคน ยู ดาห์ก็จะนอนในบ้านที่ว่างเปล่าของพวกอัสเคโลน

เพราะพระ ยาร์ห์เวห์พระเจ้าของพวก เขาจะมาหาพวกเขา

และจะอยู่กับพวก เขา และทำให้พวก เขา กลับมามีสภาพดีเหมือนเดิม

๘ พระยาร์ห์เวห์พูด ว่า “เราไต่ยีนคนโม อับพูดสวประมาทคนยูดาห์ของเรา

และเราไต่ยีนคน อัม โมนพูดเยาะ เย้ยคน ยู ดาห์ด้วย คนพวก นี้คุย โวว่าไต่ยิตเขตแดนของคนยูดาห์ไว้แล้ว”

๙ พระยาร์ห์เวห์ ผู้มี ฤทธิ ทัง ลิน พระเจ้าของอิสราเอล

จึงพูด ว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นนอนฉันใด โม อับจะเป็นเหมือนเมืองโสโดม

และคน อัม โมนก็จะเป็นเหมือนเมือง โกอ โมราห์

คือจะเป็นผืน ดินที่มีแต่วัชพืชขึ้น เป็นบ่อเกลือ และเป็นทีรกร้างตลอดไป

และคนของ เราที่เหลือ อยู่จะปล้นทรัพย์สมบัติของพวกเขา

ผู้ที่รอดชีวิตของชนชาติเราจะยึดเอาที่ดินทั้งหลายของพวกเขา”

๑๐ สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับคนโม อับและคนอัม โมน เพื่อตอบแทนความเยอหยิ่งจองหองของพวกเขา

เพราะพวก เขาถูกเหยียดหยุม คนของพระ ยาร์ห์เวห์ผู้ มี ฤทธิ ทัง ลินและไอ้อวดว่าไต่ยิตที่ดินของพวกเขาไว้

๑๑ พระ ยาร์ห์เวห์จะทำให้พวก เขาหวาด กลัว ไข้ แล้ว พระองค์จะทำให้พระทัง หลายของโลกนี้เหี่ยวแห้งตายไป

และชนชาติทัง หลายทั่ว โลกจะก้ม ลงกราบนมัสการพระองค์ในที่ที่พวกเขาอยู่

๑๒ พระ ยาร์ห์เวห์พูด ว่า “แม่แต่เจ้า ชาวเอธิโอเปีย ก็จะถูกดาบของเราเสียบแทง”

๑๓ พระองค์จะยีนมือของพระองค์ไปทางเหนือ และทำลายอัสซีเรีย

และพระองค์จะทำลายล้างเมือง นี นะ เวย์ ทำให้มันแห้งแล้งเหมือนกับทะเลทราย

๑๔ แม่แต่ฝูงนก อีกา และฝูงนก สุกก็จะมาอาศัยอยู่ตามเสาที่ปรักหักพัง

และจะมีเสียงนกร้องอยู่ตลอด เวลาตามช่องหน้าต่าง

และพวกอีกาจะมายืนอยู่ตามธรณีประตู

เพราะแผ่นไม้ สนซีดาร์จะถูกลูกทอด้งออกจากฝาตึกทังหลาย

๑๕ นีนะ หรือ เมือง นีนะ เวย์ที่เคยมีแต่ความสนุกสนานครื้นเครง เมืองที่แสนจะปลอดภัยและมั่นคง

เมืองที่เคยคิดในใจว่า “มีแต่ ข้าเท่านั้นที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีเมือง ไหนเหมือน กับข้าอีกแล้ว”

แล้วดูสิ มันพังย่อยยับได้ถึงขนาด นี้ กลายเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่าทังหลาย

ทุกคนที่เดินผ่านเมืองนี้ ต่างก็ส่งเสียงเยาะ และซุกกำปั้นเข้าใส่

*๒:๑๓ นีนะเวย์ เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย

เมืองเยรูซาเล็มในอนาคต

๑^๑ ไอ้กฎและมลทิน

๓ เมืองที่ขอบคตซีชมเหงคนอื่น

^๒ เมืองที่ไม่ยอมฟังเสียงพระเจ้า

เมืองที่ไม่ยอมรับคำตักเตือน

เมืองที่ไม่ยอมไว้วางใจในพระยาห์เวห์

เมืองที่ไม่ยอมเข้าใกล้พระเจ้าของเธอ

^๓ ข้าราชการที่อยู่ในเมือง นี่ต่างก็เป็นเหมือน

พวกสิงโตที่แผดเสียงร้องคำราม

พวกผู้พิพากษาในเมืองนี้เป็นเหมือนกับพวก

หมาป่าในตอนคำคืนที่กัดกินเหยื่อจนไม่

เหลืออะไรจนถึงเช้า

^๔ ผู้ พุด แทน พระเจ้าของเมือง นี่ก็เป็นนัก

ตอแหลที่เยอหยิ่ง พวกเขาไม่เข้าใจ

พวก นักบวชของเมือง นี่ก็ดู หมิ่นต่อสิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ และตั้งใจตีความกฎ คำสอน

ทั้งหลายให้ผิดเพี้ยนไป

^๕ แต่พระ ยาห์เวห์ที่อยู่ในเมือง นี้ยุติธรรม

พระองค์ไม่ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้าย

ทุกๆเช้า พระองค์ให้ความยุติธรรม

ในรุ่งอรุณ พระองค์ให้ความ เป็นธรรมเสมอ

ไม่ขาดสักวัน

แต่คนชั่วไม่รู้จักละอายใจ

^๖ พระ ยาห์เวห์พุด ว่า “เราได้ับดขยี้

ประชาชาติของพวกเขา

และพวก หอคอยของพวกเขา เขาก็ถูก

ทำลายลง

เราทำให้พวกถนบนหนทางรกร้าง จนไม่มีใคร

ใช้เดินอีกแล้ว

บ้าน เมืองของพวกเขา เขาก็ถูกทำให้รกร้างว่าง

เปล่าจนไม่มีใครอาศัยอยู่อีกต่อไป”

^๗ เราพุดกับตัว เองว่า “เจ้าจะต้องเกรงกลัว

เราแน่

เจ้าจะต้องได้รับบทเรียนแล้วแน่

เจ้าจะได้ เห็นอย่างชัดเจนว่า เราเองได้

ลงโทษเมืองนี้”

แต่ความจริงคือ พวกเขา ยิ่งอยากจะทำสิ่งที่

ไม่ได้ยิ่งคิดมากขึ้นไปอีก

^๘ พระยาห์เวห์จึงพุดว่า “ดังนั้น คอยดูเราให้

ดี คอยวันที่เราจะลุกขึ้นมาเป็นพยานต่อ

ท่านเจ้า

เพราะเป็นการตัดสินใจของเราที่จะรวบรวม

ชนชาติต่างๆและอาณาจักรต่างๆ

เพื่อ ว่าเราจะได้แสดงให้พวก เขาเห็นว่าเรา

เทือดตาลขนาด ไหน และโกรธอย่าง

ร้อนแรงขนาดไหน

เพราะในผู้พลึงแห่งความหึงหวงของเรา แผ่น

ดินทั้งหมดนี้จะถูกเผาผลาญ

^๙ เพราะในเวลา นั้น เราจะทำให้คำ พุดของ

ผู้คนบริสุทธิ์

เพื่อว่าพวก เขาทุก คนจะได้ออก ชื่อของพระ

ยาห์เวห์ และพวกเขาจะได้เคียงบาเคียง

ไหล่กันรับใช้พระองค์

^{๑๐} ผู้คนจะมาจากที่ไกล โฟ้น เลยแม่น้ำทั้ง

หลายของเอธิโอเปียไปอีก

คนของ เราที่ได้กระจัดกระจายไป แต่ยังคง

อธิษฐานต่อเรา

คนพวกนี้จะนำของขวัญมาถวายให้กับเรา

^{๑๑} ในวัน นั้น เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ ถูกทำให้

อับอาย เพราะการกระ ทำที่ชั่ว ชั่วทั้ง

หลายที่เจ้าได้ทำต่อเรา

เพราะในเวลา นั้น เราจะเอาพวกที่เยอ หยิ่ง

จงหงอไปจากท่ามกลางเจ้า

เจ้าจะไม่ทำตัวใหญ่ โตและสูงส่งอีกต่อไป

แล้วบนภูเขาที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา

^{๑๒} เราจะเหลือแต่คนที่ถ่อมสุภาพและยากจน

ไว้ท่ามกลางเจ้า

และพวก เขาก็จะแสวงหาที่หลบ ภัยในนาม

ของพระยาห์เวห์

^{๑๓} คน อิสราเอลที่เหลือ อยู่ก็จะไม่ ทำสิ่งที่ชั่ว

ร้าย พวกเขาจะไม่พุดสิ่งที่ไม่เป็นความ

จริง

และจะไม่เจอลิ้นที่หลอกลวงในปากของพวกเขา

เขา

เพราะพวกเขาจะเหมือนกับแกะที่นอนลง

โดยไม่ต้องห่วงว่าจะมีอะไรมาทำร้าย”

เพลงแห่งความสุข

^{๑๔} นางสาวติ โยนเอ๋ย ร้อง เพลงด้วยความ

ยินดีเถิด

อิสราเอลเอ๋ย ตะโกนออก มาด้วยความ สุข

เถิด

นางสาวเยรูซาเล็มเอ๋ย ขึ้นชมยินดี และเฉลิม

ฉลองกันอย่างสุดใจเถิด

^{๑๕} พระยาห์เวห์ได้ยกเลิกการลงโทษเจ้าแล้ว

พระองค์เอาศัตรูของเจ้าไปจากเจ้าแล้ว

พระ ยาห์เวห์ กษัตริย์ของอิสราเอลอยู่

ท่ามกลางเจ้า

ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกลัวความหายนะ

๑๖ ในวันนั้น คนจะพูดกับเมืองเยรูซาเล็มว่า
 “เมืองศิโยนเอ๋ย ไม่ต้องกลัว
 อย่าปล่อยให้มือของเจ้าหมดแรงสิ้นหวังไป
 ๑๗ พระยาห์เวห์พระเจ้าของ เจ้าอยู่ท่ามกลาง
 เจ้า
 พระองค์เป็นนักรบผู้ช่วยผู้ชีวิตเจ้า
 พระองค์จะร้อง เพลงและเฉลิมฉลองเพราะ
 ตัวเจ้า
 พระองค์จะรื้อฟื้นความรักที่มีต่อเจ้าขึ้นใหม่
 พระองค์จะขึ้นชมยินดีในตัว เจ้าด้วยเสียง
 เพลงแห่งความสุข
 ๑๘ เหมือนที่คนร้องกันในช่วงเทศกาลต่างๆ *
 พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะเอาการ หัวเราะ
 เยาะและการดูหมิ่นไปจากเจ้า
 เราจะเอาคนที่ชอบทำให้เจ้าเป็นตัวน่าขันไป

๑๙ แน่หนอในเวลา นั้น เราจะจัดการกับคน
 พวกนั้นที่ข่มเหงเจ้า
 เราจะช่วยกู้คนพิการ
 เราจะรวบรวมคนที่เคยกระจัดกระจายไป
 เราจะให้คำ สรรเสริญและชื่อ เสียงเกียรติยศ
 กับพวก เขาในที่ทุกหน แห่งที่พวก เขา
 เคยได้รับความอับอายมาก่อน
 ๒๐ ในเวลานั้น เราจะนำพวกเจ้ากลับมา เมื่อ
 เรารวบรวมพวกเจ้าเข้ามา
 แล้วเราก็จะให้คำ สรรเสริญและชื่อ เสียงกับ
 เจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในโลกนี้
 เราจะทำอย่าง นี้ต่อ หน้าต่อตาเจ้า เมื่อ เรา
 ทำให้พวก เจ้ากลับ มามีสภาพ ดีเหมือน
 เดิม”
 พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

* ๓:๑๘ เหมือนที่คนร้องกันในช่วงเทศกาลต่างๆ คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรู
 ที่นิยมใช้กันเขียนว่า อย่างกับพวกคนกังวลเกี่ยวกับเทศกาล

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

อักษัย คำนำ

อักษัยหมายถึง “ความสำราญ”
เรื่องในหนังสืออักษัยนี้เกิดขึ้นในสมัย
ที่กษัตริย์ดาร์ อัสปกครองเปอร์เซีย ใน
เวลานั้นเศรบบาเบลเป็นเจ้าเมืองยูดาห์
และโยชูวาเป็นนักบวชสูงสุด

อักษัยเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนแรกที่
พระเจ้าส่งมาเตือนคนยิวในยูดาห์ หลัง
จากที่พวกเขาหนี มาจากการถูกกวาด
ต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน

อักษัยมาหนุน นำใจให้คุณ ยูดาห์เริ่ม
สร้างวิหารต่อ หลังจากหยุดสร้างไป
เป็นเวลาสิบห้าปี

ผู้นำส่วนใหญ่ก็อยู่ดีกินดี ส่วน
ประชาชนทั่วไปก็ต้องปากกัดตีนถีบ

พระยาห์เวห์บอกอักษัยว่าสาเหตุที่คน
ยังยากจนอยู่ เพราะวิหารของพระองค์
ยังไม่ถูกสร้างขึ้นใหม่ พวกเขาไม่
ให้ความเคารพต่อวิหารก็เท่ากับว่าไม่
ให้ความเคารพต่อพระยาห์เวห์ด้วย
พระองค์ก็เลยไม่ช่วยพวกเขา

ในที่สุด ผู้คนก็เริ่มงานก่อสร้าง
วิหารขึ้นมาใหม่ และพระยาห์เวห์สัญญา
ว่าจะช่วยพวกเขา ยูดาห์และเศรบบาเบล
ผู้นำของพวกเขา

ถึงเวลาแล้วที่จะสร้างวิหาร

๑ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หก ในปีที่สอง
๑ ที่กษัตริย์ดาร์ อัส ครอง ราชย์ พระ
ยาห์เวห์พูดผ่านมาทางอักษัย ผู้พูดแทน
พระองค์ ให้กับเศรบบาเบล ๑ ลูกของเซอูลูท
เอล และโยชูวา ลูกของเยโฮชาดัก ตอนนั้น
เศรบบาเบลเป็นเจ้าเมืองยูดาห์ และโยชู
วาเป็นนักบวชสูงสุด อักษัยบอกพวกเขาว่า
๒ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้พูดไว้ว่าดังนี้

ว่า “คนยูดาห์พูดว่า ยังไม่ถึงเวลาที่จะสร้าง
วิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่” ๓

๓ ดั่ง นั้นพระยาห์เวห์จึงพูดผ่านมาทางอักษัย ผู้พูดแทนพระองค์ว่า “พวกเจ้าคิดว่าเป็นเวลาที่พวกเขา เจ้าจะอยู่ในบ้านของ เจ้าที่ ตกแต่งอย่างสวยงาม หรือด้วยไม้ราคาแพง แต่ ปลดปล่อยวิหารของ เราฟัง ทหลายอยู่อย่างนี้ หรือ” ๔ ตอนนั้น พระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น พูดว่า “ลองคิดดูให้ ตีถึงชีวิตของ เจ้าที่ผ่าน มาจนถึงตอนนี้ ว่าเป็นอย่างไร ๕ พวกเจ้าหัววน มาก แต่เก็บเกี่ยวได้น้อย มีกินแต่ก็ไม่อิ่ม มี เหล้า อุ่นให้ดื่มแต่ไม่ พอให้เมา มีเสื้อผ้าใส่ แต่ก็ไม่ พอให้อุ่น หาเงินมาได้แต่กลับใส่ใน กระเป๋าที่มีรูรั่ว”

๖ “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น พูด “ลองคิดดูให้ ตีถึงชีวิตของ เจ้าที่ผ่าน มา จนถึงตอนนี้ว่าเป็นอย่างไร ๗ ให้พวกเจ้าขึ้นไป บนภูเขา และเอาต้นไม้ลงมาสร้างวิหารขึ้น ใหม่ แล้วเราจะได้พอใจกับวิหารนั้น และได้ รับเกียรติในวิหารนั้น” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่า อย่างนั้น

๘ “เจ้าตั้ง ดาคอยที่จะเก็บ เก็บเกี่ยวผลผลิต มากๆแต่มันกลับมีแค่นี้เดียว แล้วพวกเจ้า ก็เอาผลอันนี้ไปเสีย อีก แล้วพระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้นถามว่า ทำไมไม่ถึงเป็นอย่างนั้นหรือ ก็เพราะวิหารของเรายังพังทลายอยู่นะสิ ในขณะที่พวกเจ้าแต่ละ คนกำลัง วนอยู่กับเรื่อง บ้านของตัวเอง ๙ ดั่งนั้น เพราะเจ้าไม่ แหะละ ทุ่มเททำถึงได้ยังฝนไว้ไม่ให้ตก และแผ่นดิน ก็ยังผลผลิตไว้จากเจ้า

๑๐ ดั่ง นั้นเราจึงทำให้เกิดภัย แล้งขึ้นบน แผ่นดินและบนภูเขา ทำให้เกิดภัย แล้งต่อ เมล็ดพืชพันธุ์ เหล้า อุ่นใหม่ และน้ำมัน มะกอก รวมทั้งผลผลิตอะไรก็ตามที่แผ่นดิน จะงอกออกมา เรวยังทำให้เกิดภัยแล้งต่อคน และสัตว์ รวมทั้งทุกอย่างที่คนลงมือเพาะ ปลูกขึ้นมา”

๑:๑ กษัตริย์ดาร์ อัส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ในปี ๕๒๒-๔๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด “ปีที่สองของกษัตริย์ดาร์ อัส” ก็คือ ปีที่ ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด เปอร์เซียก็คืออิหร่านในปัจจุบันนี้ พวกกษัตริย์เปอร์เซียปกครองยูดาห์ จากปี ๕๓๘-๓๓๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

๑:๑ เศรบบาเบล เป็นลูกหลานของกษัตริย์ดาวิด

๑:๒ ยังไม่ถึง ... พระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่ วิหารนี้พร้อมกับเมืองเยรูซาเล็มถูกชาวบาบิโลนทำลายไปก่อนหน้านั้นแล้ว ในปี ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

พวกเขาเริ่มสร้างวิหารใหม่

๑๒ แล้วเศรบบาเบลลูกชายของเฮอลก็เอลงกับโยชูวานักบวชสูงสุดลูกชายของเยโฮซาดัก รวมทั้งทุกคนที่เหลือรอดกลับมาจากการเป็นเชลย ต่างก็พากันเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ซึ่งก็คือคำพูดของอภัยผู้พูดแทนพระเจ้า

อภัยก็พูดตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เขาสั่งให้เขาพูด และผู้คนต่างพากันเกรงกลัวพระยาห์เวห์

๑๓ แล้วอภัยผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์ทำตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ เขาบอกกับผู้คนว่า พระยาห์เวห์พูดว่า “เราอยู่กับพวกเจ้า”

๑๔ แล้วพระยาห์เวห์ก็ปลุกใจเศรบบาเบลลูกชายของเฮอล และปลุกใจโยชูวานักบวชสูงสุด ลูกชายของเยโฮซาดัก รวมทั้งปลุกใจคนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ให้กระตือรือร้นลงมือทำงาน ดังนั้นพวกเขาจึงพากันลงมือสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขาขึ้นมาใหม่ ๑๕ พวกเขาเริ่มสร้างวิหารในวันที่ยี่สิบสี่เดือนหก ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาวิดครองราชย์

พระยาห์เวห์ให้กำลังใจกับผู้คน

๑ ในวันนี้ยี่สิบ เอ็ดเดือนเจ็ด พระยาห์เวห์พูดผ่านมาทางอภัยผู้พูดแทนพระองค์ว่า ๒ “ให้ไปบอกกับเศรบบาเบลเจ้าเมืองยูดาห์ลูกชายของเฮอล และโยชูวานักบวชสูงสุดลูกชายของเยโฮซาดัก และคนที่เหลือทั้งหมดว่า ๓ “ใครบ้างที่เหลืออยู่ในที่นี้ที่เคยเห็นวิหารนี้ ในตอนนั้นที่มันยังสวยงามอยู่ แล้วตอนนี้เจ้าเห็นว่ามันเป็นยังไง มันเปรี๊ยะกันไม่ได้เลยใช่ไหม” ๔ พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ตอนนี้ เศรบบาเบล อย่า

เฟื่องหมดกำลังใจ และโยชูวานักบวชสูงสุดลูกชายของเยโฮซาดัก อย่าเฟื่องหมดกำลังใจ รวมทั้งพวกเจ้าทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ อย่าเฟื่องหมดกำลังใจ” พระองค์พูดว่า “ให้ลงมือทำงานต่อไป เพราะเราอยู่กับพวกเจ้า” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น ๕ “นั่นคือคำสั่งสัญญาที่เราได้ไว้กับพวก

เจ้า ตอนที่พวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และตอนนี้ พระวิญญาณของเราก็ยังอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าไม่ต้องกลัว” ๖ เพราะพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนี้ คือ “ในไม่ช้า เราจะทำให้ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งทะเลและแผ่นดิน” ๗ เราจะทำให้ชนชาติทั้งหมดสั่นสะเทือน แล้วพวกเขาจะเอาทรัพย์สินสมบัติอันมีค่ามาไว้ที่นี่ และเราจะทำให้วิหารนี้เต็มไป ด้วยสง่าราศี” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น ๘ “เงินและทองนั้นเป็นของเรา” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น ๙ “วิหารหลังใหม่จะมีสง่าราศีมากกว่าวิหารหลังเก่าเสียอีก” ๑๐ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนี้ “เราจะให้เกิดสันติสุขและความเจริญรุ่งเรืองในสถานที่นี้” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนี้

งานได้เริ่มแล้ว พระพรกำลังจะมา

๑๐ ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนเก้า ๑๑ ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาวิดครองราชย์ พระยาห์เวห์พูดกับอภัยผู้พูดแทนพระองค์ ๑๒ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่า “ให้ถามพวกนักบวชดูสิว่า พวกเขาคิดความภักของพระเจ้ายังเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างไร” ๑๓ ถ้ามีใครที่เอาเนื้อที่ศักดิ์สิทธิ์ ๑๔ หรือไว้ในเสื้อคลุมของเขา และเสื้อคลุมนั้นไปแตะถูกพวกขนมปัง หรือ

* ๑:๑๒ ทุกคน ... เป็นเชลย เป็นชาวยูดาห์ที่ถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน
† ๑:๑๕ วันที่ยี่สิบสี่เดือนหก ตรงกับวันที่ ยี่สิบเอ็ด กันยายน ปี ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด
‡ ๒:๑ วันที่ยี่สิบเอ็ดเดือนเจ็ด ตรงกับ วันที่ สิบเจ็ด ตุลาคม ปี ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด
§ ๒:๙ วิหารหลังใหม่ ... หลังเก่าเสียอีก วิหารหลังเก่า ถูกสร้างขึ้นมาในสมัยที่กษัตริย์ซาโลมอนครองราชย์ วิหารเก่านี้สร้างเสร็จในระหว่างปี ๙๖๐-๙๕๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด และวิหารเก่าถูกทหารบาลิโลนทำลายไปในปี ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด ส่วนวิหารหลังใหม่นี้ สร้างในสมัยของอภัยผู้พูดแทนพระเจ้า
§ ๒:๑๐ ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนเก้า ตรงกับ วันที่ สิบแปด ธันวาคม ปี ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด
** ๒:๑๒ เนื้อที่ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึงเนื้อที่แบ่งออกมาจากเครื่องสังสรรค์บูชา

ผัก ตู่น หรือเหล้า อ่องุ่น หรือน้ำมันมะกอก หรืออาหารชนิดไหนก็แล้ว แต่ ถ้าเป็นอย่างนี้ ของพวกนั้นจะกลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไปด้วยหรือเปล่า”

และพวกนักบวชก็ตอบว่า “ไม่ศักดิ์สิทธิ์”

^{๑๓} แล้วอภัย ก็พูดว่า “ถ้ามีคน หนึ่งที่ไม่บริสุทธิ์เพราะไปแตะต้องศพมา แล้วมาแตะต้องถูกของพวก นี้อย่างหนึ่งอย่างใด มันจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์หรือเปล่า”

และพวกนักบวชก็ตอบว่า “ใช่แล้ว มันจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์”

^{๑๔} แล้วอภัย ก็พูดว่า “พระ ยาร์เวห์พูด ว่า มันเป็นอย่าง นั้นเหมือน กันกับคนพวก นี้คือชนชาตินี้ เพราะคนพวกนี้ไม่บริสุทธิ์ต่อหน้าเรา ดังนั้นทุกอย่างที่พวกเขาลงมือเพาะปลูก และทุกสิ่ง ที่พวกเขาเอามาที่วิหารนี้ ก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย”

^{๑๕} “ต่อจากนี้ไป ให้คิดถึงเรื่องนี้ดูให้ดี คือให้คิดถึงช่วงเวลา นั้นก่อนที่เจ้าจะเริ่มสร้างวิหารของพระยาร์เวห์ขึ้นมาใหม่ ^{๑๖} ตอนนั้น เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง บาง คนมาที่กอง ข้าว คาคด หวังว่าจะ ได้ข้าวสักยี่สิบถัง แต่กลับได้แค่สิบถัง บางคนมาที่บ่อเก็บเหล้าองุ่น กะจะ เทได้ห้า ลิบให้ กลับเทได้แค่ยี่สิบให้ ^{๑๗} เรา ทำร้ายพวกเจ้า และทุกอย่างที่เจ้าลงมือเพาะปลูก ด้วยโรคใบ ไหม้ ด้วยเชื้อ ราของพืช

และด้วยลูกเห็บ แต่พวก เจ้าก็ไม่ ยอมหันกลับมาหาเรา” พระยาร์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ^{๑๘} “นับจากวันนี้ นี้ไปให้คิดถึงเรื่องนี้ดูให้ดี นับตั้งแต่วัน ที่ยี่สิบ สี่เดือนเก่า ตั้งแต่วันที่ ได้วางฐานรากสำหรับวิหารของพระ ยาร์เวห์เสร็จ คิดดูให้ดีว่า ^{๑๙} มีเมล็ดพืชเหลืออยู่ในยุงอีกหรือไม่เหลือแล้ว เอาไปหว่านจนหมดแล้ว ตู่นองุ่น หรือต้นมะเดื่อ หรือต้นทับทิม หรือต้น มะกอกลิ พวก มันยังไม่ออก ผลอีกหรือไม่เลย มันกำลังออกผลอยู่ ต่อจากนี้ไป เราจะอวยพรเจ้าให้มีผลผลิตที่ดี”

^{๒๐} พระ ยาร์เวห์พูดกับอภัย ก็อีกเป็นครั้งที่สอง ในวันที่ยี่สิบ สี่ของเดือนนั้นว่า ^{๒๑} “ให้บอกกับเศ รุบ บา เบล เจ้า เมื่อยูดาเห็นว่าเรากำลังจะสันสະเทือนท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ^{๒๒} เราจะพลิกคว่ำบัลลังก์ของอาณาจักรต่างๆ และเราจะทำลายอำนาจของอาณาจักรทั้งหลายของคนต่างชาติ เราจะพลิก คว่ำรถ ม้า และคน ขับพวก มัน และพวก ม้าและคน ขี่ก็จะล้ม ตายลงด้วยคม ดาบของพวกพื้ นองเขา ^{๒๓} ในวันที่นั้น พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ท้งสินพูด ว่า เราจะแต่งตั้งเจ้า เศรุมบาเบล ผู้รับใช้เรา ลูกชายของเซอ์ ลทิ เอล ให้มีอำนาจเหมือน แหวนตราประจำตำแหน่ง *เพราะเราเลือก เจ้าแล้ว” พระยาร์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ท้งสินพูดว่า อย่างนั้น

* ๒:๒๓. แหวนตราประจำตำแหน่ง เป็นแหวนของกษัตริย์ ที่เมื่อกษัตริย์ให้กับใคร ก็หมายถึงคนนั้นมีอำนาจของกษัตริย์ที่จะทำสิ่งต่างๆ

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เศคาริยาห์

คำนำ

เศคาริยาห์ แปลว่า “พระยาห์เวห์ระลึกถึง”

บทที่ ๑-๘ เศคาริยาห์เล่าถึงนิมิตแปดอย่าง และเขาได้ถามทูตสวรรค์ถึงความหมายของนิมิตเหล่านั้น แล้วทูตสวรรค์ก็ตอบเขาเกี่ยวกับนิมิตแต่ละอย่าง

เศคาริยาห์ปลอบใจชาวเยรูซาเล็มว่า ในอนาคตกษัตริย์ที่พระยาห์เวห์ได้เลือกไว้จะมาปกครองเมืองเยรูซาเล็ม และชนชาติทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระยาห์เวห์และกลายเป็นคนของพระองค์

แต่ในช่วงนี้พระยาห์เวห์ได้เลือกเศรุบบาเบลมาเป็นเจ้าเมือง และโยชูวามาเป็นนักบวชสูงสุด และเขาทั้งสองจะดูแลคนของพระองค์ไปก่อน

บทที่ ๙-๑๑ พระยาห์เวห์สัญญาว่าจะลงโทษชนชาติต่างๆ รอบข้างยูดาห์ รวมถึงพวกผู้นำของยูดาห์ที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์

บทที่ ๑๒-๑๔ พระยาห์เวห์ให้ถ้อยคำกับเศคาริยาห์ว่าในอนาคตชนชาติต่างๆ จะมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์

คนยูดาห์จะถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก แต่พระยาห์เวห์จะมาช่วยกู้คนของพระองค์ พวกเขาจะหันกลับมาหาพระองค์ พระองค์ก็จะอภัยให้กับพวกเขา พระยาห์เวห์ให้ภาพเปรียบเทียบว่าภูเขารอบๆ เมืองเยรูซาเล็มจะถูกทำให้ราบเรียบ แต่เยรูซาเล็มจะยังคงตั้งตระหง่านอยู่เหนือยอดเขาสูง ลำธารแห่งชีวิตจะไหลออกมาจากเมืองเยรูซาเล็ม และคนทั่วโลกจะนมัสการพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ต้องการให้คนของพระองค์กลับมาหาพระองค์

๑ ในเดือนที่แปดของปีที่สอง *ที่ดาวิอัส † เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นลูกของเบเรคิยาห์ที่เป็นลูกของอิดโด ข้อความนั้นพูดว่า

๒ เรายาห์เวห์ไกรฐพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้ามาก ๓ ดังนั้น เจ้าควรจะบอกคนของเจ้าว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด ‘กลับมาหาเราซะ แล้วเราจะกลับมาหาเจ้า’”

๔ “อย่าเป็นเหมือนกับพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้า ที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้านั้นก่อนหน้านี้ได้พูดกับพวกเจ้าว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด ‘หันกลับจากทางชั่วและการทำชั่วพวกนั้นของเจ้าซะ’” แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง และไม่สนใจเราด้วย” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

๕ “ส่วนพวกบรรพบุรุษของเจ้า ตอนนั้นพวกเขาอยู่ที่ไหนแล้ว แล้วพวกผู้พูดแทนพระเจ้ายี่สิบสองคน พวกเขายู่อำพาหรือยัง ๖ แต่พวกคำเตือนและกฎต่างๆของเราที่เราได้ส่งผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ซึ่งเป็นพวกผู้รับใช้ของเรานั้น ก็ไล่ทันพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่ใช่หรือ พวกเขาถึงได้กลับใจเสียใหม่ และพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น วางแผนไว้ว่าจะทำอย่างไรกับพวกเรา เพื่อให้สามสภกับวิถีทางและการกระทำต่างๆของพวกเรา และพระองค์ก็ได้ทำอย่างนั้นกับพวกเราแล้ว”

นิมิตที่หนึ่ง: ม้าสี่ตัว

๗ ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัท † ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาวิอัสครองราชย์ ‡ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นลูก

* ๑:๑ เดือนที่แปดของปีที่สอง ปลายเดือนตุลาคม หรือต้นเดือนพฤศจิกายน ปี ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑:๑ ดาวิอัส ครองราชย์ในปี ๕๒๒-๔๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๑:๗ เชบัท ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ปี ๕๑๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด

§ ๑:๗ ในปีที่สอง ... ดาวิอัสครองราชย์ ประมาณ ๕๒๐ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

ของเบเรคิยาห์ที่เป็นลูกของอิดโด ข้อความนั้นพูดว่า

๘ ในช่วงกลางคืน ผมเห็นนิมิต ผมเห็นชายคนหนึ่ง มีผ้าสีดำแดง ยืนอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ดอกในหุบเขาลึก และข้างหลังเขาก็มีผ้าสีดำแดง ผ้าสีน้ำตาลแดง และผ้าสีขาวย
๙ ผมถามว่า “ท่านครับ มีพวกนี้เอาไว้ทำอะไรหรือครับ”

ทูตสวรรค์พูดกับผมว่า “เราจะให้เจ้าเห็นว่า มีพวกนี้มีไว้ทำอะไร”

๑๐ ชายคนที่ยืนอยู่ท่ามกลางพุ่ม ไม้ นั้นนั้นตอบว่า “พวกมันเป็นคือพวกที่พระ ยาร์เวห์ส่งมาเพื่อท่องตรวจตราไปในโลกนี้”

๑๑ พวกคน ขี้ ม้า เหล่า นั้นได้รายงานให้กับทูตของพระ ยาร์เวห์ที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ นั้นว่า “พวก เราได้ท่องตรวจ ตราไปในโลกนี้ และโลกทั้งโลกก็อยู่ในความสงบเรียบร้อยดี”

๑๒ ทูตของพระ ยาร์เวห์พูดว่า “ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤ ทู ทิ ทัง สิ้น อีกนานแค่ไหนที่พระองค์จะยับยั้งความ เมตตา สงสารไปจากเยรูซาเล็มและพวกเมืองต่างๆของยูดาห์ ที่พระองค์ไกรธมาเป็นเวลาถึงเจ็ดสิบปีแล้ว *”

๑๓ พระ ยาร์เวห์ตอบกับทูตสวรรค์ที่พูดกับผม พระ ยาร์เวห์ใช้คำพูดที่เต็มไปด้วยความเมตตาและการปลอบโยน ๑๔ ทูตสวรรค์ที่พูดกับผม บอกให้ผมไปประกาศเรื่องนี้ คือพระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤ ทู ทิ ทัง สิ้น พูดว่า

“เราหึงหวงเยรูซาเล็มและภูเขาศิโยนมาก ๑๕ เราไกรธชนชาติที่เยอ หยิงจูงของเหล่านั้นมาก คือชนชาติเหล่านั้นที่คิดว่าตัวตัวเองมันคงปลอดภัย

ตอนนั้นเราไกรธคนอิสราเอลไม่มาก เราจึงใช้คนพวกนี้ไปลงโทษคนของเรา แต่พวกเขา ก็ ทำ เกิน ไป”

๑๖ ดังนั้น พระ ยาร์เวห์พูดอย่างนี้ว่า “เราจะกลับมาเยรูซาเล็มด้วยความสงสารวิหารของเราจะถูกสร้างขึ้นใหม่ในเมืองนั้น จะมีการ ชิง เชือก วัด ไป ทัว ทั่ว เมือง เยรูซาเล็ม เพื่อสร้างเมืองขึ้นมาใหม่”

๑๗ ทูต สวรรค์ยังบอกผมให้ประกาศเรื่อง นี้ ด้วย

“พระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤ ทู ทิ ทัง สิ้น พูดว่า ‘เมือง ทั่ว ๆ ของ เราจะ เต็ม ล้น ไป ด้วย ความ มั่ง คั่ง อิก

เราจะปลอบโยนศิโยนอีกครั้ง และเราจะเลือกเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองพิเศษของเราอีกครั้งหนึ่ง”

นิมิตที่สอง: เขาสัตว์สี่อันกับช่างสี่คน

๑๘ ผมเงย หน้า ขึ้น มา เห็น เขา สัตว์สี่ อัน ๑๙ ผมถามทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า “เขา สัตว์พวกนี้หมายถึงอะไรครับ”

ท่านตอบว่า “เขา สัตว์พวก นี้คือชนชาติต่างๆที่ทำให้ยูดาห์ อิสราเอล และเยรูซาเล็มต้องกระจัดกระจายไป”

๒๐ พระ ยาร์เวห์ให้ผมเห็นช่างสี่คน ๒๑ ผมถามว่า “ช่างพวกนี้จะมาทำอะไรหรือครับ”

พระองค์ตอบว่า “เขา สัตว์เหล่า นั้นคือชนชาติต่างๆที่ทำให้ยูดาห์ต้องกระจัดกระจายไป ทำให้ไม่มีใครโง่หัวขึ้นมาได้ และช่างพวกนี้ ก็มาเพื่อทำให้เขา สัตว์ทั้งสี่นั้นกลัว พวก เขามาตัดและโยนเขา สัตว์นั้นทิ้งไป ซึ่งก็คือชนชาติเหล่านั้น ชนชาติที่ได้ยกเขาขึ้น *ต่อ ด้าน แผ่น ดิน ยูดาห์ และทำให้พวกเขาต้องกระจัดกระจายไป”

นิมิตที่สาม: เขาเชือกวัดเยรูซาเล็ม

๒๒ ผมเงยหน้าขึ้นมองเห็นชายคนหนึ่งถือสายวัดอยู่ในมือ ๒๓ ผมถามเขาว่า “จะไปไหนหรือครับ”

เขาตอบผมว่า “เรากำลังจะไปวัดเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อดูว่า มันมีขนาดกว้าง ยาวเท่าไร”

๒๔ แล้วทูต สวรรค์ที่พูดอยู่กับผมก็เดินออกไปต่อหน้าทูต สวรรค์อีกองค์ หนึ่ง ที่กำลังเดินเข้ามาหาเขา ๒๕ ทูต สวรรค์องค์ แรกบอกกับทูต สวรรค์องค์ที่ สองว่า “ให้วิ่งไปบอกกับชายหนุ่มคนนั้นที่ถือสายวัดว่า

* ๑:๑๒ เป็นเวลาถึงเจ็ดสิบปีแล้ว เยเรมียาห์เคยบอกว่า พระเจ้าจะลงโทษพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดสิบปี เรื่องนี้เกิดขึ้นราวๆปี ๕๘๖-๕๑๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑:๒๑ ช่างพวกนี้ หมายถึงชาวเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัสนำพวกเขาชนะบาบิโลนในปี ๕๓๙ ก่อนพระเยซูมาเกิด

‡ ๑:๒๑ ยกเขาขึ้น หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาได้เข้าโจมตีแผ่นดินยูดาห์ และไล่ตอนพวกเขาอย่างกับวัว”

‘เยรูซาเล็มจะเป็นเหมือนกับหมู่บ้านต่างๆใน
ชนบทที่ไม่มีกำแพง
เพราะเยรูซาเล็มจะมีคนกับสัตว์อาศัยอยู่
อย่างล้นเหลือ’
๕ พระยาห์เวห์พูดว่า
‘แต่เราจะเป็นกำแพงเพลิงที่ล้อมรอบปกป้อง
เมืองนั้นไว้
และเราก็จะเป็นสง่าราศีให้กับเมืองนั้น”

พระเจ้าเรียกคนของพระองค์กลับมา

๖ พระยาห์เวห์พูดว่า
“นี่ พวกเจ้า รีบหนีออกจากแผ่นดินที่อยู่ทาง
เหนือได้แล้ว
เพราะเราทำให้เจ้ากระจัดกระจายไปทั่วทุก
สารทิศ
๗ นี่ พวก เจ้าคนคิโยน ที่ตอน นี้อาศัยอยู่ใน
เมืองบาบิโลน
ให้รีบหนีไปจากเมืองนั้นซะ”
๘ หลัง จากที่ส่ง ราศีของพระองค์ได้ปรากฏ
ให้ผมเห็นแล้ว
แล้วพระองค์ส่งผมไป
นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดเกี่ยว
กับชนชาติต่างๆพวกนั้นที่ปล้นพวกเจ้า
“ใครทำร้ายเจ้าก็คือทำร้ายแก้วตาดวงใจของ
เราตนเอง
๙ เพราะเราจะยกมือขึ้นเตรียมฟาดซ้ำ ไล่
ชนชาติเหล่านั้นไป
ชนชาติเหล่านั้นจะถูกกลายเป็นของที่โดนปล้น
สำหรับคนเหล่านี้ นั่นที่เคยเป็นทาสของพวกเขา
มัน
แล้วพวก เจ้าจะได้รู้ว่าพระ ยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์
ทั้งสิ้นเป็นผู้ที่ส่งผมมา”
๑๐ พระยาห์เวห์พูดว่า
“นางสาวคิโยนเอ๋ย ร้องเพลงและเฉลิมฉลอง
กันเถอะ
เพราะเรากำลังมาอาศัยอยู่ในเจ้า
๑๑ ในวัน นั้น ชนชาติเป็นจำนวนมากจะมา
ร่วมกับเรา
พวก เขาจะกลายเป็นคนของเรา แล้วคิโยน
เราจะอาศัยอยู่กับเจ้า”

แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าพระ ยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ทั้งสิ้น
ได้ส่งผมมาหาพวกเจ้าชาวคิโยน
๑๒ พระ ยาห์เวห์จะรับยูดาห์เป็นส่วนแบ่งของ
พระองค์ในแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์
และพระองค์จะเลือกเยรูซาเล็มเป็นเมือง
พิเศษของพระองค์อีกครั้ง
๑๓ มนุษย์ทุกคน ให้เจียบๆไว้ต่อ หน้าพระ
ยาห์เวห์
เพราะพระองค์กำลังลุกขึ้นมาจากที่พักอัน
ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

นิมิตที่สี่: เรื่องนักบวชสูงสุด

๓ ทูตสวรรค์ทำให้ผมเห็นโยชูวานักบวช
สูงสุดยืนอยู่ต่อหน้าทูตของพระยาห์เวห์
และซาตาน ก็ยืนอยู่ทางขวาของโยชูวา
กำลังกล่าวหาท่านอยู่ ๒ ทูตของพระยาห์เวห์
บอกกับซาตานว่า “ขอ ให้พระ ยาห์เวห์
ประณามเจ้า ไ้อ้ซาตาน ขอให้พระยาห์เวห์ ผู้
ที่เลือกเมืองเยรูซาเล็มมาเป็นสถานที่พิเศษ
สำหรับพระองค์ ประณามเจ้า โยชูวาคน นี้
เป็นเหมือนท่อน ฟินที่ถูกดึงออกมาจากกอง
ไฟ ไม่ใช่หรือ”

๓ โย ชูวาใส่เสื้อผ้าสกปรกเลอะเทอะยืนอยู่
ต่อหน้าทูตสวรรค์ ๔ ทูตสวรรค์องค์นั้นบอก
กับพวกทูตสวรรค์เหล่า นั้นที่ยืนอยู่ตรง หน้า
ว่า “ถอดเสื้อผ้าที่สกปรกเลอะเทอะพวก นั้น
ให้เขา” ทูต สวรรค์องค์ นั้นพูดกับโย ชู วา
ว่า “เห็น ไหม เราทำให้ความ ผิด บาปของ
เจ้าหมด ไปจาก เจ้าแล้ว และเราก็จะสวม ใส่
เสื้อผ้าที่สวยงามของนักบวชให้กับเจ้า”

๕ ผมพูด ว่า “ให้พวก เขาเอาผ้า โปก หัวที่
สะอาดมาโปก หัวให้กับเขาด้วยสิ” พวก เขา
จึงเอาผ้าที่สะอาดมาโปก หัวของโยชูวา และ
เอาเสื้อผ้าใหม่นั้นมาสวม ใส่ให้กับโยชูวาด้วย
และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ยืนอยู่ที่นั่น
๖ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็จับโยชูวาว่า
๗ “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
ถ้าเจ้าจะเดินในทางต่างๆของเราและเชื่อ ฟัง
ข้อเรียกร้องต่างๆของเรา
เจ้าก็จะได้เป็นคนจัดการอยู่ในวิหารของเรา
เจ้าจะได้ดูแลบริเวณลานวิหาร

* ๓:๑ ซาตาน ในข้อนี้ใช้คำว่า “ผู้กล่าวหา” หรือ “คู่ต่อสู้” ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือโยบบทที่ ๑-๒ และหนังสือวิวรณ์ ๑๒:๑๐ เร็วจะเห็นว่า งานของซาตาน คือพยายามหาข้อผิดพลาดของมนุษย์ แล้วมากล่าวหามนุษย์คนนั้นต่อหน้าพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะได้จัดการกับมนุษย์คนนั้น

และเราจะให้เจ้าเข้ามาหาเราอย่างอิสระ เหมือนทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ที่นี้
 ๘ ฟังให้ดี โยชูวา นักบวชสูงสุด เจ้าและเพื่อนนักบวชที่นั่งอยู่ตรงหน้าเจ้า พวกเจ้าเป็นलगบอกเหตุล่วงหน้า เพราะเรากำลังจะนำผู้รับใช้ของเรามา เขามีชื่อว่า 'กิง'
 ๙ ดูหินที่เราวางไว้ตรงหน้าโยชูวาสิ บนหินก้อนเดียวนี้มีเจ็ดด้าน ดูลิ เรากำลังจะสลักข้อความลงบนมัน และเราจะกำจัดความ ผิดของแผ่นดินนี้ให้หมดสิ้นไปในวันเดียว"
 ๑๐ พระยาห์เวห์พูดว่า "ในวันนั้นพวก เจ้าจะเชื่อ เชิญเพื่อนบ้านของ ดน มา นั่งกันอยู่ใต้ต้น องุ่นและใต้ต้น มะเดื่อของ เจ้า"

นิมิตที่ห้า: ขาดังตะเกียง และต้นมะกอกสองต้น

๑๑ ทูต สวรรค์ที่เคยพูดกับผมกลับ มา และมาเขย่าตัวผมเหมือนกับปลุกคนให้ ตื่น ๑๒ ท่านพูดกับผมว่า "เจ้าเห็นอะไร"
 ผมตอบ ว่า "ผมเห็นตะเกียงไฟ ยืนที่ ทำ จากทองคำล้วนๆ ที่มีขามใส่น้ำมันอยู่บน ยอดของมัน และยังมิตะเกียงไฟเจ็ดดวงอยู่ บนมัน และตะเกียงแต่ละดวงก็มีปากที่ยื่น ออก มาไว้วางใส่ ตะเกียง ๑๓ และผมเห็นต้น มะกอกสอง ต้นอยู่ข้างๆ ถ้วยใส่น้ำมัน ทาง ขวาด้านหนึ่งและทางซ้ายต้นหนึ่ง" ๑๔ จากนั้น ผมพูดกับทูต สวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า "ท่าน ครับ พวกนี้มันอะไรกันครับ"
 ๑๕ ทูต สวรรค์ที่พูดอยู่กับผม ตอบผมว่า "เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร"
 ผมตอบว่า "ไม่รู้ครับท่าน"
 ๑๖ ท่านตอบว่า "นี่คือข่าวสารของพระ ยาห์เวห์ที่มีมาถึงเศ รูป บา เบลว่า 'ความสำเร็จ ๑๗ ไม่ได้มาจากพละ กำลังและฤทธิ์ อำนาจของมนุษย์ แต่มาจากพระ วิญญาณ ของ เรา' พระยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูดว่า อย่าง นั้น ๑๘ เจ้าภูเขาที่ยิ่งใหญ่ เจ้าคืออะไร ต่อหน้าเศรูปบาเบล เจ้าจะกลายเป็นพื้นราบ

ท่านจะวางหินบนยอดสูงสุดของวิหาร และ ผู้คนจะร้องว่า 'สวยมาก วิหารนี้ ช่างสวย จริงๆ'"
 ๑๙ ผมได้ รับข่าวสารของพระ ยาห์เวห์ว่า ๒๐ "เศ รูป บา เบลได้วางรากฐานของวิหารนี้ แล้ว และเขาจะสร้างมันจนเสร็จด้วย" เจ้า จะ ได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นเป็นผู้ที่ ส่งผมมาหาพวก เจ้า ๒๑ คนที่เห็นว่าตอนเริ่ม ต้นนั้นกระจอกงอก ง่อย จะ ได้ เติบโตขึ้น เมื่อพวก เขาเห็นแผ่นดีบุกค่า จารีก็อยู่ในมือ ของเศ รูปบา เบล ทูต สวรรค์พูดกับผมว่า "ตะเกียงทั้งเจ็ด อันนี้ เป็นดวงตาของพระ ยาห์เวห์ ที่มองสอดสายไปมาทั่วโลก"
 ๒๒ เมื่อผมถามท่านว่า "แล้วต้น มะกอก สอง ต้นที่อยู่ทางซ้าย ขวาของขา ตั้งตะเกียง นั้น ละ หมายถึงถึงอะไรครับ" ๒๓ ผมถามเขา อีกเป็นครั้งที่สองว่า "แล้วกิงของต้นมะกอก สอง กิง ที่ เหน่ามันสี ทอง ผ่านทางท่อทองคำ สองท่อนั้น มันหมายถึงถึงอะไรครับ"
 ๒๔ ท่านตอบผมว่า "เจ้าไม่รู้หรือว่าของ พวกนี้หมายถึงอะไร"
 ผมตอบว่า "ไม่รู้ครับท่าน"
 ๒๕ ท่านก็บอกว่า "ของพวกนี้หมายถึงผู้ นำ สองคน ๒๖ ที่ได้รับการเจิมด้วยน้ำมัน ทั้ง สอง ยืนอยู่ข้างๆพระ ยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้า นายของ โลกทั้งใบ"
นิมิตที่หก: แผ่นม้วน หนังสือลอยในอากาศ
 ๒๗ ผมเผยหน้าขึ้นอีกครั้ง หนึ่ง และมอง เห็นแผ่น ม้วน หนังสือหนึ่งลอยอยู่ในอากาศ ๒๘ ทูต สวรรค์ถามผมว่า "เจ้าเห็น อะไร"
 ผมตอบว่า "ผมเห็นแผ่น ม้วน หนังสือม้วน หนึ่งลอยอยู่ในอากาศ แผ่น ม้วน หนังสือยาว ยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก"
 ๒๙ ทูต สวรรค์พูดกับผมว่า "มีคำ สाप แข่ง เขียนอยู่บนแผ่น ม้วน หนังสือ นั้น เป็นคำ สाप แข่งที่แพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินนี้ เพราะที่ ผ่านมา ทุกคนที่ขโมย ไม่ได้ถูกลงโทษ และ ทุก คนที่สาบานว่าจะพูดความจริงแต่กลับ เป็นพยานเท็จ ก็ไม่ได้ถูกลงโทษ" ๓๐ พระ

* ๓:๙ **ด้าน** หรือ อาจจะแปลตรงๆได้ว่า "เจ็ดตา"
 † ๕:๖ **ความสำเร็จ** ในที่นี้ คงหมายถึง ความสำเร็จในการสร้างวิหาร
 ‡ ๕:๑๔ **ผู้นำสองคน** ในที่นี้หมายถึง "โยชูวา นักบวชสูงสุด และเศรูปบาเบล"

ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นพูดว่า “เราจะส่งคำสาป แข่งนั้นเข้าไปในบ้านของพวก ขโมย และเข้าไปในบ้านของคนทีสาบานว่าจะพูดความจริงแต่กลับเป็นพยานเท็จ คำสาปแข่งนั้นจะอยู่ในบ้านของพวก เขา และมันจะทำลายบ้านของพวกเขา รวมทั้งพวกท่อนไม้และก้อนหินของมัน”

นิมิตที่เจ็ด: ผู้หญิงในถังตวง

๕ ทูตสวรรค์ที่เคยพูดอยู่กับผมก็ออกมา และพูดกับผมว่า “เงย หน้าดูสิ่งที่กำลังมาทางนี้”

๖ ผมพูดว่า “นั่นอะไรครับ”

ท่านบอกว่า “สิ่งที่กำลังมานั้น คือถังตวง”

ท่านบอกว่า “ถัง ตวงนี้หมายถึง ถึงความผิดบาปของคนทั้งแผ่นดิน”

๗ ฝา ตะกั่วของถังนั้นถูกยก ขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในถังนั้น ๘ ทูตสวรรค์บอกว่า “ผู้ หญิงคน นี้หมายถึง ถึงความ ชั่ว ร้าย” ทูตสวรรค์ผลึกเธอกลับเข้าไปในถังนั้น แล้วเลื่อนฝา ตะกั่วมาปิดปากถังไว้ ๙ ผมเงยหน้าขึ้น มา เห็นผู้ หญิงสอง คนบินตรงมาหาเรา พวก นางมีปีกเหมือนปีกนก กระสา และปีกของพวกนางก็กางออกรับลม พวกนางมายกถึงตวงนั้นแล้วบินไป ๑๐ ผมพูดกับทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า “พวก นางจะเอาถึงนั้นไปไหนหรือครับ”

๑๑ ทูตสวรรค์บอกผมว่า “พวกนางกำลังจะไปสร้างบ้านให้กับถึงนั้น ในแผ่นดินชิน นาร์” และหลังจากที่พวก นางสร้างบ้านนั้นแล้ว พวกนางก็จะวางถึงนั้นไว้ที่นั่น”

นิมิตที่แปด: รถม้าสี่คัน

๖ ๑ ผมเงยหน้าขึ้นมามองอีกครั้งหนึ่ง ผมเห็นรถรบสี่ คันออกมาจากระหว่างภูเขา ทอลสัมฤทธิ์สองลูก ๒ รถรบคันแรกมีพวกม้าสี่แดงลาก รถรบคันที่สองมีพวกม้าสีดำลาก ๓ รถรบคันที่ สามมีพวก ม้าสี ขาวลาก และรถรบคันที่สี่มีพวกม้าที่เป็นจุดต่างๆลาก ม้าทุกตัวเป็นม้าที่แข็งแรง

๔ จาก นั้นผมถามทูต สวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า “พวกนี้หมายถึงอะไรกันครับท่าน”

๕ ทูตสวรรค์ตอบว่า “พวกนี้คือลมสี่ทิศจากฟ้าสวรรค์ที่กำลังออกไป หลังจากยืนประจำการอยู่ต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์เจ้าของโลก นี้ ๖ พวกม้าสี่ตัวกำลังออกไปทางทิศเหนือ พวกม้าสีขาวกำลังออกไปทางทิศตะวันตก และพวกม้าจุดต่างๆกำลังออกไปทางทิศใต้” ๗

๘ พวก ม้าที่ แข็ง แรงพวก นี้ ออก มา พวกมันอยากจะทำสงคราม ๙ ตราไปในโลกนี้ พระยาห์เวห์จึงพูดว่า “ไปเลย ไปท่องเที่ยวตรวจดูราโลก” พวกมันจึงท่องเที่ยวตรวจตราไปในโลกนี้

๑๐ พระองค์เรียก ผมเข้าไปหาและพูดกับผมว่า “ดู ม้าพวก นั้นที่เดิน ทางไปทาง เหนือสิ พวกมันได้ทำให้ความ โกรธของเราสงบลงที่นั่น”

โยชูวานักบวชสูงสุดได้รับมงกุฏ

๑๐ พระคำของพระยาห์เวห์ที่มาถึงผมพูดว่า ๑๐ “เฮลดัย โทเบียห์ และเยดายห์ เพิ่งกลับมาจากการถูกเนรเทศไปบาบิโลน ไปเอาเงิน และทองจากพวก เขาสิ และในวันเดียวกันนั้นให้เจ้าไปบ้านของโย สิ ยาห์ลูกชายของเศ ฟิน ยาห์ ๑๑ ให้เอาเงินและทองนั้นมาทำเป็นมงกุฏสอง อัน และให้เอามงกุฏอัน หนึ่งไปสวมหัวของโยชูวานักบวชสูงสุด ลูกชายของเยโฮชาดัก ๑๒ และให้บอกกับโยชูวาว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า ‘ดูสิ นี่คือชายชื่อ “กิง”

เขาจะแต่งกิ่งของเขามาในในที่ที่เขาอยู่ และเขาจะสร้างวิหารของพระยาห์เวห์

๑๓ คน นี้ แลหะจะเป็นคนสร้างวิหารของพระยาห์เวห์

คนนี้แหละจะเป็นคนได้รับเกียรติ เขาจะนั่งและปกครองอยู่บนบัลลังก์ของเขา และจะมีนักบวชคนหนึ่งอยู่ข้างๆบัลลังก์ของเขา

๑๔ ชายทั้งสอง คนนี้จะทำงานร่วมกันอย่างกลมเกลียว’

๑๕ และมงกุฏอีกอัน หนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนใจในวิหารของพระยาห์เวห์ให้กับ เฮลดัย โท

๕:๑๑ **ชิวันร์** เป็นเขตแดนที่อยู่รอบๆบาบิโลน ดูได้จากหนังสือปฐมกาล ๑๑:๒

๖:๖ ข้อหกนี้ในภาษาฮีบรูไม่ได้พูดถึงพวกม้าสีแดง และไม่ได้บอกด้วยว่าพวกม้าสีไหนกำลังเดินทางไปทางตะวันออก เป็นไปได้ว่าประโยคนี้อาจจะตกหล่นไปโดยไม่ตั้งใจตอนคัดลอก

บียาห์ เยดาياهو และโยสียาห์ลูกของเศฟันยาห์

๑๕ คนที่อยู่ไกลๆจะได้มาช่วย กันสร้างวิหารของพระ ยะห์เวห์ แล้วพวกเขาจะได้รู้ว่าพระ ยะห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นได้ส่งผมมาหาเจ้า และสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ถ้าพวกเขาจะเชื่อฟังเสียงของพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของ เจ้าอย่างเต็มที่”

พระยะห์เวห์อยากให้คนของพระองค์มีความเมตตาปราณี

๗ ในปีที่ สี่ที่ดา ริ อัสเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ถ้อยคำของพระยะห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ ในวันที่สี่ของเดือนเก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสเลฟ ๒ เมืองเบธ เอลส่งซา เร เซอร์ และเร เกมเม เลค มาขอให้พระ ยะห์เวห์อวยพรพวกเขา ๓ พวกเขาพูดกับพวกนักรบขที่วิหารของพระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้งสิ้นและพูดกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ในช่วงเดือนที่ห้าของทุกปี พวกเราต้องให้และอดอาหาร ไว้ทุกซีให้กับวิหารที่ถูกทำลายไป เราทำอย่าง นี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว จะให้เราทำต่อไปอีกหรือเปล่า”

๔ ถ้อยคำของพระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นมาถึงผมว่า ๕ “ให้บอกกับทุกคนในแผ่นดินนี้ และให้บอกกับพวก นักรบขด้วยว่า “ที่พวกเจ้าอด อาหารและไว้ ทุกซีในเดือนที่ ห้าและในเดือนที่ เจ็ดเป็นเวลาถึงเจ็ด สิบปีแล้ววันนี้ พวก เจ้าแน่ใจหรือว่าได้อด อาหารให้กับเราจริงๆ ๖ แล้วเวลาที่เจ้ากินและดื่มนั้น พวกเจ้าไม่ใช้กินและดื่มเพื่อประโยชน์ สุขของตัวเองหรือ ๗ คำพูดอย่างนี้ พระยะห์เวห์ก็เคยพูดไป แล้วไม่ใช่ หรือผ่านทางพวกผู้ พูดแทนพระเจ้าในสมัยก่อน เรื่องนี้พระองค์เคยพูดไป แล้วไม่ใช่ หรือ ตอนที่เยรูซาเล็มและหุมบ่านรอบ ข้างมันคงปลอดภัยและมีผู้คนอาศัยอยู่มากมาย และเรื่อง นี้พระองค์เคยพูดไป แล้วไม่ใช่ หรือตอนที่ดิน แคนเน เกบ และเซเฟลาห์ ๘ ยังมีผู้คนอาศัยอยู่”

๘ ถ้อยคำของพระ ยะห์เวห์มาถึงเศ คา ริ ยาห์พูดอย่างนี้ว่า

๙ “นี่คือสิ่งที่พระยะห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดให้หัตถ์อดอย่างยุติธรรม

๑๐ อย่ากดขี่ข่มเหงแม่หม้าย เด็กกำพร้า คนต่างชาติ หรือคนจน

อย่าวางแผนชั่วในใจต่อกัน”

๑๑ แต่คนพวกนั้นก็ไมื่อยอมฟัง พวกเขาทำเป็นเมิน ดื้อดิ่ง

๑๒ เขาทำให้ใจตัวเองแข็งเหมือนเพชรเพื่อจะไม่ได้ยินกฎและคำสั่งต่างๆ

ที่พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นส่งผ่านมาทางพระวิญญาณของพระองค์

โดยพวกผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยก่อน

พระยะห์เวห์จึงโกรธแค้นมาก

๑๓ ดังนั้นพระยะห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ตอนที่เราเรียกพวกเขา พวกเขาก็ไม่ยอมฟังเรา

ดังนั้น ตอนนี้พวกเขาขอความช่วยเหลือจากเรา

เราก็จะไม่ยอมฟังพวกเขาเหมือนกัน

๑๔ แล้วเราได้พัดพวกเขาให้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติที่พวกเขาไม่รู้จัก

จนแผ่นดินรกร้างว่างเปล่าจนไม่มีใครเดินผ่านไปมา

เมื่อชนชาติต่างๆเหล่านั้นบุกเข้ามา และแผ่นดินที่นาอยู่ก็ถูกทำลายไป”

พระเจ้าสัญญาว่าจะอวยพรเยรูซาเล็ม

๑๕ ถ้อยคำของพระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นที่มาถึงผมพูด ว่า ๒ “นี่คือสิ่งที่พระ

ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูด ‘เราหึง หวงศิโยน ด้วยความ หึง หวงมาก เราหึง หวงเธออย่างแรงกล้า’ ๓ พระยะห์เวห์พูดอย่างนี้ คือ

‘เราได้กลับมายังศิโยน และเราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม ดังนั้นเยรูซาเล็มจะมีชื่อเรียกว่า “เมืองแห่งความ สันติสุข” และ

ภูเขายาของพระยะห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น จะมีชื่อเรียกว่า “ภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์””

*๗:๑ คิสเลฟ ตรงกับวันที่ ๗ ธันวาคม ปี ๕๑๘ ก่อนพระเยซูมาเกิด
†๗:๓ เดือนที่ห้าของทุกปี พระวิหารถูกทำลายในเดือนที่ห้าปี ๕๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด ดูเพิ่มเติมได้จาก ๒ พงศกัศตริย์ ๒๕:๘
‡๗:๗ เนเกบและเซเฟลาห์ เป็นดินแดนทางตอนใต้และทางตะวันตกของเมืองเยรูซาเล็ม

“นี่คือสิ่งที่พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุดคือ “คน แก่ทั้งชายและหญิงจะได้มา นึ่งพิก ผ่อนกันตามลาน เมืองทั้ง หลายของ เยรูซาเล็มอีก ผู้ชายแต่ละ คนจะถือไม้ เท้า อยู่ในมือเพราะแก่แล้ว” ตามลาน เมืองทั้ง หลายจะเต็มไปด้วยเด็กทั้งชายและหญิงวิ่ง เล่นกัน”^๖ นี่คือน้ำที่พระยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นถามคือ “ถึง แม้มันจะดูเหมือนเป็นไปไม่ ได้ในสายตาของคนที่ยิ่งเหลือ อยู่ในปัจจุบัน นี้ นั่นหมายความว่ามันจะเป็น ไปไม่ ได้ใน สายตาของ เราด้วย หรือ” พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ทั้งสิ้นถาม

“นี่คือสิ่งที่พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด คือ “เรากำลังจะช่วย กู้คนของ เราจาก แผ่นดินทางทิศตะวันออก และทางทิศตะวันตก “เราจะนำพวก เขามาอาศัยอยู่ในเมือง เยรูซาเล็มนี้ พวกเขาจะเป็นคนของเรา และ เราก็คจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ที่สัตย์ ซื่อ และชอบธรรม”

“นี่คือสิ่งที่พระยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด คือ “กล้าหาญไว้ พวกเจ้าที่เพิ่งได้ยินคำเหล่านี้จากปากของพวกผู้ พุด แทน พระเจ้า ตอน วางรากฐานสร้างวิหารของพระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นขึ้นมาใหม่”^{๑๐} ก่อนหน้าที่จะสร้าง วิหารนั้น ไม่มีเงินพอที่จะจ้างคน งานแม้แต่ คนเดียว ไม่มีเงินพอที่จะเข้าสัตว์สักตัวมาใช้ งาน คนที่เดิน ทางก็ไม่มีความปลอดภัยจาก ศัตรู และเราก็ได้ทำให้แต่ละ คนเป็นศัตรูกัน^{๑๑} แต่ตอนนี้ จะไม่ เหมือนตอน นอนอีก แล้ว เราจะเป็นพระเจ้าของคนที่ยิ่งเหลือ อยู่พวก นี้” พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด ว่าอย่าง นั้น

^{๑๒} “พวก เขาจะหว่านเมล็ด พืชในเวลา ที่ สบศึก ต้นอ่อนจะออกผลของมัน ผืนดินจะ ให้ผลผลิต ท้องฟ้าจะให้ฝน และเราจะยกสิ่ง เหล่านี้ทั้งหมดให้เป็นสมบัติของ คนของ เราที่ยิ่งเหลือ อยู่”^{๑๓} คน ยูดาห์และคนอิสราเอล เอ๋ย ชนชาติทั้งหลายเคยพูดว่า พวกเจ้าเป็น ตัวอย่างของคนที่ถูกสาปแช่ง แต่อีกไม่ ช้า เราจะช่วย กู้พวกเจ้า และคนก็จะพูดถึงพวก เจ้าว่า เป็นตัวอย่างของคนที่ได้ รับพระพร ไม่ต้องกลัว กล้าหาญไว้”

“นี่คือสิ่งที่พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด คือ “เราเคยตั้งใจจะทำให้เกิดความ หายนะขึ้นกับเจ้า ตอนที่บรรพบุรุษของเจ้า

ทำให้เราโกรธ และเราก็ไม่ ได้เปลี่ยน ใจ” พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด ว่าอย่าง นั้น^{๑๔} “แล้วใน วัน นี้ เราตั้งใจที่จะทำติดอกคน เยรูซาเล็มและคน ยูดาห์ ดัง นอนอยู่ไถ่กลัว เลย”^{๑๖} พวก เจ้าจะต้องทำสิ่งเหล่านี้ คือ ให้ พุดแต่ความจริงเท่านั้นต่อเพื่อนบ้านของคุณ ให้ติดสินอย่างยุติธรรมในศาลเพื่อก่อให้เกิด สันติภาพ”^{๑๗} พวก เจ้าจะ ต้องไม่วางแผนชั่วร้ายในใจต่อเพื่อนบ้านของ ตน เจ้าต้องไม่ เป็นพยาน เท็จ เพราะทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เราเกลียด” พระยะห์เวห์พุดว่าอย่างนั้น

“ถ้อยคำของพระยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ได้มาถึงผมว่า”^{๑๘} “นี่คือสิ่งที่พระยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ทั้งสิ้น พุด “วันอดอาหารในเดือนสี่ เดือน ห้า เดือนเจ็ดและเดือนสิบ จะกลายเป็นเวลา ชื่นชมยินดีและเฉลิมฉลองกัน เป็นเทศกาล แห่งความสุขสำหรับคนยูดาห์ แต่พวกเจ้าจะ ต้องรักความจริงและรักสันติภาพ”

^{๒๐} นี่คือน้ำที่พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด คือ

“ในอนาคตผู้คนและพลเมืองจากหลายๆ เมืองจะมาที่เยรูซาเล็ม

^{๒๑} คนของเมือง หนึ่งจะพุดกับคนของอีก เมืองหนึ่งว่า

“พวก เราไปขอความช่วยเหลือจากพระ ยะห์เวห์กันเถอะ

ไปนมัสการพระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นกัน เถอะ ผมเองกำลังจะไป”

^{๒๒} คนเป็นจำนวนมาก และชนชาติต่างๆ ที่มีอำนาจ จะมานมัสการพระยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นในเยรูซาเล็ม และมาแสวงหาความช่วยเหลือจากพระยะห์เวห์”^{๒๓} นี่คือน้ำที่พระ ยะห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น พุด คือ “ในวันเหล่านั้น ชาว ยิวแต่ละคน จะโดนคนต่างชาติลิบ คนที่พุดคุณละภาษา เข้ามาจับ ใช้แล้วคือมา จับชายเสื้อคลุมของพวกเรา และพุดว่า “ขอ พวก เราไปกับพวก ท่านด้วยเถิด เพราะเรา ได้ยินว่าพระเจ้าสถิตกับพวกท่าน”

การตัดสินชนชาติอื่น ๆ

^{๑๔} ถ้อยคำของพระยะห์เวห์ ต่อต้านแผ่นดิน หัด รากและเฟ้ง เล็งเมืองดามัสกัส เพราะพระยะห์เวห์เฝ้าดูว่าคนเขาทำอะไรรักกัน ในอารัม เหมือนกับที่พระองค์เฝ้าดูเฝ้าต่างๆ

ของอิสราเอล ^๒ ถ้อยคำนี้ได้อำนาจต่อ ด้านเมือง ฮามัท ซึ่งมีพรมแดนติดกับดามัสกัสและยังต่อด้านเมืองโทรซกับเมืองไซดอนด้วย ทั้งๆ ที่พวกเขาเฉลียวฉลาดมาก ^๓ เมืองโทรซสร้างป้อมปราการสำหรับตัว เอง มันสะสมเงินไว้เป็นกองพะเนินเหมือนฝุ่นและสะสมทองไว้เป็นกองพะเนินเหมือนผง ดินที่อยู่ตามถนนต่างๆ ^๔ องค์เจ้า ชีวิตจะขับไล่เธอออกไป พระองค์จะชดเชยป้อมปราการของเธอลงไปทะเล ^๕ และโทรซจะถูกไฟเผาเป็นเถ้าถ่านไป

^๕ เมืองอัครเค โลงน ^๖ จะเห็นสิ่งที่เกิด ขึ้นกับโทรซและจะกลัว เมืองกาซาก็เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เหมือนกัน และจะคืนทุนทวายด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เมืองเอโครนก็จะคืนทุนทวายเหมือนกัน เพราะความคาดหวังของเธอเหือดแห้งไปเสียแล้ว จะไม่มีกษัตริย์ในกาซอีกแล้ว และอัครเค โลงนก็จะไม่มีผู้คนอาศัยอีก ต่อ ไป ^๖ พวกลูกผสมจะมาอาศัยอยู่ในอัคร โดด และเราจะทำลายความ เยอ ห้างจองของของคนฟี ลิส เตียให้หมด ไป ^๗ เราจะเอาเนื้อที่ยังมีเลือดติด อยู่ ออกจากปากของ เขา เราจะเอาของที่น่าขยะแขยงออกจากซี ฟันของเขา และคนฟี ลิส เตียที่ยังเหลือ อยู่จะเป็นของพระเจ้าของเรา ^๘ พวก เขาจะมีฐานะเหมือนกับตระกูลหนึ่งที่อยู่ ดาห์และชาวเอู โค รนจะเป็นเหมือนคนเยบูน ^๙ เราจะตั้งค่ายที่วิหารของเราเหมือนเป็นเมืองหน้า ด้าน เราจะคอยป้องกันไม่ให้คนบุกรุกเข้ามา และผู้กตก็จะ

ไม่มีวันได้เข้า มาข่มเหงพวกเขาอีก ต่อ ไป เพราะตอนนี้เรากำลังเฝ้าดูอยู่ด้วยตาของเราเอง

กษัตริย์ในอนาคต

^๑ ศิโยน ลูกสาวเอ๋ย ให้ชื่นชมยินดีอย่างสุดใจ เกิด เยรูซาเล็ม ลูกสาวเอ๋ย โห่ร้องด้วยความยินดี เกิด ดูลิ กษัตริย์ของเรามาหาเธอแล้ว พระองค์ให้ความเป็นธรรมและมีชัยชนะ พระองค์นั้นถ่อมสุภาพและขี้อ่อนหลังลา ชี บนลาหนุ่ม ลูกของแม่ลา ^{๑๐} เราจะกำจัดพวกกรธรบไปจากเอฟราอิม เราจะกำจัดพวกม้าศึกไปจากเยรูซาเล็ม ธนุสงครามจะถูกกำจัดให้หมดไป กษัตริย์องค์ นั้นจะเจรจาสงบ ศีกระหว่าง ประชาชาติทั้งหลาย ท่านจะปกครองจากทะเลฟาก หนึ่งไปถึงทะเลอีกุฟากหนึ่ง และจากแม่น้ำยูเฟสตีลไปถึงสุดปลายโลก

พระยาห์เวห์จะช่วยกู้คนของพระองค์

^{๑๑} ส่วน เจ้า เยรูซาเล็ม เราได้ใช้เลือดเพื่อ ยืนยันข้อตกลงกับเจ้า ^{**} เราจะปลดปล่อยคนของเจ้าที่เป็นนักโทษนั้น ออกจากบ่อที่ไม่มีน้ำ ^{๑๒} พวก เจ้า นักโทษเอ๋ย กลับไปยังป้อม ปราการของเจ้าซะ ตอนนี้พวกเจ้ามีความหวังแล้ว

^{*๙:๑} เพราะพระยาห์เวห์ ... ของอิสราเอล หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพราะสายตาของมนุษย์ทุกคน รวมทั้งสายตาของคนอิสราเอล ต่อก็มองไปที่พระยาห์เวห์” หรืออาจจะแปลได้ว่า “พระยาห์เวห์เฝ้าดูมนุษย์ทุกคนเหมือนกับที่พระองค์ทำกับเผ่าต่างๆของอิสราเอล”

^{†๙:๕} ชดเชยป้อมปราการ ... ในทะเล ในปี ๓๓๒ ปีก่อนพระเยซูมาเกิด อเล็กซานเดอร์มหาราช ได้ทำลายเมืองโทรซและเอาซาก หินของ มันไปถมทะเลเพื่อเป็นทางไปสู่ป้อมปราการที่อยู่บนเกาะ

^{†๙:๕} เมืองอัครเค โลงน เมืองต่างๆที่พูดถึงในข้อ ๕-๗ นี้ เป็นเมืองสำคัญของคนฟีลิสเตีย ที่อาศัยอยู่แถบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ไปทางทิศตะวันตกของยูดาห์

^{†๙:๗} คนฟีลิสเตีย ... พระเจ้าของเรา เศคาริยาห์พยากรณ์ว่า ชาวฟีลิสเตียจะมาพร้อมกับชาว ยิว และทำตามกฎของโมเสส รวมทั้งขอห้ามกินเนื้อของสัตว์บางชนิดและเลือด

^{†๙:๗} คนเยบูน คนเย บูนเคยอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม จนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์ดาวิดได้รบชนะคนเยบูน และยึดเอาเมืองเยรูซาเล็มมาเป็นเมืองหลวงของเขา (ดูได้จากหนังสือ ๒ ซามูเอลบทที่ ๕)

^{**๙:๑๑} ใช้เลือด ... กับเจ้า พระเจ้าใช้เลือดของสัตว์บูชา เพื่อยืนยันข้อตกลงกับอับ ราฮัม (ปฐมกาล ๑๕:๙-๑๑) กับโมเสส (อพยพ ๒๔:๕-๘) และผ่านทางเครื่องบูชาประจำวันในวิหาร (อพยพ ๒๙:๓๘-๔๖) และผ่านทางพระเยซู (มาระโก ๑๔:๒๔)

วันนี้ เราขอประกาศว่า
เราจะคืนให้กับเจ้าเป็นสอง เท่าสำหรับสิ่งที่
ถูกยึดไปนั้น

๑๓ เพราะเราได้ไถ่กู้ยูดาห์เหมือนคันธนู
เราได้ใส่เอพรอิมเป็นลูกธนู
ศิโยนเอ๋ย เราจะแกว่งลูกธนูของ เจ้าไปรอบๆ
เหมือนตาบของนักรบผู้กล้าเพื่อต่อสู้กับ
พวกเจ้าชาวกริช

๑๔ พระยาห์เวห์จะมาปรากฏเหนือพวกเขา
ลูก ธนูของพระองค์จะพุ่งออก มาเหมือน
ฟ้าแลบ
พระ ยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต จะเป่า แตร
ประจัญบาน
และพระองค์จะลุยไปข้าง หน້าอย่างพายุ
ทะเลทรายจากทิศใต้

๑๕ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะปกป้องพวก
เขา
แล้วคนของพระ ยาห์เวห์จะชนะพวก ศัตรู
อย่างราบคาบด้วยหินที่เหวี่ยงจากเชือก
หนัง

พวก เขาจะตีมและร้องตะโกนเหมือนพวก
เมาเหล้าองุ่น
และเต็ม อิมเหมือนขามเลือดจากการ ถวาย
สัตวบูชา
พวก เขาจะไซ้ไป ด้วยเลือดเหมือนตามมูม
ของบ่อนบูชา

๑๖ ในวันนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวก
เขา จะช่วยกู้คนของพระองค์
เหมือนคนเลี้ยง แกะช่วยแกะของ เขาให้
รอดพ้น

พวกเขาเป็นเหมือนเพชรพลอยบนมงกุฎ
ส่องแสงระยิบระยับบนแผ่นดินของพระองค์

๑๗ คนของพระ ยาห์เวห์นั้นช่างมี เสน่ห์และ
สวยงามเสียจริงๆ
คน หนุ่มและหญิง สาวจะแข็ง แกรงและมี
สุขภาพดี
เพราะมีข้าวและเหล้า อยู่นใหม่อย่าง
เหลือเฟือ

คำสัญญาของพระยาห์เวห์

๑ ให้ขอฝนจากพระ ยาห์เวห์ในช่วง
๑๐ ที่พืช ผลต้องการฝน พระ ยาห์เวห์
เป็นผู้ทำให้เกิดพายุ ฝนฟ้า คะนอง พระองค์

ใช้พวก มันรดน้ำให้พืช ผลในไร่ นาเจริญ
เติบโต

๒ พวกเราบุตรพร ประจำบ้านให้คำทำนายที่
ผิดๆไป และพวกเล่นเวทมนตร์ก็เห็นนิมิตที่
ผิดๆ พวกทำนาย ฝันก็ทำนายไม่ได้เรื่อง ดัง
นั้นคน ยูดาห์จึงเร่รอนไปเหมือนแกะ และ
พวกเขาที่ต้องลำบากเพราะไม่มีผู้เลี้ยง

๓ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราโกรธพวกผู้เลี้ยง
นี้มาก และเราจะลงโทษพวกผู้นี้” เพราะ
พระ ยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ฝ่าดงแลฝูง
สัตว์ของพระองค์ซึ่งก็คือคน ยูดาห์ พระองค์
จะเปลี่ยนคน ยูดาห์ที่หักกลายเป็นม้า ตีที่ส่งา
ฝ่าผจญของพระองค์

๔ จะมีผู้นำทุกประเภทออกมาจากยู ดาห์
พวกเขาจะแข็ง แกรงอย่างกับหินมุม ตึก
จะมั่นคงอย่างกับหมุดปักเต็นท์ จะทรง
อานุภาพอย่างกับธนูสงคราม ๕ เมื่อรวม
ทั้งหมดเข้าด้วยกัน พวก เขาจะเป็นเหมือน
พวก นักรบในสงครามที่เหยียบ ย่ำศัตรูอย่าง
ซีโคลบนถนน พวก เขาจะสู้รบในสงคราม
เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับพวกเขา และ
พวกเขาจะทำให้ทหาร มาพวก หนุนอับอาย

๖ เราจะทำให้คน ยูดาห์เข้ม แข็งขึ้น เราจะ
ช่วย กู้คนของโย เซฟ เราจะนำพวกเขากลับ
มา เพราะเราสงสารพวกเขา เราจะทำกับ
พวกเขาเหมือนกับที่เราไม่เคยปฏิเสธพวกเขา
เขามาก่อน เพราะเรคือยาห์เวห์พระเจ้าของ
พวกเขา และเราจะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา
เขา ๗ คนเอพรอิมจะเป็นเหมือนพวกนักรบ
และจิตใจของเขาจะมีความสุขเหมือนได้ดื่ม
เหล้า องุ่น คนของเขาจะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น
และขึ้นบาน และจิตใจของเขาจะชื่นชม
ยินดีในพระยาห์เวห์

๘ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะฉีกปากเหมือน
ผู้ เลี้ยง แกะเรียกพวกเขาเข้า มารวม กัน
เพราะเราไถ่พวกเขาแล้ว และพวกเขาจะมี
จำนวนมากมายเหมือน กับแต่ ก่อน ๙ เรา
หว่านพวกเขาไป ทั่วอย่างกับเมล็ด พืช แต่
พวกเขาจะระลึกถึงเราในที่ห่างไกลเหล่านั้น
พวกเขาและลูกๆจะมีชีวิตรอดกลับมา ๑๐ เรา
จะนำพวกเขากลับมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรา
จะรวบรวมพวกเขามาจากอัสซีเรีย เราจะนำ
พวกเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอน

* ๑๐:๒ รูปเคารพ ในข้อนี้ คือ “พวกเทราฟิม” เป็นรูปเคารพประจำบ้าน ที่บางครั้งคนนำไป
ทำนายอนาคต ดูเพิ่มเติมได้จากปฐมกาล ๓๑:๑๙ ผู้วินิจฉัย ๑๗:๕; ๑๘:๕

เพราะแผ่น ดินอิสราเอลของพวกเขา นั้นจะมี คนเต็มไป หมดจนไม่มีที่เพียงพอ สำหรับ พวก เขาแล้ว ^{๑๑} พวกเขาจะเดินลอดทะเล เล แห่งความ ทุกข์ พวก เขาจะตีคลื่นในทะเล นั้น ส่วนที่ลึกที่สุดของแม่น้ำ ในลี้จะแห้ง ไป ความ เยื่อหุ้มของท้องของอิสราเอลจะแตก ต่ำ ลง และคทาแห่งอำนาจของอียิปต์จะถูกเอา ไป ^{๑๒} เราจะทำให้คนของเรา เข้ม แข็งขึ้นใน พระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเดินลุยออกไป ในนามของเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

พระเจ้าจะลงโทษชนชาติอื่นๆ

^๑ เลบานอน เปิดพวกประตูของเจ้า

๑๑ เพื่อไฟจะได้เผาผลาญพวกสนชีดาร์ ของเจ้า

^๒ ต้นสนจูนิเปอร์ ร้องโหยหวนเพราะต้นสนชีดาร์ได้ล้มลงแล้ว เพราะพวกต้นไม้ที่โอ้อ่าสูงใหญ่ถูกทำลายลง แล้ว

พวกต้น โอ๊กของบา ชานร้องโหยหวนเพราะป่าดงดิบถูกโค่นลงแล้ว

^๓ ฟังเสียงร้องไห้คร่ำครวญของพวกผู้เลี้ยงสัตว์ เพราะทุ่ง หญ้าอันรุ่งโรจน์ทั้งหลายของพวกเขาถูกทำลายไปแล้ว

ฟังเสียงร้องคำรามของพวกสิงโตสิ เพราะพุ่ม ไม้หนามของแม่น้ำจอร์แดนถูกทำลายไปแล้ว

ผู้เลี้ยงที่เลวกับผู้เลี้ยงที่ดี

^๔ นี่คือนิสัยที่พระ ยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พูด คือ “ให้เลี้ยง ดูแกะที่จะเอาไปฆ่ามันให้ ดี” ^๕ คนที่ซื้อพวกเขาไปก็ฆ่าพวกเขาโดยไม่รู้สึกละอายใจ ส่วนคนที่ขายพวกเขา แกะก็พูด ว่า ‘สรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะข้าพเจ้ารวยแล้ว’ และพวกคนที่เลี้ยง แกะนั้นก็ ‘ไม่รู้สึกละอายใจ’ และที่พวกเขาเลี้ยงมา ^๖ ดังนั้นเราจะ ไม่ส่งสารคนพวก นั้นที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ยูดาที่อีก ต่อไป เราจะหันประชาชนทั้งหมด ให้ต่อ ต้านกันเอง แล้วจะมอบพวกเขาไว้

ใต้อำนาจของพวกเขา ผู้ครอบครองเขา พวกเขา ครอบครองนี้จะบดขยี้แผ่นดินนี้ และเราจะ ไม่ช่วย ให้ใครรอดพ้นจากเงื้อม มือของพวกเขา นนเลย” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

^๗ แกะที่จะเอาไปฆ่ามัน ผมได้เลี้ยงพวกเขา แทนพวกพ่อค้าแกะ ผมเอาไม่เท่ามาสอง อัน เรียกอันหนึ่งว่า “ความ เมตตาปราณี” และเรียกอีก อันว่า “ความเป็นหนึ่ง เดียว” และผมได้เลี้ยงดูแกะเหล่านั้นด้วยไม้เท้าทั้งสองนี้ ^๘ ผมกำจัดผู้ เลี้ยงไปสาม คนในเดือน เดียว ผมเริ่มหมดความ อดทนต่อแกะ และ พวก เขาก็ดู หมิ่นผมด้วย ^๙ แล้วผมพูดว่า “เราจะไม่เลี้ยง ดูพวกเจ้าอีกแล้ว ปล่อยให้ แกะที่กำลังจะตาย ตายไปซะ และปล่อยตัว ที่กำลังจะถูกทำลาย ถูกทำลายไปซะ และให้ ตัวที่ยังเหลือ อยู่กันนั้นเองของกัน และ กัน”

^{๑๐} แล้วผมก็เอาไม้ เท้าอันที่มีชื่อว่า “ความ เมตตาปราณี” และหักมันเป็นสองท่อน เพื่อ แสดงให้เห็นว่าเราถูกเลิกข้อ ตกลงที่เราได้ ทำไว้กับประชาชนทั้งหมด ^{๑๑} ตั้ง นั้นข้อ ตกลงจึงถูกยกเลิกในวันนั้น และพวกพ่อค้า สัตว์ที่กำลังมองผมอยู่ ก็รู้ว่า นี่คือการตัดใจ ของพระยาห์เวห์

^{๑๒} ผมพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าอยาก จ่ายค่าแรงให้กับ ผม ก็จ่าย มา แต่ถ้าไม่ อยากจ่ายก็ไม่ต้องจ่าย” แล้วพวก เขาก็จ่าย ค่าแรงให้กับผมเป็นเงินสามสิบแผ่น ^{๑๓} พระ ยาห์เวห์พูดกับผมว่า “โยนเงินนั้นลงไปใน กล่อง ถวายซะ เพราะนั่น แหะและเป็นค่าตัวที่ เขาตีให้กับเรา มันแสนจะมากมายเสียเหลือ เกิน” ผมจึงเอาเงินสามสิบแผ่นนั้นไปโยน ลงในกล่อง ถวายในวิหารของพระ ยาห์เวห์ ^{๑๔} จากนั้นผมได้หักไม้เท้าอันที่สองที่มีชื่อว่า “ความเป็นหนึ่ง เดียว” เพื่อให้เห็นว่าผมได้ ทำลายความเป็นพี่น้องกันระหว่างชาวยูดาห์ กับชาวอิสราเอลแล้ว

^{๑๕} พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้เอาเครื่อง มือของผู้เลี้ยงที่โง่เขลามานะ ^{๑๖} เพราะเรากำลัง จะแต่งตั้งผู้ เลี้ยง แกะคน ใหม่ในแผ่นดินนี้

* ๑๑:๑ สนชีดาร์ ต้นไม้และต้นอื่นๆที่กล่าวถึงในข้อต่างๆนี้ เปรียบเทียบถึงพวกผู้นำทางการเมืองของประเทศเพื่อนบ้านของอิสราเอล

† ๑๑:๕ คนที่เลี้ยง ... เขาเลี้ยงมา ส่วนนี้ที่พูดเกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะ เป็นการพูดเหน็บแนมพวกผู้นำของยูดาที่เปรียบเสมือนผู้เลี้ยงแกะ ส่วนพวกแกะก็คือประชาชนของเขา แต่ผู้เลี้ยงชุดนี้สนใจแต่จะขุ่นแคะหัวอ้วนพี เพื่อเอาไปฆ่ากิน

‡ ๑๑:๑๓ มันแสนจะมากมายเสียเหลือเกิน พระยาห์เวห์กำลังพูดประชดพวกเขา

ผู้เลี้ยงคนใหม่จะไม่สนใจพวก แกะที่กำลังจะตาย จะไม่ไปตามหาตัวที่หลงหาย จะไม่เยียวยารักษาตัวที่บาดเจ็บ จะไม่เลี้ยงดูตัวที่แข็งแรง แต่จะกินเนื้อของตัวที่อ่อนพีเหล่านี้น และกิน กินแม่แต่ก็บ เท้าของแกะพวกนั้น”

๑๗ เอ๊ย เจ้าผู้เลี้ยงแกะที่ไร้ค่า

ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแกะ

ขอให้ดาบตีแขนของเจ้า

แทงดาข้างขวาของเจ้า

ขอให้แขนของเจ้าลีบไปอย่างสิ้นเชิง

ขอให้ดาข้างขวาของเจ้าบอดสนิท

ชาวเยรูซาเล็มจะเฉลิมฉลองกัน

๑๒ ^๑ด้วยคำของพระ ยาร์เวห์ที่เกี่ยวข้องกับอิสราเอล พระ ยาร์เวห์ผู้ซึ่งแผ่ฝนฟ้าและตั้งรกรากแผ่นดินโลก ผู้ที่สร้างวิญญานที่อยู่ในมนุษย์ พระองค์พูดว่า ^๒“เรากำลังจะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นถ้วยเหล้าองุ่น ที่ทำให้ชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อม รอบเมโสโปเตเมีย และความทุกข์ ทรมานนี้จะตกกับยูดาห์ด้วย เมื่อเยรูซาเล็มถูกล้อมไว้ ^๓“ในวันนั้นเราจะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นหินที่หนักอึ้งที่ไม่มีใครยกไหว ทุกคนที่พยายามจะยกมันจะบาดเจ็บสาหัส และทุกๆชนชาติในโลกนี้จะรวมตัวกันมาต่อต้านมัน”

“พระยาร์เวห์พูดว่า “แต่ในวันนั้น เราจะทำให้ม้าทุกตัวตกใจกลัว เราจะทำให้ทหารที่ขี่ทุกคนบ้าคลั่ง แต่เราจะคอยเฝ้าดูคนยูดาห์ และเราจะทำให้ม้าทุก ตัวของศัตรูตกบอดไป ^๔“พวก ผู้นำตระกูลต่างๆของยูดาห์จะคิดในใจว่า “ที่พลเมืองของเยรูซาเล็มเข้ม แข็งก็เพราะพวก เขามีพระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้งสิ้น เป็นพระเจ้านั่นเอง” ^๖พระ ยาร์เวห์พูดว่า “ในวัน นั้นเราจะทำให้พวก ผู้นำตระกูลต่างๆของยูดาห์เป็นเหมือนถาดใส่ถ่านร้อนแดง เป็นเหมือนคบเพลิงท่ามกลางมืด ฟางพวก ผู้นำนั้นจะเผา ผลาญชนชาติทั้งหลายที่อยู่รอบๆทั้งชายขวา และคนเยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัยต่อไปในที่ของ เขาคือในเมืองเยรูซาเล็ม”

“พระ ยาร์เวห์จะให้ชัยชนะกับตระกูลของยูดาห์ก่อน เพื่อเกียรติยศของครอบครัวดาวิดและความ รุ่งโรจน์ของชาวเยรูซาเล็มจะไม่เกิน หนาเกิน ตาฝ้าของยูดาห์ไป ^๘ในวัน นั้น พระ ยาร์เวห์จะเป็นโลให้กับชาวเยรูซาเล็ม คนที่อ่อนแอที่สุดของพวกเขา ก็จะเข้ม แข็งเท่าดาวิด และครอบครัวของดาวิดก็จะเป็นเหมือนพระเจ้า เป็นเหมือนบุตรสวรรค์ของพระยาร์เวห์ที่นำหน้าพวกเขา

“พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “ในวัน นั้นเราจะทำลายทุกชนชาติที่มาต่อต้านเยรูซาเล็ม

ชาวเยรูซาเล็มจะไว้วางใจให้กับผู้ที่ถูกแทง

๑๐ เราจะเทวิญญานแห่งความ เมตตาสงสารและการ วิวรณ์ลงบนครอบครัวของดาวิดและลงบนชาวเยรูซาเล็ม พวกเขาจะแสวงหาการ อภัยโทษจากเราผู้ที่พวกเขา และพวกเขาจะร้องไห้เสียใจให้กับเรา เหมือนกับร้องไห้ให้กับลูกโทนที่ตายไป และพวกเขาจะร้องอย่างขมขื่นเหมือนกับร้องไห้กับลูกหัวปีที่ตายไป ^{๑๑}ในวันนั้นจะมีการไว้วางใจให้กับโยนในเยรูซาเล็มเหมือนกับการไว้วางใจให้กับฮาตัตริมโมน ^{๑๒}ในที่ราบเมกิดโด ^{๑๓-๑๔}แต่ละตระกูลในแผ่นดินยูดาห์ ต่างคนต่างก็แยกกันไว้ทุกข์ ^{๑๕}ไม่ว่าจะเป็นตระกูลดาวิด ตระกูลนาธัน ตระกูลเลวี หรือตระกูลซี้เมโอน รวมทั้งตระกูลอื่นๆที่เหลือทั้งหมด พวกเขาและพวก เมียๆของเขา ต่างคนต่างแยกกันไว้ทุกข์ ^{๑๖}ไม่รวมกัน”

๑๓ ^๑ในวัน นั้นจะมีตำนานเกิดขึ้นมาให้กับครอบครัวของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เป็นน้ำพุสำหรับชำระล้างความบาปและความไม่บริสุทธิ์

พวกรูปเคารพและผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมจะหมดไป

๒ พระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูด ว่า “ในวันนั้น เราจะลบชื่อต่างๆของพวกรูปเคารพทั้งหมดไปจากแผ่นดินนี้ และจะไม่มีใครระลึก ถึงพวก มันอีกต่อไปแล้ว พวกผู้พูดแทน พระเจ้าจอมปลอมและวิญญานที่ไม่บริสุทธิ์ เราจะไล่ให้พ้นไปจากแผ่นดิน ^๓ถ้า

* ๑๒:๑๑ ฮาตัตริมโมน อาจจะเป็นพระเจ้าแห่งพายุของคนคานาอัน พวกคานาอันจะทำพิธีไว้ทุกข์ในช่วงที่แห้งแล้งเหมือนกับพระองค์นี้ได้ตายไป หรือคานาอันจะเป็นชื่อของหมู่บ้านหนึ่งในที่ราบเมกิดโด

มีใครที่ยังไม่ ยอมหยุดพูดแทนพระเจ้าแบบ ผิดๆ พ่อ แม่ที่ ให้เขาเกิดมาจะพูด ว่า ‘เจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าพูดผิดๆในนามของพระยาห์เวห์’ แล้วพ่อ แม่ที่ ให้เขาเกิดมาจะแทน เขาหากเขายังขึ้นพูดแทนพระเจ้าอีก ^๔ในวันนั้น ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมแต่ละคน จะละลายที่จะบอกคน อื่นว่าเขาเห็นอะไรในนิมิต และพวกเขาจะไม่ใส่เสื้อคลุมของผู้พูดแทน พระเจ้าที่ ทำจากขน เพื่อหลอก ลวงคน อื่นอีก ^๕ผู้พูด แทน พระเจ้าแต่ละ คนจะพูด ว่า ‘ผมไม่ใช่ผู้พูด แทน พระเจ้า ผมเป็นแค่ ชาวนา เพราะที่ดินนี้เป็นของ ผมตั้งแต่หนุ่มแล้ว’ ^๖และถ้ามีคนถามเขาว่า ‘แล้วผลเป็นที่ไหนอก *พวก นี้เกิดจากอะไร’ เขาจะตอบ ว่า ‘ผมได้รับบาดเจ็บที่บ้านเพื่อน’”

พระยาห์เวห์จะหลอมคน ของพระองค์ให้บริสุทธิ์

^๗พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ดาบ เอ๋ยลุกขึ้น มา ต่อสู้กับผู้ เลียงของเรา ต่อสู้กับเพื่อนรักของเรา ตีผู้เลียง เพื่อแกะจะได้กระจัดกระจายไป และเราจะลงโทษแกะตัวเล็กตัวน้อยเหล่านี้” ^๘พระ ยาห์เวห์พูด ว่า “คนสองใน สามของ แผ่นดินนี้จะถูกกำจัดและตายไป และจะเหลือหนึ่งในสามในแผ่นดิน ^๙เราจะเอาที่เหลือหนึ่งใน สามนั้นใส่เข้าไปในไฟ เราจะหลอมพวก เขาเหมือน กับ หลอมเงิน เราจะทดสอบพวก เขาเหมือน กับทดสอบ ทองคำเพื่อให้มันบริสุทธิ์” แล้วพวกเขาจะร้องขอให้เราช่วย และเราจะตอบพวกเขาว่า “พวก เจ้าเป็นคนของเรา” พวกเขาจะพูด ว่า “พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเรา”

พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์ของโลกนี้

^{๑๐}ดูสิ วัน เวลาของพระ ยาห์เวห์ กำลังมา และของที่มี ค่าของ เจ้า ที่ถูกปล้นไปจะถูกแบ่งตรง หน้าของ เจ้า

^๒เราจะรวบรวมชนชาติทั้งหมดมาต่อสู้กับ เมืองเยรูซาเล็ม เมืองจะถูกยึด บ้านต่างๆ จะถูก ปล้น และผู้ หญิงจะถูกข่มขืน ครึ่งหนึ่งของเมืองจะถูกจับไปเป็นเชลย แต่คนที่เหลือจะไม่ ถูกกำจัดไปจากเมือง ^๓แล้วพระ ยาห์เวห์ก็จะออกไปสู้ รบกับชนชาติต่างๆ เหล่า นั้น เหมือน กับที่พระองค์ทำไว้ใน ช่วงสงคราม ^๔ในวัน นั้น เท้าของพระองค์ จะเหยียบอยู่บนภูเขาเมกอก เทศ ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม และภูเขา เมกอก เทศจะถูกแบ่งออกเป็นสอง ส่วน จากทิศ ตะวัน ออกไปทิศ ตะวัน ตก และจะมีหุบเขาที่กว้างมากเกิด ขึ้นระหว่างกลาง ภูเขาซีก หนึ่งจะแยกไปทาง เหนือ อีกซีก หนึ่งจะแยกไปทาง ใต้ ^๕แล้วพวก เจ้าจะได้หนีไปในระหว่างหุบเขานี้ในภูเขาของพระ ยาห์เวห์ ซึ่งจะไปไกลถึงอาซาล †พวก เจ้า จะหนีเหมือนตอนที่หนีแผ่นดิน ไหวในช่วง ที่อุส ซิ ยาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ แล้วพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของ ผมจะมาพร้อมกับพวก ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ^{๖-๗}ในวัน นั้นจะไม่ ร้อนไม่ หนาว ไม่มี น้ำค้างแข็ง ตัว แต่มันจะเป็นกลางวันตลอด เวลา (มีแต่พระ ยาห์เวห์เท่านั้นที่รู้ว่ามันจะ เกิด ขึ้นเมื่อ ไหน) จะไม่มีกลางวันหรือกลาง คิน แต่จะมีแสง สว่างตลอดแม้แต่ในกลาง คิน ^๘ในวัน นั้นน้ำจะไหลออก ไปจากเมือง เยรูซาเล็ม น้ำครึ่ง หนึ่งจะไหลไปลงทะเล ตายทางทิศตะวันออก น้ำอีกครึ่งหนึ่งจะไหล ไปลงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศตะวันตก มันจะไหลทั้งหน้าร้อนและหน้าหนาวไม่หยุด หายอน ^๙พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์ของโลก นี้ และในวัน นั้นพระ ยาห์เวห์จะเป็นพระเจ้า เพียงองค์เดียวที่ผู้คนกราบ ไหว้ ^{๑๐}แผ่นดิน ทั้งหมดรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม จะกลายเป็น ที่ราบจากเกบามาถึงริม โมนาทางตอน ใต้ของ เยรูซาเล็ม แต่เมืองเยรูซาเล็มยังจะสูง เต็ม และตั้งอยู่ในที่เดิมของมัน คือจากประตูเบน ยามินไปถึงประตูตรงหัวมุม ที่เคยมีประตูมา ก่อน และจากหอคอยฮานันเอลไปจนถึงบ่อ ย่าอุนท์ทั้งหลายของกษัตริย์ ^{๑๑}ประชาชนจะ

* ๑๓:๖ ผล เป็นที่หน้าอก อาจ จะเป็นผลรอยถูกเขียนเพราะหลอกลวงว่าเป็นผู้ พูด แทน พระเจ้า หรือ อาจจะเป็นผลที่เกิดจากการตีตัวเองตอนพูดแทนพระเจ้าทั้งหลายของคนต่าง ชาติ ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศกษัตริย์ ๑๙:๒๘

† ๑๔:๕ ไปไกลถึงอาซาล ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด

อาศัยอยู่ที่นั่น และมันจะไม่ถูกสาปแช่งให้โดนทำลายอีกต่อไป และเยรูซาเล็มก็จะอยู่อย่างปลอดภัย

^{๑๒}ต่อไปนี่จะเป็นภัยพิบัติที่พระยาห์เวห์จะทำให้เกิด ขึ้นกับทุก คนที่มาทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือ พระองค์จะทำให้ร่างของศัตรูเน่าคาซากที่ยังยืนอยู่ ดวงตาของศัตรูก็จะเน่าคาเบา ลิ้นก็จะเน่าคาปาก ^{๑๓}ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะทำให้พวกเขาสับสนวุ่นวาย พวกเขาจะสู้รบกันอย่างประชิดตัว ^{๑๔}แม้แต่คนยูดาห์จะมาต่อสู้กับเมืองเยรูซาเล็ม และทรพีสมบัติของชนชาติทั้งหมดรอบข้างก็จะถูกรวบรวมมา มันจะมีจำนวนมหาศาล ทั้งทองคำเงิน และเสื้อผ้า ^{๑๕}ภัยพิบัติอย่างเดียวกันนี้จะเกิด ขึ้นกับม้า ล่อ อูฐและลา รวม ทั้งสัตว์ทุก ตัวที่อยู่ในค่ายพวก นั้นก็จะเจอภัยพิบัติแบบเดียวกัน

^{๑๖}ทุก คนจากทุกชนชาติที่เคยโจมตีเยรูซาเล็ม ที่รอดจากภัย พิบัติ จะขึ้นมาเยรูซาเล็มทุกปี เพื่อนมัสการษัตริย์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น และจะร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง ^{๑๗}ถ้ามีเฝ้าไหนในโลกนี้ ไม่ ยอมขึ้น มาเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ

กษัตริย์คือพระ ยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้น ก็ จะไม่มีฝนตกลงมาให้กับพวก เขา ^{๑๘}ถ้าประชาชนของอียิปต์ไม่ ยอมขึ้น มาเมืองเยรูซาเล็ม พระ ยาห์เวห์ก็จะให้ภัย พิบัติที่เคยเกิดกับชนชาติอื่นๆที่ไม่ ยอมขึ้น มาร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง เกิด ขึ้นกับคนอียิปต์พวก นั้นด้วย ^{๑๙}นี่จะเป็นโทษของคนอียิปต์ และชนทุก ชาติที่ไม่ ยอมขึ้น มาร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง

^{๒๐}ในวันนั้น แม้แต่กระพรวนที่ติดมา จะมี คำจารึกว่า “เป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์” และพวกหม้อ หุง ต้มในวิหารของพระยาห์เวห์ จะต้องถือว่าศักดิ์สิทธิ์ เหมือนกับขามประพรมต่างๆที่ตั้งอยู่ต่อ หน้าแท่นบูชา ^{๒๑}หม้อหุงต้มทุกอย่างไปในเยรูซาเล็มและในยูดาห์จะต้องศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น คนทั้งหมดที่เอาสัตว์มาถวาย เป็นเครื่องบูชา จะสามารถมาใช้หม้อ หุง ต้ม เหล่า นี้ไปต้มเนื้อจากเครื่องบูชาที่พวก เขา นำมาถวาย ในวัน นั้นจะไม่มีพวกพ่อค้ามาขายหม้อ หุง ต้มศักดิ์สิทธิ์ในวิหารของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอีกต่อไป

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

มาลาคี คำนำ

มาลาคี แปลว่า “ผู้ส่งข่าวของเรา”
หนังสือมาลาคีเป็นหนังสือเล่มสุดท้าย
ของหนังสือผู้พูดแทนพระเจ้าเล่มสั้นที่มี
อยู่ทั้งหมดสิบสองเล่ม

หนังสือเล่มนี้เขียนในรูป แบบของ
การโต้แย้งไปมาระหว่างพระเจ้ากับคน
อิสราเอลเหมือนการสู้คดีในศาล

ตอนที่เขียนหนังสือมาลาคีนี้ คนยู
ดาห์ก็กลับมาจากการเป็นเชลยในบาบิโล
นแล้ว และตกอยู่ภายใต้การปกครอง
ของเปอร์เซีย ในเวลานั้นวิหารและ
กำแพงเมืองเยรูซาเล็มได้ถูกสร้างขึ้น
มาใหม่เรียบร้อยแล้ว แต่เรื่องของพระเจ้า
พวกเขากลับเย็นชา ไม่ยอมถวายสิบ
เปอร์เซ็นต์ บางคนเอาเปรียบคนยากจน
และพวกผู้ชายก็หยอกกับเมียคนแรก

มาลาคีเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเตือน
ให้คนยูดาห์หวนระลึกถึงความรักที่
พระเจ้ามีต่อพวกเขา เตือนให้พวกเขา
เชื่อฟังพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี
และเตือนให้พวกเขา รู้ว่าพระเจ้าจะ
ลงโทษคนชั่วและให้รางวัลกับคนดี

๑ หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่พระยาห์เวห์

๑ บอกให้มาลาคีไปบอกกับคนอิสราเอล

พระยาห์เวห์รักคนอิสราเอล

๒ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราได้แสดงความรัก
กับเจ้า”

แต่พวกเจ้ากลับถามว่า “พระองค์แสดง
ความรักกับเราตรงไหนหรือ”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เอชชาวเป็นที่ชายของ
ยาโคบ ไม่ใช่หรือ แต่เรารักยาโคบ ๓ และ
เกลียดเอชชาว ๔ เราได้ทำให้เทือกเขาต่างๆ
ของเอชชาว กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า และ
ทำให้บ้านเกิดเมืองนอนของเขากลายเป็น
ถิ่นที่อยู่ของฝูงหมาใน”

“พวกลูกหลานเอชชาวที่อยู่ในเอโดม
อาจพูดว่า “ถึงแม้เราจะถูกทบจนแตก
ละเอียด แต่เราจะกลับสร้างสิ่งที่ยกย่อง
พวกมันขึ้นมาใหม่”

แต่นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์
ทั้งสิ้นพูด “ถ้าพวกมันสร้างมันขึ้นมาใหม่
เราก็จะรื้อมันทิ้งอีก และคนก็จะเรียกเมือง
ของคนเอโดมว่า เขตแดนแห่งความชั่วร้าย
และจะเรียกคนเอโดมว่า ชนชาติที่ถูกพระ
ยาห์เวห์สาปแช่งตลอดกาล”

๕ เมื่อพวกเจ้าได้เห็นสิ่งนี้กับตาตัวเอง
พวกเจ้าก็จะพูดว่า “พระยาห์เวห์นั้นแน่จริงๆ
แม้แต่นอกเขตแดนของอิสราเอล พระองค์ก็
ยังทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้”

คนนมัสการแค่เป็นพิธี

๖ เรา ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดกับพวก
เจ้าที่เป็นนักบวชว่า

“ลูกยอมให้เกียรติกับพ่อ คนใช้ก็ยอมให้
เกียรติกับเจ้านาย เราเป็นพ่อของเจ้า แล้ว
ไหนล่ะ เกียรติที่เราควรจะได้รับ เราเป็นเจ้านาย
ของเจ้า แล้วไหนล่ะ ความยำเกรงที่คน
ควรจะให้เรา พวกเจ้าดูหมิ่นชื่อของเรา”

แต่เจ้าถามว่า “พวกเราดูหมิ่นพระองค์ตรง
ไหน”

๗ พระยาห์เวห์ตอบว่า “ก็ตอนที่เจ้าเอา
อาหารที่ไม่บริสุทธิ์มาถวายบนแท่นบูชาของ
เราไง”

แต่พวกเจ้ายังเถียงอีกว่า “เราทำให้มันไม่
บริสุทธิ์ยังงัยหรือ”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ก็ตอนที่พวกเจ้า
พูดว่า ‘ไม่เห็นต้องให้เกียรติอะไรนักหนา
ต่อแท่นบูชาของพระยาห์เวห์’ ๘ ตอนที่พวก
เจ้าเอาสัตว์ตายมาถวายเรา เจ้าคิดว่ามัน
ไม่ผิดหรือ และตอนที่เจ้าเอาสัตว์ที่ขาเป๋หรือ
ป่วยมาถวายเรา เจ้าคิดว่ามันไม่ผิดหรือ”
พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น บอกว่า “ลองเอา
สัตว์พวกนั้นไปให้กับผู้ว่าของเจ้าดูสิ ดูสิว่า
เขาจะพอใจเจ้าหรือเปล่า ดูสิว่าจะทำให้เขา
อยากจะช่วยเจ้าหรือเปล่า”

๙ “พวกเจ้านักบวช ลองอ้อนวอนพระเจ้า
ให้เมตตาพวกเราน้อยสิ ตอนที่เจ้านำของ

* ๑:๓ เอชชาว ในที่นี้ รวมถึงลูกหลานของเอชชาวด้วย ที่พระคัมภีร์มักจะเรียกว่า “ชาวเอโดม”

† ๑:๓ เรารักยาโคบและเกลียดเอชชาว หมายถึง “เราเลือกยาโคบและไม่เลือกเอชชาว”

พิกล พิจารณาถวายนั้น ดูสิว่าพระองค์อยาก จะช่วยเจ้าหรือเปล่า”

๑๐ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพูดว่า “เรา หวังเหลือเกินว่า จะมีใครสักคนในพวกเจ้าที่ ไปปิดประตูวิหารนั้น เพื่อว่าเจ้าจะได้ไม่ก้อ โฟที่ไร้ประโยชน์บนแท่นบูชาของเรา เราไม่ พอใจเจ้า และเราก็จะไม่รับของถวายจากมือ เจ้าด้วย”

๑๑ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพูดว่า “จริงๆ แล้ว คนชาติอื่นยังให้เกียรติเรามากกว่าเจ้า เสียอีก จากทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตก มี ผู้คนในทุกชนชาติที่ให้เกียรติเรา ผู้คนทุก หน แห่งต่างก็ถวายเครื่องหอม พร้อมๆกับ ของถวายอันบริสุทธิ์ให้กับเรา เพราะมีผู้คน ในทุกชนชาติให้เกียรติเรา”

๑๒ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพูดว่า “แต่ พวกเจ้าดูหมิ่นเราเมื่อเจ้าพูดว่า

‘แท่น บูชาของพระ ยาห์เวห์นั้นศักดิ์สิทธิ์ ตรง ไหน และอาหารที่อยู่บนแท่น นั้นก็ ไม่ เห็นจะพิเศษตรง ไหน’ ๑๓ และเจ้ายังพูด ว่า ‘น่าเบื่อจริงๆ’ และทำหน้าที่อื่นๆใส่เรา เจ้าได้ เอาสัตว์ที่ขโมยมา หรือสัตว์ขาเป๋ หรือสัตว์ ที่เจ็บ ป่วย แล้วเจ้าก็เอามันมาถวายให้กับ เรา เจ้าคิด ว่าเราจะพอใจรับมันมาจากมือ ของ เจ้าอย่าง นนหรือ ๑๔ คนที่มีสัตว์ตัวผู้ใน ฝูงที่สามารถเอามาถวายให้กับพระ ยาห์เวห์ ได้ และเขาก็ได้सानไว้แล้วที่จะเอาสัตว์ ตัว นั้นมาถวาย แต่พอถึง เวลา เขากลับเอา ตัวที่พิการมาถวายแทน คน ซี้ โกงอย่าง นี้จะ ถูกสาป แชน้ เพราะเราเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และเป็น ที่เกรงกลัวของผู้นคนที่อยู่ในชนชาติ ต่างๆ”

นักบวชดีกับนักบวชเลว

๑๒ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพูดว่า “ฟัง ให้ดี พวก นักบวชทั้งหลาย คำสั่งนี้มี ไว้สำหรับพวกเจ้า ๒ ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อฟังเรา และไม่ใส่ใจให้เกียรติเรา เราก็จะสาปแช่งเจ้า เราจะเอาพระพรต่างๆของ เจ้าไป และสาป แชน้เจ้าแทน ความ จริงเราก็ได้ทำอย่าง นั้น แล้ว เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องนี้

๓ เราจะลงโทษลูก หลานของ เจ้า แล้วเรา จะเอาชีจากไส้ของสัตว์ที่เจ้าเอามาถวายใน เทศกาลของเจ้า มาละเลงหน้าเจ้า แล้วคุณ ก็จะไปบอกเจ้ายนออก ไปที่กอง ซี้เหล่า นั้น ๔ และพวก เจ้าก็จะได้ รู้ว่าเป็นเรา เองที่ส่งคำ

สั่งนี้มาให้กับเจ้า เพื่อว่าข้อ ตกลงที่เราได้ทำ ไว้กับเผ่าเลวีจะคงอยู่ต่อไป”

๕ พระยาห์เวห์พูด ว่า “เราทำได้ ข้อ ตกลง กับเผ่า เลวี เพื่อเราจะได้ให้ชีวิตและสันติสุข กับพวก เขา และเราก็ได้ให้ชีวิตและสันติสุข อย่าง นนกับพวก เขาแล้ว เพื่อว่าพวก เขาจะ ได้เคารพนับถือเรา

และพวก เขาก็ได้เคารพนับถือ และตะลึงพรึง เพริดไปกับความ ยิ่ง ใหญ่ ของ เรา ๖ พวก เขาสอนความ จริงอย่างสัตย์ ซื่อ

และไม่เคยสอนสิ่งที่บิดพลิ้วร้าย เขาใช้ชีวิตอยู่กับเราอย่างสันติ และทำในสิ่งที่ถูกต้อง

เขาพากันเป็นจำนวนมาก ให้หันกลับจากการทำผิด

๗ ที่พวกเขาเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่า นักบวชควรจะสอนความ จริงอย่าง ระมัดระวัง

ผู้คนควรจะมาหานักบวชเพื่อให้นักบวช สอนเขาเกี่ยวกับกฎของพระเจ้า

เพราะว่านักบวชเป็นผู้ ส่ง ข้าราชการของพระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้น”

๘ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง สิ้นพูดว่า “แต่ พวก เจ้านักบวช ได้หันไปจากทางของ พระเจ้า และทำให้คนเป็นจำนวนมากทอด ทิ้งกฎ พวก เจ้าได้ทำลายข้อ ตกลงที่เราได้ ทำไว้กับเผ่า เลวี ๙ เราถึงได้ทำให้เจ้าอับอาย ขายหน้าต่อหน้าคนทั้ง ปวง ที่เราทำอย่าง นี้ ก็ เพราะเจ้าไม่ ได้เดินตามแนวทางของ เรา แต่ละ คนโอน เอียงไปทำตามสิ่งที่พวก เจ้า แพลกัันเองจากกฎนั้น”

อย่าทำผิดคำมั่นสัญญา

๑๐ พวก เราทั้งหมดมีพระ บิดาองค์เดียวกัน ไม่ใช่ หรือ และพระเจ้าผู้ ที่สร้างพวก เรา แต่ละ คน ก็เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันไม่ใช่ หรือ แล้วทำไมเราถึงไปโกงพี่น้องของเราละ การ ทำอย่าง นี้เป็นการดู หมิ่นเหยียดหยาม คำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษ ของ เรา ๑๑ คนเผ่ายู ดาห์ที่ได้ทำสิ่งที่เลว ร้าย และนำ รังเกียจชยะแขงต่อคนอิสราเอล และต่อเมืองเยรูซาเล็ม มันเป็นเพราะ ว่า คนเผ่ายู ดาห์ที่ได้ดู หมิ่นเหยียดหยามสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาห์เวห์ ที่พระองค์รัก และได้แต่งงานกับคนที่กราบ ไหว้บูชาพระ

ต่าง ชาตินี้ ^{๑๒}ขอให้พระ ยาร์เวห์ตัดคนที่ทำอย่างนั้นออกไปจากครอบครัวของยาโคบไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นใครก็ตาม ถึงแม้เขาจะเอาของขวัญมาถวายให้กับพระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทิ้ง สิ้นก็ตาม ^{๑๓}และพวก เจ้าจะทำอีกอย่างหนึ่งคือ พวกเจ้าจะต้องร้องไห้คร่ำครวญ จน น้ำตาไหลนองทั่วแท่น บูชาของพระ ยาร์เวห์ เพราะพระองค์ไม่ ยอมหันมามองของ ขวัญที่ เจ้าเอา มา และไม่ยินดีที่จะรับมันมาจากมือ ของพวกเจ้า

^{๑๔}แล้วเจ้าก็ถาม ว่า “ทำไมพระเจ้าถึงไม่ ยอมรับเรา” ก็เพราะพระ ยาร์เวห์เป็นพยาน ถึงสิ่งที่เกิด ขึ้นระหว่างเจ้าและเมียที่เจ้าแต่ง ด้วยตั้งแต่เป็นหนุ่ม ผู้หญิงที่เจ้าได้นอกใจ ทั่วๆ ที่นางก็เป็นคู่ ทุกซึกุ่ยากของ เจ้า และ เป็นผู้ หญิงที่เจ้าเคยให้คำมั่น สัญญาที่จะอยู่ ด้วยตลอดไป ^{๑๕}พระเจ้าต้องการให้สามีและ ภรรยาเป็นหนึ่ง เดียวกันทั้งร่างกายและ จิตใจ เพื่อลูกที่เกิด มาจะได้อยู่ในแนวทาง ของพระองค์ ตั้ง นั้นระวังจิตใจของพวก เจ้า ให้ดี อย่า ได้นอกใจเมียที่เจ้าแต่งด้วยตั้งแต่ เป็นหนุ่ม

^{๑๖}พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูด ว่า “ที่เราพูดอย่าง นี้ ก็เพราะเราเกลียด การหย่าร้าง และเกลียดคนที่ปกปิดเสื้อผ้า ของ เขาด้วยรอยอุจจาระของความ เขียมหลุด” พระ ยาร์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทิ้ง สิ้นพูดอย่าง นั้น ตั้ง นั้น ให้ระวังจิตใจของพวก เจ้าและอย่าได้นอกใจ เมีย

เวลาแห่งการพิพากษา

^{๑๗}พวก เจ้าทำให้พระ ยาร์เวห์เมื่อด้วยคำ พูดของพวก เจ้า แต่เจ้าพูดว่า “เราทำอะไร ถึงทำให้พระองค์เมื่อหรือ” ก็ตอนที่เจ้าพูดว่า “ในสายตาของพระ ยาร์เวห์เห็นว่าคนที่ทำ ชั่วนั้นเป็นคนดี และพระองค์ก็ชื่น ชอบพวก เขาด้วย” หรือ ตอนที่เจ้าพูดว่า “พระเจ้า แห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน”

^{๑๘}พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทิ้งสิ้นพูดว่า “ดูให้ **ก** ดี เรายาร์เวห์ ได้ส่งคนส่งข่าวของเรามา และเขาจะมาเตรียม ทางให้กับ เรา องค์เจ้า ชีวิตที่พวก เจ้ากำลังแสวงหา นั้น กำลังจะ มา ยังวิหารของพระองค์ในทันที ทันใด และพูด แห่งพันธ สัญญาที่พวก เจ้าชื่น ชอบมากกำลัง จะมา

^๒แต่ใครจะทนอยู่ได้เมื่อวันของพระองค์ มา ถึง และใครจะยืน หยัดอยู่ ได้ในวันที่ พระองค์มาปรากฏ เพราะพระองค์นั้นเป็น เหมือนกับไฟหลอมแร่ และเหมือนกับสนุ ของช่างซึกุ่ฟอก ^๓พระองค์จะนั่งเหมือน กับคนที่หลอมเงินให้บริสุทธิ์ พระองค์จะ ทำให้ลูกๆของเลวีบริสุทธิ์ พระองค์จะ หลอมพวก เขาให้บริสุทธิ์เหมือน กับทอง และเงิน และพวก เขาจะกลายเป็นนักบวช ของพระ ยาร์เวห์ ที่ถวายของ ขวัญอย่าง ที่ พวก เขาสมควรจะถวาย ^๔แล้วพระ ยาร์เวห์ จะยอมรับของ ขวัญของพวกยู ดาห์และ เยรูซาเล็ม เหมือน กับในอดีต และในสมัย ก่อน ^๕และเราก็คจะเข้ามาใกล้พวก เจ้าเพื่อ พิพากษาเจ้า และเราจะเป็นพยานอย่างเต็มที่ ต่อต้านคนที่ทำเวทมนตร์คาถา พวกที่มีซึกุ่ พวกที่สลาบแบบหลอกๆในศาล พวกที่โกง ค่าแรงคนงาน โกงแม่หม้าย และโกงเด็ก กำพรว้า และคนที่ไม่สนใจยุติกับคนที่ไว้ที่อยู คนพวกนี้ทั้งหมดไม่ได้เกรงกลัวเราเลย”

ฉ้อโกงพระเจ้า

^๖“เจ้าผู้เป็นลูก หลานของยา โคบไม่ถูก ทำลายล้างเพราะเราคือพระ ยาร์เวห์ และ เราไม่ เคยเปลี่ยนแปลง ^๗ตั้งแต่สมัยของ บรรพบุรุษของเจ้า เจ้าได้เห็นไปจากกฎต่างๆ ของ เราและไม่ เคยรักษากฎเหล่า นั้นเลย กลับมาหาเราสิ แล้วเราก็คจะกลับมาหาเจ้า” พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทิ้งสิ้นพูดอย่างนั้น

แล้วเจ้าก็ถามว่า “เราจะกลับมาได้อย่างไร”

^๘คน ฉ้อโกงพระเจ้าได้หรือ ที่เราพูดอย่าง นี้ ก็เพราะพวกเจ้ากำลังฉ้อโกงเราอยู่ แต่เจ้า ก็พูดว่า “เราไปฉ้อโกงอะไรพระองค์”

“เจ้าได้ฉ้อโกงเราในเรื่องสิบ ลดและของ ถวายที่เราได้กำหนดไว้ ^๙คำ สวาป แข่งจึงตก อยู่กับเจ้า เพราะเจ้าและคนทั้ง ชาติกำลัง ฉ้อโกงเราอยู่

^{๑๐}ให้เอาสิบ ลดของผลผลิตทุก อย่างมา ไว้ในคลังของ เรา จะได้ใช้เป็นเสบียงใน วิหารของเรา มวลองดูเราในเรื่องนี้สิ” พระ ยาร์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทิ้ง สิ้นพูดอย่าง นี้ “มาลอง ดูเราสิว่า เราจะเปิดช่องฟ้า แล้วเทพพระ พร ลงมาให้กับพวก เจ้าจนหมด เกลี้ยง จนพวก เจ้าไม่ ขาดอะไรเลย ^{๑๑}เราจะส่งพวก แผลง ให้ถอยห่างๆจาก ไร่ นาของ เจ้า มันจะได้ไม่ ทำลายผลผลิตจากพื้น ดินของ เจ้า และเถา

องุ่นในสวนก็จะออกลูก” พระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

๑๒ “ชนชาติทั้งหมดก็จะพูดยกย่องพวกเจ้า เพราะพวก เจ้าจะมีถิ่น แดนที่เนา อยู่” พระ ยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

๑๓ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “พวก เจ้าได้พูดใส่ร้ายเรา”

แต่พวก เจ้าถาม ว่า “เราพูดใส่ร้ายอะไร พระองค์หรือ”

๑๔ พวก เจ้าพูด ว่า “มันไม่มีประโยชน์อะไร ที่จะรับ ใช้พระเจ้า เราไม่เห็นได้อะไร เลย”

พวก นักบวชพูด ว่า “พวก เราได้รับ ใช้ตาม ที่พระองค์สั่งอย่างระมัดระวัง และพยายาม ที่ จะแสดง ให้พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เห็น ว่า เราศรัทธา โศกเสียใจกับบาป ที่ ได้ทำไป ๑๕ แต่ จากนี้ไป พวกเราจะอวยพร ให้กับคนพวก นั้น ที่อวดดี และยังกว่านั้นเราจะช่วยส่งเสริมคน พวก นั้นที่ทำสิ่ง ชั่วๆพร้อม กับคนพวก นั้นที่ ทำทนายพระเจ้า และยังพ้นภัยไปได้”

การจดรายชื่อของผู้ยำเกรงพระเจ้า

๑๖ ในเวลา นั้น คนที่ยำเกรงพระ ยาร์เวห์ ต่างก็พากันพูดกับเพื่อนๆ ของ ตน และพระ ยาร์เวห์ได้ตั้งใจฟังพวก เขาพูด กัน และต่อ หน้าพระองค์ มีหนังสือม้วน หนึ่งที่ได้จด บันทึกราย ชื่อของคนพวก นี้ที่ยำเกรงและ นับถือชื่อของพระยาร์เวห์

๑๗ พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “พวก เขาจะเป็นของ เรา ในวันที่เราตัดสิน ใจว่า อะไรเป็นของ รักของ หวงของ เรา เราจะไว้ ชีวิตของ เขา เหมือน กับที่มนุษย์ไว้ ชีวิตลูก ที่รับ ใช้เขา ๑๘ และพวก เจ้าก็จะได้เห็นถึง

ความ แตก ต่างอีก ครั้ง ระหว่างคนดีกับคน ชั่ว ระหว่างคนที่รับ ใช้พระเจ้ากับคนที่ไม่รับ ใช้พระองค์”

วันอันยิ่งใหญ่ของพระยาร์เวห์

๑ “ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะวันนั้นกำลัง ๔ มา มันจะเผาไหม้เหมือนเตาอบ และคน อวดดีทั้งหมด และคนที่ทำ ผิดทั้งหมด ก็ จะ กลายเป็นตอข้าว วันที่มาถึงนั้นก็จะเผาไหม้ พวก มันจน หหมด” พระยาร์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ ทั้ง สิ้นพูดอย่าง นั้น “มันจะเป็นวันที่พวก มันจะ ไม่เหลือแม้แต่รากหรือกิ่งเลย”

๒ “แต่สำหรับเจ้าที่ยำเกรงชื่อของเรา ดวง อาทิตย์แห่งความ ชอบ ธรรม ก็ จะ ขึ้นมา และ จะ นำการ รักษาติดมาบนปีกของมัน และพวก เจ้าก็จะออกไปกระโดดโลดเต้นเหมือนลูกวัว ที่ถูกเลี้ยงอย่างดี ๓ เจ้าก็จะเหยียบ ย่ำคน ชั่ว พวก นั้น เพราะพวก มันจะเป็นเหมือนขี้ ถั่ว ได้ฝ่าเท้าของ เจ้า สิ่ง นี้จะเกิด ขึ้นในวันที่เรา ทำให้มันเกิดขึ้น” พระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดอย่างนี้

๔ “ผู้รับ ใช้ของเรา ให้จดจำกฎของโมเสส ไว้ ที่เราได้สั่งเขาไว้บนภูเขาโฮ เรบ กฎนั้น ประกอบด้วยกฎ เกณฑ์และคำ พิพากษา สำหรับชาวอิสราเอลทุกคน”

๕ พระ ยาร์เวห์พูด ว่า “ดูสิ เรากำลังส่ง เอลี ยาร์หี ผู้พูด แทน พระเจ้ามาให้กับเจ้า เขา จะมาก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่า สะ พริง กลัว ของพระ ยาร์เวห์จะมาถึง ๖ และเอลี ยาร์หี ก็ จะทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจ ของลูกหันไปหาพ่อ ถ้าสิ่ง นี้ไม่เกิดขึ้น เรา ก็ จะมาและตีแผ่นดินนี้ด้วยคำสาปแช่ง”

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก (World Bible Translation Center) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2516 (ค.ศ.1973) ที่เมืองฟอร์ทเวิร์ท รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ก่อตั้งมาจนถึงปัจจุบันนี้ ทางศูนย์ฯได้ทำการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาหลักๆ ทั่วโลกมาแล้วมากกว่า 30 ภาษา โดยมีภาษาที่แปลสำเร็จแล้วทั้งพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 10 ภาษา และมี 23 ภาษาที่แปลเฉพาะพระคัมภีร์ใหม่เสร็จแล้ว ภาษาที่ทางศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลกแปลออกมาแล้วได้แก่ ภาษาอังกฤษ สเปน โปรตุเกส รัสเซีย ภาษาในยุโรปตะวันออก จีน อินเดีย บัลแกเรีย รวมทั้งอีกสิบภาษาที่ใช้ในอินเดีย และเอเชียใต้ ส่วนภาษาที่ใกล้แปลเสร็จแล้วในส่วนของพระคัมภีร์ใหม่ได้แก่ ภาษาพม่า เวียดนาม อินโดนีเซีย และเกาหลี

เป้าหมายของทางศูนย์ฯ คือ พยายามแปลพระคัมภีร์ ให้เป็นภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย สำหรับคนธรรมดา ทั่วไป ทางศูนย์ฯจึงได้ให้เจ้าของภาษานั้นๆเป็นผู้แปล โดยมีผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาที่มีความเข้าใจใน ภาษาเดิมที่ใช้เขียนพระคัมภีร์นั้น คอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่างานที่แปลออกมา นั้นจะเชื่อถือได้และถูกต้องตามต้นฉบับเดิม

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก (World Bible Translation Center) เป็นสมาชิกของ สหพันธ์องค์การพระคัมภีร์ (Forum of Bible Agencies) และทำงานการประสานร่วมกับหน่วยงาน และองค์กรต่างๆ ที่เผยแพร่ศาสนา

ถ้าท่านต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานของศูนย์ฯ ท่านสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ และ เรียกดูข้อมูลต่างๆได้ที่ www.wbtc.com โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

พระคัมภีร์กับผู้อ่านในสมัยนี้

ผู้อ่านในสมัยนี้ต้องไม่ลืมว่า พระคัมภีร์นี้เขียนขึ้นมาเป็นพันๆ ปีแล้วสำหรับให้คนในสมัยก่อนอ่านกันในสมัยนั้นย่อมมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างจากสมัยนี้มาก แต่โดยทั่วไปแล้ว พระคัมภีร์เน้นถึงหลักความจริงที่ใช้ได้กับมนุษย์ในทุกยุคทุกสมัย และตัวอย่างต่างๆ ในพระคัมภีร์ก็เป็นสิ่งที่สามารถใช้สอนคนในสมัยนี้ได้เป็นอย่างดี ผู้อ่านบางท่านอาจเห็นว่าหลายอย่างในพระคัมภีร์ เช่น ทศคนคดี คำพูดที่ใช้และขนบธรรมเนียมประเพณีค่อนข้างแปลกและแตกต่างจากสมัยนี้ ดังนั้นเพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์มากขึ้น การอ่านโดยมองจากมุมมองของคนสมัยนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผู้อ่านไม่ควรลืมคือ พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือวิทยาศาสตร์ แต่เป็นหนังสือประวัติศาสตร์ ที่พูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในสมัยโบราณ แต่ในขณะที่เดียวกันพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องของความจริงที่ใช้ได้ในทุกยุคทุกสมัยด้วย เพราะพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่พูดถึงเรื่องของจิตใจและความต้องการของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยไม่ว่าจะอยู่ยุคไหนหรือที่ไหนก็ตาม

ดังนั้นผู้อ่านพระคัมภีร์ด้วยใจที่เปิดกว้างจะได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล เขาจะได้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในสมัยก่อน ชีวิตและคำสั่งสอนของพระเยซู รู้ว่าการเป็นสาวกของพระเยซูนั้นหมายถึงอะไร เรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเต็มที่ และเขาจะได้พบคำตอบสำหรับชีวิตที่แสนจะสับสนวุ่นวายนี้ ดังนั้นจึงมีหลายเหตุผลที่จะหยิบพระคัมภีร์เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน คนที่อ่านด้วยใจเปิดกว้างและแสวงหาจริงๆ นั้น ก็จะได้รู้ว่าพระเจ้าต้องการให้ชีวิตของเขาเป็นอย่างไร

แนะนำพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่เป็นหนังสือแค่เล่มเดียว แต่ภายในนั้นรวบรวมหนังสือย่อย 66 เล่มเอาไว้ โดยที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มสามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือพระคัมภีร์เดิมกับพระคัมภีร์ใหม่

ก.พระคัมภีร์เดิม มีทั้งหมด 39 เล่ม มีผู้เขียนหลายคน พระคัมภีร์เดิมส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาที่คนอิสราเอลในสมัยโบราณใช้กัน มีส่วนน้อยมากที่เขียน เป็นภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้กัน ในสมัยของพระคัมภีร์เดิมนั้น พระคัมภีร์เดิมเขียนมาแล้วกว่า 3,500 ปี โดยใช้เวลาในการเขียน ตั้งแต่เล่มแรกถึงเล่มสุดท้ายประมาณหนึ่งพันปี

หนังสือพระคัมภีร์เดิม แบ่งออกเป็นสี่หมวดใหญ่ๆ คือ

1. **หมวดกฎปฏิบัติ** หรือ กฎของโมเสส ประกอบด้วยหนังสือ 5 เล่มแรก คือ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ
2. **หมวดประวัติศาสตร์** ประกอบด้วยหนังสือโยชูวา ผู้วินิจฉัย นางรูธ ซามูเอลฉบับที่หนึ่ง ซามูเอลฉบับที่สอง พงศกษัตริย์ฉบับที่หนึ่ง พงศกษัตริย์ฉบับที่สอง พงศาวดารฉบับที่หนึ่ง พงศาวดารฉบับที่สอง เอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์
3. **หมวดบทกวี** ประกอบด้วยหนังสือโยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ และเพลงโซโลมอน
4. **หมวดผู้พูดแทนพระเจ้า** ประกอบด้วยหนังสืออิสยาห์ เยเรมีย์ เพลงคร่ำครวญ เอลเศเคียล ตาเนียล โยเซยา โยเอล อาโมส โอบาดีห์ โยนา มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคิ

เรื่องย่อๆ ในหนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์ พูดถึงเรื่องพระเจ้าสร้างโลก และทุกสิ่งทุกอย่างในโลก รวมทั้งสร้างมนุษย์ชายหญิงคู่แรก พูดถึงการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คู่แรกนี้ ซึ่งทำให้เกิดความบาปขึ้น พูดถึงที่มาของภาษาต่างๆ พูดถึงน้ำท่วมโลก และพูดถึงที่มาของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่พระเจ้าเลือกมาโดยเฉพาะ เพื่อนำพระพรมาให้กับคนทั่วโลก หนังสือพระคัมภีร์เดิมได้เล็งถึงพระเมสสิยาห์ ผู้ที่จะมาช่วยมนุษย์ในโลกนี้ให้เป็นอิสระจากบาป พระเมสสิยาห์ที่พูดถึงนี้ก็คือพระเยซูคริสต์เจ้านั่นเอง

ประวัติย่อๆ ของชนชาติอิสราเอล

ในหนังสือปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้สัญญากับชายคนหนึ่งชื่ออับราฮัมว่า พระองค์จะมอบชนชาติที่ยิ่งใหญ่ให้กับเขา และสัญญาว่าเขาและลูกหลานของเขาจะมีแผ่นดิน เป็นของตัวเอง ในตอนนั้นดูเหมือนว่าคำสัญญานี้เป็นไปไม่ได้เลย แต่อับราฮัมก็เชื่อว่าพระเจ้าจะทำตามสัญญานั้น ซึ่งทำให้พระเจ้าพอใจมาก ต่อมาเมื่ออับราฮัมแก่มาก แล้ว เขาก็มีลูกคนหนึ่งชื่ออิสอัค แล้วอิสอัคก็มีลูกชื่อยาโคบ ยาโคบมีอีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล ยาโคบมีลูกชายสิบสองคน เมื่อเกิดกันดารอาหารครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น ครอบครัวของยาโคบจึงต้องย้ายไปอยู่ในอาณาจักรอียิปต์ ซึ่งมีอาหารเต็มบริบูรณ์ เมื่อเวลาผ่านไปครอบครัวของยาโคบก็เกิดลูกหลานมากขึ้นจนกลายเป็นชนชาติเล็กๆ ชนชาติหนึ่ง และกษัตริย์ของอียิปต์ก็ได้เอาชนชาตินี้มาเป็นทาส

ในหนังสืออพยพ ได้พูดถึงเรื่องที่ว่าพระเจ้าได้ส่งโมเสสมาช่วยปลดปล่อยคนอิสราเอลจากการเป็นทาส ในอาณาจักรอียิปต์ และนำพวกเขากลับสู่ดินแดนที่เรียกว่าปาเลสไตน์ หลังจากที่ตกเป็นทาสอยู่ถึงสี่ร้อยปี พระเจ้าได้แยกทะเลแดงออกเป็นดินแห้ง เพื่อให้คนของพระองค์เดินผ่านทะเลแดงไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ส่วน กองทัพของอียิปต์ที่ไล่ล่าตามหลังพวกเขามานั้น พระเจ้าได้ทำลายให้จมน้ำตายจนหมดสิ้นเพราะ พระองค์ได้ปิดน้ำในทะเลแดงเข้าหากันเหมือนเดิม หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทำข้อตกลงพิเศษกับชาว อิสราเอลผ่านทางโมเสสบนภูเขาสูงหนึ่งในทะเลทรายซีนาย พระองค์ได้สัญญาและประกาศกฎปฏิบัติที่ เรียกว่ากฎปฏิบัติสิบข้อ พระเจ้าได้สลักกฎ ทั้งสิบข้อนี้บนแผ่นหินและมอบให้โมเสสนำไปให้กับ ประชาชนของพระองค์ กฎปฏิบัติทั้งสิบข้อนี้ รวมทั้งกฎอื่นๆ และคำสอนต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้ไว้บน ภูเขาซีนายนี้ ต่อมาเมื่อว่ากฎของโมเสส

ที่ภูเขาซีนายนี้เองที่ประชาชนอิสราเอลตกลงว่าจะทำตามพระเจ้า แต่ต่อมาพวกเขาก็ผิดคำพูดที่ให้ไว้ กับพระองค์ พระเจ้าจึงให้พวกเขาไปวนเวียนอยู่ในทะเลทรายถึง 40 ปี ในที่สุดโยชูวาผู้ช่วยของโมเสส ก็ได้นำประชาชนอิสราเอลที่เหลือเข้าสู่ดินแดนที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับพวกเขา

ต่อมา ประชาชนอิสราเอลได้เรียกร้องที่จะมีกษัตริย์เหมือนกับเพื่อนบ้านของพวกเขา พระเจ้าจึงให้ กษัตริย์องค์แรกกับพวกเขา คือซาอูล กษัตริย์ซาอูลไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าจึงเลือกคนใหม่มาแทน คือเดวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะ พระเจ้าสัญญากับเดวิดว่ากษัตริย์องค์ต่อๆ ไปของอิสราเอลจะเป็นคนที่มา จากตระกูลของเดวิดซึ่งก็คือเผ่ายูดาทั้งหมด เดวิดได้เอาเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง และพระองค์ ตั้งใจจะสร้างวิหารที่เมืองเยรูซาเล็มนี้แต่ก็ไม่ได้สร้าง

หลังจากกษัตริย์โซโลมอนซึ่งเป็นลูกของกษัตริย์เดวิดตาย ได้เกิดสงครามแบ่งแยก ชาวอีซราฮิม ชาวยิว จึงถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คือส่วนเหนือ มีทั้งหมดสิบเผ่า เรียกตนเองว่าอิสราเอล มีเมืองสะมาเรีย เป็นเมืองหลวง ส่วนใต้มีสองเผ่า เรียกตัวเองว่ายูดา (คำว่า ยิว ในสมัยนี้มาจากคำว่ายูดาตัวเอง) มีเมือง เยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง กษัตริย์ต่างๆ ของเผ่าทางเหนือนำประชาชนไปในทางที่ผิดและไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าจึงส่งผู้พูดแทนพระเจ้าหลายคนมาเตือนพวกเขาให้เชื่อฟังพระเจ้า ไม่อย่างนั้นจะถูกลงโทษ แต่ พวกเขาก็ยังไม่ยอมเชื่อฟังอยู่ดี ดังนั้น ประมาณปี 722-721 ก่อนพระเยซูมา ชาวอัสซีเรียก็ได้มานุกรก เมืองสะมาเรีย และได้รับชัยชนะ จึงได้กวาดต้อนชาวอิสราเอลไปเป็นเชลย พวกชาวอิสราเอลจึงได้ กระจัดกระจายไปทั่วอาณาจักรอัสซีเรีย

ส่วนเผ่ายูดา ที่อยู่ทางตอนใต้ นั้น เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าพี่น้องทางตอนเหนือ จึงทำให้ตระกูลของ กษัตริย์เดวิดได้ปกครองเมืองเยรูซาเล็มเรื่อยมา จนกระทั่งอาณาจักรบาบิโลนมานุกรก ในช่วงปี 587-586 ก่อนพระเยซูมา ชาวบาบิโลนได้รับชัยชนะ จึงได้กวาดต้อนประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มไปเป็นเชลย ใน ช่วงนั้นเมืองเยรูซาเล็มและวิหาร ก็ถูกทำลายจนหมดสิ้น

ในเวลาต่อมากษัตริย์ไซรัสของอาณาจักรเปอร์เซีย ได้บุกยึดดินแดนต่างๆ และได้เข้ามานุกรก อดอาณาจักรบาบิโลนด้วย กษัตริย์ไซรัสได้อนุญาตให้ผู้คนกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของตน ดังนั้น ประชาชนจากเผ่ายูดาจำนวนมากจึงได้กลับบ้าน หลังจากตกเป็นเชลยถึงเจ็ดสิบปี แม้ว่าประชาชนจะ

พยายามสร้างชาติขึ้นมาใหม่ แต่เผ่ายูดาก็ยังคงเป็นเผ่าที่เล็กและอ่อนแอ ประชาชนได้สร้างวิหารใหม่ขึ้นมา แต่ก็ไม่สวยเท่ากับวิหารอันเดิมที่กษัตริย์โซโลมอนสร้าง

ต่อมา อาณาจักรกรีกก็ได้เข้ามาครอบครองชาวยิว(ชาวอิสราเอล)และหลังจากนั้นอาณาจักรโรมันก็เข้าครอบครองชาวยิวต่อจากอาณาจักรกรีก ชาวยิวทั้งหลายจึงได้ตั้งตารอคอยว่าเมื่อไหร่พระเจ้าจะมาช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของพวกเขาต่างชาตินี้ พวกเขาจะได้เป็นอิสระและมีแผ่นดินเป็นของตัวเอง หลายคนจึงตั้งตารอคอยยุคใหม่ เป็นยุคที่พระเจ้าจะปกครองพวกเขา และมีกษัตริย์มาจากตระกูลของดาวิด ตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเขา และคำสัญญาทั้งหมดนี้ก็เกิดขึ้น จจริงในหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นหนังสือที่เล่าถึงวิถีที่พระเจ้าใช้พระเยซูมา เพื่อทำให้ความหวังและคำสัญญาต่างๆ ที่พระองค์ให้ไว้นั้นเป็นจริงแต่พระเจ้าใช้วิถีที่ไม่มีใครคาดถึง

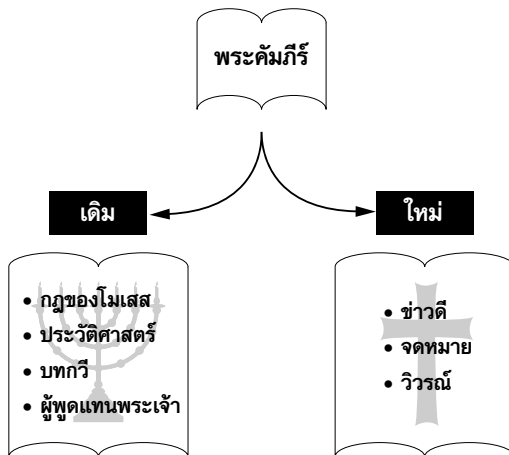
ข.พระคัมภีร์ใหม่ มีทั้งหมด 27 เล่ม มีผู้เขียนอย่างน้อยแปดคนด้วยกัน ผู้เขียนใช้ภาษากรีกเขียน ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้พูดกันอย่างแพร่หลายในสมัยนั้น

หนังสือพระคัมภีร์ใหม่ แบ่งออกเป็นสามหมวดใหญ่ๆคือ

- 1.หมวดข่าวดี
- 2.หมวดจดหมาย
- 3.หมวดหนังสือวิวรณ์

พระคัมภีร์ใหม่ เป็นการเริ่มต้นแผนงานที่พระเจ้าได้วางไว้ ที่ว่าจะให้พระเมสสิยาห์ มาช่วยมนุษยในโลกลงี้ให้เป็นอิสระจากบาป พระมาลียาห์ก็คือพระเยซูคริสตเจ้านั้นเอง ผู้อ่านสามารถติดตามอ่านรายละเอียดได้จากหนังสือพระคัมภีร์ใหม่เล่มนี้

โครงสร้างของพระคัมภีร์

คำแนะนำพระคัมภีร์ใหม่

พระคัมภีร์ภาคคำสัญญาใหม่เล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นพิเศษ สำหรับคนที่ต้องการศึกษาพระคัมภีร์ ที่แปลจากต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษากรีก มาเป็นภาษาไทยในรูปแบบ ที่อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้อง และชัดเจน

ทางคณะผู้แปลเห็นว่า การแปลที่ดีต้องสามารถสื่อสารได้ดีด้วย ดังนั้นสิ่งที่คณะผู้แปลให้ความสำคัญมากคือ การสื่อสารให้ผู้อ่านพระคัมภีร์ในสมัยนี้ได้เข้าใจเหมือนกับที่ผู้อ่านในสมัยก่อนเข้าใจตามที่ทำจากต้นฉบับภาษากรีก คณะผู้แปลเชื่อว่า การแปลที่ซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษากรีกนั้น ไม่ได้หมายถึงการแปลแบบคำต่อคำ แต่ต้องแปลโดยพยายามสื่อความหมายที่ผู้เขียนหนังสือเล่มนั้นๆ ต้องการบอกให้กับคนในสมัยนั้นทราบ คณะผู้แปลจึงได้พยายามที่จะรักษาความหมายเดิม คงความถูกต้อง ชัดตรงต่อภาษาเดิม ขณะเดียวกันก็ใช้ภาษาที่เรียบง่าย ฟังรื่นหู และเข้าใจง่าย ทางคณะผู้แปลพยายามทำให้นักอ่านพระคัมภีร์ฉบับนี้น่าสนใจเหมือนกับต้นฉบับเดิมและพยายามทำให้เกิดผลต่อผู้อ่านในปัจจุบันนี้ เหมือนกับที่เคยเกิดผลกับผู้อ่านเมื่อพันๆ ปีมาแล้ว

ความจริงแล้วภาษากรีกที่ใช้ในพระคัมภีร์นั้น เป็นภาษาแบบที่เรียกว่า ขอยเน (koine) ซึ่งแปลว่า สามัญ ขอยเน หมายถึงภาษาพูดธรรมดาๆ ที่คนทั่วไปใช้พูดและเขียนกันในชีวิตประจำวัน ไม่ได้เป็นภาษาทางศาสนา ที่ใช้ศัพท์เฉพาะทางหรือคำศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย

คณะผู้แปลจึงเห็นว่าควรใช้ภาษาในระดับดังกล่าว จึงพยายามทำให้พระคัมภีร์ฉบับนี้มีลักษณะภาษาที่อ่านเข้าใจง่ายและเป็นธรรมชาติที่สุด เพื่อจะไม่เป็นอุปสรรค ในการเข้าใจถ้อยคำของพระเจ้า ให้ผู้อ่านคนไทยได้เข้าใจถ้อยคำของพระเจ้ามากขึ้น และเพื่อที่พระคัมภีร์เล่มนี้จะสามารถเป็นกุญแจไขความจริงของถ้อยคำ

สรุปรายชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด

พระคัมภีร์เดิม

หมวดกฎของโมเสส	ชื่อย่อ
ปฐมกาล	ปฐม.
อพยพ	อพย.
เลวีนิติ	ลนต.
กันดารวิถี	กตว.
เฉลยธรรมบัญญัติ	ฉบบ.

หมวดประวัติศาสตร์	ชื่อย่อ
โยชูวา	ชว.
ผู้วินิจฉัย	วนจ.
นางรูธ	นรธ.
ซามูเอล ฉบับที่หนึ่ง	1ซมอ.
ซามูเอล ฉบับที่สอง	2ซมอ.
พงศกษัตริย์ ฉบับที่หนึ่ง	1พงษ.
พงศกษัตริย์ ฉบับที่สอง	2พงษ.
พงศาวดาร ฉบับที่หนึ่ง	1พงศ.
พงศาวดาร ฉบับที่สอง	2พงศ.
เอสรา	อสร.
เนหะมีย์	นหม.
เอสเธอร์	อสร.

หมวดบทกวี	ชื่อย่อ
โยบ	โยบ
สดุดี	สดด.
สุภาษิต	สภษ.
ปัญญาจารย์	ปญจ.
เพลงโซโลมอน	พชม.

หมวดผู้พูดแทนพระเจ้า	ชื่อย่อ
อิสยาห์	อิสย.
เยเรมีห์	ยรม.
เพลงคร่ำครวญ	พคด.
เอลเสเดียล	อสด.
ดาเนียล	दनล.
โฮเซยา	ชชย.
โยเอล	ยอล.
อาโมส	อมส.
โอบาดีห์	อบด.
โยนา	ยนา.
มีคาห์	มคา.
นาฮูม	นอม.
ฮานากุก	ฮบก.
เศฟันยาห์	ศฟย.
ฮักกัย	ฮกก.
เศคาริยาห์	ศคย.
มาลาคี	มลค.

พระคัมภีร์ใหม่

หมวดข่าวดี	ชื่อย่อ
มัทธิว	มธ.
มาระโก	มก.
ลูกา	ลก.
ยอห์น	ยน.

หมวดจดหมาย	ชื่อย่อ
กิจการ	กจ.
โรม	รม.
โครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง	1คร.
โครินธ์ ฉบับที่สอง	2คร.
กาลาเทีย	กท.
เอเฟซัส	อฟ.
ฟิลิปปี	ฟป.
โคโลสัส	คอส.
เอสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง	1ธส.
เอสะโลนิกา ฉบับที่สอง	2ธส.
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	1ทธ.
ทิโมธี ฉบับที่สอง	2ทธ.
ทิตัส	ทต.
ฟีเลโมน	ฟม.
ฮีบรู	ฮบ.
ยากอบ	ยก.
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง	1ปต.
เปโตร ฉบับที่สอง	2ปต.
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง	1ยน.
ยอห์น ฉบับที่สอง	2ยท.
ยอห์น ฉบับที่สาม	3ยท.
ยูดาห์	ยด.

หมวดหนังสือวิวรณ์	ชื่อย่อ
วิวรณ์	ว.

เครื่องหมาย

- (*) เมื่อผู้อ่านเห็นเครื่องหมายนี้อยู่หลังคำใด แสดงว่า จะมีคำอธิบายสั้นๆเพิ่มเติมอยู่ตรงท้ายของหน้านั้น
- (†) เมื่อผู้อ่านเห็นเครื่องหมายนี้อยู่หลังคำใด แสดงว่า จะมีคำอธิบายเพิ่มเติมอยู่ท้ายเล่มของหนังสือพระคัมภีร์

ตัวเลข ตัวเลขใหญ่เป็นเลขบทที่ และตัวเลขเล็กเป็นเลขบอกรหัสที่ แต่ในข้อ 1 ของบทจะไม่ปรากฏตัวเลข

สารบัญ

ศูนย์กลางการแปลพระคัมภีร์โลก		ก
พระคัมภีร์กับผู้อ่านในสมัยนี้		ข
แนะนำพระคัมภีร์		ค
โครงสร้างของพระคัมภีร์		จ
คำแนะนำพระคัมภีร์ใหม่		ฉ
สรุปรายชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด		ช
วิธีใช้พระคัมภีร์		ซ
มัทธิว	มธ.	1
มาระโก	มก.	53
ลูกา	ลก.	85
ยอห์น	ยน.	141
กิจการ	กจ.	181
โรม	รม.	232
โครีนธ์ ฉบับที่หนึ่ง	1คร.	255
โครีนธ์ ฉบับที่สอง	2คร.	276
กาลาเทีย	กท.	289
เอเฟซัส	อฟ.	297
ฟิลิปปี	ฟป.	305
โคโลสี	คส.	311
เอสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง	1ธส.	317
เอสะโลนิกา ฉบับที่สอง	2ธส.	323
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	1ทธ.	326
ทิโมธี ฉบับที่สอง	2ทธ.	333
ทิตัส	ตต.	337
ฟีเลโมน	ฟม.	341
ฮีบรู	ฮบ.	344
ยากอบ	ยก.	363
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง	1ปต.	370
เปโตร ฉบับที่สอง	2ปต.	377
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง	1ยน.	381
ยอห์น ฉบับที่สอง	2ยห.	388
ยอห์น ฉบับที่สาม	3ยห.	389
ยูดาห์	ยด.	390
วิวรณ์	วว.	393
อธิบายศัพท์		420

หนังสือมัทธิว

ผู้เขียนหนังสือมัทธิว คือตัวมัทธิวเอง เขามีอีกชื่อหนึ่งว่าเลวี มัทธิวเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เขาเป็นคนยิว แต่เดิมเขามีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน หนังสือมัทธิวนี้เน้นให้ชาวยิวอ่านโดยเฉพาะ

ความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ คือมัทธิวพยายามเน้นให้คนยิวเห็นว่า พระเยซูนี้แหละคือพระเมสสิยาห์ (หมายถึงผู้ที่พระเจ้าได้เจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวยิว) ที่หนังสือพระคัมภีร์เดิมทำนายเอาไว้ว่าจะมา มัทธิวถึงได้ยกข้อต่างๆ ในพระคัมภีร์เดิมมาอ้างบ่อยๆ แต่อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้มิได้ให้ความสำคัญอยู่ที่คำสั่งสอนของพระเยซู ซึ่งเป็นประโยชน์กับทุกๆ คน รวมถึงคนในสมัยนี้ด้วย

หนังสือมัทธิว

ประวัติบรรพบุรุษของพระเยซู

(ลก.3:23-38)

1 นี่คือรายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* พระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด และอับราฮัม

² อับราฮัม มีลูกชื่อ อิสอัค อิสอัคมีลูกชื่อ ยาโคบ ยาโคบมีลูกชื่อยูดาห์ และพี่น้องคนอื่นๆ ของยูดาห์

³ ยูดาห์มีลูกกับนางทามาร์ชื่อ เปเรศ และเศราห์ เปเรศมีลูกชื่อเฮสโรน และเฮสโรนมีลูกชื่อราม

⁴ รามมีลูกชื่อ อัมมีนาดับ อัมมีนาดับมีลูกชื่อนาโชน และนาโชนมีลูกชื่อสัลโมน

⁵ สัลโมน มีลูกกับนางราห์บชื่อโบอาส โบอาสมีลูกกับนางรูธชื่อโอเบด และโอเบด มีลูกชื่อเจสซี

⁶ เจสซีมีลูกเป็นกษัตริย์ดาวิด ดาวิดมีลูกชื่อโซโลมอน แม่ของโซโลมอนเคยเป็นภรรยาของอุริยาห์มาก่อน

⁷ โซโลมอนมีลูกชื่อเรโอบอัม เรโอบอัมมีลูกชื่ออาบียาห์ และอาบียาห์มีลูกชื่ออาสา

⁸ อาสามีลูกชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชื่อเยโรฮัม เยโรฮัมมีลูกชื่ออุสซียาห์

⁹ อุสซียาห์มีลูกชื่อโยธาม โยธามมีลูกชื่ออาหัส และอาหัสมีลูกชื่อเฮเซคียาห์

¹⁰ เฮเซคียาห์มีลูกชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์มีลูกชื่ออาโมนและอาโมนมีลูกชื่อโยสิยาห์

¹¹ โยสิยาห์มีลูกคือเยโคนิยาห์และพี่น้องคนอื่นๆ ของเขา ในเวลานั้นพวกเขาวิบัติถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลน

¹² หลังจากถูกกวาดต้อนไปที่เมืองบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์มีลูกชื่อเซอัลทิเอล และเซอัลทิเอลก็มีลูกชื่อเศรุบบาเบล

¹³ เศรุบบาเบลมีลูกชื่ออาบียูด อาบียูดมีลูกชื่อเอลียาคิม และเอลียาคิมมีลูกชื่ออาซอร์

¹⁴ อาซอร์มีลูกชื่อศาโดก ศาโดกมีลูกชื่ออาคิม และอาคิมมีลูกชื่อเอลีอูด

¹⁵ เอลีอูดมีลูกชื่อเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์มีลูกชื่อมัถธาน และมัถธานมีลูกชื่อยาโคบ

¹⁶ ยาโคบมีลูกชื่อโยเซฟซึ่งเป็นสามีของนางมารีย์ และนางมารีย์ก็เป็นแม่ของพระเยซูหรือที่เรียกกันว่าพระคริสต์†

¹⁷ ดังนั้นนับตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่รุ่นและนับจากดาวิดลงมาจนถึงเมื่อถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลนก็มีสิบสี่รุ่น และนับตั้งแต่ถูกกวาด ต้อนไปเป็นเชลยจนถึงพระคริสต์ก็มีสิบสี่รุ่น

พระเยซูคริสต์มาเกิด

(ลก.2:1-7)

¹⁸ เรื่องราวที่พระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* มาเกิดนั้นมีอยู่ว่า มารีย์ ซึ่งเป็นแม่ของพระเยซู ได้

1:1,18 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีกใช้คำว่า"พระคริสต์"

หมั้นกับโยเซฟ แต่ก่อนที่เขาจะแต่งงานกัน มารีย์ก็ได้ตั้งท้องขึ้นมาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ โยเซฟคู่มั่นของมารีย์นั้นเป็นคนดี ไม่อยากให้นางต้องอับอายขายหน้า จึงได้ตัดสินใจที่จะถอนหมั้นกับนางอย่างเงียบๆ²⁰ ในขณะที่โยเซฟกำลังคิดถึงเรื่องนี้อยู่นั้น ทูตขององค์เจ้าชีวิต ได้มาเข้าฝันโยเซฟ และบอกว่า “โยเซฟ ลูกหลานของดาวิด*ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาหรอก เพราะเด็กในท้องของเธอนั้น เกิดจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ มารีย์จะคลอดลูกชายให้ตั้งชื่อเด็กนั้นว่า ‘เยซู’ เพราะเขาจะช่วยคนของเขาให้พ้นจากบาปต่างๆของพวกเขา”

²²เรื่องทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อจะได้เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ที่ว่า²³ “จะมีหญิงพรหมจารีตั้งท้อง และคลอดลูกชาย ซึ่งคนจะเรียกเขาว่า อิมมานูเอล* ที่แปลว่า ‘พระเจ้าอยู่กับเรา’”

²⁴เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นมา ก็ได้ทำตามคำสั่งของทูตองค์นั้น และรับมารีย์มาเป็นภรรยา²⁵ แต่โยเซฟไม่มีเพศสัมพันธ์กับเธอ จนกระทั่งมารีย์คลอดลูกชาย แล้วโยเซฟได้ตั้งชื่อเด็กว่า “เยซู”

2 พระเยซู เกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด* ต่อมา มีพวกโรหิจารย์เดินทางมาจากทิศตะวันออกเข้ามาที่เมืองเยรูซาเล็ม² มาถามว่า “รู้หรือเปล่าวาเด็กคนนั้นที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน พวกเราเห็นดวงดาวของพระองค์ขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออก จึงเดินทางมาเพื่อกราบไหว้พระองค์”³ เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินก็กังวลใจมาก รวมถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มทุกคนด้วย⁴ กษัตริย์เฮโรดจึงเรียกให้พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคนมาประชุมกัน และถามว่า “พระคริสต์[†] ควรจะเกิดที่ไหน”⁵ พวกเขาตอบว่า “ที่เบธเลเฮม ในแคว้นยูเดียครับท่าน” เพราะผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้ว่า

⁶หมู่บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์

พวกเจ้าไม่ใช่แค่หมู่บ้านกระจอกๆ หมู่บ้านหนึ่งในแผ่นดินยูดาห์

เพราะจะมีผู้นำคนหนึ่งออกมาจากพวกเจ้า

เป็นผู้ที่จะมาเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเรา” (มัทธิว 5:2)

⁷กษัตริย์เฮโรด[†] จึงได้เชิญพวกโรหิจารย์มาพบอย่างลับๆ และถามพวกเขาว่า “ได้เห็นดาวดวงนั้นครั้งแรกเมื่อไหร่”⁸ แล้วกษัตริย์เฮโรดได้ส่งพวกโรหิจารย์ไปที่หมู่บ้านเบธเลเฮม และสั่งว่า “ไปตามหาเด็กคนนั้นเจอเมื่อไหร่ให้รีบกลับมาบอก เราจะได้ไปกราบไหว้เด็กคนนั้นด้วย”

⁹เมื่อกษัตริย์เฮโรดสั่งเสร็จแล้ว พวกโรหิจารย์ก็ได้ตามดาวดวงนั้นที่พวกเขาเห็นขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออกไป ดาวดวงนั้นได้นำพวกเขาไปหยุดอยู่เหนือที่ที่เด็กชายคนนั้นอยู่¹⁰ เมื่อพวกโรหิจารย์เห็นอย่างนั้นก็ดีใจมาก¹¹ จึงพากันเข้าไปในบ้าน และพบเด็กชายกับมารีย์แม่ของเด็ก พวกเขาจึงได้กราบไหว้เด็กนั้น พร้อมกับเอาทองคำ กายาน และมดยอบ* ออกมาให้เป็นของขวัญกับเด็กชาย¹² พระเจ้าได้มาเตือนพวกโรหิจารย์ในความฝัน ไม่ให้กลับไปหา กษัตริย์เฮโรด

1:20 ลูกหลานของดาวิด หมายถึง ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์องค์ที่ 2 ของอิสราเอล เมื่อประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูคริสต์มา

1:23 จะมีหญิงพรหมจารี...อิมมานูเอล” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 7:14

2:1 เฮโรด หมายถึง เฮอร์โคมหาราชที่ 1 ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย (ระหว่าง พ.ศ.503 - พ.ศ.539)

2:11 กายาน และมดยอบ คือ เครื่องหอมที่มีราคาแพง

พวกเขาจึงใช้เส้นทางอื่นกลับไปบ้านเมืองของตน

โยเซฟและมารีย์พาพระเยซูหนีไปอียิปต์

¹³เมื่อพวกโหราจารย์กลับไปแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้มาเข้าฝันโยเซฟและบอกว่า “ลูกชั้นพาเด็กกับแม่ของเด็กหนีไปอยู่ที่อียิปต์ แล้วให้อยู่ที่นั่นจนกว่าจะบอกให้กลับมา เพราะกษัตริย์เฮโรดกำลังจะส่งคนมาตามฆ่าเด็กคนนี้”

¹⁴โยเซฟจึงลุกขึ้น และพาเด็กพร้อมกับแม่ของเขาออกเดินทางไปอียิปต์ในคืนนั้นเลย ¹⁵พวกเขาอยู่ที่นั่นจนกษัตริย์เฮโรดตาย ซึ่งก็เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิต ได้พูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ว่า “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์”*

เฮโรดฆ่าเด็กชายในหมู่บ้านเบธเลเฮม

¹⁶เมื่อกษัตริย์เฮโรด[†]รู้ว่าโดนพวกโหราจารย์หลอก ก็โกรธมาก จึงสั่งให้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมาที่อยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮม และบริเวณใกล้เคียงแถวนั้น เพราะพวกโหราจารย์บอกกับกษัตริย์ว่า พวกเขาได้เห็นดวงดาวปรากฏขึ้นครั้งแรกเมื่อสองปีมาแล้ว ¹⁷ซึ่งเป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านเยเรมีย์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

¹⁸“ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท
เป็นเสียงร้องไห้ด้วยความเสียใจยิ่ง
คือเสียงนางราเชลร้องไห้เพราะลูกๆ ของเธอ
เธอก็ไม่ยอมให้ใครมาปลอบโยน
เพราะลูกๆ ของเธอตายแล้ว” (เยเรมีย์ 31:15)

โยเซฟและมารีย์กลับจากอียิปต์

¹⁹หลังจากกษัตริย์เฮโรดตายแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้เข้าฝันโยเซฟซึ่งอยู่ที่อียิปต์ว่า ²⁰“ลูกชั้นให้พาทั้งเด็กและแม่ของเด็กกลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนที่ต้องการจะฆ่าเด็กคนนี้ ได้ตายไปหมดแล้ว”

²¹โยเซฟจึงลุกขึ้นแล้วพาเด็กและแม่ของเด็กกลับไปอิสราเอล ²²แต่เมื่อโยเซฟรู้ว่าอารเคลาอัส^{*} ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียแทนกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นพ่อ เขาก็กลัวไม่กล้ากลับไปแคว้นยูเดียในความฝัน โยเซฟได้รับคำเตือนให้เดินทางไปที่แคว้นกาลิลี ²³เขาได้ไปอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ เพื่อให้เป็นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เกี่ยวกับพระคริสตเจ้าว่า “คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ”

2:15 “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์” อ้างมาจากหนังสือ โยเซฟ 11:1
2:22 อารเคลาอัส เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูเดีย ตั้งแต่เฮโรดมหาราชผู้เป็นพ่อตายในปีก่อน ค.ศ. 4 ไปจนกระทั่งพวกโรมันเนรเทศพระองค์ไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ในปี ค.ศ. 6

งานของยอห์น ผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(มก.1:1-8;ลก.3:1-9,15-17;ยอ.1:19-28)

3 ในเวลานั้น ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ได้เริ่มประกาศสั่งสอนอยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งในแคว้นยูเดีย ²เขาประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว”

³อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดถึงยอห์นคนนี้ว่า

“มีเสียงคนร้องตะโกน

อยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งว่า

‘เตรียมทางให้องค์เจ้าชีวิต

และทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรง” (อิสยาห์ 40:3)

⁴เสื้อผ้าของยอห์นทำจากขนอฐ และเขาใช้หนังสัตว์คาคาเอว เขากินจักจั่น* และน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ⁵ในเวลานั้น มีคนจำนวนมากจากเมืองเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย และแถวๆ บริเวณแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด ต่างก็ออกมาฟังยอห์นสั่งสอน ⁶พวกเขาได้สารภาพความผิดบาปของตน และยอห์นได้ทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน

⁷เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสี[†] และพวกสะดูสี[†] เป็นจำนวนมากพากันมาจะให้เขาทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้ ยอห์นจึงพูดกับพวกเขาว่า “ไอ้ชาติอิสราเอล ใครเตือนให้พวกแกหลบหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง ⁸พิธีจุ่มน้ำให้ดูสิว่าแกกลับตัวกลับใจแล้วจริงๆ อียานิกเขาเองว่า ‘พวกเราไม่ถูกลงโทษหรอก เพราะพวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าสามารถเสกก่อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้ ¹⁰ขวานได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับโคนต้นไม้ทุกต้น* ที่ไม่เกิดผลดี แล้วเอาไปโยนทิ้งในกองไฟ

¹¹ผมทำพิธีจุ่มให้ด้วยน้ำเพื่อให้รู้ว่าพวกคุณได้กลับตัวกลับใจแล้วแต่จะมีผู้หนึ่งที่มาที่หลังผมยิ่งใหญ่กว่าผมมาก ขนาดรองเท้าแตะของเขา ผมยังไม่ดีพอที่จะถอดให้เลย เขาจะทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] และด้วยไฟ ¹²มือของเขาดึงพลั่วพร้อมแล้วที่จะสะสางลานข้าวจนทั่วและจะแยกแกลบออกจากข้าว* โดยเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผากับไฟที่ไม่มีวันดับ”

ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้พระเยซู

(มก.1:9-11;ลก.3:21-22)

¹³ในเวลานั้น พระเยซูได้เดินทางจากแคว้นกาลิลี มาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ¹⁴แต่ยอห์นไม่ยอมทำให้ เขาบอกว่า “อาจารย์ต้องเป็นคนทำให้ผม ไม่ใช่ผมทำให้อาจารย์”

¹⁵แต่พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้ ให้เป็นอย่างนี้ไปก่อน เพราะพวกเราควรทำทุกอย่างตามที่พระเจ้าต้องการ” ยอห์นถึงยอมทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้พระองค์ ¹⁶ทันทีที่พระองค์โผล่ขึ้นมาจากน้ำ ท้องฟ้า

3:4 จักจั่น คือ แมลงชนิดหนึ่งคล้ายตั๊กแตน ตามกฎหมายของโมเสสอนุญาตให้กินเป็นอาหารได้ อ้างมาจากหนังสือเลวีนิติ 11:21-22

3:10 ต้นไม้ หมายถึง คนทั่วไป ต้นไม้ที่ไม่เกิดผล คือคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเยซูจะต้องถูกโค่นลงเหมือนกับต้นไม้นี้

3:12 จะแยกแกลบออกจากข้าว หรือ การผัดข้าว ยอห์นหมายถึง พระเยซูจะแยกคนดีออกจากคนชั่ว

ก็เปิดออก และพระองค์ก็เห็นพระวิญญานของพระเจ้าเหมือนนกพิราบลงมาอยู่เหนือพระองค์¹⁷ มีเสียงพูดจากสวรรค์ว่า “นี่คือลูกรักของเรา เราพอใจในตัวเขามาก”

มารมาลองใจพระเยซู

(มก. 1:12-13;ลก. 4:1-13)

4 แล้วพระวิญญาน¹ ก็พาพระเยซูไปที่เปล้าเปลี้ยวแห่งแล้ง เพื่อให้มารได้มาลองใจพระองค์² หลังจากพระเยซูได้อดอาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน พระองค์ก็หิวจัด³ มารจึงมายั่วพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็เสกก้อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

‘ชีวิตที่แท้จริงไม่ใช่อยู่ได้เพราะอาหารเท่านั้น

แต่อยู่ได้ด้วยคำพูดทุกคำที่มาจากพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3)

⁵จากนั้นมารก็นำพระองค์ไปยังเมืองเยรูซาเล็มและไปยืนกันอยู่บนจุดสูงสุดของวิหาร⁶ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็กระโดดลงไปเลย เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะสั่งให้ทูตของพระองค์คุ้มครองคุณ

และเหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับคุณไว้

เพื่อไม่ให้เท้าของคุณ กระแทกหิน” (สดุดี 91:11-12)

⁷พระเยซูตอบมารว่า “แต่พระคัมภีร์ก็เขียนไว้เหมือนกันว่า

‘อย่าทดลองเล่นกับองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

⁸อีกครั้งหนึ่ง มารได้นำพระเยซูไปที่ภูเขาที่สูงที่สุด เพื่อพระองค์จะได้เห็นอาณาจักรบนโลกทั้งหมดและความเจริญรุ่งเรืองของมัน⁹ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้ากราบไหว้เรา เราก็จะยกทั้งหมดที่เห็นนี้ให้”

¹⁰พระเยซูจึงตอบว่า “ไปให้พ้น ไช้ชาตาน เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘เจ้าจะต้องกราบไหว้องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า

และรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

¹¹มารจึงได้ไปจากพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์ก็มารับใช้พระองค์

พระเยซูเริ่มงานในแคว้นกาลิลี

(มก. 1:14-15;ลก. 4:14-15)

¹²เมื่อพระเยซูได้ข่าวว่ายอห์นถูกจับขังคุก พระองค์จึงกลับไปแคว้นกาลิลี¹³ แล้วย้ายจากเมืองนาซาเร็ธ ไปอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุม ที่อยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีในเขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี¹⁴ เพื่อให้เป็นไปตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้พูดว่า

¹⁵“ดินแดนเศบูลุน และดินแดนนัฟทาลี

ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี

ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

คือแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่อยู่ของคนที่ไม่ใช่ยิว

16 คนที่นั้งอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ และคนที่อยู่ในดินแดนใต้เงาแห่งความตายนั้น แสงสว่างก็ได้ส่องมาถึงพวกเขาแล้ว” (อิสยาห์ 9:1-2)

พระเยซูเลือกศิษย์บางคน

(มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11)

17 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูได้เริ่มประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว”

18 วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์มองเห็นพี่น้องชาวประมงสองคนคือ ซีโมนที่คนเรียกว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดแหอยู่ในทะเลสาบ 19 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ตามมาเถอะ เราจะสอนให้คุณจับคนแทนการจับปลา” 20 ทั้งสองคนก็ทิ้งแหและติดตามพระองค์ไปทันที

21 เมื่อพระองค์เดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็เห็นพี่น้องอีกสองคนคือ ยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมอวนกับพ่อของพวกเขาอยู่ในเรือ แล้วพระองค์เรียกพี่น้องสองคนนี้มา 22 ทั้งยากอบและยอห์นจึงได้ลาพ่อและทิ้งเรือ แล้วพวกเขาก็ตามพระองค์ไปทันที

พระเยซูสอนและรักษาประชาชน

(ลก. 6:17-19)

23 พระเยซูเดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี เพื่อสั่งสอนคนตามที่ประชุมของชาวยิว[†] และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าให้ทุกคนรู้ นอกจากนี้ยังได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้กับคนในเมืองจนหายด้วย 24 ทำให้ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย ผู้คนจึงแห่กันมาหาพระเยซู เขาพาคนที่เจ็บป่วยทนทุกข์ทรมาน ด้วยโรคต่างๆ คนถูกผีสิง คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาด้วย แล้วพระองค์ก็ได้รักษาจนหายหมดทุกคน 25 คนจำนวนมากจึงพากันติดตามพระองค์ มีทั้งจากแคว้นกาลิลี แคว้นเดคาโปลิส* เมืองเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และดินแดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

พระเยซูสอนประชาชน

(ลก. 6:20-23)

5 เมื่อพระเยซูเห็นผู้คนตามมาเป็นจำนวนมากพระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาและนั่งอยู่ที่นั่น พวกศิษย์ก็เข้ามาหาพระองค์ 2 พระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาว่า

3 “คนที่รู้ว่าต้องการพระเจ้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้า

4 คนที่โศกเศร้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะปลอบโยนเขา

4:25 เดคาโปลิส เป็นภาษากรีก หมายถึง เมือง 10 เมืองเป็นชื่อของแคว้นหนึ่งที่ประกอบด้วยเมือง 10 เมือง ตั้งอยู่บริเวณฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

⁵คนที่มึจิตใจอ่อนโยน มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะให้โลกนี้กับเขา

⁶คนที่หิวกระหายอยากจะทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการ

มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้เขาอิ่มใจ

⁷คนที่มึจิตใจเมตตา มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเมตตาเขา

⁸คนที่มึจิตใจบริสุทธิ์ มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

⁹คนที่สร้างสันติ มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นลูก

¹⁰คนที่โดนข่มเหงรังแกเพราะทำตามความต้องการของพระเจ้า

มีเกียรติจริงๆ เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้า

¹¹คนที่โดนดูถูก โดนข่มเหงรังแก และโดนใส่ร้ายป้ายสี

เพราะติดตามเรา มีเกียรติจริงๆ

¹²“ให้ใจและมีความสุขเถิด เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับคุณแล้วที่บนสวรรค์ เพราะพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ในสมัยก่อนก็โดนข่มเหงอย่างเดียวกับคุณนี่แหละ”

เกลือและแสงสว่าง

(มก.9:50;ลก.14:34-35)

¹³“พวกคุณเป็นเกลือ*ของโลกนี้ ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร มันไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว นอกจากเอาไปทิ้งให้คนเหยียบ ¹⁴พวกคุณเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่สร้างอยู่บนภูเขาจะเอาไปซ่อนไว้ไม่ให้คนเห็นก็ได้¹⁵ เหมือนกับเมื่อจุดตะเกียง ก็ไม่มีใครเอางัดครอบไว้ แต่จะเอาไปแขวนไว้เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับทุกคนที่อยู่ในบ้าน ¹⁶พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ส่องสว่างออกไปเพื่อคนจะได้เห็นความดีที่คุณทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์

พระเยซูสั่งสอนเกี่ยวกับกฎปฏิบัติ

¹⁷อย่าคิดว่าเรามายกเลิกกฎปฏิบัติของโมเสส หรือมายกเลิกข้อความที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†]เขียนไว้ เราไม่ได้มายกเลิกแต่มาทำให้มันสำเร็จ* ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่ฟ้าและดินยังอยู่ จะไม่มีวันที่ตัวหนังสือตัวเล็กๆ หรือจุดเล็กๆ สักจุดเดียวหายไปจากกฎปฏิบัติเลย จนกว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นจริงตามนั้น ¹⁹คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข้อเล็กๆ ข้อหนึ่งในกฎปฏิบัติ แล้วยังสอนให้คนอื่นไม่เชื่อฟังด้วย คนนั้นก็จะเป็นคนทีเล็กที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า แต่คนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติและสอนให้คนอื่นเชื่อฟังด้วย คนๆ นั้นก็จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า ²⁰เพราะ

5:13 เกลือ ในสมัยพระเยซู คนใช้เกลือหมักเนื้อไม่ให้เน่า

5:17 “แต่มาทำให้มันสำเร็จ”ในภาษาเดิม ประโยคนี้อาจจะแปลได้หลายอย่าง เช่น “เกิดขึ้นจริงตามนั้น” หรือ “ทำให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของมัน” หรือ “ทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย”

เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี[†] เชื่อฟังพระองค์ คุณก็จะไม่มีวันได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า

เรื่องความโกรธ

²¹พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าฆ่าคน*’ แต่ถ้าใครทำ คนนั้นจะต้องถูกลงโทษ ²²แต่เราจะบอกให้รู้ว่า แค่นที่โกรธพี่น้องของตัวเองก็ถูกตัดสินว่าผิดแล้ว และคนที่ว่าพี่น้องของตัวเองว่า ไร้ปัญญาอ่อน เขาจะต้องถูกลงโทษในศาลสูง[†] และใครก็ตามที่ว่าคนอื่น ไร้ใจ เขาก็เสี่ยงต่อบึงไฟนรกแล้ว

²³ดังนั้น ถ้าคุณนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชา[†] และนึกขึ้นมาได้ว่าพี่น้องมีปัญหา กับคุณในสิ่งที่คุณทำไป ²⁴ให้วางเครื่องบูชานั้นไว้ และกลับไปคืนดีกับพี่น้องคนนั้นก่อน แล้วค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชา

²⁵ถ้ามีใครฟ้องร้องคุณ ก็ให้รีบปรับความเข้าใจกับเขาในระหว่างทางที่กำลังไปศาล ไม่งั้นเขาจะส่งตัวคุณให้ผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะส่งคุณต่อไปให้ผู้คุมเอาไปขังคุก ²⁶เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะไม่ได้ออกมาจากคุกนั้นหรอก จนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์

เรื่องการมีชู

²⁷พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘อย่าเป็นชู้กับสามภรรยาเขา*’ ²⁸แต่เราจะบอกคุณว่า แค่มองผู้หญิงแล้วเกิดความใคร่ ก็ถือว่าคุณเป็นชู้ทางใจกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ²⁹ดังนั้น ถ้าตาขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ควักทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่ง ก็ยังดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว ³⁰ถ้ามือขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ตัดมันทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่งก็ยิ่งดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว

เรื่องการหย่าร้าง

(มธ.19:9;มก.10:11-12;ลก.16-18)

³¹มีคำพูดว่า ‘ถ้าใครจะหย่ากับภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่า*[†]ให้กับภรรยา’ ³²แต่เราจะบอกคุณว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยา ยกเว้นหย่าเพราะเรื่องการทำบาปทางเพศ ก็ทำให้ภรรยามีชูเมื่อเธอไปแต่งงานใหม่ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับเธอก็ถือว่ามีชูด้วย

เรื่องการสาบาน

³³พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าผิดคำสาบาน ต้องทำตามคำสาบานที่ให้ไว้กับองค์เจ้าชีวิต*’ ³⁴แต่เราขอบอกว่าอย่าสาบานเลย เพราะถ้าคุณอ้างถึงสวรรค์ สวรรค์ก็เป็นที่นั่งของพระเจ้า ³⁵หรืออ้างถึงโลกนี้ โลกนี้ก็เป็นที่วางเท้าของพระเจ้า หรืออ้างถึงเมืองเยรูซาเล็ม เมืองเยรูซาเล็มก็เป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ³⁶หรืออ้างโดยใช้หัวของตนเป็นประกัน เพราะผมสักเส้นคุณก็ยังไม่มีความหมายทำให้มันขาวหรือดำได้เลย ³⁷ถ้า ‘ใช่’ ก็บอกว่า ‘ใช่’

5:21 ‘อย่าฆ่าคน’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:13 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

5:27 ‘อย่าเป็นชู้กับผัวเมียเขา’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18

5:31 ‘ถ้าใครหย่า...ให้ทำหนังสือหย่า’ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1

5:33 ‘ต้อง...องค์เจ้าชีวิต’ ดูที่ เลวีนิติ 19:12 กันดารวิถี 30:2 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21

ถ้า 'ไม่' ก็บอกว่า 'ไม่' พุดแค่นี้ พอแล้ว พุดมากกว่านี้ก็มาจากมาร

เรื่องการแก้แค้น

(ลก.6:29-30)

³⁸พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'ตาต่อตา ฟันต่อฟัน*' ³⁹แต่เราขอบอกว่า อย่าคิดแก้แค้นคนที่ทำผิดต่อคุณ ถ้าใครตบแก้มขวาของคุณ ก็หันแก้มซ้ายให้เขาตบด้วย ⁴⁰ถ้าใครฟ้องร้องเอาเสื้อผ้าของคุณ ก็แถมเสื้อผ้าให้เขาไปด้วย ⁴¹ถ้าใครบังคับให้คุณแบกของไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็แบกไปสองกิโลเมตรเลย ⁴²ถ้าใครมาขออะไรจากคุณก็ให้เขาไป อย่าหันหน้าหนีไปจากคนที่มาขอยืมคุณเลย

ให้รักศัตรู

(ลก.6:27-28;32-36)

⁴³พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'รักเพื่อนบ้าน*' และเกลียดชังศัตรู* ⁴⁴แต่เราขอบอกคุณว่า ให้รักศัตรูของคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ข่มเหงคุณ ⁴⁵เพราะถ้าทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกที่แท้จริงของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทำให้ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้ทั้งคนดีและคนชั่ว ให้ฝนตกกับทั้งคนที่ทำถูกและคนที่ทำผิดเหมือนกัน ⁴⁶ถ้าคุณรักแต่คนที่รักคุณ แล้วมันมีอะไรพิเศษตรงไหน แม้แต่คนเก็บภาษี* ก็ยังรักคนที่รักเขาเหมือนกัน ⁴⁷ถ้าทักทายแต่เพื่อน คุณได้ทำอะไรพิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ หรือ เพราะคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า* ก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ⁴⁸ดังนั้น พระบิดาของพวกคุณบนสวรรค์ดีพร้อมขนาดไหน ก็ให้พวกคุณดีพร้อมขนาดนั้นด้วย"

เรื่องการให้

6 ระวังให้ดี อย่าทำความดีเพื่ออวดคนอื่น เพราะคุณจะไม่ได้รับรางวัลจากพระเจ้าของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ²เวลาที่ให้คุณช่วยเหลือคนจน ก็อย่าไปทำเหมือนกับพวกหน้าซื่อใจคด* ที่ชอบเป่าแตรในที่ประชุม* หรือตามท้องถนนเพื่อให้คนมาดูและชมเชยเขา เพราะจริงๆ แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับค่าชมนั้นเป็นรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ³แต่เมื่อช่วยเหลือคนจน ก็อย่าให้มือซ้ายรู้ว่ามือขวาทำอะไร ⁴ดังนั้น เมื่อคุณช่วยเหลือคนจน ก็ให้ทำเป็นความลับ และพระบิดาของคุณผู้เห็นสิ่งที่你做เป็นความลับนี้ ก็จะให้รางวัลกับคุณ

เรื่องการอธิษฐาน

(ลก.11:2-4)

⁵เวลาที่คุณอธิษฐาน ก็อย่าทำเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคดพวกนั้น ที่ชอบยื่นอธิษฐานในที่ประชุม* หรือตามท้องถนนเพื่ออวดให้คนอื่นเห็น เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ⁶แต่สำหรับคุณ เมื่ออธิษฐานก็ให้เข้าไปในห้อง ปิดประตูและอธิษฐานต่อพระ

5:38 'ตา..ฟัน' อ้างมาจากหนังสือ กันดารวิถี 21:24 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:20

5:43 'รักเพื่อนบ้าน' อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

5:46 คนเก็บภาษี เป็นคนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกันซึ่งพวกนี้มักจะมีโกง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

5:47 ภาษาดั้งเดิม ใช้คำว่า คนที่ไม่ซื่อ

6:2 หน้าซื่อใจคด หมายถึงคนชั่วที่แกล้งทำตัวเหมือนเป็นคนดี

บิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา และพระองค์จะมองเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้ และให้รางวัลกับคุณ
 7 เมื่อคุณอธิษฐาน ก็อย่าพูดซ้ำซากไร้สาระเหมือนคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน เพราะพวกเขาคิดว่า ถ้าเขาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาจะได้รับคำตอบจากการอธิษฐานนั้น 8 อย่าทำเหมือนคนพวกนั้น เพราะพระบิดารู้ว่าคุณขาดอะไรก่อนที่คุณจะขอเสียอีก 9 คุณควรจะอธิษฐานอย่างนี้ว่า

‘พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์

ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถืออยู่เสมอ

10 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้

ขอให้คนในโลกนี้ทำตามความต้องการของพระองค์ เหมือนอย่างที่เป็นในสวรรค์

11 โปรดให้เราใช้อาหารกินในวันนี้

12 และโปรดยกโทษให้กับความบาปของพวกเรา

เหมือนกับที่พวกเรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา

13 และขอย้ำได้นำพวกเราเข้าไปในการช่วยยวน

แต่ขอให้ช่วยเหลือพวกเราพ้นจากสิ่งชั่วร้าย*”

14 “ถ้าคุณยกโทษให้กับคนที่ทำบาปต่อคุณ พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ก็จะยกโทษให้คุณด้วย 15 แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้คนอื่น พระบิดาของคุณก็จะไม่ยกโทษ ให้กับบาปของคุณเหมือนกัน”

เรื่องการอดอาหาร

16 เมื่อคุณอดอาหาร* ก็ไม่ต้องทำหน้าเศร้าเหมือนพวกหน้าซื่อใจคดทำกัน เพื่อให้คนเห็นว่าเขาอดอาหารอยู่ เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลของพวกเขาอย่างครบถ้วนแล้ว 17 แต่เมื่อคุณอดอาหาร ขอให้ล้างหน้าล้างตาให้แจ่มใส และใส่น้ำมันผม 18 จะได้ไม่มีใครรู้ว่า คุณกำลังอดอาหารอยู่ แต่พระบิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา ก็จะเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้และให้รางวัลกับคุณ

พระเจ้าสำคัญกว่าทรัพย์สินเงินทอง

(ลก. 12:33-34; 16:13)

19 อย่าเก็บสะสมของมีค่าซึ่งสนิมหรือแมลงทำลายได้ หรือที่ขโมยลักไปได้ไว้ในโลกนี้ 20 แต่ให้เก็บสะสมของมีค่าไว้บนสวรรค์ ที่สนิมและแมลงไม่มีวันทำลายได้ หรือขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ 21 เพราะของมีค่าของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ดวงตาเป็นแสงสว่างของร่างกาย ถ้าตาของคุณดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง 23 แต่ถ้าตาของคุณไม่ดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยความมืด และถ้าแสงสว่างในร่างกายของคุณกลายเป็นความมืด ความมืดนั้นจะนำกลัวขนาดไหน

6:13 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมส่วนนี้คือ “เพราะอาณาจักร ฤทธิอำนาจและเกียรติยศเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน”

6:13 สิ่งชั่วร้าย อาจจะเป็นได้ว่า ผู้ชั่วร้าย หรือมาร หรือซาตาน

6:16 อดอาหาร หมายถึง การมีชีวิตอยู่โดยไม่ทานอาหารในช่วงเวลาของการอธิษฐานและเวลาที่เคร่าโตก

²⁴ไม่มีใครรับใช้เจ้านายสองคนได้ในเวลาเดียวกัน เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะจงรักภักดีกับนายคนหนึ่ง แต่จะดูถูกนายอีกคนหนึ่ง ดังนั้น คุณก็ไม่สามารถเป็นทาสของพระเจ้าพร้อมกับเป็นทาสของเงินทองด้วย

อย่ากังวล

(ลก.12:22-34)

²⁵ดังนั้น เราขอบอกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิตว่าจะมีกินมีดื่มไหม หรือเป็นห่วงร่างกายว่าจะมีเสื้อผ้าใส่ไหม เพราะชีวิตนั้นมันไม่ใช่แค่เรื่องของอาหารและเสื้อผ้าเท่านั้น ²⁶คนที่บินอยู่ในอากาศสิ มันไม่ได้หว่านไม่ได้เก็บเกี่ยว และไม่ได้สะสมเมล็ดพืชไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เลี้ยงดูพวกมันเลย แล้วพวกคุณมีค่ามากกว่าพวกมันไม่ใช่หรือ ²⁷มีใครบ้างที่คอยเป็นห่วงคอยกังวล แล้วสามารถต่อชีวิตให้ยาวออกไปอีกสักชั่วโมงได้

²⁸ถ้าอย่างนั้นจะเป็นห่วงเรื่องเสื้อผ้าทำไม ดูดอกไม้ในทุ่งสิว่ามันงอกงามขึ้นมาได้อย่างไร ทั้งๆ ที่มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ทอผ้าใส่เอง ²⁹เราจะบอกให้รู้ว่า แม้แต่ษัตริย์โซโลมอนที่ร่ำรวยที่สุดก็ยังไม่แต่งตัวสวยไม่เท่าดอกไม้พวกนี้สักดอก ³⁰แม้แต่หญ้าที่อยู่ใต้แคว้นนี้ พรุ่งนี้ก็จะถูกโยนเข้ากองไฟแล้ว พระองค์ยังตกแต่งเสี้ยวสวยงามเลย แล้วพระองค์จะไม่ตกแต่งพวกคุณมากกว่านั้นหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่ออ่อนเสียวจริงๆ ³¹ดังนั้นไม่ต้องกังวลว่า ‘จะมีอะไรกินไหม’ ‘จะมีอะไรดื่มไหม’ และ ‘จะมีอะไรใส่ไหม’ ³²พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็แสวงหาสิ่งเหล่านี้ แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บน สวรรค์รู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับคุณ ³³แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกคุณ คือให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและชีวิตที่ทำตามใจพระองค์ แล้วพระองค์จะให้สิ่งจำเป็นทั้งหมดนี้กับพวกคุณเอง ³⁴ดังนั้นไม่ต้องกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกังวลของมันอยู่แล้ว แต่ละวันก็มีปัญหามากพออยู่แล้วสำหรับวันนั้น”

เรื่องการกล่าวหาคนอื่น

(ลก.6:37-38:41-42)

7อย่ากล่าวหาคนอื่นแล้วพระเจ้าจะไม่กล่าวหาคุณ ²เพราะคุณกล่าวหาคนอื่นอย่างไร พระเจ้าก็จะกล่าวหาคุณอย่างนั้นด้วย คุณใช้วิธีอะไรกล่าวหาคนอื่น พระเจ้าก็จะใช้วิธีนั้นกล่าวหาคุณ ³ถ้าไม่คุณถึงเห็นขี้ผงเล็กๆ ในตาของพี่น้องคุณ แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนในตาของตัวเอง ⁴คุณพูดมาได้ยังงั้นว่า ‘เดี่ยวจะเขี่ยขี้ผงเล็กๆ ในตาคุณให้’ ทั้งๆ ที่ยังมีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของตัวเอง ⁵พวกหน้าซื่อใจคด เอาไม้ออกจากตาตัวเองเสียก่อน จะได้มองเห็นชัด ก่อนที่จะไปเขี่ยผงออกจากตาของพี่น้อง ⁶อย่าเอาของวิเศษให้กับหมา อย่าโยนไข่มุกให้กับหมู เพราะมันจะเหยียบย่ำของเหล่านั้น และหันกลับมากัดคุณด้วย’

ขอพระเจ้าในสิ่งที่คุณขัดสน

(ลก.11:9-13)

⁷ขอลิแล้วจะได้ ทาลิแล้วจะพบ เคาะสิแล้วประตูจะเปิดให้ ⁸เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หา ก็จะได้ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้

⁹ถ้าลูกขอขนมปัง จะมีใครบ้างที่เอาก้อนหินให้ ¹⁰หรือถ้าลูกขอปลา จะมีใครบ้างเอานูเป็นๆให้ ¹¹ถ้าคนชั่วอย่างพวกคุณยังรู้จักให้ของดีๆ กับลูก แล้วพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้ของดีๆ กับคนที่ขอพระองค์หรือ

กฎที่สำคัญที่สุด

¹²ดังนั้น คุณอยากให้คนอื่นทำอะไรกับคุณ ก็ให้ทำอย่างนั้นกับเขาสิ เพราะกฎปฏิบัติของโมเสส และคำสอนของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ก็สรุปได้อย่างนี้แหละ

ประตูแคบและประตูกว้าง

(ลก.13:24)

¹³เข้าไปทางประตูที่แคบ เพราะประตูกว้างและถนนหนทางที่เดินสบายจะนำไปถึงความพินาศ และมีคนมากมายที่ผ่านเข้าไปทางประตูนั้น ¹⁴ส่วนประตูที่แคบ และถนนที่เดินลำบากจะนำไปถึงชีวิตที่แท้จริง และมีคนน้อยมากที่หาทางนี้เจอ

คนรู้จักคุณได้จากการกระทำ

(ลก.6:43-44;13:25-27)

¹⁵ให้ระวังผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม*ที่มากหาคุณในคราบลูกแกะเซื่องๆ แต่ใจนั้นร้ายเหมือนหมาป่า ¹⁶การกระทำของเขาจะบอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไร ไม่มีใครเก็บอรุณจากพุ่มไม้หนาม หรือเก็บลูกมะเดื่อจากพืชที่มีหนามหรือ ¹⁷เหมือนกับที่ต้นไม้ดีย่อมออกผลดี และต้นไม้เลวก็ย่อมออกผลเลว ¹⁸ไม่มีทางที่ต้นไม้ดีจะออกผล เลว และต้นไม้เลวจะออกผลดี ¹⁹ต้นไม้มากทุกต้นที่ไม่ออกผลดี จะถูกตัดทิ้งและโยนเผาไฟ ²⁰ดังนั้นจะรู้ว่าผู้พูดแทนพระเจ้านั้นเป็นตัวปลอมหรือเปล่านั้น ก็ดูจากการกระทำของเขา

²¹ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต’ แล้วจะได้เข้าไปในแผ่นดิน ของพระเจ้า แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์เท่านั้นถึงจะเข้าไปได้ ²²เมื่อถึงวันพิพากษาก็จะมีคนเป็นจำนวนมากบอกกับเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต พวกเราได้อ้างชื่อของพระองค์เมื่อพูดแทนพระเจ้า เมื่อใส่ผี* และเมื่อทำสิ่งอัศจรรย์มากมาย’ ²³แต่เราจะบอกพวกเขาว่า ‘เราไม่รู้จักพวกแกเลย ไปให้พ้นไอ้พวกทำชั่ว’

คนฉลาดและคนโง่

(ลก.6:47-49)

²⁴คนที่ได้ยินและทำตามคำสอนนี้ของเรา ก็เหมือนกับคนฉลาดที่สร้างบ้านอยู่บนฐานที่เป็นหิน ²⁵ถึงแม้ฝนจะตกหนัก น้ำจะไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดปะทะตัวบ้าน แต่บ้านก็ไม่พังเพราะมีรากฐานอยู่บนหินที่มั่นคง ²⁶แต่คนที่ได้ฟังแล้วไม่ทำตามคำสอนนี้ของเรา เขาก็เหมือนกับคนโง่ที่สร้างบ้านอยู่บนทราย ²⁷เมื่อฝนตกหนักน้ำไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดมาปะทะตัวบ้าน บ้านนั้นก็พังทลายลงอย่างราบคาบ”

7:15 ผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม คือ ผู้ที่อ้างว่าพวกเขาพูดแทนพระเจ้า แต่ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

7:22 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

²⁸เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ชาวบ้านก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ ²⁹เพราะพระองค์ไม่ได้สอนเหมือนครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่นๆ แต่พระองค์สอนแบบคนที่มีสิทธิ์ มีอำนาจมาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระเยซูรักษาคนป่วย

(มก.1:40-45;ลก.5:12-16)

8 เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว ก็มีคนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป ²มีคนหนึ่ง เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

³พระองค์จึงยื่นมือมาแตะเขา และพูดว่า “เราอยากช่วย จงหายเถอะ” แล้วเขาก็หายทันที ⁴พระเยซูจึงบอกเขาว่า “อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังนะ แต่ไปให้นักบวชตรวจดูและถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ คนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว”

พระเยซูรักษาคณิชาของนายร้อย

(ลก.7:1-10;ยธ.4:43-54)

⁵เมื่อพระเยซูเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งเข้ามาหา เพื่อขอให้พระองค์ช่วย ⁶เขาพูดว่า “นายท่าน คนใช้ของผมนอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ต้องทนทุกข์ทรมานมาก”

⁷พระเยซูบอกนายร้อยว่า “เราจะไปรักษาให้”

⁸นายร้อยจึงบอกพระองค์ว่า “นายท่าน ผมไม่ติพอบที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผมหรือท่านแค่สั่งเท่านั้น คนใช้ของผมก็จะหาย ⁹ที่ผมรู้จักก็เพราะตัวผมเองมีทั้งเจ้านายและลูกน้อง เมื่อผมสั่งลูกน้องให้ ‘ไป’ เขาก็ไป และเมื่อสั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และเมื่อผมสั่งคนใช้ให้ ‘ทำนั่นทำนี่’ เขาก็ทำตาม”

¹⁰เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้นก็แปลกใจมาก และได้พูดกับคนที่ติดตามมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ายังไม่เคยพบใครในอิสราเอล ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย ¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกเพื่อมาร่วมในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ¹ ในแผ่นดินของพระเจ้า ¹²แต่คนที่น่าจะได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้านั้น กลับจะต้องถูกโยนออกไปอยู่ในที่มืด ที่มีเสียงคนร้องให้โหยทวนอย่างเจ็บปวด”

¹³แล้วพระเยซูก็พูดกับนายร้อยว่า “กลับไปบ้านเถอะ แล้วมันจะเป็นไปตามที่คุณเชื่อ” และคนใช้ของเขาก็หายทันทีในเวลานั้น

พระเยซูรักษาคณิชาคนป่วยมากมาย

(มก.1:29-34;ลก.4:38-41)

¹⁴เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของเบโตร ก็เห็นแม่ยายของเบโตรนอนเป็นไขอยู่บนเตียง ¹⁵พอพระองค์แตะมือเธอ เธอก็หายจากไขทันที และลุกขึ้นมารับใช้พระองค์

¹⁶ในเย็นนั้น มีคนพาพวกที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซูเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้สั่งให้ผีเหล่านั้นออกจากร่างพวกนั้นไป และยังได้รักษาคณิชาคนป่วยทุกคนด้วย ¹⁷สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริง

ตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“พระองค์ได้เอาความเจ็บป่วยของพวกเราไปเสีย
และแบกรับเอาโรคภัยของเราไว้” (อิสยาห์ 53:4)

การติดตามพระเยซู

(ลก.9:57-62)

¹⁸เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้พวกศิษย์ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ¹⁹ครูลอนกฏปฏิบัติคนหนึ่งได้เข้ามาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ผมจะติดตามอาจารย์ไปทุกหนทุกแห่ง”

²⁰พระเยซูบอกเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรงอยู่ นกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์¹ไม่มีที่จะซุกหัวนอน”

²¹ลูกศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ได้ขอพระองค์ว่า “อาจารย์ ขอให้ผมกลับไปฝั่งศพพ่อก่อนนะครับ”

²²พระเยซูตอบเขาว่า “ตามเรามา ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถอะ”

พระเยซูห้ามพายู

(มก.4:35-41; ลก.8:22-25)

²³เมื่อพระองค์ลงเรือ พวกศิษย์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย ²⁴ทันใดนั้น มีพายุใหญ่เกิดขึ้นในทะเลสาบ คลื่นซัดจนน้ำเข้าเต็มเรือไปหมด แต่พระเยซูยังนอนหลับอยู่ ²⁵พวกศิษย์มาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ช่วยด้วย เรากำลังจะจมน้ำตายอยู่แล้ว”

²⁶พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมขี้ขลาดอย่างนี้ ช่างไม่มีความเชื่อเอาเสียเลย” แล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นมาห้ามลมและคลื่นให้หยุด มันก็สงบลงอย่างราบคาบ

²⁷พวกเขาก็ประหลาดใจ พูดกันว่า “เขาเป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นยังเชื่อฟัง เขาเลย”

พระเยซูขับไล่ผีออกจากชายสองคน

(มก.5:1-20; ลก.8:26-39)

²⁸เมื่อพระเยซูข้ามฟากมาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบในเขตแดนของชาวกาตารา* แล้ว ก็มีคนสองคนที่ถูกผี[†]เข้าสิง เดินออกมาจากหลุมฝังศพตรงมาหาพระองค์ สองคนนี้ดูร้ายมากจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านไปทางนั้น ²⁹สองคนนั้นโวยวายว่า “บุตรของพระเจ้า มาอยู่กับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาที่พระเจ้าได้กำหนดไว้หรือ”

³⁰ห่างจากที่นั่นไปไม่กี่ไกลนัก มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้หากินกันอยู่ ³¹ผีพวกนั้นได้ขอร้องพระองค์ว่า “ถ้าจะไล่พวกเราออกไป ก็ช่วยส่งพวกเราเข้าไปอยู่ในหมูพวกนั้นแทนด้วยเถอะ”

³²พระเยซูจึงพูดกับผีพวกนั้นว่า “ออกไป” แล้วพวกผีก็ออกจากชายสองคนนั้น ไปเข้าสิง

8:28 กาตารา คือพื้นที่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบกาลิลี

8:28 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

ในฝูงหมูแพน และหมูทั้งฝูงก็วิ่งพรวดพราดจากไหล่เขาที่สูงชัน ลงสู่ทะเลสาบ แล้วจมน้ำตายหมด ³³ส่วนคนเลี้ยงหมูได้วิ่งหนีเข้าไปในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้คนในเมืองฟัง โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนนั้นที่ถูกผีสิง ³⁴คนทั้งเมืองจึงแหกกันออกมาหาพระเยซู เมื่อเจอพระองค์ ต่างก็อ้อนวอนให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มก.2:1-12;ลก.5:17-26)

9 พระเยซูจึงลงเรือข้ามฟากกลับไปเมืองของพระองค์ ²มีคนหามคนเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนที่ เป็นอัมพาตว่า “พ่อหนุ่มสบายใจได้แล้ว เพราะบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

³ครุสธอนกฏปฏิบัติบางคนก็คิดในใจว่า “ไอ้หมอนี่ พูดยาคุณหมื่นพระเจ้าซัดๆ”

⁴พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดชั่วร้ายอย่างนี้ในใจ ⁵จะให้เรารู้ว่า ‘ความบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดินซะ’ อันไหนง่ายกว่ากัน ⁶เราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า บุตรมนุษย์[†] มีสิทธิอำนาจในโลกนี้ที่จะอภัยบาปได้แล้วพระเยซูก็พูดกับคนง่อยว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วกลับบ้านได้แล้ว” ⁷ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินกลับบ้าน ⁸เมื่อเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็ตกตะลึง และพากันสรรเสริญพระเจ้าที่ให้มนุษย์มีอำนาจทำอย่างนั้นได้

พระเยซูเลือกมัทธิว

(มก.2:13-17;ลก.5:27-32)

⁹เมื่อพระเยซูออกจากที่นั่นมา ได้เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์บอกเขาว่า “ตามเรามา” มัทธิวก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

¹⁰เมื่อพระเยซูกินอาหารอยู่ที่บ้านของมัทธิวนั้น มีคนเก็บภาษี* และคนบาปหลายคนมาร่วมกินอาหารกับพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ ¹¹เมื่อพวกฟาริสี[†] เห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของคุณถึงกินอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปพวกนั้น”

¹²เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงตอบว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอหรอก แต่คนเจ็บป่วยต่างหากที่ต้องการ ¹³พวกคุณไปศึกษาดูสิว่า พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไร ที่ว่า ‘เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา’* เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

คนถามถึงเรื่องการอดอาหาร

(มก.2:18-22;ลก.5:33-39)

¹⁴ลูกศิษย์ของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ[†] เข้ามาถามพระองค์ว่า “พวกเราและพวกฟาริสีอดอาหาร[†]กันเป็นประจำ แต่ทำไมลูกศิษย์ของท่านถึงไม่ทำบ้างล่ะ”

¹⁵พระเยซูจึงตอบว่า “จะให้เพื่อนเจ้าบ่าวโคกคร่ำได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ แต่วันที่

9:10 คนเก็บภาษี คือ คนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งคนพวกนี้มักจะชก พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา
9:13 “เราต้องการ...เครื่องบูชา” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 6:6

เจ้าบ่าวจะโดนพรากไปจะมาถึงแล้ววันนั้นพวกเขาจะโศกเศร้าและอดอาหาร[†]”

¹⁶“ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หดไปปะเข้ากับเสื้อผ้าเก่าหรือ เพราะเมื่อฝ้านั้นหดก็จะดึงเสื้อผ้าเก่าให้ขาดมากขึ้น ¹⁷คงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ในถุงหนัง^{*}เก่าหรือ เพราะถุงหนังเก่าจะแตก เหล้าองุ่นก็จะรั่วไหลออกมาหมด และถุงหนังเก่าก็จะเสียไปเลย แต่ควรที่จะเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังใหม่ เพื่อจะได้รักษาทั้งเหล้าองุ่น และถุงหนังนั้นไว้”

พระเยซูชุบชีวิตเด็กหญิงและรักษาผู้หญิงป่วย

(มก.5:21-43;ลก.8:40-56)

¹⁸เมื่อพระเยซูกำลังพูดเรื่องนี้อยู่ ก็มีหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว[†]คนหนึ่งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “ลูกสาวของผมเพิ่งตาย แต่ถ้าอาจารย์ช่วยไปวางมือบนตัวเธอ เธอก็จะฟื้นขึ้นมา”

¹⁹พระเยซูจึงลุกขึ้นตามเขาไป ศิษย์ของพระองค์ก็ตามไปด้วย

²⁰ขณะนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนทุกข์ทรมานมากเพราะตกเลือด[†] มาสิบสองปีแล้ว เธอแอบมาทางข้างหลัง และแตะชายเสื้อพระเยซู ²¹เธอคิดในใจว่า “ขอแค่นี้แตะชายเสื้อของอาจารย์ฉันก็จะหาย”

²²พระเยซูหันมาเห็นเธอ จึงพูดว่า “สบายใจได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้คุณ หายแล้ว” แล้วเธอก็หายทันที

²³เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว[†] ก็เห็นคนเป่าปี่และคนมากมายกำลังร้องไห้อยู่ ²⁴พระองค์จึงบอกว่า “ออกไปให้หมด เด็กคนนี้นี้ยังไม่ตายแต่กำลังหลับอยู่” พวกนั้นพากันหัวเราะเยาะพระองค์²⁵เมื่อคนพวกนั้นถูกไล่ออกไปหมดแล้วพระเยซูจึงเข้าไปในห้องของเด็กจับมือเธอ แล้วเธอก็ลุกขึ้นมา ²⁶เรื่องนี้จึงได้เลื่องลือกันไปทั่วแคว้นนั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากขึ้น

²⁷เมื่อพระเยซูออกมาจากที่นั่น มีคนตาบอดสองคนเดินตามมาและร้องตะโกนว่า “บุตรดาวิด^{*} โปรดเมตตาพวกเราด้วยครับ”

²⁸เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน คนตาบอดก็เข้าไปหาพระองค์ พระเยซูจึงถามเขาว่า “เชื่อไหมว่าเราทำให้คุณมองเห็นได้” คนตาบอดตอบว่า “เชื่อครับท่าน”

²⁹พระเยซูจึงแตะที่ตาของพวกเขา และพูดว่า “คุณเชื่ออย่างไร ก็ขอให้เป็นไปตามนั้น” ³⁰แล้วพวกเขาก็มองเห็น พระเยซูสั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด” ³¹แต่พอพวกเขาออกมา ก็ได้กระจายข่าวของพระเยซูไปจนทั่วแคว้นนั้น

³²เมื่อชายสองคนนี้ไปแล้ว มีคนพชายที่ถูกผี^{*}สิงจนทำให้พูดไม่ได้เข้ามาหาพระเยซู ³³เมื่อพระเยซูไล่ผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทุกคนประหลาดใจมากและพูดว่า “ไม่เคยเห็นเรื่องอะไรอย่างนี้ในอิสราเอลมาก่อนเลย”

9:17 ถุงหนัง คือ ถุงที่ทำจากหนังสัตว์สำหรับใส่เหล้าองุ่น

9:27 บุตรดาวิด หมายถึง ชื่อของพระคริสต์ (หรือเมสสิยาห์ ในภาษาฮีบรู) พระองค์มาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลในช่วง 1000 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

9:32 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

³⁴แต่พวกฟาริสีกลับพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของหัวหน้าศิขบไล์ผีออกไป”

พระเยซูส่งสารประชาชน

³⁵พระเยซูเดินทางไปที่ทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน ได้ไปสั่งสอนในที่ประชุมชาวยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พร้อมทั้งรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ด้วย ³⁶เมื่อพระองค์เห็นคนมากมาย พระองค์ก็รู้สึกสงสารเพราะพวกเขามีปัญหาและไม่มีที่พึ่งเหมือนแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง ³⁷พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย ³⁸ดังนั้นให้อ้อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ด้วย”

พระเยซูส่งศิษย์ทั้ง 12 คนออกไป

(มก.3:13-19;6:7-13;ลก.6:12-16;9:1-6)

10 พระเยซูเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนมา และได้ให้สิทธิอำนาจกับพวกเขาเพื่อจะไล่ผี และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้ ²นี่คือรายชื่อศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคน คนแรกคือ ซีโมน หรือเรียกกันว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบลูกของเศเบดี และยอห์นน้องชายของเขา ³ฟีลิป และบารโธโลมิว โธมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบลูกของอัลเฟอัส และธัดเดอัส ⁴ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า* และยูดาส อิสคาริโอท คนที่หักหลังพระองค์ในภายหลัง

⁵พระเยซูส่งสิบสองคนนี้ออกไป พร้อมกับสั่งว่า “อย่าไปหาพวกคนที่ไม่ใช่ชาวยิว[†] หรือเข้าไปในเมืองของพวกชาวสะมาเรีย* ⁶แต่ให้ไปหาคนอิสราเอล แกะของพระเจ้าที่หลงหาย ⁷ไปประกาศว่า ‘แผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ⁸และรักษาคนป่วยให้หาย ทำให้คนตายฟื้น รักษาคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง[†] ให้หายสะอาด และไล่ผีออกจากคน คุณได้รับฤทธิ์อำนาจนี้มาเปล่าๆ ก็ให้ช่วยคนอื่นเปล่าๆ ด้วย ⁹เวลาเดินทาง ไม่ต้องเอาเงินทองติดตัวไป ไม่ต้องเอากระเป๋า หรือเสื้อผ้าสำรอง หรือรองเท้าแตะ หรือไม้เท้าไปด้วย ¹⁰เพราะคนทำงานก็สมควรจะได้รับการเลี้ยงดูในสิ่งที่เขาจำเป็น

¹¹เมื่อพวกคุณเข้าไปบ้านไหนเมืองไหนก็ตาม ให้หาคนที่เต็มใจต้อนรับคุณ และพักอยู่ที่บ้านของคนนั้นจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป ¹²เมื่อคุณเข้าไปในบ้าน ก็ขอพระเจ้าอวยพรให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข ¹³ถ้าคนในบ้านนั้นยินดีต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะตกอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าเขาไม่ต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะกลับคืนมาหาคุณ ¹⁴และถ้าบ้านไหนเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ และไม่ฟังสิ่งที่คุณพูด ก็ออกจากที่นั่นเสีย และสะบัดฝุ่นที่ติดเท้า* ออกเสียด้วย ¹⁵เราขอบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองนั้นจะได้รับโทษหนักกว่าชาวเมืองโลโดมและเมืองโกโมราห์* เสียอีก

10:4 ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า คือ ผู้ที่กระตือรือร้นในการเชื่อฟังพระเจ้าและรักษากฎปฏิบัติ ชื่อนี้ในภายหลัง ได้ถูกใช้กับกลุ่มของคนยิวที่ต่อต้านพวกโรม
 10:5 ชาวสะมาเรีย เป็นพวกลูกครึ่งยิวกับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว จึงทำให้คนยิวไม่ยอมรับว่าชาวสะมาเรียเป็นชาวยิวแท้ๆ
 10:14 สะบัดฝุ่นที่ติดเท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว
 10:15 เมืองโลโดมและเมืองโกโมราห์ คือ ชื่อของเมืองสองเมืองที่พระเจ้าได้ทำลายเพื่อลงโทษประชาชนชั่วร้ายในเมืองนั้น อยู่ในหนังสือปฐมกาล 19:24-28

พระเยซูเตือนว่าจะเกิดเรื่องเดือดร้อน

(มก.13:9-13:ลก.21:12-17)

¹⁶ฟังให้ดีนะ เราส่งพวกคุณออกไปเหมือนส่งแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ดังนั้นพวกคุณต้องฉลาดเหมือนงู และซื่อบริสุทธิ์เหมือนนกพิราบ ¹⁷ระวังให้ดีเพราะคนพวกนั้น จะจับคุณไปขึ้นศาล และเขียนคุณในที่ประชุม ¹⁸คุณจะถูกนำตัวไปยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา คุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้กษัตริย์ เจ้าเมือง และคนที่ไม่ใช่ชาวยิวฟัง ¹⁹เมื่อโดนจับ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดอะไร หรือจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลาพระเจ้าจะบอกเองว่าจะให้คุณพูดอะไร ²⁰จริงๆ แล้ว คนที่พูดไม่ใช่ตัวคุณหรอก แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาพูดผ่านตัวคุณ

²¹พี่น้องจะหักหลังพี่น้องให้ไปถูกฆ่าตาย พ่อจะหักหลังลูกของตัวเองให้ไปถูกฆ่าตาย ลูกๆ จะต่อต้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ไปให้ถูกฆ่าตาย ²²ทุกคนจะเกลียดคุณ เพราะคุณติดตามเรา แต่ใครที่อดทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับชีวิต ²³เมื่อเขาชมเชยคุณในเมืองนี้ ก็ให้หนีไปเมืองอื่น เราขอบอกให้รู้ว่าก่อนที่พวกคุณจะเดินทางไปทั่วทุกเมืองของอิสราเอล บุตรมนุษย์[†] จะมาถึง

²⁴ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสก็ไม่ใหญ่กว่าเจ้านาย ²⁵ศิษย์น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนครู และทาสก็น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนเจ้านาย ถ้าขนาดเจ้าของบ้านยังถูกเรียกว่าชาดาน* แล้วลูกบ้านจะไม่ถูกเรียกด้วยชื่อที่เลวร้ายกว่านั้นอีกหรือ

กลัวพระเจ้า ไม่ต้องกลัวมนุษย์

(ลก.12:2-7)

²⁶ดังนั้น ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น เพราะทุกอย่างที่ปิดบังไว้ก็จะได้เปิดเผยออกมา และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะได้เปิดโปง ²⁷อะไรที่เราได้บอกคุณในที่มืด ก็ขอให้ไปบอกในที่สว่าง อะไรที่เรากระซิบบอกคุณ ก็ให้ไปตะโกนบอกคนจากหลังคาบ้าน ²⁸อย่ากลัวคนพวกนี้ ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แต่ไม่สามารถฆ่าวิญญาณของคุณได้ แต่ให้กลัวพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งร่างกายและวิญญาณของคุณในนรก ²⁹แม้แต่นกกระจอกตัวเล็กๆ สองตัวที่มีค่าแค่บาทเดียว มันก็จะตกลงมาบนพื้นไม่ได้เลย ถ้าพระบิดาของคุณไม่ยอม ³⁰ผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว ³¹อย่ากลัวเลย เพราะพวกคุณมีค่ามากกว่านกกระจอกทั้งฝูงตั้งเยอะ

บอกคนถึงความเชื่อของคุณ

(ลก.12:8-9)

³²ถ้าใครยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์ด้วย ³³แต่ถ้าใครไม่ยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์เหมือนกัน

³⁴อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำความสงบสุขมาให้กับโลกนี้ เราไม่ได้ นำความสงบสุขมาให้ แต่เรานำดาบมาให้ ³⁵⁻³⁶เพราะเรามาเพื่อทำให้

10:25 ชาดาน หรือ 'เบเอลเซบูล' เป็นหัวหน้าของผี หรือ นายผี

‘ลูกชายต่อต้านพ่อ ลูกสาวต่อต้านแม่
ลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามี

ศัตรูของเขาก็คือคนในครอบครัวของเขานั่นเอง (มัทธิว 7:6)

³⁷คนที่รักพ่อหรือแม่ของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา คนที่รักลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ³⁸คนที่ไม่ยอมแบกไม้กางเขนของตัวเอง แล้วตามเรามา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ³⁹คนที่พยายามเอาตัวรอด ก็จะไม่เสียชีวิตนั้นไป แต่คนที่ยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อเราก็มักรอด ⁴⁰คนที่ยอมรับคุณ ก็ยอมรับเราด้วย และคนที่ยอมรับเรา ก็ได้ยอมรับผู้ที่ส่งเรามาด้วย ⁴¹คนที่ยอมรับผู้พูดแทนพระเจ้า¹ เพราะเขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้านั้นจะได้รับรางวัลแบบเดียวกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้านั้นได้รับ และคนที่ยอมรับคนที่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะเขาเชื่อฟังพระเจ้าก็จะได้รับรางวัลแบบเดียวกับคนที่เชื่อฟังพระเจ้านั้นได้รับ ⁴²ผู้ที่ให้แก่น้ำเย็นแก้วเดียวกับศิษย์ที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งของเรา ผู้นั้นก็จะได้รับรางวัลตอบแทนแล้ว”

พระเยซูและยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(ลก.7:18-35)

11 เมื่อพระเยซูสั่งพวกศิษย์ทั้งสิบสองคนเสร็จแล้วพระองค์ก็จากที่นั่นไปประกาศสั่งสอนตามเมืองต่างๆ ในแคว้นกาลิลี

²ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ซึ่งอยู่ในคุก ได้ยินข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่พระคริสต์ทำอยู่ จึงให้ลูกศิษย์ของเขาไป ³ถามพระเยซูว่า “ท่านคือคนนั้นที่กำลังจะมา หรือเราจะต้องคอยอีกคนหนึ่งครับ”

⁴พระเยซูตอบว่า “กลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่คุณได้ยินและได้เห็นคือ ⁵คนตาบอดก็มองเห็นได้ คนพิการก็เดินได้ คนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หายเป็นปกติ คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายก็กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ และข่าวดีก็ได้ประกาศให้กับคนจน ⁶คนที่ไม่มีทั้งเราเพราะสิ่งที่เราทำ เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

⁷เมื่อศิษย์ของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูเริ่มพูดถึงยอห์นกับฝูงชนว่า “พวกคุณออกไปในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อดูอะไรกันหรือ ⁸ไปดูต้นอ้อ* ลู่ตามลมหรืออย่างไร ถ้าไม่ใช่ แล้วออกไปดูอะไรกัน ไปดูคนแต่งตัวหรูหราหรืออย่างไร ไม่ใช่แน่ เพราะคนที่แต่งตัวหรูหรานั้นอยู่กันในห้อง ⁹ถ้าอย่างนั้น พวกคุณออกไปดูอะไรกัน ไปดูผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ไซรีเปล่า ไซแล้ว และเราจะบอกให้รู้ว่ายอห์นนั้นเป็นยิ่งกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ¹⁰เขาเป็นคนที่พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า

‘เราจะส่งผู้ส่งข่าว* ของเรานำหน้าเจ้าไป

เพื่อไปเตรียมหนทางสำหรับเจ้า’

(มาลาคี 3:1)

¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำคนนี้ ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ คนที่เคยเกิดมาในโลกนี้ แต่ผู้ที่สำคัญน้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้านั้น ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก ¹²นับตั้งแต่ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำมาจนถึงเดี๋ยวนี้ แผ่นดินของพระเจ้าได้รับการข่มเหงอย่างหนักและพวกป่าเถื่อนก็พยายามที่จะปล้นเอาไป ¹³พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและกฏของโมเสสได้บอกให้รู้ว่า จะมีอะไรเกิด

11:8 ต้นอ้อ พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม

11:10 ผู้ส่งข่าว หมายถึง ผู้ส่งสาร

ขึ้นบ้างจนถึงสมัยของยอห์น ¹⁴ถ้าคุณเชื่อพวกเขา คุณจะต้องเชื่อว่า ยอห์นก็คือเอลียาห์*คนที่พวกเขาบอกว่าจะมา¹⁵ใครที่มีหูก็ฟังเอาไว้ให้ดี

¹⁶เราจะเปรียบคนสมัยนี้เหมือนกับอะไรดี พวกเขาเหมือนกับเด็กๆ นั่งอยู่ที่ตลาด และร้องตะโกนใส่กันว่า

¹⁷เราเป่าปี่ให้ฟัง แต่เธอก็ไม่เดินตาม

เราร้องเพลงงานศพให้ แต่เธอก็ไม่ทำตัวเศร้าโศกตาม'

¹⁸เมื่อยอห์น[†] มา เขาไม่ได้กินและดื่มเหล้าองุ่นเหมือนคนอื่นๆ คนก็ว่าเขา 'มีผีสิง'¹⁹ เมื่อนูตรมนูษย์[†] มา ทั้งกินและดื่ม คนก็พูดว่า 'ดูไอ้หมอนั่นสิ ทั้งตะกละและขี้เมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษี* และคนบาปอีกด้วย' แต่ความคิดนั้นถูกหรือผิด ก็ดูได้จากผลที่ออกมา"

²⁰แล้วพระเยซูก็เริ่มประนามเมืองต่างๆ ที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์[†]ไว้เป็นส่วนใหญ่ เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับมาตัวกลับใจเสียใหม่ ²¹พระเยซูจึงพูดว่า "น่าละอายจริงๆ เมืองโคราซิน*และเมืองเบธไซดิดา*ถ้าเราไปทำการอัศจรรย์แบบเดียวกันนี้ที่เมืองโทะระและเมืองไซดอน*ประชาชนที่นั่นก็กลับตัวกลับใจไปนานแล้ว โดยใส่ผ้ากระสอบ* และโรยขี้เถ้าบนหัว เพื่อแสดงว่าเสียใจที่ได้ทำบาป ²²เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษ เมืองโทะระและเมืองไซดอนจะถูกลงโทษเบากว่าเจ้าเสียอีก ²³สำหรับเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม[†] เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นถึงฟ้าสวรรค์หรือ ไม่มีทาง เจ้าจะถูกโยนลงไปในที่ของคนตายต่างหาก เพราะถ้าการอัศจรรย์ที่เราได้ทำให้เจ้าเห็นนี้ไปทำที่เมืองโลโดม เมืองนั้นก็คงยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษนั้น โทะระของเมืองโลโดมก็จะเบาว่าโทษของเจ้าเสียอีก"

พระเยซูให้ประชาชนของพระองค์พักผ่อน

(ลก.10:21-22)

²⁵แล้วพระเยซูก็พูดว่า "พระบิดา ลูกขอยกย่องพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ปิดบังเรื่องเหล่านี้จากพวกที่มีการศึกษาและเฉลียวฉลาด แต่ได้เปิดเผยให้กับพวกที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ²⁶ใช่แล้ว พระบิดา เพราะนั่นแหละเป็นสิ่งที่ทำให้พระองค์พอใจ"

²⁷"พระบิดาได้ให้เรา มีสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรต้องการเปิดเผยให้รู้จัก"

²⁸"เชิญมาสิ ทุกคนที่รู้สึกเหนื่อยใจและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกคุณหายเหนื่อยใจ ²⁹รับเราเป็นผู้นำชีวิต* และเรียนรู้จากเรา เพราะเราอ่อนน้อม และถ่อมสุภาพ แล้วพวกคุณจะได้หายเหนื่อยใจ ³⁰ชีวิตที่มีเราเป็นผู้นำนั้นสบายๆ และภาระที่เราให้หนักเบา"

11:14 เอลียาห์ ดูที่ มาลาคีย์ 4:5-6

11:19 คนเก็บภาษี คือ คนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งพวกนี้มักจะขี้โกง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

11:21 โคราซิน, เบธไซดิดา, คาเปอร์นาอุม เป็นชื่อเมืองริมทะเลสาบกาลิลี ที่พระเยซูได้เทศนาแก่ประชาชน

11:21 โทะระและไซดอน เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่

11:21 ผ้ากระสอบ หมายถึง ผ้าเนื้อหยาบซึ่งทำจากขนสัตว์ จะสวมใส่กันเพื่อแสดงความเศร้าโศก

11:29 "รับเราเป็นผู้นำชีวิต" ในภาษาเดิมใช้คำว่า "ยอมรับเอาของเรา" "แยก" ในที่นี้หมายถึงการยอมรับ การเชื่อฟัง หรือยอมจำนนตัว

ชาวยิวบางคนกล่าวหาพระเยซู

(มก.2:23-28;ลก.6:1-5)

12 พระเยซูเดินผ่านทุ่งนา ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนา¹ พอดี พวกศิษย์ของพระองค์หิวจัด จึงได้เด็ดยอดตรงข้าวสาลีมาแคะกินกัน² เมื่อพวกฟาริสี¹ เห็นก็บอกพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังทำผิดกฎวันหยุด”

³ พระองค์ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์หรือไง ตอนที่ดาวิดและผู้ติดตามของเขาหิว ดาวิดได้ทำอะไร⁴ เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้า แล้วไปหยิบขนมปังศักดิ์สิทธิ์ ที่มีแต่นักบวช เท่านั้นที่กินได้ มากินกันกับผู้ติดตาม ซึ่งถือว่าผิดกฎ⁵ แล้วพวกคุณไม่เคยอ่านกฎของโมเสสหรือ ว่า พวกนักบวชที่ทำงานอยู่ในวิหาร¹ บางครั้งก็ทำงานตรงกับวันหยุดทางศาสนา¹ ซึ่งถือว่าผิดกฎ แต่พวกเขาก็ไม่มีความผิด⁶ เราจะบอกให้รู้ว่ามีคนหนึ่ง*ที่อยู่ที่นี่ ยิ่งใหญ่กว่าวิหารเสียอีก⁷ ถ้า คุณเข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์¹ ที่ว่า เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา* คุณ คงจะไม่ประนามคนเหล่านี้ที่ไม่มีความผิดแน่

⁸ เพราะ ‘บุตรมนุษย์’¹ เป็นเจ้าเหนือวันหยุดทางศาสนา¹”

พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ

(มก.3:1-6;ลก.6:6-11)

⁹ พระเยซูได้ออกมาจากที่นั่น และเข้าไปในที่ประชุมของยิว¹ ¹⁰ มีชายคนหนึ่งที่มีมือลีบอยู่ที่นั่น พวกยิวบางคนพยายามที่จะหาเรื่องใส่ร้ายพระองค์ จึงถามพระองค์ว่า “มันผิดกฎหรือเปล่า ถ้าจะ รักษาคนในวันหยุดทางศาสนา”

¹¹ พระองค์จึงตอบว่า “ถ้าพวกคุณมีแคะอยู่หนึ่งตัว แล้วมันตกลงไปในบ่อในวันหยุดทาง ศาสนาพอดี คุณจะช่วยดึงมันขึ้นมาจากบ่อหรืออย่างไร¹² มนุษย์นั้นมีความมากกว่าแคะเสียอีก ดังนั้น การทำดีในวันหยุดทางศาสนาจึงไม่ผิดกฎ”

¹³ แล้วพระเยซูสั่งกับคนมือลีบว่า “ยื่นมือออกมา” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขา ก็หายเป็น ปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง¹⁴ พวกฟาริสี¹ จึงได้ออกไปวางแผนการฆ่าพระเยซู

พระเยซูคือผู้รับใช้ที่พระเจ้าเลือก

¹⁵ แต่พระเยซูรู้ตัวเสียก่อนจึงไปจากที่นั่น มีคนเป็นจำนวนมากตามพระองค์ไป และ พระองค์รักษาพวกเขาให้หายป่วยทุกคน¹⁶ พระองค์สั่งพวกนั้นว่าห้ามบอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร¹⁷ เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้พูดว่า

¹⁸ “นี่คือผู้รับใช้ที่เราได้เลือกไว้ เรารักเขาและพอใจเขามาก

เราจะให้วิญญาณของเราแก่เขา

เขาจะประกาศความยุติธรรมต่อชนทุกชาติ

¹⁹ เขาจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่มีปากเสียง

ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของเขาตามท้องถนน

12:6 คนหนึ่ง หรือ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “บางอย่าง”
 12:7 “เราต้องการ...เครื่องบูชา” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา6:6

20 ต้นอ้อที่ซ้าแล้ว เขาก็จะไม่หักทิ้ง
 ไม้ตะเกียงที่ไถล้มอด เขาก็จะไม่ดับ
 จนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมมาและทำให้มันเกิดขึ้นจริง
 21 เขาจะเป็นความหวังของคนทุกชาติ”* (อิสยาห์ 42:1-4)

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มก.3:20-30; ลก.11:14-23; 12:10)

22 มีคนพาชายตาบอดและพูดไม่ได้เพราะมีผีสิง* มาหาพระเยซู พระองค์ได้รักษาเขาจนมองเห็นและพูดได้ 23 ทำให้คนทั้งหมดประหลาดใจมาก และถามกันว่า “เป็นไปได้ไหม ที่เขาจะเป็นบุตรของดาวิด†”

24 เมื่อพวกฟาริสี† ได้ยินก็พูดว่า “ที่คนนี้ไล่ผีออกได้เพราะใช้อำนาจของเบเอลเซบูล† หัวหน้าผี”

25 พระเยซูรู้ถึงความคิดนั้น จึงตอบไปว่า “อาณาจักรที่แตกแยกกันจะถูกทำลาย เมืองไหนหรือครอบครัวไหนที่แตกแยกกัน ก็คงจะไปไม่รอด 26 ดังนั้นถ้าชาตาน† ขับไล่ชาตาน มันก็ต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะอยู่ได้อย่างไร 27 และถ้าเราใช้อำนาจของเบเอลเซบูลไล่ผีแล้วละก็ พวกของคุณใช้อำนาจอะไรไล่ละ ดังนั้น พวกของคุณเองนั่นแหละจะเป็นผู้พิสูจน์ว่าคุณนั้นผิด 28 แต่ถ้าเราไล่ผีออกด้วยอำนาจพระวิญญาณของพระเจ้า ก็แสดงว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงคุณแล้ว

29 หรือว่าถ้าใครจะบุกเข้าไปปล้นข้าวของในบ้านของคนที่แข็งแรง เขาก็ต้องมัดเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นก่อน แล้วถึงจะปล้นเอาข้าวของไปได้

30 ถ้าใครไม่ได้ช่วยฝ่ายเรา ก็เป็นศัตรูกับเรา ใครไม่ได้ช่วยเรารวบรวม ก็แสดงว่าเขาได้ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายไป 31 ดังนั้น เราจะบอกคุณว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกคน และคำดูหมิ่นทุกอย่าง แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้กับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์† 32 พระเจ้าจะยกโทษให้กับคนที่คิดว่าบุตรมนุษย์† แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้คนที่คิดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป”

คุณเป็นคนอย่างไรก็ดูจากคำพูดของคุณ

(ลก.6:43-45)

33 “ถ้าอยากรู้นิสัยของตนไม้ก็ให้ดูที่ผลของมัน ถ้าต้นดีผลก็จะออกมาดี ถ้าต้นเลวผลก็จะออกมาเลว 34 ไม้ชาติอสรพิษ คำพูดดีๆ และถูกต้องจะมาจากปากคนชั่วๆ อย่างพวกแกได้อย่างไรกัน ในเมื่อใจเต็มไปด้วยอะไร ปากก็จะพูดสิ่งนั้น 35 คนดีก็จะพูดแต่สิ่งดีๆ ที่อยู่ในใจของเขา แต่คนชั้วก็จะพูดแต่สิ่งชั่วๆ ที่อยู่ในใจของเขาเหมือนกัน 36 เราจะบอกแก่พวกท่านในวันนี้ว่า ใครจะพูดชั่วๆ ออกมา 37 คำพูดของแกนี่แหละ ที่จะทำให้แกถูกหรือผิด”

12:21 คนทุกชาติ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “คนที่ไม่ใช่ชาวยิว”

12:22 ผีสิง หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่วิญญาณของคนตายแล้วมาหลอกหลอน

ชาวยิวบางคนขอให้พระเยซูแสดงการอัศจรรย์

(มก.8:11-12;ลก.11:29-32)

38พวกฟาริสี และครูสอนกฎหมายบางคนบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูหน่อย พวกเราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าอยู่กับอาจารย์”

39พระองค์จึงตอบว่า “มีแต่พวกคนชั่วและคนบาปเท่านั้น ที่เรียกร้องให้ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำอัศจรรย์ให้ดูหรือนอกจากที่มีอยู่แล้ว คือการอัศจรรย์ของโยนาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า”
 40โยนาห์อยู่ในท้องปลาตัวใหญ่ถึงสามวันสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางโลกเป็นเวลาสามวันสามคืนเหมือนกัน 41ในวันพิพากษานั้น ชาวเมืองนินะเวห์* จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และจะประนามพวกคุณ เพราะชาวนินะเวห์ได้กลับตัวกลับใจใหม่เมื่อได้ยินคำสอนของโยนาห์ แต่พวกคุณไม่ยอม ทั้งๆ ที่ตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว 42ราชินีแห่งทิศใต้* ก็เหมือนกัน จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และประนามพวกคุณ เพราะท่านอุตสาห์เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อจะมาฟังคำสอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของโซโลมอน และตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโซโลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว แต่พวกคุณไม่ยอมฟังเขา”

คนทุกวันนี้เต็มไปด้วยความชั่วร้าย

(ลก.11:24-26)

43“ผีร้าย* คนหนึ่ง เมื่อมันออกจากร่างของคนหนึ่งไป มันก็ได้ร่อนเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อหาที่หยุดพัก แต่ก็หาไม่พบ 44มันจึงพูดขึ้นว่า ‘กลับไปบ้านเก่า* ที่ออกมามากกว่า’ เมื่อกลับมาถึง มันก็พบว่าบ้านเก่านั้นว่างเปล่าอยู่ เกือบขาดสะออดเป็นระเบียบเรียบร้อย 45มันจึงไปชวนผีร้ายอีกเจ็ดตน ที่ชั่วร้ายกว่ามันอีก ให้พากันมาอยู่ในบ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนๆ นั้น ก็เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก คนชั่วในสมัยนี้ก็จะมีส่วนเหมือนอย่างนั้น”

ศิษย์พระเยซูคือครอบครัวของพระองค์

(มก.3:31-35;ลก.8:19-21)

46เมื่อพระเยซูกำลังพูดกับฝูงชนอยู่นั้น แม่และน้องๆ ของพระองค์ได้มารออยู่ข้างนอก อยากที่จะพูดกับพระองค์ 47มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่และน้องๆ ของอาจารย์มายืนรออยู่ข้างนอก อยากจะพูดด้วยครับ”

48พระเยซูถามเขาว่า “รู้ไหมว่า แม่และพี่น้องของเราเป็นใคร” 49แล้วพระองค์ ก็ชี้ไปที่พวกศิษย์ของพระองค์ และพูดว่า “พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา 50คนที่ทำตามใจพระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ คนนั้นแหละคือพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

12:41 นินะเวห์ คือ เมืองที่โยนาห์ไปเผยแพร่งคำสอนของพระเจ้า อ้างมาจากหนังสือ โยนาห์3:5
 12:42 ราชินีแห่งทิศใต้ คือ ราชินีของแคว้นชีบา ซึ่งเดินทางมาเป็นระยะทางไกลมาก เพื่อเรียนรู้คำสอนของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอน อ้างมาจากหนังสือ 1พงศกษัตริย์10:1-13
 12:43 ผีร้าย เป็นวิญญาณชั่ว ไม่ใช่วิญญาณของคนที่ดีตายไปแล้วมาหลอกหลอน
 12:44 บ้านเก่า หรือ ร่างกายของคนที่ถูกฝัง ในที่นี้ “ร่าง” กับ “บ้าน” ใช้สลับกันไป เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน และเข้าใจมากยิ่งขึ้น

พระเยซูเล่าเรื่องการหว่านเมล็ดพืช

(มก.4:1-9;ลก.8:4-8)

13 ในวันเดียวกันนั้นเองพระเยซูได้ออกจากบ้านมานั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบ²คนจำนวนมากมาย มาล้อมล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือโดยมีคนพวกนั้นยืนอยู่ริมฝั่ง³แล้ว พระองค์ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบต่างๆ สอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าว่า “มีชาวาคคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช⁴ ในขณะที่กำลังหว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง นกก็มาจิกกินหมด⁵ บางเมล็ดตกลงบนพื้นที่ข้างใต้เต็มไปด้วยหิน และมีดินอยู่ตื้นๆ ข้างบน จึงทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้นอย่างรวดเร็ว⁶ แต่เมื่อพืชนั้นถูกแสงแดดเผา ก็เหี่ยวแห้งตายไป เพราะมีรากที่อยู่ตื้นๆ⁷ บางเมล็ดตกลงกลางพงหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชนั้นหมด⁸ บางเมล็ดตกลงบนดินดี จึงงอกงามเกิดผลมากมาย ร้อยเท่าบ้าง หกลิบเท่าบ้างและสามสิบเท่าบ้าง⁹ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

ทำไมพระเยซูถึงใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(มก.4:10-12;ลก.8:9-10)

¹⁰พวกศิษย์ต่างถามพระเยซูว่า “ทำไมอาจารย์ถึงใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้คนฟัง”

¹¹พระเยซูตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้น ที่ได้รับสิทธิพิเศษ ที่จะรู้ความลับของแผ่นดินของพระเจ้า แต่คนอื่นๆ ไม่มีสิทธิ์¹² สำหรับคนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ยังไม่เข้าใจก็จะยิ่งงมงายขึ้นไปอีก*¹³ นี่เป็นเหตุที่เราใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้พวกเขาฟัง เพราะถึงเขาจะเห็น ก็เหมือนกับไม่เห็น ถึงจะได้ยิน ก็เหมือนกับไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจด้วย¹⁴ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้บอกไว้ว่า

‘คุณจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

คุณจะดูแล้วดูอีก แต่จะไม่เห็น

¹⁵ เพราะจิตใจของคนพวกนี้คือตันไปเสียแล้ว

พวกเขาได้ปิดหูปิดตา จึงทำให้ตามองไม่เห็น

หูก็ไม่ได้ยิน และจิตใจก็ไม่เข้าใจ

พวกเขาจึงไม่ได้หันกลับมาหาเราเพื่อให้เรารักษา’

¹⁶พวกคุณที่ตาก็มองเห็น หูก็ได้ยินนั้นมีเกียรติจริงๆ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งที่พวกคุณกำลังเห็นและได้ยินอยู่นี้ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และพวกคนทั้งหลายที่ทำตามใจพระเจ้าไฝ่ฝันอยากจะได้เห็นแต่ก็ไม่เห็น ไฝ่ฝันอยากจะได้ยินแต่ก็ไม่ได้ยิน”

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มก.4:13-20;ลก.8:11-15)

¹⁸“ฟังให้ดี นี่คือความหมายของเรื่องชาวาคที่หว่านเมล็ดพืช¹⁹ เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทาง คือคนที่ได้ฟังเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉกฉวยเอาพืชที่หว่านอยู่ในใจ

13:12 สำหรับฉบับเขียนว่า “คนที่มียูแล้ว ก็จะได้รับมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ไม่มี สิ่งที่เขามาก็จะตั้งถูกริบไปด้วย”

ของเขาไป ²⁰ เมล็ดพืชที่ตกบนพื้นที่มีหินมากดินน้อย คือคนที่เมื่อได้ยินคำสอนแล้ว ก็รีบรับไว้ทันทีและมีความสุขทีเดียว ²¹ แต่คำสอนไม่ได้ฝังลึกเข้าไปในจิตใจ จึงอยู่ได้ไม่นาน เมื่อเกิดเรื่องทุกข์ร้อนหรือถูกข่มเหงรังแกเพราะคำสอน ก็รีบทิ้งคำสอนนั้นทันที ²² เมล็ดพืชที่ตกลงกลางพงหนามนั้น คือคนที่ได้ยินคำสอน แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ และหลงใหลในทรัพย์สมบัติ ทำให้คำสอนนั้นหยุดเติบโต จึงไม่เกิดผลในชีวิต ²³ ส่วนเมล็ดพืชที่ตกลงในดินดีนั้น คือคนที่ได้ยินคำสอนแล้วเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้างหกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

²⁴ พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับคนที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของเขา ²⁵ ในคืนนั้น เมื่อทุกคนหลับหมด ศัตรูของเขาได้เข้ามาหว่านเมล็ดวัชพืชลงในนาข้าวสาลีแล้วก็ไป ²⁶ เมื่อต้นข้าวสาลีออกรวง ต้นวัชพืชก็งอกงามขึ้นมาด้วย ²⁷ พวกคนใช้จึงมาถามเขาว่า ‘นายครับ นายหว่านเมล็ดพันธุ์ดีลงในนาคีครับ แล้วต้นวัชพืชโผล่มาได้อย่างไรครับ’

²⁸ เขาตอบไปว่า ‘เป็นฝีมือของศัตรู’ คนใช้ถามต่อว่า ‘นายจะให้พวกเราไปถอนต้นวัชพืชทิ้งไหมครับ’

²⁹ เขาจึงตอบว่า ‘ไม่ต้องหรอก เพราะกลัวว่าจะถอนข้าวสาลีติดไปกับต้นวัชพืชด้วย ³⁰ ปล่อยให้มันเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วผมจะสั่งให้คนงานเก็บต้นวัชพืชก่อน แล้วมัดเข้าด้วยกัน เอาไปเผาไฟ แล้วจึงค่อยมาเก็บข้าวสาลีไปไว้ในยุ้งฉางของผม”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับเมล็ดพืชและเชื้อพู่

(มก.4:30-34; ลก.13:18-21)

³¹ พระเยซูยังได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด[†] เมล็ดหนึ่ง ที่ชาวนาเอาไปปลูกไว้ในไร่ของเขา ³² มันเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในจำนวนเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อมันโตขึ้นมา มันกลับสูงใหญ่กว่าพืชสวนครัวทั้งหมดและกลายเป็นต้นที่นกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

³³ แล้วพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับเชื้อพู่ที่ผู้หญิงคนหนึ่งเอามาผสมกับแป้งก้อนใหญ่และเขื่อนั้นก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นมา”

³⁴ พระเยซูเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟัง และใช้เรื่องเปรียบเทียบทั้งหมด ไม่มีสักเรื่องเลย ที่ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่า ³⁵ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] พูดไว้ว่า

“เราจะพุดออกมาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ

เราจะพุดถึงความลับที่ถูกปกปิดไว้

ตั้งแต่สร้างโลกมา” (สดุดี 78:2)

ความหมายของเรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

³⁶ พระเยซูได้จากฝูงชนมา แล้วเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ก็ได้เข้ามาบอกพระองค์ว่า “ช่วยอธิบายเรื่องต้นวัชพืชในนานั้นให้หน่อยครับ” ³⁷ พระองค์ตอบว่า “คนที่หว่านเมล็ดพืชพันธุ์ดีคือ

บุตรมนุษย์[†] 38 ไร่นาคือโลกนี้ เมล็ดพืชพันธุ์ดีคือคนของแผ่นดินของพระเจ้า ต้นวัชพืชคือคนของมารร้าย 39 ศัตรูที่เข้ามาหว่านวัชพืชคือมารร้าย ถูเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นยุค* และพวกคนงานที่เก็บเกี่ยวก็คือพวกทูตสวรรค์

40 ต้นวัชพืชถูกลดออกไปเผาไฟอย่างไร เมื่อวันสิ้นยุคมาถึงก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ ออกไปรวบรวมทุกอย่างที่ทำให้คนทำบาป และคนที่ทำชั่วให้ออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ 42 ทูตสวรรค์จะเอาคนพวกนี้ ไปโยนลงในเตาไฟที่ร้อนแรง ที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด 43 แล้วคนที่ทำตามใจพระเจ้ายกก็จะส่องสว่างเหมือนกับดวงอาทิตย์ในแผ่นดินของพระบิดาของพวกเขา ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

เรื่องทรัพย์สินสมบัติและไข่มุก

44 “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับทรัพย์สินสมบัติที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีคนมาพบเข้าก็เอาไปซ่อนไว้เหมือนเดิมและด้วยความดีใจ จึงไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มี แล้วไปซื้อที่นั่น”

45 “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกเม็ดงาม 46 เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่ามหาศาลเม็ดหนึ่ง จึงไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มี และไปซื้อไข่มุกเม็ดนั้น”

เรื่องอวนจับปลา

47 “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนอวนที่ทอดอยู่ในทะเลสาบและจับปลาได้หลายชนิด 48 เมื่ออวนเต็ม ก็ลากอวนขึ้นฝั่ง นั่งเลือกแต่ปลาที่ดีๆ ใส่ตระกร้า และโยนปลาที่ไม่ดีทิ้งไป 49 ในวันสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น เหล่าทูตสวรรค์จะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากพวกคนดี 50 แล้วจะโยนพวกคนชั่วลงในเตาไฟที่ร้อนแรงที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

51 “ทั้งหมดที่เราพูดมานี้ พวกคุณเข้าใจแล้วหรือยัง” พวกศิษย์ตอบว่า “เข้าใจแล้วครับ”

52 พระเยซูจึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคน ที่ได้เรียนรู้ถึงแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว ก็เหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ได้เอาสมบัติทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากห้องเก็บของ”

พระเยซูกลับไปที่บ้านเกิด

(มก.6:1-6; ลก.4:16-30)

53 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบกับพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้ไปจากที่นั่น 54 กลับไปที่บ้านเมืองของพระองค์ แล้วเริ่มสอนคนในที่ประชุมของยิว[†] พวกเขา ก็ประหลาดใจและถามกันว่า “ไอ้หมอนี้ไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจในการทำเรื่องอัศจรรย์นี้มาจากไหนกัน 55 นี่มันลูกช่างไม้เนี่ย มีแม่ชื่อมารีย์ มีน้องชายชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ 56 น้องสาวทุกคนของมันก็อยู่เมืองเดียวกับพวกเราด้วยไม่ใช่หรือ แล้วมันไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจอย่างนี้มาจากที่ไหนกัน” 57 พวกเขาจึงฉุนเฉียวพระองค์มาก แต่พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้รับเกียรติในทุกที่ ยกเว้นในบ้านเมือง และในครอบครัวของตนเองเท่านั้น” 58 พระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ที่นั่นมากนัก เพราะพวกนั้นไม่เชื่อถือพระองค์

13:39 วันสิ้นยุค หมายถึง วันสิ้นสุดของยุคนี้ หรือ เวลานี้

เฮโรดได้ยินเรื่องของพระเยซู

(มก.6:14-29;ลก.9:7-9)

14 เมื่อกษัตริย์เฮโรด* ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีได้ยินเรื่องราวของพระเยซู ก็พุดกับที่ปรึกษาของเขาว่า “ต้องเป็นยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำฟื้นคืนชีพขึ้นมาแน่ๆ เขาถึงทำเรื่องอัศจรรย์พวกนี้ได้”

ยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำตายอย่างไร

³ ก่อนหน้านี้อีโรดได้จับยอห์นมาล่ามโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่งางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิป น้องชายของเฮโรดเอง ⁴ เพราะยอห์นบอกเขาเสมอว่า “มันผิดที่ท่านเอาเฮโรเดียสมาเป็นภรรยา” ⁵ เฮโรดจึงอยากจะฆ่ายอห์น แต่เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

⁶ ในงานวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียส ได้ออกมาเต้นรำให้เฮโรดและแขกของเขาดู เธอทำให้เฮโรดพอใจมาก ⁷ เฮโรดจึงสาบานที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอขอ ⁸ เธอจึงขอเฮโรดตามที่แม่ของเธอบอกให้ขอคือ “ดิฉันขอหัวของยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำใส่ถาดมาให้ที่นี่ค่ะ” ⁹ กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขาได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกของเขา เฮโรดจึงสั่งให้ทำตามที่ต้องการ ¹⁰ เฮโรดใช้ให้คนไปตัดหัวยอห์นในคุก ¹¹ แล้วเอาใส่ถาดมาให้เธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ ¹² พวกศิษย์ของยอห์น ได้มาเอาร่างของยอห์นไปฝัง และไปเล่าเรื่องนี้ให้พระเยซูฟัง

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนมากกว่าห้าพันคน

(มก.6:30-44;ลก.9:10-17;ยฮ.6:1-14)

¹³ เมื่อพระเยซูได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับยอห์น พระองค์ได้ลงเรือไปยังที่เปลี่ยวคนเดียว เมื่อประชาชนตามเมืองต่างๆ ฐู่เข้า ก็ได้ติดตามพระองค์ไปทางบก ¹⁴ เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือ ก็เห็นคนเป็นจำนวนมากรออยู่ พระองค์รู้สึกสงสารและได้รักษาโรคให้กับคนป่วย

¹⁵ ในเย็นวันนั้น พวกศิษย์ได้มาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ นี่ก็เย็นมากแล้ว แถวนี่ก็เปลี่ยว ไม่มีบ้านคนอยู่เลย ส่งพวกเขากลับได้แล้วครับ พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารกินกันตามหมู่บ้านต่างๆ”

¹⁶ แต่พระเยซูตอบว่า “ไม่ต้องไปไหนหรอก ให้พวกเขาอยู่ที่นี้แหละ พวกคุณไปหาอาหารมาเลี้ยงเขาลี”

¹⁷ พวกศิษย์ตอบว่า “เรามีแค่ขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัวเท่านั้น”

¹⁸ พระเยซูบอกว่า “เอามาที่นี่สิ” ¹⁹ พระเยซูสั่งให้ประชาชนทุกคนนั่งลงบนหญ้า แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมา พระเยซูมองขึ้นไปบนสวรรค์ ขอบคุนพระเจ้าแล้วพระองค์แบ่งขนมปังให้กับพวกศิษย์ แล้วพวกศิษย์ก็แจกขนมปังให้ประชาชน ²⁰ ทุกคนกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ยังเก็บเศษอาหารที่เหลือได้จนเต็มลิบสองตะกร้า ²¹ คนที่กินอาหารอยู่ที่นั่นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

14:1 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปา ลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นกาลิลี และแคว้นบีเลีย ในปีก่อน ค.ศ.4 ถึง ค.ศ.39 (พ.ศ.539-582)

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มก.6:45-52:ยช:15-21)

²²ทันทีหลังจากนั้น พระเยซูได้บอกให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์รอสั่งประชาชนอยู่ที่นั่น ²³เมื่อพระองค์ส่งประชาชนเสร็จแล้ว พระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงตอนค่ำพระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นคนเดียว ²⁴ส่วนเรือได้ออกไปไกลจากฝั่งมากแล้ว และถูกคลื่นซัดเพราะแล่นทวนลมอยู่

²⁵ช่วงตีสามถึงหกโมงเช้า พระเยซูได้เดินบนน้ำไปหาพวกเขา ²⁶เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์ก็ตกใจกลัว ร้องกันเสียงหลงว่า “ผี”

²⁷พระองค์ก็รีบบอกกับพวกเขาว่า “อย่าตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว”

²⁸เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ ถ้าเป็นอาจารย์จริงๆ เรียกให้ผมเดินบนน้ำไปหาหน่อยสิครับ”

²⁹พระเยซูจึงพูดว่า “มาสิ” เปโตรก็ออกมาจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระองค์ ³⁰แต่เมื่อเปโตรเห็นคลื่นลมพัดแรงก็กลัว และเริ่มจมลงไปในน้ำ เขาจึงร้องตะโกนว่า “อาจารย์ ช่วยด้วย”

³¹พระเยซูจึงยื่นมือจับตัวเขาไว้ทันที แล้วพูดว่า “ความเชื่อน้อยจริงๆ จะไปสงสัยทำไม”

³²เมื่อเปโตรและพระเยซูขึ้นมายืนบนเรือแล้วลมก็สงบลง ³³พวกศิษย์ที่อยู่ในเรือต่างมาราบไหว้พระองค์ และพูดว่า “อาจารย์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

พระเยซูรักษาคนป่วยเป็นจำนวนมาก

(มก.6:53-56)

³⁴หลังจากที่ข้ามฟาก ก็มาถึงฝั่งเยนเนซาเรท ³⁵เมื่อประชาชนที่นั่นจำพระเยซูได้ ก็ส่งข่าวกันไปทั่วบริเวณที่อยู่ใกล้ๆ นั้นว่าพระเยซูมา พวกเขาจึงพาพวกคนป่วยทั้งหมดมาหาพระองค์ ³⁶พวกคนป่วยได้ขอร้องพระเยซูว่าขอแค่แตะเพียงชายเสื้อคลุมของพระองค์เท่านั้น และทุกคนที่ได้แตะต้องชายเสื้อคลุมต่างก็หายป่วยกันหมด

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นแล้วอ้างว่าเป็นของพระเจ้า

(มก.7:1-23)

15 พวกฟาริสี[†] และครูสอนกฎปฏิบัติได้เดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาหาพระองค์ และถามพระองค์ว่า ²“ทำไมศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของเรา ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

³พระเยซูตอบว่า “แล้วทำไมพวกคุณถึงขัดคำสั่งพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกคุณล่ะ ⁴พระเจ้าบอกว่า ‘ให้เคารพนับถือพ่อและแม่ของคุณ*’ และ ‘ใครที่สาปแช่งพ่อหรือแม่อีกมีโทษถึงตาย*’ ⁵แต่พวกคุณกลับพูดว่า ‘ถ้าใครพูดกับพ่อหรือแม่ของเข่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยเหลือพ่อแม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปแล้ว’ ⁶ด้วยวิธีนี้ เขาก็เลยไม่ต้องเคารพพ่อของเขา เพราะเห็นแก่ประเพณีของคุณ คุณทำให้พระคำของพระเจ้าใช้ไม่ได้เลย ⁷พวกหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พูดแทนพระเจ้าเกี่ยวกับพวกคุณไว้ถูกต้องเลยที่ว่า

15:4 “ให้เคารพ...แม่ของคุณ” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

15:4 “ใครที่สาปแช่ง...โทษถึงตาย” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 21:17

8. คนพวกนี้ นับถือเราแต่ปากเท่านั้น
 แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรามาก
 9 จึงไม่มีประโยชน์ที่เขาจะบูชาเรา
 เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้น
 เป็นแค่ธรรมเนียมที่มนุษย์ตั้งขึ้น” (อิสยาห์ 29:13)

10 พระเยซูเรียกฝูงชนเข้ามาและพูดว่า “ฟังให้เข้าใจนะ 11 สิ่งที่เขาเข้าไปในปากไม่ทำให้คน
 สกปรกในสายตาพระเจ้าหรอก แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตา
 พระเจ้า”

12 พวกศิษย์ได้เข้ามาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์รู้หรือเปล่า ที่อาจารย์พูดไปนั้น ทำให้
 พวกฟาริสี โกรธแค้นมาก”

13 พระเยซูตอบว่า “ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาบนสวรรค์ของเราไม่ได้ปลูก ก็จะถูกถอนรากถอน
 โคนจนหมด 14 ไม่ต้องไปสนใจหรอก พวกเขาเป็นคนนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด
 ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในคู”

15 เปโตรบอกพระเยซูว่า “ช่วยอธิบายเรื่องเปรียบเทียบที่เพิ่งพูดไปนั้นให้ฟังหน่อยครับ”

16 พระเยซูพูดว่า “อะไรกัน ยังไม่เข้าใจอีกหรือ 17 ไม่เห็นหรือว่า ทุกอย่างที่คนกินเข้าไปใน
 ปากจะตกลงไปในท้องแล้วถ่ายออกมา 18 แต่สิ่งที่พูดออกมาจากปากนั้น มันมาจากใจ และสิ่งนี้
 เองที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า 19 เพราะสิ่งที่ออกมาจากใจ คือความคิดชั่วร้าย การเช่น
 ฆ่ากัน การมีชู้ ความผิดบาปทางเพศทุกอย่าง การลักขโมย การโกหก การใส่ร้ายป้ายสีกัน 20 สิ่ง
 เหล่านี้แหละ เป็นสิ่งที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า แต่การที่ไม่ได้ล้างมือก่อนกินอาหารไม่
 ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้าหรอก”

พระเยซูช่วยผู้หญิงที่ไม่ใช่ชาวยิว

(มถ.7:24-30)

21 พระเยซูออกจากที่นั่น และเข้าไปในเขตเมืองไทร และเมืองไซดอน 22 หญิงชาวคานา
 อันคนหนึ่งที่อยู่แถวนั้น ได้เข้ามาร้องบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด* สงสารฉัน
 ด้วยเถอะ ลูกสาวของฉันถูกผีสิง เธอทนทุกข์ทรมานมาก”

23 พระเยซูไม่ได้ตอบเธอเลยสักคำ พวกศิษย์เข้ามายุพระองค์ว่า “ไล่เธอไปเถอะครับ น่ารำคาญ
 ร้องตะโกนตามที่อยู่ได้”

24 พระเยซูตอบผู้หญิงคนนั้นว่า “พระเจ้าส่งเรามาช่วยเฉพาะคนอิสราเอลที่เป็นเหมือน
 แกะที่หลงทางของพระองค์”

25 เธอจึงเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระเยซู และพูดว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่วยฉันด้วยเถิด”

26 พระเยซูจึงตอบว่า “มันไม่ถูกต้องหรอกนะ ที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน”

27 หญิงคนนั้นตอบว่า “ใช่ค่ะ แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของนายมันเลยนะค่ะ”

15:22 บุตรของดาวิด เป็นชื่อเรียกพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) ซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อ
 ประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

²⁸พระเยซูตอบว่า “เธอนี้มีความเชื่อมากเกินไปจริงๆ เธอขออะไรก็ให้เป็นไปตามนั้น” และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติทันที

พระเยซูรักษาคนป่วยจำนวนมาก

²⁹พระเยซูได้ออกจากที่นั่น เดินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีและขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งพักอยู่บนนั้น ³⁰มีฝูงชนจำนวนมากมาหาพระเยซู พวกเขาพากันงอย คนตาบอด คนพิการ คนใบ้ และคนที่ เป็นโรคอื่นๆ อีกมากมายมาด้วย และเขามาวางนอนอยู่ที่เท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ได้รักษาจนหายหมดทุกคน ³¹ผู้คนที่พากันประหลาดใจ เมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการก็หายคนขาเป๋เดินได้ และคนตาบอดก็มองเห็น ทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนกว่าสี่พันคน

(มก.8:1-10)

³²พระเยซูเรียกพวกศิษย์ของพระองค์มา แล้วพูดว่า “สงสารคนพวกนี้จริงๆ เพราะเขาอยู่ที่นี่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย ไม่อยากจะส่งพวกเขากลับไปทั้งๆ ที่ยังหิวอยู่ อาจจะไปเป็นลมกลางทางได้”

³³พวกศิษย์จึงพูดว่า “ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งอย่างนี้ จะไปเอาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งเยอะขนาดนี้ได้ล่ะครับ”

³⁴พระเยซูถามว่า “พวกคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” พวกศิษย์ตอบว่า “เจ็ดก้อนกับปลาตัวเล็กๆ อีกนิดหน่อย”

³⁵พระเยซูจึงบอกให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นดิน ³⁶พระองค์เอาขนมปังทั้งเจ็ดก้อนและปลามาขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังและปลาลงให้พวกศิษย์ พวกศิษย์ก็เอาไปแจกต่อให้กับฝูงชน ³⁷เมื่อทุกคนกินอิ่มแล้ว พวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้เต็มเจ็ดตะกร้า ³⁸นับผู้ชายที่กินอยู่ที่นี่ได้สี่พันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก ³⁹หลังจากที่พระเยซูส่งทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว พระองค์ก็ลงเรือไปแคว้นมาคาดาน

ผู้นำชาวยิวทดสอบพระเยซู

(มก.8:11-13; ลก.12:54-56)

16 พวกฟาริสี[†] และพวกสะดูสี[†] เรียกให้พระเยซูทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อทดสอบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริงหรือไม่

²พระเยซูตอบว่า “เมื่อท้องฟ้าเป็นสีแดงในตอนเย็น คุณบอกว่าพรุ่งนี้อากาศจะดี ³เมื่อท้องฟ้าสีแดงและมีมืดครึ้มในตอนเช้า คุณบอกว่าวันนี้ฝนจะตก คุณเห็นท้องฟ้า คุณก็รู้แล้วว่าอากาศจะเป็นอย่างไร แต่เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราทำ คุณกลับไม่รู้ว่ามีนัยหมายถึงอะไร ⁴มีแต่คนชั่วและคนบาปเท่านั้น ที่เรียกร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้ดูหรอก นอกจากการอัศจรรย์ที่มีอยู่แล้วของโยนาห์^{*}” แล้วพระเยซู ก็ไปจากพวกเขา

16:4 การอัศจรรย์ของโยนาห์ เป็นเรื่องราวของโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาใหญ่ถึง 3 วัน เหมือนกับพระเยซูที่อยู่ในหลุมฝังศพสามวัน เช่นกัน อานาจจากหนังสือของโยนาห์ในพระคัมภีร์เดิม

เชื่อของพวกฟาริสีและสะดูสี

(มก.8:14-21)

⁵ขณะที่พวกศิษย์ของพระเยซูกำลังข้ามทะเลสาบไปอีกฟากหนึ่งนั้น ก็ลืมนำขนมปังมาด้วย ⁶พระเยซูได้เตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ตึนะ”

⁷พวกศิษย์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ต้องเป็นเพราะพวกเราลืมนำขนมปังมาแน่ๆ”

⁸พระเยซูรู้ว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไรกันอยู่ จึงพูดว่า “พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่ออันน้อยเสียดจริงๆ ไปพูดกันถึงเรื่องไม่มีขนมปังทำไม ⁹นี่พวกคุณ ยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ จำไม่ได้แล้วหรือ ตอนที่เราแบ่งขนมปังทำก้อนเลี้ยงคนห้าพันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ตะกร้า ¹⁰หรือตอนที่เราแบ่งขนมปังเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน พวกคุณเก็บ เศษที่เหลือได้กี่ตะกร้า ¹¹ทำไมพวกคุณถึงไม่เข้าใจนะว่า เราไม่ได้พูดถึงเรื่องขนมปัง แต่เราเตือนให้พวกคุณระวังเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี”

¹²ในที่สุด พวกศิษย์ก็เข้าใจแล้วว่า พระองค์ไม่ได้พูดถึงเชื่อที่ใสในขนมปัง แต่เตือนให้ระวังเรื่องคำสอนของพวกฟาริสีและสะดูสี

เปโตรบอกว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มก.8:27-30;ลก.9:18-21)

¹³เมื่อพระเยซูมาถึงแคว้นซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “คนเขาพูดกันว่า บุตรมนุษย์[†] คือใครกัน”

¹⁴พวกศิษย์ตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์น คนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์* บางคนก็ว่าเป็นเยเรมีย์* หรือเป็นคนหนึ่งในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†]”

¹⁵พระเยซูจึงถามพวกศิษย์ว่า “แล้วพวกคุณล่ะ ว่าเราเป็นใคร”

¹⁶ซีโมน เปโตร ตอบว่า “พระองค์คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* พระบุตรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

¹⁷พระเยซูตอบว่า “ซีโมน ลูกของโยนาห์ คุณนี้ได้รับเกียรติจริงๆ เพราะเรื่องนี้ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ เป็นผู้เปิดเผยให้คุณรู้นะ ไม่ใช่มนุษย์หรอก ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า คุณคือเปโตร* และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างหมู่ประชุมของเราขึ้นมา และอำนาจทั้งหมดของความตาย* จะไม่สามารถเอาชนะหมู่ประชุมของเราได้ ¹⁹เราจะให้กุญแจของแผ่นดินของพระเจ้ากับคุณ อะไรก็ตามที่คุณห้ามไม่ให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามไม่ให้ทำด้วย ส่วนอะไรก็ตามที่คุณให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะให้ทำด้วย” ²⁰แล้วพระเยซูได้สั่งพวกศิษย์ ห้ามไม่ให้บอกใครว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

พระเยซูทำนายว่าพระองค์ต้องตาย

(มก.8:31-9:1;ลก.9:22-27)

²¹ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพระเยซูเริ่มอธิบายให้พวกศิษย์ฟังว่า พระองค์จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม

16:14 เอลียาห์ หมายถึง ชายหนุ่มที่พูดแทนพระเจ้าเมื่อประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

16:14 เยเรมีย์ หมายถึง ชายหนุ่มที่พูดแทนพระเจ้าเมื่อประมาณ 600 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

16:16 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีกคือคำว่า พระคริสต์

16:18 เปโตร เป็น ชื่อในภาษากรีกหมายถึงก้อนหิน

16:18 อำนาจทั้งหมดของความตาย หมายถึง ประตูของเฮเดส(เฮเดส หมายถึงสถานที่คนตายไปอยู่)

และต้องทุกข์ทรมานหลายอย่างจากพวกผู้นำอาวุโสของชาวยิว พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พระองค์จะถูกฆ่า แต่จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม

²²เปโตรได้ตั้งพระองค์มาข้างๆ และต่อว่าพระองค์ว่า “ไม่มีทางหรอกอาจารย์ มันจะไม่มีวันเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่”

²³พระองค์จึงหันมาพูดกับเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน! เปโตร คุณกำลังขัดขวางเรา เพราะคุณไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

²⁴แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกกางเขนของตัวเองตามเรามา ²⁵เพราะคนที่อยากจะได้เอาตัวรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่คนที่ยอมสละชีวิตเพื่อเรา คนนั้นจะได้ชีวิตที่เที่ยงแท้ ²⁶มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ แต่ต้องเสียชีวิตของตัวเองไป เพราะคุณจะได้เอาอะไรไปแลกกับชีวิตคืนมาได้หรือ ²⁷เพราะบุตรมนุษย์จะกลับมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระบิดา และพร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์ แล้วบุตรมนุษย์จะมาตัดสินมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา ²⁸เราขอบอกให้รู้ว่าพวกคุณบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาในแผ่นดินของพระองค์”

พระเยซูกับโมเสสและเอลียาห์

(มก.9:2-13;ลก.9:28-36)

17 หกวันต่อมา พระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง ²แล้วรูปร่างของพระองค์ก็ได้เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา โบหน้าของพระองค์ส่องสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์ขาวเป็นประกายระยิบระยับ ³แล้วพวกเขาก็เห็นโมเสสกับเอลียาห์* กำลังพูดคุยอยู่กับพระเยซู

⁴เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่างวิเศษมากเลยที่พวกเราได้มาอยู่ที่นี่ ถ้าท่านต้องการ ผมจะสร้างเพิงขึ้นมาสามหลัง ให้ท่านหลังหนึ่ง โมเสสหลังหนึ่ง และเอลียาห์หลังหนึ่ง”

⁵ขณะที่เปโตรยังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆสว่างโสมมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดออกมาจากเมฆว่า “นี่คือลูกรักของเรา เราพอใจเขามาก ฟังเขาเถิด”

⁶เมื่อพวกศิษย์ได้ยิน ก็ก้มหน้ากราบลงกับพื้นด้วยความตกใจลัวยิ่งนัก ⁷แต่พระเยซูได้เดินมาแตะตัวพวกเขาและพูดว่า “ลุกขึ้น ไม่ต้องกลัว” ⁸เมื่อพวกเขาเงย หน้าขึ้นมา ก็ไม่เห็นใครอีกนอกจากพระเยซูเท่านั้น

⁹ขณะที่พวกเขากำลังเดินลงจากเขา พระองค์ได้สั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกใครว่าพวกคุณได้เห็นอะไร จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

¹⁰พวกศิษย์ถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงพูดว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อนพระคริสต์* ละครับ”

¹¹พระเยซูตอบว่า “เอลียาห์จะต้องมาก่อนเพื่อมาจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย ¹²แต่

17:3 โมเสสและเอลียาห์ คือ สองผู้นำที่สำคัญของชนชาติอิสราเอล

เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่า เป็นเอลียาห์ จึงทำกับเขาตามใจชอบ และพวกเขาจะทรมาณบุตรมนุษย์อย่างนั้นเหมือนกัน”¹³ พวกศิษย์จึงรู้ว่า พระเยซูกำลังพูดถึง ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

พระเยซูรักษาเด็กชายที่ป่วย

(มก.9:14-29;ลก.9:37-43)

¹⁴เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์กลับมาถึงที่ฝูงชนอยู่กัน มีชายคนหนึ่งมาคุกเข่าต่อหน้า พระองค์¹⁵ และพูดว่า “อาจารย์ ได้โปรดส่งสารลูกชายของผมด้วยเถิด เขาเป็นโรคลมบ้าหมู ต้องทนทุกข์ทรมาณมาก ตกลงไปไฟหรือในน้ำอยู่บ่อยๆ”¹⁶ ผมพาเขามาหาพวกศิษย์ของอาจารย์ แต่พวกเขาก็รักษาไม่ได้”

¹⁷พระเยซูตอบเขาว่า “พวกหัวดี้อ ชขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณอีกนานแค่ไหน พวกคุณถึงจะเชื่อ จะต้องให้เรารอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กนั้นมาที่นี่”¹⁸ แล้วพระเยซูได้สั่งมารร้ายตนนั้นให้ออกมา มันจึงออกไปจากเด็กนั้นทันที แล้วเด็กนั้นก็หายเป็นปกติทั้ง

¹⁹พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์ตามลำพัง และถามว่า “ทำไมพวกเราถึงไล่ผีไม่ออกครับ”²⁰ พระเยซูตอบว่า “เพราะพวกคุณมีความเชื่ออ่อนเกินไป เราจะบอกให้รู้ว่า แค่คุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด* คุณสั่งภูเขานี้ให้เคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น มันก็เคลื่อนไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้เลย”^{21*}

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

(มก.9:30-32;ลก.9:43-45)

²²เมื่อพวกเขาจะมาชุมนุมกันที่แคว้นกาลิลี พระเยซูบอกกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกส่งมอบไปอยู่ในมือของมนุษย์”²³ และจะถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมา ในวันที่สาม” พวกศิษย์จึงเศร้าเสียใจมาก

พระเยซูสอนเรื่องการจ่ายภาษี

²⁴เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์มาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม คนเก็บภาษีวิหาร* มาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของคุณไม่เสียภาษีวิหารหรืออย่างไร”

²⁵เปโตรจึงตอบว่า “เสียสิ” เมื่อเปโตรเข้าไปหาพระเยซูในบ้าน พระเยซูก็พูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมน คุณคิดอย่างไร กษัตริย์ในโลกนี้เก็บภาษีจากลูกๆ ของพระองค์ หรือจากคนอื่น?”

²⁶เปโตรตอบว่า “เก็บจากคนอื่นครับ” พระเยซูจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นลูกๆ ก็ไม่ต้องเสียภาษีนะสิ”²⁷ แต่เพื่อไม่ให้คนเก็บภาษีโกรธ คุณไปตกเบ็ดที่ทะเลสาบ เมื่อได้ปลาตัวแรกมา ให้จ้างปากมันออก แล้วคุณจะพบเหรียญหนึ่งเหรียญ* ให้เอาเงินนั้นไปเสียภาษีของเราสองคน”

17:20 เมล็ดมัสตาร์ด คือ เมล็ดพืชที่มีขนาดเล็กมาก ๆ แต่เมื่อเติบโตแล้วจะมีความสูงกว่ามนุษย์

17:21 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 21 ว่า “ศิษย์คนนี้จะถูกขับไล่ออกไปไม่ได้ นอกจากจะอธิษฐาน และอดอาหารเท่านั้น”

17:24 ภาษีวิหาร หมายถึงภาษีที่คนยิวทุกคนจะต้องจ่ายปีละครั้ง เพื่อบำรุงวิหารโดยเสียคนละ 2 ดราขมา

17:27 พบเหรียญ 1 อัน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4 ดราขมา ดราขมาเป็นเหรียญเงินของกรีก

ใครคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

(มก.9:33-37; ลก.9:46-48)

18 ในเวลานั้น พวกศิษย์ได้มาถามพระเยซูว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้าครับ”² พระเยซูจึงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งให้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกศิษย์³ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้กันว่า ถ้าพวกคุณไม่ยอมเปลี่ยนตัวเองให้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ คุณจะไม่มีความสามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเลย⁴ ดังนั้นใครก็ตามที่ทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า

⁵“ใครก็ตามที่ต้อนรับคนที่ต่ำต้อย เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ได้รับเราด้วย⁶ ระหว่างการทำหน้าที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเรา หลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำโดยมีหินโม้แบ่งผูกคอไว้ อย่างหลังนี้ก็ยิ่งจะดีกว่า⁷ โลกนี้มันน่าละอายจริงๆ เพราะสิ่งต่างๆ ที่มายั่วให้คนทำบาป เรื่องอย่างนี้หินโม้พันหอรอก ต้องเกิดขึ้นแน่ แต่คนที่ก่อเรื่องแบบนี้ขึ้นมาน่าละอายจริงๆ⁸ ดังนั้น ถ้ามือหรือขาของคุณเองทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งเลย เพราะมือด้วนหรือขาด้วนแล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ยังดีกว่ามีมือหรือขาครบทั้งสองข้าง แต่ถูกโยนลงในไฟที่ไม่มีวันดับ⁹ ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาป ควักมันทิ้งเลย เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ก็ยังดีกว่ามีตาครบทั้งสองข้าง แต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก”

เรื่องแกะที่หลงหาย

(ลก.15:3-7)

¹⁰“ระวังให้ดี อย่าดูถูกคนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราแม้แต่คนเดียว เราจะบอกให้รู้ว่า ที่บนสวรรค์นั้น พูตประจำตัวของพวกเขาเฝ้าอยู่ต่อหน้าพระบิดาของเราเสมอ”^{11*}

¹²“พวกคุณคิดอย่างไร ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และมีตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะทั้งเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา และออกตามหาแกะที่หายไปหรือ¹³ เมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า เขาจะดีใจที่ได้พบแกะตัวนั้นมากกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หายไปไหน¹⁴ พระบิดาของพวกคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เหมือนกัน ไม่อยากให้คนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราสักคนหลงหายไป”

เมื่อมีคนทำผิดต่อเรา

(ลก.17:3)

¹⁵“ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ* ก็ให้ไปชี้แจงความผิดของเขาตัวต่อตัว ถ้าเขาฟัง คุณก็ได้เขากลับมาเป็นพี่น้องอีก¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟัง ก็ให้พาอีกคนหรือสองคนไปหาเขาด้วยกัน เพื่อจะได้มีพยานรู้เห็นสองหรือสามคน¹⁷ ถ้าเขายังไม่ยอมฟังอีก ก็ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกหมู่ประชุมของพระเจ้า และถ้าเขายังไม่ฟังแม้แต่หมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ให้ทำกับเขาเหมือนกับเป็นคนนอกศาสนาหรือคนเก็บภาษี”*

18:11 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 11: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาช่วยผู้ที่หลงหาย”

18:15 สำเนากรีกบางฉบับไม่มีคำว่า “ต่อคุณ”

18:17 คนเก็บภาษี หมายถึง คนยิวที่คนโรมันจ้งไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งพวกนี้มักจะไม่ฟัง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

18 “เราจะบอกให้รู้ว่า อะไรก็ตามที่พวกคุณห้ามในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามด้วย และอะไรก็ตามที่พวกคุณยอมในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยอมด้วย”

19 “เราจะบอกให้รู้อีกว่า ถ้าพวกคุณที่อยู่ในโลกนี้สองคน เห็นด้วยกันที่จะขอล้างสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ก็จะทำให้ ²⁰ เพราะที่ไหนก็ตาม ที่มีสองหรือสามคนมาอยู่รวมกัน เพราะเป็นศิษย์ของเรา เราก็จะอยู่กับพวกเขาที่นั่น”

เรื่องการให้อภัย

21 เบโตรก็เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ เมื่อพี่น้องทำบาปต่อผม ผมควรจะอภัยให้กี่ครั้งดีครับ ลักเจ็ดครั้ง พอไหมครับ”

22 พระเยซูตอบว่า “ใครบอกว่าแค่เจ็ดครั้ง ต้องเป็นเจ็ดสิบเจ็ดครั้ง”*

23 “เพราะอย่างนี้แหละ แผ่นดินของพระเจ้าถึงเปรียบเหมือนกับกษัตริย์องค์หนึ่ง ที่ต้องการจะสะสางหนี้ที่พวกทาสติดค้างอยู่ ²⁴ เมื่อเริ่มคิดบัญชี ทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้กษัตริย์อยู่ ทำลิบล้างเหรียญเงิน* ก็ถูกพาตัวเข้ามา ²⁵ แต่เขาไม่มีเงินพอที่จะจ่ายหนี้ กษัตริย์จึงสั่งให้เอาตัวทาสคนนั้น รวมทั้งภรรยาและลูกๆ ตลอดจนข้าวของทุกอย่างของเขาไปขาย เพื่อเอาเงินมาใช้หนี้

26 เขาจึงได้คุกเข่าลงอ้อนวอนกษัตริย์ว่า ‘ขอเวลาผมหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด’ ²⁷ กษัตริย์เกิดความสงสารเขา จึงยกหนี้ให้และปล่อยตัวไป

28 เมื่อทาสคนนี้ออกไป ก็ไปเจอเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเหรียญเงิน เขาก็เข้าไปบีบบอกเพื่อนทาสคนนั้นและสั่งว่า ‘ใช้หนี้มาเดี๋ยวนี้’

29 เพื่อนทาสที่เป็นลูกหนี้ ได้คุกเข่าลงอ้อนวอนว่า ‘ขอเวลาผมอีกสักหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้’

30 แต่เขาไม่ยอม กลับสั่งให้จับเพื่อนทาสคนนั้นไปขังคุกจนกว่าจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด ³¹ เมื่อทาสคนอื่น ๆ เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกกลัวใจ จึงไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กษัตริย์ฟัง

32 กษัตริย์จึงได้เรียกทาสคนนั้นมาหา และพูดว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่ว ข้าได้ยกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด เพราะเอ็งได้อ้อนวอนข้า’ ³³ เอ็งก็ควรจะสงสารเพื่อนทาสคนอื่น ๆ ของเอ็ง เหมือนอย่างที่เขาสงสารเอ็งด้วยไม่ใช่หรือ’ ³⁴ กษัตริย์โกรธมาก จึงได้ส่งทาสคนนั้นเข้าคุกและให้ลงโทษจนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด ³⁵ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์จะทำอย่างนั้นกับคุณเหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องด้วยใจจริง ๆ”

เรื่องการหย่าร้าง

(มก.10:1-12)

19 หลังจากที่พระเยซูได้พูดเรื่องพวกนี้แล้วพระองค์ก็ออกจากแคว้นกาลิลีไปที่แคว้นยูเดีย ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ² มีคนตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก และพระองค์ได้รักษาคนป่วยที่นั่น

18:22 เจ็ดสิบเจ็ดครั้งหรือเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด

18:24 ทำลิบล้างเหรียญ หรือ หนึ่งหมื่นตะลันต์ หนึ่งเหรียญเงิน เท่ากับค่าแรงงานของคนทั่วไปหนึ่งวัน

3 พวกฟาริสี[†] ได้มาทดสอบพระองค์ พวกเขาถามว่า “มันถูกกฎหรือเปล่า ถ้าสามี จะหย่ากับภรรยาได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร”

4 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า เมื่อเริ่มแรกพระเจ้าสร้างได้สร้างมนุษย์เป็นชายและหญิง 5 พระองค์ได้พูดว่า ‘ผู้ชายจะแยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับภรรยา แล้วทั้งสองจะกลายเป็นคนคนเดียวกัน’^{*} 6 พวกเขายังไม่เป็นสองคนอีกต่อไป แต่เป็นคนคนเดียวกัน ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว ก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

7 พวกฟาริสีจึงถามอีกว่า “แล้วทำไมโมเสสถึงสั่งให้ผู้ชายแค่เขียนใบหย่าให้กับภรรยา ก็ส่งเธอไปได้แล้ว”

8 พระเยซูตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้พวกคุณหย่ากับภรรยาได้ เพราะคุณต้องไม่เชื่อฟังคำสอนของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นตั้งแต่แรก 9 เราจะบอกให้รู้ว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามามีชู้ นอกจากเขาจะหย่าเพราะภรรยาทำบาปทางเพศเท่านั้น”

10 พวกศิษย์พูดกับพระเยซูว่า “ถ้ามันเป็นเหตุผลเดียวที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาได้ ก็อย่าแต่งงานเสียเลยดีกว่า”

11 พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะรับคำสอนนี้ได้ แต่มีบางคนที่พระเจ้าทำให้รับได้ 12 มีหลายเหตุผลที่คนไม่แต่งงาน บางคนเกิดมาเป็นชนที่[†] บางคนถูกจับตอน^{*} และบางคนไม่แต่งงานเพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้า ถ้าใครสามารถอยู่ เป็นโสดได้ ก็ไม่ควรแต่ง”

พระเยซูอวยพรเด็กๆ

(มก.10:13-16;ลก.18:15-17)

13 มีคนพาเด็กเล็กๆ เข้ามา เพื่อให้พระเยซูวางมือ^{*} และอธิษฐานให้ แต่พวกศิษย์ได้ต่อว่าพวกเขา ไม่ให้พาเด็กๆ เข้ามาอยู่กับพระองค์ 14 แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าไปห้ามเด็กๆ พวกนั้นเลย บ่อยให้เข้ามาหาเรา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เหมือนเด็กๆ พวกนี้” 15 หลังจากที่พระองค์วางมือบนตัวเด็กๆ แล้ว พระองค์ก็ไปจากที่นั้น

เศรษฐีหนุ่มไม่ยอมติดตามพระเยซูไป

(มก.10:17-31;ลก.18:18-30)

16 มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู และถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอะไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

17 พระเยซูตอบว่า “คุณถามเราว่า อะไรดี ทำไม มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ดี ถ้าคุณอยากมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ก็ต้องทำตามกฎปฏิบัติ”

18 ชายหนุ่มจึงถามว่า “กฎข้อไหนครับ” พระเยซูตอบว่า “ข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่าเป็นชู้

19:5 ‘ผู้ชาย...คนเดียวกัน’ ย่างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

19:12 ถูกจับตอน คือ คนที่ถูกตัดอวัยวะเพศไป

19:13 วางมือ เป็นท่าที่แสดงว่า พระเยซูได้ให้พรพิเศษแก่เด็กๆ เหล่านี้

สามีภรรยาเขา อย่าสักขีโมย อย่าเป็นพยานเท็จ ¹⁹ให้เคารพพ่อแม่* และรักคนอื่น ๆ เหมือนรักตัวเอง*”

²⁰ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ผมทำทุกข้ออยู่แล้วครับ ยังมีอะไรที่ผมต้องทำอีกไหมครับ”

²¹พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้ครบถ้วน ต้องไปขายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินไปแจกคนยากจน คุณก็จะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่บนสวรรค์ แล้วมาติดตามเราไป”

²²เมื่อชายหนุ่มได้ยินอย่างนั้น ก็จากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

²³พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนรวยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้านั้นยากมาก ²⁴ขอย้ำอีกครั้งว่า ถ้าจะให้รูลอดเข้าไปในรูเข็ม ก็ยังจะง่ายกว่าที่จะให้คนร่ำรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า”

²⁵เมื่อพวกศิษย์ได้ยินอย่างนั้นก็งงมาก และพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะไปรอดล่ะครับ”

²⁶พระเยซูมองพวกศิษย์และพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้”

²⁷เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “พวกผมได้สละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อมาติดตามอาจารย์ แล้วพวกผมจะได้รับอะไรครับ”

²⁸พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อพระเจ้าสร้างโลกใหม่แล้ว บุตรมนุษย์[†] จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ และพวกคุณที่ได้ติดตามเรา ก็จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ และพิพากษาคคนอิสราเอล[†] สิบสองเผ่า ²⁹ทุกคนที่สละบ้านเรือน หรือพี่น้องชายหญิง หรือพ่อ หรือแม่ หรือลูก หรือไร่นา เพื่อมาติดตามเรา จะได้รับมากกว่าที่พวกเขาสละไปเป็นร้อยเท่า และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ³⁰แต่คนจำนวนมากที่เป็นที่หนึ่งในตอนนี้ จะกลายเป็นคนสุดท้ายในตอนนั้น ส่วนคนที่เป็นคนสุดท้ายตอนนี้ ก็จะกลายเป็นที่หนึ่งในตอนนั้น”

เรื่องคนงานในสวนองุ่น

20 “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปแต่เช้าตรู่ เพื่อไปจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของเขา ²เมื่อเขาดกลงที่จ่ายค่าแรงหนึ่งเหรียญเงิน* ต่อวัน เขาก็ส่งพวกคนงานเข้าไปทำงานในสวนองุ่นของเขา

³ประมาณเก้าโมงเช้า เจ้าของสวนเข้าไปที่ตลาดอีก และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร ⁴เขาจึงพูดว่า ‘ถ้าพวกคุณไปทำงานในสวนองุ่นของผม ผมจะให้ค่าจ้างอย่างยุติธรรม’ ⁵คนพวกนั้นจึงตกลงไป และเจ้าของสวนได้ออกไปอีกตอนประมาณเที่ยงและบ่ายสามโมง แล้วทำเหมือนเดิม ⁶ประมาณห้าโมงเย็น เจ้าของสวนออกไปตลาดอีกครั้งหนึ่ง และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร เขาจึงเข้าไปถามว่า ‘ทำไมพวกคุณถึงยืนอยู่เฉยๆ ทั้งวันแบบนี้’

⁷คนเหล่านั้นตอบว่า ‘ไม่มีใครจ้างพวกเรา’ เจ้าของสวนจึงชวนว่า ‘ไปทำงานที่สวนองุ่นของผมสิ’

19:19 เคารพพ่อแม่* อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

19:19 ‘รักคนอื่น ๆ ...ตัวเอง’ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

20:2 หนึ่งเหรียญเงิน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาริอัน เป็นหน่วยเงินของโรมัน หนึ่งเหรียญเป็นค่าจ้างที่จ่ายกันสำหรับการทำงาน 1 วัน

⁸เย็นวันนั้น เจ้าของสวนได้สั่งหัวหน้าคนงานว่า ‘ไปเรียกคนงานมา แล้วจ่ายค่าแรงให้พวกเขา จ่ายคนที่เพิ่งมาทำที่หลังนี้ก่อน แล้วค่อยๆ ไปจนถึงคนแรก’

⁹คนงานที่เพิ่งจ้างมาตอนห้าโมงเย็นได้ค่าแรงไปคนละหนึ่งเหรียญเงิน ¹⁰แล้วพวกคนงานที่จ้างมาก่อนก็เข้ามารับค่าแรง เขาคิดว่าจะได้มากกว่าคนอื่น ๆ แต่กลับได้แค่คนละหนึ่งเหรียญเงินเท่ากัน ¹¹เมื่อรับค่าแรงแล้ว พวกเขา ก็ไปต่อว่าเจ้าของสวนว่า ¹²พวกนั้นทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่คุณจ่ายค่าแรงให้เท่ากับพวกเราที่ทำงานกลางแดดร้อนๆ มาทั้งวัน’

¹³เจ้าของไร่จึงตอบคนหนึ่งไปว่า ‘ผมไม่ได้โกงคุณนะเพื่อน คุณตกลงค่าแรงไว้หนึ่งเหรียญเงินไม่ใช่หรือ ¹⁴รับค่าแรงของคุณแล้วไปซะ ผมพอใจจะจ่ายคนที่ผมจ้างมาหลังสุดเท่ากับที่ผมจ่ายคุณ ¹⁵ผมมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรกับเงินของผมก็ได้ คุณอิจฉาเพราะผมใจดีหรือ’

¹⁶นี่แหละ คนที่อยู่หลังสุดจะกลับมาเป็นคนแรกสุดในอนาคต และคนแรกสุดในตอนนี้จะกลับเป็นคนหลังสุดในอนาคต”

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มก.10:32-34;ลก.18:31-34)

¹⁷ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์เรียกศิษย์ทั้งสองคนให้หลบมา อยู่กันตามลำพัง และพูดกับพวกเขาว่า ¹⁸“พวกเรากำลังจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม บุตรมนุษย์ จะถูกส่งมอบไปให้กับพวกหัวหน้านักบวช และครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกนั้นจะตัดสินประหารชีวิตเขา ¹⁹จากนั้นก็จะส่งมอบเขาไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เพื่อพวกนั้นจะได้หัวเราะเยาะเขา เฆี่ยนตีเขา และตรึงเขาที่กางเขน แต่ในวันที่สามพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย”

แม่ของยากอบและยอห์นขอตำแหน่งให้ลูก

(มก.10:35-45)

²⁰ภรรยาของเศเบดี พร้อมกับลูกสองคนมาหาพระเยซู นางกราบลงและขอให้พระองค์ทำบางอย่างให้กับนาง

²¹พระเยซูจึงถามนางว่า “มีอะไรหรือ” นางตอบว่า “เมื่อพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ขอให้ลูกชายทั้งสองคนนี้ของฉันทันั่งอยู่ทางขวาของพระองค์คนหนึ่ง และนั่งอยู่ทางซ้ายอีกคนหนึ่ง ด้วยเถิดค่ะ”

²²พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “พวกคุณไม่รู้ว่ากำลังขออะไรอยู่ คุณจะดื่มจากจอกที่ดื่มไปด้วยความทุกข์ทรมานที่เรา กำลังจะดื่มได้หรือ” ทั้งสองคนตอบว่า “ได้ครับ”

²³พระเยซูจึงพูดกับทั้งสองคนว่า “พวกคุณจะได้ดื่มแน่ แต่จะให้ใครนั่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่เราเป็นคนให้ พระบิดาของเราต่างหากที่เป็นผู้เลือกว่าจะให้ใครนั่งที่ตรงนั้น”

²⁴เมื่อศิษย์ที่เหลืออีกสิบคนรู้เรื่องนี้เข้า ก็โกรธสองคนพี่น้องนั้นมาก ²⁵พระเยซูจึงเรียกพวกเขาทั้งหมดและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่า ผู้ครอบครองของคนที่ไม่ใช่ชาวยิวชอบทำตัวเป็นเจ้าเหนือประชาชน และพวกผู้นำชอบวางอำนาจเหนือประชาชน ²⁶แต่สำหรับพวกคุณ มันจะ

ไม่เป็นเช่นนั้น ในพวกคุณถ้าคนไหนอยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับใช้คุณ ²⁷ และถ้าคนไหนอยากเป็นคนสำคัญอันดับหนึ่ง ก็ต้องยอมเป็นทาสพวกคุณ ²⁸ เหมือนกับบุตรมนุษย์[†] ที่ไม่ได้มาเพื่อให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้คนอื่น และได้สละชีวิตของเขาเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาคนตาดสองคน

(มก.10:46-52;ลก.18:35-43)

²⁹เมื่อพระเยซูและศิษย์กำลังออกจากเมืองเยรีโค ก็มีคนเดินตามไปเป็นจำนวนมาก ³⁰มีชายตาดอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังผ่านมา ก็เริ่มร้องตะโกนว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด[†] สงสารพวกผมด้วยเถิดครับ”

³¹ฝูงชนต่อว่าพวกเขาให้เงียบ แต่เขาทั้งสองยังตะโกนดังขึ้นอีกว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด สงสารพวกผมด้วยเถิดครับ”

³²พระเยซูจึงหยุดและถามว่า “จะให้เราช่วยอะไร”

³³พวกเขาตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต พวกเราอยากจะมีคนมองเห็น”

³⁴พระเยซูรู้สึกสงสารพวกเขา จึงแตะดวงตาพวกเขา พวกเขาก็มองเห็นได้ทันที และติดตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(มก.11:1-11;ลก.19:28-38;ยธ.12:12-19)

21 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขามาหยุดอยู่ที่หมู่บ้านเบธฟายี ที่ภูเขามะกอกเทศ* พระเยซูได้ส่งศิษย์สองคนล่วงหน้าไปก่อน ²สั่งว่า “เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทีกี่คุณไปถึง คุณจะเห็นแม่ลาผูกอยู่กับลูกของมัน ให้แกะเชือกลาทั้งสองตัวแล้วจูงมาให้เรา ³ถ้ามีใครถามว่า จะเอาลาไปไหน ให้ตอบว่า องค์เจ้าชีวิตอยากได้ เขาก็จะให้คุณมาทันที”

⁴สิ่งนี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้พูดไว้ว่า

⁵“บอกชาวเมืองศิโยน[†]ว่า ดูนั่นสิ กษัตริย์ของพวกคุณกำลังมาหา พระองค์สุภาพอ่อนโยนและนั่งอยู่บนหลังลา และนั่งอยู่บนลูกลาน้อยตัวผู้ตัวหนึ่ง” (เศคาริยาห์ 9:9)

⁶ศิษย์สองคนนั้นจึงเข้าไปในหมู่บ้าน และทำตามที่พระเยซูสั่ง ⁷พวกเขาได้จูงแม่ลาและลูกลามาก็ให้พระองค์ แล้วเอาเลื้อยของเขาปูบนหลังลาให้พระเยซูนั่ง ⁸ฝูงชน เป็นจำนวนมากพากันเอาเลื้อยผ้าของตนปูบนถนน บางคนก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามท้องถนน ให้พระองค์ผ่าน ⁹ฝูงชนที่เดินนำหน้าและที่เดินตามหลังพระองค์ ต่างก็พากันโห่ร้องว่า

“โฮโย* สำหรับบุตรของดาวิด

21:1 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม
 21:9 โฮโย หรือ ในภาษาอารเมค ใช้คำว่า โฮซันนา เป็นคำที่ใช้ในการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ ในช่วงเวลาของพระเยซูนี้ อาจจะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความสนุกสนานในการสรรเสริญพระเจ้าหรือ พระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ขอพระเจ้าอวยพรกับพระองค์ผู้มาในนามขององค์เจ้าซีวิด
ไซโย* แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์”*

¹⁰เมื่อพระองค์เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มคนทั้งเมืองต่างแตกตื่นถามกันว่า “ใครกันนี่”

¹¹ฝูงชนก็ตอบว่า “เยชูเอ ผู้พูดแทนพระเจ้า คนนั้นที่มาจากหมู่บ้านนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี”

พระเยซูไปวิหาร

(มก.11:15-19;ลก.19:45-48;ยฮ.2:13-22)

¹²พระเยซูเข้าไปในเขตวิหาร และไล่คนที่กำลังซื้อขายข้าวของกันอยู่นั้นออกไปจนหมด พระองค์ว่าโต๊ะของคนรับแลกเงิน และที่นั่งของคนขายนกพิราบ ¹³พระองค์ร้องบอกกับทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า “พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราเป็นที่สำหรับอธิษฐาน’ แต่พวกคุณทำให้มันเป็นที่รังโจร”*

¹⁴มีคนตามอดและคนง่อย เข้ามาหาพระองค์ในวิหาร พระองค์รักษาพวกเขาจนหาย ¹⁵เมื่อพวกเขาหัวหน้านักบวชและครูสอนกฎปฏิบัติ เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเยซูทำ และได้ยินเสียงเด็กๆให้ร้องกันในวิหารว่า “ไซโย* สำหรับบุตรของดาวิด” พวกเขาโกรธแค้นพระเยซูมาก

¹⁶พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ได้ยินที่เด็กๆ พวกนั้นให้ร้องกันอยู่หรือเปล่า” พระเยซูตอบว่า “ได้ยินสิ” พวกคุณไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือที่ว่า ‘พระเจ้าได้สอนเด็กๆ และทารกร้องเพลงสรรเสริญพระองค์’*¹⁷

¹⁷แล้วพระเยซูก็ออกจากเมืองไปพักค้างคืนอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

พระเยซูแสดงพลังแห่งความเชื่อ

(มก.11:12-14;20-24)

¹⁸เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นในระหว่างทางที่พระเยซูกำลังเดินกลับเข้าเมือง พระองค์รู้สึกหิว ¹⁹พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่อใหญ่อยู่ริมทาง จึงเดินเข้าไปใกล้แต่ไม่เห็นมีลูกเลย มีแต่ใบเท่านั้น พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อว่า “อย่าได้ออกลูกอีกเลย” และต้นมะเดื่อ นั้นก็เหี่ยวแห้งตายทันที

²⁰เมื่อพวกศิษย์เห็นก็แปลกใจ จึงถามพระองค์ว่า “ทำไมมันถึงเหี่ยวแห้งตายเร็วจังครับ”

²¹พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย คุณก็จะทำอย่างนั้นได้เหมือนกัน และจะทำได้มากกว่าด้วย แม้แต่สั่งให้ภูเขานี้ลอยลงไปในทะเล มันก็จะเป็นไปตามนั้น ²²ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คิดอธิษฐานขอ”

ผู้นำชาวยิวสงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มก.11:27-33;ลก.20:1-8)

²³พระเยซูเข้าไปในวิหาร[†] เมื่อกำลังสอนอยู่นั้น พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ ได้เข้ามาถามพระองค์ว่า “คุณมีสิทธิ์อะไรไปไล่พวกพ่อค้านั้น ใครให้สิทธิ์กับคุณ”

21:9 “ไซโย...ในสวรรค์” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:26

21:13 ‘บ้านของเรา...อธิษฐาน’ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7

21:13 ‘รังโจร’ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 7:11

21:16 ‘พระเจ้า...สรรเสริญพระองค์’ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 8:3

24 พระเยซูตอบว่า “ช่วยตอบคำถามข้อหนึ่งก่อน แล้วเราจะบอกว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำอย่างนี้” 25 ตอบหน่อยสิว่า ใครให้สิทธิ์ยอห์นในการทำพิธีจุ่มน้ำ พระเจ้าหรือ มนุษย์” พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ต่างก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘พระเจ้า’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมถึงไม่เชื่อเรื่องที่ยอห์นบอก’” 26 แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มนุษย์’ ก็กลัวประชาชนจะโกรธ เพราะพวกนั้นต่างก็เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

27 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็ไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำสิ่งเหล่านี้”

เรื่องลูกชายสองคน

28 “บอกหน่อยว่า คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชายคนหนึ่งมีลูกสองคน เขาบอกลูกชายคนโตว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’

29 เขาตอบว่า ‘ไม่ครับ’ แต่ต่อมาเขาเปลี่ยนใจ แล้วไปทำงานในไร่องุ่น

30 จากนั้นพ่อได้ไปบอกลูกชายอีกคนว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’ เขาตอบว่า ‘ครับพ่อ ผมจะไป’ แต่เขาก็ไม่ได้ไป”

31 “ลูกสองคนนี้ คนไหนที่เชื่อฟังพ่อของเขา” พวกเขาหัวหน้าชาวยิวตอบว่า “ลูกคนแรก” พระเยซูจึงบอกพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนเก็บภาษีและโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกคุณเสียอีก” 32 ยอห์นได้มาชี้ให้เห็นว่า จะใช้ชีวิตที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้อย่างไร พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อเขา แต่คนเก็บภาษีและโสเภณีกลับเชื่อยอห์น ถึงแม้คุณเห็นพวกเขาทำอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจมาเชื่อยอห์นเลย”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับชาวสวนชั่ว

(มก. 12:1-2; ลก. 20:9-19)

33 “ฟังเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ดี เจ้าของที่ดินหนึ่งได้ทำสวนองุ่น ก่อกำแพงไว้รอบ ขุดบ่อย่างองุ่น* สร้างหอคอย แล้วให้ชาวไร่เช่าสวนองุ่นนั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปต่างประเทศ” 34 เมื่อถึงฤดูเก็บองุ่น เจ้าของสวนได้ส่งพวกทาสของเขามารับส่วนแบ่ง องุ่นจากพวกคนเช่า

35 แต่พวกคนเช่าได้จับทาสของเขาไว้ ทุบตีคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง แล้วเอาหินขว้างคนที่สาม” 36 เจ้าของไร่จึงส่งพวกทาสมากกว่าครึ่งแรก แต่ก็ถูกพวกคนเช่าสวน ทำเหมือนเดิม” 37 สุดท้ายเจ้าของไร่จึงส่งลูกชายของเขาเอง เขาว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายของเราแน่ๆ’

38 แต่เมื่อพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขามาก็พูดกันว่า ‘นี่ไง คนที่จะรับมรดก เร็วเข้าพวกเราจับมันไปฆ่ากันเถอะ แล้วไร่นี้จะได้ตกเป็นของพวกเรา’ 39 พวกคนเช่าสวนจึงจับตัวลูกชายเจ้าของไร่โยนออกไปนอกไร่แล้วฆ่าเขา” 40 เมื่อเจ้าของไร่มา เขาจะทำอย่างไรกับคนเช่าพวกนี้”

41 พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ตอบว่า “เขาจะต้องฆ่าคนชั่วพวกนั้นอย่างโหดเหี้ยม และให้ชาวสวนที่ยอมแบ่งองุ่นให้กับเขาเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวมาเช่าต่อ”

42 พระเยซูบอกพวกเขาว่า “พวกคุณเคยอ่านพระคัมภีร์[†] ข้อนี้แล้วแน่ๆที่ว่า ‘หินก้อนนี้ ที่คนก่อสร้างได้โยนทิ้งไป กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด’

21:33 บ่อย่างองุ่น หมายถึง สถานที่ที่ขุดลงไปใต้ดินเพื่อใช้สำหรับย่างองุ่น และเก็บน้ำองุ่นไปทำเหล้าองุ่น

องค์เจ้าชีวิตทำให้มันเป็นอย่างนี้ มันช่างเหลือเชื่อจริงๆในสายตาเรา' (สดุดี 118:22-23)
⁴³เราจะบอกให้รู้ว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะถูกริบเอาไปจากคุณ และยกไปให้กับคนที่ทำ
 ตามความต้องการของพระเจ้า ⁴⁴คนที่ล้มทับหินนี้ กระตูกก็จะหักเป็นชิ้นๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ
 คนนั้นก็แค่แหลกละเอียด*

⁴⁵เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ได้ยินเรื่องเปรียบเทียบนี้ ก็รู้ทันทีว่าพระองค์
 กำลังว่าพวกเขาเป็นคนเข้าชั่วร้ายพวกนั้น⁴⁶พวกเขาจึงหาทางที่จะจับพระเยซู แต่ก็กลัวฝูงชน
 เพราะพวกนี้เชื่อว่าพระองค์คือผูุ้ตแทนพระเจ้า[†]

เรื่องคนที่ได้รับเชิญมาเลี้ยง

(ลก.14:15-24)

22 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังอีกว่า ²“แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือน
 กับกษัตริย์ที่ได้เตรียมงานแต่งงานให้กับลูกชาย ³แล้วกษัตริย์ได้เชิญแขกเหรื่อมากมาย
 เมื่อเตรียมงานเสร็จแล้ว กษัตริย์ส่งทาสไปบอกแขกเหล่านั้นว่า มาได้แล้ว แต่กลับไม่มีใครมา
⁴กษัตริย์จึงส่งทาสคนอื่นไปอีกให้ไปบอกพวกแขกเหรื่อนั้นว่า ‘เราได้ฆ่าวัวและลูกวัวแล้ว
 ทุกอย่างพร้อมแล้ว มางานเลี้ยงได้แล้ว’

⁵แต่ไม่มีใครสนใจ ต่างก็ไปทำธุระของตัวเอง คนหนึ่งไปทำสวน อีกคนหนึ่งไปทำการค้า
⁶คนที่เหลือก็จับพวกทาสมาทุบตีและฆ่าทิ้ง ⁷กษัตริย์โกรธแค้นมาก จึงส่งกองทัพมาทำลายคนทั้ง
 ฆ่าพวกทาสของเขา และเผาเมืองของพวกนั้นทิ้งไป

⁸แล้วกษัตริย์พูดกับพวกทาสว่า ‘งานแต่งงานก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่แขกที่เรา เชิญนั้น
 ไม่เหมาะสมที่จะมางานนี้ ⁹ออกไปตามหัวถนนต่างๆ เจอใครก็เชิญมาให้หมด ¹⁰พวกทาสจึง
 ออกไปตามถนนและเชิญทุกคนที่พวกเขาเจอทั้งดีและชั่ว จนมีแขกเต็มห้องโถง

¹¹เมื่อกษัตริย์เข้ามาดูแขกเหรื่อ ก็เห็นชายคนหนึ่งแต่งตัวไม่เหมาะสมกับงาน ¹²พระองค์
 จึงพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เข้ามาได้อย่างไร ชุดใส่สำหรับงานแต่งก็ไม่มี’ ชายนั้นก็ไม่มีคำแก้ตัว ¹³พระองค์
 จึงสั่งพวกทาสว่า ‘มัดมือมัดเท้ามัน แล้วโยนออกไปที่มีดข้างนอกที่มีเสียงคนร้องให้โหยหวน
 อย่างเจ็บปวด’

¹⁴มีหลายคนที่ได้รับเชิญมา แต่มีน้อยคนที่ถูกเลือกไว้”

คำถามเกี่ยวกับการเสียภาษี

(มก.12:13-17; ลก.20:20-26)

¹⁵แล้วพวกฟาริสีก็ออกไปวางแผนหาทางจับผิดคำพูดของพระเยซู ¹⁶พวกเขาจึง ส่งลูก
 ศิษย์ของตัวเอง กับพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรดไปถามพระเยซูว่า “อาจารย์ เรารู้ว่าอาจารย์เป็นคน
 ซื่อสัตย์และสอนตรงไปตรงมาว่า พระเจ้าอยากให้มีมนุษย์เป็นอย่างไร อาจารย์ไม่กลัวว่าคนอื่นจะ
 คิดอย่างไร เพราะไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว ¹⁷ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกหน่อยว่า อาจารย์คิดว่าที่เรา
 ต้องจ่ายภาษีให้กับซีซาร์นั้น ถูกต้องหรือเปล่า”

21:44 ข้อ44 สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อนี้

22:17 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งของผู้ปกครองกรุงโรม

18 แต่พระเยซูรู้ถึงเจตนาที่ชั่วร้ายของพวกเขาพระองค์จึงย้อนว่า “พวกหน้าซื่อใจคด[†] พวกคุณพยายามหาเรื่องจับผิดเราทำไม 19 เอาเหรียญที่ใช้เสียภาษีมาให้ดูหน่อย” พวกเขาจึงยื่นเหรียญเงินให้พระองค์เหรียญหนึ่ง 20 พระองค์ถามว่า “นี่รูปใคร และชื่อใครอยู่บนเหรียญนี้”

21 พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์” พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “อะไรที่เป็นของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ไป และอะไรที่เป็นของพระเจ้า ก็ให้กับพระเจ้า”

22 เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็ตะลึงอึ้งไปเลย แล้วพากันจากไป

พวกสะดูสีจับผิดพระเยซู

(มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40)

23 ในวันเดียวกันนั้น พวกสะดูสี[†] ซึ่งเป็นพวกที่เชื่อว่าคนตายแล้วจะไม่ฟื้น ได้มาถามพระเยซูว่า 24 “อาจารย์ โมเสสบอกพวกเราว่า ‘ถ้าชายคนหนึ่งตายและยังไม่มีลูก น้องชายของเขาต้องแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น และมีลูกให้กับพี่ชายที่ตายไป’ 25 ครั้งหนึ่ง มีพี่น้องเจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไป แต่ยังไม่มียูก เขาได้ทิ้งภรรยาของเขาไว้ให้กับน้องชาย 26 แล้วน้องชายคนที่สองกับคนที่สามก็ตายไปเหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย 28 ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นมาจากตาย ทีนี้เธอจะเป็นภรรยาของใคร เพราะทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

29 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณนี่ผิดถนัดเลย นี่เป็นเพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์[†] และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็จะไม่แต่งงานกัน หรือมีการยกให้กันและกันอีกแล้ว มนุษย์จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ 31 ในเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนั้น พวกคุณไม่เคยอ่านเลยหรือ ที่พระเจ้าพูดว่า 32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ* เพราะพระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนที่มีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย’

33 เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนี้ ต่างก็ทึ่งในคำสอนของพระองค์

กฎข้อไหนสำคัญที่สุด

(มก. 12:28-34; ลก. 10:25-28)

34 เมื่อพวกฟาริสี[†] ได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีถึงกับอึ้งไปเลย พวกเขาก็มาชุมนุมกัน 35 คนหนึ่งในพวกเขาที่คล่องกลุของโมเสสมาก ได้มาทดสอบพระเยซูว่า 36 “อาจารย์ ในกฎของโมเสส คำสั่งข้อไหนสำคัญที่สุดครับ”

37 พระเยซูจึงตอบว่า “‘รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของคุณอย่างสุดใจสุดจิต และสิ้นสุดความคิด* 38 นี่คือคำสั่งข้อแรกและข้อสำคัญที่สุด 39 ส่วนคำสั่งข้อสองที่สำคัญรองลงมาคือ ‘รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง*’ 40 กฎปฏิบัติทั้งหมดและสิ่งให้ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ ก็ขึ้นอยู่กับคำสั่งสองข้อนี้”

22:32 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม “เราเป็น...ยาโคบ” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6 ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนั้นตายไปนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูด

22:37 ‘รักองค์เจ้าชีวิต...สิ้นสุดความคิด’ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5

22:39 ‘รักเพื่อนบ้าน...รักตัวเอง’ อ้างมาจากหนังสือ เลวินิตี 19:18

พระเยซูถามว่าพระคริสต์เป็นใคร

(มก.12:35-37;ลก.20:41-44)

41 ขณะที่พวกฟาริสียังชุมนุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูได้ถามพวกเขาว่า 42 “คิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? เขาเป็นลูกของใคร” พวกฟาริสีตอบว่า “เป็นลูกของดาวิด”

43 พระเยซูจึงถามต่อว่า “แล้วทำไมดาวิด ซึ่งพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ถึงเรียกเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ และพูดว่า

44 “พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมนั้นคือพระคริสต์ว่า ‘จงนั่งทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน’” (สดุดี 110:1)

45 ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ แล้วเขาจะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร? 46 ไม่มีใครตอบพระเยซูได้สักคน นับตั้งแต่นั้นมานั้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระองค์อีกเลย

พระเยซูเตือนให้รู้เกี่ยวกับผู้นำศาสนา

(มก.12:38-40;ลก.11:37-52;20:45-47)

23 พระเยซูได้พูดกับฝูงชน และพวกศิษย์ของพระองค์ว่า 2 “พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสี มีอำนาจในการสอนพวกคุณเรื่องกฎของโมเสส 3 อะไรที่เขาสอน ก็ให้เชื่อฟังและทำตามนั้น แต่อะไรที่เขาทำอย่าไปทำตามเลย เพราะเขาสอนอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง 4 เขาสร้างกฎยากๆ ให้คนถือ เหมือนเอาของหนักมาให้คนแบกไว้ แต่ตัวเขาเองไม่ช่วยยกแม้แต่นิ้วเดียว

5 “เขาทำทุกอย่างเพื่ออวดคนเท่านั้น เขาทำกล่องใส่ข้อพระคัมภีร์* อันใหญ่กว่าธรรมดาตามาคาดที่แขน และทำพู่ห้อยที่ยาวกว่าธรรมดาตามาแขวนที่ชายเสื้อ 6 เขาชอบ นั่งอยู่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง และนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม” 7 พวกเขาสอนให้คนทำความเคารพเขาที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกว่า ‘อาจารย์’

8 “อย่ายอมให้ใครเรียกคุณว่า ‘อาจารย์’ เพราะคุณมีอาจารย์เพียงคนเดียว และพวกคุณก็เป็นพี่น้องกันหมด 9 อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า ‘บิดา’ เพราะคุณมีพระบิดาเพียงองค์เดียวอยู่บนสวรรค์ 10 และอย่าให้ใครมาเรียกคุณว่า ‘ครู’ เพราะคุณมีครูเพียงคนเดียวคือพระคริสต์” 11 คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกคุณต้องเป็นผู้รับใช้ 12 คนที่ยกตัวเองให้ใหญ่กว่าคนอื่น จะถูกกดให้ต่ำต้อยลง คนที่ถ่อมตัวลง จะถูกเชิดชูให้ยิ่งใหญ่ขึ้น

13 “มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี! เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด* เจ้าได้ปิดหนทางคนอื่นไม่ให้ไปถึงแผ่นดินของพระเจ้า ตัวเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังไปขัดขวางไม่ให้คนอื่นที่เขาพยายามเข้าไปอีกด้วย 14*

15 “มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด

23:5 กล่องหนังสือพระคัมภีร์ คือ กล่องหนังสือเล็กๆ บรรจุข้อพระคัมภีร์ 4 ชุด ดูได้จากหนังสืออพยพ 13:1-10.11-16 และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9.11.13-21 ชาวยิวบางคนมัดกล่องพระคัมภีร์ไว้ที่หน้าผาก และแขนซ้าย เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเคร่งศาสนา

23:13 คนหน้าซื่อใจคด หมายถึง คนชั่วที่ทำตัวเหมือนกับเป็นคนดี

23:14 สำเนากรีกบางฉบับ ได้เติมข้อที่ 14: “มันน่าอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ยึดบ้านของหมิงมา และแกลังอิษฐานเสียสัตย์วาเพื่อให้อื่นๆ เห็น ดังนั้นพวกเจ้าจะได้รับโทษหนักยิ่งขึ้น” ดูจากหนังสือ มาระโก 12:40 และ ลูกา 20:47

พวกเจ้าอุตสาห์ขำมน้ำขำมทะเล เพื่อจะหาคนมานับถือศาสนาอย่างเจ้า แต่พอเจ้าได้เขามาแล้ว เจ้ากลับทำให้เขาสมควรที่จะตกนรกมากกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า

¹⁶“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นคนนำทางตาบอด พวกเจ้าสอนว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อวิหาร[†] ก็ไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อทองคำในวิหารนั้น เขาจะต้องทำตามคำสาบานนั้น’ ¹⁷เจ้าคนโง่ตาบอด อันไหนสำคัญกว่ากัน ระหว่างทองคำกับวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ ¹⁸พวกเจ้ายังพูดอีกว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อแท่นบูชา[†] มันไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อเครื่องเช่นไหว้บนแท่นบูชานั้น เขาต้องทำตามคำสาบานนั้น’ ¹⁹เจ้ามันตาบอดจริงๆ อะไรสำคัญกว่ากัน ระหว่างของเช่นไหว้กับแท่นบูชาที่ทำให้ของเช่นไหว้นั้นศักดิ์สิทธิ์ ²⁰ด้วยเหตุนี้ ใครก็ตามที่สาบานต่อแท่นบูชา เขาก็ได้สาบานต่อแท่นบูชารวมถึงทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นบูชานั้นด้วย ²¹ใครก็ตามที่สาบานต่อวิหาร เขาก็ได้สาบานต่อวิหารรวมถึงพระองค์ผู้ที่อยู่ในวิหารนั้นด้วย ²²ใครก็ตามที่ได้สาบานต่อสวรรค์ ก็ได้สาบานต่อบัลลังก์ของพระเจ้ารวมถึงพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นด้วย

²³“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ให้หนึ่งในสิบส่วนทุกอย่างที่เจ้ามีกับพระเจ้า แม้แต่สระระแห่ ลูกผักชี และยี่หระ แต่พวกเจ้ากลับมองข้ามเรื่องสำคัญในกฎปฏิบัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความซื่อสัตย์ การให้หนึ่งในสิบส่วนนั้นก็ได้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่ควรทิ้งคำสอนที่สำคัญว่านี้ด้วยเหมือนกัน ²⁴เจ้าคนนำทางตาบอด[†] พวกเจ้ากรองแมลงออกจากน้ำดื่ม แต่กลับกลืนอูฐเข้าไปทั้งตัว* ”

²⁵“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ล้างถ้วยล้างจานแต่เพียงภายนอก แต่ภายในมีแต่ความโลภและกิเลสเต็มไปหมด ²⁶เจ้าฟาริสีตาบอด ทำความสะอาดภายในด้วยขามเสียดก่อน แล้วภายนอกก็จะสะอาดไปเอง

²⁷“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าเหมือนกับอุโมงค์ฝังศพ[†] ที่ทาสีขาว ข้างนอกดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย และสิ่งสกปรกสารพัด ²⁸เหมือนกับพวกเจ้าที่ภายนอกคนเห็นว่า เป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย

²⁹“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้สร้างอุโมงค์ฝังศพให้กับผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และตกแต่งอนุสาวรีย์ให้กับคนเหล่านั้นที่ทำตามใจพระเจ้า ³⁰แล้วเจ้าก็พูดว่า ‘ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะไม่ยอมร่วมมือกับเขาในการฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้แน่’ ³¹นี่แสดงให้เห็นว่า พวกเจ้ายอมรับว่า ตัวเองเป็นลูกหลานของคนพวกนั้นที่ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า ³²ดังนั้น ไปทำความบาปที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้เริ่มไว้ให้เสร็จเสียสิ

³³“เจ้าพวกชั่วร้าย พวกอสรพิษ พวกเจ้าจะหนีรกรไปพ้นได้อย่างไร ³⁴เราส่งผู้พูดแทนพระเจ้าคนที่มิปัญญา และครุมาหาเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จับพวกเขาไปข่าบ้าง ไปตรึงบนไม้กางเขนบ้าง ไปเขียนในที่ประชุม[†] บ้าง และไล่ล่าพวกเขาหนีจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งบ้าง ³⁵ดังนั้น พระเจ้า

23:24 ‘กรองแมลง...ทั้งตัว’ หมายความว่า“พวกคุณกังวลเรื่องความพิถีพิถัน น้อยๆ แต่กลับทำบาปที่ชั่วร้ายแรงที่สุด

จะลงโทษพวกเขาเพราะได้ฆ่าผู้บริสุทธิ์ ตั้งแต่เอเบลจนถึงเศคาริยาห์* ลูกของเบเรคิยาห์ที่โตน พวกเขาฆ่าตายระหว่างวิหาร† กับแท่นบูชา† ³⁶เราจะบอกให้รู้ว่า ผลกรรมเหล่านั้นจะตกอยู่กับ คนในยุคนี้อย่างแน่นอน

พระเยซูเตือนคนในเมืองเยรูซาเล็ม

(ลก.13:34-35)

³⁷“โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม ผู้ที่ได้ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า และเอาหินขว้างคนเหล่านั้น ที่พระเจ้าส่งมาหาจนตาย หลายๆครั้งที่เราอยากจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม ³⁸ตอนนี้ บ้านของพวกเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง ³⁹จากนี้ไป พวกเจ้า จะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าพวกเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรผู้ที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต*’”

การทำลายวิหารก่อนสิ้นโลก

(มก.13:1-31;ลก.21:5-33)

24 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากบริเวณวิหาร† พวกศิษย์ได้มาชี้ให้พระองค์ดูตึกต่างๆ ของวิหาร ²พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เห็นตึกพวกนี้หรือเปล่า เราจะบอกให้รู้ว่า ตึกพวกนี้จะถูกทำลายจนสิ้นซาก ไม่เห็นแม้แต่หินสักก้อนวางซ้อนทับกันเลย”

³ในขณะที่พระเยซูกำลังนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ* พวกศิษย์ได้มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว และพูดว่า “ช่วยบอกหน่อครีบว่า วันที่อาจารย์จะกลับมาและวันสิ้นยุคนั้น จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วจะมีสัญญาณอะไรเตือนล่วงหน้าหรือเปล่าครับ”

⁴พระเยซูตอบว่า “ระวังอย่าให้ใครหลอกได้ละ ⁵เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างชื่อของเรา เขาจะบอกว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์† และทำให้หลายคนเข้าใจผิด ⁶เมื่อคุณได้ยินเสียงสงคราม เกิดขึ้นใกล้ๆ และได้ข่าวว่ามีสงครามที่อื่น ไม่ต้องตกใจ เพราะมันจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน แต่นั่น ยังไม่ใช่เป็นวันสุดท้ายของโลก ⁷ประเทศหนึ่งจะถูกฮือขึ้นต่อสู้กับอีกประเทศหนึ่ง อาณาจักรนี้ จะลุกฮือขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรโน้น จะเกิดการกันดารอาหาร และเกิดแผ่นดินไหวหลายแห่ง ⁸แต่ นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของปัญหาเหมือนการเจ็บท้องก่อนคลอด”

⁹“พวกคุณจะถูกจับไปทรมานและถูกฆ่า คนทุกประเทศจะเกลียดคุณ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา ¹⁰เมื่อถึงเวลานั้น จะมีหลายคนทิ้งความเชื่อไป มีการหักหลังกันและเกลียดชังกัน ¹¹จะมีผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม* เกิดขึ้นมากมาย และมาหลอกลวงคนเป็นจำนวนมาก ¹²เพราะความชั่วร้ายได้เพิ่มขึ้นมาก ทำให้คนไม่มีความรักต่อกัน ¹³แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับชมรมอด ¹⁴ข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจะได้ไปวประกาศไปทั่วโลก เพื่อทุกชาติจะได้ยินเกี่ยวกับข่าวดีนี้ แล้วในที่สุด ก็จะได้ถึงวันสิ้นยุค”

23:35 เอเบลจนถึงเศคาริยาห์ ในพระคำภีร์เดิม ปฐมกาล 4:8 และ 2พงศกษัตริย์ 24:21 เอเบลและเศคาริยาห์เป็นคนแรกและคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

23:39 ‘ขอให้...องค์เจ้าชีวิต’ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี118:26

24:3 ภูเขามะกอกเทศ คือ ภูเขาที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของเมืองเยรูซาเล็ม และสามารถมองเห็นภายในบริเวณวิหาร

24:11 ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม หมายถึง ผู้ที่อ้างว่าเขาเป็นผู้ที่พูดแทนพระเจ้า แต่จริงๆ แล้ว ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

15...“สิ่งที่น่าขยะแขยง”* ที่ทำลายวิหารจนราบเรียบเป็นหน้ากลอง ตามที่ดาเนียลผู้พูดแทนพระเจ้าได้บอกไว้ นั่น คุณจะได้เห็นตั้งอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์” (คนอ่านต้องทำความเข้าใจกับสิ่งนี้ให้ดี) 16“เมื่อถึงเวลานั้น ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียวิ่งหนีไปที่ภูเขา 17อย่าให้คนที่อยู่บนหลังคา กลับเข้าไปหีบของในบ้าน 18อย่าให้คนที่อยู่ในไร่ นา กลับไปเอาเสื้อคลุม 19ในวันนั้นจะน่ากลัวมากสำหรับผู้หญิงท้องและแม่ลูกอ่อนที่ให้นมลูก 20อธิษฐานขอให้เวลาที่จะต้องหนีนั้นไม่ใช่ฤดูหนาวหรือวันหยุดทางศาสนา* 21เพราะในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่โลกได้เกิดขึ้นจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่เกิดขึ้นขนาดนั้นอีกในอนาคต 22ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพระเจ้าไม่ตัดสินใจในวันเวลาเหล่านั้นให้สั้นลงก็จะมีใครรอดชีวิตเลย แต่เพราะพระองค์เห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์จึงย่นเวลานั้นให้สั้นลง 23ในเวลานั้นถ้ามีใครมาบอกว่า ‘ดูสิ นี่องพระคริสต์’ หรือ ‘พระคริสต์อยู่นั่นไง’ อย่าไปหลงเชื่อ 24เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกเขาก็จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์* ถ้าเป็นไปได้พวกเขาก็จะหลอกแม้กระทั่งคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว 25จำไว้นะ เราได้เตือนพวกคุณไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

26ดังนั้น ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นั่นองพระคริสต์+ อยู่ในที่เปล่าเปลี่ยว’ ก็อย่าออกไป หรือถ้าคนบอกว่า ‘พระคริสต์อยู่นี่ไง ในห้องข้างในนั้น’ ก็อย่าไปเชื่อเลย 27 เพราะเมื่อบุตรมนุษย์+ มาปรากฏตัว จะเหมือนกับฟ้าแลบที่เกิดทางทิศตะวันออก ซึ่งสามารถมองเห็นได้ในทางทิศตะวันตก 28 และก็เหมือนกับที่โหมมีซากศพ ที่นั่นก็จะมีฝูงแร้งรุมเต็มไปหมด”

29“ทันทีที่วันแห่งความทุกข์ยากนั้นสิ้นสุดลง
ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า
พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์จะถูกปล้นคลอน” (อิสยาห์ 13:10; 34:4,5)

30“ในเวลานั้น จะมีสัญญาณบนท้องฟ้าบอกให้รู้ว่าบุตรมนุษย์+ กำลังจะมา ประชาชนทั้งหมดยบนโลกจะร้องไห้คร่ำครวญ และจะมองเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า มีฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่และบารมีอันเจิดจ้า 31แล้วพระองค์จะส่งทูตของพระองค์ออกไปด้วยเสียงแตรอันดัง พวกเขาจะรวบรวมคนที่พระองค์เลือกไว้แล้ว จากทั่วทุกทิศ จากขอบฟ้าด้านหนึ่งไปสู่อีกขอบฟ้าด้านหนึ่ง”

32“ให้เรียนรู้จากต้นมะเดื่อเมื่อต้นมะเดื่อแตกกิ่งก้านและใบอ่อนว่าจะรู้ว่าฤดูร้อนใกล้มาถึงแล้ว 33เช่นเดียวกับเมื่อพวกคุณเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พวกคุณก็รู้ว่ามันอยู่ที่หน้าประตูแล้ว 34เราจะบอกให้รู้ว่า เรื่องนี้จะเกิดขึ้นก่อนคนในชั่วอายุนี้จะตาย 35 สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่คำพูดของเราจะไม่มีวันสูญหาย”

24:15 “สิ่งที่น่าขยะแขยง” อ้างมาจากหนังสือ ดาเนียล 9:27,11:31, 12:11
 24:20 อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมเหตุการณ์ถึงเลวร้ายถ้าเกิดขึ้นในวันหยุด เพราะกฎของชาวยิวห้ามเดินทางในวันหยุดทางศาสนาเกินหนึ่งกิโลเมตร และห้ามขี่ม้า หรือขี่ลาด้วย คนอื่นๆอาจจะห้ามคนที่พยายามจะหนี เพื่อไม่ให้ทำผิดกฎ
 24:24 อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หมายถึง การกระทำอันมหัศจรรย์ สิ่งที่เหลือเชื่อ เทนอิทธิฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากอำนาจของพระเจ้า

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไรจะถึงเวลา

(มก.13:32-37; ลก.17:26-30; 34-36)

36“แต่ไม่มีใครรู้วันเวลานั้นเลย แม้แต่ทูตสวรรค์หรือพระบุตร[†]ก็ไม่รู้ นอกจากพระบิดาเท่านั้นที่รู้” 37 เมื่อบุตรมนุษย์จะมา ก็จะเหมือนกับในสมัยของโนอาห์ 38 ในสมัยนั้นก่อนที่น้ำจะท่วมคนได้กินและดื่มกัน แต่งานกัน และยกลูกให้แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ 39 คนพวกนี้ไม่รู้ตัวเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นจนกระทั่งเกิดน้ำท่วมและพัดพาคนพวกนี้ไปหมด เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน 40 ในเวลานั้น เมื่อชายสองคนกำลังทำไร่อยู่ คนหนึ่งจะถูกพาไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ 41 เมื่อผู้หญิงสองคนกำลังโม่แป้งอยู่ คนหนึ่งจะถูกพาไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”

42“พวกคุณ ระวังตัวไว้ให้ดี เพราะไม่รู้ว่องค์เจ้าชีวิตจะมาเมื่อไหร่ 43 อย่าลืมว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ตัวว่า ขโมยจะขึ้นบ้านตอนไหนในเวลากลางคืน เขาก็จะคอยระวัง ไม่ปล่อยให้ขโมยงัดเข้ามาในบ้านแน่ 44 พวกคุณก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมเหมือนกัน เพราะบุตรมนุษย์[†]จะมาในเวลาที่คุณคาดไม่ถึง

45 ใครเป็นทาสที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่เจ้านายไว้ใจถึงขนาดตั้งให้คอยดูแลพวกทาสคนอื่น ๆ ในบ้านเรือนของเขา และจัดแจงหาอาหารให้ทาสพวกนั้นกินตามเวลา 46 เมื่อนายกลับมามีเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็จะได้รับเกียรติจริงๆ 47 เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะตั้งให้เขาดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้านาย 48 แต่ถ้าทาสคนนั้นขี้ขลาด และคิดว่า ‘นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก’ 49 แล้วเริ่มหุบตีพวกทาสคนอื่น ๆ และกินดื่มกับพวกขี้เมา 50 นายของเขาจะกลับมาในวันเวลาที่เขาคาดไม่ถึงและไม่ทันรู้ตัว 51 นายของเขาจะฉีกเขาออกเป็นชิ้น ๆ และไล่ให้ไปอยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด[†] ซึ่งที่นั่นจะมีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนเพราะความเจ็บปวด”

เรื่องเพื่อนเจ้าสาวสิบคน

(ลก.12:41-48)

25 “ในเวลานั้น แผ่นดินของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนกับ เพื่อนเจ้าสาวสิบคนที่ถือตะเกียง ออกมารอรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเขา มีห้าคนเป็นหญิงโง่ และอีกห้าคนเป็นหญิงฉลาด 3 หญิงโง่ห้าคนนั้นเอาตะเกียงไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันสำรองไปด้วย 4 แต่หญิงฉลาดห้าคนนั้นเอาน้ำมันสำรองไปพร้อมกับตะเกียงด้วย 5 เจ้าบ่าวมาช้า หญิงสาวทั้งหมดก็วิ่งและหลับไป

6 เมื่อถึงที่เที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องเรียกว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว ออกมาต้อนรับเร็วเข้า’

7 เพื่อนเจ้าสาวทั้งหมดจึงตื่นขึ้น และเตรียมตะเกียงของตนให้พร้อม 8 แล้วหญิงโง่ก็พูดกับหญิงฉลาดว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกเธอให้กับพวกฉันบ้างสิ ตะเกียงของพวกฉันใกล้จะดับอยู่แล้ว’

9 หญิงฉลาดตอบว่า ‘ไม่ได้หรอก เพราะน้ำมันนี้ไม่มีพอสำหรับพวกเราทุกคน พวกเธอไปหาซื้อจากคนขายน้ำมันเอาเองก็แล้วกัน’

10 ขณะที่หญิงโง่ออกไปหาซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึง เพื่อนเจ้าสาวที่พร้อมอยู่แล้วก็เข้าไปในงานแต่งงานกับเจ้าบ่าว แล้วก็ปิดประตู

11 ต่อมาเมื่อหญิงโง่ห้าคนนั้นกลับมา ก็ร้องเรียกว่า ‘คุณคะ คุณคะ ช่วยเปิดประตูให้พวกฉันหน่อยค่ะ’

12 แต่เจ้าบ่าวตอบว่า ‘จะบอกให้ ผมไม่รู้จักคุณสักหน่อย’

13 ดังนั้น ให้พร้อมอยู่เสมอ เพราะพวกคุณไม่รู้ถึงวันเวลาที่เราจะกลับมา”

เรื่องทาสสามคน

14 “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ จึงเรียกพวกทาสมาและฝากทรัพย์สินให้พวกเขาดูแล 15 เขาให้เงินห้าถุงกับทาสคนหนึ่ง ให้เงินสองถุงกับทาสอีกคนหนึ่ง และให้เงินหนึ่งถุง*กับทาสคนสุดท้าย โดยได้แบ่งให้ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วเขาก็ออกเดินทางไป 16 ทาสที่ได้รับเงินห้าถุง เอาเงินไปค้าขายทันที และได้กำไรมาอีกห้าถุง 17 ทาสที่ได้เงินสองถุง เอาเงินไปค้าขายเหมือนกัน และได้กำไรมาอีกสองถุง 18 แต่ทาสที่ได้เงินหนึ่งถุงได้ซดหลุมซ่อนเงินของเจ้านายไว้ในพื้นดิน

19 หลังจากเวลาผ่านไปนานเจ้านายกลับมาและเรียกพวกเขามาถามว่าเอาเงินไปทำอะไรกันบ้าง 20 ทาสที่ได้เงินห้าถุงได้นำเงินกำไรอีกห้าถุงมาให้ นาย และบอกว่า ‘เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินห้าถุง และนี่ผมได้กำไรมาอีกห้าถุง’

21 นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกันเถิด’

22 แล้วทาสที่ได้รับเงินสองถุงก็มา และพูดว่า ‘เจ้านาย ท่านให้ผมดูแลเงินสองถุง ดูลิครับผมได้กำไรมาอีกสองถุง’

23 นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกันเถิด’

24 แล้วทาสที่ได้รับเงินถุงเดียวก็มา และพูดว่า ‘เจ้านาย ผมรู้ว่าท่านเป็นคนที่โหดร้ายทารุณ ท่านเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ท่านไม่ได้หว่าน 25 ผมกลัว จึงได้เอาถุงเงินไปฝังดินซ่อนไว้ นี่เ็นเงินของ ท่าน’

26 นายจึงตำหนิเขาว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่วจอมซี้เกียจ ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้าเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ข้าไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ข้าไม่ได้หว่าน 27 ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็น่าจะเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เพื่อว่าเมื่อข้ากลับมา ข้าก็จะได้เงินกลับมาพร้อมทั้งดอกเบี๋ยด้วย

28 แล้วเจ้านายก็บอกให้เอาถุงเงินจากเขาไปให้คนที่มิถุเงินสิบถุง 29 เพราะคนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้นจนเหลือเพื่อ แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ทุกสิ่งที่เขามีจะถูกริบไปจนหมดด้วย 30 จากนั้นก็สั่งให้เอาตัวทาสที่ไร้ประโยชน์นี้โยนออกไปที่มืดข้างนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้โหยหวนด้วยความเจ็บปวด”

บุตรมนุษย์จะพิพากษาทุกคน

31 “เมื่อบุตรมนุษย์[†] มาด้วยความยิ่งใหญ่พร้อมเหล่าทูตของพระองค์ พระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ 32 คนทุกเชื้อชาติจะมารวมกันต่อหน้าบุตรมนุษย์ พระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน เหมือนกับคนเลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ 33 พระองค์จะแยกแกะ

25:15 เงินหนึ่งถุง หมายถึง เงิน 1 ตะลัน ซึ่งเป็นหน่วยชั่ง เท่ากับประมาณ 30 ถึง 40 กิโลกรัม ซึ่งอาจจะเป็นทอง เงิน หรือทองแดง

ไว้ทางขามือ และแยกแพะไว้ทางซ้ายมือ

³⁴ กษัตริย์จะพูดกับพวกที่อยู่ทางขวามือว่า ‘พวกเจ้าที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา มารับอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้าตั้งแต่เริ่มสร้างโลก’ ³⁵ เพราะเมื่อเราทิว พวกเจ้าก็เลี้ยงเรา เราระหายน้ำ เจ้าก็ให้น้ำเราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ต้อนรับเราเข้าไปในบ้าน ³⁶ เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็หาเสื้อผ้ามาให้ เราไม่สบาย เจ้าก็ดูแล เราติดคุก เจ้าก็มาเยี่ยม’

³⁷ แล้วพวกที่ทำตามใจพระเจ้าจะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พวกเราเคยเห็นท่านทิวและเลี้ยงท่านตั้งแต่เมื่อไหร่หรือเห็นท่านกระหายน้ำ แล้วให้น้ำท่านดื่มตั้งแต่เมื่อไหร่’ ³⁸ แล้วพวกเราเคยเห็นท่านเป็นคนแปลกหน้า แล้วเชิญท่านเข้ามาในบ้าน หรือเห็นท่านไม่มีเสื้อผ้าใส่ แล้วหาเสื้อผ้ามาให้ใส่ตั้งแต่เมื่อไหร่’ ³⁹ แล้วพวกเราเห็นท่านป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วไปเยี่ยมตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ’

⁴⁰ กษัตริย์จะตอบพวกเขาว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเจ้าทำอะไรกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในหมู่พี่น้องของเรา เจ้าก็ได้ทำให้กับเราด้วย’

⁴¹ แล้วกษัตริย์หันไปทิวกับพวกที่อยู่ทางซ้ายมือว่า ‘ไปให้พ้น พวกที่ถูกสาปแช่ง ไปตกในกองไฟที่ไม่มีวันดับ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและพวกผู้ช่วยของมัน’ ⁴² เพราะเมื่อเราทิว เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเรากิน เราระหายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเราดื่ม ⁴³ เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ไม่ได้เชิญเราเข้าไปในบ้าน เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราใส่ เราไม่สบายและอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่เคยมาดูแลเรา’

⁴⁴ แล้วพวกเขา ก็จะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต ตอนไหนกันที่พวกเราเห็นท่านทิวหรือกระหายน้ำ หรือเป็นคนแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าใส่ หรือไม่สบาย หรือติดคุก แล้วพวกเราไม่ได้ช่วยเหลือท่าน’ ⁴⁵ กษัตริย์จะตอบว่า ‘เราขอบอกให้รู้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเจ้าไม่ได้ทำกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในพวกนี้ เจ้าก็ไม่ได้ทำกับเรา’

⁴⁶ แล้วพวกเขา ก็จะต้องไปรับโทษตลอดไป แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะเข้าสู่ชีวิตที่ตลอดไป”

ผู้นำชาวยิววางแผนฆ่าพระเยซู

(มก.14:1-2; ลก.22:1-2; ยฮ.11:45-53)

26 เมื่อพระเยซูพูดเรื่องพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็บอกกับพวกศิษย์ว่า ² “พวกคุณก็รู้แล้ว อีกสองวันจะถึงเทศกาลระลึกถึงการปลดปล่อย[†] และบุตรมนุษย์[†] จะถูกส่งมอบไปให้ศัตรูเพื่อเอาไปตรึงที่กางเขน”

³ พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ได้มาประชุมกันที่บ้านของคายาฟาส นักบวชสูงสุด[†] ⁴ พวกเขาวางแผนจับตัวพระเยซูไปฆ่า ⁵ แต่พวกเขาตกลงกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะแตกตื่นอลหม่านขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมน้ำหอมบนศีรษะพระเยซู

(มก.14:3-9; ยฮ.12:1-8)

⁶ ในเมืองเบธานี ขณะที่พระเยซูอยู่ที่บ้านของซีโมนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ⁷ มีผู้หญิงคนหนึ่งถือขวดใส่น้ำหอมราคาแพงมากมาหาพระองค์ เธอชโลมน้ำหอมลงบนศีรษะของพระองค์

ขณะที่พระองค์กำลังกินอาหารอยู่

⁸เมื่อพวกศิษย์เห็นอย่างนั้นก็โกรธ ต่างพูดกันว่า “ทำไมถึงทำให้เสียของอย่างนี้ ⁹มันคงขายได้เงินมากทีเดียว แล้วก็เอาเงินนั้นไปแจกจ่ายให้กับคนจน”

¹⁰เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงห้ามพวกศิษย์ว่า “ไปยุ่งกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ดีงามให้กับเรา ¹¹พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ* แต่พวกคุณจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป ¹²ที่เธอเทน้ำหอมลงบนตัวเรานั้น ก็เพื่อเตรียมเราไว้สำหรับการฝังศพ ¹³เราบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาวตินี้จะประกาศออกไปที่ไหนก็ตามในโลกนี้ สิ่งที่เขาทำนี้ ก็จะได้รับรางวัลไปด้วย เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสกลายเป็นศัตรูของพระเยซู

(มก.14:10-11;ลก.22:3-6)

¹⁴ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้ไปพบพวกหัวหน้านักบวช ¹⁵เขาถามว่า “จะจ่ายให้เท่าไร ถ้าผมส่งตัวพระเยซูให้” แล้วพวกเขา ก็ให้เงินยูดาสสามสิบเหรียญ ¹⁶ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยจ้องหาโอกาสที่จะส่งพระเยซูให้กับพวกเขา

พระเยซูกินอาหารมื้อพิเศษในเทศกาลวันปลดปล่อย

(มก.14:21-22;ลก.22:7-14;21-23;ยฮ.13:21-30)

¹⁷วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ[†] พวกศิษย์ได้เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะให้พวกเราเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†]ให้อาจารย์ที่ไหนครับ”

¹⁸พระเยซูตอบว่า “ให้เข้าไปในเมืองหาชายคนหนึ่ง แล้วบอกเขาว่า ‘อาจารย์บอกว่า เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว เราจะเลี้ยงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย[†] กับพวกศิษย์ของเราที่บ้านของคุณ’”

¹⁹พวกศิษย์ได้ทำตามที่พระเยซูบอก และได้จัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

²⁰เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูได้เอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร พร้อมกับศิษย์ทั้งสิบสองคน ²¹ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้พูดขึ้นว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา”

²²พวกศิษย์ตระหนกตกใจมาก ต่างถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์”

²³พระเยซูจึงตอบว่า “คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเรา จะเป็นคนที่หักหลังเรา ²⁴บุตรมนุษย์[†] จะต้องตาย เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่หักหลังบุตรมนุษย์ นั้นน่าจะอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมา ก็คงจะดีเสียกว่า”

²⁵ยูดาส คนที่จะหักหลังพระองค์ได้ถามว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์” พระองค์จึงตอบว่า “คุณนั่นแหละ”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(มก.14:22-26;ลก.22:15-20;1คอ.11:23-25)

²⁶ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังมา สรรเสริญอวยพรพระเจ้า จากนั้นหักขนมปังให้พวกศิษย์ และพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือน้ำองุ่นของเรา”

²⁷แล้วพระองค์หยิบจอกขึ้นมา ขอบขอบคุณพระเจ้า ส่งไปให้พวกเขา และพูดว่า “ให้ทุกคนดื่มจากจอกนี้ ²⁸เพราะนี่คือเลือดของเราซึ่งเป็นเลือดแห่งความสัตย์สุจริต ที่หลั่งไหลออกมาเพื่อยก

26:11 ‘คนจน...เสมอ’ ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ15:11

โทษให้กับความบาปของคนทั้งหลาย²⁹ เราจะบอกให้รู้ว่าต่อไปนี้ เราจะไม่มีเวลาอยู่นี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราได้ตีเหล็กแหลมด้วยกันกับพวกคุณในแผ่นดินของพระบิดาเรา”

³⁰เมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญแล้ว ก็ได้ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ*

พระเยซูบอกพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์

(มก.14:27-31;ลก.22:31-34;ยฮ.13:36-38)

³¹พระเยซูได้บอกพวกศิษย์ว่า “คืนนี้ พวกคุณจะหนีเราไปหมดทุกคน เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์³¹ว่า

‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ (เศคาริยาห์ 13:7)

³²แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมา เราจะไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกคุณ”

³³เปโตรตอบว่า “ถึงแม้คนอื่น ๆ จะทิ้งอาจารย์ไปหมด แต่ผมจะไม่มีวันทำอย่างนั้น”

³⁴พระเยซูจึงตอบเปโตรว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะบอกว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

³⁵แต่เปโตรยืนยันว่า “ผมจะไม่มีวันพุดอย่างนั้นเด็ดขาด ถึงแม้จะต้องตายก็ตาม” และพวกศิษย์คนอื่น ๆ ทั้งหมดก็พุดเหมือนกัน

พระเยซูอธิษฐานเพียงคนเดียว

(มก.14:32-42;ลก.22:39-46)

³⁶จากนั้นพระเยซูก็พาศิษย์ไปในที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี และบอกพวกเขาว่า “นั่งอยู่ที่นี้ เราจะเดินไปอธิษฐานทางโน้น”³⁷ พระองค์พาเปโตรกับลูกทั้งสองคนของ เศเบดีไปด้วย พระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเป็นทุกข์มาก³⁸ พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “จิตใจของเราเป็นทุกข์มากจนแทบจะตายอยู่แล้ว เฝ้าอยู่ที่นี้กับเราหน่อย”

³⁹พระองค์เดินห่างออกไปนิดหนึ่ง ก้มหน้าซบลงกับพื้นดิน แล้วอธิษฐานว่า “พระบิดาของลูก ถ้าเป็นไปได้ ขอให้จง*แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์ไม่ใช่ของลูก”⁴⁰ แล้วพระองค์ก็เดินกลับมาที่พวกศิษย์ และพบพวกเขาหลับอยู่ พระองค์จึงพุดกับเปโตรว่า “พวกคุณตื่นอยู่กับเรารู้สึกขี้โม่งไม่ได้เลยหรือ”⁴¹ ให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะได้ไม่ตกเข้าไปในการยั่วชวน ถึงแม้จิตใจของคุณอยากทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายของคุณยังอ่อนแอ”

⁴²พระองค์เดินกลับไป และอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า “พระบิดาของลูก ถ้าจง*แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นลูกไปไม่ได้ นอกจากลูกจะต้องตีมัน ก็ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์เถิด”⁴³ จากนั้นพระองค์ก็เดินกลับมา ก็พบว่าพวกศิษย์ยังหลับอยู่ เพราะเบเลือกตาเขานักอึ้งจนลืมไม่ขึ้น⁴⁴ พระองค์จึงเดินไปจากพวกเขา และอธิษฐานเหมือนเดิมอีกเป็นครั้งที่สาม⁴⁵ พระองค์เดินกลับมาที่พวกศิษย์อีก และพุดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนกันอยู่อีกหรือ ถึงเวลาที่

26:30 ภูเขามะกอกเทศ คือ ภูเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม

26:39 จอก ในที่นี้พระเยซูกำลังพุดถึงสิ่งที่เลวร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ การยอมรับสิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ยากมาก เหมือนกับการดื่มมะโรบารอย่างที่มีรสขมมาก

บุตรมนุษย์[†] จะถูกมอบไปให้กับพวกคนบาปแล้ว ⁴⁶ลุกขึ้นไปกินถั่ว เห็นไหมคนที่หักหลังเรามาแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มก.14:43-50;ลก.22:47-53;ยฮ.18:3-12)

⁴⁷พระองค์ยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสซึ่งเป็นหนึ่งในศิษย์สิบสองคนของพระองค์ก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือทั้งดาบและไม้กระบอง คนพวกนี้ถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ ⁴⁸ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่า “คนที่ผมจับคือคนคนนั้น ให้เข้าไปจับได้เลย” ⁴⁹ยูดาสก็ตรงเข้าไปหาพระเยซูทันที พร้อมกับพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” และจับพระองค์

⁵⁰พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ยจะมาทำอะไรกับข้าเสีย” แล้วคนเหล่านั้น ก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุมตัวไว้ ⁵¹ศิษย์คนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซูจึงชักดาบออกมาฟันโดนหูของคนใช้ของหัวหน้านักบวชสูงสุด[†]ชาติ

⁵²พระเยซูพูดกับเขาว่า “เก็บดาบใส่ฝักเสีย เพราะคนที่ใช้ดาบจะตายเพราะดาบ ⁵³คุณคิดว่าเราจะขอความช่วยเหลือจากพระบิดาเราไม่ได้หรือ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์มาให้กับเรามากกว่าสิบสองกอง*ทันที ⁵⁴แต่ถ้าเราทำอย่างนั้น มันก็จะเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้”

⁵⁵แล้วพระเยซู ก็พูดกับคนกลุ่มใหญ่นั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ที่เรานั่งสอนอยู่ในวิหาร[†]ทุกวันกลับไม่มาจับ ⁵⁶แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ได้เขียนไว้” แล้วพวกศิษย์ของพระองค์ได้ทิ้งพระองค์และหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มก.14:53-65;ลก.22:54-55;63-71;ยฮ.18:13-14;19-24)

⁵⁷พวกนั้นจับพระเยซูไปที่บ้านของคายาฟาส หัวหน้านักบวชสูงสุด[†]ที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ ⁵⁸เปโตรได้ตามพระองค์มาห่างๆ จนถึงลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด แล้วเขาได้เข้าไปนั่งอยู่ในลานบ้านกับพวกผู้คุม เพื่อดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

⁵⁹พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดริน[†]ทั้งหมด ได้พยายามหาพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์เพื่อจะได้จำพระองค์ ⁶⁰แต่ถึงจะมีพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์หลายคน พวกเขา ก็ไม่สามารถหาหลักฐานที่ดีพอที่จะตัดสินฆ่าพระองค์ได้ ⁶¹ในที่สุดก็มีสองคนให้การว่า “ชายคนนี้เคยพูดว่า เราสามารถทำลายวิหาร[†]ของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

⁶²หัวหน้านักบวชสูงสุด[†]จึงยืนขึ้น ถามพระเยซูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ” ⁶³แต่พระเยซูยังนิ่งเงียบ หัวหน้านักบวชสูงสุด[†]จึงพูดกับพระองค์ว่า “เราขอสั่งแกในนามของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ บอกพวกเรามาสิว่าแกคือพระคริสต์[†] พระบุตรของพระเจ้าหรือเปล่า”

⁶⁴พระองค์จึงตอบเขาว่า “ท่านพูดถูกแล้ว แต่เราจะบอกให้รู้ว่า ในอนาคตท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์[†] นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และมาบนเมฆในท้องฟ้า”

26:53 หนึ่งในกองทหารโรมัน มีทหารประมาณหกพันคน

65 แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ ก็ฉีกทิ้งเสื้อผ้าของตัวเองและพูดว่า “มันพูดหมิ่นประมาทชัดๆ เรายังต้องการพยานอะไรอีก เห็นไหมพวกคุณก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทแล้ว” 66 พวกคุณคิดว่าอย่างไร พวกเขาตอบว่า “มันมีความผิด สมควรตาย”

67 พวกเขาจึงถ่มน้ำลายรดหน้าพระองค์ และชกต้อยพระองค์ บางคนก็ตบหน้าพระองค์ 68 และพูดว่า “ทายมาสิ ไ้คริสต์ว่าใครตบหน้าแก่”

เปโตรกลัวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มก.14:66-72;ลก.22:56-62;ยฮ.18:15-18,25-27)

69 ในขณะที่เดียวกัน เปโตรกำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้าน และสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาทักเขาว่า “แกก็อยู่กับเยซูคนกาลิลีด้วยนี่นา”

70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าทุกคนว่า “ผมไม่รู้ว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร”

71 แล้วเขาก็เดินออกไปที่ประตูบ้าน สาวใช้อีกคนเห็นเขาก็บอกกับทุกคนที่อยู่ตรงนั้นว่า “คนนี้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”

72 เปโตรจึงปฏิเสธว่า “สาบานได้ ผมไม่เคยรู้จักชายคนนั้นเลย”

73 อีกสักครู่หนึ่ง คนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็เดินเข้ามาหาเปโตร และพูดว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ๆ สำเนียงของแกมันฟังอยู่ชัดๆ”

74 เปโตรบอกว่าขอให้เขาถูกสาปแช่งถ้าโกหก แล้วสาบานว่า “ผมไม่รู้จักชายคนนี้” ทันใดนั้นไก่ก็ขัน⁷⁵ เปโตรจึงนึกขึ้นได้ถึงคำพูดที่พระเยซูเคยบอกกับเขาว่า “ก่อนไก่ขัน คุณจะบอกว่าไม่รู้จักเราสามครั้ง” เปโตรจึงออกไปข้างนอก แล้วร้องไห้อย่างขมขื่น

พระเยซูถูกนำตัวไปให้ปีลาตเจ้าเมือง

(มก.15:1;ลก.23:1-2;ยฮ.18:28-32)

27

ตอนเช้ามืด พวกหัวหน้านักบวชและผู้ใหญ่ทั้งหมดได้ตัดสินใจกันว่า พระเยซูสมควรตาย² พวกเขาถ่มต้อยพระองค์ แล้วนำตัวไปมอบให้กับปีลาตเจ้าเมือง

ยูดาสฆ่าตัวตาย

(มก.1:18-19)

3 เมื่อยูดาสคนที่หักหลังพระเยซูเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษถึงตาย ก็รู้สึกเสียใจมาก เขาจึงคืนเงินสามสิบเหรียญให้กับหัวหน้านักบวช และพวกผู้ใหญ่⁴ ยูดาสคร่ำครวญว่า “ผมได้ทำบาปไปแล้ว ที่ได้หักหลังผู้บริสุทธิ์คนหนึ่ง” พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่จึงตอบว่า “แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราด้วย นั่นมันเรื่องของแก”

5 ยูดาสโยนเงินทิ้งในวิหาร และเดินออกไปผูกคอตาย

6 พวกหัวหน้านักบวชเก็บเงินนั้นขึ้นมา และพูดว่า “มันผิดกฎ ที่จะเอาเงินแบบนี้เก็บรวมกับเงินของวิหาร เพราะเป็นเงินเปื้อนเลือด”⁷ พวกเขาจึงตัดสินใจเอาเงินนี้ไปซื้อที่นาของชาวบ้านหม้อ เพื่อเอาไว้เป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง⁸ ที่ตรงนั้นจึงถูกเรียกว่า “ทุ่งเลือด” มาจนถึงทุกวันนี้⁹ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่เยเรมีย์¹⁰ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹¹ ได้พูดไว้ว่า

“พวกเขาได้เอาเงินสามสิบเหรียญ
ซึ่งเป็นราคาตัวของพระองค์ที่คนอิสราเอลตั้งขึ้น
¹⁰ไปซื้อที่นาของช่างปั้นหม้อ
ตามที่องค์เจ้าชีวิตได้สั่งผมไว้” (เศคาริยาห์ 11:12-13)

ปีลาต เจ้าเมืองสอบสวนพระเยซู

(มก. 15:2-5; ลก. 23:3-5; ยช. 18:33-38)

¹¹เขาได้นำพระเยซูไปยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปีลาต เจ้าเมืองได้ถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูตอบว่า “ใช่ เป็นอย่างที่ท่านว่า”
¹²แต่เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่กล่าวหาพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไร
¹³ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินข้อกล่าวหามากมายที่เขาว่าเจ้าหรือ”
¹⁴แต่พระองค์ไม่ตอบปีลาตสักคำ ทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

ปีลาตพยายามจะปล่อยตัวพระเยซูแต่ไม่สำเร็จ

(มก. 15:6-15; ลก. 23:13-25; ยช. 18:39-19:16)

¹⁵ในช่วงเทศกาลปลดปล่อย[†] เป็นประเพณีของเจ้าเมืองจะให้ประชาชนเลือกปล่อยนักโทษได้คนหนึ่ง ¹⁶ตอนนั้นมีนักโทษอื้อฉาวคนหนึ่งชื่อบารับบัส[†] ¹⁷เมื่อประชาชนมาชุมนุมกันแล้ว ปีลาต จึงถามพวกเขาว่า “อยากให้เราปล่อยใครบารับบัส หรือเยซู ที่เรียกกันว่าพระคริสต์”
¹⁸ปีลาต รู้ว่าเหตุผลที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่มอบตัวพระเยซูมาให้เขาก็เพราะความอิจฉา

¹⁹ขณะที่ปีลาตนั่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสินคดี ภรรยาของเขาได้ส่งข้อความมาให้เขาว่า “อย่าไปยุ่งกับผู้ชายที่บริสุทธิ์คนนี้เลย เพราะเมื่อคืนฉันฝันร้ายถึงเขา ทำให้ฉันกลุ้มทั้งวัน”

²⁰แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ได้ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัส และให้ฆ่าพระเยซู

²¹เจ้าเมืองได้ถามประชาชนว่า “จะให้ปล่อยใครดีระหว่างสองคนนี้” ประชาชนตะโกนว่า “บารับบัส”

²²ปีลาตจึงถามว่า “แล้วจะให้ทำอะไรกับเยซู ที่คนเรียกกันว่าพระคริสต์” พวกเขาทุกคนก็ตะโกนว่า “ตรึงมันซะ”

²³ปีลาตจึงถามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไรหรือ” แต่ประชาชนกลับยิ่งตะโกนดังขึ้นว่า “ตรึงมันซะ”

²⁴เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้ และเริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว เขาจึงเอาน้ำมาล้างมือ[†]ต่อหน้าประชาชน และพูดว่า “ผมไม่เกี่ยวกับการตายของชายคนนี้ พวกคุณรับผิดชอบกันเอาเองก็แล้วกัน”

²⁵ประชาชนทั้งหมดจึงบอกว่า “พวกเราและลูกๆ ของเรา จะรับผิดชอบต่อการตายของเขาเอง”*

27:25 ถ้าแปลจากภาษากรีก คือ"ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเราและลูกหลานของเรา"

²⁶ปีลาตจึงปล่อยมารับบัสให้พวกเขา จากนั้นจึงสั่งให้เขียนตีพระเยซู และส่งตัวพระองค์ไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน

ทหารของปีลาตล้อเลียนพระเยซู

(มก.15:16-20;ยธ.19:2-3)

²⁷ทหารของปีลาตได้นำตัวพระเยซูเข้าไปที่ศูนย์บัญชาการใหญ่ของพวกเขา แล้วให้ทหารทั้งกองเข้ามาร่ายล้อมพระองค์ไว้ ²⁸พวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออก แล้วเอาชุดสีแดงมาใส่ให้แทน ²⁹พวกเขาเอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎใส่ไว้บนหัวของพระองค์ และให้ถือกิ่งอ้อไว้ในมือขวา จากนั้นพวกเขาก็แกล้งทำเป็นคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ ล้อเลียนพระองค์ว่า “โอ กษัตริย์ของชาวยิว ขอจงทรงพระเจริญ” ³⁰แล้วก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ เอากิ่งอ้อมาตีหัวพระองค์ ³¹เมื่อล้อเลียนจนพอใจแล้ว พวกเขา ก็ถอดชุดสีแดงออก ใส่เสื้อผ้าชุดเดิมให้ และนำตัวพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มก.15:21-32;ลก.23:26-43;ยธ.19:17-27)

³²ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกมา ก็พบชายคนหนึ่งมาจากไซรินชื่อซีโมน พวกเขาจึงได้บังคับให้ซีโมนแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู ³³เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “กลโกธา” ซึ่งหมายถึง “เนินหัวกระโหลก” ³⁴พวกเขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับบางอย่างที่มีรสขมมาให้พระองค์ แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้วก็ไม่ยอมดื่ม ³⁵หลังจากพวกเขาจับพระองค์ตรึงบนไม้กางเขนแล้ว ก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน ³⁶แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ³⁷จากนั้นเขาได้เขียนคำประจานติดไว้เหนือหัวพระองค์ว่า “นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว” ³⁸มีโจรสองคนถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู คนหนึ่งอยู่ทางขวาและอีกคนอยู่ทางซ้ายของพระองค์ ³⁹คนที่เดินผ่านไปมาต่างส่ายหน้า และพูดเหยียดหยามพระองค์ว่า ⁴⁰“แกคือคนที่พูดว่า ‘เราจะทำลายวิหาร† และสร้างใหม่ภายในสามวัน’ ถ้าแกเป็นลูกของพระเจ้าจริงก็ให้ช่วยชีวิตตัวเอง แล้วลงมาจากไม้กางเขนสิ”

⁴¹นอกจากนี้พวกหัวหน้านักบวช ครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้ใหญ่ ต่างก็พากันพูดจาล้อเลียนพระองค์ว่า ⁴²“เขาช่วยชีวิตคนอื่น ๆ ได้ แต่กลับช่วยชีวิตตัวเองไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลจริง ให้เขาลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วเราจะเชื่อเขา” ⁴³ถ้าเขาไวใจพระเจ้า ถ้าพระเจ้าต้องการตัวเขา ก็ขอให้พระเจ้าช่วยชีวิตเขาเดี๋ยวนี้ ในเมื่อเขาพูดว่า ‘เราคือลูกของพระเจ้า’” ⁴⁴โจรสองคนที่ถูกตรึงไม้กางเขนกับพระองค์ก็พูดจาถูกพระองค์เหมือนกัน

พระเยซูตาย

(มก.15:33-41;ลก.23:44-49;ยธ.19:28-30)

⁴⁵ตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง มีแต่ความมืดมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ⁴⁶ประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูได้ร้องออกมาเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของลูกพระเจ้าของลูกทำไมพระองค์ถึงทอดทิ้งลูก”

⁴⁷มีประชาชนบางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้ยินและพูดกันว่า “เขากำลังเรียกเอลียาห์†”

⁴⁸ทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาได้วิ่งไปเอาฟองน้ำมาชุบเหล้าองุ่นเกรดต่ำ แล้วเสียบเข้ากับปลายก้านต้นอ้อยื่นให้พระองค์ดื่ม ⁴⁹แต่พวกที่เหลือพูดว่า “อย่าไปยุ่งกับมัน มาคอยดูกันดีกว่าว่าเอลียาห์จะมาช่วยชีวิตมันหรือเปล่า”

⁵⁰พระเยซูได้ร้องเสียงดังออกมาอีกครั้ง แล้วจึงขาดใจตาย

⁵¹ในขณะนั้นเอง ม่านภายในวิหาร[†] ได้ฉีกขาดออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง เกิดแผ่นดินไหว และก้อนหินแตกเป็นเสี่ยงๆ ⁵²อุโมงค์ฝังศพเปิดออก และร่างของประชาชนของพระเจ้าหลายคนที่ตายไปแล้วก็ฟื้นขึ้นมา ⁵³หลังจากพระเยซูฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพจากนั้นพวกมันเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม และปรากฏตัวให้ประชาชนจำนวนมากได้เห็น

⁵⁴เมื่อพวกนายร้อย[†] และพวกทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็กลัวมาก ต่างก็พูดว่า “เขาเป็นบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

⁵⁵มีผู้หญิงหลายคนที่ยืนดูที่นั่นอยู่ห่างๆ พวกเธอติดตามรับใช้พระเยซูมาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ⁵⁶ในพวกนั้นมี มารีย์จากเมืองมักดาลา มารีย์แม่ของยากอบกับโยเซฟ และแม่ของยากอบกับยอห์นที่เป็นภรรยาของเศเบดี

ฝังศพพระเยซู

(มก.15:42-47;ลก.23:50-56;ยอ.19:38-42)

⁵⁷ในตอนเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งจากเมืองอาริมาเธียชื่อ โยเซฟ เขาเป็นศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ⁵⁸โยเซฟได้ไปหาปิลาตเพื่อขอศพพระเยซู ปิลาตจึงสั่งให้ทหารมอบศพพระเยซูให้กับโยเซฟ ⁵⁹โยเซฟได้นำศพพระเยซูไป และเอาผ้าลินินสะอาดพันศพไว้ ⁶⁰เขานำศพไปไว้ที่อุโมงค์ฝังศพใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้ขุดเข้าไปในหิน และก่อนจะจากไป เขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁶¹มารีย์ ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์ อีกคนหนึ่ง ได้มานั่งมองอยู่ตรงข้ามอุโมงค์ฝังศพ

จัดทหารยามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพพระเยซู

⁶²วันรุ่งขึ้นซึ่งตรงกับวันหยุดทางศาสนา[†] พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ได้มาพบปิลาต ⁶³และบอกว่า “พวกเราจำได้ว่า เจ้าจอมพลอกลวงคนนั้น เคยพูดไว้ตอนที่ยังมีชีวิตว่า ‘หลังจากสามวัน เราจะฟื้นขึ้นจากความตาย’ ⁶⁴ช่วยสั่งให้คนไปเฝ้าที่อุโมงค์ฝังศพด้วยเถอะ เพื่อรักษาความปลอดภัยจนถึงวันที่สาม เพราะไม่แน่วกศิษย์ของมันอาจจะมาขโมยศพไปก็ได้ แล้วไปบอกกับประชาชนทั้งหลายว่า ‘เขาฟื้นขึ้นจากความตาย’ การอกลวงครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก” ⁶⁵ปิลาตจึงพูดกับพวกเขาว่า “เอาทหารไปเฝ้าอุโมงค์ฝังศพให้แน่นหนาเท่าที่พวกคุณจะทำได้” ⁶⁶ดังนั้นพวกเขาจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ จัดเวรยามดูแลอย่างแน่นหนา และได้ประทับตราไว้บนหินที่ปิดปากทางเข้าอุโมงค์ฝังศพ

พระเยซูฟื้นจากความตาย

(มก.16:1-8;ลก.24:1-12;ยฮ.20:1-10)

28 หลังจากวันหยุดทางศาสนา¹ ผ่านไป ตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ มารีย์ ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์อีกคนหนึ่งได้มาที่อุโมงค์ฝังศพ*

²ในขณะนั้นเอง ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง เพราะทูตขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่งลงมา จากสวรรค์ กลิ้งหินที่ปิดปากอุโมงค์ฝังศพออก แล้วนั่งบนก้อนหินนั้น ³ตัวของทูตสวรรค์สว่าง จำเหมือนสายฟ้าแลบ เลื้อยผ้าขาวเหมือนหิมะ ⁴เมื่อพวกเขาพยายามเห็นทูตขององค์เจ้าชีวิต ก็กลัวจนตัวสั่นและล้มลงเหมือนคนตาย

⁵ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้พบกับหญิงสองคนนั้นว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ผมรู้ว่าพวกคุณมาหาพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน ⁶พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะพระองค์ฟื้นจากความตายแล้ว เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้ มาดูที่ที่เขาวางร่างของพระองค์สิ ⁷รีบไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์ว่า ‘พระองค์ฟื้นจากความตายแล้ว และตอนนี้พระองค์กำลังล่วงหน้าพวกคุณไปแคว้นกาลิลี คุณจะเห็นพระองค์ที่นั่น’ นี่เป็นเรื่องที่ผมเอามาบอกพวกคุณ”

⁸ผู้หญิงทั้งสองคนจึงรีบออกไปจากอุโมงค์ พวกเธอรู้สึกทั้งหวาดกลัวและดีใจ รีบวิ่งไปบอกศิษย์ของพระองค์ ⁹ทันใดนั้น พระเยซูก็มายืนอยู่ข้างหน้าของหญิงสองคนนี้ พระองค์ทักว่า “สวัสดี” ทั้งสองคนจึงเข้ามาถอดเท้าของพระองค์ไว้และก้มกราบพระองค์ ¹⁰พระเยซูพูดกับหญิงทั้งสองคนว่า “ไม่ต้องกลัว ไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปที่แคว้นกาลิลีเถอะ พวกเขาจะเห็นเราที่นั่น”

ทหารยามรายงานพวกหัวหน้านักบวช

¹¹ขณะที่หญิงทั้งสองคนกำลังเดินทางไปในั้น ทหารยามบางส่วนได้เข้ามาในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกหัวหน้านักบวชฟัง ¹²พวกหัวหน้านักบวชจึงไปพบพวกผู้ใหญ่แล้ว วางแผนกัน พวกเขาได้ให้เงินพวกทหารยามจำนวนมาก ¹³เขาสั่งว่า “พวกเจ้าจะต้องพูดว่า พวกศิษย์ของพระเยซูแอบมาตอนกลางคืน และขโมยศพพระเยซูไป ตอนที่ทหารยามกำลังหลับอยู่” ¹⁴และถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของเจ้าเมือง พวกข้าจะพูดกับเขาเอง เพื่อไม่ให้พวกเจ้าเดือดร้อน” ¹⁵พวกทหารรับเงินไป และทำตามที่เขาสั่ง ดังนั้นจึงมีการเล่าลือเรื่องนี้ในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูพูดกับศิษย์ของพระองค์

(มก.16:14-18;ลก.24:36-49;ยฮ.20:19-23;กจ.1:6-8)

¹⁶พวกศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเดินทางไปแคว้นกาลิลีเพื่อไปยังภูเขาศาที่พระเยซูบอกให้ไป ¹⁷เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็มึนงง แต่ยังมีบางคนสงสัยอยู่ ¹⁸พระเยซูเข้ามาหาพวกเขา และพูดว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมด ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ได้ให้ไว้กับเราแล้ว ¹⁹ดังนั้น ให้พวกคุณออกไปทำให้คนทุกชาติมาเป็นศิษย์ของเรา ให้เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ เพื่อจะได้กลายเป็นของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์² ²⁰สอนพวกเขาให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราได้สั่งไว้ จำไว้ว่า เราจะอยู่กับพวกคุณเสมอ จนกว่าจะสิ้นยุค”

28:1 อุโมงค์ฝังศพ หมายถึง สถานที่ที่ขุดเข้าไปในหินเพื่อใช้เป็นที่วางศพ

หนังสือมาระโก

ผู้เขียนหนังสือมาระโกคือยอห์น มาระโกซึ่งไม่ได้เป็นศิษย์เอกหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนร่วมงานกับศิษย์เอกของพระเยซูบางคน หนังสือมาระโกเขียนให้กับพวกโรมันที่ไม่ใช่คนยิวอ่าน

หนังสือมาระโกนี้ มาระโกมีวิธีเขียนที่กระชับและเน้นการกระทำ เมื่อเทียบกับมัทธิวหรือลูกาแล้วจะเห็นว่ามาระโกไม่บันทึกคำสอนของพระเยซูมากเท่าไร เขาเน้นถึงสิ่งที่พระเยซูทำที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าและให้เห็นว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว มาระโกตั้งใจอยากให้ประชาชนเข้าใจว่าพระเยซูได้ทำหน้าที่ที่พระเจ้าให้มา คือการช่วยเหลือมนุษย์ให้รอดนั้นสำเร็จลงตอนพระองค์ตายบนไม้กางเขน และการตายของพระองค์ได้ทำให้ประชาชนเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระองค์เป็นใคร และการติดตามพระองค์นั้นเป็นอย่างไร

มาระโก

คำเทศนาของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ.3:1-12;ลก.3:1-9,15-17;ยธ.1:19-28)

1 นี่คือจุดเริ่มต้นของข่าวดี¹ เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่* ผู้เป็นบุตรของพระเจ้า² เรืองนัยเป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า³ ได้เขียนไว้ว่า

“เราจะส่งผู้ส่งข่าวของเรานำหน้าท่านไปก่อน
เขาจะไปเตรียมทางให้กับท่าน” (มาลาคี 3:1)

³“มีเสียงร้องตะโกนของคนหนึ่งในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งว่า
ให้เตรียมทางสำหรับองค์เจ้าชีวิต
และทำทางเดินนั้นให้ตรงสำหรับพระองค์” (อิสยาห์ 40:3)

⁴แล้วยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ มาปรากฏตัวในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง และได้สั่งสอนว่า “ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่และรับพิธีจุ่มน้ำ⁴ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”⁵ คนทั่วแคว้นยูเดียและคนจากเมืองเยรูซาเล็มได้มาหายอห์นและได้สารภาพบาปของพวกเขา ยอห์นจึงทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ยอห์นใส่เสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ ใช้หนังสัตว์คาดเอว กินจักจั่นและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ⁷ยอห์นประกาศว่า “จะมีคนหนึ่งที่หลังผม เขาจะยิ่งใหญ่กว่าผมมาก แม้แต่เชือกกรองเท้าของเขา ผมยังไม่มีค่าเพียงพอที่จะก้มลงไปแก้ให้” ⁸ผมทำพิธีจุ่มให้พวกคุณด้วยน้ำ แต่เขาคนนั้นจะจุ่มพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁸

พระเยซูเข้าพิธีจุ่มน้ำ

(มธ.3:13-17;ลก.3:21-22)

⁹ในเวลานั้น พระเยซูได้เดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ทันทีที่พระองค์โผล่พ้นน้ำขึ้นมา ก็เห็นท้องฟ้าแหวกออก และเห็นพระวิญญาณที่เหมือนนกพิราบลงมาสติอยู่กับพระองค์ ¹¹มีเสียงจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อพอใจในตัวลูกมาก”

พระเยซูถูกมารทดลอง

(มธ.4:1-11;ลก.4:1-13)

¹²เมื่อเสียงนั้นเจียบลง พระวิญญาณได้ส่งพระเยซูเข้าไปอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ¹³ถึงสี่สิบวัน พระองค์อยู่ที่นี่กับสัตว์ป่า ชาตาน¹⁴ ได้มาลองใจพระองค์ หลังจากนั้นพวกทูตสวรรค์ได้มาดูแลพระองค์

พระเยซูเริ่มงานของพระองค์

(มธ.4:12-22;ลก.4:14-15;5:1-11)

¹⁴หลังจากที่ยอห์นถูกจับขังคุก พระเยซูได้ไปที่แคว้นกาลิลีและเริ่มประกาศข่าวดีของพระเจ้า ¹⁵พระองค์ประกาศว่า “ถึงเวลาแล้ว แผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว* กลับตัวกลับใจเสียใหม่และเชื่อในข่าวดีนี้ซะ”

1:1 “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” หรือในภาษาเดิมใช้คำว่า “พระคริสต์”

1:15 แผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว หรือ อีกความหมายหนึ่งคือ แผ่นดินของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

¹⁶ขณะที่พระเยซูเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์เห็นเบโตร* กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังเหวี่ยงแหจับปลาด้วยกันอยู่ เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง ¹⁷พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ตามเรามาเถอะ แล้วเราจะสอนให้จับคนแทนจับปลา” ¹⁸พวกเขาจึงทิ้งแหและตามพระเยซูไปทันที

¹⁹พระองค์เดินต่อไปอีกนิดหนึ่ง ก็เห็นยากอบลูกชายของเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมแหอยู่ ²⁰พระองค์เรียกพวกเขาทันที ทั้งสองได้ปล่อยให้พ่อของเขาอยู่ในเรือกับพวกลูกจ้าง แล้วตามพระองค์ไป

พระเยซูไล่ผีชั่ว

(ลก.4:31-37)

²¹พระเยซูกับพวกศิษย์เข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา† พระเยซูได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว† และเริ่มสั่งสอน ²²ผู้คนที่ฟังคำสอนของพระองค์มาก เพราะพระองค์สอนเด็ดขาดอย่างผู้มีอำนาจ ซึ่งไม่เหมือนกับพวกครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่น ๆ ²³แล้วจู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งในที่ประชุมที่มีผีชั่วสิงอยู่ร้องตะโกนขึ้นมาว่า ²⁴“เยซูชาวนาซาเร็ธ จะทำอะไรพวกเรา จะมาทำลายพวกเราหรือ เราเห็นว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าไงล่ะ”

²⁵พระเยซูพูดว่า “ทุบปาก แล้วออกมา” ²⁶เจ้าผีร้ายจึงทำให้ชายที่มันสิงอยู่ ชักดิ้นซังกอและกรี๊ดร้องเสียงดัง จากนั้นก็ออกจากร่างเขาไป

²⁷ทุกคนพากันแปลกใจถามกันอ้ออิงไปหมดว่า “เกิดอะไรขึ้น นี่ต้องเป็นคำสอนใหม่ที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชแน่ๆ ขนาดพวกผีชั่วยังเชื่อฟังเขาเลย” ²⁸แล้วชื่อเสียงของพระองค์ก็ดังกระฉ่อนไปทั่วแคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนมากมาย

(มธ.8:14-17; ลก.4:38-41)

²⁹ทันทีที่พระเยซูและพวกศิษย์ออกจากที่ประชุม† มาแล้ว พวกเขา ก็ตรงดิ่งไปที่บ้านของเบโตรกับอันดรูว์ ยากอบกับยอห์นก็ไปด้วย ³⁰แม่ยายของเบโตรนอนเป็นไข้อยู่ พวกเขารีบเล้าอาการของเธอให้พระองค์ฟัง ³¹พระองค์เดินไปจับมือเธอพุงขึ้นมานะ เธอหายไข้ทันที แล้วก็มารับใช้พระเยซูกับพวกศิษย์

³²เย็นนั้นเมื่อตะวันตกดินแล้ว ผู้คนต่างพากันเจ็บไข้ได้ป่วย และคนที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ ³³คนทั้งเมืองได้มาออกกันอยู่ที่หน้าประตู ³⁴พระองค์ได้รักษาโรคต่างๆ ให้กับคนมากมาย และขับไล่พวกผีชั่วออกไปหลายตนด้วย แต่พระองค์ไม่ยอมให้พวกผีชั่วเหล่านี้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูเตรียมบอกเรื่องข่าวดี

(ลก.4:42-44)

³⁵วันรุ่งขึ้น พระเยซูได้ตื่นออกจากบ้านไปแต่เช้ามืด เพื่อไปอธิษฐานในที่เงียบสงบ ³⁶พอสายหน่อย เบโตร* และเพื่อนๆ ก็ออกตามหาพระองค์กัน ³⁷เมื่อเจอแล้วพวกเขา ก็พูดว่า “ทุกคนกำลังตามหาอาจารย์กันอยู่”

³⁸แต่พระองค์ก็กลับตอบว่า “ให้พวกเราไปเมืองอื่นแถวๆ นี้กันเถอะ เราจะได้สั่งสอนที่นั่นด้วย ที่เรามาที่นี่เพื่อสั่งสอนนี่แหละ” ³⁹พระองค์จึงได้เดินทางไปด้วยเท้าแคว้นกาลิลี สั่งสอนตามที่ประชุมชาวยิว[†] และขับผีชั่วหลายตนออกไป

พระเยซูรักษาคคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ.8:1-4; ลก.5:12-16)

⁴⁰มีชายคนหนึ่งเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เขามาคุกเข่าอ้อนวอนต่อพระเยซูว่า “ถ้าอาจารย์อยากช่วย ผมต้องหายแน่ๆ”

⁴¹พระองค์รู้สึกสงสารจึงยื่นมือออกไปแตะตัวเขาและพูดว่า “เราอยากช่วย หายเถอะ”

⁴²เขาก็หาย ร่างกายสะอาดเกลี้ยงเกลาทันที

⁴³ก่อนที่พระเยซูจะให้เขาไป พระองค์ก็ได้สั่งกำชับเขาว่า ⁴⁴“อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังล่ะ แต่ให้ไปหานักบวช เพื่อให้เขาสำรวจว่าคุณหายแล้ว และเอาเครื่องบูชาไปตามที่โมเสส*สั่งด้วย เพื่อคนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว” ⁴⁵แต่เมื่อชายคนนี้ออกไป เขาก็ไปเล่าให้ใครต่อใครฟังจนรู้กันไปทั่ว ทำให้พระเยซูเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยไม่ได้อีกต่อไป พระองค์จึงต้องอยู่นอกเมือง แต่ก็ยังมีคนมากมายจากทุกหนทุกแห่งหลั่งไหลมาหาพระองค์

พระเยซูรักษาคคนอัมพาต

(มธ.9:1-8; ลก.5:17-26)

2ไม่กี่วันต่อมา พระเยซูก็เข้าไปในเมืองคาเบรนาอูมอีก พอชาวบ้านรู้ว่าพระองค์กลับมาอยู่บ้านแล้ว ²ก็พากันมาเต็มบ้านจนล้นออกมาแออัดยึดยึดกันอยู่หน้าประตู และพระเยซูก็สั่งสอนพระคำของพระเจ้าให้กับพวกเขา ³มีชายสี่คนหามคนเป็นอัมพาตมาบนเปล ⁴แต่เข้าไปไม่ถึงพระเยซูเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงรื้อหลังคาออก ตรงกับที่พระองค์นั่งอยู่ แล้วหย่อนเปลที่คนเป็นอัมพาตนั้นนอนอยู่ลงไป ⁵เมื่อพระองค์เห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนเป็นอัมพาตว่า “ลูกรัก บาปของคุณได้รับการยกโทษแล้ว”

⁶มีครูสอนกฎปฏิบัตินั่งอยู่ที่นั่งหลายคน พวกเขาคิดในใจว่า ⁷“เอ๊ะ มันพูดอย่างนี้ได้ไง แบบนี้ดูหมิ่นพระเจ้าชัดๆ เพราะมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ยกโทษบาปได้” ⁸พระเยซูรู้ทันที่ว่าพวกเขา กำลังคิดอะไรอยู่จึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดอย่างนี้” ⁹จะให้เราพูดกับคนเป็นอัมพาตคนนี้ว่า ‘บาปของคุณได้รับการยกโทษแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นพับเปลแล้วเดินเถิด’ อันไหนจะง่ายกว่ากัน” ¹⁰แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่าบุตรมนุษย์[†] มีอำนาจในโลกที่จะยกโทษบาปได้” พระองค์จึงพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า ¹¹“เราสั่งให้คุณลุกขึ้น พับเปลแล้วกลับบ้านได้แล้ว” ¹²เขาก็ลุกขึ้นทันที จากนั้นจึงพับเปลแล้วเดินออกไปต่อหน้าต่อตาทุกคนที่มองอยู่ด้วยความงุนงง พวกเขาจึงร้องสรรเสริญพระเจ้า และพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

พระเยซูเลือกเลวี

(มธ.9:9-13; ลก.5:27-32)

¹³พระเยซูได้ไปที่ทะเลสาบอีก มีคนมาหาพระองค์เยอะมาก และพระองค์ก็ได้สั่งสอนพวกเขา

¹⁴ขณะที่พระองค์เดินมาตามทางนั้นก็เห็นเลวี ลูกของอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์พูดกับเขาว่า “ตามเรามา” เลวีก็นั่งขึ้นตามพระองค์ไปทันที

¹⁵เย็นวันนั้นเมื่อพระองค์กินอาหารอยู่ที่บ้านเลวี ก็มีพวกคนเก็บภาษี* และคนบาป จำนวนมากมากินอาหารกับพระองค์และพวกศิษย์ มีคนพวกนี้ที่มามีจิตใจตามพระองค์เยอะมาก ¹⁶เมื่อครูสอนกฎปฏิบัติบางคนที่เห็นพวกเขา ก็ถามพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ทำไมเขาถึงกินอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

¹⁷เมื่อพระองค์ได้ยินก็ตอบว่า “คนสบายดีไม่ต้องการหมอหรอก แต่คนป่วยต้องการหมอ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

พระเยซูแตกต่างจากผู้นำศาสนาคนอื่น

(มธ.9:14-17; ลก.5:33-39)

¹⁸เวลานั้นศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสี[†] กำลังอดอาหารกันอยู่ มีบางคนมาถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ของท่านถึงไม่อดอาหารเหมือนกับศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีบ้างล่ะ”

¹⁹พระองค์ตอบว่า “เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ เพื่อนของเขาจะอดอาหารได้อย่างไร เขาจะไม่อดอาหารตอนที่เจ้าบ่าวยังอยู่หรอก ²⁰แต่เมื่อถึงวันนั้น ที่เจ้าบ่าวถูกพาตัวไปแล้ว พวกเขาถึงจะอดอาหาร

²¹ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังใหม่มาปะเข้ากับผ้าเก่าหรอก เพราะเมื่อชิ้นผ้าใหม่หด ก็จะดึงผ้าเก่าให้ขาดมากกว่าเดิม ²²ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ถุงหนังเก่ากัน เพราะเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าแตก เสียทั้งเหล้าองุ่นและถุงหนังเก่า เขาถึงได้เอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่กัน”

ชาวยิวบางคนวิจารณ์พระเยซู

(มธ.12:1-8; ลก.6:1-5)

²³มีครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ระหว่างนั้น พวกศิษย์ของพระองค์ก็เด็ดยอดรวงข้าวมาบิ่กินกัน ²⁴เมื่อพวกฟาริสีเห็น จึงถามพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังฝ่าฝืนกฎเพราะพวกเขา กำลังทำงานในวันหยุดทางศาสนา”

²⁵พระองค์ก็ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่ากษัตริย์ดาวิด[†] ทำอะไร ตอนที่เขาและลูกน้องอดอยากหิวโหย ²⁶เขาได้เข้าไปในวิหารของพระเจ้าซึ่งอาบียาธา[†] เป็นนักบวชสูงสุด[†] อยู่ในตอนนั้น และกินขนมปังศักดิ์สิทธิ์ซึ่งตามกฎหมายแล้วมีแต่พวกนักบวชเท่านั้นที่กินได้ ²⁷แล้วเขายังเอาขนมปังนั้นมาแบ่งให้ลูกน้องกินอีกด้วย” พระเยซู ตอบพวกเขาว่า “พระเจ้าตั้งวันหยุดไว้สำหรับช่วยมนุษย์ ไม่ใช่ให้มนุษย์ต้องมาลำบาก เพราะวันหยุดนั้น ²⁸ยิ่งกว่านั้น บุตรมนุษย์ก็เป็นใหญ่กว่าวันหยุดทางศาสนาด้วย”

2:15 คนเก็บภาษี คือ พวกคนยิวที่ได้รับจ้างอาณาจักรโรมัน เก็บภาษีคนยิวด้วยกันไปให้กับคนโรมัน พวกนี้ชอบชู้ตริตและซีโอง คนยิวเกลียดพวกนี้มาก

พระเยซูรักษาคนมือลีบ

(มธ.12:9-14;ลก.6:6-11)

3 พระเยซูเข้าไปในที่ประชุมของชาวยิวอีกมีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ²มีบางคนคอยจ้องจับผิดพระองค์อยู่ เขากำลังดูว่าพระองค์จะรักษาชายมือลีบคนนั้น ในวันหยุดทางศาสนาหรือไม่ ³พระองค์ลี้ลับคนมือลีบว่า “มาข้างหน้าหน่อย”

⁴แล้วพระองค์ก็ถามพวกเขาว่า “ตามกฎของวันหยุด เราควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรช่วยชีวิตหรือ ทำลายชีวิตดี” แต่พวกเขาเงย

⁵พระเยซูทั้งโกรธและเสียใจมากที่พวกเขาไม่จิตใจดีต่อต้าน พระองค์มองไปรอบๆ แล้วพูดกับคนมือลีบว่า “ยัดมือออกมา” ชายคนนั้นยัดมือออก แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ ⁶เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้นก็รีบออกไปข้างนอกเพื่อวางแผนกับพรรคพวกของกษัตริย์เฮโรดทาทางฆ่าพระเยซู

คนติดตามพระเยซูเยอะมาก

⁷พระเยซูได้ไปที่ทะเลสาบกาลิลีกับพวกศิษย์ และมีคนมากมายติดตามพระเยซูมา ทั้งจากแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย ⁸เมืองเยรูซาเล็ม เมืองเอโดม แคว้นต่างๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน และจากบริเวณรอบๆ เมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะได้ยินถึงเรื่องต่างๆ ที่พระองค์ทำ ⁹เนื่องจากคนเยอะมาก พระองค์จึงสั่งพวกศิษย์ให้เตรียมเรือให้พระองค์ลำหนึ่งเพื่อกันฝูงชนไม่ให้มาเบียดเสียดพระองค์ ¹⁰เพราะพระองค์ได้รักษาคนเป็นจำนวนมาก จึงทำให้คนที่เดินเรือต่างๆ ยิ่งเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจับต้องพระองค์ ¹¹เมื่อไรก็ตามที่พวกผีชั่วเห็นพระองค์ก็จะก้มลงกราบและตะโกนว่า “ท่านเป็นลูกของพระเจ้า” ¹²แต่พระองค์ได้สั่งห้ามพวกผีชั่วอย่างเด็ดขาด ไม่ให้มันบอกว่าเป็นใคร

พระเยซูเลือกศิษย์สิบสองคน

(มธ10:1-4;ลก.6:12-16)

¹³พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่ง และเรียกคนที่พระองค์ต้องการให้มาติดตามพระองค์ แล้วพวกเขาก็มา ¹⁴ทั้งหมดมีสิบสองคน พระองค์ได้แต่งตั้งทั้งสิบสองคนนี้ให้เป็นศิษย์เอกเพื่อจะได้มาอยู่กับพระองค์ และพระองค์ต้องการที่จะส่งพวกเขาออกไปสั่งสอนด้วย ¹⁵รวมทั้งทำให้พวกเขามีอำนาจที่จะขับไล่ผีชั่ว ¹⁶ศิษย์ทั้งสิบสองคนนี้มีชื่อว่าซีโมน คนที่พระองค์ตั้งชื่อให้ใหม่กว่าเปโตร ¹⁷ยากอบ ลูกของเศเบดีกับยอห์นน้องของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ได้ให้ชื่อใหม่ว่า โบอาเนอเย “ลูกฟ้าร้อง” ¹⁸อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โธมัส ยากอบ ลูกของอัลเฟอัส ธิดาเดอัส ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า ¹⁹และยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งคือคนที่ตอนหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูและเบเอลเซบูล

(มธ.12:22-32;ลก.11:14-23;12:10)

²⁰จากนั้นพระองค์จึงกลับบ้าน และฝูงชนได้มายืนอ้อนอู้นอนอยู่ที่นั่นอีก จนทำให้พระเยซูและศิษย์เอกทั้งสิบสองคนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินข้าว ²¹เมื่อครอบครัวของพระเยซูได้ยินข่าวนี้ ก็พากันมาเพื่อจับตัวพระองค์กลับบ้าน เพราะคิดว่าพระองค์เป็นบ้าไปแล้ว

²²มีพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่มาจากเมืองเยรูซาเล็มพูดกันว่า “เขาถูกเบเอลเซบูล หัวหน้าที่ผีเข้าสิง ก็เลยมีฤทธิ์ขับไล่ผีอื่นๆไป”

²³พระเยซูจึงเรียกพวกเขาเข้ามาใกล้ๆ แล้วเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “ซาตานจะขับไล่ตัวมันเองได้หรือ ²⁴ถ้าแผ่นดินไหนดกแยกกันเอง แผ่นดินนั้นก็จะต้องอยู่ต่อไปไม่ได้ ²⁵หรือถ้าครอบครัวไหนแตกแยกกันเอง ครอบครัวนั้นก็จะต้องอยู่ไม่ได้ ²⁶ก็เหมือนกัน ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเอง มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่ถึงจุดจบแล้ว ²⁷จริงๆ แล้ว ไม่มีใครบุกเข้าไปปล้นบ้านของคนที่ยืนหยัดได้ นอกจากจะจับเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นมัดไว้ก่อนจึงจะปล้นข้าวของในบ้านได้ ²⁸เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกชนิดและคำดูหมิ่นทุกอย่าง ²⁹แต่พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้กับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย คนที่ทำอย่างนั้นจะมีความผิดบาปนั้นติดตัวตลอดไป”

³⁰ที่พระองค์พูดอย่างนี้ก็เพราะมีบางคนกล่าวหาว่าพระองค์มีผีชั่วสิงอยู่

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซู

(มธ.12:46-50;ลก.8:19-21)

³¹เวลานั้นแม่และน้องๆ ของพระองค์ก็มาถึงและยืนคอยอยู่ข้างนอก เขาส่งคนเข้าไปตามพระเยซูออกมา ³²ตอนนั้นมีคนนั่งล้อมรอบพระองค์อยู่เต็มไปหมด มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่กับพวกน้องๆ ของอาจารย์คอยอยู่ข้างนอกครับ”

³³พระองค์ก็ตอบว่า “ใครเป็นแม่และน้องของเรา” ³⁴แล้วพระองค์ก็มองไปยังคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์อยู่และพูดว่า “นี่ไง แม่และน้องๆ ของเรา ³⁵คนที่ทำตามสิ่งที่พระเจ้าต้องการก็เป็นน้องชายน้องสาวและแม่ของเรา”

เรื่องขานาหว่านพืช

(มธ.13:1-9;ลก.8:4-8)

4 พระองค์สั่งสอนอยู่ริมทะเลสาบอีก มีคนมาห้อมล้อมพระองค์เยอะมาก พระองค์จึงขึ้นไปนั่งบนเรือแล้วลอยอยู่ข้างๆ ฟัง ส่วนประชาชนยืนฟังอยู่ริมฝั่ง ²พระเยซูได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าให้ฟังว่า ³“ฟังให้ดีๆ มีขานาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ⁴ขณะที่หว่านอยู่นั้น บางเมล็ดก็ตกบนทางเดิน นกก็มาจิกกินหมด ⁵บางเมล็ดก็ตกบนพื้นที่มีหินต้นๆ ส่วนข้างล่างเป็นหิน เมล็ดนั้นก็งอกงามขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะดินไม่ลึก ⁶แต่เมื่อแสงแดดแผดเผาพืชนั้นก็เหี่ยวแห้งตายเพราะรากไม่ลึกพอ ⁷บางเมล็ดตกในพงหนาม หนามก็โตขึ้นคลุมพืชนั้นไว้จึงไม่ออกดอกออกผล ⁸และบางเมล็ดตกลงในดินดีก็เจริญงอกงามขึ้นมาเกิดดอกออกผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และร้อยเท่าบ้าง”

⁹แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ใครมีหูก็ฟังไว้ให้ดี”

ทำไมพระเยซูถึงใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(มธ.13:10-17;ลก.8:9-10)

¹⁰ต่อมาเมื่อพระเยซูอยู่คนเดียว ศิษย์ทั้งสองคนพร้อมกับคนที่ติดตามก็มาถามถึงความหมายของเรื่องเปรียบเทียบพวกนั้น

¹¹ พระองค์บอกว่า “เรื่องความลับของแผ่นดินของพระเจ้านี้มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้ ส่วนพวกคนนอกนั้นเราจะใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบสอน ¹² เพื่อว่า

‘พวกเขาจะดูแล้วคู่อิก แต่ก็จะไม่เห็น

ฟังแล้วฟังอีก แต่ก็จะไม่เข้าใจ เพราะถ้าเขาเห็นและเข้าใจ

เขาจะกลับมาหาพระเจ้าและได้รับการยกโทษ’ ” (อิสยาห์ 6:9-10)

พระเยซูอธิบายถึงเรื่องขานานาว่านพืช

(มธ. 13:18-23; ลก. 8:11-15)

¹³ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “คุณยังไม่เข้าใจเรื่องเปรียบเทียบเรื่องนี้อีกหรือ แล้วคุณจะไปเข้าใจเรื่องเปรียบเทียบอื่นๆ ได้อย่างไร ¹⁴ ขานานาคอนี้ได้หว่านถ้อยคำของพระเจ้า ¹⁵ เมล็ดที่ตกลงบนทางเดินก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แต่เขาตามาแย่งเอาถ้อยคำที่ได้หว่านไว้ในพวกเขาไปทันที ¹⁶ ส่วนเมล็ดที่ตกลงบนดินตื้นๆ ที่มีหินอยู่ข้างล่าง ก็เหมือนกับคนที่ฟังพระคำ แล้วรีบรับไว้ด้วยความยินดี ¹⁷ แต่รากไม่ลึกจึงไม่ทนทาน เมื่อเจอกับความทุกข์เดือดร้อนหรือถูกกลั่นแกล้งเพราะเชื่อในถ้อยคำนั้นเขาก็เลิกเชื่อทันที ¹⁸ เมล็ดที่ตกลงในพงหนามก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้ว ¹⁹ แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ หลงระเริงอยู่กับทรัพย์สินเงินทองและความโลภที่ไม่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้ได้มาคลุมถ้อยคำไว้เลยไม่เกิดผล ²⁰ เมล็ดที่ตกในดินดี ก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้วรับไว้ และออกดอกออกผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

ต้องใช้ในสิ่งที่เรามา

(ลก. 8:16-18)

²¹ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “มีใครบ้างที่จุดตะเกียงแล้วเอาไปไว้ใต้ถังหรือใต้เตียง เขาจุดตะเกียงเอาไว้วางบนขาตั้งไม่ใช่หรือ ²² อะไรที่แอบซ่อนอยู่จะถูกเปิดเผย และความลับทุกอย่างจะถูกเปิดเผยไปทั้งหมด ²³ ใครมีหูก็ฟังไว้ดีๆ”

²⁴ พระองค์พูดกับพวกเขาอีกว่า “คิดให้ดีๆ ในสิ่งที่เราได้ฟัง ยิ่งทำอย่างนี้มากเท่าไร ก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น และจะได้มากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำ ²⁵ คนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจแล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้สิ่งที่เขาเข้าใจก็จะหายไปด้วย

เรื่องเปรียบเทียบการงอกของเมล็ดพืช

²⁶ พระองค์พูดต่อว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งที่ได้หว่านเมล็ดพืชลงในดิน ²⁷ ไม่ว่าชายคนนั้นจะหลับหรือตื่นพืชนั้นก็แตกหน่อและเจริญงอกงามขึ้นเรื่อยๆ ทุกวันทุกคืน โดยที่ชายคนนั้นไม่รู้ว่ามีมันงอกขึ้นมาได้อย่างไร ²⁸ เพราะดินเป็นตัวที่ทำให้เมล็ดพืชนั้นงอกขึ้นเป็นลำต้น เริ่มจากต้นอ่อนก่อนแล้วต่อมาก็เป็นรวง และมีเมล็ดเต็มรวง ²⁹ เมื่อเมล็ดสุกเหลืองอร่ามขานานาก็รีบเอาเคียวมาเกี่ยวพืชทันที เพราะถึงฤดูเก็บเกี่ยวแล้ว”

เมล็ทมัสตาร์ด

(มธ.13:31-32,34-35;ลก.13:18-19)

³⁰แล้วพระองค์ก็ถามว่า “จะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับอะไรดี เปรียบเทียบกับเรื่องอะไรให้ฟังดี” ³¹เปรียบกับเมล็ทมัสตาร์ดก็แล้วกัน เมล็ดชนิดนี้ตอนที่ปลูกลงในดินนั้นมันเล็กมาก ³²แต่พอโตขึ้นมาก็กลายเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุดในพวกพืชสวนครัวทั้งหมด และได้แผ่กิ่งก้านสาขาจนนกมาทำรังได้ร่มไม้ได้” ³³พระองค์ได้ใช้เรื่องแบบนี้อีกหลายเรื่องสั่งสอนฝูงชนเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้าเท่าที่พวกเขาจะรับไหว ³⁴พระองค์เล่าทุกเรื่องโดยใช้เรื่องเปรียบเทียบหมด และเมื่ออยู่กับคนล้าฟังกับศิษย์พระองค์ก็จะอธิบายให้พวกเขาเข้าใจทุกอย่าง

พระเยซูห้ามพายู

(มธ.8:23-27;ลก.8:22-25)

³⁵ในเย็นวันนั้นพระองค์บอกกับพวกศิษย์ว่า “ข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” ³⁶พวกเขาทั้งหมดก็ขึ้นเรือมาขึ้นเรือที่พระเยซูนั่งอยู่ก่อนแล้ว มีเรือลำอื่นๆ ตามไปด้วย ³⁷มีพายุใหญ่เกิดขึ้น ทำให้คลื่นซัดน้ำเข้ามาจนเกือบเต็มลำเรือ ³⁸แต่พระเยซูยังนอนหนุนหมอนหลับอยู่ท้ายเรือ พวกศิษย์จึงมาปลุก พระองค์และบอกว่า “อาจารย์ไม่ห่วงกันบ้างเลยหรือพวกเรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว”

³⁹พระองค์จึงลุกขึ้นห้ามลมและคลื่นว่า “เงียบสงบซะ” และทันใดนั้นเอง ลมก็หยุดพัดและคลื่นก็สงบลง

⁴⁰แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “กลัวอะไรกัน ยังไม่ไว้วางใจเราอีกหรือ” ⁴¹แต่พวกเขา กลับกลัวมากและพูดกันว่า “เขาเป็นใครกันนะ ขนาดลมและคลื่นยังฟังเขาเลย”

พระเยซูรักษาชายที่ถูกผีชั่วสิง

(มธ.8:28-34;ลก.8:26-39)

5 พวกเขามาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวเมืองเกราซา ²เมื่อพระเยซูลงจากเรือก็มีชายคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วสิงอยู่วิ่งจากอุโมงค์ฝังศพตรงเข้ามาหาพระองค์ทันที ³ชายคนนี้อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ ไม่มีใครจับเขาไว้ได้ แม้แต่โซ่ก็ล่ามไม่อยู่ ⁴เพราะเขาถูกล่ามโซ่ที่มือและเท้าอยู่บ่อยๆ แต่เขาก็กระชากมันขาดทุกครั้ง จนไม่มีใครควบคุมเขาได้อีกแล้ว ⁵เขาจะเดินไปเดินมาตามอุโมงค์ฝังศพและตามภูเขาดังกล่าวต่างๆ ทั้งวันทั้งคืน ร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งและเอาหินกรีดตามเนื้อตัว

⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูแต่ไกลก็วิ่งเข้ามาทักถามพระองค์ ⁷แล้วร้องลั่นว่า “เยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด มาอยู่กับผมทำไม ช่วยสัญญาต่อพระเจ้าหน่อยว่าจะไม่ทรมาณผม” ⁸เพราะพระเยซูบอกมันว่า “ไอ้ผีชั่ว ออกจากร่างนั่นซะ”

⁹พระเยซูถามมันว่า “ชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง* เพราะเรามีกันหลายตนอยู่ในร่างนี้” ¹⁰มันได้อ้อนวอนพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ให้พระองค์ไล่มันไปจากบริเวณนั้น

¹¹มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยให้หากินอยู่ตามไหล่เขาแถวๆ นั้น ¹²พวกผีชั่วได้ขอร้องพระเยซูว่า

“ช่วยส่งเราเข้าไปในหมู่ฝูงนั้นเถอะ ขอให้เราไปสิงพวกมันแทน”¹³ พระองค์ก็ยอมให้พวกมันทำอย่างนั้น พวกผีชั่วจึงออกจากร่างชายคนนี้ ไปเข้าสิงฝูงหมูแทนหมูทั้งฝูงซึ่งมีประมาณสองพันตัวก็ได้วิ่งกรูกันจากไหล่เขาสูงชั้นลงสู่ทะเลสาบและจมน้ำตายหมด

¹⁴พวกคนเลี้ยงหมูได้วิ่งเข้าไปเล่าเรื่องนี้ให้คนในเมืองและในไร่ฟิง พวกเขาจึงออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ¹⁵เขาพากันมาหาพระเยซู และเห็นชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิง นั่งอยู่ที่นั่น ใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยและสงบสติดี พวกเขาก็กลัวมาก ¹⁶คนที่เห็นเหตุการณ์ ได้เล่าให้พวกนั้นฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ถูกผีชั่วสิงและกับฝูงหมู ¹⁷พวกนั้นจึงขอร้องให้พระองค์ไปจากเขตเมืองของเขา

¹⁸ในขณะที่พระองค์ลงเรือ ชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงก็ขอตามพระองค์ไปด้วย

¹⁹พระองค์ไม่ยอมให้เขาไปด้วย แต่บอกเขาว่า “กลับบ้านไปหาครอบครัวสิ แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตทำอะไรให้คุณบ้าง และพระองค์ก็กับคุณขนาดไหน” ²⁰ชายคนนั้นจึงจากไป และเริ่มเล่าให้ใครต่อใครในแคว้นเดคาโปลิส* ฟังว่า พระเยซูทำอะไรให้กับเขาบ้าง และคนเหล่านั้นก็ประหลาดใจอย่างมาก

เด็กหญิงที่ตายแล้วกับผู้หญิงที่ป่วย

(มธ.9:18-26; ลก.8:40-56)

²¹พระเยซูลงเรือข้ามกลับไปยังฝั่งของทะเลสาบ ฝูงชนจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ที่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น ²²มีหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว คนหนึ่งชื่อ ไยรัส เข้ามากราบที่เท้าของพระเยซู ²³อ้อนวอนพระองค์อย่างหนักว่า “ลูกสาวเล็กๆ ของผมกำลังจะตาย ช่วยไปวางมือบนเธอด้วยเถิด เธอจะได้หายและมีชีวิตอยู่ต่อไป”

²⁴พระองค์จึงตามไยรัสไป แล้วผู้คนก็เดินเบียดเสียดตามพระเยซู

²⁵ในฝูงคนนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งตกเลือด* มาสิบสองปีแล้ว ²⁶เธอทนทุกข์ทรมาน มากจากการไปรักษากับหมอหลายคน และจ่ายค่ารักษาจนหมดตัว แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น ซ้ำร้ายกลับแยงลงไปอีก ²⁷เมื่อเธอได้ยินเรื่องของพระเยซู เธอก็เบียดคนเข้ามาอยู่หลังพระองค์ และแตะเสื้อคลุมของพระองค์ ²⁸เพราะเธอคิดในใจว่า “ถ้าฉันแค่แตะเสื้อผ้าของเขาเท่านั้น ฉันก็จะหายจากโรค” ²⁹เลือดที่ไหลอยู่ที่หยุดทันที และเธอก็รู้ว่าหายแล้ว ³⁰พระเยซูรู้ทันทีว่าฤทธิ์ในตัวของพระองค์ได้แผ่ซ่านออกไป จึงหันไปถามฝูงชนว่า “ใครถูกเสื่อเรา”

³¹พวกศิษย์ก็ตอบว่า “อาจารย์ ดูลิ มีคนมากขนาดไหนที่เบียดเสียดอาจารย์อยู่ แล้วอาจารย์ยังจะมาถามอีกว่า ‘ใครถูกตัวเรา’ ”

³²แต่พระองค์ยังคงมองไปรอบๆ เพื่อจะหาคนทำ ³³ฝ่ายหญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะเธอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เธอจึงออกมาก้มลงกราบพระองค์และเล่าความจริง ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระองค์ฟัง ³⁴พระเยซูจึงพูดกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของคุณ ทำให้คุณหายแล้ว สบายใจได้แล้ว ไม่ต้องทรมานอีกต่อไปแล้ว”

³⁵ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่นั้นมีคนจากบ้านของไยรัสมาบอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์แล้วละ”

5:20 แคว้นเดคาโปลิส หรือแคว้นทศบุรี เป็นชื่อในภาษากรีก แปลว่า สิบเมือง ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

5:25 ตกเลือด หมายถึง มีเลือดไหลออกมาจากอวัยวะเพศไม่หยุด เหมือนประจำเดือนของผู้หญิงที่ไหลไม่หยุดตลอดเวลา

³⁶พระเยซูได้ยินที่พวกเขาคุยกันจึงบอกโยริสว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ขอให้เชื่อเท่านั้น”

³⁷พระองค์ไม่ให้นำคนตามพระองค์ไปนอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์น น้องชายของยากอบ ³⁸เมื่อพวกเขามาถึงบ้านของโยริส พระองค์ก็เห็นความซุลมุนวุ่นวายและผู้คนร้องไห้คร่ำครวญดังลั่นไปหมด ³⁹พระองค์เข้าไปในบ้านและบอกกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกคุณถึงร้องไห้หรือให้เสียงดังวุ่นวายกันไปหมด เด็กคนนั้นยังไม่ตายแต่กำลังนอนหลับอยู่” ⁴⁰แต่พวกเขากลับหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้ทุกคนออกไป แล้วพาพ่อแม่ของเด็กกับศิษย์ตามพระองค์เข้าไปในห้องที่เด็กคนนั้นอยู่ ⁴¹พระองค์จับมือของเด็กแล้วพูดว่า “ทาลิธา คูมิ” (แปลว่า “หนูลูก เราบอกให้หนูลุกขึ้น”) ⁴²เด็กหญิงก็ลุกขึ้นมาทันที และเดินไปรอบๆ ห้อง (เด็กหญิงคนนี้อายุสิบสองปี) ทุกคนต่างตกตะลึง ⁴³พระเยซูสั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง และบอกให้หาอะไรมาให้เด็กกินด้วย

พระเยซูกลับบ้านเดิม

(มธ. 13:53-58; ลก. 4:16-30)

6 พระเยซูไปจากที่นั่นและกลับไปบ้านเดิม พวกศิษย์ก็ติดตามไปด้วย ²เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระองค์ก็ได้สั่งสอนอยู่ที่ประชุมของชาวยิว มีคนเยาะมาก ที่ซึ่งในคำสอนของพระองค์ และพูดกันว่า “เขาไปเอาความรู้แบบนี้มาจากไหน แล้วทำการอัศจรรย์นี้ได้ยังไง” ³เขาเป็นแค่ช่างไม้ ลูกของมารีย์ พี่ชายของยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมน และพวกน้องสาวของเขาก็อยู่ในเมืองนี้กับพวกเราอีกด้วย” พวกเขาจึงดูถูกพระองค์

⁴พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ที่ไหนๆ เขาก็ให้เกียรติกับผู้พูดแทนพระเจ้ากันทั้งนั้น ยกเว้นในบ้านเมือง ในหมู่ญาติพี่น้อง และในครอบครัวของตัวเอง” ⁵เมื่ออยู่ที่นั่น พระเยซูจึงไม่สามารถทำการอัศจรรย์ได้นอกจากวางมือรักษาคนป่วยไม่กี่คน ⁶พระองค์แปลกใจที่พวกเขาไม่มีความเชื่อในพระองค์ พระองค์จึงไปสอนที่หมู่บ้านใกล้เคียงแถวนั้นแทน

⁷พระองค์ได้เรียกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนมา แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ พระองค์ทำให้พวกเขามีฤทธิ์อำนาจเหนือผีชั่วทั้งหลาย ⁸และสั่งว่า “อย่าเอาอะไรติดตัวไปเลยนอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ถุงยามหรือเงินติดตัวไป” ⁹ให้ใส่รองเท้าได้แต่ไม่ต้องเอาเสื้อผ้าสำรองไป” ¹⁰พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “บ้านไหนที่ต้อนรับคุณ ก็ให้อยู่ที่บ้านนั้นตลอดจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป” ¹¹แต่ถ้าที่ไหนไม่ต้อนรับหรือไม่ฟังพวกคุณ ก็ให้ออกไปจากที่นั่น และให้ปัดฝุ่นที่เท้า*ของคุณทิ้งไปด้วย เป็นการเตือนพวกเขา”

¹²พวกศิษย์ของพระองค์ก็ออกไปสั่งสอน ให้ผู้คนกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ¹³พวกเขาขับผีชั่วออกไปหลายตน ทาน้ำมันมะกอกให้กับคนเจ็บป่วยเป็นจำนวนมาก และรักษาพวกเขาจนหาย

6:11 ปัดฝุ่นที่เท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

เฮโรดสั่งตัดหัวยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ.14:1-12;ลก.9:7-9)

¹⁴กษัตริย์เฮโรด* ได้ยินชื่อเสียงของพระเยซูเพราะคนพูดกันไปทั่ว บางคนพูดว่า “เขาต้องเป็นยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำที่ฟื้นขึ้นจากความตายแน่ๆ ถึงทำการอัศจรรย์ได้”

¹⁵บางคนพูดว่า “เขาคือเอลียาห์” และบางคนพูดว่า “เขาคือผู้ทดแทนพระเจ้า เหมือนกับผู้ทดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ ในสมัยโบราณนั้น”

¹⁶เมื่อเฮโรดได้ยินเรื่องพวกนี้ พระองค์พูดว่า “ต้องเป็นยอห์น คนที่เราสั่งให้ตัดหัวฟื้นขึ้นจากตายแน่ๆ” ¹⁷เพราะเฮโรดเป็นคนสั่งให้จับยอห์นขังคุกเอง ที่ทำอย่างนี้เพราะเฮโรดได้แต่งงานกับเฮโรเดียส ซึ่งเป็นเมียของฟิลิปน้องชายของเขาเอง ¹⁸แล้วยอห์นก็เตือนกษัตริย์เฮโรดบ่อยๆ ว่า “พระองค์ทำไม่ถูก ที่เอาเมียน้องชายมาเป็นเมียตัวเอง” ¹⁹ทำให้เฮโรเดียสแค้นใจอยากจะทำยอห์น แต่ก็ไม่ทำได้ ²⁰เพราะกษัตริย์เฮโรดกลัวยอห์น พระองค์รู้ว่ายอห์นเป็นคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้า และเป็นคนบริสุทธิ์ จึงปกป้องยอห์นไว้ ทุกครั้งที่เฮโรดฟังยอห์นสอนก็ลำบากใจ แต่ก็ยังชอบฟัง

²¹แล้วโอกาสของนางเฮโรเดียสก็มาถึง เมื่อเฮโรดจัดงานวันเกิดของพระองค์ขึ้น พระองค์เชิญพวกข้าราชการชั้นสูง นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญ ของแคว้นกาลิลีมาในงาน ²²ลูกสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและบรรดาแขกเหรื่อถูกอกถูกใจมาก แล้วกษัตริย์เฮโรดจึงบอกกับหญิงสาวนี้ว่า “อยากได้รางวัลอะไรก็ขอมาเลย เราจะให้” ²³พระองค์ยังสัญญาอีกว่า “เราจะให้ทุกอย่างที่เจ้าขอ แม้กระทั่งครึ่งหนึ่งของอาณาจักรนี้”

²⁴เธอก็ออกไปถามแม่ว่า “แม่ หนูขออะไรดีคะ” แม่ตอบว่า “ขอหัวของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำสิ”

²⁵แล้วเธอก็รีบวิ่งเข้าไปบอกกษัตริย์ว่า “ดิฉันขอหัวของยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำคะ ใส่อะไรก็ได้วันนี้เลยนะคะ”

²⁶กษัตริย์ก็กลุ้มใจอย่างหนัก แต่เพราะได้สัญญาต่อหน้าแขกเป็นจำนวนมากไปแล้วจึงไม่กล้าที่จะผิดสัญญา ²⁷เฮโรดจึงสั่งให้เพชรฆาตไปตัดหัวของยอห์นในคุกทันที ²⁸และเอาใส่ถาดมาให้กับหญิงสาวคนนั้น จากนั้นเธอก็เอาไปให้แม่ของเธอ ²⁹เมื่อศิษย์ของยอห์นรู้เข้าก็พากันมารับศพของยอห์นไปฝังไว้ในอุโมงค์

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ.14:13-21;ลก.9:10-17;ยอ6:1-14)

³⁰พวกศิษย์ที่พระเยซูส่งออกไป ได้กลับมาหาพระองค์ และเล่าเรื่องทุกอย่างที่ได้ทำและได้สอนให้พระองค์ฟัง แล้วพระเยซูบอกพวกเขาว่า ³¹“พวกเราไปหาที่เงียบๆ พักผ่อนกันเถอะ” เพราะมีผู้คนเยอะมากมาหาพระองค์ จนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินอาหารกัน

³²พวกเขาจึงลงเรือไปหาที่เงียบสงบอยู่กันแต่พวกเขา ³³แต่ก็มีคนมากมายเห็นพวกเขา

6:14 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปา ลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นกาลิลีและแคว้นปีเรีย ในช่วงปี

ก่อน ค.ศ.4 ถึง ค.ศ.39

6:15 เอลียาห์ คือ ผู้นำและผู้ทดแทนพระเจ้าที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูมา

จากไปและจำพวกเขาได้ จึงมีคนมากมายจากหมู่บ้านต่างๆ วิ่งเรียบไปตามชายฝั่ง และไปถึงก่อนพวกเขา ³⁴พอพระองค์ลงจากเรือก็เห็นคนกลุ่มใหญ่มารออยู่ก่อนแล้ว พระองค์รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขาเหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

³⁵เวลานั้นเย็นมากแล้ว พวกศิษย์มาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ที่นี่เปลี่ยวมาก และนี่ก็เย็นมากแล้ว” ³⁶ให้พวกนั้นก็กลับไปได้แล้วครับ พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออะไรกินกันตามไร่และหมู่บ้านแถวๆ นี้”

³⁷แต่พระองค์กลับตอบว่า “พวกคุณเลี้ยงเขาลี” พวกเขา ก็ตอบว่า “ต้องใช้ถึงสองร้อยเหรียญเงิน* ที่เดียวนะครับ ถึงจะพอซื้ออาหารมาเลี้ยงคนพวกนี้”

³⁸พระเยซูก็แนะพวกเขาว่า “ไปหาดูซิว่ามีขนมปังอยู่ที่ไหน” เมื่อพวกเขาวิ่งก็กลับมาบอกว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวครับ”

³⁹พระองค์จึงสั่งให้พวกเขาไปจัดการให้ชาวบ้านนั่งกันเป็นกลุ่มๆ บนพื้นที่มีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มแถวนั้น ⁴⁰พวกชาวบ้านจึงนั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละร้อยบ้าง ห้าสิบบ้าง ⁴¹แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวขึ้นมา เยกหน้าขึ้นมองท้องฟ้าขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ไปแจกชาวบ้าน และพระองค์แบ่งปลาสองตัวนั้นแจกพวกเขาทุกคนด้วย ⁴²ทุกคนกินกันจนอิ่ม ⁴³แล้วพวกศิษย์เก็บขนมปังและปลาที่เหลือได้สิบสองเซ่งเต็มๆ ⁴⁴นับเฉพาะผู้ชายที่มากินได้ถึงห้าพันคน

พระเยซูเดินบนทะเล

(มธ. 14:22-33; ยอ. 6:15-21)

⁴⁵เมื่อกินเสร็จแล้ว พระองค์ให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามไปที่เมืองเบธไซดา ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก่อน ส่วนพระองค์ยังรอส่งชาวบ้านอยู่ ⁴⁶หลังจากชาวบ้านกลับหมดแล้วพระองค์ได้ขึ้นไปอธิษฐานที่บนภูเขา

⁴⁷ในคืนนั้นเรือของพวกศิษย์ยังลอยอยู่กลางทะเลสาบ ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งเพียงคนเดียว

⁴⁸พระองค์เห็นพวกศิษย์กำลังพายเรืออยู่ด้วยความยากลำบากเพราะมีลมแรงมากต้านเรือไว้ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้าในคืนนั้นพระองค์เดินบนน้ำมาหาพวกเขา และทำท่าเหมือนจะเดินผ่านไป

⁴⁹เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์เดินอยู่บนน้ำก็คิดว่าเป็นผีเลยร้องตะโกนกันลั่น ⁵⁰เพราะตกใจกลัวมาก แต่ในทันใดนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “ไม่ต้องตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว” ⁵¹จากนั้นพระองค์ก็ขึ้นไปอยู่บนเรือกับพวกเขา แล้วลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจมาก ⁵²เพราะพวกเขายังมีใจที่แข็งกระด้างอยู่จึงยังไม่เข้าใจถึงการอัศจรรย์ที่พระองค์เพิ่งทำไปกับขนมปังห้าก้อนนั้น

พระเยซูรักษาคนไม่สบาย

(มธ. 14:34-36)

⁵³เมื่อข้ามฟากมาถึงฝั่งเมืองเยนเนซาเรท พวกศิษย์ก็ผูกเรือไว้ ⁵⁴พอลงจากเรือ ชาวบ้านก็จำพระองค์ได้ ⁵⁵พวกเขาวิ่งไปบอกคนอื่นๆ ที่บริเวณนั้น และห้ามคนป่วยใส่แคร่มาหาพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะอยู่ที่ไหนก็ตาม ⁵⁶ไม่ว่าพระองค์จะเข้าไปในหมู่บ้าน หรือในเมือง หรือในชนบท ชาวบ้านก็จะนำคนป่วยมาวางไว้ที่ตลาด และพวกคนป่วยต่างอ้อนวอนขอแตะแค่ชายเสื้อคลุมของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะก็หายกันหมด

6:37 เหรียญเงิน หรือเหรียญเคนาริอัน เป็นชื่อเรียกเงินเหรียญในสมัยก่อน หนึ่งในเคนาริอันก็เท่ากับค่าแรงของคนทำงานหนึ่งวัน

คำสอนของบรรพบุรุษ

(มธ. 15:1-20)

7 พวกฟาริสี¹ กับพวกครูผู้สอนกฎปฏิบัติบางคนที่มาจากเมืองเยรูซาเล็ม พวกนั้นมาหาพระเยซู² พวกเขาเห็นศิษย์บางคนของพระเยซู กินอาหารแต่ไม่ได้ล้างมือ³ (พวกฟาริสี และคนยิวทุกคน จะไม่กินอาหารจนกว่าจะได้ล้างมือตามประเพณีที่บรรพบุรุษทำมา⁴ เมื่อซื้อของมาจากตลาดก็ต้องล้างมือก่อนกินเหมือนกัน นอกจากนี้ ยังรักษาประเพณีอื่นๆ อีกมากมายเช่น การล้างด้วยเหยือก หม้อทองสัมฤทธิ์ และเก้าอี้เอนสำหรับกินข้าว)

⁵ ดังนั้นพวกฟาริสีและพวกครูสอนกฎปฏิบัติพวกนี้จึงถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่บรรพบุรุษสอนไว้ ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

⁶ พระองค์จึงตอบว่า “อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า พูดไว้ถูกต้องเลยเกี่ยวกับพวกคนหน้าซื่อใจคดอย่างพวกคุณที่ว่า

‘คนพวกนี้นับถือเราแต่ปากเท่านั้น แต่ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรามาก

⁷ที่เขากราบไหว้เรานั้น จึงไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เพราะแทนที่จะสอนกฎของพระเจ้ากลับไปสอนกฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นเอง’ (อิสยาห์ 29:13)

⁸พวกคุณละเลยคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่มนุษย์สอนต่อๆ กันมา”

⁹แล้วพระเยซูพูดต่อว่า “พวกคุณนี่เสียมัจฉนะ เข้าใจหลักเลื่องคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา¹⁰ อย่างเช่น โมเสส* สอนว่า ‘ให้นับถือพ่อแม่ของตน* และ ‘คนที่สาปแช่งพ่อแม่ของตนต้องเอาไปฆ่า’*¹¹ แต่พวกคุณกลับสอนว่าไม่เป็นไรที่จะบอกพ่อแม่ว่า ‘ของที่ผมจะเอามาช่วยคุณพ่อแม่ได้นั้น ผมยกให้กับพระเจ้าหมดแล้ว’¹² ทำอย่างนี้เท่ากับว่าพวกคุณสอนเขาไม่ให้ช่วยเหลืออะไรพ่อแม่เลย¹³ แบบนี้พวกคุณก็ไม่ทำตามคำสั่งของพระเจ้า แต่ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา และพวกคุณยังทำอย่างนี้กับอีกหลายๆ เรื่องด้วย”

สิ่งที่ทำให้สกปรกในสายตาพระเจ้า

¹⁴พระองค์เรียกชาวบ้านเข้ามา และพูดว่า “ฟังให้ดีๆ และเข้าใจซะด้วยว่า¹⁵ ไม่มีอะไรเลยที่คนกินเข้าไปแล้ว ทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า มีแต่สิ่งที่ออกมาจากข้างในเขาเท่านั้น ที่จะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า”^{16*}

¹⁷หลังจากที่พระเยซูแยกกับชาวบ้านแล้ว พระองค์ได้เข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ก็เข้ามาถามเกี่ยวกับเรื่องเปรียบเทียบกับนี้¹⁸ พระองค์บอกว่า “พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ ไม่มีอะไรหรอกที่คนกินเข้าไปแล้วจะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า¹⁹ เพราะมันไม่ได้เข้าไปในจิตใจ แต่มันตกลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกมา” (ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ก็แสดงว่าอาหารทุกชนิดสะอาดกินได้หมด)

²⁰พระองค์ก็พูดต่อว่า “สิ่งที่ออกมาจากตัวคนนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า²¹ เพราะที่ออกมาจากตัวก็ออกมาจากจิตใจ และใจนี่เองเป็นที่มาของความคิดชั่วร้าย ความผิด

7:10 โมเสส เป็นผู้ทำนายว่าชาวยิวออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ และเป็นผู้เขียนกฎปฏิบัติ 10 ประการ

7:10 “ให้นับถือพ่อแม่และแม่ของตน” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ หนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

7:10 “คนที่สาปแช่งพ่อแม่ของตน ต้องเอาไปฆ่า” อ้างจากหนังสือ อพยพ 21:17 และ เลวีนิติ 20:9

7:16 บางฉบับมีข้อความว่า “ใครมีหู ก็ฟังไว้ดีๆ”

บาปทางเพศ การลักขโมย การฆ่ากัน ²²การมีชู้ ความโลภ ความชั่วต่างๆ การหลอกลวง ราคะ ตัณหา การอิจฉาริษยา การนินทาว่าร้าย ความเย่อหยิ่งจองทอง และ ความโง่เขลา ²³สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้ได้ออกมาจากข้างในและทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า”

พระเยซูช่วยผู้หญิงกรีก

(มธ. 15:21-28)

²⁴พระเยซูได้จากที่นั่นเข้าไปยังเขตแดนเมืองไทระ แล้วพระองค์เข้าไปอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ต้องการให้คนรู้ แต่ก็ไม่สามารถซ่อนตัวได้

²⁵พอหญิงคนหนึ่งที่มีลูกสาวที่ถูกผีชั่วสิงอยู่รู้ว่าพระองค์มา เธอจึงได้มากราบแทบเท้าของพระเยซู ²⁶หญิงคนนี้เป็นคนกรีก* เพราะเกิดที่แคว้นฟินิเซียในประเทศซีเรีย เธอได้มาขอร้องให้พระเยซูช่วยขับไล่ผีชั่วที่สิงลูกสาวของเธออยู่

²⁷แล้วพระองค์พูดว่า “มันไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน ต้องให้ลูกๆ กินอิ่มเสียก่อน”

²⁸แต่เธอตอบว่า “ใช่ค่ะท่าน แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารของเด็กๆ ที่ตกอยู่ใต้โต๊ะเลย”

²⁹พระองค์พูดว่า “ตอบได้ดีมาก กลับไปบ้านเถอะ เพราะผีชั่วได้ออกจากลูกสาวคุณแล้ว”

³⁰เมื่อเธอกลับถึงบ้าน ก็เห็นลูกสาวนอนอยู่บนเตียง และผีชั่วได้ออกไปแล้ว

พระเยซูรักษาคนที่หูหนวกและเป็นใบ้

³¹พระองค์ก็ออกจากเขตแดนของเมืองไทระ และเดินผ่านเมืองไซดอน เพื่อจะไปทีทะเลสาบกาลิลีโดยผ่านทางแคว้นเดคาโปลิส* ³²มีคนพาชายหูหนวกที่พูดไม่ค่อยได้คนหนึ่งมาหาพระเยซู พวกเขาขอร้องให้พระองค์วางมือบนชายคนนี้

³³พระองค์ได้พาชายคนนี้หนีไปกับจากผู้คน พระองค์เอานิ้วแหยงเข้าไปในหูของเขา แล้วเอาน้ำลายที่พระองค์บ้วนออกมาไปแตะที่ลิ้นของเขา ³⁴แล้วพระองค์เงยหน้ามองท้องฟ้า จากนั้นถอนใจยาว แล้วพูดกับชายคนนั้นว่า “เอเฟฟาธา” แปลว่า “เปิดออก” ³⁵หูของเขาก็ได้ยินทันที และลิ้นของเขาก็ไม่ขัดและพูดได้คล่องชัดเจน

³⁶พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องพวกนี้ให้ใครฟัง แต่ยิ่งพระองค์สั่งห้ามมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งรำลือกันมากขึ้นเท่านั้น ³⁷คนที่ได้ยินก็ประหลาดใจมากและพูดว่า “ทุกอย่างที่เขาทำนั้น ยอดเยี่ยมจริงๆ ขนาดคนหูหนวกยังทำให้ได้ยิน และคนใบ้ยังทำให้พูดได้”

พระเยซูเลี้ยงคนสี่พันคน

(มธ. 15:32-39)

8 มีอีกครั้งหนึ่งที่ชาวบ้านมากมายมาอยู่กับพระเยซูพวกเขาไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงเรียกพวกศิษย์มาบอกว่า ²“นำสารคนพวกนี้จริงๆ พวกเขามาอยู่กับเราสวมวันแล้ว แต่ไม่มีอาหารกิน ³ถ้าให้พวกเขากลับไปตอนนี้ทั้งๆ ที่ยังหิวอยู่ คงจะเป็นลมกลางทางแน่ๆ และบางคนก็อยู่ไกลมากด้วย”

7:26 คนกรีก คือไม่ใช่คนยิว มักจะเรียกว่าเป็นคนต่างชาติ

7:31 แคว้นเดคาโปลิส เป็นภาษากรีก แปลว่า สิบเมืองรวมกัน อยู่ห่างฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

⁴พวกศิษย์บอกว่า “ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งอย่างนี้ จะไปหาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้ง เยอะแยะขนาดนี้ล่ะครับ”

⁵พระองค์เลยถามว่า “พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อนครับ”

⁶พระองค์ จึงสั่งให้ชาวบ้านนั่งลงกับพื้น แล้วพระองค์เอาขนมปังเจ็ดก้อนมา ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์เอาไปแบ่งให้กับชาวบ้านกินกัน ⁷พวกเขามีปลาตัวเล็กๆ อยู่ไม่กี่ตัว พระองค์ก็ได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับปลาเหล่านั้น และบอกให้พวกศิษย์เอาไปแจก ⁸พวกชาวบ้านก็ได้กินกันจนอิ่มดี และพวกศิษย์เก็บอาหารที่เหลือได้ถึงเจ็ดเซ่งเต็มๆ ⁹มีประมาณสี่พันคนที่อยู่ที่นั่น หลังจากกินเสร็จ พระองค์ได้ส่งพวกเขากลับบ้าน ¹⁰แล้วพระองค์กับพวกศิษย์พากันลงเรือไปแคว้นดาลมานาธา

พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์

(มธ. 16:1-4)

¹¹พวกฟาริสีได้มาโต้เถียงพระองค์และทำให้พระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ให้ดูเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้า ¹²พระเยชูตอนใจยาวและพูดว่า “ทำไมคนสมัยนี้ ชอบเรียกให้ทำสิ่งอัศจรรย์กันนัก เราขอบอกให้รู้ว่าจะไม่ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูทั้งนั้น” ¹³แล้วพระองค์ก็ลงเรือข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่ง

เชื้อฟูของพวกฟาริสีและของเฮโรด

(มธ. 16:5-12)

¹⁴พวกศิษย์ลืมเอาขนมปังมาด้วยเลยมีอยู่แค่ก้อนเดียวในเรื่อง ¹⁵พระเยชูเตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื้อ*ของพวกฟาริสีและของเฮโรดไว้ให้ดี”

¹⁶พวกเขาจึงพูดกันว่า “ที่อาจารย์พูดอย่างนี้ก็เพราะพวกเราไม่มีขนมปังไง”

¹⁷พระองค์รู้ว่าพวกเขากำลังพูดกันถึงเรื่องอะไรจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงพูดกันแต่เรื่องไม่มีขนมปัง ยังไม่เห็นหรือเข้าใจกันอีกหรือ ใจแข็งมากเลยรีง ¹⁸มีตาที่มองไม่เห็น มีหูที่ไม่ได้ยิน จำได้ไหม ¹⁹ตอนที่เราเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง” พวกเขาตอบว่า “สิบสองเซ่งครับ”

²⁰“แล้วตอนที่เราเลี้ยงคนสี่พันคนด้วยขนมปังเจ็ดก้อนล่ะ พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง” พวกเขา ก็ตอบว่า “เจ็ดเซ่งครับ”

²¹แล้วพระองค์จึงพูดว่า “ขนาดทำให้ดูอย่างนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

พระเยชูรักษาคนตาบอดที่เบธไซดา

²²เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเบธไซดา ได้มีคนตาบอดมาหาพระองค์ อ้อนวอนให้พระองค์แตะต้องเขา²³พระองค์ก็ได้จุ่มมือคนตาบอดออกมานอกหมู่บ้าน พระองค์ก็มน้ำลายใส่ตาทั้งสองข้างของคนตาบอดนั้น และวางมือบนตัวเขาแล้วถามว่า “มองเห็นหรือยัง”

²⁴คนตาบอดก็ได้เงยหน้าขึ้นมาดูและบอกว่า “เห็นคนครับ แต่เหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”

8:14 เชื้อ เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ไม่ดี ที่มีอิทธิพลมากในการชักจูงให้เราทำตาม เหมือนกับเชื้อฟุนดีเดียวกับอิทธิพลกับแบปติบก้อนใหญ่

²⁵พระองค์จึงได้วางมือบนตาของเขารีกครั้งหนึ่ง คนตาบอดก็ได้ฟังดู ตาของเขาก็หายสนิท มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน ²⁶พระองค์บอกให้เขากลับบ้านโดยบอกว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น”

เปโตรพูดว่า พระเยซูเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มธ.16:13-20;ลก.9:18-21)

²⁷พระเยซูและพวกศิษย์เดินทางไปที่หมู่บ้านไกลัๆ เมืองซีซารียาแคว้นฟิลิปปี ในระหว่างทางนั้น พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “คนอื่นๆ เขาว่าเราเป็นใครกัน”

²⁸พวกเขาก็ตอบว่า บางคนว่า “เป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนว่าเป็นเอลียาห์* และมีบางคนว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า†คนหนึ่ง”

²⁹แล้วพระองค์ถามว่า “แล้วพวกคุณล่ะ คิดว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*”

³⁰พระองค์จึงเตือนพวกศิษย์ไม่ให้บอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

(มธ.16:21-28;ลก.9:22-27)

³¹แล้วพระเยซูเริ่มสอนให้พวกเขาว่า “บุตรมนุษย์† จะต้องได้รับความทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะนำเขามาตี และพวกเขาจะตรึงเขากับไม้กางเขน และเขาจะต้องถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันที่สาม” ³²พระองค์เล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟังอย่างชัดเจน เปโตรจึงดึงพระองค์ไปข้างๆ แล้วต่อว่าพระองค์ที่พูดอย่างนั้น ³³พระองค์ก็หันไปดูพวกศิษย์แล้วดูเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน เปโตร เพราะคุณไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

³⁴พระองค์เรียกชาวบ้านกับศิษย์เข้ามาแล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะทำตามเรา มา ต้องไม่เห็นแก่ตัว เขาจะต้องยกกางเขนของตนมาแบกไว้แล้วตามเรา มา ³⁵เพราะคนที่อยากเอาตัวรอดก็จะสูญเสียชีวิตแท้ไป ส่วนคนที่ยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อเรา และชาวดี† นั้น ก็จะช่วยชีวิตแท้ไว้ได้ ³⁶มันจะมีประโยชน์อะไรกันถ้าได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แต่ต้องเสียจิตวิญญาณไป ³⁷เพราะจิตวิญญาณที่สูญเสียไปแล้วนั้นจะเอาอะไรมาแลกคืนก็ไม่ได้แล้ว ³⁸ในยุคชั่วร้ายนี้ถ้าคนไหนอับอายที่จะยอมรับเราและคำสอนของเรา บุตรมนุษย์† ก็จะอับอายที่จะยอมรับคนนั้นด้วยเหมือนกันในวันที่บุตรมนุษย์กลับมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระบิดาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธ์”

9 แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า มีบางคนในที่นี้จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้ามาพร้อมกับฤทธิ์เดชเสียก่อน”

พระเยซูอยู่กับโมเสส และเอลียาห์

(มธ.17:1-13;ลก.9:28-36)

²หกวันต่อมาพระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์น ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง แล้วลักษณะของพระเยซูก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ³เสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวเปล่ง

8:28 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่ในช่วงประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

8:29 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีก ใช้คำว่า พระคริสต์

ประกายแวววับ ชาวกว่าที่คนฟอกผ้าในโลกนี้จะฟอกให้ขาวได้⁴ แล้วพวกเขา ก็เห็นเอลียาห์กับโมเสส* กำลังคุยอยู่กับพระเยซู

⁵เปโตรบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดีมากเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ พวกเราจะได้สร้างเพิง* ขึ้นมาสามหลัง ให้อาจารย์หลังหนึ่ง ให้โมเสสหลังหนึ่ง และให้เอลียาห์อีกหลังหนึ่ง”⁶ (เปโตรไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เพราะพวกเขา กำลังตกใจกลัวมาก)

⁷จากนั้นก็มิเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดก้องออกมาจากเมฆว่า “นี่เป็นลูกที่เรารัก ให้เชื่อฟังเขา”

⁸พวกเขาก็หันไปดูรอบๆ แต่ไม่เห็นใครเลยนอกจากพระเยซู

⁹ขณะที่เดินลงมาจากภูเขา พระเยซูสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ให้ใครฟัง จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย

¹⁰พวกเขาก็ทำตามทีพระเยซูสั่ง แต่ก็ถามกันเองว่าที่พระองค์พูดว่า “ฟื้นขึ้นจากความตาย” หมายถึงอะไร

¹¹พวกเขาถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงได้บอกว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน*”

¹²พระเยซูตอบว่า “ถูกแล้ว เอลียาห์ต้องมาก่อน เพื่อมาเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย แต่ทำไมถึงได้มีคำเขียนว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสและถูกทำให้อับอายขายหน้า¹³ เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ก็ได้มาแล้ว และพวกเขาก็ทำกับเอลียาห์ตามใจชอบของพวกเขา เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

พระเยซูรักษาเด็กที่มีผีชั่วสิงอยู่

(มธ. 17:14-20; ลก. 9:37-43)

¹⁴เมื่อพวกเขาลงมาถึงที่ที่พวกศิษย์คนอื่นๆ อยู่ ก็เห็นชาวบ้านจำนวนมาก รุมล้อม พวกศิษย์เหล่านั้น พวกครูสอนกฎปฏิบัติกำลังเถียงกับศิษย์พวกนั้นอยู่¹⁵ เมื่อชาวบ้านเห็นพระเยซูก็รู้สึกแปลกใจมาก แล้วพากันวิ่งมาต้อนรับพระองค์

¹⁶พระเยซูถามว่า “กำลังเถียงกันเรื่องอะไร”

¹⁷ชายคนหนึ่งในฝูงชนตอบว่า “อาจารย์ครับ ผมได้พาลูกชายมาหาท่าน เขาถูกผีชั่วสิง ทำให้พูดไม่ได้¹⁸ ทุกครั้งที่มันแผลงฤทธิ์ออกมาเด็กจะล้มลง น้ำลายฟูมปาก กัดฟันแน่น ตัวแข็งทื่อไปหมด ผมขอให้พวกศิษย์ของท่านขับผีชั่วออกให้ แต่พวกเขาทำไม่ได้”

¹⁹แล้วพระเยซูพูดว่า “โอ พวกขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานเท่าไร จะต้องให้เราอดทนไปอีกนานแค่ไหน พาเด็กมาหาเราสิ”

²⁰พวกเขาก็พาเด็กมา เมื่อผีชั่วในเด็กเห็นพระเยซู มันก็ทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง ล้มลงลงไปกลิ้งมาบนพื้น น้ำลายฟูมปาก

²¹พระเยซูก็ถามพ่อของเด็กว่า “เป็นอย่างนี้มานานแล้วหรือยัง” พ่อเด็กตอบว่า “เป็นตั้งแต่เล็กๆ เลยครับ²² ไข้ชั่วจะฆ่าเขาหลายครั้งแล้ว ทำให้ตกเข้ากองไฟบ้าง หรือตกน้ำบ้าง ถ้า

9:4 เอลียาห์ กับโมเสส เป็นสองผู้นำชาวอิสราเอลที่สำคัญมากในสมัยพระคัมภีร์เดิม

9:5 เพิง คือ ที่อยู่ที่มีลักษณะเหมือนกับเตนท์ หรือกระท่อมที่พับ

9:11 “เอลียาห์ต้องมาก่อน” ย่างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ 4:5-6

อาจารย์ช่วยได้ก็โปรดส่งสารช่วยพวกเราด้วยเถิด”

²³พระเยซูจึงตอบว่า “ทำไมถึงพูดว่า ‘ถ้าอาจารย์ช่วยได้’ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ”

²⁴พ่อของเด็กจึงรีบร้องบอกทันทีว่า “ผมเชื่อครับ ช่วยทำให้ผมเชื่อมากขึ้นด้วยครับ”

²⁵เมื่อพระองค์เห็นว่าคนเริ่มมามุงดูมากขึ้น พระองค์ทวาดฝีขั้วว่า “ไอ้ผีชั่วที่ทำให้คนหูหนวกและเป็นใบ้ เราสั่งให้แก่ออกมาจากเด็กคนนั้น และอย่าได้เข้าสิงเขาอีกเป็นอันขาด”

²⁶ผีชั่วก็รีดร้องเสียงดัง มันทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง แล้วออกจากร่างเด็กไป เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนตายแล้ว มีเสียงบ่นกันพึมพำว่า “เขาตายแล้ว” ²⁷แต่พระเยซูจับมือของเด็กและพยุงเขาขึ้นมา เด็กก็ลุกขึ้นยืน

²⁸เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์มาถามพระองค์ส่วนตัวว่า “ทำไมพวกเราถึงไล่ผีชั่วตัวนั้นไม่ได้ล่ะครับ อาจารย์”

²⁹พระองค์จึงบอกว่า “มีทางเดียวที่จะไล่ผีชั่วชนิดนี้้ออกได้ คือการอธิษฐาน”*

พระเยซูพูดถึงเรื่องความตายของพระองค์อีก

(มธ.17:22-23;ลก.9:43-45)

³⁰พระเยซูและพวกศิษย์ก็เดินทางต่อโดยผ่านแคว้นกาลิลี พระเยซูไม่ยอมให้ใครรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน เพราะกำลังสอนพวกศิษย์อยู่ พระองค์บอกเขาว่า ³¹“บุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบไปให้กับคนที่ฆ่าเขา และหลังจากนั้นสามวันเขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” ³²พวกศิษย์ไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังพูดถึงเรื่องอะไร แต่ไม่มีใครกล้าถาม

ใครเป็นใหญ่ที่สุด

(มธ.18:1-5;ลก.9:46-48)

³³เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอรนาอุม ขณะที่อยู่ในบ้าน พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “ในระหว่างทางพวกคุณเถียงกันเรื่องอะไร” ³⁴ทุกคนเงียบหมด เพราะในระหว่างทางนั้นพวกเขาเถียงกันเรื่องที่ว่าใครจะได้เป็นใหญ่ที่สุด

³⁵พระองค์จึงนั่งลงเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนเข้ามา แล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะเป็นใหญ่ เขาจะต้องเป็นคนที่ย่ำแย่ที่สุดและยอมรับใช้ทุกคน”

³⁶พระองค์เอาเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนอยู่ข้างหน้าพวกเขา พระองค์โอบเด็กนั้นไว้แล้วสอนว่า ³⁷“คนที่ต้อนรับเด็กเล็กๆ อย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา ก็เท่ากับคนนั้นได้ต้อนรับเราด้วยและคนที่ต้อนรับเราก็มิได้ต้อนรับแต่เราเท่านั้น แต่ยังได้ต้อนรับผู้ที่ส่งเรามาด้วย”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านพระเยซูก็เป็นพวกพระองค์

(ลก.9:49-50)

³⁸ยอห์นเล่าให้พระเยซูฟังว่า “อาจารย์ครับ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งไล่ผีชั่ว เขาอ้างชื่อของอาจารย์ด้วย พวกเราก็เลยห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเดียวกับเรา”

³⁹ แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะไม่มีใครที่อ้างชื่อเราทำสิ่งอัศจรรย์ แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งก็มาใส่ร้ายเรา ⁴⁰ คนที่ไม่ได้ต่อต้านเราก็คือเป็นพวกเรา ⁴¹ ใครก็ตามที่ให้น้ำพวกคุณดื่มเพราะพวกคุณเป็นคนของพระคริสต์ เรารับรองว่า เขาจะได้รับรางวัลตอบแทนอย่างแน่นอน

ทำให้คนอื่นทำบาป

(มธ. 18:6-9; ลก. 17:1-2)

⁴² ระหว่างการทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเรา หลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำโดยมีหินโมแบ่งผูกคอไว้อย่างหลังนี้ก็ยังจะดีกว่า ⁴³ ถ้ามือข้างหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งซะ เพราะมือด้วนข้างหนึ่งแล้วมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าก็ดีกว่ามีมือครบทั้งสองข้างแต่ต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ^{44*} ⁴⁵ ถ้าเท้าข้างหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ตัดมันทิ้งซะ เพราะเท้าข้างหนึ่งด้วนแล้วมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าก็ยังดีกว่ามีเท้าครบทั้งสองข้างแต่ต้องถูกโยนลงไปในนรก ^{46*} ⁴⁷ ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาปก็ควักทิ้งซะ เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วได้เข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า ก็ยังดีกว่ามีตาสองข้างแล้วถูกโยนลงไปในนรก ⁴⁸ ที่เต็มไปด้วยตัวหนอนที่ไม่มีวันตายและไฟที่ไม่มีวันดับ

⁴⁹ เพราะไฟจะตกลงมาบนตัวทุกคนเหมือนกับเกลือที่โรยลงบนอาหาร”

⁵⁰ “เกลือที่ดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้วพวกคุณจะทำให้มันกลับมาเค็มอีกได้อย่างไร ขอให้พวกคุณมีเกลือ* อยู่ในตัว คืออยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข”

การหย่าร้าง

(มธ. 19:1-12)

10 แล้วพระเยซูก็ไปจากที่นั่น พระองค์เข้าไปที่แคว้นยูเดีย และข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน มีชาวบ้านมากมายมาหาพระองค์ พระองค์ก็สั่งสอนเขาเหมือนเคย ² มีฟาริสีบางคนหาทางจับผิดพระองค์โดยถามว่า “มันผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่า ที่ผู้ชายจะหย่ากับเมีย”

³ พระองค์จึงถามว่า “แล้วโมเสสสั่งว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

⁴ พวกเขาตอบว่า “โมเสสยอมให้ผู้ชายเขียนใบหย่าให้กับเมีย แล้วก็หย่าได้”

⁵ พระองค์จึงพูดว่า “ที่โมเสสเขียนอย่างนั้นให้ ก็เพราะจิตใจของพวกคุณมันต่อต้าน ⁶ แต่อันที่จริง ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว ‘พระเจ้าได้สร้างคนให้เป็นชายและหญิง’* ⁷ ชายหญิงถึงได้ลาจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับเมีย ⁸ แล้วทั้งสองก็กลายเป็นคนคนเดียวกัน* ไม่ใช่สองแต่เป็นหนึ่งเดียวกัน ⁹ ดังนั้น สิ่งที่พระเจ้าทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

¹⁰ เมื่อพวกเขาอยู่กันตามลำพังในบ้าน พวกเขาคุยกันถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹¹ พระองค์ตอบว่า “ผู้ชายที่หย่ากับเมียแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าผู้ชายคนนั้นทำบาปต่อเมียเพราะมีชู้ ¹² และถ้าผู้หญิงที่หย่ากับสามีแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าผู้หญิงคนนั้นมีชู้”

9:44,46 สำหรับกฎฉบับหลังๆ นี้บางฉบับ มีข้อ 44 และ ข้อ 46 ซึ่งมีข้อความเหมือนกับ ข้อ 48

9:50 เกลือ ในที่นี้ใช้แทนคนที่做朋友 นำคบค้าสมาคมด้วย อธิยาศัยดี แต่ไม่มีใครรู้ความหมายชัดเจน

10:6 “สร้างคนให้เป็นชายและหญิง” อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล 1:27

10:8 “เป็นคนคนเดียวกัน” อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็กๆ

(มธ.19:13-15;ลก.18:15-17)

¹³ผู้คนต่างพาเด็กเล็กๆ มาให้พระองค์แตะต้องตัว แต่พวกศิษย์ได้ห้ามไว้ ¹⁴เมื่อพระองค์เห็นก็ไม่พอใจ จึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “อย่าไปห้ามเด็กๆ พวกนั้น ปล่อยให้เข้ามาหาเรา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนเด็กๆ พวกนี้” ¹⁵เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าแน่ๆ ถ้าคุณไม่ยอมรับแผ่นดินของ พระเจ้าเหมือนกับที่เด็กเล็กๆ พวกนี้ยอมรับ” ¹⁶แล้วพระองค์ก็ได้โอบเด็กๆ ไว้ในอ้อมแขนและวางมืออวยพรให้กับพวกเขา

เศรษฐีหนุ่ม

(มธ.19:16-30;ลก.18:18-30)

¹⁷ในขณะที่พระองค์เริ่มออกเดินทางนั้นก็มียาชนหนุ่มคนหนึ่งวิ่งเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ แล้วถามว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปครับ”

¹⁸พระเยซูตอบว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐหรอก นอกจากพระเจ้าเท่านั้น” ¹⁹คุณก็รู้จักกฎปฏิบัติดีอยู่แล้วนี่ ที่ว่าอย่าฆ่าคน อย่าเป็นชู้ อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโกง และให้เคารพพ่อแม่*”

²⁰คนหนุ่มคนนั้นก็ว่า “อาจารย์ครับ กฎทุกข้อนี้ผมทำมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

²¹พระเยซูมองเขาด้วยความรักและพูดว่า “แต่คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปขายทุกอย่างที่คุณมีแล้วเอาเงินไปแจกคนจน คุณถึงจะมีทรัพย์สินสมบัติมากมายในสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา”

²²เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนี้ เขาก็เดินคอตกจากไปด้วยความเศร้าเสียใจ เพราะเขารวยมาก

²³พระเยซูมองไปรอบๆ และพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้ยากมากจริงๆ”

²⁴พวกศิษย์ต่างกึ่งงั้นที่ได้ยินพระองค์พูดอย่างนั้น แต่พระเยซูพูดต่อว่า “ลูกๆ เอ๋ยรู้ไหมว่าแผ่นดินของพระเจ้านี้เข้ายากจริงๆ ²⁵จะให้ลูธเอาตัวสอดผ่านรูเข็ม ก็ยังง่ายกว่าจะให้คนรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเสียอีก”

²⁶พวกศิษย์ก็ยิ่งงั้นกันไปใหญ่และพูดกันเองว่า “อย่างนี้ จะมีใครรอดล่ะ”

²⁷พระเยซูมองดูพวกเขาแล้วพูดว่า “สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้เลย แต่สำหรับพระเจ้าก็เป็นไปได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”

²⁸เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ดูสิครับ พวกเราได้สละทุกอย่างเพื่อมาติดตามอาจารย์”

²⁹พระเยซูจึงพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ได้สละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆ หรือไร่นาเพื่อมาติดตามเราและชาวดีของเรา ³⁰คนคนนั้นจะได้รับผลตอบแทนคืนเป็นร้อยเท่าของสิ่งที่เขามีในโลกนี้ทั้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆ และไร่นารวมถึงว่าพวกเขาจะต้องถูกกดขี่ข่มเหงด้วย แต่พวกเขาจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าที่จะมาถึง” ³¹คนที่ เป็นใหญ่เป็นโตที่สุดในตอนนี้จะกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยที่สุด ส่วนคนที่ต่ำต้อยที่สุดในตอนนี้จะได้กลายเป็นใหญ่เป็นโตที่สุด”

10:19 “อย่าฆ่า...ให้เคารพพ่อแม่” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

³² พวกเขามุ่งหน้าไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูเดินนำหน้า พวกศิษย์ต่างก็แปลกใจ ส่วนพวกที่ติดตามมาก็หวาดกลัว พระองค์พาศิษย์ทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และเริ่มเล่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ให้พวกเขาฟังอีกครั้ง ³³ พระองค์บอกว่า “ฟังให้ดีนะ พวกเรากำลังจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกส่งตัวไปให้พวกผู้นำนักบวช และพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ พวกเขาจะตักสินให้เขาตายและจะส่งตัวเขาไปให้กับคนต่างชาติ ³⁴ แล้วพวกนั้นก็จะมีเยาะเย้ย ถ่มน้ำลายใส่ เฆี่ยนตี และในที่สุดก็จะฆ่าเขา แต่เขาก็จะฟื้นขึ้นอีกในวันที่สาม”

คำขอของยากอบกับยอห์น

³⁵ ยากอบและยอห์น ลูกของเศเบดีได้เข้ามาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ช่วยพวกเราสักเรื่องได้ไหมครับ”

³⁶ พระเยซูถามว่า “จะให้ทำอะไรล่ะ”

³⁷ พวกเขาตอบว่า “พออาจารย์ได้รับความยิ่งใหญ่แล้ว ขอให้เราได้นั่งข้างซ้ายอาจารย์คนหนึ่งและข้างขวาอีกคนหนึ่งนะครับ”

³⁸ พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้หรอกว่ากำลังขออะไรอยู่ พวกคุณจะดื่มจอก* ที่เราต้องดื่มนี้ได้หรือ ความทรमानนี้*ที่เราต้องรับ คุณจะรับได้หรือ”

³⁹ พวกเขาตอบว่า “ได้ครับ” พระเยซูจึงพูดว่า “คุณจะดื่มจอกจอกที่เราจะต้องดื่ม และคุณจะทนทุกข์ทรमानแบบเดียวกับที่เราจะต้องทน ⁴⁰ แต่จะให้ใครนั่งทางซ้ายหรือทางขวาของเรานั้น เราไม่ได้เป็นคนเลือก พระเจ้าจะเป็นผู้เลือกเอง”

⁴¹ เมื่อศิษย์อีกสิบคนรู้เรื่องนี้ก็โกรธยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูเลยเรียกพวกเขาเข้ามาหาและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่าภคิรัยของพวกคนต่างชาติทำตัวเป็นเจ้าของเป็นนายเหนือประชาชน และพวกข้าราชการระดับสูงก็ชอบใช้อำนาจต่อประชาชน ⁴³ แต่ในพวกคุณมันจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น คนไหนที่อยากจะเป็นใหญ่ก็ให้เขาเป็นคนรับใช้พวกคุณ ⁴⁴ และคนไหนอยากเป็นคนสำคัญที่สุดก็ให้เขาเป็นทาสรับใช้ทุกคน ⁴⁵ เพราะแม้แต่บุตรมนุษย์ ก็ยังไม่ได้มาเพื่อจะให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อจะรับใช้คนอื่น และยอมสละชีวิตเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาคณาบอดชื่อบาร์ติเมอัส

(มธ.20:29-34; ลก.18:35-43)

⁴⁶ พระเยซูและพวกศิษย์ได้เดินทางมาถึงเมืองเยรีโค และในระหว่างที่พระองค์และพวกศิษย์กำลังเดินทางออกจากเมืองเยรีโคพร้อมกับชาวบ้านนั้น ก็มีคนตาบอดคนหนึ่งชื่อบาร์ติเมอัสซึ่งเป็นลูกของทิเมอัสนั่งขอทานอยู่ริมถนน ⁴⁷ เมื่อเขารู้ว่า เป็นพระเยซู ชาวนาซาเร็ธ เขาก็ร้องตะโกนว่า “เยชู บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

⁴⁸ หลายคนคิดว่าให้เขาเงียบ แต่เขายังตะโกนดังขึ้น “เยชูบุตรดาวิดสงสารผมด้วยครับ”

⁴⁹ พระเยซูจึงหยุด และพูดว่า “เรียกเขามาสิ” พวกเขา ก็เลยเรียกคนตาบอดนั้น และบอก

10:38 ดื่มจอก คือจอกที่เต็มไปด้วยความทุกข์

10:38 ความทรमानนี้ ในภาษาเดิม ใช้คำว่ากรจุม ในที่นี้พระเยซูหมายถึงการถูกจุ่มลงไปในความทุกข์ยาก

เขาว่า “ดีใจได้แล้ว ลูกซันลี อาจารย์เรียกแกไปหาแล้ว” ⁵⁰คนตาบอดนั้นก็โยนเสื้อคลุมทิ้งไปข้างๆ แล้วกระโดดลุกขึ้นมาหาพระเยซู

⁵¹พระองค์ถามเขาว่า “อยากให้เราช่วยอะไร” คนตาบอดตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับ อาจารย์”

⁵²พระเยซูจึงพูดว่า “ไปเถอะ ความเชื่อของคุณทำให้คุณหายแล้ว” เขาก็มองเห็นได้ทันที และเดินตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มแบบกษัตริย์

(มธ.21:1-11; ลก.19:28-40; ยฮ.12:12-19)

11 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็เข้าไปในหมู่บ้านเบธพายี และหมู่บ้าน เบธานีที่เชิงเขามะกอกเทศ พระองค์ได้ส่งศิษย์สองคนไปล่วงหน้า ²พร้อมกับสั่งว่า “ให้เข้าไปที่หมู่บ้านข้างหน้านั้น เมื่อไปถึงจะเห็นลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อนเลย ให้แก้เชือกมันแล้วจงมาให้เราที่นี่ ³ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้เชือกมันทำไม’ ให้ตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้มัน แล้วจะรีบเอามาคืนให้’”

⁴ศิษย์ทั้งสองก็ไป และพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่หน้าประตูข้างถนน พวกเขาจึงแก้เชือกออก ⁵มีบางคนที่ยืนอยู่แถวนั้นถามว่า “แก้เชือกมันทำไม” ⁶ศิษย์ทั้งสองก็ตอบตามที่พระเยซูสั่งมา พวกเขาจึงยอมให้เอาลูกลาไป ⁷เมื่อศิษย์ทั้งสองจงลูกลามาสู่พระเยซู พวกเขาก็ได้เอาเสื้อคลุมของตัวเองปูบนหลังลาให้พระองค์ขี่ไป ⁸ชาวบ้านมากมายเอาเสื่อมาปูตามทาง บางคนเอากิ่งไม้ที่ตัดจากทุ่งนามาปูให้ด้วย ⁹ทั้งพวกที่เดินนำหน้าและพวกที่เดินตามหลัง ก็ส่งเสียงร้องตะโกนว่า

“โฮโย* พระเจ้ายิ่งใหญ่

ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” (สดุดี 118:25-26)

¹⁰“ขอพระเจ้าอวยพรแผ่นดินของดาวิดบรรพบุรุษของเรา

คือแผ่นดินที่กำลังจะมา

โฮโย แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์”

¹¹แล้วพระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ไปที่วิหาร เดินดูรอบๆจนทั่ว แต่เพราะเป็นเวลาเย็นมากแล้ว พระองค์จึงกลับไปหมู่บ้านเบธานีกับพวกศิษย์ทั้งสิบสองคน

พระเยซูสาปต้นมะเดื่อ

(มธ.21:18-19)

¹²วันรุ่งขึ้นขณะที่ออกมาจากหมู่บ้านเบธานีพระเยซูรู้สึกหิวมาก ¹³พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่ออยู่แต่ไกล มีใบอยู่เต็มต้น พระองค์ก็เดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อมองหาลูกของมัน แต่เมื่อมาถึงกลับพบว่าไม่มีลูกเลยสักลูก มีแต่ใบเต็มไปหมดเพราะยังไม่ถึงฤดูออกลูก ¹⁴พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “อย่าให้ใครได้กินลูกจากเจ้าอีกเลย” และพวกศิษย์ได้ยินคำพูดนี้ด้วย

11:9 โฮโย หรือ โฮซันนา ในภาษาอารเมค หมายถึง การอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในที่นี้ใช้สำหรับการไถ่ร้องตะโกนต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี

พระเยซูในวิหาร

(มธ.21:12-17;ลก.19:45-48;ยธ.2:13-22)

¹⁵เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เข้าไปในบริเวณวิหาร และได้ไล่พวกที่มาซื้อขายข้าวของกันอยู่ในวิหารนั้น พระองค์คว้าโต๊ะคนรับแลกเงินและม้านั่งของพวกที่ขายนกพิราบ ¹⁶พระองค์ห้ามไม่ให้คนแบกของผ่านไปมาในเขตวิหาร ¹⁷แล้วสั่งสอนพวกเขาว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้แล้วว่า ‘วิหารของเราจะเรียกกันว่า บ้านสำหรับอธิษฐาน’ สำหรับชนทุกชาติ แต่พวกเจ้ากลับทำให้เป็นรังโจร”*

¹⁸เมื่อพวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติรู้เรื่องนี้ก็หาทางที่จะฆ่าพระองค์ แต่พวกเขากลัวพระองค์เพราะมีชาวบ้านมากมายที่ตื่นเต้นกับคำสอนของพระองค์ ¹⁹เย็นวันนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ก็ออกนอกเมืองไป

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

(มธ.21:20-22)

²⁰วันรุ่งขึ้นเมื่อพระเยซู และพวกศิษย์เดินผ่านต้นมะเดื่อต้นเดิม พวกศิษย์เห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งตายตั้งแต่ยอดถึงโคน ²¹เปโตรก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานพระเยซูสาปมันไว้ เขาจึงบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ ดูนั่นสิครับ ต้นมะเดื่อที่อาจารย์สาปแห้งไว้แห้งตายแล้ว”

²²พระเยซูจึงบอกพวกศิษย์ว่า “เชื่อในพระเจ้าสิ ²³เรารับรองว่า ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย ถ้าคุณสั่งให้ภูเขานี้ลอยไปตกในทะเล มันก็จะเป็นอย่างนั้น ²⁴ไม่ว่าคุณจะทำอธิษฐานขออะไร ถ้าคุณเชื่อว่า คุณจะได้รับ คุณก็จะได้ตามนั้น ²⁵ตอนที่คุณอธิษฐาน ถ้าโกรธใครอยู่ก็ต้องยกโทษให้กับเขาก่อน แล้วพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับความบาปของคุณเหมือนกัน” ²⁶*

ผู้นำชาวยิวสงสัยในสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มธ.21:23-27;ลก.20:1-8)

²⁷พวกเขาก็เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ในวิหารนั้น พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโส เดินเข้ามาถามพระองค์ว่า ²⁸“แกมีสิทธิ์อะไรไปไล่พ่อค้าพวกนั้น ใครให้อำนาจกับแก”

²⁹พระเยซูพูดว่า “ตอบคำถามเราก่อนหนึ่งข้อ แล้วเราจะบอกว่าใครให้สิทธิ์เรามาทำอย่างนี้ ³⁰ช่วยตอบหน่อยว่าพิธีจุ่มน้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

³¹พวกเขาก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ มันก็จะย้อนถามเราว่า ‘แล้วทำไมไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ ³²แต่ถ้าตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ ชาวบ้านก็จะโกรธแค้นเรา เพราะพวกนั้นเชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ”

³³พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่บอกเหมือนกันว่าใครให้สิทธิ์เรามาทำอย่างนี้”

11:17 “วิหารของเรา...อธิษฐาน” อ้างจากหนังสือ อิสยาห์ 56:7

11:17 “รังโจร” อ้างจากหนังสือ เยเรมีย์ 7:11

11:26 สำเนากรีกบางฉบับ เพิ่มข้อนี้ว่า “แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับคนอื่น พระบิดาที่อยู่บนสวรรค์ก็จะไม่ยกโทษบาปของคุณเหมือนกัน”

พระเจ้าส่งพระบุตรมา

(มธ.21:33-46;ลก.20:9-19)

12 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาได้ล้อมรั้วขุดบ่ออย่างงุ่น และสร้างหอคอย เขาให้ชาวสวนกลุ่มหนึ่งมาเช่าสวนนี้ไป แล้วตัวเขาเองก็เดินทางไปต่างประเทศ ²เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นเขาก็ส่งทาสคนหนึ่งมารับส่วนแบ่งจากผลองุ่นนั้น ³แต่พวกชาวสวนกลับจับทาสคนนั้นทุบตีและไล่กลับไปมือเปล่า ⁴เจ้าของสวนส่งทาสคนใหม่มาอีก แต่คราวนี้พวกชาวสวนก็ได้รุมกันทุบตีหัวเขาและแกล้งเขาจนอับอาย ⁵เจ้าของสวนส่งอีกคนหนึ่งมาแต่ก็ถูกฆ่าแล้วเขาก็ยังส่งคนมาอีกเรื่อยๆ คนที่เขาส่งมาก็ถูกตีบ้าง ถูกฆ่าบ้าง

⁶สุดท้ายเจ้าของสวนเหลือคนเพียงคนเดียว คือลูกชายสุดที่รักของเขา เขาจึงส่งลูกชายมา เขาคิดว่า “พวกนั้นจะต้องนับถือลูกชายของเราแน่ๆ”

⁷แต่พวกชาวสวนกลับพูดกันว่า “นี่ไง ผู้รับมรดกมาแล้ว ชามันเลย สวนนี้จะได้ตกเป็นของเรา”

⁸พวกชาวสวนจึงจับเขาไปฆ่าแล้วโยนศพทิ้งออกไปนอกสวนองุ่นนั้น

⁹พวกคุณคิดว่าเจ้าของสวนจะทำยังไง เขาจะฆ่าพวกชาวสวนนั้น แล้วเอาสวนองุ่นนั้นไปให้ชาวสวนคนอื่นเช่าต่อ ¹⁰พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือ ที่ว่า

‘หินที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด*’

¹¹องค์เจ้าชีวิตทำให้เป็นอย่างนั้น

สำหรับเราแล้วนี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ” (สดุดี 118:22-23)

¹²พวกผู้นำชาวยิวรู้ว่าพระองค์กำลังพูดถึงพวกเขาว่าเป็นชาวสวนชั่วร้ายนั้น จึงหาทางที่จะจับพระองค์ แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวชาวบ้าน พวกเขาจึงพากันจากไป

มีคนถามเกี่ยวกับการเสียาธิ

(มธ.22:15-22;ลก.20:20-26)

¹³พวกผู้นำยิวได้ส่งพวกฟาริสี และพรรคพวกของกษัตริย์เฮโรด[†] มาเพื่อจับผิดคำพูดพระเยซู ¹⁴พวกเขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่ลำเอียง ไม่เห็นแก่หน้าใคร และสอนความจริงในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์ทำ ช่วยบอกหน่อยสิครับว่ามันถูกต้องหรือเปล่าที่จะเสียาธิให้กับซีซาร์* ควรจะเสียหรือไม่ควรจะเสียดี”

¹⁵พระองค์รู้ว่าพวกเขามาหลอกถามก็เลยพูดว่า “พวกคุณมาหลอกจับผิดเราทำไม ส่งเหรียญเงินมาอันหนึ่งสิ” ¹⁶พวกเขาจึงส่งเหรียญให้พระองค์ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “นี่เป็นรูปและชื่อใคร” พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์”

¹⁷พระเยซูเลยตอบว่า “ของของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ และของของพระเจ้าก็ให้กับพระเจ้า” พวกเขา ก็ทิ้งในคำตอบของพระองค์

12:10 หินก้อนที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุม ซึ่งเป็นหินก้อนแรกและเป็นก้อนสำคัญที่สุดในการสร้างตึก

12:13 พรรคพวกของกษัตริย์เฮโรด เป็นกลุ่มนิกการเมืองกลุ่มหนึ่งที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด

12:14 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของอาณาจักรโรมัน

พวกสะดูสีมาถามถึงการฟื้นคืนจากความตาย

(มธ.22:23-33;ลก.20:27-40)

¹⁸พวกสะดูสีได้มาหาพระองค์ (พวกนี้ไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนจากความตาย) พวกเขาถามว่า ¹⁹“อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งพวกเราว่า ถ้าชายคนไหนตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่มีลูก ก็ให้พี่น้องชายของคนตายนั้น แต่งงานกับหญิงม่ายคนนี้เพื่อมีลูกไว้สืบสกุลของพี่ชายต่อไป ²⁰ครั้งหนึ่งมีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไปโดยยังไม่มีลูก ²¹น้องคนที่สองก็มาแต่งงานกับเธอต่อ และเขาก็ตายไปโดยยังไม่มีลูก น้องคนที่สามก็มาทำเหมือนกัน ²²ทำอย่างนี้จนครบทั้งเจ็ดคนโดยไม่มีใครมีลูกเลย แล้วสุดท้ายหญิงคนนี้ก็ตาย ²³ในวันที่ทุกคนฟื้นคืนจากความตายนั้น ผู้หญิงคนนี้จะ เป็นเมียของใครครับ เพราะเธอเคยเป็นเมียของพี่น้องทั้งเจ็ดคนเลย”

²⁴พระเยซูว่า “พวกคุณเข้าใจผิดแล้ว นี่เพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์[†] และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า ²⁵เมื่อคนฟื้นคืนจากความตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานหรือยกให้เป็นพี่เมียกันอีกแล้ว แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ ²⁶พวกคุณไม่เคยอ่านในหนังสือของโมเสสหรือในตอนที่มีไฟไหม้แต่ไม่ไหม้* พระเจ้าพูดกับโมเสสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” ²⁷พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต พวกคุณเข้าใจเรื่องนี้ผิดไปหมดเลย”

กฎข้อสำคัญที่สุด

(มธ.22:34-40;ลก.10:25-28)

²⁸มีครูสอนกฎปฏิบัติคนหนึ่งที่ยืนฟังพวกเขาถามตอบกันอยู่ที่นั่น เขาเห็นว่าพระเยซูตอบได้ดีมากทีเดียวจึงเข้าไปถามพระองค์ว่า “กฎทั้งหมด ข้อไหนสำคัญที่สุด”

²⁹พระเยซูตอบว่า “ข้อที่สำคัญที่สุดคือ ‘โอ พวกอิสราเอลฟังไว้ให้ดี องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราเป็นองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียว ³⁰ให้รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราอย่างสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลังของเรา’* ³¹ข้อที่สำคัญรองลงมาคือ ‘ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’* ไม่มีกฎข้อไหนที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าสองข้อนี้อีกแล้ว”

³²ครูสอนกฎปฏิบัติคนนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์พูดถูกต้องเลยที่ว่า มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่มีพระอะไรอีกแล้วนอกจากพระองค์เท่านั้น ³³และให้รักพระองค์สุดหัวใจ สุดความคิด สุดกำลัง และให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง ซึ่งสำคัญยิ่งกว่าการนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องเซ่นไหว้ต่างๆ มาถวายตามกฎเสียอีก”

³⁴เมื่อพระเยซูเห็นเขาตอบได้อย่างเฉลียวฉลาด พระองค์ก็พูดว่า “คุณอยู่ไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว” หลังจากนั้นก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีกเลย

12:26 ไฟไหม้แต่ไม่ไหม้ อ้างจากหนังสือ อพยพ 3:1-12

12:26 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสในสามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูด

12:26 “เราเป็นพระเจ้าของ...ยาโคบ” อ้างจากหนังสือ อพยพ 3:6

12:30 “รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าอย่างสุดใจ...สุดกำลังของเรา” อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5

12:31 “ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

พระเยซูถามเรื่องพระคริสต์

(มธ.22:41-46;ลก.20:41-44)

³⁵ระหว่างที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ในวิหารนั้น พระองค์ได้ถามว่า “เป็นไปได้อย่างไร ที่พวกครูสอนกฎหมายปฏิบัติบอกว่าพระคริสต์สืบเชื้อสายมาจากดาวิด ³⁶ในเมื่อดาวิดเองได้พูดตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสใจว่า

“องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตผู้เป็นพระคริสต์ของพม่า

นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน

ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน” (สดุดี 110:1)

³⁷แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระคริสต์ว่า “องค์เจ้าชีวิต” เลย แล้วพระคริสต์จะสืบเชื้อสายมาจากดาวิดได้อย่างไร? มีคนมากมายตั้งอกตั้งใจฟังพระองค์สอน

³⁸พระองค์สอนว่า “ระวังพวกครูสอนกฎหมายให้ตี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุมยาวๆเดินไปเดินมาตามตลาดเพื่อให้คนคำนับ ³⁹พวกนี้ชอบนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม[†] และชอบนั่งหัวโต๊ะในงานเลี้ยงต่างๆ ⁴⁰พวกนี้โกงเอาบ้านของพวกแม่มาขายไป และแก่งทำเป็นอธิษฐานเสียยียาวเพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนอื่นที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น

เงินถวายของหญิงม่าย

(ลก.21:1-4)

⁴¹เมื่อพระเยซูนั่งอยู่หน้ากล่องรับเงินในวิหารนั้น พระองค์นั่งดูคนใส่เงินในกล่องกัน คนรวยๆก็ใส่เงินเข้าไปมาก ⁴²มีหญิงม่ายยากจนคนหนึ่ง ได้ใส่เหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญ[‡]ลงไป

⁴³พระเยซูจึงเรียกพวกศิษย์เข้ามาและบอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าหญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้ใส่เงินเข้าไปในกล่องรับเงินนั้นมากกว่าทุกๆคนเลย ⁴⁴เพราะคนอื่น ๆ ให้จากเงินที่เหลือกินเหลือใช้ แต่หญิงม่ายคนนี้นឹងจะจนมาก แต่ก็ยังอุทิศส่วให้จากเงินที่เธอมีไว้สำหรับเลี้ยงชีวิต

พระเยซูทำนายว่าวิหารจะถูการทำลาย

(มธ.24:1-44;ลก.21:5-33)

13 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากวิหาร[†] ศิษย์คนหนึ่งพูดขึ้นว่า “อาจารย์ดูตึกพวกนี้สิครับ สวยจริงๆ สร้างจากหินก้อนใหญ่ๆ ทั้งนั้น”

²พระเยซูตอบเขาว่า “เห็นตึกใหญ่โตพวกนี้กันแล้วใช่ไหม มันทันจะถูการทำลายจนไม่เหลือแม้แต่ซากของหินที่เรียงซ้อนกันอยู่นี้ให้เห็นอีกเลย”

³เมื่อพระเยซูนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ*ที่อยู่ตรงข้ามกับวิหารนั้น เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์ มาถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ⁴“สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ แล้วจะมีวิธีแหวอะไรบอกให้รู้ไหมครับว่ามันใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว”

⁵พระองค์ก็ตอบว่า “ระวังให้ตี อย่าให้ใครหลอกเอาละ ⁶เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้าง

12:42 เหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญ ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็บตรอน” หนึ่งเล็บตรอนมีค่าเท่ากับ 1/123 เดนาริอัน หนึ่งเดนาริอันมีค่าเท่ากับค่าแรงคนงานหนึ่งวัน

13:3 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นสถานที่ที่ผู้คนสามารถมองเห็นวิหารได้

ชื่อของเราว่าพวกเขาเป็นพระคริสต์ และจะมีหลายคนหลงเชื่อ⁷ เมื่อคุณได้ยินเสียงสงคราม หรือได้ยินข่าวลือว่าเกิดสงครามก็ไม่ต้องตกใจ เพราะมันต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่นั่นยังไม่ใช่วັນสุดท้าย⁸ ชนชาติต่างๆ จะลุกฮือขึ้นมาต่อสู้กัน อาณาจักรต่างๆ จะรบราฆ่าฟันกัน จะเกิดแผ่นดินไหวไปทั่ว และผู้คนจะไม่มีอาหารกินกัน นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นเอง เหมือนเจ็บท้องเตือนก่อนคลอดลูก

⁹ระวังตัวให้ดี พวกคุณจะถูกจับไปขึ้นศาล จะถูกเขียนในที่ประชุมของชาวยิว และพวกคุณจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อพูดเกี่ยวกับเราให้พวกเขาฟัง¹⁰ แต่ก่อนที่วันสุดท้ายจะมาถึง ชาวดี[†] จะต้องได้ประกาศออกไปทั่วทุกชนชาติเสียก่อน¹¹ ตอนที่พวกคุณถูกจับไปขึ้นศาลไม่ต้องห่วงว่าจะพูดแก้ตัวอย่างไรให้พูดไปตามที่พระเจ้าบอกในเวลานั้น เพราะคนที่พูดนั้นไม่ใช่ตัวคุณเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹²พี่น้องจะหักหลังกันเองจนตาย พ่อจะหักหลังลูกจนทำให้ลูกต้องตาย ลูกๆ จะเป็นศัตรูกับพ่อแม่ จนทำให้พ่อแม่ต้องตายเหมือนกัน¹³ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะคุณเป็นคนของเรา แต่ใครหนได้จนถึงที่สุดก็จะรอด

ความน่าสยดสยอง

¹⁴“เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งที่น่าชยะแขง*ที่เป็นต้นเหตุของความหายนะ อยู่ในในที่ที่ไม่ควรจะอยู่ (ผู้อ่านน่าจะรู้ว่าหมายถึงอะไร) ก็ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปที่ภูเขา¹⁵ อย่าให้คนที่อยู่บนหลังคาบ้านกลับเข้าไปเก็บของในบ้าน¹⁶ อย่าให้คนที่อยู่ในไร่นากลับไปเอาเสื่อคลุม¹⁷ ในช่วงนั้นพวกผู้หญิงท้องและแม่ลูกอ่อนที่ให้นมลูกนี้น่าสงสารจริงๆ¹⁸ อธิษฐานขออย่าให้เรื่องน่ากลัวนี้เกิดขึ้นในหน้าหนาวเลย¹⁹ เพราะมันจะเป็นเวลาที่ทุกข์ยากที่สุดนับตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกมา จะไม่มีอะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกแล้วในอนาคต²⁰ ถ้าองค์เจ้าชีวิตไม่ทำให้วันนั้นสั้นลงก็จะมีใครรอดชีวิตเลย แต่เพราะเห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ก็เลยทำให้วันนั้นสั้นลง²¹ ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นี่ไง พระคริสต์[†]’ หรือ ‘นี่ไง พระองค์’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ²² เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกนี้จะทำสิ่งอัศจรรย์เพื่อหลอกลวงแม้แต่คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้วถ้าเป็นไปได้²³ ระวังตัวให้ดี เพราะเราได้เตือนทุกสิ่งทุกอย่างนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว

บุตรมนุษย์จะมา

²⁴ต่อจากทุกข์ยากนั้น

ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง

²⁵ดวงดาวจะตกจากฟ้าสวรรค์

และพวกผู้มีอำนาจบนฟ้าสวรรค์จะถูกสั่นคลอน’ (อิสยาห์ 13:10; 34:4.5)

²⁶แล้วผู้คนที่ได้เห็นบุตรมนุษย์[†] มาในเมฆพร้อมด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ และเต็มไปด้วยสง่าราศี²⁷ แล้วพระองค์จะส่งหมู่ทูตสวรรค์ของพระองค์มารวบรวมผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้แล้วจากทั่วทั้งแผ่นดินโลก จากขอบโลกด้านหนึ่งไปถึงสุดขอบฟ้าอีกด้านหนึ่ง

13:14 สิ่งที่น่าชยะแขง ให้ดูหนังสือ ดาเนียล 9:27;12:11 (เปรียบเทียบกับ ดาเนียล 11:31)

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

²⁸ มาเรียนรู้จากต้นมะเดื่อกันเถิด เมื่อต้นมะเดื่อเริ่มแตกหน่อและผลิใบอ่อน พวกคุณก็รู้ว่าใกล้ถึงหน้าร้อนแล้ว ²⁹ ก็เหมือนกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นก็ให้รู้ว่าเวลา* นั้นใกล้มาถึงแล้ว เวลานั้นอยู่ที่หน้าประตูนี้เอง ³⁰ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นก่อนที่คนในสมัยนี้จะตาย ³¹ สวรรค์และโลกจะล่มสลายไป แต่ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไหร่เวลานั้นจะมาถึง

³² ไม่มีใครรู้วันเวลานั้น แม้แต่หมู่ทูตสวรรค์หรือพระบุตรเอง มีแต่พระบิดาพระองค์เดียวเท่านั้นที่รู้ ³³ เพราะพวกคุณไม่รู้ว่เวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ ดังนั้นให้ระวังตัวอยู่เสมอ อย่าประมาณ ³⁴ เหมือนกับที่ชายคนหนึ่งทิ้งบ้านออกเดินทางไปที่อื่นพร้อมกับสั่งงานให้ทาสแต่ละคนในบ้านทำ และได้สั่งยามให้เฝ้าประตูบ้านดีๆ ³⁵ พวกคุณก็ต้องพร้อมอยู่เสมอ เพราะไม่รู้ว่เจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตอนเย็น ตอนเที่ยงคืน ตอนใกล้เช้ามืด หรือตอนสายๆ ³⁶ เพื่อว่เมื่อเขากลับมาอย่างกระทันหัน เขาจะได้ไม่พบว่าพวกคุณกำลังนอนหลับอยู่ ³⁷ สิ่งที่เราสั่งพวกคุณไว้เราก็ได้สั่งกับทุกๆ คนด้วย คือ ‘ให้ระวังอยู่เสมอ’ ”

พวกหัวหน้าวางแผนฆ่าพระเยซู

(มธ.26:1-5; ลก.22:1-2; ยอ.11:45-53)

14 อีกสองวันจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] และเทศกาลขนมปังไม่มีเชื้อ[†] พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ก็หาทางที่จะแอบจับพระเยซูเพื่อเอาไปฆ่า ² พวกเขาตกลงกันว่า “จะไม่ทำในช่วงเทศกาล เพราะชาวบ้านจะก่อการจลาจลขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมน้ำหอมให้พระเยซู

(มธ.26:6-13; ยอ.12:1-8)

³ เมื่อพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่ในบ้านของซีโมนคนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็มีหญิงคนหนึ่งถือขวด* น้ำมันหอมนาระดา* ซึ่งมีราคาแพงมากเข้ามา นางทุบปากขวดให้แตกและชโลมน้ำมันหอมนั้นลงบนศีรษะของพระเยซู

⁴ ทำให้บางคนที่อยู่ที่นั่นไม่พอใจและบ่นกันว่า “ทำไมถึงทำเสียของอย่างนี้” ⁵ ถ้าเอาน้ำหอมนี้ไปขายคงได้เงินถึงสามร้อยเหรียญเงิน จะได้เอาไปแจกจ่ายให้กับคนจน” แล้วพวกเขาก็ต่อว่เธอเป็นการใหญ่

⁶ แต่พระเยซูบอกว่ “อย่ายุ่งกับเธอเลย ไปวุ่นวายกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ยอดเยี่ยมมากให้กับเรา ⁷ จะมีคนจนอยู่กับพวกคุณตลอดเวลา อยากช่วยเวลาไหนก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกคุณเสมอไป ⁸ และนี่เป็นสิ่งที่เธอจะทำให้กับเราได้ก็คือการเทน้ำมันหอมบนตัวเราเพื่อเตรียมร่างของเราล่วงหน้าก่อนการฝัง ⁹ เราจะบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาวดีนั้จะประกาศไปที่ไหนๆ ใน

13:29 เวลา เป็นเวลาที่พระเยซูพูดถึงสำหรับเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้น ดูหนังสือลูกา 21:31 ที่พระเยซูพูดว่นี้เป็นเวลาที่แผ่นดินของพระเจ้าจะมาตั้งอยู่

14:3 ขวด เป็นขวดที่ทำมาจากหินที่มีความสวยงามมาก

14:3 น้ำมันหอมนาระดา เป็นน้ำมันที่แพงมาก สกัดมาจากรากของต้นนาระดา

โลกนี้ ก็จะมีคนพูดถึงเรื่องที่เราทำให้กับเรา¹⁰ เสมอเพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสตกลงที่จะช่วยศัตรูของพระเยซู

(มธ.26:14-16; ลก.22:3-6)

¹⁰แล้วยูดาสอิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซูก็ได้ไปหาพวกหัวหน้านักบวช เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ¹¹พวกเขาดีใจมากที่ได้ยินอย่างนั้น และสัญญาว่าจะจ่ายเงินให้เป็นค่าตอบแทน ดังนั้นยูดาสจึงเริ่มหาโอกาสเหมาะที่จะส่งมอบพระเยซูให้กับพวกหัวหน้านักบวช

อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูกับพวกศิษย์

(มธ.26:17-25; ลก.22:7-14, 21-23; ยฮ.13:21-30)

¹²ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไม่มีเชื้อ ซึ่งเป็นวันที่พวกยิวจะฆ่าลูกแกะถวายพระเจ้าสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย* ด้วย พวกศิษย์ของพระเยซูได้ถามพระองค์ว่า “จะให้พวกเราไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ให้กับอาจารย์ที่ไหนดีครับ”

¹³พระเยซูจึงส่งศิษย์สองคนไป พระองค์สั่งว่า “พวกคุณเข้าไปในเมืองแล้วจะเจอผู้ชายที่แบกเหยือกน้ำ ให้ตามเขาไป”¹⁴ให้พูดกับเจ้าของบ้านที่ชายคนนั้นเข้าไปว่า ‘อาจารย์ให้ถามว่าห้องที่เราจะใช้กินอาหารในเทศกาลวันปลดปล่อยกับพวกศิษย์นั้นอยู่ที่ไหน’ ¹⁵แล้วเขาจะพาคุณไปดูห้องใหญ่ชั้นบนที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ให้พวกคุณจัดอาหารที่นั่น”

¹⁶แล้วศิษย์ทั้งสองก็เข้าไปในเมือง และได้เจอกับทุกอย่างเหมือนกับที่พระเยซูบอก พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

¹⁷เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูมาถึงบ้านหลังนั้นพร้อมกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบสองคน ¹⁸ในขณะที่กำลังกินอยู่นั้น พระเยซูพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา และเขาก็นั่งกินอยู่กับเราที่นี่ด้วย”

¹⁹พวกศิษย์รู้สึกเป็นทุกข์มาก ต่างคนต่างก็ถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผม ใช่ไหมครับ”

²⁰พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนหนึ่งในพวกคุณสิบสองคนนี่แหละ คนที่จุ่มขนมปังในงานเดียวกับเรา ²¹บุตรมนุษย์จะต้องตายเหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่ได้หักหลังบุตรมนุษย์นั้นน่าละอายที่สุดเลย ถ้าเขาไม่ได้เกิดมาก็คงจะดีกว่า”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(มธ.26:26-30; ลก.22:15-20; 1คร.11:23-25)

²²ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังขึ้นมาสรรเสริญขอบคุณพระเจ้า จากนั้นก็หักแบ่งให้พวกศิษย์แล้วพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือร่างกายของเรา”

²³แล้วพระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาขอบคุณพระเจ้าและยื่นให้กับพวกศิษย์ พวกเขาก็ได้ดื่มจากถ้วยนั้นทุกคน

14:26 ภูเขาเมกอกเทศ เป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ใกล้ๆเมืองเยรูซาเล็ม

14:12 ลูกแกะถวายพระเจ้าสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นส่วนหนึ่งของการเลี้ยงฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นการฆ่าลูกแกะเพื่อมาบูชาพระเจ้า ดูจากหนังสือ อพยพ 12:3-9

²⁴แล้วพระองค์พูดว่า “นี่คือเลือดของเรา พระเจ้าทำสัญญาขึ้นมาจากเลือดนี้ มันได้หลั่งไหลออกมาเพื่อคนเป็นจำนวนมาก ²⁵เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่มีดื่มเหล้าองุ่นอีกเลยจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในแผ่นดินของพระเจ้า”

²⁶แล้วพวกเขาก็ได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ*

พวกศิษย์ทั้งพระเยซูไปหมด

(มธ.26:31-35; ลก.22:31-34; ยอ.13:36-38)

²⁷พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกคุณจะทิ้งเราไปกันหมดทุกคน เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และลูกแกะก็จะวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไป’ (เศคาริยาห์ 13:7)

²⁸แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นจากความตาย เราจะส่งหน้าพวกคุณไปที่แคว้นกาลิลีก่อน”

²⁹แต่เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ถึงคนอื่นจะทิ้งอาจารย์ไปหมด ผมก็จะไม่มีวันทิ้งอาจารย์ไปอย่างเด็ดขาด”

³⁰พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เราจะบอกให้ว่า คืนนี้แหละก่อนไก่ขันครั้งที่สอง คุณจะบอกว่าจะไม่รู้จักเราสามครั้ง”

³¹แต่เปโตรก็ยังยืนยันเสียงแข็งว่า “ถึงจะตายผมก็ไม่มีวันปฏิเสธอาจารย์” และพวกศิษย์คนอื่น ๆ ก็พูดอย่างเดียวกัน

พระเยซูอธิษฐานอยู่ตามลำพัง

(มธ.26:36-46; ลก.22:39-46)

³²พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี พระเยซูบอกกับพวกศิษย์ว่า “นั่งคอยอยู่ที่นี่นะ เราจะไปอธิษฐาน” ³³พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์น ไปด้วย แล้วพระองค์ก็เริ่มโศกเศร้าเสียใจและเป็นทุกข์ยิ่งนัก ³⁴จึงบอกพวกเขาว่า “เราทุกข์ใจมากจนเกือบจะตายอยู่แล้ว ฝ้าอยู่ที่นี่นะ”

³⁵พระองค์เดินห่างออกไปอีกหนอยหนึ่ง แล้วชบหน้าลงกับพื้นดิน อธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ขอให้เวลาแห่งการทนทุกข์ทรมานนี้ผ่านพ้นไปจากพระองค์ ³⁶พระองค์พูดว่า “อับบา* พระบิดา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอช่วยเราออก* แห่งความทุกข์ทรมานนี้พ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้มันเป็นไปตามความต้องการของพระบิดา ไม่ใช่ความต้องการของลูก”

³⁷แล้วพระองค์ก็เดินกลับมา เห็นพวกศิษย์นอนหลับอยู่ พระองค์จึงพูดกับเปโตรว่า “ซีโมน ยังจะหลับอยู่อีกหรือ คุณจะตื่นเป็นเพื่อนเรารู้จักชั่วโมงไม่ได้เลยหรือ ³⁸พวกคุณต้องระวังตัวและอธิษฐาน จะได้ไม่ตกเข้าไปในการยั่วยวน ถึงแม้จิตใจอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายก็ยังอ่อนแออยู่”

³⁹พระองค์เดินไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งและพูดเหมือนเดิม ⁴⁰พอเดินกลับมา ก็เจอพวกศิษย์ยังนอนหลับอยู่ เปลือกตาเขาหนักอึ้งลืมไม่ขึ้น เขาไม่รู้จะพูดอะไรกับพระองค์

⁴¹ต่อมาพระองค์ก็ได้เดินกลับมาดูพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สาม และพูดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนอยู่อีกหรือ นอนพอแล้ว ชั่วโมงที่บุตรมนุษย์จะถูกหักหลังให้ไปอยู่ในมือของพวกคน

14:36 อับบา เป็นคำที่เด็กๆ ชาวยิวใช้เรียกพ่อของเขา

14:36 ออก พระเยซูกำลังหมายถึงความตายที่พระองค์จะได้รับ เหมือนกับการดื่มบางอย่างที่ขมมาก

บาปนั้นมาถึงแล้ว ⁴²ลุกขึ้นไปกันเถิด นั่นไง คนที่หักหลังเรามาถึงแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มธ.26:47-56;ลก.22:47-53;ยฮ.18:3-12)

⁴³พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาส ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนก็มาถึงพร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือดาบและไม้กระบอง พวกหัวหน้านักบวช[†] พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโสส่งพวกเขา

⁴⁴ยูดาสบอกพวกนั้นล่วงหน้าแล้วว่า “คนที่ผมเข้าไปจับก็คือคนคนนั้นแหละ เข้าไปจับกุมตัวเอาไปเลย” ⁴⁵เมื่อยูดาสมาถึงก็เดินเข้าไปหาพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ครับ” แล้วจับพระองค์ ⁴⁶พวกนั้นก็เข้ามาจับกุมตัวพระองค์ ⁴⁷คนหนึ่งในพวกพระเยซูที่ยืนอยู่ ใกล้ๆ นั้นได้ชักดาบของเขายกออกมา แล้วก็ฟันถูกหูทาสคนหนึ่งของนักบวชสูงสุด[†] ฆาตไป

⁴⁸พระเยซูพูดกับพวกนั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยังไปถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ⁴⁹เราอยู่กับพวกคุณทุกวัน สอนอยู่ในวิหาร แต่พวกคุณก็ไม่จับ แต่ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามที่ได้เขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์” ⁵⁰ส่วนพวกศิษย์วิ่งหนีทิ้งพระองค์ไปกันจนหมด

⁵¹มีชายหนุ่มคนหนึ่งติดตามพระองค์มา ไม่ได้สวมใส่อะไรเลย นอกจากห่มผ้าป่านผืนหนึ่ง เมื่อพวกนั้นพยายามจะจับเขา ⁵²เขาก็ได้สลัดผ้าป่านทิ้งแล้วเปลือยกายวิ่งหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มธ.26:57-68;ลก.22:54-55,63-71;ยฮ.18:13-14,19-24)

⁵³พวกเขานำตัวพระเยซูไปพบนักบวชสูงสุด[†] พวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำชาวยิว และพวกครูสอนกฎปฏิบัติได้อยู่ชุมนุมกันที่นั่น ⁵⁴เปโตรได้ตามพระเยซูมาห่างๆ เข้าไปยังลานบ้านของนักบวชสูงสุดด้วย เขาไปนั่งผิงไฟให้ตัวอุ่นอยู่กับพวกผู้คุม

⁵⁵พวกหัวหน้านักบวชและบรรดาสมาชิกสภาแซนฮีดริน[†] พยายามหาพยานมากล่าวหาพระเยซูเพื่อจะได้จับพระองค์ไปจำ แต่ก็ไม่ทำได้เลย ⁵⁶ถึงแม้จะมีพยานเท็จหลายคน แต่สิ่งที่พวกเขาพูดก็ไม่ตรงกันเลย

⁵⁷ในที่สุดมีบางคนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระเยซูว่า ⁵⁸“พวกเราได้ยินเขา พูดว่า ‘เราจะทำลายวิหารนี้ที่สร้างขึ้นมามีมือมนุษย์ และภายในสามวัน เราจะสร้างอีกวิหารหนึ่งขึ้นมาใหม่ที่ไม่ได้ใช้มือมนุษย์สร้าง’” ⁵⁹แต่คำพยานในเรื่องนี้ก็ไม่ได้ตรงกันอีก

⁶⁰นักบวชสูงสุดจึงได้ยืนขึ้นต่อหน้าคนทั้งหลาย และถามพระเยซูว่า “เขากล่าวหาแกอย่างนี้ แกจะไม่พูดแก้ตัวอะไรเลยหรือ” ⁶¹แต่พระเยซูก็ยังคงเงิบไม่ตอบอะไร แล้วนักบวชสูงสุดจึงถามพระองค์ว่า “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือ”^{*}

⁶²พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่ เราเป็น และพวกคุณจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า พระองค์นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้งหมด”

⁶³นักบวชสูงสุดก็ฉีกทิ้งเสื้อผ้าของตน และพูดว่า “เราไม่ต้องการพยานอีกแล้ว” ⁶⁴พวกคุณก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทของมันแล้ว พวกคุณคิดว่ายังไง” พวกเขาทุกคนตัดสินว่า พระองค์มีความผิดและสมควรตาย ⁶⁵บางคนถ่มน้ำลายใส่พระองค์ บางคนปิดหน้าพระองค์ ชกหน้าพระองค์

^{14:61} หรือ “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของผู้ที่ได้รับการสรรเสริญหรือ”

แล้วถามพระองค์ว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า ลองทายดูซิว่าใครเป็นคนชกแก” และพวกผู้คุมก็พาพระองค์ไปทรมาน

เปโตรได้ปฏิเสธพระเยซู

(มธ.26:69-75;ลก.22:56-62;ยช.18:15-18,25-27)

⁶⁶เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่างนั้น สาวใช้คนหนึ่งในบ้านเดินผ่านมา ⁶⁷เธอเห็น เปโตร ผิงไฟอยู่ที่เข้ามาดูใกล้ๆ และพูดว่า “แกก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธนี่นา”

⁶⁸แต่เปโตรก็ได้ปฏิเสธว่า “ผมไม่รู้ไม่เข้าใจว่าคุณพูดเรื่องอะไร” แล้วเปโตรก็เดินไปทางประตูเข้าบ้าน และไถ่กิน

⁶⁹เมื่อสาวใช้เห็นเปโตรที่นั่นอีก เธอบอกกับคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นว่า “เขาเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น” ⁷⁰เปโตรปฏิเสธอีก และอีกสักพักหนึ่งหลังจากนั้น พวกคนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ได้พูดกับเปโตรว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ เพราะแกก็เป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

⁷¹แต่เปโตรก็เริ่มสบถ^๗โดยพูดว่า “สาบานได้เลย ว่าผมไม่เคยรู้จักชายคนที่พวกคุณพูดถึง”

⁷²ทันใดนั้น ไถ่กินเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรก็นึกถึงคำพูดของพระเยซูขึ้นมาได้ว่า “ก่อนไถ่กินครั้งที่สอง คุณจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเขาก็ร้องไห้โฮออกมา

เจ้าเมืองปีลาตตั้งคำถามพระเยซู

(มธ.27:1-2,11-14;ลก.23:1-5;ยช.18:28-38)

15 พอรุ่งเช้าพวกหัวหน้านักบวช ผู้อาวุโสพวกครูสอนกฎปฏิบัติและสมาชิกสภาแซนฮีดริน^๑ ก็วางแผนกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซูดี พวกเขาจับพระเยซูมัดไว้ แล้วพาไปมอบให้กับปีลาต*

²ปีลาตถามพระองค์ว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูก็ตอบว่า “คุณพูดถูกแล้ว”

³พวกหัวหน้านักบวชได้กล่าวหาพระองค์ในหลายๆ เรื่อง⁴ปีลาตจึงถามพระองค์ อีกว่า “แกจะไม่แก้ตัวเลยหรือ เห็นหรือเปล่าว่าพวกเขากล่าวหาแกตั้งหลายเรื่อง”

⁵แต่พระเยซูก็ไม่ตอบ ซึ่งทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

พระเยซูถูกตัดสินประหารชีวิต

(มธ.27:15-31;ลก.23:13-25;ยช.18:39-19:16)

⁶ตามปกติในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นประเพณีที่ปีลาตจะยอมปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่พวกเขาขอมา ⁷ชายคนหนึ่งชื่อ บาร์บัส ติดคุกอยู่กับพวกก่อการจลาจล เพราะพวกเขาได้ก่อการจลาจลและฆ่าคนในครั้งนั้นด้วย ⁸คนก็มาทวง ปีลาตให้ปล่อยนักโทษตามที่เคยทำมา

⁹ปีลาตจึงถามพวกเขาไปว่า “พวกเจ้าอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือเปล่า” ¹⁰ที่พูดอย่างนี้ก็เพราะปีลาตรู้แล้วว่า พวกหัวหน้านักบวชจับพระเยซูมาเพราะอิจฉา ¹¹แต่พวกหัวหน้านักบวชนั้นได้ยุแหย่ให้พวกชาวบ้านขอให้ปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู

14:71 สบถ คือการสบประมาทตัวเองถ้าหากเขาพูดโกหก

15:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือปอนตัส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ที่รัฐบาลโรมันส่งมาให้เป็นผู้ว่าราชการนครนยูเดียของพวกยิว ในปี ค.ศ.26-36 (พ.ศ.569-579)

¹²ปีลาตก็ได้ถามพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า“แล้วพวกเจ้าจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกเจ้าเรียกว่า กษัตริย์ของพวกยิว”

¹³พวกเขาตะโกนกลับมาว่า “ตรึงมัน”

¹⁴แต่ปีลาตถามว่า “ทำไมล่ะ เขาทำผิดอะไร” แต่พวกเขาจึงตะโกนดังขึ้นๆ ว่า “ตรึงมัน”

¹⁵ปีลาตอยากจะเอาใจชาวบ้าน จึงปล่อยยารับบัสให้กับพวกเขา และสั่งพวกทหาร ให้เขียนตีพระเยซู หลังจากนั้นจึงพาไปตรึงที่กางเขน

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

¹⁶พวกทหารพาพระเยซูเข้าไปในศูนย์บัญชาการใหญ่(ที่เรียกว่า ศาลปรีโทเรียม) และเรียกทหารทั้งกองพันมา ¹⁷พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วง* มาใส่ให้พระองค์ และเอาหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมให้กับพระองค์ ¹⁸แล้วพวกเขาก็แกล้งทำเป็นค้ำบเพื่อล้อเลียนพระองค์ และพูดว่า “ขอให้กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” ¹⁹พวกเขาเอาไม้เรียวตีศีรษะพระองค์ ถ่มน้ำลายใส่ และแกล้งทำเป็นคุกเข่าลงกราบไหว้พระองค์ ²⁰เมื่อแกล้งพระองค์กันอย่างสนุกสนานจนเป็นที่พอใจแล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงออกและสวมใส่เสื้อผ้าตัวเดิมให้กับพระองค์แล้วจึงนำพระองค์ออกมาเพื่อไปตรึงที่กางเขน

พระเยซูถูกตรึงที่กางเขน

(มธ.27:32-44;ลก.23:26-43;ยฮ.19:17-27)

²¹ในระหว่างทางที่แห่พระเยซูไปนั้นได้พบชายคนหนึ่งมาจากไซริน ชื่อซีโมน ซึ่งเป็นพ่อของอเล็กซานเดอร์ และรูฟัส เขากำลังเดินกลับมาจากชนบท พวกทหารก็ได้บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู ²²พวกเขาพาพระเยซูมาถึงสถานที่หนึ่งชื่อ กลโกธา(แปลว่า เนินหัวกระโหลก) ²³เขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับมดยอบ* มาให้พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่ยอมดื่ม ²⁴พวกเขาตรึงพระองค์ที่ไม้กางเขน ส่วนพวกทหารก็ได้จับฉลากแบ่งปันเสื้อผ้าของพระองค์กัน

²⁵ตอนที่พวกเขาตรึงพระเยซูนั้นเป็นเวลาเก้าโมงเช้า ²⁶มีป้ายเขียนคำกล่าวหาพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” ²⁷และเขาก็ได้ตรึงโจรสองคนไว้ที่กางเขนข้างๆ พระองค์ ทางซ้ายคนหนึ่งและทางขวาคนหนึ่ง ^{28*} ²⁹คนที่เดินผ่านไปมาพากันส่ายหน้า และพุดล้อเลียนเยาะเย้ยพระองค์ว่า “อ้าว ไหนบอกว่าจะทำลายวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ในสามวันไง ³⁰ตอนนี้ช่วยตัวเองลงมาจากกางเขนสิ”

³¹พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็หัวเราะเยาะพระเยซู เขาพูดกันว่า “มันช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ³²ให้พระคริสต์ กษัตริย์ของชาวอิสราเอลคนนี้ลงมาจากกางเขนเสียก่อน เราจะได้เห็นและเชื่อ” และโจรที่ถูกตรึงอยู่ข้างๆ พระเยซูก็พุดดูถูกพระองค์ด้วย

15:17 เสื้อคลุมสีม่วง สีม่วงเป็นสีประจำตัวกษัตริย์

15:23 มดยอบ มดยอบผสมกับเหล้าองุ่น ก็จะใช้เป็นยาให้คนรู้สึกเจ็บน้อยลง

15:28 ในสำเนาภาษากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มข้อ 28 ว่า “และก็เกิดขึ้นจริงตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาได้จับพระองค์ไว้ด้วยกันกับโจรพวกนั้น’”

พระเยซูตาย

(มธ.27:45-56;ลก.23:44-49;ยช.19:28-30)

³³ในตอนเที่ยง ความมืดปกคลุมไปทั่วแผ่นดินจนกระทั่งบ่ายสามโมง ³⁴เมื่อถึงบ่ายสามโมงแล้วพระเยซูก็ได้ร้องเสียงดังว่า “เอลีเอี เอลีเอี ลามา สะบักธานี” ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าของลูก พระเจ้าของลูก ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป”*

³⁵บางคนที่อยู่ใกล้ๆนั้นได้ยินเข้า พวกเขา ก็พูดว่า “ฟังลิเซากำลังเรียกเอลียาห์†”

³⁶มีคนหนึ่งรีบวิ่งเอาฟองน้ำไปจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวมาเสียบที่ไม้แล้วยื่นขึ้นไปให้พระองค์ดีมีชายคนนั้นพูดว่า “ให้คอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงจากไม้กางเขน หรือเปล่า”

³⁷เมื่อพระเยซูร้องเสียงดังแล้ว พระองค์ก็สิ้นใจตาย

³⁸ผ้าม่านในวิหาร† ก็ขาดออกเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง ³⁹เมื่อนายร้อยคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นเห็นการตายของพระองค์อย่างนี้ เขาก็พูดว่า “ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่ๆ”

⁴⁰มีผู้หญิงบางคนยืนดูอยู่ต่างๆ ในกลุ่มนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์แม่ของยากอบน้อยกับโยเสส และสะโลเม ⁴¹ผู้หญิงพวกนี้เป็นคนที่ได้ติดตามดูแลพระเยซู ตั้งแต่พระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลีและยังมีผู้หญิงคนอื่นอีกหลายคนติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็มอยู่ที่นั่นด้วย

พระเยซูถูกฝัง

(มธ.27:57-61;ลก.23:50-56;ยช.19:38-42)

⁴²เมื่อถึงเวลาเย็นของวันจัดเตรียม (เป็นวันก่อนวันหยุดทางศาสนา† หนึ่งวัน) ⁴³โยเซฟจากเมืองอาริมาเธีย เขาเป็นสมาชิกสภาแซนฮีตริน์† คนหนึ่งที่คนให้ความเคารพนับถือ เขากำลังคอยแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ เขากล้าที่จะเข้าไปหาปีลาตเพื่อขอศพของพระเยซู ⁴⁴ปีลาตก็รู้สึกแปลกใจที่พระเยซูตายแล้ว จึงเรียกนายร้อยเข้ามาถามว่าพระเยซูตายนานแล้วหรือยัง ⁴⁵เมื่อเขาฟังรายงานแล้ว เขาก็อनुญาติให้โยเซฟไปเอาศพได้ ⁴⁶โยเซฟซื้อผ้าลินิน และเอาศพพระเยซูลงมาจากไม้กางเขนห่อพระองค์ไว้ด้วยผ้าลินินนั้น และฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ที่เจาะเข้าไปในหินจากนั้นก็กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁴⁷มารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์แม่ของโยเสส ก็ได้เห็นว่าพระองค์ถูกนำไปฝังไว้ที่ไหน

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.28:1-8;ลก.24:1-12;ยช.20:1-10)

16 หลังจากวันหยุดทางศาสนา† ผ่านพ้นไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลา สะโลเม และมารีย์แม่ของยากอบ ก็ซื้อเครื่องหอมเพื่อจะเอาไปอาบศพพระเยซู ²เช้าตรู่วันอาทิตย์* ดวงอาทิตย์เพิ่งจะขึ้น พวกเขา ก็พากันไปที่อุโมงค์ฝังศพ ³ในระหว่างทางพวกเขาคุยกันว่า “แล้วใครจะกลิ้งหินใหญ่ที่ปิดปากอุโมงค์ออกให้เราล่ะ”

⁴เมื่อมาถึง พวกเขาออกไปที่อุโมงค์ ก็เห็นหินก้อนใหญ่มากนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว ⁵พวกเขาจึงเข้าไปในอุโมงค์กันและเห็นชายหนุ่ม* คนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจ

15:34 “พระเจ้าของลูก..ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป” อ้างมาจากหนังสือสดุดี 22:1

16:2 วันอาทิตย์ คือ วันคืนสัปดาห์

16:5 ชายหนุ่ม คือ ทูตสวรรค์

⁶ชายหนุ่มคนนั้นพูดว่า “ไม่ต้องตกใจ พวกคุณมองหาเยซู ชวนาซาเรีที่ถูกรังบนไม้กางเขนหรือ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ตรงนี้เองที่เขาวางศพของพระองค์⁷ไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์และเบโตรด้วยว่า ‘พระองค์ได้ล่วงหน้าไปที่แคว้นกาลิลีก่อนแล้ว พวกคุณจะพบพระองค์ที่นั่นเหมือนกับที่พระองค์ได้บอกไว้แล้ว’”

⁸พวกเขาจึงรีบวิ่งไปจากอุโมงค์นั้นด้วยความงุนงงและสั่นเทิ้มไปทั้งตัว พวกเขากลัวมากจนไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง*

พระเยซูได้ปรากฏให้นางมารีย์ชาวมักดาลาเห็น

(มธ.28:9-10; ยช.20:11-18; ลก.24:13-35)

⁹เช้าตรู่ของวันอาทิตย์นั้นหลังจากที่พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คนแรกที่พระองค์ได้ปรากฏตัวให้เห็นคือมารีย์ชาวมักดาลา คนที่พระองค์ได้ขับผีชั่วเจ็ดตนออกให้ ¹⁰แล้วนางได้ไปบอกให้พวกศิษย์ของพระองค์ฟังขณะที่พวกเขากำลังร้องไห้เศร้าโศกเสียใจกันอยู่ ¹¹แต่เมื่อนางบอกว่าพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว และนางได้เห็นพระองค์ พวกเขากลับไม่เชื่อที่นางบอก

พระเยซูปรากฏตัวให้ศิษย์สองคนเห็น

¹²หลังจากนั้น พระเยซูได้มาปรากฏตัวในอีกรูปแบบหนึ่งให้ศิษย์สองคนเห็นในขณะที่พวกเขาเดินทางออกไปที่ซานเมือง ¹³แล้วพวกเขากรีบกกลับมาบอกพวกที่เหลือ แต่พวกนั้นไม่ยอมเชื่อ

พระเยซูปรากฏกับศิษย์สิบเอ็ดคน

(มธ.28:16-20; ลก.24:36-49; ยช.20:19-23; กจ. 1:6-8)

¹⁴ในเวลาต่อมาพระเยซูได้มาปรากฏตัวให้ศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเห็น ในขณะที่พวกเขากำลังกินอาหารกันอยู่ พระองค์คิดว่าพวกเขาว่าเป็นคนตื้อตึงที่ไม่ยอมเชื่อคนพวกนั้นที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่ฟื้นขึ้นมาแล้ว

¹⁵พระองค์บอกกับพวกเขาว่า “ให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวดี¹⁶นี้ให้กับทุกคนในทุกแห่ง ¹⁶ทุกคนที่เชื่อและเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹⁷ ก็จะมีชีวิต แต่ทุกคนที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินลงโทษ ¹⁷คนที่เชื่อจะมีฤทธิ์ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้ คือจะไล่ผีชั่วออกได้โดยอ้างชื่อของเรา จะพูดภาษาแปลกๆ ได้ จะจับงูได้ด้วยมือเปล่า ¹⁸หรือถ้าตีมยาพิษเข้าไป ก็จะไม่เป็นอันตรายเลย และสามารถวางมือบนคนป่วยแล้วทำให้เขาหายได้”

พระเยซูได้ถูกนำขึ้นไปบนสวรรค์

(ลก.24:50-53; กจ. 1:9-11)

¹⁹หลังจากที่พระเยซูองค์เจ้าชีวิตพูดกับพวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ และนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้า ²⁰ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกศิษย์ได้ออกไปประกาศทุกหนทุกแห่ง องค์เจ้าชีวิตได้ทำงานร่วมกับพวกเขาด้วยและให้ฤทธิ์อำนาจกับพวกเขาในการทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ได้เพื่อรับรองว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นเป็นความจริง

หนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือลูกา คือ ตัวลูกาเอง เขาเป็นคนกรีกเพียงคนเดียวที่เขียนหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ มีอาชีพเป็นหมอลูกาไม่ได้เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนสนิท และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล หนังสือลูกาเล่มนี้เขียนให้กับท่านเฮโอฟีลัส

ลูกาเขียนหนังสือทั้งหมดสองเล่ม คือ หนังสือลูกา และหนังสือกิจการ ในหนังสือลูกา ดูเหมือนว่าเขาจะได้รับอิทธิพลจากหนังสือมาระโกและบางส่วนของหนังสือมัทธิว แต่เขาเลือกเอามาแต่เฉพาะเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวจะเข้าใจได้ง่าย เขาได้เขียนหนังสือเล่มนี้ในฐานะนักประวัติศาสตร์ และพยายามบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระเยซูตามลำดับก่อนหลัง อย่างไรก็ตามลูกาไม่ได้เน้นที่เหตุการณ์ในชีวิตของพระองค์ แต่เน้นที่พระองค์เต็มไปด้วยความรักและเป็นกันเองกับผู้คน พระองค์สอนให้คนเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของชีวิต และพระองค์ได้ใช้อำนาจที่พระองค์มีในการช่วยเหลือคนให้รอด

ลูกา

ลูกาเขียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู

1 ท่านเฮโรโปลิตัสที่เคารพอย่างสูง มีหลายคนได้พยายามรวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเรา ²เป็นเหตุการณ์เดียวกับที่เราได้ยินมาจากคนพวกนั้น ที่ได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเองตั้งแต่ตอนเริ่มต้น และเป็นพวกที่รับใช้พระเจ้า ด้วยการบอกถ้อยคำของพระองค์แก่ผู้อื่น ³เพราะผมได้ติดตามเรื่องนี้อย่างละเอียดตั้งแต่แรก ผมถึงได้ตัดสินใจเขียนลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ลงในหนังสือให้กับท่าน ⁴เพื่อที่ท่านจะได้รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้รับการอบรมสั่งสอนมานั้น เชื่อถือได้ขนาดไหน

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

⁵ในสมัยที่เฮโรด* เป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดีย นั้นมีนักบวชคนหนึ่งชื่อ เศคาริยาห์ เขาอยู่ในกลุ่มเวรของนักบวชอาบิยาห์* เมียของเขาชื่อเอลีซาเบธ สืบเชื้อสายมาจากอาโรน ⁶ในสายตาของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตนั้นทั้งสองคนนี้เป็นคนที่ทำตามใจพระองค์และทำตามคำสั่งและกฎต่างๆ ของพระองค์อย่างไม่มีที่ติ ⁷แต่เขาทั้งสองไม่มีลูก เพราะเอลีซาเบธเป็นหมันและทั้งคู่ก็แก่มาแล้ว

⁸เมื่อถึงเวรที่กลุ่มของนักบวชเศคาริยาห์จะต้องเข้าไปรับใช้อยู่ต่อหน้าพระเจ้า ⁹พวกเขาก็จับฉลากกันตามประเพณีของนักบวช เพื่อเลือกคนที่จะไปเผาเครื่องหอมบูชา* ในวิหาร† ขององค์เจ้าชีวิต เศคาริยาห์ถูกเลือกในวันนั้น ¹⁰ในระหว่างที่เผาเครื่องหอมอยู่นั้น ผงชนจำนวนมากพากันอธิษฐานอยู่ข้างนอก ¹¹ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิต ได้มายืนอยู่ทางขวาของแท่นเผาเครื่องหอม ¹²เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัวมาก ¹³แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกว่า “ไม่ต้องกลัว เศคาริยาห์ พระเจ้าได้ยินคำร้องขอของเจ้าแล้ว เอลีซาเบธเมียของเจ้าจะมีลูกชาย ให้ตั้งชื่อเขาว่ายอห์น ¹⁴เขาจะนำความสุขความยินดีมาให้เจ้า และคนมากมายจะดีใจเมื่อเขาเกิดมา ¹⁵เพราะเขาจะเป็นคนสำคัญในสายตาขององค์เจ้าชีวิต เขาจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมาเลย และพระวิญญาณบริสุทธิ์† จะอยู่กับเด็กคนนี้ตั้งแต่เขายังอยู่ในท้องแม่ ¹⁶เขาจะทำให้คนอิสราเอลจำนวนมากหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของพวกเขา ¹⁷เขาจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เขาจะมีพระวิญญาณ และฤทธิ์อำนาจเหมือนกับเอลียาห์* ผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะทำให้จิตใจของพ่อหันกลับมาหาลูกๆ และทำให้คนที่ दौरानหันกลับมาเชื่อฟังอย่างที่ควรจะเป็น เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับพระองค์”

¹⁸แล้วเศคาริยาห์ก็พูดกับทูตสวรรค์ว่า “ผมจะรู้ได้ยังไงว่าสิ่งที่ท่านพูดมานี้จะเป็นจริง เพราะผมกับเมียก็แก่แล้ว”

¹⁹ทูตสวรรค์จึงตอบว่า “เราคือกาเบรียล ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พระองค์ส่งเรามา บอกข่าวดีนี้กับเจ้า ²⁰แต่พระเจ้าไม่เชื่อคำพูดของเรา เจ้าจะกลายเป็นโง่จนกว่าลูก ของเจ้าจะเกิด

1:5 เฮโรด คือเฮโรดที่ 1 หรือกษัตริย์เฮโรดมหาราชของแคว้นยูเดีย ยุคสมัยของเขาเริ่มตั้งแต่ก่อน คริสตศักราช 37 ปี ถึงก่อนคริสตศักราช 4 ปี หรือ พ.ศ. 506-539

1:5 กลุ่มเวรของนักบวชอาบิยาห์ คือนักบวชของชาวยิวแบ่งออกเป็น 24 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 1,000 คน กลุ่มของอาบิยาห์เป็นหนึ่งในบรรดากลุ่มเหล่านั้น ให้ดู 1พงศาวดาร 24:3-19

1:9 เครื่องหอมบูชา คือไม้ตากแห้งชนิดพิเศษที่ใช้เป็นเครื่องบูชา เมื่อถูกเผาแล้วจะมีควันที่มิกลิ่นหอมหวาน

1:17 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระเยซูเกิดประมาณ 850 ปี

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่เราบอกอย่างแน่นอน”

²¹คนที่กำลังคอยเศคาริยาห์อยู่ข้างนอกก็สงสัยว่าทำไมเขาถึงอยู่ในวิหาร[†]นานนัก ²²เมื่อเขาเดินออกมาก็พูดไม่ได้ คนเหล่านั้นจึงรู้ว่าเขาได้เห็นนิมิต* ภายในวิหารนั้น เขาได้ทำไม้ทำมือบอกกับประชาชน แต่ยังไม่พูดได้ ²³เมื่อเขาหมดยกหน้าแล้วก็กลับบ้าน

²⁴หลังจากนั้นไม่นาน เอลีซาเบธเมียของเขาก็ตั้งท้อง และเก็บตัวเสียบอยู่ในบ้านนานถึงห้าเดือน นางพูดว่า ²⁵“ดูสิ องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยฉันอย่างนี้ ทำให้ฉันไม่ต้องอับอายขายหน้า* ชาวบ้านอีกต่อไปแล้ว”

มารีย์หญิงพรหมจรรย์

²⁶เมื่อเอลีซาเบธตั้งท้องได้ห้าเดือนย่างเข้าเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปที่เมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ²⁷เพื่อมาหาหญิงพรหมจรรย์ชื่อมารีย์ เธอเป็นคู่หมั้นของโยเซฟ คนที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด[†] ²⁸ทูตสวรรค์ได้มาหานาง และพูดว่า “สวัสดี หญิงเอ๋ย พระเจ้าอวยพรเจ้าจริงๆ และองค์เจ้าชีวิตได้อยู่กับเจ้าเป็นพิเศษ”

²⁹นางก็งงมาก สงสัยว่าที่ทูตสวรรค์พูดหมายถึงอะไร

³⁰ทูตสวรรค์จึงบอกกับนางว่า “ไม่ต้องกลัวมารีย์ เพราะพระเจ้าขึ้นขอบในตัวเจ้ามาก ³¹ฟังนะ เจ้าจะตั้งท้องและคลอดลูกชาย ให้เจ้าตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะยิ่งใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตจะทำให้เขาเป็นกษัตริย์เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา ³³เขาจะปกครองบรรดาลูกหลานของยาโคบตลอดไป และแผ่นดินของเขาจะไม่มีวันเสื่อมสลาย”

³⁴แล้วมารีย์พูดกับทูตสวรรค์ว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ดิฉันเป็นหญิงพรหมจารีนะคะ” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระวิญญูณบริสุทธิ[†] จะลงมาที่เจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุด จะปกคลุมเจ้าไว้ ดังนั้นเด็กที่เกิดมาจากเจ้าจะเป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ และจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า ³⁶ฟังนะ ตอนนี้เอลีซาเบธญาติของเจ้าก็ตั้งท้องได้หกเดือนแล้ว นางจะมีลูกชายถึงแม้จะมีอายุมากแล้วและคนก็ยังว่านางเป็นหมันด้วย ³⁷เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” ³⁸มารีย์ พูดว่า “ดิฉันเป็นทาสรับใช้ขององค์เจ้าชีวิต ขอให้ไปตามที่ท่านพูดเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากไป

มารีย์เยี่ยมเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

³⁹ในเวลานั้นมารีย์ได้เตรียมตัวและรีบเดินทางไปเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในแถบภูเขาเยรูซาเลม ⁴⁰นางเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อเอลีซาเบธได้ยินเสียงทักทายของมารีย์ เด็กในท้องของเอลีซาเบธก็ดิ้นและตัวนางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ ⁴²เอลีซาเบธพูดเสียงดังว่า “ในจำนวนผู้หญิงทั้งหมด พระเจ้าได้อวยพรหลานมากที่สุด และพระเจ้าได้อวยพรเด็กที่หลานจะคลอดออกมาด้วย ⁴³ป้ารู้สึกเป็นเกียรติจริงๆ ที่แม่ขององค์เจ้าชีวิตของป้ามาเยี่ยม ⁴⁴พอป้าได้ยินเสียงทักทายของหลาน เด็กในท้องป้าก็ดิ้นเพราะดีใจ ⁴⁵หลานมีเกียรติจริงๆ

1:22 นิมิต เป็นสิ่งที่เหมือนความฝันที่พระเจ้าใช้พูดกับประชาชน

1:25 ไม่ต้องอับอายขายหน้า หมายถึง ชาวยิวคิดว่าคนที่ผู้หญิงไม่มีลูกเป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้ามาก

เพราะหลานเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตบอก”

มารีย์สรรเสริญพระเจ้า

46 แล้วมารีย์พูดว่า “ดิฉันโอ้อวดในความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตสุดหัวใจ

47 และก็ดีใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของดิฉัน

48 เพราะพระองค์ ได้แสดงความห่วงใยดิฉัน ทาสที่ต่ำต้อยของพระองค์

ดูสิ ต่อจากนี้ไป คนทุกยุคทุกสมัยก็จะให้เกียรติกับดิฉัน

49 เพราะพระเจ้าผู้มีอำนาจทั้งสิ้นได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่มหาดศาลให้กับดิฉัน

โอ้ ชื่อของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์

50 พระองค์มีเมตตากรุณากับคนทุกยุคทุกสมัยที่เกรงกลัวพระองค์

51 พระองค์ได้ใช้แขนที่เข้มแข็งทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่จริงๆ

พระองค์ทำให้พวกคนหยิ่งผยองแตกกระเจิงไป

52 พระองค์ได้ปลดพวกผู้ปกครองที่เข้มแข็งจากบัลลังก์ และชูผู้ต่ำต้อยขึ้น

53 พระองค์ได้มอบสิ่งดีๆ ให้กับคนที่หิวโหย

และทำให้คนร่ำรวยไปตัวเปล่า

54 พระองค์มาเพื่อช่วย อิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์

พระองค์ไม่เคยลืมที่จะเมตตาคนของพระองค์

55 พระองค์ทำตามที่ได้สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา

และลูกหลานของเขาตลอดไป”

56 มารีย์ได้อยู่กับเอลีซาเบธเป็นเวลาสามเดือน แล้วจึงกลับบ้านไป

ยอห์นเกิด

57 เมื่อครบกำหนดคลอด เอลีซาเบธได้คลอดลูกชายคนหนึ่ง 58 เมื่อเพื่อนบ้านและญาติที่
น้องรู้ว่าว่าองค์เจ้าชีวิตได้เมตตากรุณากับนางอย่างใหญ่หลวง พวกเขาต่างก็พากันดีใจกับนางด้วย

59 เมื่อเด็กเกิดมาได้แปดวัน พวกเขาทำพิธีชโลม[†]ให้ แต่ระหว่างที่กำลังจะตั้งชื่อเด็กว่า
เศคาริยาห์ ตามชื่อพ่อของเด็กนั้น 60 แม่ของเด็กก็ค้านว่า “ไม่ได้ เขาจะต้องชื่อยอห์น”

61 พวกเขาจึงพูดกับนางว่า “เธอไม่มีญาติสักคนที่ชื่อนี้เลยนะ” 62 แล้วพวกเขาก็หันไป
ทำท่ากับพ่อเด็ก เพื่อถามว่าจะให้ลูกชื่อย่อไรดี

63 เศคาริยาห์จึงขอกระดานมาเขียนว่า “เขาชื่อยอห์น” ทุกคนก็แปลกใจกัน 64 ฐู่ๆ เศคาริยาห์
ก็พูดได้อีกครั้ง แล้วเขาก็ขอบคุณสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ เพื่อนบ้านทั้งหมดต่างพากันเกรงกลัว และ
ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตามเทือกเขาของยูเดียก็พูดกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ 66 ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่าง
สงสัยว่า “เด็กคนนี้เป็นเมื่อไหร่จะเป็นยังงั้นนะ” เพราะพวกเขารู้ว่าองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเด็กคนนี้เป็นพิเศษ

เศคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้า

67 แล้วเศคาริยาห์พ่อของเด็ก ก็เต็มไปด้วยพระวิถุญาณบริสุทธิ์ และได้พูดแทนพระเจ้าว่า

68 “สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวกอิสราเอล

เพราะพระองค์ได้มาเยี่ยมเยียนคนของพระองค์

และได้ปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ

⁶⁹พระองค์ได้ส่งพระผู้ช่วยให้รอดที่มีพลังอันแข็งแกร่งมาให้เรา

โดยให้เกิดขึ้นในตระกูลดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์

⁷⁰ทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

ผ่านทางพวกผูุ้ตแทนพระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสมัยโบราณ

⁷¹พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้พวกเราปลอดภัยจากศัตรู

และจากคนทั้งหมดที่เกลียดชังพวกเรา

⁷²พระองค์สัญญาว่าจะเมตตาต่อบรรพบุรุษของพวกเรา

และรักษาคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

⁷³พระองค์ได้สาบานไว้กับอับราฮัม บรรพบุรุษของพวกเรา

⁷⁴ว่าพระองค์จะช่วยเหลือให้พวกเราพ้นจากศัตรูของพวกเรา

และพวกเราจะได้รับใช้พระองค์อย่างไม่ต้องหวาดกลัว

⁷⁵จะได้รับใช้ด้วยความบริสุทธิ์ และทำตามความต้องการของพระองค์

อยู่ต่อหน้าพระองค์ไปจนตลอดชีวิต

⁷⁶ลูกน้อยเอ๋ย เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผูุ้ตแทนพระเจ้า¹ ของพระเจ้าสูงสุด

เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์

⁷⁷เพื่อจะบอกคนของพระเจ้าว่าพวกเขาจะรอด

ทางที่จะรอดนั้นก็คือพระเจ้ายกโทษบาปของพวกเรา

⁷⁸เพราะความเมตตาสงสารของพระเจ้า

แสงจากสวรรค์ก็ลงมาถึงพวกเราแล้วเหมือนแสงของวันใหม่

⁷⁹ส่องลงมาถึงคนที่อยู่ในความมืด และอยู่ในเงาของความตาย

เพื่อนำพวกเราไปบนหนทางของความสงบสุข”

⁸⁰ฝ่ายทารกนั้นก็เติบโตขึ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่กับเขา* เขา

อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง จนถึงเวลาที่เขากลับไปประกาศกับชนชาติอิสราเอล

พระเยซูเกิด

(มธ. 1:18-25)

2 ในเวลานั้น จักรพรรดิ* ออกัสตัส* ได้ออกคำสั่งให้ประชาชนทุกคนทั่วทั้งอาณาจักรโรมันกลับไปบ้านเกิดของตนเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว* ² ครั้งนี้เป็นารจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรก เกิดขึ้นในสมัยซีริอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ³ ทุกคนจึงกลับไปที่บ้านเกิดของตน

⁴ โยเซฟซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด จึงต้องออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี ไปเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดของกษัตริย์ดาวิด ⁵ เขาวามารีย์คู่

1:80 ข้อนี้แปลได้อีกอย่างว่า ฝ่ายทารกนั้นก็เจริญเติบโตขึ้นทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจ

2:1 จักรพรรดิ หรือซีซาร์ คือตำแหน่งที่ใช้เรียกผู้ปกครองอาณาจักรโรมัน

2:1 จักรพรรดิออกัสตัส ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 31-ค.ศ.14 หรือ ปี พ.ศ. 512-557

2:1 การจดทะเบียนสำมะโนครัว หมายถึงการนับประชาชนทั้งหมดและสิ่งของที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

หมั้นของเขาซึ่งตั้งท้องอยู่ไปด้วย เพื่อไปจดทะเบียนสำมะโนครัวด้วยกัน^๖ ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่นั่นก็ถึงกำหนดที่มารีย์จะคลอดลูก^๗ มารีย์ได้คลอดลูกเป็นผู้ชาย นางจึงเอาผ้าอ้อมพันเด็กทารกนั้นวางไว้บนรางหญ้า เพราะไม่มีที่ไถนวางให้พวกเขาพักเลย

พวกคนเลี้ยงแกะได้อินข่าวเกี่ยวกับพระเยซู

^๘ที่ทุ่งหญ้านอกหมู่บ้าน มีคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลฝูงแกะอยู่ในตอนกลางคืน^๙ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตได้มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น และรัศมีขององค์เจ้าชีวิตได้ส่องสว่างล้อมรอบพวกเขา พวกเขาตกใจกลัวมาก^{๑๐} แต่ทูตสวรรค์พูดว่า “ไม่ต้องกลัว เรามีข่าวดีมาบอก เป็นข่าวที่จะทำให้ทุกคนดีใจ^{๑๑} เพราะวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้มาเกิดแล้วที่เมืองของดาวิด พระองค์คือพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิต^{๑๒} สิ่งที่จะบอกให้เจ้ารู้ว่า เป็นพระองค์คือ เจ้าจะพบเด็กทารกที่นอนอยู่ในรางหญ้าและมีผ้าอ้อมห่อตัวไว้”

^{๑๓}ในทันใดนั้น ก็มีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่ลงมาจากสวรรค์ มารวมกับทูตสวรรค์องค์แรกนั้น และพากันร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า

^{๑๔}“สรรเสริญพระเจ้าบนสวรรค์สูงสุด

และขอให้คนที่ทำให้พระเจ้าพอใจ

ได้รับสันติสุขในโลกนี้”

^{๑๕}เมื่อทูตสวรรค์กลับสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “ไปเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ จะได้ไปดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่บอกกับพวกเรา”

^{๑๖}พวกเขารีบไป และได้พบมารีย์กับโยเซฟพร้อมกับเด็กทารกนอนอยู่ในรางหญ้า^{๑๗} เมื่อเห็นเด็กทารกแล้ว พวกเขาก็ได้เล่าให้คนที่อยู่ที่นั่นฟังว่าทูตสวรรค์ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเด็กคนนี้^{๑๘} เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็ประหลาดใจมาก^{๑๙} แต่มารีย์ก็ได้เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจและนึกถึงเรื่องน้อยๆ เสมอๆ^{๒๐} เมื่อคนเลี้ยงแกะกลับไปแล้ว พวกเขาก็ได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็นมา ซึ่งเกิดขึ้นจริงตามที่ทูตสวรรค์ได้บอกไว้

^{๒๑}เมื่อเด็กเกิดมาครบแปดวันก็ได้เข้าพิธีขลิบ และได้ชื่อว่า “เยซู” ซึ่งเป็นชื่อที่ทูตสวรรค์บอกมารีย์ไว้ก่อนที่จะตั้งท้อง

ถวายเด็กน้อยเยซูในวิหาร

^{๒๒}ตามกฎของโมเสส คนที่เพิ่งคลอดลูกจะมีเวลาสี่สิบวันสำหรับชำระตัวให้สะอาดตามหลักศาสนา* เมื่อครบกำหนดนี้แล้ว พวกเขาก็ได้พาพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระเยซูให้กับองค์เจ้าชีวิต^{๒๓} เพราะกฎขององค์เจ้าชีวิตบอกว่า “ถ้าลูกคนแรกเป็นผู้ชาย จะต้องยกเด็กคนนั้นให้องค์เจ้าชีวิต*^{๒๔} แล้วพวกเขาได้ถวายเครื่องบูชา*ตามกฎขององค์เจ้าชีวิตคือ นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว*

2:22 ข้อ 22 นี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมื่อถึงเวลาที่มารีย์และโยเซฟจะต้องทำตามกฎของโมเสส เกี่ยวกับการชำระตัวของแม่ที่เพิ่งคลอดลูก”

2:22 สะอาดตามหลักศาสนา กฎของโมเสสบอกให้ผู้หญิงชาวยิวทุกคนที่คลอดลูกได้ 40 วันแล้ว จะต้องทำพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่วิหาร อ้างจากหนังสือ เลวินิตี 12:28

2:23 ถ้าลูกคนแรก...องค์เจ้าชีวิต อ้างจากหนังสือ อพยพ 13:2

2:24 เครื่องบูชา คือของถวายหรือของขวัญให้กับพระเจ้า

2:24 นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว อ้างจากหนังสือ เลวินิตี 12:8

ลิเมโอนเห็นพระเยซู

²⁵มีชายคนหนึ่งชื่อลิเมโอน อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้าและเคร่งศาสนา เขาเฝ้ารอคอยว่าเมื่อไรพระเจ้าจะมาช่วยเหลือชาวอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อยู่กับเขา ²⁶พระองค์บอกเขาว่า เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์เจ้าชีวิต ก่อนที่เขาจะตาย ²⁷พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้พาเขามาที่วิหาร ในวันเดียวกับที่มารีย์และโยเซฟ ได้พาลูกน้อยเยซูมาทำพิธีต่างๆ ตามกฎที่โมเสสสั่งให้ทำกับเด็กแรกเกิด ²⁸ลิเมโอนก็อุ้มทารกน้อยไว้ในอ้อมแขน แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า

²⁹“โอ องค์เจ้าชีวิต ตอนนี้ขอให้ปลดปล่อยทาสคนนี้ให้ไปเป็นสุขได้แล้ว

ตามที่พระองค์ได้บอกไว้

³⁰เพราะดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความรอด*

³¹ที่พระองค์ได้เตรียมไว้แล้วเพื่อชนชาติทั้งหลายจะได้เห็น

³²พระองค์เป็นแสงสว่างที่ส่องให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้เห็นทางของพระองค์ และนำเกียรติอันยิ่งใหญ่มาให้กับคนของพระองค์”

³³โยเซฟกับมารีย์นั่งงงมาก ที่ลิเมโอนพูดอย่างนั้นเกี่ยวกับทารกน้อย ³⁴แล้วลิเมโอนได้อวยพรพวกเขา และพูดกับนางมารีย์แม่ของทารกน้อยว่า “พระเจ้ากำหนดไว้แล้วว่าเด็กคนนี้จะ เป็นเหตุให้คนอิสราเอลมากมายต้องล้มลงหรือลุกขึ้น เด็กคนนี้จะ เป็นสัญญาเตือนจากพระเจ้าให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ แต่คนจำนวนมาก จะไม่ยอมรับเขา ³⁵สิ่งนี้เลยทำให้รู้ถึงความคิดในใจของคนพวกนี้ เรื่องนี้จะทำให้คุณ ทุกข์ใจมากเหมือนมีดาบทิ่มเข้าไปในใจของคุณ”

อันนาเห็นพระเยซู

³⁶อันนา ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง เป็นลูกสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเซอร์ นางแก่มาแล้ว หลังจากอยู่กับสามีได้เพียงเจ็ดปี ³⁷สามีก็ตาย และนางก็อยู่เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางไม่เคยออกไปจากวิหารเลย นางนมัสการพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนด้วยการอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร* ³⁸นางได้เข้ามาหาพวกเขา เริ่มสรรเสริญพระเจ้า และเล่าเรื่องเด็กทารกคนนี้ให้กับทุกคนที่รอคอยเวลาที่เมืองเยรูซาเล็มจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

โยเซฟและมารีย์กลับบ้าน

³⁹เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างตามกฎขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็เดินทางกลับไปเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ⁴⁰แล้วเด็กน้อยก็ได้เติบโต มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง เฉลียวฉลาดและพระเจ้าอวยพรเขา

ตอนพระเยซูเป็นเด็ก

⁴¹ทุกๆ ปี พ่อแม่ของพระเยซู จะไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย† ⁴²เมื่อพระเยซูอายุสิบสองปี พวกเขาได้ไปร่วมฉลองเทศกาลเหมือนทุกปี ⁴³เมื่อหมดเทศกาลแล้ว

2:30 ความรอด เป็นชื่อของพระเยซู แปลว่า การช่วยให้รอด

2:37 ถือศีลอดอาหาร คือการไม่กินอาหารในช่วงเวลาพิเศษของการอธิษฐาน

พวกเขาเดินทางไปกลับบ้าน แต่เด็กน้อยเยซูยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม โดยที่พ่อกับแม่ไม่รู้⁴⁴ เพราะคิดว่าพระองค์อยู่กับกลุ่มคนที่เดินทางมาด้วยกัน เมื่อผ่านไปหนึ่งวันแล้ว พวกเขาเริ่มหาเด็กน้อยเยซูในกลุ่มญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง⁴⁵ แต่ก็หาไม่พบ จึงกลับไปตามหาในเมืองเยรูซาเล็ม⁴⁶ สามวันต่อมา พวกเขาจะมาพบพระเยซูกำลังนั่งอยู่กับพวกครูสอนกฎปฏิบัติในวิหาร[†] พระองค์กำลังตั้งคำถามกับพวกเขาอยู่⁴⁷ คนที่ได้ยินพระองค์พูดก็ทั้งในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์⁴⁸ เมื่อพ่อแม่เห็นพระองค์ก็แปลกใจ แม่ของพระองค์ก็พูดว่า “ลูก ทำไมทำกับพ่อแม่อย่างนี้ พ่อแม่เป็นห่วงแทบแย่ เที่ยวดมมาลูกไปจนทั่วทุกที่”⁴⁹ พระเยซูก็ตอบว่า “ตามหาลูกทำไมครับ แม่ไม่รู้หรือครับว่าลูกจะต้องอยู่ในบ้านพ่อของลูก”⁵⁰ แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดเรื่องอะไร⁵¹ พระเยซูกลับไปเมืองนาซาเร็ธ และอยู่ในโอวาทของพ่อแม่ แม่ของพระองค์ก็เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจ⁵² พระเยซูเจริญเติบโตขึ้นทางด้านสติปัญญาและร่างกาย ทั้งยังเป็นที่ยืนชอบของพระเจ้าและต่อคนทั่วไปมากขึ้น

คำสอนของยอห์น

(มธ.3:1-12; มก.1:1-8; ยอ.1:19-28)

3 จักรพรรดิทิเบริอัส* ปกครองบ้านเมืองมาเป็นเวลาสิบห้าปีแล้ว ขณะนั้นปอนทิอัส ปิลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย เฮโรด* ปกครองแคว้นกาลิลี ส่วนฟีลิป* น้องชายของเฮโรด ปกครองแคว้นอิฐเรียกับแคว้นตราโคนิดิส และลีซาเนียสปกครองแคว้นอาบีเลน² ในช่วงที่อันนาสกับคายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุด[†] พระเจ้าได้ให้ถ้อยคำกับยอห์น ลูกชายของเศคาริยาห์ ที่อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

³ ยอห์นจึงได้ออกไปประกาศทั่วบริเวณลุ่มแม่น้ำจอร์แดนว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”⁴ เรื่องนี้เป็นไปตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ว่า

“มีคนหนึ่งร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งว่า

เตรียมทางให้เรียบร้อยสำหรับองค์เจ้าชีวิต

ทำทางให้ตรงสำหรับพระองค์

⁵ หุบเขาทุกแห่งต้องถมให้เต็ม

ภูเขาและเนินเขาทุกลูกต้องดันให้ราบ

ทางที่คดเคี้ยวต้องทำให้ตรง

ทางที่ขรุขระต้องปรับให้เรียบ

⁶ แล้วคนทั้งหลายจะได้เห็นความรอดจากพระเจ้า”

⁷ ฟองชนมากมายหลังไหลกันมาให้อยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้ ยอห์นต่อว่าพวกเขาว่า “พวกชาติอสรพิษ มีใครเตือนเจ้าให้หลบหนีจากการลงโทษที่กำลังจะมาถึงหรือ⁸ ทำตัวให้สมกับที่ได้กลับ

3:1 จักรพรรดิทิเบริอัส ปกครองอาณาจักรโรมัน ในปี ค.ศ.14-37 หรือ พ.ศ.557-580

3:1 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

3:1 ฟีลิป เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนค.ศ.4-ค.ศ.34 หรือ พ.ศ.539 - 577

ตัวกลับใจด้วย อย่าแม้แต่จะคิดเลยว่า ‘เราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะพระเจ้าสามารถที่จะเสกก้อนหินเหล่านี้ให้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้⁹ ขวานได้ถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว และต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี* จะถูกโค่นและโยนทิ้งลงในไฟ”

¹⁰คนจึงถามว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร”

¹¹เขาตอบว่า “คนที่มีเสื้อสองตัวก็แบ่งตัวหนึ่งให้กับคนที่ไม่มีใส่ และคนที่มีอาหารก็ให้ทำแบบเดียวกัน”

¹²เมื่อพวกคนเก็บภาษี* มาเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] ก็ได้ถามยอห์นว่า “อาจารย์ พวกเราจะต้องทำอย่างไร”

¹³ยอห์นตอบว่า “อย่าเก็บภาษีเกินอัตรา”

¹⁴พวกทหารบางคนถามยอห์นว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร” ยอห์นตอบว่า “อย่ารีดไถหรือใส่ร้ายใคร และให้พอใจกับค่าจ้างของตัวเอง”

¹⁵ทุกคนกำลังรอคอยให้พระคริสต์[†] มา พวกเขาจึงสงสัยว่า ยอห์นอาจจะจะเป็นพระคริสต์ก็ได้

¹⁶ยอห์นจึงตอบทุกคนว่า “ผมทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้กับพวกคุณด้วยน้ำ แต่จะมีคนหนึ่งที่กำลังจะมา เขายังใหญ่กว่าผมอีก ตัวผมเองก็ยังไม่ดีพอแม้แต่จะแก้เชือกรองเท้าให้กับเขาเลย เขาจะมาทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] และด้วยไฟ[†] ¹⁷เขาได้ถืองามพร้อมแล้วที่จะแยกแกลบออกจากข้าว แล้วทำความสะอาดลานข้าว ด้วยการเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวสาลีไว้ในถังฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ” ¹⁸ในขณะที่ประกาศข่าวดี[†] นี้ ยอห์นได้พูดอีกหลายอย่าง เพื่อชักชวนให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจเสียใหม่

สาเหตุที่งานของยอห์นสิ้นสุดลงในภายหลัง

¹⁹ยอห์นได้ต่อว่าเฮโรดผู้ครองแคว้น[†] ที่ไปเอานางเฮโรเดียสเมียของน้องชายมาเป็นเมียตัวเอง และเรื่องชั่วร้ายอื่นๆ ที่เขาได้ทำ ²⁰เฮโรดก็เลยทำชั่วเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องคือจับยอห์นขังคุก

ยอห์นทำพิธีจุ่มให้พระเยซู

(มธ.3:13-17; มก.1:9-11)

²¹ในช่วงที่ทุกคนมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] นั้น พระเยซูก็เข้าพิธีจุ่มน้ำด้วย เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออก ²²พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ซึ่งมีรูปร่างเหมือนนกพิราบได้ลงมาอยู่กับพระองค์ จากนั้นมีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อพอใจลูกมาก”

บรรพบุรุษของพระเยซู

(มธ.1:1-17)

²³พระเยซูได้เริ่มงานของพระองค์เมื่ออายุได้ประมาณสามสิบปี คนทั่วไปคิดว่าพระองค์เป็นลูกของโยเซฟ

โยเซฟเป็นลูกชายของเฮลี

²⁴เฮลีเป็นลูกชายของมัทธิธ

มัทธิธเป็นลูกชายของเลวี

3:9 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี เปรียบกับคนที่ไม่เชื่อและไม่ยอมรับพระเยซู ต้องตัดทิ้งเหมือนต้นไม้

3:12 คนเก็บภาษี พวกคนยิวที่รับจ้างคนโรมันเก็บภาษี พวกเขา มักจะฉ้อโกง และเป็นทั้งรังเกียจของคนยิวด้วยกัน

เลวีเป็นลูกชายของเมลคี
 เมลคีเป็นลูกชายของยัันนาย
 ยัันนายเป็นลูกชายของโยเซฟ
 25 โยเซฟเป็นลูกชายของมัทธิวอีอัส
 มัทธิวอีอัสเป็นลูกชายของฮาโมส
 ฮาโมสเป็นลูกชายของนาธูม
 นาธูมเป็นลูกชายของเอลลี
 เอลลีเป็นลูกชายของนั๊กกาย
 26 นั๊กกายเป็นลูกชายของมาอาท
 มาอาทเป็นลูกชายของมัทธิวอีอัส
 มัทธิวอีอัสเป็นลูกชายของเสเมอิน
 เสเมอินเป็นลูกชายของโยเสค
 โยเสคเป็นลูกชายของโยดา
 27 โยดาเป็นลูกชายของโยอานัน
 โยอานันเป็นลูกชายของเรา
 เราเป็นลูกชายของเศรบบาเบล
 เศรบบาเบลเป็นลูกชายของเซอัลทิเอล
 เซอัลทิเอลเป็นลูกชายของเนรี
 28 เนรีเป็นลูกชายของเมลคี
 เมลคีเป็นลูกชายของอัดดี
 อัดดีเป็นลูกชายของโคลัม
 โคลัมเป็นลูกชายของเอลมาดัม
 เอลมาดัมเป็นลูกชายของเอร์
 29 เอร์เป็นลูกชายของโยชูวา
 โยชูวาเป็นลูกชายของเอลีเยเซอร์
 เอลีเยเซอร์เป็นลูกชายของโยริม
 โยริมเป็นลูกชายของมัทธิต
 มัทธิตเป็นลูกชายของเลวี
 30 เลวีเป็นลูกชายของลิเมโอน
 ลิเมโอนเป็นลูกชายของยูดาห์
 ยูดาห์เป็นลูกชายของโยเซฟ
 โยเซฟเป็นลูกชายของโยนาม
 โยนามเป็นลูกชายของเอลียาคิม
 31 เอลียาคิมเป็นลูกชายของเมเลอา
 เมเลอาเป็นลูกชายของเมนนา

เมนนาเป็นลูกชายของมัทธิว
 มัทธิวเป็นลูกชายของนาอัน
 นาอันเป็นลูกชายของดาวิด
³²ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซี
 เจสซีเป็นลูกชายของโอเบด
 โอเบดเป็นลูกชายของโบอาส
 โบอาสเป็นลูกชายของสัลโมน
 สัลโมนเป็นลูกชายของนาโชน
³³นาโชนเป็นลูกชายของอัมมีนาดับ
 อัมมีนาดับเป็นลูกชายของอัดมิน
 อัดมินเป็นลูกชายของอารนี
 อารนีเป็นลูกชายของเฮลโรน
 เฮลโรนเป็นลูกชายของเปเรศ
 เปเรศเป็นลูกชายของยูดาห์
³⁴ยูดาห์เป็นลูกชายของยาโคบ
 ยาโคบเป็นลูกชายของอิสอัค
 อิสอัคเป็นลูกชายของอับราฮัม
 อับราฮัมเป็นลูกชายของเทราห์
 เทราห์เป็นลูกชายของนาโฮร์
³⁵นาโฮร์เป็นลูกชายของเสรุก
 เสรุกเป็นลูกชายของเรอู
 เรอูเป็นลูกชายของเปเลก
 เปเลกเป็นลูกชายของเอเบอร์
 เอเบอร์เป็นลูกชายของเซลาห์
³⁶เซลาห์เป็นลูกชายของไคนาน
 ไคนานเป็นลูกชายของอารฟาซัด
 อารฟาซัดเป็นลูกชายของเชม
 เชมเป็นลูกชายของโนอาห์
 โนอาห์เป็นลูกชายของลามะค
³⁷ลามะคเป็นลูกชายของเมธูเสลาห์
 เมธูเสลาห์เป็นลูกชายของเอโนค
 เอโนคเป็นลูกชายของยาเรด
 ยาเรดเป็นลูกชายของมาหะลาเลล
 มาหะลาเลลเป็นลูกชายของไคนาน
³⁸ไคนานเป็นลูกชายของเอโนช

เอโนชเป็นลูกชายของเสท
 เสทเป็นลูกชายของอาดัม
 และอาดัมเป็นลูกชายของพระเจ้า

มารมาลองใจพระเยซู

(มธ.4:1-11; มก.1:12-13)

4 พระเยซูเต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่¹ พระองค์กลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณนำพระองค์ไปในที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง² มารร้ายมาลองใจพระองค์ถึงสี่สิบวัน ในช่วงนั้นพระองค์ไม่ได้กินอะไรเลย เมื่อครบสี่สิบวันแล้ว พระเยซูก็ทิวจัด

³มารร้ายได้ท้าทายกับพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้า ก็สั่งหินก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

‘ชีวิตของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียงอย่างเดียวเท่านั้น’” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3)

⁵แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูขึ้นไปบนที่สูง แล้วแสดงแผ่นดินทั้งหมดในโลกให้พระองค์เห็น ในช่วงเวลาเดียว⁶ มันพูดว่า “เราจะยกอำนาจและความรู้เรื่องทั้งหมดนี้ให้ เพราะมันเป็นของเราและเราจะให้ใครก็ได้ที่เราอยากให้”⁷ ถ้าท่านกราบไหว้บูชาเรา แผ่นดินทั้งหมดนี้ก็จะ为您的

⁸พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า

‘ให้กราบไหว้องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า

และให้รับใช้แต่พระองค์เท่านั้น’” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

⁹แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ให้พระองค์ไปยืนบนจุดที่สูงที่สุดของวิหาร มันพูดว่า “ถ้าท่านเป็นลูกพระเจ้าล่ะก็กระโดดลงไปเลย”¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์

มาปกป้องคุ้มครองคุณ

¹¹เหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับคุณไว้ในอ้อมแขนของพวกเขา

เพื่อไม่ให้เท้าของคุณกระแทกหิน’ (สดุดี 91:11-12)

¹²แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ยังบอกอีกว่า

‘อย่าได้ทดลององค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้าเล่น’” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16)

¹³เมื่อมารร้ายได้ลองใจพระองค์ครบทุกอย่างแล้ว มันก็จากไปเพื่อคอยหาโอกาสเหมาะอีก

พระเยซูสอนฝูงชน

(มธ.4:12-17; มก.1:14-15)

¹⁴พระเยซูได้กลับไปแคว้นกาลิลี พระองค์เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ชื่อเสียงของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วแถบนั้น¹⁵ พระองค์สอนอยู่ในที่ประชุม¹ และทุกคนต่างยกย่องพระองค์

¹⁶แล้วพระเยซูก็ได้ไปเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์เติบโตมา เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา¹ พระองค์ก็ไปที่ประชุมเหมือนที่ทำเป็นประจำ พระองค์ได้ยืนขึ้นเพื่ออ่านข้อความจาก

พระคัมภีร์¹⁷ พระองค์ได้รับม้วนหนังสือมา เป็นหนังสืออิสยาห์ ซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹⁸ คนหนึ่ง แล้วคลี่ม้วนหนังสือนั้นออก เพื่อหาข้อความที่เขียนไว้ว่า

¹⁸“พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตอยู่กับเรา

เพราะพระองค์ได้แต่งตั้งให้เราประกาศข่าวดีกับคนจน

พระองค์ส่งเรามา บอกนักโทษว่าจะได้เป็นอิสระ

บอกคนตาบอดว่าจะมองเห็น บอกคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงว่าจะได้เป็นอิสระ

¹⁹และบอกว่าจะถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะมาช่วยคนของพระองค์” (อิสยาห์ 61:1-2)

²⁰จากนั้น พระองค์คลี่ม้วนหนังสือสองคืนให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลแล้วนั่งลง ทุกสายตาในที่นั้นก็จ้องเขม็งมาที่พระองค์ ²¹พระองค์จึงเริ่มพูดกับพวกเขาว่า “ในวันนี้เรื่องในพระคัมภีร์ที่คุณเพิ่งได้อ่านเราอ่านไปนั้น ได้เป็นจริงแล้ว”

²²ทุกคนก็ได้พูดเยินยอพระองค์ และแปลกใจในคำพูดสุดแสนวิเศษที่ออกมาจากปากพระองค์ พวกเขาถามกันว่า “นี่ลูกโยเซฟไม่ใช่หรือ”

²³แล้วพระองค์พูดว่า “พวกคุณจะต้องยกคำสาขานี้มาอ้างกับเราแน่ ที่ว่า ‘ให้หมอรักษาตัวเองก่อน’ พวกคุณอยากให้เราทำเรื่องอัศจรรย์ที่นี้ในบ้านเมืองของเรา เหมือนกับที่เราทำที่เมืองคาเปอร์นาอุมใช่ไหมละ ²⁴แต่เราจะบอกให้รู้นะว่า ไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้า²⁵ คนไหน ที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตัวเองหรอก ²⁵ดูอย่างสมัยของเอลียาห์*ลิ เมื่อเกิดฝนแล้งเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง จนเกิดความอดอยากไปทั่ว มีแม่ม่ายมากมายในหมู่ชาวอิสราเอล ²⁶แต่พระเจ้าก็ไม่ได้อิงเอลียาห์ไปหาพวกแม่ม่ายชาวอิสราเอลพวกนั้น แต่กลับส่งไปหาแม่ม่ายคนหนึ่งที่ไม่ใช่คนยิวที่เมืองศารเพทในเขตแดนไซดอน ²⁷ก็เหมือนกับในสมัยของเอลียาห์*ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า มีคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีใครได้รับการชำระให้สะอาดเลย ยกเว้นแต่คนที่ชื่อนาอามานเพียงคนเดียว และเขาเป็นคนซีเรียไม่ใช่คนยิว”

²⁸เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก ²⁹เขาลุกฮือกันขึ้น บังคับให้พระเยซูออกไปนอกเมือง ไปที่หน้าผาบนเขาที่เมืองนั้นตั้งอยู่ หวังจะผลักพระองค์ลงไป ³⁰แต่พระองค์ก็ฝ่าวงล้อมของพวกเขไปได้

พระเยซูรักษาชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิง

(มก.1:21-28)

³¹พระเยซูได้ไปเมืองคาเปอร์นาอุมในแคว้นกาลิลี และพระองค์ก็ได้สั่งสอนประชาชนในวันหยุดทางศาสนา³² พวกเขาต่างแปลกใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนแบบคนที่มีสิทธิ์อำนาจ ³³ในที่ประชุมนั้น มีชายคนหนึ่งถูกผีร้ายสิงอยู่ ร้องตะโกนว่า ³⁴“โอ๊ย เยชูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับข้าทำไม จะมาทำลายข้าหรือ ข้ารู้นะว่าท่านเป็นใคร ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ³⁵พระเยซูจึงดูดำมันว่า “หุบปาก แล้วออกมาซะเดี๋ยวนี้” แล้วผีร้ายก็ทำให้ชาย

4:25 เอลียาห์ เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่ชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปี ก่อนพระเยซูเกิด

4:27 เอลีชา เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่มาแทนเอลียาห์

4:38 ซีโมน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

คนนั้นล้มลงต่อหน้าคนทั้งปวง และมันก็ออกจากร่างไป ไม่ได้ทำอันตรายอะไรเขาเลย

³⁶ทุกคนประหลาดใจมาก พุดกันว่า “นี่เป็นคำสอนแบบไหนกัน เขาสั่งผีร้ายด้วยฤทธิ์เดช แล้วมันก็ออกไป” ³⁷แล้วข่าวเกี่ยวกับพระเยซูก็แพร่กระจายออกไปจนทั่วแถบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายซีโมน

(มธ.8:14-17; มก.1:29-34)

³⁸พระเยซูได้ออกจากที่ประชุมชาวยิวและเข้าไปในบ้านของซีโมน* แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยมีไข้สูงมาก พวกเขาขอร้องให้พระเยซูช่วยรักษานาง ³⁹พระเยซูจึงมายืนอยู่ข้างนางและสั่งให้ไข่ออกจากตัวนาง นางก็หายไข้ทันที แล้วลุกขึ้นมาและดูแลรับใช้พระเยซูกับศิษย์ของพระองค์

พระเยซูรักษาคนอื่นๆ มากมาย

⁴⁰เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตกดิน มีชาวบ้านจำนวนมากนำคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์จึงวางมือรักษาพวกเขาจนหายหมด ⁴¹พวกผีร้ายก็ออกจากคนเหล่านั้น และร้องว่า “ท่านเป็นลูกของพระเจ้า” แต่พระองค์ก็ห้ามพวกมันไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์†

พระเยซูไปเมืองอื่น

(มก.1:35-39)

⁴²ตอนรุ่งเช้า พระองค์ไปในที่ที่เงียบสงบ แต่พวกชาวบ้านก็ออกตามหาพระองค์จนพบ และไม่ยอมให้พระองค์ไปจากพวกเขา ⁴³แต่พระองค์พูดว่า “เราจะต้องไปประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าให้กับเมืองอื่นๆ ด้วย เพราะเราถูกส่งมาให้ทำงานนี้”

⁴⁴แล้วพระองค์ก็เทศนาในที่ประชุม† หลายแห่งในแคว้นยูเดีย

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(มธ.4:18-22; มก.1:16-20)

5 วันหนึ่ง เมื่อพระเยซูยืนอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท มีคนเป็นจำนวนมากเบียดเสียด พระองค์เพื่อฟังคำสอนของพระเจ้า ²พระองค์เห็นเรือสองลำที่ชาวประมงจอดทิ้งไว้บนฝั่งเพื่อล้างอวน ³พระเยซูจึงขึ้นไปบนเรือลำหนึ่งที่เป็นของซีโมน และขอให้เขาเอาเรือออกห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ก็นั่งลงสอนคนจากเรือลำนั้น

⁴เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้วก็พูดกับซีโมนว่า “ออกไปที่น้ำลึกหน่อย จะได้หย่อนอวนลงจับปลา”

⁵แต่ซีโมนตอบว่า “อาจารย์ครับ พวกเราตรากตรำลากอวนกันมาทั้งคืนแล้ว ก็ยังจับไม่ได้อะไรเลย แต่ถ้าอาจารย์บอกให้ทำ ผมก็จะลองใหม่” ⁶เมื่อพวกเขาทำตามที่พระเยซูบอก ก็จับปลาได้เยอะมากจนอวนเกือบขาด ⁷พวกเขาก็เลยต้องส่งสัญญาณ เรียกเพื่อนร่วมงานในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย ปรากฏว่าพวกเขาได้ปลามาเต็มสองลำเรือจนเรือเกือบจะจม

⁸เมื่อซีโมนเห็นอย่างนั้นจึงก้มลงกราบที่เท้าของพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ ไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะผมเป็นคนบาป” ⁹ที่พูดอย่างนั้นเพราะตัวเขาและเพื่อนๆ รู้สึกตกตะลึงที่จับปลาได้มากขนาดนั้น ¹⁰ยากอบและยอห์น ลูกชายของเศเบดีที่เป็นเพื่อนร่วมงานกับซีโมนเองก็

ตกตะลึงเหมือนกัน แล้วพระเยซูก็พูดกับซีโมนว่า “ไม่ต้องกลัว ต่อไปนี่คุณจะเป็นผู้จับคน”

¹¹เมื่อพวกเขาลากเรือมาถึงฝั่ง พวกเขา ก็จะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้วติดตามพระเยซูไป

พระเยซูรักษาคนโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ.8:1-4; มก.1:40-45)

¹²เมื่อพระเยซูอยู่ในเมืองหนึ่ง มีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงทั่วทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็มาก้มกราบอ้อนวอนว่า “อาจารย์ครับ ถ้าอาจารย์เต็มใจอาจารย์ก็รักษาให้ผมหายได้”

¹³พระเยซูจึงยื่นมือออกไปจับตัวเขาแล้วพูดว่า “เราเต็มใจ หายจากโรคเถิด” เขาก็หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงนั้นทันที ¹⁴แล้วพระเยซูสั่งว่า “อย่าไปเล่าให้ใครฟัง แต่ไปให้นักบวชตรวจดู และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ให้คนที่หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงต้องทำ เพื่อจะได้ยืนยันกับทุกคนว่าคุณหายจากโรคแล้ว”

¹⁵ถึงแม้ว่าพระองค์จะสั่งห้ามไม่ให้เขาพูด แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ยิ่งแพร่กระจายออกไปมากขึ้น ดังนั้นชาวบ้านมากมายจึงพากันมาฟังพระองค์สั่งสอน และมารับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆ ¹⁶แต่บ่อยครั้งที่พระเยซูหลบไปที่สงบเงียบเพื่ออธิษฐาน

พระเยซูรักษาคนง่อย

(มธ.9:1-8; มก.2:1-12)

¹⁷อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ มีพวกฟาริสี[†] และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่เดินทางมาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และเมืองเยรูซาเล็มนั่งอยู่ที่นั่นด้วย และองค์เจ้าชีวิตได้ให้ฤทธิอำนาจกับพระเยซูเพื่อจะรักษาโรคได้ ¹⁸มีบางคนได้ทามคนเป็นอัมพาตที่นอนอยู่บนเปลมา และพยายามที่จะพาเขาเข้าไปในบ้านเพื่อวางไว้ต่อหน้าพระเยซู ¹⁹แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงพากันขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน รื้อหลังคาออกเป็นช่อง แล้วหย่อนชายที่นอนบนเปลนั้นลงไปกลางฝูงชนตรงหน้าพระเยซู

²⁰เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์ก็พูดว่า “เพื่อนรัก บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

²¹พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีก็คิดในใจว่า “คนนี้เป็นใครกัน บังอาจพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้อภัยบาปได้”

²²แต่พระเยซูรู้ถึงความคิดเหล่านั้น ก็เลยตอบพวกเขาไปว่า “ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น

²³ระหว่างพูดว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดิน’ อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน

²⁴แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า โลกนี้ บุตรมนุษย์[†] มีสิทธิที่จะให้อภัยบาปได้” แล้วพระองค์จึงพูดกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราขอสั่งคุณให้ลุกขึ้น เก็บเปลแล้วกลับบ้านไปเถิด”

²⁵ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นทันทีต่อหน้าคนทั้งหมด เขายกเปลที่เขาเคยนอนกลับไปบ้านและสรรเสริญพระเจ้า ²⁶คนทั้งหลายต่างประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้า พวกเขารู้สึกเกรงกลัวและพากันพูดว่า “วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์จริงๆ”

พระเยซูเรียกเลวี

(มธ.9:9-13; มก.2:13-17)

²⁷ หลังจากนั้นพระเยซูก็เดินออกไป และพบคนเก็บภาษี¹ ชื่อ เลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระเยซูพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ²⁸ เลวีจึงได้ทิ้งทุกอย่างทุกอย่าง และตามพระองค์ไป

²⁹ แล้วเลวีก็ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้กับพระเยซูที่บ้านของเขา มีพวกคนเก็บภาษีเป็นจำนวนมาก และคนอื่นๆมาร่วมงานด้วย ³⁰ พวกฟาริสี¹ และพวกครูสอนกฎปฏิบัติบ่นกับลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้กินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาปแบบนี้”

³¹ พระเยซูก็ตอบกลับไปว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนไม่สบายต้องการหมอ ³² เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนที่ถูกต้องดีงามอยู่แล้ว แต่เรามาเพื่อที่จะเรียกพวกคนบาปให้กลับตัวกลับใจ”

พระเยซูตอบคำถามเกี่ยวกับกรวดอาหาร

(มธ.9:14-17; มก.2:18-22)

³³ พวกเขาได้พูดกับพระองค์ว่า “ลูกศิษย์ของยอห์นถือศีลอดอาหารและอธิษฐาน บ่อยๆ ลูกศิษย์ของพวกฟาริสีก็เหมือนกัน แต่ทำไมลูกศิษย์ของอาจารย์ถึงได้ทั้งกินทั้งดื่มอยู่เรื่อย”

³⁴ พระเยซูพูดกับเขาเหล่านั้นว่า “เพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารตอนที่เลี้ยงฉลองอยู่กับเจ้าบ่าวได้หรือ ³⁵ แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้าบ่าวต้องถูกพาไปจากพวกเขา ตอนนั้นแหละพวกเขาจะถือศีลอดอาหาร”

³⁶ พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง “คงไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อใหม่ไปปะรูเสื้อเก่าหรอก เพราะถ้าทำอย่างนั้น เสื้อใหม่ก็จะฉีกขาดและชิ้นผ้าใหม่ก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า ³⁷ แล้วคงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่าหรอก ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นแตก เหล้าก็จะไหลออกมาหมด และถุงหนังก็จะพังไปด้วย ³⁸ แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่ ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ³⁹ ไม่มีใครที่ติมเหล้าองุ่นเก่าแล้วยังอยากติมเหล้าองุ่นใหม่อีก เพราะเขาจะบอกว่เหล้าองุ่นเก่า นั้น ต้องดึกว่าอยู่แล้ว”

ความคิดขัดแย้งเรื่องวันหยุดทางศาสนา

(มธ.12:1-8; มก.2:23-28)

6 ในวันหยุดทางศาสนา¹ วันหนึ่งขณะที่พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งข้าวสาลีลูกศิษย์ของพระองค์ได้เด็ดยอดตรงข้าวสาลี² มาขยี้เอาเปลือกออกแล้วกินกัน ² พวกฟาริสี¹ บางคนจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงทำผิดกฎของวันหยุดทางศาสนา”

³ พระเยซูตอบว่า “ไม่เคยอ่านเรื่องที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่เขากับคนของเขาหิว ⁴ เขาเข้าไปในบ้านของพระเจ้า หยิบขนมปังที่ถวายให้กับพระเจ้าแล้วเอามากิน และส่งให้กับคนของเขากินด้วยซึ่งถือว่าผิด เพราะขนมปังนี้คนธรรมดากินไม่ได้นอกจากจะเป็นพวกนักบวชเท่านั้น” ⁵ พระเยซูบอกพวกฟาริสีว่า “บุตรมนุษย์¹ เป็นนายเหนือกฎต่างๆของวันหยุดทางศาสนา”

6:1 ข้าวสาลี คือพันธุ์ข้าวชนิดหนึ่งมักใช้บดเป็นแป้งไว้ทำขนมเรียก “แป้งหมี่” หรือ “แป้งสาลี”

พระเยซูรักษาชายมือลีบในวันหยุดทางศาสนา

(มธ.12:9-14;มก.3:1-6)

6 ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูได้สั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น แขนขวาของเขาลีบพิการ⁷ พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีได้จับตาดูอย่างใกล้ชิดว่าพระเยซูจะรักษาใครหรือเปล่า จะได้มีเรื่องกล่าวหาพระองค์⁸ แต่พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดกับชายมือลีบว่า “ลุกขึ้นมายืนข้างหน้านี้สิ” เขาก็ทำตาม⁹ พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ขอถามหน่อย ตามกฎแล้วในวันหยุดทางศาสนาควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต”¹⁰ พระเยซูมองไปรอบๆ พวกเขา แล้วพูดกับชายมือลีบว่า “เหยียดมือออกสิ” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ¹¹ พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกฟาริสี โกรธแค้นมาก ก็เลยปรึกษากันว่าจะจัดการกับพระเยซูอย่างไรดี

พระเยซูเลือกศิษย์เอกของพระองค์สิบสองคน

(มธ.10:1-4;มก.3:13-19)

12 หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และได้อธิษฐานถึงพระเจ้าตลอดทั้งคืน¹³ พอถึงตอนเช้า พระองค์เรียกพวกศิษย์เข้ามาหา และเลือกออกมาสิบสองคนเพื่อตั้งให้เป็นศิษย์เอก[†]¹⁴ มีซีโมน ที่พระองค์เรียกว่า เปโตร อันดรูว์ น้องชายเปโตร ยากอบ และยอห์น ฟิลิป และบารโธโลมิว¹⁵ มัทธิว โรมัส ยากอบ ลูกชายของอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า¹⁶ ยูดาส ลูกของยากอบ และยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนที่ต่อมาจากภายหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูสั่งสอนและรักษาโรคให้ประชาชน

(มธ.4:23-25;5:1-12)

17 พระเยซูลงมาจากภูเขากับพวกศิษย์เอก[†] เหล่านั้น เมื่อมาถึงที่ราบแห่งหนึ่ง ก็ได้พบกับลูกศิษย์อีกมากมายที่มาจากทั่วแคว้นยูเดีย เมืองเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน¹⁸ พวกเขาเดินทางมาเพื่อฟังพระองค์สอนและเพื่อให้พระองค์รักษาโรคให้ คนที่ทนทุกข์เพราะถูกผีร้ายเข้าสิงก็ได้รับการรักษาด้วย¹⁹ ทุกคนพยายามจะแตะต้องตัวพระองค์ เพราะฤทธิ์อำนาจที่แผ่ออก มาจากพระองค์นั้นรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

เกียรติและความอับอาย

20 พระเยซูมองดูพวกลูกศิษย์แล้วก็พูดว่า
 “พวกคุณคนจนนี่ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคุณ
 21 พวกคุณที่อดอยากทิวโหยตอนนี้ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณอิ่มหนำสำราญ
 พวกคุณที่ร้องไห้เสียใจ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณหัวเราะอย่างมีความสุข
 22 ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เมื่อคนเกลียดคุณ ชับไล่คุณ ดูถูกคุณ
 และกล่าวหาว่าคุณเป็นคนเลว เพราะคุณได้ติดตามบุตรมนุษย์[†]

²³ในวันนั้น ขอให้จิตใจและกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับพวกคุณแล้วที่สวรรค์ อย่าลืมนะว่า แต่ก่อนบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้ทำแบบนี้กับผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกัน

²⁴น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่ร่ำรวย

เพราะพวกคุณได้รับความสะดวกสบายจนหมดแล้ว

²⁵น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่อิมหน้าสำราญตอนนี้ เพราะพวกคุณจะอดอยาก

น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่กำลังหัวเราะในตอนนี้

เพราะพวกคุณจะต้องเป็นทุกข์ และร้องไห้

²⁶น่าอัศจรรย์จริงๆ พวกคุณที่ทุกคนยกย่องเยินยอ

เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็เคยยกย่องเยินยอ พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม* อย่างนั้นมาแล้วเหมือนกัน

รักศัตรูของคุณ

(มธ.5:38-48;7-12)

²⁷แต่เราจะบอกพวกคุณที่กำลังฟังอยู่ว่า ให้รักศัตรูและทำดีกับคนที่เกลียดคุณ ²⁸อวยพรให้กับคนที่สาปแช่งคุณ อธิษฐานให้กับคนที่โทธาัยกับคุณ ²⁹ถ้ามีใครตบแก้มคุณข้างหนึ่ง ก็หันอีกข้างหนึ่งให้เขาตบด้วย ถ้ามีใครแย่งเสื้อคลุมของคุณไป ก็ให้แถมเสื้อตัวข้างในกับเขาไปด้วย ³⁰ให้กับทุกคนที่ขอจากคุณ และถ้ามีใครเอาของคุณไป ก็อย่าทวงคืน ³¹ให้ทำกับคนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับคุณ ³²ถ้าคุณรักแต่เฉพาะคนที่รักคุณ มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะคนบาปก็ยิ่งรู้จักรักคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน ³³ถ้าคุณดีกับเฉพาะคนที่ดีกับคุณเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ³⁴หากคุณให้ยืมเฉพาะคนที่คุณหวังจะได้รับคืนจากเขาเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหนหรือ เพราะแม้แต่คนบาปก็ยังให้คนบาป ยืมโดยหวังว่าจะได้คืนทั้งหมดเหมือนกัน ³⁵พวกคุณต้องรักศัตรูของคุณ ทำดีกับพวกเขาด้วย และให้พวกเขา ยืมโดยไม่ตองหวังว่าจะได้คืน แล้วคุณจะได้รับรางวัลมากมาย และเป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้าสูงสุด เพราะพระเจ้าดีกับคนเนรคุณและคนชั่ว ³⁶ขอให้คุณแสดงความเมตตาเหมือนกับที่พระบิดาแสดงความเมตตา

มองดูตัวเอง

(มธ.7:1-5)

³⁷“อย่าตัดสินคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ตัดสินคุณ อย่าประนามคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ประนามคุณ ยกโทษให้คนอื่น แล้วพระเจ้าจะยกโทษให้คุณ ³⁸ถ้าคุณให้คนอื่น พระเจ้าก็จะให้กับคุณ พระองค์จะใช้ถ้วยดวงที่อัดแน่นจนล้นออกมา เทลงบนตักของคุณ สรุปลแล้วคุณทำกับคนอื่นแบบไหน คุณก็จะได้รับผลแบบนั้น”

³⁹พระองค์ยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังอีกว่า คนตาบอดจะจูงคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองคนจะไม่ตกคูหรือ ⁴⁰นักเรียนจะเหนื่อครูหรือ แต่เมื่อเขาได้รับการอบรมครบถ้วนแล้ว เขาก็จะเป็นเหมือนกับครู

6.26 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม คือคนที่บอกว่าเขาพูดเพื่อพระเจ้า แต่จริงๆ แล้วไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

41 ที่ซึ่งฝังในตาของพี่น้อง คุณกลับมองเห็นชัด แต่ไม่ซึ้งทั้งท่อนในตาของตัวเองกลับมองไม่เห็น 42 แล้วคุณจะพูดกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘เดี๋ยวจะเขี่ยฝังในตาให้มัน’ ทั้งๆ ที่ซึ้งทั้งท่อนในตาตัวเองก็ยังมองไม่เห็น เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เอาที่นอนซุงออกจากตาของตัวเองก่อน แล้วจะได้มองเห็นชัดๆ พอที่จะเขี่ยซึ้งออกจากตาพี่น้องได้

ผลไม้สองชนิด

(มธ. 7:17-20; ลข. 12:34-35)

43 ต้นไม้ดีจะไม่ออกลูกเลวๆ ไม่ได้ และต้นไม้เลวก็จะออกลูกดีๆ ไม่ได้เหมือนกัน 44 ยากูรู้ว่าต้นอะไรก็ให้ดูที่ลูกของมัน แน่แน่นอน คุณจะไม่ใช่ลูกแกะเผด็จจากต้นหนาม หรือลูกองุ่นจากกอหนามแน่ 45 คนดีก็จะทำดีเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีๆ คนชั่วก็จะทำชั่วเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งชั่วๆ ปากจะพูดในสิ่งที่เต็มล้นออกมาจากใจ

คนสองประเภท

(มธ. 7:24-27)

46 ในเมื่อคุณไม่ทำตามที่เราบอก จะมาเรียกเราว่า องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต ทำไม 47 เราจะไม่บอกให้รู้ว่าคนที่มาหาเราและทำตามคำสอนของเรา นั้น 48 ก็เปรียบเหมือนคนสร้างบ้าน ที่ขุดดินลงไปลึก และวางรากฐานไว้บนหิน เมื่อน้ำท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็ไม่ล้มคลอน เพราะสร้างไว้อย่างมั่นคง 49 แต่คนที่ได้ยินคำสอนของเรา แต่ไม่ได้ทำตาม ก็เปรียบเหมือนกับคนที่สร้างบ้านไว้บนดิน ไม่มีรากฐาน เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้านบ้านก็พังราบคาบเสียหายยับเยินทันที”

พระเยซูรักษาทาสคนหนึ่ง

(มธ. 8:5-13; ยธ. 4:43-54)

7 พอพระเยซูสอนชาวบ้านที่มาฟังเสร็จแล้ว พระองค์ก็ไปเมืองคาเปอร์นาอุม 2 มีทาสของนายร้อยทหารโรมันคนหนึ่งป่วยหนักใกล้จะตาย นายร้อยคนนี้รักทาสของเขามาก 3 เมื่อเขาได้ยินเรื่องของพระเยซู ก็ได้ส่งพวกผู้นำอาวูโสชาวยิวไปขอร้องพระองค์ให้มาช่วยรักษาทาสของเขา 4 เมื่อพวกผู้นำอาวูโสมาพบพระเยซูแล้ว ก็ได้ขอร้องอ่อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ ช่วยนายร้อยคนนี้ด้วยเถิด เขาเป็นคนดีมาก 5 เขารักคนของเราและสร้างที่ประชุม[†]ให้กับพวกเราด้วย”

6 พระเยซูจึงไปกับพวกเขา และเมื่อใกล้จะถึงบ้านเขาแล้ว นายร้อยก็ได้ส่งพวกเพื่อนให้มาบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อย่าต้องลำบากเข้ามาในบ้านของผมเลย เพราะผมไม่เหมาะสมที่อาจารย์จะให้เกียรติขนาดนั้น 7 ตัวผมเองก็ไม่ดีพอจึงไม่กล้าที่จะมาพบอาจารย์ ขอแค่อาจารย์สั่งเท่านั้น ทาสของผมก็จะหายดี 8 ที่ผมรู้เพราะว่าผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีทั้งลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผม เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

9 เมื่อพระเยซูได้ยินแบบนั้น พระองค์ก็แปลกใจมาก จึงหันไปพูดกับชาวบ้านที่ติดตามพระองค์มาว่า “เราขอบอกว่า ยังไม่เคยเจอใครที่มีความเชื่อมากขนาดนี้เลย แม้แต่คนอิสราเอล*เองก็เถอะ”

7:9 อัสราเอล คือชนชาติยิว

¹⁰เมื่อพวกเขาอื่นๆ ของนายร้อยกลับไปถึงบ้าน ก็พบว่าทาสคนนั้นหายดีแล้ว

พระเยซูทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งฟื้นขึ้นมาใหม่

¹¹ต่อมาพระเยซูพร้อมกับพวกศิษย์ไปเมืองนาอิน และมีชาวบ้านติดตามไปด้วยมากมาย
¹²เมื่อพระองค์เดินมาใกล้ประตูเมือง ก็สวนกับขบวนแห่ศพของคนคนหนึ่ง เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายคนหนึ่ง มีชาวบ้านเป็นจำนวนมากเดินมากับขบวนพร้อมกับหญิงม่ายคนนั้น
¹³เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็รู้สึกสงสาร และพูดว่า “อย่าร้องไห้เลย” ¹⁴แล้วพระองค์เดินเข้าไปแตะโลงศพ พวกคนที่หามโลงก็หยุด แล้วพระองค์พูดว่า “พ่อหนุ่ม เราสั่งให้ลุกขึ้นมา” ¹⁵คนตายก็ลุกขึ้นมา นั่งและเริ่มพูด พระเยซูจึงมอบชายคนนั้นให้กับแม่ของเขา

¹⁶ชาวบ้านต่างเกิดความเกรงกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในหมู่พวกเราแล้ว” และพูดว่า “พระเจ้าได้มาช่วยเหลือคนของพระองค์แล้ว”

¹⁷แล้วชื่อเสียงของพระเยซู ก็ได้ร่ำลือไปทั่วแคว้นยูเดียและบริเวณรอบๆ นั้น

ยอห์นถามคำถาม

(มธ.11:2-19)

¹⁸มีศิษย์คนหนึ่งของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำได้เล่าเรื่องนี้ให้ยอห์นฟัง ยอห์นจึงได้ส่งศิษย์สองคนของเขา ¹⁹ให้ไปถาม องค์เจ้าชีวิตว่า “ท่านคือคนคนนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง”

²⁰ศิษย์สองคนนั้นไปพบพระเยซู และพูดว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ส่งพวกเรามาถามท่านว่า ‘ท่านคือคนคนนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง’”

²¹ในเวลานั้น พระเยซูได้รักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ให้หาย ขับไล่ผีร้าย และช่วยให้คนตาบอดมองเห็น ²²พระเยซูบอกกับสองคนนั้นว่า “ไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่你们ได้เห็นและได้ยินว่าคนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หาย คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายกลับฟื้น คืนชีพ และคนจนก็ได้ยินเรื่องข่าวดี” ²³คนที่ไม่ฟังเรา เพราะสิ่งที่เราทำ ก็เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

²⁴พอศิษย์ทั้งสองของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูก็พูดถึงยอห์นให้ชาวบ้านฟังว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในทะเล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ไปดูต้นอ้อที่ไหวเอนตามลมหรือ ²⁵ไม่ใช่แน่ แล้วคุณออกไปดูอะไรล่ะ ไปดูคนใส่เสื้อผ้าสวยหรรษาแพงหรือ ไม่ใช่หรอก เพราะคนที่ใส่เสื้อผ้าสวยหรรษาแพงนั้นอยู่ในวัง ²⁶ถ้าอย่างนั้นแล้วคุณออกไปดูอะไรล่ะ ออกไปดูผู้พูดแทนพระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอบอกให้รู้ว่าเขาเป็นมากกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ²⁷เพราะเขาเป็นคนที่พระคัมภีร์เขียนถึงว่า

‘ดูสิว่า เราจะส่งคนส่งข่าวของเรามาก่อนหน้าท่าน

เขาจะเตรียมหนทางให้กับท่าน’ (มาลาคีย์ 3:1)

²⁸เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าทุกคนที่เกิดมาจากผู้หญิง แต่คนที่สำคัญน้อยกว่าที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า ก็ยิ่งยิ่งใหญ่มากกว่ายอห์นอีก”

²⁹คนทั้งหมดที่ได้ยินพระเยซูพูด แม้แต่คนเก็บภาษีก็เชื่อว่าทางของพระเจ้านั้นถูกต้อง เพราะพวกเขาเคยให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ³⁰แต่พวกฟาริสี และพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ ไม่ยอมรับทางของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา เพราะพวกนี้ไม่ได้ให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้

³¹พระเยซูพูดต่อ ว่า “เราจะอธิบายคนในสมัยนี้ยังงี้ดี จะเปรียบเทียบกับอะไรดี ³²พวกเขาเป็นเหมือนเด็กๆ ที่นั่งอยู่กลางตลาดร้องตะโกนใส่กันว่า

‘พวกเราเป่าปี่ให้ฟัง แต่พวกเธอก็ไม่ยอมเต้นรำ
พวกเราร้องเพลงเศร้า แต่พวกเธอก็ไม่ยอมร้องไห้’

³³เมื่อยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำมา เขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น พวกคุณก็ว่า ‘เขามีผีร้ายสิงอยู่’³⁴แต่พอบุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม พวกคุณก็ทว่า ‘เป็นคนตะกละและซี้เมา แล้วยังคบกับพวกคนเก็บภาษี และคนบาปอีกด้วย’ ³⁵แต่อย่างไรก็ตามคนจะเห็นว่าสติปัญญาอันถูกต้อง ก็เมื่อเห็นจากชีวิตของลูกศิษย์ที่ทำตามสติปัญญานั้น”

ฟาริสีคนหนึ่งชื่อซีโมน

³⁶มีฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระเยซูมากินอาหารกับเขา พระองค์จึงได้มาที่บ้านของเขาและนั่งเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหาร ³⁷เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักไปทั่วในเมืองนั้นว่าเป็นคนบาป ได้ยินว่าพระเยซูกำลังกินอาหารอยู่ที่บ้านของฟาริสีคนนั้น นางก็ถือน้ำหอมในขวดสวดยหurmaด้วย ³⁸นางได้เข้าไปยืนอยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระเยซู แล้วร้องไห้จนเท้าของพระองค์เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา แล้วเอาผมของนางเช็ด และก้มลงจูบเท้าของพระองค์ พร้อมทั้งเทน้ำหอมลงบนเท้าทั้งสองข้างของพระองค์ ³⁹เมื่อฟาริสีคนที่เชิญพระเยซูเห็นก็คิดในใจว่า “ถ้าชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าจริง จะต้องรู้ว่า ผู้หญิงที่แตะต้องตัวเขานี้เป็นใคร และเป็นผู้หญิงประเภทไหน เขาจะต้องรู้ว่านางเป็นคนบาป”

⁴⁰พระเยซูพูดว่า “ซีโมน เราจะบอกอะไรให้ณะ”
และซีโมนก็ตอบว่า “ว่ามาเลยครั้น อาจารย์”

⁴¹พระเยซูพูดว่า “มีคนปล่อยเงินกู้คนหนึ่ง มีลูกหนี้อยู่สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ ห้าร้อยเหรียญเงิน*และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ห้าสิบเหรียญเงิน ⁴²แต่ทั้งสองไม่มีเงินใช้หนี้ เจ้าหนี้ก็เลยยกหนี้ให้ทั้งสองคน คุณคิดว่าคนไหนจะรักเจ้าหนี้คนนี้มากกว่ากัน”

⁴³ซีโมนจึงตอบว่า “คนแรกที่มีหนี้มากกว่าครับ”
พระองค์ก็ตอบว่า “ถูกต้อง”

⁴⁴แล้วพระเยซูจึงหันไปมองหญิงคนนั้น และพูดกับซีโมนว่า “เห็นผู้หญิงคนนี้ไหม เราม่าบ้านคุณ คุณก็ไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าเรา แต่เธอกลับใช้น้ำตาล้างเท้าเรา และเอาผมของเธอเช็ดจนแห้ง ⁴⁵คุณไม่ได้จูบต้อนรับเราแต่เธอไม่ได้หยุดจูบเท้าเราเลยตั้งแต่เข้ามา ⁴⁶คุณไม่ได้เอาน้ำมันใส่หัวของเรา แต่เธอเอาน้ำหอมเทใส่เท้าของเรา ⁴⁷เราจะบอกให้รู้ว่า ที่เธอแสดงความรักมากขนาดนี้ ก็เพราะเธอได้รับการยกโทษจากบาปมากมายนั่นเอง ส่วนคนอื่นที่ได้รับการยกโทษน้อย ก็มีความรักน้อย”

⁴⁸พระเยซูพูดกับนางว่า “คุณได้รับการยกโทษจากบาปแล้ว” คนที่นั่งดื่มกินกับพระองค์ก็พูดกันว่า

7:41 เหรียญเงิน หรือเหรียญเดนาริอัน คือเหรียญโรมัน มีค่าประมาณค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

49 “คนนี่คิดว่าเขาเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวยกโทษบาปให้ใครต่อใคร”

50 พระเยซูพูดกับหญิงคนนี้นี้ว่า “ความเชื่อของคุณได้ทำให้คุณรอดแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

กลุ่มที่ไปกับพระเยซู

8 ต่อมาพระเยซูเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พวกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ด้วย ²แล้วยังมีพวกผู้หญิงบางคนติดตามมาด้วย ที่พระองค์เคยขับผีร้ายและรักษาโรคต่างๆ ให้ คือ มารีย์ชาวมักดาลาที่พระเยซูได้ขับผีร้ายทั้งเจ็ดออกให้ ³นางโยอันนาเมียของคูซาผู้จัดการทรัพย์สินส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรด* และนางลูลันนากับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ใช้ทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางเองคอยช่วยเหลือพระเยซูกับพวกศิษย์เอกของพระองค์นั้น

พระเยซูเล่าเรื่องขานานาหว่านเมล็ดพืช

(มธ.13:1-17; มก.4:1-12)

⁴มีชาวบ้านมากมายจากเมืองต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์ได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังว่า

⁵“มีขานานาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ขณะที่หว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง ถูกเหยียบย่ำ และถูกนกมาจิกกิน ⁶บางเมล็ดก็ตกลงในดินที่ชั้นล่างเป็นหิน หลังจากทิ้งอกแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะรากตื้นจึงขาดความชุ่มชื้น ⁷บางเมล็ดก็ตกอยู่ในพงหนาม เมื่อกิ่งขึ้นมาก็ถูกพงหนามปกคลุมจนทำให้ไม่เจริญเติบโต ⁸บางเมล็ดตกในที่ดินดี เมื่อกิ่งขึ้นมาก็เกิดผลเป็นร้อยเท่าของที่หว่านไว้” เมื่อพระองค์เล่าเสร็จแล้ว ก็พูดว่า “ใครมีหู ก็ให้ฟังไว้”

⁹พวกศิษย์ถามพระองค์ว่า “เรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ หมายถึงอะไรครับ”

¹⁰พระองค์ตอบว่า “พระเจ้าได้เปิดโอกาสให้พวกคุณรู้ถึงความลับของแผ่นดินของพระองค์ แต่สำหรับคนอื่น เราจะพูดเป็นเรื่องเปรียบเทียบให้ฟัง เพื่อว่า

‘แม้พวกเขาจะมองดู ก็จะไม่เห็น

แม้พวกเขาได้ยิน ก็จะไม่เข้าใจ” (อิสยาห์ 6:9)

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มธ.13:18-23; มก.4:13-20)

¹¹นี่คือความหมายของเรื่องเปรียบเทียบนั้น “เมล็ดพืชก็คือถ้อยคำของพระเจ้า ¹²เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทางก็คือ คนที่ไม่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า แต่ถูกมารร้ายมาแย่งเอาถ้อยคำนั้นไปจากใจของเขา ทำให้เขาไม่เชื่อ ก็เลยไม่รอด ¹³เมล็ดพืชที่ตกในดินที่ชั้นล่างเป็นหินก็คือ คนที่ไม่ได้ยินถ้อยคำ และรับไว้ทันทีด้วยความดีใจแต่มีรากที่ไม่ลึก จึงเหมือนคนที่เชื่อประเดี๋ยวเดียว เมื่อเกิดความทุกข์ยากในชีวิตก็เลิกเชื่อ ¹⁴เมล็ดพืชที่ตกอยู่กลางพงหนาม ก็คือคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าและรับไว้ แต่เพราะความกังวลใจ หรือเห็นแก่ความร่ำรวย หรือความสนุกสนานในชีวิต ทำให้ไม่เกิดผล* ¹⁵เมล็ดพืชที่ตกในดินดีก็คือคนที่มีจิตใจดีและซื่อสัตย์ เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า ก็เก็บรักษาไว้ และเกิดผลมากด้วยความมานะอดทน”

8:3 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปรีเย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อนคริสตกักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

8:14 ไม่เกิดผล หมายถึงไม่ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์ทำ

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ถ้

(มก.4:21-25)

16“คงไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาหม้อมาครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียงหรือก แต่เขาจะวางไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในบ้าน 17 ทุกอย่างที่ยซ่อนไว้เดี๋ยวนี ก็จะถูกค้นพบทุกอย่างที่เป็นความลับเดี๋ยวนี ก็จะถูกเปิดเผย 18 ถ้าอย่างนั้น ระวังให้ตีว่า คุณจะเป็นผู้ฟังแบบไหน คนที่เข้าใจดีอยู่แล้ว ก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจ แม้แต่เรื่องที่เขาคิดว่าเข้าใจอยู่แล้วก็จะไม่เข้าใจไปด้วย”

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซูคือคนที่ติดตามพระองค์

(มธ.12:46-50; มก.3:31-35)

19 เมื่อแม่กับน้องๆ ของพระเยซูมาหา ก็เข้าไปไม่ถึงพระองค์ เพราะคนแน่นมาก 20 มีคนมาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ แม่กับพวกน้องของอาจารย์ มายืนรออยู่ข้างนอกครับ”

21 พระองค์ตอบไปว่า “คนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แล้วทำตามนั้นแหละ คือแม่และน้องๆ ของเรา”

พวกผู้ติดตามเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเยซู

(มธ.8:23-27; มก.4:35-41)

22 วันหนึ่งที่ทะเลสาบ พระเยซูได้ลงเรือพร้อมกับพวกศิษย์ พระองค์ออกปากชวนว่า “พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” พวกเขาจึงออกเรือ 23 ขณะที่เรือแล่นไป พระเยซูก็นอนหลับ เกิดพายุใหญ่ขึ้นกลางทะเลสาบ น้ำซัดเข้าเรือจนเกือบจะจมอยู่แล้ว ทุกคนตกอยู่ในอันตราย 24 พวกเขาจึงพากันไปปลุกพระเยซู ตะโกนว่า “อาจารย์ อาจารย์ พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว” พระองค์ก็ตื่นขึ้นมา และสั่งลมและคลื่นให้สงบ พายุก็หยุดทุกอย่างก็สงบนิ่ง 25 แล้วพระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกคุณ หายไปไหนหมด”

พวกเขา ก็เกรงกลัวและประหลาดใจ พร้อมกับพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นก็ยั้งสั่งได้ และมันก็เชื่อฟังด้วย”

ชายที่ถูกผีร้ายสิง

(มธ.8:28-34; มก.5:1-20)

26 พวกเขาแล่นเรือข้ามมาอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี ถึงเขตแดนของชาวเกอรซา 27 เมื่อพระเยซูขึ้นมานบนฝั่ง ก็เจอชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองนั้น เขาถูกผีร้ายสิงอยู่ เขาแก้ผ้าและไม่ได้ อยู่บ้านมานานแล้ว แต่อยู่ตามคูเมืองคี่ฝั่งศพ 28 เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็กรี๊ดร้องและล้มลงต่อหน้าพระองค์ พร้อมกับตะโกนสุดเสียงว่า “มาอยู่กับข้าทำไมเยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด ขอร้องอย่าได้ทรมาณข้าเลย” 29 ที่มันพูดอย่างนี้ ก็เพราะพระเยซูได้สั่งให้มันออกจากร่างชายคนนั้น มันชอบเข้าสิงชายคนนี้อยู่เรื่อย ขนาดเอาโซ่ล่ามมือและเท้าทั้งสองข้างและคุมขังเอาไว้ เขาก็ยัง ทำลายโซ่ตรวนเหล่านั้นได้ และผีร้ายก็บังคับให้ชายคนนีเข้าไปในทีเปลาเปสิยวแห่งแล้ง

30 พระเยซูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง*” ที่มันตอบอย่างนี้ ก็เพราะพวกมันหลายตนสิงอยู่ในชายคนนี

8:30 หนึ่งกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน

³¹พวกมันต่างก็อ่อนวอนพระเยซูไม่ให้ส่งพวกมันไปลงหลุมที่ลึกมาก* ³²ที่บนเนินเขาแถว นั้นมีฝูงหมูฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ พวกผีร้ายจึงขออนุญาตพระเยซู ให้พวกมันเข้าไปสิงอยู่ในหมู ฝูงนั้นแทน พระเยซูก็อนุญาต ³³พวกมันจึงพากันออกจากร่างชายคนนั้น และเข้าไปสิงหมูฝูงนั้น แทน หมูทั้งฝูงก็พากันวิ่งพรวดพราดจากไหล่เขาสูงชันโดดลงสู่ทะเลสาบ จนจมน้ำตายหมด

³⁴เมื่อคนเลี้ยงหมูเห็นอย่างนั้น ก็พากันวิ่งหนีไปและเล่าเรื่องนี้ไปทั่วทั้งในเมืองและชนาเมือง ³⁵ชาวบ้านก็แหกกันออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาหาพระเยซู และได้พบกับชายคนที่ผีร้าย ได้ออกไปจากเขาแล้ว นั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซู สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยและเป็นปกติดี พวกเขาจึง กลัว ³⁶ส่วนคนที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าว่าชายคนนั้นหายไต่ยัง ³⁷ทุกคนที่อยู่แถวๆนั้นได้ขอร้องให้ พระเยซูไปจากเขตแดนของพวกเขา เพราะพวกเขากลัวกันมาก พระเยซูก็เลยลงเรือจากไป ³⁸ชาย คนที่เคยถูกผีร้ายสิงขอมตามพระองค์ไปด้วย แต่พระองค์ส่งเขากลับบอกว่า ³⁹“กลับบ้านไปเถอะ แล้วไปเล่าให้ทุกคนฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทำให้กับคุณ” ชายคนนั้นก็กลับไป และเล่า เรื่องทุกอย่างที่พระเยซูได้ทำให้กับเขาไปทั่วทั้งเมือง

พระเยซูใช้ชีวิตกับเด็กผู้หญิงที่ตายแล้วและรักษาผู้หญิงที่ไม่สบาย

(มธ.9:18-26; มก.5:21-43)

⁴⁰เมื่อพระเยซูกลับมาถึงกาลิลี มีชาวบ้านมาคอยต้อนรับพระองค์อยู่ที่นั่น ⁴¹ชายคนหนึ่ง ชื่อไยรัส เป็นหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว ได้มาก้มกราบแทบเท้าพระเยซู อ่อนวอนพระองค์ให้ ไปบ้านของเขา ⁴²เพราะลูกสาวคนเดียวของเขา ที่มีอายุเพียงสิบสองปีกำลังจะตาย ในระหว่าง ทางที่พระเยซูไปนั้น ก็มีชาวบ้านเบียดเสียดพระองค์รอบด้าน ⁴³ในกลุ่มคนนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ตก เลือดมาเป็นเวลาสิบสองปีแล้ว นางเสียเงินเสียทองไปกับการรักษาจนหมดเนื้อหมดตัว แต่ก็ยังไม่ หาย ⁴⁴นางจึงเข้ามาทางข้างหลังพระองค์ และแตะชายเสื้อพระองค์ เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที ⁴⁵พระเยซูถามขึ้นว่า “ใครแตะตัวเรา” พวกเขาต่างปฏิเสธ เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ครับ มีคน เบียดเสียดพระองค์แน่นไปหมด”

⁴⁶แต่พระองค์ก็พูดว่า “มีคนเดียวแตะตัวเราแน่ เพราะเรารู้สึกว่ามีพลังแผ่ชานออกจากตัว” ⁴⁷เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่า นางหลบไม่พ้นแล้ว ก็ออกมาก้มกราบลงต่อหน้าพระเยซู ด้วยความ กลัวจนตัวสั่นต่อหน้าคนทั้งหลาย นางได้อธิบายว่า ทำไมนางถึงไปแตะต้องตัวพระองค์ ซึ่งทำให้นางหายจากโรคทันที ⁴⁸แล้วพระเยซูก็พูดกับหญิงคนนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของคุณ ได้ทำให้ คุณหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

⁴⁹ในขณะที่พระองค์กำลังพูดอยู่นั้น ก็มีคนมาจากบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาบอกว่า “ไม่ต้องรบกวนอาจารย์แล้วละ เพราะลูกสาวของท่านตายแล้ว”

⁵⁰แต่พระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็เลยพูดกับไยรัสว่า “ไม่ต้องกลัว ขอให้เชื่อเท่านั้น แล้วลูกสาวของ คุณจะหาย”

⁵¹เมื่อพระเยซูไปถึงบ้านไยรัส พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปกับพระองค์เลย นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ และพ่อแม่ของเด็กเท่านั้น ⁵²คนทั้งหลายต่างพากันร้องให้คร่ำครวญให้กับเด็กสาว พระเยซูพูดว่า “หยุดร้องให้ได้แล้ว เด็กคนนี้ยังไม่ตาย แค่นอนหลับเท่านั้น”

8:31 หลุมที่ลึกมาก เป็นเหวหรือหลุมที่ลึกไม่มีจุดสิ้นสุด เป็นที่ซึ่งวิญญาณชั่ว

⁵³พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กคนนั้นตายแล้วจริงๆ ⁵⁴ฝ่ายพระเยซูก็จับมือเด็กและเรียกเธอว่า “หนูน้อยจ๋า ลูกขึ้นเถิด” ⁵⁵แล้ววิญญาณของเธอก็กลับเข้าสู่ร่างอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาทันที พระเยซูจึงบอกพวกเขาให้เอาอาหารมาให้เธอกิน ⁵⁶พ่อแม่ของเธอต่างก็ประหลาดใจมาก แต่พระองค์สั่งห้ามไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง

พระเยซูส่งศิษย์เอกทั้งสองคนออกไป

(มธ. 10:5-15; มก. 6:7-13)

9 พระเยซูเรียกศิษย์เอก^๑ ทั้งสิบสองคนมา จากนั้นพระองค์ก็ทำให้พวกเขา มีฤทธิ์อำนาจที่จะขับผีร้าย และรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ²แล้วพระองค์ก็ส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และให้รักษาคนเจ็บป่วย ³พระองค์สั่งว่า “ไม่ต้องเอาอะไรติดตัวไปเลย ไม่ว่าจะ เป็นไม้เท้า ถุงย่าม อาหาร เงินหรือเสื้อผ้าสำรอง ⁴เมื่อเข้าไปอยู่ในบ้านหลังไหนแล้ว ก็ให้อยู่นั้นตลอดจนกว่าจะออกจากเมืองนั้นไป ⁵ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับ ก็ให้ออกจากเมืองนั้นไป แล้วสะบัดฝุ่นออกจากเท้า* ด้วย เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

⁶พวกเขาก็ได้ไปประกาศข่าวดี^๑ นี้ ทั่วทุกหมู่บ้านและรักษาคนเจ็บป่วยด้วย

เฮโรดลับสนเรื่องพระเยซู

(มธ. 14:1-12; มก. 6:14-29)

⁷เมื่อเฮโรด* ผู้ปกครองแคว้นกาลิลี ได้ยินเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ ก็มึนงงสงสัย เพราะมีคนบอกเขาว่าพระเยซู “เป็นยอห์นที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ⁸บางคนก็บอกว่า “เป็นเอลียาห์* ที่มาปรากฏให้เห็น” หรือบางคนก็บอกว่า เป็น “ผู้พูดแทนพระเจ้า” คนหนึ่งจากสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่” ⁹แต่เฮโรดพูดว่า “เราได้อัดตัวยอห์นไปแล้ว แล้วคนนี่ที่เราได้ยินคนพูดถึง เป็นใครกันแน่” พระองค์ก็เลยอยากจะเจอพระเยซู

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ยฮ. 6:1-14)

¹⁰เมื่อพวกศิษย์เอก^๑ กลับมา ก็เล่าให้พระเยซูฟังถึงเรื่องราวต่างๆ ที่พวกเขาได้ไปทำมา แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาปลีกตัวออกไปที่เมืองเบธไซดา ¹¹เมื่อพวกชาวบ้านรู้เข้า ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ต้อนรับพวกเขา พร้อมกับเล่าเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ฟัง และยังได้รักษาคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วย

¹²พอตกเย็น ศิษย์เอกทั้งสองคนพากันมาหาพระเยซู พูดว่า “ส่งชาวบ้านพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเขาจะได้ไปหาอาหารกินและหาที่พักตามหมู่บ้านหรือไร่นาใกล้ๆ นี่ในคืนนี้ เพราะที่นี้เปลี่ยวมาก”

¹³แต่พระเยซูกลับบอกว่า “พวกคุณหาอะไรมาเลี้ยงพวกเขาสิ”

พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเรามีแค่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น ถ้าจะให้มืออาหารพอ

9:5 สะบัดฝุ่นออกจากเท้า หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว
 9:7 เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสตศักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582
 9:8 เอลียาห์ คือผู้พูดแทนพระเจ้า มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

ก็ต้องไปซื้อมาเลี้ยงพวกเขาทุกคน ¹⁴ขณะนั้นมีผู้ชายอยู่ประมาณห้าพันคน แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าฉันไปบอกให้พวกเขานั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละประมาณห้าสิบคน”

¹⁵พวกเขา ก็ไปทำตาม ทุกคนนั่งลงเป็นกลุ่มๆ ¹⁶พระเยซูหยิบขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัวขึ้นมา พร้อมแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ เพื่อเอาไปแบ่งให้กับทุกคน ¹⁷พวกชาวบ้านต่างกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ก็เก็บเศษอาหารที่เหลือกินได้อีกสิบสองเซ่งเต็มๆ

พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มธ.16:13-19; มก.8:27-29)

¹⁸เมื่อพระเยซูอธิษฐานอยู่คนเดียว พวกศิษย์ก็พากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงถามว่า “ชาวบ้านคิดว่าเราเป็นใคร”

¹⁹พวกเขาตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์* แต่บางคนว่าเป็นผู้ทดแทนพระเจ้า คนหนึ่งในสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่”

²⁰พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “แล้วพวกคุณล่ะคิดว่าเราเป็นใคร”

เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*ของพระเจ้า”

²¹พระเยซูเตือนพวกเขาว่าอย่าบอกให้ใครรู้

พระเยซูบอกว่าพระองค์จะต้องตาย

(มธ.16:20-28; มก.8:30-9:1)

²²พระองค์พูดว่า “บุตรมนุษย์ จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะนำเขามาตีเขา เขานักบวชและพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็จะไม่ยอมรับพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกฆ่า แต่พระองค์จะฟื้น ขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม”

²³แล้วพระองค์ก็พูดกับทุกคนว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา ต้องเลิกตามใจตัวเอง แล้วแบกกางเขนของตัวเองตามเราทุกๆ วัน ²⁴คนที่พยายามจะรักษาชีวิตไว้ ก็จะถูกสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อเรา จะได้ชีวิตที่เที่ยงแท้ ²⁵แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ ถ้าหากได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตัวเองหรือถูกทำลายไป ²⁶คนที่อับอายเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายคนนั้นเหมือนกันในวันที่บุตรมนุษย์มาพร้อมกับสง่าราศีของพระองค์เอง สง่าราศีของพระบิดา และของพวกทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์” ²⁷แต่เราขอบอกให้รู้ว่า มีบางคนในพวกคุณที่ยืนอยู่ที่นี่ จะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้าก่อนตาย”

โมเสส เอลียาห์และพระเยซู

(มธ.17:1-8; มก.9:2-8)

²⁸หลังจากนั้นราวแปดวัน พระองค์ได้พาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน ²⁹ในขณะที่อธิษฐาน ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เสื้อผ้าพระองค์เปลี่ยนเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววาว ³⁰ทันใดนั้น ก็มีชายสองคน คือโมเสสกับเอลียาห์* ได้มาพูดคุยอยู่กับพระองค์

9:19 เอลียาห์ คือผู้ทดแทนพระเจ้า มีชีวิตอยู่ประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูเกิด

9:20 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต

9:30 โมเสสกับเอลียาห์ คือผู้นำสองคนที่สำคัญมากของชาวยิวในสมัยพระคัมภีร์เดิม

ที่นั่น ³¹ทั้งสองเปล่งรัศมีเจิดจ้า พวกเขากำลังพูดถึงการตายของพระเยซูที่กำลังจะเกิดขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม ³²ส่วนเบโตรกับเพื่อนอีกสองคนนั้นนั่งง่วงมาก แต่เมื่อพวกเขาตื่นเต็มที่ ก็ได้เห็นรัศมีอันเจิดจ้าของพระเยซู และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์ ³³เมื่อชายสองคนนั้นกำลังจะไปเบโตรได้พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดิฉันเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ เราจะได้สร้างเพิงขึ้นสามหลังสำหรับพระองค์หนึ่งหลัง โมเสสหนึ่งหลัง และเอลียาห์อีกหนึ่งหลัง” แต่เบโตรไม่รู้หรือว่าตัวเองกำลังพูดอะไรออกไป

³⁴ขณะที่เบโตรกำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ พวกเขากลัวมาก ³⁵มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากเมฆว่า “นี่คือลูกของเราที่เราได้เลือกไว้ ให้เชื่อฟังเขา”

³⁶เมื่อเสียงนั้นเงียบลง พวกเขาได้เห็นแต่พระเยซูเท่านั้น แล้วพวกเขาก็ได้เก็บเรื่องที่ได้เห็นนี้ไว้ในใจ ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลยในตอนนั้น

พระเยซูรักษาเด็กผู้ชายที่มีผีร้ายสิงอยู่

(มธ. 17:14-18; มก. 9:14-27)

³⁷วันต่อมา เมื่อพวกเขาเดินลงมาจากภูเขา ชาวบ้านกลุ่มใหญ่มาหาพระเยซู ³⁸ชายคนหนึ่งในฝูงชนนั้นร้องขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ช่วยลูกผมด้วย ผมมีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้น ³⁹ผีร้ายชอบเข้าสิงเขา เขาก็จะกรี๊ดร้องทันที บางครั้งมันก็ทำให้เด็กล้มชักดิ้นชักงอ น้ำลายฟูมปาก มันแทบจะไม่เคยออกจากตัวเขาเลย และชอบทำร้ายเขา ⁴⁰ผมเคยขอร้องให้พวกศิษย์ของท่านช่วยไล่มันออกไป แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้”

⁴¹พระเยซูจึงตอบว่า “โอ้ พวกเราไม่มีอำนาจเชื่อและตั้งชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแฉะไหน เราจะต้องทนอยู่กับพวกคุณไปอีกนานไหม เอาลูกคุณมานี่สิ”

⁴²เมื่อเด็กนั้นกำลังเดินเข้ามา ผีร้ายก็ทำให้เขาล้มลงชักดิ้นชักงอกับพื้น พระเยซูได้ไล่ผีร้ายนั้นออกไป และรักษาเด็กคนนั้น แล้วส่งคืนให้กับพ่อของเขา ⁴³ทุกคนต่างพากันประหลาดใจมากถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มธ. 17:22-23; มก. 9:30-32)

ในขณะที่ทุกคนกำลังประหลาดใจกับสิ่งที่พระเยซูได้ทำนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกศิษย์ว่า ⁴⁴“ตั้งใจฟังให้ดีในสิ่งที่เราจะบอก บุตรมนุษย์ จะต้องถูกส่งมอบไปให้กับศัตรูของพระองค์” ⁴⁵แต่พวกศิษย์ไม่รู้ว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร เพราะความหมายถูกซ่อนไปจากใจของพวกเขา ก็เลยไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่มีใครกล้าถาม

คนที่สำคัญที่สุด

(มธ. 18:1-5; มก. 9:33-37)

⁴⁶พวกเขาเริ่มเถียงกันว่า ในกลุ่มพวกเขาใครจะได้เป็นคนสำคัญที่สุด ⁴⁷พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ในใจ พระองค์จึงพาเด็กคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ข้างๆ พระองค์ ⁴⁸แล้วพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับเด็กเล็กอย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ยอมรับเรา และคนที่ยอมรับเราก็ก็นับว่ายอมรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย คนที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่พวกคุณนั้นล่ะคือคนที่สำคัญที่สุด”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็อยู่ฝ่ายคุณ

(มก.9:38-40)

⁴⁹ ยอห์นได้พูดว่า “อาจารย์ครับ พวกผมเห็นชายคนหนึ่งขับผีร้ายออกโดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกผมก็เลยพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเรา”

⁵⁰ พระเยซูพูดกับยอห์นว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะคนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็เป็นพวกคุณอยู่แล้ว”

หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย

⁵¹ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระเยซูจะถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ พระองค์ตัดสินใจแน่วแน่ที่จะไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵² พระองค์จึงได้ส่งศิษย์บางคนล่วงหน้าไปก่อน พวกเขาได้เข้าไปที่หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ให้พร้อมสำหรับพระองค์ ⁵³ แต่คนที่นั่นไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นว่าพระองค์ตั้งใจจะไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵⁴ เมื่อยากอบและยอห์น ศิษย์ของพระองค์เห็นอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อาจารย์ จะให้เราส่งไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญคนพวกนี้* ให้สิ้นซากไปเลยดีไหมครับ”

⁵⁵ แต่พระเยซูหันมาต่อว่าพวกเขา* ⁵⁶ แล้วออกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอื่น

จะติดตามพระเยซู ต้องทำอย่างไร

(มธ.8:19-22)

⁵⁷ ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามถนน มีชายคนหนึ่งพูดกับพระเยซูว่า “ไม่ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

⁵⁸ พระเยซูจึงตอบไปว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกในท้องฟ้ายังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่ที่จะซุกหัวนอน”

⁵⁹ พระองค์พูดกับอีกคนหนึ่งว่า “ตามเรามา” แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

⁶⁰ พระเยซูจึงบอกว่า “ให้คนตายฝังคนตายกันเอง ส่วนคุณให้ไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้าเถอะ”

⁶¹ ชายคนอื่นจึงพูดขึ้นว่า “ผมจะตามพระองค์ไปแน่ แต่ขอกลับไปรำลาคคนที่บ้านก่อนนะครับ”

⁶² พระเยซูจึงตอบว่า “ถ้าคนที่จับคันไถแล้วยังท้วงหน้าพะวงหลังอยู่ คนนั้นก็ไมเหมาะสมกับแผ่นดินของพระเจ้า”

พระเยซูส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนออกไป

10 ต่อมาพระเยซูเลือกศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคน* แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ ล่วงหน้า พระองค์ไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่พระองค์กำลังจะไป ² พระองค์บอกพวกเขาว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายแต่มีคนงานน้อย ให้อ่อนวอนองค์เจ้าชีวิตผู้ดูแลเรื่องการเก็บเกี่ยวนี้ ให้ช่วยส่งคนงานมาเพิ่มขึ้น จะได้ช่วยกันเก็บเกี่ยว ³ ไปเถอะ แต่อย่าลืมนะว่าเราได้

9:54 ข้อ 54 ในสำเนากรีกบางฉบับเพิ่มเติมว่า “เหมือนกับที่เอลียาห์เคยทำมา”

9:55 ข้อ 55 ในสำเนากรีกบางฉบับจะเพิ่มเติมว่า “พระเยซูพูดว่า ‘คุณไม่รู้หรือว่าจิตวิญญาณแบบไหนที่เป็นเจ้าของพวกคุณ ข้อ 56 บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา’”

10:1 เจ็ดสิบสองคน แต่สำเนาต้นฉบับภาษากรีกบางฉบับบอกว่า เจ็ดสิบคน

ส่งพวกคุณออกไปเหมือนพวกลูกแกะที่อยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ⁴ไม่ต้องเอาถุงเงิน ถุงย่าม หรือ รองเท้าติดตัวไป และไม่ต้องหยุดพักทายใครเลยในระหว่างทาง ⁵เมื่อเข้าบ้านไหนก็ให้อวยพรก่อนว่า ‘ขอให้บ้านนี้อยู่เย็นเป็นสุข’ ⁶ถ้าบ้านนั้นมีคนที่รักความสงบสุขอยู่ พรนั้นก็จะตกเป็นของเขา แต่ถ้าไม่มี พรนั้นก็จะกลับมายุกับคุณอีก ⁷เมื่ออยู่บ้านไหนก็ให้อยู่บ้านนั้นตลอดอย่าย้ายไปย้ายมา เมื่อ เขาเอาอะไรมาให้กินและดื่ม ก็กินเลย เพราะคนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้าง ⁸เมื่อเข้าไปในเมืองไหน เขาเลี้ยงอะไรก็ให้กินสิ่งนั้น ⁹รักษาคนที่ไม่สบายในเมืองนั้น และบอกเขาว่า ‘แผ่นดินของ พระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ¹⁰ แต่ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ ก็ให้ไปยืนอยู่ที่ถนนแล้วพูดว่า ¹¹ ‘แม่แต่ ผู้คนในเมืองนี้ที่ติดเท้าเรา เราก็จะปัดออกให้หมด’ เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา และรู้ไว้ด้วยว่า ‘แผ่นดิน ของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ¹² เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา โทษของเมืองนี้จะรุนแรง กว่าโทษของเมืองโสโดม* เสียอีก”

พระเยซูเตือนประชาชนที่ไม่เชื่อ

(มธ.11:20-24)

¹³“น่าอัศจรรย์จริงๆ เมืองโคราซิมและเมืองเบธไซดา* เพราะถ้าเรื่องอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นใน เมืองของเจ้านี้ไปเกิดที่เมืองไทระและเมืองไซดอน* แล้วละก็ คนที่นั่นก็คงกลับตัวกลับใจ ใส่ผ้า กระสอบ* และเอาซี้เข้าโรยหัวไปนานแล้ว¹⁴ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองนี้จะรุนแรงกว่า โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนเสียอีก ¹⁵ส่วนเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม* เจ้าคิดว่า เจ้าจะถูก ยกขึ้นสูงเทียมฟ้าหรือไม่ มีทาง เจ้าจะต้องตกลงไปถึงดินแดนของคนตายต่างหากเล่า”

¹⁶แล้วพระองค์ก็บอกกับศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับถ้อยคำของพวกคุณ ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และคนที่ปฏิเสธพวกคุณ ก็เท่ากับปฏิเสธเราด้วย แล้วคนที่ปฏิเสธเรา ก็เท่ากับปฏิเสธพระเจ้าผู้ ที่ส่งเรามาด้วย”

ศิษย์เจ็ดสิบสองคนกลับมา

¹⁷ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคน กลับมารายงานพระเยซูด้วยความดีใจว่า “อาจารย์ครับ แม้แต่ พวกผีร้าย* ยังเชื่อฟังเราเลย ตอนที่เรายังชื่อของอาจารย์” ¹⁸พระเยซูตอบว่า “เราเห็นซาตาน ตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ¹⁹เราให้อำนาจพวกคุณ ในการเหยียบย่างร้ายและแมลงป่อง และ ให้มีอำนาจเหนือศัตรูทั้งหมด ไม่มีอะไรทำร้ายพวกคุณได้ ²⁰แต่อย่าดีใจเพราะพวกผีร้ายเชื่อฟัง พวกคุณ แต่ให้ดีใจเพราะชื่อของพวกคุณได้จดไว้บนสวรรค์แล้ว”

พระเยซูขอบคุณพระบิดา

(มธ.11:25-27; 13:16-17)

²¹ในเวลานั้นพระเยซูเต็มไปด้วยความสุขในพระวิญญานบริสุทธิ์ พระองค์พูดว่า

10:12 โสโดม เป็นเมืองที่มีพวกเกย์เต็มไปหมด พระเจ้าทำลายเมืองทั้งเมือง ดูได้ในหนังสือ ปฐมกาล 19
 10:13 เมืองโคราซิมและเมืองเบธไซดา คือ เมืองที่อยู่ติดกับทะเลสาบกาลิลี เป็นเมืองที่พระเยซูประกาศสั่งสอนประชาชน
 10:13 เมืองไทระและเมืองไซดอน คือ เมืองที่คนชั่วร้ายอยู่
 10:13 ผ้ากระสอบ คือ ผ้าเนื้อหยาบ ทำจากขนสัตว์ ใช้สวมใส่เพื่อแสดงความโศกเศร้า
 10:15 คาเปอร์นาอุม คือ เมืองในแคว้นกาลิลี ที่พระเยซูใช้เป็นที่พักอาศัย
 10:17 ผีร้าย หมายถึง วิญญาณชั่วจากปีศาจ

“ลูกสรรเสริญพระบิดา องค์เจ้าชีวิตแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

ขอคุณพระองค์ที่ได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้จากคนฉลาดและรอบรู้ แต่ได้เปิดเผยให้กับคนที่ไร้
 เติงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ได้รู้ ใช่แล้ว นี่แหละเป็นสิ่งที่พระองค์อยากจะทำให้เกิดขึ้น”

22 “พระบิดาได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับลูก ไม่มีใครรู้จักพระบุตรหรอก นอกจากพระบิดา
 และไม่มีใครรู้จักพระบิดาหรอก นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรได้เลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา”

23 พระเยซูหันมาพูดกับพวกศิษย์เป็นการส่วนตัวว่า “เป็นเกียรติจริงๆ สำหรับพวกคุณที่ได้
 เห็นสิ่งเหล่านี้ 24 เราจะบอกให้รู้ว่า มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า† และพวกกษัตริย์ ออกยอกเห็นอยาก
 ได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้อินด้วย”

ชาวสะมาเรียใจดี

25 มีคนที่เก่งกฎของโมเสสคนหนึ่ง ลูกขึ้นทอดสอบพระเยซู เขาถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะ
 ต้องทำยังไงถึงจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

26 พระเยซูตอบว่า “กฎเขียนไว้ว่าอะไร แล้วคุณเข้าใจว่ายังไง”

27 เขาก็ตอบว่า “ต้องรักพระเจ้าองค์เจ้าชีวิต ด้วยสิ้นสุดหัวใจ สิ้นสุดจิตวิญญาณ
 สิ้นสุดกำลัง และสิ้นสุดความคิด* และต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง*”

28 พระเยซูพูดว่า “ถูกต้องแล้ว ไปทำตามนั้นเถอะ แล้วจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

29 แต่เขาอยากจะทำอะไร เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้* เขาจึงถามต่อว่า “แล้วใคร
 เป็นเพื่อนบ้านของผมล่ะครับ”

30 พระเยซูตอบว่า “มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็ม ไปเมืองเยรีโค ในระหว่าง
 ทางถูกโจรปล้นและทำร้าย พวกโจรถอดเอาเสื้อผ้าเขาไป ทูตเขาแล้วหนีไป ทั้งเขาให้นอนบาด
 เจ็บปางตายอยู่ที่นั่น 31 บังเอิญมีนักบวชคนหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้นพอดี แต่พอเขาเห็นชายคน
 นั้น เขาก็หลีกเลี่ยงไปเดินอีกฝั่งหนึ่ง 32 ผู้ช่วยในวิหาร† คนหนึ่งก็เหมือนกัน เมื่อเดินมาพบชายคน
 นั้น เขาก็หลีกเลี่ยงไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน 33 แต่มีชาวสะมาเรีย* คนหนึ่งเดินผ่านมา เมื่อ
 เห็นชายคนนั้น เขาก็สงสาร 34 รีบเข้าไปช่วย เอาเหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก* เทลงบนบาดแผล
 และพันผ้าไว้ แล้วก็ยกขึ้นหลังลาของเขา พาไปที่โรงแรม ดูแลพยาบาลเขา 35 วันต่อมา ชาวสะ
 มาเรียคนนี้ก็ให้เงินสองเหรียญกับเจ้าของโรงแรมและบอกว่า ‘ช่วยดูแลเขาให้ดีด้วยนะส่วนที่
 เกินจากนี้ ผมจะจ่ายให้ตอนเขากลับ”

36 “คุณคิดว่า ในสามคนนี้ ใครเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ถูกโจรปล้นล่ะ”

37 คนเก่งกฎของโมเสสคนนี้ก็ตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตาให้กับเขาแหละสิครับ”

พระเยซูก็พูดกับเขาว่า “คุณก็ทำอย่างเขาบ้างสิ”

10:27 ต้องรักพระเจ้า... สิ้นสุดความคิด อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5

10:27 ต้องรักเพื่อนบ้าน... ตนเอง อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

10:29 “เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้” หรือ อาจจะแปลได้อีกว่า “เขาอยากจะทำอะไรให้คนเห็นว่าเขาใช้ชีวิตอย่าง
 ถูกต้องตามทางของพระเจ้าแล้ว”

10:33 ชาวสะมาเรีย มาจากแคว้นสะมาเรีย เป็นลูกผสมของพวกยิว คนยิวเกลียดชังพวกนี้มาก

10:34 เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก ของสองอย่างนี้ใช้เป็นยาเพื่อทำให้บาดแผลนุ่มและสะอาด

มารีย์กับมารธา

³⁸ในระหว่างทางนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ได้เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อมารธา นางได้เชิญพระองค์พักที่บ้านของนาง ³⁹มารีย์ซึ่งเป็นน้องสาวของมารธา ได้มานั่งอยู่ที่เท้าขององค์เจ้าชีวิต และฟังพระองค์พูดอย่างตั้งใจ ⁴⁰ส่วนมารธานั้นกำลังยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมต่างๆ นางก็ได้มาตัดพ้อกับพระเยซูว่า “อาจารย์ไม่สนใจเลยหรือที่น้องสาวปล่อยให้ดิฉันทำงานอยู่คนเดียว ช่วยบอกให้เธอมาช่วยหน่อยเถอะค่ะ”

⁴¹แต่องค์เจ้าชีวิตตอบนางไปว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกำลังกังวลและวุ่นวายกับหลายเรื่องเหลือเกิน ⁴²แต่มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น และมารีย์ก็ได้เลือกเอาสิ่งนั้นที่ดีกว่าไว้แล้ว และจะไม่มีการแย่งสิ่งนั้นไปจากเธอ”

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

(มธ.6:9-15)

11 มีครั้งหนึ่งที่พระเยซูอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่ออธิษฐานเสร็จแล้วลูกศิษย์คนหนึ่งเข้ามาบอกว่า “อาจารย์ช่วยสอนพวกเราอธิษฐานหน่อยครับ เหมือนกับที่เขียนสอนศิษย์ของเขา” ²พระเยซูบอกว่า “เมื่อพวกคุณอธิษฐาน ให้พูดอย่างนี้ว่า

- ‘พระบิดา ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถือเสมอ
- ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาถึง
- ³ขอช่วยให้เรามีอาหารกินในทุกๆ วัน
- ⁴ขอช่วยยกโทษบาปให้กับเราด้วย
- เหมือนกับที่เรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา
- ขอช่วยปกป้องเราไม่ให้ถูกย่ำยวน”

ต้องขอต่อไปเรื่อยๆ

(มธ.7:7-11)

⁵แล้วพระเยซูพูดต่อไปว่า “สมมุติว่ามีเพื่อนมาเยี่ยมคุณ แต่บ้านคุณก็ไม่มีอะไรจะให้เขากินสักอย่าง คุณก็เลยไปหาเพื่อนอีกคนหนึ่งตอนเที่ยงคืน และร้องเรียกว่า ‘นี่ เพื่อนขอยืมขนมปังสักสามก้อนสิ ⁶พอดีมีเพื่อนมาเยี่ยม แต่ที่บ้านไม่มีอะไรจะให้เขากินเลย’ ⁷เพื่อนคนนั้นที่อยู่ในบ้านร้องตอบว่า ‘อยู่ย่งน่า ประตุก็ลงกลอนแล้ว ฉันกับลูกๆ ก็นอนกันอยู่บนเตียงนี้หมดแล้ว จะลุกไปหยิบอะไรให้ไม่ได้แล้ว’ ⁸เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้เขาจะไม่ลุกขึ้นมาหยิบให้เพราะความเป็นเพื่อนกัน แต่เขาจะลุกขึ้นมาหยิบให้เท่าที่คนคนนั้นอยากได้ เพราะทนการตื้อแบบไม่รู้จักอายของคนคนนั้นไม่ไหว ⁹เราขอบอกให้รู้ว่า ขอแล้วจะได้ หาแล้วจะพบ เคาะแล้วประตูจะเปิดให้ ¹⁰เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หา ก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้เขา ¹¹มีพ่อคนไหนบ้าง ที่เมื่อลูก ขอบลา แล้วจะส่งงูพิษให้แทน ¹²หรือเมื่อลูกขอโซ่แล้วจะส่งแมงป่องให้แทน ¹³แม้แต่พวกคุณที่เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีๆ กับลูกของคุณเลย แล้วพระบิดาบนสวรรค์ล่ะ จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้พระวิญญานบริสุทธิ์[†] กับคนที่ขอจากพระองค์หรือ”

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มธ.12:22-30; มก.3:20-27)

14 วันหนึ่งพระเยซูได้ไล่ผีร้าย¹ ออกจากชายคนหนึ่งที่เป็นใบ้ เมื่อผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านแปลกใจมาก 15 บางคนพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของ เบเอลเซบูลหัวหน้าผี ขับไล่ผีร้ายพวกนั้นออกไป”

16 บางคนก็เรียกให้พระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง 17 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่จึงบอกว่า “แผ่นดินโหนที่แตกสามัคคีและต่อสู้กันเองจะถูกทำลาย และบ้านโหนที่ทะเลาะกันเองก็จะพังพินาศ 18 ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเองแล้ว แผ่นดินของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร คุณหาว่าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล ขับไล่พวกผีร้ายนั้น 19 แล้วพวกศิษย์ของคุณล่ะ ใช้ฤทธิ์อำนาจของใคร เพราะพวกเขาขับผีร้ายเหมือนกัน พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่าสิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด 20 แต่ถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าขับผีร้าย ก็แสดงว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว”

21 “เมื่อมีเจ้าของบ้านที่แข็งแรงและมีอาวุธครบมือเฝ้าบ้านอยู่ ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย 22 แต่ถ้ามีคนที่ยิ่งกว่าบุกเข้ามาเอาชนะเขา และยึดเอาอาวุธที่เขาใช้ป้องกันตัวไป เมื่อถึงตอนนั้น ก็ปล้นเอาทรัพย์สินของเขาไปแบ่งปันกันได้

23 คนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็ต่อต้านเรา และคนที่ไม่ช่วยเรารวบรวมฝูงแกะ ก็เป็นคนที่ทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป

คนที่ว่างเปล่า

(มธ.12:43-45)

24 เมื่อผีร้ายออกมาจากร่างของคนหนึ่งแล้ว มันก็ได้ตระเวนไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง เพื่อหาที่พักผ่อน แต่ก็หาไม่เจอ มันจึงพูดว่า ‘กลับไปบ้านหลังเก่าที่เคยอยู่ดีกว่า’ 25 แล้วมันก็กลับไปพบว่าบ้านหลังนั้นถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อย 26 มันจึงไปชวนผีที่ร้ายกว่ามันมาอีกเจ็ดตัว เข้ามารวมกันอยู่ที่บ้านหลังนั้น และในที่สุด สภาพของคนนั้นก็ยิ่งเลวร้ายกว่าตอนแรกเสียอีก”

ผู้ที่มีเกียรติจริงๆ

27 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องนี้อยู่ ก็มีหญิงคนหนึ่งในฝูงชนร้องขึ้นมาว่า “คนที่คลอดท่านมาและให้ท่านดูตนม ถือว่ามีเกียรติจริงๆ”

28 แต่พระองค์พูดว่า “ใช่ แต่คนที่ฟังและทำตามถ้อยคำของพระเจ้า ก็มีเกียรติยิ่งกว่า”

พิสูจน์ให้พวกเรารู้สิ

(มธ.12:38-42; มก.8:12)

29 เมื่อมีชาวบ้านมากมายขึ้น พระเยซูก็พูดว่า “คนสมัยนี้ชั่วร้าย อยากจะให้เราทำแต่เรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าส่งเรามา แต่พระเจ้าจะไม่แสดงเรื่องอัศจรรย์อะไรทั้งนั้น เพื่อพิสูจน์กับพวกเขา นอกจากเรื่องอัศจรรย์ของโยนาห์* 30 สิ่งที่เกิดขึ้นกับโยนาห์ เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้ชาวนินะเวห์รู้ว่า พระเจ้าส่งโยนาห์มา และสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเรา ก็จะเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่

11:29 โยนาห์ คือ ผู้ทดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม หลังจากอยู่ในท้องปลา 3 วันก็ออกมามีชีวิตต่อไป เหมือนกับพระเยซูที่ฟื้นขึ้นมาจากตายอยู่ในอุโมงค์ 3 วัน

พิสูจน์ให้คนในสมัยนี้รู้ว่า พระเจ้าได้ส่งบุตรมนุษย์³¹ มาในวันตัดสินโทษ ราชินีที่มาจากทางใต้* จะฟ้องว่าคนสมัยนี้ผิด เพราะนางอุตส่าห์เดินทางมาจากสุดขอบฟ้า เพื่อมาฟังความเฉลียวฉลาดของกษัตริย์ซาโลมอน แต่ตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์ซาโลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว ³²ในวันตัดสินโทษ ชาวเมืองนินะเวห์ ก็จะมาทำให้เห็นว่าคนสมัยนี้ผิดเหมือนกัน เพราะชาวเมืองนินะเวห์นั้นได้กลับตัวกลับใจเมื่อได้ฟังคำสั่งสอนของโยนาห์ และตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว

ให้เป็นแสงสว่างของโลก

(มธ.5:15,6:22-23)

³³ไม่มีใครหรอกที่จุดตะเกียงแล้วจะเอาไปซ่อนไว้ หรือเอาถังครอบไว้ มีแต่จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในห้อง ³⁴ดวงตาของคุณก็คือตะเกียงของร่างกาย ถ้าดวงตาดี ทั้งร่างก็มีแสงสว่างเต็มไปหมด แต่ถ้าดวงตาไม่ดี* ทั้งร่างกายก็จะมีตมมไปหมด ³⁵ระวังตัวไว้ให้ดี อย่าให้แสงสว่างในตัวคุณกลับมืดไป ³⁶ถ้าทั้งร่างของคุณมีความสว่างเต็มไปหมด ก็จะไม่มีส่วนไหนมืดเลย คุณก็จะสว่างจ้าไปทั้งตัว เหมือนกับมีแสงตะเกียงส่องมาที่คุณ”

พระเยซูวิจารณ์พวกผู้นำศาสนา

(มธ.23:1-36; มก.12:38-40; ลก.20:45-47)

³⁷เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ฟาริสี[†] คนหนึ่ง ก็ได้ชวนพระองค์ไปกินอาหารที่บ้านของเขา เมื่อไปถึง พระองค์ก็ไปนั่งที่โต๊ะอาหารทันที ³⁸ส่วนฟาริสีคนนั้นก็แปลกใจ ที่พระเยซูไม่ได้ล้างมือ* ตามพิธีก่อนกินอาหาร ³⁹พระองค์ก็บอกว่า “พวกคุณฟาริสี ล้างถ้วยชามแต่เพียงภายนอกเท่านั้น แต่ภายในนั้นมันแต่ความโลภ และความชั่วร้ายเต็มไปหมด⁴⁰ ช่างโง่เสียจริง พระเจ้าสร้างด้านนอกและด้านในด้วยไม้ไซหรือ ⁴¹ถ้ามัน ก็ให้กับคนจนด้วยใจ แล้วทุกอย่างก็จะสะอาดบริสุทธิ์สำหรับคุณ

⁴²น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณเคร่งครัดมากในเรื่องการถวายหนึ่งในสิบ* ให้กับพระเจ้า แม้แต่ใบสะระแหน่ ต้นธู* และสมุนไพรร ก็ให้จนครบถ้วน แต่พวกคุณกลับไม่มีความยุติธรรม และไม่มีความรักให้กับพระเจ้า คุณควรจะทำสิ่งนี้ไปพร้อมๆ กับการถวายด้วย

⁴³น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณชอบนั่งในที่อันมีเกียรติในที่ประชุม และชอบให้คนยกมือไหว้ที่ตลาด

⁴⁴น่าละอายจริงๆ พวกคุณเป็นเหมือนหลุมศพที่ไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ ที่คนเดินเหยียบย่ำไปมาโดยไม่รู้ตัว”

⁴⁵คนที่เก่งกฎปฏิบัติคนหนึ่ง พูดว่า “อาจารย์พูดอย่างนี้ ก็เท่ากับดูถูกพวกเราด้วย”

11:31 ราชินีที่มาจากทางใต้ คือราชินีเซบา อุตส่าห์เดินทางเป็นพันกิโลเมตร เพื่อจะมาเรียนรู้อุบายของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอนดูใน 1พงศกษัตริย์10:1-3

11:34 “ดวงตาไม่ดี” หรืออาจจะเป็นได้ว่า “ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ”

11:38 ล้างมือ เป็นประเพณีการล้างมือทางศาสนาของชาวยิว พวกฟาริสีคิดว่าเป็นการกระทำที่สำคัญมาก

11:42 ถวายหนึ่งในสิบ คือ ถ้ามียเงินอยู่ 10 บาท จะถวายให้พระเจ้า 1 บาท

11:42 ต้นธู ไม้พุ่มชนิดหนึ่งมีใบเขียวตลอดปี ดอกของมันมีสีเหลืองและมีกลิ่นแรง ใบของมันมีรสขม ในสมัยก่อนใช้ เป็นยาแก้ปวด และยากระตุ่น

⁴⁶พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่แล้ว พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ ก็น่าละอายจริงๆ เพราะพวกคุณออกกฎที่เป็นภาระหนักอึ้งให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัวเองไม่คิดที่จะช่วยแบกแม้แต่นิ้วเดียว

⁴⁷น่าละอายจริงๆ เพราะคุณได้สร้างอนุสาวรีย์ สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกคุณเป็นคนฆ่า ⁴⁸แสดงว่าพวกคุณเห็นดีด้วยกับสิ่งที่บรรพบุรุษของคุณได้ทำไป พวกเขาฆ่าพวกคุณก็สร้างอนุสาวรีย์ให้ ⁴⁹เพราะอย่างนี้ จึงมีสติปัญญาของพระเจ้าบอกไว้ว่า ‘เราจะส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และพวกทูตพิเศษ[†] ไปให้พวกเขา ซึ่งบางคนก็จะถูกพวกเขาฆ่า และบางคนก็จะถูกข่มเหง’ ⁵⁰คนสมัยนี้จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคน ที่ถูกฆ่าตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา ⁵¹นับจากเลือดของเอเบล* จนถึงเลือดของเศคาริยาห์* ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับวิหาร[†] ของพระเจ้า ใช่แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า คนในสมัยนี้แหละที่จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกนั้นทุกคน

⁵²น่าละอายจริงๆ พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ เพราะคุณได้เอาบุญแก่ที่จะไขความรู้ไป แต่ตัวเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังขัดขวางคนอื่นที่กำลังจะเข้าไปอีกด้วย”

⁵³เมื่อพระเยซูออกไปแล้ว พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี[†] ก็เริ่มต่อต้านพระองค์อย่างหนัก และซักถามหลายๆ เรื่องอย่างไม่หวังดี ⁵⁴เพื่อคอยจับผิดคำพูดของพระองค์

อย่าเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก

12 มีชาวบ้านหลายพันคนได้มายืนเบียดเสียดกันอยู่พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ก่อนว่า “ระวังเชื้อของพวกฟาริสี[†] ไว้ให้ดี นั่นคือความหน้าไหว้หลังหลอก ²ทุกสิ่งทุกอย่างที่แอบซ่อนไว้จะต้องถูกค้นพบ และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะต้องถูกเปิดเผย ³สิ่งที่พวกคุณแอบพูดกันในที่มืดจะไดยินในที่แจ้งและสิ่งที่คุณกระซิบข้างหูในห้องส่วนตัวก็จะถูกประกาศจากบนหลังคา”

ควรกลัวใคร

(มธ. 10:28-31)

⁴“เพื่อนรัก อย่ากลัวมนุษย์เลย เพราะเขาฆ่าได้แต่เพียงร่างกายเท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็ทำอะไรคุณไม่ได้อีกแล้ว ⁵แต่ให้เกรงกลัวพระเจ้า ผู้ที่มีอำนาจที่นอกจากจะฆ่าแล้วยังโยนลงไปไนนรกได้อีกด้วย ใช่แล้ว เราบอกให้เกรงกลัวผู้นี้แหละ

⁶ขนาดนกกกระจอกห้าตัว ชายแคบ่าทเดียว พระเจ้าก็ยังไม่เคยลืมพวกมันสักตัว ⁷ขนาดผมบนหัวคุณมีกี่เส้น พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว อย่ากลัวเลย เพราะคุณมีค่ามากกว่านกกกระจอกหลายตัวนี่”

การรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์

(มธ. 10:32-33; 12:32; 10:19-20)

⁸“เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่บอกว่าเขาเป็นคนของเรา บุตรมนุษย์[†] ก็จะบอกต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกันว่า คนคนนั้นเป็นของเรา ⁹แต่คนที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับคนคนนั้นต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกัน

11:51 เอเบล...เศคาริยาห์ ในพระคัมภีร์ของชาวอิสราเอล บอกว่าเอเบลเป็นคนแรกที่ถูกลูกฆ่า และเศคาริยาห์เป็นคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

¹⁰ส่วนคนที่พูดจาดูหมิ่นบุตรมนุษย์[†] พระเจ้ายกโทษให้ได้ แต่คนที่พูดจาดูถูกดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้เลย

¹¹เมื่อคุณถูกนำตัวไปสอบสวนในที่ประชุมของยิว[†] และต้องยืนอยู่ต่อหน้าพวกผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดแก้ตัวยังงี้ดี ¹²เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนคุณว่าจะต้องพูดอะไรในเวลานั้น”

พระเยซูเตือนเรื่องความโลภ

¹³มีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ช่วยบอกให้พี่ชายผมแบ่งมรดกของพ่อให้ผมด้วยครับ”

¹⁴แต่พระเยซูตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครเป็นคนตั้งให้เราเป็นผู้แบ่งมรดกระหว่างคุณสองคน” ¹⁵พระเยซูพูดอีกว่า “ระวังตัวให้ดี อย่าโลภ เพราะชีวิตที่แท้จริงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพย์สมบัติที่คนมี”

¹⁶แล้วพระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า “มีชายที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ไรนาของเขาให้พืชผลดีมาก ¹⁷เขาคิดในใจว่า ‘ฉันจะทำยังงี้ดี ไม่มีที่จะเก็บพืชผลพวกนี้แล้ว’ ¹⁸เขาจึงคิดว่า ‘อ้อ รู้แล้วจะรื้อยุ้งฉางพวกนี้ทิ้งแล้วสร้างชิ้นใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เพื่อจะได้เก็บพืชผลและสิ่งของทั้งหมดไว้ที่นั่น’ ¹⁹แล้วจะบอกกับตัวเองว่า ‘ฉันได้เก็บสะสมของดีๆ ไว้ตั้งเยอะแยะแล้ว มีพอสำหรับหลายปีไปกินดื่มและใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานดีกว่า’ ²⁰แต่พระเจ้าบอกกับเขาว่า ‘ไอ้โง่ คินนี้เจ้าก็จะตายแล้ว แล้วของที่เจ้าสะสมไว้จะตกไปเป็นของใครกัน’

²¹มันก็จะเป็นอย่างนี้แหละ สำหรับคนที่ชอบสะสมความร่ำรวยให้กับตัวเอง แต่ไม่ได้ร่ำรวยและใจกว้างต่อพระเจ้า”

เอาแผ่นดินของพระเจ้าเป็นที่หนึ่งก่อน

(มธ.6:25-34;19-21)

²²แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “เพราะอย่างนี้ เราถึงขอบอกพวกคุณว่า ไม่ต้องเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ว่าจะมีอะไรกิน หรือจะมีอะไรสวมใส่หรือเปล่า ²³เพราะชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า ²⁴ดูอย่างอีกาลิ มันไม่ต้องหวานหรือเก็บเกี่ยว ไม่มีห้องเก็บของหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าก็เลี้ยงดูพวกมัน พวกคุณมีค่ามากกว่านกหลายเท่าตัว ²⁵กังวลไปทำไมกังวลแล้วทำให้ชีวิตของคุณยืดออกไปได้อีกสักชั่วโมงหรือเปล่าละ ก็เปล่าเลย ²⁶ถ้าแม้แต่เรื่องเล็กแค่นี้ ยังทำไม่ได้เลย แล้วยังจะไปกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกทำไม ²⁷ดูอย่างดอกไม้ป่าสิว่ามันโตได้ยังงี้ มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั้นด้วยตัวเอง แต่ก็ยังสวยกว่ากษัตริย์ซาโลมอนในชุดเต็มยศเสียอีก ²⁸ดูอย่างหญ้าในทุ่งพวกนี้สิ พวกมันอยู่แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็ถูกเผาไฟแล้ว แต่พระเจ้ายังตกแต่งให้สวยถึงขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าพวกนี้หรือพวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อถ้อยเสียจริงๆ ²⁹เลิกกังวลเกี่ยวกับอาหารได้แล้วว่าจะมีอะไรกินหรือดื่ม ³⁰เพราะนั่นเป็นสิ่งที่คนทั้งหลายในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้ากังวลกัน ส่วนคุณ พระบิดาของคุณรู้อยู่แล้วว่า อะไรจำเป็นสำหรับคุณ ³¹แต่ให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน แล้วพระองค์จะจัดการเรื่องพวกนี้ให้”

อย่าไว้วางใจเงิน

32“ไม่ต้องกลัวฝูงแกะเล็กๆทั้งหลาย เพราะพระบิดาของคุณยินดีที่จะมอบแผ่นดินให้กับคุณ 33ให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ เอาเงินไปแจกให้กับคนจน แล้วจัดหาถุงเงินที่ไม่มีวันเก่าหรือขาดให้กับตัวเอง คือทรัพย์สินสมบัติบนสวรรค์ที่ไม่มีวันหมด ขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ และตัวมอดก็กัดกินไม่ได้ด้วย 34เพราะทรัพย์สินสมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็อยู่ที่นั่นด้วย”

เตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ

(มธ.24:45-51)

35“แต่งตัวให้พร้อมที่จะรับใช้อยู่เสมอ และจุดตะเกียงให้ส่องสว่างอยู่เสมอ 36เหมือนกับคนที่กำลังคอยเจ้านายของตนกลับมาจากงานแต่งงาน เมื่อเขามาเคาะประตูเรียก ก็จะได้เปิดให้เขาทันที 37สำหรับพวกคนใช้ ที่เจ้านายกลับมาพบว่ายังคงตื่นคอยเขาอยู่ ก็ถือว่ามิก็เกียรติจริงๆ เราจะบอกให้รู้ว่า นายคนนั้นจะพาพวกคนใช้ไปนั่งที่โต๊ะ และเขาก็จะใส่ผ้ากันเปื้อน มาคอยให้บริการพวกคนใช้ที่นั่งกินอยู่ 38ถ้านายกลับมาตอนที่ยังคืนหรือดึกกว่านั้น แล้วพบว่าคนใช้ยังอยู่เตรียมพร้อมอย่างนั้น พวกเขาก็มิก็เกียรติจริงๆ 39แต่ให้รู้นะว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ล่วงหน้าว่า ขโมยจะมาเวลาไหน เขาคงไม่ปล่อยให้ขโมยบุกเข้ามาในบ้านแน่ 40พวกคุณก็เหมือนกัน ให้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพราะบุตรมนุษย์จะมาตอนที่คุณคิดไม่ถึง”

ใครคือผู้รับใช้ที่ไว้ใจได้

41เปโตรได้ถามว่า “อาจารย์ครับ เรื่องเปรียบเทียบนี้ อาจารย์เล่าให้แต่พวกเราฟังเท่านั้น หรือเล่าให้กับทุกคนฟัง”

42องค์เจ้าชีวิตจึงตอบว่า “ใครคือพ่อบ้านที่ชื่อสัตย์ และฉลาดที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแลและให้อาหารกับคนใช้คนอื่นๆตามเวลาที่กำหนดไว้ 43เมื่อเจ้านายเขากลับมาและพบว่า เขากำลังทำงานที่ได้รับมอบหมายอยู่ เขาก็มิก็เกียรติจริงๆ 44เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะแต่งตั้งคนใช้คนนั้นให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา 45แต่ถ้าคนใช้คนนั้นคิดในใจว่า ‘อีกนานกว่าเจ้านายจะกลับ’ ก็เลยเริ่มทุบตีคนใช้ชายหญิงคนอื่นๆ และกินดื่มจนเมาเมา 46เจ้านายจะกลับมาในวันและเวลาที่เขาไม่คาดคิด แล้วเขาก็จะถูกตัดเป็นสองท่อน พร้อมกับคนใช้คนอื่นๆ ที่ไม่เชื่อฟัง

47คนใช้ที่ไม่ยอมเตรียมตัว หรือไม่ทำตามสิ่งที่เจ้านายสั่งให้ทำ จะถูกเขียนอย่างหนัก 48แต่ถ้าคนใช้ไม่รู้ว่าเจ้านายสั่งให้ทำอะไร ก็จะถูกเขียนน้อยหนอยเมื่อทำผิด พระเจ้าให้ใครมาก คนนั้นก็ต้องคืนมาก พระเจ้ามอบหมายงานให้ใครมาก พระเจ้าก็คาดหวังว่าเขาจะทำงานนั้นมาก”

ความแตกแยกกันเรื่องพระเยซู

(มธ.10:34-36)

49“เรามาเพื่อทำให้โลกนี้ลุกเป็นไฟ เราอยากให้มันจะลุกเป็นไฟด้วยนี้เลย 50แต่เราต้องได้รับการจุ่มลงไปในความทุกข์เสียก่อน เราเองก็รู้สึกทุกข์ใจมากจนกว่ามันจะสำเร็จ 51คุณคิดว่าเรานำความสงบสุขมาให้กับโลกหรือ ไม่ใช่หรอก แต่เรามาทำให้เกิดการแตกแยก 52ต่อไปนี่

ครอบครัวที่มีห้าคนจะแตกแยกกันเป็นสองฝ่าย สามต่อสอง หรือสองต่อสาม⁵³ จะเกิดการแตกแยกกันขึ้นระหว่างพ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว และแม่พี่กับลูกสะใภ้”

ให้เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นเดี๋ยวนี้

(มธ 16:2-3)

⁵⁴แล้วพระเยซูหันไปพูดกับชาวบ้านว่า “เมื่อคุณเห็นก้อนเมฆมืดครึ้มลอยมาจาก ทิศตะวันตก คุณก็พูดว่า ‘ฝนจะตกแล้ว’ แล้วมันก็ตกจริงๆ ⁵⁵เมื่อคุณเห็นลมพัดมาจากทิศใต้ คุณก็บอกว่า ‘อากาศจะร้อนแน่ๆ’ และมันก็เป็นอย่างนั้น ⁵⁶พวกหน้าซื่อใจคด พวกคุณรู้จักที่จะตีความหมายของดินฟ้าอากาศ และเข้าใจว่าจะเป็นอย่างไง แต่ไม่รู้จักสังเกตและเข้าใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นขณะนี้

ไกล่เกลี่ยกับคูกรณี

(มธ 5:25-26)

⁵⁷คุณตัดสินใจเอาเองไม่ได้หรือว่าคุณควรจะทำยังไง ⁵⁸เมื่อคุณกำลังไปศาลกับคนที่ฟ้องร้องคุณ พยายามไกล่เกลี่ยกับเขาซะในระหว่างทาง ไม่อย่างนั้นเขาจะลากตัวคุณไปพบผู้พิพากษาและผู้พิพากษาก็จะส่งตัวคุณให้กับผู้คุมเพื่อจับเข้าคุก ⁵⁹เราจะบอกให้รู้ว่าคุณจะถูกขังจนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์”

กลับตัวกลับใจเสียใหม่

13

ตอนนั้น มีบางคนมาเล่าให้พระเยซูฟังว่า มีชาวกาลิลีซึ่งถูกปีลาต* ฆ่าตาย ในขณะที่กำลังถวายเครื่องบูชาพระเจ้าอยู่ ²พระเยซูจึงตอบว่า” พวกคุณคิดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะพวกเขาบาปหนักกว่าชาวกาลิลีคนอื่นๆ หรือ ³เราจะบอกให้รู้ว่าไม่ใช่เลย แต่ถ้าพวกคุณไม่ยอมกลับตัวกลับใจ พวกคุณก็จะถูกทำลายเหมือนกัน ⁴หรืออย่างคนสิบแปดคนที่ถูกหอคอยลิโลอัมพังลงมาทับตายนั้น พวกคุณคิดว่า พวกเขาเป็นคนบาปหนักกว่าคนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มหรือ ⁵ไม่ใช่เลย เราจะบอก ให้รู้ว่า ถ้าคุณไม่กลับตัวกลับใจ พวกคุณทั้งหมดก็จะถูกทำลายเหมือนกับพวกเขาด้วย”

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีลูก

⁶พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ที่สวนของตน เขาจะมาเฝ้าดูลูกของมัน แต่ก็ไม่เคยเจอเลย ⁷ชายคนนั้นจึงพูดกับคนสวนว่า ‘ผมมาหาลูกมะเดื่อเป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอเลย โคนทิ้งเถอะปลูกไว้ก็เปลืองเนื้อที่เปล่าๆ’ ⁸คนเฝ้าสวนตอบว่า ‘นายครับ ขอเวลาอีกปีเถอะ แล้วผมจะพรวนดินใส่ปุ๋ยให้มัน ⁹แล้วถ้าปีหน้ามันออกลูกก็ดีไป แต่ถ้ายังไม่ออกลูกอีก ก็ค่อยโค่นมันทิ้ง”

พระเยซูรักษาผู้หญิงในวันหยุดทางศาสนา

¹⁰ในวันหยุดทางศาสนา[†] พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] แห่งหนึ่ง ¹¹ในทีนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกผีร้ายเข้าสิง จนพิการมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว นางหลังค่อมและยึดตัว

13:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือ ปอนติอุส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ ที่รัฐบาลโรมส่งมาเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดียของยิว ในระหว่างปี ค.ศ.26-36 หรือ พ.ศ.569-579

ตรงไม่ได้เลย ¹²เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็เรียกนางเข้ามาพบและพูดว่า “หญิงเอ๋ย เธอได้รับการปลดปล่อยจากโรคแล้ว” ¹³พระองค์ก็วางมือลงบนตัวนาง หญิงคนนั้นก็ยึดตัวตรงขึ้นทันที และสรรเสริญพระเจ้า

¹⁴แต่ผู้นำที่ประชุมชาวยิวโกรธมาก ที่พระเยซูรักษาโรคในวันหยุดทางศาสนา เขาจึงบอกกับประชาชนว่า “ในแต่ละอาทิตย์ มีเวลาทำงานตั้งหกวัน ให้ไปรักษากันในวันเหล่านั้น อย่ามารักษาในวันหยุด”

¹⁵องค์เจ้าชีวิตจึงตอบเขาไปว่า “พวกหน้าซื่อใจคด* จริงๆแล้วในวันหยุดทางศาสนา พวกคุณแต่ละคนก็ได้แก้เชือกวัวหรือลา เพื่อจูงออกไปกินน้ำไม่ใช่หรือ ¹⁶แล้วหญิงคนนี่ที่เป็นลูกหลานของอับราฮัม ถูกซาตานผูกมัดมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว มันไม่ถูกต้องหรือที่จะปลดปล่อยให้เธอเป็นอิสระในวันหยุดทางศาสนา” ¹⁷เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้ ก็ทำให้คนที่ต่อต้านพระองค์ อับอายขายหน้า แต่คนอื่น ๆ ก็ชื่นชมยินดีในสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆ ที่พระองค์ทำ

แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนอะไร

(มธ. 13:31-33; มก. 4:30-32)

¹⁸พระเยซูพูดว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนกับอะไร เราจะเปรียบเทียบกับอะไรดี ¹⁹มันเปรียบเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ด* ที่มีคนนำไปปลูกไว้ในสวน เมื่อเมล็ดนั้นเติบโตขึ้นก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ที่มีนกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

²⁰แล้วพระองค์ก็พูดอีกว่า “จะเปรียบแผ่นดินของพระเจ้ากับอะไรดี ²¹มันก็เหมือน เชื้อฟูที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไปแป้งสามถัง แล้วมันทำให้แป้งฟูขึ้นมา”

ประตูแคบ

(มธ. 7:13-14, 21-23)

²²พระองค์ก็ได้สั่งสอนไปเรื่อยๆ ตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่พระองค์ผ่านในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม ²³มีคนหนึ่งถามว่า “อาจารย์ คนที่จะรอดนั้นมีอยู่นิดเดียวหรือ” พระองค์จึงตอบว่า ²⁴“คุณต้องพยายามสุดความสามารถที่จะผ่านประตูแคบนั้นเข้าไปให้ได้ เพราะจะมีหลายคนที่ยพยายาม แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ²⁵เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นมาปิดประตู พวกคุณก็จะยืนอยู่ข้างนอกเคาะประตู และอ้อนวอนว่า ‘ท่าน ช่วยเปิดประตูให้เราหน่อยครับ’ แต่เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘ไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร มาจากไหน’ ²⁶คุณจะตอบว่า ‘พวกเราเคยกินและดื่มด้วยกันกับท่านไง และท่านยังเคยส่งสอนพวกเราตามท้องถนนในเมือง’ ²⁷เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร มาจากไหน ไปให้พ้น ไ้พวกคนชั่ว’ ²⁸พวกคุณก็จะยืนร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ที่นั่น เมื่อเห็น อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ* และพวกผู้ติดตามพระเจ้าทั้งหมดอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า แต่พวกคุณกลับถูกโยนออกมาข้างนอก ²⁹จะมีคนมาจากทั่วทุกทิศ เหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก มานั่งในงานเลี้ยงที่แผ่นดินของพระเจ้า ³⁰แล้วคุณก็จะเห็นว่าคนที่แทบไม่มีความสำคัญ ก็จะกลายเป็นคนสำคัญที่สุดในตอนนั้น และคนที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ ก็จะกลับกลายเป็นคนที่แทบไม่มีความสำคัญเลยในตอนนั้น”

13:15 พวกหน้าซื่อใจคด คือ คนชั่วที่แกล้งทำตัวเป็นคนดี

13:19 เมล็ดมัสตาร์ด คือ พืชชนิดหนึ่งเมื่อเติบโตขึ้น ลำต้นจะสูงกว่าคน แต่เมล็ดของมันเล็กนิดเดียว

13:28 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ เป็นบรรพบุรุษ 3 คนของชาวยิว ที่มีความสำคัญในสมัยก่อนพระเยซูมา

พระเยซูเสด็จไปกับเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.23:37-39)

31 ในเวลานั้นมีพวกฟาริสี¹ มาบอกพระเยซูว่า “ไปจากที่นี่เร็ว เพราะเฮโรด*อยากจะทำอาจารย์”

32 แล้วพระเยซูก็ตอบว่า “ไปบอก ไ้ห์หมาจิ้งจอก* นั้นด้วยว่า เราจะขับผีร้าย และรักษาโรคต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ แล้วในวันที่สามเราก็จะทำงานจนเสร็จหมด”³³ แต่เราจะต้องเดินทางต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าจะโดนฆ่าตายนอกเมืองเยรูซาเล็มไม่ได้

34 ไร่ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม เจ้าได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้า มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำโอบล้อมของเจ้าเข้ามา เหมือนกับที่แม่ไก่กกลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้าก็ไม่ยอม³⁵ เดียวนี้บ้านของเจ้าก็ถูกทอดทิ้งให้ร้าง เราจะบอกให้รู้ว่าพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเจ้าพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต’³⁶”

รักษาคนในวันหยุดทางศาสนาถูกหรือผิด

14 ครั้งหนึ่ง ในวันหยุดทางศาสนา¹ พระเยซูได้ไปกินอาหารที่บ้านของผู้นำฟาริสี² คนหนึ่ง พวกฟาริสีก็จับตามองพระองค์อย่างใกล้ชิด² มีชายคนหนึ่งชื่อแซนชาววมมากมายยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์³ พระเยซูจึงถามพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีว่า “ผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่าที่จะรักษาโรคในวันหยุด”⁴ แต่พวกเขาไม่ตอบ พระเยซูจึงจับตัวชายคนนั้นรักษาเขาแล้วส่งเขากลับไป⁵ พระองค์หันมาถามพวกนั้นว่า “ถ้าลูกของคุณหรือวัวของคุณตกบ่อในวันหยุด พวกคุณจะไม่รีบช่วยดึงขึ้นมาหรือ”⁶ พวกเขา ก็เงิบ ไม่รู้จะตอบอย่างไร

อย่าคิดว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น

7 เมื่อพระเยซูเห็นว่าแขกที่มาในงานชอบเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ พระองค์จึงได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนว่า⁸ “เมื่อมีคนเชิญคุณไปงานแต่งงาน อย่าไปเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ เพราะเจ้าภาพอาจจะเชิญแขกที่สำคัญกว่าคุณมา⁹ แล้วเขาจะมาบอกกับคุณว่า ‘ช่วยลุกให้แขกคนนี้นั่งหน่อย’ คุณก็จะอับอายขายหน้า และต้องเลื่อนไปนั่งที่ไม่มีเกียรติ¹⁰ ทำอย่างนี้สิ เวลาไปงานเลี้ยงให้ไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ซึ่งเมื่อเจ้าภาพเห็นก็จะมาบอกกับคุณว่า ‘เพื่อนรัก ย้ายขึ้นมา นั่งในที่ที่มีเกียรตินี้เถิด’ คุณก็จะได้หน้าต่อหน้าแขกคนอื่น ๆ¹¹ เพราะคนที่ยกตัวเองจะต้องถูกกดลง และคนที่ถ่อมตัว จะถูกยกขึ้น”

คุณจะได้รับรางวัล

12 แล้วพระเยซูก็หันมาพูดกับเจ้าของบ้านว่า “เมื่อคุณจัดงานเลี้ยงมื้อกลางวัน หรือมื้อเย็นก็ตาม อย่าเชิญเพื่อนฝูง ญาติพี่น้องหรือเพื่อนบ้านที่มีอันจะกินมา เพราะคนพวกนี้จะเลี้ยงตอบแทน¹³ แต่เมื่อคุณจัดงานเลี้ยง ให้เชิญคนยากจน คนพิการ คนซาเป่ คนตาบอด¹⁴ เพราะคนพวกนี้

13:31 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสต์ศักราช 4-ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539-582
 13:32 หมาจิ้งจอก พระเยซูเปรียบเทียบกับเฮโรดว่าเป็นคนฉลาดและเจ้าเล่ห์เหมือนหมาจิ้งจอก
 13:35 ขอ...องค์เจ้าชีวิต อ้างจากหนังสือ สดุดี118:26

ไม่สามารถจ่ายคืนได้ แต่พระเจ้าจะให้เกียรติ และให้รางวัลกับคุณ ในวันที่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะฟื้นขึ้นจากความตาย”

เรื่องราวเกี่ยวกับงานเลี้ยงครั้งใหญ่(มธ.22:1-10)

¹⁵มีชายคนหนึ่งทีกินอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ สำหรับคนที่ได้กินอาหารที่งานเลี้ยงในแผ่นดินของพระเจ้า”

¹⁶พระเยซูก็ตอบเป็นเรื่องเปรียบเทียบว่า “มีชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่โต และเชิญแขกมากมาย ¹⁷เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งคนใช้ออกไปบอกกับแขกทั้งหลายว่า ‘มาได้แล้วครับ ทุกอย่างพร้อมแล้ว’ ¹⁸แต่แขกแต่ละคนก็แก้ตัวกันต่างๆ นานา คนแรกบอกว่า ‘ขอโทษที ไปไม่ได้ ต้องไปดูแลนาที่เพิ่งซื้อใหม่’ ¹⁹อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ขอโทษทีไปไม่ได้ เพิ่งซื้อวัวมาห้าตัว ต้องไปทดสอบมันดูหน่อย’ ²⁰อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘เพิ่งแต่งงาน ไปไม่ได้หรอก’

²¹เมื่อคนใช้กลับมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้านายฟัง เจ้านายก็โกรธมาก จึงสั่งคนใช้ว่า ‘รีบไปที่ถนนตามตรอกซอกซอยในเมืองนี้ และพาคนยากจนคนพิการ คนซาเป้และ คนตาบอด มาที่นี่’ ²²ต่อมา คนใช้นั้นมารายงานเจ้านายว่า ‘ผมทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ก็ยังมีที่ว่างเหลืออยู่อีก’ ²³เจ้านายจึงสั่งว่า ‘ถ้าจั้น ให้ออกไปถนนนอกเมืองและตามถนนในชนบท ไปเร่งเร็วพวกเขามาที่บ้านของเราเต็มให้ได้’ ²⁴เราขอบอกให้รู้ว่า พวกนั้นที่เราได้เชิญในตอนแรก จะไม่มีใครได้ชิมอาหารในงานเลี้ยงของเราเลย”

คิดดูก่อนว่าคัมหรือเปล่านั้นจะติดตามพระเยซู

(มธ.10:37-38)

²⁵ผู้คนมากมายได้เดินตามพระเยซูไป พระองค์หันมาพูดกับพวกเขาว่า ²⁶“ถ้าพวกคุณอยากเป็นศิษย์ของเรา คุณต้องเกลียด*พ่อแม่ เมีย ลูกๆ รวมทั้งพี่น้องและชีวิตของตัวเอง ²⁷คนที่ไปไม่ได้แบกกางเขนของตัวเองตามเรามา ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้ ²⁸สมมุติว่า คุณต้องการจะสร้างหอคอย สิ่งแรกที่คุณต้องทำคือ ต้องคิดราคาค่าก่อสร้างก่อน ดูว่ามีเงินพอหรือเปล่า ²⁹เพราะไม่อย่างนั้น เมื่อคุณลงฐานแล้วเกิดเงินหมดก็ต้องหยุดสร้างคนอื่นเห็นก็จะหัวเราะเยาะเอาได้ ³⁰ว่า ‘คนนี่ลงมือสร้าง แต่ไม่มีปัญญาสร้างให้เสร็จ’

³¹หรือสมมุติว่ากษัตริย์องค์หนึ่งจะออกไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง เขาจะไม่นั่งลงวางแผนก่อนหรือ ว่าทหารหนึ่งหมื่นคนของเขาจะไปสู้ชนะทหารสองหมื่นคนที่ยกทัพมาได้หรือเปล่า ³²ถ้าเขาคิดว่าสู้ไม่ได้ เขาจะต้องรีบส่งคนไปเจรจาสงบศึก ในขณะที่กองทัพนั้นยังอยู่อีกไกล ³³ก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมสละทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ คุณก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้”

เกลือที่หมดค่า

(มธ.5:13; มก.9:50)

³⁴“เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะทำให้มันเค็มได้อีก ³⁵จะเอาไปใส่ดินหรือผสมกับปุ๋ยก็ได้ มีแต่ต้องโยนทิ้งไปเท่านั้น คนที่มีหูที่ฟังเอาไว้ให้ดี”

ความตั้งใจในสวรรค์

(มธ.18:12-14)

15 ในเวลานั้นมีพวกเก็บภาษี* และพวกคนบาปทั้งหลายต่างก็รุมล้อมกันเข้ามาฟังพระเยซูสั่งสอน ²พวกฟาริสี* และครูสอนกฎปฏิบัติก็บ่นกันว่า “คนนี้อยมต้อนรับคนบาปและยังกินอาหารกับพวกเขาด้วย”

³พระเยซูจึงเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง ⁴“สมมุติว่า พวกคุณคนหนึ่งมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว หนึ่งตัวหลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หายไปจนกว่าจะพบหรือ ⁵เมื่อพบแกะตัวนั้นแล้วเขาก็ดีใจมาก แบนมัน ⁶กลับมาบ้าน แล้วเรียกเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้ากันและบอกว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบแกะที่หลงหายไปแล้ว’ ⁷เราจะบอกให้รู้ว่า ในสวรรค์ก็เหมือนกัน เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ ก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่ามีคนดีเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับตัวกลับใจ”

⁸“สมมุติว่าหญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงิน* อยู่สิบเหรียญ ทำตกหายไปหนึ่งเหรียญ นางจะไม่จุดตะเกียงและกวาดบ้าน ค้นหาทุกซอกทุกมุมจนกว่าจะพบหรือ ⁹เมื่อหาเหรียญ นั้นเจอแล้ว นางก็เชิญเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้า และพูดว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบเหรียญที่หลงหายไปแล้ว’ ¹⁰เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าก็ชื่นชมยินดีอย่างนั้นเหมือนกันต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ”

พ่อที่มีใจเมตตา

¹¹พระเยซูพูดว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ¹²ลูกคนเล็กพูดว่า ‘พ่อครับ ช่วยแบ่งสมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ด้วย’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้กับลูกชายทั้งสองไป ¹³หลังจากนั้นไม่นาน ลูกคนเล็กก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา เดินทางไปเมืองไกล และเขาก็ใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย ¹⁴จนหมดเนื้อหมดตัว พอเกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงขึ้นทั่วแผ่นดินนั้น เขาก็เริ่มไม่มีอะไรจะกิน ¹⁵เขาก็เลยไปรับจ้างทำงานกับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง เขาถูกส่งให้ไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา¹⁶เขาหิวมาก อยากจะกินอาหารที่หมูกิน แต่ก็ไม่มีใครให้อะไรเขากินเลย ¹⁷ในที่สุดเขาก็สำนึกตัวได้และพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่เรามีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ แต่ดูเราสิ กำลังจะอดตายอยู่แล้ว ¹⁸เราจะกลับไปหาพ่อและพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อตัวพ่อ ¹⁹ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ให้ลูกเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อเถอะครับ’

²⁰ดังนั้น เขาจึงลุกขึ้นกลับไปหาพ่อของเขา ขณะที่เขายังอยู่แต่ไกลพ่อของเขาก็มองเห็น และเวทนาสงสาร ริ่งออกไปสวมกอดและจูบเขา ²¹ลูกชายจึงพูดว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อพ่อ ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ ²²แต่พ่อได้หันไปสั่งคนใช้ว่า ‘เร็วๆ เข้าไปเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาใส่ให้เขา เอาแหวนมาสวมนิ้วเขาและเอารองเท้ามาใส่ให้เขาด้วย ²³แล้วไปฆ่าลูกวัวตัวอันพึมาเลี้ยงฉลองกัน ²⁴เพราะลูกชายคนนี้ ได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ เคยหลงหายไปแต่ตอนนี้พบแล้ว’ แล้วพวกเขา ก็เลี้ยงฉลองกัน

15:1 พวกเก็บภาษี คือ พวกคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันเก็บภาษีจากคนยิวด้วยกัน คนพวกนี้ชอบโกง และเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวด้วยกันมาก

15:8 เหรียญเงินหรือเหรียญเดนาเรียน คือ เงินของพวกโรมัน หนึ่งเหรียญเดนาเรียนเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน

²⁵เมื่อลูกชายคนโตที่ทำงานอยู่ในทุ่งนากลับมาใกล้จะถึงบ้านเขาได้ยินเสียงร้องรำทำเพลงกัน ²⁶จึงเรียกคนใช้เข้าไปถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้น’ ²⁷คนใช้จึงตอบว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาบ้านด้วยความปลอດภัย พ่อของท่านก็เลยให้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองกัน’ ²⁸พี่ชายโกรธมากและไม่ยอมเข้าไปในงานเลี้ยง พ่อเขาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไปข้างใน ²⁹แต่เขาได้ตอบพ่อไปว่า ‘ดูเอาเถะ ผมได้รับใช้พ่อกว่าหลายปี และไม่เคยขัดคำสั่งพ่อเลย แต่พ่อยังไม่เคยให้อะไรผมเลย แม้แต่แพะสักตัวเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูงก็ไม่มี’ ³⁰แต่พ่อไอ้ลูกของพ่อคนนี้กลับมา หลังจากทีพลาญทรัพย์สินสมบัติของพ่อไปกับหญิงโสเภณีจนหมดเกลี้ยง พ่อก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองให้กับมัน’ ³¹พ่อจึงพูดว่า ‘ลูกรัก ลูกได้อยู่กับพ่อตลอดเวลา ทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว’ ³²แต่พวกเราควรจะดีใจและเฉลิมฉลองกัน เพราะน้องได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ ได้หลงหายไปแล้วแต่กลับพบกันอีก”

ทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริง

16 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เศรษฐีคนหนึ่งได้จ้างผู้จัดการมาดูแลกิจการของเขา ต่อมา มีคนมาฟ้องว่า ผู้จัดการคนนี้ใช้จ่ายเงินทองของเศรษฐีอย่างสุรุ่ยสุร่าย ²เศรษฐีจึงเรียกผู้จัดการคนนั้นมาถามว่า ‘เจ้าจะแก้ตัวว่ายังไงในเรื่องที่เราได้ยินมานี้ ไปเอาบัญชีที่เจ้าจัดการอยู่คืนมา เราไล่เจ้าออกแล้ว’ ³ผู้จัดการคนนี้ จึงคิดในใจว่า ‘ทำยังไงดี นายกำลังจะไล่ออกจะไปซุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอรานก็อายเขา’ ⁴อ้อ รู้แล้วว่าจะทำยังไงดี จะได้มีคนต้อนรับผมเข้าบ้านเขาตอนที่ผมตกงาน’ ⁵เขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาถามทีละคน เขาถามคนแรกว่า ‘คุณเป็นหนี้ผมอยู่เท่าไร’ ⁶เขาตอบว่า ‘น้ำมันมะกอกร้อยถัง’ ผู้จัดการจึงบอกเขาว่า ‘นี่ใบกู้ยืมของคุณ รีบนั่งลงแก้เป็นห้าสิบลังเร็วเข้า’

⁷แล้วเขาก็ถามคนที่สองว่า ‘คุณเป็นหนี้อยู่เท่าไร’ เขาก็ตอบว่า ‘ข้าวสาลีหนึ่งร้อยถัง’ ผู้จัดการ จึงพูดกับเขาว่า ‘เอาใบกู้ยืมนี้ไปแก้เป็นแปดสิบลัง’ ⁸เศรษฐีก็ชมผู้จัดการซึ่งโกงคนนี้ว่า เอาตัวรอดเก่ง เพราะคนของโลกนี้ก็เอาตัวรอดในเรื่องอย่างนี้เก่งกว่าคนของพระเจ้า

⁹เราจะบอกให้รู้ว่า ให้ใช้เงินทองที่มีอยู่ในโลกนี้คบหาเพื่อนไว้ เพราะเมื่อเงินทองหมดไป เพื่อนๆ ก็จะได้ต้อนรับคุณเข้าอยู่ในบ้านที่ถาวรตลอดไป

¹⁰คนที่ไว้ใจได้ในเรื่องเล็กๆ ก็จะใช้ใจได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย แต่คนที่ไว้ใจไม่ได้ในเรื่องเล็กๆ ก็จะใช้ใจไม่ได้ในเรื่องใหญ่ๆ ด้วย ¹¹ถ้าขนาดทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วจะไว้ใจให้คุณดูแลทรัพย์สินสมบัติเที่ยงแท้ได้ยังไง ¹²ถ้าของของคนอื่น ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วใครจะกล้าให้คุณเป็นเจ้าของอะไรเล่า ¹³ไม่มีคนใช้คนไหนรับใช้นายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้กับคนหนึ่ง และจะรังเกียจอีกคนหนึ่ง พวกคุณจะรับใช้พระเจ้า และเงินทองพร้อมๆ กันไม่ได้หรอก”

คำสอนข้ออื่นๆ

(มธ. 11:12-13)

¹⁴ฝ่ายพวกฟาริสี[†] ที่เห็นแก่เงิน เมื่อได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้ก็หัวเราะเยาะพระเยซู ¹⁵พระองค์จึงพูดว่า “พวกคุณพยายามจะให้คนมองว่าพวกคุณทำตามใจพระเจ้า แต่พระเจ้ารู้ว่าจิตใจของ

พวกคุณชั่วร้าย สิ่งที่มีมนุษย์คิดว่าดีและสำคัญนั้น พระเจ้ากลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง

¹⁶แต่ก่อนนั้นพระเจ้าได้ให้กฎต่างๆผ่านมาทางโมเสส และให้คำพูดต่างๆ ผ่านมา ทางผู้พูดแทนพระเจ้า จนกระทั่งมาถึงสมัยของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำนั้น นับตั้งแต่สมัยของยอห์นเป็นต้นมา ชาวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจาก็ได้ประกาศออกไป ทำให้ทุกคนตอบสนองต่อชาวดีนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย ¹⁷ให้ฟ้าและดินหายไป ยิ่งง่ายกว่า ที่จะให้จุดหนึ่งหรือตัวอักษรหนึ่งในกฎปฏิบัติ หมดผลบังคับไป

¹⁸ผู้ชายที่หย่าเมียของตนแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่าเป็นชู้ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างนี้ ก็ถือว่าเป็นผู้ชายคนนั้นเป็นชู้เหมือนกัน

เศรษฐีกับลาซารัส

¹⁹ครั้งหนึ่งมีเศรษฐีคนหนึ่ง เขาแต่งกายด้วยชุดสีม่วงราคาแพง และผ้าปานเนื้อดี และใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน ²⁰มีขอทานคนหนึ่งชื่อ ลาซารัส มีแผลเต็มตัวไปหมด นอนอยู่หน้าประตูบ้านเศรษฐี ²¹เขาอยากกินแค่อาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี หมาก็มาเลียแผลของเขา ²²ต่อมาเมื่อขอทานนั้นตาย เหล่าทูตสวรรค์ก็มารับเขาไปอยู่กับอับราฮัม²³เศรษฐีก็ตายเหมือนกัน และถูกฝังไว้ ²³เศรษฐีได้ไปอยู่ในดินแดนแห่งความตาย และได้รับความทุกข์ทรมานมาก เขามองเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และเห็นลาซารัสอยู่ข้างๆ อับราฮัม ²⁴เศรษฐีจึงร้องตะโกนว่า ‘คุณพ่ออับราฮัม สงสารผมด้วยเถิดครับ ช่วยส่งลาซารัสมานี่หน่อย เพื่อเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของผมให้เย็นลง เพราะผมเจ็บปวดทรมานเหลือเกินในเปลวไฟนี้’ ²⁵แต่อับราฮัมพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย จำได้ไหมตอนที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่นั้น เจ้าได้รับแต่สิ่งดีๆ แต่ลาซารัสนั้นได้รับแต่สิ่งที่ไม่ดี ตอนที่เขามีความสุขอยู่ที่นั่นส่วนเจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน’ ²⁶นอกจากนั้นก็ยังมีเหวกว้างใหญ่ขวางกั้นพวกเราอยู่เพื่อไม่ให้ไปมาหาสู่กันได้’ ²⁷เศรษฐีจึงพูดว่า ‘ถ้าอย่างนั้น ขอร้องคุณพ่ออับราฮัมให้ช่วยส่งลาซารัสไปที่บ้านพ่อผมด้วย’ ²⁸เพราะผมมีพี่น้องอยู่ห้าคน ลาซารัสจะได้ไปเตือนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานเหมือนกับผมในที่นี้

²⁹แต่อับราฮัมตอบไปว่า ‘แต่พวกเขาไม่เชื่อ และผู้พูดแทนพระเจ้า คอยเตือนอยู่แล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ ³⁰ฝ่ายเศรษฐีจึงพูดว่า ‘แต่นั้นไม่พอหรอก คุณพ่ออับราฮัม ถ้ามีคนที่ยืนขึ้นจากความตายไปเตือนพวกเขา พวกเขาจะกลับตัวกลับใจเสียไหม’ ³¹อับราฮัมจึงพูดกับเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสส และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า เขาก็จะไม่มีทางฟังคนที่ฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกัน”

คนย่ำยวน/การอภัย/ความเชื่อ

(มธ.18:6-7,21-22;มก.9:42)

17 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “จะมีสิ่งที่ย่ำยวนให้คนทำบาปเสมอ แต่คนที่มาช่วยยวนนั้นช่างน่าอายจริงๆ ²ระหว่างการชกชวคนหนึ่งที่ตัวตอยคนหนึ่งเผลอไปทำบาปกับการถูกจับโยนลงไปทะเลเลพร้อมก็มีหินโมแบ่งล่ำมคอออยู่อย่างหลังนี้ก็ยังคงดีก็ว่า ³ระวังตัวไว้ให้ตีให้ตักเตือนพี่น้องที่ทำบาป และอภัยให้เขาเมื่อเขากลับตัวกลับใจ ⁴ถึงแม้เขาจะทำผิดบาปต่อคุณถึง

16:22 อับราฮัม คือ บรรพบุรุษที่มีชื่อเสียงมาก และได้รับการเคารพที่สุดคนหนึ่งของชาวอิสราเอล

วันละเจ็ดครั้งก็ตาม แต่ถ้าทุกครั้งเขาบอกคุณว่า “ผมกลับตัวกลับใจแล้วครับ” ก็ให้ยกโทษเขา⁵ ฝ่ายพวกศิษย์เอก[†] ก็พูดกับองค์เจ้าชีวิตว่า “ถ้าอย่างนั้น ช่วยเพิ่มความเชื่อให้กับเราด้วยครับ”

⁶พระเยซูตอบว่า “แต่คุณมีความเชื่อเล็กเท่าเมล็ดมัสตาร์ด[†]นี้ คุณก็สั่งให้ต้นหม่อนทั้งต้นถอนรากถอนโคนไปปลูกอยู่ในทะเลได้แล้ว”

ทาสที่ดี

⁷“สมมุติว่าคุณมีทาสคนหนึ่ง เมื่อเขากลับมาจากไถนาหรือเลี้ยงแกะ คุณจะพูดกับเขาใหม่ว่า ‘รีบๆ ไปหาคะไรกินเร็ว’⁸ หรือคุณจะพูดกับเขาว่า ‘ไปเตรียมอาหารมาสิ แล้วคอยรับใช้อยู่นี้แหละ จนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าถึงค่อยไปกิน’⁹ นายต้องขบใจทาสที่เขาทำตามคำสั่งหรือ¹⁰ พวกคุณก็เหมือนกัน เมื่อทำงานที่นายสั่งมาเสร็จแล้ว ก็ควรพูดว่า ‘พวกเราเป็นแค่ทาสที่ทำตามหน้าที่เท่านั้น ไม่สมควรที่เจ้านายจะขบใจหรอก”

ให้รู้จักขอบคุณ

¹¹ในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูผ่านไปตามเขตแดนของแคว้นกาลิลีกับแคว้นสะมาเรีย¹² ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชายสิบคนที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เข้ามาหาพระองค์ แต่ยืนอยู่ห่างๆ¹³ และร้องตะโกนว่า “เยชู นายท่าน สงสารพวกเราด้วยเถิด”

¹⁴พระองค์ก็มองพวกเขา แล้วพูดว่า “ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช*ดูสิ” ในระหว่างทางที่ไปนั้น พวกเขาก็หายจากโรค¹⁵ คนหนึ่งในนั้น เมื่อเห็นว่าหายแล้ว ก็กลับมาร้องสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง¹⁶ เขาก็มลงกราบขอบคุณอยู่ที่เท้าของพระเยซู เขาเป็นชาวสะมาเรีย[†] ¹⁷พระเยซูถามว่า “มีสิบคนที่หายจากโรคไม่ใช่หรือ แล้วอีกเก้าคนอยู่ที่ไหน ¹⁸ทำไมมีแต่คนต่างชาติคนนั้นเท่านั้นหรือ ที่กลับมาสรรเสริญพระเจ้า” ¹⁹แล้วพระเยซูก็บอกเขาว่า “ลุกขึ้นกลับไปได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้หายจากโรคแล้ว”

แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางคุณ

(มธ.24:23-28,37-41)

²⁰วันหนึ่งพวกฟาริสี[†] ถามพระเยซูว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไหร่” พระองค์ก็ตอบว่า “เมื่อแผ่นดินของพระเจ้ากำลังมา จะไม่มีอะไรเป็นกลางบอกเหตุ ให้คุณรู้หรอก ²¹ไม่มีใครบอกได้หรอกว่า ‘อยู่นี่ไง’ หรือ ‘อยู่นอนี่ไง’ เพราะดูสิ แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณแล้ว”

²²แต่พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อพวกคุณอยากจะได้เห็นวันเวลาของบุตรมนุษย์[†] ลักรันหนึ่ง แต่คุณจะไม่มีโอกาสได้เห็น ²³เมื่อมีคนมาบอกว่า ‘พระองค์อยู่นอนี่ไง หรืออยู่นี่ไง’ ก็ไม่ต้องออกไปเที่ยวตามหาหรอก”

เมื่อพระเยซูมาอีกครั้ง

²⁴“เพราะเมื่อบุตรมนุษย์มานั้น จะเห็นชัดเหมือนกับสายฟ้าแลบจากท้องฟ้าฟากหนึ่งไปยังอีกฟากหนึ่ง ²⁵แต่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างเสียก่อน และคนในยุคนี้จะไม่เชื่อฟังพระองค์

17:6 เมล็ดมัสตาร์ด เป็นเมล็ดของพืชสวนครัวชนิดหนึ่ง มีขนาดเล็กมาก

17:14 ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช ตามกฎของโมเสสพวกนักบวชต้องเป็นผู้ตัดสินเมื่อคนยิวที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงหายดีแล้ว

²⁶วันที่พระองค์กลับมานั้น จะเหมือนกับสมัยของโนอาห์ ²⁷ที่คนดื่มกินกันอยู่อย่างสนุกสนาน และแต่งงานกัน จนกระทั่งเมื่อโนอาห์เข้าไปในเรือ แล้วน้ำก็ท่วมจนพวกเขาจมน้ำตายกันหมด

²⁸ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน คนกินดื่มกันอยู่ ชื้อขายกัน เพาะปลูกกัน ก่อสร้างกัน ²⁹จนกระทั่งถึงวันที่โลกออกจากเมืองโสโดม*ก็มีไฟ และกำแพงดินตกลงมาจากท้องฟ้า เผาผลาญทำลายชีวิตผู้คนในเมืองนั้นจนหมดสิ้น

³⁰ในวันที่บุตรมนุษย์กลับมา มันก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน³¹ในวันนั้น คนที่อยู่บนหลังคาบ้านก็อย่าเข้าไปเก็บข้าวของในบ้านเลย หรือคนที่อยู่ในทุ่งนาก็อย่ากลับไปบ้านเอาอะไรเลย ³²จำเรื่องที่เกิดขึ้นกับเมียของโลท*ไว้ให้ดี ³³คนที่พยายามจะรักษาชีวิตไว้ ก็จะไม่รอด แต่คนที่ยอมเสียสละชีวิต ก็จะรักษาไว้ได้ ³⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ในคืนนั้นเอง สองคนที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ³⁵หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกจับไปคนหนึ่ง และถูกทิ้งไว้คนหนึ่ง” ³⁶*

³⁷พวกศิษย์จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ มันจะเกิดขึ้นที่ไหนครับ”

พระองค์จึงตอบว่า “ซากศพอยู่ที่ไหน ฟุ้งแรงก็จะอยู่ที่นั่น”

พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน

18 พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ศิษย์ของพระองค์ฟัง เพื่อสอนให้พวกเขาอธิษฐาน อยู่เสมอ และไม่สิ้นหวัง ²พระองค์เล่าว่า “ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไมเกรงกลัวพระเจ้า และไม่เคยเคารพนับถือใครเลย ³ในเมืองนี้มีหญิงม่ายคนหนึ่ง ที่เฝ้าวนเวียนมาอ้อนวอนผู้พิพากษาคคนนี้ว่า ‘ช่วยตัดสินคดีของฉันอย่างยุติธรรมด้วยละ’ ⁴ตอนแรกผู้พิพากษาไม่ได้สนใจนางเลย แต่ในที่สุดผู้พิพากษาก็พูดกับตัวเองว่า ‘ถึงแม้เราจะไมเกรงกลัวพระเจ้า และไม่กลัวมนุษย์หน้าไหนทั้งนั้น ⁵แต่เราคงต้องให้ความยุติธรรมกับเธอ เพราะเธอเข้าซีงวนใจเหลือเกิน จะได้เลิกมาขู่ขวนวายนกับเราเสียที ไม่งั้นเราคงจะบ้าตายแน่” ⁶แล้วพระองค์ก็พูดต่อว่า “เห็นหรือเปล่าว่า ผู้พิพากษาซีโกงคนนี้พูดว่าอะไร ⁷แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมกับคนที่พระองค์ได้เลือกไว้ที่ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือพระองค์จะผลัดไปเรื่อยๆหรือ ⁸เราจะบอกให้รู้ว่าพระองค์จะรีบให้ความยุติธรรมกับเขาว่าแต่เมื่อบุตรมนุษย์⁹มาถึง พระองค์จะเจอคนที่มีความเชื่อหลงเหลืออยู่ในโลกนี้หรือเปล่า”

พาริสีกับคนเก็บภาษี

⁹พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ เพื่อสอนคนที่มั่นใจในตัวเองเหลือเกินว่าเขาได้ทำตามใจพระเจ้า และชอบดูถูกคนอื่น พระองค์เล่าว่า ¹⁰“มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานที่วิหาร¹ คนหนึ่งเป็นพวกพาริสี¹ ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี¹¹พาริสีคนนั้นยืนอยู่ตามลำพังและอธิษฐานว่า ‘พระเจ้า ขอขอบคุณที่ผมนี่ไม่เป็นเหมือนคนอื่นๆ ที่เป็นขโมย หรือโกง หรือเป็นชู้ หรือแม้แต่คนเก็บ

17:29 โสโดม คือ เมืองที่มีแต่คนเลวอาศัยอยู่ พระเจ้าลงโทษประชาชนโดยการทำลายเมืองนี้
 17:32 เมียของโลท เรื่องเกี่ยวกับเมียของโลทอยู่ใน ปฐมกาล 19:15-17, 26
 17:36 สำเนากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มเติมข้อ 36 ว่า “ชายสองคนที่อยู่ในนาเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”
 18:10 คนเก็บภาษี คือคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันให้เก็บภาษี พวกนี้มักชอบโกง และคนอื่นอื่นๆไม่ชอบพวกนี้มาก

ภาซีนี¹² ผมอดอาหาร[†] อาทิตย์ละสองครั้ง และถวายหนึ่งในสิบ* ของของทุกอย่างที่ได้มา

¹³ แต่คนเก็บภาซีนัน ยืนอยู่แต่ไกลในขณะที่อธิษฐาน ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ทบทวนตัวเองคร่ำครวญว่า ‘โอ พระเจ้า ขอโปรดเมตตาผมที่เป็นคนบาป’ ¹⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อกลับบ้านไป คนที่พระเจ้ายอมรับคือคนเก็บภาซีนี ไม่ใช่ฟาริสี เพราะทุกคนที่ยกตัวเองขึ้น จะต้องถูกกดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”

คนที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้

(มธ.19:13-15; มก.10:13-16)

¹⁵ มีคนอุ้มลูกเล็กๆมา ให้พระเยซูจับตัวและอวยพรให้ เมื่อพวกศิษย์เห็น ก็สั่งห้ามไม่ให้มา ยุ่งกับพระองค์ ¹⁶ แต่พระเยซูกลับเรียกเด็กๆ พวกนั้นเข้ามาหาแล้วพูดว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆ เข้ามาหาเราอย่าห้ามพวกเขา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆ พวกนี้” ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าถ้าคนไหนที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนที่เด็กเล็กๆ ยอมรับ คนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

คนรวยคนหนึ่งถามพระเยซู

(มธ.19:16-30; มก.10:17-31)

¹⁸ มีผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “อาจารย์ผู้ดีเลิศผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิต กับพระเจ้าตลอดไป” ¹⁹ พระเยซูจึงถามว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ดีเลิศทำไม แต่พระเจ้าเท่านั้นที่ดีเลิศ” ²⁰ คุณก็รู้จักปฏิบัติแล้วนี่ ที่ว่า ‘อย่ามีชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ และให้นับถือพ่อแม่’* ”

²¹ ผู้นำคนนั้นก็พูดว่า “ผมรักษากฎทั้งหมดนั้นมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

²² เมื่อพระองค์ได้ยินอย่างนั้น ก็พูดต่อว่า “คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง ไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินนั้นไปแจกจ่ายคนจนให้หมด แล้วคุณจะได้มีทรัพย์สมบัติบนสวรรค์ แล้วมาติดตามผม” ²³ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เสียใจอย่างหนักเพราะเขาร่ำรวยมาก

²⁴ เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาเสียใจมาก จึงพูดขึ้นว่า “มันยากมากที่คนรวยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” ²⁵ ความจริงแล้ว ให้อูฐรอดรูเข็มยังจะง่ายกว่าให้คนรวยเข้าแผ่นดินของพระเจ้าเสียอีก”

²⁶ คนที่ได้ยินเรื่องนี้ ก็พูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะโปรดได้”

²⁷ พระเยซูพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้หรอก แต่สำหรับพระเจาก็เป็นไปได้”

²⁸ แล้วเปโตรก็พูดว่า “พวกเราได้สละสิ่งที่เป็นของเรา เพื่อมาติดตามพระองค์”

²⁹ พระเยซูจึงพูดตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนไหนที่ได้สละบ้านเรือนหรือเมีย หรือพี่น้อง หรือพ่อแม่ หรือลูก เพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้าแล้วละก็” ³⁰ เขาจะได้รับสิ่งตอบแทนหลายเท่าในชีวิตนี้ และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าด้วย”

18:12 ถวายหนึ่งในสิบ แปลว่า ถ้ามีรายได้ 10 บาทก็ให้พระเจ้า 1 บาท

18:20 นับถือพ่อแม่ คัดมาจาก อพยพ 20:12-16 เกลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

18:32 คนที่ไม่ใช่ยิว ความหมายตามตัวอักษรคือชาติอื่น ๆ

18:38 บุตรดาวิด เป็นชื่อของพระคริสต์ที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

พระเยซูจะฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ.20:17-19; มก.10:32-34)

³¹พระเยซูได้พาศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และพูดกับพวกเขาว่า “ฟังให้ดีๆ เราจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ทุกอย่างที่คุณผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์[†] จะเกิดขึ้นที่นั่น ³²เขาจะถูกส่งตัวให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว* พวกนั้นจะหัวเราะเยาะดูถูกและถ่มน้ำลายรดเขา ³³คนเหล่านั้นจะเย้ยแค้นและฆ่าเขา แต่ในวันที่สาม เขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” ³⁴แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์พูด เพราะความหมายของมันถูกแอบซ่อนไปจากพวกเขา พวกเขา ก็เลยไม่รู้ว่พระองค์พูดถึงเรื่องอะไร

พระเยซูรักษาคนตาบอด

(มธ.20:29-34; มก.10:46-52)

³⁵เมื่อพระเยซูมาใกล้ถึงเมืองเยรีโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ข้างถนน³⁶ เมื่อได้ยินฝูงชนจำนวนมากเดินผ่านมา เขาก็ถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

³⁷คนเหล่านั้นบอกว่า “เยซูชวาณาซาเรีกำลังผ่านมาทางนี้”

³⁸คนตาบอดก็ตะโกนว่า “เยซู บุตรดาวิด* สงสารผมด้วยครับ”³⁹คนที่เดินนำหน้า ต่างก็บอกให้เขาเงียบ แต่เขากลับยิงตะโกนดังขึ้นว่า “บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

⁴⁰พระเยซูก็เลยหยุด สั่งให้คนพาเขาเข้ามา แล้วพระองค์ถามเขาว่า ⁴¹“จะให้เราทำอะไรให้หรือ”

เขาจึงตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับท่าน”

⁴²พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “มองเห็นแล้วจะเห็น ความเชื่อของคุณช่วยให้คุณหายแล้ว”

⁴³เขามองเห็นทันที จึงได้ติดตามพระเยซูไป และสรรเสริญพระเจ้า เมื่อชาวบ้านเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็พากันยกย่องพระเจ้า

คักเคียส

19 พระเยซูเดินผ่านเมืองเยรีโค ²มีชายคนหนึ่งชื่อคักเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี* ที่ร่ำรวยมาก ³เขาอยากจะทำพระเยซูเป็นใคร แต่เขามองไม่เห็น เพราะตัวเตี้ยและคนแน่นมาก ⁴เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าพระเยซู แล้วปีนขึ้นไปตักคอยพระองค์อยู่บนต้นมะเดื่อ ⁵เมื่อพระเยซูเดินมาถึง พระองค์ก็เงยหน้าขึ้นไปพูดกับคักเคียสว่า “คักเคียส รีบลงมาเร็ว เราต้องไปพักที่บ้านคุณวันนี้”

⁶เขารู้สึกทั้งดีใจและดีใจ แล้วรีบลงมาพาพระองค์ไปอยู่บ้านของเขา ⁷ทุกคนที่เห็นอย่างนั้น ก็บ่นกันใหญ่ว่า “เขาไปเป็นแขกในบ้านของคนบาปได้ยังไง”

⁸ในวันนั้นคักเคียสได้ลุกขึ้นบอกองค์เจ้าชีวิตว่า “อาจารย์ ผมจะบริจาคทรัพย์สินสมบัติครึ่งหนึ่งของผมให้กับคนจน และถ้าผมโกงใครมา ผมยินดีจะคืนให้เขาถึงสี่เท่า”

⁹พระเยซูจึงพูดถึงเขาว่า “วันนี้ความรอดได้มาถึงเขาและครอบครัวของเขาแล้ว เพราะเขาก็เป็นลูกหลานของอับราฮัมด้วยเหมือนกัน ¹⁰บุตรมนุษย์[†] มากี่เพื่อเรื่องนี้แหละคือเพื่อค้นหาและช่วยคนที่หลงหายให้รอด”

19:2 หัวหน้าคนเก็บภาษี คนิวจางคนโรมันในการเก็บภาษีซึ่งมักแอบโกงกินและคนยิวเกลียดชังมาก

กษัตริย์กับทาสลิบคน

(มธ.25:14-30)

¹¹ขณะที่พวกเขากำลังฟังเรื่องต่างๆ นี้ พระเยซูก็ได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟัง เพราะเกือบจะถึงเมืองเยรูซาเล็มแล้ว และพวกชาวบ้านคิดว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นในเร็วๆ นี้ ¹²พระองค์เล่าว่า “มีเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่ง กำลังจะเดินทางไปแดนไกลเพื่อไปรับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาจะกลับมา ¹³ก่อนไป เขาก็เรียกทาสมาลิบคน มอบเงินให้ลิบมินา* และสั่งว่า ‘เอาไปทำการค้าจนกว่าเราจะกลับมา’ ¹⁴แต่คนเมืองนั้นเกลียดเขา จึงส่งตัวแทนตามหลังเขาไปเพื่อบอกว่า ‘เราไม่อยากจะคนนี้มาเป็นกษัตริย์ของพวกเรา’

¹⁵แต่สุดท้ายเขาก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ และได้เดินทางกลับมา เขาเรียกพวกทาสที่เขาฝากเงินมาพบ เพราะอยากรู้ว่าพวกเขาทำกำไรได้เท่าไร ¹⁶คนแรกมาถึงและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้ลิบมินาครับ’ ¹⁷เจ้านายชมเขาว่า ‘เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี ไว้ใจได้แม้แต่เรื่องเล็กๆ เราจะให้เจ้าดูแลเมืองลิบเมือง’ ¹⁸ทาสคนที่สองก็เข้ามาหาและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไรได้ห้ามินา’ ¹⁹เขาก็บอกทาสคนนั้นว่า ‘เราจะให้เจ้าดูแลห้าเมือง’ ²⁰แล้วทาสอีกคนหนึ่งก็เข้ามาพบและบอกว่า ‘เจ้านายครับ นี่เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย ²¹เพราะกลัวที่ท่านเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง และชอบเอาเปรียบคนอื่นโดยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ตนเองไม่ได้หว่าน’ ²²นายผู้นั้นจึงตำว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่ว เราจะลงโทษเจ้า ตามคำพูดของเจ้า ถ้าเจ้ารู้ว่าเราเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดของของคนอื่นและชอบเอาเปรียบ ²³แล้วทำไมถึงไม่เอาเงินไปฝากธนาคาร เมื่อเรากลับมาจะได้รับทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยยพร้อมกัน’ ²⁴แล้วเขาก็สั่งพวกทาสที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า ‘เอาเงินที่เรามี ไปให้คนที่มิสลิบมินานั้น’ ²⁵พวกเขาจึงพูดว่า ‘เจ้านาย เรามีตั้งลิบมินาแล้วนะ’ ²⁶เจ้านายตอบว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า “คนที่มีอยู่แล้วก็จะยิ่งมีมากขึ้นไปอีก ส่วนคนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เรามีเหลืออยู่บ้างก็จะถูกริบไปหมด” ²⁷แล้วไปจับพวกที่เป็นศัตรูของเราที่ไม่อยากให้เราเป็นกษัตริย์มาฆ่าต่อหน้าเราที่นี่”

พระเยซูเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ยอ.12:12-19)

²⁸หลังจากที่เล่าเรื่องเสร็จแล้ว พระองค์เดินนำหน้าพวกเขาไปเมืองเยรูซาเล็ม ²⁹เมื่อพระองค์เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธพายีและหมู่บ้านเบธานีใกล้ภูเขามะกอกเทศ* พระองค์ก็ได้ส่งศิษย์สองคนออกเดินทางไปแล้วล่วงหน้า ³⁰พระองค์สั่งเขาว่า “เข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้านั้น เมื่อไปถึง คุณจะเห็นลูกลาถูกล่ามอยู่ที่นั่นตัวหนึ่ง ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดแล้วจูงมาที่นี่ ³¹ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบเข่ว่า ‘อาจารย์ต้องการใช้”

³²พวกเขา ก็ไปและพบทุกอย่างตามที่พระเยซูบอกไว้ ³³ขณะที่แก้มัดลูกลาอยู่นั้น เจ้าของ

19:13 ลิบมินา เงินจำนวน 1 ดึง ซึ่งเรียกว่า มินา ตามภาษากรีก เป็นจำนวนเงินที่เพียงพอที่จะจ่ายเป็นค่าแรงให้กับคนงานหนึ่งคนเป็นเวลาสามเดือน

19:29,37 ภูเขามะกอกเทศ คือเนินเขาใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม

ลา ก็ถามว่า “แก้มัดมันทำไม”

³⁴พวกเขาจึงตอบว่า “อาจารย์ต้องการใช้มัน”

³⁵แล้วพวกศิษย์ก็จูงลามาให้พระเยซู พวกเขาจัดแจงเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลา และช่วยพระเยซูขึ้นขี่ลานั้น ³⁶ระหว่างทางที่พระเยซูขี่ลาผ่านไป ชาวบ้านมากมายได้เอาเสื้อผ้ามาปูตามท้องถนน

³⁷เมื่อพระเยซูมาถึงสุดทางที่จะนำลงมาจากภูเขามะกอกเทศ*พวกศิษย์จำนวนมากต่างก็พากันโห่ร้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีในสิ่งมหัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็นมา

³⁸พวกเขาโห่ร้องว่า “ขอพระเจ้าอวยพรกษัตริย์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต* สรรเสริญพระเจ้าในสวรรค์ที่ให้สันติสุขกับเรา”

³⁹ส่วนพวกฟาริสี บางคนในฝูงชนก็พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ห้ามลูกศิษย์ด้วย อย่าให้เขาพูดอย่างนั้น”

⁴⁰พระองค์ตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะหยุดร้อง หินพวกนี้ก็จะโห่ร้องออกมาแทน”

พระเยซูร้องไห้กับเมืองเยรูซาเล็ม

⁴¹เมื่อพระเยซูมาใกล้และมองเห็นเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ร้องไห้ให้กับเมืองนั้น ⁴²แล้วพูดว่า “เราหวังเหลือเกินว่า วันนี้เจ้าจะรู้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาให้กับเจ้า แต่ตอนนี้สิ่งนั้นถูกปิดซ่อนไปจากเจ้าแล้ว ⁴³โอ เยรูซาเล็ม อีกไม่ช้าศัตรูของเจ้า จะสร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพงของเจ้า เจ้าจะถูกล้อมไว้ทุกด้าน ⁴⁴เจ้าและคนของเจ้าจะถูกบุกทำลายลงอย่างราบคาบ ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันให้เห็นอีกเลย เพราะเจ้ายังไม่รู้ตัวเลยว่าพระเจ้าได้มาช่วยเจ้าแล้ว”

พระเยซูเข้าไปที่วิหาร

(มธ.21:12-17; มก.11:15-19; ยฮ.2:13-22)

⁴⁵พระเยซูเข้าไปในบริเวณวิหาร[†] และเริ่มขับไล่คนที่ขายของกันอยู่ที่นี่ ⁴⁶พระองค์พูดว่า “พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเป็นที่สำหรับการอธิษฐาน*’ แต่พวกเจ้าได้เปลี่ยนให้เป็นรังโจร”*

⁴⁷พระเยซูได้สั่งสอนอยู่ในบริเวณวิหาร[†] ทุกวัน พวกผู้นำนักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกผู้นำชาวยิวพยายามหาช่องทางที่จะฆ่าพระองค์ ⁴⁸แต่ยังหาไม่ได้ เพราะประชาชนทุกคนต่างติดอกติดใจในถ้อยคำของพระองค์เป็นอย่างมาก

พวกผู้นำชาวยิวตั้งคำถามกับพระเยซู

(มธ.21:23-27; มก.11:27-33)

20 วันหนึ่ง เมื่อพระเยซูกำลังสั่งสอนและประกาศเรื่องข่าวดีอยู่ในบริเวณวิหาร[†] พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และผู้นำอาารุโสได้มาหาพระองค์ ²พวกเขาถามว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าคุณมีสิทธิ์อะไรไปไล่คนขายของพวกนั้น ใครให้สิทธิ์กับคุณ

19:38 คัดลอกมาจาก หนังสือ สดุดี118:26

19:46 ที่สำหรับการอธิษฐาน อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7

19:46 รังโจร อ้างมาจากหนังสือ เเยเรมีย์ 7:11

³พระเยซูจึงตอบไปว่า “ตอบเรามาก่อนว่า ⁴พิธีจุ่มน้ำของยอห์น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

⁵พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ ⁶แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะชาวบ้านพวกนี้เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

⁷ พวกเขาก็เลยตอบพระองค์ว่า “เราไม่รู้ว่ามาจากไหน”

⁸พระเยซูก็เลยตอบพวกเขาว่า “ถ้างั้น เราก็มิตอบคำถามคุณเหมือนกัน”

พระเจ้าส่งลูกชายของพระองค์มา

(มธ.21:33-46; มก.12:1-12)

⁹พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้คนฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น แล้วให้ชาวสวนเช่าสวนเขาก็ไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน ¹⁰เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เขาได้ส่งคนใช้คนหนึ่งมารับส่วนแบ่งของเขา แต่พวกชาวสวนกลับทำร้ายทุบตีคนใช้คนนั้น และส่งเขากลับไปมือเปล่า ¹¹เจ้าของสวนองุ่นก็เลยส่งคนใช้อีกคนหนึ่งไป พวกชาวสวนก็ได้ทำร้ายทุบตีเขาและทำให้เขาอับอายขายหน้า แล้วส่งกลับไปมือเปล่าอีก ¹²เจ้าของสวนก็ส่งคนที่สามไปอีก พวกชาวสวนก็ทำเหมือนเดิมทำเขาจนบาดเจ็บสาหัสแล้วโยนออกไปนอกสวน ¹³เจ้าของสวนองุ่นพูดกับตัวเองว่า ‘จะายังไงดี อ้อ รู้แล้ว เราจะส่งลูกชายสุดที่รักของเราไป พวกนั้นจะต้องเกรงใจลูกเราแน่ๆ’ ¹⁴แต่พอพวกชาวสวนเห็นลูกชายของเขา ก็ปรึกษากันว่า ‘นี่เป็นผู้รับมรดก ให้เราฆ่าเขาซะ สวนนี้จะได้ตกเป็นของพวกเรา’ ¹⁵พวกเขาก็เลยจับลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนและฆ่าเขาทิ้ง พวกคุณคิดว่า เจ้าของสวนจะยังงัยกับพวกชาวสวนนั้น ¹⁶เขาจะกลับไปฆ่าพวกชาวสวนเหล่านั้นและยกสวนองุ่นให้กับคนอื่น” เมื่อผู้คนได้ยินอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย”

¹⁷ แต่พระเยซูก็จ้องมองเขาและพูดว่า “ถ้างั้น ข้อความนี้ในพระคัมภีร์หมายถึงอะไร

‘หินที่ช่างก่อสร้างโยนทิ้งไปแล้ว

กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด’* ”

¹⁸ คนที่ล้มทับหินก้อนนั้น ร่างกายก็จะหักเป็นท่อนๆ แต่ถ้าหินก้อนนั้นตกทับใคร คนนั้นก็ จะแหลกละเอียดเลย” ¹⁹ เมื่อพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้นำนักบวชตระหนักว่าพระเยซู กำลังเปรียบพวกเขาเป็นชาวสวนพวกนั้น เขาก็เลยหาทางที่จะจับพระเยซูตอนนั้นเลย แต่ก็ไม่ได้ กล้าเพราะกลัวประชาชนจะก่อการจลาจลขึ้น

พวกผู้นำชาวยิวพยายามใช้กลวงพระเยซู

(มธ.22:15-22; มก.12:13-17)

²⁰ พวกเขาจึงเฝ้าดูพระเยซูอย่างใกล้ชิด และส่งพวกสายสืบที่แกล้งทำเป็นคนดีเพื่อไปสอดแนมจับผิดคำพูดของพระองค์ เพื่อจะได้จับตัวพระองค์ส่งไปให้เจ้าเมืองโรม ²¹ พวกสายสืบได้ถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ว่าอาจารย์พูดและสอนให้คนรู้ในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ

20:17 หินที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุมตึก คือหินก้อนแรก และสำคัญที่สุดในการก่อสร้าง มาจากสดุดี 118:22

และไม่เห็นแก่หน้าใครเลย ²²ช่วยบอกหน่อยว่า ‘มันผิดกฎของโมเสสหรือเปล่าที่จ่ายภาษีให้กับ ซีซาร์*’”

²³พระเยซูรู้ถึงอุบายของพวกเขา จึงบอกว่า ²⁴“ไหน ส่งเหรียญมาให้ดูอันหนึ่งสิ นี่รูปใคร แล้วมีชื่อใครสลักอยู่”

พวกเขาก็ตอบว่า “ซีซาร์”

²⁵พระองค์จึงพูดว่า “ของของซีซาร์ก็ให้ซีซาร์ ของของพระเจ้าก็ให้พระเจ้า”

²⁶พวกเขาไม่สามารถจะจับผิดคำพูดของพระองค์ต่อหน้าผู้คนได้ แต่ตะลึงในคำตอบ จนถึงกับพูดไม่ออกเลย

ชาวสะดูสีบางคนพยายามจะจับผิดพระเยซู

(มธ.22:23-33; มก.12:18-27)

²⁷ มีพวกสะดูสี บางคนมาหาพระเยซู พวกนี้ไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะฟื้นขึ้นจากความตาย เขาถามพระองค์ว่า ²⁸“อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งไว้ว่า ถ้าคนไหนตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่มีลูก ก็ให้น้องชายของคนตายแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา ²⁹ทีนี้มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงาน แล้วตายไปแต่ก็ยังไม่มียูก ³⁰น้องคนที่สองก็แต่งงานกับหญิงม่ายนั้น แต่เขาก็ตายไปและยังไม่มียูกเหมือนกัน ³¹น้องคนที่สามก็ทำแบบเดียวกัน และในที่สุด พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็แต่งงานกับหญิงนั้น แล้วพวกเขาก็ตายโดยไม่มียูกสักคนเดียว ³²ต่อมาหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ³³ช่วยบอกหน่อยสิครับว่า ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตาย นางจะเป็นเมียของใคร ในเมื่อนางเคยเป็นเมียของพี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้”

³⁴พระเยซูจึงตอบว่า “คนในโลกนี้เท่านั้นที่แต่งงานกัน และยกให้เป็นผัวเมียกัน ³⁵ส่วนในโลกหน้า คนที่เหมาะสมที่จะได้อยู่ที่นั่นและฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว จะไม่แต่งงานกัน หรือยกให้เป็นผัวเมียกันอีกต่อไปแล้ว ³⁶เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะตายอีกครั้ง แต่เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์และจะเป็นลูกของพระเจ้าเพราะพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย

³⁷เรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนี้ ขนาดโมเสสก็ยังพูดถึงเลย ตอนที่เขาเขียนเรื่องฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ เขาได้เรียกองค์เจ้าชีวิตว่า ‘พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของ อิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ*’ ³⁸พระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย เพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกคนยังมีชีวิตอยู่”

³⁹พวกครูสอนกฎปฏิบัติบางคนชมพระเยซูว่า “อาจารย์ พูดได้เยี่ยมมากเลยครับ” ⁴⁰แล้วก็ไม่ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระเยซูอีกเลย

พระคริสต์เป็นลูกของดาวิดหรือ

(มธ.22:41-46; มก.12:35-37)

⁴¹พระเยซูถามว่า “คุณพูดได้ยังไงว่า พระคริสต์*เป็นลูกของดาวิด* ⁴²ทั้งๆ ที่ตัวดาวิดเอง พูดในหนังสือสดุดีว่า

20:22 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งของจักรพรรดิที่ปกครองชาวโรมัน

20:37 ฟุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ อ่านได้จากหนังสืออพยพ 3:1-12

20:37 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือบรรพบุรุษสามคนที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูดนี้

20:41 ลูกของดาวิด เป็นชื่อของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล

‘องค์เจ้าชีวิต(พระเจ้า)ได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตของम्मผู้เป็นพระคริสต์ว่า
 นั่งลงทางขวามือของเรา
 43 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน
 เป็นที่วางเท้าของท่าน*’

44 แม้แต่ดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่าเป็นองค์เจ้าชีวิตเลย แล้วพระคริสต์จะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร”

พระเยซูต่อว่าพวกครุสสอนกฎปฏิบัติ

(มธ.23:1-36; มก.12:38-40; ลก.11:37-54)

45 ขณะที่ฝูงชนกำลังฟังอยู่นั้น พระเยซูก็ได้หันไปพูดกับพวกศิษย์ว่า 46 “ระวังพวกครุสสอนกฎปฏิบัติให้ดี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุมยาวๆ เดินอวดไปอวดมาให้คนคำนับตามท้องตลาด และชอบนั่งในที่สำคัญๆ ในที่ประชุม¹ และที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง 47 พวกเขามักจะโกงเอาบ้านของหญิงม่าย และแกลั่งอธิษฐานชะยิดยาวเพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น”

การให้ที่แท้จริง

(มก.12:41-44)

21 เมื่อพระเยซูเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นพวกคนรวยเอาเงินมาใส่ในตู้รับเงิน² ของวิหาร² แล้วพระองค์ก็เห็นหญิงม่ายจนๆ คนหนึ่งเอาเหรียญทองแดง* เล็กๆ สองเหรียญใส่ลงในตู้³ พระองค์จึงพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า หญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้ให้มากกว่าทุกๆ คน⁴ เพราะคนอื่นเอาเงินที่เหลือกินเหลือใช้มาให้ แต่หญิงม่ายจนๆ คนนี้ได้เอาเงินสำหรับเลี้ยงชีวิตของเธอมาให้”

วิหารจะถูกทำลาย

(มธ.24:1-14; มก.13:1-13)

⁵ ศิษย์บางคนได้พูดถึงความสวยงามของวิหาร พูดถึงหินแต่ละก้อนและของถวาย แต่ละชิ้นว่าช่างสวยงามเหลือเกิน พระเยซูจึงพูดขึ้นมาว่า

6 “ทั้งหมดที่คุณเห็นนี้ วันหนึ่งจะถูกทำลายพังทลายลงมา ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันเลย”

7 พวกเขาก็เลยถามว่า “อาจารย์ เรื่องพวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ แล้วจะรู้ได้อย่างไรครับว่าเรื่องนี้ใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว”

8 พระเยซูตอบว่า “ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใครมาหลอกเอาได้ เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างว่าเป็นเรา และยังบอกอีกว่า ‘เวลานั้นมาถึงแล้ว’ ไปหลงเชื่อเขา⁹ เมื่อพวกคุณได้ยินว่าเกิดสงคราม และเกิดจลาจลวุ่นวาย ก็ไม่ต้องตกใจกลัว เพราะเรื่องพวกนี้จะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่วันสุดท้ายนั้นจะยังไม่มาถึงทันทีหรอก”

10 แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ชนชาติต่างๆ และแผ่นดินต่างๆ จะลุกขึ้นมาต่อสู้กัน¹¹ จะเกิดแผ่นดิน

20:43 องค์เจ้าชีวิตพระเจ้า...ของท่าน อ่านได้จากหนังสือสดุดี110:1

21:1 ตู้รับเงิน คือกล่องที่ใส่เงินหรือสิ่งของในสถานที่ของชาวยิวที่ใช้สำหรับนมัสการพระเจ้า

21:2 เหรียญทองแดง ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็ตรอน” หนึ่งในเล็ตรอนมีค่าเท่ากับ 1/123 เดนาริอัน หนึ่งในเดนาริอันเป็นค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

ดินไหวอย่างรุนแรงในที่ต่างๆ เกิดกันดารอาหาร เกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้น จะมีเรื่องที่น่ากลัว และสิ่งแปลกประหลาดมากมายเกิดขึ้นบนท้องฟ้า

¹²แต่ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น พวกคุณจะถูกจับไปทรมาน ถูกนำตัวไปในที่ประชุมของยิว[†] และถูกจับขังคุก และจะถูกสอบสวนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ และเจ้าเมือง เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา ¹³นี่จะเป็นโอกาสดีของคุณที่จะได้พูดเรื่องของเราให้พวกเขาฟัง ¹⁴พวกคุณไม่ต้องเป็นห่วงกังวลล่วงหน้าว่าจะพูดแก้ตัวยังไง ¹⁵เพราะเราจะให้สติปัญญาและคำพูดที่เฉียบคมกับคุณ เมื่อศัตรูของคุณฟังแล้ว จะไม่มีทางคัดค้านหรือโต้แย้งได้เลย ¹⁶แม้แต่คนที่ใกล้ชิดกับคุณ ทั้งพ่อแม่พี่น้องญาติๆ และเพื่อนฝูง ก็จะไม่หักหลังคุณ และพวกคุณบางคนก็จะถูกฆ่าด้วย ¹⁷ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะมาติดตามเรา ¹⁸แต่ไม่ต้องกลัว เพราะแม้แต่ผมสักเส้นบนหัวของคุณก็จะไม่ถูกทำลาย ¹⁹ให้อดทนไว้จนถึงที่สุด แล้วคุณจะได้รับพรออด”

เมืองเยรูซาเล็มจะพินาศ

(มธ.24:15-21; มก.13:14-19)

²⁰“เมื่อพวกคุณเห็นกองทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รู้ว่าเมืองนี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว ²¹ถ้าตอนนั้นคุณอยู่ในแคว้นยูเดีย ก็ให้รีบหนีขึ้นไปบนภูเขา ถ้าคุณอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รีบหนีออกไปนอกเมือง คนที่อยู่นอกเมือง ก็อย่าได้เข้ามาในเมือง ²²เพราะวันนั้นจะเป็นวันของการลงโทษเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อทุกอย่างจะได้เป็นจริงตามที่ได้เขียนไว้แล้ว ²³มันจะเป็นวันที่น่ากลัวมากสำหรับคนท้องและแม่มดอ่อน เพราะจะเกิดภัยพิบัติในแผ่นดินยูเดีย และพระเจ้าจะลงโทษชนชาติอิสราเอลเหล่านี้ ²⁴พวกเขาจะถูกฆ่าฟัน และจะถูกจับไปเป็นเชลยของชนชาติอื่นๆ คนต่างชาติจะบุกรุกย้ายเมืองเยรูซาเล็ม ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้ากำหนดไว้”

อย่ากลัวเลย

(มธ.24:29-31; มก.13:24-27)

²⁵“จะมีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ส่วนในโลกนี้ชนชาติต่างๆก็จะหวาดกลัว และสับสนวุ่นวายกับเสียงร้องกึกก้องของคลื่นในทะเล ²⁶คนจะเป็นลมล้มพับไปเพราะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับโลกนี้ พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกสั่นคลอน ²⁷แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์[†] มาในหมู่เมฆ เต็มไปด้วยพลังอำนาจและรัศมีอันยิ่งใหญ่ ²⁸เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้นขอให้พวกคุณลุกขึ้น ด้วยความมั่นใจ เพราะใกล้ถึงเวลาที่พระเจ้าจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระแล้ว”

ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป

(มธ.24:32-35; มก.13:28-31)

²⁹แล้วพระองค์ก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “เมื่อพวกคุณเห็นต้นมะเดื่อหรือต้นไม้อื่นๆ ³⁰แตกใบอ่อนออกมา คุณก็รู้ว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว ³¹ก็เหมือนกัน เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราพูดไว้เกิดขึ้น คุณบอกได้เลยว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

³²เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนรุ่นนี้จะตายไป ³³สวรรค์และโลกจะไม่อยู่ถาวรตลอดไป แต่ถ้อยคำของเราจะอยู่ถาวรตลอดไป

ควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

³⁴ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องตีหมกกันหรือเมาเหล้ากัน หรือมัวแต่ห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ เพราะถ้าทำอย่างนั้น วันนั้นจะมาถึงโดยไม่ทันตั้งตัวเหมือนกับดัก ³⁵เพราะวันนั้นจะมาถึงทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ³⁶คุณต้องระวังตัวตลอดเวลา และอธิษฐานให้ผ่านพ้นไปอย่างปลอดภัยจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้น และจะได้สามารถมายืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์[†]”

³⁷พระเยซู ได้สั่งสอนอยู่ในวิหาร[†]ทุกวัน และกลับไปนอนที่ภูเขามะกอกเทศ* ทุกคืน ³⁸ทุกคนจะตื่นแต่เช้ามาฟังพระองค์สอนที่วิหาร

พวกผู้นำชาวียวยากจะฆ่าพระเยซู

(มธ.26:1-5,14-16;มก.14:1-2,10-11;ยอ.11:45-53)

22 เมื่อใกล้ถึงเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ²พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติต่างพยายามหาทางที่จะฆ่าพระเยซูแต่พวกเขาก็กลัวชาวบ้าน

ยูดาสวางแผนหักหลังพระเยซู

³ซาตานได้เข้าสิงยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นหนึ่งในศิษย์เอก[†]สิบสองคน ⁴ยูดาส ก็ได้ไปหาพวกผู้นำนักบวชและพวกทหารเฝ้าวิหาร[†] เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ⁵พวกเขาก็ดีใจมาก และตกลงว่าจะให้เงินกับยูดาส ⁶ยูดาสตกลง และเริ่มหาโอกาสที่จะส่งตัวพระเยซูไปให้พวกเขา ตอนที่ไม่มีฝูงชนอยู่กับพระองค์

การเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย

(มธ.26:17-25;มก.14:12-21;ยอ.13:21-30)

⁷เมื่อถึงเทศกาลวันกินขนมปังไร้เชื้อ[†] หรือเทศกาลวันปลดปล่อย ในวันที่พวกเขาจะต้องฆ่าลูกแกะกินกัน ⁸พระเยซูบอกเปโตรกับยอห์นว่า “ไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†]ให้พวกเรากินกัน”

⁹พวกเขาจึงถามว่า “จะให้ไปเตรียมที่ไหนดีครับ” ¹⁰พระองค์ตอบว่า “ให้เข้าไปในเมือง แล้วพวกคุณจะเห็นชายคนหนึ่งแบกหม้อน้ำอยู่ ให้ตามเขาเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ¹¹ให้บอกกับเจ้าของบ้านนั้นว่า ‘อาจารย์ถามว่า ห้องที่เราจะใช้กินอาหาร สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย กับพวกศิษย์อยู่ที่ไหน’ ¹²เขาก็จะพาคุณขึ้นไปดูห้องใหญ่ ชั้นบน ที่ตกแต่งไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ให้คุณเตรียมอาหารที่ห้องนั้น” ¹³พวกเขาก็ไปและมันก็เป็นที่พระเยซูบอกทุกอย่าง พวกเขาจึงเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

อาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต

(มธ.26:26-30;มก.14:22-26;1คอ.11:23-25)

¹⁴เมื่อถึงเวลากินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูนั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารกับพวกศิษย์เอก ¹⁵แล้วพูดว่า“เราอยากจะกินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยมื่อนี้กับพวกคุณมาก

21:37 ภูเขามะกอกเทศ คือเนินเขาสูงหนึ่งในเมืองเยรูซาเล็ม

ก่อนที่เราจะถูกทรมาณ ¹⁶เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่กินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยนี้อีก จนกว่าความหมายที่แท้จริงของเทศกาลวันปลดปล่อยนี้จะสำเร็จครบถ้วนในแผ่นดินของพระเจ้า”

¹⁷แล้วพระองค์ก็ยกถ้วยขึ้นมาและขอบคุณพระเจ้า พร้อมกับพูดว่า “รับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม” ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นอีกจนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึง”

¹⁹หลังจากนั้นพระองค์ก็หยิบขนมปังขึ้นมา ขอบคุณพระเจ้า พร้อมทั้งทักสงให้พวกเขา พระองค์พูดว่า “นี่คือร่างกายของเรา ที่ได้ให้กับพวกคุณ ให้ทำอย่างนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงเรา” ²⁰เมื่อพวกเขากินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาทำเหมือนเดิม แล้วพูดว่า “นี่เป็นเลือดของเรา ที่ได้หลั่งไหลออกมาเพื่อคุณ พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้นใหม่กับพวกคุณด้วยเลือดนี้”

คนที่หักหลังพระเยซูเป็นใคร

²¹พระเยซูพูดว่า “คนที่หักหลังเรา ก็นั่งอยู่ที่โต๊ะนี้กับเราด้วย ²²บุตรมนุษย์† จะต้องตายตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า แต่คนที่หักหลังพระองค์นี้น่าอับอายที่สุด”

²³พวกศิษย์เอกเหล่านั้นถามกันใหญ่ว่าใครจะทำอย่างนั้น

ให้เป็นเหมือนคนรับใช้

²⁴พวกศิษย์เอกต่างเถียงกันว่า พวกเขาคนไหนที่เป็นใหญ่ที่สุด ²⁵พระเยซูบอกว่า “พวกกษัตริย์ของคนต่างชาติ ชอบออกคำสั่งประชาชนของเขาไปทั่ว ส่วนพวกนั้น ที่มีอำนาจ ก็ชอบให้คนเรียกว่า ‘ผู้ทำประโยชน์เพื่อสังคม’ ²⁶แต่พวกคุณต้องไม่เป็นอย่างนั้น ในพวกคุณ คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดควรจะเป็นเหมือนเด็กที่สุดคนที่เห็นหัวหน้าควรจะเป็นเหมือนคนรับใช้ ²⁷ใครใหญ่กว่ากัน คนที่นั่งโต๊ะหรือคนที่ยืนรับใช้ คนนั่งไม่ใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเหมือนกับคนรับใช้”

²⁸ตลอดเวลาที่ผ่านมา เมื่อเราถูกข่มเหง พวกคุณยืนเคียงข้างเราเสมอ ²⁹เราก็จะให้พวกคุณปกครองเป็นกษัตริย์ เหมือนกับที่พระบิดาของเราให้เราเป็นกษัตริย์ ³⁰เพื่อพวกคุณ จะได้ดื่มกินกับเราในแผ่นดินของเรา และพวกคุณจะได้นั่งบนบัลลังก์ตัดสินชนชาติอิสราเอล† สิบสองตระกูล”

อย่าทิ้งความเชื่อ

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ยธ.13:36-38)

³¹“เปโตรเอ๋ย เปโตร* ฟังให้ดี ชาตานได้ขอนำพวกคุณแต่ละคน ไปฝังร้อนเหมือน ข้าวเปลือก ³²แต่ เปโตรเอ๋ย เราได้อธิษฐานให้คุณมีความเชื่อที่มั่นคง และเมื่อคุณหันกลับมาหาเราแล้ว ก็ให้ช่วยเหลือพี่น้องคนอื่น ๆ ให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความเชื่อด้วย”

³³เปโตรบอกว่า “ผมพร้อมที่จะติดคุกและตายพร้อมกับอาจารย์ครับ” ³⁴พระองค์ตอบว่า “เปโตร เราจะบอกให้รู้ว่า คินนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จ๊กเราถึงสามครั้ง”

ให้เตรียมพร้อมสำหรับปัญหาที่ยาก

³⁵พระเยซูถามพวกศิษย์เอกว่า “แล้วตอนที่เราส่งพวกคุณออกไป โดยไม่มีกระเป๋าเงิน ถุงย่าม และรองเท้า พวกคุณขาดแคลนอะไรกันหรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ขาดแคลนอะไรเลยครับ”

³⁶พระองค์พูดว่า “แต่ตอนนี้ คนที่มีกระเป๋าเงินหรือถุงย่าม ก็ให้เอาติดตัวไปด้วย และถ้าใครไม่มีดาบ ก็ให้เอาเสื่อผ้าไปขาย แล้วไปซื้อดาบซะ” ³⁷ที่เราบอกให้ทำอย่างนี้ ก็เพราะว่า มีข้อพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เขาถูกนับเป็นฆาตกรคนหนึ่งด้วย ซึ่งหมายถึงตัวเราเอง และมันก็จะจริงตามนั้นในไม่ช้านี้” (อิสยาห์ 53:12)

³⁸พวกเขาจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ นี่ไง ดาบสองเล่ม” แต่พระองค์บอกว่า “เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

อธิษฐานบนภูเขา

(มธ.26:36-46; มก.14:32-42)

³⁹พระเยซูออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ* อีกตามเคย พวกศิษย์ก็ตามไปด้วย ⁴⁰เมื่อไปถึง พระองค์ก็พูดว่า “ให้พวกคุณอธิษฐานขอ อย่าให้พวกคุณตกไปเป็นเหยื่อของสิ่งชั่วร้าย”

⁴¹พระองค์ปลีกตัวออกไปใกล้ๆ แคร่ระยะขว่างหินตก แล้วพระองค์ก็คุกเข่าลงอธิษฐานว่า ⁴²“พระบิดา ถ้าพระองค์พอใจ ช่วยเอาถ้วย* แห่งความทุกข์นี้ไปจากลูก ด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระบิดา ไม่ใช่ของตัวลูกเอง” ⁴³แล้วก็มีทูตสวรรค์ลงมาให้กำลังใจพระองค์ ⁴⁴พระองค์ได้ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักในการอธิษฐาน จนเหงื่อไหลเหมือนหยดเลือดตกบนพื้นดิน* ⁴⁵เมื่ออธิษฐานแล้ว พระองค์ได้ลุกขึ้นเดินกลับไป แต่พวกศิษย์นอนหลับกันหมด เพราะเสียใจจนหมดแรง ⁴⁶พระองค์จึงพูดว่า “ทำไมยังนอนกันอยู่อีก ลุกขึ้นมาอธิษฐานสิ จะได้ไม่ตกเข้าไปในการชั่วร้าย”

พระเยซูถูกจับกุมตัว

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ยอ.18:3-11)

⁴⁷ พระเยซูยังพูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ ก็ได้นำคนกลุ่มหนึ่งเข้ามา ยูดาสทำท่าจะเข้ามาจับทักทายพระองค์

⁴⁸ พระเยซูถามยูดาสว่า “ยูดาส จะหักหลังบุตรมนุษย์† ด้วยการจับหรือ” ⁴⁹เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ เอาดาบลุยมันเลยดีไหม” ⁵⁰ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ใช้ดาบฟันหูขวาของคนรับใช้หัวหน้านักบวชสูงสุด† ขาด

⁵¹พระเยซูห้ามว่า “พอแล้ว” แล้วพระองค์ก็ได้จับทุกคนนั้นและรักษาให้เหมือนเดิม

⁵² แล้วพระเยซูหันไปพูดกับพวกหัวหน้านักบวช พวกนายทหารรักษาวินัย และพวกผู้นำที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายที่มาจับพระองค์ว่า “พวกคุณคิดว่าเราเป็นโจรหรือยังไง ถึงได้ถือดาบ ถือกระบองกันมา” ⁵³เราอยู่กับพวกคุณทุกวันในวิหาร† ก็ไม่เห็นคุณจับเราเลย แต่ตอนนี้เป็นเวลาของคุณแล้วนี่ เป็นเวลาที่ความมืดครอบครอง”

22:39 ภูเขามะกอกเทศ คือภูเขาสูงหนึ่งในเมืองเยรูซาเล็ม

22:42 ถ้วย พระเยซูพูดเรื่องสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดกับพระองค์ การยอมรับสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องยากเหมือนกับการดื่มน้ำจากถ้วยที่รสชาติแย่มากๆ

22:43-44 แล้วก็ยังมีทูตสวรรค์...พื้นดิน สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อ 43 และ 44

เบโตรกล่าวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มธ.26:57-58,69-75;มก.14:53-54,66-72;ยฮ.18:12-18,25-37)

⁵⁴พวกเขาจับพระองค์ และนำตัวไปที่บ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด* เบโตรได้ตามไปห่างๆ ⁵⁵เมื่อพวกเขาถกกองไฟขึ้นกลางลานบ้าน และนั่งล้อมวงกัน เบโตรก็เข้าไปนั่งอยู่ด้วย ⁵⁶มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเบโตรนั่งอยู่ใต้แสงไฟ นางก็จ้องมองดูเขาใกล้ๆ และพูดขึ้นว่า “ชายคนนี้อยู่กับเยซูด้วย”

⁵⁷แต่เบโตรปฏิเสธว่า “แม่นาง ผมไม่รู้จักเขาเลย”

⁵⁸ต่อมาไม่นานคนอื่นก็เห็นเบโตรและพูดขึ้นว่า “แกก็เป็นคนหนึ่งเ็นพวกมันด้วยนี่”

แต่เบโตรปฏิเสธว่า “พอหนุ่ม ไม่ใช่ผมนะ”

⁵⁹ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา ก็มีชายคนหนึ่งยืนยันว่า

“ไอ้คนนี่ ต้องอยู่กับเยซูแน่ๆ เพราะมันเป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

⁶⁰แต่เบโตรพูดว่า “พอหนุ่ม ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร”

และเมื่อเบโตรพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงไก่ขันขึ้นมา

⁶¹พระเยซูหันมามองเบโตร ทำให้เขานึกขึ้นได้ถึงคำพูดของพระองค์ที่บอกว่า

“คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

⁶²แล้วเบโตรก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

คนหัวเราะเยาะพระเยซู

(มธ.26:67-68,มก.14:65)

⁶³พวกที่ควบคุมตัวพระเยซูพากันเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ ⁶⁴พวกเขาเอาผ้ามาปิดตาพระองค์ และถามว่า “ทายดูซิว่าใครเป็นคนตีแก” ⁶⁵แล้วพวกเขาก็ทุบตูกุ เที้ยดทหยามพระองค์อีกมากมาย

พระเยซูอยู่ต่อหน้าพวกผู้นำชาวยิว

(มธ.26:59-66;มก.14:55-64;ยฮ.18:19-24)

⁶⁶เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้นำอาวูโส พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พากันมาประชุม และเอาตัวพระเยซูเข้ามาในศาลสูง[†]ของพวกเขา ⁶⁷พวกเขาพูดขึ้นว่า “บอกพวกเรา มาซิว่า แกเป็นพระคริสต์หรือเปล่า”

พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “ถึงเราบอก คุณก็ไม่เชื่ออยู่ดี” ⁶⁸ถ้าเราถามคุณก็ไม่ตอบเหมือนกัน ⁶⁹นับแต่เนี่ไป บุตรมนุษย์ก็จะนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์สูงสุด”

⁷⁰พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นแกเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์จึงตอบว่า “คุณพูดเอง”

⁷¹แล้วพวกเขาก็พูดขึ้นว่า “เรายังต้องการพยานอีกทำไม ในเมื่อเราก็ได้ยินจากปากของมันเป็นเองแล้วนี่”

เจ้าเมืองปีลาตไต่สวนพระเยซู

(มธ.27:1-2,11-14;มก.15:1-5;ยฮ.18:28-38)

23 ทุกคนในที่ประชุมลุกขึ้นพาพระเยซูไปหาเจ้าเมืองปีลาต* ²พวกเขาเริ่มกล่าวหาพระองค์ ว่า “เราได้พบว่า ชายคนนี้พยายามปลุกปั่นประชาชนให้กระด้างกระเดื่อง เขายุยงให้พวกประชาชนเล็กจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์ แถมยังอ้างตัวเองเป็นพระคริสต์[†] กษัตริย์ของเราอีกด้วย”

³ปีลาตจึงถามพระเยซูว่า “แกเป็นกษัตริย์ของยิวหรือ”

พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

⁴ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้านักบวชและฝูงชนว่า “เราไม่เห็นเขาผิดอะไรเลย” ⁵แต่พวกเขายืนกรานเสียงแข็งว่า “แต่เขาก็ไต่สอนและปลุกปั่นประชาชนไปทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มจากแคว้นกาลิลีเรื่อยมาจนถึงเมืองเยรูซาเล็มนี้”

ปีลาตส่งตัวพระเยซูไปพบเฮโรด

⁶เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น ก็ได้สอบถามจนรู้ว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลี ⁷ซึ่งอยู่ในการปกครองของกษัตริย์เฮโรด เขาจึงส่งตัวพระเยซูไปให้กับกษัตริย์เฮโรด ซึ่งตอนนั้นอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มพอดี ⁸เมื่อกษัตริย์เฮโรดพบพระเยซูก็ดีใจมาก เพราะอยากพบมานานแล้ว เขาได้ยินชื่อเสียงของพระองค์ และเขาหวังว่าพระเยซูจะแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ดูบ้าง ⁹เฮโรดได้ถามพระเยซูหลายอย่าง แต่พระองค์ก็ไม่ได้อบอะไรเลย ¹⁰พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่ยืนอยู่ที่นั่นก็พากันกล่าวหา พระองค์อย่างดุเดือด ¹¹เฮโรดกับพวกทหารของเขาต่างพากันหัวเราะเยาะ และดูถูกเหยียดหยามพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แต่งชุดของกษัตริย์แล้วส่งตัวกลับไปหาปีลาต ¹²ในวันนั้นเองทั้งเฮโรดและปีลาตได้กลายเป็นเพื่อนกัน เพราะก่อนหน้านี้ พวกเขาเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต้องตาย

(มธ.27:15-26;มก.15:6-15;ยฮ.18:39-19:16)

¹³ปีลาตได้เรียกพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำและประชาชนมาชุมนุมกัน ¹⁴แล้วปีลาต บอกว่า “ตามที่พวกคุณได้นำชายคนนี้มาหาเรา และได้กล่าวหาเขาว่าปลุกปั่นยุยงประชาชนให้กระด้างกระเดื่องนั้น หลังจากที่เราได้สอบสวนเขาต่อหน้าพวกคุณแล้ว ก็ไม่เห็นว่าเขาทำผิดอะไรตามที่พวกคุณกล่าวหาเลย ¹⁵ส่วนกษัตริย์เฮโรด* ก็คิดเหมือนกัน พระองค์ก็เลยส่งชายคนนี้ก็กลับมาหาเรา เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรตายเลย ¹⁶เราจะสั่งเขียนเขาแล้วปล่อยตัวไป” ¹⁷*

¹⁸แต่ฝูงชนร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “ฆ่ามันซะ แล้วปล่อยบาร์บัสให้เรา”

¹⁹บาร์บัสถูกขังอยู่ในคุก เพราะได้ก่อการจลาจลขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและฆ่าคนตาย

23:1 ปีลาต ชื่อเต็มคือ ปอนติอุส ปีลาต เป็นเจ้าหน้าที่ ที่รัฐบาลโรมส่งมาเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดียของยิวในระหว่างปีค.ศ.26-36 หรือ พ.ศ.569-579

23:15 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเปเรีย เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรด มหาราช ปกครองในปีก่อนคริสตศักราช 4 - ค.ศ.39 หรือ พ.ศ.539 - 582

23:17 ในบทที่ 23:17 นี้ สำเนากรีกบางฉบับมีเพิ่มข้อที่ 17ว่า “ในทุกๆ ปีในเทศกาลวันปลดปล่อย ปีลาต จะปล่อยนักโทษให้หนึ่งคน”

²⁰ปีลาตจึงเกลี้ยกล่อมพวกเขาอีก เพราะอยากปล่อยพระเยซู²¹ แต่พวกเขากลับตะโกนว่า “ตริ้งมันที่กางเขน ตริ้งมันที่กางเขน”

²²ปีลาตถามพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไร ที่สมควรตายเลย เราจะสั่งให้เขียนเขา แล้วก็ปล่อยตัวไป”

²³แต่พวกเขาก็ร้องตะโกนดังขึ้นๆ ให้ตริ้งพระเยซูที่กางเขน และในที่สุดเสียงนั้นก็ชนะ ²⁴ปีลาตตัดสินใจทำตามที่พวกนั้นขอ ²⁵คือปล่อยตัวบารับบาสที่ติดคุกเพราะก่อการจลาจลและฆ่าคนตาย และให้ทำกับพระเยซูอย่างที่เขาต้องการ

พระเยซูถูกฆ่าบนไม้กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ยอ.19:17-27)

²⁶ในระหว่างทางที่นำตัวพระเยซูไปนั้น พวกเขาก็จับตัวซีโมนชาวไซรีน ที่เพิ่งมาจากชนบท บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนเดินตามหลังพระเยซูไป

²⁷ฝูงชนจำนวนมากได้เดินตามไป รวมทั้งผู้หญิงหลายคนที่ได้ร้องห่มร้องไห้ คร่ำครวญ สงสารพระเยซู ²⁸พระเยซูก็ได้หันไปบอกพวกนางว่า

“หญิงชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้ให้กับเราเลย แต่ร้องไห้ให้กับตัวเองและลูกๆ ของคุณเองดีกว่า ²⁹เวลานั้นจะมาถึง ที่คนจะพูดว่า ‘หญิงที่เป็นหมั้น ไม่เคยคลอดลูก และไม่เคยเลี้ยงนมลูก ก็ได้เปรียบจริงๆ’ ³⁰แล้วพวกเขาก็จะขอร้องกับภรรยาว่า ‘ช่วยฟังลงมาทับเราด้วย’ และอ่อนวอนกับเนินเขาว่า ‘ช่วยฟังเราหน่อย’* ³¹เพราะถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับคนที่บริสุทธิ์ แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น กับคนที่ทำผิด”*

³²ยังมีผู้ร้ายอีกสองคนที่ถูกนำตัวมาฆ่าพร้อมกับพระเยซูด้วย ³³เมื่อเขามาถึงสถานที่เรียกว่า “หัวกะโหลก” พวกเขาก็ตริ้งพระเยซูบนไม้กางเขน ผู้ร้ายสองคนนั้น ก็ถูกตรึงไว้คนละข้างของพระเยซู ³⁴แล้วพระเยซูก็พูดว่า “พระบิดา ช่วยยกโทษให้กับพวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่รู้ตัวหรอกว่ากำลังทำอะไรลงไป”*

แล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน ³⁵ประชาชนก็ยืนดูอยู่ ส่วนพวกผู้นำชาวยิวต่างพากันหัวเราะเยาะและพูดถากถางว่า “ในเมื่อเขาช่วยคนอื่นได้ ก็ให้เขาช่วยตัวเองด้วยสิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้จริง”

³⁶พวกทหารก็พากันมาล้อเลียน เอาเหล็กองุ่นถูๆเปรี๊ยะๆ มาเหยยให้ตี๋ม ³⁷พวกเขาพูดว่า “ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวจริง ก็ช่วยตัวเองสิ”

³⁸เหนือตัวพระองค์ขึ้นไปมีป้ายเขียนไว้ว่า “นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว”

³⁹ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่พูดเสียดสีว่า

“แกเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ช่วยตัวแกเองและพวกเราดูด้วยสิ”

⁴⁰แต่ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งห้ามเขา และพูดขึ้นว่า “แกก็มีโทษถึงตายเหมือนกับเขา แกไม่กลัวพระเจ้าหรือยังไ้ ⁴¹พวกเรามั่นสมควรตายอยู่แล้ว แต่ชายคนนี้ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย” ⁴²แล้ว

23:30 ขอร้องกับภรรยา...ฟังเราหน่อย อ้างมาจาก โยเซฟยา10:8
 23:31 ถ้าแปลตรงๆ จากสำเนากรีก คือ “ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับต้นไม้ที่ยังเขียวสดอยู่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งไปแล้ว”
 23:34 แล้วพระเยซู...ทำอะไรลงไป สำเนากรีกฉบับแรกๆ ไม่มีคำพูดเหล่านี้

เขาก็พูดว่า “เยซู อยู่่าลืมผมนะครับ เมื่อท่านเข้าไปในแผ่นดินของท่าน”

⁴³พระองค์จึงตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว้า วันนั้คุณจะได้อยู่กับเราในสวนสวรรค์อย่างแน่นอน”

พระเยซูตาย(มธ.27:45-56;มก.15:33-41;ยฮ.19:28-30)

⁴⁴ ประมาณเที่ยงถึงบ่ายสามโมง ท้องฟ้าทั่วทั้งเมืองก็มีมืดมิด ⁴⁵เพราะดวงอาทิตย์หยุดส่องแสงและม่านในวิหาร*ก็ขาดกลางออกเป็นสองท่อน ⁴⁶พระเยซูได้ร้องตะโกนว่า “พระบิดา ลูกขอมอบ จิตวิญญาณของลูกไว้ในมือของพระองค์” เมื่อพูดจบพระองค์ก็ขาดใจตาย

⁴⁷เมื่อนายร้อย[†]เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็สรรเสริญพระเจ้าและพูดว่า “เขาเป็นคนบริสุทธิ์แน้วๆ”

⁴⁸ส่วนฝูงชนที่พากันมามุงดูเหตุการณ์ที่นั่นตื้นต้นนั้ เมื่อพวกเขา เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างก็กลับบ้านและพูดตัวเองด้วยความเสียอกเสียใจ ⁴⁹ส่วนเพื่อนสนิททั้งหมดของพระเยซู และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีนั้น ยังคงยืนดูอยู่ห่างๆ

โยเซฟชาวอาริมาเธีย(มธ.27:57-61;มก.15:42-47;ยฮ.19:38-42)

⁵⁰ มีชายคนหนึ่งชื่อว่า โยเซฟ เป็นสมาชิกสภาสูงของชาวยิวเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ที่ทำตามใจพระเจ้า ⁵¹เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจและการกระทำของพวกผู้นำชาวยิวคนอื่นๆเกี่ยวกับพระเยซู เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเผ่าคอยแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ ⁵²เขาได้ไปหาปีลาตเพื่อขอศพพระเยซู ⁵³แล้วจึงได้เอาศพของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และห่อด้วยผ้าลินิน แล้วนำไปไว้ในอุโมงค์ใหม่ ซึ่งเจาะไว้ในหิน และยังไม่เคยใช้มาก่อน ⁵⁴วันนั้นเป็นวันศุกร์* และวันหยุดทางศาสนา[†]ก็ใกล้จะเริ่มต้นแล้ว ⁵⁵ส่วนพวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลีก็ได้ตามโยเซฟไปที่อุโมงค์ และได้เห็นว่าเขาวางศพไว้ยังงในอุโมงค์นั้น ⁵⁶หลังจากนั้น พวกเขาก็กลับบ้านไปเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอมไว้อาบศพพระองค์ แล้วในวันหยุดทางศาสนา[†] พวกเขาก็หยุดพักผ่อนตามที่กฎของโมเสสสั่ง

ข่าวพระเยซูฟื้นคืนชีพ(มธ.28:1-10;มก.16:1-8;ยฮ.20:1-10)

24 ตอนเช้าตรู่ของวันอาทิตย์พวกผู้หญิงก็ได้พากันเอาเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้ไปที่อุโมงค์ ²แล้วพบว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นได้ถูกกลิ้งเปิดออกแล้ว ³พวกนางจึงเข้าไปในอุโมงค์ แต่ก็ไม่พบศพองค์เจ้าชีวิต ⁴พวกนางจึงว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้น ก็มีชายสองคนใส่เสื้อผ้าสีขาวเป็นประกายมายืนอยู่ข้างๆ ⁵พวกนางก็ตกใจกลัวหลบหน้า ลงกับพื้นดิน และชายทั้งสองก็พูดว่า “พวกเธอมาหาคนที่มิมีชีวิตในที่ของคนตายทำไม ⁶พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว จำได้หรือเปล่าตอนที่อยู่แคว้นกาลิลี พระองค์บอกว่า ⁷“บุตรมนุษย์[†]จะต้องถูกมอบไปไว้ในมือของพวกคนบาป และจะถูกตรึงที่กางเขน แล้วพระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม” ⁸พวกผู้หญิงจึงนึกขึ้นมาได้

⁹พวกนางรีบกลับไปเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคน และพวกศิษย์คนอื่นๆ

23:45 ม่านในวิหาร เป็นม่านที่กั้นอยู่ระหว่างห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดกับห้องที่บริสุทธิ์ในวิหาร

23:54 วันศุกร์ คือวันก่อนวันหยุดทางศาสนา

24:12 สำเนากรีกบางฉบับและลาตินบางฉบับ ไม่มีข้อ12นี้

ของพระเยซูฟั่ง¹⁰ พวกผู้หญิงที่มาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็มี มารีย์ชาวมาททาโล โยอันนา มารีย์แม่ของยากอบ และรวมทั้งหญิงคนอื่นๆ¹¹ แต่พวกศิษย์เอกไม่เชื่อ และหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล¹² แต่เปโตรวิ่งไปดูที่อุโมงค์ เมื่อเขาก็กลงไปดูก็เห็นแต่ผ้าลินินที่ห่อศพของพระเยซูวางอยู่ แล้วเขาก็จากไปด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น*

บนเส้นทางไปเมืองเอมมาอุส(มก.16:12-13)

¹³ในวันนั้น ศิษย์สองคนของพระเยซู กำลังเดินทางไปที่หมู่บ้านเอมมาอุส ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มราวๆ สิบเอ็ดกิโลเมตร¹⁴ พวกเขาพูดคุยกันถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น¹⁵ พระเยซูก็ได้เข้ามาใกล้ และเดินไปกับพวกเขา¹⁶ แต่พระเจ้าทำให้พวกเขา จำพระองค์ไม่ได้¹⁷ พระเยซูจึงถามว่า “พวกคุณกำลังเดินคุยกันเรื่องอะไรหรือ” พวกเขา ก็หยุดเดิน ทำหน้าตาเศร้าหมอง¹⁸ ชายคนหนึ่งชื่อเคลออปัสก็ตอบว่า “ในเมืองเยรูซาเล็ม สงสัยจะมีแต่คุณเท่านั้น ที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อสองสามวันมานี้”

¹⁹พระเยซูจึงตอบไปว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

พวกเขาจึงตอบว่า “ก็เรื่องที่เกิดกับเยซูชาวนาซาเร็ธไง เขาเป็นผู้ทดแทนพระเจ้า ในสายตาของพระเจ้า และคนทั้งปวงเห็นว่าเยซูเป็นคนที่มีฤทธิ์เดชมาก ทั้งในด้านคำพูดและการกระทำ²⁰ แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำของเรา ส่งเขาไปให้ผู้มีอำนาจของโรมตัดสินประหารชีวิต แล้วเขาก็ถูกตรึงบนไม้กางเขน²¹ พวกเราเคยหวังไว้ว่า เขาจะมาปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้เป็นอิสระ เรื่องนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นสามวันมาแล้ว²² แต่เมื่อเช้าตรู่วันนี้เอง มีผู้หญิงบางคนในพวกเราได้ไปที่อุโมงค์ แล้วได้มาพูดให้เราประหลาดใจว่า²³ พวกนางหาเขาไม่เจอ และยังคงบอกอีกว่าได้เห็นทูตสวรรค์สององค์ในนิมิต* มาบอกว่า เยซูยังมีชีวิตอยู่²⁴ พวกเราบางคนวิ่งไปดูที่อุโมงค์ ก็ไม่พบศพจริงๆ เหมือนกับที่ผู้หญิงกลุ่มนั้นบอก”

²⁵แล้วพระเยซูก็พูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้โง่อย่างนี้ ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่ผู้ทดแทนพระเจ้าบอก²⁶ ก่อนที่พระคริสต์[†] จะได้รับส่งาราคีนั้น พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานก่อนไม่ใช่หรือ”²⁷ แล้วพระเยซูก็เริ่มอธิบายข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ที่พูดถึงพระองค์จนหมดเกลี้ยง เริ่มตั้งแต่โมเสสตลอดไปจนถึงผู้ทดแทนพระเจ้าทุกคน

²⁸เมื่อเกือบจะถึงหมู่บ้านเอมมาอุส พระเยซูทำท่าเหมือนจะเดินเลยไป²⁹ พวกเขา ก็คะยั้นคะยอให้พระองค์อยู่ และบอกว่า “นี่ก็เย็นมากแล้ว ไกลมืดแล้วด้วย ไปพักกับพวกเราก่อนเถอะ” พระเยซูจึงเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา

³⁰เมื่อพวกเขาอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น พระองค์ได้หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า แล้วก็หักขนมปังแบ่งให้กับพวกเขา³¹ แล้วตาของพวกเขาก็สว่างขึ้น จำพระเยซูได้ แล้วพระองค์ก็หายวับไปกับตา³² พวกเขาจึงพูดกันว่า “มีน้ำละ ใจของเราถึงได้ร้อนรุ่มนำดูเลย ในระหว่างทางที่พระองค์พูดและอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้ฟัง”

³³ทั้งสองจึงรีบลุกขึ้นกลับไปเมืองเยรูซาเล็มทันที และได้พบกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนที่ชุมนุมกันอยู่กับศิษย์คนอื่นๆ³⁴ กลุ่มที่ชุมนุมนั้นก็ได้บอกกับสองคนนี้ว่า “องค์เจ้าชีวิต พ้นขึ้น

24:23 นิมิต คือบางสิ่งที่เหมือนความฝันที่พระเจ้าให้กับมนุษย์

มาแล้วจริงๆ พระองค์มาปรากฏตัวให้ซีโมนเห็น”

³⁵แล้วทั้งสอง ก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างทาง และเล่าให้ฟังว่าพวกเขาจำพระเยซูได้ตอนที่พระองค์หักขนมปังให้

พระเยซูปรากฏตัวต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ยอ.20:19-23; กจ.1:6-8)

³⁶ขณะที่ทั้งสองยังเล่าอยู่นั้น พระเยซูได้มายืนอยู่กับพวกเขา และพูดว่า

“ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข”

³⁷พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเจอปิ ³⁸พระเยซูจึงพูดว่า “ตกใจทำไม ทำไมถึงซี้งล้วยอย่างนี้ ³⁹ดูมือและเท้าของเราสิ นี่เป็นตัวเราจริงๆ ไม่เชื่อลองจับดู จะได้ว่าไม่ใช่ผี เพราะผีไม่มีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่เห็นเรามีพรอก”

⁴⁰เมื่อพูดเสร็จ พระองค์ก็ยื่นมือและเท้าให้พวกเขาดู ⁴¹พวกเขาศรัทธาใจและแปลกใจมาก ไม่อยากเชื่อว่าเป็นจริงแล้วพระเยซูก็ถามขึ้นว่า “มีอะไรกินบ้าง” ⁴²พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ ⁴³พระองค์ก็เอามากินต่อหน้าพวกเขา

⁴⁴แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เมื่อก่อนตอนที่เรายูกับพวกคุณ เราได้บอกแล้วว่า ทุกเรื่องที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับเราในกฎปฏิบัติของโมเสส ในหนังสือของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และในหนังสือสดุดี จะต้องเกิดขึ้นตามนั้น”

⁴⁵แล้วพระองค์เปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ ⁴⁶พระองค์บอกพวกเขาว่า “พระคัมภีร์

เขียนไว้ว่า พระคริสต์ ⁴⁷จะต้องทนทุกข์ทรมาน และจะฟื้นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม การกลับตัวกลับใจเพื่อจะได้รับการอภัยโทษจากบาป จะต้องได้ประกาศไปในนามของเราให้คนทุกชาติรู้ เริ่มจากเมืองเยรูซาเล็มก่อน ⁴⁸พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ที่คุณเห็น ⁴⁹แล้วเราจะส่งพระวิญญาณมาให้ เป็นพระวิญญาณที่พระบิดาของเราได้สัญญาว่าจะให้กับพวกคุณ แต่พวกคุณต้องคอยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อน จนกว่าจะได้รับฤทธิอำนาจนั้นจากสวรรค์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

⁵⁰จากนั้นพระเยซูก็นำพวกเขาไปที่หมู่บ้านเบธานี และยกมือขึ้นอวยพรพวกเขา ⁵¹ขณะที่อวยพรอยู่นั้น พระองค์ก็จากพวกเขาไป โดยถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ ⁵²พวกเขากราบไหว้พระองค์ และกลับไปเมืองเยรูซาเล็มด้วยความดีใจเป็นยิ่งนัก ⁵³แล้วพวกเขาก็ได้อยู่ในวิหารเป็นประจำ เพื่อสรรเสริญพระเจ้า

หนังสือยอห์น

ผู้เขียนหนังสือยอห์น คือตัวยอห์นเอง ยอห์นเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เป็นลูกของเศเบดี และเป็นน้องชายของยากอบ หนังสือยอห์นเขียนให้กับคริสเตียนใหม่ มีความแตกต่างจากหนังสือสามเล่มแรกมาก จะเห็นได้จากคำขึ้นต้นที่ไพเราะและลึกซึ้ง ยอห์นได้ใส่ข้อมูลจำนวนมากที่หนังสือเล่มอื่นๆ ไม่มีลงในหนังสือเล่มนี้ หนังสือยอห์นเล่มนี้ต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ยอห์น

พระคำได้มาเกิดเป็นมนุษย์

1 ตอนเริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้นก็มีพระคำ¹ อยู่แล้ว พระคำนี้ได้อยู่กับพระเจ้า และเป็นพระเจ้าด้วย ²พระคำได้อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น ³ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่นี้เกิดมาจากพระคำทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเลยที่ไม่ได้เกิดมาจากพระคำ ⁴พระคำเป็นแหล่งของชีวิตที่เที่ยงแท้ ชีวิตนั้นได้นำความสว่างมาให้มนุษย์ทุกคน ⁵ความสว่างได้ส่องเข้ามาในความมืด แต่ความมืดไม่สามารถเอาชนะ* ความสว่างนั้นได้

⁶พระเจ้าได้ส่งชายชื่อยอห์น มาเป็นผู้ส่งข่าวของพระองค์ ⁷เขามอบอกผู้คนเกี่ยวกับความสว่าง เพื่อทุกคนจะได้เชื่อในเรื่องที่เขาบอก ⁸ตัวยอห์นเองไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เขามาเพื่อบอกเรื่องความสว่างนั้น ⁹ความสว่างที่เที่ยงแท้ ที่ให้ความสว่างกับมนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก

¹⁰พระองค์ได้อยู่ในโลกนี้ แต่โลกนี้กลับไม่รู้จักพระองค์ ทั้งๆที่โลกนี้ถูกสร้างผ่านทางพระองค์ ¹¹เมื่อพระองค์มาถึงบ้านเมืองของพระองค์เอง คนของพระองค์ก็ยังไม่ยอมรับพระองค์ ¹²แต่สำหรับคนที่ยอมรับและไว้วางใจพระองค์ พระองค์ได้ให้สิทธิ์พวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า ¹³ลูกของพระเจ้านี้ไม่ใช่ลูกที่เกิดมาจากเลือดเนื้อหรือจากความต้องการของมนุษย์ หรือความตั้งใจของพ่อ แต่เกิดมาจากพระเจ้า

¹⁴พระคำ ได้กลายเป็นมนุษย์ และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคำนั้นเต็มไปด้วยความเมตตากรุณาและความจริง พวกเราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ของพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระบิดา¹⁵ ยอห์นได้ร้องตะโกนบอกผู้คนเกี่ยวกับพระองค์ว่า “คนที่มาที่หลังผมนั้น ยิ่งใหญ่กว่าผมอีก เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่จะผมจะเกิดเสียอีก”

¹⁶พระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา จึงได้อวยพรให้กับพวกเราทุกคน ครั้งแล้วครั้งเล่า¹⁷ พระเจ้าได้ให้กฎปฏิบัติที่เป็นข้อบังคับผ่านมาจากโมเสส แต่พระเจ้าได้แสดงความเมตตากรุณาและความจริงผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ¹⁸ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้า มีแต่พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเองและอยู่ใกล้ชิดกับพระบิดาด้วย ได้เปิดเผยพระเจ้าให้เราารู้จัก

ยอห์นได้บอกผู้คนเรื่องพระเยซู

(มธ.3:1-12; มก.1:2-8; ลก.3:15-17)

¹⁹นี่คือสิ่งที่ยอห์นบอก เมื่อพวกยิวในเมืองเยรูซาเล็มส่งพวกนักบวช และพวกเลวี* มาถามยอห์นว่า “คุณเป็นใคร”

²⁰ยอห์นไม่ได้ปิดบังความจริง เขาตอบไปอย่างเปิดเผยและชัดเจนว่า “ผมไม่ใช่พระคริสต์†”

²¹พวกเขาอีกเลยถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นใคร เป็นเอลียาห์† หรือ”

ยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่”

“หรือเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น”

ยอห์นก็ตอบว่า “ไม่ใช่”

1:5 ชนะ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า เข้าใจ

1:19 พวกเลวี เป็นพวกผู้ชายที่มาจากเผ่าเลวี มีหน้าที่ช่วยนักบวชยิวในวิหาร

²²พวกเขาถามยอห์นว่า “แล้วคุณเป็นใครกันแน่ ช่วยบอกหน่อย เราจะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามาว่ายังไง คุณว่าคุณเป็นใครกันล่ะ”

²³ยอห์นตอบโดยยกเอาคำของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ที่ว่า

“ผมเป็นเสียงของคนทีร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งๆ

ทำทางให้ตรงสำหรับองค์เจ้าชีวิต” (อิสยาห์ 40:3)

²⁴ส่วนคนที่พวกฟาริสี[†]ส่งมา ²⁵ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าคุณไม่ใช่พระคริสต์[†] ไม่ใช่เอลียาห์ แล้วก็ไม่ใช่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น แล้วทำไมคุณถึงทำพิธีจุ่มน้ำ[†] ให้ชาวบ้านล่ะ”

²⁶ยอห์นจึงตอบว่า “ผมทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งในท่ามกลางพวกคุณที่พวกคุณเองก็โม้รู้จัก ²⁷คนๆ นี้แหละที่มาทีหลังผม ขนาดสายรัดรองเท้าของผมยังไม่มีค่าพอที่จะแก้ให้เลย”

²⁸เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นที่ที่ยอห์นกำลังทำพิธีจุ่มน้ำให้ผู้คนอยู่

²⁹ในวันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเดินตรงมาหาเขา ยอห์นจึงป่าวประกาศว่า “นี่ไง ลูกแกะของพระเจ้า[†]ที่จะมาเอาความผิดบาปของโลกไป ³⁰คนนี่ไงที่ผมพูดถึงว่า ‘จะมีคนหนึ่งมาทีหลังผม เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าผม เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก’ ³¹ตัวผมเองก็โม้หรือกว่าเขาเป็นใครผมมาทำพิธีจุ่มด้วยน้ำก็เพื่อจะได้เปิดเผยตัวเขาให้คนอิสราเอล[†]ได้รู้จัก”

³²แล้วยอห์นก็ได้บอกว่า “ผมได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ และมาอยู่บนชายคนนี่ ³³ตัวผมเองก็โม้หรือกว่าชายคนนี้เป็นใคร แต่พระองค์ผู้ส่งผมมาให้ทำพิธีจุ่มน้ำบอกว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณลงมาอยู่บนใคร คนนั้นแหละคือคนที่จะทำพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ³⁴ผมเห็นเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตา และเป็นพยานได้ว่า ‘ชายคนนี่แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

³⁵วันต่อมา ยอห์นยืนอยู่กับศิษย์ของเขาสองคน ³⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูเดินผ่านไป ก็พูดขึ้นว่า “นั่นไง ลูกแกะของพระเจ้า”

³⁷พอศิษย์สองคนนั้นได้ยินอย่างนั้น จึงเดินตามพระเยซูไป ³⁸เมื่อพระองค์หันไปเห็นพวกเขาเดินตามหลังมา ก็ถามว่า “มีอะไรหรือ”

พวกเขาถามไปว่า “อาจารย์พักอยู่ที่ไหนครับ”

³⁹พระเยซูตอบว่า “ตามมาตุลี” พวกเขาก็ได้ตามไปยังที่พักของพระองค์ ตอนนั้นเป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว พวกเขาจึงพักอยู่กับพระองค์ตลอดวันนั้น

⁴⁰อันดรูว์ เป็นคนหนึ่งในสองคนนั้นที่เดินตามพระเยซูไป หลังจากได้ยินยอห์นพูด เขามีพี่ชายชื่อซีโมน เปโตร ⁴¹สิ่งแรกที่อันดรูว์ทำ คือไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและบอกซีโมนว่า “ผมได้พบพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์) แล้ว”

⁴²อันดรูว์ได้พาซีโมนไปหาพระเยซู เมื่อพระองค์เห็นเขาก็พูดว่า “คุณคือซีโมน ลูกของยอห์นสินะ คนจะเรียกคุณว่า เคฟาส”(เหมือนกับ เปโตร ซึ่งแปลว่า หิน)

⁴³วันต่อมา พระเยซูได้ตัดสินใจไปแคว้นกาลิลี พระองค์ได้พบฟีลิปและพูดกับเขาว่า “ตาม

เรามา”⁴⁴ฟิลิปมาจากเมืองเบธไซดาเหมือนกับอันดรูว์และเบโตร์⁴⁵ฟิลิปได้พบนาธานาเอล และบอกเขาว่า “ผมได้พบคนที่โมเสสและผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนถึงแล้ว เขาคือเยซูชาวนาซาเร็ธลูกของโยเซฟ”

⁴⁶นาธานาเอลจึงถามฟิลิปว่า “นาซาเร็ธนะหรือ จะมีของดีอะไรมาจากเมืองนั้นได้” ฟิลิปตอบว่า “ตามมาดูสิ”

⁴⁷เมื่อพระเยซูเห็นนาธานาเอลเดินเข้ามาหา พระองค์ก็พูดถึงเขาว่า “นี่ไง คนอิสราเอลขนานแท้ที่ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไรเลย”

⁴⁸นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “ท่านรู้จักผมได้อย่างไร”

พระเยซูตอบว่า “เราเห็นคุณตั้งแต่อยู่ใต้ต้นมะเดื่อแล้วก่อนที่จะฟิลิปจะเรียกคุณเสียอีก”

⁴⁹นาธานาเอลตอบว่า “อาจารย์ ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล”

⁵⁰พระเยซูก็พูดว่า “ที่คุณเชื่อเรา ก็เพราะเรบอกได้ว่าเห็นคุณอยู่ใต้ต้นมะเดื่อไซโหมละ คุณจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก”⁵¹แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พวกคุณจะได้เห็นสวรรค์เปิดออกเป็นช่อง และพวกทูตของพระเจ้าก็จะขึ้นๆ ลงๆ อยู่เหนือบุตรมนุษย์”

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา

2 ในวันที่สาม มีงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี แม่ของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย²พระเยซูและศิษย์ของพระองค์ก็ได้รับเชิญมาในงานนี้เหมือนกัน³เมื่อเหล้าองุ่นหมด แม่ของพระเยซูได้มา บอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นหมดแล้ว”

⁴พระเยซูพูดว่า “แม่ครับ มาบอกลูกทำไม ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาของลูก”

⁵แล้วแม่ของพระเยซูก็ไปบอกกับพวกคนใช้ว่า “เขาสั่งอะไร ก็ให้ทำตามนั้นนะ”

⁶มีโอ่งใส่น้ำ* ตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ เพื่อใช้ในพิธีชำระล้าง†

⁷พระเยซูได้สั่งพวกคนใช้ว่า “ไปตักน้ำใส่โอ่งพวกนั้นให้เต็ม” พวกเขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงปากโอ่ง

⁸แล้วพระองค์สั่งอีกว่า “ตักน้ำนี้ไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยงสิ”

พวกคนใช้ก็ตักน้ำไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยง⁹เมื่อผู้ดูแลงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว (โดยที่เขาไม่รู้หรือว่า เหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน มีแต่พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นมาเท่านั้นที่รู้) ผู้ดูแลงานเลี้ยงก็เรียกเจ้าบ่าวมาบอกว่า¹⁰“ใครๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นดีๆ ออกมาให้แขกดื่มก่อน พอดื่มจนเมาได้ที่แล้วถึงจะเอาเหล้าองุ่นถูกๆ มาวาง แต่คุณกลับเก็บเหล้าองุ่นที่ดีที่สุดไว้จนถึงตอนนี้”

¹¹นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งแรกที่พระเยซูได้ทำ ตอนที่พระองค์อยู่ที่หมู่บ้านคานา ในแคว้นกาลิลี พวกศิษย์ต่างก็พากันไว้วางใจพระองค์เพราะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

¹²หลังจากนั้น พระเยซูไปเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับแม่ พวกน้องชาย และพวกศิษย์ของพระองค์ แต่ก็พักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

2:6 โอ่งใส่น้ำ โอ่งแต่ละใบใส่น้ำได้ประมาณ 80-120 ลิตร หรือที่จริงคือ 2 หรือ 3 เมเทรเตส (เป็นหน่วยวัดของกรีก ซึ่ง 1 เมเทรเตส เท่ากับ 39.39 ลิตร)

สิ่งที่พระเยซูทำในวิหาร

(มธ.21:12-13; มก.11:15-17; ลก.19:45-46)

¹³เมื่อใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระเยซูเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ในบริเวณวิหาร[†]นั้น พระองค์เห็นคนขายวัว แกะ และนกพิราบ สำหรับใช้เป็นเครื่องบูชา และยังเห็นพวกรับแลกเงิน* นั่งอยู่ที่โต๊ะของพวกเขาด้วย¹⁵พระเยซูได้เอาเชือกมาทำเป็นแล้แล้วหวดไล่คนพวกนั้น รวมทั้งแกะและวัวออกไปจากบริเวณวิหาร พระองค์ยังได้เทเหรียญและคว่ำโต๊ะของพวกรับแลกเงินด้วย¹⁶พระองค์บอกพวกคนขายนกพิราบว่า “ชนออกไปให้หมด อย่ามาทำให้บ้านของพระบิดาเรากลายเป็นตลาด”

¹⁷พวกศิษย์นึกขึ้นมาได้ถึงข้อความที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์[†] ว่า

“ความรักที่เรามีต่อบ้านของพระเจ้า เฝ้ามลยาใจของเรา” (สดุดี 69:9)

พวกยิวทักท้วงกับพระเยซูว่า ¹⁸“แกมีสิทธิ์อะไรไปทำอย่างนั้น ทำเรื่องอัศจรรย์พิสดารตัวเองหน่อยสิ”

¹⁹พระเยซูตอบว่า “ทำลายวิหารนี้ลงมาสิ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

²⁰พวกยิวพูดว่า “วิหารนี้กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลาถึงสี่สิบหกปี แล้วเกิดที่ว่าแกะจะสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวันหรือ” ²¹แต่วิหารที่พระองค์กำลังพูดถึงนั้น หมายถึงร่างกายของพระองค์เอง ²²เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ศิษย์ของพระองค์ถึงนึกขึ้นได้ว่า พระองค์เคยพูดอย่างนี้ พวกเขาก็เลยเชื่อพระคัมภีร์ และเชื่อคำพูดของพระองค์

²³ช่วงที่พระเยซูอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เป็นช่วงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระองค์ได้ทำเรื่องอัศจรรย์มากมาย ทำให้มีคนจำนวนมากมาไว้วางใจพระองค์ ²⁴แต่พระเยซูก็ไม่ได้ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคนดี ²⁵ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกพระองค์ว่ามนุษย์เป็นอย่างไรเพราะพระองค์รู้จักความคิดของมนุษย์ดี

พระเยซูและนิโคเดมัส

3 มีชายคนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี[†]ชื่อนิโคเดมัส เป็นผู้มาหาพระเยซูตอนกลางคืน และพูดว่า “อาจารย์[†]ครับ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าส่งอาจารย์ มาสอนพวกเรา เพราะไม่มีใครทำเรื่องอัศจรรย์อย่างที่อาจารย์ทำได้นอกจากจะมีพระเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น” ³พระเยซูบอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดใหม่* ก็จะไม่เห็นแผ่นดินของพระเจ้า”

⁴นิโคเดมัสจึงถามพระเยซูว่า “คนแก่แล้วจะเกิดใหม่ได้ยังไงครับ จะให้เข้าไปในท้องแม่เป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดออกมาใหม่ได้หรือ”

⁵พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ⁶พ่อแม่ให้เราเกิดมาเป็นได้แค่ลูกของมนุษย์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทำให้เราเกิดมาเป็นลูกของพระเจ้า ⁷ไม่ต้องแปลกใจหรอกที่เราบอกว่า ‘พวกคุณจะต้องเกิดใหม่’ ⁸ลม*อยากพัดไปทางไหนมันก็พัดไป คุณได้ยินเสียงลม แต่ไม่รู้หรอกว่าพัดมาจาก

2:14 พวกรับแลกเงิน รับแลกเปลี่ยนเงินให้เป็นเงินเหรียญที่กำหนดให้ใช้สำหรับจ่ายภาษีวิหาร
 3:3 เกิดใหม่ ในภาษากรีกมี 2 ความหมาย คือ เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง หรือ เกิดจากเบื้องบน (พระเจ้า)
 3:8 ลม ในภาษากรีก แปลได้สองอย่างคือ ลม หรือ พระวิญญาณ

ไหนหรือจะพัดไปไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

⁹นี่โคเดมัสถามว่า “มันจะเป็นไปได้ยังไงครับอาจารย์”

¹⁰พระเยซูตอบว่า “คุณเป็นอาจารย์ที่เป็นที่นับหน้าถือตาของคนอิสราเอล แต่ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อีกหรือ ¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเราได้เล่าเรื่องที่คุณได้รู้ได้เห็นมา แต่พวกคุณไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่พวกเราบอก ¹²นี่ขนาดเราเล่าเรื่องบนโลกนี้ให้ฟัง พวกคุณยังไม่ยอมเชื่อเราเลย แล้วถ้าเราเล่าเรื่องบนสวรรค์ให้ฟัง คุณจะเชื่อเราหรือ ¹³ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งก็คือ บุตรมนุษย์†

¹⁴เหมือนกับที่โมเสสยกชูขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง*อย่างไร บุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้นเหมือนกัน ¹⁵เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในบุตรมนุษย์นั้นจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

¹⁶เพราะว่าพระเจ้ารักผูกพันกับมนุษย์ในโลกนี้มาก จนถึงขนาดยอมสละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่สูญสิ้น แต่จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ¹⁷พระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกนี้ เพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกนี้ให้รอดพ้น ¹⁸คนที่ไว้วางใจพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่คนที่ไม่ไว้วางใจก็ได้ถูกตัดสินลงโทษไปแล้ว เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹นี่คือวิธีที่พระเจ้าตัดสินว่าใครผิดหรือใครถูก ความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ แต่คนรักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะพวกเขาทำชั่ว ²⁰ทุกคนที่ทำชั่วก็เกลียดความสว่าง และจะไม่เข้ามาอยู่ในความสว่าง กลัวว่าความสว่างจะเปิดเผยความชั่วที่เขาทำออกมาให้เห็น ²¹แต่คนที่ทำดีจะเข้ามาอยู่ในความสว่าง เพื่อว่าความสว่างจะทำให้ทุกคนเห็นว่าที่เขาทำได้นั้นเป็นเพราะพึ่งอำนาจของพระเจ้า

พระเยซูและยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

²²หลังจากนั้น พระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ได้เดินทางไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย พระองค์ได้พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับประชาชน ²³ส่วนยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ที่อาโยโนในใกล้หมู่บ้านสาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก คนจึงมาให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำกัน ²⁴(เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ยอห์นจะติดคุก)

²⁵วันหนึ่ง พวกศิษย์ของยอห์นได้เถียงกับชาวยิวคนหนึ่งเรื่องพิธีชำระล้าง† ²⁶พวกเขาจึงพากันมาหา ยอห์น และบอกกับยอห์นว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์พูดถึงและเคยอยู่กับอาจารย์ที่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน กำลังทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ และคนก็แห่กันไปหาเขาทั้งหมดแล้ว”

²⁷ยอห์นตอบว่า “คนเราเป็นได้แค่ที่พระเจ้าให้เป็นเท่านั้น ²⁸พวกคุณก็เป็นพยานได้ว่าผมบอก ว่า ‘ผมไม่ใช่พระคริสต์† แต่ถูกส่งมาล่วงหน้าเพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์’”

²⁹“เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าว แต่เพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนรออยู่ที่ใต้ยินเสียงเจ้าบ่าวมีความสุขกับเจ้าสาว ก็เหมือนกับผมที่ใต้ยินเสียงที่เอ๋ยเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระเยซู ³⁰พระเยซูต้องยิ่งใหญ่ขึ้น และตัวผมเองต้องด้อยลง”

3:14 โมเสสยกชูขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเมื่อประชาชนของพระเจ้าถูกกักตายน พระเจ้าได้บอกให้โมเสสนำทองสัมฤทธิ์ไปวางไว้บนยอดเสาให้คนที่ถูกกักตายนได้หาย (ดู กัณฑ์ดราวีดี 21:4-9)

3:13-21 เป็นการอธิบายเพิ่มเติมจากคนเขียนหนังสือเล่มนี้

3:16-21 นักวิชาการบางคนคิดว่า ข้อ 16-21 เป็นคำพูดของพระเยซู แต่คนอื่นคิดว่า ข้อ 16-21

ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์

³¹พระองค์ผู้ที่ลงมาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง คนที่มาจากโลกก็เหมือนกับคนทั่วไปในโลกนี้ที่พูดแต่เรื่องของโลก แต่พระองค์ผู้ลงมาจากสวรรค์นั้นเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ³²พระองค์เล่าเรื่องที่พระองค์ได้เห็นและได้ยินมา แต่ไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่พระองค์บอก ³³ส่วนคนที่เชื่อในสิ่งที่พระองค์บอกนั้นก็แสดงว่าเขาเชื่อว่า พระเจ้าพูดความจริงด้วย ³⁴เพราะผู้ที่พระเจ้าส่งมานั้นพูดตามที่พระเจ้าพูด เพราะพระเจ้าให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างเต็มที่ไมจำกัดเลย ³⁵พระบิดารักพระบุตร และให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับพระบุตร ³⁶คนที่ไว้วางใจพระบุตรนั้นก็จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป แต่คนที่ไม่ไว้วางใจจะไม่พบกับชีวิตนั้น และยังคงตกอยู่ภายใต้การลงโทษของพระเจ้า[†]

พระเยซูคุยกับหญิงชาวสะมาเรีย

4 เมื่อพระเยซูรู้เรื่องที่พักพิงที่ฟาริสี[†] ได้ข่าวว่า พระองค์มีศิษย์มากกว่ายอห์น และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับผู้นอนอยู่ ²(ความจริงพระเยซูไม่ได้เป็นคนทำพิธีจุ่มน้ำเอง แต่พวกศิษย์ของพระองค์เป็นคนทำให้) ³พระเยซูก็เลยออกจากแคว้นยูเดีย กลับไปแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ⁴ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย

⁵ในแคว้นสะมาเรีย พระองค์เดินทางมาถึงเมืองสิคาร์ที่อยู่ใกล้ๆ กับที่ตินที่ยาโคบได้ให้กับโยเซฟลูกชายของเขา ⁶บ่อน้ำของยาโคบตั้งอยู่ที่นั่น พระเยซูได้นั่งพักเหนื่อยอยู่ข้างๆ บ่อน้ำนั้น เพราะเดินทางมาไกล ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ⁷มีหญิงชาวสะมาเรีย[†] คนหนึ่งมาตักน้ำที่บ่อ พระเยซูพูดกับเธอว่า “ขอน้ำดื่มหน่อย” ⁸(พระเยซูอยู่คนเดียว เพราะพวกศิษย์ไปหาซื้ออาหารในเมือง)

⁹หญิงชาวสะมาเรียพูดว่า “คุณมาขอน้ำฉันดื่มได้ยังไงกัน คุณเป็นยิว ฉันเป็นหญิงสะมาเรีย” (ปกติแล้วคนยิวจะไม่ยุ่งเกี่ยว*กับคนสะมาเรีย)

¹⁰พระเยซูตอบหญิงนั้นว่า “นี่ถ้าคุณรู้ว่าพระเจ้าอยากให้อะไรกับคุณ และรู้ว่าเรา ที่ขอน้ำคุณดื่มอยู่นี้เป็นใคร คุณก็คงจะขอจากเรา และเราก็จะให้น้ำที่ให้ชีวิต*กับคุณ”

¹¹หญิงคนนั้นพูดว่า “คุณคะ แล้วคุณจะไปเอาน้ำที่ให้ชีวิตนั้นมาจากไหนล่ะในเมื่อถึงตักน้ำก็ไม่มี แลมนบ่อนี้ก็ลึก ¹²คุณคงไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราที่ให้อบหาน้ำมาหอกันด้วยโคบเองกับลูกๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาที่ดื่ม น้ำจากบ่อนี้กันทั้งนั้นแหละ”

¹³พระองค์ตอบว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำจากบ่อนี้ก็จะหิวน้ำอีก¹⁴ แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราให้ จะไม่หิวน้ำอีกเลย เพราะน้ำที่เราให้เขาดื่มจะกลายเป็นน้ำพุที่ไหลไม่หยุดอยู่ในตัวเขาและนำชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปมาให้”

¹⁵หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “คุณคะ ขอน้ำนั้นให้ฉันดื่มบ้างสิคะ จะได้ไม่หิวน้ำอีกและไม่ต้องกลับมาตักน้ำอีกเลย”

¹⁶พระองค์จึงบอกเธอว่า “ไปเรียกสามีของคุณมาที่นี่หน่อย”

3:31-36 อาจจะเป็นการอธิบายของคนเขียนหนังสือเล่มนี้ หรืออาจจะเป็นคำพูดของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

4:9 ไม่ยุ่งเกี่ยว หรือ แปลอีกอย่างหนึ่งคือ “คนยิวกับคนสะมาเรียจะไม่ดื่มจากอกเดียวกัน”

4:10 น้ำที่ให้ชีวิต ความจริงคือ“น้ำแห่งชีวิต”อีกความหมายหนึ่งของคำนี้คือน้ำที่ไหลอยู่

17 เธอตอบว่า “ฉันไม่มีสามีคะ” พระองค์บอกว่า “เออ ก็จริงของคุณที่บอกว่าไม่มีสามี¹⁸ เพราะคุณมีสามีมามากแล้ว และคนที่อยู่ด้วยตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของคุณ มันก็จริงอย่างที่คุณบอก”

19 เธอจึงร้องว่า “คุณคะ ฉันเชื่อแล้วว่าคุณเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า²⁰ บรรพบุรุษของเราได้กราบไหว้พระเจ้าที่ภูเขานี้ แต่พวกคุณชาวยิวกลับพูดว่าจะต้องไปกราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น”

21 พระองค์ตอบว่า “เชื่อเราสิ ไกลจะถึงเวลาแล้วที่มันจะไม่สำคัญอีกต่อไปว่าเราจะกราบไหว้พระเจ้าที่ภูเขานี้หรือที่เมืองเยรูซาเล็ม²² จริงๆ แล้วพวกคุณชาวสะมาเรียไม่รู้จักพระเจ้าที่พวกคุณกราบไหว้อยู่ แต่พวกเราชาวยิวรู้จักพระเจ้าที่พวกเรากราบไหว้ดี เพราะพระเจ้าจะช่วยโลกนี้ให้รอดโดยผ่านทางพวกยิว²³ แต่เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว และตอนนี้ก็มาถึงแล้ว ที่ผู้กราบไหว้ที่แท้จริงจะต้องกราบไหว้พระบิดาด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยความจริง และคนอย่างนี้แหละที่พระบิดาตามหาให้มากราบไหว้พระองค์อยู่²⁴ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ ดังนั้น คนที่กราบไหว้พระองค์ จะต้องกราบไหว้ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความจริง”

25 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่า ‘พระคริสต์’) กำลังจะมา และเมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะอธิบายทุกอย่างให้เรา”

26 พระเยซูได้บอกเธอว่า “เราที่กำลังพูดอยู่กับคุณนี้แหละคือพระเมสสิยาห์”

27 ขณะนั้นพวกศิษย์ของพระองค์กลับมาถึงพอดี พวกเขาแปลกใจที่เห็นพระองค์กำลังพูดคุยอยู่กับหญิง แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “อาจารย์ต้องการอะไรหรือครับ” หรือ “ไปพูดกับเธอทำไมครับ”

28 หญิงคนนั้นทิ้งหมอน้ำเอาไว้ และเข้าไปบอกผู้คนในเมืองว่า²⁹ “มาดูผู้ชายที่บอกอดีตของฉันได้สิ ไม่น่าว่าเขาอาจจะเป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้”³⁰ คนก็พากันออกจากเมืองไปหาพระเยซู

31 ขณะนั้น พวกศิษย์กำลังจะยืนจะขอยพระเยซูว่า “อาจารย์ กินอะไรบ้างสิครับ”

32 แต่พระองค์บอกว่า “เรามีอาหารที่พวกคุณไม่รู้จัก”

33 พวกศิษย์ต่างก็ถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้อาจารย์กินแล้วหรือ”

34 พระองค์จึงบอกกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามใจพระองค์ผู้ส่งเรามา และทำงานที่พระองค์ให้เราทำให้เสร็จ³⁵ เมื่อหว่านเมล็ดพืช คุณพูดว่า ‘ต้องคอยถือศีลเดี๋ยว ถึงจะเก็บเกี่ยว’ แต่เราบอกให้คุณล้มตาขึ้นมามากกว่าที่เติมไปด้วยพืชผล ซึ่งพร้อมแล้วที่จะให้เก็บเกี่ยวเดี๋ยวนี้³⁶ ตอนนั้นคนเก็บเกี่ยวก็รับค่าจ้างอยู่และพืชผลที่เก็บรวบรวมมานี้ก็คือคนที่จะได้รับชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ดังนั้นทั้งคนปลูกและคนเก็บเกี่ยวก็จะมีความสุขร่วมกัน³⁷ จะได้เป็นไปตามคำพูดที่ว่า ‘คนหนึ่งปลูก และอีกคนหนึ่งเก็บเกี่ยว’³⁸ เราได้ส่งพวกคุณไปเก็บเกี่ยวในสิ่งที่คุณไม่ได้ลงแรงปลูกเลย คนอื่นเป็นคนลงแรงและคุณก็ได้ผลประโยชน์จากน้ำพักน้ำแรงของเขา”

39 จากคำพูดของหญิงคนนั้น ที่บอกว่า “ชายที่บอกอดีตของฉันได้” ทำให้ชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้น มาไว้วางใจในพระองค์⁴⁰ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ ก็ได้ขอร้องให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา พระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน⁴¹ คำพูดของพระองค์ ทำให้คนมาไว้วางใจพระองค์เพิ่มขึ้นอีกมากมาย

⁴²ชาวเมืองบอกกับหญิงคนนั้นว่า “ตอนนี้พวกเราได้ไว้วางใจพระเยซู ไม่ใช่เพราะ ได้ยินจากคุณเท่านั้น แต่เพราะได้ยินกับหูของเราเอง ตอนนี้เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้อย่างแน่นอน”

พระเยซูรักษาลูกชายของข้าราชการ

(มธ.8:5-13;ลก.7:1-10)

⁴³หลังจากนั้นสองวัน พระเยซูเดินทางต่อไปที่แคว้นกาลิลี ⁴⁴(พระเยซูเคยพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้า จะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน) ⁴⁵เมื่อพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์เป็นอย่างดี เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทำในเทศกาลวันปลดปล่อยที่เมืองเยรูซาเล็ม (พวกเขาได้ไปร่วมงานที่นั่นด้วย)

⁴⁶พระเยซูไปหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พระองค์เคยเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นมาก่อน ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ลูกชายของเขากำลังป่วยหนัก ⁴⁷เมื่อข้าราชการคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี เขามาขอร้องให้พระเยซูไปรักษาลูกของเขาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เพราะลูกของเขา กำลังจะตาย ⁴⁸พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนอย่างพวกคุณคงไม่เชื่อเราหรอก นอกจากจะได้เห็นเรื่องอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์เสียก่อน”

⁴⁹ข้าราชการคนนั้นบอกพระองค์ว่า “ท่านครับ ช่วยไปก่อนที่ลูกของผมจะตายด้วยเถอะ”

⁵⁰พระเยซูบอกว่า “กลับบ้านไปเถอะ ลูกของคุณหายดีแล้ว” เขาก็เชื่อในคำพูดของพระเยซู แล้วกลับไป ⁵¹ในระหว่างทางนั้น เขาก็ได้พบกับพวกคนใช้ของเขาที่มาส่งข่าวว่าลูกชายของเขาหายเป็นปกติแล้ว

⁵²เขาถามพวกคนใช้ว่าลูกชายของเขาหายป่วยตั้งแต่เมื่อไหร่ พวกคนใช้ตอบว่า “หายไข้ตั้งแต่เมื่อวานนี้ตอนบ่ายโมงครับ”

⁵³พ่อของเด็กก็รู้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูได้พูดว่า “ลูกของคุณหายดีแล้ว” ดังนั้นตัวเขาและทุกคนในบ้านของเขาจึงได้ไว้วางใจพระเยซู

⁵⁴นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูได้ทำตั้งแต่ออกจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

5หลังจากนั้นก็ถึงช่วงเทศกาลของชาวยิว พระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ²ใกล้ๆ กับประตูแกะในเมืองเยรูซาเล็มมีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อเป็นภาษาอารเมค*ว่า “เบธซาธา”* รอบๆ สระน้ำนั้นมีศาลาอยู่ห้าหลัง ³ภายในศาลามีคนเจ็บป่วยนอนอยู่เต็มไปหมด รวมทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาต* ^{4*} ⁵มีชายคนหนึ่งที่อยู่มานานถึงสามสิบแปดปี ⁶เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น ก็รู้ว่าเขาป่วยมานานแล้ว พระองค์จึงถามเขาว่า “อยากจะทำอะไรไหม”

5:2 ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในเขตปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู
 5:2 เบธซาธา หรือเรียกว่า เบธเอลดา
 5:3 อัมพาต สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มลงไปว่า “และพวกเขาก็ได้รอให้น้ำกระเพื่อม”
 5:4 สำเนากรีกตอนหลังบางฉบับได้เพิ่มคำอธิบายในข้อ 4 คือ “บางครั้งทูตขององค์เจ้าชีวิตลงมาจากบนน้ำ และคนแรกที่ลงไปนั้นก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่”

7ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านครับ ตอนที่น้ำในสระกระเพื่อมก็ไม่มีใครเอาผมลงไป แต่พอผมจะลงไปคนอื่นก็แย่งลงไปก่อน”

8พระเยซูสั่งเขาว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ” 9เขาหายทันที และได้เก็บที่นอนแล้วเดินไป

วันนั้นเป็นวันหยุดทางศาสนา† 10พวกชาวยิวจึงพูดกับชายที่หายป่วยว่า “รู้รีเปล่ามันผิดกฎวันหยุดทางศาสนา ที่เที่ยวเดินหอบที่นอนไปไหนมาไหน”

11ชายคนนั้นตอบว่า “คนที่รักษาผมเป็นคนบอกว่ ‘เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ’”

12พวกยิวจึงถามเขาว่า “ใครเป็นคนบอกให้เก็บที่นอนแล้วเดิน”

13แต่ชายคนนั้นไม่รู้ว่ใครเป็นคนรักษาเขา เพราะพระเยซูได้หายเข้าไปในฝูงชนที่อยู่ที่นั่นเสียก่อน

14ต่อมา พระเยซูได้เจอชายคนเดิมนั้นในวิหาร† และพูดกับเขาว่า “ตอนนี้คุณหายแล้ว อย่าทำบาปอีกล่ะ จะได้ไม่มีเรื่องเลวร้ายกว่านี้เกิดขึ้นกับคุณอีก”

15ชายคนนั้นก็จากไป และไปบอกพวกยิวว่า พระเยซูคือผู้ที่รักษาเขาจนหาย

16พวกยิวจึงเริ่มคิดที่จะทำร้ายพระเยซู เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ในวันหยุดทางศาสนา

17พระเยซูบอกพวกยิวว่า “พระบิดาของเราไม่เคยหยุดทำงาน แล้วทำไมเราจะต้องหยุดด้วย”

18ทำให้พวกยิวยิ่งพยายามมากขึ้นที่จะฆ่าพระองค์ เพราะนอกจากพระองค์จะทำผิดกฎวันหยุดทางศาสนาแล้ว พระองค์ยังเรียกพระเจ้าเป็นพระบิดาของตัวเองอีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการทำตัวเสมอกับพระเจ้า

พระเยซูได้รับอำนาจจากพระเจ้า

19พระเยซูได้บอกพวกยิวว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ พระบุตรจะทำอะไรตามใจตัวเองไม่ได้เลย เขาจะทำได้แต่สิ่งที่เขาเห็นพระบิดาทำเท่านั้น พระบิดาทำอะไรก็ตาม พระบุตรก็จะทำสิ่งนั้นด้วย

20พระบิดารักพระบุตร และให้พระบุตรเห็นทุกอย่างที่พระองค์ทำ พระบิดาจะแสดงบางสิ่งให้พระบุตรเห็น เป็นสิ่งทีพระองค์จะให้พระบุตรทำ ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าการรักษาชายคนนี้เสียอีก แล้วพวกคุณจะตกตะลึง 21เหมือนกับที่พระบิดาทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ พระบุตรก็จะให้ชีวิตกับใครก็ได้ทีพระองค์ต้องการเหมือนกัน 22พระบิดาไม่ได้ตัดสินลงโทษใคร แต่ได้มอบสิทธิอำนาจทั้งหมดในการตัดสินลงโทษให้กับพระบุตร 23เพื่อว่ทุกคนจะได้ให้เกียรติพระบุตรนั้นเหมือนกับทีพวกเขาให้เกียรติพระบิดา คนที่ไม่ให้เกียรติพระบุตรก็เท่ากับไม่ให้เกียรติพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมาด้วย

24เราจะบอกให้รู้ว่ คนทีฟังคำพูดเราและไว้วางใจพระองค์ผู้ส่งเรามา ก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป และเขาจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว 25เราจะบอกให้รู้ว่เวลานั้นใกล้มาถึงแล้ว และเวลานี้ทีคนตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้ก็มาถึงแล้ว และคนที่เชื่อฟังก็จะมีชีวิต 26พระบิดามีฤทธิ์อำนาจทีจะให้ชีวิต และพระองค์ทำให้พระบุตรมีฤทธิ์อำนาจทีจะให้ชีวิตเหมือนกัน 27พระบิดาให้พระบุตรมีสิทธิ์ทีจะเป็นผู้พิพากษาด้วย เพราะพระบุตรนั้นเป็นบุตรมนุษย์† ด้วยเหมือนกัน 28พวกคุณไม่ต้องแปลกใจในเรื่องนี้หรอก เพราะเวลาที่พวกคนตายทั้งหมดจะได้ยินเสียงบุตรมนุษย์ใกล้จะมาถึงแล้ว 29แล้วพวกเขาจะออกมา

จากอุโมงค์ฝังศพ คนที่ท่าดีก็จะฟื้นขึ้นมามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ส่วนคนที่ทำชั่วก็จะฟื้นขึ้นมาเพื่อรับการตัดสินลงโทษ”

ผู้ที่เป็นพยานให้กับพระเยซู

30“เราไม่ได้ทำตามใจตัวเองหรอก เราได้ยินจากพระเจ้ามาอย่างไร เราก็ตัดสินไปอย่างนั้น และคำตัดสินของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้ทำตามใจตัวเอง แต่ทำตามความต้องการของพระเจ้าที่ส่งเรามา

31ถ้าเราเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เชื่อถือไม่ได้ 32แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้กับเรา เรารู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับเรานั้นเป็นความจริง”

33“พวกคุณได้ส่งคนไปถามยอห์นเกี่ยวกับตัวเราและยอห์นก็ได้บอกความจริงกับพวกเขา 34ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้กับเราหรอก แต่ที่เราพูดถึงเรื่องนี้ก็เพราะเราอยากให้คุณเชื่อและรอด 35ยอห์นเป็นเหมือนตะเกียงที่จุดให้แสงสว่างอยู่ พวกคุณก็มีความสุขกับแสงสว่างนั้นอยู่พักหนึ่ง

36แต่เรามีพยานที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก นั่นก็คืองานต่างๆ ที่เรากำลังทำอยู่นี้ ซึ่งเป็นงานที่พระบิดาให้เราทำให้เสร็จ งานนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระบิดาส่งเรามา 37พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาเป็นพยานให้เราด้วย พวกคุณไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของพระองค์ 38คำพูดของพระองค์ไม่อยู่ในตัวคุณ เพราะพวกคุณไม่ไว้วางใจผู้ที่พระบิดาส่งมา 39พวกคุณศึกษาพระคัมภีร์[†] อย่างละเอียด เพราะคิดว่ามันจะให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป พระคัมภีร์นั้นได้พูดถึงเรา 40แต่พวกคุณกลับไม่ยอมมาหาเรา เพื่อเราจะได้ให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป

41เราไม่สนใจคำชมของมนุษย์ 42แล้วเรารู้ด้วยว่า พวกคุณไม่ได้รักพระเจ้าจริงๆหรอก 43เรามาพูดแทนพระบิดาผู้ที่ส่งเรามา พวกคุณกลับไม่ยอมรับเรา แต่เวลามีบางคนมาพูดเพื่อตัวเอง พวกคุณกลับยอมรับเขา 44พวกคุณจะไม่ไว้วางใจเราได้อย่างไร ในเมื่อพวกคุณชอบคำชมจากพวกเดียวกัน แต่ไม่ได้สนใจคำชมจากพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว 45อย่าคิดว่าเราจะเป็นคนฟ้องคุณต่อหน้าพระบิดา โมเสสคนที่คุณคาดหวังว่าจะช่วยคุณต่างหากที่จะเป็นคนที่ฟ้องคุณเอง 46ถ้าคุณเชื่อโมเสสจริงๆ คุณก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนถึงเรา 47ถ้าคุณไม่ได้เชื่อในสิ่งที่โมเสสเขียนแล้วคุณก็จะเชื่อในสิ่งที่เราพูดได้ยังไง”

พระเยซูเลี้ยงอาหารให้คนมากกว่าห้าพันคน

(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17)

6 หลังจากนั้น พระเยซูได้เข้าไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี (หรือทะเลสาบทีเบเรียส) 2 มีคนมากมายติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็นพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ตอนรักษาคนป่วย 3 พระเยซูขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งอยู่กับพวกศิษย์ของพระองค์ 4 ตอนนั้นใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ของชาวยิวแล้ว

5 เมื่อพระองค์เงยหน้าขึ้นก็เห็นคนมากมายพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงพูดกับฟีลิปว่า “พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนถึงจะพอเลี้ยงคนทั้งหมดนี้” 6 (พระเยซูถามเพื่อลองใจฟีลิป เพราะพระองค์รู้อยู่แล้วว่า จะทำอย่างไร)

⁷ฟิลิปตอบว่า “เงินค่าแรงเกือบเจ็ดเดือน* ก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้คนพวกนี้กินกันคนละนิดละหน่อยได้เลยครับ”

⁸ศิษย์อีกคนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า ⁹“มีเด็กชายคนหนึ่งที่นี่ มีขนมปังบาร์เล่ย์อยู่ห้าก้อน กับปลาอีกสองตัวครับ แต่แค่นี้ จะไปพออะไรกับคนตั้งมากมายขนาดนี้”

¹⁰พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “บอกให้พวกเขานั่งลง” (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นเต็มไปหมด) แล้วทุกคนก็นั่งลง (มีผู้ชายประมาณห้าพันคนในฝูงชนนั้น) ¹¹พระเยซูเอาขนมปังของเด็กน้อยคนนั้นมาเมื่อขอบคุณพระเจ้าเสร็จแล้ว ก็แบ่งขนมปังแจกให้กับทุกๆ คนที่นั่งอยู่ที่พื้นนั้นอย่างไม้อั่น และพระองค์ก็หยิบปลามาทำอย่างเดียวกัน

¹²เมื่อผู้คนกินกันจนอิ่มแล้วพระองค์สั่งพวกศิษย์ว่า “เก็บขนมปังที่เหลือให้หมด จะได้ไม่เสียของ” ¹³พวกศิษย์ก็เก็บเศษที่เหลือจากขนมปังห้าก้อนนี้ใส่ได้สิบสองเข่งเต็มๆ

¹⁴เมื่อคนพวกนี้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเขาเริ่มพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้พูด แทนพระเจ้าคนนั้นที่ว่ากันว่าจะมาในโลกนี้แน่ๆ”

¹⁵เมื่อพระเยซูรู้ว่า พวกเขาจะมาบีบบังคับให้พระองค์ไปเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์ก็หลบขึ้นไปบนภูเขาเพียงคนเดียว

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มธ. 14:22-27; มก. 6:45-52)

¹⁶พอตกเย็น พวกศิษย์ของพระองค์ก็ไปที่ทะเลสาบ ¹⁷พวกเขาลงเรือและเริ่มข้ามฟากไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นมีมืดแล้ว แต่พระเยซูก็ยังไม่ได้มาหาพวกศิษย์ของพระองค์ ¹⁸เกิดพายุลูกเห็บทำให้คลื่นในทะเลสาบปั่นป่วนรุนแรงมาก ¹⁹เมื่อเรือออกจากฝั่งมาได้ประมาณห้าถึงหกกิโลเมตร พวกศิษย์เห็นพระเยซูกำลังเดินอยู่บนน้ำตรงมาที่เรือ พวกเขาพากันตกใจกลัว ²⁰แต่พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “นี่เราเอง ไม่ต้องกลัว” ²¹พวกเขาก็ดีอกดีใจและรับพระองค์ขึ้นมานบนเรือแล้วเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปทันที

ผู้คนตามหาพระเยซู

²²วันต่อมา ฝูงชนที่ยังคงอยู่ในบริเวณที่พระเยซูเลี้ยงอาหารนั้น ต่างก็รู้ว่าที่นั่นมีเรืออยู่แค่ลำเดียว และพวกศิษย์ลงเรือลำนั้นไปแล้ว พระเยซูไม่ได้ไปด้วย พวกเขาเลยตามหาพระเยซูกันเป็นการใหญ่ ²³มีเรือบางลำมาจากทิเบเรียสได้เข้าจอดที่ฝั่งใกล้ๆ กับที่พวกเขาได้กินอาหารกันคือหลังจากที่พระเยซูของค์เจ้าชีวิตได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว ²⁴เมื่อประชาชนเห็นว่าทั้งพระเยซู และพวกศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาก็ลงเรือไปตามหาพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูคือขนมปังแห่งชีวิต

²⁵เมื่อพวกเขาพบพระเยซูที่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ พวกเขาก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์มาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

²⁶พระเยซูตอบว่า “เราขอพูดตรงๆ นะ ที่พวกคุณตามหาเราไม่ใช่เพราะเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วถึงสิ่งอัศจรรย์ที่คุณได้เห็น แต่เพราะได้กินอาหารจนอึดหนำสำราญต่างหาก ²⁷อย่า

ทำงานเพื่อจะได้อาหารที่เน่าเสีย แต่ให้ทำงานเพื่อจะได้อาหารทิพย์ที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป บุตรมนุษย์¹ จะให้อาหารทิพย์นั้นกับพวกคุณ เพราะพระเจ้าพระบิดาได้ให้สิทธิอำนาจกับบุตรมนุษย์ที่จะทำสิ่งนี้²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า “แล้วพวกเรควรจะทำอย่างไรล่ะ พระเจ้าถึงจะพอใจ”

²⁹พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้พระเจ้าพอใจ พวกคุณก็ต้องไว้วางใจคนคนหนึ่งที่พระเจ้าส่งมา”

³⁰พวกเขาถามอีกว่า “อาจารย์จะทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูล่ะ เพื่อที่เราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าส่งอาจารย์มา ตกลงว่าจะทำอะไรให้ดูล่ะ”³¹ บรรพบุรุษของพวกเรากินมานา* ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งตามที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า ‘เขาได้ให้ขนมปังจากสวรรค์กับพวกเขา’*³²

³²พระเยซูพูดว่า “จริงๆ แล้วโมเสสไม่ได้เป็นคนให้ขนมปังจากสวรรค์นั้นกับคุณหรอก แต่เป็นพระบิดาของเราต่างหากที่ให้อาหารอันแท้จริงจากสวรรค์กับคุณ”³³ เพราะขนมปังจากพระเจ้านั้นก็คือคนที่ลงมาจากสวรรค์ และให้ชีวิตกับโลกนี้”

³⁴พวกเขาจึงว่า “ถ้าอย่างนั้น ให้ขนมปังนั้นกับพวกเราตลอดไปด้วยเถอะ”

³⁵พระเยซูพูดว่า “ตัวเรานี่แหละคือขนมปังที่ให้ชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิวอีกเลย และคนที่ไว้วางใจเราก็จะไม่กระหายน้ำอีกเลย”³⁶ เหมือนกับที่เราเคยบอกพวกคุณแล้วว่า พวกคุณได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่ไว้วางใจเรา³⁷ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระบิดาให้เรา ก็จะมาหาเรา และใครก็ตามที่มาหาเรา เราจะไม่ทอดทิ้งเลย³⁸ เพราะเราไม่ได้ลงมาจากสวรรค์เพื่อทำตามใจตัวเอง แต่มาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา³⁹ นี่คือนี่ที่พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาต้องการให้เราทำ ซึ่งก็คือการเก็บรักษาทุกคนที่พระองค์ยกให้กับเราไว้ไม่ให้สูญหายไปสักคนเดียว และทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁰ พระบิดาของเราอยากให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและไว้วางใจพระบุตรนั้นมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปและเราจะทำให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย”

⁴¹พวกยิวเริ่มบ่นกันเรื่องที่พระเยซูพูดว่า “เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์”⁴² และพวกยิวพูดกันว่า “นี่มันเจ้าเยซู ลูกของโยเซฟ ที่เรารู้จักทั้งพ่อและแม่ของมันไม่ใช่หรือ โอ้เอ๋ย แล้วมันพูดได้อย่างไรว่า ‘เราลงมาจากสวรรค์’”

⁴³พระเยซูพูดขึ้นว่า “เลิกบ่นกันได้แล้ว”⁴⁴ ไม่มีใครมาหาเราได้ ถ้าพระบิดาผู้ส่งเรามาไม่พาเขามาหาเรา และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁵ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะส่งสอนพวกเขาทุกคน’* ทุกคนที่ได้ฟังและเรียนรู้จากพระบิดาก็จะมาหาเรา⁴⁶ (ไม่มีใครเคยเห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระบิดาถึงจะเคยเห็นพระองค์)⁴⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าผู้ที่ไว้วางใจเราก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป⁴⁸ เราเป็นขนมปังที่ให้ชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษของพวกคุณได้กินมานาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง สุดท้ายพวกเขา ก็ตายกันไปหมด⁵⁰ แต่ใครก็ตามที่ได้กินขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ จะไม่ตายอีกเลย⁵¹ เราเป็นขนมปังจากสวรรค์ที่ให้ชีวิต ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ขนมปังนี้คือเนื้อหนังของเรา ที่เราจะให้เพื่อคนในโลกนี้จะได้มีชีวิต

⁵²พวกยิวก็เริ่มเถียงกันว่า “ผู้ชายคนนี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”⁵³ พระ

6:31 มานา เป็นภาษาฮีบรู เป็นอาหารจากสวรรค์ที่พระเจ้าให้กับพวกยิว ในตอนที่พวกยิวเดินวนเวียนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง 40 ปี

6:31 “เขาได้...พวกเขา” ดู สดุดี 78:24

6:45 พระเจ้า...ทุกคน ดู อัสยาห์ 54:13

เยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้กินเนื้อหนัง และไม่ได้ดื่มเลือดของบุตรมนุษย์[†] คุณก็ไม่มีชีวิตที่แท้จริง”⁵⁴ คนที่ได้กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป เราจะให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารที่แท้จริง และเลือดของเราก็เป็นเครื่องดื่มที่แท้จริง⁵⁶ คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับเรา และเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขา⁵⁷ พระบิดาผู้มีชีวิตอยู่ส่งเรามา และเรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะพระบิดา ดังนั้นคนที่กินเลือดเนื้อของเราก็จะมีชีวิตอยู่ได้เพราะเราเหมือนกัน⁵⁸ นี่คือนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนกับมานาที่บรรพบุรุษของพวกคุณได้กิน แล้วสุดท้ายก็ยังคงต้องตาย แต่คนที่ได้กินนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”⁵⁹ พระเยซูพูดเรื่องเหล่านี้ ขณะที่พระองค์กำลังสอนอยู่ในที่ประชุมของยิว[†] ในเมืองคาเปอร์นาอุม

ศิษย์จำนวนมากเลิกติดตามพระองค์

⁶⁰เมื่อศิษย์หลายคนได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็บ่นกันว่า “ใครจะไปยอมรับคำสอนยากๆ อย่างนี้ได้”

⁶¹พระเยซูรู้ว่าพวกศิษย์กำลังบ่นกันถึงเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “คำสอนเหล่านี้ ชัดกับความรู้สึกของพวกคุณหรือ”⁶² แล้วพวกคุณจะว่ายังไง ถ้าได้เห็นบุตรมนุษย์[†] ขึ้นไปสวรรค์ที่พระองค์เคยอยู่มาก่อน⁶³ ไม่ใช่พละกำลังของมนุษย์ที่เป็นผู้ให้ชีวิต แต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้า คำพูดที่เราได้บอกพวกคุณนี้แหละ จะนำพระวิญญาณของพระเจ้ามาให้กับคุณ เป็นพระวิญญาณที่ให้ชีวิต⁶⁴ แต่พวกคุณบางคนก็ไม่เชื่อ” (ตั้งแต่เริ่มแรก พระเยซูก็รู้แล้วว่าพวกไหนจะไม่เชื่อ และคนไหนที่จะหักหลังพระองค์)⁶⁵ แล้วพระองค์พูดว่า “ก็เพราะอย่างนี้เราถึงบอกคุณว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาทำให้เขาสามารถมาได้’”

⁶⁶หลังจากที่พระเยซูพูดอย่างนั้น ศิษย์จำนวนมากก็ทิ้งพระเยซูไป

⁶⁷แล้วพระเยซูได้ถามศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคนว่า “พวกคุณก็จะทิ้งเราไปด้วยหรือ”

⁶⁸ซีโมน เปโตรตอบพระองค์ว่า “จะให้พวกเราทิ้งอาจารย์ไปหาใครอีกล่ะครับ อาจารย์มีคำพูดที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป”⁶⁹ พวกเราเชื่อและรู้แล้วว่าอาจารย์เป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

⁷⁰พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราเป็นคนเลือกพวกคุณทั้งสิบสองคนมาเองถูกไหม แต่คนหนึ่งในพวกคุณเป็นมารร้าย”⁷¹ (พระองค์หมายถึงยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท เพราะเขาจะหักหลังพระองค์ แม้ว่าเขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งสิบสองคนนั้นก็ตาม)

พระเยซูและพี่น้องของพระองค์

7 หลังจากนั้น พระเยซูได้เดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ออกไปแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวจ้องที่จะฆ่าพระองค์² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิง* แล้ว³ น้องๆ ของพระเยซูจึงบอกพระองค์ว่า “พี่น้องจะไปแคว้นยูเดีย เพื่อพวกศิษย์ของพี่จะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พี่กำลังทำอยู่ด้วย”⁴ คนที่อยากจะมีชื่อเสียงเขาไม่แอบทำอะไรรลับๆ หรือ ไหนๆ พี่ก็ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้แล้ว แสดงตัวให้โลกรู้ไปเลยสิ⁵ (แม้แต่พี่น้องของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์)”⁶ พระเยซูตอบว่า “เวลานี้ยังไม่เหมาะสำหรับพี่ แต่สำหรับพวกน้องเวลาไหนก็เหมาะทั้งนั้น”⁷ คนในโลกนี้เขาไม่

7:2 เทศกาลอยู่เพิง เป็นเทศกาลที่คนยิวเฉลิมฉลองกันทุกปีเป็นเวลา 7 วัน พวกยิวจะระลึกถึงบรรพบุรุษของพวกเขา ที่ได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ในช่วงที่วนเวียนอยู่ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งนี้เป็นเวลา 40 ปี ในสมัยของโมเสส

เกลียดพวกนอกรีต เพราะไม่รู้จะเกลียดไปทำไม แต่เขาเกลียดที่เพราะที่บอกพวกเขาอยู่เสมอว่า การกระทำของพวกเขาชั่วร้าย⁸ พวกนอกรีตไปกันเองเถอะ พืชยังไม่ไปหรอก เพราะยังไม่ถึงเวลา”⁹ หลังจากที่พูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็อยู่ที่แคว้นกาลิลีต่อไป

¹⁰หลังจากที่น้องๆ ของพระองค์ไปร่วมงานเทศกาลกันแล้ว พระองค์ก็ได้แอบไปที่หลังโดยไม่ให้ใครรู้ ¹¹พวกผู้นำชาวยิวต่างมองหาพระองค์ในงาน และถามกันว่า “ไอ้หมอนั้นอยู่ที่ไหน”

¹²ผู้คนซุบซิบกันมากเกี่ยวกับพระเยซู บางคนว่า “เขาเป็นคนดินะ” แต่บางคนว่า “ไม่หรอก เขาเป็นนักต้มตุ๋น” ¹³แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว

พระเยซูสั่งสอนประชาชนในเยรูซาเล็ม

¹⁴เมื่อถึงช่วงกลางเทศกาลอยู่เพิงพระเยซูได้เข้าไปในบริเวณวิหาร[†] และเริ่มสั่งสอนประชาชน ¹⁵พวกหัวหน้าชาวยิวต่างรู้สึกแปลกใจในคำสอนของพระองค์ จึงพูดว่า “ทำไมเขารู้มากอย่างนี้ละ ในเมื่อเขายังไม่เคยเรียนกับครูคนไหนมาก่อนเลย”

¹⁶พระเยซูตอบว่า “คำสอนของเรานั้นไม่ใช่ของเราเอง แต่มาจากพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ¹⁷ใครที่อยากทำตามความต้องการของพระเจ้าจะรู้ว่าสิ่งที่เราสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือเราพูดขึ้นมาเองกันแน่” ¹⁸คนที่พูดตามใจตัวเองก็พยายามหาข้อเสียดังแต่ คนที่พยายามหาข้อเสียให้กับคนที่ส่งเขามา คนนั้นแหละเป็นคนจริงใจและไม่หลอกลวงใคร ¹⁹โมเสสได้ให้กฎปฏิบัติ[†] กับพวกคุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้ทำตามกฎนั้นสักคน แล้วทำไมพวกคุณถึงได้พยายามจะฆ่าเรา”

²⁰พวกนั้นจึงตอบว่า “แกถูกผีสิงแล้ว ใครกันที่พยายามจะฆ่าแก”

²¹พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “เราได้ทำสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา[†] พวกคุณก็พากันตดตะลึงเพราะเรื่องนั้น” ²²โมเสสได้ให้กฎปฏิบัติกับคุณในเรื่องการทำพิธีชิลิป[†] (ความจริงแล้ว บรรพบุรุษของพวกคุณได้ทำพิธีชิลิปมาตั้งนานแล้วก่อนโมเสสเสียอีก) และถ้าวันที่คุณจะต้องทำพิธีชิลิปตรงกับวันหยุดทางศาสนา[†] พอดี พวกคุณก็ยังทำพิธีชิลิปให้ลูกชายของพวกคุณอยู่ดี” ²³ถ้าคุณทำพิธีชิลิปให้ลูกชายเพื่อจะได้ไม่ผิดกฎของโมเสส แล้วพวกคุณจะมาโกรธแค้นเราที่รักษาคนทั้งคนให้หายในวันหยุดทางศาสนาทำไม ²⁴อย่าตัดสินอะไรอย่างผิวเผิน แต่ให้ตัดสินไปตามความจริง”

ประชาชนยังสงสัยว่าพระเยซูคือพระคริสต์หรือไม่

²⁵บางคนในเมืองเยรูซาเล็มถามกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่พวกผู้นำพยายามจะฆ่า” ²⁶แต่ดูสิ เขากำลังพูดอยู่กลางที่สาธารณะ และพวกผู้นำก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลยหรือพวกผู้นำตัดสินใจกันแล้วว่าเขาคือพระคริสต์[†] ²⁷แต่พวกเราเรื่องนี้ว่าคนนี่มาจากไหน ถ้าพระคริสต์ตัวจริงมาละก็ จะไม่มีใครรู้หรือว่าพระองค์มาจากไหน”

²⁸ขณะที่พระเยซูสอนอยู่ในบริเวณวิหาร[†] พระองค์ตะโกนให้ทุกคนได้ยินว่า “ใช่แล้ว พวกคุณรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เราไม่ได้มาเอง มีผู้หนึ่งที่ส่งเรามาจริงๆ และพวกคุณไม่รู้จักพระองค์ผู้[†]นั้น” ²⁹แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา”

³⁰พวกเขาจึงพยายามที่จะจับพระเยซู แต่ไม่มีใครจับตัวพระองค์ได้เพราะยังไม่ถึงเวลาของพระองค์ ³¹แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากในฝูงชนนั้นที่เชื่อพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์มาพระองค์จะทำสิ่งอัศจรรย์มากกว่าที่ชายคนนั้นทำหรือ”

พวกยิวหาโอกาสจับพระเยซู

³²เมื่อพวกฟาริสี[†] ได้ยินว่ามีคนเป็นจำนวนมากได้แอบชูปชบกันเรื่องพระเยซู หัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีจึงส่งเจ้าหน้าที่ของวิหารไปจับตัวพระเยซู ³³พระเยซูพูดว่า “เราจะอยู่กับพวกคุณอีกสักพักหนึ่ง แล้วก็จะกลับไปหาพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ³⁴พวกคุณจะมาตามหาเรา แต่จะหาไม่เจอ เพราะพวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรา กำลังจะไป”

³⁵พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “เขาจะไปไหนหรือ ที่พวกเราจะหาเขาไม่เจอ เขาจะไปหาคนของพวกเราที่เมืองกรีกและสอนพวกคนกรีกที่นั่นหรือ ³⁶แล้วเขาหมายถึงอะไรนะ ตอนที่เขาพูดว่า ‘คุณจะมาตามหาเราแต่จะหาไม่เจอ’ และ ‘พวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรา กำลังจะไป’”

พระเยซูพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์

³⁷ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพิง ซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุด พระเยซูยืนขึ้นและพูดเสียงดังว่า “ถ้าใครหิวน้ำ ก็ให้มาหาเราและดื่มสิ ³⁸คนที่ไว้วางใจเราก็จะมีลำธารของน้ำที่ให้อชีวิตไหลออกมาจากหัวใจของเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]บอก” ³⁹พระเยซูกำลังพูดถึงพระวิญญานบริสุทธิ์ ซึ่งภายหลังคนที่ไว้วางใจพระองค์จะได้รับ แต่ที่ยังไม่มีใครได้รับตอนนี้ เพราะพระเยซูยังไม่ตาย และยังไม่ได้ฟื้นขึ้นมารับเกียรติอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เลย

ประชาชนเถียงกันเรื่องพระเยซู

⁴⁰เมื่อประชาชนได้ยินสิ่งที่พระเยซูพูด ก็มีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าแน่ๆ”

⁴¹คนอื่น ๆ พูดว่า “เขาเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*”

แต่บางคนแย้งว่า “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะมาจากแคว้นกาลิลีได้ยังไง” ⁴²พระคัมภีร์บอกไว้ว่า “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ จะมาจากครอบครัวของดาวิด[†] และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮม เมืองที่ดาวิดเคยอยู่ไม่ใช่หรือ” ⁴³จึงเกิดการแตกแยกกันขึ้นในหมู่ประชาชนเพราะตกลงกันไม่ได้ในเรื่องของพระเยซู ⁴⁴บางคนอยากจะจับกุมพระองค์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าทำ

ผู้นำชาวยิวไม่ไว้วางใจพระเยซู

⁴⁵ดังนั้น เจ้าหน้าที่ของวิหารจึงกลับไปหาพวกผู้นำนักบวช และพวกฟาริสี[†] พวกเขาถามว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่จับมันมาที่นี่”

⁴⁶พวกเจ้าหน้าที่ตอบไปว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินใครพูดเหมือนชายคนนี้อีกเลย”

⁴⁷พวกฟาริสีถามอีกว่า “พวกแกก็ถูกมันหลอกด้วยหรือ ⁴⁸ดูซิ มีใครบ้างในกลุ่มผู้นำหรือพวกฟาริสีที่ไปหลงเชื่อมัน ⁴⁹ไอ้พวกนอกคอกที่ไม่รู้จักปฏิบัติ[†] พวกนั้นยังงี้ก็ถูกพระเจ้าสาปแช่งอยู่ดี”

⁵⁰นิโคเดมัส คนที่ไปหาพระเยซูก่อนหน้านี้ และเป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพวกเขาว่า ⁵¹“ตามกฎปฏิบัติของพวกเราจะไม่ตัดสินใครจนกว่าจะฟังเขาพูดและรู้ว่า เขาทำอะไรมาก ไม่ใช่หรือ”

⁵²แต่พวกเขาบอกนิโคเดมัสว่า “คุณก็มาจากกาลิลีกับเขาด้วยหรือ ลองไปค้นพระคัมภีร์[†]ดูสิ แล้วคุณจะรู้ว่าไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ที่มาจากกาลิลีเลย”

^{53*}แล้วพวกเขาทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

7:41 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

7:53 สำนักการึกที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุดของหนังสือยอห์นหลายฉบับไม่มีข้อ 7:53-8:11

หญิงคนหนึ่งถูกจับขณะมีชู้

8 ส่วนพระเยซูก็กลับไปที่ภูเขามะกอกเทศ* ²ตอนเช้าตรู่ พระองค์ก็กลับไปวิหารอีกครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายก็มาหาพระองค์ พระเยซูได้นั่งลงและเริ่มสั่งสอนผู้คน ³พวกครูสอนศาสนา และพวกฟาริสี[†] ได้นำตัวหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ต่อหน้าคนทั้งปวง ผู้หญิงคนนั้นถูกจับได้คาหนังคาเขาขณะมีชู้อยู่ ⁴พวกเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ผู้หญิงคนนั้นถูกจับได้ในขณะที่กำลังมีชู้อยู่ ⁵ในกฎปฏิบัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนที่ทำอย่างนี้ให้ตาย แล้วอาจารย์จะว่าอย่างไร” ⁶(ที่พวกเขาถามอย่างนี้เพื่อจะให้พระองค์หลงกลและจะได้หาเรื่องฟ้องร้องพระองค์) พระเยซูได้แต่ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียน บนพื้นดินไปมา ⁷แต่พวกนั้นก็ยังคงยืนคะยอให้พระองค์ตอบ พระองค์จึงยืนขึ้นพูดว่า “พวกคุณคนไหนที่ไม่มีความผิดเลย ก็ให้เอาหินขว้างผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรก” ⁸แล้วพระองค์ก็ก้มลงใช้นิ้วเขียนบนพื้นดินต่อ

⁹เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนั้น พวกนั้นก็กลับไปละคนสองคน คนที่มีอายุมากที่สุดเริ่มเดินจากไปก่อนจนเหลือแต่พระเยซูกับผู้หญิงอยู่ที่นั่น ¹⁰พระเยซูลุกขึ้น และถามผู้หญิงคนนั้นว่า “พวกเขาไปไหนกันหมดแล้ว ไม่มีใครลงโทษคุณหรือ”

¹¹หญิงคนนั้นตอบว่า “ไม่มีค่ะ” แล้วพระเยซูก็พูดว่า “เราก็ไม่ลงโทษคุณเหมือนกัน ไปเถอะแล้วอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

¹²แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกที่ชุมนุมอยู่อีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ติดตามเราจะไม่เดินอยู่ในความมืด แต่จะมีความสว่างที่นำไปสู่ชีวิต”

¹³ดังนั้นพวกฟาริสีจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกพูดเองเออเอง คำพยานของแกเชื่อถือไม่ได้หรอก”

¹⁴พระเยซูตอบว่า “ถึงแม้ว่าเราจะเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าตัวเราเองมาจากไหนและกำลังจะไปไหน แต่พวกคุณไม่รู้ว่าจะมาจากไหนหรือกำลังจะไปไหน ¹⁵คุณตัดสินเราตามวิธีของมนุษย์ เราไม่ตัดสินแบบนั้น ¹⁶แต่ถ้าเราจะตัดสิน คำตัดสินของเราถูกต้องเพราะเราไม่ได้ตัดสินคนเดียว แต่เราตัดสินร่วมกับพระบิดาผู้ส่งเรามา ¹⁷ในกฎปฏิบัติของคุณบอกว่ถ้ามีพยานสองคนพูดตรงกันก็ถือว่าเป็นความจริง ¹⁸เราเป็นพยานให้กับตัวเอง และพระบิดาที่ส่งเรามา ก็เป็นพยานให้กับเราอีกผู้หนึ่งด้วย”

¹⁹พวกเขาจึงถามว่า “แล้วไหนละพระบิดาที่แกพูดถึง”

พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเราหรอก เพราะถ้าคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”²⁰ตอนที่พระเยซูพูดเรื่องนี้ พระองค์กำลังสอนอยู่ในห้องที่เขาใช้ตั้งกล่องบริจาคเงินในบริเวณวิหาร ไม่มีใครมาจับกุมพระองค์เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

พวกยิวไม่เข้าใจพระเยซู

²¹พระเยซูพูดกับพวกประชาชนอีกว่า “พวกคุณจะมาหาเรา แต่จะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ที่ที่เรากำลังจะไปนั้นพวกคุณไปไม่ได้”

8:1 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่อยู่ใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม

²²พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “มันกำลังจะฆ่าตัวตายหรือยังไปถึงได้พูดว่า ‘ที่ที่เราจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้’”

²³พระเยซูพูดว่า “พวกคุณมาจากโลกข้างล่าง แต่เรามาจากข้างบน พวกคุณเป็นของโลกนี้ แต่เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ²⁴เราถึงได้บอกพวกคุณว่าคุณจะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ใช่แล้ว คุณจะตายอยู่ในความบาปของคุณ ถ้าไม่เชื่อว่าเราเป็นคนคนนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น*”

²⁵พวกยิวจึงถามพระองค์ว่า “แล้วแกเป็นใครล่ะ” พระเยซูตอบว่า “เราเป็นคนคนนั้นที่เราได้บอกพวกคุณตั้งแต่แรกแล้วว่าเราเป็น” ²⁶ความจริงแล้วเรามีหลายเรื่องที่จะต่อว่าพวกคุณ แต่เราจะพูดเฉพาะเรื่องที่เราได้ยินมาจากพระองค์ผู้ที่ส่งเรามาเท่านั้นและพระองค์ก็พูดความจริง”

²⁷(พวกเขาไม่รู้ว่าพระเยซูกำลังพูดถึงพระบิดา) ²⁸ดังนั้น พระเยซูจึงพูดว่า “เมื่อพวกคุณยกบุตรมนุษย์ขึ้น คุณก็จะได้ว่าเรเป็นคนคนนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น เราไม่ได้ทำอะไรตามใจของตัวเอง แต่เราพูดสิ่งนี้ตามที่พระบิดาได้สั่งเรามา” ²⁹พระองค์ผู้ส่งเรามา ก็อยู่กับเรา พระองค์ไม่เคยทิ้งเราไว้ให้อยู่คนเดียว เพราะเราทำตามใจพระองค์เสมอ” ³⁰เมื่อพระเยซูพูดอย่างนี้ก็มีหลายคนไว้วางใจพระองค์

พระเยซูพูดเรื่องการหลุดพ้นจากบาป

³¹ดังนั้นพระเยซูจึงพูดกับชาวยิวที่ไว้วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกคุณยังคงทำตามคำสั่งสอนของเรา พวกคุณก็เป็นศิษย์ของเราจริงๆ” ³²พวกคุณจะรู้จักความจริงและความจริงจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระ”

³³พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม* และไม่เคยเป็นทาสใคร ทำไมอาจารย์ถึงพูดว่า ‘พวกคุณจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ’”

³⁴พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้แน่ๆ ว่าจริงๆ แล้วคนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นทาสของความบาป” ³⁵ทาสไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ลูกเป็นคนในครอบครัวตลอดไป” ³⁶ดังนั้นถ้าพระบุตรปลดปล่อยให้พวกคุณเป็นอิสระ พวกคุณก็จะเป็นอิสระจริงๆ” ³⁷เรารู้ว่าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัม แต่พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา เพราะว่าพวกคุณไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา” ³⁸เราได้บอกคุณถึงสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา แต่พวกคุณกลับไปทำตามสิ่งที่คุณได้ยินจากพ่อของคุณเอง”

³⁹พวกเขาพูดว่า “อับราฮัมเป็นพ่อของพวกเขา”

พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัมจริงๆ พวกคุณจะต้องทำตามที่อับราฮัมทำ” ⁴⁰เราได้อ่านความจริงที่ได้ยินจากพระเจ้ามาบอกพวกคุณ แต่พวกคุณกลับจะฆ่าเรา อับราฮัมไม่เคยทำอย่างนั้นเลย” ⁴¹แต่คุณได้ทำตามที่พ่อของคุณทำ”

พวกยิวจึงพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราไม่ได้เป็นลูกชู้ พระเจ้าเท่านั้นคือพ่อที่แท้จริงของพวกเรา”

⁴²พระเยซูพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ่อของพวกคุณจริงๆ พวกคุณก็คงรักเราแล้ว เพราะเรามาจากพระเจ้า ที่เราอยู่ที่นี้ก็เพราะพระเจ้าส่งมา เราไม่ได้เป็นคนตัดสินใจเอง” ⁴³ที่พวกคุณไม่

8:24 “เราเป็น” มี 2 ความหมาย ความหมายแรก พระเยซู เป็นอยู่ก่อนแล้ว กับความหมายที่สอง คือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัวเองกับโมเสสที่หิมไม่ไฟ ในหนังสืออพยพ 3:14 พวกยิวเห็นว่าพระเยซูใช้ชื่อของพระเจ้านี้เรียกตัวเอง จึงจะเอาหินขว้างพระองค์

เข้าใจเรื่องที่เราพูดก็เพราะพวกคุณทนฟังไม่ได้ ⁴⁴พวกคุณมาจากพ่อของพวกคุณที่เป็นมารร้าย และพวกคุณก็อยากจะทำตามใจพ่อของคุณ มันเป็นนักฆ่าคนมาตั้งแต่แรกแล้ว และมันก็ไม่เคยอยู่ฝ่ายความจริงเลย เพราะมันไม่มีความจริงในตัวเอง มันพูดโกหกตามสันดานของมัน เพราะมันเป็นนักโกหก และเป็นพ่อของการโกหก ⁴⁵เมื่อเราพูดความจริง พวกคุณก็เลยไม่เชื่อเรา ⁴⁶มีใครบ้างในพวกคุณที่พิสูจน์ได้ว่าเราทำบาป แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่ยอมเชื่อเราเมื่อเราพูดความจริง ⁴⁷คนของพระเจ้าจะฟังคำพูดของพระเจ้า แต่ที่พวกคุณไม่ยอมฟังเรา ก็เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นคนของพระเจ้า”

พระเยซูพูดถึงตัวเองและอับราฮัม

⁴⁸พวกยิวได้ถามพระองค์ว่า “พวกเราพูดผิดตรงไหนที่ว่าแกเป็นชาวสะมาเรีย† และมีผีสิง”

⁴⁹พระเยซูตอบว่า “เราไม่ได้ถูกผี*สิง เราได้ให้เกียรติพระบิดาของเราแต่พวกคุณกลับลบหลู่เรา ⁵⁰เราไม่ได้อยากเด่นอยากดังแต่พระเจ้าต้องการให้เรายิ่งใหญ่และพระองค์เป็นผู้ตัดสิน ⁵¹เราจะบอกให้รู้ไว้ ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนคนนั้นจะไม่มีวันตาย”

⁵²พวกยิวพูดกับพระองค์ว่า “ตอนนี้ พวกเรารู้แล้วว่าแกถูกผีสิง เพราะทั้งอับราฮัมและผู้พูดแทนพระเจ้า† ก็ตายกันหมดแล้ว แต่แกกลับพูดว่า ‘ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนคนนั้นจะไม่มีวันตาย’ ⁵³แกยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัม พ่อของเราหรือไง อับราฮัม†และผู้พูดแทนพระเจ้าก็ตายกันไปหมดแล้ว แกคิดว่าแกเป็นใคร”

⁵⁴พระเยซูตอบว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเอง คำยกย่องนั้นก็ไม่มีความหมายอะไรเลย พระบิดาของเรา ที่พวกคุณอ้างว่าเป็นพระเจ้าของพวกคุณนั่นแหละ เป็นผู้ที่ยกย่องเรา ⁵⁵จริงๆ แล้วพวกคุณไม่รู้จักพระองค์หรอก แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเราพูดว่า ‘เราไม่รู้จักพระองค์’ เราก็จะเป็นคนโกหกเหมือนกับพวกคุณ เรารู้จักพระองค์และได้ทำตามสิ่งที่พระองค์บอก ⁵⁶อับราฮัมบรรพบุรุษของคุณดีใจที่จะได้เห็นวันที่เรามานี้ เขาได้เห็นแล้วและก็ดีใจแล้วด้วย”

⁵⁷พวกยิวพูดว่า “แกอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี จะเคยเห็นอับราฮัมได้ยังไง”

⁵⁸พระเยซูตอบว่า “ความจริงแล้วเราเป็นอยู่ ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดเสียอีก” ⁵⁹คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง*พระเยซู แต่พระองค์ได้หลีกเลี่ยงหนีออกไปจากวิหาร†

พระเยซูรักษาคนที่ตาบอดตั้งแต่เกิด

9 เมื่อพระเยซูกำลังเดินอยู่นั้น ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด ²พวกศิษย์ของพระองค์ได้ถามว่า “อาจารย์ ที่เขาเกิดมาตาบอดเพราะบาปกรรมของเขา หรือของพ่อแม่เขาค่ะ”

³พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่บาปกรรมของเขาหรือของพ่อแม่เขาหรอก แต่ที่เขาตาบอดก็เพื่อทุกคนจะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทำให้กับเขา ⁴พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ส่งเรามาในตอนกลางวัน เพราะกลางคืนกำลังมาและจะไม่มีใครทำงานได้ ⁵ขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก”

⁶เมื่อพระองค์พูดแล้ว ก็ถ่มน้ำลายผสมกับดินเคล้ากันเป็นโคลน แล้วเอามาทาที่ตาของชายตาบอด ⁷พระองค์บอกเขาว่า “ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม” (สิโลอัม หมายถึงส่งไป) ชาย

8:49 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

8:59 หยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง เป็นวิธีการประหารชีวิตอย่างหนึ่งในกฎปฏิบัติของยิว

คนนั้นจึงไปล้างโคลนออก เมื่อล้างแล้วกลับมาเขาก็สามารถมองเห็นได้

⁸ดังนั้น เพื่อนบ้านของชายตาบอดและคนอื่น ๆ ที่เคยเห็นเขาเป็นขอทานมาก่อน ก็พูดกันว่า “คนนี้เป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ไม่ใช่หรือ”

⁹บางคนก็บอกว่า “ใช่ เขานั้นแหละ” คนอื่น ๆ บอกว่า “ไม่ใช่เขาหรอก แต่เป็นคนอื่นที่มีหน้าตาคล้ายเขา” ชายคนนั้นจึงบอกว่า “ผมเองนั่นแหละ”

¹⁰พวกเขาจึงถามว่า “แล้วมองเห็นได้อย่างไร”

¹¹เขาตอบว่า “ชายที่ชื่อเยชู ได้ทำโคลนเอามาทาที่ตาของผม และเขาบอกว่า ‘ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม’ ผมก็ไปล้างโคลนออกที่สระนั้น และตาของผมก็มองเห็น”

¹²คนเหล่านั้นถามว่า “แล้วชายคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ”

เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนคนตาบอดที่พระเยซูรักษา

¹³คนเหล่านั้นได้พาชายที่เคยตาบอดไปหาพวกฟาริสี[†] ¹⁴(วันที่พระเยซูทำโคลนรักษาชายตาบอดเป็นวันหยุดทางศาสนา)[†] ¹⁵พวกฟาริสีจึงถามเขาว่า เขามองเห็นได้อย่างไร

เขาก็ตอบว่า “เขาเอาโคลนมาทาที่ตาของผมแล้วผมก็ไปล้างโคลนออก และตอนนี้ผมก็มองเห็นแล้ว”

¹⁶พวกฟาริสีบางคนก็พูดว่า “คนที่ทำอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าหรอก เพราะไม่ได้รักษากฎวันหยุดทางศาสนา” แต่คนอื่น ๆ พูดว่า “คนบาปจะทำสิ่งอัศจรรย์อย่างนี้ได้ยังไง” ดังนั้น พวกเขา ก็เลยมีความเห็นขัดกันในเรื่องนี้

¹⁷พวกฟาริสีได้ถามชายที่เคยตาบอดอีกว่า “เกิดว่าคนที่ทำให้ตาแก่หายบอดเป็นใคร” เขาตอบว่า “เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า[†]”

¹⁸พวกผู้นำชาวยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอด แล้วตอนนี้มองเห็นได้ พวกเขาจึงเรียกพ่อแม่ของชายคนนั้นมาถาม ¹⁹ว่า “เขาเป็นลูกที่พวกคุณบอกว่าเกิดมาตาบอดใช่ไหม แล้วทำไมเขาถึงมองเห็นแล้ว”

²⁰พ่อแม่ของเขาตอบว่า “เขาเป็นลูกของเรา เกิดมาตาบอด ²¹แต่เราไม่รู้หรือว่าทำไมเขาถึงมองเห็นได้และใครรักษาเขา ไปถามเขาเอาเองสิ เพราะเขาก็โง่แล้วและเล่าเรื่องให้คนอื่นฟังได้แล้ว” ²²(ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนี้ เพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้นำชาวยิวได้ตกลงกันก่อนแล้วว่า ใครพูดว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์[†] ก็จะถูกไล่ออกจากที่ประชุมของยิว[†] ²³นั่นเป็นเหตุที่พ่อแม่ของเขาพูดว่า “เขาโง่แล้วไปถามเขาเอาเองเถิด”)

²⁴พวกผู้นำชาวยิว จึงเรียกชายที่เคยตาบอดมาอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วบอกว่า “แกต้องให้เกียรติกับพระเจ้าโดยพูดความจริง เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”

²⁵เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้หรือว่าเขาเป็นคนบาปหรือเปล่า รู้แต่ว่าผมเคยตาบอดและตอนนี้มองเห็นแล้ว”

²⁶พวกเขาจึงถามชายที่เคยตาบอดว่า “เขาทำอะไรกับแกบ้าง เขารักษาตาแกยังไง”

²⁷เขาตอบว่า “ผมได้เล่าไปแล้วแต่พวกคุณไม่ยอมฟัง แล้วจะให้เล่าอีกทำไมละ พวกคุณอยากจะเป็นลูกศิษย์ของเขาด้วยหรือ”

²⁸พวกยิวจึงเยาะเย้ยเขาว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น แต่พวกเราเป็นศิษย์ของโมเสส ²⁹เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่เราไม่รู้ว่าชายคนนั้นมาจากไหน”

³⁰ชายที่เคยตาบอดตอบกลับไปว่า “แปลกจริงๆ นะที่พวกคุณไม่รู้ว่าเขามาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ผมมองเห็นได้ ³¹พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ฟังคนบาป พระองค์จะฟังคนที่เกรงกลัวและทำตามพระองค์เท่านั้น ³²ยังไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อนเลยว่า มีใครที่จะทำให้คนที่เกิดมาตาบอดมองเห็นได้ ³³ถ้าชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็จะทำอะไรไม่ได้สักอย่างเลย”

³⁴พวกยิวจึงพูดกับชายที่เคยตาบอดว่า “แกเกิดมาบาปหนา แล้วคิดที่จะมาสั่งสอนพวกเราหรือ?” แล้วพวกเขา ก็ขับไล่ชายคนนั้นออกไปจากที่ประชุม[†]

ตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

³⁵เมื่อพระเยซูได้ยินว่าพวกเขาได้ขับไล่ชายที่เคยตาบอดนั้นออกมา พระองค์ก็ไปหาเขาและถามเขาว่า “คุณไว้วางใจบุตรมนุษย์[†]ไหม”

³⁶เขาถามว่า “ใครคือบุตรมนุษย์หรือครับท่าน ผมจะได้ไว้วางใจเขาคนนั้น”

³⁷พระเยซูจึงบอกว่า “คุณก็เห็นเขาแล้ว เขาก็คือคนที่กำลังพูดอยู่กับคุณตอนนี้”

³⁸แล้วชายที่เคยตาบอดก็พูดออกมาว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมไว้วางใจท่านครับ” แล้วเขาก็ก้มลงกราบพระเยซู

³⁹พระเยซูพูดว่า “เรามาเพื่อพิพากษาโลกนี้ เรามาเพื่อคนตาบอด*จะได้มองเห็น และเพื่อคนที่คิดว่าตัวเองมองเห็นจะกลายเป็นคนตาบอด”

⁴⁰พวกฟาริสี[†]บางคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นได้ยินที่พระเยซูพูดจึงถามพระองค์ว่า “แกกำลังหาว่าพวกเราตาบอดด้วยหรือ”

⁴¹พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณตาบอดก็จะไม่มีความผิดบาป แต่เพราะตอนนี้พวกคุณอ้างว่า ‘เรามองเห็น’ พวกคุณก็เลยยังคงอยู่ในความบาป”

คนเลี้ยงแกะกับแกะของเขา

10 “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เข้าคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั่นคือขโมยและโจร ²คนที่เข้าคอกแกะทางประตูคือคนเลี้ยงแกะ ³คนเฝ้าประตูก็เปิดประตูให้เขาและแกะก็ฟังเสียงของเขา เขารู้จักแกะแต่ละตัว เรียกแกะตามชื่อของมันเอง และเขานำพวกแกะออกจากคอก ⁴เมื่อแกะออกจากคอกหมดแล้ว คนเลี้ยงก็เดินนำหน้า และแกะก็เดินตามเขาไป เพราะแกะจำเสียงเขาได้ ⁵ฝูงแกะจะไม่มีวันเดินตามคนแปลกหน้า พวกมันจะวิ่งหนีไป เพราะไม่คุ้นกับเสียงของคนแปลกหน้า” ⁶พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงอะไร

9:39 คนตาบอด พระเยซูกำลังพูดถึงคนที่บอดฝ่ายจิตวิญญาณ

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

⁷พระเยซูพูดอีกว่า “ความจริงคือเราเป็นประตูของพวกแกะ ⁸ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและโจร แต่แกะไม่ได้ฟังเสียงของพวกเรา ⁹เราเป็นประตู คนที่เข้ามาโดยผ่านทางเราจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้าเขียวขจี ¹⁰ขโมยมาเพื่อลัก ฆ่า และล้างผลาญทำลาย แต่เรามาเพื่อเขาจะได้มีชีวิตแท้ คือชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข*

¹¹เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี คนเลี้ยงแกะที่ดียอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะของเขา ¹²ลูกจ้างที่มาเฝ้าดูแลแกะแตกต่างจากคนเลี้ยงแกะเพราะแกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแกะและวิ่งหนีไป ปล่อยให้หมาป่าเข้ามาขย้ำเอาแกะและทำให้แกะที่เหลือหนีแตกกระเจิงไป ¹³ลูกจ้างวิ่งหนีไปเพราะเขาไม่ได้เป็นห่วงแกะ เขาเป็นแค่ลูกจ้างเท่านั้น

¹⁴⁻¹⁵เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะก็รู้จักเราด้วย เหมือนกับที่พระบิดารูจักเราและเราก็รู้จักพระบิดา เราสละชีวิตของเราเพื่อรักษาแกะของเราให้รอด ¹⁶เรายังมีแกะตัวอื่น ๆ อีกที่ไม่ได้อยู่ในตอนนี้ เราต้องนำทางแกะพวกนั้นด้วย มันก็จะฟังเสียงของเรา พวกมันจะรวมเป็นฝูงเดียวกัน และมีคนเลี้ยงเพียงคนเดียว ¹⁷พระบิดารักเรา เพราะเราสละชีวิตตัวเองเพื่อแกะของเรา และที่เราได้สละชีวิตตัวเองก็เพื่อว่าเราจะได้ชีวิตนั้นกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ¹⁸ไม่มีใครเอาชีวิตของเราไปจากเราได้ แต่เราเต็มใจสละชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตของเรา และมีสิทธิ์ที่จะเอาชีวิตของเรากลับคืนมาอีก นี่เป็นสิ่งที่พระบิดาเราสั่งให้เราทำ”

¹⁹เมื่อพระเยซูพูดอย่างนั้นความขัดแย้งก็เกิดขึ้นในหมู่พวกคนยิวอีก ²⁰พวกยิวหลายคนพูดว่า “มันถูกผีสิงจนเป็นบ้าไปแล้ว ไปฟังมันทำไม”

²¹คนอื่น ๆ แย้งว่า “คนที่ถูกผีสิงจะพูดอย่างนี้ได้ยังไง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ยังไง”

พวกยิวไม่ยอมรับพระเยซู

²²ขณะนั้นเป็นหน้าหนาว มีเทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร* ที่เมืองเยรูซาเล็ม ²³พระเยซูกำลังเดินอยู่ที่ระเบียงของโซโลมอน* ในวิหาร ²⁴พวกยิวเข้ามาล้อมพระองค์และถามว่า “แกะจะปล่อยให้เราเดาว่าแกเป็นใครไปอีกนานแค่ไหน ถ้าแกเป็นพระคริสต์ ก็บอกมาตามตรงเลย”

²⁵พระเยซูตอบว่า “เราบอกไปแล้ว แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อ สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่เราทำไปตามคำสั่งพระบิดาก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเราเป็นใคร ²⁶พวกคุณไม่เชื่อ เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในฝูงแกะของเรา ²⁷แกะของเราจะฟังเสียงเรา และเราก็รู้จักแกะของเรา และแกะของเราจะตามเราไป ²⁸เราจะให้แกะของเรามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป แกะของเราจะไม่วันตาย ไม่มีใครแย่งแกะของเราไปจากมือเราได้ ²⁹พระบิดาของเราที่ให้แกะกับเรานั้น ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ คน ไม่มีใครแย่งแกะเราไปจากมือพระองค์ได้ ³⁰พระบิดาและตัวเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

³¹พวกยิวหยิบหินขึ้นมากจะขว้างพระเยซูให้ตาย ³²พระองค์ถามว่า “พวกคุณ ก็ได้เห็นเราทำสิ่งดี ๆ ที่มาจากพระบิดาตั้งหลายอย่าง แล้วพวกคุณจะมาฆ่าเราเพราะสิ่งดีสิ่งไหน”

10:10 ชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข พระองค์พูดถึงการอวยพรฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าทางร่างกาย

10:22 เทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร หรือ เทศกาลฮานุกกาห์ ในภาษาฮีบรู เป็นเทศกาลที่มีขึ้นแปดวันในหน้าหนาวเดือนธันวาคม เป็นการระลึกถึงการอุทิศวิหารให้กับพระเจ้าใหม่อีกครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อ 200 ปีก่อนที่พระเยซูพูดกับผู้นำชาวยิวในข้อนี้

10:23 ระเบียงของโซโลมอน อยู่ทางทิศตะวันออกของวิหาร เป็นระเบียงที่มีหลังคาคลุม และมีเสามากมาย

10:34 พระเยซูอ้างจากหนังสือ สดุดี 82:6

³³พวกยิวตอบว่า “เราไม่ได้เอาหินขว้างแกเพราะการกระทำดีๆ แต่เพราะแกพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า แกเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา แต่มาอ้างว่าตัวเองเป็นพระเจ้า”

³⁴พระเยซูตอบว่า “ในกฎปฏิบัติ[†]ของพวกคุณมีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าพูดว่า พวกคุณเป็นพระเจ้าทั้งหลาย’ ³⁵ถ้าพระเจ้าเรียกคนที่รับข้อความจากพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าทั้งหลาย และพระคัมภีร์ถูกต้องเสมอ ³⁶แล้วพวกคุณจะมาหาว่าเราดูหมิ่นพระเจ้าได้อย่างไร ที่เรอบอกว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’” ในเมื่อพระเจ้าเป็นผู้เลือกและส่งเรามาในโลกนี้เอง ³⁷ถ้าเราไม่ได้ทำในสิ่งที่พระบิดาให้เราทำก็ไม่ต้องเชื่อเรา ³⁸ แต่ถ้าเราทำอย่างเดียวกับที่พระบิดาทำถึงคุณจะไม่เชื่อเรา อย่างน้อยก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ที่เราได้ทำ เพื่อคุณจะได้รู้แน่ๆ ว่าพระบิดาอยู่ในตัวเราและเราก็อยู่ในพระบิดา”

³⁹พวกเขาพยายามจะจับพระเยซูอีก แต่พระองค์ก็หลบหนีไปได้

⁴⁰พระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังสถานที่ซึ่งเมื่อก่อนนี้ยอห์น[†] เคยใช้ทำพิธีจุ่มน้ำ[†] และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่น ⁴¹มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์และพูดกันว่า “ยอห์นไม่ได้ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรเลย แต่ทุกอย่างที่ยอห์นพูดถึงชายคนนี้ก็ถูกต้องหมด ⁴²และมีคนเป็นจำนวนมากมาไว้วางใจในพระเยซูที่นั่น”

ลาซารัสตาย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสล้มป่วยเขามาจากหมู่บ้านเบธานีที่มารีย์และมารธาพี่สาวสองคนของเขาอาศัยอยู่ ²(มารีย์คนนี้เป็นผู้หญิงที่ต่อมาได้เทน้ำมันหอม ลงบนเท้าของพระเยซู แล้วเอาผมของเธอเช็ดเท้าให้พระองค์ ลาซารัสคนที่ป่วยนี้เป็นน้องชายของเธอ) ³ที่สาวทั้งสองก็เลยส่งคนไปบอกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ คนที่อาจารย์รักกำลังล้มป่วยอยู่” ⁴เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็บอกว่า “ในที่สุดแล้ว ผลจากการป่วยนี้จะไม่ใช้ความตาย แต่จะทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและของพระบุตรของพระเจ้าด้วย” ⁵พระเยซูรักมารธารวมทั้งน้องสาวของเธอและลาซารัส ⁶แต่เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสกำลังล้มป่วย พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่เดิมต่อไปอีกสองวัน ⁷หลังจากนั้น พระองค์จึงบอกพวกศิษย์ว่า “กลับไปแคว้นยูเดียกันเถอะ”

⁸พวกศิษย์พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อไม่กี่วันก่อนพวกยิวที่นั่นพยายาม เอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย อาจารย์ยังจะกลับไปอีกหรือ”

⁹พระเยซูตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ ถ้าใครเดินตอนกลางวัน ก็จะไม่สะดุดล้ม เพราะมีแสงสว่างจากโลกนี้ ¹⁰ แต่ถ้าใครเดินในตอนกลางคืนก็จะสะดุดล้มเพราะไม่มีแสงสว่าง”

¹¹หลังจากที่พระองค์พูดอย่างนั้นแล้วก็บอกพวกศิษย์ว่า “ลาซารัสเพื่อนของพวกเรากำลังหลับอยู่ แต่เราจะไปที่นั่นเพื่อปลุกเขาขึ้นมา”

¹²พวกศิษย์บอกว่า “อาจารย์ ถ้าเขาหลับอยู่ก็คงจะดีขึ้น”

¹³พระเยซูหมายความว่าลาซารัสตายแล้ว แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์หมายถึงการนอนหลับตามปกติ ¹⁴พระเยซูจึงต้องบอกพวกเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว ¹⁵และเพราะเห็นแก่พวกคุณ เราถึงดีใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อคุณจะได้ไว้วางใจเรา พวกเราไปหาเขากันเถอะ”

16 โธมัส (ที่ใครๆเรียกว่า “แฝด”) จึงพูดกับศิษย์คนอื่นๆ ว่า “ไปพวกเรา ไปตาย ด้วยกันกับอาจารย์”

พระเยซูอยู่ในเบธานี

17 เมื่อพระเยซูไปถึงเบธานี ก็พบว่าลาซารัสถูกฝังในอุโมงค์ได้สี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มแค่สามกิโลเมตรเท่านั้น 19 พวกยิวหลายคนก็ได้มาลอบใจมารธา และมารีย์ที่ต้องสูญเสียน้องชายไป

20 เมื่อมารธาได้ยินว่าพระเยซูมา เธอจึงออกไปหาพระองค์โดยที่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน 21 แล้วมารธาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของพวกเราก็คงไม่ตาย 22 แต่ถึงเดี๋ยวนี้แล้วดิฉันก็ยังรู้ว่าพระเจ้าจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์ขอ”

23 พระเยซูพูดว่า “น้องชายของคุณจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตอีก”

24 มารธาพูดว่า “ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาใหม่และมีชีวิตอีกครั้งในวันสุดท้ายที่ทุกคนจะฟื้นขึ้นมา”

25 พระเยซูพูดอีกว่า “เราเป็นคนที่ทำให้คนทั้งหลายฟื้นขึ้นมาใหม่และให้ชีวิตกับเขา ทุกคนที่ไว้วางใจเราแม้จะตายไปแล้วก็จะกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีก 26 และทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และไว้วางใจในเราก็กจะไม่วันตาย มารธาเชื่ออย่างนั้นไหม”

27 มารธาตอบพระองค์ว่า “คะท่าน ดิฉันเชื่อว่าท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ที่กำลังจะเข้ามาในโลกนี้”

พระเยซูร้องไห้

28 หลังจากที่มาตราพูดอย่างนี้แล้ว เธอก็กลับไปบอกมารีย์น้องสาวของเธอเป็นการส่วนตัว “อาจารย์มาแล้ว และถามหาน้องอยู่” 29 เมื่อมารีย์ได้ยินว่าพระเยซูมา เธอก็รีบไปหาพระองค์ 30 (พระเยซูยังไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ที่เดิมที่มาตราไปหา) 31 เมื่อพวกยิวที่ลอบใจมารีย์อยู่ในบ้านเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นออกไปจากบ้านก็ตามเธอไป เพราะคิดว่าเธอจะไปร้องไห้ที่หลุมฝังศพ 32 เมื่อมารีย์ไปถึงก็เห็นพระเยซู เธอก็มลงกราบที่เท้าของพระองค์ และคร่ำครวญว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย”

33 เมื่อพระเยซูเห็นมารีย์ร้องไห้ และพวกยิวที่ตามเธอมาร้องไห้ด้วย พระองค์ก็รู้สึกโกรธ* และเป็นทุกข์ 34 พระองค์ถามว่า “พวกคุณเอาศพเขาไปฝังไว้ที่ไหน” พวกเขาตอบว่า “ตามมาตุลี อาจารย์”

35 พระเยซูร้องไห้

36 พวกยิวจึงพูดว่า “ดูสิ เขารักลาซารัสมากขนาดไหน”

37 แต่บางคนก็พูดว่า “ผู้ชายคนนี้ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ แล้วทำไมเขาจะช่วยให้ลาซารัสรอดตาย ไม่ได้ล่ะ”

11:33 พระองค์ก็รู้สึกโกรธ นักวิชาการบางคนคิดว่าพระองค์โกรธที่ความตายครอบครองมนุษย์ไว้เพราะมนุษย์ทำบาป หรืออาจจะเป็นมารีย์และพวกเพื่อนๆ ไม่เชื่อว่าพระองค์สามารถทำให้คนตายฟื้นได้

พระเยซูทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้น

³⁸พระเยซูรู้สึกโกรธอีก และเมื่อมาถึงอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสก็มีหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์อยู่ ³⁹พระองค์จึงสั่งว่า “เลื่อนหินออกไปสิ”

มารธาพี่สาวของลาซารัสจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์คะ คง همین แอ่แล้วละเพราะเขา ตายมาสี่วันแล้ว” ⁴⁰พระเยซูบอกเธอว่า “คุณลืมแล้วหรือที่เราบอกว่า ถ้าคุณไว้วางใจ คุณจะ ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

⁴¹พวกเขาจึงเลื่อนหินออก แล้วพระเยซูก็แหงนหน้าขึ้นพูดว่า “พระบิดา ลูกขอขอบคุณ พระองค์ที่ฟังลูก ⁴²ลูกรู้ว่าพระองค์ฟังลูกอยู่เสมอ แต่ที่ลูกพูดก็เพื่อว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จะได้เชื่อว่า พระองค์ส่งลูกมา” ⁴³หลังจากพระเยซูพูดจบ พระองค์ได้ร้องตะโกนเสียงดังว่า “ลาซารัส ออก มา” ⁴⁴ลาซารัสที่ตายไปแล้วก็เดินออกมา โดยที่ยังมีผ้าลินินพันมือพันเท้า ที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่รอบ พระเยซูสั่งพวกเขาวว่า “เอาผ้าพวกนั้นออกให้เขาหน่อย เขาจะได้เป็นอิสระ”

พวกยิววางแผนฆ่าพระเยซู(มธ.26:1-5;มก.14:1-2;ลก.22:1-2)

⁴⁵เมื่อพวกยิวหลายคนที่มาหา มารีย์ ได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทำ ก็พากันไว้วางใจพระองค์ ⁴⁶แต่ มีบางคนในพวกนั้นไปเล่าเรื่องนี้ให้พวกฟาริสีฟัง ⁴⁷พวกหัวหน้านักบวช และพวกฟาริสีจึง เรียกประชุมสมาชิกสภาแซนฮีดริน* แล้วพูดกันว่า “พวกเราจะทำยังไงดี ชายคนนี้ได้ทำสิ่ง อัศจรรย์หลายอย่าง ⁴⁸ถ้าเราชินปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปประชาชนจะแห่กันไปเชื่อเขาหมด และ พวกโรมันก็จะมาทำลายวิหาร[†] และชาติของเรา”

⁴⁹แต่มีชายคนหนึ่งในหมู่พวกเขาชื่อ คายาฟาส ซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า “พวกคุณนี่ ช่างไม่รู้เรื่องอะไรเสียเลย ⁵⁰แถมยังไม่เข้าใจอีกว่า การที่จะให้ชาย คนหนึ่งตายแทนประชาชน ก็ยังดีกว่าให้คนทั้งชาติ ต้องมาถูกทำลาย” ⁵¹คายาฟาสไม่ได้คิดที่จะ พูดขึ้นมาเอง แต่พระเจ้าทำให้เขาพูดอย่างนั้น เพราะเขาเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พระเจ้าก็เลยทำให้คายาฟาสเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ว่า พระเยซูกำลังจะตายแทนชนชาติยิว ⁵²พระเยซูไม่ได้ตายแทนชนชาติยิวเท่านั้น แต่พระองค์ตายเพื่อรวบรวมลูกๆ ของพระเจ้าทุกคน ที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก ให้มาอยู่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว

⁵³ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็หาทางที่จะฆ่าพระเยซู ⁵⁴พระเยซูจึงไม่ไปไหนมาไหน อย่างเปิดเผยในหมู่คนยิวอีกเลย พระองค์ได้ออกจากหมู่บ้านเบธานีไปที่หมู่บ้านเอฟราอิม ซึ่งอยู่ ใกล้ๆ กับที่เปเลาเปเลียวแห่งแล้ง แล้วพระองค์กับพวกศิษย์ก็ได้พักอยู่ที่นั่น

⁵⁵เมื่อใกล้ถึงเทศกาลวันปลดปล่อย มีคนมากมายจากชนบทหลังไหลเข้ามาในเมือง เยรูซาเล็มก่อนหน้าเทศกาลไม่กี่วันเพื่อชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเทศกาลนั้น ⁵⁶ผู้คนได้เที่ยว มองหาพระเยซู และเมื่อพวกเขาอยู่ในบริเวณวิหาร ก็ถามกันว่า “เขาจะมานานนี้หรือเปล่านั้น”

11:47 สภาแซนฮีดริน เป็นสภาสูงสุดของชาวยิวอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมดประมาณ 70 คน มีหน้าที่ในการออกกฎปฏิบัติต่างๆ ทั้งทางศาสนา การเมือง และตัดสินเรื่องต่างๆ

57 พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี¹ ลังผู้คนว่าถ้าใครรู้ว่า พระเยซูอยู่ที่ไหนก็ให้มาบอก เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

พระเยซูและเพื่อนอยู่ในเบธานี

(มธ.26:6-13; มก.14:3-9)

12 หกวันก่อนถึงเทศกาลวันปลดปล่อย¹ พระเยซูได้ไปที่หมู่บ้านเบธานีเพื่อหาลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย² ลาซารัส และพี่สาวของเขาได้เตรียมอาหารเย็นไว้ต้อนรับพระองค์ มารธาก็คอยให้บริการแขก ลาซารัสนั่งกินอาหารอยู่ที่โต๊ะเดียวกับพระเยซู³ มารีย์เอาน้ำมันหอมมารดา* บริสุทธ์ที่มีราคาแพงมากครึ่งลิตรมาเทลงที่เท้าทั้งสองข้างของพระเยซู และใช้ผมของตัวเองเช็ดเท้าของพระองค์จนแห้ง บ้านทั้งหลังก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันหอม

⁴ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูที่ต่อมาได้ทรยศพระองค์พูดว่า⁵ “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมไปขาย แล้วเอาเงินมาแจกจ่ายให้กับคนจน คงจะขายได้เงินเท่ากับค่าแรงเป็นปี *เซียวนะ”⁶ (ที่ยูดาสพูดอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะเขาเป็นห่วงคนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย ชอบยกยอกเงินในถุงส่วนรวมที่เขาเป็นคนดูแล)

⁷พระเยซูจึงพูดว่า “อย่ายุ่งกับนาง นางทำถูกแล้วละที่ได้เก็บน้ำมันหอมนั้นไว้จนถึงวันนี้ ซึ่งเป็นวันเตรียมฝังศพของเรา⁸ คุณจะมีคนจนอยู่ด้วยตลอดเวลา แต่เราจะไม่ได้อยู่ด้วยตลอดเวลาหรอกนะ”

แผนฆ่าลาซารัส

⁹เมื่อคนยิวเป็นจำนวนมากรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี พวกเขา ก็พากันไปที่นั่น ไม่ใช่จะมาหาพระเยซูเท่านั้น แต่อยากจะมาดูลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย¹⁰ ดังนั้น พวกหัวหน้านักบวชจึงได้วางแผนฆ่าลาซารัสด้วย¹¹ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับลาซารัสทำให้พวกยิวหลายคนทั้งหัวหน้านักบวชพวกนั้น แล้วมาไว้วางใจพระเยซู

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ.21:1-11; มก.11:1-11; ลก.19:28-40)

¹²วันต่อมา คนจำนวนมากที่มาร่วมงานเทศกาลวันปลดปล่อยได้ยินว่าพระเยซูกำลังเดินทางมาที่เมืองเยรูซาเล็ม¹³ พวกเขาก็พากันถือกิ่งปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ และร้องตะโกนว่า “โฮโย* พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต

12:3 น้ำมันหอมมารดาเป็นน้ำมันหอมราคาแพง ที่ได้จากรากของต้นนารดา

12:5 ค่าแรงเป็นปี หมายถึง สามร้อยเหรียญเดนาเรียน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียนก็จะเป็นค่าแรงหนึ่งวันของคนงานทั่วๆ ไป สามร้อยเหรียญก็เป็นค่าแรงประมาณหนึ่งปี

12:13 โฮโย ในภาษาอารเมค คือ โฮซันนา ใช้ในการอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วย ในที่นี้อาจจะหมายถึง เสียงตะโกนด้วยความยินดี ใช้ในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์

และคนที่เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล” (สดุดี 118:25-26)

¹⁴พระเยซูเจอลาหนุ่มตัวหนึ่งจึงขึ้นที่ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

¹⁵“เมืองศิโยน* เอ๋ย ไม่ต้องกลัว

ดูนั่นสิ กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา

พระองค์ชี้หลังลาหนุ่ม” (เศคาริยาห์ 9:9)

¹⁶(ในตอนแรกพวกศิษย์ของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์นี้ แต่เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายและรับเกียรติอันยิ่งใหญ่แล้ว พวกเขาดึงขึ้นได้ว่าพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พวกเขาจะทำอย่างนี้ต่อพระเยซู)

¹⁷คนจำนวนมากที่อยู่กับพระเยซูตอนที่พระองค์เรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ได้พูดต่อกันไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ¹⁸ทำให้มีคนจำนวนมากพากันมาหาพระเยซู เพราะได้ยินถึงสิ่งอัศจรรย์นี้ ¹⁹พวกฟาริสี* จึงพูดกันว่า “เห็นไหม แผนของพวกเราที่จะต่อต้านเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า โลกทั้งโลกไปติดตามเขาหมดแล้ว”

พระเยซูพูดถึงชีวิตและความตาย

²⁰ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อย* มีพวกกรีกบางคนก็ได้มากราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย ²¹พวกกรีกได้ไปหาฟีลิป ที่มาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดว่า “คุณครับ พวกเราอยากเจอพระเยซู” ฟีลิปจึงบอกอันดรูว์ ²²แล้วเขาทั้งสองก็ไปบอกพระเยซู

²³พระเยซูบอกเขาทั้งสองว่า “ถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าบุตรมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าเมล็ดพืชไม่ตกลงดินและตาย มันก็จะเป็นแค่เมล็ดเดียวเหมือนเดิม แต่ถ้ามันตาย มันจะงอกเป็นเมล็ดพืชอีกมากมาย ²⁵คนที่รักชีวิตของตนเองก็จะสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่เกลียดชีวิตของตนในโลกนี้ก็รักษาชีวิตไว้ให้อยู่กับพระเจ้าตลอดไปได้ ²⁶ถ้าใครรับใช้เรา เขาก็จะต้องติดตามเราไปไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม คนรับใช้ของเราก็จะต้องอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครรับใช้เรา พระบิดาก็จะให้เกียรติคนนั้น”

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

²⁷“ตอนนี้เรากำลังลุ่มใจมาก จนไม่รู้จะพูดยังไงดี จะให้เราพูดว่า ‘พระบิดา ช่วยลูกให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ เราเข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อจะทนต่อความทุกข์นี้ ²⁸พระบิดา ขอให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์”

ทันใดนั้น ก็มีเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “เราได้ทำแล้ว และเราจะทำอีก”

²⁹คนที่อยู่ที่นั่นได้ยินเสียงจากท้องฟ้า บางคนบอกว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง ส่วนคนอื่นบอกว่า “พูดสวรรค์พูดกับเขา”

³⁰พระเยซูจึงบอกว่า “เสียงที่ได้ยินนั้น เกิดขึ้นเพื่อพวกคุณไม่ใช่เพื่อเรา ³¹ถึงเวลาที่จะตัดสินลงโทษโลกนี้แล้ว เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้* จะถูกขับไล่ออกไป ³²เมื่อเราถูกยกขึ้น* จากแผ่นดิน

12:15 ศิโยน หมายถึง กรุงเยรูซาเล็ม

12:31 เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้* คือ ชาตาน หรือ มาร

12:32 ถูกยกขึ้น หมายถึง ถูกตรึงที่กางเขน

ดินโลก เราก็จะทำให้ทุกๆ คนมาหาเรา” ³³(พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะต้องตายแบบไหน)

³⁴ฝูงชนจึงพูดขึ้นมาว่า “ก็ไหนพระคัมภีร์บอกว่า พระคริสต์[†]จะมีชีวิตตลอดไป แล้วทำไมท่านมาพูดว่า ‘บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น’ ใครคือ ‘บุตรมนุษย์’[†] หรือ”

³⁵พระเยซูบอกว่า “ความสว่างจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียวเพราะฉะนั้น ให้เดินในขณะที่ยังมีความสว่างอยู่ เพราะเมื่อความมืดมาถึงมันจะได้อะไรไปจากพวกคุณ เพราะคนที่เดินอยู่ในความมืดจะมองไม่เห็นว่าจะไปทางไหน ³⁶ให้ไว้วางใจในความสว่างนั้นในขณะที่พวกคุณยังมีความสว่างอยู่ แล้วพวกคุณจะได้เป็นลูกของความสว่าง” เมื่อพูดจบแล้วพระองค์ก็จากไป และได้ซ่อนตัวจากฝูงชน

พวกยิวส่วนใหญ่ไม่เชื่อพระเยซู

³⁷ทั้งๆ ที่พระเยซูทำสิ่งอัศจรรย์มากมายต่อหน้าฝูงชน แต่พวกเขายังไม่เชื่อพระองค์ ³⁸ซึ่งเป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่เชื่อเรื่องที่เรอบอก

และมีใครบ้างที่เห็นฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต” (อิสยาห์ 53:1)

³⁹และที่พวกเขาไม่เชื่อ ก็เพราะพระเจ้าได้พูดผ่านทางอิสยาห์ว่า

⁴⁰“เราทำให้ตาของพวกเขาบอด และใจของพวกเขาดื้อตัน

เพื่อตาของพวกเขาก็จะได้มองไม่เห็น

และใจของพวกเขาก็จะไม่เข้าใจ

เขาจะได้ไม่หันกลับมาให้เรารักษา” (อิสยาห์ 6:10)

⁴¹อิสยาห์พูดอย่างนี้เพราะเขาเห็นแล้วว่าต่อไปภายหน้าพระเยซูจะยิ่งใหญ่แค่ไหน

⁴²มีพวกยิวหลายคนรวมทั้งพวกผู้นำชาวยิวได้มาเชื่อพระเยซู แต่พวกเขาไม่กล้ายอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกฟาริสี[†] และไม่ยอมถูกไล่ออกจากที่ประชุมชาวยิว[†]

⁴³พวกเขารักเกียรติที่มาจากมนุษย์มากกว่าเกียรติที่มาจากพระเจ้า

คำสอนของพระเยซูตัดสินโทษประชาชน

⁴⁴พระเยซูได้ตะโกนว่า “ใครไว้วางใจเรา ก็ไว้วางใจพระบิดาที่ส่งเรามาด้วย ไม่ใช่แค่ไว้วางใจเราเท่านั้น ⁴⁵คนที่มองเห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย ⁴⁶เราเข้ามาเป็นแสงสว่างให้กับโลกนี้เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจเราจะไม่อยู่ในความมืดอีกต่อไป ⁴⁷สำหรับคนที่ฟังคำสั่งสอนของเราแต่ไม่ทำตาม เราก็ไม่ตัดสินลงโทษเขาหรอก เพราะเราไม่ได้มาเพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เรามาเพื่อจะช่วยให้โลกนี้ให้รอด ⁴⁸แต่จะมีสิ่งหนึ่งที่จะตัดสินลงโทษคนที่ไม่ยอมรับเราและคำพูดของเรา นั่นก็คือคำพูดของเราเองที่จะลงโทษคนเหล่านั้นในวันสุดท้าย* ⁴⁹เพราะคำพูดเหล่านั้นเราไม่ได้พูดเอาเอง แต่พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาเป็นผู้สั่งให้พูด ⁵⁰และเรารู้ว่าคำสั่งนี้ของพระองค์จะนำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป เราถึงพูดตามที่พระบิดาสั่ง”

12:48 วันสุดท้าย อ้างถึง การตัดสินลงโทษทุกคนเป็นครั้งสุดท้ายในวันสุดท้ายของโลก

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

13 ก่อนจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย[†] พระเยซูรู้ว่าถึงเวลาแล้ว ที่พระองค์จะจากโลกนี้ กลับไปหาพระบิดา พระองค์รักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ได้ทำให้เห็นว่าพระองค์รักพวกเขามากแค่ไหน

²ขณะที่กำลังกินอาหารเย็น มารร้ายได้ตลใจยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท ให้ทรยศพระองค์แล้ว ³พระเยซูรู้ว่าพระบิดาให้พระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์รู้ว่าตัวเองมาจากพระเจ้า และกำลังจะกลับไปหาพระเจ้า ⁴พระองค์จึงลุกจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อคลุมออกแล้วเอาผ้าเช็ดตัวมามัดเอวไว้ ⁵พระองค์เทน้ำใส่อ่าง แล้วเอาไปล้างเท้าให้พวกศิษย์ของพระองค์ แล้วเอาผ้าที่มัดเอวเช็ดเท้าให้พวกเขา

⁶เมื่อมาถึงซีโมน เปโตร เขาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ”

⁷พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้คุณไม่เข้าใจหรอกว่าเรากำลังทำอะไร แต่ทีหลังคุณจะเข้าใจเอง”

⁸เปโตรจึงบอกว่า “ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้อาจารย์ล้างเท้าของผมหรอก”

พระเยซูบอกว่า “ถ้าเราไม่ได้ล้างคุณ คุณก็ไม่ได้เป็นของเรา”

⁹ซีโมน เปโตร จึงบอกว่า “อาจารย์ ถ้าอย่างนั้น อย่าแค่ล้างเท้าเลย ล้างทั้งมือและหัวของผมด้วยนะครับ” ¹⁰พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนที่อาบน้ำก็สะอาดทั้งตัวแล้ว ล้างแต่เท้าก็พอ พวกคุณบางคนก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” ¹¹(พระองค์รู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ พระองค์ถึงพูดว่า “ไม่ใช่พวกคุณทุกคนที่สะอาด”)

¹²เมื่อพระองค์ล้างเท้าให้พวกศิษย์ทุกคนแล้วพระองค์ก็ใส่เสื้อคลุมและกลับมาที่นั่งที่โต๊ะอาหาร แล้วถามพวกเขาว่า “พวกคุณเข้าใจหรือเปล่าว่าเราทำอะไร” ¹³พวกคุณเรียกเราว่า ‘อาจารย์’ และ ‘องค์เจ้าชีวิต’ ที่คุณเรียกอย่างนั้นก็ถูกต้องแล้วเพราะเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ¹⁴ถ้าเราที่เป็นองค์เจ้าชีวิตและอาจารย์ของพวกคุณล้างเท้าให้กับพวกคุณ พวกคุณก็ควรจะล้างเท้าให้แกกันและกันด้วย ¹⁵เราได้ทำเป็นตัวอย่างให้คุณแล้ว พวกคุณก็ควรจะทำตาม ¹⁶เราจะบอกให้รู้ว่าทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย และคนส่งข่าวก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่ส่งเขามา ¹⁷ถ้าคุณเข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว และทำตามนั้นคุณก็มีเกียรติจริงๆ

¹⁸เราไม่ได้พูดถึงพวกคุณทุกคน เรารู้จักคนที่เราได้เลือกไว้ แต่สิ่งที่พระคัมภีร์[†] บอกไว้ว่า ‘คนที่กินอาหารของเรา กลายเป็นศัตรูของเรา’* จะต้องเป็นจริง ¹⁹ตอนนี้มันยังไม่เกิดขึ้น แต่เราบอกไว้ก่อนล่วงหน้า พอมันเกิดขึ้นคุณจะได้เชื่อว่าเราคือคนที่เราบอกว่าเราเป็น ²⁰เราจะบอกให้รู้ว่าใครก็ตามที่ยอมรับคนที่เราส่งไปก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และใครก็ตามที่ยอมรับเราก็เท่ากับยอมรับผู้คนที่ส่งเรามาด้วย”

พระเยซูบอกว่าใครจะหักหลังพระองค์

(มธ.26:20-25; มก.14:17-21; ลก.22:21-23)

²¹เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ก็กลุ่มใจมาก และพูดออกมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าคนหนึ่ง ในพวกคุณจะหักหลังเรา”

13:18 “คนที่กิน...ศัตรูของเรา” อ้างจาก หนังสือ สดุดี 41:9

²²พวกศิษย์ต่างหันไปมองหน้ากัน สงสัยว่าพระองค์พูดถึงใคร ²³พอศิษย์คนหนึ่งที่พระองค์รักเป็นพิเศษนั่งเอนตัวติดอยู่กับพระเยซูที่โต๊ะ ²⁴ซีโมน เปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามพระองค์ว่าพระองค์กำลังพูดถึงใคร

²⁵ศิษย์คนนั้นจึงเอนตัวมาใกล้กับอกของพระเยซู แล้วถามว่า “อาจารย์พูดถึงใครครับ”

²⁶พระเยซูตอบว่า “คนที่เราจะยื่นขนมปังที่จุ่มในถ้วยนี้ให้” แล้วพระองค์ก็เอาขนมปังจุ่มลงในถ้วยยื่นให้ยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท ²⁷เมื่อยูดาสหยิบขนมปังขึ้นนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงเขา พระเยซูจึงพูดกับยูดาสว่า “จะทำอะไร ก็รีบทำซะ” ²⁸ทุกคนที่นั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารก็ไม่ว่าทำไมพระเยซูถึงพูดกับยูดาสอย่างนั้น ²⁹บางคนคิดว่าเพราะยูดาสเป็นคนดูแลเงิน พระเยซูถึงบอกให้เขาไปซื้อของที่ต้องใช้ในงานเทศกาล หรือว่าพระองค์อาจจะบอกให้ยูดาสแจกของให้กับคนจนบ้าง

³⁰เมื่อยูดาสรับขนมปังขึ้นนั้น เขาก็ออกไปทันที ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืนแล้ว

³¹หลังจากที่ยูดาสออกไปแล้วพระเยซูได้พูดว่า “ถึงเวลาแล้วที่คนจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของบุตรมนุษย์ และสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุตรมนุษย์นี้จะทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ³²เพราะอย่างนี้พระเจ้าก็จะทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของบุตรมนุษย์¹ และพระองค์จะทำทันที

³³ลูกรๆ ที่รัก เราจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น แล้วคุณก็จะตามหาเรา เราจะบอกกับพวกคุณอย่างที่เราเคยบอกพวกยิวแล้วว่าที่ที่เรากำลังจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้

³⁴เราจะให้คำสั่งใหม่กับพวกคุณ คือให้รักซึ่งกันและกัน พวกคุณต้องรักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ³⁵ถ้าพวกคุณรักกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าพวกคุณเป็นลูกศิษย์ของเรา”

พระเยซูบอกว่ายอห์นจะปฏิเสธพระองค์

(มธ.26:31-35; มก.14:27-31; ลก.22:31-34)

³⁶ซีโมน เปโตรถามว่า “อาจารย์จะไปไหนหรือครับ”

พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ที่เราจะไปนั้นตอนนี้คุณตามเราไปไม่ได้ แต่คุณจะมาตามเราไปที่หลัง”

³⁷เปโตรเลยถามอีกว่า “อาจารย์ ทำไมผมถึงตามไปตอนนี้ไม่ได้ล่ะครับ ผมพร้อมที่จะตายเพื่ออาจารย์”

³⁸พระเยซูตอบว่า “คุณพร้อมที่จะตายเพื่อเราหรือ เราจะบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้เช้า ก่อนที่ฉันคุณจะบอกว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

พระเยซูปลอบเหล่าศิษย์

14 “อย่ากลัวใจไปเลย ขอให้วางใจพระเจ้าและวางใจเราด้วย ²ในบ้านของพระบิดาของเรามีห้องหลายห้อง ถ้าหากไม่มีเราก็คงไม่บอกคุณหรือกว่าเรากำลังจะไปเตรียมที่ไว้ให้ ³พอเราเตรียมเสร็จแล้วก็กลับมารับคุณไปอยู่กับเรา ⁴คุณก็รู้จักทางนั้นแล้วนี่ ทางที่จะนำไปถึงที่ที่เราจะไป”

⁵โธมัสบอกว่า “อาจารย์ครับ พวกเรายังไม่รู้เลยว่าอาจารย์จะไปไหน แล้วพวกเราจะไปรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

⁶พระเยซูบอกว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา⁷ ถ้าพวกคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และนับตั้งแต่นี้ไปคุณก็เป็นคนที่รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

⁸ฟิลิปพูดว่า “อาจารย์ ขอให้พวกผมได้เห็นพระบิดาหน่อยสิครับ แค่นี้พวกผมก็พอใจแล้ว”

⁹พระเยซูจึงพูดว่า “ฟิลิป คุณน่าจะรู้จักเราแล้วนะ เพราะเราได้อยู่กับคุณมาตั้งนานแล้ว ใครก็ตามที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย แล้วทำไมคุณยังพูดว่า ‘ขอให้พวกผมได้เห็นพระบิดา’ ¹⁰คุณไม่เชื่อใช่ไหม ว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา สิ่งที่เราได้สอนพวกคุณนั้นไม่ได้สอนตามใจตัวเอง แต่พระบิดาที่อยู่ในตัวเราได้ทำงานของพระองค์ผ่านทางเรา ¹¹เชื่อเราสิ เมื่อเรบอกว่าคุณอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา หรือไม่งั้นก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำไป¹² เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่วางใจเราก็จะทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำการที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา ¹³ดังนั้นไม่ว่าอะไรก็ตามที่คุณขอจากการที่คุณเป็นคนของเรา เราก็จะทำการนั้นให้ เพื่อที่พระบุตรจะได้แสดงความยิ่งใหญ่ของพระบิดาให้เห็น ¹⁴เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา”

พระเยซูสัญญาว่าจะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาให้

¹⁵“ถ้าพวกคุณรักเรา คุณก็จะทำตามคำสั่งของเรา ¹⁶แล้วเราจะขอพระบิดาและพระองค์ก็จะส่งผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งมาให้พวกคุณ ผู้ช่วยนี้จะอยู่กับคุณตลอดไป ¹⁷ผู้ช่วยองค์นี้คือพระวิญญาณแห่งความจริง โลกนี้ไม่สามารถยอมรับพระองค์ได้ เพราะโลกนี้มองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกคุณรู้จักพระองค์เพราะเดี๋ยวนี้พระองค์ได้อยู่กับพวกคุณแล้ว และจะอยู่ในตัวพวกคุณในอนาคตด้วย

¹⁸เราจะไม่ปล่อยให้พวกคุณเป็นเหมือนเด็กกำพร้า เราจะกลับมาหาพวกคุณ ¹⁹ในเร็วๆ นี้ โลกจะไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่พวกคุณจะเห็นเราเพราะเรามีชีวิตอยู่ และพวกคุณก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย ²⁰ในวันนั้นที่จะมาถึง คุณจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา คุณอยู่ในตัวเรา และเราอยู่ในตัวคุณ ²¹คนที่รู้จักคำสั่งสอนของเราและทำตามก็เป็นคนที่รักเรา พระบิดาจะรักคนที่รักเราด้วย เราก็จะรักพวกเขาและจะปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น”

²²ยูดาส (ไม่ใช่ ยูดาส อิสคาริโอท) จึงถามว่า “อาจารย์ครับ ทำไมอาจารย์ถึงจะปรากฏตัวให้พวกเราเห็น แต่ไม่ปรากฏตัวให้โลกเห็นล่ะครับ”

²³พระเยซูตอบว่า “ถ้าใครรักเรา เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของเรา พระบิดาของเราจะรักเขา แล้วพระบิดากับตัวเราก็จะมาปรากฏตัวให้เขาเห็น และอยู่กับเขา ²⁴คนไหนไม่รักเราก็จะไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา คำสั่งสอนที่พวกคุณได้ยินนี้ ไม่ใช่เป็นคำสั่งสอนของเรา แต่เป็นคำสั่งสอนของพระบิดาผู้ที่เราส่งเรามา

²⁵เราได้เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกคุณฟังตอนที่เรายังอยู่กับคุณ ²⁶เมื่อพระบิดาได้ส่งผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแทนเราแล้ว พระวิญญาณนี้จะสอนคุณทุกอย่าง และจะทำให้คุณจำทุกอย่างที่เราเล่าให้ฟังได้

²⁷ เราได้ให้สันติสุขไว้กับคุณ สันติสุขที่เราให้นี้ไม่เหมือนกับที่โลกให้ ดังนั้นคุณจึงไม่ต้องทุกข์ใจ หรือหวาดกลัวเลย ²⁸ คุณได้ยินที่เราพูดว่าเรากำลังจะจากไปและจะกลับมาหาคุณอีกถ้าคุณรักเรา คุณก็มั่นใจได้ว่าจะเรากำลังจะกลับไปหาพระบิดา เพราะพระบิดานั้นยิ่งใหญ่กว่าเรา ²⁹ ตอนนี้เราบอกเรื่องนี้กับคุณไว้ก่อนล่วงหน้า เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี่เกิดขึ้นจริงๆ คุณจะได้เชื่อ ³⁰ เราเหลือเวลาพูดกับพวกคุณอีกนิดเดียว เพราะเจ้าผู้ครอบครองโลก*นี้กำลังมา มันไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก ³¹ แต่เพื่อให้โลกรู้ว่าเรารักพระบิดาเราจึงทำตามที่พระบิดาสั่งให้ทำทุกอย่าง ลุกขึ้นแล้วไปกันเถอะ”

พระเยซูคือเถาองุ่นที่แท้จริง

15 “เราเป็นเถาองุ่นที่แท้จริง และพระบิดาของเราเป็นผู้ดูแลสวน ² พระองค์จะตัดกิ่ง*ของเราก่อนที่เราจะไม่ออกลูกทิ้งไป และจะแต่งกิ่งที่ออกลูกให้สะอาดเพื่อให้ออกลูกมากขึ้น ³ พวกคุณก็สะอาดแล้วเพราะคำสั่งสอนของเรา ⁴ ให้ติดสนิทกับเราและเราก็จะติดสนิทกับคุณ กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเถาเท่านั้น คุณก็เหมือนกับกิ่ง คุณจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเรา

⁵ เราเป็นเถาองุ่น พวกคุณเป็นกิ่งถ้าคุณติดสนิทกับเราและเราติดสนิทกับคุณ คุณจะออกลูกมาก ถ้าไม่มีเราคุณจะทำอะไรไม่ได้เลย ⁶ ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทกับเรา เขาก็จะเหมือนกับกิ่งที่ถูกตัดทิ้งให้เหี่ยวแห้งตาย และถูกเก็บไปเผาไฟ

⁷ ถ้าพวกคุณติดสนิทกับเรา และคำสั่งสอนของเราติดสนิทกับคุณ ไม่ว่าจะคุณทำอะไรมันก็จะเป็นอย่างนั้น ⁸ เมื่อคุณเกิดผลมาก แสดงว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา และคุณได้ทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระบิดาของเรา ⁹ เรารักคุณเหมือนกับที่พระบิดารักเรา ขอให้ยึดมั่นอยู่กับความรักของเรา ¹⁰ ถ้าคุณทำตามที่เราสั่ง ก็แสดงว่าคุณยังยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนกับที่เราทำตามคำสั่งของพระบิดา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ¹¹ เราบอกเรื่องพวกนี้กับคุณ เพื่อว่าคุณจะได้มีความสุข เหมือนกับที่เรามีและมืออย่างสิ้นเหลือ ¹² คำสั่งของเราคือ ให้รักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ¹³ ไม่มีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว คือการที่คนคนหนึ่งจะยอมตายเพื่อเพื่อนของตน ¹⁴ พวกคุณก็เป็นเพื่อนของเราถ้าทำตามที่เราสั่ง ¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกคุณว่า “ทาส” อีกต่อไป เพราะทาสจะไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกคุณว่า “เพื่อน” เพราะเราได้บอกให้พวกคุณรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ยินจากพระบิดาของเราแล้ว ¹⁶ พวกคุณไม่ได้เลือกเราหรอก แต่เราต่างหากที่เลือกพวกคุณ และแต่งตั้งคุณให้ออกไปและเกิดผล เป็นผลที่ยั่งยืนตลอดไป แล้วพระบิดาจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา ¹⁷ คำสั่งของเราคือ ให้รักกันและกัน”

พระเยซูเตือนพวกศิษย์

¹⁸ “ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกคุณ ก็ให้จำไว้ว่าโลกนี้เกลียดชังเราก่อน ¹⁹ ถ้าพวกคุณเป็นของโลกนี้ โลกก็จะรักพวกคุณเพราะคุณเป็นของมันเอง แต่เราได้เลือกพวกคุณออกจากโลกนี้ คุณเลยไม่เป็นของโลกนี้อีกแล้ว โลกเลยเกลียดชังคุณ ²⁰ จำได้ไหมที่เราเคยบอก ว่า ‘ทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกคุณด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำสั่งสอนของเรา พวก

เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของพวกคุณด้วย ²¹พวกเขาชมเชงพวกคุณก็เพราะเรา เพราะเขาไม่รู้จักรบองค์ผู้ที่ส่งเรามา ²²ถ้าเราไม่ได้มาพูดกับพวกเขา พวกเขาก็คงจะไม่มีคามพิตบาอะไร แต่ตอนนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของพวกเขาอีกต่อไป ²³คนที่เกลียดเราก็กเกลียดพระบิดาของเราด้วย ²⁴เราได้ทำลิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน ในหมู่พวกเขา ถ้าเราไม่ได้ทำลิ่งอัศจรรย์นี้ พวกเขาก็คงจะไม่มีคามพิตบา แต่ตอนนี้ทั้งๆที่พวกเขาเห็นลิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงเกลียดเราและพระบิดาของเรา ²⁵แต่อย่างไรก็ตาม ลิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’*

²⁶เราจะส่งผู้ช่วยจากพระบิดามาให้คุณ พระองค์คือพระวิญญาณแห่งความจริง พระองค์จะประกาศเกี่ยวกับเรา ²⁷พวกคุณเองก็ต้องประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย* เพราะพวกคุณได้อยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว”

16 “เราได้บอกลิ่งเหล่านี้กับพวกคุณล่วงหน้า เพื่อคุณจะไม่เลิกไว้วางใจในตัวเรา ²พวกเขาจะไล่คุณออกจากที่ประชุม อีกไม่นานทุกคนที่ฆ่าคุณ ก็จะคิดว้านั้นเป็นการรับใช้พระเจ้า ³ที่พวกเขาทำอย่างนี้ ก็เพราะพวกเขาไม่รู้จักรบองค์บิดาและไม่รู้จักรบเรา ⁴เราบอกลิ่งเหล่านี้กับพวกคุณตอนนี้เพื่อที่ว่าเมื่อมันเกิดขึ้นจริง พวกคุณจะได้ निकออกกว่าเราเคยเตือนพวกคุณแล้ว”

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ที่เราไม่ได้บอกลิ่งนี้กับพวกคุณตั้งแต่แรกก็เพราะเรายังอยู่กับคุณ ⁵ตอนนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา แต่ไม่มีใครถามเราว่า ‘อาจารย์จะไปไหน’ ⁶เพราะคุณกำลังลุ่มใจในเรื่องที่เราบอก ⁷แต่เราจะบอกให้รู้ว่า มันจะดีกับคุณถ้าเราไป เพราะถ้าเราไม่ไป ผู้ช่วยพระองค์นั้นก็จะไม่มา แต่ถ้าเราไป เราก็จะส่งผู้ช่วยมาให้คุณ ⁸เมื่อผู้ช่วยนั้นมา พระองค์จะทำให้โลกรู้ความจริงเกี่ยวกับความบาป ให้โลกรู้ว่าที่เราพูดและทำนั้นถูกต้อง และให้โลกรู้ว่าพระเจ้าจะตัดสินลงโทษโลก ⁹ในเรื่องความบาปนั้นเกิดจากคนไม่ยอมไว้วางใจเรา ¹⁰ในเรื่องความถูกต้องของเรากับพระเจ้านั้นก็คือการที่เราได้กลับไปหาพระบิดาอีกครั้งหนึ่ง จึงทำให้พวกคุณไม่เห็นเราอีก ¹¹ในเรื่องการตัดสินลงโทษนั้นก็คือการที่เจ้าผู้ครอบครองโลก*นี้ได้ถูกตัดสินลงโทษแล้ว

¹²เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอก แต่ถ้าพูดเดี๋ยวนี้มันจะมากเกินไปกว่าที่พวกคุณจะรับได้ ¹³แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมาถึง พระองค์จะนำพวกคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจตัวเอง แต่จะพูดในลิ่งที่พระองค์ได้ยินมา และพระองค์จะบอกให้พวกคุณรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ¹⁴พระองค์จะทำให้คุณเห็นความยิ่งใหญ่ของเรา เพราะพระองค์จะบอกลิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเรา ให้คุณฟัง ¹⁵ทุกลิ่งทุกอย่างที่เป็นของพระบิดาเป็นของเรา นั่นเป็นสาเหตุที่เราพูดว่า ผู้ช่วยจะบอกลิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเราให้คุณฟัง”

15:25 ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’ อ้างจากหนังสือ สดุดี 35:19, 69:4

15:27 ประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย หมายถึง การเป็นพยานให้กับพระเยซู

16:11 เจ้าผู้ครอบครองโลก เป็นชื่อที่ยอห์นใช้เรียกมาร หรือ ซาตาน

ความเศร้าจะเปลี่ยนเป็นความสุข

16 “อีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก”

17 พวกศิษย์บางคนถามกันเองว่า “อาจารย์หมายถึงอะไร ที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยว หนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก’ กับที่ว่า ‘เรากำลังจะไปหาพระบิดา’” 18 พวกเขายังถามกันอีกว่า “อาจารย์หมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง’ ไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าอาจารย์พูดถึงอะไร”

19 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาอยากจะถามเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “พวกคุณกำลังสงสัยกันอยู่ไหมใหม่ที่เราหมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง พวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะเห็นเราอีก’” 20 เราจะบอกให้รู้ว่าคุณจะร้องไห้ โศกเศร้าเสียใจ แต่โลกจะรื่นเริงยินดี คุณจะทุกข์ใจ แต่ความทุกข์ใจนั้นจะกลับกลายเป็นความดีใจ 21 เหมือนกับผู้หญิงที่ถึงกำหนดคลอดก็เป็นทุกข์เพราะความเจ็บปวดทรมาน แต่เมื่อเธอคลอดลูกแล้วก็ลืมความเจ็บปวดไปหมด เพราะดีใจที่ได้เห็นลูกเกิดมาในโลกนี้ 22 พวกคุณก็เหมือนกัน ตอนนี้คุณทุกข์ใจ แต่เมื่อเรากลับมาหาพวกคุณอีก พวกคุณก็จะดีใจ และไม่มีใครจะแยงเอาความดีใจนั้นไปจากคุณได้ 23 ในวันนั้นคุณจะไม่ต้องถามอะไรเราอีกแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่าคุณสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา พระบิดาก็จะให้กับคุณ 24 ตั้งแต่คุณเป็นคนของเราจนถึงเดี๋ยวนี้ พวกคุณยังไม่เคยขออะไรเลยในฐานะคนของเรา ขอสิแล้วคุณจะได้ เพื่อคุณจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่”

ชัยชนะเหนือโลก

25 “เราได้เล่าเรื่องเหล่านี้โดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ อีกไม่นานเราจะไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบแล้ว แต่เราจะบอกพวกคุณตรงๆเลยเกี่ยวกับพระบิดา 26 ในวันนั้นพวกคุณจะไม่ต้องขออะไรโดยผ่านทางเราอีกแล้ว คุณขอจากพระเจ้าได้โดยตรงเลย เพราะคุณเป็นคนของเรา 27 เพราะพระบิดาเองก็รักพวกคุณ พระองค์รักพวกคุณทุกคนเพราะว่าพวกคุณรักเรา และเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดา และเข้ามาในโลกนี้ ตอนนี้เรากำลังจะไปจากโลกนี้ เพื่อกลับไปหาพระบิดา”

29 แล้วพวกศิษย์ก็พูดว่า “ดูสิ อาจารย์พูดกับพวกเราตรงๆ โดยไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบแล้ว 30 ตอนนี้พวกเราารู้แล้วว่าอาจารย์รู้ทุกอย่าง อาจารย์รู้ว่าจะตอบอะไรก่อนที่เราจะถามเสียอีก ถึงไม่ถามอาจารย์ก็รู้อยู่แล้วว่าเราคิดอะไร แค่นี้เราก็เชื่อแล้วว่าอาจารย์มาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ในที่สุดพวกคุณก็เชื่อแล้วหรือ 32 คอยดูสิเวลากำลังจะมาถึง ที่จริงเวลามาถึงแล้วด้วยซ้ำ เป็นเวลาที่พวกคุณทุกคนจะหนีกระเจิดกระเจิงไปทางไหนทางมัน และจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียวหรอก เพราะพระบิดาอยู่กับเราด้วย

33 เราพูดเรื่องพวกนี้เพื่อว่าคุณจะได้มีสันติสุขจากการที่มีส่วนในเรา ในโลกนี้คุณจะมีปัญหาเดือดร้อนสารพัด แต่ให้เข้มแข็งไว้ เพราะเราชนะโลกแล้ว”

พระเยซูอธิษฐานให้พวกศิษย์

17 หลังจากพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าและพูดว่า “พระบิดา ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยความยิ่งใหญ่ของพระบุตร เพื่อที่พระบุตรจะได้เปิดเผยความ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ²พระองค์ได้ให้ลูกลมิลิทธิและอำนาจเหนือมนุษย์ทุกคน เพื่อให้ลูกจะได้ให้ทุกคนที่พระองค์ฝากไว้กับลูกนั้นมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ³ชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั่นก็คือการรู้จักพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ส่งมา ⁴ลูกได้ทำให้คนในโลกนี้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยได้ทำงานทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกทำจนเสร็จหมดแล้ว ⁵พระบิดา ตอนนี้ขอให้ลูกได้รับความยิ่งใหญ่กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้งต่อหน้าพระองค์ คือความยิ่งใหญ่ที่ลูกมีร่วมกับพระองค์ก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้

⁶ลูกได้นำคนในโลกนี้ที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูก มารู้จักพระองค์แล้ว คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์ พระองค์ฝากพวกเขาไว้กับลูก และพวกเขาก็ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ⁷ตอนนี้พวกเขาก็รู้ทุกอย่างที่ลูกได้รับจากพระองค์แล้ว ⁸ลูกเอาคำพูดที่พระองค์ให้กับลูกไปให้พวกเขา และพวกเขาก็ยอมรับมันไว้ พวกเขาเชื่อว่าลูกมาจากพระองค์จริง และเชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ⁹ลูกได้อธิษฐานให้พวกเขา ไม่ใช่ว่าลูกอธิษฐานให้คนในโลกนี้ แต่ลูกได้อธิษฐานให้คนที่พระองค์ฝากลูกไว้ เพราะพวกเขาเป็นของคนของพระองค์ ¹⁰ทุกอย่างของลูกก็เป็นของพระองค์ และทุกอย่างของพระองค์ก็เป็นของลูก คนเหล่านี้ทำให้โลกเห็นความยิ่งใหญ่ของลูก ¹¹ลูกจะไม่อยู่ในโลกนี้อีกแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ ลูกกำลังจะไปหาพระองค์ พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอโปรดใช้อำนาจที่พระองค์ให้ลูกนั้นคุ้มครองเขาด้วย เพื่อที่พวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับที่พระองค์และลูกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ¹²เมื่อลูกยังอยู่กับพวกเขา ลูกได้ดูแลคุ้มครองพวกเขาด้วยอำนาจของพระองค์ที่พระองค์ให้กับลูก ลูกได้ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครหลงหายไปเลยสักคน ยกเว้นคนเดียวที่ต้องพินาศเพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้

¹³ตอนนี้ ลูกกำลังมาหาพระองค์ แต่ลูกพูดเรื่องพวกนี้ ในขณะที่ลูกยังอยู่ในโลก เพื่อพวกเขาจะได้มีความสุขเต็มที่เหมือนกับที่ลูกมี ¹⁴ลูกได้ให้คำสอนของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว แต่โลกนี้เกลียดพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของโลก เหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลกนี้ ¹⁵ลูกไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกนี้ แต่ลูกขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากมารร้ายตัวนั้น ¹⁶พวกเขาไม่ได้เป็นของโลกเหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลก ¹⁷คำสอนของพระองค์เป็นความจริง ขอให้คำสอนนี้ทำให้พวกเขาเป็นคนของพระองค์แต่ผู้เดียว ¹⁸ลูกได้ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกเหมือนกับที่พระองค์ส่งลูกเข้ามาในโลกนี้ ¹⁹ลูกได้มอบตัวเองให้เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพราะเห็นแก่พวกเขา เพื่อว่าความจริงนั้นจะทำให้พวกเขามอบตัวเองให้พระองค์แต่เพียงผู้เดียวด้วย

²⁰อย่างไรก็ตาม ลูกไม่ได้อธิษฐานให้คนพวกนี้เท่านั้น แต่ลูกยังอธิษฐานให้คนที่จะเชื่อในตัวลูกโดยผ่านทางคำสอนของพวกเขาด้วย ²¹ลูกขอให้พวกเขาทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับพระองค์พระบิดาอยู่ในตัวลูก และลูกอยู่ในพระองค์ ขอให้พวกเขาอยู่ในพวกเราด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ²²ลูกทำให้พวกเขามีเกียรติอันยิ่งใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำให้ลูกลมิลิทธิ เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับที่ลูกกับพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย ²³ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมายถึงลูกอยู่ในพวกเขาและพระองค์ก็อยู่ในลูก เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างเต็มที่ เพื่อที่โลกจะรู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา และรู้ว่าพระองค์รักพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์รักลูก

²⁴พระบิดา ในที่ที่ลูกอยู่นั้น ลูกอยากให้คนพวกนี้ที่พระองค์ให้กับลูกอยู่ที่นั่นกับลูกด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ที่พระองค์ให้กับลูก เพราะพระองค์รักลูกก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้ ²⁵พระบิดา พระองค์ลี้ภัยชื่อ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ลูกรู้จักพระองค์ และพวกศิษย์เหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา ²⁶ลูกทำให้เขารู้จักพระองค์ และลูกก็จะทำอย่างนี้ต่อไป เพื่อว่าความรักที่พระองค์มีต่อลูกจะอยู่ในตัวพวกเขา และเพื่อว่าลูกก็จะอยู่ในตัวพวกเขาด้วย

พระเยซูถูกจับ

(มธ.26:47-56; มก.14:43-50; ลก.22:47-53)

18 เมื่อพระเยซูอธิษฐานเสร็จแล้ว พระองค์ออกไปกับพวกศิษย์ของพระองค์ ข้ามหุบเขา ซิดโรต เข้าไปที่สวนแห่งหนึ่ง ²ยูดาส คนที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนแห่งนี้ เพราะว่าพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์มาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ³แล้วยูดาสก็ได้นำพวกทหารโรมันกลุ่มหนึ่ง และพวกผู้คุมวิหารที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ส่งมาเข้ามาหาพระเยซู พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธมาด้วย

⁴พระเยซูรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพระองค์บ้าง พระองค์จึงเดินออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “มาตามหาใครกัน”

⁵พวกเขาตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรีธ”

พระองค์จึงพูดว่า “เราเอง” (ยูดาสคนที่หักหลังพระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นกับพวกนั้น) ⁶เมื่อพระองค์พูดว่า “เราเอง” พวกเขา ก็ถอยหลังกรูหล้มลงกับพื้น

⁷พระเยซูถามอีกครั้งว่า “มาตามหาใครนะ”

และพวกเขาก็ตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรีธ”

⁸พระเยซูตอบว่า “ก็บอกแล้วว่าเป็นเราเอง ถ้าพวกคุณตามหาเราก็คงปล่อยคนพวกนี้ไปซะ” ⁹ที่พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระองค์ได้พูดไว้ก่อนแล้วว่า “ลูกไม่ได้สูญเสียคนที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกไปแม้แต่คนเดียว”

¹⁰ซีโมน เปโตรมีดาบอยู่ จึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ถูกหูขวาของเขาขาดไป (ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส) ¹¹พระเยซูห้ามเปโตรว่า “เก็บดาบซะ จะไม่ให้เราตีมดด้วย *แห่งความทุกข์ที่พระบิดาเตรียมไว้ให้เราได้ยังงั้น”

พระเยซูถูกนำไปพบหัวหน้านักบวชสูงสุด

(มธ.26:57-58; มก.14:53-54; ลก.22:54)

¹²พวกทหารโรมัน นายพันของพวกเขา และพวกผู้คุมวิหารชาวยิวได้จับพระเยซู มัดไว้ ¹³แล้วนำพระองค์ไปพบอันนาสก่อน อันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดในปีนั้น ¹⁴(คายาฟาสเป็นคนที่ได้บอกชาวยิวว่า ให้คนคนเดียวตาย ดีกว่าคนทั้งชาติต้องตาย)

เปโตรปฏิเสธว่าไม่รู้จักรพระเยซู

(มธ.26:69-70; มก.14:66-68; ลก.22:55-57)

¹⁵ซีโมน เปโตรและศิษย์อีกคนหนึ่งได้ตามพระเยซูไป ศิษย์คนนั้นรู้จักกับหัวหน้านักบวชสูงสุด จึงทำให้เขาเข้าไปในลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุดกับพระเยซูได้ ¹⁶ส่วนเปโตรต้องรออยู่

18:11 ด้วย หมายถึง พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับ สิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการตีอะไรสักอย่างที่มีรสชาติที่แย่มาก

ด้านนอกข้างๆ ประตู แล้วศิษย์คนนั้นก็ได้ออกมาพบกับหญิงที่เฝ้าประตู เธอจึงยอมให้เปโตรเข้าไปข้างใน ¹⁷สาวใช้ที่เฝ้าประตูได้ถามเปโตรว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น ไม่ใช่หรือ”

เปโตรตอบว่า “เปล่า ผมไม่ได้เป็น”

¹⁸พวกทาสและพวกผู้คุมวิหารได้ก่อกองไฟแล้วยืนฟังไฟกันอยู่เพราะอากาศหนาว เปโตรก็ยืนฟังไฟอยู่กับพวกเขาด้วย

หัวหน้านักบวชสูงสุดสอบสวนพระเยซู

(มธ.26:59-66; มก.14:55-64; ลก.22:66-71)

¹⁹หัวหน้านักบวชสูงสุด ได้สอบสวนพระเยซูเกี่ยวกับพวกศิษย์และคำสอนของพระองค์ ²⁰พระองค์ตอบว่า “เราได้พูดอย่างเปิดเผยกับทุกคน เรามักจะสอนอยู่ในที่ประชุมและในวิหาร ซึ่งเป็นที่ที่พวกยิวทั้งหมดมาชุมนุมกัน และเรื่องอะไรที่เราสอนในที่ลับ เราก็สอนในที่แจ้งด้วย ²¹มาถามเราทำไม ไปถามคนที่ได้ยินเอาเองสิว่าเราสอนอะไรกับพวกเขา”

²²เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น ผู้คุมวิหารคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ตบหน้าพระองค์ และพูดว่า “กล้าดียังไงไปตบหัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างนั้น”

²³พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพูดอะไรผิดก็ให้บอกมาเลยว่าผิดตรงไหน แต่ถ้าไม่ได้พูดอะไรผิด มาตบหน้าเราทำไม”

²⁴อันนาสก็ได้ส่งพระเยซูที่ถูกมัดเหมือนกับนักโทษไปให้คายาฟาสที่เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

เปโตรปฏิเสธอีกว่าไม่รู้จักรพระเยซู

(มธ.26:71-75; มก.14:69-72; ลก.22:58-62)

²⁵ขณะที่ซีโมน เปโตรยืนฟังไฟอยู่นั้น พวกเขาได้ถามว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่ได้เป็นศิษย์ของคนนั้น”

เปโตรตอบปฏิเสธว่า “ไม่ ผมไม่ได้เป็น”

²⁶ทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชชั้นสูงสุด ซึ่งเป็นญาติของชายที่ถูกเปโตรฟันหูขาดได้พูดกับเปโตรว่า “แกอยู่กับชายคนนั้นในสวนนี้”

²⁷เปโตรได้ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และทันใดนั้นก็กักซัน

พระเยซูถูกนำตัวไปหาปีลาต

(มธ.27:1-2, 11-31; มก.15:1-20; ลก.23:1-25)

²⁸ในตอนเช้ามีตพวกเขาได้นำตัวพระเยซูจากบ้านของคายาฟาสไปที่วังของเจ้าเมืองโรมัน* พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในวังนั้น เพราะจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด* ตามพิธีกรรมทางศาสนาแล้วจะทำให้พวกเขาไม่สามารถร่วมฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย ได้ ²⁹ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขาข้างนอกและถามว่า “พวกเจ้าจะฟ้องร้องเขาด้วยเรื่องอะไรกัน”

³⁰พวกเขาตอบปีลาตว่า “ถ้ามันไม่ได้เป็นผู้ร้ายพวกเราก็คงจะไม่เอาตัวมันมาให้ท่านหรอก”

³¹ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า “ถ้าฉันพวกคุณก็เอาเขาไปตัดสินลงโทษตามกฎปฏิบัติของ

18:28 วังของเจ้าเมืองโรมันหรือศาลปริโทเรียม คือ ศาลที่อยู่ในวังของปีลาต

18:28 ไม่สะอาด หรือ เป็นมลทิน พวกยิวเชื่อกันว่า การเข้าไปในสถานที่ที่ไม่ได้เป็นของพวกยิวจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด (ดู ยอห์น 11:55)

พวกคุณเอาเองสิ”

พวกยิวบอกปีลาตว่า “แต่ตามกฎหมายของโรมันไม่อนุญาตให้เราประหารชีวิตใคร” ³²ที่เป็นอย่างนี้เพื่อให้เป็นจริงตามที่พระเยซูได้พูดไว้ว่าพระองค์จะต้องตายอย่างไร

³³ปีลาตกลับเข้าไปในวังของเขา และเรียกพระเยซูมาถามว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ”

³⁴พระเยซูตอบว่า “คุณคิดขึ้นมาเองหรือคนอื่นบอกคุณล่ะ”

³⁵ปีลาตจึงตอบว่า “แกคิดว่าเราเป็นคนยิวหรือไง คนของแกและพวกหัวหน้านักบวชนั้นแหละที่มอบตัวแกมาให้กับเรา แกทำอะไรผิดมา”

³⁶พระเยซูตอบว่า “อำนาจในการปกครองของเรา ไม่ได้มาจากโลกนี้ เพราะถ้าหากเป็นอย่างนั้น คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้พวกยิวจับเรา แต่จริงๆ แล้วอำนาจในการปกครองของเราไม่ได้มาจากโลกนี้”

³⁷ปีลาตจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น แกก็เป็นกษัตริย์นะสิ”

พระเยซูตอบว่า “คุณพูดถูกแล้วว่าเราเป็นกษัตริย์ นี่เป็นเหตุที่เรามาเกิดและเข้ามาในโลกนี้ เพื่อบอกคนเกี่ยวกับความจริง และทุกๆ คนที่เป็นของความจริง ก็ฟังเสียงของเรา”

³⁸ปีลาตได้ถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อเขาถามแล้วก็ได้ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกพวกเขาว่า “เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดตรงไหน” ³⁹พวกคุณมีธรรมเนียมที่จะให้เราปล่อยนักโทษคนหนึ่งในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยพวกคุณอยากให้เราปล่อยตัว ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ รีเปล่า”

⁴⁰แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “อย่าปล่อยมัน ขอให้ปล่อยบารับบัสแทน”(บารับบัสเป็นผู้ก่อการจลาจลการเมือง)

19 ปีลาตจึงสั่งให้เอาพระเยซูไปเขียน ²พวกทหารได้เอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ เอาเลื้อยคลุ้มสีม่วงมาใส่ให้ ³และพวกเขา ก็เวียนกันเข้ามาหาพระองค์

หลายรอบพร้อมกับเยาะเย้ยว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” แล้วพวกเขาก็ตบหน้าพระเยซู

⁴ ปีลาตได้ออกมาพูดกับพวกยิวว่า “ดูนี่ เรากำลังจะเอาเขาออกมาให้พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหน” ⁵แล้วพระเยซูก็ออกมา พระองค์สวมมงกุฎหนามและใส่เลื้อยคลุ้มสีม่วง ปีลาตบอกกับพวกยิวว่า “เขาอยู่นิ่ง”

⁶เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้คุมวิหารเห็นพระเยซูก็ร้องตะโกนว่า “ตรึงมัน ตรึงมัน” แต่ปีลาตตอบว่า “พวกคุณไปตรึงกันเอาเองก็แล้วกัน เพราะเราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหนเลย”

⁷พวกยิวตอบว่า “ตามกฎหมายปฏิบัติของยิว บอกว่ามันทำผิดสมควรตายเพราะอ้างว่าเป็นบุตรของพระเจ้า”

⁸เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นก็ลัวจนตัวสั่น ⁹แล้วเขาก็กลับเข้าไปในวังอีกครั้ง ปีลาตได้ถามพระเยซูว่า “แกมาจากไหน” แต่พระองค์ไม่ตอบ ¹⁰ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกไม่ยอมพูดกับเราหรือ แกไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงแกก็ได้”

¹¹พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้อำนาจนั้นกับคุณ คุณก็ไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก

ดังนั้นคนที่มอบตัวเราให้กับคุณ ก็มีความผิดบาปร้ายแรงกว่าคุณ”

¹²เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น เขาก็พยายามที่จะปล่อยพระเยซูอีก แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “ถ้าท่านปล่อยมัน ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของซีซาร์* เพราะคนที่อ้างตัวเองเป็นกษัตริย์นั้นเป็นศัตรูกับซีซาร์”

¹³เมื่อปีลาตได้ฟังอย่างนั้นจึงพาพระเยซูออกมา และเขาก็นั่งลงบนบัลลังก์พิพากษาตรงที่เรียกว่า “ลานหิน” (ซึ่งในภาษาอารเมค* เรียกว่า “กับบาธา”)

¹⁴วันนั้นเป็นวันศุกร์ เป็นวันจัดเตรียมสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ประมาณเที่ยงวัน ปีลาตได้บอกกับพวกยิวว่า “นี่ไง กษัตริย์ของพวกคุณ” พวกยิวร้องตะโกนว่า

¹⁵“เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงที่กางเขน”

ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “จะให้เรตรึงกษัตริย์ของพวกคุณหรือ”

พวกหัวหน้านักบวชตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากซีซาร์”

¹⁶แล้วปีลาตก็ได้มอบตัวพระเยซูให้พวกเขาเอาไปตรึงกางเขน

พระเยซูถูกประหารชีวิตบนไม้กางเขน

(มธ.27:32-44; มก.15:21-32; ลก.23:26-43)

พวกทหารได้มาเอาตัวพระเยซูไป ¹⁷พระองค์ต้องแบกไม้กางเขนที่จะใช้ตรึงพระองค์เองไปถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่า “กะโหลกศิระะ” (ในภาษาอารเมค เรียกว่า กลโกธา) ¹⁸แล้วพวกเขาก็จับพระเยซูตรึงบนไม้กางเขนที่นั่น พวกเขาได้ตรึงนักโทษชายอีกสองคนด้วย พระเยซูอยู่ระหว่างนักโทษสองคนนั้น ¹⁹ปีลาตได้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า “เยซู ชาวนาซาเรธ กษัตริย์ของชาวยิว” ²⁰คนยิวเป็นจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่พระเยซูถูกตรึงนี้อยู่ใกล้กับตัวเมือง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษา อารเมค ลาตินและกรีก ²¹พวกหัวหน้านักบวชพูดกับปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ แต่ให้เขียนว่า ‘ชายคนนี้อ้างว่า เป็นกษัตริย์ของชาวยิว’”

²²ปีลาตจึงตอบว่า “อะไรที่เราเขียนไปแล้ว ก็ให้ปล่อยเลยตามเลย”

²³เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูแล้ว ก็ได้เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งกันในหมู่ทหารสี่คน โดยได้ไปคนละชิ้น ส่วนเสื้อชั้นในของพระเยซูเป็นผ้าทอชิ้นเดียวกันตลอดทั้งตัวไม่มีตะเข็บ ²⁴พวกเขาพูดกันว่า “อย่าฉีกเลย จับฉลาก* กันดีกว่า ดูสิว่าใครจะได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นจริงเหมือนที่พระคัมภีร์ เขียนว่า

“เขาเอาเสื้อผ้าของเราไปแบ่งกัน

แล้วเอาชุดของเรามาจับฉลากกัน” (สดุดี 22:18)

และพวกทหารก็ทำอย่างนั้น

²⁵แม่ของพระเยซู นางสาวของพระองค์ มารีย์เมียของโคลบัส และมารีย์ชวามักดาลายืนอยู่ข้างๆ ไม้กางเขน ²⁶เมื่อพระเยซูเห็นแม่ของพระองค์และศิษย์ที่พระองค์รัก* พระเยซูจึงพูดกับแม่ว่า “แม่ครับ รับเขาเป็นลูกด้วย” ²⁷แล้วพระองค์ก็พูดกับศิษย์คนนั้นว่า “รับนางเป็นแม่ด้วย” ศิษย์คนนั้นจึงพาแม่ของพระองค์ไปอยู่ที่บ้านของเขาตั้งแต่นั้นมา

19:12 ซีซาร์ เป็นชื่อเรียกตำแหน่งจักรพรรดิของโรมัน

19:13 ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในประเทศปาเลสไตน์ ในสมัยของพระเยซู

พระเยซูตาย

(มธ.27:45-56; มก.15:33-41; ลก.23:44-49)

²⁸หลังจากนั้นพระเยซูรู้ว่าทุกอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วเพื่อให้คำต่างๆ ในพระคัมภีร์เกิดขึ้นจริง พระองค์พูดว่า “เราทิวน้ำ”^{*} ²⁹มีโหลใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยวถูๆ อยู่ที่นี่ พวกเขาดึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นถูๆ นี้ ใส่ปลายกิ่งไม้หุสบแล้วชูขึ้นให้โดนปากของพระองค์ ³⁰เมื่อพระองค์ได้ชิมเหล้าองุ่นถูๆ แล้ว จึงได้ร้องว่า “สำเร็จแล้ว” จากนั้นก็คอบปลงข้างหน้าและสิ้นใจตาย

³¹วันนั้นเป็นวันศุกร์ และวันรุ่งขึ้นก็จะเป็นวันหยุดพิเศษทางศาสนา พวกยิวไม่อยากให้ศพค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันหยุดทางศาสนา ก็เลยขอให้ปีลาตสังหารของเขาให้หักขาคนที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขนเพื่อจะได้ตายเร็วขึ้น และจะได้เอาศพออกไป ³²พวกทหารจึงมาหักขาโจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู ³³แต่เมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาก็เห็นว่าพระองค์ตายแล้ว จึงไม่ได้หักขาพระองค์ ³⁴แต่ทหารคนหนึ่งเอาท่อนแทงที่สี่ข้างของพระเยซู เลือดและน้ำก็ไหลทะลักออกมา ³⁵(คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร โดยเรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง เขาเล่าให้ ฟิงก็เพื่อว่าท่านจะได้เชื่อ) ³⁶สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักแม้แต่ชิ้นเดียว”^{*} ³⁷และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า “พวกเขาจะมองดูคนที่พวกเขาได้แทง”^{*}

พระเยซูถูกฝัง

(มธ.27:57-61; มก.15:42-47; ลก.23:50-56)

³⁸หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธียได้ขออนุญาตปีลาตนำศพพระเยซูไป โยเซฟ เป็นศิษย์ลับๆ ของพระเยซู เพราะเขากลัวพวกยิว เมื่อปีลาตอนุญาต โยเซฟจึงมาเอาศพของพระองค์ไป

³⁹นิโคเดมัสก็มาด้วย เขาเคยมาหาพระเยซูก่อนหน้านี้ในตอนกลางคืน เขานำเครื่องหอมคือมดยอบ กับกฤษณา*หนักประมาณสามลิบ กิโลกรัมมาด้วย ⁴⁰โยเซฟและนิโคเดมัสได้เอาศพพระเยซูมาและห่อด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียมการฝังศพของยิว⁴¹ใกล้ๆ กับที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้น มีสวนอยู่แห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพ*ใหม่เอี่ยมที่ยังไม่เคยใช้วางศพใครมาก่อน ⁴²พวกเขาวางศพของพระองค์ไว้ในอุโมงค์นั้นเพราะมันอยู่ใกล้ๆ และถึงเวลาที่จะต้อง เตรียมตัวสำหรับวันหยุดทางศาสนาแล้ว

ศพหายไปจากอุโมงค์ฝังศพ

(มธ.28:1-10; มก.16:1-8; ลก.24:1-12)

20 ตอนเช้ามีดของวันอาทิตย์* มารีย์ ชาวมักดาลาได้ไปที่อุโมงค์ฝังศพและพบว่าหินใหญ่ที่ปิดทางเข้าอุโมงค์นั้นได้ถูกเคลื่อนออกไป ²เธอจึงรีบวิ่งไปหาซีโมน เปโตร กับศิษย์อีกคนหนึ่งที่พระเยซูรัก และบอกพวกเขาว่า “พวกเขาเอาศพขององค์เจ้าชีวิตไปจากอุโมงค์แล้ว ไม้รู้ว่าเขาเอาศพไปไว้ที่ไหนด้วย”

19:36 “กระดูก...ชิ้นเดียว” อ้างจากหนังสือ สดุดี.34:20, อพยพ.12:46, กัณดารวิถี.9:12

19:37 “พวกเขา...ได้แทง” อ้างจากหนังสือ เศคาริยาห์12:10

19:39 มดยอบกับกฤษณา คือ เครื่องเทศที่มีกลิ่นหอมใช้สำหรับทำน้ำหอม และห่อศพก่อนที่จะนำไปฝัง

19:41 อุโมงค์ฝังศพ หลุมฝังศพที่ขุดเข้าไปในหิน

20:1 วันอาทิตย์ ที่จริงคือ “วันแรกของสัปดาห์”

³เปโตรและศิษย์คนนั้นจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ ⁴ทั้งสองคนวิ่งไป แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่า เปโตรจึงไปถึงก่อน ⁵แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ได้แต่ก้มดูเข้าไปและเห็นผ้าลินินวางอยู่ ⁶เมื่อซีโมน เปโตรมาถึงเขาก็เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ และเห็นผ้าลินินวางอยู่ ⁷ส่วนผ้าพันศีรษะของพระเยซู ไม่ได้วางอยู่กับผ้าลินิน แต่พับวางไว้ต่างหาก ⁸ศิษย์ที่มาถึงก่อนตามเปโตรเข้าไปข้างในด้วย เขา เห็นและเชื่อ ⁹(เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย)

พระเยซูมาปรากฏให้มารีย์ชาวมัคดาลาได้เห็น

(มก.16:9-11)

¹⁰หลังจากนั้นทั้งสองก็กลับไปบ้าน ¹¹ส่วนมารีย์ยังคงยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ฝังศพนั้น ขณะที่เธอกำลังร้องไห้อยู่นั้นก็ได้ก้มลงมองข้างในอุโมงค์ฝังศพ ¹²เธอเห็นทูตสวรรค์สององค์ใส่ชุดสีขาวนั่งอยู่ตรงที่เคียวางศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่ทางหัว อีกองค์อยู่ทางเท้าของศพ

¹³ทูตสวรรค์ถามเธอว่า “คุณร้องไห้ทำไม” เธอบอกว่า “พวกเขาเอาองค์เจ้าชีวิตของฉันไป และฉันก็ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ¹⁴เมื่อเธอพูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับไปและเห็นพระเยซูยืนอยู่ที่นั่น แต่เธอไม่รู้ว่ามันเป็นพระเยซู

¹⁵พระองค์ได้ถามเธอว่า “คุณร้องไห้ทำไม กำลังตามหาใครอยู่หรือ”

มารีย์คิดว่าพระเยซูเป็นคนสวนจึงพูดว่า “คุณคะ ถ้าคุณเอาเขาไป ช่วยบอกหน่อยว่าคุณเอาเขาไปไว้ที่ไหน ฉันจะได้ไปรับ”

¹⁶พระเยซูจึงพูดขึ้นว่า “มารีย์”

เธอหันมาและเรียกพระองค์เป็นภาษาอารมาแตว่า “รับโบนี” (ซึ่งแปลว่า “อาจารย์”)

¹⁷พระองค์พูดกับเธอว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวเราไว้ เพราะเราไม่ได้กลับไปหาพระบิดา ให้คุณกลับไปหาพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดาของคุณด้วย คือไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกคุณด้วย”

¹⁸มารีย์ ชาวมัคดาลา จึงได้ไปบอกพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ฉันได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” แล้วเธอก็ได้เล่าว่าพระองค์ได้พูดอะไรกับเธอบ้าง

พระเยซูได้มาปรากฏให้พวกศิษย์เห็น

(มธ.28:16-20; มก.16:14-18; ลก.24:36-49)

¹⁹ในเย็นวันอาทิตย์นั้น พวกศิษย์ได้มาอยู่รวมกันและปิดประตูลงกลอนบ้านของเขา เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็ได้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีสันติสุข” ²⁰เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ได้ให้พวกเขาดูมือและซี่ข้างของพระองค์ พวกศิษย์พากันดีใจที่ได้เห็นองค์เจ้าชีวิต

²¹แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “ขอให้มีสันติสุข ตอนนี้เราก็จะส่งพวกคุณไปเหมือนกับที่พระบิดาได้ส่งเรามา” ²²เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็ระบายลมหายใจรดพวกเขาและพูดว่า “รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไป” ²³ถ้าคุณยกโทษให้กับความบาปของใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษ แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้ใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษด้วย”

พระเยซูปรากฏให้โรมัสเห็น

²⁴โรมัส ที่คนเรียกกันว่าแฝด ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนไม่ได้อยู่กับพวกเขาในตอนที่พระเยซูมาหา ²⁵เมื่อศิษย์คนอื่นๆมาบอกเขาว่า “พวกเราได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” เขากลับตอบว่า “ผมไม่เชื่อหรอก จนกว่าผมจะเห็นรอยตะปูที่มือของอาจารย์ และได้เอานิ้วแยงเข้าไปในรอยตะปูและแผลที่สีข้างของอาจารย์ด้วย”

²⁶วันอาทิตย์ต่อมา ขณะที่พวกศิษย์ของพระองค์อยู่ในบ้าน และโรมัสก็อยู่ด้วย พระเยซูได้เข้ามาในห้องถึงแม้ว่าประตูจะลงกลอน พระองค์มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีสันติสุข” ²⁷พระองค์พูดกับโรมัสว่า “โรมัส เอานิ้วมาวางที่นี่และดูมือของเรา เอามือมาแตะที่สีข้างของเรา เลิกสงสัยสิ แล้วเชื่อเถิด”

²⁸โรมัสร้องว่า “องค์เจ้าชีวิตของผม และพระเจ้าของผม”

²⁹พระเยซูพูดว่า “ที่ว่าคุณเชื่อ เพราะคุณได้เห็นเรา ส่วนคนที่ไม่ได้เห็นเราแต่เชื่อนั้น ก็มีเกียรติจริงๆ”

ทำไมยอห์นถึงเขียนหนังสือเล่มนี้

³⁰ยังมีสิ่งอัศจรรย์อีกมากมายที่พระเยซูทำต่อหน้าพวกศิษย์ แต่ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้³¹ เท่าที่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงไปก็เพื่อคุณจะได้เชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อคุณไว้วางใจแล้ว คุณก็จะมีชีวิตเพราะพระองค์

พระเยซูปรากฏให้ศิษย์เจ็ดคนเห็น

21 ต่อมา พระเยซูก็ได้ปรากฏตัวให้พวกศิษย์ของพระองค์เห็นอีกครั้งที่ทะเลสาบทิเบเรียส เรื่องมีอยู่ว่า²ขณะที่ซีโมน เปโตร โรมัส (หรือที่คนเรียกกันว่าแฝด) นารานาเอล (ที่มาจากหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี) ลูกสองคนของเศเบดี และศิษย์อีกสองคนของพระเยซูอยู่รวมกัน³ซีโมนพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไปจับปลา”

พวกเขาบอกซีโมน เปโตรว่า “ไปด้วย” พวกเขาทั้งหมดก็เลยออกเรือไป แต่คืนนั้นทั้งคืนพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴เช้าตรู่ของอีกวันหนึ่งพระเยซูยืนอยู่บนฝั่ง แต่พวกศิษย์ไม่รู้ว่าเป็นพระองค์ ⁵พระเยซูถามพวกเขาว่า “ไงเพื่อน จับปลาได้หรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ได้เลย”

⁶พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เหวี่ยงแหไปทางขวาของเรือสิ แล้วจะได้ปลา” พวกเขาจึงเหวี่ยงแหลงไป แล้วได้ปลามากมายจนลากอวนขึ้นมานเรือไม่ไหว

⁷ศิษย์คนที่พระเยซูรักได้บอกกับเปโตรว่า “องค์เจ้าชีวิตนี่” เมื่อซีโมนได้ยินว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต เขาก็หีบเสื่อที่ทอดไว้ตอนทำงานมาใส่ กระโดดลงไปในทะเลสาบแล้วว่ายน้ำเข้าฝั่ง ⁸แต่ศิษย์คนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมาที่ฝั่ง พวกเขาลากแหที่มีปลาอยู่ท้ายเรือ (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างฝั่งนัก ประมาณร้อยเมตรเท่านั้น) ⁹เมื่อพวกเขามาถึงฝั่ง ก็เห็นขนมปังและปลาปังอยู่บนกองถ่านที่ติดไฟ ¹⁰พระเยซูพูดว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาหน่อยสิ”

¹¹ซีโมน เปโตร จึงลงไปในเรือและลากแหขึ้นฝั่ง มีปลาตัวใหญ่เต็มไปหมดนับได้ถึงหนึ่ง

ร้อยห้าสิบสามตัว แต่ถึงจะมีปลามากมายขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด¹² พระเยซู ได้พูดกับพวกเขาว่า “มากินอาหารเข้ากันเถอะ” แต่ไม่มีใครสักคนกล้าถามพระองค์ว่า “คุณเป็นใคร” เพราะพวกเขา รู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต¹³ พระเยซูเข้ามาหยิบ ขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา¹⁴ นี่เป็น ครั้งที่สามที่พระเยซูได้ให้พวกศิษย์เห็นพระองค์หลังจากฟื้นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูคุยกับเปโตร

¹⁵เมื่อพวกเขากินอาหารเข้าอ้อมแล้ว พระเยซูได้พูดกับซีโมน เปโตรว่า “ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเรามากกว่าศิษย์พวกนี้รักเราหรือเปล่า”

เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า “ครับองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูลูกแกะ*ของเรา”

¹⁶แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สองว่า “ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครับองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้ดูแลพวกแกะของเรา” แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า ¹⁷“ซีโมน ลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรรู้สึกเสียใจที่พระองค์ถามเขาถึงสามครั้งว่า “คุณรักเราหรือเปล่า” เขาจึงบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูแกะของเรา¹⁸ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อคุณยังหนุ่มคุณคาดเข็มขัดเองและไปไหนมาไหนตามต้องการ แต่เมื่อคุณแก่ลง คุณจะยื่นมือออกมาแล้วคนอื่นก็จะมัดคุณ และพาคุณไปในที่ที่คุณไม่อยากไป”¹⁹ (พระเยซูพูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าเปโตรจะตายแบบไหนเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้คนเห็น) แล้วพระเยซูก็ได้พูดกับเปโตรว่า “ตามเรามา”

²⁰เปโตรหันไปเห็นศิษย์คนที่พระองค์รักซึ่งกำลังเดินตามมา (คือศิษย์คนที่เอนตัวไปที่อกของพระองค์ ตอนกินอาหาร แล้วถามพระองค์ว่า “อาจารย์ คนที่จะทรยศอาจารย์เป็นใครกันครับ”)

²¹เมื่อเปโตรเห็นเขาอยู่ข้างหลัง เขาถามพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต แล้วเขาละ จะเป็นยังไง”

²²พระเยซูตอบเปโตรว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วยตามเรามาเถอะ”

²³เรื่องนี้จึงรำลือกันไปทั่วในหมู่พี่น้องว่าศิษย์คนนี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้พูดว่าเขาจะไม่ตาย แต่พูดว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วยละ”

²⁴ศิษย์คนนั้นเองที่เป็นคนเล่าและเขียนเรื่องทั้งหมดนี้ และพวกเราเชื่อว่าเขาเล่าความจริง

²⁵ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเยซูได้ทำเอาไว้ ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมดนั้น เราคิดว่าโลกทั้งโลกก็ไม่ใหญ่พอที่จะเก็บหนังสือทั้งหมดที่จะเขียนนั้นได้

หนังสือกิจการ

ผู้เขียนหนังสือกิจการ คือคุณทมอลูกา เป็นคนคนเดียว
กับที่เขียนหนังสือลูกา

หนังสือกิจการเล่มนี้ เป็นเรื่องที่เขียนต่อจากตอนจบ
ของหนังสือลูกาคือตอนที่พระเยซูสั่งพวกศิษย์เอกของพระองค์
ให้ไปประกาศข่าวดีให้คนทั้งโลกได้รู้ พระเยซูต้องการให้
พวกเขาได้ไปบอกทุกคน ให้รู้ถึงแผนการของพระองค์ที่จะ
ช่วยให้มนุษย์ในโลกนี้ไม่ต้องได้รับโทษจากบาปของตนเอง
ลูกาได้บันทึกถึงการประกาศข่าวดีของศิษย์เอกสองคน คือ
เปโตรและเปาโลซึ่งประสบผลสำเร็จมาก ลูกาได้รายงานให้
รู้ว่าศาสนาคริสต์ได้เติบโตอย่างรวดเร็วขนาดไหน จากจุดเล็กๆ
ในเมือง เยรูซาเล็ม ขยายไปถึงแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย
และในที่สุดก็แพร่ไปทั่วอาณาจักรโรมัน

กิจการ

ดูกาเขียนหนังสืออีกเล่ม

1 ท่านเฮโอฟิลัสที่รัก ในหนังสือเล่มแรกที่ผมได้เขียนให้ท่าน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่พระเยซูได้ทำและสั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้น ² จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นสวรรค์ แต่ก่อนที่พระองค์จะถูกรับขึ้นสวรรค์นั้น พระองค์สั่งพวกศิษย์เอก[†] ที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้สั่งพวก เขาผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ³ หลังจากที่พระเยซูตายแล้ว ในเวลา สี่สิบวัน พระองค์ได้มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นหลายครั้งหลายหน พระองค์ได้ทำหลายสิ่ง หลายอย่างเพื่อพิสูจน์ให้พวกนี้เห็นว่า พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้วจริงๆ และได้พูดกับ พวกเขาถึงเรื่อง แผ่นดินของพระเจ้า ⁴ เมื่อพระองค์กำลังกินอาหารกับพวกศิษย์เอก พระองค์ได้ สั่งพวกเขาว่า “ห้ามไปไหน ให้คอยอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มก่อนจนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระบิดาได้สัญญาไว้ ตามที่เราเคยบอกพวกคุณแล้ว ⁵ ยอห์นทำพิธีจุ่ม[†] ให้คนด้วยน้ำ แต่อีกไม่กี่วันพวกคุณก็จะได้รับการ จุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

⁶ เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์เอกมาอยู่กันพร้อมหน้า พวกศิษย์เอกได้ถามพระองค์ว่า “องค์ เจ้าชีวิต ตอนนี้พระองค์กำลังจะคืนแผ่นดินให้กับอิสราเอลแล้วใช่ไหมครับ” ⁷ พระองค์ตอบว่า “มัน ไม่ใช่เรื่องของพวกคุณ พระบิดาเองได้ตัดสินวันเวลานั้นไว้ก่อนแล้ว ⁸ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์มา อยู่กับพวกคุณ พวกคุณก็จะได้รับฤทธิ์เดช และจะเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้คนฟัง ทั่วเมือง เยรูซาเล็มฟัง ในแคว้นยูเดีย ในแคว้นสะมาเรีย และทุกหนแห่งในโลกนี้”

⁹ เมื่อพระเยซูพูดเสร็จ พระเจ้าก็ได้รับพระองค์ขึ้นไปสวรรค์ต่อหน้าต่อตาพวกเขา แล้วก่อน เมฆก็บังพระองค์จนพวกเขามองไม่เห็น ¹⁰ ในขณะที่พวกเขากำลังเพ่งดูพระองค์จากไปในท้องฟ้า นั้น จู่ๆ ก็มีชายชุดขาวสองคนมายืนอยู่ข้างๆ พวกเขา ¹¹ แล้วพูดว่า “ชาวกาลิลี พวกคุณยังยืน เพ่งดูท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว และพระองค์จะกลับมาอีกครั้ง เหมือนอย่างที่พวกคุณเห็นพระองค์ถูกรับขึ้นไปนี้แหละ”

เลือกศิษย์เอกคนใหม่แทนยูดาส

¹² จากนั้นพวกเขาก็ลงจากภูเขามะกอกเทศ กลับไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ห่างออกไป ประมาณหนึ่งกิโลเมตร* ¹³ เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกศิษย์ซึ่งมีเปโตร ยอห์น ยากอบกับ อันดรูว์ พิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับ พระเจ้า กับยูดาสลูกชายยากอบ ก็ได้ขึ้นไปห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยอยู่ ¹⁴ พวกเขาทั้งสิบเอ็ดคน รวมทั้งผู้หญิงบางคนและมารีย์แม่ของพระเยซู ตลอดจนน้องๆ ของพระองค์ ก็มาพบกันเพื่อ อธิษฐานอยู่เสมอ

¹⁵ มีอยู่วันหนึ่ง เปโตรได้ยืนขึ้นในกลุ่มศิษย์ที่มาพบกัน ซึ่งมีอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน เขา พูดขึ้นว่า ¹⁶ “พี่น้องทั้งหลาย ข้อความในพระคัมภีร์[†] จะต้องเป็นจริงตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ได้

1:12 หนึ่งกิโลเมตร เป็นระยะทางที่ชาวยิวได้รับอนุญาตให้สามารถเดินได้ในวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือเป็นวันหยุดพักผ่อน ของพวกเขา

พูดผ่านทางปากของกษัตริย์ดาวิด¹⁷ เมื่อนานมาแล้วเกี่ยวกับยูดาสที่นำคนพวกนั้นไปจับพระเยซู¹⁷ ยูดาสเป็นคนหนึ่งในกลุ่มของพวกเราและมีส่วนร่วมในการทำงานนี้ด้วย”¹⁸ (ยูดาส เอาเงินที่ได้จากการทำชั่วครั้งนี้ไปซื้อที่ดินไว้ แต่เขาหกหล่มหัวฟาดพื้น พุงแตกไล่ทะเล็กตายบนที่ดินนั้น¹⁹ เรื่องนี้รู้กันทั่วเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงเรียกที่ดินตรงนั้นตามภาษาท้องถิ่นว่า อาเคลดามา ซึ่งหมายถึง “ที่ดินเลือด”)²⁰ เปโตรพูดต่อว่า “เรื่องนี้ก็มีเขียนไว้แล้วในหนังสือสดุดีว่า

‘ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างว่างเปล่า

อย่าให้มีใครเข้าไปอยู่เลย’ (สดุดี 69:25) และ

‘ให้มีคนอื่นมารับตำแหน่งผู้นำแทนเขาด้วย’ (สดุดี 109:8)

²¹ ดังนั้น เราจำเป็นจะต้องเลือกชายคนหนึ่งขึ้นมาแทนยูดาส และเขาจะต้องเป็นคนที่อยู่กับเราดลอดเวลา ในช่วงที่พวกเราติดสอยห้อยตามพระเยซูด้วย²² เริ่มตั้งแต่ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำ จนถึงวันที่พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปสวรรค์ คนคนนี้จะต้องเป็นพยานร่วมกับพวกเรา ที่จะบอกให้คนอื่นรู้ว่า พระเยซูได้ฟื้นจากความตายแล้ว”²³ เขาจึงได้เสนอชื่อชายสองคนคือ โยเซฟ บารซับบาส (หรือที่รู้จักกันว่ายูลัส) และอีกคนคือมัทธิอัส²⁴ แล้วพวกเขาก็อธิษฐานว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้จักจิตใจของมนุษย์ทุกคนดี ช่วยแสดงให้พวกเราเห็นว่า ในสองคนนี้ พระองค์ได้เลือกใคร²⁵ ให้มาทำหน้าที่รับใช้เป็นศิษย์เอกแทนยูดาสคนที่ละทิ้งหน้าที่และได้ไปอยู่ในที่ที่เขาสมควรไปอยู่แล้ว”²⁶ แล้วพวกเขาก็จับสลาก* กัน ได้ชื่อ มัทธิอัส เขาจึงถูกนับรวมเข้ากับศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนนั้นด้วย

พระวิญญูณบรสิสุทธิมาด้วยฤทธิเดช

2 เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์¹ พวกศิษย์ของพระเยซูก็ได้มารวมตัวกันในที่แห่งหนึ่ง² ฝูงๆ ก็มีเสียงจากท้องฟ้าคล้ายกับเสียงพายุพัดอย่างแรง ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบ้านที่พวกเขากำลังนั่งกันอยู่³ จากนั้นพวกเขาก็เห็นบางอย่างคล้ายเปลวไฟที่มีรูปร่างเหมือนลิ้นได้กระจายออกไปอยู่เหนือพวกเขาแต่ละคน⁴ แล้วพระวิญญูณบรสิสุทธิ¹ ก็ได้เข้าไปอยู่ในตัวเขาอย่างบริบูรณ์ แล้วพวกเขาทุกคนก็เริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามแต่ที่พระวิญญูณบรสิสุทธิจะให้เขาพูดได้

⁵ ชาวยิวที่นับถือพระเจ้าจากชาติต่างๆ ทั่วโลก ที่มาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเวลานั้น⁶ เมื่อได้ยินเสียงอื้ออึง ก็มามุงดูกัน และต่างก็รู้สึกงงงงวยสงสัยที่พวกเขาต่างก็ได้ยินศิษย์ของพระเยซูพวกนี้พูดภาษาของพวกเขา⁷ พวกเขาฟังมากถึงกับพูดว่า “คนพวกนี้เป็นชาวกาลิลีทั้งนั้นเลยไม่ใช่หรือ⁸ แล้วทำไมพวกเราถึงได้ยินเขาพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราล่ะ⁹ ซึ่งมีทั้งมาจาก ปารเซีย มีเดีย เอลาม เมโสโปเตเมีย ยูเดีย คัปปาโดเซีย ปอนทัส เอเชีย*¹⁰ ฟริเจียและบิมฟีเลีย อียิปต์ และบางส่วนของลิเบียใกล้กับเมืองไซริน แยกที่มาจากกรุงโรม¹¹ (มีทั้งยิวโดยกำเนิด กับคนที่เปลี่ยนมาถือแบบยิว) เกาะคริต และอาระเบีย แล้วเราทั้งหมดต่างก็ได้ยินคนพวกนี้พูดถึงสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทำเป็นภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราเอง”¹² ผู้คนทั้งหมดรู้สึกสับสนอลหม่าน ตามได้กันว่า “นี่มันอะไรกัน”¹³ บางคนหัวเราะเยาะศิษย์ของพระเยซู โดยพูดว่า “พวกนี้เมาเหล้าองุ่น”

1:26 สลาก ทำมาจากก้อนหิน หรือแห้งไม้ คล้ายๆ กับลูกเต๋าสำหรับเสี่ยงทาย

2:9 เอเชีย เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

เปโตรอธิบายให้คนฟัง

¹⁴แล้วเปโตรก็ยืนขึ้นพร้อมกับศิษย์เอก[†]อีกสิบเอ็ดคน เขาตะเบ็งเสียงดังต่อหน้าคนพวกนั้น ว่า “เพื่อนๆ ชาวยิวและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตั้งใจฟังให้ดีในเรื่องที่ผมจะเล่านี้ ¹⁵คนพวกนี้ไม่ได้มาอย่างที่คุณคิดหรอกนะ ตอนนี้เพิ่งจะก้าวโหมงเข้าเอง ¹⁶แต่สิ่งที่คุณเห็นนี้ เป็นสิ่งที่โยเอลผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ได้พูดไว้ว่า

¹⁷“พระเจ้าพูดว่า ในช่วงสุดท้ายนั้น

เราจะเทพระวิญญาณของเราให้กับมนุษย์ทุกคน
ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของพวกคุณจะพูดแทนเรา
คนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิต* คนแก่จะมีความฝันพิเศษ

¹⁸ในช่วงนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา

ให้กับทาสของเราทั้งชายและหญิง

และเขาเหล่านั้นจะพูดแทนเรา

¹⁹เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ในท้องฟ้าเบื้องบน

และสิ่งอัศจรรย์ในโลกเบื้องล่าง

ได้แก่เลือด ไฟและหมอกควันหนาที่บีบ

²⁰ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ส่วนดวงจันทร์จะเป็นสีเลือด

ก่อนจะถึงวันอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ขององค์เจ้าชีวิต

²¹แล้วทุกคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิตก็จะรอด” (โยเอล 2:28-32)

²²“ฟังให้ดีชาวอิสราเอลทั้งหลาย พระเจ้าได้แสดงให้เห็นชัดว่า พระเยซูชวามานาชาเรีอเป็นคนพิเศษ เพราะพระเจ้าได้ให้อำนาจกับพระองค์ที่จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางพวกคุณ อย่างที่พวกคุณรู้จักกันอยู่แล้ว ²³พระเจ้าได้วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะมอบพระเยซูให้กับพวกคุณ และด้วยความช่วยเหลือของพวกคุณช่วยนอกกฎหมาย พวกคุณก็ได้ฆ่าพระองค์ คือได้ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน ²⁴แต่พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้พระองค์เป็นอิสระจากความตาย เพราะความตายไม่สามารถที่จะยึดพระเยซูไว้ได้

²⁵กษัตริย์ดาวิด[†]ได้พูดถึงพระองค์ว่า

‘เราเห็นองค์เจ้าชีวิตอยู่ต่อหน้าเราเสมอ

เราจะไม่หวั่นกลัว

เพราะพระองค์อยู่ที่ขามือของเรา

²⁶เพราะอย่างนี้เอง หัวใจของเราถึงเบิกบาน

และคำพูดของเราก็ชื่นชมยินดี

แม้แต่ร่างกายของเราก็ก่เติมไปด้วยความหวัง

²⁷เพราะพระองค์ไม่ทิ้งวิญญาณของเรา

ไว้ในแดนแห่งความตาย*

2:17 นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันซึ่งเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์

2:27 แดนแห่งความตาย หมายถึง ที่ที่คนตายไปอยู่ เพื่อรอวันพิพากษา

พระองค์จะไม่ยอมให้อองคืผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นั้นเฝ้าเปื่อย

²⁸พระองค์ทำให้เรารู้จักทางแห่งชีวิต

และจะทำให้เรามีความสุขอย่างเต็มที่

เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์' (สดุดี 16:8-11)

²⁹"พี่น้องทั้งหลาย ผมมั่นใจว่าดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษ ไม่ได้พูดถึงตัวเอง เพราะเขาได้ตายไปแล้ว และหลุมฝังศพของเขาก็อยู่ในเมืองนี้จนถึงทุกวันนี้³⁰ แต่ดาวิดเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และเขาก็รู้ว่าพระเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาว่าลูกหลานของดาวิดคนหนึ่งจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหมือนเขา³¹ ดาวิดก็รู้เหตุการณ์นี้ล่วงหน้า เขาพูดถึงการฟื้นคืนชีพของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* องค์นั้นว่า

'เขาไม่ได้ถูกทิ้งอยู่ในแดนแห่งความตาย

และร่างกายของเขาก็ไม่เน่าเปื่อย' (สดุดี 16:10)

³²พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราทั้งหมดต่างก็เห็นเป็นพยานในเรื่องนี้

³³พระเยซูได้ถูกรับขึ้นไปนั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า พระเจ้าก็ได้มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ให้กับพระเยซูตามสัญญา และพระเยซูก็ได้เทพระวิญญาณนี้ให้กับพวกเรา อย่างที่พวกคุณได้เห็น และได้ยินอยู่ตอนนี้³⁴ ดังนั้น ดาวิดเองไม่ได้ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ แต่ตัวดาวิดเองได้พูดว่า

'พระเจ้า องค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเราว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา

³⁵จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่าน

ให้สยบลงเป็นที่วางเท้าของท่าน* (สดุดี 110:1)

³⁶ดังนั้น ขอให้ชาวอิสราเอลทั้งหลายรู้แน่นอนว่า พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูคนที่พวกคุณตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์เจ้าชีวิตและกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

³⁷เมื่อคนพวกนั้นได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกเหมือนถูกแทงทะลุใจ พวกเขาจึงพูดกับเปโตรและศิษย์เอกคนอื่นๆ ว่า "พี่ๆ พวกเราจะทำอย่างไรดี"

³⁸เปโตรพูดกับพวกเขาว่า "กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ ในนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้ยกโทษความผิดบาปของคุณ แล้วคุณก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เป็นของขวัญ³⁹ เพราะพระเจ้าสัญญาที่จะให้สิ่งนี้กับพวกคุณ ลูกหลานของคุณ และทุกคนที่อยู่ห่างไกล คำสัญญานี้มีไว้สำหรับทุกคนที่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราได้เรียกมา"⁴⁰ แล้วเปโตรได้เตือนพวกเขาอีกหลายเรื่องด้วยกัน และได้ขอร้องเขาว่า "ช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากคนชั่วร้ายในยุคนี้"⁴¹ คนทั้งหลายที่ยอมรับสิ่งที่เปโตรพูดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ และในวันนั้นจำนวนศิษย์ของพระเยซูจึงได้เพิ่มขึ้นอีกราวสามพันคน⁴² พวกเขาได้ทุ่มเทตัวเองในการฟังคำสั่งสอนของพวกศิษย์เอก ในการมาร่วมประชุมกัน ในการหักขนมปัง* และในการอธิษฐาน

2:31 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

2:35 "จนกว่าเรา...ที่วางเท้าของท่าน" มีความหมายอีกอย่างว่า "จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้อานาจท่าน"

2:36 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

2:42 หักขนมปัง อาจหมายถึงอาหารมื้อหนึ่งหรืออาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต ซึ่งเป็นอาหารมื้อพิเศษ ที่พระเยซูบอกให้ศิษย์ของพระองค์กินเพื่อนึกถึงพระองค์ (ลูกา 22:14-20)

การแบ่งปันในหมู่ศิษย์

⁴³ทุกคนเกิดความเกรงกลัว เพราะพวกศิษย์เอกได้ทำสิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์หลายอย่าง ⁴⁴พวกศิษย์ของพระเยซู ได้พบกันอย่างสม่ำเสมอ และเอาข้าวของทั้งหมดที่ตนเองมีอยู่ออกมาแบ่งปันกัน ⁴⁵พวกเขาได้เอาที่ดินและข้าวของต่างๆ ไปขาย แล้วนำเงินมาแบ่งให้กับคนที่มีความจำเป็นต้องใช้ ⁴⁶พวกศิษย์เหล่านี้จะไปประชุมร่วมกันในวิหาร[†] ทุกๆ วัน พวกเขาจะหักขนมปังกันตามบ้านของตน และแบ่งปันอาหารกันกินด้วยความยินดีและเต็มใจ ⁴⁷พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และทุกคนก็ชื่นชมพวกเขา แล้วองค์เจ้าชีวิตก็ได้เพิ่มจำนวนคนที่พระองค์ได้ช่วยให้รอดเข้ามาในกลุ่มของศิษย์พวกนี้ทุกๆ วัน

เปโตรรักษาคนง่อย

3 วันหนึ่งตอนบ่ายสามโมง ซึ่งเป็นเวลาสำหรับการอธิษฐาน ขณะที่เปโตรและยอห์นเดินไปที่วิหาร[†] ²มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่เกิด ทุกวันจะมีคนอุ้มมาวางไว้ที่ประตูวิหาร ซึ่งประตูนั้นเรียกว่าประตูงาม เพื่อขอทานกับคนที่เดินเข้ามาในวิหารนี้ ³พอชายคนนี้เห็นเปโตรและยอห์นกำลังเดินมา เขาก็ร้องขอเงิน ⁴เปโตรกับยอห์นจึงไปที่ชายคนนี้แล้วพูดว่า “มองดูพวกเราสิ” ⁵ชายขอทานก็มองไปที่คนทั้งสองเพราะคิดว่าจะได้เงินจากพวกเขา ⁶แต่เปโตรพูดว่า “ผมไม่มีเงินทองหรอก แต่ผมมีอย่างอื่นจะให้ ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ลูกขึ้นเดินเดี๋ยวนี้” ⁷แล้วเปโตรก็จับมือขวาของชายคนนั้นพยุงให้ลุกขึ้นมา เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีเรียวแรงขึ้นมาทันที ⁸เขาออกเดินกระโดดโลดเต้นร้องสรรเสริญพระเจ้า และเขาได้เข้าไปในวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ⁹คนทั้งหมดมองเห็นเขาเดินร้องสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ทุกคนจำได้ว่าเขาคือชายที่นั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามนั้น พวกเขาจึงแปลกใจมากและพากันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้

เปโตรพูดกับผู้คน

¹¹ชายคนนี้ไม่ยอมห่างเปโตรและยอห์นไปไหนเลย คนทั้งหมดต่างก็แปลกใจ และวิ่งตามกันมาดูพวกเขาที่ระเบียงของซาโลมอน ¹²เมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอล พวกคุณแปลกใจกับเรื่องนี้ทำไม แล้วจึงมองเราทำไม ทำอย่างกับว่าเราทำให้ชายคนนี้เดินได้ด้วยอำนาจหรือความเคร่งศาสนาของเราเองอย่างนั้นแหละ ¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ[†] ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ได้ทำให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูก็คือคนที่พวกคุณได้ส่งไปให้เขาฆ่า และพวกคุณไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้าปีลาต ทั้งๆ ที่ปีลาตตัดสินใจปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ ¹⁴คุณไม่ยอมรับองค์ผู้บริสุทธิ์และผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า แต่กลับขอให้ปีลาตปล่อยตัวฆาตกรแทน ¹⁵พวกคุณได้ฆ่าผู้ที่ให้ชีวิต แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมาใหม่ เราเป็นพยานได้ในเรื่องนี้ ¹⁶ชายง่อยคนนี้หายได้ เพราะความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเยซู คุณก็เห็นและรู้จักเขาดีนี้ แต่ความเชื่อของเราในฤทธิ์เดชของพระเยซู ทำให้เขาหายเป็นปกติอย่างที่พวกคุณเห็นนี่แหละ ¹⁷พี่น้องครับ ผมรู้แน่ๆ ว่าที่พวกคุณและพวกผู้นำได้ทำอย่างนั้นกับพระเยซู พวกคุณเองก็ 모르หรือว่าได้ทำอะไรลงไป ¹⁸แต่พระเจ้าได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ผ่านทางปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์

จะต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วตอนนี้ พระเจ้าก็ทำให้มันเกิดขึ้นจริง¹⁹ ดังนั้น กลับตัวกลับใจเสียใหม่ หันกลับมาหาพระเจ้า แล้วพระเจ้าจะลบล้างความบาปให้กับคุณ²⁰ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะให้ความสดชื่นกับคุณอีกครั้ง และพระองค์จะส่งพระเยซู ผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* มาให้กับคุณอีกด้วย²¹ แต่พระเยซูจะต้องอยู่ในสวรรค์ก่อน จนกว่าพระเจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ใหม่เสียก่อน เหมือนกับที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในสมัยก่อนผ่านทางผู้พูดแทนพระองค์พวกนั้นที่ศักดิ์สิทธิ์²² โมเสสพูดว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของคุณจะแต่งตั้งผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่เหมาะกับผมนี้ให้กับคุณ โดยที่เขาคือหนึ่งในพวกของคุณ คุณจะต้องฟังทุกอย่างที่เขาบอก²³ ใครไม่เชื่อฟังผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้ก็จะต้องตาย และถูกตัดออกจากการเป็นคนของพระเจ้า’²⁴ ซามูเอลและผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ ที่มาทีหลังต่างก็พูดถึงเวลานี้กันทั้งนั้น²⁵ คุณเป็นลูกหลานของผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้น และมีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของคุณด้วย พระองค์พูดกับอับราฮัมว่า ‘ทุกชนชาติในโลกจะได้รับพระพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า’²⁶ เมื่อพระเจ้าได้เลือกพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ส่งพระเยซูมาให้กับพวกคุณชาวอิสราเอลก่อน เพื่ออวยพรพวกคุณให้แต่ละคนหันหลังให้กับความชั่วร้ายของตัวเอง”

เปโตรและยอห์นอยู่ต่อหน้าสภายิว†

4 ขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังพูดกับคนทั้งหลายอยู่นั้น พวกนักบวช หัวหน้าผู้ดูแลความปลอดภัยของวิหาร† และพวกสะดูสี† ก็เดินเข้ามาหา² พวกเขาโกรธมากที่เปโตรและยอห์นกำลังประกาศสั่งสอนว่า ผู้คนจะฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกับพระเยซู³ พวกเขาจึงจับทั้งสองคนไปขังคุกไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว⁴ แต่มีคนเป็นจำนวนมากเชื่อในเรื่องที่พวกเขาสั่งสอน ถึงตอนนี้ รวมถึงยิวที่เป็นผู้ชายได้ประมาณห้าพันคนแล้ว⁵ วันรุ่งขึ้นพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้อาวุโส และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ได้มาประชุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม⁶ นอกจากนี้ยังมีอันนาส* ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด† คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของหัวหน้านักบวชสูงสุดด้วย⁷ พวกเขาจับเปโตรและยอห์นมายืนอยู่ตรงหน้า แล้วถามว่า “พวกแกทำสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์เดชอะไร พวกแกใช้อำนาจของใคร”⁸ แล้วเปโตรผู้เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์† ก็พูดกับพวกเขาว่า “ท่านผู้นำประชาชนและท่านผู้อาวุโส⁹ ถ้าท่านกำลังถามผมถึงเรื่องความดีที่ได้ทำกับคนง่อยคนนี้ว่าเขายายได้อย่างไร¹⁰ ก็ให้พวกท่านทั้งหมดและประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนรู้เอาไว้เถอะว่า สิ่งนั้นเกิดจากฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ชวานาซาเรธ คนที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน และเป็นคนที่พระเจ้าได้ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูคนนี้แหละที่ทำให้ชายคนนี้เป็นอยู่ต่อหน้าพวกท่าน หายเป็นปกติ¹¹ พระเยซูเป็น

‘หิน* ก้อนนี้ ที่พวกคุณคนก่อสร้างได้โยนทิ้งไปแล้ว

และกลับกลายมาเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด’ (สดุดี 118:2)

3:20 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

3:25 ‘ทุกชนชาติ...ลูกหลานของเจ้า’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:18, 26:24

4:6 อันนาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ.6-15 (พ.ศ.549-558)

4:6 คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ.18-36 (พ.ศ.561-579) เขาเป็นลูกเขยของอันนาส

4:11 หิน หมายถึงพระเยซู

¹²นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่มีใครเลยที่จะให้ความรอดกับเราได้ และไม่มีชื่ออื่นภายใต้ฟ้านี้ที่จะทำให้มนุษย์รอดได้”

¹³เมื่อพวกผู้นำชาวยิวเห็นถึงความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และเห็นว่าทั้งสองเป็นแคคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้รับการศึกษาหรือฝึกฝนอะไรมาเป็นพิเศษ พวกเขาจึงแปลกใจ พวกเขาต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่า เปโตรและยอห์นเคยอยู่กับพระเยซูมาก่อน ¹⁴ยิ่งพวกเขาได้เห็นชายง่อยซึ่งได้รับการรักษาจนหายดีแล้วยืนอยู่ข้างๆ เปโตรและยอห์น พวกเขาจึงพูดอะไรไม่ออก ¹⁵ผู้นำชาวยิวก็สั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุม แล้วก็ปริศนากันว่า ¹⁶“พวกเราจะเอาอย่างไรดีกับสองคนนี้ เพราะทุกคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก็รู้ว่า สองคนนี้ได้ทำเรื่องปาฏิหาริย์[†]ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่เห็นชัดแจ้งและพวกเรา ก็ปฏิเสธไม่ได้ ¹⁷แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้แพร่กระจายต่อไปในหมู่คนทั้งหลาย เราต้องขู่พวกเขาไม่ให้พูดถึงชื่อเยซูกับใครอีก”

¹⁸จากนั้นเขาก็เรียกเปโตร และยอห์นเข้ามาเพื่อสั่งห้ามคนทั้งสอง ไม่ให้พูดหรือสั่งสอนอะไรเกี่ยวกับพระเยซู หรือแม้แต่จะอ้างชื่อของพระองค์อีก¹⁹ แต่เปโตรและยอห์นตอบว่า “ท่านคิดดูเอาเองว่า มันถูกหรือเปล่า ที่จะให้เราเชื่อฟังท่าน แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า ²⁰เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ให้เราพูดในสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน” ²¹หลังจากที่ได้ขู่เปโตรและยอห์นแล้ว พวกเขาก็ปล่อยตัวทั้งสองไป เพราะไม่รู้ว่าจะลงโทษได้อย่างไร เพราะทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ²²อีกทั้งชายที่ได้รับการรักษา ด้วยการอัศจรรย์จนหายเป็นปกตินี้ มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

เปโตรและยอห์นกลับไปหาเหล่าผู้เชื่อ

²³เมื่อเขาปล่อยเปโตรและยอห์นแล้ว ทั้งสองก็กลับไปหาพรรคพวก และเล่าเรื่องทั้งหมดที่หัวหน้านักบวชสูงสุดและพวกผู้อาวุโสได้พูดกับพวกเขาไว้ ²⁴เมื่อเหล่าผู้เชื่อได้ยินอย่างนั้น ทุกคนก็เปล่งเสียงอธิษฐานต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า สร้างโลก สร้างทะเลและทุกสิ่งที่มีในที่เหล่านั้น ²⁵พระองค์พูดไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านปากผู้รับใช้พระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า

‘ทำไมชาติต่างๆ ถึงได้โกรธแค้น ทำไมผู้คนถึงได้วางแผนโกงๆ

²⁶พวกกษัตริย์ในโลก ต่างเตรียมพร้อมที่จะสู้รบ

และพวกผู้ปกครองรวมตัวกัน ต่อต้านองค์เจ้าชีวิต

และต่อต้านกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า*’ (สดุดี 2:1,2)

²⁷แล้วเหตุการณ์ตามที่ได้เขียนอยู่ในพระคัมภีร์ก็เกิดขึ้น เมื่อเฮโรด* และปอนทัส ปีลาต รวมทั้งพวกต่างชาติ และประชาชนชาวอิสราเอล ได้รวมตัวกันในเมืองเพื่อต่อต้านพระเยซูผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้เจิมให้เป็นพระคริสต์[†] ²⁸แต่ความจริงแล้ว พวกนี้ก็ทำตามทุกสิ่งทุกอย่าง ตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามฤทธิ์อำนาจ และตามความต้องการของพระองค์

4:26 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

4:27 เฮโรด ในที่นี้คือ เฮโรด อันที่พาสเป็นกษัตริย์ของแคว้นกาลิลีและเปเรีย บุตรของเฮโรดมหาราช

4:27 ปอนทัส ปีลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ.26-36 (พ.ศ.569-579)

²⁹ตอนน้องค์เจ้าชีวิต ขอโปรดฟังคำชู้ของพวกเขา และช่วยพวกเราผู้รับใช้ของพระองค์ให้กล้าที่จะพูดถ้อยคำของพระองค์ด้วยเถิด ³⁰ขอโปรดยื่นมือของพระองค์ออกรักษาโรค และทำเรื่องอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ ผ่านทางชื่อของพระเยซู ผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์”

³¹เมื่อพวกผู้เชื่ออธิษฐานเสร็จ ที่ที่พวกเขาารวมตัวกันก็สิ้นสะเทือน จากนั้นพวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ และเริ่มพูดถ้อยคำของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ

ผู้เชื่อร่วมแบ่งปัน

³²กลุ่มของผู้เชื่อทั้งหมดต่างก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสิ่งของที่เขามีอยู่นั้น ไม่มีใครอ้างว่าเป็นของตัวเองเลย แต่พวกเขาได้เอาทุกอย่างที่มีมาแบ่งปันกัน ³³พวกศิษย์เอกได้บอกให้ผู้คนรู้ด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ ถึงการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูเจ้า และพระเจ้าก็ได้ช่วยพรคนที่เชื่อทุกคนอย่างมากมาย ³⁴ในกลุ่มคนที่เชื่อ ไม่มีใครขาดแคลนเลย คนที่มีที่ดินหรือบ้าน ก็ได้เอาของเหล่านั้นไปขาย และนำเอาเงินนั้น ³⁵มาให้กับพวกศิษย์เอก เพื่อเอาไปแจกจ่ายให้แก่ละคนตามความจำเป็น

³⁶เหมือนกับตัวอย่างของโยเซฟ คนที่พวกศิษย์เอกเรียกว่า บารนาบัส (หมายถึง “คนที่ให้กำลังใจ”) เขาเป็นชาวเลวี เกิดที่เกาะไซปรัส ³⁷โยเซฟได้ขายที่นาของเขา และนำเงินที่ได้นั้นมาให้กับพวกศิษย์เอก

อานาเนียกับสัปฟิรา

5 มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปฟิรา ได้ขายที่ดินของตนผืนหนึ่ง ²แต่เขาแอบเก็บเงินเอาไว้บางส่วน และภรรยาของเขาก็เห็นด้วย จากนั้นเขาจึงนำเงินส่วนที่เหลือมาให้กับพวกศิษย์เอก³ เปโตรต่อว่าอานาเนียว่า “ทำไมคุณถึงยอมให้ซาตานครอบงำจิตใจ คุณโกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายที่ดินเอาไว้เองด้วย ⁴ที่ดินผืนนั้น ก็เป็นของคุณอยู่แล้วก่อนที่คุณจะขายไม่ใช่หรือ และหลังจากที่ขายแล้ว เงินนั้นก็ยังคงอยู่ในอำนาจของคุณไม่ใช่หรือ แล้วทำไมคุณถึงคิดทำอย่างนี้ คุณกำลังโกหกพระเจ้านะ ไม่ได้โกหกพวกเราหรอก” ⁵เมื่ออานาเนียได้ยินอย่างนี้ก็ล้มลงขาดใจตาย คนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างก็ตกใจกลัวยิ่งนัก ⁶ชายหนุ่มหลายคนมาทอศพของอานาเนียแล้วหามออกไปฝัง ⁷หลังจากนั้นอีกประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของอานาเนียซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็เดินเข้ามา ⁸เปโตรถามเธอว่า “บอกหน่อยว่า คุณขายที่ดินได้เงินเท่านี้หรือ” สัปฟิราตอบว่า “ใช่แล้วค่ะ”

⁹แล้วเปโตรก็ต่อว่าเธอว่า “ทำไมคุณสองคนถึงได้สมคบกัน ลองตีกับพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต ดูนั่นสิ คนพวกนั้นที่ไปฝังศพสามีคุณมาอยู่ที่หน้าประตูแล้ว และพวกเขาจะหามศพของคุณออกไปด้วยเหมือนกัน” ¹⁰สัปฟิราก็ล้มลงตรงเท้าของเปโตร แล้วขาดใจตายทันที เมื่อชายหนุ่มพวกนั้นเดินเข้ามา ก็เห็นว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างๆ สามีของเธอ¹¹ ทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า¹ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่างก็เกิดความเกรงกลัวยิ่งนัก

ศิษย์เอกทำการอัศจรรย์

¹²พวกศิษย์เอกได้ทำการอัศจรรย์และปาฏิหาริย์หลายอย่างในหมู่ประชาชน และพวกคนที่เชื่อ ก็ได้มาประชุมกันที่ระเบียงซาโลมอน* อยู่เรื่อยๆ ¹³คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้าที่จะไปรวมกลุ่มกับพวกเขา แต่ก็เคารพนับถือพวกเขามาก ¹⁴พระเจ้าได้เพิ่มจำนวนคนที่เชื่อมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งชายและหญิง ให้มาเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต ¹⁵ดังนั้น ประชาชนต่างก็นำคนเจ็บป่วยมาวางบนแคร่หรือเสื่อแล้ว นำไปไว้ข้างถนน เพื่อว่าเวลาที่เปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านอาจจะได้ทอดลงมาบนตัวของพวกเขาบ้าง ¹⁶มีฝูงชนที่มาจากซานเมืองรอบๆ เมืองเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาต่างก็พาคนป่วยและคนที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผีร้ายเข้าสิงมา ซึ่งพวกนี้ก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

ผู้นำชาวอียิปต์พยายามขัดขวางพวกศิษย์เอก

¹⁷หัวหน้านักบวชสูงสุด† และพรรคพวกของเขาทุกคน ซึ่งเป็นกลุ่มสะดูสี† ก็เกิดความโกรธแค้น และอิจฉาริษยา ¹⁸พวกเขาจึงจับกุมพวกศิษย์เอกไปขังไว้ในคุก ¹⁹แต่ในคืนนั้นเอง ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตได้มาเปิดประตูคุก แล้วพาพวกศิษย์เอกออกไป ทูตสวรรค์ได้สั่งว่า ²⁰“ให้ไปยืนอยู่ในวิหาร† บอกกับประชาชนถึงเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวกับชีวิตใหม่นี้” ²¹เมื่อพวกศิษย์เอกได้ยินอย่างนั้น พอรุ่งเช้าพวกเขาก็เข้าไปในวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน เมื่อหัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขามาถึงวิหาร ก็เรียกประชุมสมาชิกสภา† รวมทั้งสมาชิกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด และได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปคุมตัวพวกศิษย์เอกออกมาจากคุก ²²แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงคุก กลับไม่พบพวกศิษย์เอกอยู่ในนั้น พวกเขากลับมารายงานว่า ²³“พวกเราเห็นคุกปิดใส่กุญแจแน่นหนา และยามก็ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ไม่เห็นมีใครอยู่ในนั้นเลย” ²⁴เมื่อหัวหน้ายามที่เฝ้าวิหาร และพวกหัวหน้านักบวชได้ยิน ก็งุนงงและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ²⁵จากนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า “พวกคนที่ท่านจับไปขังไว้ในคุกนั้นตอนนี้กำลังยืนสั่งสอนประชาชนอยู่ในวิหาร” ²⁶จากนั้นหัวหน้ายามกับเจ้าหน้าที่ที่ออกไปนำตัวพวกศิษย์เอกกลับมา แต่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ เพราะกลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา

²⁷พวกเขานำตัวพวกศิษย์เอกเข้ามายืนอยู่ต่อหน้าสภา† แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุดก็ถามพวกเขาว่า ²⁸“พวกเราได้สั่งห้ามอย่างเด็ดขาดแล้วไม่ให้พูดถึงเยซูเวลาที่สั่งสอน แต่พวกแกก็ยังเผยแพร่คำสอนนี้ไปทั่วเมืองเยรูซาเล็ม แล้วยังโทษพวกเรา ว่าทำให้มันต้องตายอีกด้วย”

²⁹เปโตรและพวกศิษย์เอกคนอื่นๆ ก็ตอบว่า “พวกเราต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์” ³⁰พระเจ้าของบรรพบุรุษเราได้ทำให้พระเยซู คนที่ท่านได้ตรึงที่กางเขนนั้นฟื้นขึ้นมามีชีวิต ³¹พระเจ้าได้ยกพระเยซูไว้ให้อยู่ที่ด้านขวาของพระองค์ ในฐานะเจ้าฟ้าชายและผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่ชนชาติอิสราเอลจะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และได้รับการยกโทษจากความผิดบาปของเขา โดยผ่านทางพระเยซู ³²พวกเราได้เป็นพยานในเรื่องนี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์† ที่พระเจ้ามอบให้กับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วยเหมือนกัน”

³³เมื่อพวกสมาชิกในสภาได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก และต้องการฆ่าศิษย์เอกพวกนี้ ³⁴แต่มีสมาชิกสภาคนหนึ่ง เป็นฟาริสี† ชื่อกามาลิเอล และเป็นครูสอนกฎปฏิบัติเป็นคนที่ประชาชนทุก

5.12 ระเบียงซาโลมอน คือพื้นที่ด้านตะวันออกของวิหาร มีหลังคาคลุม

คนให้ความเคารพนับถือ ได้ลุกขึ้นยืนและสั่งให้พาพวกศิษย์เอกออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง³⁵ แล้วเขาก็พูดว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ระวังให้ดีในสิ่งที่คุณจะทำกับชายพวกนี้³⁶ จำได้ไหม ตอนที่มีคนชื่อธูดาสโผล่มาแล้วอ้างว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่มีคนติดตามเขาประมาณสี่ร้อยคน เมื่อเขาถูกฆ่า พวกศิษย์เอกของเขาก็กระจัดกระจายไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น³⁷ หลังจากธูดาสแล้วก็มียูดาส ชาวกาลิลี โผล่มาอีก ในช่วงเวลาที่ท่าสำมะโนครัว* เขาได้ชักจูงผู้คนให้ติดตามเขาไป แต่เขาก็ถูกฆ่าตายด้วย แล้วพวกศิษย์เอกก็กระจัดกระจายกันไป³⁸ ในครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมขอบอกให้พวกคุณอยู่ห่างจากคนพวกนี้ อย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย เพราะถ้าแผนการหรืองานนี้ของพวกเขามาจากมนุษย์ มันก็จะล้มเหลวไปเอง³⁹ แต่ถ้าแผนการนี้มาจากพระเจ้าแล้วละก็ คุณไม่มีทางหยุดยั้งได้หรอก และคุณก็จะพบว่าตัวเองกำลังต่อสู้อยู่กับพระเจ้า” พวกเขาก็ยอมฟังคำแนะนำของกามาลิเอล

⁴⁰พวกเขาจึงเรียกพวกศิษย์เอกเข้ามาแล้วเขียนตี สิ่งไม่ให้พูดเรื่องของพระเยซูอีกแล้วจึงปล่อยตัวไป⁴¹ พวกศิษย์เอกออกจากสภามาด้วยความชื่นชมยินดี เพราะถือว่าการที่พวกเขาได้รับความอับอายจากการพูดเรื่องของพระเยซูนั้น เป็นเรื่องที่พระเจ้าให้เกียรติ⁴² และพวกศิษย์เอกก็ไม่เคยหยุดสั่งสอนและประกาศข่าวดีว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ในวิหารและตามบ้านเรือนของผู้คนทุกๆ วัน

เลือกชายเจ็ดคนมาสำหรับงานพิเศษ

6 ในช่วงเวลานั้น เมื่อศิษย์ของพระเยซูเพิ่มมากขึ้นก็มีเสียงบ่นจากคนยิวที่พูดภาษากรีกที่ต่อว่าคนยิวที่พูดภาษาอารเมค เพราะพวกแม่ม่ายที่พูดภาษากรีกถูกมองข้ามไปในเรื่องการแจกอาหารที่มีอยู่ทุกๆ วัน² ศิษย์เอกทั้งสิบสองคนจึงได้เรียกศิษย์ทั้งหมดมารวมกันและพูดว่า “ไม่ถูกต้องแน่ที่พวกเราจะมัวแต่ไปแจกอาหารกันอยู่ จนละเลยงานการสั่งสอนถ้อยคำของพระเจ้าไป³ ดังนั้นพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเลือกคนในกลุ่มพวกคุณมาสักเจ็ดคน ที่มีชื่อเสียงดี เติมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเฉลียวฉลาด แล้วเราจะแต่งตั้งให้พวกเขาดูแลงานด้านนี้⁴ ส่วนเราจะได้ทุ่มเทตัวเองให้กับการอธิษฐาน และการสั่งสอนถ้อยคำของพระเจ้า”

⁵ทุกคนพอใจกับข้อเสนอนี้จึงเลือกสเทเฟน (ชายที่เติมไปด้วยความเชื่อ และพระวิญญาณบริสุทธิ์) กับฟีลิป* โปโรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัสและนิโคเลาส์ชาวเมืองอันทิโอซ ซึ่งก่อนหน้านั้นเปลี่ยนมานับถือศาสนายิว⁶ พวกเขาจึงได้เสนอคนทั้งเจ็ดต่อพวกศิษย์เอก แล้วพวกศิษย์เอกก็ได้อธิษฐานและวางมือบนคนทั้งเจ็ด⁷ ถ้อยคำของพระเจ้ำก็แพร่กระจายไป และในเมืองเยรูซาเล็มก็มีศิษย์ของพระเยซูเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ก็ยังมีนักบวชกลุ่มใหญ่ที่มาไว้วางใจและเชื่อฟังในคำสอนนี้ด้วย

ชาวยิวบางคนต่อต้านสเทเฟน

⁸สเทเฟน คนที่เติมไปด้วยความเมตตาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ได้ทำสิ่งมหัศจรรย์และปาฏิหาริย์มากมายต่อหน้าประชาชน⁹ แต่มีบางคนที่มาจากที่ประชุมของยิวที่เป็นอิสระจากการเป็น

5:37 สำมะโนครัว การนับจำนวนประชากรและสิ่งของทั้งหมด ที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

5:42 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

6:5 ฟีลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟีลิปที่เป็นศิษย์เอกของพระเยซู

ทาสแล้ว (เป็นชื่อที่เขาเรียกกัน) พวกเขาเป็นพวกยิวที่มาจากเมืองไซริน เมืองอเล็กซานเดรีย แคว้นซีลีเซีย และเอเชียได้มาได้เที่ยงกับสเทเฟน¹⁰ แต่พวกเขาถึงผู้สเทเฟนไม่ได้ เพราะสเทเฟน พูดด้วยสติปัญญาที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์¹¹ ดังนั้นพวกเขาจึงคิดลอบนินชาบางคนให้พูดว่า “เราไต่ยืนชายคนนี้ พูดดูหมิ่นโมเสสและพระเจ้า”¹² พวกนี้ไต่ຍွံงให้ประชาชน ผู้นำอาวุโสและ ครุสธอนกฎปฏิบัติ จับสเทเฟนและเอาตัวไปที่สภา¹³ พวกเขานำพยานที่เจมาปรึกษาว่า “ชายคน นี้พูดต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ และต่อต้านกฎปฏิบัติตลอดเวลาไม่เคยหยุดเลย”¹⁴ เพราะพวก เราไต่ຍွံงเขาพูดว่า เยชูชวานาซาเรธจะทำลายสถานที่แห่งนี้และจะเปลี่ยนแปลงธรรมเนียม ปฏิบัติที่โมเสสให้กับเราไว้”¹⁵ ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาต่างจ้องไปที่สเทเฟน และเห็นว่าใบหน้าของเขา ดูเหมือนใบหน้าของทูตสวรรค์

สเทเฟนพูดต่อหน้าสภา

7 หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ถามสเทเฟนว่า “จริงหรือเปล่า”² เขาก็ตอบว่า “ท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย และพวกพี่น้อง พี่งผมก่อน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏตัวต่ออับราฮัมบรรพบุรุษของเราตอนที่ท่านยังอยู่ที่เมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ที่ฮาราน³ พระองค์ไต่ພຸດกับอับราฮัมว่า ‘ออกจาก ประเทศและพาญาติพี่น้องของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะแสดงให้เจ้าไต่ພຸດเห็น’⁴ ดังนั้นอับราฮัมจึง ออกจากดินแดนของชาวเคลเดียและมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากที่พ่อของอับราฮัมตาย พระเจ้าก็ให้เขาออกจากที่นั่น มาຍັງดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่ไต่ຍຸ່ນนี้⁵ ในตอนนั้น พระเจ้าไต่ພຸດ ให้อับราฮัมครอบครองที่ดินตรงนี้แม้แต่ฟ้าเท่านั้น แต่พระองค์ไต่ພຸດสัญญาที่จะให้แผ่นดิน ทั้งหมดนี้กับเขาและลูกหลานของเขา ทั้งๆ ที่ตอนนั้นอับราฮัมยังไม่มีลูกเลย⁶ พระเจ้าພຸດกับเขา ว่า ‘ลูกหลานของเจ้า จะกลายเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างดาว ผู้คนที่นั่นจะบังคับพวกเขา ให้เป็นทาส และจะทำต่อลูกหลานของเจ้าอย่างเลวร้ายเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ แต่เราจะลงโทษชนชาติ นั้น ที่ทำให้ลูกหลานของเจ้าต้องตกเป็นทาส’ พระเจ้าຍັງบอกอีกว่า ‘หลังจากนั้น พวกเขาจะออก จากดินแดนแห่งนั้น และมาราบไหว้บูชาเราในสถานที่แห่งนี้’⁸ พระเจ้าไต่ພຸດทำสัญญาเรื่องการ ขลิบ[†] กับอับราฮัม แล้วอับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค พออิสอัคเกิดไต่ພຸດแປວวัน อับราฮัมก็ขลิบให้กับเขา ต่อมาอิสอัค มีลูกคือยาโคบ และยาโคบก็มีลูกสิบสองคน ที่เป็นต้นตระกูลต่างๆ ของเรานั้นเอง⁹ ต้นตระกูลพวกนี้ ต่างก็อิจฉาโยเซฟน้องชายของตน จึงชายโยเซฟให้ไปเป็นทาสในอียิปต์ แต่ พระเจ้าຍຸ່ນกับโยเซฟ¹⁰ พระองค์ช่วยให้โยเซฟพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พระเจ้าทำให้โยเซฟ เฉลียวฉลาด และทำให้ฟาโรห์ภักษัตริย์ของอียิปต์ชอบโยเซฟ ถึงกับแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ปกครอง ดูแลทั่วทั้งอียิปต์ รวมทั้งทุกอย่างในวังของพระองค์ด้วย¹¹ ต่อมา หัวอียิปต์และคานาอันเกิดความ อดอยาก ทำให้เดือดร้อนอย่างหนัก บรรพบุรุษของเราไม่มีอาหารกิน¹² เมื่อยาโคบไต่ຍຸ່ນว่ามีข่าว ในอียิปต์ ก็ส่งบรรพบุรุษของเราไปที่นั่น นี่เป็นเที่ยวแรก¹³ ในเที่ยวที่สอง โยเซฟไต่ພຸດเปิดเผยตัวเอง ให้พี่น้องของเขาไต่ພຸດ และฟาโรห์ก็ไต่ພຸດรู้จักครอบครัวของโยเซฟด้วย¹⁴ โยเซฟไต่ພຸດส่งคนไปเชิญยาโคบ พ่อของเขา และญาติพี่น้องของเขา รวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน¹⁵ จากนั้นยาโคบก็ไต่ຍຸ່ນย้ายไปอยู่ที่

7:3 ‘ออกจาก...แสดงให้เจ้าไต่ພຸດเห็น’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:1

7:6-7 ‘ลูกหลานของเจ้า...ต้องตกเป็นทาส’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:13-14

7:7 ‘หลังจากนั้น...สถานที่แห่งนี้’ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:14 และอพยพ 3:12

อียิปต์ และที่นั่นเอง ยาโคบและบรรพบุรุษของเราตายลง¹⁶ ศพของพวกเขาถูกนำกลับไปเมื่องเซเชม และถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ที่อับราฮัมใช้เงินก้อนหนึ่งซื้อมาจากพวกลูกชายของฮาโมร์ในเซเชม¹⁷ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับอับราฮัมจะเป็นจริง จำนวนคนของเราก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในอียิปต์¹⁸ ในตอนนั้นมีกษัตริย์องค์อื่นที่ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับโยเซฟเลยได้ขึ้นปกครองแผ่นดินอียิปต์¹⁹ เขาเจ้าเล่ห์หลอกลวงคนของเรา และทารุณโหดร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา ด้วยการบังคับให้เอาทารกน้อยของพวกเขา ไปทิ้งข้างนอกให้ตาย²⁰ โมเสสเกิดมาในช่วงนั้น เขาเป็นเด็กที่พิเศษมาก เขาได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในบ้านพ่อของเขานอายุครบสามเดือน²¹ แล้วก็ถูกนำไปทิ้งข้างนอก ลูกสาวของฟาโรห์เก็บเขาได้ และเอาไปเลี้ยงเป็นลูก²² โมเสสจึงได้รับการสั่งสอนวิชาความรู้ทั้งหมดของชาวอียิปต์ และเขาก็เป็นคนที่เก่งกาจมากทั้งในด้านคำพูดและการกระทำต่างๆ

²³เมื่อโมเสสมีอายุได้สี่สิบปี เขาตัดสินใจไปเยี่ยมเยียนพี่น้องชาวอิสราเอลของเขา²⁴ เมื่อเขาเห็นชาวอิสราเอลคนหนึ่งถูกชาวอียิปต์คนหนึ่งรังแก เขาก็เข้าไปช่วยและได้ฆ่าชายชาวอียิปต์คนนั้นเป็นการแก้แค้น²⁵ โมเสสคิดว่า พี่น้องชาวอิสราเอลคงรู้แล้วว่าพระเจ้าจะใช้เขาแน่แหละ มาปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่กลายเป็นว่าชาวอิสราเอลไม่รู้เรื่องเลย²⁶ พอวันรุ่งขึ้น โมเสสผ่านมาเห็นชาวอิสราเอลสองคนกำลังทะเลาะกัน เขาพยายามเข้าไปไกลเกลี่ยให้คืนดีกัน โดยพูดว่า 'นี่ คุณเป็นพี่น้องกัน ทำไมถึงทำร้ายกันล่ะ'²⁷ แต่ชายคนที่ทำร้ายเพื่อนบ้านของตน ได้ผลักโมเสสออกไป แล้วพูดว่า 'ใครตั้งให้แก่เป็นผู้ปกครองและตัดสินเรา'²⁸ แกจะฆ่าเราเหมือนที่ได้ฆ่าคนอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินอย่างนั้น ก็หนีไปอาศัยอยู่ในดินแดนมีเดียในฐานะคนต่างชาติ และเขาก็มีลูกชายสองคนทีนั้น

³⁰สี่สิบปีผ่านไป ทูตสวรรค์ได้มาปรากฏให้โมเสสเห็น ในเปลวไฟที่ลุกฟุ่มไม่ในทะเลทราย ไกลภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อจะได้เห็นชัดๆ ก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูดว่า³² 'เราคือพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ'^{*} โมเสสกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองที่ฟุ่มไม้³³ แล้วองค์เจ้าชีวิต พูดกับโมเสสอีกว่า 'ถอดรองเท้าออกเพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์'³⁴ เราได้เห็นชาวอียิปต์ข่มเหงประชาชนของเรา และได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระมาสิ เราจะส่งเจ้าไปอียิปต์'^{*}

³⁵โมเสสคนนี้แหละที่ถูกชาวอิสราเอลพูดตอกหน้ามาว่า 'ใครตั้งให้แก่เป็นผู้ปกครองและตัดสินเรา' เขาเป็นคนที่พระเจ้าส่งมาให้เป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยชีวิตชาวอิสราเอล โดยพระเจ้าได้พูดผ่านทางทูตสวรรค์ที่ได้มาปรากฏให้เขาเห็นในฟุ่มไม้ไฟ³⁶ โมเสสคือคนที่น่าชาวอิสราเอลออกมา เขาได้ทำลืออัครรรยและปาฏิหาริย์ต่างๆ ในดินแดนอียิปต์ที่ทะเลแดง และในทะเลทรายเป็นเวลาถึงสี่สิบปี³⁷ เขาคือโมเสสคนนั้น ที่พูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า 'พระเจ้าจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนอย่างผมให้กับพี่น้อง ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้ จะมาจากท่ามกลางพี่น้องของ

7:27-28 'ใครตั้งให้แก่...เมื่อวานนี้หรือ' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 2:14

7:32 'เราคือพระเจ้า...ยาโคบ' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6

7:33-34 'ถอดรองเท้า...ส่งเจ้าไปอียิปต์' อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:5-10

7:37 'พระเจ้าจะส่ง...พี่น้องของท่าน' อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15

ท่าน*³⁸ เขาคือโมเสสคนนั้นที่อยู่กับหมู่ชนชาวอิสราเอลในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งเขาอยู่กับบรรพบุรุษของเราและอยู่กับทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาบนภูเขาซีนาย และเป็นคนรับถ้อยคำแห่งชีวิตของพระเจ้ามาให้เรา³⁹ แต่บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา และไม่ยอมรับเขา ในจิตใจบรรพบุรุษเราคิดแต่จะกลับไปอียิปต์⁴⁰ พวกเขาพูดกับอาโรนว่า ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้าให้มานำทางเราด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส คนที่นำเราออกมาจากอียิปต์*’⁴¹ ในเวลานั้นพวกเขาได้ปั้นรูปลูกวัวขึ้นมา และเซ่นไหว้รูปปั้นนั้นพวกเขาได้เฉลิมฉลองสิ่งที่พวกเขาปั้นขึ้นมากับมือ⁴² แต่พระเจ้าหันหน้าหนีพวกเขา และพระองค์ปล่อยให้พวกเขากราบไหว้หมู่ดวงดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือของผูุ้ตแทนพระเจ้าว่า

‘ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย

สัตว์ที่พวกเจ้าฆ่าแล้วเอามานูชายัญในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

เป็นเวลาถึงสี่สิบปีนั้น พวกเจ้าไม่ได้บูชาให้กับเราหรอก

⁴³พวกเจ้าได้แบกเต็นท์ของพระโมเสส

และเอาดวงดาวของเทพเจ้าเราฟานของพวกเจ้ามาด้วย

ของพวกนี้เป็นรูปบูชาที่พวกเจ้าทำขึ้นมากกราบไหว้

ดังนั้นเราจะส่งพวกเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพันเมืองบาบิโลนไปอีก’ (ฮาโมส 5:25-27)

⁴⁴บรรพบุรุษของพวกเราในทะเลทรายมีเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์*อยู่ด้วย ซึ่งเป็นเต็นท์ที่พระเจ้าบอกให้โมเสสทำขึ้นตามแบบที่พระองค์แสดงให้เห็น⁴⁵ เมื่อบรรพบุรุษของเราได้เต็นท์มาก็นำเข้าไปไว้ในดินแดนที่บรรพบุรุษของเราได้ยึดครองมาจากชาติต่างๆ ที่พระเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าบรรพบุรุษของเราโดยการนำของโยชูวา และเต็นท์นั้นก็ได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด⁴⁶ พระเจ้าชอบใจดาวิดมาก ดาวิดได้ขอสร้างบ้านให้กับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่กลับกลายเป็นชาโลมอนที่สร้างบ้านให้พระองค์⁴⁸ อย่างไรก็ตาม องค์ผู้สูงสุดไม่ได้อยู่ในบ้านที่สร้างด้วยมือของมนุษย์หรอก เหมือนกับที่ผูุ้ตแทนพระเจ้า*พูดไว้ว่า

⁴⁹‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และโลกคือแท่นรองเท้าของเรา

องค์เจ้าชีวิตถามว่า แล้วพวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้กับเราล่ะ

หรือจะให้เราพักผ่อนที่ไหนล่ะ

⁵⁰ไม่ใช่มีมือเราหรือที่สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา’ (อิสยาห์ 66:1-2)

⁵¹“พวกคุณหัวแข็งใจแข็งกระด้างและดื้อดึง พวกคุณได้แต่ต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนกับบรรพบุรุษของคุณ⁵² มีผูุ้ตแทนพระเจ้าคนไหนบ้างที่บรรพบุรุษของคุณไม่ได้ชมเชย พวกเขาฆ่าแม้กระทั่งคนพวกนั้น ที่นานมาแล้วได้ประกาศถึงการมาขององค์บริสุทธิ์ และตอนนี้พวกคุณก็ได้ทรยศและฆ่าพระองค์แล้ว⁵³ พวกคุณนั้นแหละ เป็นพวกที่ได้รับความปฏิบัติที่พวกทูตสวรรค์นำมา แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อฟังกฎนั้น”

7:40 ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้า...ออกมาจากอียิปต์’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 32:1

7:44 เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือทรงใจมาในเคลื่อนที่ เป็นที่เก็บกฎปฏิบัติสิบประการ และเป็นที่พระเจ้าอยู่ร่วมกับคนของพระองค์ในยุคของโมเสส

7:48 ผูุ้ตแทนพระเจ้า อิสยาห์เป็นผูุ้ตแทนพระเจ้า อยู่ในราวปี 740-700 ก่อนคริสตกาล

สทเฟนถูกฆ่า

⁵⁴เมื่อผู้นำชาวิวูดาได้ยินอย่างนั้น ต่างก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พวกเขาแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่ สทเฟน ⁵⁵แต่สทเฟน เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขามองขึ้นบนท้องฟ้า และได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และพระเยซูยืนอยู่ด้านขวาของพระองค์ ⁵⁶เขาจึงพูดขึ้นว่า “ดูนั่นสิ ผมเห็นสวรรค์เปิดออก และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ด้านขวาของพระเจ้า” ⁵⁷ขณะเดียวกัน พวกนั้นก็แหกปาก ร้องตะโกน เอามืออุดหู และต่างวิ่งกรูกันเข้าใส่สทเฟน ⁵⁸พวกเขาลากสทเฟนออกนอกเมืองและเอาหินขว้างเขา พวกที่พูดปรักปรำใส่ร้ายเขาต่างก็ทิ้งเสื้อคลุมของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มที่ชื่อเขาโล ⁵⁹จากนั้นพวกเขาได้เอาก้อนหินขว้างสทเฟน ที่กำลังอธิษฐานว่า “พระเจ้า เยชูเจ้า รับจิตวิญญาณของผมด้วย” ⁶⁰แล้วเขาก็คุกเข่า ร้องเสียงดังว่า “องค์เจ้าชีวิต อย่าถือโทษที่พวกเขาทำบาปครั้งนี้เลย” พออธิษฐานจบ สทเฟนก็ตาย

8

เขาโลก็เห็นด้วยกับการฆ่าสทเฟน

ความยุ่งยากในหมู่ผู้เชื่อ

ในช่วงเวลานั้นการข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้เริ่มต้นขึ้น เหล่าผู้เชื่อทั้งหมด ยกเว้นพวกศิษย์เอก¹ ต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย ²บางคนก็เกรงกลัวพระเจ้า ได้จัดการฝังศพของสทเฟน และร้องไห้คร่ำครวญถึงเขาอย่างน่าเวทนา ³ส่วนเขาโลก็เริ่มต้นทำลายล้างหมู่ประชุมของพระเจ้า ด้วยการจูดกระชากลากถูทั้งหญิงและชาย จากบ้านนั้นบ้านนี้เอาไปฝังไว้ในคู

ฟิลิปได้ประกาศให้กับผู้เชื่อในสะมาเรีย

⁴ส่วนผู้เชื่อที่กระจัดกระจายไป ก็ได้ไปประกาศข่าวดี¹ ในที่ทุกหนทุกแห่ง ⁵ส่วนฟิลิป^{*}ได้ไปที่เมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่^{*} ให้ผู้คนที่นี่ฟัง ⁶เมื่อฝูงชนได้ยินเขาพูดและเห็นปาฏิหาริย์ที่เขาทำ ก็ตั้งใจฟังในสิ่งที่เขาพูด ⁷พวกผีร้ายที่สิงคนต่างกรีดร้องเสียงดัง และออกจากร่างของคนเหล่านั้นไป พวกคนเป็นอัมพาตและคนง่อยได้รับการรักษาจนหาย ⁸แล้วเมืองนั้นก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

⁹มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาอยู่เมืองนั้นมานานแล้ว และฝึกเวทมนตร์คาถาจนทำให้ชาวสะมาเรียทั้งในตัวเองว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ¹⁰ประชาชนทุกคนตั้งแต่คนชั้นต่ำจนถึงคนชั้นสูง ต่างก็ให้ความสนใจในตัวเขามาก และพูดกันว่า “ชายคนนี้มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เรียกว่า ‘อำนาจมหาศาล’” ¹¹ผู้คนสนใจซีโมน เพราะเขาทำให้คนทั้งในเวทมนตร์คาถาของเขา มานานแล้ว ¹²แต่เมื่อคนพวกนี้ได้มาเชื่อฟิลิปในเรื่องข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และชื่อของพระเยซู กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่^{*} พวกเขาทั้งชายและหญิงก็ได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ ¹³แม้แต่ซีโมนก็เชื่อด้วย และหลังจากเขาได้เข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เขาก็ตามฟิลิปไปทุกแห่งและเขาก็ทิ้งเมื่อเห็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์ที่ฟิลิปทำ

8:5 ฟิลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟิลิปที่เป็นศิษย์เอก

8:5.12 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

¹⁴เมื่อพวกศิษย์เอกที่เมืองเยรูซาเล็มได้ยินข่าวว่าชาวสะมาเรียยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าแล้ว พวกเขา ก็ส่งเบโตรและยอห์นมา ¹⁵เมื่อเบโตรและยอห์นมาถึงก็อธิษฐานให้กับผู้เชื่อชาวสะมาเรีย เพื่อพวกเขาจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์[†] ¹⁶เพราะว่ายังไม่มีใครได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์เลย ได้แต่เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น ¹⁷เมื่อเบโตรและยอห์นวางมือของพวกเขาลงบน* ชาวสะมาเรียแล้ว คนทั้งหมดก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์

¹⁸เมื่อซีโมนเห็นพวกศิษย์เอกวางมือลงบนคนพวกนั้นแล้ว พวกเขาก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ ซีโมนก็เอาเงินมาเสนอให้กับพวกศิษย์เอก ¹⁹บอกว่า“ขอให้ผมมีอำนาจอย่างนี้ด้วย เพื่อว่าทุกคนที่ผมวางมือจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์”

²⁰เบโตรทวาดซีโมนว่า “ขอให้คุณและเงินของคุณพินาศตลอดไป เพราะคุณคิดว่าเงินสามารถซื้อของประทานของพระเจ้าได้ ²¹คุณจะไม่มีส่วนได้มีส่วนร่วมในเรื่องนี้เลย เพราะใจของคุณไม่ซื่อกับพระเจ้า ²²ดังนั้น กลับตัวกลับใจจากความชั่วร้ายแบบนี้ของคุณซะ แล้วอธิษฐานถึงองค์เจ้าชีวิต หวังว่าพระองค์อาจจะอภัยให้กับความคิดที่อยู่ในใจของคุณ ²³เพราะผมเห็นว่าคุณเต็มไปด้วยพิษของความบาป และมันครอบงำคุณไปทั้งตัว” ²⁴แล้วซีโมนก็ตอบว่า “พวกท่านช่วยอธิษฐานต่อองค์เจ้าชีวิตให้ผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นไปอย่างที่ท่านพูด”

²⁵เมื่อเบโตรและยอห์นได้เป็นพยานและพูดถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็กลับไปเมืองเยรูซาเล็ม ในระหว่างทางนั้น พวกเขาได้บอกข่าวดี ในหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปสอนชาวเอธิโอเปีย

²⁶ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่ง พุดกับฟิลิปว่า “เตรียมตัวเดินทางไปทางทิศใต้ตามเส้นทางจากเมืองเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา” (เป็นเส้นทางรกร้าง) ²⁷ฟิลิปจึงเตรียมพร้อมและออกเดินทาง ที่นั่นมีชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งเป็นขันที เขาเป็นเจ้าหน้าที่ของพระนางคานดาสีราชินีของเอธิโอเปีย เขามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของนาง เขาไปกราบไหว้พระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มมา ²⁸ระหว่างที่นั่งรถม้ากลับนั้น เขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] อยู่ ²⁹แล้วพระวิญญานบริสุทธิ์พุดกับฟิลิปว่า “เข้าไปใกล้ๆ รถม้าคันนั้น” ³⁰เมื่อฟิลิปวิ่งเข้าไปที่รถม้า ก็ได้ยินเขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ฟิลิปจึงถามว่า “ท่านเข้าใจในสิ่งที่ท่านอ่านหรือเปล่า” ³¹เขาตอบว่า “จะเข้าใจได้อย่างไร ไม่มีใครอธิบายให้ฟัง” แล้วเขาก็เชิญฟิลิปขึ้นไปนั่งบนรถม้ากับเขา ³²นี่คือข้อความซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์[†] ที่เขากำลังอ่านอยู่

“เขาถูกนำไปเหมือนกับแกะที่ถูกเอาไปฆ่า

และเหมือนกับลูกแกะที่สงบนิ่งอยู่ต่อหน้าคนตัดขน

เขาไม่ได้เปิดปากพุดสักคำเดียว

³³เขาถูกทำให้อับอายขายหน้า และไม่ได้รับความยุติธรรม

ใครจะเป็นคนเล่าเรื่องเกี่ยวกับเชื้อสายของเขาได้

เพราะชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว”* (อิสยาห์ 53:7-8)

8:17 วางมือของพวกเขาลงบน... เป็นท่าทางที่ใช้ประกอบเวลาที่อธิษฐานขอพรพิเศษจากพระเจ้า

8:33 ชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชีวิตของเขาถูกยกขึ้น”

34 ชั้นที่พูดกับฟิลิปว่า “ช่วยบอกหน่อยว่า ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังพูดถึงตัวเอง หรือพูดถึงคนอื่น” 35 แล้วฟิลิปก็เริ่มพูด โดยเริ่มจากพระคัมภีร์ข้อนี้ และอธิบายเรื่องราวชีวิตของพระเยซูให้ชั้นที่ฟัง 36 ในระหว่างที่นั่งรถม้าไปตามทางนั้น ก็ผ่านที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงพูดขึ้นว่า “นั่นไง น้ำ มีอะไรขัดข้องไหม ถ้าผมจะเข้าพิธีจุ่มน้ำ” 37* 38 “แล้วเขาก็สั่งให้หยุดรถม้า จากนั้นคนทั้งสองคือชั้นที่กับฟิลิปก็เดินลงไปโน่นน้ำ แล้วฟิลิปก็ทำพิธีจุ่มน้ำให้ชั้นที่ 39 เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำ พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตก็พาฟิลิปไป แล้วชั้นที่ก็ไม่ได้เห็นหน้าฟิลิปอีกเลย จากนั้นชั้นที่ก็เดินทางต่อไปด้วยความดีใจ 40 ส่วนฟิลิปก็มาถึงที่เมืองอาไซทัส และเขาก็ได้เดินทางไปที่ทุกเมืองประกาศข่าวดี จนกระทั่งมาถึงเมืองซีซาริยา

เขาโลมาเป็นผู้เชื่อของพระเยซู

9 ในระหว่างนั้นเขาโลยังคงขู่ว่าจะฆ่าพวกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต เขาไปหาหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ เพื่อขอจดหมายแนะนำตัวต่อผู้นำในที่ประชุมต่างๆ ของชาวยิวในเมืองตามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนที่ติดตามทางขององค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง เขาก็จะได้จับกุมตัวกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม² ทันทีที่เขาโลเดินทางใกล้ถึงเมืองตามัสกัส ก็มีแสงสว่างจากท้องฟ้าส่องลงมา รอบตัวเขา³ เขาล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าซ่มเหงเราทำไม”

⁵ เขาโลพูดว่า “โอพระองค์ พระองค์เป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซู คนที่เจ้าซ่มเหงเิง⁶ ลุกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง จะมีคนมาบอกเจ้าเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป”

⁷ พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลยินงพูดอะไรไม่ออกเพราะได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นตัวคนพูด⁸ เขาโลลุกขึ้น แต่เมื่อลืมตาเขากลับมองอะไรไม่เห็นเลย พวกนั้นจึงจูงมือเขาโลพาไปที่เมืองตามัสกัส⁹ เขาโลมองอะไรไม่เห็นและไม่ได้กินหรือดื่มอะไรเป็นเวลาสามวัน

¹⁰ ในเมืองตามัสกัส มีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออานาเนีย องค์เจ้าชีวิตได้พูดกับเขาทางนิมิต* ว่า “อานาเนีย” แล้วเขาก็ตอบว่า “ผมอยู่นี่ครับ องค์เจ้าชีวิต”

¹¹ พระองค์สั่งว่า “ลุกขึ้น ไปที่บ้านของยูดาส* ที่อยู่บนถนนตรง ถามหาชายที่ชื่อเขาโลที่มาจากทาร์ซัส ซึ่งตอนนี้เขากำลังอธิษฐานอยู่¹² ส่วนเขาโลก็มีนิมิตเหมือนกัน เขาเห็นชายชื่ออานาเนียกำลังเข้ามาในบ้านและวางมือบนตัวเขา เพื่อเขาโลจะได้มองเห็นอีกครั้ง”

¹³ อานาเนียตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมได้ยินเกี่ยวกับเรื่องซัซๆ ที่ชายคนนี้ทำกับผู้บริหารสิทธิของพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็มจากปากของหลายคนแล้ว¹⁴ เขาได้รับอำนาจจากพวกผู้นำนักบวช ให้มาจับกุมทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์* ที่นี่”

¹⁵ แต่องค์เจ้าชีวิตบอกกับอานาเนียว่า “ไปเถอะ เพราะเราได้เลือกชายคนนี้มาเป็นเครื่องมือที่จะไปส่งข่าวเรื่องของเราให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พวกกษัตริย์ และประชาชนชาวอิสราเอล¹⁶ เราเองจะทำให้เขาโลรู้ว่าเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานเพราะเราขนาดไหน”

8.37 *สำเนากรีกล่าสุดบางฉบับได้เพิ่มข้อ 37 ว่า “ฟิลิปตอบว่า ‘ถ้าท่านเชื่อสุดหัวใจของท่าน ท่านก็สามารถทำได้’ เจ้าหน้าที่กล่าวว่า ‘ผมเชื่อว่าพระเยซูคริสต์คือพระบุตรของพระเจ้า’”*

9.10 *นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์*

9.11 *ยูดาส เป็นคนละคนกับศิษย์เอกที่ชื่อยูดาส*

9.14 *คนที่ไว้วางใจในพระองค์ หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่เรียกชื่อของพระองค์” คือการแสดงความเชื่อในพระเยซู โดยการกราบไหว้หรืออธิษฐานต่อพระองค์*

17 แล้วอานาเนียก็ไป เขาได้เข้าไปในบ้านวางมือลงบนเขาโลแล้วพูดว่า “พี่เขาโล พระเยซูเจ้าผู้ที่ได้ปรากฏตัวให้พี่เห็นในระหว่างทางที่มานั้น ได้ส่งผมมาเพื่อทำให้พี่เห็นอีกครั้ง และทำให้พี่เต็มไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์”¹⁸ มีบางสิ่งดูเหมือนกับเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโลทันที และเขาก็มองเห็นได้อีกครั้ง จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹⁹ หลังจากกินอาหารแล้ว เขาก็รู้สึกดีขึ้น

เขาโลสั่งสอนในเมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ แล้วเขาก็ตรงรี่ไปที่ประชุมชาวยิว²¹ เริ่มประกาศเรื่องของพระเยซู เขาบอกว่า “พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

21 ทุกคนที่ได้ยินเขาโลพูดอย่างนั้น ก็แปลกใจและพูดกันว่า “ไอ้หมอนี้ไม่ใช่หรือ ที่พยายามจะทำลายคนที่เชื่อเยซูที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้วที่เขามาที่นี่ ก็เพราะตั้งใจจะมาจับคนพวกนั้นกลับไปให้กับพวกผู้นำนักบวชไม่ใช่หรือ”

22 เขาโลเทศนาอย่างมีพลังมากยิ่งขึ้น จนทำให้คนยิวในเมืองดามัสกัส ถึงกับเสียงไม่ออกว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

เขาโลหนีตาย

23 หลายวันผ่านไป พวกยิววางแผนที่จะฆ่าเขาโล²⁴ แต่เขาโลรู้แผนนั้นเสียก่อน พวกนั้นคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขาโล²⁵ แต่พวกศิษย์ของพระเยซูได้พาเขาหนีไปตอนกลางคืน โดยให้เขานั่งในตะกร้าแล้วค่อยๆ หย่อนตะกร้านั้นผ่านช่องกำแพงเมืองลงไปยังข้างล่าง

เขาโลอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

26 เมื่อเขาโลกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาพยายามจะเข้าร่วมกับพวกศิษย์ของพระเยซู แต่พวกนั้นต่างหวาดกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นศิษย์ของพระเยซูจริง²⁷ แต่บารนาบัสได้พาเขาไปพบพวกศิษย์เอก และอธิบายให้ฟังว่า ในระหว่างทางเขาโลเจอองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร แล้วพระองค์พูดอะไรกับเขาโลบ้าง บารนาบัสยังเล่าอีกว่า ตอนอยู่ที่เมืองดามัสกัสนั้น เขาโลสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกล้าหาญขนาดไหน²⁸ พวกศิษย์ก็เลยยอมรับเขาโลมาอยู่ด้วย เขาไปไหนมาไหนอย่างอิสระในเมืองเยรูซาเล็ม และสอนเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ²⁹ เขาได้พูดโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดภาษากรีก แต่พวกนั้นกลับพยายามที่จะฆ่าเขา³⁰ เมื่อพวกพี่น้องรู้อีกเรื่องนี้เข้า ก็พาเขาโลลงไปที่เมืองซีซารียา และส่งเขาต่อไปที่เมืองทาร์ซัส

31 จากนั้นหมู่ประชุมของพระเจ้าทั่วทั้งแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย ก็อยู่ในช่วงเวลาที่สงบสุข และมีกำลังเข้มแข็งขึ้น เพราะหมู่ประชุมของพระเจ้ามีความเคารพยำเกรงองค์เจ้าชีวิต และได้รับกำลังใจจากพระวิญญานบริสุทธิ์ จึงทำให้มีคนที่เชื่อในพระเยซูเพิ่มมากขึ้น

เปโตรไปเยี่ยมเมืองลิดดาและเมืองยัฟฟา

³²เมื่อเปโตรได้เดินทางไปทั่วทุกหนทุกแห่งแล้ว เขาได้ไปเยี่ยมผู้บริสุทธิของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองลิดดา ³³ที่นั่นเขาได้พบผู้ชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาแปดปีแล้ว ³⁴เปโตรพูดกับเขาว่า “ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ได้รักษาคุณแล้ว ลุกขึ้นมาเก็บที่นอนเถาะ” แล้วไอเนอัสก็ลุกขึ้นมาทันที³⁵เมื่อทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและเมืองซาโรนเห็นไอเนอัส พวกเขาได้หันมาติดตามองค์เจ้าชีวิต

³⁶ที่เมืองยัฟฟา มีศิษย์คนหนึ่งชื่อทาบิธา ตามภาษากรีก เรียกว่า โดรคัส* เธอหมั่นทำความดีอยู่เสมอและให้ทานกับคนยากจน ³⁷ในช่วงนั้น เธอไม่สบายและตายไป พวกเขาจึงอาบน้ำศพและวางร่างเธอไว้ในห้องชั้นบนเพื่อรอจะเอาไปฝัง ³⁸เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูได้ยินว่าเปโตรอยู่ในเมืองลิดดา พวกเขาทั้งสองคนไปอ้อนวอนเขาว่า “ช่วยมาช่วยเราเร็วๆ ด้วยเถิด” ³⁹เปโตรจึงจัดของและเดินทางไปกับพวกเขา เมื่อไปถึง พวกเขาพาเปโตรขึ้นไปในห้องชั้นบน มีพวกแม่มาลัยยืนร้องไห้รอบๆ เปโตรอยู่ และชี้ให้เปโตรดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสทำไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰เปโตรจึงให้ทุกคนออกไปนอกห้อง แล้วเขาก็คุกเข่าลงอธิษฐาน โดยหันหน้าไปที่ศพแล้วพูดว่า “ทาบิธา ลุกขึ้น” เธอก็ลืมตาขึ้นมาทันที และเมื่อเห็นเปโตรเธอก็ลุกขึ้นนั่ง ⁴¹เปโตรจึงยื่นมือช่วยพยุงเธอลุกขึ้นยืน จากนั้นก็เรียกพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าและพวกแม่มาลัยเข้ามาและแสดงให้เห็นว่าโดรคัสฟื้นจากความตายแล้ว ⁴²เรื่องนี้รู้กันไปทั่วเมืองยัฟฟาทำให้มีคนมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ⁴³เปโตรอยู่บ้านของซีโมน ช่างฟอกหนัง ในเมืองยัฟฟาต่อไปอีกหลายวัน

เปโตรและโครเนลิอัส

10ที่เมืองซีซาริยา มีนายร้อย*คนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นผู้คุมกองร้อยที่มีชื่อเรียกว่า “กองทหารอิตาเลียน” ²เขาเป็นคนที่เคร่งศาสนามาก ทั้งเขาและครอบครัวต่างก็เคารพยำเกรงพระเจ้า เขาบริจาคช่วยเหลือคนจน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ ³ต่อนั้นเวลาบ่ายสามโมง โครเนลิอัสได้เห็นนิมิต* อย่างชัดเจน คือเขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาพูดกับเขาว่า “โครเนลิอัส”

⁴โครเนลิอัสจึงมองทูตสวรรค์ด้วยความเกรงกลัว และถามว่า “อะไรหรือครับท่าน” ทูตสวรรค์จึงพูดกับเขาว่า “พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของคุณแล้ว และพอใจที่คุณได้บริจาคช่วยเหลือคนจน ⁵ตอนนี้ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาชชายชื่อซีโมน ที่คนเรียกว่าเปโตรมาหาคุณ ⁶เขาพักอยู่กับช่างฟอกหนังชื่อซีโมน บ้านอยู่ริมทะเล” ⁷เมื่อทูตสวรรค์พูดกับโครเนลิอัสแล้วก็จากไป โครเนลิอัสจึงเรียกคนใช้ในบ้านมาสองคน พร้อมกับทหารคนสนิทที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง ⁸และเขาก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกเขาฟัง จากนั้นก็ส่งพวกเขาไปเมืองยัฟฟา

⁹วันต่อมา ขณะที่คนพวกนี้กำลังเดินทางใกล้ถึงเมืองยัฟฟา เป็นเวลาเดียวกับที่เปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาอธิษฐาน ตอนใกล้เที่ยงวัน ¹⁰เขาเริ่มหิวและอยากกินอาหาร ขณะที่คนในบ้านกำลัง

9:36 โดรคัสเป็นภาษากรีก และทาบิธาเป็นภาษาอารเมค ทั้งสองคำนี้แปลว่า กวาง

10:1 นายร้อย คือ เจ้าหน้าที่ทหารของโรมัน ที่มีอำนาจคุมทหารตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป

10:3 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

เตรียมอาหารอยู่นั้น เบโตรก็เคลิ้มหลับไป ¹¹ เขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และเห็นอะไรบางอย่างดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมและหย่อนลงมาที่พื้นโลก ¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกชนิด ทั้งสัตว์เลื้อยคลานและนก ¹³ และมีเสียงพูดว่า “เบโตร ลุกขึ้นมาฆ่าสัตว์พวกนี้กินซะ” ¹⁴ เบโตรตอบว่า “ไม่ได้หรอกครับองค์เจ้าชีวิต เพราะผมไม่เคยกินอะไรที่เป็นของต้องห้ามหรือแปดเปื้อนตามกฎหมายของโมเสสพวกนี้”

¹⁵ เสียงนั้นก็พูดอีกครั้งว่า “ของอะไรที่พระเจ้าทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่ามันไม่สะอาด” ¹⁶ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วของทั้งหมดก็ถูกนำกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷ เบโตรกำลังงงงวยว่านี่มิตที่เห็นนี้หมายถึงอะไร พอมีคนทีโครเนลิอัสส่งมาก็กำลังยืนอยู่ที่หน้าประตู และถามหาบ้านของซีโมน ¹⁸ ชายกลุ่มนั้นร้องถามว่า “ซีโมน ที่คนเรียกว่าเบโตร พักอยู่ที่นี้หรือเปล่าครับ”

¹⁹ พระวิญญาณพูดกับเบโตรที่ยังคิดถึงเรื่องนี้มีตอยู่ว่า “ฟังสิ มีชายสามคนมาถามหาเจ้าอยู่ ²⁰ ลุกขึ้น ลงไปข้างล่างเถอะ และให้ไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเลอะไรเลย เพราะเราเป็นคนเรียกให้พวกเขาเอง” ²¹ แล้วเบโตรก็ลงไปพูดกับพวกเขาว่า “ผมเองที่พวกคุณตามหา มีธุระอะไรหรือ”

²² พวกเขาตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนส่งพวกเรามา เขาเป็นคนดีและเคารพยำเกรงพระเจ้า ชาวียวยกย่องนับถือเขาทุกคน ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์บอกให้เขามาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะได้ฟังเรื่องที่ท่านจะเล่า” ²³ เบโตรก็เลยชวนชายทั้งสามพักที่บ้าน วันรุ่งขึ้น เบโตรได้จัดของและไปกับพวกเขา มีพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาตามไปด้วย ²⁴ ถัดมาอีกวันหนึ่ง พวกเขาก็มาถึงเมืองซีซาริยา ขณะนั้นโครเนลิอัสกำลังคอยพวกเขาอยู่ เขาเชิญญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทมาด้วย ²⁵ เมื่อโครเนลิอัสเห็นเบโตรเดินเข้ามาในบ้าน เขาก็มลงกราบที่เท้าของเบโตร ²⁶ แต่เบโตรพุงเขาขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ผมก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น” ²⁷ ตอนที่เบโตรพูดกับโครเนลิอัส เขาก็เดินเข้าไปข้างใน และพบกับกลุ่มคนที่มารวมกันอยู่ที่นั่นมากมาย ²⁸ เบโตรพูดกับพวกเขาว่า “คุณก็รู้ว่า มันผิดกฎนะ ที่คนยิวจะไปคบค้าสมาคมหรือมาเยี่ยมเยียนคนที่ไม่ใช่ยิว แต่พระเจ้าได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ควรจะเรียกใครว่าคนต้องห้าม หรือไม่สะอาด ²⁹ ดังนั้นผมจึงไม่ไปเชิญผมมา ผมก็ไม่ได้คัดค้านอะไร แต่ผมขอถามหน่อยว่า คุณเชิญผมมาทำไม”

³⁰ โครเนลิอัสจึงตอบว่า “เมื่อสี่วันก่อนตอนบ่ายสามโมงเหมือนเวลานี้แหละ ผมกำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน จู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าแพรวรมายืนอยู่ตรงหน้า ³¹ เขาพูดว่า ‘โครเนลิอัสพระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และสิ่งของที่เจ้าบริจาคช่วยเหลือคนจนนั้น ก็ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า ³² ให้เจ้าส่งคนไปเมืองยัฟฟา เพื่อเชิญซีโมน ที่คนเรียกว่าเบโตรมาที่นี่ เขาพักอยู่ที่บ้านของซีโมนข้างฟอกหนัง ที่ติดทะเลนั่น’ ³³ ผมจึงส่งคนไปเชิญท่านมาทันที และท่านก็กรุณามากที่มา ตอนนี้พวกเราก็ได้อยู่กับพร้อมแล้วต่อหน้าพระเจ้าที่นี่ เพื่อฟังทุกสิ่งทีองค์เจ้าชีวิตสั่งให้ท่านพูด”

เบโตรประกาศถ้อยคำในบ้านของโครเนลิอัส

³⁴เบโตรจึงเริ่มพูดว่า “ตอนนี้ ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่าพระเจ้าไม่ได้ลำเอียง ³⁵พระองค์ยอมรับคนทุกชาติที่เคารพยำเกรงพระองค์ และทำตามความต้องการของพระองค์ ³⁶คุณรู้ถึงข่าวสารที่พระเจ้าได้มอบให้กับชาวอิสราเอล ที่พูดถึงชาติเกี่ยวกับสันติสุขที่ผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของคนทุกคน ³⁷คุณรู้ถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มตั้งแต่แคว้นกาลิลีหลังจากที่ยอห์นได้ประกาศเรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ ³⁸คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับพระเยซูชวาวาซาเรีว่าพระเจ้าได้เจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไร และพระเยซูได้ทำสิ่งดีๆ ไปทั่ว และรักษาทุกคนที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้ายได้อย่างไร ที่พระองค์ทำได้ก็เพราะพระองค์มีพระเจ้าอยู่ด้วย ³⁹เราก็ได้เห็นและเป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทำในดินแดนของชาวยิวและในเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ฆ่าพระองค์โดยจับไปตรึงบนไม้กางเขน ⁴⁰แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นจากความตายในวันที่สาม และให้พระองค์มาปรากฏตัวให้เห็น ⁴¹แต่ไม่ใช่กับคนยิวทุกคน พระองค์ปรากฏตัวเฉพาะกับคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ก่อนหน้านี้นี้ที่จะให้มาเป็นพยานเท่านั้น พยานพวกนี้ก็คือพวกเราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์ หลังจากที่พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ⁴²พระเยซูสั่งให้พวกเราออกไปประกาศกับคนทั่วไป และเป็นพยานว่า พระองค์เป็นคนนั้นที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นผู้ตัดสินทั้งคนมีชีวิตและคนตาย ⁴³พวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนต่างเป็นพยานให้พระองค์ว่า พระเยซูจะยกโทษบาปให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์”

คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴⁴ขณะที่เบโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาอยู่กับทุกคนที่ได้ฟังถ้อยคำของพระเจ้า ⁴⁵พวกยิวที่เชื่อในพระเยซู ที่มาพบกับเบโตรต่างพากันประหลาดใจ เพราะพระเจ้าได้เทของขวัญแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ⁴⁶เพราะพวกเขาได้ยินคนที่ไม่ใช่ยิวพวกนี้พูดภาษาที่โม้รู้จัก* และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เบโตรพูดขึ้นว่า ⁴⁷“ใครจะห้ามคนพวกนี้ไม่ให้เข้าพิธีจุ่มน้ำได้ละ ในเมื่อพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา” ⁴⁸เบโตรจึงสั่งให้พวกเขาเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูคริสต์ จากนั้นพวกเขาก็ได้ชวนให้เบโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสองสามวัน

เบโตรกลับเมืองเยรูซาเล็ม

11 พวกศิษย์เอก† และพวกพี่น้องที่อยู่ทั่วแคว้นยูเดียได้ยินว่าคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน ²ดังนั้นเมื่อเบโตรกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ชาวยิวก็พากันต่อว่าเขา ³ว่า “คุณเข้าไปในบ้านของพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ† และยังกินอาหารร่วมกับพวกเขาด้วย” ⁴เบโตรจึงเริ่มต้นอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังว่า ⁵“ตอนที่ผมกำลังอธิษฐานอยู่ที่เมืองยัฟฟาฉัน ผมเคลิ้มไปและได้เห็นนิมิต* มีสิ่งหนึ่งดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมหย่อนลงมาหาผมจากฟ้า ⁶ผมจึงเข้าไปในผ้าผืนนั้นอย่างจจจจ ก็เห็น

11:5 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

สัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและพวกนกในอากาศ ⁷แล้วผมก็ได้ยินเสียงพูดว่า ‘ลุกขึ้น เบโตร ซ่าสัตว์พวกนี้กินซะ’ ⁸แต่ผมตอบว่า ‘ไม่ได้หรือองค์เจ้าชีวิต ผมไม่เคยกินของต้องห้าม หรือแปดเนืองตามกฎของโมเสส อย่างสัตว์พวกนี้เลย’ ⁹มีเสียงพูดจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าได้ทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่าไม่สะอาด’ ¹⁰เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแบบเดียวกันถึงสามครั้ง แล้วทุกอย่างก็ถูกดึงกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าอีกครั้งหนึ่ง ¹¹ทันใดนั้นก็มีคนสามคนมาถึงบ้านที่ผมอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซาริยาเพื่อมาหาผม ¹²พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] บอกให้ผมไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเลพี่น้องทั้งหกคนนี้จึงไปกับผมด้วยและพวกเราได้เข้าไปในบ้านของโครเนลิอัส ¹³โครเนลิอัสบอกพวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาและพูดว่า ‘ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาซีโมนที่คนเรียกว่าเบโตรมา ¹⁴เขาจะบอกข่าวสารที่จะทำให้ท่านและสมาชิกในครอบครัวของท่านได้รับความรอด’ ¹⁵เมื่อผมเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาเหนือพวกเขา เหมือนกับที่มาหาพวกเราในตอนเริ่มต้น* ¹⁶ทำให้ผมคิดได้ถึงสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า ‘ยอห์นได้ทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ[†] แต่พวกเจ้าจะได้เข้าพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ¹⁷ดังนั้นถ้าพระเจ้าให้ของขวัญกับพวกเขาแบบเดียวกับที่พระองค์ให้กับพวกเราตอนที่พวกเราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วละก็ ใครจะไปขัดขืนพระเจ้าได้ละ”

¹⁸เมื่อพวกชายิวที่ไว้วางใจในพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พวกเขาก็เลิกต่อว่าเบโตร แล้วต่างสรรเสริญพระเจ้าว่า “ถ้าอย่างนั้น พระเจ้าก็ได้ให้โอกาส แม้แต่คนที่ไม่ใช่ยิว ที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพื่อจะได้มีชีวิตรอดด้วย”

ข่าวดีมาถึงเมืองอันติโอก

¹⁹พวกที่ไว้วางใจในพระเยซูได้กระจัดกระจายไปในช่วงที่มีการข่มเหงเกิดขึ้นหลังจากที่สเทเฟนตาย ต่างก็พากันไปไกลถึงดินแดนฟินิเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันติโอก พวกนี้ได้ไปประกาศข่าวของพระเจ้า ให้แต่เฉพาะคนยิวเท่านั้น ²⁰บางคนในพวกที่เชื่อนี้ ก็มาจากเกาะไซปรัสและไซริน และเมื่อพวกเขามาถึงเมืองอันติโอก พวกเขา ก็เริ่มประกาศข่าวดี[†] เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าให้กับคนกรีกด้วย ²¹พวกเขาเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต ทำให้มีคนมาเชื่อและหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ²²เมื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม รู้ข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ได้ส่งบารนาบัสมาที่เมืองอันติโอก ²³เมื่อบารนาบัสมาถึง และเห็นว่าพระเจ้าได้อวยพรคนที่นั่นขนาดไหน เขาก็ดีใจและได้ให้กำลังใจกับคนที่เชื่อในพระเยซูทุกๆ คนที่เมืองอันติโอก และบอกให้รักษาความเชื่อที่มีต่อองค์เจ้าชีวิตอย่างสุดหัวใจ ²⁴บารนาบัสเป็นคนดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ และมีคนมากมายได้มาเชื่อในองค์เจ้าชีวิต

²⁵จากนั้นบารนาบัสไปหาเฮาโล ที่เมืองทาร์ซัส ²⁶เมื่อพบเฮาโลแล้ว เขาได้พาเฮาโลไปที่เมืองอันติโอก และทั้งสองคนได้ร่วมประชุมอยู่กับหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองอันติโอกเป็นเวลานานนับปีเต็ม พวกเขาได้สั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก และที่เมืองอันติโอกนี้เองที่พวกศิษย์ของพระเยซูได้ชื่อว่าเป็น คริสเตียน เป็นครั้งแรก

27 ในขณะนี้ มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] บางคนเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาที่เมืองอันท็อก²⁸ คนหนึ่งในนั้นชื่อว่าอากาบัส ได้ยื่นทำนายโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า จะเกิดการกัณดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วโลก (ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิคลาวดิอุส^{*})²⁹ ดังนั้นศิษย์แต่ละคนจึงได้ตกลงกันที่จะส่งความช่วยเหลือไปให้กับพี่น้องที่อาศัยในแคว้นยูเดียมากที่สุดเท่าที่จะทำได้³⁰ พวกเขาได้ทำตามข้อตกลงกัน และได้ฝากของเหล่านั้นไปกับบารนาบัสและเซโลเพื่อเอาไปให้ผู้ผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้า[†] ที่นั่น

กษัตริย์เฮโรดชมหม่อมประชุมของพระเจ้า

12 ในเวลานั้น กษัตริย์เฮโรด^{*} ได้ชมหม่อมทำร้ายหมู่ประชุมของพระเจ้า² พระองค์ได้สั่งให้ตัดหัวยากอบพี่ชายของยอห์น³ เมื่อเฮโรดเห็นว่าการกระทำครั้งนี้ทำให้ชาวียพอใจ พระองค์จึงให้จับเบโตรไปด้วย (ซึ่งตรงกับช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ^{*})⁴ หลังจากเฮโรดจับเบโตรแล้ว ก็เอาไปขังไว้ในคุก เฮโรดให้ทหารสี่หม่อมล้อมสี่คนเฝ้าเบโตรไว้ เฮโรดตั้งใจว่าจะนำตัวเบโตรออกไปตัดสินต่อหน้าประชาชนหลังจากพิธีฉลองวันปลดปล่อย[†]⁵ เบโตรจึงถูกขังไว้ในคุก และหมู่ประชุมของพระเจ้าต่างพากันอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเบโตร

เบโตรออกจากคุก

⁶ คืนก่อนที่เฮโรดจะนำเบโตรออกมาจากคุกเพื่อตัดสินโทษเบโตรกำลังนอนหลับอยู่โดยมีทหารสองคนขนาบข้าง มีโซ่สองเส้นล่ามขาน และมีทหารยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก⁷ ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตก็มายืนอยู่ตรงนั้น และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตสวรรค์กระทุ้งสี่ข้างของเบโตรให้ตื่นขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเร็ว” ทันใดนั้นโซ่ก็หลุดออกจากมือของเบโตร⁸ ทูตสวรรค์พูดกับเขาว่า “แต่งตัวและสวมรองเท้าสิ” เบโตรทำตาม จากนั้นทูตสวรรค์พูดอีกว่า “สวมเสื้อคลุม แล้วตามเรามา”⁹ เบโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป โดยเบโตรไม่รู้หรือรู้ว่าที่ทูตสวรรค์กำลังทำนั้นเป็นความจริง เพราะเขาคิดว่าเห็นนิมิต^{*}¹⁰ ทั้งสองเดินผ่านยามชั้นที่หนึ่งและยามชั้นที่สอง จนมาถึงประตูเหล็กที่นำเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดออกเองให้ทั้งสองออกไป ทั้งสองเดินไปตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที

¹¹ เบโตรรู้สึกตัวและพูดว่า “ตอนนั้น ผมรู้แล้วว่ามันเป็นความจริง องค์เจ้าชีวิตได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยชีวิตผมให้รอดพ้นจากอำนาจของเฮโรด และจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวียกำลังคาดหวังจะให้เกิดขึ้นกับผม”

¹² เมื่อเบโตรคิดได้แล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์แม่ของยอห์น หรือที่คนเรียกว่า มาระโก ที่นั่นมีคนจำนวนมากชุมนุมและอธิษฐานกันอยู่¹³ เบโตรมาเคาะประตู มีหญิงคนใช้ชื่อว่า โรดา เดินมาถาม¹⁴ เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเบโตร ก็วิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความดีใจโดยไม่ได้เปิดประตู

11:28 จักรพรรดิคลาวดิอุส ครอบครองอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ.41-54 (พ.ศ.584-597) เกิดกัณดารอาหารหลายครั้ง แต่ครั้งที่ย่ำแย่ที่สุด เกิดที่แคว้นยูเดีย ราวๆ ปี ค.ศ.46 (พ.ศ.589)

12:1 เฮโรด ในที่นี้คือเฮโรดอากาบัสที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

12:3 เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ สืบคทาที่แห่งวันหยุดสำคัญของชาวีย ในพระคัมภีร์เดิมบอกว่าเทศกาลนี้ เริ่มต้นขึ้นหลังจากเทศกาลวันปลดปล่อย แต่ถือว่าเทศกาลทั้งสองเป็นเทศกาลเดียวกัน

12:9 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

ให้เขาก่อน เธอไปบอกกับทุกๆ คนว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู¹⁵ คนเหล่านั้นย้อนเธอว่า “จะบ้าหรือ” แต่เธอยืนยันว่าเป็นความจริง พวกเขาจึงว่า “น่าจะเป็นทูตสวรรค์ของเปโตร”

¹⁶ส่วนเปโตรยังคงเกาะประตูอยู่ เมื่อพวกเขาเปิดประตูและเห็นเปโตรก็พากันประหลาดใจมาก ¹⁷เปโตรโบกมือให้เงียบ แล้วก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตช่วยเขาออกมาจากคุกได้อย่างไร แล้วเปโตรพูดอีกว่า “ไปเล่าเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องรู้ด้วย” จากนั้นเปโตรก็จากไปทีอื่น

¹⁸พอรุ่งเช้า พวกทหารต่างสับสนอลหม่าน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร ¹⁹หลังจากเฮโรดค้นหาเปโตร แต่หาไม่พบ พระองค์จึงได้ส่งพวกทหารยามและสั่งให้นำทหารยามไปฆ่า

กษัตริย์เฮโรดตาย

หลังจากนั้นเฮโรดได้เดินทางจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยาชั่วคราว ²⁰กษัตริย์เฮโรด โกรธประชาชนชาวไทระและชาวเมืองไซดอนมาก พวกชาวเมืองจึงได้ไปเกลี้ยกล่อมปลัสตัส คนใช้ส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรดให้เข้าข้างพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาจึงได้ส่งกลุ่มตัวแทนมาขอคืนดีกับเฮโรด เพราะว่าต้องพึ่งอาหารจากดินแดนของเฮโรด

²¹เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดแต่งตัวชุดกษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดกับประชาชน ²²ผู้คนต่างพากันตะโกนเสียงดังว่า “นี่คือเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์” ²³ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตจึงทำให้เฮโรดล้มป่วยทันที เพราะเฮโรดไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า แล้วสุดท้ายร่างของเฮโรดก็ถูกหนอนกัดกินจนตาย

²⁴แต่ถ้อยคำของพระเจ้าได้แพร่กระจายไปมากขึ้นๆ

²⁵เมื่อบารนาบัสและเซาโล ทำงานในเมืองเยรูซาเล็มเสร็จแล้วก็เดินทางกลับไปเมืองอันทิโอก แล้วพา ยอห์น ซึ่งคนเรียกว่า มาระโก ไปด้วย

บารนาบัสและเซาโลได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ

13 มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และพวกครูในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองอันทิโอก คือ บารนาบัส ลิเมโอน หรือที่คนเรียกว่านิเกอร์ ลูลิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน (เพื่อนสนิทของกษัตริย์เฮโรด* ตั้งแต่เป็นเด็ก) และเซาโล² ขณะที่พวกเขาสมัครองค์เจ้าชีวิตและถือศีลอดอาหาร* อยู่ ณัั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์³ ก็พูดว่า “ให้ตั้งบารนาบัสและเซาโลไว้ต่างหาก สำหรับงานที่เราจะเรียกให้พวกเขาทำ” ³หลังจากที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกครู ถือศีลอดอาหารและอธิษฐานเสร็จแล้ว พวกเขาได้วางมือบนบารนาบัสและเซาโล จากนั้นก็ส่งพวกเขาไป

บารนาบัสและเซาโลอยู่ที่เกาะไซปรัส

⁴เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ส่งพวกเขาออกไปแล้ว บารนาบัสและเซาโล ก็เดินทางลงไปที่เมืองเซลุเซีย และพวกเขานั่งเรือจากที่นั่นต่อไปที่เกาะไซปรัส ⁵เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกเขาได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าในที่ประชุมของชาวยิว ยอห์นไปกับพวกเขาด้วยในฐานะผู้ช่วย ⁶พวกเขาเดินทางรอบเกาะไปจนถึงเมืองปาโพล ที่นี้เขาได้พบคนยิวที่ใช้เวทมนตร์คาถาและอ้างว่า

13:1 เฮโรด เฮโรดอกริปาที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

13:2 ถือศีลอด การใช้ชีวิตอยู่โดยไม่รับประทานอาหารในช่วงเวลาของการอธิษฐานและการมัสการพระเจ้า

ตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ชื่อว่าบารเยชู⁷ เขาเป็นที่ปรึกษาของท่านผู้ว่าชื่อ เฮอร์จ็อสเปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดหลักแหลม เฮอร์จ็อสเปาโลได้เชิญบารนาบัสและเขาโล ให้มาพูดถ้อยคำของพระเจ้า ให้ฟัง⁸ แต่เอลีมาส นักเวทมนตร์ได้ขัดขวางเขาโลและบารนาบัส (เอลีมาสเป็นชื่อที่แปลมาจากบารเยชู) เขาพยายามที่จะยับยั้งท่านผู้ว่าไม่ให้เชื่อในองค์เจ้าชีวิต⁹ จากนั้นเขาโล ที่คนเรียกว่า เปาโล ก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาได้จ้องไปที่เอลีมาส¹⁰ แล้วพูดว่า “ตัวแกเต็มไปด้วยการหลอกลวงและเล่ห์กลชั่วร้ายต่างๆ นานา แกเป็นลูกของมาร เป็นศัตรูของความถูกต้องทุกอย่าง แกจะไม่เลิกบิดเบือนหนทางแห่งความถูกต้องขององค์เจ้าชีวิตไซ้ใหม่¹¹ ดูลิ มือขององค์เจ้าชีวิตอยู่บนตัวแกแล้ว แกจะตาบอดมองไม่เห็นแสงอาทิตย์ไปสักพัก” ทันใดนั้นความมืดมิดก็เกิดขึ้นกับเอลีมาสทันที เขาเดินคลำไปรอบๆ พยายามหาคนมาช่วยจูงมือให้¹² เมื่อท่านผู้ว่าเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านจึงเกิดความเชื่อ เพราะรู้สึกอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิต

เปาโลและบารนาบัสไปเมืองอันติโอก ในแคว้นปิลิเดีย

¹³เปาโลและเพื่อนของเขา นั่งเรือจากเมืองปาโอส ไปที่เมืองเปอร์กา ในแคว้นปัมฟีเลีย แต่ยอห์นได้จากพวกเขากลับไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ จากเมืองเปอร์กาพวกเขายังคงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปิลิเดีย และในวันหยุดทางศาสนา เปาโลและบารนาบัส ได้เข้าไปนั่งอยู่ในที่ประชุมชาวยิว¹⁵ หลังจากที่มีการอ่านกฎปฏิบัติของโมเสส และข้อเขียนของพวกเขาผู้พูดแทนพระเจ้าแล้ว พวกเขาเห็นว่าของที่ประชุมชาวยิวได้ส่งบางคนมาบอกกับพวกเขาว่า “พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีคำพูดที่ทำให้กำลังใจผู้คน ขอให้พูดออกมาด้วย”¹⁶ เปาโลยืนขึ้นโบกมือ*และพูดว่า “ฟังให้ดีชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่เคารพยำเกรงพระเจ้า¹⁷ พระเจ้าของเราชาวอิสราเอลได้เลือกบรรพบุรุษของเรา และทำให้คนของเรายิ่งใหญ่ตอนที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระองค์ก็ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้นด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁸ พระองค์ได้อดทนกับพวกเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี¹⁹ พระองค์ได้ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอัน และมอบแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้น ให้กับชาวอิสราเอลไว้ครอบครองเป็นเวลาสี่ร้อยห้าสิบปี²⁰ หลังจากนั้น พระองค์ได้ให้พวกผู้พิพากษา มาปกครองดูแลพวกเขา จนกระทั่งถึงช่วงสมัยของซามูเอลผู้พูดแทนพระเจ้า²¹ พวกอิสราเอลก็ร้องขอให้กษัตริย์ พระเจ้าจึงมอบซาอูล บุตรชายของคิชที่มาจากเผ่าเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ปกครองดูแลพวกเขาอยู่ประมาณสี่สิบปี²² หลังจากที่พระเจ้าปลดซาอูลออกจากตำแหน่งแล้ว ก็ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล พระองค์ได้พูดเกี่ยวกับดาวิดว่า ‘เราได้พบว่าดาวิด บุตรของเจสซึคนนี้เป็นคนที่เราชอบมาก เพราะเขาจะทำทุกอย่างที่เราต้องการให้เขาทำ’²³ จากเชื้อสายของดาวิดนี้แหละที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ว่า จะให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดเพื่อคนอิสราเอล²⁴ ก่อนที่พระเยซูจะมา ยอห์นได้ประกาศกับคนอิสราเอลทุกคน เรื่องการเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อแสดงถึงการกลับตัวกลับใจ²⁵ เมื่อยอห์นทำงานของเขาเสร็จแล้ว ได้พูดว่า ‘พวกคุณคิดว่าผมเป็นใครกัน ผมไม่ใช่คนที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ แต่จะมีคนคนหนึ่งที่มาภายหลังผม ซึ่งตัวผมเองยังไม่มีความพอที่จะแก้สายรองเท้าของเขาเลย’²⁶ พี่น้องทั้งหลายผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัมและพวกท่านคนต่างชาติที่เคารพยำเกรง

13:16 โบกมือ เป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนเงิบหรือสงบลง

พระเจ้า พระเจ้าได้ส่งข่าวสารแห่งความรอดนี้มาให้กับพวกเรานี้แหละ ²⁷ ส่วนพวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตลอดจนผู้นำของเขาที่จำพระเยซูไม่ได้ และได้ประณามพระองค์นั้น ก็ได้เป็นจริงตามคำพูดของผู้พูดแทนพระเจ้าที่อ่านกันทุกครั้งในวันหยุดทางศาสนา ²⁸ ถึงแม้พวกเขาจะไม่มียุทธผลอะไรที่จะประหารชีวิตพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังร้องขอให้ปีลาตมาพระองค์อยู่ ²⁹ เมื่อพวกเขาได้ทำทุกอย่างสำเร็จตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระเยซู แล้วพวกเขาได้เอาร่างของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และเอาไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ³⁰ แต่พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย ³¹ พระเยซูได้ปรากฏตัวให้กับคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็ม จากแคว้นกาลิลี ได้เห็นเป็นเวลาหลายวัน และตอนนี้พวกเขาได้เล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอิสราเอลได้รู้ ³² พวกเราได้บอกพวกคุณเกี่ยวกับชาวดี ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา ³³ พระเจ้าได้ทำให้คำสัญญานี้เป็นจริงกับพวกเราผู้เป็นลูกหลานของพวกเขาด้วยการทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า

‘ท่านเป็นลูกของเรา

วันนี้เราเป็นผู้ให้กำเนิดท่าน’ (สดุดี 2:7)

³⁴ พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และจะไม่วันเฝ้าเปื่อยอีกเลย พระเจ้าประกาศอย่างนี้ว่า

‘เราจะให้พรอันบริสุทธิ กับพวกเจ้าอย่างแน่นอนตามที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด’ (อิสยาห์ 55:3)

³⁵ ยังมีอีกที่หนึ่งในพระคัมภีร์ที่ได้พูดถึงสิ่งนี้ด้วยว่า

‘พระองค์จะไม่ยอมให้รางวัลอันบริสุทธิของผู้รับใช้ของพระองค์ต้องเน่าเปื่อย’ (สดุดี 16:10)

³⁶ ในช่วงที่ดาวิดมีชีวิตอยู่ เขาได้ทำตามความต้องการของพระเจ้า ต่อมาเมื่อเขาตาย และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษ ร่างของเขาก็เน่าเปื่อยไป ³⁷ แต่พระเยซูที่พระเจ้าได้ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้นไม่เน่าเปื่อย ³⁸ ดังนั้นพี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ก็เพราะพระเยซูนี้แหละ บาบของพวกคุณถึงได้รับการอภัยโทษ กฎของโมเสสไม่สามารถช่วยให้ใครหลุดพ้นจากบาปได้หรอก

³⁹ แต่พระเยซูจะเป็นผู้ทำให้ทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาปเหล่านั้นได้ ⁴⁰ ระวังให้ดี อย่าให้สิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้เกิดขึ้นกับคุณ นั่นคือ

⁴¹ “ดูก่อน พวกที่ชอบเยาะเย้ยถากถาง

เจ้าจะต้องประหลาดใจและจากนั้นก็ตายไป

เพราะเรากำลังทำสิ่งหนึ่งในช่วงชีวิตของเจ้า

เป็นสิ่งที่เจ้าจะไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้มีคนมาบอกก็ตาม” (ฮายาบุก 1:5)

⁴² เมื่อเปาโลกับบารนาบัส กำลังจะไปจากที่ประชุมชาวยิว ผู้คนได้มาขอให้พวกเขา พูดเรื่องพวกนี้อีกในวันหยุดทางศาสนาครั้งหน้า ⁴³ เมื่อการประชุมเลิกแล้ว มีชาวยิว และพวกที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาเยิวหลายคน ได้ติดตามเปาโลและบารนาบัสไป ทั้งสองได้พูดคุยและกระตุ้นให้พวกเขายึดมั่นอยู่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่อไป ⁴⁴ เมื่อวันหยุดทางศาสนามาถึงอีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ⁴⁵ เมื่อชาวยิวเห็นฝูงชนมาแน่นขนัด ก็เกิดความอิจฉา จึงได้พูดดูถูกดูแคลนและคัดค้านคำพูดของเปาโล ⁴⁶ แต่เปาโลและ

บารนาบัสก็พูดอย่างกล้าหาญว่า “เราจำเป็นที่จะต้องพูดถ้อยคำของพระเจ้าให้พวกคุณฟังก่อน แต่เมื่อคุณไม่ยอมเชื่อและเห็นว่าตัวเองไม่มีค่าที่จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ตอนนี้อย่างไรก็จะหันไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”⁴⁷ เพราะองค์เจ้าชีวิตได้สั่งพวกเขาว่า

‘เราได้ทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างกับคนที่ไม่ใช่ยิว

เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปทุกหนทุกแห่งในโลก’”⁴⁸

⁴⁸เมื่อคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินอย่างนี้ก็ดีใจ และยกย่ององค์เจ้าชีวิตเพราะถ้อยคำของพระองค์ ส่วนคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ให้มีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั้นก็ได้ไว้วางใจ

⁴⁹ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ก็ได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นนั้น ⁵⁰พวกยิวได้ไปยงพวกผู้หญิงที่เคร่งศาสนาและมีอิทธิพลกับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำในเมืองนั้น ให้มากดขี่ข่มเหงเปาโลและบารนาบัส และไล่ทั้งสองคนออกไปจากดินแดนของเขา ⁵¹เปาโลและบารนาบัสได้สะบัดฝุ่นที่ติดเท้าออก* เป็นการประท้วงต่อคนเหล่านั้น แล้วทั้งสองก็ไปเมืองอีโคเนียม ⁵²แต่พวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองอันท็อก ต่างก็มีความสุขอย่างล้นพ้น และเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลและบารนาบัสอยู่ในเมืองอีโคเนียม

14 ในเมืองอีโคเนียมก็เหมือนกัน เปาโลและบารนาบัสได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดข่าวประกาศ จนคนยิวและคนกรีกจำนวนมากเกิดความเชื่อ ²แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อ ได้ยุยงคนกรีกให้โกรธเคืองพวกพี่น้องของตนที่เชื่อ ³เปาโลและบารนาบัสอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และประกาศเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ และพระองค์ก็ให้เปาโลกับบารนาบัสทำสิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ต่างๆได้ เพื่อให้คนรู้ว่าความเมตตากรุณาของพระองค์ ที่ทั้งสองคนพูดนั้นเป็นเรื่องจริง ⁴คนในเมืองก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเข้ากับพวกยิว อีกฝ่ายหนึ่งเข้ากับพวกศิษย์เอก† ของพระเยซู

⁵คนกรีก คนยิว และผู้นำของพวกเขา คบคิดกันที่จะเอาหินขว้างทำร้ายเปาโลกับบารนาบัส ⁶แต่ทั้งสองคนล่วงรู้แผนการนี้เสียก่อน จึงหนีไปที่เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีในแคว้นลิคาโอเนีย และดินแดนแถวๆ นั้น ⁷แต่พวกเขาก็ยังคงประกาศข่าวดี† ที่นั่นต่อไป

เปาโลอยู่ในเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี

⁸ที่เมืองลิสตรา มีชายขาพิการคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาเป็นง่อยเดินไม่ได้มาตั้งแต่เกิด ⁹ชายคนนี้ฟังเปาโลพูด เปาโลจึงลงมาที่ชายคนนี้ และเห็นว่าเขามีความเชื่อซึ่งจะรักษาเขาให้หายได้ ¹⁰เปาโลจึงพูดเสียงดังว่า “ลุกขึ้นยืน” แล้วชายเป็นง่อยก็กระโดดขึ้นและเริ่มเดิน ¹¹เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาที่สงสัยร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระเจ้าได้แปลงร่างเป็นมนุษย์ลงมาหาพวกเรา” ¹²พวกเขาเรียก บารนาบัสว่า พระซุส* และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส* เพราะเปาโลเป็นคนพูดก่อน ¹³นักบวชของวัดพระซุส ที่ตั้งอยู่หน้าเมืองได้นำวัวตัวผู้และพวงมาลัยไปที่

13:47 เราได้ทำ...ทุกแห่งในโลก อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 49:6

13:51 สะบัดฝุ่นที่เท้าออก หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษและพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

14:12 พระซุส เทพเจ้าที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุดของกรีก

14:12 พระเฮอร์เมส เทพเจ้าอีกองค์ของกรีก ชาวกรีกเชื่อว่าเทพเจ้าองค์นี้เป็นผู้ส่งข่าวสารของเทพเจ้าองค์อื่น ๆ

ประตูเมือง นักบวชและฝูงชนต้องการที่จะถวายเครื่องบูชาให้กับเปาโลและบารนาบัส¹⁴ แต่เมื่อบารนาบัสและเปาโลศิษย์เอกของพระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็ฉีกเสื้อผ้าของตน แล้ววิ่งเข้าไปในฝูงชนพร้อมกับร้องตะโกนว่า¹⁵ “พวกคุณทำอย่างนี้ทำไม เราก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ เหมือนกับพวกคุณ เรามาที่นี่เพื่อประกาศข่าวดีกับพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีความหมายไปหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ผู้สร้างท้องฟ้า พื้นดิน ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น¹⁶ ในอดีตพระองค์ได้ปล่อยให้คนแต่ละชาติทำตามใจชอบ¹⁷ ถึงแม้พระองค์จะปล่อยพวกคุณไว้ แต่พระองค์ก็ทำให้คุณรู้ว่ามิใช่พระองค์ โดยดูได้จากสิ่งดีๆ ที่พระองค์ได้ทำให้กับพวกคุณ เช่น ให้ฝนตกจากท้องฟ้า และให้มีพืชผลตามฤดูกาล พระองค์ให้พวกคุณมีอาหารกินและทำให้ใจของคุณเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี”¹⁸ ถึงแม้จะพูดให้ฟังอย่างนี้แล้ว ก็ยังเกือบจะห้ามพวกเขาไม่อยู่ ที่จะไม่ให้พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายเปาโลกับบารนาบัส

¹⁹ แต่มีชายยิวบางคนที่มาจากเมืองอันท็อกและเมืองอีโคเนียม ได้ชักชวนฝูงชนให้มาอยู่ฝ่ายพวกเขา และได้เอาหินขว้างเปาโล แล้วลากเปาโลออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตายแล้ว²⁰ เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูมาเยือนล้อมเปาโล เปาโลก็ลุกขึ้นมาและเดินเข้าไปในเมือง พอวันรุ่งขึ้นเปาโลกับบารนาบัสก็เดินทางไปเมืองเดอริ

เดินทางกลับเมืองอันท็อกในแคว้นซีเรีย

²¹ เปาโลกับบารนาบัสได้ไปประกาศข่าวดีในเมืองเดอริ และมีคนเป็นจำนวนมากได้มาเป็นศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต จากนั้นเขาทั้งสอง ได้เดินทางกลับไปเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันท็อก²² ไปให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซู และกระตุ้นให้ยืนหยัดในความเชื่อต่อไป เขาพูดว่า “เราจะต้องผ่านความทุกข์ยากมากมาย ก่อนที่จะเข้าแผ่นดินของพระเจ้า”²³ เปาโลและบารนาบัสได้แต่งตั้งผู้นำอาวุโสขึ้นในแต่ละหมู่ประชุมของพระเจ้า เขาทั้งสองได้อธิษฐานและถือศีลอดอาหาร* และได้มอบผู้นำพวกนี้ไว้กับองค์เจ้าชีวิตที่พวกเขาไว้วางใจ

²⁴ แล้วเปาโลและบารนาบัสได้เดินทางผ่านแคว้นบิลิเดียไปที่แคว้นปัมฟีเลีย²⁵ หลังจากที่ได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว ก็เดินทางลงไปเมืองอัททาลิยา²⁶ จากที่นั่น พวกเขาได้นั่งเรือกลับไปเมืองอันท็อก ซึ่งหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเคยฝากพวกเขาไว้ให้พระเจ้าดูแลในการทำงาน คืองานที่เพิ่งทำเสร็จไปนี้

²⁷ เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึง ได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และเล่าทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขาให้ฟัง และได้ประกาศว่าพระเจ้าเปิดโอกาสให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความเชื่อด้วย²⁸ แล้วเขาทั้งสองคนก็พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระเยซูเป็นเวลานาน

การประชุมในเมืองเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนเดินทางลงมาจากแคว้นยูเดีย และได้มาสั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าพวกคุณไม่ได้เข้าพิธีขลิบตามกฎของโมเสส พวกคุณก็จะไม่รอด”² เปาโลและบารนาบัสไม่เห็นด้วยกับพวกเขา จึงเกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ พี่น้องจึงแต่งตั้งเปาโล บารนาบัสกับบางคนในพวกเขาให้ไปหารือกับพวกศิษย์เอก[†] ของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส[†] ที่เมืองเยรู

ซาเล็มเกี่ยวกับปัญหานี้

³หมู่ประชุมของพระเจ้าได้ส่งพวกนี้ออกเดินทางไป เมื่อผ่านแคว้นฟีนิเซียและแคว้นสะมาเรีย พวกเขาก็ได้เล่าเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวหันไปหาพระเจ้า ทำให้พี่น้องทุกคนดีใจมาก ⁴เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้รับการต้อนรับจากหมู่ประชุมของพระเจ้า พวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส พวกเขาเล่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขา ⁵ศิษย์ของพระเยซูบางคน ที่เป็นพวกฟาริสี ยินขึ้นพูดว่า “พวกคนที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีชโลบ และต้องทำตามกฎของโมเสสด้วย” ⁶พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส จึงได้ประชุมหารือกันเกี่ยวกับปัญหานี้ ⁷หลังจากได้เถียงกันอยู่นาน เบโตรก็ยืนขึ้นพูดว่า “พี่น้องครับ คุณก็รู้อยู่่าก่อนหน้านี้นี้พระเจ้าได้เลือกผมจากท่ามกลางพวกคุณให้ไปประกาศข่าวดี กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิวฟัง เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อ ⁸พระเจ้า ผู้รู้จักใจของมนุษย์ดี ได้แสดงให้เห็นว่า พระองค์ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว พระองค์ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ กับพวกเขาเหมือนที่ให้กับพวกเรา ⁹สำหรับพระเจ้าแล้ว เรากับพวกนั้นไม่ได้แตกต่างกันเลย พระองค์ชำระจิตใจของพวกเขาด้วยความเชื่อเหมือนกัน ¹⁰ถ้าอย่างนั้น พวกคุณลงดีกับพระเจ้าทำไม คือเอาเอก*ที่พวกเราหรือบรรพบุรุษของเราเอง ก็ยังแบกไม่ไหวไปสวมคอของพวกศิษย์ที่ไม่ใช่ยิวของพระเยซู ¹¹แต่เราเชื่อว่า เรารอดโดยความเมตตากรุณาของพระเยซูเจ้า และเราก็เชื่อว่าพวกคนที่ไม่ใช่ยิวก็รอดโดยวิธีนี้เหมือนกัน ¹²คนทั้งหมดจึงเริ่มเงียบ และตั้งใจฟังบารนาบัสและเปาโลเล่าเกี่ยวกับปาฏิหาริย์และสิ่งอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำผ่านพวกเขาในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว ¹³เมื่อพวกเขาพูดจบ ยากอบก็พูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ฟังผมหน่อย ¹⁴ซีโมน*ได้เล่าให้พวกเราฟังว่า พระเจ้าได้แสดงความห่วงใยต่อคนที่ไม่ใช่ยิวอย่างไรครั้งแรก ก็ด้วยการเลือกเอาคนไม่ใช่ยิวบางคนมาเป็นคนของพระองค์ ¹⁵ซึ่งตรงกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้

¹⁶หลังจากนี้เราจะกลับมา

และเราจะสร้างบ้านของดาวิดที่พังทลายลงขึ้นมาใหม่

เราจะซ่อมแซมส่วนที่ปรักหักพัง เราจะทำให้ดีขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

¹⁷ดังนั้น มนุษย์ที่เหลือทุกคน

กับคนที่ไม่ใช่ยิวทุกคนที่เราได้เรียกให้มาเป็นของเรา

ก็จะแสวงหาเรา องค์เจ้าชีวิต

นี่เป็นคำพูดขององค์เจ้าชีวิต ผู้ทำสิ่งเหล่านี้

¹⁸ซึ่งเป็นที่รู้จักกันมาตั้งนานแล้ว*

¹⁹ดังนั้น ผมขอตัดสินใจว่า เราไม่ควรจะไปทำให้คนที่ไม่ใช่ยิวพวกนั้น ที่กำลังหันมาหาพระเจ้า ยุ่งยากลำบากใจ ²⁰แต่เราควรจะเขียนจดหมายไปบอกพวกเขาว่า

อย่ากินอาหารที่สกปรกในสายตาพระเจ้า เพราะได้เอาไปเสนอไว้หวัรูปเคารพ*

อย่าทำผิดบาปทางเพศ

อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ

15:10 แอก หมายถึงกฎของยิว ชาวยิวบางคนพยายามจะทำให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิวต้องปฏิบัติตามกฎนี้

15:14 ซีโมน หรือเปโตร

15:16-18 “หลังจากนี้...ตั้งนานแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ อาโมส 9:11-12 และ อิสยาห์ 45:21

15:20 รูปเคารพ เทพเจ้าที่คนที่ไม่ใช่ยิวเคารพบูชากัน

และอย่ากินเลือด

²¹เพราะกฎพวกนี้ของโมเสส ก็ได้สั่งสอนกันอยู่แล้วในทุกๆ เมือง ตั้งแต่สมัยโบราณและยังคงอ่านกันอยู่ในที่ประชุมชาวยิว[†] ทุกๆ วันหยุดทางศาสนา”

จดหมายถึงผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิว

²²แล้วพวกศิษย์เอกของพระเยซู พวกผู้นำอาวุโส และหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหมด ตัดสินใจเลือกผู้ชายบางคนในกลุ่มพวกเขาให้เดินทางไปเมืองอันทิโอกกับเปาโลและบารนาบัส พวกเขาเลือกยูดาสที่คนเรียกว่าบารซับบาส และสิลาส ผู้นำสองคนในหมู่พี่น้อง ²³พวกเขาฝากจดหมายไปกับสองคนนี้ด้วย ในจดหมายเขียนว่า “จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส ผู้เป็นพี่น้องของคุณ สวัสดิ์พี่น้องที่ไม่ใช่ยิวในเมืองอันทิโอก ซีเรียและซีลีเซีย ²⁴เนื่องจากเราได้อ่านว่ามีบางคนจากที่นี่ได้มาหาพวกคุณ และพูดบางอย่างที่สร้างปัญหาให้กับคุณ ทำให้คุณวุ่นวายใจ แต่เราไม่ได้ส่งพวกเขา ²⁵พวกเราทั้งหมดจึงได้ตกลงใจที่จะเลือกผู้ชายบางคน เพื่อส่งมาหาคุณ พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลคนที่เรารัก ²⁶ผู้ชายที่ส่งมานี้ ได้เสี่ยงชีวิตของเขาเพื่อพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ²⁷ดังนั้น เราจึงส่งยูดาสและสิลาสมา พวกเขาจะมาเล่ากับปากของเขาเออเนอียันถึงสิ่งต่างๆ ที่เราได้เขียนมา ²⁸ทั้งพระวิญญานบริสุทธิ์และพวกเราเห็นดีด้วยกันว่าจะไม่วางภาระอะไรให้กับพวกคุณเลย นอกจากสิ่งที่จำเป็นพวกนี้ คือ

²⁹คุณควรหลีกเลี่ยงจากการกินเครื่องเซ่นไหว้รูปเคารพ

อย่ากินเลือด อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

อย่าทำบาปทางเพศ

ถ้าพวกคุณอยู่ห่างเสียจากสิ่งพวกนี้ พวกคุณก็ทำดีแล้ว ลาก่อน”

³⁰แล้วหมู่ประชุมของพระเจ้าก็ส่งบารนาบัส เปาโล ยูดาส และสิลาส ไปเมืองอันทิโอก พวกเขาได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และให้จดหมายนั้นกับพวกเขา ³¹เมื่อได้อ่านจดหมายแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกพอใจและมีกำลังใจ ³²ยูดาสและสิลาส ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยก็ได้พูดกับพวกพี่น้องเป็นเวลานาน ได้ให้กำลังใจและช่วยให้พวกเขามีความเชื่อมากขึ้น ³³หลังจากที่ยูดาสและสิลาส ได้อยู่ที่นั่นสักพักหนึ่ง ก็ถึงเวลาที่จะกลับไปหาพี่น้องที่ส่งพวกเขาไป พี่น้องที่เมืองอันทิโอกก็ได้วยพรให้เขาเดินทางกลับไปด้วยความปลอดภัย ^{34*}

³⁵แต่เปาโลและบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันทิโอก และได้ประกาศสั่งสอนถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตร่วมกับคนอื่นๆ อีกหลายคน

เปาโลและบารนาบัสแยกจากกัน

³⁶เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง เปาโลได้พูดกับบารนาบัสว่า “พวกเรากลับไปเยี่ยมพี่น้องในเมืองต่างๆ ที่พวกเราเคยไปประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตไว้กันเถอะ ไปดูสิว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

³⁷บารนาบัสอยากจะพายอห์น ที่คนเรียกว่า มาระโก ไปด้วย ³⁸แต่เปาโลคิดว่าทางที่ดีไม่ควรพายอห์นไป เพราะอห์นเคยทิ้งพวกเขาไปตอนที่อยู่เมืองบีมฟีเลีย และไม่ยอมช่วยงานต่อ ³⁹ทำให้เปาโลกับบารนาบัส ชัดแย้งกันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องแยกทางกัน บารนาบัสจึงพามาระโก

15:34 สำเนากรีกบางฉบับ ก็เพิ่มข้อ 34 ลงไป ว่า “แต่สิลาสตัดสินใจอยู่ที่นั่น”

นั่งเรือไปเกาะไซปรัส⁴⁰ ส่วนเปาโลเลือกสิลาส แล้วก็ไปจากเมืองนี้ หลังจากที่พวกพี่น้องได้ฝากเปาโลไว้ให้องค์เจ้าชีวิตดูแลแล้ว⁴¹ เปาโลได้เดินทางไปทั่วแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย เพื่อช่วยหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ

ทิโมธีร่วมงานกับเปาโลและสิลาส

16 เปาโลไปเมืองเดอโรบีและเมืองลัสตราด้วย ที่นั่นมีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่อทิโมธี เป็นลูกชายของหญิงชาวยิวที่เชื่อถือนในพระเยซู แต่พ่อของเขาเป็นชาวกรีก² ทิโมธีเป็นที่ยกย่องของพี่น้องในเมืองลัสตราและเมืองอีโคเนีย³ เปาโลอยากได้ทิโมธีเดินทางไปด้วย จึงได้พาทิโมธีไปทำพิธีขลิบ[†] เพราะเห็นแก่คนยิวที่อยู่ที่นั่น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าพ่อของทิโมธีเป็นคนกรีก⁴ เมื่อพวกเขาผ่านไปตามเมืองต่างๆ ก็ได้บอกให้พวกที่นับถือพระเยซู รู้ถึงกฎต่างๆ ที่พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโสในเมืองเยรูซาเล็มได้ตกลงกันไว้⁵ จึงทำให้หมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลายมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และมีคนมาเชื่อพระเยซูเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

พระเจ้าเรียกเปาโลไปมาซิโดเนีย

⁶ เปาโลและคนอื่นๆ ที่ไปด้วย ได้เดินทางผ่านแคว้นฟรีเจียและกาลาเทีย พระวิญญานบริสุทธิ์[†] ได้ห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไปประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตในแคว้นเอเชีย* ⁷ เมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของแคว้นมิเซียแล้ว พวกเขาพยายามจะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญานของพระเยซูก็ได้ห้ามไว้อีก⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ไปที่เมืองโตรอัส⁹ ในตอนกลางคืนเปาโลเห็นนิมิต* ว่า มีชายคนหนึ่งจากมาซิโดเนียได้มายืนอ้อนวอนเปาโลว่า “มาช่วยพวกเราที่แคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเถิด”¹⁰ หลังจากที่เปาโลเห็นนิมิตแล้ว พวกเราก็ตัดสินใจไปที่แคว้นมาซิโดเนียทันที โดยสรุปว่า พระเจ้าเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวดีกับชาวมาซิโดเนีย

ลิเดียมาเป็นลูกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต

¹¹ จากเมืองโตรอัส พวกเรานั่งเรือตรงไปที่เกาะสาโมธรัส พอวันถัดมา พวกเราก็นั่งเรือต่อไปที่เมืองเนอาโปลิส¹² จากที่นั่น พวกเราเดินทางไปที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญอันดับหนึ่งในแถบนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของโรม พวกเราใช้เวลาอยู่ในเมืองนี้หลายวัน

¹³ เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา[†] พวกเราออกนอกประตูเมืองไปที่แม่น้ำ เราคิดว่าที่นั่นคงมีที่สำหรับอธิษฐาน พวกเราได้นั่งลงพูดคุยกับพวกผู้หญิงที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นี่¹⁴ มีผู้หญิงคนหนึ่งที่นี่ ชื่อลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วงมาจากเมืองธียาทรา เธอเป็นคนที่นับถือพระเจ้า เมื่อเธอกำลังฟังพวกเราอยู่นั้น องค์เจ้าชีวิตก็ได้เปิดใจของเธอให้ตั้งใจฟังในสิ่งที่เปาโลกำลังพูด¹⁵ หลังจากที่เธอและคนในบ้านทั้งหมดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] แล้ว เธอได้ขอร้องพวกเราว่า “ถ้าพวกท่านถือว่า ดิฉันมีความเชื่อในองค์เจ้าชีวิตจริง ก็ขอให้มาพักที่บ้านของดิฉันด้วยเถิด” แล้วเธอได้กระษัตริย์ให้เราไป

16:9 นิมิต คล้ายๆ กับฝัน เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อพูดคุยกับมนุษย์

16:10 พวกเรา ที่ลูกาผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เปลี่ยนมาใช้คำว่าพวกเรา แสดงว่าท่านได้ร่วมเดินทางไปกับเปาโล สิลาส และทิโมธีด้วย

เปาโลและลีลาสอยู่ในคุก

¹⁶วันหนึ่งเมื่อพวกเรากำลังจะไปสถานที่อธิษฐาน ทาสสาวคนหนึ่งได้พบกับพวกเรา เธอมีวิญญาณสิงอยู่ ทำให้เธอสามารถทำนายอนาคตได้ เธอหาเงินให้กับเจ้านายของเธอเป็นจำนวนมากด้วยการทำนายโชคชะตา ¹⁷เธอได้เดินตามเปาโลกับพวกเรา และร้องตะโกนว่า “คนพวกนี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด พวกเขาได้มาประกาศหนทางที่จะหลุดพ้นจากบาปให้กับพวกคุณรัฐ” ¹⁸เธอทำอย่างนี้อยู่หลายวัน จนเปาโลทนไม่ไหว จึงหันไปพูดกับวิญญาณที่สิงเธออยู่ว่า “ในนามของพระเยซูคริสต์ เราขอสั่งให้เจ้าออกมาจากร่างของเธอเดี๋ยวนี้” แล้ววิญญาณตนนั้นก็ออกจากร่างของเธอทันที

¹⁹เมื่อเจ้านายของเธอเห็นว่าโอกาสที่จะหาเงินนั้นได้หลุดลอยไปแล้วพวกเขาจึงคว้าตัวเปาโลและลีลาส แล้วลากตัวไปหาเจ้าหน้าที่ที่ตลาด ²⁰เมื่อพวกเขาพาเปาโลและลีลาสไปหาคณะผู้พิพากษาแล้ว พวกเขา ก็พูดว่า “ไอ้พวกนี้เป็นชาวยิวที่เข้ามาก่อวุ่นในบ้านเมืองของเรา ²¹พวกมันมาโฆษณาชวนเชื่อถึงประเพณีต่างๆ ที่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ที่พวกเราชาวโรมันไม่สามารถจะรับหรือทำตามได้ ²²แล้วฝูงชนก็เข้ามารุมทำร้ายเปาโลกับลีลาส คณะผู้พิพากษาเข้ามาฉีกเสื้อผ้าของเปาโลและลีลาสออก แล้วสั่งให้เขียนตี ²³หลังจากเขียนตีไปหลายครั้งแล้ว ได้เอาตัวไปขังไว้ในคุก แล้วสั่งให้นายคุกเฝ้าควบคุมไว้อย่างแน่นหนา ²⁴เมื่อนายคุกได้รับคำสั่งแล้ว ก็ได้คุมตัวคนทั้งสองไปขังไว้ในห้องขังชั้นใน และใส่ชื่อ*ที่เท้าของพวกเขอย่างแน่นหนา

²⁵ประมาณเที่ยงคืน ในขณะที่เปาโลและลีลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า โดยมีนักโทษคนอื่น ๆ กำลังฟังอยู่นั้น ²⁶ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงขึ้น จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน แล้วประตูคุกทุกบานก็เปิดออกทันที โขที่ลำนักโทษทุกคนหลุดออก ²⁷นายคุกก็ตื่นขึ้นและเมื่อเขาเห็นประตูคุกเปิดออกก็คิดว่านักโทษหนีออกไปหมดแล้ว เขาจึงชักดาบออกมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย ²⁸แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเรายังอยู่ที่นี้ครบทุกคน”

²⁹ผู้คุมจึงร้องขอคอปไฟ แล้วเขาก็วิ่งเข้าไปข้างในตัวลั่นเพิ่มด้วยความกลัว เขาหมอบลงต่อหน้าเปาโลและลีลาส ³⁰แล้วนำคนทั้งสองออกมาจากคุกและถามว่า “ท่านครับ ผมต้องทำอะไรถึงจะรอดได้”

³¹พวกเขาตอบว่า “ให้ไว้วางใจในองค์พระเจ้า แล้วท่านจะได้หลุดพ้นจากบาป รวมทั้งคนในครัวเรือนของท่านด้วย” ³²แล้วพวกเขาได้ประกาศถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตให้นายคุกรวมถึงทุกคนที่อยู่ในครัวเรือนของเขาฟัง ³³ในคืนนั้นเอง นายคุกได้พาเปาโลและลีลาสไปล้างแผล แล้วเขาและทุกคนในครัวเรือนของเขาก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในทันที ³⁴หลังจากนั้น นายคุกก็พาคนทั้งสองไปที่บ้านและหาอาหารมาให้กิน เขาและทุกคนในครัวเรือนต่างก็พากันดีใจ เพราะได้ไว้วางใจในพระเจ้าแล้ว ³⁵พอถึงวันรุ่งขึ้น คณะผู้พิพากษาได้ส่งเจ้าหน้าที่มาบอกว่ “ปล่อยตัวสองคนนั้นไปได้แล้ว”

³⁶นายคุกจึงไปบอกกับเปาโลว่า “ผู้พิพากษาส่งคนมาบอกให้ปล่อยตัวพวกท่านแล้ว ออกมาเถาะขอให้ไปเป็นสุขนะ”

³⁷แต่เปาโลพูดกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “พวกเขาเขียนตีเราในที่สาธารณะ ทั้งๆ ที่ไม่มีความผิด มีหน้าข้า้เราเป็นคนสัญชาติโรมันด้วย และยังโยนเราเข้าคุกอีกด้วย และตอนนี้จะมาปล่อย

16.24 ชื่อ คือ แผ่นไม้เจาะรูสำหรับสอดมือสอดเท้านักโทษ

เราไปอย่างลับๆ ได้อย่างไร ยอมไม่ได้เด็ดขาด พวกเขาควรจะมาพาพวกเราออกไปด้วยตัวเอง”

³⁸พวกเจ้าหน้าที่ จึงได้ไปรายงานเรื่องนี้ต่อคณะผู้พิพากษา เมื่อคณะผู้พิพากษาได้ยินว่าเปาโล และสิลาสเป็นคนสัญชาติโรมัน พวกเขาต่างก็พากันตกใจ ³⁹จึงมาขอโทษคนทั้งสอง แล้วพาพวกเขาออกมาจากคุก และขอร้องให้พวกเขาออกไปจากเมือง ⁴⁰เมื่อเปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้วก็ตรงไปที่บ้านของลิเดียเพื่อพบกับพวกพี่น้องที่นั่นเปาโลและสิลาสให้กำลังใจพวกเขาแล้วก็จากไป

เปาโลและสิลาสในเฮสะโลนิกา

17 หลังจากเดินทางผ่านเมืองอัมฟิบุรี และเมืองอปอลโลเนียแล้ว พวกเขา ก็มาถึงเมืองเฮสะโลนิกา ซึ่งมีที่ประชุมของชาวยิว¹ อยู่ด้วย ²เปาโลได้ไปประชุมอย่างเคย และยังได้พูดโต้ตอบเรื่องพระคัมภีร์³ กับพวกเขา ในวันหยุดทางศาสนาทุกอาทิตย์ติดต่อกันถึงสามวันหยุด ³เปาโลได้อธิบาย และใช้พระคัมภีร์พิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่⁴ จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นคืนจากความตาย เปาโลพูดต่อว่า “พระเยซู ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณองค์นี้แหละ คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” ⁴บางคนในกลุ่มนั้นก็เชื่อเปาโล จึงเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส นอกจากนี้ยังมีชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าเป็นจำนวนมากเข้าร่วมกับพวกเขา และยังมีผู้หญิงคนสำคัญอีกจำนวนไม่น้อยด้วย

⁵แต่พวกยิวกลับอิจฉา ได้รวบรวมพวกอันธพาลตามท้องถนน ก่อการจลาจลขึ้นทั่วเมือง พวกเขาบุกเข้าไปในบ้านของยาโสน และพยายามที่จะหาตัวเปาโลและสิลาส เพื่อจะลากพวกเขาออกไปที่ฝูงชน ⁶แต่พอหาไม่เจอ พวกเขา ก็ลากยาโสนกับพี่น้องบางคนออกไปหาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองพร้อมกับตะโกนว่า “ไอ้พวกนั้นที่ก่อความวุ่นวายไปทั่วโลก ตอนนี้ได้มาอยู่ที่นี้แล้ว ⁷ยาโสนก็ได้ต้อนรับไอ้พวกนั้นไว้ในบ้าน และพวกมันทุกคนได้ทำผิดกฎหมายของซีซาร์ เพราะพวกมันบอกว่ามีกษัตริย์อีกองค์ชื่อเยซู”

⁸เมื่อฝูงชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่พอใจ ⁹จึงสั่งให้ยาโสนและพวกที่เหลือนำค่าประกันตัว แล้วจึงปล่อยตัวไป

เปาโลและสิลาสไปที่เมืองเบโรอา

¹⁰ในคืนนั้นเอง พวกพี่น้องรีบส่งเปาโลและสิลาสไปเมืองเบโรอา เมื่อสองคนไปถึงที่นั้นก็เข้าไปในที่ประชุม ¹¹คนยิวที่นี่มีใจกว้างกว่าคนยิวในเมืองเฮสะโลนิกา พวกเขาฟังถ้อยคำของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ และศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดทุกวัน เพื่อจะได้รู้ว่าสิ่งที่เปาโลสอนนั้นจริงหรือไม่ ¹²ด้วยเหตุนี้ จึงมีชาวยิวหลายคนมาเชื่อ รวมถึงผู้หญิงคนสำคัญที่เป็นชาวกรีก และผู้ชายกรีกอีกหลายคน ¹³เมื่อชาวยิวในเมืองเฮสะโลนิกาเห็นว่าเปาโลได้มาประกาศถ้อยคำของพระเจ้าที่เมืองเบโรอาด้วย พวกเขา ก็พากันมาที่นั่น แล้วเริ่มก่อวุ่นวายและยุยงผู้คน ¹⁴พวกพี่น้องจึงรีบส่งเปาโลออกเดินทางไปที่ชายฝั่งทะเล แต่สิลาสและทิโมธียังคงอยู่ที่เมืองเบโรอา ¹⁵คนที่ไปเป็นเพื่อนเปาโลก็นั่งเรือไปส่งเปาโลถึงเมืองเอเธนส์ เปาโลได้ฝากให้พวกนั้นมาบอกสิลาสและทิโมธีด้วยว่าให้รีบมาหาเขาเร็วๆ พวกนั้นก็กลับไปเมืองเบโรอา

เปาโลอยู่ในเมืองเอเธนส์

¹⁶ขณะที่เปาโลกำลังรอคอยลีลาสและทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเธนส์นั้น เปาโลก็ลุ่มอก ลุ่มใจมาก เพราะเขาเห็นรูปเคารพ เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด

¹⁷เขาจึงพูดได้ตอบกับชาวยิวและชาวกรีก ที่นับถือพระเจ้าในที่ประชุมชาวยิว และกับคนที่เขาพบตามตลาดต่างๆ วัน ¹⁸พวกนักปราชญ์เอปิคูเรียน*และพวกสติอิก* บางคนได้เถียงกับเขา บางคนพูดว่า “เขากล่าวเรื่องอะไรหรือ” บางคนพูดว่า “ดูเหมือนเขาจะพูดถึงพระของคนต่างชาตินะ” ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเปาโลกำลังสอนเรื่องพระเยซู และการฟื้นคืนจากความตาย ¹⁹พวกเขาจึงนำตัวเปาโลไปที่สภาอารีโปกัส แล้วถามว่า “ช่วยอธิบายคำสอนใหม่ของท่านให้เราหน่อย” ²⁰เพราะท่านได้นำสิ่งที่แปลกหามาเล่าให้ฟัง เราจึงอยากทราบว่ามันหมายถึงอะไร” ²¹(ชาวเอเธนส์และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ที่นั่น วันๆ ไม่ทำอะไรเลย นอกจากพูดคุยและฟังแต่เรื่องใหม่ๆ)

²²เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าสภาอารีโปกัส* แล้วพูดว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย ผมสังเกตว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนามาก ²³เพราะผมได้เดินไปรอบๆ และสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ ที่ท่านบูชา ผมเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งเขียนว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ ผมกำลังประกาศถึงพระเจ้าที่ท่านบูชา โดยไม่รู้จักร่องคันี้แหละ” ²⁴พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ และเพราะพระองค์เป็นเจ้าของท้องฟ้าและแผ่นดินโลกนี้ พระองค์จึงไม่ได้อยู่ในวัดที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ²⁵พระเจ้าไม่ต้องให้มนุษย์มารับใช้ หรือทำเหมือนกับว่าพระองค์อยากจะได้อะไรจากมนุษย์ แต่เป็นพระองค์ต่างหากที่ใช้ชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งทุกอย่างกับมนุษย์ ²⁶พระองค์ได้ทำให้ชนชาติต่างๆ เกิดขึ้นมาจากคนคนเดียว เพื่อพวกเขาจะได้กระจายไปอยู่ทั่วโลก และพระองค์ได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้กับพวกเขาอยู่ ²⁷พระองค์มีจุดประสงค์เพื่อจะให้พวกเขาแสวงหาพระองค์ ซึ่งบางทีเขาอาจจะไขว่คว้าหาพระองค์แล้วจะได้พบพระองค์ ความจริงแล้วพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากพวกเราแต่ละคน ²⁸เพราะในพระองค์ เราถึงมีชีวิตเคลื่อนไหวได้และเป็นอยู่ที่นี่ เหมือนกับที่บทวีของท่านเองได้กล่าวไว้ว่า

‘ด้วยว่าพวกเราคือลูกหลานของพระองค์’

²⁹ในเมื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพระเจ้าแล้ว พวกเราก็ไม่ควรจะคิดว่า พระองค์เป็นเหมือนรูปปั้นที่คนได้คิดออกแบบทำขึ้นจากทองคำ เงิน หรือหิน ³⁰ในอดีตพระเจ้าได้มองข้ามเรื่องนี้ไป เพราะคนไม่เข้าใจพระองค์อย่างถ่องแท้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ส่งมนุษย์ทุกคนในทุกที่ที่กลับตัวกลับใจเสียใหม่ ³¹เพราะพระองค์ได้กำหนดวันที่พระองค์จะพิพากษาโลกนี้อย่างยุติธรรม โดยชายคนหนึ่งซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งขึ้น และพระองค์ก็ได้พิสูจนเรื่องนี้ให้ทุกคนเห็น โดยทำให้ชายคนนั้นฟื้นคืนจากความตาย”

³²เมื่อได้ยินเรื่องการฟื้นคืนจากความตาย บางคนก็หัวเราะเยาะ แต่บางคนก็พูดว่า “เราอยากฟังท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก” ³³แล้วเปาโลก็ได้ไปจากสถานนั้น ³⁴มีบางคนได้มาเข้าร่วมกับ

17:18 พวกเอปิคูเรียน เชื่อว่าเป้าหมายของชีวิตคือความสุขสนุกสนานโดยเฉพาะทางใจ

17:18 พวกสติอิก เชื่อว่าชีวิตไม่ควรมัวอารมณ์สนุกสนานหรืออารมณ์เศร้า

17:22 สภาอารีโปกัส กลุ่มผู้นำคนสำคัญในกรุงเอเธนส์ พวกเขาทำหน้าที่เป็นคณะผู้พิพากษาด้วย

เปาโลและเซอ หนึ่งในคนเหล่านั้นคือดิโอนิซิอัส สมาชิกของสภาอาเรโอปากัส ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ตามาริสและคนอื่นๆด้วย

เปาโลในเมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้น เปาโลก็ออกจากเมืองเอเธนส์ไปที่เมืองโครินธ์² เขาได้พบกับคนยิวชื่อ อากวิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส อากวิลลากับภรรยาที่ชื่อ ปริสซิลลา เพิ่งมาจากอิตาลี เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัส*สั่งให้ชาวยิวทุกคนออกจากกรุงโรม เปาโลได้ไปหาพวกเขา³ เพราะเปาโลและอากวิลลาเป็นช่างเย็บเต็นท์เหมือนกัน เปาโลจึงทำงานอยู่กับพวกเขา⁴ ทุกวันหยุดทางศาสนา†เปาโลก็จะไปพูดโต้ตอบกันในที่ประชุมชาวยิว† เพื่อพยายามชักชวนชาวยิวและชาวกรีกให้มาเชื่อในพระเยซู

⁵เมื่อสิลาสและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลทุ่มเทเวลาทั้งหมดของเขาประกาศถ้อยคำของพระเจ้าและพยายามจะให้ชาวยิวรู้ว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*⁶ เมื่อพวกนั้นต่อต้านและพูดจาหยาบคายกับเปาโล เปาโลก็ละบัตเสื้อผ้า*ของเขา และพูดว่า “ชีวิตใครก็รับผิดชอบกันเองก็แล้วกัน ผมทำดีที่สุดแล้ว ต่อไปนี้ผมจะไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”⁷ เปาโลก็ออกจากที่ประชุมชาวยิวตรงไปที่บ้านของชายชื่อ ทิทัสตุสทัส ซึ่งไม่ใช่คนยิว แต่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ถัดจากที่ประชุมของยิว⁸ คริสปัส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมของยิว พร้อมกับสมาชิกในครอบครัวทุกคน ก็หันมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต ชาวโครินธ์อีกจำนวนมากที่ได้ฟังเปาโลพูดก็ได้ไว้วางใจด้วย และได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ†

⁹คืนหนึ่งองค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับเปาโลในนิมิต†ว่า “ไม่ต้องกลัว ประกาศต่อไป อย่าเสียบเลย¹⁰ เพราะเราอยู่กับเจ้า จะไม่มีใครเข้ามาจู่โจมทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนอยู่มากมายในเมืองนี้”¹¹ เปาโลจึงประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอยู่ที่เมืองนั้นต่อไปอีกหนึ่งปีครึ่ง

เปาโลถูกนำตัวไปพบกัลลิโอ

¹²ตอนที่กัลลิโอ* เป็นผู้ว่าแคว้นอาคาญา ชาวยิวรวมตัวกันเข้าทำร้ายเปาโล และพาเขาไปที่ศาล¹³ พวกเขาบอกว่า “ชายคนนี้ชักชวนให้คนไปกราบไหว้พระเจ้าในทางที่ขัดกับกฎของเรา”¹⁴ พอเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ถ้าเรื่องนี้มันเกี่ยวกับความผิดหรือคดีร้ายแรง เราก็จะฟังพวกท่าน¹⁵ แต่ที่นี่มันเป็นเรื่องโต้แย้งเกี่ยวกับคำสอนต่างๆ ชื่อต่างๆ และกฎหมายของพวกท่าน ไปจัดการกันเอาเองก็แล้วกัน เราไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้”¹⁶ แล้วกัลลิโอก็ไล่คนทั้งหมดออกไปจากศาล

¹⁷พวกฝูงชนจึงไปคว่ำตัวโสสเธเนส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาพบตีต่อหน้าศาล แต่กัลลิโอก็ไม่สนใจใยดีอะไรทั้งสิ้น

18:2 คลาวดิอัส จักรพรรดิของโรมัน ปกครองบ้านเมืองอยู่ในช่วง ค.ศ. 41-54 (พ.ศ.584-597) เขาไล่พวกยิวออกจากกรุงโรมในปี ค.ศ.49 (พ.ศ.592)

18:5 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

18:6 ละบัตเสื้อผ้าของเขา เป็นการเตือนที่แสดงว่าเปาโลจะไม่พูดในที่ประชุมชาวยิวที่นั่นอีกแล้ว

18:12 กัลลิโอ เป็นผู้ว่าของแคว้นอาคาญา ในปี ค.ศ.51 (พ.ศ.594)

เปาโลกลับถึงเมืองอันทิโอค

¹⁸เปาโลได้อยู่ที่นั่นต่อไปอีกหลายวัน แล้วจึงลาพวกพี่น้องลงเรือไปที่แคว้นซีเรีย ปริสทิลลา และอาควิลลา ก็ไปกับเขาด้วย แต่ก่อนที่เปาโลจะจากไป เขาได้โกนหัว* เพราะได้สาบานตนเอาไว้กับพระเจ้าที่เมืองเคนเคเรีย ¹⁹เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ปล่อยปริสทิลลาและอาควิลลาไว้ที่นั่น ในระหว่างที่เปาโลอยู่ที่นั่น เขาได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดโต้ตอบกับพวกชาวยิวในนั้น ²⁰เมื่อพวกนั้นขอร้องให้เปาโลพักอยู่ที่นั่นต่อไปอีก เปาโลไม่ยอม ²¹แต่ก่อนที่เขาจะจากไปเขาได้พูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ผมจะกลับมาหาพวกคุณอีก” แล้วเปาโลก็นั่งเรือไปจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อมาถึงเมืองซีซารียา เปาโลขึ้นไปพักท่ายหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มแล้ว จึงลงไปเมืองอันทิโอค ²³หลังจากอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เปาโลก็เดินทางไปเยี่ยมตามที่ต่างๆ ทั่วแคว้นกาลาเทีย และแคว้นฟรีเจีย เพื่อช่วยพวกศิษย์ของพระเยซูให้มีความเชื่อเข้มแข็งขึ้น

อปอลโลในเมืองเอเฟซัสและแคว้นอาคาญา

²⁴มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล เกิดที่เมืองเล็กซานเดรีย เป็นชายที่มีการศึกษาดีและอ้างข้อพระคัมภีร์ได้อย่างคล่องแคล่ว ²⁵เขาได้รับการสั่งสอนให้รู้ถึงแนวทางขององค์เจ้าชีวิต และได้พูดและสั่งสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกระตือรือร้นและถูกต้องแม่นยำ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้แค่เรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ* ของยอห์น* เท่านั้น ²⁶อปอลโล เริ่มพูดเรื่องของพระเยซูอย่างกล้าหาญในที่ประชุมของยิว เมื่อปริสทิลลาและอาควิลลามาดำเนินเข้า ก็พาอปอลโลหลบมาข้างๆ และอธิบายเรื่องหนทางของพระเจ้าให้เขารู้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷เมื่ออปอลโลอยากจะไปที่แคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็ให้กำลังใจเขา และได้เขียนจดหมายไปถึงพวกศิษย์ของพระเยซูที่อยู่ที่นั่นให้ต้อนรับเขาด้วย เมื่ออปอลโลไปถึงแคว้นอาคาญา ก็ได้ช่วยเหลือคนพวกนั้นที่ได้มาไว้วางใจในพระเยซูเพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้า ²⁸จากการโต้แย้งกันในที่สาธารณะ อปอลโลได้ทำให้พวกยิวพ่ายแพ้หมดท่า เขาได้ยกข้อพระคัมภีร์มาแสดงให้เห็นว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส

19 ในระหว่างที่อปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลได้ใช้เส้นทางภายในผ่านหุบเขาต่างๆ มาจนถึงเมืองเอเฟซัส และได้พบกับศิษย์บางคนของพระเยซูที่นั่น ²เขาถามพวกนั้นว่า “ตอนที่พวกท่านเชื่อในพระเยซูนั้น ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์* หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินเลย ว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย” ³เปาโลถามต่อว่า “ถ้าอย่างนั้น ได้รับพิธีจุ่มน้ำ* แบบไหน” พวกเขาตอบว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์น”

⁴เปาโลจึงบอกว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์นนั้น ทำเพื่อแสดงว่าคุณกลับตัวกลับใจแล้ว เขาได้บอกคนให้เชื่อคนคนหนึ่งที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งคนนั้นคือพระเยซู”

18:18 โคนหัว ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสาบานต่อพระเจ้าสิ้นสุดลง

18:25 ยอห์น เป็นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ผู้สั่งสอนประชาชนในเรื่องการมาถึงของพระเยซู (มัทธิว 3, ลูกา 3)

18:28 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระเยซู

⁵เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้า ⁶หลังจากเปาโลวางมือลงบนพวกเขา* พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาอยู่กับพวกเขา แล้วพวกเขาก็เริ่ม พูดภาษาที่ไม่รู้จัก* และได้พูดแทนพระเจ้าด้วย ⁷พวกเขาได้อยู่ทั้งหมดประมาณสิบสองคน

⁸เป็นเวลาสามเดือนที่เปาโลได้เข้าไปในที่ประชุมของยิว† ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าด้วยใจกล้า พูดโต้ตอบกันและชักชวนชาวยิวให้มาเชื่อเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ⁹แต่บางคนหัวดื้อไม่ยอมเชื่อ และพูดจาวาไรยเกี่ยวกับหนทางของพระเจ้า ดังนั้นเปาโลจึงแยกจากพวกเขา และพวกเขาศิษย์ของพระเยซูไปกับเขาด้วย และทุกวันเขาก็จะไปพูดโต้ตอบกันที่ห้องบรรยายของที่ร้านนัส ¹⁰เขาทำอย่างนี้อยู่สองปี จึงทำให้คนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งชาวยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตกันหมดทุกคน

ลูกชายของเสวา

¹¹ในตอนนั้นพระเจ้ากำลังทำเรื่องอัศจรรย์อันเหลือเชื่อผ่านมือของเปาโล ¹²แม้แต่ผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนที่เปาโลจับ เมื่อเอาไปวางไว้ที่ตัวคนป่วยโรคภัยไข้เจ็บก็หายไป และพวกผีชั่วก็ออกจากร่างไปด้วย

¹³มีชาวยิวบางคนเป็นหมอฟี ที่ยิวเดินไปมาตามที่ต่างๆ เพื่อขับไล่ผีชั่วโดยพยายามอ้างชื่อของพระเยซูกับคนที่ถูกผีชั่วสิงว่า “เราขอพลังพวกเจ้าให้ออกมาโดยพระเยซู ผู้ที่เปาโลได้ประกาศนั้น”

¹⁴เสวาเป็นหัวหน้านักบวชที่โดดเด่นคนหนึ่ง ลูกชายทั้งเจ็ดคนของเขาก็กำลังทำอย่างนี้ ¹⁵แต่ผีชั่วได้พูดกับพวกเขาว่า “พระเยซูเรารู้จัก เปาโลเรารู้จัก แต่พวกเอ็งเป็นใครกัน”

¹⁶แล้วชายคนที่ถูกผีชั่วสิงอยู่ก็กระโจนใส่พวกนั้น และทำร้ายพวกเขา พวกเขาต่างก็วิ่งหนีออกมาจากบ้านตัวล่อนจ้อนบาดเจ็บสะบักสะบอม ¹⁷ทุกคนที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส ทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว รู้เรื่องนี้กันหมด ทำให้ทุกคนกลัว และชื่อของพระเยซูเจ้าก็ได้รับการยกย่องมากยิ่งขึ้น

¹⁸มีหลายคนที่ใช้ในพระเยซูได้มาสารภาพในเรื่องไม่เที่ยงที่พวกเขาได้ทำ ¹⁹มีหลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา ได้รวบรวมหนังสือที่ทำเวทมนตร์คาถาออกมาเผาไฟต่อหน้าทุกคน พวกเขาได้คำนวณราคาของหนังสือทั้งหมดนั้น พบว่าเป็นเงินถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน* ²⁰เรื่องพวกนี้แหละที่ทำให้ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต ได้แพร่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางและเกิดผลมากขึ้น

เปาโลวางแผนเดินทาง

²¹หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น เปาโลจึงตัดสินใจที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเพื่อไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาพูดว่า “หลังจากที่ผมไปที่นั่นแล้ว ผมต้องไปกรุงโรมด้วย” ²²เขาจึงส่งทิโมธีและเอรัสทัส ผู้ช่วยทั้งสองคนของเขาไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

19:6 วางมือลงบนพวกเขา เป็นท่าทางที่มักกับการอธิษฐาน เป็นการขอให้พระเจ้าอวยพรแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ

19:6 ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้หรือพูดได้มาก่อนเลย

19:19 เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีก หนึ่งในเหรียญสามารเป็นค่าแรงงานคนงานต่อหนึ่งวัน

19:35 ทินคักดีลิสท์ อาจเป็นลูกเอกบาทหรือหินที่ประชาชนคิดว่าเหมือนออรเทมิสจึงนำมาสักการะ

ความยุ่งยากในเมืองเอเฟซัส

²³ในช่วงนั้น ที่เมืองเอเฟซัสได้เกิดความวุ่นวายอย่างรุนแรงขึ้น เนื่องจากคำสอนเรื่องหนทางขององค์เจ้าชีวิต ²⁴มีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เขาเป็นช่างเงิน เขาได้เอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวัดของเทพธิดาอารเทมิส ซึ่งทำรายได้ให้กับพวกช่างฝีมือเป็นอันมาก ²⁵เดเมตรีอัส จึงเรียกพวกช่างฝีมือพวกนั้นที่มีอาชีพเดียวกันมาประชุม และพูดว่า “ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเรามีรายได้ดีจากงานนี้ ²⁶ท่านก็เห็นและได้ยินแล้วว่า ไอ้เปาโลคนนี้ได้ชักชวนและเปลี่ยนความคิดของคนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แต่ที่เมืองเอเฟซัสนี้เท่านั้น แต่เกือบจะทั่วแคว้นเอเชีย มันบอกว่าการเจ้าที่สร้างขึ้นจากมือมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้ ²⁷คำสอนนี้อันตรายมาก นอกจากจะทำให้อาชีพของพวกเราต้องเสียชื่อเสียงไปแล้วยังทำให้วัดของเทพธิดาอารเทมิสหมดความหมายไปด้วย และความยิ่งใหญ่ของนางที่ทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพบูชาก็จะสูญสิ้นไปด้วย”

²⁸เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนี้ ก็โกรธและโห่ร้องว่า “อารเทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ²⁹ทั่วทั้งเมืองก็วุ่นวายสับสนกันไปหมด พวกเขาวิ่งกรูกันเข้าไปในโรงละคร พร้อมกับลากชาวมาซิโดเนียสองคน คือกายอัสและอาริสทาร์คัสเพื่อนร่วมทางของเปาโล เข้าไปกับพวกเขาด้วย ³⁰ฝ่ายเปาโลอยากจะทำไปอยู่ต่อหน้าฝูงชน แต่พวกศิษย์ของพระเยซูไม่ยอมให้ไป ³¹เจ้าหน้าที่ปกครองแคว้นบางคน ที่เป็นเพื่อนของเปาโล ได้ฝากคำพูดมาถึงเขา อ้อนวอนไม่ให้เขาเสี่ยงเข้าไปในโรงละคร ³²ตอนนี้ผู้คนต่างคนต่างร้องตะโกนกัน จนที่ประชุมวุ่นวายไปหมด แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่ว่ากันว่าเขามาชุมนุมกันทำไม ³³บางคนในฝูงชนได้บอกให้อเล็กซานเดอร์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะตอนนี้เขาได้ถูกชาวยิวผลักออกไปยืนอยู่ข้างหน้า เขาจึงยกมือขึ้นให้ฝูงชนเงียบ และพยายามที่จะพูดแก้ต่างต่อหน้าคนที่มาชุมนุมนั้น

³⁴เมื่อพวกเขารู้ว่าอเล็กซานเดอร์เป็นคนยิว พวกเขา ก็ร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “อารเทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ร้องอยู่อย่างนั้นประมาณสองชั่วโมง

³⁵ฝ่ายผู้ปกครองเมืองบอกให้ฝูงชนอยู่ในความสงบ และพูดว่า “พี่น้องชาวเอเฟซัส มีใครบ้างในโลกนี้ที่ยังไม่รู้ว่าเป็นผู้ดูแลวัดของอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้รักษาหินศักดิ์สิทธิ์ที่หล่นมาจากท้องฟ้า ³⁶ไม่มีอะไรใหม่ล่ะ เพราะฉะนั้นพวกท่านต้องใจเย็นๆ ไม่ทำอะไรที่โง่เขลา ³⁷พวกท่านได้เอาชายสองคนนี้มาที่นี่ ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวัดหรือดูหมิ่นเทพธิดาของพวกเรา ³⁸ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่ทำงานกับเขากล่าวหาใคร ศาลก็เปิดอยู่คณะผู้พิพากษาก็พร้อมให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเองที่นั่นสิ ³⁹แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นอีก ก็ให้ไปตกลงกันในที่ประชุมปกติเถิด ⁴⁰แค่นี้พวกเราก็กังเครียดมากแล้วที่จะถูกกล่าวหาว่าก่อการจลาจล ขึ้นในวันนี้ เพราะพวกเราไม่มีข้ออ้างอะไรเลย ที่มาชุมนุมกันในครั้งนี้” ⁴¹เมื่อเขาพูดจบ ก็สั่งให้เลิกชุมนุมกัน

เปาโลเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนียและกรีซ

20 เมื่อความวุ่นวายสงบลง เปาโลได้เรียกพวกศิษย์ของพระเยซูมาพบกัน หลังจากพูดให้กำลังใจพวกเขาแล้ว เปาโลก็บอกลาและไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ²เปาโลได้ให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซูตามที่ต่างๆ ที่เขาผ่านไปนั้น จนมาถึงแคว้นกรีซ ³เขาพักอยู่ที่นั่น

สามเดือน และเมื่อเขาเตรียมที่จะลงเรือไปซีเรีย เขารู้ว่าผีพอกยิววางแผนจะฆ่าเขา เปาโลจึงตัดสินใจกลับไปที่ทางแคว้นมาซิโดเนียแทน⁴ เขามีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วยคือโสปาเทอร์ลูกชายของปรัสชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัส กับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา ภายหลังจากเดอริบีและทิโมธี ที่ติดกับโทรฟีมัส ที่มาจากแคว้นเอเชีย*⁵ โดยคนทั้งหมดนี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราที่เมืองทรอยส์⁶ หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ[†] พวกเราก็ลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปีห้าวันต่อมา พวกเราได้ไปสมทบกับพวกเขาที่เมืองทรอยส์ และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลไปเยี่ยมเมืองทรอยส์เป็นครั้งสุดท้าย

⁷ในวันอาทิตย์* ขณะที่เราประชุมกันเพื่อหักขนมปัง[†] เปาโลคุยกับพวกเขาจนถึงเที่ยงคืน เพราะเปาโลตั้งใจจะออกจากเมืองในวันรุ่งขึ้น⁸ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้น มีตะเกียงอยู่หลายดวง⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัส นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง เขาขงนอนมาก จึงหลับไปขณะที่เปาโลยังพูดอยู่ และตกลงมาจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกตัวเขาลุกขึ้นมากก็พบว่าเขาตายเสียแล้ว¹⁰ เปาโลจึงลงไปและก้มตัวลงไปกอดร่างของยูทีกัสแล้วพูดว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเขายังมีชีวิตอยู่”¹¹ จากนั้นเปาโลก็ขึ้นไปชั้นบนหักขนมปังและกินอาหารกันและพูดกับพวกนั้นต่อไปจนถึงเช้ามืดแล้วจึงจากไป¹² พวกเขาก็พาชายหนุ่มคนที่ฟื้นจากความตายกลับบ้าน และทุกคนก็รู้สึกปลื้มใจมาก

การเดินทางจากเมืองทรอยส์ไปเมืองมิเลทัส

¹³เปาโลตั้งใจจะเดินทางไปเมืองอัลโลสทางบก จึงจัดการให้พวกเราขึ้นเรือล่วงหน้าไปก่อนแล้วคอยแวะรับเขาขึ้นเรือที่นั่น¹⁴ เมื่อเปาโลพบพวกเราที่เมืองอัลโลส เราปรับเขาขึ้นเรือมุ่งหน้าไปเมืองมิเลทัส¹⁵ ในวันรุ่งขึ้น เราเล่นเรือออกจากมิเลทัส ไปถึงบริเวณฝั่งตรงข้ามกับเกาะคีโอส พอวันต่อมาเราก็เล่นเรือมาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาเราได้มาถึงเมืองมิเลทัส¹⁶ เปาโลตัดสินใจว่าจะเล่นผ่านเมืองเอเฟซัสไปเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาที่แคว้นเอเชีย เพราะถ้าเป็นไปได้เขาจะรีบไปให้ถึงเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันเพ็นเทคอสต์[†]

เปาโลพบกับคณะผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมเอเฟซัส

¹⁷ตอนเปาโลอยู่ที่เมืองมิเลทัส เปาโลได้ฝากข้อความไปให้พวกผู้นำอาวุโสที่หมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเอเฟซัสให้มาเจอกันที่นั่น¹⁸ เมื่อพวกนั้นมาถึง เปาโลพูดว่า “คุณก็รู้ว่า ตลอดเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณผมใช้ชีวิตอย่างไร นับตั้งแต่วันแรกที่ผมมาถึงแคว้นเอเชียนี้¹⁹ ผมได้รับข้อบังคับชีวิตที่อ่อนน้อมถ่อมตนและน้ำตาไหล ผมได้ผ่านความทุกข์ยากลำบากมากมายจากแผนร้ายต่างๆ ของพวกยิว²⁰ คุณก็รู้ว่าอะไรที่เป็นประโยชน์กับพวกคุณ ผมไม่เคยลังเลที่จะบอกให้รู้เลย ซ้ำยังสอนให้ทั้งในที่สาธารณะ และที่บ้านอีกด้วย²¹ ผมเตือนหมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนยิว หรือคนกรีกให้กลับตัวกลับใจ กลับมาหาพระเจ้า และให้ไว้วางใจในพระเยซูเจ้าของพวกเรา²² ตอนนั้นผม

20:4 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศกรีซในปัจจุบันนี้

20:7 วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ แต่ถ้าลูกา นับตามเวลาของกรีก การประชุมนี้ก็ตรงกับคืนวันอาทิตย์

20:7 หักขนมปัง หมายถึง “กินอาหาร” ในที่นี้เป็นไปได้ว่าหมายความรวมถึง “การกินขนมปังและดื่มน้ำองุ่นเพื่อระลึกถึงการตายของพระเยซู” 20:28 ด้วยเลือดของพระองค์ หรือ “เลือดของบุตรชายพระองค์”

21:8 (คนที่ช่วยแจกจ่ายอาหารในเยรูซาเล็ม) ดูกิจการ 6:6

จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹สั่ง ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผมที่นั่นบ้าง ²³รู้แต่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เตือนผมในทุกเมืองที่ไปว่า ทั้งคุณ ทั้งความทุกข์ยากลำบาก กำลังรอผมอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม ²⁴แต่ผมไม่สนใจหรือกลัวจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของผม ขอเพียงแต่ให้ผมวิ่งถึงเส้นชัย และทำงานที่พระเยซูเจ้ามอบหมายไว้ให้สำเร็จก็พอแล้ว งานนั้นก็คือการประกาศข่าวดี¹ เรื่องความเมตตาการุณาของพระเจ้า

²⁵ผมรู้ว่าต่อไปนี้จะไม่มีใครเลยในพวกคุณที่ผมได้ตระเวนไปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ฟังนั้น จะได้เห็นหน้าผมอีก ²⁶ดังนั้นผมขอบอกให้รู้ตอนนี้เลยว่า ถ้าหากมีใครในพวกคุณหลงหาย อายามาโทษผมก็แล้วกัน ²⁷เพราะผมได้บอกเรื่องที่พระเจ้าอยากให้คุณรู้อย่างครบถ้วนแล้ว ²⁸ระวังตัวเองกับฝูงชนทั้งหลายที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ได้ตั้งให้คุณเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดู ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระเจ้า¹ที่พระองค์ได้ซื้อมาด้วยเลือดของพระองค์¹เอง ²⁹ผมรู้ว่าเมื่อผมจากไปจะมีคนอื่นที่เป็นเหมือนฝูงหมาป่าดุร้ายเข้ามาทำร้ายฝูงชนของพระเจ้า ³⁰แม้แต่พวกคุณเองบางคนก็จะพุดบิตเบือนความจริง เพื่อล่อพวกศิษย์ของพระเยซูให้ไปติดตามพวกเขาแทน ³¹ฉะนั้น ระวังตัวไว้ให้ดี จำไว้ว่าตลอดเวลาสามปีมานี้ ผมได้ตักเตือนพวกคุณแต่ละคนด้วยน้ำตามาตลอด ไม่เคยหยุดเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

³²และเดี๋ยวนี้ ผมขอมอบพวกคุณไว้กับพระเจ้า และกับถ้อยคำแห่งความเมตตาการุณาของพระองค์ ที่จะให้คุณเข้มแข็งขึ้น และจะทำให้คุณเป็นผู้รับมรดกร่วมกับคนพวกนั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้แยกออกมาไว้เป็นของพระองค์ ³³ผมไม่เคยคิดอยากจะได้เงินทอง หรือเสื้อผ้าของใครเลย ³⁴พวกคุณก็รู้ว่า ผมได้ทำงานเลี้ยงดูตัวเองและคนที่อยู่กับผม ด้วยมือทั้งสองของผมนี่ ³⁵ที่ผมทำอย่างนี้ ก็เพื่อพวกคุณจะได้เห็นว่าเราจะต้องทำงานหนัก เพื่อจะได้ช่วยเหลือคนที่ขัดสนจำคำพูดของพระเยซูเจ้าไว้ให้ดี ที่ว่า ‘การให้เป็นเกียรติมากกว่าการรับ’” ³⁶หลังจากเปาโลพูดเสร็จแล้ว เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับทุกคน และเขาได้อธิษฐาน ³⁷ทุกคนร้องให้สะอึกสะอื้นพากันกอดคอและจูบเปาโล ³⁸พวกเขาเสียใจมาก ที่เปาโลบอกว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเขาก่อนแล้ว จากนั้นก็พากันไปส่งเปาโลที่เรือ

เปาโลไปเมืองเยรูซาเล็ม

21 หลังจากแยกกันแล้ว พวกเราแล่นเรือตรงไปที่เกาะโคส และได้มาถึงเกาะโรดส์ในวันรุ่งขึ้นจากที่นั่นเราแล่นเรือต่อไปถึงเมืองปาทารา ²และได้พบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟีนิเซีย พวกเราจึงขึ้นเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³พวกเรามองเห็นเกาะไซปรัส และแล่นผ่านทางขวาของเกาะไปแคว้นซีเรีย เรือได้ไปจอดที่เมืองไทระเพื่อถ่ายสินค้าขึ้นท่า ⁴พวกเราได้พบพวกศิษย์ของพระเยซูที่นั่นด้วย จึงพักอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ลึกลับใจพวกเขาให้บอกกับเปาโลว่าอย่าไปเมืองเยรูซาเล็ม ⁵เมื่อถึงเวลาที่พวกเราจะต้องเดินทางต่อแล้วพวกเขาทั้งหมดพร้อมทั้งลูกเมีย ได้ออกมาส่งพวกเราที่นอกเมือง เมื่อมาถึงชายหาดพวกเราได้คุกเข่าลงอธิษฐาน ⁶แล้วรำล่ำกัน จากนั้นพวกเราก็ลงเรือ ส่วนพวกเขากลับบ้านไป

⁷พวกเราแล่นจากเมืองไทระมาจอดที่เมืองทอลเลเมอสิส พวกเราได้ไปเยี่ยมเยียนพี่น้องที่นั่นและพักอยู่กับพวกเขาหนึ่งวัน ⁸วันต่อมา พวกเราเดินทางต่อจนมาถึงเมืองซีซาริยา และแวะไปที่บ้านของ

ฟิลิปและพักอยู่กับเขา เขาเป็นคนประกาศข่าวดีของพระเจ้าและเป็นหนึ่งในเจ็ดคน (ที่ถูกเลือกให้มาช่วยแจกอาหารในเมืองเยรูซาเล็ม)* ⁹ฟิลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังเป็นโสดอยู่ และเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย ¹⁰หลังจากที่พักอยู่ที่นั่นหลายวันก็มีผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ชื่ออากาบัส มาจากแคว้นยูเดีย ¹¹เขาเข้ามาหาพวกเขา และได้เอาเข็มขัดของเปาโลมามัดมือมัดเท้าของเขาเอง แล้วพูดว่า “พระวิญญูณบรสิฐ[‡]บอกว่า ‘ชาวยิวในเยรูซาเล็ม จะมัดคนที่ เป็นเจ้าของเข็มขัด[†] นี้แบบนี้แหละ แล้วจะส่งชายคนนี้ให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว’” ¹²เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเรากับคนที่อยู่ที่นั่นต่างอ่อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปในเมืองเยรูซาเล็ม ¹³แต่เปาโลตอบว่า “ร้องให้ทำไม มันทำให้ผมเศร้าใจหรือเปล่า ผมพร้อมที่จะถูกมัด และยิ่งพร้อมที่จะตายในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อพระเยซูเจ้าด้วย”

¹⁴เมื่ออ่อนวอนเปาโลไม่สำเร็จ พวกเราจึงหยุดและพูดว่า “ขอให้เป็นที่ตามความต้องการขององค์เจ้าชีวิต[†]แล้วกัน” ¹⁵หลังจากนั้นพวกเราก็ตีрымมั่ว แล้วเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ¹⁶ศิษย์ของพระเยซูบางคนจากเมืองซีซารียาไปกับพวกเราด้วย พวกเขาพาเราไปที่บ้านของมนาสัน คนที่เราจะไปพักอยู่ด้วย เขาเป็นชาวเกาะไซปรัส และเป็นศิษย์รุ่นแรกของพระเยซูด้วย

เปาโลไปเยี่ยมยากอบ

¹⁷เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พี่น้องได้ต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น ¹⁸วันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราได้ไปเยี่ยมยากอบ และได้เจอกับพวกผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นด้วย ¹⁹เปาโลก็ทักทายพวกเขา และรายงานถึงเรื่องต่างๆ ที่พระเจ้าได้ใช้เขาให้ไปทักกับคนที่ไม่ใช่ยิว ²⁰เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็พากันสรรเสริญพระเจ้าและพูดกับเปาโลว่า “พี่ชาย ท่านก็เห็นว่ามิชชาวยิวเป็นพันๆ คนที่ไว้วางใจในพระเยซู และยังคงรักษากฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด ²¹มีคนบอกเรื่องท่านให้พวกเขาฟังว่า ท่านได้สอนพวกคนยิวที่อยู่กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว ให้ทิ้งคำสั่งสอนของโมเสส โดยไม่ต้องทำพิธีชโลบ[†]ให้กับลูกชายของพวกเขา หรือทำตามประเพณีของพวกเขา ²²แล้วทีนี้จะทำอะไรกันดี พวกเขาจะต้องรู้ว่าท่านมาที่นี่แน่ๆ ²³เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน มีสี่คนที่อยู่กับเราที่นี่ได้สาบานตัวไว้กับพระเจ้า* ²⁴พาคนพวกนี้ไป แล้วท่านก็เข้าร่วมพิธีชำระล้าง* ด้วยกันกับพวกเขา แล้วจ่ายค่าโกนหัว*ให้กับพวกนี้ด้วย ทุกคนจะได้รู้ว่า ชาวลิวที่พวกเขาได้ยืมมาเกี่ยวกับท่านนั้น ไม่เป็นความจริง เพราะตัวท่านเองได้ทำตามกฎของโมเสส ²⁵ส่วนพวกคนที่ไม่ใช่ยิวที่ไว้วางใจในพระเจ้า นั้น เราได้ส่งจดหมายเสนอไปแล้วว่า

อย่ากินอาหารที่เอาไปเช่นไหว้รูปเคารพ*

อย่ากินเลือดหรือสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

และอย่าทำความผิดบาปทางเพศ”

²⁶แล้วเปาโลก็พาชายทั้งสี่คนนี้ไปกับเขา ในวันรุ่งขึ้นเขาก็เข้าพิธีชำระล้างร่วมกับคนทั้งสี่นี้ จากนั้นเขาเข้าไปในวิหาร[†] เพื่อแจ้งให้กับนักบวช[‡]รู้ว่า พิธีชำระล้างจะสิ้นสุดในวันไหน และจะนำเครื่องบูชาของพวกเขาแต่ละคนมาถวายในวันไหน ²⁷เมื่อทำพิธีได้เกือบครบเจ็ดวันแล้ว มีชาวยิว

21:23 สาบานตัวไว้กับพระเจ้า เป็นไปได้ว่าเป็นการบนบานอย่างหนึ่งที่เรียกว่านซาไรท์ หมายถึง ชาวยิวที่บนบานต่อพระเจ้าว่าจะอิตตัวเองให้กับพระเจ้าในช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อจะทำสิ่งพิเศษให้กับพระองค์ (ดูจาก 6:1-21)

21:24 พิธีชำระล้าง สิ่งพิเศษที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการบนบานแบบนซาไรท์

21:24 โขนหัว เพื่อแสดงว่าเสร็จสิ้นการสาบาน

21:25 รูปเคารพ เทพเจ้าที่คนที่ไม่ใช่ชาวยิวกราบไหว้บูชา

บางคนจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลในบริเวณวิหาร ก็ปลุกปั่นฝูงชนให้เข้ามารุมจับเปาโล²⁸ พวกเขาร้องตะโกนว่า “เพื่อนๆ อิศราเอล มาช่วยกันหน่อยเร็ว ไอ้หมอนี้โง่งที่เทียวไปสอนใครต่อใครจนทั่วให้ต่อต้านคนของเรา กฎหมายของเราและวิหารของเรา และตอนนี้มันยังพาคคนที่ไม่ใช่ยิวเข้ามาในบริเวณวิหารอีกด้วย ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ไม่บริสุทธิ์”²⁹ ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเห็นโตรฟีมีลัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง จึงคาดเดาว่าเปาโลคงพาโตรฟีมีลัสเข้ามาในวิหารด้วย

³⁰คนทั้งเมืองก็ลุกฮือกันขึ้นมา เข้าไปจับตัวเปาโลลากออกไปนอกวิหาร แล้วปิดประตูวิหารทันที³¹ในเวลาเดียวกับที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโลนั้น ได้มีคนไปรายงานเรื่องนี้กับผู้พันกองทหารโรมันว่า เยรูซาเล็มทั้งเมืองกำลังวุ่นวายไปหมดแล้ว³²ผู้พันนำทหารและนายร้อยส่วนหนึ่งไปยังที่ที่ฝูงชนกำลังทำร้ายเปาโลอยู่ เมื่อฝูงชนเห็นผู้พันและพวกทหารมาจึงหยุดทุบตีเปาโล³³แล้วผู้พันก็เข้าไปหาเปาโลและจับกุม เขาสั่งให้เอาโซ่สองเส้นมาล่ามเขาไว้ จากนั้นผู้พันได้สอบถามฝูงชนว่าเปาโลเป็นใครและได้ทำอะไรลงไป³⁴ฝูงชนต่างส่งเสียงตะโกนบอกอย่างโน้นทีอย่างนี้ทีจนผู้พันกองทหารโรมันไม่สามารถรู้ความจริงได้เพราะวุ่นวายมาก เขาจึงสั่งให้เอาตัวเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร³⁵เมื่อเปาโลเดินมาถึงตรงชั้นบันได พวกทหารต้องเข้ามาช่วยหามเขาขึ้นไปเพราะฝูงชนกำลังบ้าคลั่ง³⁶ฝูงชนตามหลังมาร้องตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

³⁷เมื่อเปาโลกำลังจะถูกนำตัวเข้าไปในค่ายทหาร เขาพูดกับผู้พันกองทหารโรมันว่า “ผมขอพูดอะไรกับท่านหน่อยได้ไหมครับ” ผู้พันถามว่า “เจ้าพูดกรีกได้ด้วยหรือ”³⁸ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ไม่ใช่ชาวอียิปต์คนนั้น ที่เมื่อก่อนได้ก่อการกบฏและนำผู้ก่อการร้ายสี่พันคนหนีไปที่ทะเลทรายนะสิ”³⁹เปาโลตอบว่า “ผมเป็นคนยิว มาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย ผมเป็นพลเมืองของเมืองที่สำคัญนั้น ขอให้ผมพูดกับฝูงชนนั้นหน่อยเถิดครับ”⁴⁰เมื่อผู้พันกองทหารโรมันอนุญาตแล้ว เปาโลยืนขึ้นตรงบันไดและโบกมือให้ทุกคนเงียบ เมื่อทุกคนเงียบแล้ว เปาโลได้พูดกับพวกเขาเป็นภาษาอารเมค*ว่า

เปาโลกล่าวกับประชาชน

22 “ท่านผู้อาวุโสและพี่น้องทั้งหลาย โปรดฟังคำอธิบายของผมสักนิดเถอะ”²เมื่อพวกเขาได้ยินเปาโลพูดเป็นภาษาอารเมค พวกเขาจึงเงียบลงกว่าเดิม จากนั้นเปาโลพูดว่า³“ผมเป็นคนยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเมืองเยรูซาเล็มนี้ ผมเป็นศิษย์ของกามาลิเอล* และเขาได้อบรมสั่งสอนผมให้ทำตามกฎหมายของบรรพบุรุษของพวกเราอย่างเคร่งครัด ผมเป็นคนທີ່เคร่งต่อพระเจ้ามาก เหมือนกับพวกท่านในตอนี้”⁴ผมเคยข่มเหงคนที่เดินตามทางของพระเยซูจนถึงตาย และจับพวกเขาทั้งชายและหญิงไปขังคุก⁵ทั้งหัวหน้านักบวชสูงสุด† และผู้นำอาวุโสทั้งหมดเป็นพยานให้กับผมได้ พวกเขาได้ออกจดหมายแนะนำตัวผมให้กับพี่น้องชาวยิวในเมืองตามัสกัส ผมจะได้ไปที่นั่นเพื่อจับคนพวกนั้น ที่เดินตามทางของพระเยซู แล้วส่งกลับมาเข้าคุกที่เมืองเยรูซาเล็ม

21:40 อารเมค หรือ ฮีบรู แต่โดยมากที่อ้างถึงในที่นี้เป็นภาษาอารเมค ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษา

ฮีบรู เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นคริสตศตวรรษที่ 1

22:3 กามาลิเอล เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมากของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นกลุ่มชาวยิวเคร่งศาสนา

ทำไมเปาโลถึงมาติดตามพระเยซู

⁶เมื่อผมเดินทางใกล้จะถึงเมืองตามัสกัส ก็มีบางอย่างเกิดขึ้น ประมาณเที่ยง จู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวผม ⁷ผมก็ล้มลงบนพื้นและได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าข่มเหงเราทำไม” ⁸ผมถามไปว่า “โอ พระองค์เป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซูชวานาซาเรธ คนที่เจ้าข่มเหง” ⁹คนทั้งหลายที่อยู่กับผมก็เห็นแสงสว่างนั้นด้วย แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงที่พูดกับผมนั้น ¹⁰ผมถามว่า “แล้วผมจะต้องทำอะไร องค์เจ้าชีวิต” องค์เจ้าชีวิตก็บอกว่า “ลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองตามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกเองว่าเจ้าจะต้องทำอะไรบ้าง” ¹¹เพราะความจ้าของแสงนั้นทำให้ผมมองอะไรไม่เห็นเลย เพื่อนร่วมทางของผมจึงต้องมาจูงผมเข้าไปในเมืองตามัสกัส

¹²มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย[†] เป็นคนที่ทำตามกฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด และเป็นคนที่มิชื่อเสียงดีในหมู่คนยิวในเมืองนั้น ¹³เขามาหาผม และยืนอยู่ข้างๆ พูดว่า “พี่เขาโล ขอให้เห็นอีกครั้งเถิด” แล้วผมก็มองเห็นเขาทันที ¹⁴เขาพูดว่า “พระเจ้าของบรรพบุรุษเรา ได้เลือกพี่ให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ และให้พี่เห็นพระเยซูผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า และให้พี่ได้ยินเสียงของพระองค์ด้วย” ¹⁵เพื่อที่จะได้บอกให้กับทุกคนรู้ถึงสิ่งที่พี่ได้เห็นและได้ยินมาเกี่ยวกับพระองค์ ¹⁶ตอนนี้พี่ยังมัวคอยอะไรอยู่อีก ลุกขึ้นและเข้าพิธีจุ่มน้ำ[‡] เพื่อล้างบาปของพี่ให้หมดไป คืออ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิต”

¹⁷เมื่อผมกลับไปเมืองเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในวิหาร[†] ผมก็เคลิ้มไม่รู้สึกตัวไป ¹⁸แล้วผมก็เห็นพระเยซูพูดกับผมว่า “รีบออกไปจากเมืองเยรูซาเล็มเร็ว เพราะคนที่นี่จะไม่เชื่อในเรื่องของเราที่เจ้าจะบอกพวกเขา” ¹⁹แล้วผมก็พูดว่า “องค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้รู้ว่าผมเคยเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว[†] แห่งแล้วแห่งเล่า เพื่อจับคนพวกนั้นที่เชื่อถือพระองค์ไปขังคุกและเขียนตี” ²⁰เมื่อสเทเฟนคนที่เป็นพยานของพระองค์ถูกฆ่า ผมก็ยืนอยู่ตรงนั้นและเห็นดีเกี่ยวกับการทำอย่างนั้น ผมเป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนพวกนั้นที่ฆ่าสเทเฟน[‡] ²¹แล้วพระองค์ก็พูดกับผมว่า “ไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปไกลๆ ไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”

²²ฝูงชนฟังเปาโลพูดมาตลอด แต่พอได้ยินเปาโลพูดอย่างนี้ ก็พากันร้องตะโกนขึ้นมาว่า “กำจัดมันไปจากโลกนี้ มันสมควรตาย” ²³พวกเขาร้องตะโกนไป เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป[‡] และขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ* ²⁴ผู้พันกองทหารโรมันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร เขาสั่งให้ได้อาสาไปโลด้วยการเขียนตี เพื่อจะได้รู้ว่า ทำไมผู้คนถึงได้ร้องตะโกนต่อต้านเขาอย่างนั้น ²⁵แต่พอพวกทหารกำลังซึ่งเปาโลเพื่อจะเขียนตี เปาโลจึงพูดกับนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า “ถูกกฎหมายแล้วหรือที่จะเขียนตีพลเมืองโรมันโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าทำผิดอะไร”

²⁶เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้น เขาจึงเดินไปพูดกับผู้พันกองทหารโรมันว่า “ท่านครับ รัฐหรือเปล่าว่าท่านกำลังจะทำอะไรลงไปชายคนนี้เป็นพลเมืองโรมันนะครับ” ²⁷ผู้พันกองทหารโรมัน เดินเข้าไปถามเปาโลว่า “บอกหน่อยสิ ว่าแกเป็นพลเมืองโรมันหรือ” เปาโลตอบว่า “ใช่” ²⁸ผู้พันจึงตอบว่า “เราต้องเสียเงินก้อนใหญ่ทีเดียวถึงจะได้เป็นพลเมืองโรมัน” เปาโลพูดว่า “แต่ผมเป็นตั้งแต่เกิดแล้ว”

22:12 อานาเนีย ในหนังสือกิจการ มีชาย 3 คน ที่ใช้ชื่อนี้เหมือนกัน ดูในกิจการ 5:1 และ 23:2 สำหรับอีกสองคน

22:23 เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป เป็นการแสดงความโกรธของพวกเขา

22:23 ขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ เป็นการแสดงความโกรธอีกวิธีหนึ่ง

²⁹คนพวกนั้นที่กำลังจะไต่สวนเปาโล ก็ผงะถอยไปทันทีรวมทั้งผู้พันกองทหารโรมันก็เกิดความกลัวขึ้นมา เมื่อรู้ว่าคนที่เขาสั่งให้ล่ามโซ่นั้นเป็นพลเมืองโรมัน

เปาโลพูดกับสภาแซนฮีดริน

³⁰วันต่อมา ผู้พันกองทหารโรมัน ก็ได้ปล่อยตัวเปาโล แต่เพราะเขาอยากจะรู้ว่าทำไมเปาโลถึงถูกชาวยิวกล่าวหาเขาจึงสั่งให้พวกผู้นำนักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดรินทั้งหมดมาประชุมกัน และเขาพาเปาโลออกมายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา

23 เปาโลจึงมองไปที่พวกสมาชิกสภา แล้วพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ใช้ชีวิตต่อหน้าพระเจ้า โดยมีจิตใจที่บริสุทธิ์ทุกเรื่องมาตลอดจนถึงทุกวันนี้” ²อานาเนีย* ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] สั่งให้คนที่ยืนอยู่ใกล้กับเปาโลตบปากเปาโล ³แล้วเปาโลก็พูดกับอานาเนียว่า “พระเจ้าจะตบท่านเหมือนกัน ท่านเป็นเหมือนกำแพงที่ทาสีขาว ท่านนั่งอยู่ตรงนั้นตัดสินผมตามกฎหมายของโมเสส แต่ท่านกลับทำผิดกฎเสียเอง ด้วยการสั่งตบผมอย่างนั้นหรือ”

⁴คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เปาโลพูดว่า “แกกล้าดูถูกหัวหน้านักบวชสูงสุดของพระเจ้าเซเวียรี” ⁵เปาโลพูดว่า “พี่น้องครับ ผมรู้ว่าชายคนนี้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด เพราะพระคัมภีร์[‡] เขียนไว้ว่า ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า’”^{*} ⁶พอเปาโลรู้ว่าที่ประชุมสภานี้ มีทั้งพวกสะดูสี[†] และพวกฟาริสี[†] เขาก็ประกาศก้องในที่ประชุมสภาว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมเป็นฟาริสี และเป็นลูกหลานของฟาริสีด้วย ที่ผมถูกสอบสวนนี้ก็เพราะผมเชื่อว่าคนตายจะฟื้นขึ้นมาอีก”

⁷เมื่อเปาโลพูดอย่างนี้ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เริ่มเถียงกัน ที่ประชุมจึงแบ่งออกเป็นสองพวก ⁸(พวกสะดูสี ไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์ วิญญาณ หรือการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ส่วนพวกฟาริสีนั้นเชื่อหมดทุกอย่าง) ⁹เกิดความโกลาหลวุ่นวาย และได้มีครูสอนกฎหมายปฏิบัติบางคนที่เป็นฟาริสีได้ยืนขึ้นเถียงคือเป็นเอ็นว่า “พวกเราไม่เห็นว่าคุณคนนี้ทำผิดอะไรเลย ไม่น่าอ้าวจะเป็นวิญญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขาจริงๆ ก็ได้”

¹⁰การโต้เถียงดูเดือดรุนแรงมากขึ้น จนผู้พันกองทหารโรมันกลัวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกออกเป็นชิ้นๆ เขาจึงสั่งให้ทหารลงไปดึงตัวเปาโลให้ห่างออกมาจากพวกนั้น แล้วพากลับไปที่ค่ายทหาร

¹¹ในคืนต่อมา องค์กรชีวิตได้มายืนอยู่ข้างๆ เปาโลและพูดว่า “กล้าหาญไว้ เจ้าบอกเรื่องของเราที่เมืองเยรูซาเล็มยังไง เจ้าก็ต้องทำอย่างนั้นที่กรุงโรมเหมือนกัน”

ยิวบางคนวางแผนที่จะฆ่าเปาโล

¹²วันรุ่งขึ้น พวกยิวได้มาวางแผนกัน โดยสาบานกันว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรเลย จนกว่าจะฆ่าเปาโลเสียก่อน ¹³มีมากกว่าสี่สิบคนที่สมรั่วมคิดกันวางแผนนี้ ¹⁴แล้วพวกเขา ก็ไปบอกกับพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโลว่า “พวกเราได้สาบานกันว่าจะไม่กินอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสียก่อน” ¹⁵ตอนนี้ ขอให้พวกท่านและสมาชิกสภาไปร้องเรียนต่อผู้พันกองทหารโรมันให้

23:2 อานาเนีย เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ในปี ค.ศ.47-59 (พ.ศ.590-602)

23:5 ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า’ อ้างจาก หนังสืออพยพ 22:28

เปาโลมาให้กับพวกท่าน โดยแกล้งทำเป็นว่า พวกท่านอยากจะสืบสวนเรื่องของมันให้แน่ชัดยิ่งขึ้น แล้วพวกเราจะฆ่ามันก่อนที่จะมาถึงที่นี่”

¹⁶แต่ลูกชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องแผนการนี้ เขาจึงเข้าไปในค่ายทหารและเล่าเรื่องนี้ให้เปาโลฟัง ¹⁷เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมาบอกว่า “พาเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พัน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ผู้พันทราบ” ¹⁸นายร้อยจึงนำเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พันและรายงานว่า “นักโทษเปาโลเรียกผมให้พาเด็กหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ท่านทราบ” ¹⁹ผู้พันจึงจูงเด็กหนุ่มไปยังที่สวนตัวแล้วถามว่า “เจ้ามีอะไรจะบอกเราหรือ”

²⁰เด็กหนุ่มตอบว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอให้ท่านนำเปาโลไปที่สภาในวันพรุ่งนี้โดยแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาอยากจะได้สวนเปาโลให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น ²¹อย่ายอมทำตามนั้นนะครับ เพราะมีพวกเขามากกว่าสี่สิบคนกำลังคอยข่มขู่ทำร้ายเปาโลอยู่ พวกเขาสบายกันว่าจะไม่กินหรือตีมันจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล และตอนนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว เพียงแต่รอให้ท่านตกลงเท่านั้น” ²²แล้วผู้พันก็ให้เด็กหนุ่มกลับไป พร้อมกับสั่งกำชับว่า “อย่าไปบอกให้ใครรู้นะว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้กับเรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปที่เมืองซีซารียา

²³จากนั้นผู้พันได้เรียกนายร้อยของเขาสองคนมาสั่งว่า “ให้ไปเตรียมทหารสองร้อยนายกับทหารม้าเจ็ดสิบนาย และพลหอกเดินเท้าอีกสองร้อยนายให้พร้อมสำหรับเดินทางไปเมืองซีซารียา ในตอนสามทุ่มคืนนี้” ²⁴เตรียมม้าให้เปาโลขี่ด้วย และคุ้มกันเขาให้ไปถึงเจ้าเมืองเฟลิกส์อย่างปลอดภัย” ²⁵แล้วผู้พันได้เขียนจดหมายมีข้อความว่า

²⁶ถึง ฯพณฯ ท่านผู้ว่าเฟลิกส์*

จากคลาวดิอุส ลีเซียส

²⁷ชายคนนี้ถูกชาวยิวจับกุมมา เกือบจะถูกพวกนั้นฆ่าด้วย แต่พอผมรู้ว่าเขาเป็นพลเมืองโรมัน ก็รีบนำทหารออกไปช่วยเขา ²⁸เนื่องจากผมอยากจะรู้ว่าพวกยิวกล่าวหาเขาด้วยเรื่องอะไร จึงได้นำตัวเขาไปที่สภาของพวกยิว ²⁹และผมพบว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อโต้แย้งทางด้านกฎปฏิบัติของพวกเขา ไม่เห็นว่าจะมีอะไรร้ายแรงถึงกับต้องตายหรือตีตักเลย ³⁰พอผมรู้ว่ามีการยิวบางคนวางแผนจะฆ่าเขา ผมจึงรีบส่งเขามาให้ท่านทันที แล้วผมก็สั่งให้พวกนั้นที่กล่าวหาเขามาฟ้องร้องเขากับท่าน

³¹พวกทหารได้ทำตามที่ท่านสั่งโดยในคืนนั้นเองพวกทหารพาเปาโลออกเดินทางไปที่เมืองอันทิปาตริส ³²ในวันต่อมา พวกทหารเดินเท้าให้ทหารม้าพาเปาโลเดินทางต่อ ส่วนพวกเขากลับค่ายไป ³³เมื่อพวกทหารมาถึงเมืองซีซารียา ก็ได้นำจดหมายไปให้เจ้าเมือง พร้อมกับมอบตัวเปาโลให้กับเขา ³⁴เจ้าเมืองอ่านจดหมาย และได้ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน เมื่อรู้ว่ามาจากแคว้นซีลีเชีย ³⁵เจ้าเมืองจึงพูดว่า “เมื่อผู้กล่าวหาเจ้ามาถึง เราจะฟังคำให้การของเจ้า” และเขาสั่งให้ควบคุมตัวเปาโล ไว้ในวังที่เฮโรด*สร้างขึ้น

23:26 เฟลิกส์ เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ราวๆ ปี ค.ศ.52-58 หรือ 59 (พ.ศ.595-601 หรือ 602)

23:35 เฮโรด เฮโรดที่ 1 (มหาราชา) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง 40 ปีก่อนพระเยซูเกิด ถึง 4 ปีหลังจากพระเยซูเกิด

ชาวยิวกล่าวหาเปาโล

24 ทั่ววันต่อมา อานาเนียหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ พวกผู้นำอาวุโสบางคน และนายแก้ต่างชื่อเทอร์ทูลลัส ได้เดินทางลงมาถึงเมืองซีซารียาและฟ้องร้องเปาโลต่อหน้าเจ้าเมือง² เมื่อเปาโลถูกเรียกเข้ามา เทอร์ทูลลัสก็ได้กล่าวหาเปาโลต่อหน้าท่านผู้ว่าเฟลิกส์ว่า “ขอพณฯ ท่านเฟลิกส์ พวกเราได้อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขภายใต้การดูแลของท่านมาเป็นเวลาช้านาน และประเทศชาติของเราก็ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น เพราะท่านมองการณ์ไกล³ พวกเรารู้สึกยินดีและขอบพระคุณยิ่งนัก สำหรับสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ทำให้กับเราในทุกๆ 4 เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเวลาของท่านมากนัก ผมขอความกรุณาท่านช่วยฟังพวกเราเล่าอย่างย่อๆ⁵ เนื่องจากพวกเราพบว่า ชายคนนี้เป็นพวกชอบก่อความวุ่นวาย ปลุกปั่นให้เกิดการจลาจลในหมู่คนยิวไปทั่วโลก และเขาก็เป็นหัวหน้าลัทธินาซารีธ^{6-8*} เขายังพยายามทำให้วิหาร[†] เกิดความต่างพร้อย พวกเราเลยจับเขา ลองไต่สวนเขาดูเถอะแล้วท่านจะรู้จากปากของเขาเองว่า ทุกสิ่งที่เรากล่าวหาเขา นั้นเป็นความจริง”⁹ คนยิวอื่นๆ ก็รีบเข้ามาผสมโรงยืนยันว่าที่เทอร์ทูลลัสพูดมาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง

เปาโลแก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าเฟลิกส์

¹⁰ เมื่อเจ้าเมืองให้สัญญาแก่เปาโลพูด เขาตอบว่า “ผมรู้ว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาเหนือชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ผมจึงตั้งใจที่จะได้แก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าท่าน¹¹ ท่านสามารถสอบถามได้เลยว่า ผมมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อกราบไหว้พระเจ้ายังไม่ถึงสิบสองวันเลย¹² พวกเขาก็ไม่ได้พบว่า ผมได้เถียงกับใครในวิหาร หรือปลุกปั่นยุยงใครในที่ประชุมของชาวยิว[†] หรือที่ไหนๆ ในเมือง¹³ พวกเขาก็ไม่มีทางพิสูจน์ ให้ท่านเห็นถึงสิ่งที่พวกเขากล่าวหาว่าผมทำ¹⁴ ผมยอมรับต่อท่านว่า ผมได้กราบไหว้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราด้วยการติดตามทางของพระเยซูที่พวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีตนั้น ผมเชื่อกฎของโมเสสและทุกอย่างที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนขึ้น¹⁵ และผมก็มีความหวังอย่างเดียวกับที่พวกเขามีในพระเจ้า คือความหวังที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนทั้งคนดีและคนชั่วฟื้นขึ้นจากความตาย¹⁶ ผมจึงพยายามทำดีที่สุด เพื่อจะได้มีจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ทุกคน

¹⁷ หลังจากที่ผมจากเมืองเยรูซาเล็มไปหลายปี ผมได้กลับมาเพื่อเอาเงินมาช่วยเหลือคนของผมที่ยากจน และมาถวายเครื่องบูชากับพระเจ้า¹⁸ แต่ในระหว่างที่ผมทำสิ่งเหล่านี้ในวิหาร พวกเขาพบผมและผมก็เพิ่งทำพิธีชำระล้าง* เสรีจ ไม่มีฝูงชนหรือความวุ่นวายอะไรเลย¹⁹ มีคนยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียอยู่ที่นั่น ถ้าพวกเขามีปัญหาอะไรกับผม พวกเขาก็น่าจะมาฟ้องร้องผมต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว²⁰ หรือไม่ท่านก็ให้คนพวกนี้ที่มายุ่งที่นี้แล้ว บอกว่าผมทำผิดอะไรบ้างตอนที่ยืนอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภาแซนฮีดริน²¹ นอกจากเรื่องนี้เรื่องเดียวคือเรื่องที่ผมได้ร้องตะโกนตอนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘ผมถูกสอบสวนวันนี้ เพราะผมเชื่อเรื่องการตายแล้วฟื้น’”

24:6-8 สำเนากรีกบางฉบับ เขียนเพิ่มเติมในข้อ 6-8 ไว้ว่า “พวกเราต้องการพิพากษาเขาด้วยกฎหมายของพวกเรา แต่ผู้พันลิเซียสมาถึงและใช้กำลังมหาศาลเอาตัวเขาไปจากพวกเรา และผู้พันลิเซียส่งคนที่กล่าวหาเปาโลให้มาหาท่าน
24:18 พิธีชำระล้าง สิ่งพิเศษที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสาบานตนแบบนาซาไรท์

²²แล้วเฟลิกซ์ ซึ่งได้รับทราบเรื่องวิถีทางของพระเยซูเป็นอย่างดี ก็ได้เลื่อนการพิจารณาคดีออกไป โดยพูดว่า “รอให้ผู้พันลีเซียสมมาถึงก่อน เราถึงจะตัดสินคดีของเจ้า” ²³เขาสั่งนายร้อยให้เฝ้าดูແປປາໂລໄວ้ แต่ปล่อยให้เปาโลมีอิสระพอสมควร และให้เพื่อนๆ จัดหาสิ่งทีจำเป็นมาให้ได้

เปาโลพบกับเฟลิกซ์และภรรยา

²⁴หลายวันต่อมา เฟลิกซ์มักับตรูลิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกเปาโลไปพบและฟังเปาโลพูดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ²⁵แต่เมื่อเปาโลพูดถึงการทำตามใจพระเจ้า การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง เฟลิกซ์ก็เกิดความกลัวขึ้นมา จึงตัดบทว่า “วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไปได้แล้ว ไว้เรามีเวลาแล้วจะเรียกมาใหม่” ²⁶ในขณะที่เดียวกัน เฟลิกซ์ก็หวังว่าเปาโลจะให้เงินตัดสินบนเขา จึงเรียกเปาโลมาพูดคุยด้วยบ่อยๆ ²⁷สองปีผ่านไป ปอริลัธ เฟลัทส¹ ก็มารับตำแหน่งผู้ว่าแทนเฟลิกซ์ แต่เนื่องจากเฟลิกซ์อยากจะทำใจคนยิว จึงยังคงปล่อยให้เปาโลติดอยู่ในคุก

เปาโลขอพบซีซาร์

25 สามวันหลังจากเฟลัทสได้เป็นเจ้าเมือง เขาได้เดินทางจากเมืองซีซาร์เรีย ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ²พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำชาวยิวยื่นข้อกล่าวหาหาเปาโลต่อเฟลัทส และอ้อนวอนเฟลัทส ³ให้ช่วยส่งเปาโลมาให้กับพวกเขาที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย (พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าเปาโลในระหว่างทาง) ⁴เฟลัทสตอบว่า “เปาโลถูกควบคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซาร์เรีย และอีกไม่กี่วันเราก็จะเดินทางไปที่เมืองนั้นแล้ว ⁵ให้ผู้นำของท่านบางคนเดินทางลงไปกับเรานี้ แล้วไปฟ้องร้องเขาที่นั่นถ้าเขาทำอะไรผิด”

⁶หลังจากที่ได้พักอยู่กับพวกเขาได้แปดหรือสิบวัน เฟลัทสก็เดินทางลงไปที่ซีซาร์เรีย วันรุ่งขึ้นเขานั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ⁷ทันทีที่เปาโลมาถึง พวกคนยิวที่เดินทางมาจากเยรูซาเล็มก็มายืนล้อมเขาไว้และกล่าวหาว่าเปาโลทำผิดร้ายแรงหลายอย่าง ทั้งๆ ที่พวกเขาพิสูจน์ไม่ได้สักอย่าง ⁸เปาโลต่อสู้คดีด้วยตัวเองว่า “ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อกฎปฏิบัติของชาวยิว ต่อวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย” ⁹แต่เพราะเฟลัทสอยากจะทำใจชาวยิว เขาจึงถามเปาโลว่า “เจ้าเต็มใจจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อชำระคดีนี้ต่อหน้าเราที่นั่นไหม”

¹⁰เปาโลตอบว่า “ตอนนี้ ผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลของซีซาร์ ซึ่งควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ท่านก็รู้แล้วว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อชาวยิว ¹¹ถ้าผมทำผิดจริงหรือทำอะไรที่สมควรตาย ผมก็ยอมตายไม่ขัดขืนหรอก แต่ถ้าข้อกล่าวหาที่พวกนี้เอามาฟ้องร้องผมไม่เป็นความจริง ใครก็ไม่มิลิทธิที่จะส่งผมไปให้กับพวกนี้ทั้งนั้น ผมขอให้ซีซาร์สอบสวนเอง”

¹²หลังจากที่เฟลัทสได้หารือกับที่ปรึกษาของเขาแล้ว ก็ตอบว่า “เนื่องจากเจ้าได้ขอให้ซีซาร์สอบสวน เจ้าก็ต้องไปหาซีซาร์”

¹24:27 ปอริลัธ เฟลัทส เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ.58 หรือ 59-62 (พ.ศ.601 หรือ 602-605)

เฟสทัสถามเฮโรดอากริปาเกี่ยวกับเปาโล

¹³หลายวันต่อมา กษัตริย์อากริปา*และเบอร์นิส*มาถึงเมืองซีซาร์ริยา เพื่อมาเยี่ยมคารวะเฟสทัส ¹⁴หลังจากที่ทั้งสองอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสได้เล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งที่เป็นนักโทษที่เฟลิกัสได้ทิ้งไว้ในคุก ¹⁵ตอนที่เรายอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวโรสชาวยิว เอาคดีของชายคนนี้นำยื่นฟ้องกับเรา และขอให้เราตัดสินลงโทษให้ด้วย ¹⁶เราบอกกับพวกเขาว่า ธรรมเนียมของชาวโรมันจะไม่ส่งมอบตัวใคร จนกว่าคนฟ้องกับคนที่ถูกฟ้องมาอยู่พร้อมหน้ากันเพื่อให้คนที่ถูกฟ้องได้มีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาเสียก่อน ¹⁷เมื่อพวกเขาตามเรามาที่นี่ เราก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นเราขึ้นนั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้นำตัวชายคนนั้นเข้ามา ¹⁸เมื่อพวกที่ฟ้องร้องเขายืนขึ้นกล่าวหาเขา เราก็เห็นว่าข้อกล่าวหาไม่ใช่เป็นเรื่องอะไรที่ร้ายแรงอย่างที่เราคิด ¹⁹แต่กลับเป็นการโต้เถียงกันทางด้านศาสนาของพวกเขาเอง และเกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อเยชูที่ตายไปแล้ว ถึงแม้เปาโลอ้างว่ายังมีชีวิตอยู่ ²⁰เราไม่รู้ว่าจะสอบสวนเรื่องพวกนี้อย่างไรดีเราจึงถามเปาโลว่า เขาเต็มใจจะไปเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีที่นั่นหรือไม่ ²¹แต่เขาได้ร้องขอให้ซีซาร์เป็นผู้ตัดสินเขา เราจึงได้สั่งให้คุมขังเขาไว้ก่อนจนกว่าเราจะส่งตัวเขาไปให้ซีซาร์” ²²จากนั้นอากริปา ก็พูดกับเฟสทัสว่า “เราเองก็อยากจะฟังจากปากของชายคนนี้เหมือนกัน” เฟสทัสบอกว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังจากเขา”

²³ในวันรุ่งขึ้น อากริปาและเบอร์นิส เดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่อลังการและเข้าไปในห้องตัดสินคดีพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชากรมทหารและผู้นำคนสำคัญของเมือง เฟสทัสสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ²⁴จากนั้นเฟสทัสก็พูดว่า “กษัตริย์อากริปาและทุกท่านที่อยู่กับพวกเราที่นี่ ท่านเห็นชายคนนี้อย่างไร เขาเป็นคนที่กลุ่มคนยิวทั้งหมดตั้งในเมืองเยรูซาเล็มและที่นี่ ได้อ้อนวอนเราและได้ร้องตะโกนว่าเขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ²⁵แต่เราไม่เห็นว่าเขาจะทำผิดอะไรถึงขั้นต้องตาย และเมื่อเขาได้ขอให้จักรพรรดิสอบสวนเอง เราจึงตัดสินใจส่งเขาไป ²⁶แต่เราไม่รู้ว่าจะเขียนบอกจักรพรรดิเกี่ยวกับชายคนนี้อย่างไร เราจึงพาเขามาอยู่ต่อหน้าพวกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าท่านกษัตริย์อากริปาเพื่อที่ว่าหลังจากการสอบสวนครั้งนี้ผ่านไปแล้ว เราอาจจะมီးอะไรที่จะเขียนได้บ้าง ²⁷ไม่อย่างนั้นแล้ว มันไม่เห็นจะเข้าท่าเลยที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่มีข้อกล่าวหา”

เปาโลอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อากริปา

26 กษัตริย์อากริปา*พูดกับเปาโลว่า “ตอนนี้ เจ้าพูดแก้ต่างให้กับตัวเองได้แล้ว” เปาโลจึงยกมือของเขาขึ้น*และเริ่มแก้ข้อกล่าวหาว่า ²“กษัตริย์ อากริปา ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ ที่ได้มาแก้ต่างให้กับตัวเองต่อหน้าท่านในวันนี้ ต่อข้อกล่าวหาทั้งหมดของชาวยิว³ โดยเฉพาะท่านรู้จักประเพณี และปัญหาข้อโต้แย้งต่างๆ ของชาวยิวเป็นอย่างดี ขอให้ท่านช่วยอดทนฟังข้าพเจ้าน้อย

25:13 กษัตริย์อากริปา เฮโรดอากริปาองค์ที่ 2 เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช ปกครองแคว้นอาบิสิิน แคว้นกาลิลี แคว้นอิทุเรียแคว้นทราคินิสติส ในปี ค.ศ.53-100 (พ.ศ.596-643)

25:13 เบอร์นิส น้องสาวของอากริปาองค์ที่ 2 เป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปาองค์ที่ 1

26:1 กษัตริย์อากริปา เฮโรดอากริปาองค์ที่ 2 เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช

26:1 ยกมือของเขาขึ้น เป็นสัญญาณที่ทำขึ้นเพื่อบอกให้คนตั้งใจฟัง

4 ชาวยิวทุกคนรู้จักข้าพเจ้ามาตั้งแต่เด็กแล้ว เริ่มจากโตมาท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้า ในเมืองเยรูซาเล็ม 5 พวกเขารู้จักข้าพเจ้าดี และถ้าพวกเขาอยากทำ พวกเขาสามารถยืนยันกับท่านได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี[†] เป็นพวกที่เคร่งศาสนาที่สุดในหมู่คนยิว 6 และที่ข้าพเจ้ายืนถูกสอบสวนอยู่ที่นี่ ก็เพราะความหวังที่ข้าพเจ้ามีในคำสั่งญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา 7 เป็นคำสั่งญาที่พวกเราสืบทอดตระกูลหวังที่จะได้รับ จึงได้รับใช้พระเจ้าอย่างขยันขันแข็งทั้งวันทั้งคืน ข้าแต่กษัตริย์ ก็เพราะความหวังอันนี้แหละ ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องถูกชาวยิวกล่าวหา 8 ทำไมพวกท่านถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา

9 ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนกันว่า จะต้องทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อต่อต้านเยซูชวานาชาเรีย 10 ข้าพเจ้าก็ได้ทำอย่างนั้นในเยรูซาเล็ม และเพราะข้าพเจ้าได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช ข้าพเจ้าจึงจับพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าไปขังคุก เมื่อพวกเขาถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็เห็นดีเห็นชอบด้วย 11 ข้าพเจ้าเข้าไปจับพวกเขาตามทีประชุม[†] ต่างๆ ออกมาลงโทษบ่อยๆ และบังคับให้พวกเขาพูดสาปแช่ง^{*}พระเยซู ข้าพเจ้าโกรธแค้นพวกนี้มาก ถึงกับเดินทางไปชมhengพวกนี้ถึงต่างแดน

เปาโลเล่าเรื่องที่ได้เห็นพระเยซู

12 ครั้งหนึ่งตอนที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส โดยได้รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช 13 ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางอยู่นั้น ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแสงจากท้องฟ้า สว่างจ้ากว่าแสงอาทิตย์เสียอีก แสงนั้นส่องมารอบตัวข้าพเจ้าและคนที่มาด้วยกัน 14 พวกเราทั้งหมดล้มลงกับพื้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าเองเป็นภาษาอารเมค[†] ว่า ‘เฮโล เฮโล เจ้าชมhengเราทำไม เวลาที่เจ้าต่อสู้กับเรา[†] ตัวเจ้านั้นแหละที่เจ็บ’ 15 ข้าพเจ้าถามว่า “ท่านเป็นใคร” แล้วพระองค์ก็พูดว่า ‘เราคือเยซูผู้ที่เจ้าชมhengนั้น’ 16 แต่ลุกขึ้นยืนเถอะ เรามาให้เจ้าเห็นก็เพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้ เพื่อไปบอกคนอื่นถึงเรื่องที่เจ้าได้เห็นเรา และบอกเรื่องที่เราจะแสดงให้เจ้าดู 17 เราจะช่วยเหลือเจ้าให้รอดพ้นจากคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวที่เรากำลังจะส่งเจ้าไปหา 18 เพื่อเปิดตาของพวกเรา ให้พ้นจากความมืดสู่ความสว่าง และพ้นจากอำนาจของซาตานสู่พระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการอภัยต่อบาป และเข้ามีส่วนในคนเหล่านั้นที่เราได้ทำให้บริสุทธิ์แล้ว โดยความไว้วางใจที่พวกเขามีต่อเรา”

เปาโลพูดถึงงานของเขา

19 “ข้าแต่ กษัตริย์อากริบปา เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เชื่อฟังนิมิต^{*} ที่มาจากสวรรค์นั้น 20 ข้าพเจ้าเริ่มสอนผู้คนในเมืองดามัสกัสก่อน จากนั้นก็สั่งสอนผู้คนในเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย โดยบอกให้พวกเขากลับตัวกลับใจ หันมาหาพระเจ้าและทำการงานต่างๆ ที่เหมาะกับคนที่กลับตัวกลับใจแล้ว 21 นี่เป็นเหตุที่พวกยิว ได้เข้ามาจับกุมตัวข้าพเจ้า ในขณะที่อยู่ในวิหาร[†] และพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย 22 แต่พระเจ้าก็ได้ช่วยข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถมายืนเป็นพยานต่อท่านทั้งหลาย ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ในที่นี้ได้ ข้าพเจ้า

26:11 สาปแช่ง มีความหมายโดยนัย หมายถึง “สบประมาท” หรือ “ดูถูก”

26:14 อารเมค เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 1

26:14 ต่อสู้กับเรา ในภาษาเดิม ใช้คำว่า เตะปฏัก

26:19 นิมิต บางสิ่งคล้ายความฝันเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าต้องการพูดกับมนุษย์

ไม่ได้พูดอะไรเลย นอกจากสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ และโมเสสได้บอกไว้แล้วว่า จะเกิดขึ้น²³ นั่นคือ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์จะเป็นผู้นำแสงสว่างมาสู่คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว”

เปาโลพยายามชักจูงอากริปปา

²⁴ขณะที่เปาโลกำลังพูดแตกต่างกันเรื่องต่างๆอยู่นั้น เฟสทัสก็ตะเบ็งเสียงขึ้นมาว่า “เปาโล แก่เลยสติไปแล้ว แก่เรียนมากเกินไปจนเป็นบ้าไปแล้ว”²⁵ เปาโลตอบว่า “ท่านเฟสทัส ผมไม่ได้เป็นบ้า สิ่งที่ผมพูดมานี้เป็นความจริงและมีเหตุผล”²⁶ กษัตริย์อากริปปารู้เรื่องพวกนี้ดี และผมก็สามารถพูดได้อย่างเปิดเผยกับพระองค์ ผมแน่ใจว่าไม่มีเรื่องไหนเล็ดลอดสายตาของท่านไปได้ เพราะเรื่องนั้นไม่ได้ทำกันอย่างลับๆ ล่อๆ²⁷ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนหรือเปล่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อแน่”²⁸ จากนั้น กษัตริย์อากริปปาก็พูดกับเปาโลว่า “เจ้าคิดว่าสามารถชักจูงให้เราเป็นคริสเตียนในเวลาอันสั้นอย่างนี้หรือ”

²⁹เปาโลตอบว่า “ไม่ว่าจะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแค่ไหน ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้ท่านและทุกคนที่ได้ฟังข้าพเจ้าในวันนี้ เป็นเหมือนอย่างข้าพเจ้า ยกเว้นแต่ไซตรอนนี่เท่านั้น”

³⁰จากนั้นกษัตริย์อากริปปาก็ลุกขึ้น รวมทั้งเจ้าเมืองเบอร์นิส* และคนอื่นๆ ทั้งหมดที่นั่งอยู่กับพวกเขาด้วย³¹ หลังจากที่พวกเขาออกไปจากห้องแล้วก็คุยกันว่า “ชายคนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรตาย หรือสมควรถูกขังคุกเลย”³² กษัตริย์อากริปปาพูดกับเฟสทัสว่า “อันที่จริง ถ้าชายคนนี้ได้ขอให้ชัชชาร* เป็นผู้สอบสวน ก็ปล่อยตัวไปได้แล้ว”

เปาโลเล่นเรือไปกรุงโรม

27 เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเดินทางไปประเทศอิตาลี พวกเขาก็นายร้อยยูเลียสในกองทหารของจักรพรรดิ ควบคุมตัวเปาโลและนักโทษคนอื่นๆ ไป² พวกเขาได้ไปลงเรือที่เมืองอัครามิทียม เรือนั้นกำลังจะแล่นไปตามท่าต่างๆ ที่อยู่ตามแนวชายฝั่งของแคว้นเอเชีย* แล้วพวกเขาก็ออกทะเลไป อาริส ทารคัสไปกับพวกเขาด้วย เขาเป็นชาวเมืองเธสะโลนิกาในแคว้นมาซิโดเนีย³ พอวันรุ่งขึ้น พวกเราก็มายังเมืองไซดอน ยูเลียสติดกับเปาโลมาก เขายอมให้เปาโลไปเยี่ยมเพื่อนฝูงได้ เพื่อว่าเพื่อนๆ จะได้ช่วยเหลือเปาโลตามความจำเป็น⁴ จากไซดอน พวกเราเล่นเรือออกสู่ทะเล กระแสลมด้านเรามาก เราจึงแล่นโดยใช้เกาะไซปรัสเป็นที่กำบังลมให้กับเรา⁵ พวกเราเล่นเรือข้ามทะเลที่เป็นน่านน้ำของแคว้นซีลีเชียและแคว้นบิฟีเลียจนมาถึงเมืองมิรา ในแคว้นลิเชีย⁶ ที่นี้นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรียและกำลังจะไปประเทศอิตาลี เขาเลยให้พวกเราลงเรือลำนี้⁷ เรือของพวกเราแล่นไปได้ช้ามากเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดก็มาถึงเมืองคินีตส์อย่างทุลักทุเล เราไม่สามารถเดินทางต่อไปได้เพราะกระแสลมแรงมาก จึงต้องเปลี่ยนเส้นทางแล่นไปแอบลมอยู่หลังเกาะครีต ที่อยู่ตรงข้ามกับแหลมลัลโมเน⁸ เรือแล่นเลียบชายฝั่งเกาะครีตไปด้วยความยากลำบาก แล้วก็มาถึงที่หนึ่งชื่อว่า ท่างามดี ใกล้เมืองลาเซีย

26:23 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือพระคริสต์

26:30 เบอร์นิส น้องสาวของอากริปปาเป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปปาที่ 1

26:32 ชัชชาร ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

27:2 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

⁹พวกเราเสียเวลาไปมาก และตอนนี้ก็ไม่ปลอดภัยแล้วที่จะเล่นเรือ เพราะวันอดอาหาร*ของยิวก็ผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนพวกเขาว่า ¹⁰“ท่านทั้งหลาย ผมเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะประสบกับความหายนะ และจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่แต่เฉพาะสินค้าและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของเราด้วย” ¹¹แต่แทนที่นายร้อยจะฟังคำเตือนของเปาโล เขากลับไปเชือกกับตันและเจ้าของเรือ ¹²เพราะท่าเรือนี้ ไม่เหมาะที่จะจอดเรือในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงตกลงที่จะเล่นเรือออกจากที่นั่น ถ้าเป็นไปได้พวกเขาอยากจะไปให้ถึงเมืองฟินีส์จะได้จอดเรืออยู่ที่นั่นในช่วงฤดูหนาว ฟินีส์เป็นเมืองท่าบนเกาะครีต เป็นท่าเรือที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

พายุในทะเล

¹³เมื่อมีลมพัดมาจากทิศใต้เบาๆ พวกเขาคิดว่า “นี่แหละเป็นลมที่เราอยากได้” พวกเขาจึงถอนสมอเรือขึ้น แล้วเล่นไปตามชายฝั่งเกาะครีต ¹⁴แต่ไม่ช้าก็มีลมพายุคล้ายเฮอริเคน ที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ พัดมาจากเกาะ ¹⁵เรือติดอยู่ท่ามกลางพายุ และไม่สามารถต้านกระแสลมได้ พวกเขาจึงปล่อยให้เรือแล่นไปตามลม ¹⁶ในที่สุดเรือก็แล่นไปอยู่หลังเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง ชื่อ คาวดา ที่ช่วยกำบังลมให้เรา พวกเขาได้ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาผูกไว้กับเรือด้วยความทุลักทุเลยิ่งนัก ¹⁷หลังจากที่ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขา ก็เอาเชือกลวดใต้ท้องเรือใหญ่แล้วมัดเรือใหญ่ให้แน่นขึ้น เพราะกลัวว่ามันอาจจะแล่นไปเกยตื้นบนสันดอนทรายของอ่าวเสอร์ทิส พวกเขาจึงทิ้งลูกทุ่น*ลงทะเล ปล่อยให้เรือลอยไปตามกระแสลม ¹⁸หลังจากถูกพายุโหมกระหน่ำอย่างแรง วันต่อมา พวกเขา ก็เริ่มโยนสินค้าลงทะเลไป ¹⁹ถึงวันที่สาม พวกเขาทิ้งอุปกรณ์ต่างๆ ในเรือลงทะเลด้วยมือตนเอง ²⁰พวกเราไม่เห็นเดือนเห็นตะวันมาหลายวันแล้ว พายุยังคงโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ในที่สุดพวกเราทั้งหมดหวังที่จะมีชีวิตรอด

²¹ไม่มีใครยอมกินอะไรมาหลายวันแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าพวกเขาพูดว่า “พวกคุณน่าจะฟังคำแนะนำของผมว่าอย่าเล่นเรือออกจากเกาะครีต จะได้ไม่ต้องมาพบกับความเสียหายและสูญเสียชีวิตอย่างนี้ ²²แต่ตอนนี้ผมอยากให้คุณทำใจดีๆ กันไว้ จะไม่มีใครตายหรอกมีแต่เรือลำนี้เท่านั้นที่จะพังไป ²³เพราะเมื่อคืนนี้มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผม และผู้ที่ผมรับใช้อยู่ได้มายืนอยู่ข้างๆ ผม ²⁴แล้วบอกว่า “ไม่ต้องกลัวเปาโล เจ้าจะต้องได้ยืนอยู่ต่อหน้าซีซาร์*แน่ และพระเจ้าจะช่วยชีวิตทุกคนบนเรือก็เพราะเจ้า” ²⁵เพราะฉะนั้นให้พวกคุณทำใจดีๆ ไว้เพราะผมไว้ใจพระเจ้าว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นอย่างที่ทูตสวรรค์ได้บอกผมไว้อย่างแน่นอน ²⁶แต่พวกเราจะต้องวิ่งไปเกยตื้นที่เกาะไหนสักแห่ง”

²⁷มาถึงคืนที่สิบสี่ เรือของพวกเราลอยคออยู่ในทะเลเอาเดรีย* ประมาณเที่ยงคืนพวกลูกเรือรู้สึกว่ามีแผ่นดินไหวอยู่ใกล้ๆ ²⁸พวกเขาหยั่งระดับน้ำดู และวัดความลึกได้สามสิบเจ็ดเมตร

27:9 วันอดอาหาร วันของการได้รับชำระล้างจากบาป วันสำคัญทางศาสนาของชาวยิวที่เกิดขึ้นในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปี ซึ่งในช่วงเวลานี้ของปีพายุร้ายในทะเลจะเริ่มก่อตัว

27:17 ลูกทุ่น เป็นแผ่นไม้ที่มีลวดปล้ำมัดอยู่ข้างบน และของหนักถ่วงอยู่ข้างล่าง ลากติดอยู่ที่ท้ายเรือเพื่อช่วยพยุงเรือไม่ให้หันหน้าคว่ำและช่วยทำให้เรือแล่นช้าลง

27:24 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

27:27 ทะเลเอาเดรีย ทะเลที่อยู่ระหว่างประเทศกรีซและประเทศอิตาลี รวมถึงตอนกลางของทะเล

เวลาผ่านไปสักพักพวกเขาที่ยังระดับน้ำอีก คราวนี้วัดความลึกได้ยี่สิบเจ็ดเมตร ²⁹พวกเขาแล้วว่าเรือจะไปเกยตื้นบนฝั่งที่มีหินจึงโยนสมอสี่ตัวลงจากด้านหลังของเรือ และอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ ³⁰พวกเขาถูกเรือพยายามหนีออกจากเรือ พวกเขาจึงหย่อนเรือชูชีพลงในทะเล แล่งๆทำเป็นว่าจะไปโยนสมอเรือจากทางหัวเรือ ³¹แต่เปาโล บอกกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่บนเรือ พวกท่านทั้งหมดก็จะไม่รอด” ³²พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือชูชีพไว้ แล้วปล่อยให้มันลอยไป

³³พอใกล้จะสว่างแล้ว เปาโลก็ชักชวนให้พวกเขากินอาหาร เปาโลบอกว่า “นี่ก็สิบสี่วันแล้วที่พวกคุณได้เฝ้าคอยด้วยใจระทึก โดยไม่ได้กินอะไรเลย ³⁴กินอะไรบ้างเถอะ เพื่อจะได้อยู่ต่อไปไม่ต้องห่วงหอรอก จะไม่มีผมสักเส้นหลุดไปจากหัวของคุณแม้แต่นคนเดียว” ³⁵เมื่อเปาโลพูดเสร็จเขาก็เอาชนะมั้งมากล่าวขอบคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งหมดแล้วก็หักกิน ³⁶ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นมาและหยิบอาหารมากินกัน ³⁷บนเรือมีทั้งหมดสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ³⁸หลังจากที่กินอาหารกันจนอิ่มแล้ว พวกเขาได้โยนข้าวสารทั้งหมดทิ้ง เพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรือแตก

³⁹พอสว่างแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าแผ่นดินที่เห็นนั้นเป็นที่ไหน แต่พวกเขาสังเกตเห็นอ่าวที่มีชายหาดแห่งหนึ่งพวกเขาจึงตัดสินใจว่าถ้าเป็นไปได้จะนำเรือแล่นไปเกยตื้นบนหาดแห่งนั้น ⁴⁰พวกเขาจึงตัดสมอเรือทิ้งลงทะเล แล้วแกะเชือกที่มัดหางเสือออก จากนั้นดึงใบหัวเรือขึ้นให้รับลมและมุ่งหน้าเข้าหาชายหาด ⁴¹แต่พวกเขากลับชนสันดอนทรายและเกยตื้น หัวเรือติดแน่นไม่ขยับเขยื้อน ส่วนท้ายเรือก็ถูกคลื่นซัดจนเรือแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

⁴²พวกทหารจึงวางแผนที่จะฆ่านักโทษเพราะกลัวว่าจะมีใครว่ายน้ำหนีไป ⁴³แต่นายร้อยอยากจะช่วยชีวิตเปาโล จึงสั่งห้ามมิให้พวกเขาทำตามแผนนั้น เขาสั่งคนที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดลงน้ำแล้วว่ายน้ำขึ้นฝั่งไปก่อน ⁴⁴ส่วนคนที่เหลือก็ให้เกาะไม้กระดานหรือซากเรือที่แตก ในที่สุดทุกคนก็เข้าถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 หลังจากที่ทุกคนมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเราถึงรู้ว่าเกาะแห่งนี้ชื่อว่ามอลตา ²คนพื้นเมืองที่นี่ใจดีกับพวกเราเหลือเกิน เนื่องจากฝนเพิ่งตกและอากาศหนาว พวกเขาได้ก่อไฟต้อนรับพวกเราทุกคน ³เปาโลได้เก็บกิ่งไม้กองหนึ่งมาสูมไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยออกมาเพราะถูกความร้อน มันกัดติดอยู่กับมือของเปาโล ⁴เมื่อพวกคนพื้นเมืองเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของเปาโล พวกเขาก็พูดกันว่า “คนผู้นี้ต้องเป็นฆาตกรแน่ๆ ถึงแม้เขาจะรอดตายจากทะเล แต่เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม*ไม่ยอมให้เขารอดตายไปได้” ⁵แต่เปาโลสะบัดงูตกลงไปในกองไฟ โดยที่ตัวเขาไม่เป็นอันตรายแม้แต่นิดเดียว ⁶พวกเขาคาดว่าเขาจะต้องบวมขึ้น หรือไม่ก็ล้มลงขาดใจตายทันที แต่หลังจากที่ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับเปาโล พวกเขา ก็เปลี่ยนใจและพูดว่า เปาโลเป็นเทพเจ้า

28:4 เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม ผู้คนคิดว่ามีเจ้าแม่ชื่อว่าความยุติธรรมมีหน้าที่ลงโทษคนไม่ดี

⁷ใกล้ๆ แคว้นนั้น มีทุ่งหญ้าของหัวหน้าแกะที่ชื่อว่า ปูบลิสัส เขาเชิญพวกเราเข้าไปในบ้าน และเลี้ยงดูปูเลื่อพวกเราเป็นอย่างดีถึงสามวัน ⁸พ่อของปูบลิสัสนอนป่วยเป็นไข้ และเป็นโรคบิด* อยู่บนเตียง เปาโลจึงเดินเข้าไปหา หลังจากที่เปาโลอธิษฐานแล้วก็ได้วางมือบนตัวเขา รักษาเขา จนหาย ⁹เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น คนป่วยคนอื่นๆ ที่อยู่บนเกาะนี้ ต่างก็พากันมาให้เปาโลรักษาจนหาย หมดทุกคน ¹⁰คนบนเกาะนับถือพวกเรามาก เมื่อถึงเวลาที่จะแล่นเรือต่อไป พวกเขาได้จัดแจงหา ลิงของต่างๆ ที่เราจำเป็นสำหรับการเดินทางมาให้

เปาโลเดินทางไปที่กรุงโรม

¹¹สามเดือนหลังจากเรือแตกพวกเราได้ลงเรือที่มาแฉะพักอยู่ที่เกาะนี้ในช่วงฤดูหนาว เป็นเรือ ที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรีย โดยมีรูปพระแพด* แกะสลักอยู่ที่หัวเรือ ¹²พวกเรามาถึงเมืองไซราคิวส์ และพักอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³จากที่นี่ พวกเราแล่นเรือต่อไปที่เมืองเรอูมูม ในวันรุ่งขึ้นก็มีลมพัดมาจาก ทางทิศใต้ วันที่สองพวกเราจึงมาถึงเมืองโปทีโอสิ ¹⁴เราพบพี่น้องบางคนที่นี่ และพวกเขาชวนให้ พวกเราพักอยู่ด้วยเป็นเวลาเจ็ดวัน ต่อจากนั้นพวกเรา ก็เดินทางไปโรม ¹⁵เมื่อพวกพี่น้องในกรุงโรม ได้รับข่าวของพวกเรา พวกเขาออกустสาห์เดินทางออกมาพบพวกเราถึงตลาดอัปปีอัส* และโรงแรม สามหลัง* เมื่อเปาโลเห็นพวกเขา ก็ขอบคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้นมาก

เปาโลอยู่ในกรุงโรม

¹⁶เมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวต่างหาก โดยมีทหารคนหนึ่ง คอยเฝ้าเขาไว้ ¹⁷หลังจากผ่านไปสามวัน เปาโลได้เรียกประชุมผู้นำของชาวยิว เมื่อทุกคนมาพร้อม กันแล้ว เปาโลจึงพูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ถูกจับที่เมืองเยรูซาเล็มแล้วถูกส่งไปให้กับ พวกโรมันเหมือนกับนักโทษ ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ต่อต้านคนของพวกเรา หรือต่อต้านประเพณีของ บรรพบุรุษของพวกเราเลย ¹⁸เมื่อพวกโรมันได้สวนผมแล้ว ก็จะปล่อยตัวผมไป เพราะผมไม่ได้ทำ อะไรผิดถึงกับต้องตาย ¹⁹แต่ชาวยิวไม่ยอม ผมจึงจำเป็นต้องขอให้ซีซาร์* สอบสวน ไม่ใช่เพราะ ผมมีเรื่องจะฟ้องร้องคนร่วมชาติของผมเอง²⁰นี่เป็นเหตุที่ผมขอพบเพื่อพูดคุยกับพวกคุณ ความจริง แล้วที่ผมต้องถูกล่ามโซ่อยู่นี้ ก็เพราะเห็นแก่ความหวังของชาวอิสราเอล*”

²¹พวกผู้นำชาวยิวจึงพูดกับเปาโลว่า “พวกเรายังไม่ได้รับจดหมายอะไรเกี่ยวกับท่าน ที่มาจาก แคว้นยูเดียเลย และยังไม่มีพี่น้องคนไหนที่เดินทางมาจากที่นั่น เพื่อรายงานหรือให้ร้ายเกี่ยวกับ ตัวท่าน ²²แต่พวกเราอยากจะได้ยินสิ่งที่ท่านคิด เพราะพวกเรารู้ว่าทุกหนแห่งต่อต้านลัทธินี้”

²³พวกเขาจึงนัดวันพบกับเปาโลอีก เมื่อถึงวันนัดพบ ก็มีคนมากกว่าเดิมมาหาเปาโลในที่พัก ของเขา เปาโลได้อธิบายและเป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า พยายามชักจูงพวกนั้นให้เชื่อใน พระเยซู โดยอ้างจากกฎของโมเสสและจากสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้า* เขียนไว้ เปาโลได้ทำอย่าง

28:8 โรคบิด โรคที่มีอาการคล้ายกับโรคท้องร่วง

28:11 พระแพด รูปปั้นของคาสเตอร์และโพลลักซ์ พระสององค์ของกรีก

28:15 ตลาดอัปปีอัส เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 69 กิโลเมตร

28:15 โรงแรมสามหลัง เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 48 กิโลเมตร

28:19 ซีซาร์ ตำแหน่งที่ใช้เรียกจักรพรรดิของโรมัน

28:20 อิสราเอล ประชาชาติยิว

นี้ตั้งแต่เช้าจนเย็น ²⁴บางคนเชื่อในสิ่งที่เขาพูด บางคนก็ไม่เชื่อ ²⁵เกิดการขัดแย้งกันเองในหมู่พวกเขา บางคนเริ่มเดินหนีไปหลังจากที่เปาโลพูดว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] พูดไว้ถูกต้องเลย เมื่อพูดกับบรรพบุรุษของพวกท่านผ่านทางอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

²⁶ให้ไปหาคนพวกนี้ และพูดกับเขาว่า

ท่านจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

ท่านจะมองแล้วมองอีก แต่จะไม่เห็นจริงๆ

²⁷เพราะจิตใจของคนพวกนี้ ตื้อดื้อ

หูของเขาไม่เต็มใจที่จะฟัง และพวกเขาก็ปิดตาของตนเอง

ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะได้เห็นกับตา และได้ยินกับหู

และเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขา และหันกลับมาหาเรา

เพื่อให้เรารักษาพวกเขา’ (อิสยาห์ 6:9-10)

²⁸ดังนั้น พวกท่านควรรู้ไว้ว่า เรื่องความรอดจากพระเจ้านี้ได้ส่งไปให้คนที่ไม่ใช่ยิวแล้ว และพวกเขาจะฟัง” ^{29*}

³⁰เปาโลได้อยู่ในท้องที่ที่เขาได้เข้าไปเป็นเวลาถึงสองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา ³¹เขาประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และสั่งสอนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างเปิดเผย โดยไม่มีใครขัดขวาง

28:29 สำเนากรีกฉบับล่าสุด พูดว่า ‘หลังจากเปาโลกล่าวสิ่งนี้แล้ว ชาวอิวทั้งหลายก็จากไป พวกเขาต่างโต้เถียงกันเองอย่างหนัก

ต่อจากนี้ไปเป็นหมวดของจดหมาย มีจดหมายทั้งหมดยี่สิบสองฉบับ มีถึงสิบสามฉบับเขียนโดยเปาโล ส่วนที่เหลือก็เขียนโดยศิษย์เอกคนอื่นๆ

ประวัติโดยย่อของเปาโล

เปาโลเดิมชื่อว่าเซาโล เขาเป็นชาวยิวที่มีการศึกษาดี เขามาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย (ปัจจุบันอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศตุรกี) เขาเรียนอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และต่อมาได้เป็นผู้นำในกลุ่มฟาริสี สมัยแรกๆ ที่คริสเตียนเพิ่งเกิดขึ้นนั้น เปาโลได้ข่มเหงคริสเตียนอย่างรุนแรง อยู่มาวันหนึ่งพระเยซูได้มาพบกับเขาในนิมิต ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป เขาได้ท่องเที่ยวไปทั่วเพื่อประกาศข่าวดีของพระเยซู ในช่วงเวลานี้เองที่เขาได้เขียนจดหมายหลายฉบับถึงหมู่ประชุมต่างๆ และถึงหลายคนเป็นส่วนตัว

หนังสือโรม

จดหมายฉบับนี้ เปาโลได้เขียนถึงผู้เชื่อที่อยู่ในกรุงโรม เป็นฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดและยาวที่สุด ส่วนมากเขาจะเขียนถึงกลุ่มของคริสเตียนตามเมืองต่างๆ ที่เขาได้ไปสอน โดยให้แนวทางสำหรับชีวิตและความเชื่อแบบคริสเตียน แต่ตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงคริสเตียนที่กรุงโรมนั้น ตัวเขาเองยังไม่เคยไปกรุงโรมเลย ตอนนั้นคือประมาณ ปี ค.ศ.57 (พ.ศ.600) เขายังอยู่ที่ประเทศกรีก วางแผนที่จะไปเยี่ยมชาวโรมัน หลังจากไปเมืองเยรูซาเล็ม ในจดหมายเขาได้อธิบายให้ชาวโรมันเข้าใจถึงข่าวดีที่มีสำหรับชนทุกชาติ

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในกรุงโรม

คำทักทายจากเปาโล

1 จากเปาโลทาสของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้เรียกผมให้มาเป็นศิษย์เอก* และแต่งตั้งผมให้มาประกาศข่าวดี¹ ที่มาจากพระเจ้า ²พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้ประกาศข่าวดีนี้ไว้ก่อนหน้าแล้ว ในพระคัมภีร์¹ อันศักดิ์สิทธิ์ ³ข่าวดีนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ผ่านทางเชื้อสายของดาวิด¹ ⁴เมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเจ้าได้แต่งตั้งพระองค์ให้เป็นพระบุตรผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์⁵ พวกเราได้รับสิทธิพิเศษผ่านทางพระเยซูให้มาเป็นศิษย์เอกเพื่อพวกเราจะได้นำคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า พวกเราทำงานนี้เพื่อให้เกียรติกับพระคริสต์ ⁶พวกคุณก็รวมอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ใช่ยิวนี้ด้วย และพระเจ้าก็เรียกพวกคุณให้มาเป็นของพระเยซูคริสต์

⁷ผมเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงพวกคุณทุกคนที่อยู่ในกรุงโรม พวกที่พระเจ้ารัก และเรียกให้มาเป็นผู้บริสุทธิ์¹ ของพระองค์

ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณทุกคนด้วยเถิด

เปาโลอธิบายขอบคุณพระเจ้า

⁸ก่อนอื่นผมขอบคุณพระเจ้าของผมนำผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า สำหรับพวกคุณทุกคน เพราะคนทั่วโลกต่างก็พากันพูดถึงความเชื่อของพวกคุณ ⁹พระเจ้าที่ผมรับใช้สุดหัวใจในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์นั้น เป็นพยานให้กับผมได้ว่า ผมอธิษฐานให้พวกคุณตลอดเวลา ¹⁰ผมอธิษฐานขอตลอดเวลาว่า พระเจ้าจะเปิดโอกาสให้กับผมไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่ง แล้วในที่สุดผมก็จะได้มาเยี่ยมคุณตามที่ตั้งใจเอาไว้ ¹¹เพราะผมอยากเจอพวกคุณมาก ผมจะได้มาแบ่งปันพระพรที่มาจากพระวิญญาณกับพวกคุณ พวกคุณจะได้มีกำลังใจมากขึ้น ¹²อันที่จริงต้องพูดว่า เราจะได้ให้กำลังใจซึ่งกันและกันผ่านทางความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย ¹³พี่น้องครับ ผมอยากให้รู้ว่า ผมตั้งใจจะมาเยี่ยมพวกคุณหลายครั้งแล้ว เพื่อที่ว่าเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณ จะได้ช่วยพวกคุณให้เจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ เหมือนกับที่ผมได้ช่วยชนชาติอื่นๆ มาแล้ว แต่ก็มีอุปสรรคมาตลอดจนถึงเดี๋ยวนี้

¹⁴ผมเป็นหนี้ทุกคนเลย ทั้งคนกรีกและคนที่ไม่ใช่กรีก* ทั้งคนฉลาดและคนโง่ ¹⁵นั่นเป็นเหตุที่ผมพร้อมที่จะประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณที่อยู่ในกรุงโรม

¹⁶ผมไม่ละอายเกี่ยวกับข่าวดีนี้หรอก เพราะข่าวดีนี้เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยชีวิตทุกคนที่ไว้วางใจให้รอด ในตอนแรกช่วยพวกยิวก่อน แล้วต่อมาก็ช่วยคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ¹⁷เพราะในข่าวดีนั้น พระเจ้ากำลังเปิดเผยให้เห็นว่า พระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะพระเจ้าแสดงความซื่อสัตย์ของพระองค์ให้เห็นก่อน คนจึงไว้วางใจในพระองค์ เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า

1:14 "คนกรีก...ไม่ใช่กรีก" คนกรีก คือคนที่มีความเจริญมากในสมัยนั้น ส่วนคนอื่นที่ไม่ใช่กรีกก็แสดงว่าไม่เจริญ

“คนที่พระเจ้ายอมรับจะใช้ชีวิตด้วยความไว้วางใจ” (ฮาบาคูก 2:4)

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป

¹⁸ เพราะพระเจ้ากำลังแสดงความโกรธของพระองค์ให้เห็นจากสวรรค์ต่อความชั่วช้าทุกอย่าง และความผิดที่คนทำขึ้น ซึ่งได้ไปปิดบังความจริงไม่ให้คนรู้ ¹⁹ ที่พระเจ้าโกรธก็เพราะ เรื่องที่คนจะรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้นั้น คนก็เห็นอย่างชัดเจนแล้ว เพราะพระเจ้าได้เปิดเผยให้มันเห็นชัดเจนอยู่แล้ว ²⁰ นับตั้งแต่วันแรกที่สร้างโลกนี้มา คุณสมบัติต่างๆ ของพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็น เช่น ฤทธิ์อำนาจที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย หรือความเป็นพระเจ้าของพระองค์ มนุษย์เห็นได้ชัดเจนเพราะ เขาสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้กำลังต่างๆ ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย ²¹ เพราะเขารู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้ให้เกียรติพระองค์ตามที่พระองค์สมควรจะได้รับ และไม่ขอบคุณพระองค์ด้วย แต่พวกเขากลับคิดเลอะเทอะไม่เป็นเรื่อง และจิตใจที่ขาดความเข้าใจของเขาก็มืดมนไป ²² ถึงแม้พวกเขาอ้างว่าเป็นคนฉลาด แต่กลับกลายเป็นคนโง่ไป ²³ เพราะเขาได้เอาความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ยิ่งแท้และไม่มีวันตายนี้ไปแลกกับรูปปั้นที่ทำขึ้นมาเป็นรูปของมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนกต่างๆ หรือสัตว์สี่เท้าหรือสัตว์เลื้อยคลาน

²⁴ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงปล่อยให้มนุษย์ทำสิ่งชั่วช้าลามก ตามกิเลสตัณหาที่อยู่ในใจของ พวกเขา เขาจึงทำผิดทางเพศ ใช้ร่างกายของกันและกันอย่างน่าละอาย ²⁵ พวกเขาเอาความจริงของพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และพวกเขาก็บูชาและรับใช้สิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา แทนที่จะบูชาและรับใช้พระเจ้าผู้สร้างสิ่งเหล่านั้น พระองค์สมควรได้รับการสรรเสริญตลอดไป อาเมน

²⁶ ดังนั้นพระเจ้าจึงปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้กิเลสตัณหาอันน่าละอาย พวกเขาผู้หญิง แทนที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติแต่กลับทำให้มันผิดธรรมชาติไป ²⁷ ส่วนพวกผู้ชายก็เหมือนกัน แทนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงตามธรรมชาติ กลับไปเผาผลาญไฟระเคด้วยตัวเอง ผู้ชายกับผู้ชายทำสิ่งที่น่ารังเกียจต่อกัน นี่แหละเป็นผลกรรมที่พวกเขาได้รับเพราะทั้งความจริงไป

²⁸ เพราะเราไม่เห็นคุณค่าของการรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงปล่อยให้เขามีความคิดที่ไร้ค่า และทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ ²⁹ มนุษย์จึงเต็มไปด้วยความผิดทุกอย่าง ความชั่วร้าย ความโลภ การปองร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การทะเลาะวิวาท การหลอกลวง การเกลียดชัง การชุบชิบนิพนทา ³⁰ การพูดล่อลวง การเกลียดชังพระเจ้า ความหยาบคาย ความเย่อหยิ่งจองหอง การอวดดี การคิดค้นวิธีทำชั่วแบบใหม่ๆ การไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ³¹ การเป็นคนโง่ ไม่รักษาคำพูด ไม่มีความรัก และขาดความเมตตา ³² ทั้งๆ ที่รู้กฎเกณฑ์ของพระเจ้าว่าคนที่ทำสิ่งเหล่านี้สมควรตาย พวกเขาไม่เพียงแต่ทำเองเท่านั้น แต่ยังไปเห็นดีเห็นชอบกับคนอื่นที่ทำอย่างนั้นด้วย

พระเจ้าลงโทษอย่างยุติธรรม

2 คุณครับ คุณไม่มีข้อแก้ตัวหรอก เพราะเวลาที่คุณตัดสินคนอื่นนั้น ก็เท่ากับว่าคุณตัดสินตัวคุณเองด้วย เพราะคุณก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ² ตอนนี้เรารู้แล้วว่าพระเจ้านั้นยุติธรรมที่ตัดสินโทษคนที่ทำอย่างนั้น ³ คุณครับ คุณไปตัดสินโทษคนอื่นที่ทำอย่างนั้น แต่ตัวคุณกลับมาทำเสียเอง คุณคิดว่าจะหนีการลงโทษของพระเจ้าพ้นหรือ ⁴ คุณดูหมิ่นความกรุณาอันยิ่งใหญ่ และความอดทน

อดกลั้นของพระองค์ และไม่สนใจว่าความกรุณาของพระองค์นั้น มีไว้สำหรับนำคุณให้กลับตัวกลับใจ* เสียใหม่⁵ แต่เพราะคุณดื้อดึงไม่ยอมกลับตัวกลับใจ คุณจึงสะสมโทษไว้ให้กับตัวเอง เพื่อจะได้รับโทษนั้นในวันพิพากษาและในวันนั้นคุณก็จะได้เห็นว่าคุณเจ้าดื้อดองอย่างยุติธรรม⁶ พระเจ้าจะตอบแทนแต่ละคนตามสิ่งที่เขาได้ทำไป⁷ ส่วนคนที่ทำความดีอย่างไม่ย่อท้อเพื่อแสวงหาศักดิ์ศรีเกียรติยศ และชีวิตที่ไม่มีวันตาย พระเจ้าจะให้เขามีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป⁸ ส่วนคนที่เห็นแก่ตัว และไม่ยอมทำตามความจริงแต่กลับทำชั่ว พระเจ้าก็จะตอบแทนด้วยความโกรธแค้น และจะลงโทษเขา⁹ มนุษย์ที่ทำชั่วจะได้รับความทุกข์ยากและความเจ็บปวดรวดร้าว โดยพวกเขาวิวจะได้รับก่อน จากนั้นก็เป็นพวกคนที่ไม่ใช่ยิว¹⁰ แต่สำหรับทุกคนที่ทำความดีจะได้รับศักดิ์ศรีเกียรติยศ และสันติสุข โดยพวกเขาวิวจะได้รับก่อน ต่อไปก็พวกที่ไม่ใช่ยิว¹¹ เพราะพระเจ้าไม่ได้ลำเอียงเลย

¹²สำหรับคนที่อยู่นอกกฎ เมื่อทำบาปก็จะถูกทำลายโดยไม่ต้องอ้างกฎ ส่วนคนที่อยู่ใต้กฎ เมื่อทำบาปก็จะถูกลงโทษตามกฎนั้น¹³ ไม่ใช่แค่ไต่ยินกฎ พระเจ้าก็ยอมรับแล้ว แต่ต้องทำตามกฎด้วย พระเจ้าถึงจะยอมรับ¹⁴ พวกคนที่ไม่มีความเชื่อของโมเสสเพราะพวกเขาไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว แต่ได้ทำตามสิ่งที่กฎนั้นบอกเอาไว้ ก็แสดงว่าพวกเขามีกฎนั้นอยู่ในตัวเอง¹⁵ คนพวกนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่กฎบอกให้ทำนั้น ได้เขียนไว้ในใจของพวกเขา ดูได้จากใจที่ฟ่องถูกผิดของเขา และความคิดที่ต่อสู้นอกอยู่ในใจระหว่างเห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย¹⁶ ทั้งใจที่ฟ่องถูกผิด และความคิดที่ต่อสู้นอกอยู่ในใจนี้ จะเป็นพยานถึงเรื่องนี้ ในวันที่พระเจ้าตัดสินความลับต่างๆของมนุษย์ ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ชาวดี¹⁷ ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณนั้น บอกไว้อย่างนี้แหละ

พวกยิวและกฎ

¹⁷ถ้าคุณเรียกตัวเองว่ายิว คุณพึ่งในกฎของพระเจ้า คุณโอ้อวดพระเจ้า¹⁸ คุณรู้ว่าพระเจ้าต้องการให้คุณเป็นคนอย่างไร พระเจ้าต้องการอะไร คุณสามารถแยกแยะออกว่าเรื่องไหนสำคัญที่สุด เพราะคุณได้เรียนรู้มาแล้วจากกฎนั้น¹⁹ ถ้าคุณมั่นใจว่าคุณเป็นคนนำทางให้คนตาบอด คุณเป็นแสงสว่างให้คนที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นคนชี้แนะคนโง่ และเป็นครูสอนคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ที่คุณมั่นใจอย่างนี้เพราะในกฎนั้นมีความรู้และความจริงในรูปแบบที่เข้าใจง่าย²¹ ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณไม่สอนตัวเองบ้าง ดีแต่สอนคนอื่น คุณสอนคนอื่นว่ายิวโมย แล้วทำไมคุณจึงโมยเสียเอง²² คุณสอนว่ายิวมีชู แล้วทำไมคุณมีชูเสียเอง คุณเกลียดชังรูปเคารพ แล้วทำไมคุณไปปล้นวัดเสียเอง²³ คุณอวดว่ากฎของพระเจ้าดี แต่คุณฉีกหน้าพระเจ้าด้วยการไม่ทำตามกฎนั้น²⁴ เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “คนที่ไม่ใช่ยิวต่างก็พากันดูหมิ่นพระเจ้าก็เพราะพวกคุณ”*

²⁵ถ้าคุณทำตามกฎจริงๆ ที่คุณทำพิธีชลิบก็มีค่า แต่ถ้าคุณไม่ทำตามกฎ ถึงคุณจะทำชลิบไปแล้ว ก็เหมือนกับไม่ได้ชลิบนั้นแหละ²⁶ แต่ถ้าคนไหนที่ไม่ได้ชลิบ แต่ทำตามกฎ พระเจ้าก็ถือว่าเขาได้ทำพิธีชลิบแล้ว²⁷ ดังนั้นคนที่ไม่ได้เกิดมาเป็นยิวจึงไม่ต้องชลิบ แต่พวกเขาได้ทำตามกฎ พวกเขาจะทำให้เห็นว่าพวกคุณนั้นมีความผิด เพราะพวกคุณมีกฎที่เขียนไว้และทำพิธีชลิบ แต่กลับ

2:4 กลับตัวกลับใจ คือการที่เราเสียใจกับการกระทำบาป และตั้งใจว่าจะไม่ทำอีก

2:24 “คนที่...พวกคุณ” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 52:5 และ เอเสเคียล 36:20

ไม่ทำตามกฎเสียเอง

²⁸เพราะคนที่เป็นยิวแต่เปลี่ยนออกนั้นไม่ถือว่าเป็นยิวแท้ๆ เหมือนกับคนที่ทำพิธีชลิบแต่เปลี่ยนออกก็ไม่ถือว่าเป็นพิธีชลิบที่แท้จริง ²⁹แต่คนยิวแท้ๆ คือคนที่เป็ยิวจากภายใน และได้ทำพิธีชลิบในจิตใจจริงๆ จากพระวิญญาณ ไม่ใช่เพียงแค่ทำตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ในกฎ คนอย่างนี้จะได้รับเกียรติจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์

3 ถ้าอย่างนั้น การเป็ยิวนั้นได้เปรียบตรงไหนหรือ ทำพิธีชลิบนั้นดีตรงไหนหรือ ²ดีแน่นอน มันมีประโยชน์มากในทุกเรื่อง เรื่องแรกคือ พระเจ้ามอบถ้อยคำของพระองค์ให้กับพวกยิว ³ถ้ามีคนยิวบางคนไม่ซื่อสัตย์กับพระองค์ พระเจ้าก็จะไม่ซื่อสัตย์ไปด้วยอย่างนั้นหรือ ⁴เป็นไปไม่ได้ถึงแม้มนุษย์จะโกหกกันหมด พระองค์ก็ยังซื่อสัตย์ตลอดไป เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า

“เมื่อพระองค์พูด ปรากฏว่าพระองค์ถูก

และเมื่อศาลตัดสินคดีของพระองค์ พระองค์ก็จะชนะ” (สดุดี 51:4)

⁵เราจะพูดอย่างไรดี ถ้าการทำที่เรากำลังทำให้เห็นความดีของพระเจ้าเด่นชัดขึ้น จะว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมที่ลงโทษพวกเราหรือ(ผมพูดแบบคนทั่วไปนะ) ⁶เป็นไปไม่ได้ เพราะถ้าพระเจ้าไม่ยุติธรรม แล้วพระองค์จะมาตัดสินโลกนี้ได้อย่างไร ⁷แต่คุณอาจจะเถียงว่า “ถ้าการที่ผมไม่ซื่อสัตย์นั้นทำให้เห็นความซื่อสัตย์ของพระองค์เด่นชัดขึ้น และทำให้พระองค์ได้รับเกียรติด้วย แล้วยังจะมาลงโทษผมอีกทำไม” ⁸ทำไมคุณไม่พูดอย่างนี้เสียเลย ว่า “มาทำชั่วกันเถอะ ความดีจะได้เกิดขึ้น” (เหมือนกับที่มีบางคนใส่ร้ายเรา หว่าเราพูดอย่างนั้น) สมควรแล้วที่คนพวกนั้นจะถูกลงโทษ

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป

⁹ถ้าอย่างนั้นจะว่าอย่างไรพวกเรานั้นได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ใช่ยิวอย่างนั้นหรือไม่เลย เพราะเราบอกแล้วว่า ทุกคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวก็อยู่ใต้อำนาจของบาปกันทั้งนั้น ¹⁰เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ไม่มีใครทำตามใจพระเจ้าเลย ไม่มีเลยสักคนเดียว

¹¹ไม่มีใครเลยที่เข้าใจ

ไม่มีใครเลยที่แสวงหาพระเจ้า

¹²ทุกคนหันหน้าหนีไปจากพระองค์

ทุกคนกลายเป็นคนไร้ค่า

ไม่มีใครที่แสดงความเมตตา ไม่มีเลยสักคนเดียว” (สดุดี 14:1-3)

¹³ “ลำคอของพวกเขาเหมือนหลุมศพที่เปิดอยู่

ลิ้นของพวกเขาใช้สำหรับหลอกลวงผู้คน” (สดุดี 5:9)

“ริมฝีปากของพวกเขาอาบด้วยพิษงูร้าย” (สดุดี 140:3)

¹⁴ “ปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น” (สดุดี 10:7)

¹⁵ “เท้าของพวกเขารีบวิ่งไปฆ่าคน

¹⁶ เขาไปถึงไหน ก็ทำลายทุกอย่างจนหมด และสร้างความทุกข์เวทนา

¹⁷ พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข” (อิสยาห์ 59:7-8)

18.“เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้าเลย” (สดุดี 36:1)

19 เรารู้แล้วว่า ทุกอย่างที่กฎบอก ก็เพื่อบอกกับคนที่อยู่ภายใต้กฎนั้น เพื่อปิดปากทุกคนไม่ให้มีข้อแก้ตัว และเพื่อทุกคนในโลกจะต้องอยู่ภายใต้การตัดสินของพระเจ้า²⁰ เพราะไม่มีใครหรอกที่พระเจ้าจะยอมรับเนื่องจากทำสิ่งที่กฎบอกให้ทำ เพราะกฎนั้นมีไว้ชี้ให้เราเห็นถึงความบาปของตัวเอง

พระเจ้าชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้อง

21 แต่ตอนนี้ พระเจ้าได้เปิดเผยให้เห็นว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ โดยไม่เกี่ยวข้องกับกฎเลย แต่ว่าทั้งกฎและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้เป็นพยานถึงความชื้อสัจย์ของพระองค์²² พระเจ้าทำให้เราเห็นว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์ และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ พระองค์ทำอย่างนี้ผ่านทางความชื้อสัจย์ของพระเยซูคริสต์* เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับทุกๆ คนที่ไว้วางใจ ไม่มีใครแตกต่างกันเลย²³ เพราะทุกคนทำบาปเหมือนกันหมด และชีวิตของเขาล้มเหลวในการเป็นเหมือนกับพระเจ้า²⁴ พระเจ้ามีความเมตตากรุณาและพระองค์ยอมรับทุกคนมาเป็นคนของพระองค์ โดยไม่คิดมูลค่า และเพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำ พระเจ้าได้ปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป²⁵ พระเจ้าให้พระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชาเพื่อจัดการกับบาป ที่พระเจ้าทำอย่างนี้ได้ก็เพราะพระเยซูนั้นชื้อสัจย์ และยอมที่จะหลังเลือดและตาย การที่พระเจ้าให้พระเยซูเป็นเครื่องบูชา ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะพระองค์อดทน และไม่ได้ลงโทษคนที่ทำบาปในอดีต²⁶ นอกจากนี้พระเจ้ายังต้องการแสดงให้เห็นในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์นั้นชื้อสัจย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ และพระองค์ยอมรับคนที่มีชีวิตตามความชื้อสัจย์ของพระเยซูคริสต์*

27 ที่นี้จะเหลืออะไรให้อวดอีก ไม่เหลืออะไรแล้ว ทำโมละ เป็นเพราะกฎข้อไหนหรือ ไข่เรื่องที่ทำให้ทำตามกฎหรือเปล่า ไม่ใช่เลย แต่เป็นเรื่องของความไว้วางใจต่างหาก²⁸ เพราะเรารู้ว่าการที่พระเจ้าจะยอมรับใครนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาทำตามสิ่งต่างๆ ที่กฎบอกให้ทำหรือเปล่า แต่ขึ้นอยู่กับว่าเขาไว้วางใจ

29 พระเจ้าเป็นของคนที่ยิวเท่านั้นหรือ พระองค์เป็นของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วยไม่ใช่หรือ ไข่แล้วพระองค์เป็นพระเจ้าของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย³⁰ เนื่องจากมีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นถ้าพระเจ้ายอมรับคนที่ทำพิธีขลิบ เพราะเขาไว้วางใจพระองค์ พระเจ้าก็จะยอมรับคนที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบเพราะเขาไว้วางใจพระองค์ด้วยเหมือนกัน³¹ นี่แสดงว่าเรากำลังจะเอาเรื่องความไว้วางใจนี้มายกเลิกกฎหรืออย่างไร ไม่ใช่เลย แต่เรากำลังสนับสนุนกฎต่างหาก

ตัวอย่างของอับราฮัม

4 แล้วจะว่าอย่างไร กับเรื่องกฎที่อับราฮัมบรรพบุรุษของเราค้นพบ² เพราะถ้าพระเจ้ายอมรับอับราฮัมเพราะการกระทำของท่าน ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะไ้อวดได้ แต่ความจริงแล้วท่านไม่มีอะไรที่จะไ้อวดต่อหน้าพระเจ้าได้เลย³ พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าอย่างไร “อับราฮัมไว้วางใจพระเจ้า

พระเจ้าก็เลยนับว่าท่านเป็นคนทีพระองค์ยอมรับ”

⁴สำหรับคนที่ทำงานนั้น ค่าแรงของเขาไม่ได้นับว่าเป็นของขวัญจากนายจ้าง แต่เป็นสิ่งที่เขาสสมควรจะได้รับ ⁵แต่ถ้าคนไหนแทนที่จะทำงาน แต่ไว้วางใจในพระเจ้าที่ยอมรับคนผิด พระเจ้าก็นับว่าเขาเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ เพราะว่าเขาไว้วางใจพระองค์นั่นเอง ⁶คนที่พระเจ้านับว่าเป็นคนที่พระองค์ยอมรับโดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับงานที่เขาทำ กษัตริย์ดาวิดก็ได้พูดถึงเกียรติของคนแบบนี้ว่า

⁷“เมื่อพระเจ้ายกโทษให้กับความผิดที่คนทำ

และกลบเกลื่อนความบาปของเขา

นั่นถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ

⁸ เมื่อองค์เจ้าชีวิตไม่ได้นับความผิดของเขา

นั่นถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ” (สดุดี 32:1-2)

⁹เกียรตินี้มิได้ไว้สำหรับคนที่ทำพิธีชลิบ¹ เท่านั้นหรือเปล่า หรือมิได้ไว้สำหรับคนที่ไม่ได้ทำพิธีชลิบด้วย ที่ผมถามก็เพราะเราพูดว่า “อับราฮัมไว้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าก็เลยนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ” ¹⁰พระเจ้านับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับตอนไหนหรือ ก่อนหรือหลังจากที่ท่านทำพิธีชลิบ อันที่จริงพระเจ้ายอมรับท่านก่อนที่ท่านจะทำพิธีชลิบเสียอีก ¹¹แล้วตอนหลังท่านถึงได้มาทำพิธีชลิบ เพื่อให้ท่านเห็นว่าพระเจ้านับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ เพราะท่านมีความไว้วางใจ ก่อนที่ท่านจะทำพิธีชลิบเสียอีก ดังนั้นอับราฮัมจึงกลายเป็นบรรพบุรุษของทุกคนที่ไว้วางใจแต่ยังไม่ได้ทำพิธีชลิบ และพระเจ้านับคนพวกนี้ว่าเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ ¹²นอกจากนั้นอับราฮัมก็ยังเป็นบรรพบุรุษของคนที่ทำพิธีชลิบด้วย คนพวกนี้ไม่ได้ทำแค่พิธีชลิบเท่านั้น แต่ยังมีความไว้วางใจในพระเจ้าเหมือนกับที่อับราฮัมบรรพบุรุษ ของเรามีก่อนที่ท่านจะทำพิธีชลิบด้วย

ต้องไว้วางใจในพระเจ้าจึงจะได้ตามสัญญา

¹³พระเจ้าสัญญากับอับราฮัมและลูกหลานของท่านว่า พวกเขาจะได้รับโลกนี้เป็นมรดก แต่ที่พระเจ้าสัญญากับท่านอย่างนั้นไม่ใช่เพราะท่านทำตามกฎ แต่เพราะท่านไว้วางใจพระเจ้าต่างหาก พระเจ้าจึงยอมรับท่าน ¹⁴ถ้าคนเราได้รับโลกนี้เป็นมรดกเพราะการทำตามกฎ การไว้วางใจพระเจ้าก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย และสัญญาของพระองค์ก็ต้องถูกยกเลิกไปด้วย ¹⁵เพราะกฎมีแต่จะทำให้พระเจ้าลงโทษคนเท่านั้น เพราะคนทำผิดกฎเสมอ แต่ถ้าที่ไหนไม่มีกฎ ที่นั่นก็ไม่มีการทำผิดกฎ

¹⁶ดังนั้นคำสัญญาของพระเจ้าจึงขึ้นอยู่กับความไว้วางใจเพื่อคำสัญญานั้นจะได้เป็นของขวัญที่ให้กับเราเปล่าๆ และลูกหลานของอับราฮัมทุกคนจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้อย่างแน่นอน ไม่ใช่แต่เฉพาะคนที่อยู่ใต้กฎเท่านั้นที่จะได้รับ แต่รวมถึงคนที่มีความไว้วางใจแบบเดียวกับอับราฮัมด้วย เพราะท่านเป็นบรรพบุรุษของเราทุกคน ¹⁷เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ ได้เขียนไว้ว่า “เราดีทำให้เจ้าเป็นบรรพบุรุษของคนหลายชนชาติ”* อับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของเราต่อหน้าพระเจ้าที่ท่านไว้วางใจ เป็นพระเจ้าที่ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้สิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อนเกิดขึ้น

¹⁸เมื่อพระเจ้าสัญญากับอับราฮัมว่าเขาจะได้เป็นบรรพบุรุษของคนหลายชนชาติ ท่านก็ไว้

วางใจและมีความหวังอย่างเต็มที่ ทั้งๆ ที่คำสัญญานั้นเหลือเชื่อ แต่ในที่สุดท่านก็ได้เป็นบรรพบุรุษของชนหลายชนชาติจริงตามที่พระเจ้าได้บอกกับท่านว่า “ลูกหลานของเจ้าจะมีมากมายเหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้า”¹⁹ ความไว้วางใจของอับราฮัมก็ไม่ได้ลดน้อยลงเลย ทั้งๆ ที่อับราฮัมรู้ว่าร่างกายของท่านหมดสภาพเหมือนตายแล้ว (เพราะท่านมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปี) และท่านยังรู้จักด้วยว่าครุฑของนางซาราห์เมียของท่านเป็นหมันเหมือนกับตายไปแล้ว²⁰ แต่อับราฮัมไม่เคยสงสัยในคำสัญญาของพระเจ้าเลย กลับมีความไว้วางใจมากขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการให้เกียรติกับพระเจ้า²¹ อับราฮัมเชื่ออย่างแน่วแน่ว่า พระเจ้าสามารถทำในสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้²² จึงมีคำเขียนไว้ว่า “พระเจ้าจึงนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ”²³ อันที่จริง พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนไว้ใช้สำหรับอับราฮัมเท่านั้น²⁴ แต่เขียนไว้สำหรับเราด้วย พระเจ้าได้นับว่าเราเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ เพราะเราไว้วางใจพระองค์ผู้ที่ทำให้พระเยซูคริสต์เจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵ เพราะความผิดบาปของเรา พระเจ้าได้มอบพระเยซูให้เขาเอาไปฆ่า และพระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อเราจะได้เป็นคนที่พระองค์ยอมรับ

สันติสุขและความชื่นชมยินดี

5 พระเจ้าได้นับว่าเราเป็นคนที่พระองค์ยอมรับเพราะเราไว้วางใจ จึงเกิดความสงบสุขขึ้นระหว่างเรากับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา² พระเยซูนำเราเข้าสู่ความเมตตาคุณากรณาที่เรามีอยู่นี้ เราก็อิ่มใจเพราะเรามีความหวังที่แน่นอนว่าเราจะได้เป็นเหมือนกับพระเจ้า³ นอกจากนั้น เรายังชื่นชมยินดีกับความทุกข์ยากต่างๆ ที่เราได้รับด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากต่างๆ จะทำให้เราเรียนรู้ที่จะอดทน⁴ ความอดทนนี้จะทำให้เราเกิดความไว้วางใจ ที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่าเป็นของแท้ ซึ่งจะทำให้เราเกิดความหวัง⁵ ความหวังนั้นไม่เคຍทำให้เราผิดหวังเลย เพราะพระเจ้าได้เทความรักของพระองค์เข้ามาในจิตใจของเรา ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์⁶ ที่พระองค์ได้ให้กับเราไว้⁶ เพราะในเวลาที่เราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นั้นเอง พระเยซูก็ได้มาตายเพื่อเป็นประโยชน์กับคนชั่วอย่างเรา⁷ คนที่ยอมตายเพื่อคนชั่วสัตย์นั้นหายากมาก แต่อาจจะมียากคนกล้าตายเพื่อคนที่ดี⁸ แต่พระเจ้าได้แสดงความรักต่อเรา โดยการยอมส่งพระคริสต์มาตายเพื่อเรา ทั้งๆ ที่เรายังเป็นคนบาปอยู่

⁹ตอนนี้พระเจ้ายอมรับเราแล้วเพราะเลือดของพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นเราจะรอดพ้นจากความโกรธของพระเจ้าเพราะพระคริสต์อย่างแน่นอน¹⁰ ขนาดตอนที่เราเป็นศัตรูกับพระเจ้า ความตายของพระบุตรยังทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้าได้เลย แล้วตอนนี้เราได้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าแล้ว ชีวิตของพระบุตรจะต้องทำให้เราได้รับความรอดจากพระเจ้าได้อย่างแน่นอน¹¹ ยิ่งกว่านั้น เรายังได้ไถ่อดพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเราด้วย เพราะพระองค์ได้ทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้าแล้ว

อาดัมและพระเยซู

¹²คนคนเดียวคืออาดัมที่ทำบาป บาปจึงได้เข้ามาในโลก บาปนี้้นำความตายมาด้วย มนุษย์

4:18 “ลูกหลาน...ดวงดาวบนท้องฟ้า” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:5

4:22 “พระเจ้า...ยอมรับ” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6

ทุกคนจึงต้องตายเพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป¹³บาปเกิดขึ้นในโลกนี้ก่อนที่จะมีกฎของโมเสสเสียอีก ตอนนั้นพระเจ้าจึงยังไม่ได้จัดบัญญัติบาปที่มนุษย์ทำกัน เพราะยังไม่มีกฎอะไรใช้เลย¹⁴แต่ความตายนั้นมีอำนาจอยู่แล้ว ตั้งแต่สมัยของอาดัมมาจนถึงสมัยของโมเสส มนุษย์ทุกคนจึงยังต้องตายถึงแม้เขาจะไม่ได้ซัดคำสั่งของพระเจ้าโดยตรงอย่างที่อาดัมทำ อาดัมกับพระคริสต์ที่มาตอนหลังนี้มีบางอย่างที่เหมือนกัน¹⁵แต่ของขั้วของพระเจ้าที่ให้เปล่าๆนั้น แตกต่างกับความผิดที่อาดัมได้ทำเป็นอย่างมาก เพราะถ้าความผิดของคนคนเดียวคืออาดัม ทำให้คนจำนวนมากต้องตาย ถ้าอย่างนั้น ความเมตตาการุณาของพระเจ้าและของขั้วที่ผ่านมาจากความเมตตาของคนคนเดียวคือพระเยซูคริสต์นั้น ก็จะต้องยิ่งหลังไหลท่วมทับให้กับคนเป็นจำนวนมากด้วย

¹⁶แน่นอนผลจากของขั้วนั้น แตกต่างจากผลของความผิดที่อาดัมได้ทำเป็นอย่างมาก เพราะการทำผิดเพียงครั้งเดียวทำให้ทุกคนต้องถูกตัดสินว่าผิด แต่ของขั้วนั้นทำให้คนเราได้รับการตัดสินว่าไม่ผิด ทั้งๆที่ทำผิดตั้งหลายครั้ง¹⁷ถ้าอาดัมและการทำผิดของเขายังทำให้ความตายเข้ามาครอบครองคนเราได้เลย ถ้าอย่างนั้นคนพวกนั้นที่ได้รับความเมตตาการุณาอย่างเหลือล้น และได้รับของขั้วที่พระเจ้ายอมรับเขา ย่อมมีชีวิตและได้ครอบครองผ่านทางคนคนเดียวคือพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน¹⁸ก็เหมือนกับที่คนคนเดียวทำผิดทำให้คนเราต้องถูกตัดสินว่าผิด ดังนั้น การทำถูกต้องของคนคนเดียว ก็ทำให้พระเจ้ายอมรับและให้ชีวิตกับคนเราด้วยเหมือนกัน¹⁹ก็เหมือนกับที่คนคนเดียวไม่เชื่อฟัง ทำให้คนจำนวนมากกลายเป็นคนบาป ดังนั้นคนคนเดียวเชื่อฟังก็ทำให้คนเป็นจำนวนมากเป็นคนที่พระเจ้ายอมรับด้วย²⁰แต่เมื่อกฎของโมเสสเข้ามา เป็นผลให้คนทำบาปมากขึ้น แต่ยิ่งคนทำบาปมากขึ้นเท่าใด ความเมตตาการุณาของพระเจ้าก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น²¹ก็เหมือนกับที่บาปเคยเป็นกษัตริย์และใช้ความตายปกครอง ในทำนองเดียวกัน ความเมตตาการุณาของพระเจ้าเป็นกษัตริย์และใช้การที่พระเจ้ายอมรับเราปกครอง ทำให้คนมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ตายจากบาป แล้วมีชีวิตในพระคริสต์

6 แล้วทีนี้จะว่ายังไง จะทำบาปต่อไปเพื่อพระเจ้าจะได้เมตตามากขึ้นอย่างนั้นหรือ²อย่าเลย ในเมื่อเราได้ตายจากบาปแล้ว ยังจะใช้ชีวิตอยู่ในความบาปอีกได้อย่างไร หรือพวกคุณไม่รู้ว่าการที่เราทำพิธีจุ่มน้ำเข้าในพระเยซูคริสต์นั้น คือการจุ่มเข้าไปในความตายของพระองค์นั่นเอง⁴ดังนั้น เมื่อเราจุ่มเข้าในความตายของพระเยซู ก็หมายถึงว่าเราถูกฝังร่วมกับพระองค์แล้ว เพื่อเราจะมีชีวิตใหม่เหมือนกับที่พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย โดยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระบิดา⁵เพราะถ้าเราได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ในความตายนั้น เราจะได้เป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ในการฟื้นขึ้นจากความตายด้วย⁶เรารู้ว่าคนเก่าของเราได้ถูกตรึงร่วมกันกับพระคริสต์แล้ว เพื่อตัวตนที่เต็มไปด้วยบาปจะได้หมดฤทธิ์ไป แล้วเราจะได้ไม่เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป⁷เพราะคนที่ตายแล้วก็หลุดพ้นจากอำนาจของบาป

⁸เมื่อเราได้ตายร่วมกับพระคริสต์แล้ว เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วย⁹เรารู้ว่าพระคริสต์ ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีวันตายอีกต่อไป ความตายก็ไม่ได้เป็นนายเหนือพระองค์อีกต่อไป¹⁰พระองค์ได้ตายเพียงครั้งเดียวสำหรับตลอดไปเพื่อชนะอำนาจของบาป ชีวิต

ที่พระองค์มีอยู่นี้ พระองค์อยู่เพื่อพระเจ้า ¹¹พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ถือว่าตัวคุณเองได้ตายจากบาปแล้ว และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์นั้น

¹²ดังนั้นอย่าปล่อยให้บาปมาเป็นเจ้าครอบครองร่างกายที่ต้องตายของคุณอีกเลย ความบาปทำให้คุณต้องเชื่อฟังและทำตามกิเลสตัณหาของมัน ¹³คุณไม่ควรยอมให้บาปมาใช้อวัยวะส่วนไหนก็ตามของคุณเป็นเครื่องมือในการทำชั่ว แต่ให้มอบชีวิตของคุณเองกับพระเจ้า ให้สมกับเป็นคน ที่ตายไปและฟื้นขึ้นมาใหม่แล้ว ดังนั้นขอให้คุณยอมให้พระเจ้าใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายคุณเป็นเครื่องมือในการทำความดี ¹⁴ความบาปก็ไม่มีอำนาจเหนือพวกคุณอีกต่อไปแล้ว เพราะพวกคุณไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของกฎ แต่อยู่ใต้ความเมตตาการุณาของพระเจ้า

ทาสที่ทำตามใจพระเจ้า

¹⁵แล้วที่นี่เราจะว่าอย่างไรดี ทำบาปต่อไปดีไหม อย่าเลย เพราะตอนนี้เราไม่ได้อยู่ใต้อำนาจแล้ว แต่อยู่ใต้ความเมตตาการุณาของพระเจ้า ¹⁶พวกคุณไม่รู้หรือว่า เมื่อคุณยอมมอบตัวเป็นทาสเชื่อฟังใครก็ตาม คุณก็เป็นทาสของคนๆนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็นทาสของความบาปที่ทำให้ต้องตาย หรือเป็นทาสที่เชื่อฟังพระเจ้าซึ่งจะนำไปถึงชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ ¹⁷แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่ถึงแม้คุณเคยเป็นทาสของความบาปมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้คุณได้เชื่อฟังแบบอย่างคำสอนที่พระเจ้าให้ครอบครองคุณนั้นอย่างสุดหัวใจ ¹⁸คุณจึงไม่เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป แต่เป็นทาสที่ทำตามใจพระเจ้า ¹⁹(ที่ผมใช้ตัวอย่างเรื่องทาสมาอธิบายให้ฟัง ก็เพราะกลัวว่าคุณจะไม่เข้าใจ)* เหมือนที่ในอดีตคุณเคยมอบอวัยวะของคุณให้เป็นทาสของความสกปรกโสโครกและการแหกกฎ ซึ่งทำให้คุณแหกกฎมากขึ้นเรื่อยๆ เดี่ยวนี้ขอให้คุณยอมมอบอวัยวะของคุณให้เป็นทาสที่ทำตามใจพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์

²⁰แต่ก่อน เมื่อคุณเป็นทาสของความบาปนั้น คุณก็เป็นอิสระ ไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของสิ่งที่ถูกต้อง ²¹แต่คุณได้โละทิ้งจากการใช้ชีวิตแบบนั้น สิ่งที่คุณได้คือสิ่งที่คุณละอายกับมันตอนนี้ เพราะสิ่งเหล่านั้นนำไปถึงความตาย ²²แต่ตอนนี้คุณได้เป็นอิสระจากบาปและมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่คุณจะได้รับคือความบริสุทธิ์ที่นำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ²³เพราะค่าจ้างที่ความบาปจ่ายให้กับเราคือความตาย แต่ของขวัญที่พระเจ้าให้กับเรานั้นคือชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ตัวอย่างจากการแต่งงาน

7พี่น้องครับ พวกคุณไม่รู้หรือว่ากฎนั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะตอนมีชีวิตเท่านั้น (คุณก็คุ้นเคยกับกฎดีอยู่แล้ว) ²ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะต้องผูกมัดอยู่กับสามีตามกฎหมายเมื่อสามีของเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของเธอตายไป เธอก็หลุดพ้นจากกฎการแต่งงานนั้น ³ แต่ถ้าสามีเธอยังมีชีวิตอยู่ แล้วเธอไปเป็นเมียชายอื่น ก็ถือว่าเธอคบชู้ แต่ถ้าสามีเธอตายแล้ว เธอก็เป็นอิสระจากกฎการแต่งงานนั้น และถ้าเธอไปเป็นเมียชายอื่น ก็ไม่ถือว่าเธอคบชู้

⁴พี่น้องก็เหมือนกัน เพราะความตายของพระคริสต์ คุณถึงได้ตายและเป็นอิสระจากกฎนั้น

6:19 *ที่ผมใช้ตัวอย่างเรื่องทาสมาอธิบายให้ฟัง ก็เพราะกลัวว่าคุณจะไม่เข้าใจ* หรือแปลตรงๆ ได้ว่า “ที่ผมพูดตามประสามนุษย์นี้ ก็เพราะร่างกายของคุณยังอ่อนแออยู่”

แล้ว เพื่อคุณจะได้เป็นของพระคริสต์ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และเพื่อที่เราจะได้เกิดผลสำหรับพระเจ้า⁵ แต่ก่อนตอนที่เรายังมีชีวิตตามสันดานนั้น กฎก็ได้กระตุ้นให้เกิดกิเลสตัณหาขึ้นมา แล้วก็กิเลสตัณหานี้ก็มาควบคุมอวัยวะในตัวเรา เราจึงไปทำในสิ่งที่นำไปสู่ความตาย⁶ แต่เดี๋ยวนี้เราได้ตายและหลุดพ้นจากกฎที่เคยขังเราไว้ ตอนนี้เราได้มารับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของเรา ด้วยชีวิตใหม่ที่พระวิญญาณนำไม่ใช่ชีวิตเก่าที่นำโดยกฎที่เขียนขึ้น

การต่อสู้กับความบาปในตัวเรา

⁷แล้วจะว่ายังไงดี กฎคือบาปหรือ ไม่ใช่เลย อันที่จริงถ้าไม่มีกฎ ผมก็ไม่รู้หรือว่าบาปคืออะไร เพราะถ้าไม่มีกฎเขียนไว้ว่า “อย่าโลภ” ผมไม่มีทางรู้หรือว่าความโลภเป็นอย่างไร แต่บาปได้ฉวยโอกาสจากกฎนั้นมาทำให้ผมเกิดความโลภทุกชนิด ถ้าไม่มีกฎ บาปก็หมดฤทธิ์เดชไปแล้ว⁹ ครั้งหนึ่งผมเคยมีชีวิตอยู่โดยไม่มีกฎแต่พอมีกฎขึ้นมาบาปก็ฟื้นคืนชีพ¹⁰ แต่ผมกลับต้องตาย ปรากฏว่ากฎอันนี้เองที่เคยมีไว้เพื่อนำชีวิตมาให้ กลับมาทำให้ผมต้องตาย¹¹ เพราะบาปได้ฉวยโอกาสใช้กฎนั้นมาล่อลวงผมและฆ่าผม¹² ดังนั้นสรุปได้ว่ากฎนั้นศักดิ์สิทธิ์และบัญญัตินั้นก็ศักดิ์สิทธิ์ยุติธรรมและดีด้วย¹³ แสดงว่าสิ่งที่ดีๆ นั้นความตายมาทำให้ผมอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เลย แต่เป็นบาปต่างหาก บาปได้ใช้สิ่งที่ดี ๆ นั้นมาฆ่าผม ผมจะได้รู้ธาตุแท้ของบาปว่าเป็นอย่างไร และบัญญัติจะทำให้เรารู้ว่าบาปนั้นมันชั่วร้ายขนาดไหน

ความบาปใช้กฎของพระเจ้าทำความชั่ว

¹⁴เรารู้ว่ากฎนั้นมาจากพระวิญญาณ แต่ผมเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ ที่ถูกขายไปเป็นทาสอยู่ใต้บังคับของบาป¹⁵ ผมไม่เข้าใจหรือว่าทำไมผมถึงทำในสิ่งที่ผมทำ เพราะสิ่งที่ผมอยากทำผมก็ไม่ได้ทำ แต่ผมกลับไปทำในสิ่งที่ผมเกลียด¹⁶ ถ้าผมทำในสิ่งที่ผมไม่อยากทำ นั่นแสดงว่าผมเห็นด้วยกับกฎและยอมรับว่ากฎนั้นดี¹⁷ ความจริงแล้ว ไม่ใช่ตัวผมหรือที่ทำสิ่งนี้ แต่บาปที่อยู่ในตัวผมต่างหากที่ทำ¹⁸ ใช่ ผมรู้ว่าสิ่งที่ดีนั้นไม่ได้อยู่ในตัวผม คือในสันดานของผมที่เป็นมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังนี้หรือ ผมอยากจะทำดีแต่ก็ทำไม่ได้¹⁹ สิ่งดีๆ ที่ผมอยากทำนั้น ผมไม่ได้ทำ แต่กลับไปทำในสิ่งที่ชั่วร้ายที่ผมไม่อยากทำ²⁰ เพราะฉะนั้นถ้าผมทำในสิ่งที่ผมไม่อยากทำ ก็แสดงว่าไม่ใช่ผมที่เป็นคนทำ แต่เป็นบาปที่อยู่ในผมต่างหากที่ทำ

²¹ผมเคยค้นพบกฎข้อหนึ่งว่า เมื่อไรก็ตามที่ผมอยากจะทำดี ความชั่วจะอยู่ที่นั่นกับผมเสมอ²² ในใจผมเห็นด้วยกับกฎของพระเจ้า²³ แต่ผมก็เห็นอีกกฎหนึ่งทำงานอยู่ในตัวผม มันต่อสู้กับกฎของพระเจ้าที่จิตใจของผมยอมรับอยู่ แล้วมันก็ทำให้ผมเป็นนักโทษของกฎแห่งบาปที่ทำงานอยู่ในตัวผมนี้²⁴ ผมนี่น่าสมเพชจริงๆ ใครจะช่วยชีวิตผมให้พ้นจากร่างกายนี้ที่นำความตายมาให้กับผมได้บ้าง²⁵ ขอคุณพระเจ้า ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ใจของผมนั้นเป็นทาสของกฎของพระเจ้า แต่สันดานของผมนั้นเป็นทาสของกฎแห่งบาป

ชีวิตที่นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

8 ดังนั้นต่อไปนี้คนที่ทั้งหลายที่มีส่วนในพระเยซูคริสต์จะไม่ต้องถูกกลองโทษ² เพราะในพระเยซูคริสต์ กฎที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ที่ให้ชีวิตนั้น ได้ปลดปล่อยให้ผมเป็นอิสระจากกฎแห่งบาป

ที่นำไปถึงความตายแล้ว³สิ่งที่กฎของโมเสสช่วยไม่ได้ เพราะสันดานของเราทำให้กฎอ่อนแอไป พระเจ้าก็ได้ทำแล้ว พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นมนุษย์เหมือนกับเราที่เป็นคนบาป และเพื่อจัดการกับบาป พระเจ้าได้ตัดลินลงโทษบาปโดยใช้ร่างที่เป็นมนุษย์ของพระเยซู⁴เพื่อสิ่งที่กฎสั่งไว้จะได้สำเร็จในชีวิตของเราผู้ที่ไม่ได้ใช้ชีวิตตามสันดาน แต่ตามพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁵เพราะคนที่ใช้ชีวิตตามสันดานก็มัวแต่คิดถึงความต้องการของกิเลส แต่คนที่ใช้ชีวิตตามพระวิญญาณก็จะคิดถึงแต่เรื่องที่พระวิญญาณต้องการ⁶จิตใจที่สันดานควบคุมอยู่นั้นจะนำไปถึงความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญาณควบคุมจะนำไปถึงชีวิตและสันติสุข⁷จิตใจที่สันดานควบคุมนั้นเป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะจิตใจนั้นไม่ยอมทำตามกฎของพระเจ้า และความจริงแล้วมันก็ไม่สามารถที่จะทำตามกฎนั้นได้ด้วย⁸คนที่ใช้ชีวิตตามสันดานจึงไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอใจได้

⁹ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณ พวกคุณก็ไม่ใช้ชีวิตตามสันดาน แต่ใช้ชีวิตตามพระวิญญาณ แต่ถ้าคุณไหนไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ แสดงว่าคุณนั้นไม่ได้เป็นของพระคริสต์¹⁰ แต่ถ้าพระคริสต์อยู่ในตัวพวกคุณ ถึงแม้ร่างของคุณต้องตายไปเพราะบาป แต่พระวิญญาณจะนำชีวิตใหม่ให้กับคุณ เพราะพระเจ้ายอมรับคุณแล้ว¹¹ถ้าคุณมีพระวิญญาณที่ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายอยู่ในพวกคุณ พระเจ้าผู้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ก็จะใช้พระวิญญาณของพระองค์ที่อยู่ในพวกคุณนั้น ให้ชีวิตกับร่างที่ต้องตายนี้ของคุณ

¹²ดังนั้นพี่น้องครับ เราไม่ได้เป็นหนี้อะไรกับสันดานเลยจึงจะต้องทำตามมันบอก¹³ถ้าคุณยังใช้ชีวิตตามสันดานอยู่ คุณจะตาย แต่ถ้าคุณยอมให้พระวิญญาณชำระการกระทำบาปของร่างกาย คุณก็จะมีชีวิต

¹⁴เพราะพระวิญญาณของพระเจ้านำใคร คนนั้นก็เป็ลูกของพระเจ้า¹⁵เพราะพระวิญญาณที่คุณได้รับนั้นไม่ได้ทำให้คุณเป็นทาสที่ต้องกลัวอีก แต่ทำให้คุณเป็นลูกๆ ของพระเจ้า และพระวิญญาณนี้ทำให้เราร้องดังๆ ว่า “อับบา พ่อ”¹⁶พระวิญญาณนั้นทำให้เรามั่นใจว่าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้า¹⁷ถ้าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้าแล้ว เราก็เป็นทายาท คือทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ แต่เราจะต้องร่วมทุกข์กับพระคริสต์ เพื่อที่เราจะได้รับเกียรติร่วมกับพระองค์ด้วย

เราจะได้รับเกียรติในอนาคต

¹⁸ผมถือว่าความทุกข์ยากในชีวิตนี้ ไม่หนักหนาอะไรเลย เมื่อเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ที่พระองค์จะเปิดเผยให้เราเห็นในอนาคต¹⁹เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาในโลกนี้ กำลังตั้งตาคอยวันที่พระเจ้าจะเปิดเผยให้เห็นว่าใครเป็นลูกๆ ของพระองค์บ้าง²⁰ทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาในโลกนี้ พระเจ้าทำให้มันอยู่ในสภาพที่ผิดเพี้ยนไป ไม่ใช่ว่าตัวมันเองอยากเป็นอย่างนั้น แต่พระเจ้าเป็นผู้กำหนดให้เป็นอย่างนั้น เพราะมีความหวังว่า²¹ทุกสิ่งที่พระองค์สร้างมานี้ จะได้หลุดพ้นจากการเป็นทาสของความเสื่อมโทรม แล้วจะได้เป็นอิสระและมีเกียรติเหมือนกับลูกๆ ของพระเจ้า²²เพราะเรารู้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างมาในโลกนี้ยังร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว (เหมือนกับผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูก) มาจนถึงเดี๋ยวนี้²³ไม่ใช่แค่เฉพาะพวกนั้นที่ร้องคร่ำครวญ แม้แต่เราเองก็ร้องคร่ำครวญอยู่ในใจด้วย ทั้งๆ ที่เราได้รับพระวิญญาณซึ่งเป็นพระ

พรส่วนแรกจากพระเจ้าแล้ว เรายังตั้งตารอคอยวันที่พระองค์จะทำให้เราเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เมื่อร่างกายของเราได้หลุดพ้นเป็นอิสระ²⁴ พระเจ้าได้ช่วยชีวิตเราแล้ว เราจึงมีความหวังนี้อยู่ในใจ ความหวังที่เราเห็นได้นั้นไม่เรียกว่าความหวังหรือ เพราะใครจะไปหวังกับสิ่งที่เขาเห็นแล้ว²⁵ แต่เราหวังในสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น และเราก็ตั้งตารอคอยด้วยความอดทน

²⁶ในทำนองเดียวกัน ก็เหมือนกับที่เราร้องคร่ำครวญ พระวิญญาณก็ได้มาช่วยเราในเวลาที่เราอ่อนแอ เราไม่รู้ว่าเราควรจะขออะไรเวลาที่เราอธิษฐาน แต่พระวิญญาณเองได้ขอต่อพระเจ้าแทนเราด้วยเสียงร้องคร่ำครวญที่ไม่เป็นคำ²⁷ แต่พระเจ้าผู้หยั่งรู้จิตใจรู้ว่าอะไรอยู่ในจิตใจของพระวิญญาณ เพราะพระวิญญาณได้ร้องขอให้กับผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ตามที่พระเจ้าชอบใจ

²⁸เรารู้ว่า พระเจ้าทำให้ทุกอย่างเกิดผลดีสำหรับคนที่รักพระองค์ พวกเขาเป็นคนที่พระเจ้าเรียกตามแผนงานของพระองค์²⁹ พระเจ้าได้เลือกและแยกคนพวกนี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ให้เป็นเหมือนกับพระบุตรของพระองค์ เพื่อว่าพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรคนแรกในหมู่พี่น้องมากมาย³⁰ ดังนั้น คนพวกนี้ที่พระองค์ได้แยกไว้แล้ว พระองค์ก็ได้เรียกมา และเมื่อเรียกมาแล้ว พระองค์ก็ยอมรับเขา และเมื่อยอมรับแล้ว พระองค์ก็ให้พวกเขามีเกียรติด้วย

ความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

³¹เราจะว่าอย่างไรดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อต้านเราได้³² พระองค์ไม่หวงแม้แต่พระบุตรของพระองค์เอง แต่กลับมอบพระบุตรนั้นให้มาตายเพื่อเราทุกคน ถ้าอย่างนั้นพระองค์จะไม่ยอมให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเราพร้อมกับพระบุตรด้วยหรือ³³ ใครจะฟ้องคนพวกนี้ที่พระเจ้าเลือกมา พระเจ้าเองหรือ เป็นไปไม่ได้ เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ยอมรับพวกนี้เอง³⁴ ใครจะกล่าวโทษเขา พระเยซูหรือ เป็นไปไม่ได้ เพราะพระเยซูคริสต์ได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่ และตอนนี้พระองค์ก็ได้นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้าวิงวอนพระเจ้าแทนเรา³⁵ ใครจะแยกเราออกจากความรักที่พระคริสต์มีต่อเราได้ ไม่มีเลย แม้แต่ความทุกข์ยากหรือความลำบาก หรือการถูกกดขี่ข่มเหงหรือความอดอยากหิวโหย หรือการเบียดเบียน หรืออันตรายต่างๆ หรือแม้แต่การถูกฆ่าฟัน ก็ไม่มีทางแยกเราออกจากความรักที่พระคริสต์มีต่อเราได้³⁶ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

“เพื่อพระองค์ เราเสี่ยงกับการถูกฆ่าวันยังค่ำ

คนทำกับเราเหมือนแกะที่จะเอาไปฆ่า” (สดุดี 44:22)

³⁷แต่ในทุกสิ่งทุกอย่างนี้ เราก็ได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ผ่านทางพระคริสต์ของเรา³⁸ เพราะผมมั่นใจว่า ไม่ว่าจะเป็ความตายหรือชีวิต หูดสวรรค์หรือเทพเจ้า สิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ฤทธิอำนาจต่างๆ ของวิญญาณ³⁹ สิ่งที่อยู่เหนือเราหรือสิ่งที่อยู่ต่ำกว่าเรา หรืออะไรก็ตามที่ถูกสร้างขึ้นมา ไม่มีทางแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าที่เราเห็นในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

พระเจ้าและชนชาติอิสราเอล

9 ผมกำลังพูดความจริงในพระคริสต์ ไม่ได้พูดโกหก และใจของผมที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ นำอยู่ ยืนยันในสิ่งที่ผมกำลังจะพูดนี้² ผมเป็นทุกข์มากและปวดร้าวใจอยู่ตลอดเวลา³ ถ้าเป็นไปได้ ผมอธิษฐานให้ผมถูกสาปแช่งและถูกตัดขาดจากพระคริสต์เสียเอง ถ้าสิ่งนี้จะช่วยพี่น้องยิวผู้

เป็นเพื่อนร่วมชาติของผมได้⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล[†] ที่ได้รับสิทธิพิเศษหลายอย่าง คือพระเจ้าได้รับเอาพวกเขามาเป็นลูกของพระองค์ ให้เขาเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ได้ทำข้อตกลงต่างๆ กับเขา ให้กฎของพระองค์กับเขา ให้เขารู้ถึงวิธินามัสการพระองค์ในวิหาร และยังให้คำสั่งสัญญาต่างๆ อีก⁵ รวมทั้งให้เขามีบรรพบุรุษที่ยิ่งใหญ่ด้วย และพระคริสต์ตอนที่มาเกิดเป็นมนุษย์ก็สืบเชื้อสายมาจากพวกเขา ขอให้พระเจ้าผู้อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ได้รับการสรรเสริญตลอดไป อาเมน[†]

⁶คนเราจะพูดว่าพระเจ้าผิดสัญญาไม่ได้หรอก เพราะไม่ใช่ทุกคนที่สืบเชื้อสายมาจากอิสราเอลคืออิสราเอลที่แท้จริง⁷ และไม่ใช่ลูกของอับราฮัมทุกคนจะถูกนับว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากเขา เพราะพระเจ้าบอกกับอับราฮัมว่า “คนที่จะนับว่าสืบเชื้อสายมาจากเจ้าจะต้องสืบเชื้อสายมาจากอิสอัคเท่านั้น”⁸ แสดงว่าไม่ใช่ลูกทุกคน ของอับราฮัมที่เกิดตามธรรมชาติจะนับว่าเป็นลูกของพระเจ้า แต่ต้องเป็นลูกที่เกิดจากคำสั่งสัญญาของพระเจ้าเท่านั้นถึงจะนับว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายจริง⁹ คำสัญญานั้นว่าไว้อย่างนี้คือ “ปีหน้าเวลานี้ เราจะกลับมา และซาราห์จะคลอดลูกชาย”⁸

¹⁰หรืออีกตัวอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือตอนที่เรเบคาห์ได้ตั้งท้องลูกชายฝาแฝดกับอิสอัค บรรพบุรุษของเรา¹¹⁻¹² ก่อนที่เด็กจะคลอดออกมาทำดีหรือชั่ว พระเจ้าได้บอกเรเบคาห์ว่า “คนที่จะรับใช้คนน้อง”^{*} เพื่อให้เป็นไปตามแผนในการเลือกของพระองค์ ทำให้เห็นว่าทางเลือกของพระเจ้านั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำของคน แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้เรียกเอง¹³ ซึ่งเหมือนกับที่ได้เขียนไว้แล้วว่า “เรารักยาโคบ แต่เราเกลียดเอซาว”^{*}¹⁴ แล้วที่นี้จะว่ายังไงดี พระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือ¹⁵ ไม่ใช่เลย เพราะพระองค์พูดกับโมเสสว่า “เราอยากจะทำเมตตาใคร เราก็จะเมตตาคนนั้น เราอยากจะทำสงสารใคร เราก็จะสงสารคนนั้น”^{*}

¹⁶ดังนั้น สิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความอยากได้หรือความพยายามของคนหรอก แต่ขึ้นอยู่กับความเมตตาของพระเจ้าต่างหาก¹⁷ เพราะในพระคัมภีร์[†] พระเจ้าบอกฟาโรห์[†] ว่า “ที่เราได้ยกเจ้าเป็นกษัตริย์นั้น ก็เพื่อว่าคนจะได้เห็นฤทธิ์เดชของเราในวิถีที่เราใช้จัดการกับเจ้า และชื่อเสียงของเราจะได้โด่งดังไปทั่วโลก”^{*}¹⁸ ดังนั้น พระเจ้าเลือกที่จะเมตตาคนไหน พระองค์ก็จะเมตตาคนนั้น พระเจ้าเลือกที่จะทำให้คนไหนต่อต้าน พระองค์ก็จะทำให้คนนั้นต่อต้าน

¹⁹เมื่อเป็นอย่างนี้ คุณคงจะพูดกับผมว่า “ถ้าอย่างนั้น พระองค์ยังจะมาโทษเรา อีกทำไม เพราะใครจะไปขัดขืนความต้องการของพระองค์ได้”²⁰ โหม่มมนุษย์เอ๋ย คุณคิดว่าคุณเป็นใคร สิ่งที่ถูกปั้นจะย้อนถามคนปั้นได้หรือว่า “ทำไมถึงปั้นเราแบบนี้”²¹ ช่างปั้นหม้อไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินเหนียวก้อนเดียวกัน มาปั้นเป็นภาชนะหุรร่าอันหนึ่งและภาชนะธรรมดาอีกอันหนึ่งหรืออย่างไร

²²คุณจะว่าอย่างไร ถ้าทั้งๆ ที่พระเจ้าตั้งใจจะแสดงความโกรธและฤทธิ์อำนาจของพระองค์

9:5 หรือ “ขอให้พระคริสต์ ผู้เป็นเจ้าเหนือทุกสิ่ง ได้รับการสรรเสริญตลอดไป อาเมน”

9:7 “คนที่จะ...เท่านั้น” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 21:12

9:9 “ปีหน้า...ลูกชาย” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 18:10,14

9:12 “คนที่จะรับใช้คนน้อง” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 25:23

9:13 “เรา...เอซาว” อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ 1:2-3

9:13 หรือ “เราเลือกยาโคบแต่เราปฏิเสธเอซาว”

9:15 “เรา...คนนั้น” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 33:19

9:17 “ที่เรา...ทั่วโลก” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 9:16

แต่พระองค์กลับยอมอดทนอดกลั้นเป็นอย่างมากกับคนพวกนั้นที่พระองค์โกรธและพร้อมที่จะทำลาย ²³คุณจะว่าอย่างไร ถ้าพระองค์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่มหาศาลต่อคนพวกนั้นที่พระองค์เมตตาและที่พระองค์ได้เตรียมไว้รับสง่าราศี ²⁴คนพวกนั้นที่พระองค์เรียกมาก็คือพวกเรานี่เอง พระองค์ไม่ได้เรียกคนจากพวกยิวเท่านั้น แต่จากคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ²⁵พระองค์ได้พูดถึงคนที่ไม่ใช่ยิวนี้ในหนังสือโฮเซยาวว่า

“คนพวกนั้นที่แต่ก่อนไม่ใช่คนของเรา เราก็จจะเรียกว่าเป็นคนของเรา และหญิงคนนั้นที่แต่ก่อนเราไม่ได้รัก เราก็จจะเรียกว่าเป็นที่รักของเรา” (โฮเซยา 2:23)

²⁶“ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งพระองค์เคยพูดว่า เจ้าไม่ใช่คนของเรา

แต่เดี๋ยวนี้ เขาจะได้อธิษฐานว่าเป็นลูกๆ ของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” (โฮเซยา 1:10)

²⁷แต่อิสยาห์ได้ร้องเกี่ยวกับคนอิสราเอล ออกมาว่า

“ถึงแม้ลูกๆ ของชนชาติอิสราเอล

จะมีจำนวนมากเหมือนกับทรายในทะเล แต่จะมีไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรอด

²⁸องค์เจ้าชีวิตจะทำให้สิ่งที่พระองค์พูด สำเร็จครบถ้วนอย่างรวดเร็วในโลกนี้”

(อิสยาห์ 10:22-23)

²⁹และตามที่อิสยาห์ได้ทำนายไว้ว่า

“ถ้าองค์เจ้าชีวิตผู้ทรงฤทธิ์ ไม่เหลือผู้สืบเชื้อสายให้กับเรา

เราก็จจะถูกทำลายจนสิ้นซากไปแล้ว

เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์”* (อิสยาห์ 1:9)

³⁰ถ้าอย่างนั้น จะว่ายังไงดี คนที่ไม่ใช่ยิวไม่ได้สนใจว่าพระองค์จะยอมรับเขาหรือไม่ แต่พระเจ้ากลับยอมรับเขา และที่พระองค์ยอมรับเขาก็เพราะเขาไว้วางใจ ³¹แต่คนอิสราเอลแสวงหากฎที่กำหนดว่า พระเจ้าต้องการอะไรจากคนของพระองค์ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้บรรลุถึงกฎนั้น ³²ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ เพราะเขาแสวงหากฎนั้นเหมือนกับมันขึ้นอยู่กับการกระทำ แทนที่จะพึ่งความไว้วางใจ เขาก็เลยสะดุดหินล้ม ³³เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“ดูสิ เราได้วางก้อนหินก้อนหนึ่งไว้ที่ศิโยน

เป็นหินที่จะทำให้คนสะดุด และเป็นหินที่จะทำให้คนล้มลง

แต่คนที่ไว้วางใจในหินก้อนนั้น* จะไม่มีวันอับอาย” (อิสยาห์ 8:14; 28:16)

10 ที่น้องครับ สิ่งที่ผมต้องการมาก และสิ่งที่ผมอธิษฐานต่อพระเจ้าสำหรับคนยิวก็คือ ขอให้พวกเขาได้รับความรอด ²ผมเป็นพยานว่าพวกเขาสนใจให้พระเจ้าแต่ขาดความรู้ ³พวกเขาไม่รู้จักรักความซื่อสัตย์สุจริตของพระเจ้า เขาพยายามที่จะยึดฐานะที่เป็นคนของพระเจ้าไว้ เขาจึงไม่ยอมรับแผนงานอันซื่อสัตย์สุจริตของพระองค์ ⁴พระคริสต์เป็นเป้าหมายของกฎ เพื่อที่พระเจ้าจะได้ยอมรับทุกคนที่ไว้วางใจพระคริสต์

⁵โมเสสได้เขียนถึงคนทีคิดว่าพระเจ้าจะยอมรับเขาเพราะเขาทำตามกฎว่า “คนที่ทำอย่างนี้

9:29 เมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ คือ เมืองที่คนชั่วอาศัยอยู่ พระเจ้าลงโทษพวกเขาโดยการทำลายเมืองทั้งสอง

9:33 ในหินก้อนนั้น หรือ ในพระองค์

10:5 “คนที่...นั้นทุกอย่าง” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 18:5

จะต้องใช้ชีวิตตามกฎนั้นทุกอย่าง”⁶ สำหรับคนที่พระเจ้ายอมรับเพราะเขาไว้วางใจพระเจ้า โมเสสพูดว่า “ไม่ต้องคิดในใจว่า แล้วใครจะเป็นคนขึ้นไปบนสวรรค์” (หมายถึงขึ้นไปเชิญพระคริสต์ลงมาบนโลกเพื่อช่วยเรา)⁷ “หรือใครจะเป็นคนลงไปในหลุมที่ลึกมาก” (หมายถึงลงไปเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย)⁸ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้กับคุณแล้ว มันอยู่ในปากและอยู่ในใจของคุณ”⁹ นี่แหละคือเรื่องที่เราระบุไว้ว่า “ถ้าคุณยอมรับด้วยปากว่า “พระเยซู คือองค์เจ้าชีวิต” และเชื่อในใจว่าพระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คุณก็จะรอด”¹⁰ เพราะพระเจ้ายอมรับคนที่ไว้วางใจ และคนที่ยอมรับด้วยปากว่าเชื่อก็จะรอด¹¹ เพราะพระคัมภีร์บอกไว้ว่า “ทุกคนที่ไว้วางใจพระองค์จะไม่มีความอาย”¹² ที่พระคัมภีร์บอกว่าทุกคน แสดงว่าคนยิวกับคนที่ไม่ใช่ยิวไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย เพราะองค์เจ้าชีวิตองค์เดียวกันนี้เป็นองค์เจ้าชีวิตของทุกคน และพระองค์ก็เต็มไปด้วยความเมตตาไปกับทุกคนที่ร้องเรียกให้พระองค์ช่วย¹³ เพราะ “ทุกคนที่ได้ร้องเรียกชื่อขององค์เจ้าชีวิต ก็จะได้รับ ความรอด”¹⁴

¹⁴ แต่พวกเขาจะร้องเรียกให้พระองค์ช่วยได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขายังไม่ได้อำนาจไว้วางใจพระองค์เลย แล้วพวกเขาจะไว้วางใจได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่เคยได้ยินเรื่องของพระองค์เลย แล้วพวกเขาจะเคยได้ยินได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่เคยมีใครไปประกาศให้พวกเขาฟังเลย¹⁵ แล้วจะมีใครไปประกาศได้อย่างไรถ้าไม่มีคนส่งไป เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เป็นเวลาที่เหมาะสมจริงๆ ที่มีคนวิ่งมาบอกข่าวดีกับเรา”¹⁶ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ทำตามข่าวดีนั้น เพราะอิสยาห์พูดไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่ไว้วางใจในถ้อยคำของเรา”¹⁷ ดังนั้น ความไว้วางใจจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อได้ยินข่าวดีที่เสียก่อน และคนจะได้ยินข่าวดีได้ ก็ต่อเมื่อมีคนออกไปประกาศเรื่องของพระคริสต์¹⁸ แต่ผมขอถามหน่อยว่า พวกยิวไม่ได้ยินข่าวดีที่เราไปประกาศหรืออย่างไร ได้ยินแน่ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“เสียงของพวกเขาได้กระจายออกไปทั่วโลก

และถ้อยคำของพวกเขาได้แพร่ออกไปจนสุดขอบฟ้า” (สดุดี 19:4)

¹⁹ แต่ผมขอถามว่า คนอิสราเอลรู้เรื่องหรือเปล่า พวกเขารู้เรื่องแน่ ตอนแรกพระเจ้าพูดผ่านโมเสสว่า

“เราจะใช้ชนชาติกระจัดจางๆ ทำให้พวกเจ้าอิจฉา

เราจะใช้ชนชาติที่โง่ๆ ทำให้พวกเจ้าโมโห” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21)

²⁰ ต่อมาพระเจ้าพูดผ่านทางอิสยาห์ และอิสยาห์ก็กล่าวพูดว่า

“คนที่ไม่ได้แสวงหาเรา ได้พบเรา

เราได้ปรากฏตัวให้กับคนที่ไม่สนใจเรา” (สดุดี 65:1)

²¹ แต่เรื่องของคนอิสราเอลนั้น พระเจ้าพูดว่า

“เราได้ยื่นมือของเราออกไปทั้งวัน

10:6-8 ข้อความที่ 6-8 อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12-14

10:11 “ทุกคน...อับอาย” อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 28:16

10:13 “ทุกคน...ความรอด” อ้างมาจากหนังสือ โยเอล 2:32

10:15 “เป็นเวลา...กับเรา” อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 52:7

10:16 “องค์เจ้า...ของเรา” อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 53:1

ให้กับพวกที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้านเรา” (อิสยาห์ 65:2)

พระเจ้าไม่ได้ลืมคนของพระองค์

11 ผมขอถามหน่อยว่า “พระเจ้าทอดทิ้งคนของพระองค์แล้วหรืออย่างไร” เป็นไปไม่ได้ ตัวผมเองก็เป็นคนอิสราเอล สืบเชื้อสายอับราฮัม¹ มาจากเผ่าเบนยามิน² พระเจ้าไม่ได้ทิ้งคนของพระองค์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ก่อนหน้านี้แล้ว พวกคุณไม่เคยรู้เรื่องของเอลียาห์ที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เลยหรือ ตอนที่เขามาต่อว่าคนอิสราเอลกับพระเจ้าว่า³ “องค์เจ้าชีวิต พวกนี้ได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์⁴ และได้รื้อพวกแท่นบูชา⁵ ของพระองค์ ตอนนี้เหลือแต่ผมคนเดียวเท่านั้น และพวกเขาที่กำลังตามล่าผมอยู่”⁶ แต่พระเจ้าตอบเขาว่า “ยังมีคนของเราเหลืออยู่อีกเจ็ดพันคนที่ไม่ได้กราบไหว้พระบาอัล”⁷ 5เวลานี้ก็เหมือนกัน ยังมีคนกลุ่มเล็กๆ เหลืออยู่ เป็นคนที่พระเจ้าเลือกไว้ด้วยความเมตตากรุณาของพระองค์⁸ ถ้าพระองค์เลือกเรามาด้วยความเมตตากรุณา แสดงว่ามันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำ ไม่อย่างนั้นแล้วจะเรียกว่าเป็นความเมตตาได้อย่างไร

⁷ถ้าอย่างนั้นจะว่าอย่างไรดี คนอิสราเอลไม่ได้เจอสิ่งที่เขาหา แต่กลุ่มคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้กลับเป็นผู้ที่ได้เจอ ส่วนคนอิสราเอลที่เหลือก็มีจิตใจต่อต้านไป⁸ เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“พระเจ้าได้มอบจิตใจที่เย็นชา ตาที่มองอะไรก็ไม่เห็น
หูที่ฟังอะไรก็ไม่ได้ยิน ให้กับเขาจนถึงทุกวันนี้”

(เฉลยธรรมบัญญัติ 29:4, อิสยาห์ 29:10)

⁹กษัตริย์ดาวิดพูดเรื่องเดียวกันนี้ว่า

“ขอให้งานเลี้ยงต่างๆ ของพวกเขาเป็นหลุมพรางและกับดัก
ขอให้พวกเขาล้มลงและได้รับการกระทำไว้

¹⁰ขอให้ตาของพวกเขามืดบอดจนมองไม่เห็น

และขอให้พระองค์ทำให้หลังของพวกเขาจากการแบกปัญหาตลอดไป”

(สดุดี 69:22-23)

¹¹ผมขอถามหน่อยว่า พวกคนยิวสะดุดล้มลงจนเยียวยาไม่ได้เลยหรือ ไม่ใช่เลย แต่ตรงกันข้าม เพราะความผิดพลาดของคนยิว จึงทำให้คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความรอด ที่เป็นอย่างนี้เพราะพระเจ้าอยากจะทำให้คนยิวอิจฉา¹² แต่ถ้าการที่คนยิวทำผิดพลาดและล้มเหลว ยังทำให้โลกนี้และคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระพรมากมายขนาดนี้ คิดดูสิว่า ถ้าคนยิวกลับมารบถวน โลกนี้จะได้รับพระพรขนาดไหน

¹³ผมกำลังพูดกับพวกคุณคนที่ไม่ใช่ยิว เพราะพระเจ้าได้ตั้งให้ผมเป็นศิษย์เอก¹ สำหรับคนที่ไม่ใช่ยิว ผมตั้งใจที่จะให้งานรับใช้ของผมนี้โด่งดังไปทั่ว¹⁴ เพื่อให้พี่น้องยิวของผมอิจฉา เพื่อจะช่วยให้พวกเขาบางคนรอดได้¹⁵ เพราะถ้าโลกนี้ได้กลับมามีศรัทธาต่อพระเจ้า เมื่อพระองค์ทอดทิ้งพวกยิว แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าพระเจ้ายอมรับพวกยิว ก็จะทำให้การฟื้นคืนจากความตายนะสิ¹⁶ ถ้าแบ่งส่วนที่แบ่งออกมาถวายเป็นส่วนแรกนั้นเป็นของพระองค์ส่วนที่เหลือทั้งก่อนก็ต้องเป็นของพระองค์ด้วย

11:3 “องค์เจ้าชีวิต...ผมอยู่” อ้างมาจากหนังสือ 1พงศกษัตริย์ 19:10,14

11:4 พระบาอัล คือชื่อของพระปลอม

11:4 “ยังมี...พระบาอัล” อ้างมาจากหนังสือ 1พงศกษัตริย์ 19:18

และถ้ารากของต้นไม้เป็นของพระองค์ กิ่งก้านของมันก็จะต้องเป็นของพระองค์ด้วย¹⁷ แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักทิ้งไป แล้วเอาคุณที่เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อเข้าไปแทน คุณก็จะเป็นส่วนหนึ่งของต้นมะกอกต้นนั้น และได้รับการหล่อเลี้ยงจากรากของมัน¹⁸ คุณไม่ควรจะคุยโวชมกิ่งที่ถูกหักทิ้งไป แต่ถ้าคุณคุยโวให้จำไว้ว่า คุณไม่ได้เป็นคนหล่อเลี้ยงราก รากต่างหากที่หล่อเลี้ยงคุณ

¹⁹ คุณอาจจะพูดว่า “กิ่งพวกนั้นถูกหักทิ้งไป ก็เพื่อจะได้เอาผมต่อเข้าไปแทน”²⁰ ถูกแล้ว ที่พวกเขาถูกหักทิ้งไปเพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจ แต่คุณยังอยู่ได้เพราะคุณไว้วางใจ เพราะฉะนั้นอย่าหลง แต่ให้ระวังตัวให้ดี²¹ เพราะถ้าพระเจ้าไม่ได้เว้นโทษกิ่งเดิมของต้นมันเอาไว้ พระองค์ก็จะไม่เว้นโทษคุณเหมือนกัน²² ดูสิ พระเจ้านั้นทั้งเมตตาและเด็ดขาด พระองค์เด็ดขาดกับคนที่หลงผิด แต่มีเมตตา contigo ถ้าคุณยังคงอยู่ในความเมตตาของพระองค์ ไม่อย่างนั้น คุณก็จะถูกตัดทิ้งไปจากต้นเหมือนกัน²³ แต่ถ้าพวกนั้นกลับมาไว้วางใจพระเจ้าใหม่ พวกเขาก็จะถูกต่อเข้าไปกับต้นเดิมอีกครั้งหนึ่ง เพราะพระเจ้าสามารถต่อพวกเขาเข้าไปใหม่ได้²⁴ แม้แต่คุณที่เป็นกิ่งของต้นมะกอกป่า ยังตัดเอามาต่อเข้ากับกิ่งของมะกอกบ้านได้เลย ทั้ๆที่ขัดกับธรรมชาติ ถ้าจะเอากิ่งเดิมของมะกอกบ้านที่ถูกตัดทิ้งไปนั้นมาต่อเข้ากับต้นเดิมของมันจะยิ่งง่ายกว่านั้นมากขนาดไหน

²⁵ พี่น้องครับ ผมอยากให้พวกคุณเข้าใจความลึกซึ้งนี้ เพื่อคุณจะได้ไม่หลงตัวเอง ความลับนี้คือมีชาวอิสราเอล[†] ส่วนหนึ่งที่มีจิตใจต่อต้าน พวกเขาจะยังคงต่อต้านต่อไป จนกว่าจำนวนคนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหมดได้เข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า²⁶ ทางนี้แหละเป็นทางที่ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด เหมือนกับที่พระคัมภีร์^{*} เขียนไว้ว่า

“พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะมาจากศิโยน[†] พระองค์จะกำจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย
ให้ออกไปจากครอบครัวของยาโคบ[†] และเราก็จะทำสัญญา[†]กับพวกเขา
เมื่อเราเอาบาปของพวกเขาทิ้งไป” (อิสยาห์ 59:20-21)

²⁸ พวกยิวได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า เพราะไม่ยอมรับข่าวดีนี้มันจึงกลายเป็นผลดีกับพวกคุณ แต่พวกยิวก็ยังเป็นพวกที่พระเจ้าเลือกและพระองค์ก็ยังรักพวกยิว เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา²⁹ เพราะพระเจ้าไม่เคยเอาพรสวรรค์ที่พระองค์ให้ไปแล้วกลับคืนและไม่เคยเรียกใคร แล้วเปลี่ยนใจ³⁰ ครั้งหนึ่งพวกคุณเคยไม่เชื่อฟังพระเจ้าเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้พวกคุณก็ได้รับความเมตตาจากพระเจ้าแล้ว เพราะพวกยิวไม่ยอมเชื่อฟัง³¹ เหมือนกับตอนนี้ที่พวกยิวไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า ก็เพื่อพวกเขาจะได้รับความเมตตาจากพระเจ้าเหมือนกับที่พวกคุณได้รับ³² เพราะทุกคนไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า พระองค์จึงชิงพวกเขาไว้เหมือนเป็นนักโทษ แต่ที่พระองค์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อจะได้เมตตาพวกเขาทุกคน

สรรเสริญพระเจ้า

³³ โอ ความมั่งคั่ง สถิติปัญญา และความรู้อของพระเจ้านั้นล้ำลึกเหลือเกิน ใครเล่าจะหยั่งรู้อการตัดสินใจของพระองค์ได้ และใครจะเข้าใจการกระทำของพระองค์ได้³⁴ เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] บอกไว้ว่า

“ใครจะรู้อองค์เจ้าชีวิตคิดอะไรรออยู่

ใครจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้” (อิสยาห์ 40:13)

³⁵“ใครเคยให้ของกับพระองค์ก่อน

พระองค์ถึงต้องตอบแทนเขากลับ” (โยบ 41:11)

³⁶เพราะทุกๆ อย่างมาจากพระองค์ มาทางพระองค์และอยู่เพื่อพระองค์ ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน†

ใช้ชีวิตของพวกเขาด้วยพระเจ้า

12 พี่น้องครับ พระเจ้าได้เมตตาคุณมาต่อเรา ผมขอร้องให้คุณมอบร่างกายของพวกคุณ เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่ เป็นเครื่องบูชาที่บริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ที่คุณบูชาพระเจ้าอย่างนี้เข้าท่ามากเลย ²อย่าได้ทำตามอย่างคนในโลกนี้ แต่ยอมให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงพวกคุณ คือพระองค์ให้จิตใจใหม่กับคุณเพื่อจะได้รู้ว่าพระเจ้าต้องการอะไร จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่พอใจของพระองค์ และอะไรที่สมบูรณ์แบบ

³ตามพรสวรรค์ที่ผมได้รับมาให้เป็นศิษย์เอก ผมอยากจะขอเตือนพวกคุณทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองสำคัญกว่าที่ควรจะเป็น คิดให้สมเหตุสมผลกับขนาดของพรสวรรค์ที่พระเจ้าได้มอบให้กับคุณแต่ละคน ⁴เหมือนกับที่เรามีร่างกายแต่มีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทั้งหลายก็ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน ⁵เหมือนกับพวกเราที่เป็นเหมือนอวัยวะต่างๆ ประกอบกันขึ้นมาเป็นร่างกายเดียวกันในพระคริสต์ และเราก็เป็นอวัยวะของกันและกันด้วย ⁶พระเจ้ามีเมตตาคุณมอบพรสวรรค์ให้กับเราแต่ละคนแตกต่างกันไป ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในเรื่องที่จะพูดแทนพระเจ้า ก็ให้เขาพูดตามรูปแบบความเชื่อที่เขาได้รับมา ⁷ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในการรับใช้ ก็ให้เขาอุทิศตัวในการรับใช้ ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในการสั่งสอน ก็ให้เขาอุทิศตัวในการสั่งสอน ⁸ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในการให้กำลังใจ ก็ให้เขาอุทิศตัวในการให้กำลังใจ คนที่มีพรสวรรค์ในการให้ ก็ให้เขาให้อย่างเต็มใจ คนที่มีพรสวรรค์ในเรื่องการช่วยเหลือ* ก็ให้ทำอย่างเอาจริงเอาจัง คนที่มีพรสวรรค์ในเรื่องการแสดงความเมตตา ก็ให้แสดงความเมตตาด้วยความยินดี

⁹ให้รักคนอื่นด้วยความจริงใจ เกลียดสิ่งชั่วร้าย ยึดมั่นสิ่งที่ดี ¹⁰ให้รักกันฉันท์พี่น้อง ให้เกียรติกับคนอื่นมากกว่าตัวเอง ¹¹ให้มุ่งมั่นอย่าชี้เกียจ เอาจริงเอาจังกับพระวิญญาณ รับใช้องค์เจ้าชีวิต ¹²ให้ชื่นชมยินดีในความหวังที่คุณมี ให้อดทนต่อความยากลำบาก ให้ชะมัดเข้มแข็งในการอธิษฐานอยู่เสมอ ¹³ให้แบ่งปันกับคนของพระเจ้าที่ขัดสน ให้ต้อนรับแขกแปลกหน้า ¹⁴ให้อวยพรกับคนที่ข่มเหงคุณ ให้อวยพรพวกเขาและอย่าสาปแช่งเขา ¹⁵ให้ยินดีกับคนที่มีความสุข ให้โศกเศร้ากับคนที่กำลังเสียใจ ¹⁶ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าได้ถือตัวแต่ให้คบค้ากับคนที่ต่ำต้อย และอย่าคิดว่าตัวเองฉลาด ¹⁷อย่าได้ตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ให้ทำในสิ่งที่คนอื่นเห็นว่าเป็นดี ¹⁸ในส่วนของคุณ ให้อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนเท่าที่จะเป็นไปได้ ¹⁹อย่าแค้นเคืองพี่น้องครับ แต่ปล่อยให้พระเจ้าลงโทษเขาเอง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เราจะเป็นผู้แก้แค้นเอง เราจะเป็นผู้ตอบแทน

12:8 การช่วยเหลือ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า การนำ

12:19 “เราจะ...ไว้อย่างนั้น” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35

เอง องค์เจ้าชีวิตบอกไว้อย่างนั้น”*

²⁰แต่ “ถ้าศัตรูของคุณทิว ก็หาอาหารให้เขากิน และถ้าเขากระหาย ก็หาน้ำให้เขาดื่ม เพราะเมื่อคุณทำอย่างนี้ คุณก็ได้สวมถ้ำที่ลูกโป่งไว้บนหัว*ของเขา”²¹ อย่าให้ความชั่วชนะคุณ แต่ให้คุณเอาชนะความชั่วด้วยความดี

13 ให้ทุกคนยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจของรัฐบาล เพราะอำนาจทุกอย่างมาจากพระเจ้า และพระเจ้าเป็นผู้ที่แต่งตั้งผู้มีอำนาจเหล่านั้นเอง ²ถ้าอย่างนั้น คนที่ขัดขืนต่ออำนาจนั้น ก็เท่ากับขัดขืนคำสั่งของพระเจ้า และคนที่ขัดขืนคำสั่งของพระเจ้า ก็จะต้องถูกลงโทษ ³คนที่ทำดีไม่กลัวผู้มีอำนาจพวกนั้นหรือ มีแต่คนที่ทำชั่วเท่านั้นที่กลัว ถ้าคุณไม่ยอมกลัวผู้มีอำนาจพวกนั้นก็ให้ทำดี แล้วพวกเขาจะโต้ชมเชยพวกคุณ ⁴ถูกแล้ว พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มาทำงานช่วยพวกคุณ แต่ถ้าคุณทำเรื่องชั่วๆ ก็ให้กลัวไว้ เพราะเขาไม่ได้ถือดาบเอาไว้ชูเฉยๆ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นแทนพระเจ้า เพื่อลงโทษคนที่ทำชั่ว ⁵ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องเชื่อฟังรัฐบาล ไม่ใช่เพราะกลัวถูกลงโทษเท่านั้น แต่เพื่อใจจะไม่ฟ้องตัวเองว่าผิด ⁶นี่เป็นเหตุที่คุณต้องเสียภาษี เพราะผู้มีอำนาจพวกนี้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ที่ดูแลเรื่องเหล่านี้เสมอ ⁷คุณเป็นหนี้อะไรกับใคร ก็ให้จ่ายคืนเขาไป เป็นหนี้สวยสาอากร ก็ให้จ่ายสวยสาอากร เป็นหนี้ภาษี ก็ให้จ่ายภาษี คุณต้องยำเกรงใคร ก็ให้ยำเกรงคนนั้น คุณต้องให้เกียรติใคร ก็ให้เกียรติคนนั้น

การรักผู้อื่นคือหัวใจของกฎ

⁸อย่าเป็นหนี้อะไรกับใครเลย นอกจากหนี้รักที่มีต่อกันและกัน เพราะคนที่รักคนอื่นก็ถือว่าได้ทำตามกฎ ครบถ้วนแล้ว ⁹ที่ผมพูดอย่างนี้ เพราะมีกฎว่า อย่าเป็นชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าโลภ และถ้ายังมีกฎอื่น ๆ อีก ก็สรุปได้ว่ารักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ¹⁰ความรักไม่ทำร้ายเพื่อนบ้าน เป็นเหตุที่ว่า ถ้ามีความรักก็ถือว่าได้ทำตามกฎครบถ้วนแล้ว ¹¹ให้ทำอย่างที่ยกมานี้ เพราะถึงเวลาตื่นได้แล้ว ความรอดของเรานั้นได้เข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้นกว่าตอนที่เราเพิ่งโง่เง่าใหม่ๆ ¹²กลางคืน* ใกล้จะผ่านไป ตอนเช้า*ใกล้จะมาแล้ว ดังนั้นขอให้เราเลิกทำในสิ่งที่ เป็นของความมืด และให้สวมอาวูทที่เป็นของความสว่าง ¹³ทำตัวให้น่านับถือเหมือนคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในกลางวัน ไม่เที่ยวมั่วสุม ไม่เสพสุราเมามาย ไม่ทำผิดทางเพศ ไม่มักมากในกาม ไม่ทะเลาะวิวาทและไม่อิจฉาริษยา ¹⁴แต่ให้สวมใส่พระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าให้ความสนใจกับกิเลสตัณหาที่มาจากสันดานเลย

อย่าตัดสินคนอื่น

14 ให้ยอมรับคนที่ยังมีความเชื่ออ่อนแออยู่และอย่าไปได้เสียดกับเขาในเรื่องความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ²คนหนึ่งเชื่อว่าเขากินได้ทุกอย่าง แต่คนที่มีความเชื่ออ่อนแออยู่กินแต่ผักเท่านั้น ³คนที่กินได้ทุกอย่างก็อย่าไปดูถูกคนที่ไม่ได้กิน ส่วนคนที่ไม่ได้กินก็อย่าไปกล่าวโทษคนที่กินทุกอย่าง เพราะพระเจ้าได้ยอมรับเขาไว้แล้ว ⁴คุณคิดว่าคุณเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวไปกล่าว

12:20 สวมถ้ำที่ลูกโป่งไว้บนหัว เป็นการทำให้เขาละอายใจ หมายความว่า “คุณจะรินถ้ำที่ใหม่บนศีรษะของเขา” ในพระคัมภีร์เดิม คนจะนำถ้ำถ่านไว้บนศีรษะของพวกเขาเพื่อแสดงว่าพวกเขาเสียใจ หรือโศกเศร้า

12:20 “ถ้าศัตรู...หัวของเขา” อ้างมาจากหนังสือ สุภาษิต 25:21-22

13:12 กลางคืน ใช้เป็นสัญลักษณ์ของโลกแห่งบาป

13:12 ตอนเช้า ใช้เป็นสัญลักษณ์ของช่วงเวลาแห่งความดีที่กำลังจะมา

โทษคนใช้ของคนอื่น เขาจะยืนหยัดหรือล้มลงก็ขึ้นอยู่กับเจ้านายของเขา แต่เขาจะยืนหยัดได้แน่ เพราะองค์เจ้าชีวิตสามารถช่วยให้เขายืนหยัดอยู่ได้⁵ ก็เหมือนกับที่ คนหนึ่งคิดว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งคิดว่าทุกๆ วันเหมือนกันหมด ใครเชื่ออย่างไรก็ให้มันใจอย่างเต็มที่ในสิ่งที่เชื่อนั้น⁶ คนที่คิดว่าวันหนึ่งพิเศษกว่าอีกวันหนึ่ง เขาก็ได้ทำอย่างนั้นเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิต และคนที่กินได้ทุกอย่าง ก็ได้กินเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิต เพราะเขาได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหารนั้นแล้ว และคนที่ไม่ได้กินทุกอย่าง ก็ได้ทำเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิตเหมือนกัน เพราะเขาก็ขอบคุณพระเจ้าแล้ว⁷ เพราะไม่มีใครในพวกเราที่มีชีวิตอยู่ หรือตายเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง⁸ เพราะถ้าเรามีชีวิตอยู่ เราก็กินเพื่อองค์เจ้าชีวิต และถ้าเราตาย เราก็ตายเพื่อองค์เจ้าชีวิต ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่หรือตาย เราก็กินขององค์เจ้าชีวิต⁹ รู้ไหมว่าทำไมพระคริสตัสถึงได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่ก็เพื่อพระองค์จะได้เป็นองค์เจ้าชีวิตของทุกคนตายและคนเป็นนั่นเอง¹⁰ แล้วคุณที่กินแต่ผัก ไปกล่าวโทษพี่น้องของคุณที่กินทุกอย่างทำไม และคุณที่กินทุกอย่างไปถูกพี่น้องของคุณที่กินแต่ผักทำไม เพราะเราทุกคนต่างก็ต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ตัดสินด้วยกันทั้งนั้น¹¹ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร

ทุกหัวเข่าจะต้องกราบลงต่อหน้าเรา

และทุกสิ่งจะต้องสรรเสริญพระเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 45:23)

¹²ดังนั้น เราทุกคนจะต้องรายงานเรื่องที่เราได้ทำไปต่อหน้าพระเจ้า

อย่าเป็นเหตุทำให้คนอื่นทำบาป

¹³ดังนั้นหยุดกล่าวโทษกันได้แล้วแต่ให้ตั้งใจว่าจะไม่เป็นต้นเหตุทำให้พี่น้องสะดุดล้มไปทำบาป¹⁴ ในฐานะคนของพระเยซูเจ้า ผมรู้และเชื่อมั่นว่า อาหารทุกชนิด กินได้หมด แต่ถ้าคนไหนคิดว่ากินแล้วผิด มันก็ผิดสำหรับคนนั้น¹⁵ แต่ถ้าอาหารที่คุณกินนั้น ไปทำร้ายจิตใจของพี่น้องคุณ แสดงว่าคุณไม่ได้ทำตามความรัก อย่าให้การกินของคุณไปทำลายคนที่พระคริสตัสยอมตายให้เลย¹⁶ ที่คุณเชื่อว่ากินได้ทุกอย่างนั้นก็ดีแล้ว แต่อย่าให้ความเชื่อของคุณนี้ ทำให้คนอื่นดูถูกเอาได้

¹⁷เพราะแผ่นดินของพระเจ้า ไม่ได้เป็นเรื่องของอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นเรื่องของการทำตามใจพระเจ้า* เรื่องสันติสุข และเรื่องความชื่นชมยินดีที่มาจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์¹⁸ คนที่รับใช้พระคริสตัสอย่างนี้ พระเจ้าก็ชอบใจและคนก็เห็นดีด้วย

¹⁹ดังนั้น ขอให้เรตั้งใจทำในสิ่งที่ก่อให้เกิดสันติสุขและสิ่งที่เสริมสร้างกัน²⁰ อย่าให้อาหารที่คุณกินนั้นเป็นเหตุที่ทำให้ทำลายงานของพระเจ้าเลย อาหารทุกอย่างกินได้หมด แต่มันผิดถ้าหากสิ่งที่คุณนั้นกินเข้าไป เป็นเหตุทำให้พี่น้องสะดุดล้มไปทำบาป²¹ คุณทำดีแล้ว ที่ยอมไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มเหล้าองุ่น หรือทำอะไรมากแล้วแต่ ที่จะมาเป็นเหตุทำให้พี่น้องของคุณสะดุดล้มไปทำบาป²² คุณเชื่ออย่างไรในเรื่องพวกนี้ ก็ให้เก็บไว้ระหว่างคุณกับพระเจ้า คนที่ทำในสิ่งที่เขาเห็นว่าดี แล้วใจของเขาไม่ฟ้องว่าผิด เป็นคนที่น่านับถือจริงๆ²³ แต่คนที่ยังกินต่างๆ ที่สงสัยว่าผิด พระเจ้าจะ

14:17 “แต่เป็นเรื่องของการทำตามใจพระเจ้า” หรือแปลได้อีกอย่างว่า “แต่เป็นเรื่องที่พระเจ้ายอมรับคน”

ตัดสินใจว่าเขาผิด เพราะเขาไม่ได้ทำตามที่เขาเชื่อ เพราะทุกอย่างที่ไม่ได้ทำตามความเชื่อก็เป็นบาป

15 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็ง มีหน้าที่ที่จะต้องอดทนกับคนที่มีความเชื่ออ่อนแอ และไม่ควรทำตามใจตนเอง² ให้เราทุกคนเอาใจใส่เพื่อนบ้าน เพื่อเป็นประโยชน์และเสริมสร้างเขาด้วย³ เพราะพระคริสต์ไม่ได้ทำตามใจตัวเอง แต่ตรงกันข้าม เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า

“โอ องค์เจ้าชีวิต คำตักของคนที่ถูกพระองค์
ได้ตกอยู่กับเราแล้ว” (สดุดี 69:9)

⁴ทุกอย่างที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อว่าในขณะที่เราอดทนและได้รับกำลังใจจากพระคัมภีร์ เราจะได้ยึดมั่นในความหวังที่เรา⁵ ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความอดทนและกำลังใจ ช่วยให้พวกคุณเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์⁶ เพื่อพวกคุณทั้งหมดจะได้สรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ เจ้าของเราเป็นเสียงเดียวกัน

⁷ดังนั้น ให้ยอมรับกันและกัน เหมือนกับที่พระคริสต์ยอมรับคุณ เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติ⁸ ผมขอบอกพวกคุณว่า พระคริสต์ได้มาเป็นผู้รับใช้ของยิว เพื่อทำให้เห็นถึงความซื่อสัตย์สุจริตของพระเจ้า เพื่อยืนยันคำสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษ⁹ และเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวจะได้สรรเสริญพระเจ้าที่ได้เมตตากรุณาแก่พวกเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เพราะเหตุนี้ ผมจะให้เกียรติพระองค์ในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว
และผมจะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์” (สดุดี 18:49)

¹⁰พระคัมภีร์พูดไว้อีกว่า

“คนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหลายเอ๋ย

ให้มาชื่นชมยินดีพร้อมกับคนของพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43)

¹¹และยังพูดอีกว่า

“คนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหลายเอ๋ย สรรเสริญองค์เจ้าชีวิตเถิด

และขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์” (สดุดี 117:1)

¹²และอิสยาห์ก็พูดไว้เหมือนกันว่า

“ลูกหลานคนหนึ่งของเจสซี* จะมา

และขึ้นปกครองคนที่ไม่ใช่ยิว

แล้วคนที่ไม่ใช่ยิวจะมีความหวังในพระองค์” (อิสยาห์ 11:10)

¹³ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความหวัง ช่วยเติมให้คุณเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ไปด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุข ตามที่คุณได้รักษาความไว้วางใจของคุณไว้ในพระองค์ เพื่อคุณจะได้มีความหวังอย่างเหลือล้น ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์[†]

เปาโลเล่าเรื่องงานของเขา

¹⁴พี่น้องครับ ผมมีความเชื่อมั่นในตัวพวกคุณว่า พวกคุณนั้นเต็มไปด้วยความดี และ

15:12 ลูกหลานคนหนึ่งของเจสซี เจสซีคือพ่อของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระเยซูเกิดมาจากตระกูลนี้

เพียบพร้อมไปด้วยความรู้ทุกอย่างพวกคุณสามารถที่จะตักเตือนกันและกันได้¹⁵ แต่ที่ผมกล้าเขียนบางเรื่องถึงคุณ เพื่อเตือนความจำของคุณอีกครั้งหนึ่ง ที่ผมทำอย่างนี้ก็ทำตามพรสวรรค์ที่พระเจ้ามอบให้¹⁶ คือให้ผมเป็นผู้รับใช้คนที่ไม่ใช่ยิวเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าและทำหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการประกาศข่าวดี¹⁷ ของพระเจ้าเหมือนกับนักบวช เพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวมันจะได้เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้ายอมรับ และที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ ได้ทำให้เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ¹⁷ ในฐานะที่ผมเป็นคนของพระเยซูคริสต์ ผมภูมิใจในหน้าที่ของผมที่มีต่อพระเจ้า¹⁸ ผมไม่กล้าพูดถึงเรื่องอื่นหรือนอกจากเรื่องที่คุณคริสตได้ทำผ่านผม ในการนำคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาเชื่อฟังพระเจ้า โดยทางคำพูดและการกระทำของผม¹⁹ โดยฤทธิ์อำนาจแห่งปาฏิหาริย์¹⁹ และการอัศจรรย์¹⁹ ที่มาจากฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นผมได้ประกาศข่าวดีของพระคริสต์จนทั่วแล้ว ตั้งแต่เมืองเยรูซาเล็มไปจนถึงแคว้นอิลลีริคุม²⁰ ผมตั้งเป้าไว้เสมอว่า จะไปประกาศข่าวดีของพระเจ้าในที่ที่ยังไม่มีใครเคยรู้จักพระคริสต์มาก่อน ผมจะได้ไม่ไปสร้างบนรากฐานที่คนอื่นวางไว้แล้ว²¹ แต่ให้เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“คนที่ไม่เคยมีใครไปบอก ก็จะได้เห็น

และคนที่ไม่เคยได้ยิน ก็จะได้เข้าใจ” (อิสยาห์ 52:15)

เป้าโลวางแผนจะไปกรุงโรม

²² เพราะงานที่ผมทำอยู่ในแคว้นเหล่านี้ ชัดขวางผมหลายครั้งไม่ให้มาหาคุณ²³ แต่ตอนนี้ไม่เหลือที่ไหนในแคว้นเหล่านี้ให้ผมต้องไปทำงานอีกแล้ว และผมก็ตั้งใจจะมาหาคุณตั้งหลายปีแล้วด้วย²⁴ ผมจึงวางแผนที่จะแวะมาเยี่ยมคุณเมื่อผมไปสเปน และอยู่สังสรรค์กับพวกคุณสักพักหนึ่ง แล้วหวังว่าหลังจากนั้น คุณจะช่วยสนับสนุนให้ผมเดินทางต่อไปที่สเปน²⁵ แต่ตอนนี้ ผมกำลังจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่นั่น²⁶ เพราะบรรดาหมู่ประชุมของพระเจ้าในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอากายาได้ตัดสินใจเรียโรเพื่อช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ที่ยากจนของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม²⁷ ดีแล้วที่พวกเขาตัดสินใจทำอย่างนั้น เพราะพวกเขาเป็นพี่น้องของคุณพวกนั้นอยู่ เพราะพี่น้องชาวยิวได้แบ่งปันพระพรฝ่ายพระวิญญาณ ของพวกเขาให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พี่น้องที่ไม่ใช่ยิวก็ควรจะแบ่งปันพระพรฝ่ายวัตถุให้กับพี่น้องชาวยิวด้วย²⁸ หน้าที่ที่ผมทำงานนี้เสร็จ โดยมอบเงินที่เรียโรมานี้ให้กับพวกเขาดูแลเรียบร้อยแล้ว ผมก็จะไปสเปนและแวะเยี่ยมคุณในระหว่างทาง²⁹ ผมรู้ว่า เมื่อผมมาหาคุณ ผมจะมาแบ่งปันพระพรอันเต็มเปี่ยมของพระคริสต์กับพวกคุณ³⁰ พี่น้องครับ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และความรักจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมขอรับรองคุณให้มาร่วมต่อสู้กับผมคืออธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อผม³¹ อธิษฐานขอให้พระองค์ช่วยผมให้ปลอดภัยจากพวกที่ไม่เชื่อในแคว้นยูเดีย และอธิษฐานให้ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเต็มใจรับเงินเรียโรที่ผมเอามาให้³² เพื่อว่าถ้าเป็นไปตามความต้องการของพระเจ้า ผมจะได้แวะมาหาคุณด้วยความยินดี และผมจะได้พักผ่อนหย่อนใจร่วมกับคุณ

³³ ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของสันติสุข อยู่กับคุณทุกคนเถิด อาเมน

เปาโลมีสิ่งสุดท้ายที่จะบอก

16 ผมขอแนะนำเพื่อนองสาวของเราให้กับคุณ เธอเป็นผู้รับใช้พิเศษ* ของหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเคนทรี² ขอให้คุณต้อนรับเธอให้สมกับที่พวกคุณเป็นผู้บริสุทธิของพระเจ้าด้วย และขอให้ช่วยเหลือเธอในสิ่งที่เธอจำเป็น เพราะเธอได้ช่วยเหลือดูแลคนจำนวนมาก รวมทั้งผมด้วย³ ผ่าความคิดถึงให้ปริศนาและอากิลลา เพื่อนร่วมงานของผมในพระเยซูคริสต์⁴ สองคนนี้ได้เสี่ยงชีวิตเพื่อป้องกันชีวิตของผม ไม่ใช่ผมเท่านั้นที่สำคัญในบุญคุณของเขาทั้งสอง แต่รวมถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าทุกแห่งของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย⁵ ผ่าความคิดถึงให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมกันในบ้านของพวกเขา ผ่าความคิดถึงให้เอเปเนทัสเพื่อนรักของผมด้วย เขาเป็นคนแรกในแคว้นเอเชีย* ที่ได้มาไว้วางใจในพระคริสต์⁶ ผ่าความคิดถึงให้มารีย์ผู้ที่ทำงานหนักเพื่อคุณ⁷ ผ่าความคิดถึงให้อันโดรนิคัสและยูนิอัส เพื่อนยิวที่เคยติดคุกอยู่กับผมและเป็นศิษย์เอกที่มีชื่อเสียงดี และเป็นคนที่ไว้วางใจในพระคริสต์ก่อนผมด้วย⁸ ผ่าความคิดถึงให้อัมพลีอาทัสเพื่อนรักของผมในองค์เจ้าชีวิต⁹ ผ่าความคิดถึงให้อูรบานัสเพื่อนร่วมงานของเราในพระคริสต์ และสทาคิสเพื่อนรักของผม¹⁰ ผ่าความคิดถึงให้อาเบิ้ลเลส ผู้ที่ผ่านการทดสอบแล้วว่าเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ผ่าความคิดถึงให้บรรดาคนในครัวเรือนของอาร์ิสโทบูลัส¹¹ ผ่าความคิดถึงให้เฮโรดิโอน เพื่อนยิวของผม ผ่าความคิดถึงให้พวกคนในครัวเรือนของนารซิสลัส ผู้ที่ไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต¹² ผ่าความคิดถึงให้ตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ทำงานหนักเพื่อองค์เจ้าชีวิต ผ่าความคิดถึงให้เปอร์ซิสเพื่อนรักของผม ผู้ที่ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อองค์เจ้าชีวิต¹³ ผ่าความคิดถึงให้รุฟัส ผู้ที่องค์เจ้าชีวิตเลือก และผ่าความคิดถึงให้แม่ของเขา ที่เป็นเหมือนแม่ของผมด้วย¹⁴ ผ่าความคิดถึงให้อาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส และพวกพี่น้องที่อยู่กับพวกเขา¹⁵ ผ่าความคิดถึงให้ฟีโลโลกัส ยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา แล้วก็โอลิมปัส และพวกคนของพระเจ้าที่อยู่กับพวกเขา¹⁶ ให้ทักทายซึ่งกันและกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์ หมู่ประชุมของพระคริสต์ทั้งหมดผ่าความคิดถึงมาให้กับพวกคุณทุกคน

¹⁷ พี่น้องครับ ผมขออ้อน ให้พวกคุณคอยระวังพวกที่ชอบสร้างความแตกแยก และทำให้เกิดสะดุดล้มไปท่าบาป พวกเขาได้ทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนที่คุณได้เรียนรู้มา หลีกไปให้ห่างจากคนพวกนี้¹⁸ เพราะคนอย่างนี้ไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเราหรอก แต่ทำเพื่อปากท้องของมันเอง และพวกนี้ก็ใช้คำโพราะและคำประจบ มาล่อลวงจิตใจของคนชื่อ¹⁹ เรื่องที่พวกคุณเชื่อฟังพระเจ้านั้นได้เสียลือไปถึงทุกคนที่ไว้วางใจ ผมถึงดีใจมากเพราะคุณ แต่ผมอยากให้คุณเฉลียวฉลาดในเรื่องที่ดีๆ และไร้เดียงสาในเรื่องที่ชั่วร้าย²⁰ ในไม่ช้า พระเจ้าผู้เป็นแหล่งสันติสุขจะบดขยี้ซาตานให้อยู่ใต้เท้าของพวกคุณ ขอให้พระเยซูเจ้าเมตตากับพวกคุณด้วยเถิด²¹ ลิโมธี ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานของผม รวมทั้งลูลิวัส ยาโสน และโสลิปทาเทอร์ เพื่อนคนยิวของผมผ่าความคิดถึงมาให้กับพวกคุณ²² ผมเทอร์ซิอัส ผู้ที่กำลังเขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอกของเปาโล ผ่าความคิดถึงมาให้พวกคุณในองค์เจ้าชีวิตด้วย²³ กายอัส เจ้าของบ้านที่ผมอยู่เดี๋ยวนี้และได้เปิด

16:1 ผู้รับใช้พิเศษ หมายถึง "ผู้ช่วยเหลือ" ภาษากรีก หมายถึง "คนรับใช้" ดูในหนังสือ 1 ทิโมธี 3:11

16:5 เอเชีย ทางใต้ของเอเชียไมเนอร์

บ้านให้พี่น้องมาประชุมกัน ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย เอรัสทัส ผู้ดูแลด้านการเงินของเมืองนี้ และควารทัสพี่น้องของเราก็กฝากความคิดถึงมา ^{24*}

²⁵สรรเสริญพระเจ้า พระองค์สามารถใช้ชาวดีที่ผมประกาศนั้นทำให้พวกคุณเข้มแข็ง ชาวดีนี่คือเรื่องของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มแรก

²⁶แต่ตอนนี้พระองค์ได้เปิดเผยเรื่องนี้แล้ว พระเจ้าผู้เป็นอยู่ตลอดกาล ได้สั่งพวกผู้พูดแทนพระองค์ ให้เขียนถึงชาวดีนี้ เพื่อว่าชนทุกชาติจะได้ไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์

²⁷มีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงผู้เดียว สรรเสริญพระองค์เถิด พระองค์เต็มไปด้วยสติปัญญา ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไปเพราะพระเยซูคริสต์ อาเมน

หนังสือโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง และสอง

ส่วนจดหมาย 1 โครินธ์ และ 2 โครินธ์ เป็นจดหมายสองฉบับจากจำนวนจดหมายหลายๆ ฉบับที่เปาโลเขียนขึ้นมาถึงพี่น้องคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศกรีก ในส่วนแรกของจดหมายทั้งสองฉบับนี้ เปาโลได้พูดถึงปัญหาบางอย่างที่พวกคริสเตียนมี และตอบปัญหาที่พวกพี่น้องเขียนมาถามเขา หัวข้อที่เปาโลเขียนถึงคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียน การแต่งงาน การทำผิดทางเพศ การหย่าร้าง พรสวรรค์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และอื่นๆ จุดเด่นของหนังสือ 1 โครินธ์นี้ อยู่ในบทที่ 13 ซึ่งเป็นบทที่เปาโลเขียนไว้เกี่ยวกับความรัก ซึ่งเขาเห็นว่าปัญหาทุกปัญหาแก้ได้ด้วยความรัก ใน 2 โครินธ์ เปาโลได้แก่ข่าวที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเขา ที่สื่อกันในหมู่ชาวโครินธ์ และบอกให้พวกโครินธ์รู้ถึงลักษณะที่แท้จริงของผู้ที่ติดตามพระเยซู

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง

1 จากเปาโล คนที่พระเจ้าได้ตัดสินใจเรียกให้มาเป็นศิษย์เอก[†] ของพระเยซูคริสต์ และจาก โสสเธเนส พี่น้องของเรา

²ถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ พระเจ้าได้เรียกพวกคุณมาเป็นคนของ พระองค์ โดยทางพระเยซูคริสต์ และได้เรียกพวกคุณให้มาเป็นผู้บริสุทธิ์ ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ ได้ทำกับทุกคนในทุกๆ ที่ ที่อธิษฐานในนามของพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเขาและของเรา

³ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณา และ สันติสุขกับพวกคุณ

เปาโลขอบคุณพระเจ้า

⁴ผมขอบคุณพระเจ้าของผมเสมอสำหรับพวกคุณ เพราะพระเจ้าได้เมตตากรุณาพวกคุณ ผ่าน ทางพระเยซูคริสต์ ⁵ในพระเยซูคริสต์นั้น พระเจ้าได้ช่วยพรพวกคุณอย่างสิ้นเหลือในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็ด้านคำพูดทุกชนิดหรือความรู้ทุกอย่าง ⁶ที่พวกคุณเป็นอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นว่าทุกอย่าง ที่เราบอกเกี่ยวกับพระคริสต์นั้นเป็นความจริง ⁷ตอนนี้คุณจึงมีพรสวรรค์ทุกอย่างที่พระเจ้าให้ โดย ไม่ขาดอะไรเลย ในขณะที่คุณกำลังคอยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรากลับมา ⁸พระองค์จะทำให้คุณ ยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้จนถึงที่สุด เพื่อคุณจะได้ ไม่มีที่ติในวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเรากลับมา ⁹พระเจ้านั้นไว้วางใจได้แน่นอน พระองค์ได้เรียกให้พวกคุณเข้ามามีส่วนร่วมด้วยพระเยซูคริสต์พระบุตร ของพระองค์

การแตกแยกในหมู่ประชุมที่เมืองโครินธ์

¹⁰พี่น้องครับ ผมขอร้องพวกคุณในนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ขอให้สามัคคีกันไว้ อย่า แบ่งพรรคแบ่งพวกกันเลย แต่ขอให้มีความคิดและเป้าหมายเดียวกัน ¹¹เพราะมีบางคนในพวก ของนางคะโลเอ ได้มาบอกผมว่า พวกคุณทะเลาะวิวาทกัน ¹²ผมหมายถึงว่า พวกคุณต่างคนต่าง ก็พูดกันว่า “ผมเป็นของเปาโล” หรือ “ผมเป็นของอปอลโล” หรือ “ผมเป็นของเบโตร” หรือ “ผม เป็นของพระคริสต์” ¹³พระคริสต์ถูกแยกออกเป็นกลุ่มๆ แล้วหรือ เปาโลถูกตรึงบนไม้กางเขนเพื่อ พวกคุณหรืออย่างไร พวกคุณเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อจะเป็นของเปาโลหรืออย่างไร ¹⁴ขอบคุณพระเจ้า ที่ผมไม่ได้ทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกคุณคนไหนเลย นอกจากคริสตัสกับกายอัส ¹⁵จะได้ไม่มีใครพูดได้ ว่า เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อเป็นของผม ¹⁶(อันนี้ก็ได้แล้ว ยังมีครอบครัวของสเทพานัสด้วยที่ผมทำพิธี จุ่มน้ำให้ นอกจากนั้น ผมก็จำไม่ได้แล้วว่าได้ทำให้ใครอีกบ้าง) ¹⁷เพราะพระคริสต์ไม่ได้ส่งผมมา ทำพิธีจุ่มน้ำ แต่ส่งผมมาประกาศข่าวดีและไม่ใช้ด้วยชั้นเชิงแพรวพราว เพราะเกรงว่ากางเขนของ พระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดชไป

พระคริสต์คืออำนาจและสติปัญญาของพระเจ้า

¹⁸คนที่กำลังจะพิณาคันนั้น ก็ถือว่าเรื่องของไม้กางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่คนที่กำลังจะรอดก็ถือว่า เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า ¹⁹เหมือนกับที่มีพระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า

“เราจะทำลายสติปัญญาของคนฉลาด
และเราจะทำให้ความเข้าใจของผู้รอบรู้ ไม่มีความหมายอะไรเลย”*

²⁰ โทณะคนฉลาด โทณะคนสอนกฎบัญญัติ โทณะนักปราชญ์สมัยนี้ ไม่ใช่พระเจ้าหรือ
หรือ ที่ทำให้เรารู้ว่าสติปัญญาของโลกนี้มันโง่งมาขนาดไหน ²¹ มันเป็นแผนการอันเฉลียวฉลาด
ของพระเจ้า ที่จะไม่ให้โลกมารู้จักกับพระเจ้าด้วยการฟังความเฉลียวฉลาดของตัวเอง
พระเจ้าจึงตัดสินใจที่จะใช้เรื่องราวที่ดูเหมือนโง่งๆ ที่เราได้ประกาศอยู่นี้แหละช่วยคนที่ไว้วางใจ
ให้รอด ²² คนยิวอยากเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์* ส่วนคนกรีกก็มองหาสติปัญญา ²³ แต่เรา
ประกาศเรื่องพระคริสต์ที่ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน คนยิวเลยสะดุดยอมรับไม่ได้ และคนที่ไม่ใช่
ยิวก็ถือว่าเป็นเรื่องโง่งๆ ²⁴ แต่สำหรับคนที่พระเจ้าได้เรียกมา ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือกรีกต่างก็ถือว่า
พระคริสต์คือฤทธิ์อำนาจและสติปัญญาของพระเจ้า ²⁵ เพราะความโง่งของพระเจ้าก็ยิ่งเหนือกว่า
ความฉลาดของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยิ่งเหนือกว่าความเข้มแข็งของมนุษย์

²⁶ พี่น้องครับ คิดดูสิว่า ตอนที่พระเจ้าเรียกคุณมานั้น คุณเป็นคนแบบไหนกัน ตามความคิด
ของมนุษย์แล้ว มีไม่กี่คนหรอกที่เป็นคนฉลาด มีไม่กี่คนหรอกที่เป็นผู้มีอิทธิพล และมีไม่กี่คน
หรอกที่มาจากตระกูลสูง ²⁷ แต่พระเจ้าได้เลือกสิ่งทีโลกนี้ถือว่าโง่งมาทำให้คนที่ฉลาดอับอาย และ
พระเจ้าได้เลือกสิ่งทีโลกนี้ถือว่าอ่อนแอ มาทำให้สิ่งที่เข้มแข็งต้องอับอาย ²⁸ พระเจ้าได้เลือกสิ่งที
โลกนี้ถือว่าต่ำต้อย น่ารังเกียจและไร้สาระ มาทำลายสิ่งทีโลกนี้ถือว่าสำคัญ ²⁹ จะได้ไม่มีใครมา
โอ้อวดเรื่องพวกนี้ต่อหน้าพระเจ้า ³⁰ พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เรามีส่วนในพระเยซูคริสต์ได้ พระเจ้า
ทำให้พระคริสต์เป็นความเฉลียวฉลาดนั้นเพื่อประโยชน์ของเรา พระคริสต์ทำให้เราเป็นที่
ยอมรับของพระเจ้า และทำให้เราบริสุทธิ์[†] พระองค์เสียสละตัวเองเพื่อปลดปล่อยเราให้พ้นอิสระ
จากบาป ³¹ เหมือนที่พระคัมภีร์พูดว่า “คนที่อยากจะทำให้อ้อวอดก็ให้อ้อวอด แต่องค์เจ้าชีวิตเท่านั้น”*

เรื่องราวของพระคริสต์บนไม้กางเขน

2 ดังนั้น พี่น้องครับ ตอนแรกที่ผมมาประกาศความจริงอันลึกกลับของพระเจ้าให้กับพวกคุณนั้น
ผมไม่ได้ใช้คำพูดที่สวยงามหรือเต็มไปด้วยสติปัญญาอันเลอเลิศ ² มีแค่สิ่งเดียวเท่านั้นที่ผม
ตัดสินใจแน่วแน่ว่าผมจะต้องทำตอนที่อยู่กับพวกคุณ คือจะพูดเรื่องของพระเยซูคริสต์และ
ความตายของพระองค์บนไม้กางเขน ³ ผมมาหาคุณอย่างคนอ่อนแอที่กลัวจนตัวสั่น ⁴ และผมไม่
ได้ใช้คำพูดอันเฉลียวฉลาดของมนุษย์เพื่อโน้มน้าวคุณด้วย แต่ผมได้สำแดงความจริงด้วยฤทธิ์
อำนาจของพระวิญญาณ[†] ⁵ เพื่อความเชื่อของคุณจะได้ไม่ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาดของมนุษย์
แต่ขึ้นอยู่กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

สติปัญญาของพระเจ้า

⁶ จริงๆ แล้วกับคนที่เป็นผู้ใหญ่ เราก็ดสอนเรื่องความเฉลียวฉลาด แต่ไม่ใช่เป็นความ
เฉลียวฉลาดของโลกนี้ หรือที่มาจากผู้ครอบครองโลกนี้ที่กำลังจะหมดอำนาจไป ⁷ แต่เราสอนถึง

1:19 “เราจะทำลาย...ความหมายอะไรเลย” - อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 29:14

1:22 หมายสำคัญอันอัศจรรย์ - เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นจากอำนาจของพระเจ้า

1:31 “คนที่อยาก...องค์เจ้าชีวิตเท่านั้น” - อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 9:24

สติปัญญาอันลึกลับของพระเจ้าที่ถูกปิดซ่อนไว้ และพระองค์ก็ได้กำหนด ไว้ก่อนที่จะมีโลกนี้เสีย อีกว่าสติปัญญานี้จะเป็นศักดิ์ศรีของเรา ⁸ไม่มีผู้ครอบครองคนไหนในยุคนี้รู้จักสติปัญญานั้น เพราะถ้าเขาารู้เขาก็คงจะไม่ตรึงองค์เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ไว้บนไม้กางเขน ⁹เหมือนกับที่พระคัมภีร์* พูดว่า

“ไม่มีตาของใครเคยเห็น ไม่มีหูของใครเคยได้ยิน
ไม่มีใจของใครเคยคิดขึ้นมาได้ ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เตรียมไว้
สำหรับคนที่รักพระองค์”*

¹⁰แต่พระเจ้าได้เปิดเผยสิ่งนี้ให้กับเราผ่านทางพระวิญญาณ เพราะพระวิญญาณรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ความลับอันล้ำลึกของพระเจ้า ¹¹เพราะไม่มีใครรู้ความคิดของคนอื่นได้นอกจากวิญญาณที่อยู่ในตัวของเขาเอง เช่นเดียวกัน ไม่มีใครรู้ความคิดของพระเจ้าได้นอกจากพระวิญญาณของพระองค์เอง ¹²เราไม่ได้รับวิญญาณของโลกนี้ แต่รับพระวิญญาณที่มาจากพระเจ้า เพื่อเราจะได้เข้าใจถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าให้เรา และพระองค์ก็ให้เราอย่างใจกว้างจริงๆ

¹³สิ่งที่เราพูดมานี้ ไม่ใช่เป็นสติปัญญาของมนุษย์ แต่พระวิญญาณสอนให้พูด ซึ่งเป็นการอธิบายสิ่งต่างๆ ของพระวิญญาณด้วยคำพูดที่มาจากพระวิญญาณ ¹⁴คนที่ไม่มีพระวิญญาณก็ไม่สามารถรับสิ่งต่างๆ ที่พระวิญญาณของพระเจ้าเปิดเผยให้รู้ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาก็ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เพราะสิ่งเหล่านี้จะต้องมีพระวิญญาณช่วยตัดสินใจ ¹⁵แต่คนที่ไม่มีพระวิญญาณก็จะตัดสินใจได้ทุกอย่าง แต่ไม่มีใครตัดสินใจได้ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า

¹⁶“ใครหรือที่จะหยั่งรู้ใจขององค์เจ้าชีวิต
เพื่อที่จะสั่งสอนพระองค์ได้”*

แต่เราเข้าใจสิ่งเหล่านี้เพราะเรามีใจของพระคริสต์

ครูเป็นแค่ผู้รับใช้ของพระเจ้าเท่านั้น

3 พี่น้องครับ ผมไม่สามารถพูดกับคุณเหมือนกับคนที่ไม่มีพระวิญญาณได้ แต่ต้องพูดกับคุณเหมือนกับคนที่ทำตามสันดานมนุษย์ พวกคุณเป็นเหมือนเด็กทารกในพระคริสต์ ²ผมเลยต้องให้น้ำนมคุณดื่มแทนที่จะเป็นอาหารแข็ง เพราะพวกคุณยังกินอาหารแข็งไม่ได้ ถึงเดี๋ยวนี้คุณก็ยังกินอาหารแข็งไม่ได้อยู่ดี ³เพราะคุณยังทำตามสันดานของมนุษย์ คือยังอิจฉาและทะเลาะวิวาทกัน แสดงว่าคุณยังทำตามสันดานมนุษย์เหมือนกับคนอื่นๆ ในโลกนี้ ⁴เมื่อมีคนหนึ่งพูดว่า “ผมเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งพูดว่า “ผมเป็นของอปอลโล” อย่างนี้ไม่ใช่ทำตัวเหมือนกับคนอื่นๆ ในโลกหรือ

⁵อปอลโลเป็นใคร และเปาโลเป็นใคร เราก็แค่คนรับใช้ที่ช่วยให้พวกคุณมาเชื่อ เราแค่ทำตามหน้าที่ของเราแต่ละคนตามที่องค์เจ้าชีวิตมอบหมายให้เท่านั้น ⁶ผมเป็นคนปลุก อปอลโลเป็นคนรดน้ำ แต่พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เติบโต ⁷ดังนั้นทั้งคนปลุก และคนรดน้ำก็ไม่ได้สำคัญอะไรเลย แต่พระเจ้าผู้ทำให้เติบโตต่างหากที่สำคัญ ⁸ทั้งคนปลุกและคนรดน้ำก็มีเป้าหมายเดียวกัน และแต่ละคนก็จะได้รับรางวัลตามผลงานที่เขาได้ทำไว้ ⁹เพราะพวกเราเป็นเพื่อนร่วมงานในการรับใช้พระเจ้า พวกคุณเป็นไร่นา และตึกของพระเจ้า

2:9 “ไม่มีตาใคร...คนที่รักพระองค์” อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 64:4

2:16 “ใครหรือ...พระองค์ได้” อ้างมาจาก อิสยาห์ 40:13

¹⁰ ผมได้วางรากฐานเหมือนหัวหน้าวิศวกรผู้ชำนาญตามหน้าที่ที่พระเจ้าได้มอบให้กับผมแล้ว คนอื่นก็มาก่อขึ้นบนรากฐานนั้น แต่ให้แต่ละคนระวังว่าเขาจะก่อก่อขึ้นอย่างไร ¹¹ เพราะไม่มีใครที่จะมาวางรากฐานอื่นได้อีก นอกจากรากฐานอันที่ได้วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์ ¹² ถ้าใครก็ตามมาก่อสร้างบนรากฐานนั้น ไม่ว่าจะด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ ภูเขาแห่งหรือฟาง ¹³ ผลงานของแต่ละคนจะปรากฏออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นอย่างไร เพราะทุกอย่างจะถูกเปิดเผยออกมาให้เห็นในวันที่พระเจ้ามาพิพากษาโลก วันนั้น* จะมาพร้อมกับไฟ และไฟนี้จะทดสอบคุณภาพงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ¹⁴ ถ้างานของใครที่ก่อก่อสร้างบนรากฐานนั้นยังคงทนอยู่ได้ คนๆ นั้นก็จะได้รับรางวัล ¹⁵ แต่ถ้างานของใครถูกไฟเผาไหม้ไป คนๆ นั้นก็จะได้รับความเสียหาย ตัวเขาเองจะรอด เหมือนคนที่วิ่งฝ่าเปลวไฟออกมา

¹⁶ พวกคุณไม่รู้หรือว่าพวกคุณเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณ[†] ของพระเจ้าก็อยู่ในหมู่พวกคุณ ¹⁷ ถ้าใครมาทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทำลายคนคนนั้น เพราะวิหารของพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์ และพวกคุณก็เป็นวิหารนั้น

¹⁸ อย่างหลอกตัวเองเลย ถ้าใครในพวกคุณคิดว่าตัวเองฉลาดตามความคิดของโลกนี้ ก็ให้เขายอมเป็นคนโง่เถอะ เพื่อเขาจะได้เป็นคนที่มีฉลาดอย่างแท้จริง ¹⁹ เพราะพระเจ้าเห็นว่าความฉลาดของโลกนี้มันไร้เงลา เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า “พระเจ้าใช้เล่ห์เหลี่ยมของคนฉลาดเป็นกับดักจับตัวพวกเขาเอง”* ²⁰ แล้วยังได้พูดอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตรู้ว่าความคิดของคนฉลาดนั้น ไม่มีประโยชน์อะไรเลย”*

²¹ ถ้าอย่างนั้น เลิกเอามนุษย์มาอวดอ้างกันได้แล้ว เพราะทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นของพวกคุณอยู่แล้ว ²² ไม่ว่าจะเป็นเปาโล อพอลโล หรือเปโตร หรือโลกนี้ หรือชีวิต หรือความตาย หรือปัจจุบันนี้ หรืออนาคต ทั้งหมดนี้เป็นของพวกคุณ ²³ พวกคุณก็เป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ก็เป็นของพระเจ้า

ศิษย์เอก ของพระคริสต์

4 ดังนั้น คนอื่นน่าจะมองว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นคนที่พระเจ้าได้มอบหมายให้ดูแลความจริงอันลึกซึ้งของพระองค์นี้ ² คนที่ได้รับหน้าที่ดูแลนี้จะต้องเป็นคนที่ไว้ใจได้ ³ สำหรับตัวผมนั้น ผมไม่สนใจเลยว่าพวกคุณหรือศาลจะตัดสินว่าผมเป็นคนอย่างไร อันที่จริงตัวผมเองก็ยังไม่เคยตัดสินตัวเองเสียด้วยซ้ำ ⁴ ใจของผมไม่ได้ฟ้องว่าผมทำอะไรผิด แต่นั่นก็ไม่ได้แสดงว่าผมเป็นคนบริสุทธิ์หรือกระทำความผิด องค์เจ้าชีวิตต่างหากที่เป็นผู้ตัดสินผม ⁵ ดังนั้นอย่าเพิ่งด่วนตัดสินอะไรก่อนเวลา เวลาที่องค์เจ้าชีวิตมา พระองค์จะเปิดเผยสิ่งต่างๆ ที่แอบซ่อนอยู่ในความมืด และแรงจูงใจของคนทั้งหลายออกมาให้เห็นชัดเจน จากนั้นพระเจ้าก็จะให้เกียรติพวกคุณแต่ละคนตามความเหมาะสม

⁶ พี่น้องครับ ผมได้ใช้อพอลโลและตัวผมเองเป็นตัวอย่างเพื่อพวกคุณจะได้เรียนรู้จากตัวอย่างของเรา จะได้รับรู้ถึงความหมายของคำพูดที่ว่า “อย่าทำเกินกว่าที่พระคัมภีร์[†] ได้เขียนไว้” เพื่อ

3:13 วันนั้น เป็นวันที่พระคริสต์จะมาตัดสินคนทั้งหลาย

3:19 “พระเจ้า...ตัวพวกเขาเอง” อ้างมาจากหนังสือ โยบ 5:13

3:20 “องค์เจ้าชีวิต...อะไรเลย” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 94:11

คุณจะได้ไม่พองตัวขึ้น โดยการยกคนหนึ่งไปชมอีกคนหนึ่ง ⁷ใครบอกว่าคุณวิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ มีอะไรบ้างในบรรดาของที่คุณมีที่คุณไม่ได้รับมา ถ้าคุณได้รับมาทั้งนั้น แล้วคุณจะทำอะไรทำเหมือนกับว่าคุณไม่ได้รับมันมาอย่างนั้นแหละ

⁸ตอนนี้คุณคิดว่าแม้ไม่ต้องมีเรา คุณก็มีพร้อมทุกอย่างแล้ว รวยแล้ว และเป็นกษัตริย์แล้ว ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ เถอะ เราจะได้เป็นกษัตริย์กับพวกคุณด้วย ⁹ผมบอกว่าพระเจ้าได้ตั้งพวกเราที่เป็นศิษย์เอก ให้เป็นพวกที่กระจอกที่สุด เหมือนพวกที่ถูกตัดสินให้ตายในสังเวียน เพราะเราได้กลายเป็นตัวตลกในสายตาของคนทั้งโลก ต่อพวกทูตสวรรค์และต่อมนุษย์ด้วย

¹⁰เราโง่เพราะเห็นกับพระคริสต์ แต่พวกคุณฉลาดมากในพระคริสต์ เราอ่อนแอแต่พวกคุณแข็งแรงมาก พวกคุณได้รับการยกย่องแต่เราถูกเหยียดหยาม ¹¹จนถึงเดี๋ยวนี้เรายังหิวและกระหายน้ำ ใส่เสื้อผ้าเก่าๆชอมช่อ ถูกชกต่อย ไม่มีบ้านอยู่ ¹²ทำงานหนักด้วยมือของเราเอง ¹³เมื่อมีคนด่าว่าเรา เราก็อวยพรเขา เมื่อมีคนกดขี่ข่มเหงเรา เราก็ออดทน เมื่อมีคนใส่ร้ายเรา เราก็อุดดีๆ ตอบพวกเราเป็นเหมือนเศษสวะของโลกนี้ และเป็นเหมือนกากเดนของทุกอย่างจนถึงเดี๋ยวนี้

¹⁴ผมไม่ได้เขียนเรื่องนี้มาให้พวกคุณอับอายนะครับ แต่เพื่อเตือนพวกคุณเหมือนกับเตือนลูกที่รักของผม ¹⁵เพราะถึงแม้ว่าคุณจะมีที่เลี้ยงเป็นหมื่นในพระคริสต์ แต่ไม่ได้มีพ่อหลายคน และผมได้กลายเป็นพ่อของคุณในพระเยซูคริสต์ เมื่อคุณได้ไว้วางใจในชาติ[†]ที่ผมประกาศนั้น ¹⁶ดังนั้นขอร้องให้ทำตามผมเถอะ ¹⁷นั่นเป็นเหตุที่ผมได้ส่งทิโมธีมาหาพวกคุณ เขาเป็นลูกที่รักของผมและไว้วางใจได้ในองค์เจ้าชีวิต เขาจะเตือนพวกคุณว่าผมใช้ชีวิตอย่างไรในพระเยซูคริสต์เหมือนกับที่ผมได้สอนในหมู่ประชุมของพระเจ้าทุกที่

¹⁸บางคนก็หึงเสียเหลือเกิน ทำเหมือนกับว่าผมจะไม่มาหาพวกคุณอีกแล้ว ¹⁹อย่างไรก็ตามถ้าองค์เจ้าชีวิตเห็นด้วย ผมจะมาหาพวกคุณในเร็วๆ นี้ แล้วตอนนั้นผมก็จะได้ว่าพวกหึงผยองนี้เก่งแต่พูดหรือมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าจริง ²⁰เพราะแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำพูด แต่ขึ้นอยู่กับฤทธิ์เดชของพระองค์ ²¹พวกคุณอยากให้ผมมาแบบไหน มาพร้อมกับไม้เรียว หรือมาพร้อมกับความรักและจิตใจที่อ่อนโยน

ปัญหาทางด้านศีลธรรมในหมู่ประชุมของพระเจ้า

5 ไม่น่าเชื่อเลย มีคนมาบอกว่ามีความผิดทางเพศเกิดขึ้นในพวกคุณ เป็นประเภทที่ว่าคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า^{*}ยังทนไม่ได้เลย คือมีคนไปร่วมเพศกับภรรยาของพ่อ² แต่พวกคุณกลับภูมิใจอยู่ได้ แทนที่จะเศร้าเสียใจ พวกคุณน่าจะไล่คนที่ทำอย่างนี้ออกไป³ถึงแม้ผมจะไม่ได้อยู่ด้วย แต่จิตวิญญาณของผมก็อยู่ด้วยกับพวกคุณ และผมก็ได้ตัดสินคนที่ทำผิดอย่างนี้แล้วเหมือนกับผมอยู่ที่นั่นแหละ ⁴เมื่อพวกคุณมาประชุมกันในนามของพระเจ้า จิตวิญญาณของผมและฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นกับคุณด้วย ⁵ให้มอบคนนี้ให้กับซาตานสันดานนั้นจะได้ถูกทำลายให้หมดไป จิตวิญญาณของเขาจะได้อ่อนในวันขององค์เจ้าชีวิต

⁶ที่พวกคุณโธ่อดทนนั้นไม่ดีเลย คุณไม่รู้หรือยังง่า “เชื้อฟู^{*}นิดเดียวก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นได้” ⁷กำจัดเชื้อฟูเก่าออกไปซะ เพื่อจะได้เป็นแป้งก้อนใหม่เหมือนกับที่คุณเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ คือเป็น

5:1 คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า หรือ คนที่ไม่ใช่यी

5:6 เชื้อฟู ในที่นี้หมายถึง ความชั่วร้าย หรืออิทธิพลที่ชั่วร้าย

ชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู* เพราะพระคริสต์ผู้เป็นลูกแกะสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†]ของเรา ถูกฆ่าบูชาแล้ว⁸ ดังนั้นให้เรารักษาเทศกาลวันปลดปล่อยนี้ ไม่ใช่ด้วยชนมบั๋งที่ทำจากเชื้อฟูเก่าคือความชั่วร้ายเลวทรามนั้น แต่ด้วยชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู คือชนมบั๋งแห่งความจริงใจและความจริง

⁹ที่ผมได้เขียนบอกคุณในจดหมายฉบับก่อนว่า อย่าคบคนที่ทำบาปทางเพศนั้น ¹⁰ผมไม่ได้หมายถึงคนในโลกนี้ที่ทำบาปทางเพศ หรือโลภ หรือขี้โกง หรือกราบไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น คุณก็ต้องออกไปอยู่นอกโลกแล้ว ¹¹แต่ผมหมายถึงคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นพี่น้องแต่ยังคงทำบาปทางเพศ โลก กราบไหว้รูปเคารพ ชอบใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น ขี้เมาหรือขี้โกง แม้แต่จะกินกับคนอย่างนี้ก็อย่าเลย

¹²ไม่ใช่เรื่องของผมซักหน่อยที่จะไปตัดสินคนนอก แต่พวกคุณจะต้องตัดสินคนใน ไม่ใช่หรือ ¹³พระเจ้าจะเป็นผู้ตัดสินคนนอกพวกนั้นเอง เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†]พูดไว้ว่า “เอาคนชั่วนั้นออกไปจากกลุ่มของพวกคุณ”*

การตัดสินปัญหาระหว่างพี่น้องคริสเตียน

6 เมื่อมีใครในพวกคุณมีเรื่องกัน ทำให้เขาถึงกล้าไปฟ้องร้องกันต่อหน้าคนที่ไม่มียุติธรรม แทนที่จะเอาไปให้ผู้บริสุทธิ์[†]ของพระเจ้าตัดสิน ²พวกคุณไม่รู้หรือว่าผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจะตัดสินโลกนี้ และถ้าพวกคุณจะต้องเป็นคนตัดสินโลกนี้ เรื่องซึ่งผมแค่นี้ยังจัดการกันเองไม่ได้หรืออย่างไร ³พวกคุณไม่รู้หรือว่า เราตัดสินแม้แต่ทูตสวรรค์ แล้วเรื่องธรรมดาๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันนั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย ⁴ดังนั้นถ้ามีคดีฟ้องร้องอย่างนี้เกิดขึ้น พวกคุณจะเอาเรื่องนี้ไปให้คนที่หมู่ประชุมของพระเจ้าไม่นับถือตัดสินได้อย่างไร ⁵ที่ผมพูดอย่างนี้ ก็เพื่อทำให้พวกคุณละลายใจ ไม่มีคนฉลาดสักคนในพวกคุณที่พอจะจัดการกับคดีฟ้องร้องระหว่างพี่น้องนี้ได้เลยหรือ ⁶แต่กลับกลายเป็นว่าพี่น้องต้องไปขึ้นโรงขึ้นศาล และยิ่งกว่านั้นยังไปอยู่ต่อหน้าคนที่ไม่มีชื่ออีกด้วย

⁷ความจริงแล้ว เมื่อคุณฟ้องร้องกันนั้น คุณก็พ่ายแพ้อย่างราบคาบแล้ว คุณยอมให้เขาเอาเปรียบหรือยอมถูกโกงซะเองจะไม่ดีกว่าหรือ ⁸แต่คุณกลับไปเอาเปรียบและโกงแม้กระทั่งพี่น้องของคุณเอง

⁹พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำชั่วจะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลอกตัวเองเลย คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่กราบไหว้รูปเคารพ* คนที่เล่นชู้* ผู้ชายขายตัว พวกเกย์* ¹⁰คนขี้โมย คนโลภ คนขี้เมา คนชอบใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น คนขี้โกง คนพวกนี้ไม่มีวันได้แผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกหรือ ¹¹ในอดีตพวกคุณบางคนก็เป็นอย่างนั้น แต่ฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ชำระเราจากบาป ทำให้เราเป็นของพระเจ้า และทำให้พระเจ้ายอมรับเราด้วย

5:7 ชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู เป็นชนมบั๋งพิเศษที่ไม่ใส่เชื้อฟู เปาโลหมายความว่าชาวคริสต์จะไม่บาปเหมือนกับชนมบั๋งที่ไม่มีเชื้อฟู

5:13 “เอาคนชั่ว..พวกคุณ” อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 22:21, 24

6:9 รูปเคารพ พระเจ้าปลอม ที่คนที่ไม่ใช่ยิวนับถือ

6:9 คนที่เล่นชู้ การทำผิดสัญญาของการแต่งงาน โดยการผิดประเวณี

6:9 พวกเกย์ หรือชายรักร่วมเพศ ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

ใช้ร่างกายของคุณให้เกียรติกับพระเจ้า

¹²มีบางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าสิ่งที่ทำไปนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์ไปเสียทุกอย่างหรอกนะครับ อย่างที่บางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมจะไม่ยอมให้อะไรมาควบคุมผมหรอก ¹³บางคนพูดว่า “อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็มีไว้สำหรับอาหาร” แต่พระเจ้าจะทำลายทั้งท้องและอาหารนั้น ร่างกายไม่ได้มีไว้สำหรับทำความผิดบาปทางเพศ แต่มีไว้สำหรับรับใช้องค์เจ้าชีวิต และองค์เจ้าชีวิตก็มีไว้สำหรับร่างกาย

¹⁴ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำให้องค์เจ้าชีวิตฟื้นขึ้นจากความตายเท่านั้น แต่ยังจะทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกัน ¹⁵พวกคุณไม่รู้หรือว่า ร่างกายของพวกคุณนั้นเป็นส่วนต่างๆของพระคริสต์ รู้หรือนั่นแล้ว ผมควรจะเอาส่วนต่างๆ ของพระคริสต์ไปเที่ยวโสเภณีหรือ เป็นไปไม่ได้ ¹⁶พวกคุณไม่รู้หรือว่าคนที่ไปยุ่งกับโสเภณีก็จะกลายเป็นร่างเดียวกับเธอเหมือนพระคัมภีร์¹ พูดไว้ว่า

“เขาทั้งสองจะกลายเป็นร่างเดียวกัน”*

¹⁷แต่คนที่เอาตัวเองไปรวมเป็นหนึ่งเดียวกับองค์เจ้าชีวิต จิตวิญญาณของเขาก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วย ¹⁸ให้หลีกเลี่ยงจากบาปทางเพศนี้ บาปอื่นๆ ทั้งหมดที่คนทำนั้นเป็นบาปภายนอกร่างกาย แต่คนทำผิดทางเพศได้ทำบาปต่อร่างของเขาเอง¹⁹ พวกคุณไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกคุณเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์² พระเจ้าได้ให้พระวิญญาณนี้อยู่ในตัวพวกคุณ พวกคุณก็เลยไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเองอีกต่อไป ²⁰เพราะพระเจ้าได้ซื้อพวกคุณมาด้วยราคาแพง ดังนั้นขอให้ ใช้ร่างกายของคุณให้เกียรติกับพระเจ้า

ตอบคำถามเรื่องชีวิตคู่

7 ตอนนี้ผมขอพูดถึงเรื่องที่คุณเขียนมาหาผมว่า “ดีแล้วที่ผู้ชายจะไม่นอนกับภรรยา”² แต่เพราะมีความผิดบาปทางเพศเกิดขึ้นมากมาย ผู้ชายแต่ละคนจึงควรมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา และผู้หญิงแต่ละคนก็ควรมีเพศสัมพันธ์กับสามี ³สามีก็ควรจะทำให้ความสุขทางเพศกับภรรยาตามหน้าที่ ส่วนภรรยาก็ควรจะทำให้ความสุขทางเพศกับสามีตามหน้าที่เหมือนกัน ⁴ร่างกายของภรรยาไม่เป็นของเธออีกต่อไป แต่กลายเป็นของสามี ส่วนร่างกายของสามีก็ไม่เป็นของเธออีกต่อไป แต่กลายเป็นของภรรยา ⁵อย่าปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กันเลยนอกจากทั้งสองคนจะตกลงกันเป็นการชั่วคราวเพื่อคุณจะได้ทุ่มเทตัวเองในการอธิษฐานหลังจากนั้นก็ค่อยกลับมาอยู่ร่วมกันอีกเพื่อชธาตนาจะได้ไม่มาลอลงคุณ เพราะคุณไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ⁶เรื่องที่อยู่หากันชั่วคราวนี้ผมไม่ได้สั่งให้ทำนะครับ แต่ถ้าคุณอยากทำตามใจ ⁷ความจริงแล้วผมอยากให้คุณคนเป็นโสดเหมือนผม แต่อย่างว่าแหละครับ พระเจ้าก็ให้พรสวรรค์แต่ละคนมาไม่เหมือนกัน คนนี้ได้แบบนี้ คนโน้นก็ได้อีกอย่างหนึ่ง

⁸ตอนนี้ขอพูดกับคนโสดและแม่เฒ่าว่า ถ้าพวกเขาจะอยู่เป็นโสดเหมือนกับผม ก็เจ็ดดีกว่านะ ⁹แต่ถ้าเห็นว่าคุณควบคุมตัวเองไม่ได้ก็ให้แต่งงานเสียเถอะ เพราะทำอย่างนี้ ย่อมดีกว่าถูกเผาจนเร่าร้อนไปด้วยราคาตะดินหา

6:16 “เขาทั้งสอง...เดียวกัน” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล2:24

6:18 บาปอื่นๆ...เขาเอง ข้อความนี้อาจแปลได้แตกต่างกันออกไปว่า “พวกคุณอาจจะคิดว่า ‘แต่ร่างกายไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับบาปที่อื่นๆ หนึ่งอาจทำไปก็ได้’ “

¹⁰ตอนนี้ผมขอส่งคนที่แต่งงานแล้วว่า ไม่ใช่ผมส่งหรอกแต่เป็นองค์เจ้าชีวิตต่างหาก) ภรรยาต้องไม่หย่าจากสามี ¹¹(แต่ถ้าเธอหย่า เธอก็ต้องอยู่เป็นโสด หรือไม่ก็ให้กลับไปคืนดีกับสามีของเธอ) และสามีก็ต้องไม่หย่าภรรยาเหมือนกัน

¹²ตอนนี้ขอพูดถึงคนที่เหลือว่า (ที่นี้ผมพูดเองนะครับ ไม่ใช่องค์เจ้าชีวิตพูด) ถ้าพี่น้องคนไหนมีภรรยาที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ และเขาคงใจที่จะอยู่กับเขา เขาก็ต้องไม่หย่ากับเธอ ¹³ถ้าหญิงคนไหนมีสามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ และเขาคงใจที่จะอยู่กับเธอ เธอก็ต้องไม่หย่ากับเขา ¹⁴เพราะสามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ก็บริสุทธิ์แล้วเพราะภรรยาของเขาที่ไว้วางใจ และสำหรับภรรยาที่ไม่ได้ไว้วางใจ ในพระคริสต์ก็บริสุทธิ์แล้ว เพราะสามีของเธอที่ไว้วางใจ ไม่อย่างนั้นลูกๆ ของพวกคุณจะสกรปรกต่อหน้าพระเจ้า แต่ความจริงตอนนี้ลูกๆ ของพวกคุณก็เป็นของพระเจ้าแล้ว

¹⁵แต่ถ้าคนที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์อยากจะหย่า ก็ให้เขาหย่าไป พี่น้องที่ไว้วางใจในพระคริสต์คนนั้นก็เป็นผู้อิสระแล้วเพราะพระเจ้าเรียกให้พวกเรามาอยู่กันอย่างสงบสุข ¹⁶คนที่เป็ภรรยาก็ไม่ต้องไปรังเขาไว้หรือ เพราะคุณแน่ใจหรือว่าคุณจะช่วยสามีที่ไม่ไว้วางใจในพระคริสต์ให้รอดได้ คนที่เป็นสามีก็เหมือนกัน คุณแน่ใจหรือว่าคุณจะช่วยภรรยาที่ไม่ไว้วางใจในพระคริสต์ให้รอดได้

ใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าได้เรียกคุณ

¹⁷แต่อย่างไรก็ตาม องค์เจ้าชีวิตได้กำหนดให้คุณอยู่ในสภาพไหนก็ให้อยู่ในสภาพ นั้นตามที่พระเจ้าได้เรียกมา นี่แหละเป็นกฎที่ผมสั่งไว้ในทุกๆ หมู่ประชุม ¹⁸ตอนที่พระเจ้าเรียกนั้น ถ้ามีใครทำพิธีชโลบมาแล้ว ก็อย่าไปเปลี่ยนสภาพให้กลับมาเหมือนเดิมเลย หรือถ้ามีใครที่ยังไม่ได้ทำพิธีชโลบ ก็อย่าไปทำเลย ¹⁹เพราะจะทำหรือไม่ทำพิธีชโลบก็ไม่ได้สำคัญอะไรเลย เพราะสิ่งที่สำคัญคือการทำตามคำสั่งของพระเจ้า ²⁰ตอนที่พระเจ้าเรียก ใครอยู่ในสภาพไหนก็ให้อยู่ในสภาพนั้น ²¹ถ้าเป็นทาสอยู่ก็ไม่ต้องกลุ้มใจ แต่ถ้ามีโอกาเป็นผู้อิสระก็ให้ฉวยเอาไว้ ²²ตอนที่องค์เจ้าชีวิตเรียกนั้น คนที่เป็นทาสก็กลายเป็นคนอิสระขององค์เจ้าชีวิตส่วนคนที่เป็นผู้อิสระก็กลายเป็นทาสของพระคริสต์ ²³พระเจ้าซื้อพวกคุณมาในราคาแพง ดังนั้นก็อย่าเป็นทาสของมนุษย์คนไหนเลย ²⁴พี่น้องครับ พระเจ้าเรียกให้พวกคุณอยู่ในสภาพไหน พวกคุณแต่ละคนก็ควรที่จะอยู่ในสภาพนั้นต่อหน้าพระเจ้า

คำถามเกี่ยวกับการแต่งงาน

²⁵ตอนนี้ขอพูดถึงคนที่ยังไม่แต่งงาน ผมไม่ได้รับคำสั่งอะไรเลยจากองค์เจ้าชีวิต ในเรื่องนี้ แต่ผมอยากจะเสนอความคิดเห็นของผมในฐานะคนที่องค์เจ้าชีวิตให้ความเมตตากรุณาจึงทำให้เป็นคนที่ไม่ได้ ²⁶เนื่องจากตอนนี้เป็นช่วงที่มีปัญหา ผมเห็นว่าคุณอยู่เป็นโสดอย่างที่คุณเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ดีกว่า ²⁷แต่ถ้าคุณหมั่นกันแล้วก็อย่าคิดที่จะถอนหมั้นเธอเลย แต่ถ้าคุณยังเป็นโสดอยู่ก็อย่าคิดที่จะหาภรรยาเลย ²⁸แต่ถ้าคุณจะแต่งงานก็ไม่บาปหรือ และถ้าหากหญิงโสดจะแต่งงานก็ไม่บาปเหมือนกัน แต่ขอเตือนว่าคนที่แต่งงานจะเจอกับปัญหามากมายในชีวิต และผมก็ไม่อยากให้พวกคุณเจอกับปัญหาพวกนี้

²⁹พี่น้องครับ ผมกำลังพูดถึงเวลานั้นสั้นเหลือเกิน ต่อไปนี้ให้คนที่มีการหย่าแล้ว ทำเหมือนกับยังไม่มี ³⁰คนที่โศกเศร้าทำเหมือนกับไม่โศกเศร้า คนที่ร่ำเรงทำเหมือนกับไม่ร่ำเรง คนที่ชื่อของ

มาทำเหมือนกับไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรเลย ³¹ คนที่ใช้ประโยชน์จากของในโลกนี้ทำเหมือนกับไม่ได้ใช้ประโยชน์มันอย่างเต็มที่ เพราะโลกในปัจจุบันนี้กำลังจะผ่านพ้นไป

³² ผมไม่อยากจะให้คุณกังวลอะไร ดูลิ ชายโสตกัสสนใจเรื่องต่างๆ ขององค์เจ้าชีวิต คือคิดแต่ว่าจะเอาใจองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร ³³ แต่ชายที่แต่งงานแล้วก็จะสนใจแต่เรื่องของโลกนี้ คือคิดแต่ว่าจะเอาใจภรรยาได้อย่างไร ³⁴ ความสนใจของเขาจึงถูกแบ่งออกสองทาง หญิงโสตกัสหรือหญิงที่ยังไม่เคยแต่งงานก็จะสนใจเรื่องต่างๆ ขององค์เจ้าชีวิต เพื่อนางจะได้บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ ส่วนหญิงที่แต่งงานแล้วก็จะสนใจแต่เรื่องของโลกนี้คือคิดแต่ว่าจะเอาใจสามีได้อย่างไร ³⁵ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพื่อประโยชน์ของคุณเอง ไม่ใช่เอาหวังมาคล้องคอคุณ แต่อยากจะทำให้คุณใช้ชีวิตที่ถูกต้องคือมีใจจดจ่อกับองค์เจ้าชีวิตโดยไม่ถูกดึงความสนใจไป

³⁶ ถ้าผู้ชายคนไหนคิดว่าเขาทำตัวไม่เหมาะสมกับคู่หมั้นของเขา เพราะทนต่อกิเลสของตัวเองไม่ไหว และเขาคิดว่าควรแต่งก็ให้เขาทำตามที่เขาอยากทำ เพราะมันไม่ผิดหรอกที่เขาจะแต่งงานกัน ³⁷ แต่คนที่จริงจังแน่นอน ไม่อยู่ภายใต้ความกดดันอะไร เขาก็มีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจเรื่องนี้อย่างอิสระ และถ้าเขาตัดสินใจที่จะไม่แต่งกับคู่หมั้นของเขา เขาก็ทำถูกต้องแล้ว ³⁸ ดังนั้นคนที่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาที่ดีแล้ว แต่คนที่ไม่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาก็ดีกว่า

³⁹ ผู้หญิงจะผูกมัดกับสามีของนางไปตลอดชีวิตของเขา เมื่อสามีตายนางก็เป็นอิสระ อยากจะไปแต่งงานกับใครก็ได้ แต่ต้องเป็นคนที่มีความไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น ⁴⁰ แต่ในความคิดของผม ถ้านางไม่แต่งงานอีก นางจะมีเกียรติมากกว่า และผมคิดว่าพระวิมูถญาณของพระเจ้าอยู่กับผมเมื่อผมพูดอย่างนี้

อาหารบุขารูปเคารพ

8 ตอนนี้ ผมขอพูดถึงเรื่องที่พี่น้องเขียนมา เรื่องเนื้อสัตว์ที่เอามาบุขารูปเคารพ* เรารู้ว่า “เราต่างก็มีความรู้” ความรู้นั้นทำให้คนล้าพอง แต่ความรักนั้นเสริมสร้างขึ้นมา ² ถ้าใครคิดว่าเขารู้อะไรแล้ว เขาก็ยังไม่รู้ตามที่เขาคควรจะรู้หรอก ³ แต่ถ้าใครรักพระเจ้า พระเจ้าก็จะรู้จักคนนั้น ⁴ ดังนั้น พูดถึงเนื้อสัตว์ที่เอามาบุขารูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่า “พวกรูปเคารพในโลกนั้นไร้สาระ” แล้วก็ “มีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียวเท่านั้น” ⁵ ถึงแม้จะมีสิ่งที่คุณเรียกว่าพระเจ้า ไม่ว่าจะในสวรรค์หรือบนโลกนี้ก็ตาม (จริงๆ แล้วมีทั้งพระและเจ้าที่คนเรียกเต็มไปหมด) ⁶ แต่สำหรับเราแล้วมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น นั่นคือพระบิดาผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และสิ่งองค์เจ้าชีวิตเพียงองค์เดียวเท่านั้นคือพระเยซูคริสต์ พระเจ้าสร้างทุกอย่างผ่านทางพระองค์ และพระเจ้าให้ชีวิตกับเราผ่านทางพระองค์ด้วย

⁷ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่รู้อย่างนี้ จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังมียังมีบางคนที่เคยกราบไหว้รูปเคารพมาก่อน เมื่อเขากินเนื้อสัตว์ที่ไปบุขารูปเคารพมา เขาก็ยังคิดว่าเป็นเนื้อที่บุขารูปเคารพที่มีชีวิตจริงๆ ใจที่ขาดความรู้ของเขานั้นก็ฟ้องว่าเขาทำผิด ⁸ แต่อาหารไม่ทำให้เราใกล้ชิดพระเจ้าหรอก การกินก็ไม่ทำให้เราดีขึ้นและการไม่กินก็ไม่ทำให้เราเลวลง

⁹ แต่ระวังให้ดี อย่าใช้สิทธิ์ของคุณไปทำให้คนที่ขาดความรู้สะดุดหลงไปทำบาป ¹⁰ เพราะถ้าเพิกเฉยคนที่ขาดความรู้เกิดไปเห็นคุณผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนี้กำลังกินอยู่ในวัดที่มีรูปเคารพ* แล้วไปทำให้เขาเกิดความกล้าที่จะกินเนื้อสัตว์ที่ใช้บูชารูปเคารพมาบ้าง ทั้งๆที่ใจของเขาฟ้องว่าผิด ¹¹ ก็จะกลายเป็นว่าความรู้ของคุณนั้นได้ไปทำลายพี่น้องคนนั้นของคุณที่พระเยซูได้ตายแทน* ¹² เพราะพวกคุณได้ทำบาปต่อพี่น้องของคุณ และทำร้ายใจที่ขาดความรู้ของเขาและพวกคุณก็ได้ทำบาปต่อพระคริสต์ด้วย ¹³ ดังนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของพวกเราทำบาป พวกเราจะไม่มีวันกินเนื้ออีก เพื่อเราจะได้ไม่เป็นเหตุทำให้พี่น้องของพวกเราทำบาป

9 ผมเป็นอิสระไม่ใช่หรือ ผมเป็นศิษย์เอกไม่ใช่หรือ ผมเห็นพระเยซู องค์เจ้าชีวิตของเราไม่ใช่หรือ พวกคุณเป็นผลงานของผมในองค์เจ้าชีวิตไม่ใช่หรือ ² ถึงแม้คนอื่นจะไม่ยอมรับว่าผมเป็นศิษย์เอก แต่พวกคุณต้องยอมรับผมแน่ เพราะพวกคุณเป็นตราที่รับรองว่าผมเป็นศิษย์เอกขององค์เจ้าชีวิต

³ นี่คือคำตอบที่ผมให้กับคนที่ซักถามผม ⁴ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะรับอาหารและเครื่องดื่มจากพี่น้องหรือ ⁵ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพากรรยาของเราที่มีความเชื่อไปไหนมาไหนหรือ ศิษย์เอกคนอื่นๆ และน้องๆ ขององค์เจ้าชีวิตและเปโตรยังทำได้เลย ⁶ หรือคุณว่ามีแต่บารนาบัสกับผมเท่านั้นที่จะต้องทำงานเลี้ยงชีพ ⁷ มีทหารคนไหนบ้างที่ต้องออกค่าใช้จ่ายเองเวลาออกรบ มีใครบ้างปลุกองุ่นแล้วไม่ได้กินองุ่นนั้น หรือมีใครบ้างเลี้ยงฝูงแกะแล้วไม่ได้ดื่มนมของแกะ

⁸ นี่ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ว่าความคิดของมนุษย์เท่านั้น แม้แต่กฎบัญญัติก็ยังพูดอย่างนี้เลย ⁹ ในกฎของโมเสสพูดไว้ว่า “อย่าเอาตะกร้อสวมปากวัวไว้ตอนที่มันกำลังนวดข้าวอยู่”* พระเจ้าทรงแต่วัวเท่านั้นหรือ ¹⁰ พระองค์พูดเรื่องนี้เพราะเห็นแก่เราด้วยแน่นอน ข้อความนั้นเขียนขึ้นมาเพื่อพวกเราเพราะที่คนโง่และคนนวดข้าวทำไปก็หวังที่จะได้รับส่วนแบ่งกันทั้งนั้น ¹¹ ถ้าเราได้หว่านสิ่งที่มาจากพระวิญญานลงในพวกคุณ การที่เราจะเก็บเกี่ยวฝ่ายวัตถุจากพวกคุณบ้างจะเป็นการมากเกินไปหรือ ¹² ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนี้กับพวกคุณ เราก็น่าจะมีสิทธิ์มากกว่านั้นอีก แต่เราไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เลย เรายอมทนทุกอย่างเสียเอง เพื่อจะได้ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางชาติ ของพระคริสต์ ¹³ พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำงานในวิหารก็ได้รับอาหารจากวิหารนั้น และคนที่รับใช้เป็นประจำที่แทนบูชา ก็ได้รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชาบนแท่นนั้น ¹⁴ ดังนั้น องค์เจ้าชีวิตได้สั่งไว้ว่าคนที่ประกาศข่าวดี ก็ควรได้รับการเลี้ยงดูจากชาวดีนั้นเหมือนกัน

¹⁵ แต่ผมไม่ได้ใช้สิทธิ์พวกนี้เลยและที่เขียนเรื่องนี้ก็ไม่ใช่อยากจะให้พวกคุณสนับสนุนผมด้วย ผมขอตายเสียดีกว่าที่จะให้ใครเอาความภาคภูมิใจนี้ไปจากผม ¹⁶ แต่เมื่อผมประกาศข่าวดีผมก็ไม่ได้โอ้อวดหรือ เพราะเป็นหน้าที่ที่ผมต้องทำอยู่แล้ว เพราะถ้าผมไม่ทำมันจะนำอายขนาดไหน ¹⁷ ถ้าผมเองเลือกที่จะประกาศข่าวดี ผมก็จะได้รับรางวัลตอบแทน แต่ถ้าผมไม่ได้สมัครใจ ผมก็แค่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาเท่านั้น ¹⁸ แล้วผมได้รับรางวัลอะไรหรือ รางวัลของผมก็คือความ

8:10 วัดที่มีรูปเคารพ เป็นสถานที่สำหรับบูชาพระเจ้าปลอม

8:11 หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่อ่อนแอคนนี้ ผู้ที่พระคริสต์ได้ยอมตายแทนนั้น ก็ได้ถูกทำลายไปโดยความรู้ของคุณ

9:9 “อย่าเอาตะกร้อ...นวดข้าวอยู่” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4

ภาคภูมิใจที่ผมได้รับ เนื่องจากผมประกาศข่าวดีให้เปล่าๆ โดยไม่คิดค่าตอบแทน และไม่ได้ใช้สิทธิ์ที่จะได้รับการสนับสนุนด้วย

¹⁹ ถึงแม้ผมจะเป็นอิสระไม่ได้เป็นทาสใครเลย แต่ผมก็ยอมทำตัวเป็นทาสของทุกคน เพื่อจะได้ชนะใจคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ²⁰ เวลาอยู่กับคนยิวผมก็ทำตัวเหมือนคนยิวเพื่อจะชนะใจคนยิว เวลาอยู่กับคนที่อยู่ภายใต้กฎปฏิบัติ ผมก็ยอมทำตัวเหมือนคนที่อยู่ใต้กฎปฏิบัตินั้น เพื่อจะชนะใจคนที่อยู่ใต้กฎปฏิบัตินั้น (ถึงแม้ตัวผมเองไม่ได้อยู่ภายใต้กฎปฏิบัติก็ตาม) ²¹ เวลาอยู่กับคนที่ไม่ใช่ยิวที่ไม่มีกฎปฏิบัติผมก็ทำตัวเหมือนคนที่ไม่มีการปฏิบัติ เพื่อผมจะได้ชนะใจคนที่ไม่มีการปฏิบัติ (ทั้งๆ ที่ผมมีกฎปฏิบัติของพระเจ้าและอยู่ภายใต้กฎของพระคริสต์) ²² เวลาอยู่กับคนที่ขาดความรู้ ผมก็ยอมเป็นคนที่ยึดความรู้เพื่อจะได้ชนะใจคนที่ขาดความรู้นั้น ผมยอมเป็นทุกอย่างกับทุกคนและทำทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้เพื่อจะช่วยให้คนรอดบ้าง ²³ ผมยอมทำทุกอย่างเพราะเห็นแก่ข่าวดีนี้ เพื่อผมจะได้รับพระพรร่วมกับคนอื่นในข่าวดีนี้ด้วย

²⁴ พวกคุณไม่รู้หรือว่า ทุกคนวิ่งในการแข่งขัน แต่มีแค่คนเดียวที่ได้รางวัล ในการวิ่งแข่งขอให้คุณตั้งใจว่าคุณจะชนะ ²⁵ ทุกคนที่แข่งขันกันต้องผ่านการฝึกฝนมาอย่างเข้มงวดทุกด้าน เขาทำเพื่อจะได้รับมงกุฎใบไม้ที่เน่าเปื่อยได้ แต่เราทำเพื่อที่จะได้รับมงกุฎที่ไม่ม้วยเน่าเปื่อย ²⁶ นี่เป็นวิธีที่ผมวิ่งคือวิ่งอย่างคนที่มีเป้าหมาย และนี่เป็นวิธีที่ผมชกคือไม่ใช่เหมือนคนที่ชกแตลม ²⁷ แต่ผมได้ฝึกฝนร่างกายอย่างหนักจนควบคุมมันได้ เพื่อว่าเมื่อผมได้ประกาศข่าวดีให้กับคนอื่น ๆ แล้วตัวผมเองจะไม่ถูกพระเจ้าปฏิเสธ

บทเรียนจากคนของพระเจ้าในอดีต

10 พี่น้องครับ ผมอยากให้คุณรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับบรรพบุรุษของเราพวกเขาอยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน ² และพวกเขาทุกคนก็ถูกจุ่มเข้าไปในเมฆ และในทะเลเพื่อจะได้กลายเป็นผู้ติดตามโมเสส ³ เขาได้กินอาหารทิพย์อย่างเดียวกัน ⁴ ดื่มน้ำทิพย์เหมือนกัน ที่ไหลออกมาจากศิลาคักดีลึธนั้นที่ร่วมเดินทางมากับพวกเขาศิลานั้นคือพระคริสต์นั่นเอง ⁵ แต่พระเจ้าไม่พอใจพวกเขาส่วนใหญ่ ที่เรารู้ก็เพราะมีคนตายเกลื่อนกลาดในทะเลสาบที่เปเลาเปลี่ยนแห่งแล้งนั้น

⁶ และเรื่องพวกนี้เกิดขึ้นก็เพื่อเป็นตัวอย่าง ไม่ให้เราเกิดความอยากในสิ่งชั่วๆ นั้น เหมือนกับความอยากของคนพวกนั้น ⁷ เราต้องไม่บูชารูปเคารพเหมือนกับที่พวกเขาบางคนทำ พระคัมภีร์บอกไว้ว่า “ผู้คนนั่งลงกินดื่ม และลุกขึ้นมาเต้นรำมั่วสุมทางเพศ”* ⁸ เราต้องไม่ทำผิดทางเพศเหมือนกับที่บางคนในพวกเขาทำ จนมีคนต้องล้มตายลงถึงสองหมื่นสามพันคนในวันเดียว ⁹ เราต้องไม่ลองดีกับพระคริสต์เหมือนกับที่พวกเขาบางคนทำจนถูกงูกัดตาย ¹⁰ เราต้องไม่บ่นเหมือนกับที่บางคนในพวกเขาบ่น จนพระเจ้าต้องส่งทูตมาฆ่าพวกเขา

¹¹ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเอาไว้เป็นตัวอย่าง และได้ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อเตือนสติเราที่อยู่ในช่วงรอยต่อของยุคเก่าและยุคใหม่ ¹² ดังนั้นคนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงอยู่แล้วก็ระวังตัวให้ดี จะได้ไม่ล้มลง ¹³ การทดลองที่พวกคุณมีนั้นก็ไม่ได้แตกต่างไปจากที่คนอื่นมีหรอกครับ แต่พระเจ้า

นั้นชื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ปล่อยให้พวกคุณถูกทดลองจนทนไม่ไหว แต่พระองค์จะมีทางออกให้เพื่อพวกคุณจะทนได้

¹⁴สรุปแล้ว เพื่อนรัก หลีกเสี่ยงการบูชารูปเคารพเสีย ¹⁵ผมกำลังพูดกับพวกคุณอย่างคนที่มึนสมอง ให้ตัดสินใจเอาเองถึงสิ่งที่ผมพูดนี้ ¹⁶เมื่อเราขอบคุณพระเจ้าและดื่ม “ถ้วยเหล้าองุ่น” ก็เป็นการเข้าส่วนในเลือดของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ และขนมปังที่เราหักนั้นเป็นการเข้าส่วนในร่างกายของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ¹⁷เพราะมีขนมปังแค่ก้อนเดียว ที่พวกเรามีหลายคนได้เป็นกายเดียวกันก็เพราะเราทุกคนได้กินขนมปังก้อนเดียวกัน

¹⁸ดูชนชาติอิสราเอลสิ เมื่อพวกเขากินของที่บูชามา เขาก็เป็นส่วนหนึ่งในแท่นบูชาอันไม่ใช่หรือ ¹⁹ผมกำลังพยายามจะพูดว่าอะไรหรือ ผมกำลังพูดว่าเนื้อสัตว์ที่เอามาเซ่นไหว้นั้นมีค่าและรูปเคารพนั้นสำคัญหรืออย่างไร ²⁰ไม่ใช่อย่างนั้นเลยแต่ผมกำลังพูดว่าเนื้อที่เอามาเซ่นไหว้รูปเคารพนั้นทำให้กับพวกปีศาจ* ไม่ใช่พระเจ้า ผมไม่อยากจะให้คุณคุณไปมีส่วนร่วมกับการบูชากับพวกปีศาจ ²¹พวกคุณจะดื่มทั้งถ้วยขององค์เจ้าชีวิตพร้อมกับถ้วยของพวกปีศาจด้วยก็ได้ และจะร่วมโต๊ะขององค์เจ้าชีวิตพร้อมกับโต๊ะของพวกปีศาจด้วยก็ได้ ²²เราพยายามจะทำให้ องค์เจ้าชีวิตทวงแทนหรือ เราคิดว่าเราแข็งแรงกว่าพระองค์หรือ

ใช้เสรีภาพเพื่อให้เกิดเกียรติพระเจ้า

²³บางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำไปนั้นจะเป็นประโยชน์ บางคนว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่จะจะทำให้คนเข้มแข็งขึ้น ²⁴อย่าเห็นแก่ตัว ให้เห็นกับคนอื่น

²⁵เนื้อที่วางขายอยู่ตามท้องตลาดนั้นกินได้หมดไม่ต้องไปถามขอแลกว่าเนื้อมาจากไหน เพื่อความสบายใจของคุณเอง ²⁶เพราะพระคัมภีร์ บอกไว้ว่า “โลกและทุกสิ่งในโลกนี้เป็นขององค์เจ้าชีวิต”*

²⁷ถ้าคนที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้าเชิญพวกคุณไปกินอาหาร และคุณก็ออกไป ก็ให้กินทุกอย่างที่เขาจัดมาให้โดยไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้น เพื่อความสบายใจของตัวเอง ²⁸แต่ถ้ามีคนมาบอกพวกคุณว่า “เนื้อนี้เอาไปบูชา” ก็อย่ากินเลย เพื่อเห็นกับคนที่บอกคุณนั้น และเพื่อความสบายใจด้วย ²⁹ผมไม่ได้หมายถึงความสบายใจของคุณนะ แต่หมายถึงความสบายใจของคนนั้นที่คิดว่าถ้าคุณกินก็ผิดแน่ พวกคุณบางคนอาจจะย้อนถามผมว่า “ทำไมสิทธิ์ของผมจะต้องถูกจำกัดด้วยความคิดของคนอื่นด้วย ³⁰ถ้าผมกินร่วมกับพวกเขาและขอบคุณพระเจ้าแล้ว ทำไมผมจะต้องถูกต่อว่าในสิ่งที่ยังน้อยผมได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว”

³¹คำตอบคือ ไม่ว่าพวกคุณจะกิน หรือจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็แล้วแต่ ให้ทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติกับพระเจ้า ³²อย่าลสร้างปัญหาให้กับใครเลย ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือไม่ใช่ยิวหรือหมู่ประชุมของพระเจ้า ³³เหมือนกับที่ผมพยายามจะเอาใจทุกคน ในทุกทางโดยไม่ได้คิดถึงประโยชน์ของตัวเอง แต่คิดถึงประโยชน์ของทุกๆ คน เพื่อพวกเขาจะได้รอด

10:20 ปีศาจ หมายถึง วิญญาณชั่วร้ายของเหล่าภูตผี

10:26 “โลกและ...องค์เจ้าชีวิต” ย่างมาจากหนังสือ สดุดี 24:1, 50:12, 89:11

11

เอาอย่างผมเถอะ เหมือนกับที่ผมเอาอย่างพระคริสต์

การคลุมหัว

²ผมขอชมพวกคุณที่คิดถึงผมบ่อยๆในทุกเรื่องและได้ทำตามสิ่งต่างๆที่ผมได้สอนพวกคุณ ³แต่ผมอยากให้พวกคุณรู้ว่า พระคริสต์เป็นศีรษะของผู้ชาย*ทุกคน และผู้ชายก็เป็นศีรษะของผู้หญิง และพระเจ้าก็เป็นศีรษะของพระคริสต์ ⁴ผู้ชายทุกคนที่อธิษฐานออกเสียงหรือพูดแทนพระเจ้า[†] โดยมีผ้าคลุมหัวอยู่ก็ลบลูศีรษะของเขา*เอง ⁵แต่ผู้หญิงทุกคนที่อธิษฐานออกเสียงหรือพูดแทนพระเจ้าและไม่ได้เอาผ้าคลุมหัวไว้ นางก็ลบลูศีรษะของนาง*เอง พอๆ กับที่นางไปโกนหัวมา ⁶ถ้าผู้หญิงไม่ได้มีผ้าคลุมศีรษะ นางก็ควรจะตัดผมเกรียนเสีย แต่ถ้าตัดผมเกรียนหรือโกนหัวก็จะทำให้นางขายหน้า เพราะฉะนั้นให้นางเอาผ้าคลุมศีรษะเสีย ⁷แต่ผู้ชายไม่ควรเอาผ้าคลุมศีรษะ เพราะเขาเป็นภาพสะท้อนและเป็นศักดิ์ศรีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงก็เป็นศักดิ์ศรีของผู้ชาย ⁸เพราะผู้หญิงมาจากผู้ชาย ไม่ใช่ผู้ชายมาจากผู้หญิง ⁹และผู้ชายก็ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อผู้หญิง แต่ผู้หญิงถูกสร้างมาเพื่อผู้ชาย ¹⁰เพราะเหตุนี้ พวกผู้หญิงจึงต้องรู้จักควบคุมตัวเองในเรื่องที่เกี่ยวกับศีรษะนี้* นางควรจะทำอย่างนี้เพื่อเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ด้วย

¹¹อย่างไรก็ตามผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชายในองค์เจ้าชีวิต และผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิง ¹²เริ่มแรกผู้หญิงมาจากผู้ชาย แต่ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็มาจากพระเจ้า ¹³พวกคุณตัดสินใจกันเอาเองก็แล้วกันว่ามันเหมาะหรือเปล่าที่ผู้หญิงจะอธิษฐานออกเสียงต่อพระเจ้าในที่ประชุม[†]โดยไม่มีผ้าคลุมศีรษะ ¹⁴โดยทั่วไปเรารู้ว่ามันเสียศักดิ์ศรีที่ผู้ชายจะไว้ผมยาว ¹⁵แต่สำหรับผู้หญิงที่ไว้ผมยาวก็สมศักดิ์ศรีเพราะเอาไว้คลุมหัวของนางตามธรรมชาติ¹⁶ตอนนี้ ถ้ามีใครคิดอยากจะได้ยินในเรื่องนี้ ผมขอบอกให้รู้เลยว่า พวกเรารวมทั้งหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้า ไม่ทำอย่างอื่นนอกจากสิ่งที่สอนนี้

อาหารมือเย็นของพระเยซูและพวกศิษย์

¹⁷ผมไม่มีอะไรจะชมเลยในเรื่องที่ผมจะส่งต่อไปนี้ เพราะเมื่อพวกคุณมาประชุมกัน แทนที่มันจะดีแต่กลับแย่ ¹⁸ข้อแรก ผมได้ยินมาว่า เมื่อคุณมาประชุม ก็แบ่งพรรคแบ่งพวกกัน ผมก็ว่าน่าจะมีมูลความจริง ¹⁹(อะไรกัน จะต้องมีการแตกแยกกันเพื่อพิสูจน์ว่าใครอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือ)* ²⁰ดังนั้นเมื่อพวกคุณมาประชุมกันสิ่งที่พวกคุณกินกันนั้นจะเรียกว่าเป็นงานเลี้ยงมือเย็นขององค์เจ้าชีวิตไม่ได้เลย ²¹เพราะพวกคุณต่างคนต่างกินอาหารของตัวเองอย่างตะกละตะกลาม ทั้งให้คนหนึ่งทิว ในขณะที่อีกคนเมาไปแล้ว ²²พวกคุณไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรืออย่างไร คุณดูถูกพี่น้อง ในหมู่ประชุมของพระเจ้าหรืออย่างไร คุณจะทำให้คนจนอับอายขายขี้หน้าหรืออย่างไร แล้วอย่างนี้จะให้ผมว่าอย่างไรดี จะให้ผมชมหรือ ไม่มีทาง

11:3 ผู้ชาย คำนี้อาจจะแปลว่าสามีก็ได้ และผู้หญิง อาจจะแปลว่าภรรยา ก็ได้

11:4-5 ลบลูศีรษะของเขา สำหรับผู้ชายอาจจะหมายถึง ลบลูพระคริสต์ หรือลบลูตัวเอง สำหรับผู้หญิงอาจจะหมายถึงลบลูสามี หรือ ลบลูตัวเอง

11:10 เพราะเหตุนี้...ศีรษะนี้ หรือ "ดังนั้น พวกผู้หญิงควรจะมีสัญลักษณ์แห่งอำนาจอยู่บนหัวของพวกนาง"

11:19 หรือ พูดได้อีกอย่างหนึ่งว่า "แต่ยังคงก็ต้องมีการแตกแยกเกิดขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่า ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า"

²³คำสั่งสอนที่ผมได้รับมาจากองค์เจ้าชีวิต และผมได้ถ่ายทอดให้กับพวกคุณนั้น คือในคืนที่พระเยซูเจ้าถูกทักหลังนั้น พระองค์ได้หยิบขนมปัง ²⁴แล้วหลังจากที่พระองค์ได้ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ก็หักขนมปังและพูดว่า “นี่คือกายของเราที่เราได้มอบให้กับพวกคุณทั้งหลาย ให้ทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” ²⁵หลังจากที่พวกเขากินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็ได้หยิบถ้วยเหล้าองุ่นมาทำอย่างเดียวกันและพูดว่า “ถ้วยเหล้าองุ่นนี้ แสดงถึงคำสัญญาใหม่ที่พระเจ้าได้ทำขึ้นมาด้วยเลือดของเรา เมื่อไรก็ตามที่พวกคุณดื่มเหล้าองุ่นนี้ ก็ให้ทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” ²⁶เพราะเมื่อไหร่ก็ตามที่คุณกินขนมปังนี้และดื่มเหล้าองุ่นด้วยนี้ พวกคุณก็ได้ประกาศการตายขององค์เจ้าชีวิตจนกว่าพระองค์จะมา

²⁷ดังนั้น ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์เจ้าชีวิตอย่างไม่สมควร คนๆ นั้นก็ทำผิดบาปต่อร่างกายและเลือดขององค์เจ้าชีวิต ²⁸ก่อนที่จะกินขนมปังและดื่มเหล้าองุ่นจากถ้วยนี้ ขอให้ทุกคนสำรวจตัวเองเสียก่อน ²⁹เพราะคนที่กินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ โดยไม่สำนึกว่าพวกคุณเป็นกายขององค์เจ้าชีวิตก็จะทำให้ตัวเองถูกลงโทษ ³⁰เพราะอย่างนี้แหละ พวกคุณหลายคนถึงได้อ่อนแอและเจ็บป่วย และมีหลายคนตายไป ³¹ แต่ถ้าพวกเราสำรวจตัวเองเสียก่อน เราก็จะได้ไม่ต้องถูกลงโทษ ³²เวลาที่องค์เจ้าชีวิตลงโทษเรานั้น พระองค์กำลังเตือน เพื่อเราจะได้ไม่ถูกตัดลึกลงโทษพร้อมกับคนอื่นๆ ในโลกนี้

³³ดังนั้น พี่น้องครับ เมื่อพวกคุณมากินด้วยกัน ให้คอยกันด้วย ³⁴ถ้าใครหิวจัด ก็ให้กินมาก่อนจากบ้าน เพื่อว่าพวกคุณจะไม่ถูกลงโทษเพราะการประชุมนั้น ส่วนเรื่องอื่นๆ เอาไว้เมื่อผมมาแล้วจะจัดการให้

พรสวรรค์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 ตอนที่ พี่น้องครับ ผมอยากให้พวกคุณรู้เกี่ยวกับพรสวรรค์ที่มาจากพระวิญญาณ ²คุณก็รู้แล้วว่าตอนที่คุณยังไม่ไว้วางใจพระเจ้าเพราะเหตุผลอะไรก็ตามนั้น คุณถูกชักจูงให้หลงผิด และไปกราบไหว้รูปเคารพ* ที่พูดไม่ได้ ³ ดังนั้นผมขอบอกให้รู้ว่า คนที่พูดผ่านทางพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่วันที่จะพูดว่า “ขอให้พระเยซูถูกสาปแช่ง” และคนที่พูดว่า “พระเยซูคือองค์เจ้าชีวิต” นั้น จะต้องเป็นคนที่พูดผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

⁴พรสวรรค์มีหลายอย่าง แต่มาจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน ⁵งานรับใช้ก็มีหลายแบบ แต่ที่รับใช้องค์เจ้าชีวิตองค์เดียวกัน ⁶การงานมีหลายอย่างแต่เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ทำงานทั้งหมดนี้ผ่านทางทุกคน ⁷พระเจ้าให้พระวิญญาณทำงานในแต่ละคนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ⁸พระวิญญาณให้คนหนึ่งสามารถพูดอย่างชาญฉลาด และพระวิญญาณองค์เดียวกันนี้ทำให้อีกคนหนึ่งพูดด้วยความรอบรู้ ⁹พระวิญญาณนี้ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และให้อีกคนหนึ่งรักษาโรคได้ ซึ่งก็มาจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน ¹⁰แล้วก็ให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ได้ และให้อีกคนหนึ่งพูดแทนพระเจ้า[†]ได้ และให้อีกคนหนึ่งแยกแยะออกว่า สิ่งที่คุณนั้นพูดมาจากพระเจ้าหรือเปล่า และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ ได้ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาเหล่านั้นได้ ¹¹แต่ทั้งหมดนี้ก็สำเร็จได้ด้วยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และพระองค์ก็ให้พรสวรรค์กับแต่ละคนตามที่พระองค์เห็นสมควร

ร่างกายของพระคริสต์

¹²เหมือนกับที่พวกเรามีร่างกายเดียวแต่มีอวัยวะหลายส่วน และถึงแม้จะมีอวัยวะหลายส่วน อวัยวะทั้งหมดก็ประกอบขึ้นเป็นร่างกายเดียวกัน พระคริสต์ก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ¹³เพราะพวกเราทุกคนได้รับการจุ่มน้ำด้วยพระวิญญาณองค์เดียว เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเดียวกัน ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม คนยิวหรือไม่ใช่คนยิว เป็นทาสหรือเป็นคนอิสระ พวกเราก็ได้รับพระวิญญาณองค์เดียวกัน*

¹⁴ร่างกายของมนุษย์นั้นไม่ได้มีแค่อวัยวะเดียว แต่มีหลายอวัยวะ ¹⁵ถึงเท่าจะพูดว่า “เพราะฉันไม่ใช่มือ ฉันก็เลยไม่เป็นของร่างกายนี้” นั่นก็ไม่ได้ทำให้เท้าเล็กเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายหรือกนะ ¹⁶ถึงหูกจะพูดว่า “เพราะฉันไม่ใช่ตา ฉันก็เลยไม่เป็นของร่างกายนี้” นั่นก็ไม่ได้ทำให้หูเล็กเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายนี้หรือกนะ ¹⁷ถ้าทั้งร่างเป็นตาหมด แล้วเราจะได้ยินได้อย่างไร ถ้าทั้งร่างเป็นหูหมด แล้วเราจะได้กลิ่นได้อย่างไร ¹⁸แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าก็ได้จัดอวัยวะแต่ละชิ้นในร่างกายตามที่พระองค์เห็นว่าเหมาะสมแล้ว ¹⁹ถ้าทั้งร่างมีอวัยวะเดียวเหมือนกันหมด แล้วจะมีร่างกายได้อย่างไร ²⁰เราจะเห็นว่ามืออวัยวะตั้งหลายส่วนก็จริง แต่มีกายแค่อวัยวะเดียว

²¹ตาจะบอกกับมือว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” ก็ไม่ได้ หรือหัวจะบอกกับเท้าว่า “ฉันไม่ต้องการพวกเธอ” ก็ไม่ได้ ²²อวัยวะของร่างกายที่เราคิดว่าอ่อนแอกลับเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก ²³อวัยวะที่เราเห็นว่าไม่ค่อยสำคัญเท่าไรกลับต้องดูแลเป็นพิเศษ และอวัยวะที่เราอายุที่จะอวด กลับต้องดูแลเป็นอย่างดี ²⁴เพราะอวัยวะที่อวดได้นั้น กลับไม่จำเป็นต้องดูแลมากนัก พระเจ้าได้ประกอบอวัยวะต่างๆ เข้าด้วยกันในแบบที่ว่า อวัยวะส่วนไหนที่ดูเหมือนต่ำต้อย พระองค์ก็ให้เกียรติส่วนนั้นมากขึ้น ²⁵เพื่อจะได้ไม่เกิดการแตกแยกกันขึ้นในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนเอาใจใส่ซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกันหมด ²⁶ถ้าอวัยวะหนึ่งเจ็บ อวัยวะทุกส่วนของร่างกายก็เจ็บด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทุกส่วนก็จะร่วมฉลองด้วย

²⁷ดังนั้น พวกคุณเป็นร่างกายของพระคริสต์ และแต่ละคนก็เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น ²⁸ยิ่งกว่านั้น ในหมู่ประชุมของพระเจ้า พระองค์ได้แต่งตั้งศิษย์เอกเป็นอันดับแรก อันดับที่สองผู้พูดแทนพระเจ้า อันดับที่สามครูสอน จากนั้นก็คนทำสิ่งอัศจรรย์ คนที่รักษาโรคได้ คนที่ช่วยเหลือผู้อื่นได้ คนที่เป็นผู้นำ คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ²⁹ทุกคนเป็นศิษย์เอกหรือทุกคนเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า หรือทุกคนเป็นครูสอนหรือ ทุกคนทำสิ่งอัศจรรย์ได้หรือ ³⁰ทุกคนรักษาโรคได้หรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ได้หรือ ทุกคนแปลภาษาพวกนั้นได้หรือ ³¹แต่ขอให้พวกคุณชวนชายาพรสวรรค์ต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่

ความรักเป็นพรสวรรค์ที่ดีที่สุด

ตอนนี้ ผมจะชี้หนทางที่ดีที่สุดให้คุณเห็น

13 ถ้าผมพูดภาษาต่างๆ ของมนุษย์และภาษาของทูตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ผมก็เป็นแค่เสียงอึกทักของฆ้องหรือฉิ่งฉาบที่ตีกัน ²ถ้าผมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้ารู้สิ่งลึกลับต่างๆ

12:2 รูปเคารพ พระเจ้าปลอมที่ทำมาจากไม้หรือก้อนหินที่คนกรีกบูชา

12:13 หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า พวกเราได้ดื่มจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน

ของพระเจ้า มีความรู้ทุกอย่าง และมีความเชื่อทั้งหมดถึงกับเลือนลางเขาได้ แต่ไม่มีความรัก ผมก็ไม่มีความอะไรเลย³ ถ้าผมเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีไปแจกให้กับคนจนและสร้างของของตัวเองจนถึงขั้นที่ไอ้อวดได้* แต่ไม่มีความรัก มันก็ไม่มีความประโยชน์อะไรเลย

⁴ความรักนั้นก็อดทน ไม่เมตตากรุณา ไม่อิจฉาริษยา ไม่โอ้อวด ⁵ไม่หยิ่งจองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่จดจำความผิดของคนอื่น ⁶ความรักไม่ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นทำชั่วแต่ยินดีกับความจริง ⁷ความรักปกป้องเสมอ ไว้วางใจเสมอ มีความหวังเสมอ และทนต่อทุกอย่างเสมอ

⁸ความรักไม่มีวันสูญสิ้นไป แต่การพูดแทนพระเจ้าจะมีวันเล็กรา การพูดภาษาแปลกๆ ก็จะมีวันหยุดลง พรสวรรค์ที่มีความรู้พิเศษจากพระเจื่อก็จะมีวันเล็กรา ⁹เพราะเรารู้แค่เพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น เราพูดแทนพระเจื่อก็ได้แค่เสี้ยวเดียว ¹⁰แต่เมื่อความสมบูรณ์แบบมาถึง อะไรก็ตามที่ไม่สมบูรณ์ก็จะหมดไป ¹¹ตอนที่ผมเป็นเด็ก ผมก็พูดเหมือนเด็ก คิดเหมือนเด็ก ใช้เหตุผลเหมือนเด็ก แต่เมื่อผมโตเป็นผู้ใหญ่ ผมก็เลิกทำตัวเหมือนเด็ก ¹²ก็เหมือนกับสิ่งที่เราเห็นในตอนนี้เป็นภาพสะท้อนออกมาจากในกระจก แต่เมื่อความสมบูรณ์แบบมาถึง ในตอนนั้นเราก็จะมองเห็นกันต่อหน้าเลย ตอนนั้นผมรู้แค่เพียงเสี้ยวเดียว แต่เมื่อถึงตอนนั้นผมก็จะรู้หมดทุกอย่าง เหมือนกับที่พระเจ้ารู้จักผม ¹³แต่ตอนนี้เหลืออยู่สามอย่างคือความเชื่อ ความหวังและความรัก แต่ในสามอย่างนี้ความรักยิ่งใหญ่ที่สุด

ใช้พรสวรรค์จากพระวิญญาณเพื่อช่วยเหลือหมู่ประชุมของพระเจ้า

14 ให้มุ่งทำตามความรัก และให้ชวนชายที่จะได้พรสวรรค์จากพระวิญญาณ โดยเฉพาะพรสวรรค์ในการพูดแทนพระเจ้า¹ ²ความจริงแล้ว คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้น ไม่ได้พูดกับมนุษย์หรอกแต่พูดกับพระเจ้า ไม่มีใครเข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร เพราะเขากำลังพูดถึงสิ่งลึกลับผ่านทางพระวิญญาณ ³แต่คนที่พูดแทนพระเจ้านั้นกำลังพูดในสิ่งที่เสริมสร้างให้กำลังใจและปลอบใจคน ⁴คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้นก็เสริมสร้างตัวคนพูดเอง แต่คนที่พูดแทนพระเจ้านั้น ก็เสริมสร้างทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า ⁵เดี๋ยวนี้ ผมอยากให้พวกคุณทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นผมอยากให้พวกคุณพูดแทนพระเจ้าได้ เพราะคนที่พูดแทนพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้เสียอีก นอกจากว่าเขาจะแปลภาษาแปลกๆ นั้นได้ เขาจะได้เสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

⁶พี่น้องครับ ถ้าผมมาหาพวกคุณแล้วพูดภาษาแปลกๆ มันจะมีประโยชน์อะไรกับพวกคุณ นอกจากผมเอาสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยมาบอก หรือความรู้พิเศษที่มาจากพระเจ้า หรือมาพูดแทนพระเจ้า หรือเอาคำสอนมาให้ ⁷มันก็เหมือนกับสิ่งที่ไม่มีความชีวิตที่ทำให้เกิดเสียงได้ เช่น ชลฺย หรือพิณ ถ้าเครื่องดนตรีนี้ทำเสียงไม่ชัดเจน แล้วใครจะรู้ว่ากำลังเล่นเพลงอะไรอยู่ ⁸ถ้าเสียงของแตรรบไม่ชัดเจน แล้วใครจะเตรียมตัวสู้รบ ⁹ก็เหมือนกัน ถ้าพวกคุณไม่ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ง่ายใครจะรู้ว่าคุณพูดอะไร ก็เหมือนกับพูดกับลม ¹⁰แน่นอนว่าในโลกนี้มีตั้งหลายภาษาและทุกภาษาก็ล้วนมีเสียงทั้งนั้น ¹¹ถ้าผมไม่เข้าใจความหมายของเสียงนั้น เราก็จะเป็นคนต่างดาวต่อกันเพราะคุยกันไม่รู้เรื่อง ¹²มันก็เหมือนกับพวกคุณ เนื่องจากพวกคุณชวนชายออกได้ พรสวรรค์จากพระ

วิญญาณเสียเหลือเกิน ก็ให้พยายามชวนขวายเป็นที่จะได้พรสวรรค์ต่างๆ ที่จะมาช่วยเสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

¹³ด้วยเหตุนี้ คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ก็ให้ขอพระเจ้าให้แปลในสิ่งที่พูดได้ด้วย ¹⁴เพราะถ้าผมอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จิตวิญญาณของผมอธิษฐานก็จริง แต่สมองของผมไม่เกิดผลที่จะเป็นประโยชน์กับใครเลย ¹⁵ดังนั้น ผมจะอย่างไรดี ผมก็จะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณ และด้วยสมอง ผมก็จะร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตวิญญาณและด้วยสมอง ¹⁶เพราะถ้าคุณสรรเสริญพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณเท่านั้น แล้วคนฟังไม่รู้เรื่องในสิ่งที่คุณขอบคุณพระเจ้า เขาจะพูด “อาเมน”* ได้อย่างไร ¹⁷คุณอาจจะขอบคุณได้ดีทีเดียว แต่มันไม่ได้เสริมสร้างคนอื่นเลย

¹⁸ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมพูดภาษาแปลกๆ บ่อยกว่าพวกคุณ ¹⁹แต่ในหมู่ประชุมของพระเจ้า ผมจะใช้สมอง พูดแค่ห้าคำที่เข้าใจได้เพื่อสอนคนอื่น ก็ดีกว่าพูดสักหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ

²⁰พี่น้องครับ เลิกคิดแบบเด็กๆ ได้แล้วในเรื่องซั้วๆ ให้ไว้เตียงสาเหมือนเด็กทารก แต่ในเรื่องความคิดให้เป็นเหมือนผู้ใหญ่ ²¹เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในกฎว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า เราจะใช้คนที่พูดภาษาอื่นๆ และเราจะใช้ริมฝีปากของคนต่างชาติพูดกับคนพวกนี้ แต่ถึงอย่างไรพวกเขาจะไม่ฟังเรา”*

²²ดังนั้น การพูดภาษาแปลกๆ นั้น จึงเป็นกลางร้าย* สำหรับคนที่ไม่เชื่อ ไม่ใช่สำหรับคนที่เชื่อ แต่การพูดแทนพระเจ้านั้นมีไว้สำหรับคนที่เชื่อ ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ ²³ดังนั้นถ้าทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้ามารวมกัน และทุกคนก็พูดภาษาแปลกๆ เมื่อมีคนนอกหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่คิดว่าพวกคุณเป็นบ้าไปหมดแล้วหรือ ²⁴แต่ถ้าทุกคนพูดแทนพระเจ้าเมื่อคนที่ไม่เชื่อหรือคนนอกเข้ามา สิ่งที่คุณพูดก็จะทำให้เขารู้ตัวว่าเป็นคนบาปและเขาจะถูกตัดสินตามที่คุณได้พูดนั้น ²⁵แล้วความลับต่างๆ ในใจเขาจะถูกแฉออกมาจนหมด แล้วเขาก็จะก้มกราบลงนมัสการพระเจ้าและพูดว่า “พระเจ้าอยู่กับพวกคุณจริงๆ”

การประชุมของคุณควรจะเสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

²⁶พี่น้องครับ แล้วเราจะอย่างไรดี เมื่อพวกคุณมาประชุมกัน บางคนก็มีเพลงสรรเสริญ บางคนก็มีคำสั่งสอน บางคนก็มีสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้รู้ บางคนก็พูดภาษาแปลกๆ บางคนก็แปลภาษาพวกนั้นได้ ก็ให้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อเสริมสร้าง หมู่ประชุมของพระเจ้า ²⁷ถ้าจะมีการพูดภาษาแปลกๆ ก็ขอให้พูดแค่สองหรือสามคนเป็นอย่างมาก และให้พูดทีละคน และให้มีการแปลด้วย ²⁸ถ้าไม่มีคนแปลได้ ก็ให้คนที่พูดนั้นเงียบเสียในหมู่ประชุมของพระเจ้า ให้เขาพูดกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

²⁹สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ให้สองหรือสามคนพูด และให้คนอื่นแยกแยะว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นมาจากพระเจ้าหรือเปล่า ³⁰ถ้าพระเจ้าได้เปิดเผยอะไรกับคนที่นั่งอยู่ ผู้พูดแทนพระเจ้าคน

14:16 อาเมน เมื่อคนพูด “อาเมน” หมายถึง เขาเห็นด้วยกับสิ่งที่พูดมา

14:21 “องค์เจ้าชีวิต...ก็จะไม่ฟังเรา” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 28:11-12; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:49

14:22 ลางร้าย เป็นเพราะคนที่ไม่เชื่อฟังก็ไม่เข้าใจ จึงไม่มีการกลับใจ ก็จะถูกพิพากษาในที่สุด

แรกก็ควรจะเรียบก่อน ³¹ เพราะพวกคุณทุกคน จะพูดแทนพระเจ้าได้ทีละคนเท่านั้น เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้จากสิ่งที่พูดนั้นจะได้เกิดกำลังใจขึ้น ³² ผู้พูดแทนพระเจ้านั้นสามารถบังคับวิญญาณของตัวเองได้ ³³ เพราะพระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข เหมือนกับที่พระองค์เป็นในที่ประชุมทุกแห่งที่ผู้บริสุทธิของพระเจ้าประชุมกันอยู่

³⁴ พวกผู้หญิง* ควรจะอยู่เงียบๆ ในหมู่ประชุมของพระเจ้า เพราะพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูดสอดแทรกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ แต่ให้อยู่ในระเบียบเหมือนกับที่กฎบอกไว้ ³⁵ ถ้าพวกเขาอยากทำอะไร ก็ให้ไปตามสามีที่บ้าน เพราะมันเป็นเรื่องน่าอายที่ผู้หญิง จะพูดสอดแทรกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ ในที่ประชุมของพระเจ้า ³⁶ คุณคิดว่าถ้อยคำของพระเจ้าเกิดมาจากพวกคุณหรือ หรือมีแต่พวกคุณเท่านั้นที่ได้รับถ้อยคำนี้

³⁷ ถ้ามีใครคิดว่าตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าหรือคนที่มีความวิญญานอยู่คนๆ นั้นจะต้องยอมรับว่า สิ่งที่ผมเขียนมาให้พวกคุณนี้เป็นคำสั่งขององค์เจ้าชีวิต ³⁸ ถ้าใครไม่ยอมรับคำสั่งนี้ พระเจ้าก็จะไม่ยอมรับพวกเขาเหมือนกัน

³⁹ ดังนั้นพี่น้องครับ ให้ชนชายที่จะพูดแทนพระเจ้า และอย่าไปห้ามคนที่พูดภาษาแปลกๆ ⁴⁰ แต่ให้ทำทุกอย่างนี้ อย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ

ข่าวดีเกี่ยวกับพระคริสต์

15 พี่น้องครับ ตอนนี้ผมอยากจะเตือนพวกคุณไม่ให้ลืมข่าวดี[†] ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณ เป็นข่าวดีที่พวกคุณได้รับเอาไว้แล้ว และได้ยึดมั่นอยู่ในข่าวดีนี้ด้วย ² ถ้าคุณยังคงยึดมั่นในข่าวดีที่ผมบอก ข่าวดีนี้แหละจะช่วยให้พวกคุณรอดไม่อย่างนั้นความเชื่อของคุณก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

³ ผมได้มอบเรื่องที่สำคัญที่สุดให้กับพวกคุณ เป็นเรื่องที่ผมเองก็ได้รับมอบมาอีกทีหนึ่งเหมือนกัน คือพระคริสต์ได้ตายเพื่อจัดการกับบาปของพวกเราเหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ ⁴ พระองค์ถูกฝังและฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่พระคัมภีร์บอก ⁵ แล้วพระองค์ก็ได้ไปปรากฏกับเปโตร[†] และศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคน ⁶ จากนั้นพระองค์ก็ได้ไปปรากฏให้พี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนเห็นในเวลาเดียวกัน ซึ่งพวกนี้ส่วนใหญ่ก็มีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ ถึงแม้จะมีบางคนตายไปบ้างแล้ว ⁷ ต่อมาพระองค์ได้ปรากฏกับยากอบและศิษย์เอกทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง ⁸ แล้วสุดท้ายพระองค์ได้มาปรากฏกับผมด้วย ผมเหมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด ⁹ เพราะผมต่ำต้อยที่สุดในพวกศิษย์เอกทั้งหมด ความจริงแล้วผมไม่เหมาะที่จะได้ชื่อว่าเป็นศิษย์เอกเสียด้วยซ้ำไป เพราะผมได้ชมเห็นหมู่ประชุมของพระเจ้ามาก่อน ¹⁰ แต่ที่ผมได้เป็นศิษย์เอกก็เพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้า และผมก็ไม่ได้รับเอาความเมตตาการุณานี้มาไว้เฉยๆ หรือกนะครับ แต่ผมได้ทำงานหนักกว่าพวกศิษย์เอกทุกคน อันที่จริงไม่ใช่ผมหรอกที่ทำ แต่เป็นความเมตตาการุณาของพระเจ้าที่อยู่กับผมต่างหากที่ทำ ¹¹ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นผมประกาศหรือศิษย์เอกคนอื่นๆ ประกาศให้กับพวกคุณ เราทุกคนก็ประกาศเรื่องนี้แหละ และนี่ก็เป็นเรื่องที่พวกคุณได้มาไว้วางใจ

พวกเราจะฟื้นขึ้นจากความตาย

¹² แต่ถ้าเราได้ประกาศว่าพระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว แล้วทำไมยังมีพวกคุณบางคนบอกว่า ไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตายล่ะ ¹³ ถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย ก็แสดงว่าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา ¹⁴ ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา สิ่งที่เราได้ประกาศไปก็ไม่มีความหมายอะไรเลย และความเชื่อของพวกคุณก็ไม่มีความหมายไปด้วย ¹⁵ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ เราก็คงกลายเป็นคนที่พูดโกหกเกี่ยวกับพระเจ้า เพราะเราบอกว่าพระเจ้าทำให้พระคริสต์ฟื้นจากความตาย แต่ถ้าเป็นจริงตามที่เขาบอกว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา นั่นก็แปลว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา ¹⁶ และถ้าพระเจ้าไม่ได้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ฟื้นขึ้นมาด้วย ¹⁷ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา ความเชื่อของพวกคุณก็ไม่มีประโยชน์ พระเจ้าก็ยังไม่ได้ยกโทษให้กับบาปของพวกคุณ ¹⁸ ถ้าอย่างนั้นคนของพระคริสต์ที่ตายไปก็ถูกทำลายไปหมดแล้ว ¹⁹ ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์เฉพาะแค่ชาตินี้เท่านั้นเราก็จะเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในบรรดาคนทั้งหลาย

²⁰ แต่ความจริงคือ พระเจ้าได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นซึ่งเป็นการรับรองว่าคนตายที่เหลือจะฟื้นขึ้นมาอย่างแน่นอน ²¹ เหมือนกับที่ความตายเกิดขึ้นเพราะคนๆ เดียว การฟื้นจากความตายก็เกิดขึ้นเพราะคนๆ เดียวด้วย ²² เพราะอาดัมทุกคนจึงต้องตาย ก็เหมือนกัน เพราะพระคริสต์ทุกคนก็ฟื้นขึ้นจากความตาย ²³ เรื่องนี้ก็จะเรียงตามลำดับคือพระคริสต์ฟื้นขึ้นเป็นคนแรก และเมื่อพระองค์มา คนของพระองค์ทั้งหมดก็จะฟื้นขึ้น ²⁴ แล้วเมื่อพระคริสต์ได้ทำลายผู้ครอบครอง ผู้มีสิทธิอำนาจและผู้มีฤทธิ์อำนาจทุกประเภทแล้ว พระองค์ก็จะมอบแผ่นดินให้กับพระเจ้าพระบิดาทุกอย่างก็จะจบ ²⁵ ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพราะมันจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องปกครองจนกว่าพระเจ้าจะจัดการกับศัตรูของพระคริสต์ให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์เสียก่อน ²⁶ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย ²⁷ เพราะ “พระเจ้าได้ปราบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ใต้เท้าของพระองค์แล้ว”* เมื่อพระคัมภีร์พูดว่า “ทุกสิ่งทุกอย่าง” ก็เข้าใจ ชัดเจนว่า ไม่ได้รวมถึงพระเจ้าผู้ได้ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ ²⁸ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์แล้ว เมื่อนั้นแม้แต่พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเองก็ยอมอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้าผู้ปราบทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ ที่พระคริสต์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อพระเจ้าจะได้เป็นใหญ่ที่สุดเหนือ ทุกสิ่งทุกอย่าง

²⁹ ถ้าไม่มีการฟื้นจากความตาย คนที่เข้าพิธีจุ่มน้ำ[†] เพราะอยากจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้ว* จะทำอะไร พวกนี้จะเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้วทำไมกัน

³⁰ ไม่อย่างนั้น ทำไมเราขอมเสี่ยงกับอันตรายทุกๆ ชั่วโมง ³¹ พี่น้องครับ สาบานได้เลยว่า ผมตายทุกวัน มันแน่นอนพอๆ กับที่ผมภาควุมิใจในพี่น้องที่อยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้านั้นแหละ ³² ถ้าผมต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส(แต่เปรียบเทียบกับให้ฟังนะครับ) ผมจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าคนตายไม่ฟื้น “ก็ให้กินและดื่มไปเลย เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายอยู่แล้ว”*

15:27 “พระเจ้า...พระองค์แล้ว” อ้างมาจาก เพลงสดุดี 8:6

15:29 เพราะอยากจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้ว หรือ เพราะเห็นแก่ หรือเพื่อประโยชน์ของคนที่ยังมีชีวิต

15:32 “ก็ให้กิน...ตายอยู่แล้ว” อ้างมาจากหนังสืออิสยาห์ 22:13, 56:12

³³อย่าหลอกตัวเองเลย “คนคนพาล คนพาลก็จะพาให้เสียนิสัยๆ ไป” ³⁴เลิกเมามาย มีสติอย่างที่เราจะเป็นได้แล้ว เลิกทำบาปเสียเพราะพวกคุณบางคนยังไม่รู้เรื่องพระเจ้าเสียด้วยซ้ำไป ผมพูดอย่างนี้เพราะจะให้พวกคุณอับอายไปเลย

ตอนที่เรฟื้นจากความตายเราจะมีร่างแบบไหนหรือ

³⁵แต่อาจจะมียางคนถามว่า “คนตายจะฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร พวกเขาจะมีร่างแบบไหน” ³⁶ทำไมไม่อย่างนี้ สิ่งที่คุณหว่านนั้น มันจะต้องตายก่อนถึงจะมีชีวิตขึ้นมาได้ ³⁷และไม่ว่าคุณจะหว่านอะไรก็ได้แล้วแต่สิ่งที่คุณหว่านนั้น ไม่ใช่ต้นโตๆ เหมือนกับสิ่งที่กำลังจะขึ้นมานั้น มันเป็นแค่เมล็ด อาจจะเป็นเมล็ดข้าวสาลี หรือเมล็ดอย่างอื่นก็ตาม ³⁸แล้วพระเจ้าก็จะให้ต้นของมันตามที่พระองค์เลือก พระองค์ให้เมล็ดแต่ละชนิดมีลำต้นแตกต่างกันไป ³⁹เนื้อของสิ่งมีชีวิตก็แตกต่างกัน เนื้อมนุษย์ก็เป็นแบบหนึ่ง เนื้อของพวกสัตว์ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง นกก็อย่างหนึ่ง ปลาาก็อีกอย่างหนึ่ง ⁴⁰มีรูปร่างสำหรับสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า และก็มีร่างกายสำหรับสิ่งที่อยู่ในโลกด้วย แต่ร่างกายสำหรับสวรรค์มีความงดงามอย่างหนึ่งและร่างกายสำหรับโลกนั้นก็มีความงดงามอีกอย่างหนึ่ง ⁴¹ดวงอาทิตย์ก็มีความงดงามอย่างหนึ่ง ดวงจันทร์ก็อีกอย่างหนึ่ง ดวงดาวก็อีกอย่างหนึ่ง และแม้แต่ความงดงามของดวงดาวแต่ละดวงก็ยังแตกต่างกันเลย ⁴²มันจะเป็นอย่างนี้ เมื่อคนตายฟื้นขึ้นมาใหม่ ร่างที่ถูกฝังในดินนั้นก็เนาเปื่อยไป แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมาใหม่นี้ไม่มีวันเนาเปื่อย ⁴³ร่างที่ถูกฝังในดินนั้นไม่มีเกียรติ แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมานี้มีสง่าราศี ร่างกายที่ถูกฝังในดินนั้นอ่อนแอ แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมานี้มีฤทธิ์อำนาจ ⁴⁴ร่างที่ถูกฝังในดินนั้นเป็นเพียงร่างกายธรรมดา แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมานี้เป็นร่างทิพย์จากพระวิญญาณ ดังนั้นในเมื่อมีร่างกายธรรมดาที่ต้องมีร่างกายด้วย ⁴⁵เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า “อาดัมผู้ชายคนแรก ได้กลายเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีชีวิต”² แต่พระคริสต์ผู้เป็นอาดัมคนสุดท้ายได้กลายเป็นวิญญาณที่ให้ชีวิต ⁴⁶ร่างทิพย์ไม่ได้เกิดก่อน แต่ร่างกายธรรมดาเกิดก่อนแล้วร่างทิพย์จึงตามมา ⁴⁷อาดัมมนุษย์คนแรกนั้นมาจากพงคลิดินในโลกนี้ส่วนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองมาจากสวรรค์ ⁴⁸พวกที่เป็นของโลกนี้ก็จะเป็นเหมือนอาดัมมนุษย์คนแรกที่มาจากพงคลิดินนั้นพวกที่เป็นของสวรรค์นั้นก็จะเป็นเหมือนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองที่มาจากสวรรค์นั้น ⁴⁹เนื่องจากตอนนี้เรามีร่างเหมือนกับอาดัมมนุษย์คนแรกที่มาจากพงคลิดิน วันหนึ่งเราก็จะมีร่างเป็นเหมือนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองที่มาจากสวรรค์ด้วย

⁵⁰พี่น้องครับ ผมจะบอกพวกคุณว่า ร่างที่เป็นเนื้อและเลือดของเราตอนนี้ ไม่สามารถที่จะมีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้าได้ สิ่งที่เราเนาเปื่อยได้ก็ไม่สามารถจะมีส่วนร่วมกับสิ่งที่ไม่มีวันเนาเปื่อยเหมือนกัน ⁵¹ฟังให้ดี ผมจะบอกความลับให้รู้ พวกเราจะไม่ตายกันหมดทุกคนหรอก แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงทันทีทันใด ⁵²ในช่วงพริบตาเมื่อเปาแตรครั้งสุดท้าย เพราะเสียงแตรจะดังขึ้น และคนตายก็จะฟื้นขึ้นในรูปร่างที่ไม่มีวันเนาเปื่อย และพวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป ⁵³เพราะสิ่งที่ไม่เนาเปื่อยจะเข้ามาสวมร่างที่เนาเปื่อย และร่างที่ต้องตายนี้จะต้องสวมด้วยสิ่งที่ไม่มีวันตาย ⁵⁴เมื่อร่างที่เนาเปื่อยนี้สวมสิ่งที่ไม่เนาเปื่อยแล้ว และร่างที่ต้องตายนี้สวมสิ่งที่ไม่มีวันตายแล้ว สิ่งที่พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ก็จะเป็นความจริงที่ว่า

15:45 ที่มีชีวิต หมายถึง “วิญญาณ”

15:45 “อาดัม...ที่มีชีวิต” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:7

“ความตายก็พ่ายแพ้อย่างราบคราบแล้ว”*

55“ว่าอย่างไรความตาย ชัยชนะของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว

ว่าอย่างไรความตาย พิชสง*ของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว”*

56 พิชสงของความตายนั่นคือบาป และอำนาจของบาปก็มาจากกฎ† 57 แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้เราชนะผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

58 ดังนั้น พี่น้องที่รัก ให้มันคงอย่าหวั่นไหว และให้ทุ่มเทกับงานขององค์เจ้าชีวิตตลอดเวลา เพราะคุณก็รู้ว่าจะได้รับรางวัล จากงานหนักที่คุณทำเพื่อองค์เจ้าชีวิตนั้นแน่

เรียไรเพื่อช่วยคนของพระเจ้า

16 ที่นี้จะพูดถึงเรื่องการเรียไรเงินสำหรับคนของพระเจ้า ผมขอสั่งให้คุณทำแบบเดียวกับที่ผมได้สั่งหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในแคว้นกาลาเทียคือ 2 ทุกๆ วันอาทิตย์ให้แต่ละคนแบ่งเงินตามที่พระเจ้าอวยพรให้ แล้วเก็บรวบรวมไว้ที่บ้าน พอผมมาจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรกันอีก 3 เมื่อมาถึงผมก็จะส่งคนที่พวกคุณเลือกไว้ให้เอาจดหมายแนะนำตัวและเงินที่พวกคุณได้บริจาคอย่างใจกว้างขวางไปที่เมืองเยรูซาเล็ม 4 ถ้าเห็นว่าผมน่าจะไปด้วย พวกนั้นก็จะได้ไปพร้อมกับผม

แผนของเปาโล

5 เมื่อผมผ่านแคว้นมาซิโดเนีย ผมจะมหาพาพวกคุณ เพราะผมตั้งใจที่จะผ่านมาทางนั้นอยู่แล้ว 6 แต่ผมอาจจะพักอยู่กับพวกคุณสักระยะหนึ่ง หรือไม่แน่ว่าอาจจะอยู่ตลอดฤดูหนาว เพื่อคุณจะได้ช่วยสนับสนุนให้ผมเดินทางต่อไปว่าผมจะไปไหนก็ตาม 7 ผมไม่อยากจะแะเยียมคุณแค่รู้เดียวแล้วก็ไป เพราะผมจะเจอกับพวกคุณให้นานหน่อยถ้าองค์เจ้าชีวิตอนุญาตให้เป็นอย่างนั้น 8 ตอนนี้ผมจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสไปก่อนจนกว่าจะถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์† 9 เพราะโอกาสเปิดกว้างให้ผมทำงานที่นี้อย่างได้ผล แต่ก็มีคนต่อต้านมากเหมือนกัน

10 คูโมธีมาถึงเมื่อไรก็อย่าทำให้เขาต้องรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่กับพวกคุณ เพราะเขาทำงานขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับผม 11 อย่าให้ใครดูถูกเขาได้ ช่วยส่งเขาเดินทางกลับมาหาผมด้วย เพราะผมกับพี่น้องคนอื่นๆ กำลังคอยเขาอยู่

12 ผมได้คะยั้นคะยอ อปอลโลสพี่น้องของเราอย่างเต็มที่ ให้เขาร่วมเดินทางมากับพี่น้องพวกนั้นเพื่อมาเยี่ยมคุณ แต่ตอนนี้เขายังไม่อยากจะมา รอให้มีโอกาสเหมาะๆ ก่อนแล้วเขาจะมา

เปาโลลงท้ายจดหมาย

13 พวกคุณระวังตัวให้ดี ให้ยืนหยัดมั่นคงในความไว้วางใจของพวกคุณมีใจกล้า และเข้มแข็งไว้ 14† ให้ทำทุกอย่างด้วยความรัก

15 พวกคุณก็รู้ว่าครอบครัวของสเทฟานัส เป็นครอบครัวแรกที่เป็นคริสเตียนในแคว้นอากายา และพวกเขาได้ทุ่มเทรับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า พี่น้องครับ ผมขออ้อลงละ 16 ขอให้ยินยอมคนอย่างนี้ รวมทั้งผู้ร่วมงานทุกคนและคนที่ทำงานอย่างตราคราตร้าด้วย

15:54 “ความตาย...ราบคราบแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 25:8

15:55 “โง่ ความตาย...ไปไหนหมดแล้ว” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 13:14

15:55 พิชสง หรือ เหล็กไน

¹⁷ ผมดีใจที่สเทพานัสและฟอร์ทูนาทัส และอากายคัสมาหา พวกเขาทำให้ผมไม่รู้สึกว่าขาดพวกคุณไป ¹⁸ เขาทำให้ผมสดชื่นขึ้นเหมือนกับที่เคยทำให้กับพวกคุณ ให้เกียรติกับคนแบบนี้

¹⁹ หมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย[†] ฝากความคิดถึงมา อาคิวิลลา ปริสคาและหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมกันในบ้านของพวกเขา ก็ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณเป็นพิเศษในองค์เจ้าชีวิต ²⁰ พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมาให้ เมื่อพวกคุณเจอกันก็ขอให้ทักทายกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์

²¹ ผมเปาโลได้เขียนคำร่ำลานี้ด้วยมือของผมเอง

²² ถ้าใครไม่รักองค์เจ้าชีวิต ก็ขอให้คนนั้นถูกลาปแข่ง “มารานา ธา (มาเถอะ องค์เจ้าชีวิต)”

²³ ขอให้พระเยซูเจ้าให้ความเมตตาคุณรื้อนากับพวกคุณด้วย

²⁴ ผมขอฝากความรักมาให้กับพวกคุณทุกคนในพระเยซูคริสต์

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ฉบับที่สอง

1 จากเปาโล ผู้ที่พระเจ้าเลือกให้เป็นศิษย์เอก¹ ของพระเยซูคริสต์ และจากทิโมธีน้องของเรา ถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ รวมถึงผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคนทั่วแคว้นอาคาญา² ขอพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณด้วยเถิด

เปาโลขอบคุณพระเจ้า

³สรรเสริญพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระบิดาผู้เต็มไปด้วยความเมตตา กรุณา และเป็นพระเจ้าที่ปลอบโยนเราในทุกเรื่อง ⁴เมื่อเรามีความทุกข์ พระองค์ปลอบโยนเรา เพื่อว่าเมื่อคนอื่นมีความทุกข์ เราจะได้ปลอบโยนเขา เหมือนกับที่พระเจ้าทำกับเรา ⁵ยิ่งเราร่วมทุกข์กับพระคริสต์มากเท่าไร พระเจ้าก็จะปลอบโยนเรามากขึ้นเท่านั้น โดยผ่านทางพระคริสต์ ⁶ถ้า เราได้รับความทุกข์ทรมาน ก็เพื่อพวกคุณจะได้รับ การปลอบโยนและได้รับความรอด ถ้าเราได้รับการปลอบโยน ก็เพื่อพวกคุณจะได้รับ การปลอบโยนด้วย ซึ่งมีผลทำให้พวกคุณมีความทรหดอดทนต่อความทุกข์แบบเดียวกับที่เราได้รับ ⁷เรามีความมั่นใจในตัวพวกคุณมาก เพราะพวกคุณได้ร่วมทุกข์และร่วมการปลอบโยนกับเรา

⁸พี่น้องครับ เราอยากให้คุณรู้ถึงความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่เราเจอในแคว้นเอเชีย* ซึ่งหนักเกินกว่าที่เราจะทนได้และหมดหวังจนคิดว่าคงไม่รอดแล้ว ⁹เราคิดอยู่ในใจเหมือนว่าเราถูกตัดสินให้ตายเสียแล้ว แต่ที่มันเกิดขึ้นอย่างนี้ ก็เพื่อเราจะได้ไม่พึ่งตนเอง แต่พึ่งพระเจ้าผู้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา ¹⁰พระเจ้าได้ช่วยให้เราพ้นจากอันตรายอันใหญ่หลวงและพระองค์ก็จะช่วยชีวิตเราต่อไป เรามีความหวังในพระองค์ว่า พระองค์จะช่วยชีวิตเราต่อไปในอนาคต ¹¹พวกคุณก็ช่วยเรา ได้ด้วยการอธิษฐาน แล้วคนจำนวนมากก็จะขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ได้ช่วยชีวิตเรา ตามที่พวกคุณอธิษฐานนั้น

เปาโลเปลี่ยนแผน

¹²เรื่องที่เราภูมิใจก็คือใจของเราบอกว่าทุกสิ่งที่เราทำในโลกนี้โดยเฉพาะสายสัมพันธ์กับพวกคุณนั้น เราได้ทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ และด้วยความจริงใจที่มาจากพระเจ้า เราทำสิ่งเหล่านี้ก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า ไม่ได้ทำตามความเฉลียวฉลาดของโลกนี้ ¹³แน่นอน ทุกอย่างที่เราเขียนมานี้ เราไม่ได้ปิดบังอะไรเลย เป็นสิ่งที่คุณอ่านเข้าใจได้ทั้งนั้น และผมหวังว่าคุณจะเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ¹⁴เหมือนกับที่คุณเข้าใจเราอยู่บ้างแล้ว ที่ว่าในวันที่พระเยซูกลับมานั้น พวกคุณจะได้ภูมิใจในตัวเรา เหมือนกับที่เราภูมิใจในตัวคุณด้วย

¹⁵ผมมั่นใจว่าคุณคิดอย่างนี้ ผมก็เลยตัดสินใจมาเยี่ยมคุณก่อน เพื่อคุณจะได้ประโยชน์สองต่อ ¹⁶คือผมกะว่าจะมาแวะเยี่ยมคุณทั้งตอนขาไป และตอนขากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย หลังจากนั้นคุณจะได้ช่วยสนับสนุนผมเดินทางต่อไปที่แคว้นยูเดีย ¹⁷คุณคิดว่าตอนที่ผมวางแผนนี้ ผมรวนเร

1:8 เอเชีย เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศตุรกีในปัจจุบัน

เอาแน่เอานอนไม่ได้หรือ ผมวางแผนอย่างที่คุณในโลกนี้เขาทำกันหรือ ที่เดียวกับบอกว่า “ใช่” เดียวกับบอกว่า “ไม่”

¹⁸พระเจ้าฉันเชื่อสัตย์ พระองค์เป็นพยานให้กับเราได้ว่า สิ่งที่เราบอกกับพวกคุณนั้นไม่เคย “ใช่” และ “ไม่” พร้อมๆ กันเลย ¹⁹เพราะพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ที่ลิลิวันส์ ที่ไม่มี และผมได้ประกาศไปท่ามกลางพวกคุณนั้นไม่ได้เป็นทั้ง “ใช่” และ “ไม่ใช่” ในเวลาเดียวกัน แต่ตรงกันข้าม ในพระองค์นั้นมีแต่คำว่า “ใช่” เท่านั้น ²⁰เพราะไม่ว่าพระเจ้าจะสัญญาไว้มากมายขนาดไหนก็ตาม สัญญาที่ใช้อย่างนั้นทุกข้อในพระคริสต์ เพราะอย่างนี้เองเราถึงได้พูดคำว่า “อาเมน”* ผ่านทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติยศ ²¹พระเจ้านี้แหละที่ทำให้ทั้งเรา และพวกคุณตั้งมั่นคงอยู่ในพระคริสต์และพระองค์ก็ได้เจิมเรา* ²²พระองค์ได้ประทับตราว่า พระองค์เป็นเจ้าของเราด้วย และพระองค์ก็ได้ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์[†] อยู่ในใจเราไว้เป็นมัดจำงวดแรกของทุกสิ่งทีพระองค์สัญญาว่าจะให้กับเรา

²³พระเจ้าเป็นพยานได้ ที่ผมไม่แฉมาที่เมืองโครินธ์ตอนขากลับนั้น ก็เพราะไม่อยากจะมาลงโทษพวกคุณ ²⁴นี่ไม่ได้หมายความว่าเราอยากจะเป็นเจ้านายเหนือความเชื่อของพวกคุณหรอกนะ เพราะพวกคุณมีความเชื่อที่มั่นคงดีอยู่แล้ว แต่เราเป็นเพื่อนร่วมงานกับคุณเพื่อสร้างความสุขให้กับคุณ

2 ตอนนั้นผมก็เลยตัดสินใจไม่มาเยี่ยมพวกคุณ เพื่อจะได้ไม่มีเรื่องทุกข์ใจเกิดขึ้นอีก ²เพราะถ้าผมทำให้พวกคุณเป็นทุกข์ แล้วที่นี้ใครจะมาทำให้ผมมีความสุขได้อีก ถ้าไม่ใช่พวกคุณที่ผมทำให้ทุกข์ใจ ³ผมถึงได้เขียนอย่างนั้นไปในฉบับก่อน เพื่อที่ว่าเมื่อผมมาเยี่ยม ผมจะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์จากคนที่น่าจะทำให้ผมมีความสุข เพราะผมเชื่อว่าเมื่อพวกคุณเห็นผมมีความสุข พวกคุณก็จะมีความสุขด้วย ⁴ตอนที่ผมเขียนถึงพวกคุณนั้น ผมรู้สึกหนักใจมาก ปวดร้าวใจมาก และเต็มไปด้วยน้ำตา ที่เขียนมานั้นไม่ใช่จะให้คุณทุกข์ใจ แต่อยากจะทำให้คุณรู้ว่าผมรักคุณขนาดไหน

ควรให้อภัยกับคนที่ทำผิดไปแล้ว

⁵ถ้ามีใครก่อให้เกิดความทุกข์ เขาไม่ได้ทำให้ผมเป็นทุกข์หรอกนะ แต่เขาได้ทำให้พวกคุณทั้งหมดนั้นแหละเป็นทุกข์ไม่มากก็น้อย (ผมไม่อยากจะพูดให้มันเลวร้ายจนเกินไป) ⁶เมื่อพวกคุณส่วนใหญ่ลงโทษเขาแล้วก็พอแล้ว ⁷ต่อไปก็ให้พวกคุณอภัยและให้กำลังใจเขาดีกว่า เพื่อเขาจะได้ไม่จมอยู่ในความทุกข์นั้น ⁸ขอร้องให้พวกคุณแสดงความรักต่อเขาอย่างชัดเจนด้วย ⁹นั่นแหละเป็นเหตุที่ผมเขียนมาถึงพวกคุณในตอนนั้น เพื่อทดสอบดูว่าพวกคุณเชื่อฟังทุกเรื่องหรือเปล่า¹⁰ ถ้าคุณอภัยให้ใคร ผมก็อภัยให้กับคนนั้นแล้วเหมือนกัน และสิ่งที่ผมอภัยให้นั้น (ถ้ามี) ผมก็ทำเพื่อพวกคุณต่อหน้าพระคริสต์ ¹¹เราทำทั้งหมดนี้เพื่อจะได้ไม่ถูกซาตานหลอก เพราะเรารู้ทันกลอุบายต่างๆ ของมัน

1:20 อาเมน เมื่อมีคนพูดว่า “อาเมน” นั้นหมายถึง คนนั้นเห็นด้วยกับบางสิ่งที่ได้พูดหรือทำไปเป็นอย่างมาก ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทย อาจจะใช้คำว่า “ขอให้เป็นไปตามนั้น” หรือ “สาธุ”

1:21 เจิมเรา เป็นวิธีที่พระเจ้าใช้แสดงว่าพระองค์เลือกคนคนนั้นเพื่อมารับใช้พิเศษ

เปาโลหาที่ตลในเมืองโตรอัส

¹²ตอนที่ผมไปเมืองโตรอัส เพื่อประกาศข่าวดี¹ ของพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิตได้เปิดโอกาสให้ กับผม ¹³แต่ผมไม่สบายใจเลย เพราะผมหาที่ตลน้องของผมไม่เจอ ผมจึงลาคนที่นั่น แล้วเดินทาง ต่อไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

ชัยชนะของพระคริสต์

¹⁴แต่ขอขอบคุณพระเจ้า เพราะในพระคริสต์นั้นเราเป็นเหมือนเซลยสงครามในชบวนแห่งแห่ง ชัยชนะ* ของพระองค์ที่พระองค์นำอยู่เสมอ พระองค์ใช้เราเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ในทุกๆ ที่ เหมือนกับกลิ่นหอมที่กระจายไปทั่ว ¹⁵เพราะเราคือกลิ่นรูปอันหอมหวานของพระคริสต์ที่ถวาย ต่อพระเจ้าท่ามกลางคนที่กำลังจะรอดและคนที่กำลังจะพินาศ ¹⁶สำหรับคนที่กำลังจะพินาศกลิ่น นั้นก็จะเป็นกลิ่นเหม็น ที่มาจากความตายและนำไปสู่ความตาย แต่สำหรับคนที่กำลังจะรอด กลิ่นนั้นเป็นกลิ่นหอมที่มาจากชีวิต และนำไปสู่ชีวิต ถ้าอย่างนั้นใครเล่าจะไปทำงานนี้ได้ ¹⁷เรา ไม่ใช่พ่อค้าเร่ที่หาเงินกับคำพูดของพระเจ้าเหมือนกับที่หลายคนทำกันแต่เราเป็นของพระคริสต์และ พูดความจริงต่อหน้าพระเจ้าด้วยความจริงใจ และเป็นคนที่พระเจ้าเองส่งมา

ผู้รับใช้พระเจ้าเพื่อสัญญาใหม่

3 เรากำลังรับรองคุณสมบัติตัวเองอีกแล้วหรืออย่างไรหรือเราจะต้องเอาหนังสือรับรองตัวเอง มาให้คุณ หรือต้องให้คุณออกหนังสือรับรองให้เหมือนกับที่คนอื่น ๆ เขาทำกันหรือ ²อันที่จริง ตัวพวกคุณนี่แหละที่เป็นตัวหนังสือของเรา ที่เขียนอยู่ในจิตใจของเราให้คนได้รู้และอ่านกัน ³คุณ ทำให้เห็นว่าคุณเป็นตัวหนังสือจากพระคริสต์ที่เป็นผลมาจากงานรับใช้ของเราไม่ได้เขียนด้วยน้ำ หมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และไม่ได้เขียนอยู่บนแผ่นหิน* แต่เขียนลงบน ใจมนุษย์

⁴พระคริสต์ทำให้เรากล้าพูดอย่างนี้ต่อหน้าพระเจ้า ⁵ผมไม่ได้หมายความว่า ความสามารถ ที่เรามีนั้นมาจากตัวเราเอง แต่มาจากพระเจ้าต่างหาก ⁶พระเจ้าทำให้เราสามารถที่จะรับใช้พระองค์ ภายใต้อสัญญาใหม่นี้ เป็นสัญญาระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์ เพราะสัญญาใหม่นี้ไม่ได้ขึ้น กับกฎที่เป็นตัวหนังสือ แต่ขึ้นกับพระวิญญาณ ⁷ เพราะกฎที่เป็นตัวหนังสือนั้นทำให้ตาย แต่พระ วิญญาณให้ชีวิต

สัญญาใหม่มีบารมีมากกว่า

⁷ขนาดงานรับใช้ที่นำความตายมาให้ และกฎที่สลักเป็นตัวหนังสือบนแผ่นหิน ยิ่งมากับรัศมี เป็นรัศมีที่เปล่งออกมาบนใบหน้าของโมเสส จนทำให้คนอิสราเอลจ้องหน้าโมเสสนานๆ ไม่ได้ แล้วสุดท้ายมันก็จางหายไป ⁸ถ้าอย่างนั้นแล้วงานรับใช้ของพระวิญญาณจะไม่มีเปลี่ยนแปลงมีมากกว่า นั้นอีกหรือ ⁹ขนาดงานรับใช้ที่ทำให้คนต้องถูกลงโทษยังมีรัศมีเลย แล้วงานรับใช้ที่ทำให้คนพ้นโทษ จะไม่มีเปลี่ยนแปลงมีมากกว่านั้นอีกหรือ ¹⁰ความจริงแล้ว รัศมีของสัญญาเดิมไม่น่าเรียกว่ารัศมีเลย

2:14 ชบวนแห่งแห่งชัยชนะ เมื่อแม่ทัพของอาณาจักรโรมชนะสงคราม เขาก็จะพาเซลยและทรัพย์สินของที่ยึดมาได้ นำ มาแห่ตามท้องถนนในกรุงโรม มีการจุดธูปเฉลิมฉลองกัน ผู้คนจะเรียกแม่ทัพคนนั้นว่า ผู้ช่วยให้รอด

3:3 แผ่นหิน หมายถึง กฎบัญญัติที่พระเจ้ามอบให้โมเสสซึ่งถูกเขียนลงบนแผ่นหิน (อพยพ 24:12; 25:16)

เมื่อเปรียบเทียบกับรัศมีอันเจิดจ้าของสัญญาใหม่นั้น¹¹ ดังนั้นถ้าสัญญาเดิมที่กำลังจะยกเลิกไปยังมีรัศมี แล้วสัญญาใหม่ที่จะคงอยู่ตลอดไป จะไม่ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีกหรือ

¹²ในเมื่อเรามีความหวังอย่างนี้ เราจึงกล้าพูดอย่างเปิดเผย¹³ เราไม่เหมือนกับโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อคนอิสราเอลจะไม่เห็นจุดประสงค์ของคำสัญญาชั่วคราวที่กำลังจะยกเลิกไป¹⁴ แต่จิตใจของพวกอิสราเอลแข็งกระด้าง เพราะถึงวันนี้เมื่ออ่านสัญญาเดิม ผ้าคลุมผืนเดิมก็ยังคงอยู่ไม่ได้ ถูกเอาออกไปเพราะในพระคริสต์เท่านั้นสัญญาเดิมนั้นถึงถูกยกเลิกไป¹⁵ แต่จนถึงทุกวันนี้ ทุกครั้งที่อ่านกฎของโมเสส ผ้านั้นก็ยังคลุมจิตใจของพวกอิสราเอลอยู่¹⁶ แต่จะเอาผ้าคลุมออกได้เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับโมเสสว่า “เมื่อเขาหันมาทางองค์เจ้าชีวิต ผ้าคลุมนั้นก็ถูกเปิดออก”¹⁷ องค์เจ้าชีวิตที่ซ่อนไว้พูดถึงนั่นคือพระวิญญาณ และที่ไหนที่มีพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต ที่นั่นก็มีอิสระภาพ¹⁸ พวกเราทุกคนที่ไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้วก็มองเห็นความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับดูจากกระจก เรากำลังถูกเปลี่ยนให้เหมือนกับพระองค์ ทำให้เรามีเกียรติเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งหมดนี้มาจากองค์เจ้าชีวิตผู้เป็นพระวิญญาณ

สมบัติอันล้ำค่าจากสวรรค์ในโกดิน

4 เหตุที่เราไม่ย่อท้อง่ายๆ เพราะงานนี้พระเจ้าเองเป็นผู้มอบให้เราทำ² เราไม่ยอมใช้วิธีการต่างๆ ที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ซึ่งน่าละอาย เราไม่ใช้เล่ห์เหลี่ยมและเราก็ไม่ทำให้พระคำของพระเจ้าเจือจางไปด้วย แต่เราสอนความจริงอย่างตรงไปตรงมา เราทำอย่างนี้ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อรับรองให้คนอื่นรู้ในใจของเขาว่า เราเป็นคนอย่างไร³ ถ้าชาวดีที่เราประกาศนี้ยังมีผ้าปิดอยู่ มันก็ปิดเฉพาะกับพวกที่กำลังจะพินาศไปเท่านั้น⁴ พระของยุคนี้⁵ ได้ทำให้ใจของคนที่ไม่ไว้วางใจมืดมนไปเหมือนคนตาบอด คนพวกนี้ก็เลยมองไม่เห็นแสงสว่างที่มาจากชาวดี ชาวดีนี้พูดถึงเกียรติยศของพระคริสต์ผู้เป็นเหมือนกับพระเจ้าทุกอย่าง⁵ เราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่เราได้ประกาศว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์เจ้าชีวิต และตัวเราเองเป็นทาสของพวกคุณ เพราะเห็นแก่พระเยซู⁶ พระเจ้าองค์ที่พูดว่า “ให้มิแสงสว่างส่องออกมาจากความมืด” ก็เป็นองค์เดียวกับที่ได้ส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา ทำให้เราเห็นถึงสง่าราศีของพระองค์ซึ่งเห็นได้จากใบหน้าของพระเยซูคริสต์

⁷แต่เราเป็นเหมือนโกดินที่เก็บสมบัติอันล้ำค่านี้ไว้ข้างใน เพื่อให้เห็นว่าพลังวิเศษนี้มาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากเรา⁸ เราถูกบีบคั้นทุกเรื่องตลอดเวลาแต่ไม่ถึงกับบีบแบน เราหมดปัญญาไม่รู้จะอย่างไรดีแต่ก็ไม่ย่อท้อ⁹ เราถูกขมเหงแต่ก็ไม่ถึงกับถูกทอด้ง เราถูกตีล้มลงแต่ก็ไม่ถึงกับถูกฆ่า¹⁰ เราแบกความตายของพระเยซูไว้กับตัวเสมอ เพื่อชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏเด่นชัดในตัวเรา¹¹ เพราะเห็นแก่พระเยซู เราที่ยังมีชีวิตอยู่นี้จึงเสี่ยงกับความตายอยู่ตลอดเวลา เพื่อชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏเด่นชัดในร่างกายที่จะต้องตายนี้¹² ดังนั้นเราจึงยอมตายเพื่อพวกคุณจะได้มีชีวิต¹³ ในพระคัมภีร์เขียนไว้ “เพราะผมเชื่อ ผมถึงพูด”¹⁴ เราก็อธิษฐานเหมือนกัน เราก็อธิษฐานว่า “เพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าผู้ที่ทำให้พระเยซูเจ้าฟื้นขึ้นจากความตายจะทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายแบบ

3:16 อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 34:3

4:4 พระของยุคนี้ แปลตามตัวอักษรว่า “พระเจ้าของยุคนี้” ซึ่งหมายถึงซาตาน

4:13 “เพราะผมเชื่อ ผมถึงพูด” อ้างมาจากหนังสือ เพลงสดุดี 116:10

เดียวกันด้วย และพระเจ้าก็จะนำเราและพวกคุณมาอยู่ต่อหน้าพระองค์¹⁵ ที่เราอมทนทุกข์ช้อย่างนี้ ก็เพราะเห็นแก่พวกคุณ เพราะยังมีคนได้รับความเมตตากรรณาจากพระเจ้ามากเท่าไร คำขอคุณต่อพระองค์ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น พระเจ้าก็จะได้รับเกียรติ

เกียรติยศที่เราจะได้รับ

¹⁶เราจึงไม่ยอมท้อแท้ถึงแม้สังขารภายนอกจะเสื่อมโทรมไป แต่จิตใจภายในของเราได้รับการสร้างขึ้นใหม่ในทุกๆวัน ¹⁷ความทุกข์เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นกับเราแค่ประเดี๋ยวเดี๋ยวนี้อาจจะทำให้เราได้รับเกียรติถาวรตลอดไป เกียรตินั้นยิ่งมีค่าเกินกว่าที่จะไปคิดถึงความทุกข์พวกนั้นมากนัก ¹⁸เราจึงไม่สนใจกับสิ่งที่เรามองเห็นได้ แต่สนใจกับสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่มองเห็นนั้นอยู่แค่ชั่วคราว แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นอยู่ถาวรตลอดไป

5 เพราะเรารู้ว่าถ้าเดินที่ของเราในโลกนี้ซึ่งก็คือร่างกายถูกรื้อลงเราก็จะมีบ้านที่มาจากพระเจ้า บ้านนั้นเป็นบ้านถาวรบนสวรรค์ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์² ดังนั้น ตอนที่เรายังอาศัยอยู่ในดินแดนนี้ เราจึงร้องคร่ำครวญเพราะอยากจะสวมใส่บ้านที่มาจากสวรรค์หลังนั้น เหมือนกับใส่เสื้อคลุม³ (แน่นอน เมื่อเราสวมใส่แล้ว เราจะได้ไม่เปลือยกาย)⁴ พวกเราที่อยู่ในดินแดนนี้ ต่างก็คร่ำครวญกับภาระหนักที่เราแบกไว้ เราไม่ได้อยากจะถอดร่างในปัจจุบันออก แต่อยากจะสวมร่างใหม่ทับเข้าไป เพื่อร่างที่มีชีวิตถาวรจะได้กลืนร่างที่ต้องตายนี้ไป⁵ พระเจ้าคือผู้ที่เตรียมเราไว้สำหรับสิ่งนี้ พระเจ้าได้ให้พระวิญญูญาณ⁶ กับเราเป็นมัดจำงวดแรกของทุกสิ่งที่พระองค์สัญญาว่าจะให้กับเรา

⁶เราก็มั่นใจความมั่นใจอยู่เสมอถึงแม้จะรู้ว่าเมื่อเรายังอยู่ในบ้านนี้ เราก็กังห่างจากบ้านที่จะอยู่กับองค์เจ้าชีวิต⁷ (เราจึงใช้ชีวิตตามความเชื่อ ไม่ใช่ตามสิ่งที่เรามองเห็น)⁸ เราถึงได้มั่นใจและอยากที่จะจากบ้านนี้ ไปอยู่บ้านกับองค์เจ้าชีวิตมากกว่า⁹ เพราะอย่างนั้นแหละ เราถึงได้ตั้งใจเอาไว้ว่าจะทำทุกอย่างเพื่อให้พระองค์พอใจ ไม่ว่าจะยังอยู่ในบ้านนี้หรือไม่อยู่แล้วก็ตาม¹⁰ เพราะเราทุกคนจะต้องอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อแต่ละคนจะได้รับผลตอบแทนตามความดีหรือความชั่วที่ทำมา ตอนที่ยังอยู่ในร่างกายนี้

งานนำคนมาคืนดีกับพระเจ้า

¹¹ดังนั้น เพราะเราเกรงกลัวองค์เจ้าชีวิต เราถึงได้พยายามชักชวนคนให้หันมาหาพระองค์ พระองค์รู้ดีว่าเราเป็นอย่างไรและเราก็กังหวังว่าพวกคุณรู้จักเราอย่างนั้นด้วย¹² นี่เราก็กังรับรองคุณสมบัติตัวเองอีกแล้วหรืออย่างไร ไม่ใช่หรอก แต่เปิดโอกาสให้พวกคุณภูมิใจในเราบ้าง จะได้ไปโต้ตอบกับคนพวกนั้นที่ภูมิใจแต่สิ่งที่อยู่ภายนอก แทนที่จะเป็นสิ่งที่อยู่ในใจ¹³ ถ้าเรายกบาปเพื่อพระเจ้า และถ้าเรามีสติดี ก็เพื่อเป็นประโยชน์กับพวกคุณ¹⁴ เพราะความรักของพระคริสต์บังคับเราอยู่ เพราะเราเชื่อว่า คนหนึ่งได้ตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ทุกคนก็เลยตายกันหมด¹⁵ พระองค์ได้ตายเพื่อทุกคน เพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะได้ไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ที่ได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่เพื่อพวกเขา

¹⁶เพราะอย่างนี้ จากนั้นไปเราจะไม่มองใครตามมาตรฐานของโลกนี้อีกแล้ว แม้ว่าครั้งหนึ่ง เราเคยมองพระคริสต์อย่างนั้น ¹⁷ดังนั้น ใครก็ตามที่มีส่วนในพระคริสต์ก็เข้าสู่โลกใหม่ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาแล้ว* ลings เก่าๆ หายไปหมดแล้ว ดูลิ ลings ใหม่ๆ ก็เกิดขึ้น ¹⁸ทั้งหมดนี้ก็เกิดมาจากพระเจ้า พระเจ้าทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระองค์ใหม่ โดยผ่านทางพระคริสต์ และพระเจ้าได้มอบหมายงานให้กับเราทำคือไปนำคนอื่นๆ กลับมาคืนดีกับพระองค์ด้วย ¹⁹พระเจ้าเองทำให้คนในโลกนี้กลับมาคืนดีกับพระองค์ โดยผ่านทางพระคริสต์ และยกโทษบาปให้กับพวกเขา พระองค์ก็ได้มอบเรื่องการกลับคืนดีนี้ให้กับเราเพื่อไปบอกคนอื่นๆ ต่อ ²⁰ดังนั้นเราจึงทำงานเป็นทูตของพระคริสต์ เพราะเชื่อมั่นว่าพระเจ้ากำลังขอร้องพวกคุณผ่านทางเรา เราขออวิงวอนพวกคุณแทนพระคริสต์ว่า “กลับมาคืนดีกับพระเจ้าเถิด” ²¹พระเจ้าทำให้พระคริสต์ผู้ที่ไม่มีบาปกลายเป็นคนบาปเพื่อเรา* เพื่อว่าในพระคริสต์นั้น ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า* จะให้เห็นเด่นชัดในตัวเรา

6 ในฐานะผู้ร่วมงานกับพระเจ้า เราขอร้องพวกคุณทุกคนว่าอย่ารับความเมตตาการุณาของพระเจ้ามาเปล่าๆ ²เพราะพระองค์พูดไว้ว่า

“เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เราก็อ้างเสียงเจ้า

เมื่อถึงวันแห่งความรอด เราก็อ้างชีวิตเจ้า” (อิสยาห์ 49:8)

ฟังให้ดีนะ ตอนนี้นั่นเองคือเวลาที่เหมาะสมนั้น และเดี๋ยวนี้นั่นเองเป็นวันแห่งความรอดนั้น ³เราพยายามที่จะไม่ก่อปัญหาให้กับใครเลย จะได้ไม่มีใครมาตีเตี้ยงานของเราได้ ⁴ตรงกันข้าม เราพยายามพิสูจน์ตัวเองทุกวิถีทาง ให้คนเห็นว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า อย่างเช่นอดทนอดกลั้นมาก ลำบากแสนสาหัส ⁵ถูกเขียนตี ถูกจับขังคุก เจอกับการจลาจลวุ่นวาย ตรากตรำทำงานอย่างหนัก อดหลับอดนอน และไม่มีอาหารกิน ⁶มีใจบริสุทธิ์ มีความรู้ มีความอดทน มีความเมตตา มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ด้วย และมีความรักที่จริงจัง ⁷เราพูดแต่ความจริง และมีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราใช้ชีวิตที่ทำตามใจพระเจ้ามาถือเป็นอาวุธในมือชายชวา* ⁸ทั้งในเวลาที่คุณให้เกียรติและไม่ให้เกียรติ ทั้งในเวลาที่คุณพูดใส่ร้ายและพวยกย่อง คนมองว่าเราเป็นคนหลอกลวงทั้งๆ ที่เราพูดความจริง ⁹คนมองว่าไม่มีใครรู้จักเราทั้งๆ ที่เราเป็นที่รู้จักกันดี คนมองว่าเราใกล้จะตายแล้ว แต่ดูลิ เรายังมีชีวิตอยู่ คนมองว่าเราถูกพระเจ้าลงโทษ แต่ดูลิ เรายังไม่ตาย ¹⁰คนมองว่าเราเป็นคนอมทุกข์ แต่จริงๆ แล้วเรารื่นเริงอยู่เสมอ คนมองว่าเรายากจนข้นแค้น แต่จริงๆ แล้วเราทำให้หลายคนร่ำรวย คนมองว่าเราไม่มีอะไรเลย แต่จริงๆ แล้วเรามีครบทุกอย่าง ¹¹พี่น้องชาวโครินธ์ เราได้พูดกับคุณอย่างตรงไปตรงมา และเปิดใจเต็มที่ ¹²ไม่ใช่เราหรอกที่ปิดใจไม่ให้ความรักกับพวกคุณ แต่พวกคุณต่างหากที่ทำอย่างนั้นกับเรา ¹³เพื่อให้เป็นการยุติธรรม (ผมพูดแบบพูดกับลูกๆ ของผมเล่นนะ) คุณก็ควรจะเปิดใจให้กับเราด้วย

5:17 อาจเขียนว่า โลกใหม่ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา หรือเขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่แล้ว

5:21 กลายเป็นคนบาปเพื่อเรา หรือเป็นเครื่องบูชาจัดการกับบาปของเรา

5:21 ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า หมายถึงพระเจ้าจะทำตามที่พระองค์สัญญาเสมอ ในที่นี้คือทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระองค์ ผ่านทางพระเยซูคริสต์

6.7 ถือเป็นอาวุธในมือชายชวา หรือเอาไว้ต่อสู้และป้องกันตัว

คำเตือนเกี่ยวกับคนที่ยังไม่เชื่อ

¹⁴อย่าไปเข้าร่วมกับคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เพราะคนดีกับคนชั่วจะไปด้วยกันได้อย่างไร ก็เหมือนกับความสว่างกับความมืดจะเข้ากันได้ได้อย่างไร ¹⁵พระคริสต์กับซาตาน¹ จะตกลงกันได้อย่างไร หรือคนที่เชื่อพระเจ้ากับคนที่ไม่เชื่อจะเข้ากันได้ได้อย่างไร ¹⁶หรือวิหารของพระเจ้า¹ กับพวกรูปเคารพ¹ จะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เพราะเรานี้แหละคือวิหารของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เหมือนกับที่พระเจ้าพูดไว้ว่า

“เราจะอยู่กับพวกเขา และจะเดินอยู่กับพวกเขา

เราจะพระเจ้าของพวกเขา และเขาก็จะเป็นคนของเรา” (เลวีนิติ 26:11-12)

¹⁷องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

“ตั้งนั้นจงแยกตัวเองออกมาจากกลุ่มพวกเขา

และอย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์อีก แล้วเราจะยอมรับพวกเขา” (อิสยาห์ 52:11)

¹⁸องค์เจ้าชีวิตที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจพูดว่า

“แล้วเราจะเป็นพ่อของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นลูกๆของเรา” (2ซามูเอล 7:14)

7 เพื่อนที่รัก เนื่องจากเรามีคำสัญญาพวกนี้ ก็ขอให้เราชำระตัวเองจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ร่างกายและจิตใจสกปรก ทำตัวให้บริสุทธิ์ครบถ้วนเพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า

ความยินดีของเปาโล

²ช่วยเปิดใจรับเราด้วย เราไม่ได้ทำผิดต่อใคร เราไม่ได้ทำลายความเชื่อของใคร และเราไม่ได้โกงใคร ³ที่ผมพูดอย่างนี้ผมไม่ได้โทษคุณนะ เพราะผมเคยบอกแล้วว่า พวกคุณอยู่ในใจเรา เราพร้อมที่จะร่วมเป็นร่วมตายกับพวกคุณอยู่แล้ว ⁴ผมมั่นใจและภูมิใจในตัวพวกคุณมาก พวกคุณทำให้ผมมีกำลังใจมาก ทั้งๆ ที่เรามีความทุกข์แสนสาหัส แต่ผมก็ยังมีคามยินดีอย่างล้นเหลือ

⁵เมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียนั้นเราไม่ได้พักผ่อนเลย มองไปทางไหนก็มีแต่ปัญหา ภายนอกก็มีแต่การทะเลาะวิวาทกัน ส่วนภายในใจก็มีแต่ความหวาดกลัว ⁶แต่พระเจ้าผู้ปลอบโยนคนที่ท้อแท้ก็ได้ปลอบโยนเราด้วย เพราะพระองค์ส่งทูตัสมาหาเรา ⁷ไม่ใช่แค่เรื่องที่ที่ตัสมาเท่านั้นที่ปลอบโยนเรา แต่ยั้งรวมถึงเรื่องที่พวกคุณให้กำลังใจที่ตัสด้วย ที่ตัสเล่าให้เราฟังหมดแล้วว่าพวกคุณอยากเจอเราขนาดไหน พวกคุณเสียใจแค่ไหน และพวกคุณห่วงใยผมขนาดไหน ทำให้ผมดีใจมากขึ้นไปอีก

⁸ถึงแม้จดหมายของผมจะทำให้พวกคุณเศร้าโศกเสียใจ ผมก็ไม่ได้เสียใจหรอกที่เขียนไป แต่ยอมรับว่าผมเสียใจหลังจากได้เขียนไปแล้ว แต่ตอนนี้ผมก็เห็นแล้วว่าจดหมายนั้นทำให้คุณทุกข์ใจแค่ครู่เดียวเอง ⁹ตอนนี้ผมดีใจ ไม่ใช่เพราะคุณเศร้าเสียใจหรอกนะ แต่เพราะความเศร้าเสียใจนั้นทำให้คุณกลับตัวกลับใจ เป็นความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการ พวกคุณก็เลยไม่ได้รับผลกระทบอะไรจากเราเลย ¹⁰เพราะความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการนี้ทำให้คุณกลับตัวกลับใจ ทำให้คุณได้รับความรอดผมก็เลยไม่มีอะไรต้องเสียใจ แต่ความเศร้าเสียใจแบบโลกนี้ลึที่นำไปถึงความตาย ¹¹ลองมาสังเกตดูสิว่าความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการนั้นทำให้เกิดอะไรขึ้น

6:16 รูปเคารพ เป็นรูปปั้นของพระปลอมที่สร้างขึ้นจากไม้หรือหินเพื่อเป็นที่สักการะบูชาของชนชาติที่ไม่ใช่ยิว

กับคุณบ้าง เช่น ทำให้คุณเอาจริงเอาจัง อยากจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง โกรธคนที่ทำผิด กลัวถูกลงโทษ อยากจะเจอกับเราห่วงใยผม และลงโทษคนที่ทำผิด คุณก็ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าในทุกๆ ทางว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่ความผิดของคุณ

¹² ดังนั้น เหตุผลที่ผมเขียนมาให้พวกคุณไม่ใช่เพราะเห็นกับคนที่ทำผิดหรือคนที่เสียหายหรอกนะ แต่อยากจะทำให้คุณรู้ต่อหน้าพระเจ้าว่าคุณห่วงใยเราขนาดไหน ¹³ เรามีกำลังใจก็เพราะเรื่องนี้แหละ นอกจากนี้จะมีกำลังใจแล้วเรายังดีใจเป็นพิเศษอีกด้วยที่เห็นที่ตัดสินใจมีความสุข เพราะพวกคุณทำให้จิตใจของเขาสดชื่นขึ้น ¹⁴ ผมได้อ้อวอดเรื่องพวกคุณให้ที่ติดสฟิง และผมก็ไม่ขายหน้าเลย เพราะเรื่องที่ผมบอกคุณเป็นจริงอย่างไร เรื่องที่ผมบอกกับที่ติดสฟิงเกี่ยวกับคุณก็เป็นจริงอย่างนั้นด้วย ¹⁵ ที่ติดสฟิงพวกคุณมากยิ่งขึ้นเมื่อเขานึกถึงว่าพวกคุณเชื่อฟังเขาขนาดไหน และยังต้อนรับเขา แบบกลัวจนตัวสั่น ¹⁶ ผมดีใจที่สามารถมั่นใจในตัวคุณได้อย่างเต็มที่

เปาโลขอให้พี่น้องบริจาคน

8 พี่น้องครับ ตอนนี้เราอยากให้คุณรู้ว่า พระเจ้าได้เมตตากรุณาต่อหมู่ประชุมต่างๆ ของพระองค์ในแคว้นมาซิโดเนียขนาดไหน ² ถึงแม้พวกเขาจะถูกทดสอบอย่างหนักด้วยความทุกข์มากมาย และยากจน แต่พวกเขาก็มีความสุขจนล้นพ้นออกมาเป็นใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ³ ผมรับรองว่าพวกเขาให้จนสุดกำลัง อันที่จริงเกินกำลังเสียด้วยซ้ำไป และให้ด้วยความสมัครใจด้วย ⁴ พวกเขาทราบเราขอมีส่วนร่วมในการบริจาคน ช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์¹ ของพระเจ้า ⁵ พวกเขาให้แบบเกินคาดคือให้ชีวิตของพวกเขาที่บงศ์เจ้าชีวิตก่อน แล้วจากนั้นถึงได้ให้กับเราอย่างที่พระเจ้าต้องการ ⁶ นี่เป็นเหตุที่เราได้ขอร้องให้ที่ติดสฟิงช่วยพวกคุณจัดการกับเงินบริจาคนี้ให้เสร็จ เพราะเขาเป็นคนเริ่มชักชวนคุณให้บริจาคนตั้งแต่แรก ⁷ ในเมื่อพวกคุณเป็นเลิศไปซะทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเชื่อ คำพูด ความรู้ ความกระตือรือร้น และความรักที่คุณเรียนรู้จากเรา ก็ขอให้คุณเป็นเลิศในเรื่องการบริจาคนด้วย

⁸ ผมไม่ได้สั่งให้คุณทำนะครับ ผมแค่อยากจะเปรียบเทียบความรักของคุณกับความกระตือรือร้นของคนอื่น จะทดสอบดูว่าความรักของคุณนั้นแท้หรือเปล่า ⁹ พวกคุณก็รู้กันอยู่แล้วถึงความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ที่ว่าถึงแม้พระองค์ร่ำรวย แต่ก็ยอมยากจนเพราะเห็นกับพวกคุณ พระองค์ยอมยากจนเพื่อคุณจะได้ร่ำรวย

¹⁰ สำหรับเรื่องนี้ผมขอแนะนำสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ เมื่อปีที่แล้ว พวกคุณเป็นพวกแรกเลยที่อยากจะช่วย และได้ช่วยเป็นพวกแรกด้วย ¹¹ ตอนนี้ ก็น่าจะทำได้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก และให้ช่วยตามกำลังที่มีอยู่ ¹² ถ้าคุณมีใจพร้อมที่จะให้อยู่แล้ว พระเจ้าก็จะยอมรับสิ่งที่คุณให้ตามความสามารถที่คุณมี ไม่ใช่เกินความสามารถของคุณ ¹³ ไม่อยากให้คุณไปช่วยคนอื่นแล้วตัวเองต้องมาลำบากแทน ผมแค่อยากจะให้ช่วยเหลือกันไปช่วยเหลือกันมาเท่านั้น ¹⁴ ผมตั้งใจว่าตอนนี้คุณมีเหลือเพื่อขอให้แบ่งไปช่วยคนที่ขัดสนบ้าง เกิดวันหลังเขามีเหลือเพื่อและคุณเกิดขัดสนขึ้นมา เขาก็จะได้มาช่วยคุณเหมือนกัน อย่างนี้ก็เป็นความช่วยเหลือกันไปช่วยเหลือกันมา ¹⁵ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ พูดไว้ว่า

“คนที่เก็บไว้มาก ก็ไม่ใช่จะมีเหลือเพื่อ
ส่วนคนที่เก็บไว้น้อย ก็ไม่ถึงกับขาดแคลน” (อพยพ 16:18)

ทิตัสและเพื่อนร่วมเดินทาง

¹⁶ขอบคุณพระเจ้าที่ผมห่วงใยพวกคุณมากขนาดไหน พระองค์ก็ใส่ความห่วงใย มากขนาดนั้นไว้ในใจของทิตัส ทำให้เขาอยากจะช่วยพวกคุณเหมือนกัน ¹⁷เราขอให้ ทิตัสมาเยี่ยมพวกคุณ และเขาก็ยินดีทำตามนั้น ความจริงเขาก็อยากจะมาเยี่ยมพวกคุณอยู่แล้ว ¹⁸เราส่งพี่น้องคนหนึ่ง มาพร้อมกับเขาด้วย พี่น้องคนนี้เป็นคนที่มีชื่อเสียงดีตามหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในด้านการประกาศข่าวดี ¹⁹นอกจากนี้ หมู่ประชุมต่างๆ ได้เลือกเขาให้เดินทางมากับพวกเราในการนำเงินไปบริจาคครั้งนี้ที่เรารับผิดชอบอยู่ การบริจาค่นี้ทำเพื่อถวายเกียรติให้กับองค์เจ้าชีวิต และทำให้คนเห็นว่าเราเต็มใจที่จะช่วย

²⁰เราระมัดระวังมากในการจัดการกับเงินบริจาคก้อนโตนี้ เพราะไม่อยากให้ใครมาตีได้ ²¹คือเราเป็นห่วงเรื่องชื่อเสียง อยากจะให้มันดีไม่ใช่เฉพาะกับองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น แต่กับคนอื่น ๆ ด้วย

²²เราก็เลยส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งมาพร้อมกับพวกเขาด้วย พี่น้องคนนี้แสดงให้เห็นหลายครั้งแล้วว่าเขาอยากจะช่วย ยิ่งตอนนี้เขายังอยากจะช่วยมากขึ้น เพราะเขามีความเชื่อมั่นในพวกคุณมากขึ้น

²³ถ้ามีใครถามเกี่ยวกับทิตัส ผมขอให้บอกว่า เขาเป็นหุ้นส่วนและเพื่อนร่วมงานของผมที่ส่งมาช่วยพวกคุณ และถ้ามีใครถามเกี่ยวกับพี่น้องสองคนนี้ ผมขอให้บอกว่า พวกเขาเป็นตัวแทนของหมู่ประชุมต่างๆ และเป็นคนที่นำเกียรติมาให้กับพระคริสต์ด้วย ²⁴ดังนั้น ให้พิสูจน์ความรักของพวกคุณให้พวกเขาเห็นด้วย และให้เขาเห็นว่าที่เราอ้อวอดในเรื่องของคุณนั้นเป็นจริง เพื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าจะได้เห็น

ความช่วยเหลือที่มีต่อเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน

9 ผมว่าไม่จำเป็นต้องเขียนเกี่ยวกับเรื่องการช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มอีกแล้ว ²เพราะผมรู้ว่าคุณพร้อมที่จะช่วยอยู่แล้วผมได้วอดเรื่องของคุณให้กับชาวมาซิโดเนีย ฟังอยู่บ่อยๆ ผมบอกเขาว่า พวกคุณที่อยู่ในแคว้นอาคยานั้น พร้อมที่จะช่วยตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของคุณนี้ได้กระตุ้นให้พวกมาซิโดเนียอยากจะช่วยด้วย ³แต่ที่ผมส่งพี่น้องมาหาคุณนั้น ก็เพื่อให้เขาเห็นว่าเรื่องที่เราวอดเกี่ยวกับคุณนั้นเป็นจริง และผมก็อยากให้คุณพร้อมอย่างที่ผมบอกไปด้วย ⁴ไม่อย่างนั้น ถ้ามีชาวมาซิโดเนียบางคนมากับผม และพบว่าคุณไม่ได้เตรียมพร้อมอย่างที่เรابอก เราก็จะขายชู้หน้าที่เราได้มันนอกมันใจในพวกคุณเสียเหลือเกิน (ไม่ต้องบอกเลยว่าตัวคุณเองก็จะขายหน้าด้วย) ⁵ผมจึงคิดว่าจำเป็นที่จะต้องขอให้พี่น้องพวกนี้มาเยี่ยมพวกคุณก่อน พวกเขาจะได้มาช่วยเตรียมเงินที่คุณสัญญาว่าจะบริจาคนี้ ให้พร้อมตั้งแต่เนิ่นๆ ก่อนที่ผมจะมา เพื่อจะได้เป็นการบริจาค ด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่ถูกบังคับ

⁶จำเอาไว้ว่า คนที่หว่านน้อยก็จะเก็บเกี่ยวน้อย และคนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวมาก ⁷แต่ละคนควรจะให้ตามที่ตั้งใจไว้ ไม่ใช่ให้ด้วยความเสียใจหรือถูกบังคับ เพราะพระเจ้ารักคนที่ให้ด้วยใจที่ชื่นชมยินดี ⁸พระเจ้าสามารถทำให้มีสิ่งดีๆ ทุกอย่างอย่างท่วมท้น เพื่อว่าคุณจะได้มีทุกสิ่ง

ทุกอย่างที่คุณจำเป็นต้องตลอดเวลา และมีอย่างเหลือเฟือเพื่อจะทำสิ่งที่ดียุ่ทุกอย่างได้⁹ เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“เขาแจกจ่ายให้กับคนยากจนอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

ใจกว้างขวางของเขาจะคงอยู่ตลอดไป” (สดุดี 112:9)

¹⁰พระเจ้าผู้ที่ทำให้เมล็ดกับคนหว่าน และให้อาหารกับคนกิน ก็จะทำให้เมล็ดกับคุณและทำให้มันเพิ่มมากยิ่งขึ้น และจะให้พวกคุณได้เก็บเกี่ยวชีวิตที่พระเจ้าพอใจเป็นผล และพระองค์จะใช้จิตใจกว้างขวางของคุณนี้ทำให้เกิดมีการเก็บเกี่ยวอย่างเหลือเฟือ ¹¹พระเจ้าจะทำให้คุณร่ำรวยในทุกทาง เพื่อคุณจะสามารถให้อย่างใจกว้างในทุกๆ โอกาส เมื่อคุณให้อย่างใจกว้างผ่านมาจากเรานั้น ก็จะทำให้คนขอบคุณพระเจ้า ¹²งานรับใช้ที่คุณทำนี้ได้ช่วยทั้งผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ขัดสน และยังทำให้มีการขอบคุณพระเจ้าอย่างท่วมท้นอีกด้วย ¹³ที่คุณรับใช้แบบนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความเชื่อ จึงทำให้คนของพระเจ้าสรรเสริญพระองค์ เพราะคุณมีใจเชื่อฟังที่มาจากความเชื่อในข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ และเพราะความใจดีของคุณที่ได้ช่วยเหลือพวกเขาและคนอื่นๆ ด้วย ¹⁴เมื่อพวกเขาอธิษฐานให้คุณนั้น พวกเขาจะทำไปด้วยความรักและคิดถึงคุณ เพราะพระเจ้าได้เมตตาคุณอย่างล้นเหลือ ¹⁵ขอบคุณพระเจ้าสำหรับของขวัญอันยอดเยี่ยมของพระองค์ที่เกินกว่าจะบรรยายได้

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาให้กับตัวเอง

10 ผมเปาโล ขอรับรองคุณเป็นการส่วนตัว ด้วยความอ่อนโยน และด้วยความเมตตาของพระคริสต์บางคนว่าผมขี้ขลาดเมื่ออยู่กับพวกคุณ แต่กลับกล้าหาญเมื่ออยู่ห่างไกล² เมื่อผมมา ผมขอรับรองว่าอย่าได้บังคับให้ผมต้องใช้ความกล้าหาญแบบที่ผมมักจะใช้กับคนพวกนั้น ที่ทำว่าผมใช้ชีวิตอย่างคนในโลกนี้เลย³ ถึงแม้เราจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ก็จริง แต่เราก็ไม่ได้ต่อสู้เหมือนกับที่คนในโลกนี้ทำ⁴ เพราะอาวุธที่เราใช้นั้นไม่เหมือนกับอาวุธในโลกนี้ อาวุธของเราเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะทำลายที่มันต่างๆ เราใช้อาวุธนี้ทำลายข้อโต้แย้งต่างๆ ที่ต่อต้านพระเจ้า⁵ ทำลายกำแพงสูงทั้งหมดที่ขัดขวางไม่ให้คนรู้เกี่ยวกับเรื่องพระเจ้า เราจึงจับความคิดของคนมาเป็นเชลยเพื่อเขาจะได้เชื่อฟังพระคริสต์⁶ แล้วก็พร้อมที่จะลงโทษการกระทำที่ไม่เชื่อฟังทุกอย่างหลังจากที่พวกคุณเชื่อฟังจนครบถ้วนแล้ว

⁷ ลองดูความจริงที่อยู่ต่อหน้าคุณสิ ถ้าใครแน่ใจว่าตัวเองเป็นของพระคริสต์ ก็ให้คิดอีกทีและรู้เสียด้วยว่า เราก็คือของพระคริสต์พอๆ กับเขา⁸ ถ้าดูเหมือนว่าผมโอ้อวดมากไปเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่องค์เจ้าชีวิตให้กับเรา ผมก็ไม่อายหรอก เพราะมันมีไว้สำหรับเสริมสร้างพวกคุณ ไม่ใช่ทำลาย⁹ ผมไม่ยอมให้คุณคิดว่าผมกำลังใช้จดหมายพวกนี้ข่มขู่ให้คุณตกใจ ¹⁰บางคนพูดว่า “จดหมายของเปาโลนั้นน่าประทับใจมากและมีพลังมาก แต่พอตัวเขามาอยู่ต่อหน้ากลับอ่อนแอและพูดไม่เอาไหน” ¹¹ คนที่พูดอย่างนี้ก็ให้จำเอาไว้ว่า เมื่อผมมาถึง ในจดหมายผมเป็นอย่างไร ผมก็จะเป็นอย่างนั้นต่อหน้าพวกคุณด้วย

¹² เราไม่กล้าไปเทียบชั้นหรือเอาตัวไปเปรียบกับคนพวกนั้นที่โอ้อวดเกี่ยวกับคุณสมบัตินของเขาหรอก พวกนี้ได้แต่อวดโง่ คือเอาตัวเองเป็นมาตรฐานวัดกันและเปรียบเทียบกัน ¹³ แต่เราจะไม่โอ้อวดจนเกินไป เราจะโอ้อวดเฉพาะภายในขอบเขตงานที่พระเจ้ามอบหมายให้เราทำเท่านั้น ซึ่ง

ขอบเขตนี้ก็รวมถึงงานที่เราทำกับพวกคุณด้วย ¹⁴เราไม่ได้โอ้อวดจนเกินไป แต่ถ้าเราไม่ได้มาหาพวกคุณสิ นั่นแหละแสดงว่าเราโอ้อวดเกินไป แต่เราเป็นพวกแรกที่นำข่าวดีเกี่ยวกับพระคริสต์มาให้กับพวกคุณ ¹⁵เราจะโอ้อวดเฉพาะงานที่เราทำ ไม่ใช่งานที่คนอื่นทำ แต่เราหวังว่าเมื่อพวกคุณมีความเชื่อมากขึ้น งานของเราก็จะขยายใหญ่โตมากขึ้นในหมู่พวกคุณด้วย ¹⁶แล้วเราก็จะไปประกาศข่าวดีในเมืองอื่นๆที่ยังไม่มีใครเคยไปบ้าง เพราะเราไม่อยากจะอวดอ้างในผลงานที่คนอื่นทำไว้ในพื้นที่ของเขา ¹⁷เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“คนที่อยากจะโอ้อวด ก็ให้โอ้อวดต่อองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น”† (เยเรมีย์ 9:24)

¹⁸ไม่ใช่ว่าคนที่ยกย่องตัวเองจะผ่านการสอบและเป็นที่ยอมรับแต่เป็นคนที่ยกย่องตัวเองต่างหาก

เปาโลและศิษย์เอกจอมปลอม

11 ผมหวังว่าคุณจะทนได้ ถ้าผมพูดอะไรต่างๆ ไปสักหน่อย ช่วยอดทนหน่อยก็แล้วกัน ²เพราะผมได้หมั้นหมายคุณไว้แล้วให้แต่งงานกับชายเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ ผมก็เลยหวงคุณ เหมือนกับที่พระเจ้าหวงเพื่อผมจะได้ส่งตัวคุณเหมือนเป็นสาวบริสุทธิ์ให้กับพระคริสต์ ³แต่ผมกลัวว่าจิตใจของคุณจะถูกนำให้หลงไปจากความซื่อสัตย์และความบริสุทธิ์ที่มีต่อพระคริสต์ เหมือนกับที่เอวาถูกงูหลอกลงด้วยเล่ห์เหลี่ยมของมัน ⁴ดูคุณช่างมีความอดทนกับคนพวกนั้นที่มาสอนเรื่องพระเยซูที่แตกต่างไปจากที่เราเคยสอนไว้หรือเรียกให้คุณรับวิญญาณอื่น หรือ “ข่าวดี” อื่นที่แตกต่างไปจากที่คุณเคยรับมาแล้วเสียเหลือเกินนะ

⁵ผมคิดว่าผมก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าศิษย์เอกผู้เก่งกาจพวกนั้นที่คุณยกย่องหรอกนะ ⁶ใช่ ผมอาจจะพูดไม่เก่ง แต่ผมก็มีความรู้อย่างที่คุณก็เห็นแล้วจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำ

⁷ผมทำบาปหรือเปล่านั้นที่ได้ถ่อมตัวลงเพื่อยกคุณขึ้น คือเมื่อผมประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณแล้วไม่ได้คิดตอบแทน ⁸ผมกำลัง “ปล้น” หมู่ประชุมอื่นอยู่โดยการ ที่รับค่าจ้างจากพวกเขาแล้วมารับใช้พวกคุณ ⁹ตอนที่ผมอยู่กับพวกคุณ เมื่อผมขาดอะไรที่จำเป็นขึ้นมา ผมก็ไม่เคยรบกวนพวกคุณเลยเพราะพวกพี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้จัดหามาให้เรียบร้อยแล้ว ที่ผ่านมาผมเคยระวังตัวอย่างไรที่จะไม่เป็นภาระพวกคุณ ผมก็จะระวังตัวอย่างนั้นต่อไป ¹⁰พระคริสต์พูดความจริงตลอดเวลาอยู่ในตัวผม ดังนั้นขอให้พวกคุณมั่นใจได้เมื่อผมบอกว่า จะไม่ยอมให้ใครในแคว้นอาคายา* มาปิดปากผมไม่ให้โอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹¹ทำไมผมถึงไม่ยอมเป็นภาระกับพวกคุณ ผมไม่รักพวกคุณหรืออย่างไร พระเจ้ารู้ดีว่าผมรักพวกคุณ

¹²ผมไม่ได้เป็นภาระให้กับคุณอย่างไร ผมก็จะทำอย่างนั้นต่อไป เพื่อไอ้ขี้คุกพวกนั้นจะได้ไม่มีข้ออ้างว่าพวกมันทำงานแบบเดียวกับผม ¹³เพราะไอ้พวกนั้นมันศิษย์เอก[†]จอมปลอม เป็นคนงานที่หลอกลวง และได้ปลอมตัวมาเป็นศิษย์เอกของพระคริสต์ ¹⁴ไม่ต้องแปลกใจหรอก เพราะขนาดซาตานเองก็ยังปลอมตัวมาเป็นทูตแห่งความสว่างเลย ¹⁵ไม่เห็นจะแปลกอะไรเลยที่คนรับใช้ของซาตานจะปลอมตัวมา แกล้งเป็นคนรับใช้ที่ทำงานในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ในที่สุดพวกมันก็จะต้องรับผลกรรมตามที่มันได้ก่อไว้

11:10 อาคายา แคว้นทางตอนใต้ของประเทศกรีซ ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของเมืองโครินธ์

เปาโลเล่าถึงเรื่องความทุกข์ทรมานของตนเอง

¹⁶ผมขออย่าอีกที่ว่า อย่าให้ใครคิดว่าผมโง่เลยนะ แต่ถ้าพวกคุณคิดอย่างนั้นก็ช่วยยอมรับผมอย่างคนโง่ๆ คนหนึ่งก็แล้วกัน เพื่อผมจะได้โอ้อวดบ้างสักนิด ¹⁷ที่ผมกำลังโอ้อวดตัวเองอยู่นี้ ผมพูดแบบคนโง่ๆ นะครับ ไม่ได้พูดอย่างที่องค์เจ้าชีวิตพูดหรอก ¹⁸ในเมื่อมีหลายคนพากันอวดตัวตามมาตรฐานของโลกนี้ ผมก็ขออวดบ้าง ¹⁹ที่พวกคุณยินดีทนฟังพวกโง่ๆ นั้นได้ ก็เพราะพวกคุณนี้ช่างฉลาดเสียเหลือเกิน ²⁰อันที่จริง ถึงแม้เขาจะเอาคุณไปเป็นทาส หลอกกินหลอกใช้คุณ เอารัดเอาเปรียบคุณ ยกตัวเหนือคุณ หรือแม้แต่ตบหน้าคุณ คุณก็ยังจะทนได้เลย ²¹ผมอายุที่จะบอกว่าเราอ่อนแอเกินไปที่จะทำกับคุณอย่างนั้น

จะให้พูดแบบโง่ๆ ก็คือ เขากล้าอวดเรื่องอะไรผมก็กล้าอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน ²²เขาอวดว่าเขาเป็นคนฮีบรู* หรือ ผมก็เป็นเหมือนกัน เป็นชาวอิสราเอล* หรือ ผมก็เป็นด้วย เป็นลูกหลานของอับราฮัม* หรือ ผมก็เป็นเหมือนกัน ²³เป็นคนรับใช้ของพระคริสต์หรือ (ผมพูดอย่างคนเสียสติเลย) ผมเป็นมากกว่านั้นเสียอีก ผมทำงานหนักกว่ามาก คิดคုပ်่อยกว่าด้วย ถูกเย็บเนื้ออย่างโหดเหี้ยม เกือบจะตายก็หลายครั้ง ²⁴ผมโดนพวกยิวเย็บด้วยแส้รวมห้าครั้ง ครั้งละสามสิบเก้าที่ ²⁵ถูกตีด้วยกระบองสามครั้ง ถูกขังด้วยก้อนหินหนึ่งครั้ง เรือล่มสามครั้ง ลอยคออยู่ในทะเลหนึ่งวันกับหนึ่งคืน ²⁶ผมเดินทางหลายครั้งที่ต้องฝ่าอันตรายในแม่น้ำ อันตรายจากโจรผู้ร้าย อันตรายจากคนยิวด้วยกัน และจากคนที่ไม่ใช่ยิว อันตรายทั้งในเมืองและนอกเมือง อันตรายในทะเล และอันตรายจากพี่น้องจอมปลอม ²⁷ต้องตรากตรำทำงานอย่างหนัก อดหลับอดนอนหลายครั้ง หิวข้าวหิวน้ำ อดอาหารหลายหน หนาวเหน็บและไม่มีเสื้อผ้าใส่กันหนาว ²⁸นอกจากปัญหาพวกนี้แล้ว ผมยังมีปัญหาที่บีบคั้นผมอยู่ทุกๆ วันคือความหวังโยที่ผมมีต่อหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลาย ²⁹มีใครบ้างที่อ่อนแอ แล้วผมไม่ได้อ่อนแอกับเขาด้วย มีใครบ้างที่ถูกชักนำให้ไปทำบาปแล้วผมไม่เป็นเดือดเป็นแค้นแทน ³⁰ถ้าผมต้องโอ้อวด ผมก็จะโอ้อวดแต่เรื่องที่แสดงว่าผมอ่อนแอ ³¹พระเจ้า และพระบิดาของพระเยซูเจ้าผู้ที่คนจะสรรเสริญตลอดไปรู้ว่าผมไม่ได้โกหก ³²ตอนที่ผมอยู่ในเมืองดามัสกัสนั้น ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาระทได้สั่งให้ทหารยามเฝ้าประตูไว้เพื่อคอยจับผม ³³แต่ผมถูกหย่อนลงมาในกระเช้าจากช่องกำแพงเมือง และหลบหนีจากเงื้อมมือของเขามาได้

สิ่งต่างๆ ที่องค์เจ้าชีวิตแสดงให้เห็นเปาโลเห็น

12 ผมจะต้องโอ้อวดต่อไป ถึงแม้จะไม่มียุทธศาสตร์อะไร แต่ผมก็จะโอ้อวดต่อไปในเรื่องของนิมิต* และสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตเปิดเผยให้รู้ ²ผมได้รู้จักกับชายคนหนึ่งที่เขาไว้วางใจในพระคริสต์ และเมื่อสิบสี่ปีก่อนพระเจ้าได้ยกเขาขึ้นไปบน “สวรรค์ชั้นที่สาม” (ไปในร่างนี้หรือนอกร่างนี้ผมก็ไม่รู้หรอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้) ³ผมรู้ว่าคนคนนั้นถูกรับขึ้นไปในสวนสวรรค์* (ไปในร่างนี้หรือนอกร่างนี้ ผมก็ไม่รู้หรอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้) ⁴เขาได้ยินคำพูดที่ไม่สามารถพูด

11:22 ชาวฮีบรู, ชาวอิสราเอล เป็นชื่อที่ใช้เรียกชาวยิว

12:1 นิมิต เป็นเหมือนความฝันที่พระเจ้าใช้พูดกับคน

12:1 สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่องค์เจ้าชีวิตเปิดเผยให้รู้ เป็นการทำให้ความจริงที่ถูกปิดบังไว้ปรากฏออกมา

12:2 ผมได้รู้จักกับชายคนหนึ่ง เปาโลคงกล่าวถึงตัวเองโดยใช้สรรพนามเป็นบุคคลที่สาม

12:3 สวนสวรรค์ คือสถานที่ซึ่งคนดีไปอยู่หลังจากตาย

ได้ (เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดถึงด้วย) ⁵ ผมจะอวดถึงคนคนนี้แหละ แต่จะไม่อวดถึงตัวผมเองหรอก แต่ถ้าผมต้องอ้อวอด ก็จะไม่อ้อวอดแต่เรื่องที่แสดงว่าผมอ่อนแอเท่านั้น ⁶ แต่ถ้าผมอยากอวดตัว ผมก็ไม่ใช้คนใจ เพราะสิ่งที่ผมจะอวดนั้นเป็นความจริง แต่ผมจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก เพราะผมไม่อยากให้คนคิดกับผมเกินกว่าที่เขาเห็นผมทำหรือพูด

⁷ พระเจ้าได้เปิดเผยให้ผมได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เหนือธรรมชาติ และเพื่อไม่ให้ผมหลงระเรีง ผมก็เลยมีหนามอยู่ในร่างกาย* หนามนั้นคือทูดของซาตานที่มาคอยทรมานผม ⁸ ผมก็ได้วิงวอนต่อองค์เจ้าชีวิตถึงสามครั้งให้ช่วยเอาหนามนี้ออกไปจากผมที่ ⁹ แต่พระองค์ก็บอกว่า “ความเมตตากรุณาของเรามาเพียงพอแล้วสำหรับเจ้า เมื่อเจ้าอ่อนแอฤทธิ์อำนาจของเราก็ทำงานได้อย่างเต็มที่” ดังนั้นผมจึงตั้งใจที่จะอ้อวอดถึงความอ่อนแอของผมเพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในผม ¹⁰ ถ้าเมื่อไหร่ที่ผมอ่อนแอ ถูกดูหมิ่น เจอกับความทุกข์ยาก ถูกข่มเหงและเจอกับความยุ่งยากต่างๆ เพื่อพระคริสต์ ผมก็ยินดี เพราะเมื่อไหร่ที่ผมอ่อนแอ เมื่อนั้นผมก็กลับเข้มแข็งขึ้น

เปาโลรักชาวคริสต์ในเมืองโครินธ์มาก

¹¹ ผมได้พูดอ้อวอดอย่างกับคนใจแต่ก็เพราะพวกคุณนั้นแหละที่บังคับให้ผมพูดอย่างนั้น ความจริงแล้วคุณน่าจะชมเชยผม เพราะผมก็ไม่ได้ด้อยไปกว่า “ไอ้พวกศิษย์เอกผู้ยิ่งใหญ่” พวกนั้นที่พวกคุณยกย่องหรอกนะ ถึงแม้ผมจะไม่มีดีอะไรเลยก็ตาม ¹² อย่างน้อยตอนที่อยู่กับพวกคุณ ผมก็ได้ตบตนพิลจนันตัวเองว่าผมเป็นศิษย์เอกจริง คือได้ทำหน้าที่สำคัญ การอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ให้ดูแล้ว ¹³ โหนบอกลาสิว่า เราได้ทำให้พวกคุณต้องยกย่องว่าหมู่ประชุมอื่นๆ ของพระเจ้าตรงไหน อ้อรู้แล้ว ก็มีอยู่แค่เรื่องเดียวเท่านั้น คือที่ผมไม่ได้เป็นภาระให้กับพวกคุณ เรื่องนี้ผมผิดเองโปรดอภัยให้ผมด้วยที่ช่างไม่ยุติธรรมกับคุณเลย

¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมจะมาเยี่ยมพวกคุณ และจะไม่มาเป็นภาระให้กับคุณหรอก ผมไม่อยากได้ทรัพย์สินสมบัติของคุณ แต่อยากได้ตัวคุณ เพราะลูกๆ ไม่ต้องจัดหาอะไรให้กับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ต่างหากที่ต้องจัดหาให้กับลูกๆ ¹⁵ ส่วนตัวผมเองก็ยินดีที่จะสละทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีรวมทั้งตัวผมเองให้กับพวกคุณ ถ้าผมรักพวกคุณมากขึ้น พวกคุณจะรักผมน้อยลงหรืออย่างไร

¹⁶ ใครๆ ก็รู้ว่าผมไม่ได้เป็นภาระให้กับพวกคุณเลย แต่ก็มีบางคนพูดว่าผมเป็นคนเหลี่ยมจัดและได้ใช้กลอุบายจับพวกคุณไว้ ¹⁷ คนที่ผมส่งมาเยี่ยมคุณนั้นผมใช้คนไหนโกงคุณแล้วหรือยัง ¹⁸ ผมขอให้ที่ตัสมาเยี่ยมคุณ และส่งพี่น้องอีกคนมากับเขาด้วย ที่ตัสไม่ได้โกงอะไรคุณใช่ไหมล่ะ คุณก็รู้ว่าที่ตัสกับผมเดินตามพระวิญญาณ องค์เดียวกันและเดินตามรอยเท้าเดียวกันด้วย

¹⁹ ที่เขียนมาทั้งหมดนี้ คุณคิดว่าเราพยายามแก้ตัวให้กับตัวเองหรืออย่างไร แต่ความจริงแล้วพี่น้องที่รัก ในฐานะคนที่มีส่วนในพระคริสต์ และต่อหน้าพระเจ้าด้วย จะบอกให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดมานี้ก็เพื่อเสริมสร้างพวกคุณ ²⁰ ผมกลัวว่าเมื่อผมมา คุณจะไม่เป็นเหมือนกับที่ผมอยากให้เป็น และผมก็จะไม่เป็นเหมือนอย่างที่ คุณ อยากให้ผมเป็นเหมือนกัน กลัวว่าจะเห็นพวกคุณทะเลาะวิวาทกัน อิจฉาริษยากัน ระเบิดโทสะใส่กัน ชิงดีชิงเด่นกัน ใส่ร้ายกัน นินทากัน อวดดีกัน และมีแต่ความวุ่นวายต่างๆ ²¹ ผมกลัวว่า เมื่อผมมาเยี่ยมพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าของผมจะ

12:7 หนามอยู่ในร่างกาย หรืออาจจะเป็นความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือศัตรูของเปาโล

13:1 “ซอกกล่าวหา...ถึงจะเชื่อถือได้” ย่างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15

ทำให้ผมต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าพวกคุณ และทำให้ผมเศร้าโศกเสียใจกับคนพวกนั้นที่
ทำบาปมาแต่ก่อน และยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจจากความโลโครก การทำผิดทางเพศ และความ
ลุ่มหลงในกามที่พวกเขาทำกันอยู่

คำเตือนและคำทักทายสุดท้าย

13 นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมจะได้มาเยี่ยมพวกคุณ ตามที่มีข้อพระคัมภีร์เขียนเอาไว้ว่า*
“ข้อกล่าวหาทุกข้อจะต้องมีพยานสองหรือสามปาก ถึงจะเชื่อถือได้”*

²เมื่อมาเยี่ยมครั้งที่สองนั้น ผมก็ได้เตือนพวกคุณไปแล้ว ตอนนี้อย่างไรผมจะไม่อยู่ที่ข้อย้ำอีก
ครั้ง ครั้งหน้าที่จะมา ผมจะไม่เว้นโทษให้กับคนพวกนั้นที่ทำบาปอยู่ก่อนแล้ว และคนอื่นๆ ทุกคน
³ที่ผมทำอย่างนี้ก็เพราะพวกคุณต้องการให้ผมพิสูจน์ว่าพระคริสต์พูดผ่านผมจริง พระคริสต์ไม่ได้
ทำตัวอ่อนแอกับพวกคุณแต่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจในหมู่พวกคุณ ⁴จริงอยู่ถึงแม้พระองค์จะถูกตรึง
บนไม้กางเขนเพราะความอ่อนแอของพระองค์ แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ก็มีชีวิตอยู่ด้วยฤทธิ์อำนาจ
ของพระเจ้า ใช่แล้ว ในพระคริสต์เราก็อ่อนแอ แต่เราจะมีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ด้วยฤทธิ์อำนาจ
ของพระเจ้า และใช้ฤทธิ์อำนาจนั้นจัดการกับพวกคุณ

⁵สำรวจตัวเองดูสิว่า คุณใช้ชีวิตอย่างคนที่ไว้วางใจหรือเปล่า ทดสอบตัวเองดู คุณไม่รู้หรือ
ว่าพระเยซูอยู่ในตัวคุณ นอกเสียจากว่าคุณจะสอบตก ⁶แต่เราหวังว่า คุณจะรู้ว่าเราไม่ได้สอบตก
⁷เราอธิษฐานต่อพระเจ้า ขออย่าให้พวกคุณทำอะไรผิดเลย ที่อธิษฐานอย่างนี้ ไม่ใช่เพื่อให้คนมอง
ว่าเราเป็นคนวิเศษอะไร แต่เพื่อคุณจะได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้คนอื่นจะมองว่าเราล้มเหลวก็
ไม่เป็นไร ⁸มันเป็นไปได้ที่เราจะทำในสิ่งที่ขัดกับความจริง แต่เราจะทำเพื่อความจริงเท่านั้น
⁹เมื่อไรก็ตามที่เราอ่อนแอและพวกคุณเข้มแข็ง เราก็มั่นใจดี และเราอธิษฐานขอให้พระเจ้าทำให้พวก
คุณกลับไปอยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณควรจะเป็น ¹⁰ผมเขียนเรื่องนี้มาให้พวกคุณตอนนี้
ที่ผมไม่อยู่ ก็เพื่อว่าตอนที่ผมมา ผมจะได้ไม่ต้องใช้อำนาจเข้มงวดกวดขันกับพวกคุณ เพราะ
อำนาจที่องค์เจ้าชีวิตให้กับผมมานี้ เอาไว้สำหรับให้กำลังใจคุณ ไม่ใช่เอาไว้ทำลายคุณ

¹¹สุดท้ายนี้ ลาก่อนพี่น้อง พยายามกลับไปอยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณควรจะเป็น
ทำในสิ่งที่ผมบอกให้ทำด้วย ขอให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและอยู่กันอย่างสันติ แล้วพระเจ้าแห่ง
ความรักและสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ

¹²ให้ต้อนรับกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์ ¹³ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนฝากความคิดถึงมาให้กับพวก
คุณด้วย

¹⁴ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้า และความรักของพระเจ้าอยู่กับพวกคุณทุก
คน รวมถึงการมีส่วนร่วมในพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ด้วย

หนังสือกาลาเทีย

จดหมายของเปาโลที่เขียนถึงชาวกาลาเทียได้พูดถึงปัญหาต่างๆ ที่คริสเตียนในแคว้นกาลาเทียมี เปาโลเคยไปประกาศข่าวดีและก่อตั้งหมู่ประชุมหลายแห่งในแคว้นนี้ หลังจากนั้นก็มีคริสเตียนชาวยิวกลุ่มหนึ่งได้ไปที่นั่น และสอนสิ่งที่แตกต่างไปจากคำสอนอันแท้จริงของพระคริสต์ ปัญหานี้เป็นปัญหาที่สำคัญมากเพราะมันเป็นเรื่องที่จะบอกว่าเป็นสมาชิกที่แท้จริงในครอบครัวของพระเจ้า เนื่องจากเปาโลไม่สามารถไปที่แคว้นกาลาเทียได้ในเวลานั้น เขาจึงพูดถึงปัญหานี้อย่างชัดเจนในจดหมายฉบับนี้ นอกจากนั้น เขายังได้พูดถึงปัญหาอีกหลายๆ อย่างที่เขาจะพูดซ้ำอีกในจดหมายฉบับอื่นๆ ของเขา

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่แคว้นกาลาเทีย*

1 จากเปาโล ผมได้เป็นศิษย์เอก¹ ไม่ใช่เพราะมนุษย์คนไหนหรือกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดแต่งตั้ง แต่เป็นพระเยซูคริสต์ และพระเจ้าพระบิดาผู้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เป็นผู้แต่งตั้งผมเอง² และ จากพี่น้องที่อยู่กับผมที่นี่ด้วย

ถึงหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าที่แคว้นกาลาเทีย*

³ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณ ⁴พระเยซูได้ส่งพระองค์เอง เป็นเครื่องบูชา¹ สำหรับบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากยุคอันชั่วร้ายนี้ ทั้งหมดนี้เป็นไปตามความต้องการของพระเจ้าพระบิดาของเรา ⁵ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน¹

ข่าวดีที่แท้จริง

⁶ผมงงมากเลย ที่ยังไม่ทันไรพวกคุณก็ทิ้งพระเจ้าผู้ที่ได้เรียกพวกคุณมาด้วยความเมตตากรุณาของพระคริสต์ แล้วหันไปติดตามชาวตีสอนอื่นเสียแล้ว ⁷ซึ่งความจริงไม่ใช่ชาวตีเลย แต่มีบางคนทำให้คุณสับสน และพยายามบิดเบือนเรื่องข่าวดี¹ ของพระคริสต์ ⁸ถ้าใครมาประกาศข่าวดีอื่นๆ ที่แตกต่างไปจากที่เราเคยประกาศให้กับพวกคุณไว้แล้วนั้น ไม่ว่าจะ เป็นพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์หรือใครก็ตาม ก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่งให้ตกนรกตลอดไป ⁹ผมขอย้ำอีกครั้งหนึ่งเหมือนกับที่เคยพูดไปแล้วว่าใครก็ตามที่มาประกาศข่าวดีที่ขัดกับข่าวดีที่คุณได้รับไว้แล้วนั้น ก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่งตลอดไป

¹⁰ดูเหมือนผมกำลังพูดให้คนยอมรับ หรือพระเจ้ายอมรับกันแน่ ผมคิดแต่จะเอาใจคนอย่างนั้นหรือ ถ้าผมอยากจะเอาใจคน ผมก็คงไม่มาเป็นทาสของพระคริสต์หรอก

¹¹พี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ข่าวดีที่ผมประกาศอยู่นี้ ไม่ได้มาจากมนุษย์ ¹²ไม่มีมนุษย์คนไหนสอนผมหรือให้ผมมา แต่ผมได้มาจากพระเยซูคริสต์โดยตรง ตอนที่พระองค์มาปรากฏตัวให้ผมเห็น

¹³พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าเมื่อก่อนผมเป็นอย่างไร ตอนที่ยังใช้ชีวิตตามแบบของชาวยิวนั้น ผมได้ข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าอย่างรุนแรง และพยายามทำลายให้สิ้นซาก ¹⁴ในสมัยนั้น ผมมีความลำหำนาในศาสนามากกว่าทุกคนในรุ่นเดียวกัน และยิ่งกว่านั้น ผมยังทุ่มเทอย่างเต็มที่ต่อประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของผม

¹⁵แต่พระเจ้ามีความเมตตากรุณาต่อผม พระองค์ได้เลือกผมตั้งแต่ผมยังอยู่ในท้องแม่ซะอีก แล้วพระองค์ก็ได้เรียกให้ผมมารับใช้พระองค์ ¹⁶พระองค์พอใจที่จะเปิดเผยพระบุตรของพระองค์กับผมเพื่อผมจะได้ประกาศข่าวดีเรื่องพระบุตรนั้นกับคนที่ไม่ใช่ยิว ตอนนั้นผมก็ไม่ได้ปรึกษาใครเลย

1:2 กาลาเทีย คือ สถานที่ที่คาดว่าเปาโลได้ก่อตั้งหมู่ประชุมของพระเจ้าขึ้นเป็นแห่งแรกในการเดินทางเผยแผ่ศาสนาคริสต์ ดูหนังสือ กิจการบทที่ 13-14

1:6 ปกติในจดหมายสมัยนั้น เริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระต่างๆ ที่คนเขียนเคารพ และขอให้พระนั้นอวยพรผู้อ่าน แต่เปาโลไม่ได้ทำอย่างนั้น เพราะเปาโลโกรธและอึดอัดมากที่พี่น้องที่กาลาเทียได้เลิกเชื่อสิ่งที่เปาโลสอนเขาเพื่อไปตามครูชาวยิวบางคนที่สอนว่า พระเจ้าจะไม่ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว นอกจากนี้ว่าเขาจะทำพิธีขลิบเสียก่อน

17 และก็ไม่ได้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อหารือกับพวกที่เป็นศิษย์เอกมาก่อนผมด้วย แต่ผมได้ตรงไปแถบอาระเบียทันที แล้วถึงค่อยกลับมาเมืองดามัสกัส

18 สามปีต่อมา ผมได้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเยี่ยมเยียนเบโตร* และได้พักอยู่กับเขาสิบห้าวัน 19 ผมไม่ได้เจอกับศิษย์เอกคนอื่นๆ เลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์เจ้าชีวิตเท่านั้น 20 สบาบันต่อหน้าพระเจ้าได้เลยว่า เรื่องที่เขียนมาทั้งหมดนี้เป็นความจริง 21 หลังจากนั้นผมก็ไปแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย

22 แต่ในหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าที่แคว้นยูเดีย ไม่มีใครรู้จักผมเป็นการส่วนตัวเลย 23 พวกเขาได้ยินแต่คนพูดกันว่า “คนที่เคยข่มเหงเราเมื่อก่อน ตอนนี้ได้กลับมาประกาศความเชื่อที่ครั้งหนึ่งเขาเคยพยายามจะทำลาย” 24 แล้วพวกเขาก็ได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะผม

ศิษย์เอกคนอื่นๆ ยอมรับเอาไป

2 สิบสี่ปีต่อมา ผมได้กลับไปเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับบารนาบัสและได้พาติตัสไปด้วย 2 ที่ไปก็เพราะพระเจ้าเปิดเผยให้รู้ว่าผมควรจะไป แล้วผมก็ได้เจอกับพวกผู้นำหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเป็นการส่วนตัว เพื่อจะได้อธิบายให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับข่าวดี† ที่ผมเอาไปประกาศให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวนั้น เพราะไม่อยากให้งานที่ผมได้ทำไปทั้งในอดีตและปัจจุบันสูญเสียไปเปล่าๆ 3 พวกเขาก็ไม่โต้แย้งให้ ติตัส คนที่มากับผมเข้าพิธีขลิบ† ทั้งๆ ที่ติตัสเป็นคนกรีก 4 ที่เราต้องพูดถึงปัญหานี้ก็เพราะมีบางคนที่กำลังหลอกว่าเป็นพี่น้อง พวกนี้ได้แอบเข้ามาสอดแนมอยู่ในกลุ่มพวกเรา เพื่อแย่งเอาเสรีภาพที่เรามีในพระเยซูคริสต์ไป แล้วทำให้เราตกเป็นทาส 5 แต่พวกเราไม่ยอมพวกมันแม้สักเสี้ยววินาทีเลย เพื่อจะได้รักษาความจริงในข่าวดี† ให้กับพวกคุณ

6 ส่วนผู้นำที่สำคัญๆ ในหมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ไม่ได้คิดที่จะเพิ่มเติมอะไรลงไปในช่วงที่ผมได้ประกาศนั้น (ผมไม่สนใจหรอกว่าเขาจะสำคัญแค่ไหน เพราะพระเจ้าไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว) 7 แต่ตรงกันข้าม พวกเขารู้ว่าพระเจ้าได้มอบหมายข่าวดี† ให้กับผม เพื่อผมจะได้เอาไปประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิว เหมือนกับที่เบโตรได้รับหน้าที่ให้ไปประกาศกับคนยิว 8 พระเจ้าได้ให้ฤทธิ์อำนาจกับเบโตรไปทำงานในฐานะศิษย์เอกกับคนยิว และพระองค์ก็ได้ให้ฤทธิ์อำนาจกับผมไปทำงานในฐานะศิษย์เอกกับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย 9 เมื่อยากอบ เบโตร และยอห์น พวกที่ได้ชื่อว่าเป็นคนสำคัญของหมู่ประชุมของพระเจ้า เห็นว่าพระเจ้าได้ให้งานพิเศษนี้กับผม พวกเขาก็ได้จับมือผมและบารนาบัสเข้าเป็นเพื่อนร่วมงาน พวกเราทั้งหมดก็ตกลงกันว่า จะให้บารนาบัสกับผมไปประกาศข่าวดีกับคนที่ไม่ใช่ยิว ส่วนพวกเขาจะไปประกาศข่าวดีกับคนยิวต่อไป 10 สิ่งเดียวที่พวกเขาออกจากพวกเราคือ อย่าลืมห่วงเหลือคนจนด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมอยากจะทำอยู่แล้ว

เปาโลชี้แจงความผิดของเบโตร

11 ในระหว่างที่เบโตรอยู่ที่เมืองอันทิโอกนั้น ผมได้คัดค้านเขาต่อหน้าเขา เพราะเขาทำผิดอย่างเห็นได้ชัด 12 คือตอนแรกเขาก็กินอยู่กับพี่น้องที่ไม่ใช่ยิว แต่พอพี่น้องคนยิวที่ยากอบส่งมานั้นมาถึง เบโตรก็ได้ปลีกตัวออกจากพี่น้องที่ไม่ใช่ยิว เพราะกลัวพี่น้องยิวพวกนี้ที่มีความคิดว่าพี่น้องที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีขลิบ 13 เบโตรก็เลยทำให้พี่น้องยิวคนอื่นๆ กลายเป็นคนหน้าซื่อใจคดเหมือนกับ

1:18 เบโตร ในเนื้อเรื่องเรียก “เศฟาส” ซึ่งเป็นชื่อภาษาฮีบรูของเบโตร เขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู

เขาไปด้วย แม้แต่บารนาบัสก็ได้รับอิทธิพลไปกับเขาเหมือนกัน ¹⁴เมื่อผมเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ทำตัวสอดคล้องกับความจริงในข่าวดี ผมก็พูดกับเปโตรต่อหน้าคนทั้งหมดว่า “ถ้าคุณที่เป็นคนยิวใช้ชีวิตไม่เหมือนกับคนยิวและคิดก็ไม่เหมือนกับคนยิวแล้วละก็ คุณจะไปบังคับคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาใช้ชีวิตอย่างคนยิวทำไมกัน”

¹⁵พวกเราเกิดมาเป็นคนยิว ไม่ใช่คนบาปเหมือนกับคนที่ไม่ใช่ยิว ¹⁶แต่เรารู้ว่าการที่พระเจ้าจะยอมรับใครนั้น ก็เพราะคนนั้นไว้วางใจในพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะเขาทำตามกฎ พวกเราก็เลยไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะยอมรับเรา ดังนั้นเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจในพระคริสต์ ไม่ใช่การทำตามกฎ เพราะจะไม่มีใครเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้จากการทำตามกฎ[†]

¹⁷แต่ถ้าในช่วงนี้ ที่เราอยากจะให้พระเจ้ายอมรับเราผ่านทางพระคริสต์นั้น ปรากฏว่าเรายังเป็นคนบาปอยู่ นี่หมายถึงพระคริสต์สนับสนุนให้เราเป็นคนบาปหรือ ไม่ใช่แน่นอน ¹⁸เพราะถ้าผมสร้างสิ่งที่ผมทำลายไปแล้วขึ้นมาใหม่ ก็แสดงว่าผมทำผิดกฎตั้งแต่แรก ¹⁹เพราะกฎนี้แหละที่ทำให้ผมต้องตาย และเพราะผมได้ตายไปแล้ว ผมจึงเป็นอิสระพ้นจากกฎนั้น เพื่อผมจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ²⁰ผมได้ถูกตรึงบนไม้กางเขนจนตายไปพร้อมกับพระคริสต์ คนที่มีชีวิตอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ตัวผมแล้วแต่เป็นพระคริสต์ต่างหากที่อยู่ในตัวผม ชีวิตที่มีอยู่เดี๋ยวนี้ก็เป็นชีวิตที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่รักผมและเสียสละชีวิตให้ผม ²¹ผมไม่ได้ทำให้ความเมตตากรุณาของพระเจ้าหมดความหมายไปหรอกนะ เพราะถ้าพระเจ้ายอมรับคนเพราะคนทำตามกฎของโมเสสเท่ากับว่าพระคริสต์ก็มาตายเปล่าๆ โดยไม่มีประโยชน์อะไรเลย

พระพรของพระเจ้ามาจากความไว้วางใจ

3 ชาวกาลาเทีย ทำไมถึงโง่งอย่างนี้ ใครร้ายมนตร์สะกดคุณหรืออย่างไร ผมได้อธิบาย จนคุณเห็นภาพที่พระเยซูคริสต์ถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้นอย่างชัดเจนแล้ว ²ผมขอถามสักคำว่า คุณได้รับพระวิญญาณ[†] เพราะทำตามกฎ[†] หรือเพราะเชื่อฟังข่าวดี[†] กันแน่ ³ทำไมคุณถึงโง่งอย่างนี้ คุณได้เริ่มต้นชีวิตของคุณในพระคริสต์ด้วยพระวิญญาณ แล้วตอนนี้คุณคิดว่า คุณจะทำให้มันสำเร็จด้วยพลังอำนาจของคุณเองอย่างนั้นหรือ ⁴ประสบการณ์มากมายที่คุณเจอมา ไม่มีความหมายอะไรเลยหรือ ⁵ผมหวังว่ามันจะมีความหมายบ้าง ขอถามหน่อยว่า ที่พระเจ้าให้พระวิญญาณกับคุณและแสดงปาฏิหาริย์ท่ามกลางพวกคุณ เป็นเพราะคุณทำตามกฎหรือเป็นเพราะคุณเชื่อฟังข่าวดีที่ได้ยินกันแน่

⁶ดูอย่างอับราฮัม[†] ลี ท่านไว้วางใจในพระเจ้า* และเพราะความไว้วางใจของเขานั้นเอง พระเจ้าถึงยอมรับเขา ⁷ขอให้อ่านไว้ว่า คนที่ไว้วางใจในพระเจ้า ก็ถือว่าเป็นลูกหลานที่แท้จริงของอับราฮัม ⁸พระคัมภีร์รู้อ่วงหน้ามานานมาแล้วว่า พระเจ้าจะยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิวเพราะพวกเขาจะไว้วางใจในพระองค์ และพระเจ้าได้ประกาศข่าวดีนี้กับอับราฮัมก่อนล่วงหน้าแล้วว่า “ทุกชนชาติจะได้รับพระพรเพราะอับราฮัม”* ⁹ดังนั้นคนที่ไว้วางใจในพระเจ้า ก็จะได้รับพระพรด้วยกันกับอับราฮัมที่ไว้วางใจในพระองค์ ¹⁰แต่คนที่ฟังการทำตามกฎจะตกอยู่ใต้คำสาปแช่ง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้

3:6 “เขาไว้วางใจในพระเจ้า” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6

3:8 “ทุกชนชาติ...อับราฮัม” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:3

ว่า “คนที่ไม่ทำตามกฎทุกข้อที่เขียนไว้ตลอดเวลา ก็จะอยู่ภายใต้การคุกคามของคำสาปแช่ง”¹¹ แต่เรารู้อยู่แล้วว่า ไม่มีใครเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้เพราะทำตามกฎ เพราะพระคัมภีร์บอกไว้ว่า “คนที่พระเจ้ายอมรับนั้น จะต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความไว้วางใจ”¹² กฎไม่ได้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจ เพราะพระคัมภีร์พูดว่า “คนที่ทำตามกฎ ก็จะได้ชีวิตตามกฎนั้น”¹³ พระคริสต์ได้ช่วยพวกเราให้เป็นอิสระจากคำสาปแช่งของกฎด้วยการยอมถูกสาปแช่งเสียเอง เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ คือคนที่ถูกสาปแช่ง”¹⁴ พระคริสต์ทำอย่างนี้เพื่อว่าคนที่ไม่ใช่ยิว จะได้รับพระพรตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม¹⁵ โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ และเพื่อว่าพวกเราทุกคนจะได้รับพระวิมูถตามตามที่พระเจ้าสัญญาไว้กับอับราฮัมโดยความไว้วางใจ

กฎและคำสัญญา

¹⁵พี่น้องครับ ผมขอยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่งจากชีวิตประจำวัน คือเมื่อคนสองฝ่ายตกลงเซ็นสัญญากันแล้ว ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือยกเลิกสัญญานั้นได้อีกแล้ว¹⁶ มันก็เหมือนกับสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับอับราฮัมและลูกหลานของเขา สัญญานั้นไม่ได้บอกไว้ว่า “ลูกหลานของเขา” หมายถึง ลูกหลานมากมายของเขา แต่หมายถึง “ลูกหลานคนนั้นของเขา” เพียงคนเดียวคือพระคริสต์¹⁷ ความหมายของผมคือว่า กฎของโมเสสที่มาถึงถึงสี่ร้อยสามสิบปีไม่สามารถมาเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือยกเลิกข้อตกลงที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ก่อนหน้านี้แล้วกับอับราฮัมได้หรอก¹⁸ แต่ถ้าการที่จะได้รับมรดกนี้ขึ้นอยู่กับกฎก็แสดงว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำสัญญาของพระเจ้า แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าได้ให้มรดกนี้เปล่าๆ กับอับราฮัมโดยผ่านทางคำสัญญาของพระองค์

¹⁹ถ้าอย่างนั้นจะมีกฎเอาไว้ทำไมกัน ก็มีไว้ให้คนที่ทำผิดคิดว่าเขากำลังฝ่าฝืนกฎอยู่นั่นเอง กฎนี้จะอยู่แค่ชั่วคราวจนกว่าลูกหลานคนนั้นของอับราฮัมที่พระเจ้าได้พูดถึงในคำสัญญาจะมาถึงพระเจ้าได้ใช้ทูตสวรรค์ให้เอากฎนี้ไปให้กับโมเสส¹⁹ เพื่อโมเสสจะได้เป็นคนกลางเอาไปให้กับประชาชน²⁰ แต่พระเจ้าได้ให้คำสัญญานี้โดยตรงกับอับราฮัม จึงไม่ต้องมีคนกลาง เพราะพระองค์ทำเองฝ่ายเดียว

จุดมุ่งหมายของกฎโมเสส

²¹ถ้าอย่างนั้น กฎที่พระเจ้าให้กับโมเสส ก็ขัดแย้งกับคำสัญญาที่พระเจ้าให้กับอับราฮัมหรือเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะถ้ากฎที่พระเจ้าให้กับโมเสสนี้ สามารถให้ชีวิตกับเราได้ ปานนี้พระเจ้าก็คงยอมรับเรา เพราะเราทำตามกฎนั้นแล้ว²² แต่พระคัมภีร์บอกไว้ว่า มนุษย์ทุกคนถูกขังไว้ในบาปที่เป็นอย่างนี้ ก็เพื่อว่า โดยความเชื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์* พระเจ้าจะได้ให้สิ่งที่พระองค์สัญญาไว้กับพวกคนที่ไว้วางใจ

3:10 “คนที่...สาปแช่ง” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 27: 26

3:11 “คนที่...ความไว้วางใจ” อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก 2:4

3:12 “คนที่...ชีวิตตามกฎนั้น” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 18:5

3:13 แขวงอยู่บนต้นไม้ หนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 21: 22-23 หมายถึง เมื่อคนถูกฆ่าตายเพราะทำความผิด ร่างของเขาจะถูกแขวนประจานไว้บนต้นไม้ เปาโลหมายความว่าพระเยซูถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน

3:13 “คนที่ถูกสาปแช่ง” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23

²³ก่อนที่ความซื่อสัตย์* นั้นจะมาถึง เราได้ถูกขังไว้อย่างนักโทษภายใต้กฎ จนกว่าพระเจ้าจะแสดงความซื่อสัตย์* นั้นให้เห็น ²⁴กฎก็เลยเป็นเหมือนพี่เลี้ยง* จนกว่าพระคริสต์จะมาถึง เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ยอมรับเราเพราะเราไว้วางใจ ²⁵ตอนนี้ความซื่อสัตย์* นั้นได้มาถึงแล้ว เราก็เลยไม่ต้องมีพี่เลี้ยง* อีกต่อไป

²⁶พวกคุณทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า เพราะความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ ²⁷เพราะพวกคุณทุกคนที่ได้เข้าพิธีจุ่มเพื่อมีส่วนในพระคริสต์ ก็ได้สวมใส่พระคริสต์ เหมือนกับใส่เสื้อผ้า ²⁸ไม่มีคนยิวหรือคนกรีก ไม่มีทาสหรือคนอิสระ ไม่มีชายหรือหญิง เพราะพวกคุณทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ ²⁹ถ้าคุณเป็นของพระคริสต์แล้ว คุณก็เป็นลูกหลานแท้ๆของอับราฮัม† และเป็นผู้รับมรดกตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม*

4 ผมกำลังพูดว่า ตอนที่ผู้รับมรดกยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่แตกต่างไปจากทาสหรือทาสหญิง ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม ²เพราะเขาจะต้องเชื่อฟังผู้ปกครองและผู้ดูแลมรดก จนกว่าจะถึงเวลาที่พ่อของเขากำหนดไว้ ³พวกเราก็เหมือนกัน เมื่อพวกเรายังเป็นเด็ก พวกเราตกเป็นทาสอยู่ภายใต้อำนาจของวิญญานชั่วที่ครอบครองโลกนี้ ⁴แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าก็ได้ส่งพระบุตรของพระองค์โดยคลอดออกมาจากผู้หญิง และมีชีวิตอยู่ภายใต้กฎ ⁵เพื่อมาปลดปล่อยคนที่อยู่ภายใต้กฎให้เป็นอิสระ และเพื่อเราทุกคนจะได้เป็นลูกของพระเจ้า

⁶เพราะคุณได้เป็นลูกของพระองค์แล้ว พระองค์จึงได้ส่งพระวิญญานของพระบุตรของพระองค์เข้ามาอยู่ในใจของพวกเรา เพื่อพวกเราจะร้องเรียกพระองค์ว่า “อับบา พ่อ” ⁷คุณจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นลูกของพระเจ้า และเพราะคุณเป็นลูก พระเจ้าก็ให้คุณเป็นผู้รับมรดกด้วย

ความรักของเปาโลต่อพี่น้องคริสเตียนในแคว้นกาลาเทีย

⁸แต่ก่อน ตอนที่พวกคุณยังไม่รู้จักพระเจ้านั้น คุณก็เป็นทาสของพวกวิญญานที่ไม่ได้เป็นพระเจ้า ⁹แต่ตอนนี้คุณได้รู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกคือพระเจ้าได้รู้จักคุณแล้ว คุณยังอยากกลับไปเป็นทาสพวกมันอีกหรือ ¹⁰คุณยังคงถือฤกษ์ยาม วัน เดือน ฤกษ์ และปี ¹¹ผมกลัวเหลือเกินว่างานที่ผมได้ทุ่มเทไปกับพวกคุณนั้นจะเปล่าประโยชน์

¹²พี่น้องครับ ผมขอร้องให้พวกคุณเป็นเหมือนผม เพราะผมได้เป็นเหมือนพวกคุณ พวกคุณไม่ได้ทำอะไรผิดต่อผมเลย ¹³คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ตอนแรกที่ผมมาประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณนั้น เป็นเพราะผมเจ็บป่วย ¹⁴ตอนนั้น ถึงแม้การเจ็บป่วย จะเป็นภาระให้กับพวกคุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้รับเกียรติหรือขับไล่ผม แต่กลับต้อนรับผมเหมือนกับผมเป็นทูตสวรรค์ หรือเป็นพระเยซูคริสต์เสียเอง ¹⁵แล้วตอนนี้ เกียรติพวกนั้นหายไปไหนหมดแล้ว ผมเป็นพยานได้ว่า ในตอนนั้น ถ้าคุณควักลูกตาให้กับผมได้ คุณก็คงทำไปแล้ว ¹⁶แล้วตอนนี้ผมกลายเป็นศัตรูของคุณ เพราะผมพูดความจริงกับคุณหรือ

3:22 ความซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า ความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์

3:24 พี่เลี้ยง คำนี้ในภาษาเดิมหมายถึง ทาสผู้ช่วยในครัวเรือนของชาวโรมันหรือชาวกรีก ทาสคนนี้มีหน้าที่ดูแลลูกๆ ของเจ้านายรับส่งไปโรงเรียน ดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความปลอดภัยให้กับเด็ก แต่ไม่ใช่เป็นครูสอน

¹⁷คนพวกนั้น*เอาใจใส่คุณเป็นพิเศษ แต่ไม่ได้หวังดีหรอก พวกเขาแค่อยากจะได้คุณออกไปจากผม เพื่อคุณจะได้ไปสนใจพวกเขาแทน ¹⁸แน่นอนมันดีอยู่แล้วที่จะมีคนเอาใจใส่คุณเป็นพิเศษ จากแรงจูงใจที่ดีด้วยความหวังดี ไม่ใช่มาจากผมคนเดียวเท่านั้นตอนที่ผมอยู่ด้วย ¹⁹ลูกๆ ที่รัก ผมจะต้องเจ็บปวดเหมือนเจ็บคลอดลูก เพราะพวกคุณไปอีกจนกว่าพระคริสต์จะก่อตัวขึ้นในชีวิตพวกคุณ ²⁰ผมอยากได้อยู่กับคุณตอนนี้จริงๆ ผมจะได้ไม่ต้องพูดกับคุณด้วยน้ำเสียงแบบนี้ เพราะพวกคุณทำให้ผมสับสนไปหมด

ตัวอย่างของนางฮาการ์และนางซาร่าห์

²¹พวกคุณบางคนอยากอยู่ภายใต้กฎของโมเสส คุณรู้หรือเปล่าว่ากฎนั้นเขียนไว้ว่าอย่างไร ²²พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า อับราฮัม[†] มีลูกสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นทาส ส่วนอีกคนเกิดจากหญิงที่เป็นอิสระ ²³ลูกของหญิงที่เป็นทาสนั้นเกิดตามธรรมชาติ แต่ลูกของหญิงที่เป็นอิสระนั้นเกิดจากคำสั่งของพระเจ้า

²⁴เรื่องนี้ยังมีความหมายอีกอย่างหนึ่งคือ หญิงสองคนนี้เป็นตัวแทนของสัญญาสองฉบับ ฉบับแรกพระเจ้าทำขึ้นที่ภูเขาซีนาย นางฮาการ์ซึ่งเป็นหญิงทาส ก็เปรียบเหมือนสัญญาฉบับนี้ คนที่เกิดมาในครอบครัวของนางก็จะเป็นทาส ²⁵นางฮาการ์ถือเป็นตัวแทนของภูเขาซีนาย* ที่อยู่ในประเทศอาระเบีย และก็คือเมืองเยรูซาเล็มในตอนนั้น เพราะทั้งตัวเธอและลูกหลานต่างก็เป็นทาส ²⁶แต่นางซาร่าห์ที่เป็นหญิงอิสระ ก็เปรียบเหมือนเมืองเยรูซาเล็มที่อยู่บนสวรรค์ เธอเป็นแม่ของพวกเรา ²⁷เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนถึงเธอว่า

“หญิงที่เป็นหมั้นและไม่เคยคลอดลูก ให้ดีใจเกิด

คนที่ไม่เคยเจ็บท้องคลอดลูก ให้เปล่งเสียงร้องยินดี

เดี๋ยวนี้คุณโดดเดี่ยวอ้างว้าง*

แต่คุณจะมีลูกมากกว่าหญิงที่มีสามีเสียอีก” (อิสยาห์ 54:1)

²⁸พี่น้องครับ พวกคุณเป็นลูกที่เกิดจากคำสั่งของพระเจ้าเหมือนกับอิสอัค ²⁹แต่ในเวลา นั้น ลูกที่เกิดตามธรรมชาติ ได้ข่มเหงอิสอัคผู้ที่เกิดจากอำนาจของพระวิญญาณ[†] ซึ่งก็เหมือนกับเหตุการณ์ที่คุณเจอในตอนนั้น ³⁰แต่พระคัมภีร์พูดว่าอย่างไร “ใส่หญิงที่เป็นทาสและลูกของเธอออกไป เพราะลูกของหญิงที่เป็นทาส จะมารับมรดกร่วมกับลูกของหญิงที่เป็นอิสระไม่ได้”* ³¹ดังนั้น พี่น้องครับ พวกเราไม่ใช่ลูกของหญิงที่เป็นทาส แต่เป็นลูกของหญิงที่เป็นอิสระ

5 เมื่อพระคริสต์ได้ปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระแล้ว ก็ให้อยู่อย่างคนอิสระเถิด รักขามันไว้ให้ดี อย่ากลับไปเป็นทาสของกฎอีก ²ฟังไว้ให้ดี ผมเปาโล ขอบอกให้รู้ไว้ ถ้าพวกคุณยอมเข้าทำพิธีชลิบ[†] พระคริสต์ก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับพวกคุณอีกแล้ว ³ผมขออย่าว่า คนที่ยังทำพิธีชลิบนั้น ก็จะต้องรักษากฎให้ครบทุกข้อ ⁴ถ้าคุณพยายามที่จะให้พระเจ้ายอมรับคุณเพราะคุณรักษากฎ คุณก็ถูกแยกออกจากพระคริสต์แล้ว และหลุดจากความเมตตาการุณาของพระเจ้าด้วย ⁵พวกเรามีพระ

4:17 คนพวกนั้น พวกครุจจอมปลอมที่คอยรบกวนผู้ศรัทธาชาวกาลาเทีย

4:25 ภูเขาซีนาย ภูเขาในประเทศอาระเบีย สถานที่ที่พระเจ้าได้มอบกฎให้แก่โมเสส (อพยพ 19 และ20)

4:27 โดดเดี่ยวอ้างว้าง หมายถึงหญิงที่ถูกสามีทอดทิ้ง

4:30 “ใส่หญิง...ไม่ได้” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 21:10

วิญญานเพราะได้ไว้วางใจ เราถึงได้ตั้งหน้าตั้งตาคอยสิ่งที่เราหวังไว้อย่างมั่นอกมั่นใจ ความหวังนั้นคือพระเจ้าจะยอมรับเราแน่ในวันสุดท้าย ⁶ เพราะในพระเยซูคริสต์ การทำหรือไม่ทำพิธีชลิบนั้นไม่สำคัญอะไรเลย แต่สิ่งที่สำคัญคือความเชื่อที่แสดงออกด้วยความรัก

⁷ พวกคุณก็กำลังวิ่งกันดีอยู่แล้ว ใครกันนะที่มาขัดจังหวะทำให้คุณเลิกติดตามความจริง ⁸ ใครก็ตามที่มาชักชวนให้คุณหยุด ไม่ได้มาจากพระเจ้าที่เรียกคุณมาแน่ ⁹ ระวังตัวให้ดี “เชื่อพูนิดเดียวก็ทำให้เบี่ยงทั้งก่อนพูนขึ้นมาได้” ¹⁰ ผมมั่นใจในองค์เจ้าชีวิตว่า คุณจะไม่มียอมรับความคิดที่แตกต่างออกไปจากนี้ และไม่ว่าใครก็ตามที่มาทำให้คุณสับสน จะต้องถูกพระเจ้าลงโทษแน่

¹¹ พี่น้องครับ ถ้าผมยังสั่งสอนให้ทำพิธีชลิบอยู่ แล้วทำไมผมยังถูกข่มเหงอยู่ล่ะ ถ้าเป็นจริงตามนั้น เรื่องไม่กางเขนที่ผมสอน ก็จะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไปแล้ว ¹² ผมอยากให้ไอ้พวกที่มาวุ่นวายกับคุณนี้ ตอน*ตัวมันเองเลยแทนที่จะแคชลิบ*เท่านั้น

¹³ พี่น้องครับ พระเจ้าเรียกคุณมาใช้ชีวิตอย่างมีเสรีภาพ แต่อย่าเอาเสรีภาพนั้นมาเป็นข้ออ้างในการทำตามสันดานของตนเองที่เห็นแก่ตัว แต่ให้รับใช้กันและกันด้วยความรัก ¹⁴ เพราะกฎทั้งหมดสรุปออกมาได้ข้อเดียว คือ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” * ¹⁵ แต่ถ้าคุณยังคงฉีกเนื้อกัดกินกันเหมือนสัตว์ป่า ระวังให้ดี เพราะจะย่อยยับด้วยกันทั้งหมด

พระวิญญานและสันดานของมนุษย์

¹⁶ แต่ผมขอบอกว่า ให้ใช้ชีวิตตามพระวิญญาน แล้วคุณจะไม่ทำตามกิเลสตัณหาของสันดาน ¹⁷ ความต้องการของพระวิญญานนั้นขัดแย้งกับกิเลสตัณหาของสันดาน ทั้งสองจึงต่อต้านกันโดยตรง เพื่อขัดขวางไม่ให้คุณทำในสิ่งที่คุณอยากจะทำ ¹⁸ แต่ถ้าคุณยอมให้พระวิญญานนำชีวิตของคุณ คุณก็ไม่อยู่ภายใต้กฎ* อีกต่อไป

¹⁹ การกระทำที่เกิดจากสันดานมนุษย์ก็เห็นได้ชัดเจนคือ ความผิดบาปทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ ความคิดสลปรก กิเลสตัณหา ²⁰ การนับถือรูปเคารพ การใช้เวทมนตร์คาถา* การเป็นศัตรูกัน การขัดแย้งกัน การริษยา การโกรธเคืองกัน การชิงดีชิงเด่นกัน การไม่ลงรอยกัน การแบ่งพรรคแบ่งพวก ²¹ การอิจฉา การเมาเหล้า การจัดงานมั่วสุม และอื่นๆ ในทำนองเดียวกันนี้ ขอเตือนอีกครั้งอย่างที่เคยเตือนมาแล้วว่าคนที่ทำอย่างนี้จะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกอย่างแน่นอน ²² แต่ผลของพระวิญญานคือ ความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน ใจเมตตา ความดี ²³ ความซื่อสัตย์ ความอ่อนโยน และการรู้จักควบคุมตนเอง สิ่งเหล่านี้ไม่ขัดแย้งกับกฎข้อไหน* ²⁴ คนที่เป็นของพระเยซูคริสต์ ได้เอาสันดานมนุษย์พร้อมกับกิเลสตัณหาและความใคร่ที่มาจากมัน ไปตรึงไว้บนไม้กางเขนแล้ว ²⁵ เนื่องจากพระวิญญาน* ได้ใช้ชีวิตกับเราแล้ว เราก็ควรจะติดตามพระวิญญานในทุกสิ่งที่เราทำ ²⁶ อย่าवादตี ยัวโมโหหรืออิจฉากันเลย

5:9 เชื้อฟู ในที่นี้ใช้แทนสัญลักษณ์ของบิศาจหรือสิ่งชั่วร้าย

5:9 “เชื้อฟู... ขึ้นได้” เป็นสุภาษิตหมายถึงเรื่องเล็กๆ สามารถกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้หรือคนไม่ดีเพียงคนเดียวแต่สามารถทำให้คนทั้งกลุ่มไม่ดีได้

5:12 ตอน คือการตัดอวัยวะเพศชายออก เปาโลใช้คำนี้เพราะมันคล้ายกับคำว่าชลิบ เปาโลแสดงให้เห็นว่าเขาโกรธพวกครูจอมปลอม

5:14 “รัก...ตัวเอง” อ้างมาจากหนังสือ เลวินิตี 19:18

5:20 การใช้เวทมนตร์คาถาคือ การใช้มนตร์มายาหรือพลังของชาตนา

5:23 ไม่ขัดแย้งกับกฎข้อไหน หรือแปลได้อีกอย่างว่า ไม่มีกฎข้อไหนเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้

ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6 พี่น้องครับ ถ้าพี่น้องคนไหนถูกจับได้ว่าไปทำบาปก็ให้พวกคุณที่เป็นคนของพระวิญญาณช่วย ให้เขากลับมาอยู่ในทางที่ถูกต้อง แต่ต้องช่วยด้วยความสุภาพ และให้ระวังให้ดี เพราะไม่อย่างนั้นตัวคุณเองก็อาจจะถูกล่อลวงให้หลงไปทำบาปได้เหมือนกัน ² ให้แบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน เมื่อคุณทำอย่างนั้น คุณก็ได้ทำตามกฎของพระคริสต์จริงๆ ³ ถ้าใครคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นทุกๆ ที่ไม่จริง เขาก็หลอกตัวเอง ⁴ ให้แต่ละคนสำรวจการงานของตนเองจะได้ภูมิใจในงานที่เขาทำ แต่ไม่ต้องเที่ยวเอาไปเปรียบเทียบกับคนอื่นคนนี้ ⁵ ให้ต่างคนต่างก็รับผิดชอบภาระของตนเอง

อย่าหยุดทำดี

⁶ อย่าลืมนำสิ่งดีๆ ที่คุณมีให้ครูที่สอนคุณ เรื่องถ้อยคำของพระเจ้าด้วย ⁷ อย่าโง่งไปหน่อยเลย ไม่มีใครหลอกพระเจ้าได้หรอก ใครหว่านพืชอะไรลงไป ก็ต้องเก็บเกี่ยวผลของพืชนั้น ⁸ คนที่หว่านเพื่อกิเลสตัณหาของสันดาน ก็จะเก็บเกี่ยวความพินาศ ส่วนคนที่หว่านเพื่อเอาใจพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปจากพระวิญญาณนั้น ⁹ อย่าเพิ่งท้อแท้ในการทำดี เพราะเมื่อถึงเวลาที่เหมาะ คุณก็จะได้เก็บเกี่ยวผลจากการทำดีนั้น ถ้าไม่เลิกไปซะก่อนนะ ¹⁰ ดังนั้น เมื่อมีโอกาสก็ให้ทำความดีกับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับครอบครัวที่ไว้วางใจในพระเจ้า

เปาโลจบจดหมาย

¹¹ คู่ตัวหนังสือที่ใหญ่โตนี้สิ เป็นลายมือของผมเอง ¹² คนพวกนั้นที่อยากได้หน้าพยายามบังคับให้คุณทำพิธีชลิบ ก็เพราะเหตุผลแค่ข้อเดียวคือกลัวจะถูกคนยิวข่มเหงตอนประกาศเรื่องไม้กางเขนของพระคริสต์* ¹³ ขนาดพวกมันเองที่เข้าพิธีชลิบแล้ว ก็ยังไม่ทำตามกฎ แต่ที่พวกมันอยากให้คุณทำพิธีชลิบ ก็เพื่อจะได้ ไปไม่ไอ้อวดว่าพวกมันนี่แน่ ที่ทำให้พวกคุณเข้าพิธีชลิบได้ ¹⁴ ขอให้ผมอย่าได้ไอ้อวดเรื่องอะไรเลย นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเท่านั้น โลกนี้ก็ไดตาย* จากผมไปแล้ว และผมเองก็ได้ตาย* จากโลกนี้ไปแล้วเหมือนกัน ¹⁵ จะทำหรือไม่ทำพิธีชลิบนั้น มันไม่ได้สำคัญอะไรเลย แต่สิ่งที่สำคัญคือ โลกใหม่ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมา ¹⁶ ขอให้พระเจ้ามีความเมตตากรุณาและให้สันติสุขกับทุกคนที่ใช้ชีวิตตามกฎนี้ ผู้เป็นอิสราเอลแท้ๆ ของพระเจ้าด้วย

¹⁷ สุดท้ายนี้ อย่าให้ใครมาสร้างปัญหาให้กับผมเพิ่มขึ้นอีกเลย บาดแผล* ทั่วตัวของผม ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ผมเป็นของพระคริสต์

¹⁸ พี่น้องครับ ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้า อยู่กับจิตวิญญาณของพวกคุณ ด้วยเถิด อาเมน†

6:12 ไม้กางเขนของพระคริสต์ เปาโลใช้ไม้กางเขนแทนภาพเรื่องความตายของพระคริสต์ที่ต้องชดใช้แทนความผิดบาปของมนุษย์

6:14 ตาย หมายถึง "ถูกตรึงบนไม้กางเขน"

6:17 บาดแผล มีหลายครั้งที่เปาโลถูกผู้คนที่ต่อต้านเขาเขียนตี เพราะเขาสั่งสอนเรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ บาดแผลจึงเกิดจากการถูกเขียนตีนั้น

หนังสือเอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในขณะที่เขายังติดคุกอยู่ แต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าที่ไหนและเมื่อไหร่ ใจความสำคัญของจดหมายฉบับนี้คือ แผนงานของพระเจ้าที่จะนำเอาคนทุกชาติมาอยู่ร่วมกันภายใต้กฎของพระคริสต์ เปาโลได้พยายามจูงใจให้พี่น้องคริสเตียนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และใช้ชีวิตตามวัตถุประสงค์ที่พระเจ้ามีให้พวกเขา

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ที่เมืองเอเฟซัส

1 จากเปาโล คิษย์เอก¹ ของพระเยซูคริสต์ ตามความต้องการของพระเจ้า ถึง ผู้บริสุทธิของพระเจ้า ที่ชื่อสัตย์ในพระเยซูคริสต์ ในเมืองเอเฟซัส² ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณทุกคน

พระพรจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

³ ขอสรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์เป็นผู้ที่ได้วยพรเรา มากมายในโลกฝ่ายวิญญาณ โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเรามีส่วนในพระคริสต์⁴ พระเจ้ารักเรา พระองค์จึงได้เลือกเราผู้ที่มีส่วนในพระคริสต์ไว้ก่อนที่จะสร้างโลกนี้เสียอีก เพื่อเราจะได้รับสุทธิและไม่มียี่ดื้อต่อหน้าพระองค์⁵ พระองค์ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่า จะรับเรามาเป็นลูกๆ ของพระองค์ โดยทางพระเยซูคริสต์ นี่แหละเป็นความต้องการและความพอใจของพระองค์⁶ พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อเราจะได้รับสรรเสริญพระบารมีของพระองค์ สำหรับความเมตตากรุณาของพระองค์ที่ให้กับเราเปล่าๆ ผ่านมาทางพระบุตรที่พระองค์รักมาก⁷ พระเจ้าได้ปลดปล่อยพวกเราที่มีส่วนในพระคริสตนั้นให้เป็นอิสระด้วยเลือดของพระองค์ และพระเจ้าได้อภัยโทษบาปของเรา เพราะความเมตตากรุณาอันมหาศาลของพระองค์⁸ พระเจ้าได้เมตตาเราอย่างเหลือล้นพร้อมกับให้สติปัญญาทุกอย่างและความเข้าใจอย่างต่องแท้กับเรา⁹ โดยที่พระองค์เต็มใจเปิดเผยแผนการลับที่อยู่ในใจของพระองค์ให้เรา รู้เป็นแผนการลับที่พระองค์ตั้งใจจะให้สำเร็จในพระคริสต์¹⁰ แผนการลับนั้นคือ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าจะรวบรวมทุกสิ่งในสวรรค์และบนโลกมาอยู่ภายใต้พระคริสต์

¹¹ พระเจ้าได้เลือกเราผู้ที่มีส่วนในพระคริสต์ไว้แล้ว ให้เป็นคนของพระองค์ สิ่งนี้ได้ถูกกำหนดไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ซึ่งก็เป็นไปตามความตั้งใจของพระเจ้า พระองค์ตั้งใจทำอะไร พระองค์ก็จะทำให้สำเร็จตามนั้น¹² พระองค์ตั้งใจให้เราผู้ที่มีความหวังในพระคริสต์ มีชีวิตอยู่เพื่อสรรเสริญพระบารมีของพระองค์¹³ พวกคุณก็มีส่วนในพระคริสต์เหมือนกัน พระองค์ได้ประทับตราเป็นเจ้าของพวกคุณแล้ว ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้สัญญาไว้ พระองค์ทำอย่างนี้ตอนที่พวกคุณได้ยินและเชื่อในถ้อยคำแห่งความจริง คือข่าวดีที่ทำให้คุณรอดนั้น¹⁴ พระวิญญาณนี้ เป็นเครื่องมัดจำงวดแรกสำหรับมรดกของเรา และเป็นผู้ที่รับรองว่า พระเจ้าจะปลดปล่อยพวกเราผู้ที่เป็นของพระองค์นั้นให้เป็นอิสระ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะได้สรรเสริญพระบารมีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโล

¹⁵ ตั้งแต่ผมได้ยินเรื่องความเชื่อที่พวกคุณมีต่อพระเจ้า และความรักที่พวกคุณมีให้กับผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายของพระองค์¹⁶ เมื่อผมอธิษฐานก็ไม่เคยหยุดขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณเลย¹⁷ ผมขอพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ของเรา คือพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ โปรดให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่

1:1 ในเมืองเอเฟซัส สำเนาพระคัมภีร์ที่เก่าแก่บางฉบับไม่มีคำว่า "ในเมืองเอเฟซัส"

จะให้สติปัญญาแก่คุณและเปิดเผยให้คุณรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้น¹⁸ ขอให้ตาใจของคุณสว่างไสวขึ้นมา เพื่อจะได้รู้ว่า พระเจ้าเรียกให้คุณมามีความหวังอะไร และรู้ด้วยว่ามรดกที่พระเจ้ามอบให้กับผู้บริสุทธิของพระองค์นั้น มันยิ่งใหญ่มหาศาลขนาดไหน¹⁹ และให้คุณรู้จักด้วยว่าฤทธิ์อำนาจที่พระเจ้าให้กับเราผู้ที่เชื่อมันยิ่งใหญ่ขนาดไหน แบบหาอะไรมาเปรียบไม่ได้เลย ฤทธิ์อำนาจนี้ก็เหมือนกับฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่²⁰ ที่พระองค์ได้ใช้ตอนที่พระองค์ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายและนั่งอยู่ทางขวามือของพระองค์ในโลกฝ่ายวิญญาณนั้น²¹ พระเจ้าได้ตั้งให้พระคริสต์ อยู่เหนือผู้ครอบครอง ผู้มีสิทธิอำนาจ ผู้มีฤทธิ์ ผู้ครอบครองแผ่นดิน และเหนือตำแหน่งใดๆ ที่ตั้งขึ้นมาได้ ไม่ใช่แต่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่กำลังจะมาถึงด้วย²² พระเจ้าได้วางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของพระคริสต์ และพระองค์ได้ตั้งพระคริสต์เป็นศีรษะเหนือทุกสิ่งเพื่อห่มประมุขของพระองค์²³ ห่มประมุขนี้ก็คือร่างกายของพระคริสต์ และห่มประมุขนี้ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระคริสต์ และพระคริสต์ก็ทำให้ทุกสิ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยพระองค์

จากความตายไปสู่ชีวิต

2 เมื่อก่อนพวกคุณได้ตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ เพราะไม่เชื่อฟังและได้ทำบาป² พวกคุณเคยใช้ชีวิตตามทางชั่วของโลกนี้ ตามผู้มีอำนาจในย่านฟ้าอากาศซึ่งเป็นวิญญาณที่กำลังทำงานอยู่ภายในตัวของคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า³ ครั้งหนึ่งพวกเราทุกคนก็เคยใช้ชีวิตอย่างคนพวกนั้นเหมือนกัน คือชอบทำตามกิเลสตัณหาของตัวเอง ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามกิเลสนั้น ซึ่งโดยสันดานของเราแล้ว เราก็มควรที่จะถูกลงโทษเหมือนพวกเขานั้นแหละ

⁴ แต่พระเจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์มีต่อเรา⁵ พระองค์ได้ให้เราเริ่มชีวิตอยู่คู่กับพระคริสต์ทั้งๆ ที่เราเคยตายไปแล้ว เพราะไม่เชื่อฟัง (ที่พวกคุณรอดนั้น ก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า)⁶ พระเจ้าก็ทำให้พวกเราฟื้นขึ้นจากความตายด้วยกันกับพระคริสต์ และให้เรานั่งกับพระคริสต์บนบัลลังก์ในโลกฝ่ายวิญญาณ ก็เพราะเรามีส่วนในพระเยซูคริสต์⁷ พระเจ้าทำอย่างนี้ ก็เพื่อแสดงให้ยุคต่อๆ ไปได้เห็นความเมตตากรุณาที่พระองค์ได้ให้กับเราเป็นความเมตตากรุณาอันมหาศาลอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเรามีส่วนในพระเยซูคริสต์⁸ ที่พวกคุณรอดนั้นเป็นเพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า ผ่านมาทางความเชื่อของคุณ ไม่ใช่มาจากตัวของพวกคุณเอง แต่เป็นของขวัญที่มาจากพระเจ้า⁹ มันไม่ได้เป็นผลมาจากการกระทำของใคร เพื่อจะได้ไม่มีใครโอ้อวดได้¹⁰ เพราะเราเป็นผลงานของพระเจ้า ที่พระองค์สร้างผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ เพื่อให้เราทำสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าได้เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วที่จะให้เราทำ

ความเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์

¹¹ คุณไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว พวกคนยิวที่เรียกตัวเองว่า “พวกเข้าพิธีขลิบ” ก็ได้เรียกพวกคุณว่า “พวกไม่ได้เข้าพิธีขลิบ”¹² จำไว้ว่า ในตอนนั้น พวกคุณยังไม่มีพระคริสต์ ไม่ได้รวมอยู่ในชุมชนชาวอิสราเอล¹ และไม่มีส่วนร่วมในข้อตกลงต่างๆ ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ คุณใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้แบบไม่มีความหวัง และไม่มีพระเจ้า¹³ เมื่อก่อนพวกคุณอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าแต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้นำพวกคุณเข้ามาใกล้พระองค์ โดยเลือดของพระเยซูคริสต์¹⁴ พระคริสต์ทำให้เกิด

สันติภาพขึ้นระหว่างเรา พระองค์ทำให้คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวกลายเป็นพวกเดียวกัน และโดยความตายของพระองค์ พระองค์ได้ทำลายกำแพงแห่งความเกลียดชังที่แบ่งแยกเราลง¹⁵ พระองค์ได้ล้มเลิกกฎเกณฑ์และกฎข้อปฏิบัติต่างๆ ของโมเสส ก็เพื่อจะสร้างสันติภาพขึ้นมา ด้วยการนำเอาคนสองฝ่ายมาสร้างเป็นคนใหม่ขึ้นในพระองค์¹⁶ พระองค์ได้ทำลายความเป็นศัตรูกันของคนสองฝ่าย และทำให้เขากลับมาคืนดีกันกับพระเจ้าในกายเดียวกัน ผ่านทางความตายของพระคริสต์บนไม้กางเขน¹⁷ ดังนั้นพระองค์จึงมาประกาศข่าวดีเรื่องสันติภาพนี้กับพวกที่อยู่ห่างไกลพระเจ้า (คือพวกคุณที่ไม่ใช่ยิวนั่นแหละ) และกับคนยิวที่อยู่ใกล้พระเจ้าด้วย¹⁸ เพราะโดยทางพระคริสต์พวกเราทั้งสองฝ่าย ก็มีสิทธิ์ที่จะเข้าใกล้ชิดพระบิดาโดยพระวิมูถุนานบริสุทธิ์¹⁹ องค์กรเดียวกัน

¹⁹ ผลที่ตามมาก็คือ พวกคุณไม่ใช่คนแปลกหน้าและไม่ใช่คนต่างดาวอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นพลเมืองเดียวกันกับคนของพระเจ้า²⁰ และเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าด้วย²⁰ พวกคุณคืออาคารที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา โดยรากฐานของอาคารนี้ก็คือพวกศิษย์เอกของพระเยซู²¹ และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า²¹ และมีพระเยซูคริสต์เป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด*²¹ ในพระคริสตนั้น ทุกส่วนของอาคารก็ถูกเชื่อมตอเข้าด้วยกัน และเจริญขึ้นเป็นวิหารศักดิ์สิทธิ์²² ให้กับองค์เจ้าชีวิต²² ในพระคริสตนั้น พวกคุณกำลังถูกก่อสร้างมาด้วยกันกับคนอื่นๆ ให้เป็นที่อยู่ของพระวิมูถุนานของพระเจ้า

หน้าที่การงานของเปาโลเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิว

3 นี่เป็นเหตุที่ผมอธิษฐานเผื่อพี่น้อง ผมเองเปาโลเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ และเพื่อประโยชน์ของพวกคุณที่ไม่ใช่ยิว² แน่นนอน พวกคุณคงรู้แล้วว่าพระเจ้าได้เมตตาตามอบงานนี้ให้กับผม เพื่อช่วยเหลือพวกคุณ³ พระเจ้าได้เปิดเผยแผนการลับของพระองค์ให้ผมรู้ ตามที่ผมได้เขียนมาแล้วอย่างย่อ⁴ ถ้าคุณได้อ่านแล้ว คุณก็จะรู้ว่าผมเข้าใจเรื่องแผนการลับของพระคริสต์ขนาดไหน⁵ ในสมัยก่อน พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยแผนการลับนี้ให้ใครรู้ แต่ในสมัยนี้ พระองค์ได้เปิดเผยแผนการลับนี้ ผ่านทางพระวิมูถุนานให้กับศิษย์เอกผู้บริสุทธิ์ของพระคริสต์และผู้พูดแทนพระเจ้า⁶ แผนการลับนี้คือ คนที่ไม่ใช่ยิวจะได้รับมรดกร่วมกันกับคนยิว เป็นอวัยวะในร่างกายเดียวกัน มีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้ในพระเยซูคริสต์ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้เพราะข่าวดีที่ได้ประกาศอยู่นี้

⁷ ผมมาเป็นผู้รับใช้ในการประกาศข่าวดีนั้น ซึ่งเป็นของขวัญที่พระเจ้าเมตตาตามอบให้กับผมด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์⁸ ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคนเล็กน้อยกว่าคนที่เล็กน้อยที่สุดในหมู่ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่พระเจ้าก็ยังเมตตาตามอบพระพรนี้ให้กับผมคือให้ประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิวเรื่องความมั่งคั่งของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกินกว่าที่จะเข้าใจได้⁹ ทำให้ทุกคนเห็นชัดเจนถึงแผนการลับนี้ที่พระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างได้เก็บซ่อนไว้ตั้งแต่สร้างโลกมา¹⁰ พระเจ้าเก็บซ่อนแผนการลับนี้ไว้เพื่อว่าตอนนี้พระองค์จะได้เปิดเผยสติปัญญาอันหลากหลายของพระองค์ให้กับผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจในโลกฝ่ายวิมูถุนาน โดยพระองค์ได้ใช้หมู่ประชุมของพระองค์¹¹ เปิดเผยเรื่องนี้

2:19 พลเมืองเดียวกันกับคนของพระเจ้า หมายถึง ประชาชนของพระเจ้า ได้ชื่อว่าเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะพระคริสต์ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าแต่ผู้เดียว
 2:20 หินก้อนที่สำคัญที่สุด หมายถึง "หินที่อยู่ตรงมุม" เป็นหินก้อนแรกและก้อนที่สำคัญที่สุดของสิ่งก่อสร้าง

11 พระองค์ทำอย่างนี้ตามจุดประสงค์ที่อยู่ในใจของพระองค์ตั้งแต่แรกมา และเรื่องนี้พระองค์ก็ได้ทำให้สำเร็จในพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเรา 12 พวกเราที่มีส่วนในพระเยซูคริสต์ กล้าและมั่นใจที่จะเข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะเราไว้วางใจในพระคริสต์ 13 ผมอธิษฐานขอให้พวกคุณไม่ท้อแท้เพราะเห็นผมต้องเดือดร้อน ที่ผมเดือดร้อนก็เพื่อประโยชน์ของพวกคุณ เพื่อที่พวกคุณจะได้รับศักดิ์ศรีด้วย

ความรักของพระคริสต์

14 นี่เป็นเหตุที่ผมได้คุกเข่าลงอธิษฐานต่อหน้าพระบิดา 15 คำว่า “ครอบครัวยุคในสวรรค์ และบนแผ่นดินโลก” ก็มาจากคำว่าพระบิดานี้แหละ* 16 ขอให้พระเจ้าที่มั่งคั่งมหาศาล ช่วยให้พวกคุณมีพลังใจที่เข้มแข็งผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ของพระองค์ 17 ขอให้พระคริสต์ ตั้งมั่นคงอยู่ในใจของพวกคุณเพราะพวกคุณไว้วางใจในพระองค์ ขอให้หลงรักลึกมั่นคงในความรัก 18 ผมอธิษฐานให้พวกคุณและผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจว่า ความรักที่พระคริสต์มีต่อเรานั้นมันกว้าง ยาว สูง และลึกขนาดไหน 19 ขอให้พวกคุณเข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ ที่เกินกว่าจะเข้าใจได้ เพื่อพวกคุณจะได้เติมไปด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า

20 พระเจ้าสามารถทำได้ทุกสิ่งมากกว่าที่เราจะขอหรือคิดได้ ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่กำลังทำงานอยู่ในตัวเรา 21 ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติทั้งจากหมู่ประมุขของพระองค์[†] และจากพระเยซูคริสต์ทุกยุคทุกสมัยตลอดไป อาเมน[†]

ร่างเดียวกัน

4 ในฐานะที่ผมเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่องค์เจ้าชีวิต ผมขออ้อนวอนให้พวกคุณใช้ชีวิตให้สมกับที่พระเจ้าได้เรียกพวกคุณมา 2 คือให้สภาพอ่อนน้อมอยู่เสมอ รวมทั้งให้ใจเย็นๆและอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก 3 ให้พยายามสุดความสามารถที่จะรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่ได้รับจากพระวิญญาณ ด้วยการใช้สันติสุขเป็นเชือกผูกมัดพวกคุณไว้ด้วยกัน 4 มีเพียงกายเดียวและพระวิญญาณเดียว เหมือนที่พระเจ้าเรียกพวกคุณมาให้มีความหวังเดียว 5 มีองค์เจ้าชีวิตองค์เดียว ความเชื่อเดียว พิธีจุ่มน้ำ[†] เดียว 6 และมีพระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระบิดาของทุกสิ่ง อยู่เหนือทุกสิ่ง อยู่ทั่วทุกสิ่ง และอยู่ในทุกสิ่ง

7 พวกเราแต่ละคนได้รับของขวัญตามความเมตตาของพระคริสต์ 8 นั่นเป็นเหตุที่พระคัมภีร์ถึงได้พูดว่า

“เมื่อพระองค์ขึ้นไปอยู่ที่สูง

พระองค์ก็เอาเชลยสงครามไปด้วย

และพระองค์ก็ได้แจกของขวัญให้กับมนุษย์” (สดุดี 68:18)

9 ที่พูดว่า “พระองค์ขึ้นไป” ก็แสดงว่าพระองค์เคยลงมาที่โลกเบื้องล่างนี้ 10 พระองค์ที่ลงมาก็เป็นองค์เดียวกับที่ขึ้นไปสูงกว่าสวรรค์ทั้งปวง เพื่อพระองค์จะได้เติมไปในทุกสิ่งทุกอย่าง 11 พระเยซูได้แจกของขวัญคือ พากศิชย์เอก[†] ของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] พวกผู้ประกาศข่าวดี และพวกผู้เลี้ยงที่สอน 12 เพื่อคนพวกนี้ จะได้เตรียมคนของพระเจ้าให้สามารถทำงานรับใช้ ซึ่งจะ

3:14-15 เป็นการเล่นคำของเปาโล เพราะในภาษากรีก คำว่า ครอบครัวยุค กับคำว่า บิดา มีเสียงคล้ายกันมาก

เสริมสร้างกายของพระคริสต์ให้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ¹³ จนกว่าพวกเราทั้งหมดจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า แล้วเราจะได้ได้เป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเป็นเหมือนกับพระคริสต์ทุกประการ

¹⁴ทั้งนี้ก็เพื่อเราจะได้ไม่เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ อีกต่อไป หรือเหมือนคลืนที่ถูกขัดไปขัดมา หรือถูกพัดไปทางโน้นที่ทางนี้ด้วยคำสอนใหม่ๆ และด้วยเล่ห์เหลี่ยมและกลอุบายต่างๆ ของพวกผู้สอนเท็จ¹⁵ แต่ให้พวกเราพูดความจริงด้วยความรัก และให้โตขึ้นเป็นเหมือนพระคริสต์ในทุกๆ ทาง พระคริสต์คือศิระ¹⁶ ที่ร่างกายทุกส่วนต้องพึ่งพาและทั้งร่างกายก็ยึดติดสนิทกันด้วยเส้นเอ็นทุกๆ เส้น เมื่ออวัยวะต่างๆ ทำหน้าที่ของมันเองแล้ว พระคริสต์ทำให้ร่างกายทั้งหมดเจริญเติบโตและแข็งแรงขึ้นด้วยความรัก

แบบอย่างที่คุณควรเป็น

¹⁷ในฐานะตัวแทนขององค์เจ้าชีวิต ผมขอบอกพวกคุณว่า ต่อจากนี้ไป อย่าใช้ชีวิตเหมือนกับคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ที่คิดแต่เรื่องไร้สาระ¹⁸ ความคิดของเขามืดมัวไปเพราะความโง่เขลาและจิตใจที่ตื้อตัน ทำให้ถูกแยกออกจากชีวิตที่มาจากพระเจ้า¹⁹ พวกเขาไม่มีความละเอียดรอบคอบอีกแล้ว ปลอมตัวมัวเมาในกาม ทำเรื่องลามกทุกอย่างโดยไม่ยับยั้งชั่งใจ²⁰ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่คุณได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคริสต์²¹ จริงๆ แล้ว คุณเคยได้ยินเรื่องของพระองค์และได้รับคำสอนเกี่ยวกับพระองค์ สิ่งที่คุณเรียนรู้มานั้นสอดคล้องกับความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระเยซู²² คำสอนนั้นบอกให้พวกคุณกำจัดตัวตนเก่าๆ ที่ถูกذنหาคชักนำให้หลงและเสื่อมไป²³ คำสอนนั้นยังสอนให้คุณยอมให้พระเจ้าสร้างความคิดและจิตใจของคุณขึ้นมาใหม่²⁴ คำสอนนี้ยังบอกอีกว่าให้สวมคนใหม่นั้นที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาเป็นเหมือนพระองค์ เพื่อจะได้มีชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ เป็นชีวิตที่บริสุทธิ์²⁵ ตามความจริงที่เราสอนนั้น

²⁵ถ้าอย่างนั้น ให้เลิกพูดโกหกซะ “ให้ต่างคนต่างพูดความจริงต่อเพื่อนของตน เพราะพวกเราเป็นอวัยวะในร่างกายเดียวกัน”²⁶ “ถ้าโกรธ ก็อย่าทำบาป”²⁷ ควรกำจัดความโกรธนั้นให้หมดไปก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน²⁷ อย่าเปิดโอกาสให้กับมารเอาชนะพวกคุณได้²⁸ คนที่เคยขโมยมาก่อนก็ให้เลิกขโมยซะ แล้วหันมาทำงาน ใช้มือทำสิ่งที่มีประโยชน์ เพื่อจะได้มีสิ่งของไว้แจกคนที่ขัดสน

²⁹อย่าพูดคำหยาบคายเลย แต่ให้พูดในสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ให้กำลังใจกับคนที่ต้องการ เพื่อมันจะได้เป็นประโยชน์กับคนที่ได้ยิน³⁰ อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียใจ พระเจ้าได้เอาพระวิญญาณนี้มาประทับตราพวกคุณไว้ ก็เพื่อแสดงว่าพวกคุณเป็นของพระเจ้า และเพื่อรับรองว่าพระเจ้าจะปลดปล่อยให้พวกคุณเป็นอิสระในวันนั้น³¹ กำจัดสิ่งเหล่านี้ให้หมดสิ้นไปจากพวกคุณ คือความขมขื่นทั้งหมด ความโกรธแค้น การทะเลาะวิวาท และการใส่ร้ายป้ายสี รวมถึงความชั่วทุกชนิด³² ให้เมตตาต่อกัน เห็นอกเห็นใจกัน และอภัยให้กันและกันเหมือนกับที่พระเจ้าได้อภัยให้กับคุณผ่านทางพระคริสต์

4:25 “ต่างคน...เดียวกัน” อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ 8:16

4:26 “ถ้าโกรธ...ทำบาป” อ้างมาจากหนังสือ สดดี 4:4

4:30 วันนั้น คือวันที่พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

5 ในฐานะที่เป็นลูกที่รักของพระเจ้า ให้พวกคุณเลียนแบบพระองค์² ให้ใช้ชีวิตด้วยความรัก เหมือนกับที่พระคริสต์รักเราด้วย พระองค์ได้สละชีวิตเพื่อเรา เป็นเหมือนเครื่องถวาย[†] และเครื่องบูชาที่หอมหวานให้กับพระเจ้า

³ เรื่องความพิศบาปทางเพศ เรื่องลามกทุกอย่าง หรือความมักมากในกาม แม้แต่จะพูดถึงก็อย่าเลย เพราะมันไม่เหมาะกับบุรุษสิทธิ์[†] ของพระเจ้า⁴ รวมทั้งการพูดจาหยาบคายไร้สาระไม่เป็นเรื่อง หรือพูดตลกมากเกินไปก็ไม่เหมาะสมทั้งนั้น แต่ควรจะพูดขอบคุณพระเจ้าดีกว่า⁵ ให้พวกคุณรู้เอาไว้เลยว่าทุกคนที่ทำพิศบาปทางเพศ ลามก หรือมักมากในกาม จะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระคริสต์และของพระเจ้าเลย

⁶ อย่าให้ใครมาหลอกลวงพวกคุณด้วยคำพูดที่เหลวไหล เพราะเรื่องอย่างนี้แหละที่ทำให้พระเจ้าลงโทษคนพวกนั้นที่ไม่เชื่อฟัง⁷ เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ก็อย่าไปมีส่วนร่วมกับคนพวกนั้นเลย⁸ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะเมื่อก่อนนี้พวกคุณเคยเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้เป็นความสว่างแล้ว เพราะมีส่วนในองค์เจ้าชีวิต ถ้าอย่างนั้นก็ให้ใช้ชีวิตให้สมกับที่เป็นลูกของความสว่างนั้น⁹ (เพราะผลของความสว่างคือความดีทุกอย่าง ชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ และการพูดความจริง)¹⁰ ให้พยายามค้นหาว่าองค์เจ้าชีวิตชอบใจอะไรบ้าง¹¹ อย่าไปมีส่วนกับการกระทำต่างๆ ของความมืดที่ไร้ประโยชน์นั้น แต่ให้เปิดโปงเรื่องพวกนั้นออกมาดีกว่า¹² เพราะแม้แต่จะพูดถึงเรื่องลับๆ ที่พวกเขาทำกันก็ยังไม่อายเลย¹³ แต่ความสว่างนั้นทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน¹⁴ เพราะความสว่างจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันซ่อนนั้น กลายเป็นความสว่างไปด้วยนั้นเป็นเหตุที่มีคำพูดว่า

“ตื่นได้แล้ว เจ้าที่หลับอยู่
ลุกขึ้นมาจากความตายสิ
แล้วพระคริสต์จะส่องสว่างใส่เจ้า”

¹⁵ ถ้าอย่างนั้น ระวังให้ดีว่าพวกคุณใช้ชีวิตอย่างไร อย่าเป็นเหมือนคนโง่แต่ให้เป็นเหมือนคนฉลาด¹⁶ ใช้ทุกๆ โอกาสอย่างดีที่สุดในการทำดี เพราะทุกวันนี้มีแต่ความชั่วร้าย¹⁷ ฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่ แต่ให้เข้าใจว่าองค์เจ้าชีวิตต้องการให้คุณทำอะไร¹⁸ อย่าเมาเหล้าองุ่น มันจะทำให้คุณเสียคนได้ แต่ให้เต็มไปด้วยพระวิญญาณดีกว่า¹⁹ คือร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้กันและกัน และให้ร้องเพลงสรรเสริญองค์เจ้าชีวิตจากใจของพวกคุณ²⁰ และขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเราเสมอสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ในฐานะเป็นคนของพระเยซูคริสต์เจ้า*

สามีและภรรยา

²¹ ให้ยินยอมซึ่งกันและกัน เพราะยำเกรงพระคริสต์

²² พวกคุณที่เป็นภรรยา ให้ยินยอมต่อสามี เหมือนที่ยินยอมต่อองค์เจ้าชีวิต²³ เพราะสามีคือศีรษะของภรรยา เหมือนกับที่พระคริสต์เป็นศีรษะของหมู่ประชุม หมู่ประชุมนี้เป็นร่างกายของพระองค์ที่พระองค์ได้ช่วยให้รอด²⁴ แต่หมู่ประชุมยินยอมต่อพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควรจะยินยอมต่อสามีของตนในทุกเรื่องอย่างนั้นด้วย

5:20 หรือแปลตรงๆ ได้ว่า ในนามของพระเยซูคริสต์เจ้า

²⁵พวกคุณที่เป็นสามีให้รักภรรยาของตนเหมือนกับที่พระคริสต์รักหมู่ประชุมของพระองค์และได้สละพระองค์เองเพื่อประโยชน์ของหมู่ประชุม ²⁶ที่พระคริสต์ทำอย่างนี้ก็เพื่อชำระล้างหมู่ประชุมของพระองค์ ให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำและถ้อยคำของพระองค์ ²⁷และเพื่อพระองค์จะได้มอบหมู่ประชุมที่สง่างามให้กับพระองค์เอง เหมือนกับเจ้าสาวที่ไม่มีตำหนิ ริ้วรอย หรือความบกพร่องอะไรเลย แต่จะบริสุทธิ์หมดจดทุกอย่าง ²⁸สามีก็เหมือนกัน ควรจะรักภรรยาของตนเหมือนกับร่างกายของตนเอง คนที่รักภรรยา ก็คือรักตัวเองนั่นเอง ²⁹เพราะไม่มีใครหรอกที่เกลียดร่างกายของตนเอง มีแต่จะเลี้ยงดูและเอาใจใส่ เหมือนกับที่พระคริสต์เลี้ยงดูและเอาใจใส่หมู่ประชุมของพระองค์ ³⁰เพราะเราเป็นอวัยวะในร่างกายของพระองค์ ³¹เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดเอาไว้ว่า “ตั้งนั้นผู้ชายจะจากพ่อและแม่ของเขา ไปเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของตน และเขาทั้งสองจะเป็นร่างกายเดียวกัน”* ³²เรื่องนี้เป็นเรื่องลึกซึ้งมาก และผมเอาเรื่องนี้มาเปรียบเทียบกับสายสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับหมู่ประชุมของพระองค์ ³³อย่างไรก็ตาม พวกคุณแต่ละคน ต้องรักภรรยาของตน เหมือนกับรักตนเอง ส่วนภรรยาจะต้องเคารพสามีของตน

ลูกและพ่อแม่

6 พวกคุณที่เป็นลูกๆ ต้องเชื่อฟังพ่อแม่ของตน ในฐานะที่คุณมีส่วนในองค์เจ้าชีวิต เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ²กฎที่ว่า “ให้เกียรติพ่อแม่ของตน”* นี่เป็นกฎข้อแรกที่มีคำสั่งสัญญาฟ่วงมาด้วย ³“คือคุณจะทำเรื่องดีในทุกสิ่ง และอายุยืนยาวในแผ่นดินนี้”* ⁴พวกคุณที่เป็นพ่อ อย่าช่วยลูกรักของคุณให้โกรธ แต่ให้เลี้ยงดูเขาด้วยการอบรมสั่งสอน และเตือนสติตามแนวทางขององค์เจ้าชีวิต

ทาสและผู้เป็นนาย

⁵พวกคุณที่เป็นทาส ต้องเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกนี้ ควรเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยความจริงใจ เหมือนที่ทำกับพระคริสต์ ⁶อย่าทำเป็นขยันแค่ต่อหน้าเมื่อมีคนมองเพื่อประจบสอพลอ แต่ควรจะทำงานเหมือนกับเป็นทาสของพระคริสต์ ที่เต็มใจทำตามความต้องการของพระเจ้า ⁷ให้เต็มใจรับใช้เหมือนกับที่ทำต่อองค์เจ้าชีวิตไม่ใช่ต่อมนุษย์ ⁸จำไว้ว่า ไม่ว่าคุณจะเป็นทาสหรือเป็นคนอิสระก็ตาม ถ้าทำความดีก็จะได้รับสิ่งตอบแทนจากองค์เจ้าชีวิต ⁹ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นเจ้านายอย่าได้ข่มขู่ทาสของตน จำไว้ว่าเจ้านายของคุณและของเขาก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ก็ไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร

จงสวมชุดเกราะของพระเจ้า

¹⁰สุดท้ายนี้ ขอให้พวกคุณเข้มแข็งในองค์เจ้าชีวิต และในฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ¹¹สวมชุดเกราะที่พระเจ้ามอบให้อย่างเต็มยศ แล้วพวกคุณจะสามารถยืนขึ้นต่อสู้แผนการของมารร้าย ¹²เพราะพวกเราไม่ได้ต่อสู้กับมนุษย์แต่ต่อสู้กับผู้ครอบครอง ผู้มีอำนาจ ต่อสู้กับเทพเจ้าที่ครองโลกมีดนี้ และต่อสู้กับวิญญาณชั่วร้ายในโลกฝ่ายวิญญาณ ¹³เพราะอย่างนี้ให้สวมชุดเกราะที่พระเจ้ามอบให้อย่างเต็มยศ เพื่อคุณจะสามารถยืนหยัดได้เมื่อวันอันชั่วร้ายมาถึง และเมื่อทุกอย่างจบ

5:31 “ตั้งนั้น...เดียวกัน” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24
 6:2 “ให้เกียรติ...ของตน” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16
 6:3 “คือคุณ...แผ่นดินนี้” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

สิ้นแล้ว พวกคุณก็ยังคงยืนหยัดต่อไปได้¹⁴ ดังนั้นให้ยืนหยัดไว้ เอาความจริงรัดเอาไว้เหมือนเข็มขัด เอาชีวิตที่พระเจ้าชอบใจมาสวมเป็นเกราะป้องกันออก¹⁵ เอาใจที่พร้อมจะประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า¹⁶ นอกจากนี้แล้ว ให้เอาความเชื่อเป็นโล่ ที่พวกคุณจะใช้กันลูกธนูไฟทั้งหมดที่มารร้ายยิงเข้าใส่¹⁷ ให้เอาความรอดเป็นหมวกเหล็ก และให้ถือดาบของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือถ้อยคำของพระเจ้า¹⁸ ในทุกโอกาสและทุกเรื่องที่คุณอธิษฐานหรือขอร้อง ก็ให้อธิษฐานด้วยความช่วยเหลือของพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ ให้ตื่นตัวและอธิษฐานสำหรับผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา

¹⁹ให้อธิษฐานเพื่อผมด้วย เพื่อเมื่อเวลาที่ผมเปิดปากพูด พระเจ้าจะให้คำพูดกับผม เพื่อผมจะได้เปิดเผยเรื่องลับของชาวติน้อย่างกล้าหาญ²⁰ ผมก็เป็นทูตของพระเจ้าที่กำลังประกาศข่าวดีนี้อยู่ในคุก ช่วยอธิษฐานให้ผมกล้าที่จะประกาศข่าวดีนี้ ตามที่ผมควรจะพูดด้วย

คำอวยพรสุดท้าย

²¹ ศิคักัส ที่เป็นพี่น้องที่รัก และเป็นผู้ใช้ที่ซื่อสัตย์ขององค์เจ้าชีวิต จะเล่าเรื่องทั้งหมดของ ผมให้พวกคุณฟังว่าเป็นอย่างไรบ้างและทำอะไรอยู่²² ผมส่งเขามาเพื่อพวกคุณจะได้รู้ข่าวคราวของเราและเพื่อเขาจะได้ให้กำลังใจพวกคุณด้วย

²³ ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้สันติสุข ความรักและความเชื่อกับพวกคุณ²⁴ ขอให้พระเจ้าให้ความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคนที่รักพระเยซูคริสต์เจ้าของเราอย่างไม่เสื่อมคลาย

หนังสือฟิลิปปี

เปาโลได้เขียนจดหมายถึงชาวฟิลิปปี จากในคุกเหมือนกัน ซึ่งอาจจะเป็นคุกที่กรุงโรม ในขณะนั้นเปาโลมีปัญหาหลายอย่าง แต่เขาก็ยังคงไว้วางใจในพระเจ้า จดหมายฉบับนี้จึงแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ และความชื่นบานที่เขามี เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นมา เพื่อปลุกใจชาวฟิลิปปี และขอบคุณพวกเขาที่ส่งเงินมาช่วย

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า เมืองฟิลิปปี

1 จากเปาโลและทิโมธี พวกทาสของพระเยซูคริสต์ ถึงผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคนที่มีส่วนร่วมในพระเยซูคริสต์ในเมืองฟิลิปปี รวมทั้งพวกผู้ดูแล[†] และผู้รับใช้พิเศษ[†]

²ผมขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตาและสันติสุขกับพวกคุณด้วยเถิด

คำอธิษฐานของเปาโล

³ผมขอบคุณพระเจ้าของผมทุกครั้งที่ผมคิดถึงพวกคุณ ⁴ผมดีใจตลอด ทุกครั้งที่ผมอธิษฐานขอพระเจ้าให้กับพวกคุณทุกคน ⁵ผมดีใจเพราะพวกคุณได้ร่วมประกาศข่าวดี[†]กับผม ตั้งแต่วันแรกที่คุณได้มาเชื่อจนถึงเดี๋ยวนี้ ⁶พระเจ้าได้เริ่มต้นการงานที่ดีไว้ในพวกคุณ และผมแน่ใจว่าพระองค์จะทำงานนี้ต่อไปจนกว่าจะสำเร็จในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา

⁷สมควรแล้วที่ผมจะคิดอย่างนี้กับพวกคุณทุกคน เพราะพวกคุณอยู่ในใจผม ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพวกคุณได้คอยสนับสนุนผมมาตลอดในงานนี้ที่พระเจ้าได้ให้ผมทำ ทั้งเวลาที่ผมติดคุกอยู่ที่ดีหรือเวลาที่ผมปกป้องและพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับข่าวดีนี้ก็ดี ⁸พระเจ้าเป็นพยานได้ ผมคิดถึงพวกคุณทุกคนมากๆ ผมรักคุณเหมือนกับที่พระเยซูคริสต์รักคุณ

⁹ผมอธิษฐานขอพระเจ้าให้พวกคุณมีความรักอย่างล้นเหลือ รู้ว่าอะไรเป็นความจริง และเข้าใจว่าจะทำอะไรในทุกๆ สถานการณ์

¹⁰เพื่อคุณจะได้เลือกในสิ่งที่ดีที่สุด และจะได้เป็นคนบริสุทธิ ไม่มีความผิดในวันที่พระคริสต์กลับมา

¹¹คุณจะได้เต็มไปด้วยความดีงาม ที่มาจากฤทธิ์อำนาจที่พระเยซูคริสต์ให้ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติและคำสรรเสริญ

ปัญหาของเปาโลในการประกาศ

¹²พี่น้องครับ ขอให้พวกคุณรู้ว่าสิ่งร้ายที่ได้ออกขึ้นกับผมนี้ ความจริงแล้วได้ช่วยทำให้ข่าวดีแพร่กระจายออกไปมากยิ่งขึ้น ¹³ตอนนี้ ทหารรักษาวังของจักรพรรดิโรมัน รวมทั้งคนอื่น ๆ ทุกคนที่รู้ว่าผมถูกล่่ามโซ่อยู่นี้ก็เพื่อพระคริสต์ ¹⁴นอกจากนี้ เพราะผมติดคุกนี้เอง พี่น้องส่วนใหญ่ที่นี่ จึงได้พึ่งความช่วยเหลือขององค์เจ้าชีวิตมากขึ้น มีใจกล้ามากขึ้น และไม่กลัวที่จะพูดเรื่องราวของพระเจ้า

¹⁵จริงอยู่มีพวกเขาบางคนประกาศเรื่องของพระคริสต์ เพราะอิจฉาและอยากชิงดีชิงเด่น แต่ก็มีคนที่ประกาศเพราะความหวังดีเหมือนกัน ¹⁶⁻¹⁷พวกเรานั้นประกาศเพราะอยากชิงดีชิงเด่นกับผม และเพราะมีความตั้งใจที่ไม่ดี คือพวกเขาคิดว่าจะเพิ่มความทุกข์ให้กับผมในระหว่างที่ผมยังติดคุกอยู่นี้ได้ แต่คนอื่น ๆ นั้นประกาศเพราะความรัก พวกเขารู้ว่าพระเจ้าให้ผมอยู่ที่นี้เพื่อปกป้องข่าวดีอันนั้น

¹⁸อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะทำเพราะมีแรงจูงใจที่ผิดหรือทำเพราะหวังดี สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ เรื่องพระคริสต์ก็ได้ประกาศออกไปอยู่ที่ ซึ่งทำให้ผมดีใจ ใช่แล้ว ผมจะยังดีใจต่อไปอีก ¹⁹เพราะรู้ว่าทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับผมนี้จะนำมาผมไปถึงความรอด มันจะเป็นอย่างนี้ได้ เพราะคำอธิษฐานของพวกคุณและพระวิญญานของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าได้ให้กับผม ²⁰ซึ่งตรงกับสิ่งที่ผมคาดหวังอย่างยิ่งว่า ผมจะไม่อับอายในเรื่องอะไรทั้งนั้น แต่จะกล้าหาญมาก (เหมือนกับที่เคยกล้าหาญมาตลอด) และพระเยซูคริสต์จะได้รับเกียรติเพราะตัวผม ไม่ว่าผมจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือจะตายก็ตาม ²¹สำหรับผม จะอยู่ที่อยู่เพื่อพระคริสต์ ถ้าจะตายก็ถือว่าได้กำไร* ²²แต่ถ้ายังมีชีวิตอยู่ต่อไป ผมจะได้ทำงานให้เป็นประโยชน์ ก็เลยไม่รู้ว่าจะเลือกอะไรดี ²³สองทางนี้มันเลือกยากมาก จริงๆ แล้วผมอยากจะตายและไปอยู่กับพระคริสต์ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ดีกว่ามาก ²⁴แต่มันจะเป็นการดีสำหรับพวกคุณที่ผมจะอยู่ ²⁵เมื่อผมมั่นใจอย่างนี้ ผมจึงรู้ว่าผมจะอยู่ต่อไปเพื่อช่วยพวกคุณทุกคนให้เจริญขึ้นและมีความสุขในความเชื่อที่คุณมี ²⁶เพราะอย่างนี้ คุณจะได้มีเหตุผลที่จะภูมิใจในพระเยซูคริสต์มากขึ้นไปอีกจากการที่ผมกลับมาอยู่กับพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง

²⁷แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ให้ตั้งใจที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน อย่างสอดคล้องกับชาวติของพระคริสต์ แล้วไม่ว่าผมจะมาเจอพวกคุณหรือแค่ได้ฟังข่าวคราวของพวกคุณ ผมจะได้รู้ว่าพวกคุณได้ตั้งมั่นคงอยู่ในพระวิญญานองค์เดียวกัน และได้ต่อสู้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อความเชื่อที่เกิดมาจากชาวดินนั้น ²⁸แล้วคุณก็จะไม่กลัวคนที่ต่อต้านคุณเลยสักนิดเดียวเพราะความเป็นหนึ่งเดียวและความกล้าของคุณ จะทำให้เห็นว่าพวกมันจะถูกทำลาย แต่พวกคุณจะได้รับความรอด ซึ่งทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า ²⁹ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะพระเจ้าไม่ได้ให้คุณมีสิทธิ์แค้นมาเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น แต่ให้มาทนทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย ³⁰ตอนนี้พวกคุณกำลังต่อสู้ซึ่งก็เหมือนกับที่คุณเคยเห็นผมต้องต่อสู้เมื่อก่อน และยังได้ยินว่าผมกำลังต่อสู้อยู่เดี๋ยวนี้ด้วย

เป็นหนึ่งเดียวกันและดูแลกันและกัน

2 ดังนั้น ถ้าใครเคยได้รับกำลังใจเพราะมีส่วนร่วมกับพระคริสต์ หรือเคยได้รับการปลอบใจ จากความรักของพระเจ้า หรือเคยมีส่วนร่วมในพระวิญญาน† หรือเคยได้รับความเมตตา กรุณาและความปรานีจากพระเจ้า

²ถ้าเคยมี ก็ขอช่วยทำในสิ่งที่จะทำให้ผมมีความสุขเต็มที่ คือให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน เป็นใจเดียวกัน และมีเป้าหมายเดียวกัน

³อย่าทำอะไรแบบชิงดีชิงเด่นกัน หรือเพราะหลงคิดว่าตัวเองเก่ง แต่ให้ถ่อมตัวลง และมองคนอื่นว่าสำคัญกว่าตัวเอง ⁴อย่าให้ใครคิดแต่เรื่องประโยชน์ส่วนตัว แต่ให้เห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นด้วย

ตามแบบอย่างของพระเยซู

⁵ให้พวกคุณคิดแบบเดียวกับพระเยซูคริสต์คือ ⁶ถึงแม้พระองค์จะมีสภาพเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้คิดที่จะใช้ความเท่าเทียมกับพระเจ้าของพระองค์เพื่อผลประโยชน์ของพระองค์เองเลย

1:21 *กำไร ในที่นี้แปลโดยพูดถึงการตายดีกว่าการมีชีวิตอยู่ เพราะว่าการตายจะทำให้เขาไปได้เข้าใกล้ชิดกับพระคริสต์มากยิ่งขึ้น*

⁷ แต่พระองค์ได้ทั้งความเป็นตัวของพระองค์เองไปจนหมด คือยอมรับสภาพเป็นทาส และได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ⁸ เมื่อพระองค์ได้มาปรากฏตัวในร่างมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ถ่อมตัวของพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังพระเจ้าทุกอย่าง จนทำให้พระองค์ต้องตาย คือตายบนไม้กางเขน

⁹ นี่เป็นเหตุผลที่พระเจ้าได้ยกพระเยซูขึ้นสูงที่สุด และให้ชื่อกับพระองค์ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าชื่อทั้งหมด ¹⁰ เพื่อทุกๆ คนที่อยู่ในสวรรค์ก็ดี ในโลกนี้ก็ดี หรือใต้โลกนี้ก็ดี จะได้คุกเข่าลงให้เกียรติกับพระเยซู ¹¹ ทุกๆ คนจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์คือองค์เจ้าชีวิต แล้วพระเจ้าพระบิดาก็จะได้รับเกียรติยศ

ให้เป็นอย่างที่พระเจ้าต้องการ

¹² เพื่อนๆ ที่รัก คุณก็เชื่อฟังเป็นอย่างดีมาตลอด ดังนั้นผมขอให้คุณทำงานหนักต่อไปด้วยใจที่เคารพและยำเกรงพระเจ้า จนกว่าพวกคุณจะบรรลุถึงความรอด ตอนนี้ผมอยากให้พวกคุณทำอย่างนี้ต่อไป ไม่ใช่แค่ตอนที่ผมอยู่ด้วยเท่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ผมไม่ได้อยู่ด้วย ¹³ พวกคุณสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้เพราะพระเจ้าเองที่กำลังทำงานอยู่ในหมู่พวกคุณ พระองค์ทำให้คุณเต็มใจที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ต้องการ และให้ฤทธิ์อำนาจกับคุณในการทำด้วย

¹⁴ ให้ทำทุกอย่างโดยไม่มันหรือเฉยๆ ¹⁵ เพื่อพวกคุณจะได้ไม่มีที่ติ และบริสุทธิ์ พวกคุณจะได้เป็นลูกของพระเจ้าที่ไม่มีตำหนิเลย ทั้งๆ ที่คนรอบข้างคิดโกง และวิปริตผิดเพี้ยนไปหมดแล้ว แต่พวกคุณจะได้ส่องแสงอยู่ท่ามกลางพวกเขาเหมือนกับแสงสว่างต่างๆ ในห้องฟ้าที่ส่องสว่างเข้ามาในโลกมืด ¹⁶ ให้ทำทั้งหมดนี้ในขณะที่พวกคุณเสนอคำสอนที่ให้ชีวิตกับพวกเขา เพื่อในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมาผมจะได้ภูมิใจในตัวคุณ และจะได้เห็นชัดเจนว่าผมวิ่งชนะและทำงานสำเร็จ

¹⁷ ความเชื่อของพวกคุณเป็นเหตุที่ทำให้พวกคุณถวายตัวรับใช้พระเจ้า เหมือนถวายเครื่องตีมนูซา ถ้าหากผมเป็นเหมือนเครื่องตีมนูซาที่ต้องถูกเทออกมารวมๆ กับพวกคุณ ตัวผมเองดีใจและก็ดีใจกับพวกคุณด้วย ¹⁸ ในทำนองเดียวกัน พวกคุณทุกคนควรจะดีใจ และร่วมดีใจกับผมด้วย

ทิโมธีและเอปาไฟรดิทัส

¹⁹ ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ผมหวังว่าจะได้ส่งทิโมธีไปหาพวกคุณในเร็วๆ นี้ ผมจะได้มีกำลังใจ เมื่อรู้ข่าวคราวของพวกคุณ ²⁰ มีแต่ทิโมธีเท่านั้นที่มีความคิดเหมือนกับผมและสนใจในเรื่องทุกสิ่งของพวกคุณจริงๆ ²¹ ส่วนคนอื่นๆ ที่อาจจะส่งมาได้ ก็สนใจแต่เรื่องของตัวเองเท่านั้น ไม่ได้สนใจเรื่องของพระเยซูคริสต์ ²² คุณก็รู้อยู่แล้วว่านิสัยของทิโมธีนั้นเป็นอย่างไร และเขาได้รับใช้ในการประกาศข่าวดีด้วยกันกับผม เหมือนลูกช่วยพ่อ ²³ ดังนั้นพอรู้ว่าเรื่องของผมที่นี้จะเป็นอย่างไรผมก็หวังที่จะส่งทิโมธีไปหาพวกคุณทันที ²⁴ ผมเชื่อว่า องค์เจ้าชีวิตจะช่วยให้ผมได้มาเจอพวกคุณในเร็วๆ นี้เหมือนกัน

²⁵ แต่ตอนนี้ คิดว่าจำเป็นจะต้องส่งเอปาไฟรดิทัสกลับมาหาพวกคุณก่อน เขาเป็นทั้งน้องชายเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนทหารของผม พวกคุณได้ส่งเขามาดูแลผมตอนที่ผมขาดแคลน ²⁶ ผมส่งเขามา เพราะเขาอยากเจอพวกคุณมาก และเขาก็รักผมมากเพราะพวกคุณได้ข่าวว่าเขาป่วย ²⁷ ตอนนั้นเขาก็ป่วยหนักจริงๆ จนเกือบจะตายอยู่แล้ว แต่พระเจ้าเมตตาเขา ซึ่งถือว่าเมตตาผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นทุกข์มากไปกว่านี้ ²⁸ ผมจึงตั้งใจจะส่งเขากลับมาหาพวกคุณ เพื่อพวกคุณ

จะได้ดีใจเมื่อเจอเขาอีกครั้งหนึ่ง และตัวผมเองจะได้ทุกขใจน้อยลง ²⁹ ดังนั้น ให้ต้อนรับเขาด้วยความดีใจอย่างยิ่ง เพราะเขามีส่วนร่วมในองค์เจ้าชีวิตเหมือนกัน และให้เกียรติกับเขาและทุกคนที่เป็นอย่างเขา ³⁰ เพราะเขาเกือบจะตายจากงานที่เขาทำเพื่อพระคริสต์ เขาได้เสี่ยงชีวิตเพื่อรับใช้ผม ในเรื่องที่คุณเองก็ทำให้ผมไม่ได้

พระเยซูสำคัญที่สุด

3 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ ให้ดีใจเพราะสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตได้ทำ สำหรับผมแล้ว ไม่มีปัญหาเลยที่จะเขียนเรื่องดีๆ ให้กับพวกคุณ และสิ่งที่ผมเขียนนี้จะช่วยป้องกันพวกคุณด้วย ² ให้ระวังไอ้หมาพวกนั้น ระวังไอ้พวกนั้นที่ท้าว ระวังไอ้พวกนั้นที่ขอบั่นเนื้อหนังคน* ³ เพราะพวกเรานี้แหละที่ได้รับพิธีขลิบที่แท้จริง พวกเรานี้แหละที่นมัสการด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเรานี้แหละที่ทอวดพระเยซูคริสต์ไม่ได้ฟังฝ่ายเนื้อหนังหรือสิ่งที่เรา ⁴ รั้งๆ ที่ผมมีเหตุผลมากมายที่จะฟังสิ่งต่างๆ พวกนี้ แต่ถ้าใครคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะไว้วางใจในสิ่งที่อยู่ภายนอกแล้วละก็ ผมเปาโล มีมากกว่าเขาเสียอีก ⁵ คือผมได้เข้าพิธีขลิบตอนอายุได้แปดวัน ผมเป็นคนอิสราเอล¹ มาจากเผ่าเบนยามิน เป็นชาวฮีบรู[†] แท้ๆ เกิดจากพ่อแม่ชาวฮีบรู ในเรื่องศาสนา ผมอยู่ในกลุ่มที่เคร่งครัดที่สุด คือกลุ่มฟาริสี[†] ⁶ ผมมีความตั้งใจมากถึงขนาดไปชมแหงหมูประชุมของพระเจ้า[†] ส่วนในเรื่องการทำตามกฎของโมเสสนั้น ผมไม่เคยทำผิดเลย ⁷ แต่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ครั้งหนึ่งผมถือว่ามีค่ามาก ตอนนี้ผมถือว่าไร้ค่าแล้ว ⁸ ความจริงแล้ว ผมถือว่าทุกอย่างนั้นไร้ค่า เพราะเห็นแก่สิ่งที่มีความหมายมากกว่านั้นมากนัก คือการที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าของผม ผมยอมสูญเสียทุกอย่างเพื่อพระคริสต์ และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนขยะ เพื่อจะได้พระคริสต์ ⁹ ผมอยากจะมีสายสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าที่เกิดจากความซื่อสัตย์สุจริตของพระคริสต์* ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับกฎของโมเสส สายสัมพันธ์ที่ถูกต้องนี้มาจากพระเจ้า และขึ้นอยู่กับความเชื่อ ¹⁰ ผมอยากจะรู้จักกับพระคริสต์ และฤทธิ์อำนาจอันเดียวกันที่ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย ผมอยากร่วมทุกข์กับพระองค์ และตายไปเหมือนพระองค์ ¹¹ เพื่อผมเองจะได้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย แต่จะฟื้นอย่างไรผมเองก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน

พยายามให้ถึงเป้าหมาย

¹² ไม่ใช่ว่าผมได้สิ่งเหล่านั้นแล้ว หรือถึงเป้าหมายแล้ว แต่ผมมุ่งหน้าไปอย่างแน่วแน่ให้ถึงเป้าหมายนั้น เพื่อจะได้คว้ารางวัลนั้นมาได้ เพราะนั่นเป็นสาเหตุที่พระเยซูคริสต์ ได้คว้าผมมาไว้เป็นของพระองค์ ¹³⁻¹⁴ พี่น้องครับ ผมถือว่าผมยังคว้ารางวัลนั้นมาได้ แต่สิ่งเดียวที่ผมทำอยู่คือลืมเรื่องในอดีตเสียและโน้มตัวไปข้างหน้า วิ่งตรงดิ่งเข้าสู่เส้นชัย เพื่อจะได้รับรางวัลที่พระเจ้าได้เรียกพวกเราขึ้นไปรับบนสวรรค์ในพระเยซูคริสต์นั้น

¹⁵ ดังนั้น พวกเราทุกคนที่เป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อ ควรจะคิดแบบเดียวกัน ถ้าหากพวกคุณคิดไม่เหมือนกันในบางเรื่อง พระเจ้าจะเปิดเผยให้คุณรู้เองว่าคุณคิดผิดตรงไหน ¹⁶ ขอแค่ทำให้เราใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับระดับความเจริญก้าวหน้าที่เราถึงแล้วนั้น

3:2 หนึ่งเนื้อหนังคน คำนี้ในภาษากรีกออกเสียงคล้ายกับ "พิธีขลิบ" แต่ศัพท์คำนี้หมายถึง "การตัดออกจนหมดสิ้น"

3:9 ความซื่อสัตย์สุจริตของพระคริสต์ หรือ ความไว้วางใจในพระคริสต์

17พี่น้องที่รัก ให้พวกคุณทุกคนเลียนแบบผม และให้จับตามดูคนพวกนั้นที่ทำตามแบบอย่างที่เราได้ให้ไว้กับคุณแล้ว 18ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะมีคนจำนวนมากที่ทำตัวเป็นศัตรูกับไม้กางเขนของพระคริสต์ ผมพูดเรื่องนี้ตั้งหลายครั้งแล้ว เดียวนี้ก็ขอพูดอีกด้วยน้ำตา 19คนพวกนั้นจะถูกทำลายไปในที่สุด พระเจ้าของเขาก็คือความอยากของปากท้องของเขาเอง และพวกเขาชอบคุยโวในสิ่งที่เขาควรจะอับอาย และหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของในโลกนี้ 20ดังนั้นคุณจะต้องเลิกนิสัยของคนในโลกนี้ เพราะบ้านเมืองแท้ๆ ของเราอยู่บนสวรรค์ และเรากำลังรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์เจ้ากลับมาจากสวรรค์

21พระองค์จะใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เปลี่ยนร่างกายที่เราใช้ดำเนินชีวิตที่น่าสมเพชของเรานี้ ให้เป็นร่างกายที่เต็มไปด้วยเกียรติอันสูงส่งของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจนี้เป็นอันเดียวกับที่พระองค์ได้ใช้ในการทำให้ทุกสิ่งมาอยู่ภายใต้พระองค์

สิ่งที่ต้องทำ

4 พี่น้องที่รัก ผมอยากเจอพี่น้องมาก พี่น้องเป็นความยินดีของผม เป็นความภาคภูมิใจของผม ขอให้พี่น้องตั้งมั่นคงในองค์เจ้าชีวิตเถิด

2 ผมได้ขอร้อง ยูโอเดีย กับ ลินทิเค ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในองค์เจ้าชีวิต

3 เพื่อนร่วมงานที่แท้จริงของผมครับ ผมขอร้องให้คุณไปช่วยผู้หญิงสองคนนี้ให้ทำอย่างนั้นให้ได้ ทั้งสองคนนี้ได้ประกาศข่าวดี ทำงานอย่างหนักด้วยกันกับผม พร้อมกับเคลเมนต์และเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ของผม ชื่อของพวกเขาได้จดไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิต*

4 ให้อินดีในองค์เจ้าชีวิตตลอดเวลา ขออย่าอีกที่ให้อินดีเถอะ

5 ขอให้ทุกคนได้เห็นถึงความสุภาพอ่อนโยนและความเมตตาของคุณ องค์เจ้าชีวิตกำลังจะกลับมา 6 เลิกกังวลได้แล้ว แต่ให้อิทธิฐานในทุกๆ สถานการณ์ และขอในสิ่งที่คุณต้องการจากพระเจ้า และเมื่ออิทธิฐานก็ให้ขอบคุณพระเจ้าด้วย 7 แล้วสันติสุขที่มาจากพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่เกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้จะปกป้องรักษาจิตใจ และความคิดของคุณไว้ในพระเยซูคริสต์

8 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ อะไรรักที่จริง ที่น่านับถือ ที่ถูกต้อง ที่บริสุทธิ์ ที่น่ารัก ที่น่ายกย่อง นั่นคืออะไรรักที่ดีและน่าสรรเสริญ ให้เอาใจใส่ในเรื่องเหล่านั้น 9 ให้ฝึกฝนในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณได้เรียนรู้มา ได้รับมา ได้ยินมาจากผม และได้เห็นผมทำด้วย แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ

เปาโลขอบคุณคริสเตียนชาวฟิลิปปี

10 ผมดีใจและขอบคุณองค์เจ้าชีวิตมาก เพราะในที่สุดพวกคุณก็กลับมาหาวงเฝ้าผมอีกครั้ง อันที่จริงคุณห่วงใยผมตลอดมาอยู่แล้ว แต่ไม่มีโอกาสแสดงออกมาเท่านั้นเอง 11 ผมไม่ได้พูดอย่างนี้เพราะผมขัดสน เพราะผมเรียนรู้ที่จะพอใจไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม 12 ผมรู้ว่าจะพอใจได้อย่างไรทั้งตอนที่ผมขัดสน และตอนที่มีย่างเหลือเฟือด้วย ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม ผมได้เรียนรู้เคล็ดลับว่าจะอยู่อย่างไร ในเวลาที่อึดท้องหรือหิวโหย ในเวลาที่มีเหลือเฟือหรือขาดแคลน 13 พระคริสต์ให้ผมมีกำลังที่จะทนได้กับทุกสิ่ง

4:3 หนังสือแห่งชีวิต เป็นหนังสือของพระเจ้าที่มีรายชื่อของคนทั้งหมดที่พระเจ้าได้เลือกไว้ (วิวรณ์ 3:5, 21:27)

¹⁴แต่เป็นสิ่งที่ดีที่พวกคุณได้มาช่วยแบ่งเบาความทุกข์ของผม ¹⁵พวกคุณชาวฟิลิปปีรู้อยู่แล้วว่า ในสมัยแรกๆ ที่ผมได้จากแคว้นมาซิโดเนียไปประกาศข่าวดีนั้น นอกจากพวกคุณแล้วไม่มีหมู่ประชุมไหนเลย ที่มามีส่วนร่วมกับผมในการช่วยเหลือกันและกัน ¹⁶ตอนที่ผมอยู่เมืองเธสะโลนิกา พวกคุณได้ส่งของมาช่วยเหลือผมครั้งแล้วครั้งเล่า ¹⁷ไม่ใช่ว่าตอนนี้ผมอยากจะได้ของอีก แต่ผมอยากให้คุณได้รับสิ่งตอบแทนในส่วนที่คุณควรจะได้ ¹⁸คุณได้จ่ายเงินผมครบถ้วนแล้ว และมากเกินไปด้วยซ้ำ ผมมีครบทุกอย่างที่จำเป็นแล้ว และผมได้รับของที่คุณฝากมากับเอปาโพรดิทัสแล้ว ของฝากพวกนั้นเป็นเหมือนกับเครื่องบูชา[†]ที่หอมหวาน ที่พระเจ้ายอมรับและพอใจ ¹⁹พระเจ้าของ ผมจะให้ทุกสิ่งที่เป็นสำหรับคุณ จากความมั่งคั่งอันมหาศาลของพระองค์ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ²⁰ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา ได้รับเกียรติทั้งตอนนี้ และตลอดไป อาเมน[†]

²¹ช่วยทักทายผู้บริสุทธิ์[†]ทุกคนในพระเยซูคริสต์ด้วย พี่น้องที่อยู่กับผมที่นี่ ฝากความคิดถึง มาให้กับพวกคุณทุกคน ²²ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคนที่นี่ ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพวกนั้นที่ทำงานให้กับซีซาร์[†] ²³ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับ พวกคุณทุกคนด้วย

หนังสือโคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวเมืองโคโลสี (ซึ่งเมืองนี้ในปัจจุบันอยู่ในประเทศตุรกี) เพื่อพูดถึงคำสอนผิดๆ ที่กำลังเป็นปัญหาอยู่ในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่น จดหมายฉบับนี้บางส่วนคล้ายกับจดหมายที่เปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส เปาโลเขียนสอนพวกเขาถึงวิธีที่จะใช้ชีวิตแบบที่คริสเตียนควรจะใช้

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในเมืองโคโลส

1 จากเปาโล ที่เป็นศิษย์เอก[†]ของพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าต้องการให้เป็นอย่างนั้น และจากทิโมธีพี่น้องของเรา

²ถึงผู้บริสุทธิของพระเจ้า[†]ในเมืองโคโลส ซึ่งเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ด้วย ขอพระเจ้าพระบิดาของเราให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

³พวกเราขอบคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสมอ เมื่อเราอธิษฐานเพื่อคุณ ⁴เพราะเราได้ยินถึงความไว้วางใจที่คุณมีในพระเยซูคริสต์ และได้ยินถึงความรักที่คุณมีต่อผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคน ⁵ความไว้วางใจและความรักนี้เกิดมาจากความหวังที่เก็บไว้สำหรับพวกคุณในสวรรค์ ความหวังนี้แหละที่พวกคุณได้ยินมาก่อนแล้วในถ้อยคำแห่งความจริง ซึ่งก็หมายถึงข่าวดีนั้น ⁶ที่มาถึงพวกคุณแล้ว ข่าวดีนี้กำลังเกิดผลและเจริญไปทั่วโลกเหมือนกับที่กำลังเกิดขึ้นในหมู่พวกคุณ นับตั้งแต่วันแรกที่คุณได้ยิน และเข้าใจถึงความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับความเมตตากรุณาของพระเจ้า ⁷คุณได้เรียนรู้เรื่องนี้จากเอปาฟรัสเพื่อนที่เป็นทาสของพระคริสต์ด้วยกันกับเรา เรารักเขามาก และเขาก็เป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์ เพื่อประโยชน์สำหรับพวกคุณ ⁸เขาได้มาบอกพวกเราให้รู้ถึงความรักที่พวกคุณมี เป็นความรักที่มาจากพระวิญญาณ[†]

⁹เพราะอย่างนี้ เราถึงไม่เคยหยุดอธิษฐานให้พวกคุณเลย นับตั้งแต่วันแรกที่เราได้ยินเรื่องของพวกคุณ เราขอให้พระเจ้าเติมพวกคุณให้เต็มไปด้วยความรู้ถึงความต้องการของพระองค์คือให้มีความเฉลียวฉลาดทุกอย่าง และมีความเข้าใจที่มาจากพระวิญญาณด้วย

¹⁰เราอธิษฐานอย่างนี้ เพื่อคุณจะมีชีวิตที่สมกับเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต แล้วจะทำให้พระองค์พอใจในทุกสิ่ง คือให้การทำดีทุกอย่างเกิดผล และมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากขึ้น

¹¹ให้เข้มแข็งขึ้นด้วยพลังอำนาจทั้งสิ้นที่เป็นไปตามฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อคุณจะได้มีความทรหดอดทน และมีความสุข ¹²พวกคุณจะได้ขอบคุณพระบิดาด้วยความชื่นชมยินดี พระบิดาได้ทำให้คุณเหมาะสมที่จะได้รับส่วนแบ่งในมรดกซึ่งอยู่ในความสว่างใสสว่างร่วมกับพวกผู้บริสุทธิของพระเจ้า ¹³พระเจ้าได้ช่วยชีวิตเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และนำเราเข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพระบุตร ซึ่งก็คือพระบุตรที่พระเจ้ารัก ¹⁴พระองค์ได้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระและอภัยบาปให้กับเราด้วย

เมื่อเรามองดูพระคริสต์ เราเห็นพระเจ้า

¹⁵พระคริสต์เป็นภาพสะท้อนของพระเจ้าผู้ที่ตามนุษย์มองไม่เห็น พระคริสต์เป็นลูกหัวปีที่อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา ¹⁶พระเจ้าใช้พระคริสต์สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่อยู่ในสวรรค์หรือบนโลก ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่มองเห็นหรือมองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็พวกวิญญาณที่หนึ่งบนบัลลังก์ หรือผู้ครอบครองแผ่นดิน หรือพวกผู้ครอบครอง หรือพวกผู้มีสิทธิอำนาจ พระคริสต์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างนี้ก็เกิดขึ้นมาเพื่อให้เกียรติกับพระองค์ ¹⁷ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกสร้างขึ้นมา ก็มีพระองค์อยู่แล้ว และทุกอย่างยังคงอยู่ได้ก็เพราะพระองค์ยึดมั่นไว้ด้วยกัน ¹⁸พระองค์เป็นศีรษะของร่างกาย ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระองค์ พระองค์

เป็นจุดเริ่มต้น เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้เป็นที่หนึ่งในทุกเรื่อง ¹⁹เพราะพระเจ้าตัดสินใจว่าจะให้ความเต็มบริบูรณ์ของพระองค์อยู่ในตัวพระคริสต์ ²⁰พระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะอยู่บนโลกหรือในสวรรค์ กลับมาคืนดีกับพระองค์ คือทำให้เกิดสันติภาพขึ้นด้วยเลือดของพระคริสต์ที่หลั่งบนไม้กางเขนนั้น

²¹ในอดีตนั้นพวกคุณได้เหินห่างจากพระเจ้า และมีใจที่เป็นศัตรูกับพระองค์ เพราะสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ที่พวกคุณได้ทำ ²²แต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้ทำให้พวกคุณกลับมาคืนดีกับพระองค์อีกครั้งหนึ่งโดยการตายของพระคริสต์ในร่างมนุษย์นี้ พระองค์ทำอย่างนี้ก็เพื่อจะได้นำคุณไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าอย่างคนบริสุทธิ์ [†] ไม่มีข้อกล่าวหา และไม่มีที่ติเตียน ²³แต่คุณจะต้องยืนหยัดและยึดมั่นในความเชื่อต่อไป และไม่เลิกหวังในชาวดี [†] ที่คุณได้ยืมแล้วนั้น ชาวดีนี้เป็นสิ่งที่ได้ประกาศไปแล้วกับทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้านี้ ผมเปาโล ได้มาเป็นผู้รับใช้ในการประกาศชาวดีนี้

งานที่เปาโลทำเพื่อห่มประชุมของพระเจ้า

²⁴ผมดีใจที่ในขณะที่ผมกำลังได้ทนทุกข์เพื่อพวกคุณแต่ยังเหลือความทุกข์ที่พระคริสต์จะต้องแบกอยู่อีก ผมกำลังทำให้ความทุกข์ที่เหลือนี้ครบถ้วนในตัวผม และผมทำทั้งหมดนี้เพื่อร่างกายของพระองค์ คือห่มประชุมของพระองค์ ²⁵เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของพวกคุณ พระเจ้าได้มอบหมายให้ผมมาเป็นผู้รับใช้ห่มประชุมของพระองค์ เพื่อประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอย่างครบถ้วนให้กับพวกคุณ ²⁶ความจริงที่ลึกกลับนี้ได้ถูกซ่อนไว้มาหลายยุคหลายสมัย แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เปิดเผยให้กับพวกผู้บริสุทธิ์ [†] ของพระองค์ ²⁷พระเจ้าอยากให้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์รู้ว่า ความจริงอันลึกกลับที่ได้เปิดเผย ในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิวนั้นรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่มากขนาดไหน ความจริงอันลึกกลับนั้นก็คือ พระคริสต์อยู่ในพวกคุณนั่นเองทำให้เราเกิดความหวังที่จะมีส่วนร่วมในเกียรติของพระเจ้า ²⁸เราประกาศเรื่องของพระคริสต์ เตือนสติและสั่งสอนทุกคน ด้วยความรู้ความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่ เพื่อเราจะได้นำทุกคนไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า ให้เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในพระคริสต์ ²⁹นี่เป็นเหตุที่ผมต่อสู้ตรากตรำทำงานอย่างหนักโดยพึงฤทธิ์เดชของพระคริสต์ ที่ทำงานอย่างมากมายมหาศาลอยู่ในตัวผม

2 ผมอยากให้คุณรู้ว่าผมต้องดิ้นรนต่อสู้มากขนาดไหนเพื่อพวกคุณ เพื่อคนที่อยู่เมืองเลาดีเซีย และคนอื่นๆ ที่ยังไม่เคยเจอมาก่อน ²ที่ผมทำทั้งหมดนี้ ก็เพราะผมอยากให้พวกเขาได้รับกำลังใจ อยากให้เขารักใคร่กลมเกลียวกัน อยากให้เขาได้รับพระพรอย่างเหลือล้น เนื่องจากความมั่นใจอย่างเต็มที่ที่เกิดมาจากความเข้าใจของเขา แล้วก็อยากให้เขามีความรู้ถึงความจริงอันลึกกลับของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ความลับนั้นคือพระคริสต์ ³สติปัญญาทั้งหมดและความรู้ทุกอย่างเป็นขุมทรัพย์ที่ถูกเก็บซ่อนไว้ในพระคริสต์

⁴ที่ผมพูดเรื่องนี้ ก็เพื่อจะได้ไม่มีใครมาใช้เหตุผลต่างๆที่นำพียงเพื่อหลอกลวงคุณ ⁵ถึงแม้ตัวผมจะไม่ได้อยู่ แต่ใจของผมก็ยังอยู่กับคุณ และผมก็ดีใจที่ได้เห็นคุณอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีความเชื่อที่มั่นคงในพระคริสต์

ใช้ชีวิตต่อไปในพระคริสต์

⁶พวกคุณได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างไร ก็ขอให้ใช้ชีวิตร่วมกันกับพระองค์ต่อไปอย่างนั้น ⁷คือ เหมือนกับที่พวกคุณได้รับการอบรมสั่งสอนมาแล้ว ก็ให้วางรากลงไปในพระองค์ ให้พระองค์ เป็นรากฐานของคุณ ให้ยึดมั่นในความเชื่อ และให้ชอบคุณพระเจ้าอย่างล้นเหลือ

⁸ระวังให้ดีอย่าให้ใครใช้หลักปรัชญาอันหลอกลวงและไร้ค่ามาทำให้คุณเป็นเชลย เรื่องแบบนี้มนุษย์สอนสืบต่อกันมา และมันมาจากวิญญาณชั่วในโลกนี้ ไม่ได้มาจากพระคริสต์ ⁹เพราะความ เต็มบริบูรณ์ทั้งหมดของพระเจ้า ได้มาอยู่ในสภาพของร่างมนุษย์คือในร่างของพระคริสต์นั่นเอง ¹⁰แล้วเมื่อคุณอยู่ในพระคริสต์ คุณก็เต็มบริบูรณ์เหมือนกัน พระคริสต์เป็นศิระเหนือพวกผู้ ครอบครอง และเหนือพวกผู้มีสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในจักรวาล

¹¹ในพระคริสต์พวกคุณก็ได้เข้าพิธีขลิบด้วย แต่ไม่ใช่พิธีขลิบที่มีมนุษย์ทำหอก แต่คุณได้ เข้าร่วมพิธีขลิบของพระคริสต์เอง ที่เกิดขึ้นตอนที่พระองค์สละร่างกายที่เป็นเนื้อหนังทั้งตอนตาย ¹²คุณได้ถูกฝังร่วมกันกับพระคริสต์ในพิธีจุ่มน้ำ¹¹ และได้ฟื้นขึ้นจากความตายพร้อมกับพระองค์ เพราะคุณไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผู้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา¹³ เมื่อคุณได้ตายไปแล้ว (เพราะความผิดบาปของคุณ และเพราะคุณไม่ใช่ยิวและไม่ได้เข้าพิธีขลิบ) พระเจ้าก็ได้ทำให้ คุณมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์และพระองค์ได้ยกโทษความผิดบาปทั้งหมดของเรา ¹⁴พระเจ้ายกเลิก ข้อกล่าวหาที่ไต่บันทึกไว้ พระองค์ได้เอามันไปตริงที่กางเขน ¹⁵พระเจ้าได้ปราบปรามพวกผู้ ครอบครองและพวกผู้มีสิทธิอำนาจทั้งหลายจนต้องวางอาวุธลง พระเจ้านำเขาไปเป็นเชลยใน ขบวนแห่แห่งชัยชนะ* ทำให้พวกนี้บอขายขายหน้าในที่สาธารณะ พระเจ้าทำอย่างนี้ได้เพราะความ ตายของพระคริสต์

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นเอง

¹⁶ดังนั้นอย่าให้ใครมาประจานพวกคุณ เพราะสิ่งที่กินและดื่ม หรือในเรื่องงานเทศกาลทาง ศาสนา งานฉลองพระจันทร์ข้างขึ้น* หรือวันหยุดทางศาสนา¹⁶ สิ่งเหล่านี้เป็นแค่เงาของสิ่งที่จะ ตามมาภายหลัง แต่แก่นแท้ของสิ่งเหล่านี้คือพระคริสต์ ¹⁸บางคนชอบที่จะขจัดกิเลสของตัวเอง และชอบนมัสการพระเจ้ากับทูตสวรรค์* เพราะเขาบอกว่าเขาเห็นสิ่งต่างๆในสวรรค์ได้ด้วยนิมิต* ของเขา อย่าให้คนอย่างนั้นมาตัดสินสิทธิ์ไม่ให้คุณได้รับรางวัลจากพระเจ้า เพราะคุณไม่ได้ทำตาม เขาความคิดอย่างนั้นเป็นแค่ความคิดมนุษย์ที่ทำให้พวกเขาเยอหยิ่งจองหองไม่เข้าเรื่อง ¹⁹คนพวก นั้นไม่ได้ยึดติดอยู่กับศิระซึ่งก็คือพระคริสต์ พระคริสต์นี่เองเป็นแหล่งทำให้ร่างกายทั้งหมดได้ รับการบำรุงเลี้ยงดู และยึดส่วนต่างๆ ของร่างกายเข้าด้วยกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ ทำให้ทั้ง ร่างเจริญเติบโตขึ้นตามที่พระเจ้าต้องการ

²⁰ในเมื่อคุณได้ตายร่วมกับพระคริสต์ และเป็นอิสระจากวิญญาณชั่วของโลกนี้แล้ว ทำไมคุณ ยังทำตัวเหมือนว่าตัวเองยังเป็นของโลกนี้อยู่ และยังคงมอมอยู่ใต้กฎต่างๆ ²¹เช่น “ห้ามจับ” “ห้าม

2:15 ขบวนแห่แห่งชัยชนะ เมื่อแม่ทัพของอาณาจักรโรมชนะสงครามแล้ว เขาก็จะพาพวกเชลยและทรัพย์สินที่ยึด มาได้เอามาแห่ตามท้องถนนในกรุงโรม มีการจูดูและเฉลิมฉลองกัน ผู้คนที่เรียกแม่ทัพคนนั้นว่า ผู้ช่วยให้รอด งานฉลองพระจันทร์ข้างขึ้น วันแรกของเดือนที่นับตามแบบปฏิทินของยิว ถือเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว
2:16 ขอบนมัสการพระเจ้ากับทูตสวรรค์ หรือ ขอบนมัสการทูตสวรรค์
2:18 นิมิต บางสิ่งคล้ายกับความฝัน เหมือนกับว่าได้พูดคุยกับพระเจ้า

ชิม” หรือ “ห้ามและต้อง” ²²กฎพวกนี้มันเกี่ยวกับสิ่งของที่ใช้แล้วก็หมดไป กฎพวกนี้ก็เป็นแค่คำสั่งหรือคำสอนจากมนุษย์เท่านั้น ²³กฎพวกนี้ฟังดูฉลาดเข้าท่าทีเดียว พวกเขาเคร่งครัดในศาสนาที่มนุษย์คิดขึ้น ทำให้เขาต้องทำอะไรหลายอย่างเพื่อขจัดกิเลสของตัวเอง รวมทั้งทรมาณร่างกายด้วย แต่มันไม่ได้ช่วยยับยั้งความต้องการของสันดานเลย

ชีวิตใหม่ในพระคริสต์

3 เนื่องจากพระเจ้าได้ทำให้คุณพ้นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์แล้ว ดังนั้นก็ให้แสงสว่างหลังต่างๆ ที่อยู่เบื้องบน ซึ่งเป็นที่ที่พระคริสต์อยู่ พระองค์นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า ²ให้ใจของคุณจดจ่ออยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลก ³ตัวตนเก่าของคุณได้ตายไปแล้ว ชีวิตใหม่ที่ให้คุณได้รับนั้นถูกซ่อนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า ⁴พระคริสต์เป็นชีวิตของพวกคุณ เมื่อพระองค์ปรากฏตัวขึ้น คุณก็จะปรากฏตัวขึ้นร่วมรับเกียรติพร้อมกับพระองค์ด้วย

⁵ดังนั้นให้ฆ่าความชั่วร้ายทุกอย่างที่มีอยู่ในตัวคุณ เช่นบาปทางเพศ ความลามก ราคะตันทา ความฝักใฝ่ในเรื่องชั่วๆ และความโลภซึ่งเท่ากับการกราบไหว้รูปเคารพ ⁶ความโกรธของพระเจ้ากำลังจะมาเพราะคนทำอย่างนี้แหละ ⁷คุณก็เคยทำสิ่งเหล่านี้มาก่อน เมื่อครั้งที่คุณใช้ชีวิตแบบนั้น

⁸แต่ตอนนี้ ให้กำจัดสิ่งต่อไปนี้ให้หมดไปจากชีวิตของคุณ คือความโกรธ ความบ้าคลั่ง ความพยายา การใส่ร้ายป้ายสี และการพูดลามก ⁹อย่าโกหกกัน เพราะคุณได้ถอดตัวตนเก่าทิ้งไปพร้อมกับการกระทำชั่วๆของตัวมันแล้ว ¹⁰คนใหม่นี้ พระเจ้าได้ซ่อมแซมเราอยู่เรื่อยๆให้กลับไปมีสภาพดีเหมือนเดิม คือให้เป็นแบบภาพสะท้อนของพระเจ้าผู้สร้างมากยิ่งขึ้นจนกว่าคุณจะมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเต็มที่ ¹¹ในเรื่องของคนใหม่นี้มันไม่สำคัญว่าจะเป็นยิวหรือกรีก จะเข้าพิธีขลิบ[†]หรือไม่ได้เข้าพิธีขลิบ พวกโพรหรือปาเถียน* เป็นทาสหรือเป็นไท แต่สิ่งเดียวที่สำคัญคือพระคริสต์ และพระคริสต์นี่เองที่อยู่ในตัวพวกคุณทุกคน

¹²ดังนั้นในฐานะที่เราเป็นคนที่พระเจ้าได้เลือก เป็นผู้บริสุทธิ์[†] และเป็นคนที่พระองค์รัก ก็ขอให้สวมใส่ความเมตตา ความกรุณา ความถ่อมตัว ความสุภาพอ่อนโยน และความอดทน ¹³ให้ผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และยกโทษให้กันด้วย ถ้าใครมีเรื่องกัน ก็ให้ยกโทษกัน องค์เจ้าชีวิตยกโทษให้กับคุณอย่างไร ก็ให้พวกคุณยกโทษให้กันและกันอย่างนั้นด้วย¹⁴นอกจากนี้แล้ว ขอให้สวมใส่ความรัก ความรักจะผูกพันความดีทั้งหมดที่พูดมาแล้วเข้าด้วยกันและทำให้สิ่งเหล่านี้สมบูรณ์แบบ ¹⁵ขอให้พวกคุณยอมให้สันติสุขจากพระคริสต์ มาครอบครองจิตใจของพวกคุณ เพราะทุกคนเป็นร่างกายเดียวกัน พระเจ้าได้เรียกคุณทุกคนให้อยู่กันอย่างสันติ และเป็นคนที่รู้จักขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ ¹⁶ขอให้ถ้อยคำของพระคริสต์ตั้งรกรากอยู่ในกลุ่มพวกคุณอย่างเหลือล้น คือให้สั่งสอนเตือนสติซึ่งกันและกันด้วยสติปัญญาทั้งสิ้น และร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงจากพระวิญญานบริสุทธิ์ ให้ร้องเพลงเหล่านี้สุดหัวใจถวายให้กับพระเจ้าด้วยใจดีด้วย ¹⁷ไม่ว่าจะทำหรือจะพูดอะไรก็ตาม ก็ให้ทำและพูดเพื่อพระเยซูเจ้า และให้ขอบคุณพระเจ้า พระบิดาผ่านทางพระเยซู

3:11 ปาเถียน ตามภาษาเดิมใช้ว่า ชาวลิเบียซึ่งเป็นที่รู้จักว่าเป็นชนชาติปาเถียน ไม่มีอารยธรรม

ระเบียบในครัวเรือนของผู้เชื่อ

¹⁸พวกคุณที่เป็นภรรยา ให้ยินยอมต่อสามีของตน เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกต้องในองค์เจ้าชีวิต

¹⁹พวกคุณที่เป็นสามี ให้รักภรรยาของตน และอย่าได้ก้าวร้าวกับเธอ

²⁰พวกคุณที่เป็นเด็กๆ ให้เชื่อฟังพ่อแม่ของตนในทุกๆ เรื่อง ถ้าทำอย่างนี้ องค์เจ้าชีวิตก็จะพอใจ

²¹พวกคุณที่เป็นพ่อ อย่าทำให้ลูกของตนเคืองแค้นใจ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ท้อใจ

²²พวกคุณที่เป็นทาส ให้เชื่อฟังนายในโลกนี้ทุกอย่าง อย่าเพียงแต่ทำดีแค่ต่อหน้าอย่างคนประจบประแจง แต่ให้ทำจากใจจริง และทำเพราะเกรงกลัวองค์เจ้าชีวิต ²³ไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ตาม ให้ทุ่มสุดใจเหมือนกับว่าไม่ได้ทำเพื่อมนุษย์ แต่ทำเพื่อองค์เจ้าชีวิต ²⁴เพราะคุณก็รู้ว่าจะได้รับมรดกจากองค์เจ้าชีวิตเป็นรางวัลและพระคริสต์องค์เจ้าชีวิตนี้แหละที่คุณกำลังรับใช้อยู่ ²⁵ส่วนคนที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตอบแทนตามความผิดที่เขาทำ พระองค์จะไม่เห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น

4 พวกคุณที่เป็นนายให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรมกับทาสของตัวเอง จำไว้ว่าคุณก็มีเจ้านายองค์หนึ่งบนสวรรค์เหมือนกัน

เปาโลให้คำแนะนำเพิ่มเติม

²ทุ่มเทตัวเองในการอธิษฐานให้อธิษฐานแบบตื่นตัวอยู่เสมอและมีใจขอบคุณ ³ช่วยอธิษฐานให้พวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะเปิดโอกาสให้ประกาศถ้อยคำของพระองค์ เพื่อเราจะได้ประกาศความจริงอันลึกกลับเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ผมถูกขังอยู่นี้ก็เพราะประกาศเรื่องนี้แหละ ⁴ช่วยอธิษฐานให้ผมประกาศเรื่องความจริงอันลึกกลับนี้ได้แจ่มแจ้งชัดเจนอย่างที่ผมควรจะทำ

⁵ทำตัวให้ดีเมื่อติดต่อกับคนนอก ฉกฉวยทุกๆ โอกาสไว้ เพื่อพวกคุณจะได้มีอิทธิพลในทางที่ดีต่อเขา ⁶เมื่อพูดกับใคร ให้ใช้คำพูดที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจและน่าสนใจ เพื่อคุณจะได้รู้ว่าควรจะตอบทุกคนอย่างไรดี

ข่าวจากคนที่อยู่กับเปาโล

⁷ที่คิดส์ผู้เป็นน้องที่รัก ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ และเพื่อนร่วมเป็นทาสด้วยกันในองค์เจ้าชีวิต เขาจะบอกข่าวคราวของผมให้คุณรู้ ⁸ผมส่งเขาไปหาคุณเพื่อเรื่องนี้โดยเฉพาะ คือให้คุณได้รู้ข่าวคราวเกี่ยวกับเรา แล้วจะได้มีกำลังใจขึ้น ⁹ผมส่งเขาไปพร้อมกับ ไอเนลิมัส น้องชายที่ซื่อสัตย์และเป็นที่รักยิ่งของเรา เขาก็เป็นคนหนึ่งที่มาจากพวกคุณ สองคนนี้จะเล่าให้คุณฟังถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่นี่

¹⁰อาร์สทาร์คัส เพื่อนที่ติดคุกอยู่กับผมฝากความคิดถึงมาให้ด้วย รวมทั้งมาระโกหลานของบารนาบัส ก็ฝากความคิดถึงมาเหมือนกัน (คุณได้รับคำสั่งเรื่องของมาระโกแล้วนะว่า ถ้าเขามาเยี่ยมคุณก็ให้ต้อนรับเขาอย่างดี) ¹¹เยซูคนที่เราเรียกว่ายูลทัส ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย ในหมู่เพื่อนร่วมงานของผมที่ทำงานรับใช้ในการเผยแพร่เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าที่นี่ ก็มีแต่สามคนนี่เท่านั้นที่เป็นยิว พวกเขาปลอบใจผมได้มากทีเดียว

¹²เอปาฟรัส ที่เป็นคนหนึ่งจากพวกคุณ และเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ได้ฝากความคิดถึงมาให้ด้วย เขาสู้อธิษฐานให้กับคุณเสมอ เพื่อคุณจะได้ไต่เป็นผู้ใหญ่ และจะได้มั่นใจเต็มที่ในสิ่งที่

พระเจ้าต้องการให้คุณทำ ¹³ผมรับรองได้ว่าเขาตราครุฑอย่างหนักเพื่อประโยชน์ของพวกเขา
คุณ รวมทั้งพวกที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเมืองฮีเอราโปลิสด้วย ¹⁴หมอลูกาเพื่อนที่รักของเรากับ
เดมาสก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณเหมือนกัน

¹⁵ผมขอฝากความคิดถึงไปให้กับพี่น้องในเมืองเลาดีเซีย และนางนุมฟากับหมู่ประชุมของ
พระเจ้าที่ประชุมในบ้านของเธอด้วย ¹⁶เมื่อคุณได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้วช่วยส่งต่อไปที่หมู่ประชุม
ในเมืองเลาดีเซียอ่าน และคุณก็ควรจะอ่านจดหมายที่ผมได้เขียนไปถึงพวกเขาด้วย ¹⁷ให้บอกกับ
อารคิปัสว่า “งานที่คุณได้รับมอบหมายจากองค์เจ้าชีวิตนั้น ทำให้เสร็จจล”

¹⁸ผมเปาโลได้ใช้มือผมเองเขียนคำทักทายนี้ อย่าลืมน่าผมถูกล่ามโซ่อยู่ ขอให้พระเจ้ามีเมตตา
กรุณาต่อคุณ

หนังสือเฮสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง

จดหมายถึงชาวเฮสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สอง น่าจะเป็นจดหมายสองฉบับแรกที่เปาโลเขียน เปาโลได้พูดถึงชีวิตคริสเตียนให้ชาวเฮสะโลนิกาฟัง ระหว่างทางที่เขาจะไปมาซิโดเนีย (ประเทศกรีกตอนเหนือ) ในครั้งแรกมีหลายคนมาเชื่อ แต่เปาโลก็อยู่ที่นั่นได้ไม่นาน เปาโลจึงเขียนจดหมายสองฉบับนี้เพื่อปลุกใจคนเหล่านี้เกี่ยวกับความเชื่อใหม่ที่พวกเขาเริ่มได้พูดถึงหลายสิ่งทีคนพวกนี้ยังสงสัยอยู่ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับวันที่พระเยซูจะกลับมา

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในเมืองเรสละโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง

1 จากเปาโล สilas และทิโมธี
ถึงหมู่ประชุมของชาวเมืองเรสละโลนิกา ที่อยู่ในพระเจ้าพระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า
ขอให้พระเจ้ามีความเมตตากรุณาและให้สันติสุขกับพวกคุณ

ชีวิตและความเชื่อของพี่น้อง

²พวกเราขอบคุณพระเจ้าเสมอ สำหรับพวกคุณทุกคน และอธิษฐานให้พวกคุณด้วย ³ต่อหน้า
พระเจ้าพระบิดาของเรา พวกเรายังนึกถึงอยู่ตลอดเวลา ถึงการงานที่คุณทำเพราะความเชื่อ
งานหนักที่คุณยอมเหน็ดเหนื่อยเพราะความรัก ความทรหดอดทนที่คุณมีเพราะความหวัง
เป็นความหวังที่คุณมีในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ⁴พี่น้องครับ พวกเราว่าพระเจ้ารักคุณ และ
ได้เลือกพวกคุณให้มาเป็นคนของพระองค์ ⁵เพราะตอนที่พวกเรานำข่าวดี¹ มาให้กับพวกคุณนั้น*
ไม่ได้มาด้วยคำพูดเท่านั้น แต่มาด้วยฤทธิ์เดช ด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์² และด้วยความมั่นใจเต็มที่
ว่าเป็นจริง พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าตอนที่พวกเรายังอยู่กับพวกคุณนั้น พวกเราใช้ชีวิตอย่างไร คือ
พวกเราอยู่เพื่อประโยชน์ของพวกคุณทั้งนั้น ⁶พวกคุณได้เลียนแบบพวกเราและองค์เจ้าชีวิต คือ
พวกคุณยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากมากมายด้วยความชื่นชม
ยินดีที่มาจากพระวิญญานบริสุทธิ์ ⁷ด้วยเหตุนี้ พวกคุณจึงกลายเป็นตัวอย่างให้กับคนที่ไว้วางใจ
ทั้งหมดในแคว้นมาซิโดเนียและในแคว้นอาคาญา ⁸เป็นเพราะพวกคุณนี่แหละ ถ้อยคำขององค์
เจ้าชีวิต จึงได้เลื่องลือออกไป ไม่ใช่เฉพาะในแคว้นมาซิโดเนีย และในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่
ข่าวของความเชื่อที่พวกคุณมีในพระเจ้านั้น ได้เลื่องลือไปจนทั่วทุกหนทุกแห่ง จนพวกเราไม่
จำเป็นต้องพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ⁹ทุกคนกำลังพูดถึงพวกคุณว่า พวกคุณได้ต้อนรับพวกเรา
อย่างไร และได้หันจากรูปเคารพ*ไปรับใช้พระเจ้าอย่างไรคือพระเจ้าที่เที่ยงแท้และมีชีวิตอยู่ ¹⁰เขา
ยังพูดถึงเรื่องที่คุณตั้งตาคอยพระบุตรของพระเจ้าที่จะมาจากสวรรค์อีกด้วย พระเจ้าได้
ทำให้พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และพระเยซูจะช่วยพวกเราให้พ้น
จากโทษที่พระเจ้ากำลังจะส่งมา

งานรับใช้ของเปาโลในเรสละโลนิกา

2 พี่น้องทั้งหลายก็รู้ว่า เมื่อพวกเรามาเยี่ยมเยียนนั้น ไม่ได้เป็นการเสียเวลาเลย ²แต่คุณก็รู้
แล้วว่าก่อนหน้านั้นในเมืองฟิลิปปี* พวกเราได้รับความทุกข์ยากลำบากขนาดไหน แต่พระเจ้า
ได้ช่วยให้พวกเรากล้าที่จะประกาศข่าวดีที่มาจากพระองค์นั้นให้กับพวกคุณ ทั้งๆ ที่มีคนจำนวน
มากต่อต้านพวกเราอย่างหนัก ³แน่นอน เมื่อพวกเราอ่อนอ่อนให้คนมายอมรับข่าวดีนั้น มันไม่ได้
มาจากแรงจูงใจที่ผิดๆ หรือความไม่จริงใจ หรือหวังที่จะหลอกหลวงใคร ⁴แต่ตรงกันข้าม พระเจ้า
พอใจพวกเราจึงได้มอบข่าวดีนี้ให้กับพวกเรา พวกเราถึงได้ประกาศออกไป เราไม่ได้ทำเพื่อเอาใจคน

1:5 เรื่องของเปาโลในเมืองเรสละโลนิกา อ่านได้จากหนังสือกิจการ 17:1-9

1:9 รูปเคารพ พระปลอมที่ทำขึ้นจากไม้หรือหิน ที่คนที่ไม่ใช่ยิวกราบไหว้กัน

2:2 เรื่องของเปาโลในเมืองฟิลิปปี อ่านได้จากหนังสือ กิจการ 16:11-4

แต่เพื่อเอาใจพระเจ้า ผู้ตรวจสอบใจของพวกเรา ⁵พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่า พวกเราไม่เคยประจบสอพลอ หรือเอาคำสอนมาบังหน้าความโลภ พระเจ้ารับรองได้ว่าเป็นความจริง ⁶พวกเราไม่สนใจคำเยินยอของมนุษย์คนไหนหรอก ไม่ว่าจะ เป็นพวกคุณหรือคนอื่น ๆ ก็ตาม

⁷ในฐานะที่พวกเราเป็นพวกศิษย์เอก¹ ของพระคริสต์ พวกเรามีสิทธิ์ที่จะบังคับพวกคุณก็ได้ แต่เมื่ออยู่กับพวกคุณ พวกเรากลับอยู่อย่างสุภาพอ่อนโยน* เหมือนแม่คนที่รักและเอาใจใส่ลูกๆ ของเธอ ⁸พวกเรารักพวกคุณมากจนพร้อมที่จะทุ่มชีวิตทั้งหมดให้กับพวกคุณ ไม่ใช่แค่เอาข่าวดี¹ จากพระเจ้ามาบอกเฉยๆ ⁹พี่น้องทั้งหลายคงจำได้ว่า ตอนที่พวกเรามาประกาศข่าวดีจากพระเจ้าให้กับพวกคุณนั้น พวกเราได้ทำงานอย่างหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของใคร

¹⁰พวกคุณและพระเจาก็เป็นพยานได้ว่า ตอนที่พวกเราอยู่กับพวกคุณที่ไว้วางใจนั้น พวกเราได้ทุ่มเทตัวเองให้กับพระเจ้า ทำตามใจพระองค์ และมีชีวิตที่สะอาดหมดจดขนาดไหน ¹¹พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเราได้ทำกับคุณแต่ละคนอย่างไรพวกเราได้ทำเหมือนกับพ่อที่กับลูกๆ ของเขาเอง ¹²พวกเราได้ให้กำลังใจ ปลอบใจ และพูดย้ำแล้วย้ำอีกให้พวกคุณใช้ชีวิตแบบที่พระเจ้าชอบใจ พระองค์เองที่เรียกพวกคุณเข้ามามีส่วนร่วมในแผ่นดินและเกียรติยศของพระองค์

¹³นี่เป็นเหตุที่พวกเราขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ เพราะตอนที่พวกคุณได้ยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าที่ได้ยินจากพวกเรานั้น พวกคุณไม่ได้รับไว้เหมือนเป็นแค่คำพูดของมนุษย์ แต่ยอมรับว่าเป็นถ้อยคำของพระเจ้า และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้อยคำนี้เองกำลังทำงานอยู่ในตัวพวกคุณที่ไว้วางใจ ¹⁴พี่น้องทั้งหลาย พวกคุณได้เลียนแบบหมู่ประชุมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ที่แคว้นยูเดีย*คือพวกคุณได้รับความทุกข์ยากแบบเดียวกันจากคนของคุณเอง เหมือนกับที่พวกเขาได้รับจากพวกยิวที่เป็นคนของเขาเอง ¹⁵พวกยิวพวกนี้ ก็เป็นพวกที่ฆ่าพระเจ้าและพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ยิวพวกนี้แหละที่ได้ทำร้ายพวกเราอย่างสาหัส และขับไล่พวกเราออกมา พวกนี้ทำให้พระเจ้าไม่พอใจ พวกนี้ยังต่อต้านทุกคนด้วย ¹⁶พวกเราประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิวเพื่อเขาจะได้รอดด้วย แต่คนยิวพวกนี้พยายามขัดขวางไม่ให้พวกเราทำ เมื่อพวกเขาทำอย่างนี้ เขาก็เพิ่มความบาปขึ้นเรื่อยๆ จนเต็มขนาด แล้วในที่สุดพระเจ้าก็ได้ลงโทษพวกเขา

เปาโลอยากจะกลับมาเยี่ยมเยียนพวกเขาอีก

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย สำหรับพวกเราแล้ว ก็ถูกแยกจากกันแค่ชั่วคราวเท่านั้น จากกันแค่กายแต่ใจนั้นยังอยู่กับพวกคุณ พวกเราอยากจะเจอหน้าพวกคุณจนแทบจะขาดใจอยู่แล้ว¹⁸อันที่จริงพวกเราได้พยายามที่จะมาหาพวกคุณ ที่แน่ๆ อย่างน้อยตัวผมเอง เปาโล ก็ได้พยายามแล้วพยายามอีก แต่ซาตานก็ขัดขวางพวกเราไว้ ¹⁹แล้วใครกันล่ะจะเป็นความหวัง ความชื่นชมยินดี หรือสามารถทำให้เราคุยโอ้อวดได้ต่อหน้าพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์กลับมา ก็พวกคุณนั้นแหละ ²⁰พวกคุณเป็นเกียรติยศและความชื่นชมยินดีของพวกเรา

2:7 แต่เมื่อ...สุภาพอ่อนโยน ดินฉาบข้างฉาบเขียนว่า "แต่พวกเราทำตัวเหมือนเป็นเด็กในหมู่พวกคุณ"

2:14 ยูเดีย คือดินแดนของชาวยิวที่พระเยซูอาศัยอยู่และสั่งสอน นอกจากนี้หมู่ประชุมของพระเจ้าก็เริ่มต้นขึ้นที่นี่

3 ในที่สุดเมื่อพวกเขาทนคอยต่อไปไม่ไหวแล้ว พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะอยู่ในเฮเธลส์ต่อไป² แล้วส่งน้องทิโมธี เพื่อนร่วมทำงานของพระเจ้าในการประกาศข่าวดีของพระคริสต์ มาหาพวกคุณ เพื่อช่วยพวกคุณให้ยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ และไว้วางใจในพระเจ้าต่อไป³ จะได้ไม่มีใครหวั่นไหวไปกับการข่มเหงที่เจออยู่ในตอนนี้ เพราะพวกคุณรู้อยู่แล้วว่า พระเจ้าได้กำหนดให้เราต้องเจอกับการข่มเหงพวกนี้อยู่แล้ว⁴ ความจริงแล้ว ตอนที่พวกเราอยู่กับพวกคุณนั้น พวกเราได้เตือนว่า พวกคุณจะต้องเจอกับการข่มเหงมากมาย และมันก็เป็นจริงตามนั้นอย่างที่คุณก็รู้อยู่แล้ว⁵ เพราะอย่างนั้น เมื่อผมทนคอยต่อไปไม่ไหวแล้ว ก็เลยส่งทิโมธีให้มาพูดว่า ความเชื่อของพวกคุณเป็นอย่างไร กลัวว่าซาตานจอมชั่วร้าย อาจจะมายั่วยวนพวกคุณให้หลงไปแล้ว ทำให้งานที่พวกเราลงแรงกันไปนั้นสูญเปล่า

⁶ตอนนี้ ทิโมธีได้กลับมาถึงแล้วหลังจากที่ไปเยี่ยมคุณมา และนำข่าวดีเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของคุณมาบอกพวกเราด้วย เขาได้บอกอีกว่า พวกคุณยังมีความทรงจำที่ดีๆเกี่ยวกับพวกเรา และอยากจะเจอพวกเรามากพอๆกับที่พวกเราอยากจะเจอคุณ⁷ ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้พวกเราจะมีความทุกข์และปัญหามากมาย แต่พวกเราก็ได้รับกำลังใจจากพวกคุณ เพราะความเชื่อของพวกคุณนั่นเอง⁸ ถูกแล้ว พวกเราารู้สึกโล่งอกที่ได้รู้ว่าพวกคุณยังตั้งมั่นคงอยู่ในองค์เจ้าชีวิต⁹ ใ้พวกเราจะขอบคุณพระเจ้าอย่างไรดี ให้สมกับความสุที่พวกเราเฝ้าต่อหน้าพระเจ้าเพราะพวกคุณ¹⁰ พวกเราอธิษฐานอย่างจริงจังทั้งวันทั้งคืน หวังจะได้เจอพวกคุณอีก เพื่อจะได้เติมความเชื่อของพวกคุณในส่วนที่ยังขาดอยู่ให้เต็มบริบูรณ์

¹¹ขอให้พระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และพระเยซูเจ้าของพวกเรา ช่วยเปิดโอกาสให้พวกเรามาหาคุณด้วย¹² ขอให้องค์เจ้าชีวิตทำให้คุณมีความรักมากขึ้นจนล้นออกมาให้กันและกัน และให้กับทุกๆ คน เหมือนกับที่พวกเรามีความรักให้กับพวกคุณด้วย¹³ ดังนั้น ขอให้พระเจ้าทำให้จิตใจของพวกคุณตั้งมั่นคงขึ้น เพื่อพวกคุณจะได้บริสุทธิ์* และไม่มีตำหนิ ต่อหน้าพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา เมื่อพระเยซูเจ้าของพวกเรากลับมาพร้อมกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดของพระองค์

ชีวิตที่พระเจ้าพอใจ

4 พี่น้องทั้งหลาย พวกเรายังมีเรื่องอื่นที่จะบอกกับคุณอีก ตามที่พวกเราได้สอนพวกคุณแล้ว ว่าให้ใช้ชีวิตอย่างไรพระเจ้าถึงจะชอบใจพวกเรา คุณก็กำลังทำอย่างนี้อยู่แล้วในเวลานี้ ใ้เราขอรับรองและขอเร้าใจคุณในนามของพระเยซูเจ้า ให้ทำแบบนี้มากยิ่งขึ้น² พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่า พวกเราได้สั่งอะไรไว้กับพวกคุณบ้างด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซูเจ้า³ นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการคือให้พวกคุณบริสุทธิ์ และอยู่ห่างจากความผิดบาปทางเพศ⁴ ให้แต่ละคนหาภรรยาของตัวเองมาในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ*⁵ ไม่ลุ่มหลงมัวเมาในราคะตัณหา เหมือนกับคนนอกศาสนาที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน⁶ อย่าเอาเปรียบหรือทำบาปต่อพี่น้องด้วยการเป็นชู้กับภรรยาเขา เพราะพวกเราได้บอกและเตือนพวกคุณไปแล้วว่าองค์เจ้าชีวิตจะลงโทษคนที่ทำเรื่องพวกนี้⁷ พระเจ้าไม่ได้เรียกให้พวกเรามาเป็นคนสกปรกมากมาย แต่เรียกให้พวกเราเป็นคนบริสุทธิ์สำหรับพระองค์⁸ ดังนั้น

3:13 บริสุทธิ์ คนที่พระเยซูได้ทำให้บริสุทธิ์และอยู่กับพระเจ้าตลอดไป

4:4 หรือแปลได้อีกอย่างว่า รู้จักควบคุมร่างกายตนเองในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ

คนที่ปฏิเสธคำสอนนี้ก็ได้ปฏิเสธมนุษย์ แต่ได้ปฏิเสธพระเจ้าผู้ที่มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์^๑ ของพระองค์ให้กับพวกคุณ

^๙ส่วนเรื่องที่จะรักพี่น้องนั้น พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนถึงเลย เพราะเป็นพระเจ้าเองที่ได้สอนให้พวกคุณรักซึ่งกันและกันอยู่แล้ว ¹⁰แน่นอน พวกคุณรักพี่น้อง ทุกคนทั่วทั้งมาซิโดเนีย แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอหนุนใจให้พวกคุณรักกันมากขึ้นเรื่อยๆ

¹¹ให้พวกคุณตั้งเป้าไว้เลยว่า จะพยายามอย่างดีที่สุดที่จะใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ยุ่งแต่เรื่องของตัวเอง ลงมือทำงานด้วยตัวเอง เหมือนกับที่พวกเราได้บอกไว้แล้ว ¹²ถ้าคุณทำอย่างนี้ คนภายนอกก็จะเคารพนับถือชีวิตของคุณ และพวกคุณจะได้ไม่ต้องไปพึ่งพาใครเลย

องค์เจ้าชีวิตกำลังจะมา

¹³พวกเราอยากให้พี่น้องเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับคนที่ตายไปแล้ว คุณจะได้ไม่เศร้าโศกเสียใจ เหมือนกับคนอื่นๆ ที่ไม่มีความหวัง ¹⁴ถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูตายไปแล้ว และได้ฟื้นขึ้นมาอีก พวกเราก็ตอบเชื่อว่า พระเจ้าจะนำผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้ตายไปแล้วกลับมาพร้อมกับพระเยซู โดยทางพระเยซู ¹⁵เรื่องที่เราจะบอกคุณต่อไปนี้ องค์เจ้าชีวิตเป็นผู้พูดเอง คือว่าในวันนั้นตอนที่องค์เจ้าชีวิตมา พวกเรายังมีชีวิตอยู่จะไม่ได้เปรียบคนพวกนั้นที่ตายไปแล้วหรอก ¹⁶เพราะเมื่อคนได้ยินคำสั่งอันดังกึกก้อง เสียงดังสนั่นของหัวหน้าทูตสวรรค์* และเสียงเป่าแตรของพระเจ้าดังขึ้น องค์เจ้าชีวิตก็จะลงมาจากสวรรค์ และบรรดาคนที่ได้ตายไปแล้วในพระคริสต์ จะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาก่อน ¹⁷หลังจากนั้น พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็จะถูกนำตัวขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อไปพบกับองค์เจ้าชีวิตบนท้องฟ้า และพวกเรา ก็จะได้อยู่กับพระองค์ตลอดไป ¹⁸ขอให้พูดเรื่องนี้เพื่อให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ให้เตรียมพร้อม สำหรับการกลับมาขององค์เจ้าชีวิต

5 พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนบอกพวกคุณเลยถึงเรื่องวัน และเวลานั้น ²เพราะพวกคุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า องค์เจ้าชีวิตจะมาเหมือนกับขโมยที่มาในเวลากลางคืน ³เมื่อคนพูดว่า “ทุกอย่างสงบสุขและปลอดภัยดีแล้ว” การทำลายล้างก็จะเกิดขึ้นกับพวกเขาทันทีเหมือนกับการปวดท้องคลอดลูก และพวกเขาหนีไปไหนไม่พ้นด้วย ⁴แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกคุณไม่ได้อยู่ในความมืด ดังนั้นพวกคุณจะไม่แปลกใจเลยเมื่อวันนั้นมาถึงอย่างกับขโมยมา ⁵เพราะพวกคุณทุกคนเป็นของความจริง และเป็นของกลางวัน พวกเราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด ⁶ดังนั้น อย่านอนหลับเหมือนคนอื่น ๆ แต่ให้ตื่นตัว และมีสติอยู่เสมอ ⁷เพราะคนที่นอนก็จะนอนในตอนกลางคืน และคนที่เมาก็จะเมาในตอนกลางคืน ⁸แต่พวกเราเป็นของกลางวัน จึงต้องมีสติให้สวมใส่ความเชื่อและความรักเป็นเกราะป้องกันอกของพวกเรา และให้เอาความหวังที่พระเจ้าจะช่วยให้รอดนั้นมาเป็นหมวกเหล็ก ⁹เพราะพระเจ้าไม่ได้เลือกพวกเราให้มาถูกพระองค์ลงโทษ แต่ให้มารับความรอดผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา ¹⁰พระเยซูยอมตายเพื่อพวกเรา ดังนั้น เมื่อพระองค์มา ไม่ว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว พวกเราก็คงได้มี

4:16 หัวหน้าทูตสวรรค์ แปลได้อีกอย่างว่า ผู้นำพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า

ชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์¹¹ ฉะนั้น คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และเสริมสร้างฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งกันและกัน เหมือนกับที่กำลังทำกันอยู่แล้วในตอนนี

คำแนะนำสุดท้ายและการทักทาย

¹²พวกเราขอร้องให้พี่น้องทั้งหลายเคารพคนกลุ่มนี้ที่ทำงานหนักอยู่ในหมู่พวกคุณที่กำลังนำทางคุณในองค์เจ้าชีวิต และที่คอยให้คำแนะนำตักเตือนพวกคุณ¹³ ขอให้พวกคุณเคารพนับถือพวกเขาอย่างสูงด้วยความรักเพราะงานที่พวกเขาได้ทำ และขอให้พวกคุณอยู่กันอย่างสงบสุข¹⁴ พวกเราขอหนุนใจพี่น้องทั้งหลายให้ตักเตือนคนที่ซึ่งเกี่ยวข้องหลังยาว ช่วยปลอบโยนคนซึ่กั้ว ช่วยเหลือคนอ่อนแอ และให้อดทนกับทุกคน¹⁵ ระวังอย่าให้ใครทำชัว้ตอบแทนความชัว้ แต่พยายามทำดีต่อกันและต่อทุกคนเสมอ

¹⁶ขอให้พวกคุณเบิกบานแจ่มใสอยู่ตลอด¹⁷ให้อธิษฐานตลอดเวลา¹⁸ และให้ขอบคุณพระเจ้าในทุกสถานการณ์ นี่แหละเป็นสิ่งที่พระเจ้าอยากให้พวกคุณทำในพระเยซูคริสต์

¹⁹อย่าดับไฟของพระวิญญาณ[†] ²⁰อย่าลบหลู่คำพูดของผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ²¹แต่ให้ทดสอบทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งนั้นมาจากพระเจ้าจริง แล้วยึดมั่นในสิ่งที่ดี²² หลีกหนีจากสิ่งชั่วร้ายทุกชนิด

²³ขอให้พระเจ้าผู้ให้สันติสุข ทำให้พวกคุณบริสุทธิ์หมดจดในทุกเรื่องสำหรับพระองค์ และขอให้ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณของพวกคุณทุกคนถูกเก็บรักษาไว้ไม่ให้มีที่ติ จนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราจะกลับมา²⁴ พระองค์จะทำอย่างนี้แน่นอน เพราะพระเจ้าที่เรียกพวกคุณมานั้นชื่อสัตย์

²⁵พี่น้องทั้งหลาย อธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย²⁶ ทักทายพี่น้องทุกคนด้วยจูบที่บริสุทธิ์²⁷ ให้สัญญาต่อหน้าองค์เจ้าชีวิตว่า พวกคุณจะอ่านจดหมายฉบับนี้ให้พี่น้องทุกคนฟัง²⁸ ขอให้พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา มีเมตตากรุณาต่อพวกคุณเถิด

จดหมายจากเปาโลถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ในเมืองเธสะโลนิกา ฉบับที่สอง

1 จากเปาโล สilas และทิโมธี
ถึงหมู่ประชุมของชาวเมืองเธสะโลนิกา ที่เป็นของพระเจ้าพระบิดาของเรา และของพระ
เยซูคริสตเจ้า

²ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสตเจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับ
พวกคุณ

³พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณอยู่เสมอ ซึ่งการทำแบบนี้ก็ถูกต้อง
แล้ว เพราะความเชื่อของพวกคุณกำลังเจริญยิ่งขึ้นจริงๆ และความรักที่พวกคุณแต่ละคนมีให้
กันและกันนั้นก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ⁴เราก็เลยไปพูดโอ้อวดถึงพวกคุณให้หมู่ประชุมของพระเจ้าใน
ที่อื่นๆ ฟัง เราพูดถึงความทรหดอดทน และความเชื่อของพวกคุณ ทั้งๆ ที่ถูกข่มเหงและต้องเจอกับ
ความทุกข์ยากลำบากมากมาย

พระเจ้าจะตัดสินลงโทษ

⁵ที่พวกคุณอดทนต่อการข่มเหงแบบนี้จะเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าตัดสินโทษอย่าง
ยุติธรรม นั่นก็คือ สำหรับพวกคุณที่ยอมทนทุกข์เพื่อแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ก็เห็นว่า
สมควรที่จะให้แผ่นดินนั้นกับคุณ ⁶แต่สำหรับพวกนั้นที่ทรมาณคุณ พระเจ้าก็เห็นว่ายุติธรรมแล้ว
ที่จะให้ความทุกข์ทรมาณกับพวกเขาเป็นการตอบแทน ⁷พระเจ้าจะให้พวกคุณที่ได้รับความทุกข์
ทรมาณได้พักผ่อนพร้อมกับเราด้วย เมื่อพระเยซูเจ้ามาจากสวรรค์พร้อมกับพวกทูตสวรรค์ของ
พระองค์ที่มีฤทธิ์อำนาจ ⁸และเปลวไฟโซดิดช่วง แล้วพระองค์จะลงโทษคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า และ
คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าของเรา ⁹โทษของพวกเขาคือจะถูกทำลายตลอดไป
และถูกแยกออกมา ไม่ได้ยู่ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิตและต่อหน้าฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ¹⁰สิ่ง
เหล่านี้จะเกิดขึ้นในวันนั้นที่พระองค์มารับเกียรติจากพวกผู้บริสุทธิ* ของพระองค์ ในวันนั้นทุกคน
ที่ไว้วางใจในพระองค์ก็จะต้องอัศจรรย์ใจ (รวมทั้งพวกคุณด้วย เพราะพวกคุณเชื่อเรื่องที่เรา
บอกเกี่ยวกับพระองค์)

¹¹เพราะอย่างนี้เราถึงได้อธิษฐานเพื่อพวกคุณอยู่เสมอ ขอให้พระเจ้าของเรา ช่วยให้พวกคุณ
ใช้ชีวิตให้สมกับที่พระองค์เรียกมา และขอให้พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ช่วยให้พวกคุณ
ประสบความสำเร็จในการทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตั้งใจไว้และการงานต่างๆที่เกิดจากความเชื่อ ¹²แล้ว
พระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติจากชีวิตของพวกคุณ และพวกคุณก็จะได้รับเกียรติเพราะพระองค์
ตามความเมตตากรุณาของพระเจ้าของเรา และของพระเยซูคริสตเจ้า

สิ่งชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้น

2 ตอนนี้พี่น้องทั้งหลายเราจะพูดถึงเรื่องที่พระเยซูคริสตเจ้าจะกลับมาและที่พวกเราจะชุมนุม
กันกับพระองค์นั้น ²ขออย่าได้ตกใจหรือวุ่นวายใจไป เมื่อมีคำพยากรณ์ คำพูด หรือจดหมาย

1:10 พวกผู้บริสุทธิ อาจจะไม่แปลได้อีกอย่างว่า ทูตสวรรค์ที่บริสุทธิของพระเจ้า

ที่อ้างว่ามาจากเรา ที่บอกว่าวันขององค์เจ้าชีวิตมาถึงแล้ว ³อย่าให้ใครหลอกเอา ไม่ว่าเขาจะมา ไม่นานก็ตาม ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะว่าวันขององค์เจ้าชีวิตจะยังไม่มา จนกว่าจะมีการทรยศต่อพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นก่อน และคนชั่วร้ายคนนั้นจะปรากฏตัวขึ้น จุดหมายปลายทางของมันคือนรก* ⁴มันจะต่อต้าน และจะยกย่องตัวมันเองขึ้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่คนเรียกว่า“พระเจ้า” หรืออะไรก็ตามที่คนบูชากัน มันจะทำถึงขนาดที่ว่า เข้าไปในวิหารของพระเจ้าและขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ และป่าวประกาศว่าตัวมันเองคือพระเจ้า

⁵จำได้ไหม ผมพูดถึงเรื่องนี้บ่อยๆ ตอนที่ผมยังอยู่กับพวกคุณ ⁶ตอนนี้ มีสิ่งหนึ่งที่เหนียวรั้งมันไว้ เพื่อให้มันปรากฏตัวออกมาในเวลาที่เหมาะสม และพวกคุณก็รู้แล้วว่าสิ่งนั้นคืออะไร ⁷ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะพลังความชั่วอันลึกซึ้งนี้ก็ได้ทำงานอยู่ในโลกแล้ว แต่มีผู้หนึ่งที่กำลังรั้งตัวมันอยู่ และจะรั้งต่อไปจนกว่าผู้รั้งนี้จะไม่อยู่ ⁸แล้วคนชั่วร้ายนั้นก็จะมีปรากฏตัวออกมา พระเยซูเจ้าจะฆ่ามันด้วยลมหายใจ จากปากของพระองค์ เมื่อพระองค์กลับมาครั้งยิ่งใหญ่ และพระองค์จะทำลายล้างมันจนสิ้นซาก ⁹คนชั่วร้ายนี้ เมื่อมากจะใช้อำนาจของซาตาน พร้อมกับทำอิทธิฤทธิ์สัญญาอันสำคัญและปาฏิหาริย์ที่ดูเหมือนมาจากพระเจ้า แต่ความจริงมาจากซาตาน ¹⁰มันจะใช้รูปแบบอื่นๆ อีกมากมาย ในการหลอกหลวงคนที่กำลังหลงหาย พวกนี้หลงหายก็เพราะไม่ยอมรักความจริง ซึ่งเป็นความจริงที่จะช่วยให้เรารอดได้ ¹¹เพราะเขาไม่รักความจริงอย่างนี้ พระเจ้าจึงทำให้คนพวกนี้เห็นผิดเป็นชอบ เพื่อจะได้หลงเชื่อในสิ่งที่ผิด ¹²พระองค์จะลงโทษพวกเขาที่ไม่ยอมเชื่อความจริง แต่กลับไปสนุกสนานกับความชั่ว

พระเจ้าเลือกคุณให้ได้รับความรอด

¹³พี่น้องทั้งหลาย องค์เจ้าชีวิตรักพวกคุณ พระเจ้าได้เลือกพวกคุณไว้แล้วตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อให้ได้รับความรอด ที่พวกคุณรอดก็เพราะพวกคุณเชื่อในความจริงและพระวิญญาณ¹ได้ทำให้พวกคุณบริสุทธิ์ ¹⁴พวกคุณรอดโดยผ่านทางข่าวดีที่เราได้ประกาศนั้น พระเจ้าได้เรียกให้พวกคุณมารับความรอดนั้น ก็เพื่อพวกคุณจะได้มีส่วนร่วมในเกียรติของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ¹⁵ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย ให้ตั้งมั่นคงไว้ และยึดมั่นในคำสอนที่ได้บอกทอดมาถึงคุณ ไม่ว่าจะเป็คำพูด หรือจดหมายจากเรากก็ตาม

¹⁶เรามีกำลังใจที่ไม่มีวันสิ้นสุด และความหวังที่มั่นคง ก็เพราะพระเจ้าเมตตาต่อเรา ขอให้พระเยซูคริสตเจ้า และพระเจ้าพระบิดาของเราผู้ที่รักเรา ¹⁷ให้กำลังใจและให้พลังกับพวกคุณ เพื่อคุณจะได้ทำและพูดในสิ่งที่ดีๆ ต่อไป

อธิษฐานให้เราด้วย

3 สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย ช่วยอธิษฐานให้เราด้วย ขอให้ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิต แพร่หลายไปอย่างรวดเร็วและเป็นที่น่าพอใจ เหมือนกับที่พวกคุณนับถือ ²ขอให้พระเจ้าช่วยให้เราปลอดภัยจากพวกหัวดื้อ และพวกคนชั่ว (เพราะไม่ใช่ทุกคนที่เชื่อในองค์เจ้าชีวิต)

³แต่องค์เจ้าชีวิตนั้นชื่อสัตย์พระองค์จะให้พลังและจะคุ้มครองพวกคุณจากมารร้าย ⁴เรามั่นใจว่าองค์เจ้าชีวิตจะช่วยพวกคุณให้ทำตามคำสั่งสอนของเรา และจะช่วยให้พวกคุณทำต่อไปอีก

อย่างแน่นอน ⁵ขอให้องค์เจ้าชีวิตนำพวกคุณให้มีความรักแบบเดียวกับพระเจ้าและมีความอดทนอดกลั้นแบบเดียวกับพระคริสต์

ให้ทำงาน อย่าขี้เกียจ

⁶พี่น้องทั้งหลาย ตอนนี้ขอสั่งพวกคุณด้วยอำนาจของพระเยซูคริสตเจ้าของเราว่า อยู่ให้ห่างจากพวกพี่น้องที่ขี้เกียจหลังยาวทุกคนที่ไม่ทำตามคำสั่งสอนที่เราให้ไว้ ⁷เพราะพวกคุณก็รู้ว่าควรจะทำตามเรา เพราะตอนที่อยู่กับพวกคุณเราไม่ได้ขี้เกียจหลังยาวเลย ⁸เราไม่เคยกินของใครฟรีๆ เราได้ทำงานหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระให้กับใคร ⁹จริงๆ แล้วเรามีสิทธิ์ที่จะขอความช่วยเหลือจากพวกคุณ แต่เราอยากจะทำตัวเป็นแบบอย่างให้พวกคุณทำตาม ¹⁰เราถึงได้ตั้งกฎขึ้นมาตอนที่อยู่กับพวกคุณว่า “ถ้าใครไม่ทำงาน ก็ไม่ต้องกิน”

¹¹เราได้ยินมาว่ามีพวกคุณบางคนขี้เกียจหลังยาวไม่ยอมทำงาน ที่ว่ายุงแต่เรื่องของชาวบ้าน ¹²เราขอสั่งและเตือนคนอย่างนี้ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสตเจ้าว่า ให้เขาทำมาหากินด้วยลำแข้งของตัวเองและไม่สร้างความสะดวกสบายให้ใคร ¹³แต่พี่น้องเองอย่าเพิ่งเบื่อหน่ายท้อแท้ที่จะทำดี

¹⁴ถ้ามีใครไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของเราในจดหมายฉบับนี้ หมายหัวเอาไว้และอย่าไปคบหาด้วย เพื่อเขาจะได้ยับอายชายหน้า ¹⁵อย่ามองว่าเขาเป็นศัตรู แต่ให้เตือนเขาเหมือนกับพี่น้อง

คำพูดสุดท้าย

¹⁶ขอให้องค์เจ้าชีวิตแหล่งที่มาของสันติสุข ให้พวกคุณมีสันติสุขอยู่ทุกเวลาในทุกๆ ทาง และขอให้พระองค์อยู่กับพวกคุณทุกคน

¹⁷ผม เปาโล ได้เขียนคำทักทายนี้ ด้วยลายมือของผมเอง นี่เป็นลายเซ็นของผมในจดหมายทุกฉบับ ผมเขียนอย่างนี้แหละ

¹⁸ขอให้พระเยซูคริสตเจ้าของเรามีเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

หนังสือทิโมธี ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2

ในช่วงปลายชีวิตของเปาโล เขาได้เขียนจดหมายทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง รวมทั้งหนังสือติดส ทิโมธีเป็นเพื่อนสนิทของเปาโล เปาโลปล่อยให้ทิโมธีทำงานในเมืองเอเฟซัส และให้ติดสทำงานบนเกาะคริต เพื่อให้พวกเขาช่วยแก้ปัญหาบางอย่างในหมู่ประชุมที่เมืองนั้นๆ เห็นได้ชัดว่าทิโมธีกำลังพยายามช่วยให้หมู่ประชุมเหล่านั้น มีผู้นำเป็นของตนเองและสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง

ในจดหมายฉบับแรกที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เขาได้แนะนำวิธีเลือกผู้นำของหมู่ประชุมและวิธีรับมือกับปัญหาต่างๆ ส่วนฉบับที่สองนั้น เขาเขียนตอนที่ติดคุกอยู่ ซึ่งตอนนั้นเปาโลคิดว่าเขาคงใกล้ตายแล้ว หนังสือทิโมธีฉบับที่สอง จึงเป็นฉบับที่พูดถึงเรื่องส่วนตัว เปาโลพยายามปลุกใจและแนะนำให้ทิโมธีใช้ชีวิตตามแบบอย่างที่เขาได้วางไว้ให้ ทั้งทางด้านความเชื่อ ความกล้าหาญ และความอดทน

จดหมายจากเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง

1 จากเปาโล ผู้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ตามคำสั่งของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอด และของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นความหวังของเรา
 2 ถึงทิโมธี ลูกที่แท้จริงในความเชื่อ
 ขอให้พระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

คำเตือนเรื่องคำสอนที่ผิดๆ

3 ตอนที่ผมเดินทางต่อไปที่แคว้นมาซิโดเนียนั้น ผมได้ขอร้องให้คุณอยู่ที่เมืองเอเฟซัสต่อ เพื่อจะได้สั่งให้คนบางคนเลิกสอนเรื่องที่ผิดๆ เสียที⁴ ให้เลิกสนใจในยายปรัมปราต่างๆ และรายชื่อของบรรพบุรุษที่ไม่รู้จักจบสิ้นได้แล้ว เพราะมันไม่ได้ช่วยอะไรในแผนงานของพระเจ้า มีแต่จะทำให้ทะเลาะกันเปล่าๆ เพราะแผนงานของพระเจ้านั้น จะสำเร็จได้ด้วยความสำเร็จ⁵ ที่ผมสั่งอย่างนี้ ก็เพื่อให้เกิดความรักขึ้น ซึ่งเป็นความรักที่มาจากใจอันบริสุทธิ์ใจที่ไม่ฟุ้งว่าผิดและความเชื่อที่จริงใจ⁶ บางคนได้หลงจากสิ่งเหล่านี้ แล้วหันไปพูดเรื่องไร้สาระ⁷ พวกเขาอยากจะเป็นครูสอนกฎหมายของโมเสส⁸ กัน แต่ตัวเขากลับไม่เข้าใจเรื่องที่ตัวเองพูดหรือยืนยันเลย

8 ราวรู้ว่าคุณนั้นดีถ้ารู้จักใช้อย่างถูกต้อง⁹ และเรารู้ด้วยว่าคุณนั้นไม่ได้มีไว้ใช้กับคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่มีไว้ใช้กับคนที่ทำผิดกฎ พวกชอบแหกกฎ คนที่ไม่มีศาสนาและคนบาป คนที่ไม่มีศีลธรรม และคนที่หลงระเริงกับโลกนี้ พวกที่ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ พวกฆาตกร¹⁰ คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่เป็นเกย์* คนที่ค้าขายทาส คนโกหก คนที่ให้การเท็จในศาลและคนที่ชอบทำในสิ่งที่ขัดกับคำสอนที่เป็นประโยชน์¹¹ คำสอนนี้สอดคล้องกับข่าวดี† เรื่องความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงเกียรติพระเจ้าได้มอบข่าวดีนี้ให้กับผม

ขอขอบคุณในความเมตตาของพระเจ้า

12 ผมขอบคุณพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา ผู้ที่ให้อำนาจกับผม ที่ผมขอบคุณก็เพราะพระองค์เห็นว่าผมเป็นคนที่มีชื่อเสียง และได้แต่งตั้งผมให้เป็นผู้รับใช้พระองค์¹³ ถึงแม้ว่าแต่ก่อนนี้ผมเคยพูดดูหมิ่นพระองค์ ข่มเหงคนของพระองค์ และเป็นคนโหดร้าย แต่พระเจ้าก็ยังเมตตาผม เพราะเห็นว่าคุณมาไปเพราะยังไม่เชื่อ และไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่¹⁴ องค์เจ้าชีวิตของเราได้มอบความเมตตาพร้อมกับความเชื่อ และความรักที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ให้กับผมอย่างล้นเหลือ

15 คำพูดนี้เชื่อถือได้และคุ้มค่าที่จะรับเอาไว้ ซึ่งคำพูดนี้ก็คือ พระเยซูคริสต์ได้มาในโลกนี้เพื่อช่วยให้คนบาปหลุดพ้น และผมเองก็เลวที่สุดในพวกคนบาปนั้น¹⁶ แต่ก็เพราะอย่างนี้ พระเจ้าถึงได้เมตตาผม พระเยซูคริสต์ได้แสดงความอดทนอย่างถึงที่สุดต่อคนเลวที่สุดอย่างผม เพื่อเป็นตัวอย่างให้กับคนทั้งหลายที่จะมาไว้วางใจในพระองค์ และมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป¹⁷ ขอให้พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ของคนทุกยุคทุกสมัย ผู้ไม่มีวันตาย ผู้ไม่มีใครมองเห็นได้ และผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ได้รับเกียรติและสง่าราศี อยู่เสมอและตลอดไป อาเมน†

1:10 เกย์ หมายถึง ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

¹⁸ทิโมธี ลูกเอเย่ สิ่งที่ผมสั่งไว้นี้ ก็สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ได้พูดเกี่ยวกับคุณไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว เพื่อว่าเมื่อคุณทำตามคำสั่งนี้ คุณจะได้อดสู้อย่างดี¹⁹ยึดความเชื่อที่คุณมีอยู่ในพระคริสต์ไว้ให้มั่น และรักษาใจที่ฟ่องถูกผิดไว้ให้ดี เพราะมีบางคนตั้งใจที่ฟ่องถูกผิดนี้ไป ทำให้ความเชื่อของเขาถูกทำลายไปเหมือนเรือแตก²⁰ในคนพวกนั้นก็มียีเลเนอัสและอเล็กซานเดอร์รวมอยู่ด้วย ผมจึงมอบพวกเขาให้กับซาตาน เพื่อพวกเขาจะได้รับบทเรียนว่าไม่ควรดูหมิ่นพระเจ้าอีกต่อไป

คำแนะนำในการอธิษฐานและนมัสการพระเจ้า

2 เรื่องแรกที่ผมขอให้ทำก็คือ ให้อ่อนนวย อธิษฐาน ขอร้อง และขอบคุณพระเจ้าสำหรับทุกๆ คน ²รวมทั้งกษัตริย์ทั้งหลายและผู้มีอำนาจทุกคน ที่ให้ทำอย่างนี้ ก็เพื่อเราจะได้อยู่กันอย่างสงบสุขและมีสันติ มีชีวิตที่ให้เกิดเกียรติกับพระเจ้าอย่างเต็มที่ และเป็นที่น่านับถือ ³การทำอย่างนี้ดีและเป็นที่พอใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁴พระองค์อยากให้คุณคนรอดและรู้จักความจริง ⁵เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น และมีคนกลางเพียงคนเดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ ⁶พระองค์ได้สละชีวิตของพระองค์เองเพื่อไถ่ทุกคนให้เป็นอิสระจากการเป็นทาส เรื่องนี้พิสูจน์ให้เห็นถึงความต้องการของพระเจ้าที่จะช่วยทุกคนให้รอดในเวลาที่เหมาะสม ⁷นี่เป็นเหตุที่พระเจ้าได้แต่งตั้งผมให้เป็นผู้ประกาศ และเป็นศิษย์เอกของพระเยซู¹ (ผมพูดความจริง ไม่ได้โกหก) นอกจากนี้พระเจ้ายังได้แต่งตั้งให้ผมไปเป็นครูสอนเรื่องความเชื่อและความจริงนี้กับคนที่ไม่ใช่ยิวอีกด้วย

⁸ดังนั้น ผมอยากให้ผู้ชายในทุกที่ อธิษฐานด้วยการยกมืออธิษฐานขึ้น คือไม่โกรธหรือเถียงกัน

⁹ส่วนผู้หญิงก็เหมือนกัน แต่งตัวให้ดูดี สุภาพเรียบร้อยและถูกกาลเทศะ ไม่ใช้ท่าผมเสียหุหุหร่า หรือใส่ทอง ไหม้ก หรือเสื้อผ้าแพงๆ ¹⁰แต่ให้แต่งตัวด้วยความดีจะดีกว่า ให้เหมาะสมกับเป็นผู้หญิงที่นับถือพระเจ้า ¹¹ผู้หญิงควรจะเรียนอย่างสงบเสงี่ยมและเชื่อฟัง ¹²ผมไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจต่อผู้ชาย แต่ให้พวกเขาอยู่อย่างสงบสุข ¹³เพราะพระเจ้าสร้างอาดัมก่อน แล้วถึงสร้างเอวา ¹⁴และคนที่ถูกล่อลวงไม่ใช่อาดัม* แต่เป็นผู้หญิงที่ถูกล่อลวงแล้วกลายเป็นคนบาป ¹⁵อย่างไรก็ตามผู้หญิงจะรอดได้ด้วยการคลอเคล้า ถ้าพวกเขายังรักษาความเชื่อไว้ มีความรัก มีใจบริสุทธิ์ และรู้จักควบคุมตนเองอย่างดี

พวกผู้นำในหมู่ประชุมของพระเจ้า

3 คำพูดต่อไปนี้เป็นจริงและเชื่อถือได้ คือคำพูดที่ว่า ถ้าใครอยากจะเป็นผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า* แสดงว่าคนนั้นอยากจะทำหน้าที่ดี ²ผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า จะต้องเป็นคนที่ไม่มียี่ติ มีเมียแค่คนเดียว ควบคุมตัวเองได้ มีสติรอบคอบ น่านับถือ ยินดีต้อนรับแขกแปลกหน้า และสอนแก่ ³ต้องไม่ขี้เมา ไม่ชอบต่อยดี แต่สุภาพอ่อนโยน ไม่ชอบโต้เถียง ไม่โลภเงินทอง ⁴ต้องรู้จักเอาใจใส่คนในครัวเรือนของตนเป็นอย่างดี ต้องมีลูกที่ว่านอนสอนง่ายและให้ความเคารพยำเกรงเขาอย่างยิ่ง ⁵(เพราะถ้าคนในครัวเรือนของตนเอง ยังเอาไม่รอด แล้วจะมาดูแลหมู่ประชุม

2:14 คนที่ถูกล่อลวงไม่ใช่อาดัม บิคาจหลงกลองเอวา และเอวาเป็นคนที่ทำให้อาดัมทำบาป

3:1 ผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า คือพวกผู้ชายที่ได้รับเลือกให้เป็นคนประสานงานและดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า เรียกอีกอย่างว่า "ผู้ดูแล" และ "ผู้นำอาวุโส" (อ่านได้จากหนังสือ กิจการ 20:17,28; เอเฟซัส 4:11; ทิตัส 1:5-9)

ของพระเจ้าได้อย่างไร) ⁶เขาจะต้องไม่ใช่คนที่เพิ่งเชื่อใหม่ๆ เพราะดีไม่ดีเขาอาจจะหลงได้ แล้วถูกลงโทษแบบเดียวกับมาร ⁷นอกจากนั้น เขาจะต้องเป็นคนที่มิชื่อเสียงดีในหมู่คนภายนอกด้วย เพื่อจะได้ไม่อับอายขายหน้าเพราะถูกคนต่อว่า และเข้าไปติดกับดักของมาร

ผู้รับใช้พิเศษในหมู่ประชุมของพระเจ้า

⁸ผู้รับใช้พิเศษ* ก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนที่น่านับถือ ไม่หน้าไหว้หลังหลอก ไม่ใช่เหล่า ไม่โลภเงินทอง ⁹ต้องยึดมั่นข้อสัจกลับในหลักความเชื่อที่พระเจ้าได้เปิดเผยให้เราแล้วด้วยใจที่ไม่พองว่าผิด ¹⁰ให้คนพวกนี้ผ่านการทดสอบเสียก่อน ถ้าไม่มีข้อตำหนิอะไร ก็คอยให้เขามารับใช้ ¹¹ผู้ช่วยพิเศษที่เป็นผู้หญิง* ก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนที่น่านับถือ ต้องไม่ใส่ร้ายคนอื่น แต่ต้องเป็นคนที่รู้จักควบคุมตนเอง และไว้ใจได้ในทุกเรื่อง ¹²ผู้รับใช้พิเศษที่เป็นผู้ชาย ต้องมีเมียแค่คนเดียว ต้องดูแลคนในครัวเรือนของตน และอบรมลูกๆ เป็นอย่างดี ¹³เพราะคนที่ทำหน้าที่ผู้รับใช้พิเศษนั้น จะเป็นที่น่านับถือ และตัวเขาเองจะมีความมั่นใจในความเชื่อที่เขามีต่อพระเยซูคริสต์มากขึ้น

ความลับในศาสนาเรา

¹⁴ถึงแม้ผมหวังว่าจะได้มาเยี่ยมคุณในเร็วๆ นี้ แต่ผมก็ยังเขียนข้อความเหล่านี้มาให้ ¹⁵เพื่อว่าถ้าผมมาช้า คุณจะรู้ว่าสมาชิกในบ้านเรือนของพระเจ้านั้นจะต้องทำตัวอย่างไรบ้าง บ้านเรือนนี้คือหมู่ประชุมของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และหมู่ประชุมนี้เป็นเสาหลักและรากฐานแห่งความจริง ¹⁶ไม่ต้องสงสัยเลย นี่แหละคือความยิ่งใหญ่ของความลับในศาสนาอันแท้จริงของเรา คือพระคริสต์ ¹ได้มาปรากฏในร่างของมนุษย์ พระวิญญาณ ²ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นจริง เหล่าทูตสวรรค์ก็เห็น เรื่องของพระองค์ได้ถูกประกาศไปทั่วทุกชนชาติ ผู้คนในโลกต่างเชื่อในพระองค์ และพระเจ้าได้รับพระองค์ขึ้นไปสู่สง่าราศีอันยิ่งใหญ่

คำเตือนเรื่องครุจอมปลอม

4 พระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹ได้พูดไว้ชัดเจนว่า ต่อไปในอนาคตจะมีบางคนทั้งความเชื่อ แล้วหันไปเชื่อถือวิญญาณที่หลอกลวง รวมทั้งคำสอนต่างๆ ของพวกมารทั้งหลาย ²และคำหลอกลวงของพวกหน้าซื่อใจคด ใจของพวกเขาชินชากับความผิดเสียแล้ว เหมือนถูกเหล็กร้อนนาบจนตายด้าน ³พวกเขาสั่งว่าห้ามแต่งงานและห้ามกินอาหารบางชนิด อันที่จริงพระเจ้าได้สร้างอาหารขึ้นมาให้คนที่มีความเชื่อ และคนที่รู้จักความจริง กินกันด้วยความชอบคุณ ⁴ทุกอย่างที่พระเจ้าสร้างขึ้นมานั้นดีหมด ถ้ารับมาด้วยการขอบคุณพระเจ้าก็กินได้หมดทุกอย่าง ⁵เพราะถ้อยคำของพระเจ้าและคำอธิษฐานทำให้สิ่งเหล่านั้นบริสุทธิ์แล้ว

3:8 ผู้รับใช้พิเศษ ในภาษากรีก หมายถึง คนรับใช้ คนพวกนี้ได้รับเลือกมาเพื่อทำหน้าที่รับใช้หมู่ประชุมของพระเจ้า
3:11 ผู้ช่วยพิเศษที่เป็นผู้หญิง หรืออาจหมายถึงภรรยาของผู้รับใช้พิเศษก็ได้

ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

6 ถ้าคุณอธิบายเรื่องนี้ให้พี่น้องฟัง คุณก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ ซึ่งจะพิสูจน์ให้เห็นว่า คุณได้รับการเลี้ยงดูด้วยถ้อยคำแห่งความเชื่อ และด้วยคำสั่งสอนที่ดี ที่คุณได้ทำตามอยู่นั้น ⁷อย่าไปเสียเวลากับนิยายปรัมปราไร้สาระที่หญิงแก่ๆพวกนั้นชอบเล่ากัน แต่ให้ฝึกฝนตนเองเพื่อรับใช้พระเจ้า ⁸เพราะการฝึกฝนทางร่างกายก็มีประโยชน์อยู่บ้าง แต่การรับใช้พระเจ้านั้นมีประโยชน์ทุกอย่างทั้งในชีวิตนี้ และชีวิตหน้า ⁹นั่นเป็นความจริงที่เชื่อถือได้และคุ้มค่าที่จะรับเอาไว้ ¹⁰ที่เรายอมทำงานหนัก และต่อสู้ดิ้นรนอยู่นี้ เพราะเรามีความหวังในพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่พระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เชื่อ

¹¹ให้สั่งสอนเรื่องเหล่านี้ ¹²อย่าให้ใครมาดูถูกคุณ เพราะเห็นว่าคุณเป็นแค่เด็กหนุ่ม แต่ให้คำพูด การกระทำ ความรัก ความเชื่อ และความบริสุทธิ์ของคุณ เป็นแบบอย่างให้กับทุกคนที่เชื่อ ¹³ให้เอาใจใส่ทั้งในเรื่องการอ่านพระคัมภีร์¹⁴ ให้คนอื่นฟัง การให้กำลังใจและการสั่งสอนจนกว่าผมจะมา ¹⁴อย่าละเลยที่จะใช้พรสวรรค์ของคุณที่ได้รับมาตอนที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดเกี่ยวกับคุณและตอนที่พวกผู้นำอาวุโสได้วางมือ*บนคุณ ¹⁵ให้เอาใจใส่และทุ่มเทในเรื่องเหล่านี้ ทุกคนจะได้เห็นชัดว่าคุณก้าวหน้าไปมากแค่ไหนแล้ว ¹⁶ให้ระมัดระวังชีวิตและคำสอนของคุณให้ดี ยึดเรื่องเหล่านี้ไว้ให้มั่น เพราะถ้าทำอย่างนี้คุณก็จะช่วยทั้งตัวคุณเองและคนที่ฟังคุณให้รอด

กฎการอยู่ร่วมกัน

5 อย่าดำวาคานที่สูงอายุ แต่ให้เตือนเหมือนว่าคนคนนั้นเป็นพ่อ ส่วนพวกหนุ่มๆ ก็ให้เตือนเหมือนพวกเขาเป็นพี่น้อง ²ส่วนหญิงสูงอายุก็ให้เตือนเหมือนเธอเป็นแม่ ส่วนสาวๆก็ให้เตือนเหมือนกับพวกเธอเป็นพี่น้อง ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ³ให้เกียรติพวกแม่ฝ่ายที่ไม่มีญาติพี่น้อง ⁴แต่ถ้าแม่ฝ่ายคนไหนมีลูกหรือหลาน ให้ลูกหลานพวกนั้นเรียนรู้ที่จะทำตามศาสนา คือ ให้ดูแลครอบครัวของพวกเขาซึ่งเป็นการตอบแทนบุญคุณผู้ที่เลี้ยงดูเขามา เพราะพระเจ้าชอบให้ทำอย่างนี้ ⁵ส่วนแม่ฝ่ายที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว เขาฝากความหวังไว้กับพระเจ้าและอธิษฐานอ่อนวอนทั้งวันทั้งคืน ⁶แต่แม่ฝ่ายที่ปล่อยตัวปล่อยใจก็ถือว่าตายทั้งเป็นแล้ว ⁷ให้สั่งเรื่องเหล่านี้ด้วยจะได้ไม่มีใครโดนตำหนิ ⁸แต่ถ้ามีใครไม่ยอมเลี้ยงดูญาติพี่น้องโดยเฉพาะครอบครัวของตัวเอง เขาก็ได้ทิ้งความเชื่อแล้ว และแยยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก

⁹ส่วนแม่ฝ่ายที่จะขึ้นทะเบียนแม่ฝ่ายที่หมู่ประมุขสนับสนุนได้นั้น จะต้องมียุไม่น้อยกว่าหกสิบปี มีสามีเพียงคนเดียว ¹⁰ต้องมีชื่อเสียงดีในหลายด้าน เช่นเคยเลี้ยงดูลูก เคยต้อนรับแขกแปลกหน้า เคยล้างเท้าให้กับผู้รับใช้ของพระเจ้า เคยช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก และทุ่มเทในการทำความดีทุกอย่าง

¹¹แต่อย่าให้แม่ฝ่ายที่ยังสาวๆอยู่ ขึ้นทะเบียนแม่ฝ่ายเลย เพราะเมื่อพวกเธอได้ถูกติเตียนให้กับพระคริสต์แล้ว แต่เกิดระคะตัมหาขึ้นมายุากจะแต่งงานใหม่อีก ¹²ก็จะถูกประณามได้ว่าผิดคำสั่งญาติญาติที่ไว้กับพระเจ้าตั้งแต่แรก ¹³นอกจากนั้น ยังจะทำให้พวกเธอเป็นคนขี้เกียจล้นหลังยาว เทียวไปบ้านโน้นบ้านนี้ ไม่ใช่แต่จะขี้เกียจเท่านั้น แต่ยังชอบนินทาเรื่องของชาวบ้านอีกด้วย

4:14 วางมือ เป็นการแต่งตั้ง หรือมอบหมายงานให้กับคนหนึ่งคนใดทำ

และขอบพุดในเรื่องที่ไม่ควรพุด¹⁴ ดังนั้น ผมจึงอยากให้แม่مایشังสาวนั้นแต่งงานใหม่และมีลูกเสีย และดูแลบ้านเรือนของพวกเธอเพื่อไม่ให้คนที่ต่อต้านเราตำหนิได้¹⁵ ที่ผมพุดอย่างนี้เพราะมีแม่مایشังบางคนได้หันตามซาตานไปแล้ว

¹⁶ถ้าผู้หญิงคนไหนที่เป็นผู้เชื่อ และมีญาติพี่น้องเป็นแม่مایشัง ก็ขอให้เขาช่วยเหลือญาติพวกนั้นด้วย จะได้ไม่เป็นภาระให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้า เพื่อหมู่ประชุมนั้นจะได้ไปช่วยเหลือแม่مایشังที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

¹⁷ผู้นำอาวุโส[†]ที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น สมควรจะได้รับเกียรติเป็นสองเท่า โดยเฉพาะคนที่ทุ่มเทให้กับการเทศนาและสั่งสอน¹⁸ เพราะมีชื่อพระคัมภีร์[†]พุดไว้ว่า

“อย่าเอาตะกร้อครอบปากไว้ ขณะที่มันกำลังนวดข้าว”*

และ “คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน”*

¹⁹ถ้ามีใครมากล่าวหาผู้นำอาวุโสก็อย่าเพิ่งเชื่อ นอกจากจะมีพยานสองสามคนยืนยัน²⁰ ถ้าผู้นำอาวุโสเหล่านั้นยังคงทำบาปต่อไป ให้ประณามเขาต่อหน้าคนทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า เพื่อคนอื่นจะได้อ่าน²¹ ผมขอสั่งอย่างเด็ดขาดต่อหน้าพระเจ้า พระเยซูคริสต์และทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ว่า คุณจะต้องรักษาและทำตามสิ่งเหล่านี้โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชังและไม่เล่นพรรคเล่นพวก

²²ไม่ต้องรีบร้อนวางมือบนใครเพื่อจะแต่งตั้งเขาในการทำงานขององค์เจ้าชีวิต อย่ามีส่วนร่วมในบาปของคนอื่น หมั่นรักษาตนเองให้บริสุทธิ์อยู่เสมอ

²³อย่าดื่มแต่น้ำเปล่าอย่างเดียว แต่ให้ดื่มเหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์ในการย่อยอาหารและการเจ็บป่วยที่คุณเป็นอยู่บ่อยๆ

²⁴บาปของบางคนก็เห็นชัดเจน ใครๆ ก็รู้ว่าเขาจะต้องถูกตัดสินลงโทษ แต่บาปของบางคนจะเห็นได้ทีหลัง²⁵ ก็เหมือนกับความคิดของบางคนก็เห็นชัดเจนทันที แต่ความคิดที่ยังไม่เห็นก็จะไม่ถูกซ่อนไว้ตลอดไป

6ทุกคนที่เป็นทาสอยู่ภายใต้แอกของเจ้านายที่ไม่เชื่อพระเจ้า ให้เคารพนับถือนายของเขาในทุกเรื่องจะได้ไม่มีใครดูหมิ่นชื่อของพระเจ้าและคำสอนของเรา² ส่วนทาสที่มีเจ้านายที่เชื่อในพระเจ้าก็ไม่ควรดูหมิ่นเจ้านายนั้น เพราะเห็นว่าเขาเป็นพี่น้อง แต่ควรจะเคารพนับถือเขามากยิ่งขึ้น เพราะถือว่ากำลังรับใช้คนที่เขารักซึ่งเป็นคนที่เชื่อในพระเจ้าด้วยกัน นี่แหละคือสิ่งที่คุณจะต้องสั่งสอนและขอร้องให้คนทำ

คำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้องและความรำรวยที่แท้จริง

³ถ้ามีใครมาสอนเรื่องอื่นที่แตกต่างออกไปจากนี้ หรือสอนขัดกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา หรือสอนเพี้ยนไปจากคำสอนตามหลักศาสนาที่แท้จริง⁴ เขาก็เป็นคนที่หยิ่งโสและไม่รู้เรื่องอะไรเลย แล้วยังเป็นโรคชอบเถียง และชอบขัดแย้งในความหมายของคำต่างๆ แล้วทำให้เกิดการอิจฉาริษยา การแก่งแย่งชิงดี การใส่ร้ายป้ายสี การระแวงสงสัยกัน

5:18 “อย่าเอาตะกร้อ...นวดข้าว” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4

5:18 “คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” อ้างมาจากหนังสือ ลูกา 10:7

การกระตือรือร้นอย่างไม่สิ้นสุดคนพวกนี้มีจิตใจที่ชั่วร้ายและความจริงถูกปล้นไปจากเขาเสียแล้ว และคนพวกนี้ยังคิดแสวงหาความรู้ร้ายจากการเอาศาสนาบังหน้าอีกด้วย

ศาสนาอันแท้จริงจะทำให้เราสำรวมมหาศาลอย่างแน่นอนถ้าเรารู้จักพอใจในสิ่งที่เรามี ⁷ เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ เราก็ก่ออะไรออกไปไม่ได้เหมือนกัน ⁸ มีอาหารกินกับเสื้อผ้าใส่ แต่นี้เราก็น่าจะพอใจได้แล้ว ⁹ ส่วนคนที่อยากจะสำรวม ก็ตกลงไปในกาตรทดลองและกับดัก ความอยากได้ที่โง่ๆ และเต็มไปด้วยอันตรายทั้งหลาย ทำให้เขาจมดิ่งลงสู่ความพินาศและสูญสิ้นไป ¹⁰ เพราะการรักเงินทอง เป็นรากเหง้าของความชั่วทุกชนิด ความอยากรวมนี่ทำให้บางคนทิ้งความเชื่อไป และทั่วทั้งร่างกายก็ถูกทิ่มแทงอย่างเจ็บปวด

บางสิ่งที่ผู้คนควรจดจำ

¹¹ ส่วนคุณที่เป็นคนของพระเจ้าให้วังหนีไปให้ไกลจากเรื่องพวกนี้ และให้ใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าชอบใจ ทำตามหลักศาสนาที่แท้จริง มีความเชื่อ ความรัก ความอดทนอดกลั้น และความสุภาพอ่อนโยน ¹² รักษาความเชื่อไว้ให้มั่นคงเหมือนพวยามวิ่งเข้าสู่เส้นชัยยึดชีวิตที่จะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไปเอาไว้ ซึ่งเป็นชีวิตที่พระเจ้าเรียกให้คุณมารับตอนที่ คุณได้ประกาศความเชื่อต่อหน้าคนจำนวนมากเป็นอย่างดี ¹³ ต่อหน้าพระเจ้าผู้ให้ชีวิตกับทุกสิ่งทุกอย่าง และต่อหน้าพระเยซูคริสต์ผู้ได้ประกาศความเชื่อต่อหน้าปอนทัสปีลาต* เป็นอย่างดี ¹⁴ พมขอสั่งให้คุณทำตามคำสั่งนี้ อย่างไม่มีข้อบกพร่องหรือมีที่ติ จงกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะกลับมา ¹⁵ เมื่อถึงเวลานั้น พระเจ้าจะเป็นผู้เปิดเผยให้เห็นเอง พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงเกียรติ และเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงและเป็นองค์เจ้าชีวิตเหนือเจ้าชีวิตทั้งหลาย ¹⁶ เป็นผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย และเป็นผู้ที่อยู่ในความสว่างที่มนุษย์เข้าไม่ถึง พระองค์เป็นผู้ที่ไม่มีมนุษย์คนไหนเคยเห็นหรือสามารถมองเห็นได้ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติและมีฤทธิ์อำนาจตลอดไป อาเมน†

¹⁷ สักคนรำรวยในยุคนี้อ่อย่างหยิ่งโสหรือฝากความหวังไว้กับความร่ำรวยนั้น เพราะมันไม่เที่ยงแท้ แต่ให้ฝากความหวังไว้กับพระเจ้าผู้แบ่งปันทุกสิ่งให้กับเราอย่างล้นเหลือ เพราะเห็นแก่ความสุขสบายของเรา ¹⁸ สักคนรำรวยพวกนั้นให้ทำความดีให้ร่ำรวยในการทำดี ให้จิตใจกว้าง และรู้จักแบ่งปันด้วย ¹⁹ เมื่อทำอย่างนี้ เขาก็ได้เก็บทรัพย์สมบัติไว้ให้กับตัวเองในสวรรค์ ซึ่งเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับอนาคต เพื่อจะได้ยึดชีวิตที่แท้จริงไว้

²⁰ ทิโมธีเอ๋ย รักษาสิ่งที่พระเจ้าได้ฝากไว้กับคุณให้ดี อยู่ให้ห่างจากการพูดไร้สาระ และหลีกเลี่ยงการโต้เถียงเรื่องที่คนเข้าใจผิดที่เรียกว่า “ความรู้” ²¹ บางคนยอมรับสิ่งนั้น และได้พลัดไปจากเป้าหมายของความเชื่อ ขอให้พระเจ้ามีเมตตาคุณเหมือนกับพวกคุณ

จดหมายจากเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่สอง

1 จากเปาโล ผู้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ โดยความต้องการของพระเจ้า พระเจ้าได้ส่งผมออกไปบอกผู้คนที่เกี่ยวกับชีวิต ที่พระองค์สัญญาว่าจะให้ในพระเยซูคริสต์ ²ถึงทิโมธีผู้รัก ขอให้พระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับคุณ

การขอบคุณพระเจ้าและการให้กำลังใจทิโมธี

³ผมขอบคุณพระเจ้า ผู้ที่ผมรับใช้อยู่ด้วยใจที่ไม่พองว่าผิด เหมือนกับที่บรรพบุรุษของผมรับใช้ ผมได้อธิษฐานให้คุณเสมอทั้งวันทั้งคืน ⁴คิดถึงตอนที่คุณร้องให้เพื่อผมแล้ว ทำให้ผมอยากเจอคุณมาก ซึ่งจะทำให้ผมมีความสุขจริงๆ ⁵ผมยังนึกถึงความเชื่อที่จริงใจของคุณ ซึ่งตอนแรกมีอยู่ในโลอิสยาห์ของคุณ และยูนิสแม่ของคุณ และตอนนี้ผมก็เชื่อว่ายังมีอยู่ในคุณด้วย ⁶นี่เป็นเหตุที่ผมขอเตือนให้คุณใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าให้ ตอนที่ผมวางมือ*ลงบนคุณ กระพือพรสวรรค์นั้นให้มันลุกโชติช่วงขึ้น ⁷เพราะพระวิญญานที่พระเจ้าให้กับเรานั้นไม่ทำให้เราขี้ขลาด แต่พระวิญญานนั้นทำให้เราเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ความรัก และการควบคุมตนเอง

⁸ไม่ต้องอับอายที่จะบอกคนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิตของเรา หรืออับอายในตัวผมที่เป็นนักโทษ เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่ให้พึ่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า แล้วยอมทนทุกข์ด้วยกันกับผมเพื่อชาวดินนั้นดีกว่า ⁹พระเจ้าเป็นผู้ที่ช่วยเรา และเรียกเรามาให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์* ซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำของเราหรอก แต่เป็นไปตามความต้องการของพระเจ้า และพระองค์ได้ให้ความเมตตากรุณานี้กับเราผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ ก่อนที่จะมีโลกนี้เสียอีก ¹⁰แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เปิดเผยเรื่องนี้แล้วโดยพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้มาปรากฏตัวให้เห็น พระองค์ได้มาทำลายความตาย และทำให้เราเห็นถึงชีวิตที่ไม่มีความตายที่ผ่านทางชาวดินนี้ ¹¹เพราะชาวดินนี้เอง พระองค์ถึงได้แต่งตั้งให้ผมเป็นคนประกาศข่าว เป็นศิษย์เอก และเป็นครู ¹²ด้วยเหตุนี้เองผมถึงได้รับความทุกข์ทรมานอย่างที่เป็นอยู่นี้ แต่ผมก็ไม่อับอายหรอก เพราะผมรู้จักผู้ที่ผมเชื่อ และผมก็มั่นใจว่าพระองค์สามารถรักษาสิ่งที่ผมได้มอบไว้ให้กับคนอื่น* จนกว่าวันนั้น*จะมาถึง ¹³ขอให้คุณยึดถือคำสอนที่มีประโยชน์ ที่คุณได้อินจากผมนี้ไว้เป็นแบบอย่าง และทำตามด้วยความเชื่อและความรักที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ¹⁴ขอให้เก็บรักษาสิ่งที่ได้มอบไว้ให้กับคุณนี้เอาไว้ให้ดี ด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญานบริสุทธิ์*ที่อยู่ในตัวเรา

¹⁵คุณก็รู้ว่า ทุกคนในแคว้นเอเชีย*ได้ทิ้งผมไปหมดแล้วรวมทั้งทีเจสัสและเฮอร์โมเกเนสด้วย ¹⁶ขอให้องค์เจ้าชีวิตมีเมตตากรุณาต่อครอบครัวของไอเนสลิฟรัสด้วย เพราะเขาได้ให้กำลังใจผมหลายครั้งและก็ไม่อับอายที่ผมติดคุกอยู่ ¹⁷ตรงกันข้าม เมื่อเขามาถึงกรุงโรม เขาก็ยังอุตส่าห์ตาม

1:6 วางมือ เป็นท่าทางที่แสดงออกตอนอธิษฐาน เพื่อขอให้พระเจ้าอวยพรคนนั้นเป็นพิเศษ
 1:9 บริสุทธิ์ ประชาชนของพระเจ้าถูกเรียกว่าบริสุทธิ์เพราะพระคริสต์ได้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าตลอดไป
 1:12 สิ่งที่ผมได้มอบไว้ให้กับคนอื่น อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า สิ่งที่ผมได้มอบไว้กับพระเจ้า
 1:12 วันนั้น วันที่พระคริสต์มาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่หมดที่เชื่อไปอยู่กับพระองค์
 1:15 เอเชีย ภาคตะวันตกของประเทศไทยในปัจจุบัน

หาผมจนพบ ¹⁸ของค้เจ้าชีวิตโปรดให้ความเมตตากับเขาในวันนั้นด้วยเถิด และคุณก็รู้ว่าตอนที่ผมอยู่ที่เมืองเอเฟซัสนั้น เขาได้ช่วยผมมากขนาดไหน

ทหารผู้ซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์

2 ลูกทิโมธีเอ๋ย ขอให้ความเมตตาที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ทำให้คุณเข้มแข็ง ²ให้เอาคำสอนต่างๆ ที่คุณได้ยินจากผมต่อหน้าพยานมากมายนั้น ไปให้กับคนที่ไว้ใจได้ และคนที่สามารถจะนำไปสอนต่อได้ ³มาร่วมทุกซั๊กกับผมดีกว่า เหมือนทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ⁴ไม่มีใครทรอกที่มาเป็นทหารแล้วยังมัวยุ่งกับเรื่องของทางบ้าน เพราะเขาก็อยากจะทำใจผู้บังคับบัญชาของเขา ⁵นักกีฬาที่เข้าแข่งขันก็เหมือนกันจะต้องแข่งขันตามกฎกติกาเสียก่อนถึงจะได้รับรางวัลของผู้ชนะ ⁶ชาวนาที่ทำงานหนัก ก็ควรจะเป็นคนแรกที่ได้รับส่วนแบ่งจากพืชผลนั้น ⁷คิดดูให้ดีถึงเรื่องที่ผมพูดให้คุณฟังนี้ แล้วของค้เจ้าชีวิตจะทำให้คุณเข้าใจมันทั้งหมด

⁸จำไว้ว่า ชาวดีที่ที่ผมประกาศ คือพระเยซูคริสต์ได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด * ⁹เพราะชาวดีนี้แหละ ผมถึงทนทุกข์อยู่ตอนนี้ ถึงกับถูกล่ามโซ่เหมือนกับผู้ร้าย แต่ด้วยคำของพระเจ้านั้น เอาโซ่ล่ามไว้ไม่อยู่หรอกนะ ¹⁰ผมจึงยอมอดทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่คนที่พระเจ้าได้เลือกเอาไว้ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้รับความรอดซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ของเรา และรับส่งาราคีตลอดไปด้วย

¹¹นี่เป็นคำพูดที่เชื่อถือได้ คือ

ถ้าเราตายกับพระองค์

เราก็จะมีชีวิตกับพระองค์

¹²ถ้าเราอดทนต่อความทุกข์ยาก

เราก็ได้ปกครองร่วมกับพระองค์

ถ้าเราทิ้งพระองค์

พระองค์ก็จะทิ้งเราเหมือนกัน

¹³ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์

พระองค์ก็ยังคงซื่อสัตย์อยู่ดี

เพราะพระองค์จะทำตัวขัดกับอุปนิสัย

ที่แท้จริงของพระองค์เองไม่ได้

คนงานแบบที่พระเจ้ายอมรับ

¹⁴ให้เตือนพวกเขาบ่อยๆ ในเรื่องพวกนี้ และตักเตือนพวกเขาต่อหน้าพระเจ้าว่า อย่าถกเถียงกันในเรื่องคำพูด มันไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่จะทำลายคนฟังเท่านั้น ¹⁵พยายามเต็มที่ให้เป็นคนที่พระเจ้ารับรอง เป็นคนงานที่ไม่มီးอะไรต้องอาย และเป็นคนงานที่สอนถ้อยคำแห่งความจริงของพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง ¹⁶แต่ให้หลีกเลี่ยงจากการพูดคุยที่โง่ ไร้สาระ และไม่เกรงกลัวพระเจ้า

2:8 ดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลมีชีวิตอยู่ในราวหนึ่งพันปีก่อนพระเยซูมา

2:19 รากฐาน ส่วนล่างสุด หรือส่วนแรกสุดที่รองรับส่วนต่างๆ ของตัวบ้าน

2:19 “ของค้เจ้าชีวิตรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” อ้างมาจากหนังสือ ก้นดาราวิถี 16:5

เพราะยิ่งหมกมุ่นอยู่กับมันมากเท่าไรก็ยิ่งจะเลวร้ายมากขึ้นเท่านั้น ¹⁷ คำสอนของพวกเขาที่จะลามไปทั่วเหมือนกับมะเร็ง ฮีเมเนอัสและพิเลทัสก็รวมอยู่ในคนพวกนั้นด้วย ¹⁸ สองคนนี้ได้หลงไปจากความจริง เขาพูดว่าการฟื้นคืนมาจากความตายสำหรับเรานั้นได้เกิดขึ้นไปแล้ว สองคนนี้ได้ทำลายความเชื่อของบางคนไป ¹⁹ อย่างไรก็ตาม รากฐาน* ที่แข็งแกร่งของพระเจ้ายังยืนหยัดอย่างมั่นคง และยังมีข้อความจารึกไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิต รู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์*” และ “ให้คนที่อ้างว่าเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต เลิกทำชั่วทุกชนิด”

²⁰ ในบ้านหลังใหญ่ ไม่ได้มีแต่ของใช้ที่ทำจากทองและเงินเท่านั้น แต่ยังมีของใช้ที่ทำจากไม้และดินเหนียวด้วย ของใช้บางอย่างก็ใช้สำหรับงานพิเศษต่างๆ และบางอย่างก็ใช้สำหรับงานประจำวัน ²¹ ดังนั้น ถ้าคนไหนได้ชำระล้างตนเองจากสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้แล้ว คนนั้นก็จะเป็นของใช้ที่ใช้สำหรับงานที่พิเศษ เขาจะบริสุทธิ์* เป็นประโยชน์สำหรับเจ้าของ และพร้อมสำหรับภารกิจที่ดีทุกอย่าง

²² ให้วังหนีจากราคะตัณหาของคนหนุ่มสาว แต่ไล่ตามสิ่งที่ถูกต้อง เช่นความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับคนเหล่านั้นที่ร้องเรียกองค์เจ้าชีวิตด้วยใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ²³ อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการโต้เถียงที่เหลวไหลและโง่เขลา เพราะคุณก็รู้ว่ามันจะทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน ²⁴ ส่วนผู้รับใช้ขององค์เจ้าชีวิตต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่ต้องสุภาพกับทุกคน ต้องสอนคนอื่นได้ และต้องอดทน ²⁵ เขาจะต้องสอนคนที่ต่อต้านเขาอย่างใจเย็นด้วยหวังว่าพระเจ้าจะทำให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจ และได้รู้ถึงความจริง ²⁶ ซึ่งจะช่วยให้พวกนี้ได้สติคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และหลุดพ้นจากกับดักของมารที่จับพวกเขาไว้ให้ทำตามใจของมัน

ช่วงสุดท้ายของเวลา

3 รู้เอาไว้เถอะว่า ในช่วงเวลาสุดท้าย จะเป็นเวลาที่ลำบากมาก ² จะมีแต่คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน โอ้อวด จองทอง ชอบด่าว่าคนอื่น ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่รู้จักบุญคุณ ไม่มีศาสนาที่แท้จริง ³ ไม่มีความรัก ไม่ให้อภัย ใส่ร้ายป้ายสี ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ โหดร้ายทารุณ ไม่รักดี ⁴ คิดคดทรยศ ใจร้อนวู่วาม หัวสูง และรักสนุกแทนที่จะรักพระเจ้า ⁵ พวกเขาหนีถือศาสนาที่แท้จริงแต่เพียงเปลือกนอก แต่ไม่ยอมให้ฤทธิ์อำนาจของศาสนาที่แท้จริงนั้นเปลี่ยนชีวิตเขาเลย คุณจะต้องอยู่ให้ห่างจากคนพวกนี้ ⁶ มีบางคน ย่องเข้าไปตามบ้านต่างๆ ไปจู่โจมพวกผู้หญิงหัวอ่อน และบาปหนา ที่ถูกกิเลสตัณหาต่างๆ ลากไป ⁷ พวกผู้หญิงเหล่านี้ชอบที่จะเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ อยู่เรื่อย แต่ก็ไม่เคยเข้าใจอย่างแตกฉานในเรื่องของความจริงเลย ⁸ ยันเนสและยัมเบร์สต่อต้าน โมเสสอย่างไร พวกนี้ก็ต่อต้านความจริงอย่างนั้น คนพวกนี้มีจิตใจที่เสื่อมทราม และความเชื่อของเขาก็จอมปลอม ⁹ พวกนี้ไปได้ไม่กี่น้ำหอก เดี่ยวความโง่ของพวกเขาก็จะโผล่ออกมาให้ทุกคนเห็น เหมือนกับที่เกิดขึ้นกับยันเนสและยัมเบร์ส

คำแนะนำสุดท้าย

¹⁰ อย่างไรก็ตาม ทิโมธี คุณก็รู้จักผมดีอยู่แล้วในทุกด้าน คุณรู้ว่าผมสอนอะไร ใช้ชีวิตอย่างไร มีเป้าหมายอะไรในชีวิต มีความเชื่อ ความอดทน ความรักและความมุ่งมั่นอย่างไร ¹¹ และคุณก็รู้

2:21 บริสุทธิ์ประชาชนของพระเจ้าถูกเรียกว่าบริสุทธิ์ เพราะพระคริสต์ได้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าตลอดไป

ว่าผมถูกข่มเหงและทนทุกข์ทรมานขนาดไหน เหมือนที่ได้เกิดขึ้นกับผมในเมืองอันทิโอก เมืองอิโคนูม และเมืองลิสตราต่อองค์เจ้าชีวิตได้ช่วยผมให้รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นมาโดยตลอด ¹²ความจริงแล้ว ทุกคนที่อยากจะมีชีวิตที่อุทิศให้กับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์นั้นจะต้องถูกข่มเหง ¹³แต่คนชั่วและนักต้มตุ๋น จะเลวร้ายยิ่งขึ้น มีทั้งโกงเขาและถูกเขาโกงด้วย

¹⁴ส่วนคุณก็ให้เชื่อในสิ่งที่คุณได้เรียนรู้และมั่นใจแล้วนั้นต่อไป เพราะคุณก็รู้จักคนพวกนั้นที่สอนคุณอยู่แล้วว่าพวกเขาเป็นใคร ¹⁵แล้วคุณก็รู้จักพระคัมภีร์ อันศักดิ์สิทธิ์นี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว พระคัมภีร์นี้จะทำให้คุณฉลาด และนำคุณไปถึงความรอด เมื่อไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ ¹⁶ทุกๆ ข้อในพระคัมภีร์ พระเจ้าเป็นผู้ตลใจให้เขียนขึ้นมา เพื่อเป็นประโยชน์ในการสั่งสอนความจริง ชี้ให้เห็นถึงความบาปในชีวิต ช่วยปรับปรุงแก้ไขให้คนดีขึ้น และฝึกคนให้ทำตามใจพระเจ้า ¹⁷เพื่อเตรียมคนของพระเจ้าให้พร้อมที่จะทำดีทุกอย่าง

4 ต่อหน้าพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ผู้ที่จะพิพากษาทั้งคนที่มีชีวิตและคนตาย เมื่อพระองค์กลับมาครอบครองอย่างกษัตริย์ ผมขอส่งคุณว่า ²ให้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้า* และพร้อมที่จะประกาศเสมอ ไม่ว่าจะสะดวหรือไม่สะดวกก็ตาม บอกให้คนรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไร ตกเดือนเมื่อเขาทำผิด ให้กำลังใจเขา และเวลาสั่งสอนก็ให้อดทนมากๆ ³เพราะจะมีเวลาหนึ่งที่คนจะไม่ยอมทนต่อคำสอนที่มีประโยชน์นี้ แต่พวกเขาจะไปรวบรวมครุมากมายมาพูดในสิ่งที่หูของพวกเขาอยากฟัง ⁴พวกเขาจะหันหนีไปจากความจริง และหันไปฟังนิยายปรัมปราต่างๆ ⁵ส่วนคุณเอง ขอให้มัสติรอบคอบในทุกสถานการณ์ ออดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก ทำหน้าที่ประกาศข่าวดี และทำงานที่พระเจ้าได้มอบหมายไว้ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าให้สำเร็จ

⁶ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องตาย ชีวิตของผมก็เหมือนกับเครื่องตีมบูซา ที่กำลังถูกเทลงบนแท่นบูชา ⁷ผมได้ต่อสู้อย่างสมศักดิ์ศรี ได้วิ่งถึงเส้นชัยแล้ว และผมยังคงรักษาความเชื่อไว้ได้ ⁸ตอนนี้รางวัลแห่งชัยชนะนั้นกำลังรอผมอยู่ คือการที่พระเจ้ายอมรับผม องค์เจ้าชีวิตผู้พิพากษาที่ซื่อสัตย์จะมอบรางวัลนี้ให้กับผมในวันนั้น* และไม่ได้ให้กับผมคนเดียวเท่านั้น แต่ยังให้กับทุกคนที่ตั้งหน้าตั้งตารอคอยพระองค์กลับมา

คำพูดส่วนตัว

⁹พยายามมาหาผมเร็วๆ นะ ¹⁰เพราะเดมาสรักโลกนี้ เขาจึงทอดทิ้งผมไปเมืองเฮสเปโลนิกาแล้ว ส่วนเครสเซนส์ไปแคว้นกาลาเทีย และทิตัสก็ไปเมืองดาลมาเทีย ¹¹เหลือแต่ลูกาเท่านั้นที่ยังอยู่กับผม ให้พามาระโก มาด้วยนะเพราะเขาช่วยงานผมได้ ¹²ผมได้ส่งทีคัสไปที่เมืองเอเฟซัส ¹³เมื่อคุณมาหาผม ให้เอาเสื้อคลุมที่ผมทิ้งไว้กับคารบัสในเมืองโตรอัสมาด้วยรวมทั้งหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นม้วนกระดาษหนัง*

¹⁴ช่างทองแดงที่ชื่อเล็กซานเดอร์ได้ทำร้ายผมอย่างสาหัส องค์เจ้าชีวิตจะตอบแทนเขาอย่างสาสมกับสิ่งที่เขาได้ทำ ¹⁵คุณก็เหมือนกัน ระวังเขาไว้ให้ดี เพราะเขาต่อต้านคำสอนของเราอย่างรุนแรง

4:2 ถ้อยคำของพระเจ้า ข่าวดีที่พระเจ้าแสดงให้มนุษย์ได้เห็นถึงหนทางแห่งการไถ่บาป และมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์ตลอดไป

4:8 วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์

4:13 ม้วนกระดาษหนัง ของที่ดูคล้ายกระดาษทำจากหนังแกะ ใช้สำหรับเขียนหนังสือ

¹⁶ตอนที่ผมสู้คดีครั้งแรกนั้นไม่มีใครมาช่วยผมเลย พวกเขาทอดทิ้งผมไปหมด ขอให้พระเจ้ายกโทษให้กับพวกเขาในเรื่องนี้ ¹⁷แต่องค์เจ้าชีวิตยืนอยู่ข้างผมและทำให้ผมเข้มแข็ง เพื่อผมจะได้ประกาศถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างเต็มทีและเพื่อคนที่ไม่ใช่วิวทั้งหมดจะได้ยิน ผมจึงรอดจากปากสิงโตมาได้ ¹⁸องค์เจ้าชีวิตจะช่วยผมให้รอดพ้นจากทุกคนที่พยายามจะทำร้ายผม และจะนำผมไปสู่แผ่นดินของพระองค์ในสวรรค์อย่างปลอดภัย ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน

คำทักทายสุดท้าย

¹⁹ขอฝากความคิดถึงให้กับปรีสคากับอาควิลลาและทุกคนในครอบครัวของโอเนลีไฟรัส ²⁰ส่วนเอรัสทัสก็ยังคงอยู่ที่เมืองโครินธ์ ผมได้ทั้งโทรฟิมัสไว้ที่เมืองมิเพทส์เพราะเขายังป่วยอยู่ ²¹คุณพยายามมาถึงที่นี่ให้ได้ก่อนฤดูหนาวนะ ยูบูลัส ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหมดฝากความคิดถึงมาให้คุณ

²²ขอให้องค์เจ้าชีวิตอยู่กับจิตวิญญาณของคุณ และขอให้พระเจ้าเมตตากรรณาพวกคุณด้วย

จดหมายจากเปาโลถึงทิตัส

จดหมายฉบับนี้ เปาโลได้เขียนถึงทิตัสเพื่อให้คำแนะนำ ทิตัสในการดูแล และจัดการแต่งตั้งคณะผู้นำอาวุโสให้กับ หมู่ประชุมของพระเจ้าในที่ต่างๆ บนเกาะครีต

ทิตัสเป็นคนกรีกที่ได้มารับเชื่อในพระเยซู และเป็นเพื่อนสนิทกับเปาโล ต่อมาได้กลายเป็นตัวแทนของเปาโลบนเกาะครีต

จดหมายจากเปาโลถึงทิตัส

1 จาก เปาโล ทาสของพระเจ้าและศิษย์เอก¹ ของพระเยซูคริสต์
 หน้าที่ของผมคือช่วยส่งเสริมความเชื่อของคนที่คุณได้เลือกไว้ และช่วยให้พวกเขาเข้าใจ
 ความจริงมากขึ้น ความจริงนี้จะทำให้พวกเขาใช้ชีวิตที่ให้เกียรติกับพระเจ้า² หน้าที่ของผมนี้ตั้งอยู่
 บนความหวังที่ว่า เราจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ก่อนที่โลกนี้จะเกิดเสีย
 อีก พระเจ้าไม่เคยโกหก³ เมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราได้กำหนดไว้ พระองค์ก็ได้เปิดเผย
 ถ้อยคำของพระองค์ผ่านทางการประกาศ พระองค์ได้มอบชีวิต⁴ นี้กับผม และสั่งให้ผมเอาไปประกาศ
⁴ผมจึงได้เขียนจดหมายนี้มาให้ทิตัส ลูกแท้ๆ ในความเชื่อที่เราร่วมกัน
 ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ให้ความเมตตากรุณาและ
 สันติสุขกับคุณ

หน้าที่ของทิตัสบนเกาะครีต

⁵ที่ผมได้ทิ้งคุณไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อคุณจะได้สะสางงานที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จ และให้แต่งตั้ง
 ผู้นำอาวุโส⁶ ตามเมืองต่างๆตามที่ผมได้สั่งกำชับไว้แล้ว ⁶ผู้นำอาวุโส นั้น จะต้องไม่มีที่ติ มีเมีย
 เพียงคนเดียว มีลูกๆ ที่มีความเชื่อ และต้องไม่ได้ชื่อว่าเป็นเด็กเสเพลและไม่เชื่อฟังพ่อแม่⁷ เนื่องจาก
 ผู้ดูแลนี้ จะต้องรับผิดชอบครอบครัวของพระเจ้า เขาจะต้องไม่มีอะไรเสื่อมเสียในชีวิต ไม่หยิ่ง
 จองหอง ไม่ขี้โมโห ไม่ขี้เหล้า ไม่ชอบต้อยดี ไม่ขี้โกง⁸ แต่เขาจะต้องชอบรับแขกแปลกหน้า รัก
 ความดี สุขุมรอบคอบ ยุติธรรม บริสุทธิ์ และต้องรู้จักควบคุมตนเอง⁹ เขาจะต้องมีความเชื่อที่มั่น
 คงในคำสอนที่เป็นประโยชน์ที่เราได้สอนไปนั้น เพื่อจะได้เอาคำสอนนี้ไปให้กำลังใจคนอื่น และ
 เอาไปพิสูจน์ให้คนที่ต่อต้านคำสอนนี้เห็นว่าพวกตนผิด

¹⁰เรื่องนี้สำคัญ เพราะมีหลายคนที่ยึดติดไม่ยอมเชื่อฟัง พุดแต่เรื่องไร้สาระ และชักนำคน
 อื่นให้หลงผิด พวกที่ผมพูดถึงนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกยิวที่มาเชื่อในพระเยซู¹¹ จะต้องทำให้คนพวก
 นี้หยุดพุดให้ได้ เพราะคนพวกนี้โลก เห็นแก่เงินจึงสอนในสิ่งที่ไม่ควรสอน เลยทำให้หลาย
 ครัวเรือนต้องถูกทำลายไป¹² ขนาดผู้พยากรณ์คนหนึ่งของเขาเองยังพุดเลยว่า

“ชาวเกาะครีต พุดโกหกเสมอ
 เป็นเหมือนสัตว์ป่าที่ดุร้าย เป็นคนขี้เกียจและตะกละตะกลาม”

¹³แล้วเขาก็เป็นอย่างที่พุดนั้นจริงๆ คุณต้องต่อว่าพวกนี้ให้เจ็บๆ เพื่อเขาจะได้เจริญขึ้นใน
 ความเชื่อ¹⁴ จะได้ไม่ไปสนใจนิยายปรัมปราเหลวไหลของยิว และกฎต่างๆ ของคนที่หันหน้าหนี
 จากความจริง¹⁵ สำหรับคนที่บริสุทธิ์ อะไรๆ ก็บริสุทธิ์ไปหมด ส่วนคนที่สกปรกและไม่เชื่อ ก็ไม่
 มีอะไรบริสุทธิ์เลย เพราะความคิดและใจที่พองถูกผิดของเขาสกปรกไปหมดแล้ว¹⁶ พวกนี้อ้างว่า
 รู้จักพระเจ้า แต่การกระทำนั้นตรงกันข้าม พวกนี้น่ารังเกียจ ไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะ
 ทำความดีอะไรเลย

สอนให้คนทำตามคำสอนที่เป็นประโยชน์

2 ส่วนคุณให้พูดในสิ่งที่สอดคล้องกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ ²สอนชายสูงอายุให้รู้จักควบคุมตนเอง ทำตัวให้น่านับถือ สุขุมรอบคอบ ให้เจริญขึ้นทั้งในด้านความเชื่อ ความรัก และความอดทน

³ส่วนหญิงสูงอายุก็เหมือนกัน สอนให้เขามีชีวิตที่บริสุทธิ์อย่างผู้ที่นับถือพระเจ้า อย่าเที่ยวไปซุบซิบนินทา หรือดิดเดาะ แต่ให้เป็นคนสอนในสิ่งที่ดีๆ ⁴จะได้อบรมหญิงสาวให้รักสามีและลูกๆ ⁵ให้มีความสุขุมรอบคอบและบริสุทธิ์ ดูแลบ้านช่องเป็นอย่างดี มีใจโอบอ้อมอารีและยินยอมสามี จะได้ไม่มีใครพูดจาดูหมิ่นคำสอนของพระเจ้าได้

⁶พวกคนหนุ่มๆ ก็เหมือนกัน ตักเตือนเขาให้เป็นคนสุขุมรอบคอบ ⁷คุณควรจะทำสิ่งที่ดีๆ ให้พวกเขาดูเป็นตัวอย่าง เวลาที่คุณสอนก็ให้จริงจังและจริงจัง ⁸ให้สอนคำสอนที่เป็นประโยชน์ จะได้ไม่มีใครตำหนิได้ และจะทำให้คนที่ต่อต้านคุณ อับอายขายหน้า เพราะไม่รู้จะเอาอะไรมาต่อว่าพวกเรา

⁹สอนพวกทาส ให้เชื่อฟังเจ้านายในทุกเรื่อง ต้องเอาใจเจ้านาย และไม่ได้เถียง ¹⁰สอนอย่าให้เขาขโมยของเจ้านาย แต่ให้แสดงให้เจ้านายเห็นว่าสามารถไว้ใจพวกเขาได้อย่างเต็มที่ ที่บอกให้ทำทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะใช้ทุกวิถีทางทำให้คนมาสนใจคำสอนของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตของเรามากขึ้น

¹¹ที่ผมพูดอย่างนี้ ก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว เป็นความเมตตากรุณาที่นำความรอดมาให้กับทุกคน ¹²ความเมตตากรุณานี้ ได้สอนให้เราละทิ้งชีวิตที่ไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า และทิ้งกิเลสตัณหาของโลกนี้ ความเมตตากรุณานี้สอนให้เราเป็นคนมีสติ คนที่ยึดธรรม และคนที่รู้จักให้เกียรติกับพระเจ้า ¹³เราควรจะทำอย่างนี้ ในขณะที่เราตั้งหน้าตั้งตาคอยให้ความหวังที่นำเกียรติมาให้เราเป็นจริง ความหวังนั้นคือเราจะได้เห็นเกียรติยศของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และของพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹⁴พระองค์ได้ให้ชีวิตของพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อจะได้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ เพื่อชำระล้างเราให้บริสุทธิ์จะได้เป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ คือเป็นคนที่ยพยายามจะทำแต่ความดี

¹⁵ให้สอนเรื่องพวกนี้ และขอร้องตักเตือนพวกเขา คุณมีสิทธิ์เต็มทีในการทำอย่างนี้ อย่าให้ใครดูถูกเอาได้

การใช้ชีวิตที่ถูกต้อง

3 คอยเตือนพวกเขา ให้ยินยอมเชื่อฟังผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจด้วย เตือนให้พวกเขาพร้อมอยู่เสมอที่จะทำดีทุกอย่าง ²อย่าใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น ให้อยู่อย่างสงบสุข และสุขภาพอ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับทุกคน

³เพราะในอดีต เราก็เคยเป็นคนโง่ ไม่เชื่อฟัง และหลงผิด ตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา และหลงระเหิงไปกับความชั่วทุกอย่าง ชีวิตก็เต็มไปด้วยความชั่วร้าย อิจฉาริษยา เป็นที่เกลียดชังของคนอื่น และเกลียดชังกันเอง ⁴เมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา แสดงความรักและความเมตตาให้เราเห็น ⁵พระองค์ได้ช่วยให้เรารอด ไม่ใช่เพราะเราทำดี แต่เป็นเพราะความเมตตากรุณาของพระองค์ต่างหาก พระองค์ได้ชำระล้างเรา ซึ่งทำให้เราเกิดใหม่ และถูกสร้างขึ้นมาใหม่ด้วยฤทธิ์

เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ⁶พระเจ้าใจกว้างมาก พระองค์ได้เทพระวิญญาณให้กับเรา ผ่านทางพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁷ตอนนี้พระเจ้ายอมรับเราแล้ว เราเป็นผู้รับมรดกคือมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปอย่างที่เราหวังไว้ ซึ่งมาจากความเมตตากรุณาของพระองค์ ⁸คำพูดนี้เชื่อถือได้ ผมอยากให้คุณเน้นเรื่องนี้ เพื่อว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อพระเจ้า จะได้อุทิศตัวเองในการทำความคิดเพราะคำสอนนี้เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากสำหรับทุกคน

⁹แต่ให้หลีกเลี่ยงการโต้เถียงใดๆที่เกี่ยวกับบรรพบุรุษและการทะเลาะวิวาทกันเกี่ยวกับกฎของโมเสส เพราะไม่มีประโยชน์อะไรและไร้สาระด้วย ¹⁰เมื่อได้เตือนคนที่ชอบขูแหย่ให้เกิดการแตกแยกครั้งสองครั้งแล้ว ก็อย่าไปยุ่งกับเขามาก ¹¹เพราะคุณรู้อยู่แล้วว่า เขาเป็นคนนอกกลุ่มนอกทางและบาปหนา บาปที่เขาทำก็จะเป็นไปตามมาสนองเขาเอง

บางอย่างที่ไม่ควรจะมี

¹²เมื่อผมส่ง อารเทมัส หรือที่คึกีสมาหาคุณ ขอให้คุณพยายามมาหาผมที่นิโคโปลิสให้ได้นะ เพราะตอนหน้าหนาวนี้ ผมตัดสินใจจะอยู่ที่นั่น ¹³ให้ช่วยเหลือคนที่เป็นทนายความ กับบอพลโล ในสิ่งที่เขาจำเป็นต้องใช้ในการเดินทาง เขาจะได้ไม่ขาดอะไรเลย ¹⁴คนของเราควรที่จะเรียนรู้ที่จะทุ่มเทตัวเองในการทำความคิด เพื่อช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน เพราะถ้าทำอย่างนี้ชีวิตของเขาจะมีประโยชน์

¹⁵ทุกคนที่อยู่กับผมส่งความคิดถึงมาให้คุณช่วยส่งความคิดถึงไปให้กับกลุ่มผู้เชื่อที่รักเราด้วย ขอพระเจ้ามีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

หนังสือฟีเลโมน

หนังสือฟีเลโมนเป็นจดหมายฉบับสั้นๆ ที่เปาโลเขียนพร้อมๆ กับจดหมายถึงชาวโคโลสี ฟีเลโมนเป็นคริสเตียนคนหนึ่งในเมืองโคโลสี และฟีเลโมนมีทาสคนหนึ่งชื่อโอนีสิมัส ทาสคนนี้ได้หนีไปจากฟีเลโมน แต่ต่อมาได้เป็นคริสเตียนจากการชักจูงของเปาโล จดหมายฉบับนี้เปาโล จึงเขียนขึ้นเพื่อให้ฟีเลโมนยกโทษให้กับโอนีสิมัสทุกอย่าง และยอมรับเขากลับเข้าไปใหม่

จดหมายจากเปาโลถึงฟีเลโมน

1 จาก เปาโล ผู้เป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ และจากทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมนเพื่อนร่วมงานที่เรารัก ²และถึงอัปเฟียนน้องสาวของเรา และอาร์คิปบัส ซึ่งเป็นทหารของพระคริสต์ด้วยกันกับเรา และหมู่ประชุมของพระเจ้าที่บ้านของคุณ ³ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณทุกคน

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

⁴ผมขอบคุณพระเจ้าของผมเสมอเมื่อผมอธิษฐานเพื่อคุณ ⁵เพราะผมได้ยินเรื่องความเชื่อของคุณที่มีต่อพระเจ้าและความรักที่คุณมีต่อผู้บริสุทธิของพระเจ้าทุกคน ⁶ผมอธิษฐานขอให้ความเชื่อที่เรามีส่วนร่วมกันนี้ ทำให้คุณเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ถึงสิ่งดีๆ ทั้งหมดที่เรามีในพระคริสต์ ⁷น้องเอ๋ย ความรักของคุณทำให้ผมมีความสุขมาก และมีกำลังใจด้วย เพราะคุณทำให้ผู้บริสุทธิทั้งหลายของพระเจ้าชื่นใจ

ให้ต้อนรับโอนีสมีสเหมือนเขาเป็นพี่น้อง

⁸ถึงแม้ว่าในพระคริสต์ ผมกล้าพอที่จะสั่งให้คุณทำในสิ่งที่คุณควรทำก็จริง ⁹แต่เพราะความรักของคุณ ผมอยากจะขอร้องคุณมากกว่า ผมเปาโลคนแก่คนนี้และตอนนี้ก็ยังเป็นนักโทษ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ด้วย ¹⁰ผมขอร้องละ เกี่ยวกับเรื่องของโอนีสมีส* ซึ่งเขาได้กลายมาเป็นลูกของผมตอนที่ผมอยู่ในคุกนี้ ¹¹เมื่อก่อนนี้ เขาเคยเป็นคนที่ไม่มีประโยชน์อะไรกับคุณเลย แต่เดี๋ยวนี้เขากลับมีประโยชน์มาก ทั้งกับคุณและกับผมด้วย

¹²เขาเป็นเหมือนดวงใจของผมทีเดียว และผมก็ได้ส่งเขากลับมาหาคุณ ¹³ความจริงแล้วผมอยากจะให้เขาอยู่ที่นี้กับผมเพื่อจะได้ช่วยเหลือผมแทนคุณในขณะที่ผมติดคุกอยู่ที่นี่เพราะเห็นแก่ข่าวดีนั้น ¹⁴แต่ผมไม่อยากจะทำอะไรรองไปนอกจากคุณจะอนุญาตเสียก่อน เพื่อว่าความดีต่างๆที่คุณทำนั้นจะได้เป็นไปตามความสมัครใจของคุณเอง ไม่ใช่เพราะผมบังคับ

¹⁵ไม่แน่นอน ที่เขาต้องจากคุณไปสักหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะเขาจะได้กลับมาอยู่กับคุณตลอดไปก็ได้ ¹⁶และไม่ใช่ว่ากลับมาอย่างทาสอีกแล้ว แต่ดีกว่าทาสเสียอีก คือเป็นพี่น้องที่รัก ผมรักเขามาก แต่คุณจะรักเขามากยิ่งกว่า ไม่ใช่เป็นเพียงแค่เพื่อนมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นน้องชายในองค์เจ้าชีวิตด้วย

¹⁷ดังนั้นถ้าคุณยังเห็นว่าผมเป็นหุ้นส่วนอยู่ก็ขอให้ต้อนรับเขาเหมือนกับที่คุณจะต้อนรับผมด้วย ¹⁸ถ้าเขาทำอะไรผิดต่อคุณ หรือเป็นหนี้อะไรคุณ ก็ให้มาคิดเอากับผมได้เลย ¹⁹ผม เปาโล เขียนด้วยมือของผมเองเลยว่า ผมจะจ่ายเงินให้กับคุณเอง และจะไม่พูดถึงเรื่องที่คุณเป็นหนี้ชีวิตผมด้วย ²⁰ถูกแล้ว น้องชาย ขอให้ผมได้ประโยชน์จากคุณบ้างในองค์เจ้าชีวิต ช่วยทำให้ผมชื่นใจขึ้นในพระคริสต์ด้วย ²¹ที่ผมเขียนจดหมายนี้มาให้เพราะผมแน่ใจว่าคุณจะเชื่อฟัง และทำมากกว่าที่ผมขอเสียอีก

²²อีกอย่างหนึ่ง ช่วยจัดเตรียมห้องให้กับผมด้วย เพราะผมเชื่อว่า พระเจ้าจะส่งผมมาหาคุณ ตามที่พวกคุณได้อธิษฐานนั้น

คำลงท้าย

²³เอปาฟรัสเพื่อนที่ติดคุกกับผมเพราะเห็นแก่พระคริสต์ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย ²⁴รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของผม มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกาก็ฝากความคิดถึงมาให้กับคุณ ด้วยเหมือนกัน ²⁵ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับวิญญานของพวกคุณด้วย

หนังสือฮีบรู

สำหรับจดหมายฮีบรูนั้น เราไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนเขียน แต่เชื่อว่าเป็นจดหมายที่เขียนถึงคริสเตียนชาวยิว ในขณะที่นั้นพวกเขาเกือบจะทิ้งทางของพระเยซู จดหมายฉบับนี้จึงเขียนขึ้นเพื่อปลุกใจและเสริมความเชื่อของคริสเตียนเหล่านี้ คนเขียนได้เน้นว่าพระเยซูนั้นอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างและอยู่เหนือมนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ตอนจบของจดหมายคนเขียนได้ปลุกใจให้คริสเตียนชาวยิว ไว้วางใจในพระเยซูและใช้ชีวิตเพื่อพระองค์ต่อไป

ฮีบรู

พระเจ้าพูดผ่านพระบุตรของพระองค์

1 ในสมัยก่อน พระเจ้าได้พูดกับบรรพบุรุษของเรา พระองค์ได้พูดผ่านทางผู้พูดแทนพระเจ้า¹ หลายครั้งด้วยวิธีการที่หลากหลาย² แต่ในครั้งสุดท้ายนี้ พระองค์ได้พูดกับเราผ่านทางพระบุตร ผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้รับมรดกทุกอย่าง พระเจ้าได้สร้างจักรวาลโดยผ่านทางพระบุตร ด้วย³ พระบุตรนั้นได้สะท้อนให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเป็นพิมพ์เดียวกับพระเจ้าทุกอย่าง พระบุตรได้ใช้คำพูดอันทรงฤทธิของพระองค์คำจุนทุกสิ่งในโลกไว้ เมื่อพระบุตรได้ล้างบาปให้มนุษย์แล้ว พระองค์ได้นั่งลงทางขวามือของผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์*⁴ ดังนั้นพระบุตรจึงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากมายนัก เหมือนกับชื่อที่พระองค์ได้รับนั้นก็ยิ่งใหญ่มากกว่าชื่อของพวกทูตสวรรค์ด้วย

⁵ เพราะพระเจ้าไม่เคยพูดกับทูตสวรรค์องค์ไหนเลยว่า

“เจ้าคือลูกของเรา วันนี้เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว” (สดุดี 2:7)

และพระเจ้าก็ไม่เคยพูดถึงทูตสวรรค์องค์ไหนด้วยว่า

“เราจะเป็นพ่อของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา” (2 ซามูเอล 7:14)

⁶ เมื่อพระเจ้านำบุตรหัวปี* ของพระองค์มาที่โลกนี้ พระองค์พูดว่า

“ขอให้พวกทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้เขา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43)

⁷ พระเจ้าพูดถึงทูตสวรรค์ว่า

“พระเจ้าจะทำให้ทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นเหมือนลม*^{*}

และทำให้ทาสรับใช้ของพระองค์ เป็นเหมือนเปลวไฟ” (สดุดี 104:4)

⁸ แต่พระเจ้าพูดกับพระบุตรว่า

“โอ พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์ จะอยู่ถาวรตลอดไป

และพระองค์จะปกครองแผ่นดินของพระองค์อย่างยุติธรรม

⁹ พระองค์รักความถูกต้องและเกลียดความชั่ว

นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าของพระองค์เจิมพระองค์

ด้วยน้ำมันแห่งความชื่นชมยินดี

มากกว่าเพื่อนๆ ของพระองค์” (สดุดี 45:6-7)

¹⁰ พระเจ้ายังพูดอีกว่า

“โอ องค์เจ้าชีวิต ในตอนเริ่มต้นนั้น

พระองค์ได้วางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้

และพระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์ด้วยมือของพระองค์เอง

¹¹ สิ่งเหล่านี้จะสูญสลายไป แต่พระองค์จะยังคงอยู่

สิ่งเหล่านี้จะเปื่อยไปเหมือนเสื้อผ้า

1:3 ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์ คือ พระเจ้า

1:6 บุตรหัวปี หมายถึง พระคริสต์ ซึ่งเป็นบุตรคนแรกและคนที่สำคัญที่สุดของพระเจ้า

1:7 ลม หมายถึง พระวิญญาณ ก็ได้

¹²พระองค์จะม้วนสิ่งเหล่านี้เก็บเหมือนกับเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านี้จะเปลี่ยนไปเหมือนกับเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่พระองค์จะยังคงเหมือนเดิม และวันเวลาของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” (สดุดี 102:25-27)

¹³พระเจ้าไม่เคยพูดกับทูตสวรรค์องค์ไหนด้วยว่า “นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้า เป็นที่วางเท้าสำหรับเจ้า” (สดุดี 110:1)

¹⁴พวกทูตสวรรค์เหล่านี้ เป็นวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า และพระองค์ได้ส่งไปช่วยคนที่กำลัง จะได้รับความรอด ไม่ใช่หรือ

ความรอดอันยิ่งใหญ่ของเรา

2 นั่นเป็นเหตุที่เราจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษกับความจริงที่เราได้ยินมา ไม่อย่างนั้นเรา จะค่อยๆห่างเหินไป ² เพราะถ้าข้อความที่พระเจ้าพูดผ่านทูตสวรรค์ ยังมีผลบังคับในตอนนั้น จนทุกคนที่ฝ่าฝืนหรือไม่เชื่อฟังได้รับโทษที่สาม ³ แล้วเราจะละจะพ้นโทษได้หรือ ถ้าหากเราไม่สนใจ ในความรอดอันยิ่งใหญ่นี้ ความรอดนี้องค์เจ้าชีวิตได้มาประกาศในตอนแรกๆ แล้วคนพวกแรก นั้นที่ได้ฟังพระองค์ก็ได้มายืนยันเรื่องความรอดนี้ให้กับเรา ⁴ พระเจ้าใช้หมายสำคัญ การอัศจรรย์ ปาฏิหาริย์ต่างๆ และพรสวรรค์ที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ตามใจชอบพระองค์ มายืนยันเรื่อง ความรอดนี้ให้กับเราด้วย

พระเยซูถูกทดลองเหมือนพี่น้องของพระองค์

⁵โลกใหม่ที่เรากำลังพูดถึงนี้ พระเจ้าไม่ได้มอบให้อยู่ใต้อำนาจของพวกทูตสวรรค์ ⁶ แต่มีคน เขียนไว้ในพระคัมภีร์ที่หนึ่งว่า

“มนุษย์เป็นใครกันพระองค์ถึงได้ห่วงใย หรือบุตรมนุษย์* เป็นใครกันพระองค์ถึงได้เอาใจใส่รัก

⁷พระองค์ทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แค่ชั่วคราว แล้วพระองค์ได้มอบสง่าราศี

และเกียรติยศให้กับเขาเป็นรางวัล

⁸และวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของเขา” (สดุดี 8:4-6)

เมื่อพระเจ้าวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าเขา แสดงว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ตอนนี้เรายังไม่ได้เห็นทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขาเลย ⁹ แต่เราเห็นพระเยซูที่พระเจ้าทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แค่ชั่วคราว พระองค์ได้รับสง่าราศีและเกียรติยศเป็นรางวัลเพราะพระเยซูได้ทนทุกข์ทรมาน จนตาย เป็นเพราะพระเจ้ามีเมตตากรุณา พระเยซูถึงต้องมาลิ้มรสความตายเพื่อประโยชน์ของ มนุษย์ทุกคน

2:6 บุตรมนุษย์ ในที่นี้อาจหมายถึงคนทั่วไปก็ได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วคำว่า “บุตรมนุษย์” หมายถึงพระเยซู

¹⁰พระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมาเพื่อพระองค์ พระเจ้าต้องการที่จะนำลูกๆ มากมาย มามีส่วนร่วมในเกียรติยศของพระองค์ พระองค์จึงยอมให้พระเยซูมาทนทุกข์ทรมาน เพื่อพระเยซูจะได้สมบูรณ์แบบครบถ้วน แล้วนำคนมาถึงความรอด ¹¹ทั้งพระเยซูผู้ที่ทำให้คนอื่นบริสุทธิ์¹¹ และคนที่พระองค์ทำให้บริสุทธิ์ด้วย ต่างมาจากครอบครัวเดียวกัน พระเยซูเลยไม่อายุที่จะเรียกพวกเขาว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ ¹²พระเยซูพูดว่า

“เราจะประกาศชื่อของพระองค์ให้กับพี่น้องของเรา

เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าหมู่ประชุม” (สดุดี 22:22)

¹³พระองค์พูดอีกว่า

“เราจะไว้วางใจในพระองค์” (อิสยาห์ 8:17)

และพระองค์ยังพูดอีกว่า

“เราอยู่ที่นี้พร้อมๆ กับลูกๆ ที่พระเจ้าให้กับเรา” (อิสยาห์ 8:18)

¹⁴เพราะพวกลูกๆ นั้นเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ พระเยซูก็เลยต้องมาเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อเหมือนกัน เพื่อจะได้ตายและทำลายมารที่มีอำนาจทำให้คนตายได้¹⁵คนพวกนี้กลัวตายเลยตกเป็นทาสของความกลัว พระเยซูมาตายเพื่อปลดปล่อยคนพวกนี้ให้เป็นอิสระ¹⁶แน่นอนพระเยซูไม่ได้มาช่วยพวกทูตสวรรค์ แต่มาช่วยลูกหลานของอับราฮัม¹⁷ เพราะอย่างนี้ พระองค์จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ทุกอย่างเพื่อพระองค์จะได้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด¹⁸ ที่มีความเมตตาและซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า และเพื่อจะจัดการกับความบาปของประชาชนได้ด้วย¹⁸เดี๋ยวนี้พระองค์สามารถช่วยคนที่ถูกทดลองได้แล้ว เพราะพระองค์เองได้รับความทรมานและถูกทดลองมาก่อน

พระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าโมเสส

3 ดังนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์¹ทั้งหลาย ผู้ที่พระเจ้าเรียกมา ขอให้ใส่ใจจดจ่ออยู่กับพระเยซูผู้ที่เรายอมรับกัน พระองค์เป็นทั้งทูตพิเศษจากพระเจ้า และเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด²ด้วย ²พระองค์ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้ที่ได้แต่งตั้งพระองค์ เหมือนกับที่โมเสสซื่อสัตย์เมื่อรับใช้อยู่ในบ้านเรือนของพระเจ้า ³จะเห็นว่าพระเยซูนั้นสมควรที่จะได้รับเกียรติมากกว่าโมเสสเสียอีกเหมือนกับคนที่สร้างบ้านได้รับเกียรติมากกว่าตัวบ้านเอง ⁴แน่นอนบ้านทุกหลังจะต้องมีคนสร้าง แต่พระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง

⁵โมเสสนั้นซื่อสัตย์ในหน้าที่ทุกอย่างในฐานะคนใช้ในครัวเรือนของพระเจ้า และเขามีหน้าที่บอกให้คนรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะเปิดเผยในอนาคต ⁶แต่พระคริสตนั้นซื่อสัตย์ในฐานะบุตรเหนือครัวเรือนของพระเจ้า และเราก็คือครัวเรือนของพระองค์ ถ้าเรายังกล้าหาญและภูมิใจในความหวังที่เราอยู่นั้น

เราต้องติดตามพระเจ้าต่อไป

⁷เหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ พูดว่า

“วันนี้ ถ้าพวกเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า

⁸ก็อย่ามีใจดื้อรั้น เหมือนกับตอนที่เจ้าได้กบฏต่อพระเจ้า

ในวันนั้นที่เจ้าได้ลองดีกับพระเจ้า ในที่เปล่าเปลี่ยว”

⁹ พระเจ้าพูดว่า

“บรรพบุรุษของพวกเจ้า ได้ลองดีและทำทนายเรา

ในที่เปล่าเปลี่ยวนั้น ทั้งๆ ที่พวกเขาได้เห็น

เราทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ตลอดสี่สิบปี

¹⁰ นั่นเป็นเหตุที่เราโกรธคนรุ่นนั้น และเราพูดว่า

‘ใจของเขาหลงผิดเสมอ คนพวกนี้ไม่เคยเข้าใจเส้นทางของเรา’

¹¹ ดังนั้น ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า

‘พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปหยุดพักพ่อน* กับเรา’” (สดุดี 95:7-11)

¹² ที่นี้องครับ ระวังให้ตีอย่าให้มีใครสักคนเลยในพวกคุณที่มีจิตใจชั่วร้ายที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้า เพราะใจอย่างนี้จะทำให้คุณหันไปจากพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ¹³ แต่ให้กำลังใจกันและกันทุกๆ วัน ตราบเท่าที่ยังมีชีวิตอยู่ใน “วันนี้”* เพื่อบาปจะได้ไม่หลอกพวกคุณ ทำให้มีใจแข็งกระด้าง ¹⁴ เพราะเราทุกคนมีส่วนร่วมในพระคริสต์ ถ้าเรายังยึดความมั่นใจที่เรามิได้ตั้งแต่แรกนั้นจนถึงที่สุด ¹⁵ เหมือนกับที่พระคัมภีร์¹ พูดไว้ว่า

“วันนี้ ถ้าเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า

ก็อย่ามีใจดื้ออั้น เหมือนตอนที่เจ้าได้กบฏต่อพระเจ้า” (สดุดี 95:7-8)

¹⁶ ใครกันที่ได้ยินเสียงพระเจ้า แล้วยังกล้ากบฏอีก ก็พวกนั้นทุกคนที่ไม่เสสได้พาออกมาจากประเทศอียิปต์ไม่ใช่หรือ ¹⁷ แล้วใครกันที่พระเจ้าโกรธตลอดสี่สิบปี ก็คนบาปพวกนั้นที่ล้มตายลง ในที่เปล่าเปลี่ยว ไม่ใช่หรือ ¹⁸ แล้วใครกันที่พระเจ้าสาบาน ว่าจะไม่วันได้เข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระองค์ ก็พวกที่ไม่ยอมเชื่อฟังนั้นไม่ใช่หรือ ¹⁹ เราได้เห็นเวลาที่พวกนั้นเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระเจ้า ไม่ได้ ก็เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจนั่นเอง

4 เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าจะให้เราเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระองค์นั้น ยังไม่ได้ถูกยกเลิก ถ้าอย่างนั้นให้ระวังตัวให้ดี เพื่อจะได้ไม่มีใครในพวกคุณพลาดโอกาสนั้นไป ² ทั้งเราและคนอิสราเอลก็ได้ยินข่าวดีเหมือนกัน แต่ชาวดินนั้นไม่มีประโยชน์อะไรกับพวกเขาเลย เพราะคนที่ได้ยินก็ไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้า ³ แต่พวกเราที่ไว้วางใจแล้ว กำลังเข้าไปหยุดพักพ่อนกับพระเจ้า ส่วนคนที่ไม่ได้ไว้วางใจจะเป็นเหมือนกับที่พระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า

‘พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปหยุดพักพ่อนกับเรา’” (สดุดี 95:11)

ถึงแม้พระเจ้าได้หยุดพักพ่อนจากการงานของพระองค์แล้วตั้งแต่ตอนที่พระองค์สร้างโลกเสร็จ ⁴ เพราะมีข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ที่พระองค์ได้พูดถึงวันที่เจ็ดว่า

“และในวันที่เจ็ด พระเจ้าได้หยุดพักจากการงานทั้งหมดของพระองค์” (ปฐมกาล 2:2)

3:11 หยุดพักพ่อน หมายถึง การหยุดพักจากการงานอันเหน็ดเหนื่อย และได้พักพ่อนกับพระเจ้าตลอดไป

3:13 วันนี้ คำนี้มาจากข้อ 7 หมายความว่าสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องทำสิ่งเหล่านี้เดี๋ยวนี้ ขณะที่ยังมีโอกาสอยู่

⁵แต่ในข้อข้างบนที่เราได้อ้างไปแล้วนั้น พระองค์พูดว่า

“พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับเรา” (สดุดี 95:11)

⁶เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าบอกว่าจะให้คนของพระองค์หยุดพักผ่อนยังไม่เกิดขึ้นในตอนนั้น ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะคนที่ได้รับข่าวดีก่อนหน้านี้ไม่ได้เชื่อฟังจึงไม่ได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์ ⁷พระเจ้าจึงกำหนดอีกวันหนึ่งที่จะให้คนเข้าไปหยุดพักผ่อน แล้วพระองค์เรียกมันว่า “วันนี้” อีกหลายปีต่อมา พระองค์ก็ได้พูดถึง “วันนี้” ผ่านดาวิด ตามที่ได้ยกมาข้างบนนี้แล้วว่า

“วันนี้ ถ้าเจ้าได้ยินเสียงพระเจ้า ก็อย่ามีใจดื้อรั้น” (สดุดี 95:7-8)

⁸เรารู้ว่าโยชูวา⁴ไม่ได้นำพวกอิสราเอลเข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์หรือเพราะถ้าเป็นเช่นนั้น พระองค์คงไม่พูดถึงวันหยุดพักผ่อนอื่นอีกหลังจากนั้น ⁹แสดงว่ายังมีวันหยุดพักผ่อนพิเศษ⁵นั้น รอคนของพระเจ้าอยู่ ¹⁰เพราะคนที่ได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระเจ้านั้น จะได้หยุดพักผ่อนจากการงานของตน เหมือนกับที่พระเจ้าได้หยุดพักผ่อนจากการงานของพระองค์ ¹¹ดังนั้น ขอให้เราทุกคนพยายามทุกวิถีทางที่จะได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์ จะได้ไม่มีใครถูกทำลาย เพราะไปทำตามตัวอย่างของชาวอิสราเอลพวกนั้นที่ไม่ยอมเชื่อฟัง

¹²ถ้อยคำของพระเจ้า⁶นั้นมีชีวิต และเกิดผลมาก คมยิ่งกว่าดาบสองคมทุกชนิด มันแทงทะลุจิตและวิญญาณ ตลอดจนถึงข้อต่อและไขกระดูก มันสามารถแยกแยะแม้แต่ความนึกคิดและเจตนาในใจ ¹³ทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นมา ไม่มีอะไรที่จะหลบซ่อนไปจากสายตาของพระองค์ ได้ แต่ทุกอย่างจะถูกเปิดโปงและตีแผ่ต่อสายตาของพระองค์ ผู้ที่เราจะต้องรายงานตัวด้วย

พระเยซูเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดของเรา

¹⁴เรามีหัวหน้านักบวชสูงสุด⁷ที่ยิ่งใหญ่คือพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่ได้ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์แล้ว ดังนั้น ขอให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราได้ยอมรับไว้แล้ว ¹⁵เพราะหัวหน้านักบวชสูงสุดของเราคนนี้เข้าใจและเห็นใจในจุดอ่อนของเรา เพราะพระองค์ก็เคยถูกทดลองเหมือนกับเราทุกอย่าง แต่ไม่ได้ทำบาปเลย ¹⁶ดังนั้น ขอให้เราทุกคนมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ ที่จะมายืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าผู้มีความเมตตากรุณา เพื่อเราจะได้รับความปราณี และพบกับความเมตตากรุณาที่พระเจ้าจะช่วยเหลือเราในเวลาที่เราต้องการความช่วยเหลือ

5 หัวหน้านักบวชสูงสุดแต่ละคน ก็เป็นคนเหมือนกับเรานี้แหละ แต่ถูกคัดเลือกมาเป็นตัวแทนของเราต่อหน้าพระเจ้า คือนำของขวัญและถวายเครื่องบูชา¹ จัดการกับบาปมาให้พระเจ้า² เพราะเขาก็มีจุดอ่อนเหมือนกับเรา เขาก็สามารถที่จะเห็นอกเห็นใจและช่วยคนที่ไม่รู้เรื่องและคนที่ทำผิดได้³ เพราะเขามีจุดอ่อนเหมือนกัน เขาก็ต้องถวายเครื่องบูชาจัดการกับบาปของตัวเองก่อน แล้วถึงค่อยทำให้กับประชาชนที่หลัง

4:8 โยชูวา คือ ผู้นำของชาวยิว หลังจากที่ไม่เสสตายเขาได้นำชาวยิวไปยังแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้

4:9 วันหยุดพักผ่อนพิเศษ หมายถึง วันหยุดทางศาสนา หมายความว่า การพักผ่อนกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ซึ่งเริ่มตั้งแต่หลังจากที่พระเจ้าได้สร้างโลกขึ้นมาแล้ว

4:12 ถ้อยคำของพระเจ้า หมายถึง คำสอนและคำสั่งของพระเจ้า

4:14 หัวหน้านักบวชสูงสุด คือ นักบวชที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับประชาชนของพระเจ้า

⁴ตำแหน่งที่มีเกียรตินี้ไม่ใช่ใครคิดอยากเป็นก็เป็นได้ แต่พระเจ้าจะเรียกเอง เหมือนกับที่พระองค์เรียกอาโรน* ⁵พระคริสต์ไม่ได้ตั้งตัวเองเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด พระองค์ไม่ได้หาเกียรติให้กับตัวเอง แต่พระเจ้าได้พูดกับพระองค์ว่า

“เจ้าเป็นลูกของเรา วันนี้เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว” (สดุดี 2:7)

⁶และพระเจ้าได้พูดไว้ในพระคัมภีร์[†] อีกตอนหนึ่งว่า

“เจ้าเป็นนักบวชตลอดไป เหมือนกับเมลคีเซเดค*” (สดุดี 110:4)

⁷ตอนที่พระเยซูยังใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้อธิษฐานและอ้อนวอนด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำตา ถึงพระเจ้าผู้ที่สามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ แล้วพระเจ้าก็รับฟัง เพราะพระเยซูเคารพและยำเกรงพระองค์ ⁸ถึงแม้พระองค์จะเป็นลูกของพระเจ้าก็ตาม แต่พระองค์ก็ต้องยอมทนทุกข์ยากเพื่อจะได้เรียนรู้ถึงความหมายของคำว่าเชื่อฟัง ⁹หลังจากที่พระเจ้าทำให้พระเยซูสมบูรณ์แบบแล้ว พระเยซูก็กลายเป็นแหล่งของความรอดที่จะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป สำหรับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ ¹⁰พระเจ้าได้ประกาศแต่งตั้งให้พระองค์เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] เหมือนกับเมลคีเซเดค*

การเตือนไม่ให้หลงผิดไป

¹¹เรามีอีกหลายอย่างที่จะพูดกับคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่มันยากที่จะอธิบายให้เข้าใจเพราะคุณกลายเป็นคนหัวทึบไปซะแล้ว ¹²อันที่จริง ตอนนี้คุณน่าจะเป็นครูกันแล้ว แต่คุณกลับต้องการให้คนมาสอนคุณถึงบทเรียนเบื้องต้นเกี่ยวกับคำสอนของพระเจ้าอีก คุณยังต้องตีมนมแทนที่จะกินอาหารแข็ง ¹³คนที่ยังตีมนมก็ยังเป็นเด็กทารกอยู่ และยังไม่คุ้นเคยกับคำสอนที่เกี่ยวกับชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ แต่ตรงกันข้าม อาหารแข็งนั้นมิไฉนสำหรับผู้ใหญ่ที่ได้รับการฝึกฝนจิตใจมาแล้ว ทำให้เขารู้จักแยกแยะว่าอะไรดีอะไรชั่ว

6 ถ้าอย่างนั้น ให้เรามุ่งหน้าต่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ อย่าได้วนเวียนอยู่แต่กับคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์อีกเลย อย่าให้เราต้องวางพื้นฐานกันใหม่อีกเลย คือเรื่องการกลับตัวกลับใจจากการกระทำที่นำไปสู่ความตาย และเรื่องการไว้วางใจพระเจ้า ²อย่าให้เราต้องสอนกันใหม่เลยในเรื่องพิธีจุ่มน้ำ[†] เรื่องพิธีวางมือ* เรื่องการฟื้นคืนจากความตาย และเรื่องการถูกตัดสินลงโทษถาวรตลอดไป ³ถ้าพระเจ้าอนุญาต เราก็จะมุ่งหน้าต่อไป

⁴บางคนเคยอยู่ในความสว่างของพระเจ้า เคยลิ้มรสของขั้วจากสวรรค์ เคยมีส่วนร่วมกับการปฏิญาณบัพติศมา ⁵เคยได้ลิ้มรสคำพูดที่ดีของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของยุคที่กำลังจะมา ⁶แต่ก็ได้ทิ้งพระคริสต์ไป เป็นไปไม่ได้ที่คนอย่างนี้จะกลับมาหาพระเจ้าได้อีก เพราะพวกเขากำลังตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนไม้กางเขนอีกครั้งหนึ่ง และทำให้พระองค์ต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าทุกคน

5:4 อาโรน คือ หัวหน้านักบวชสูงสุดคนแรก เขาเป็นพี่น้องกับโมเสส

5:6-10 เมลคีเซเดค คือ นักบวชและกษัตริย์ที่มีชีวิตอยู่ในยุคของอับราฮัม (อ่านได้ที่หนังสือปฐมกาล 14:17-24)

6:2 พิธีวางมือ เป็นพิธีที่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ หรือได้รับพร

⁷แผ่นดินที่ดูดซึมน้ำฝนที่ตกลงมา และเกิดพืชผลที่ให้อาหารประชาชนแก่ผู้ปลูก ก็จะได้รับพระพรจากพระเจ้า ⁸แต่แผ่นดินที่เกิดต้นหนามใหญ่น้อย ก็ไร้ค่าและเสี่ยงต่อการโดนสาปแช่ง ในที่สุดก็จะถูกเอาไปเผาไฟ

⁹เพื่อนที่รัก ถึงเราจะพูดอย่างนี้ เรายังมั่นใจว่าพวกคุณจะมีชีวิตและจะรอด ¹⁰เพราะพระเจ้าในยูดาห์ พระองค์จะไม่ลืมการงานที่พวกคุณได้ทำและความรักที่คุณมีต่อพระองค์ คือการที่พวกคุณได้ช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ของพระองค์* จนถึงเดี๋ยวนี้ ¹¹แต่เราอยากให้คุณแต่ละคนเอาใจจริงเอาใจอย่างนี้ต่อไปตลอดชีวิต เพื่อคุณจะได้รับสิ่งที่หวังไว้อย่างแน่นอน ¹²เราไม่ให้คุณเป็นคนขี้เกียจ แต่ให้เอาอย่างคนพวกนั้นที่ไว้วางใจและอดทน จนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้เป็นมรดก

¹³ตอนที่พระเจ้าทำสัญญากับอับราฮัมนั้น เพราะไม่มีใครที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าพระองค์อีกแล้ว พระองค์จึงสาบานโดยอ้างถึงตัวเอง ¹⁴พระองค์พูดว่า “เราจะอวยพรเจ้าและจะให้ลูกหลานของเจ้าทวีคูณมากยิ่งขึ้น”* ¹⁵อับราฮัมก็ได้รับตามที่พระเจ้าสัญญาไว้ หลังจากที่เขารอคอยด้วยความอดทน

¹⁶เมื่อคนเราจะสาบานกัน ก็จะอ้างถึงผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าตน เพราะคำสาบานทำให้คำพูดของเขาน่าเชื่อถือและจะหยุดการโต้เถียงทุกอย่างลง ¹⁷พระเจ้าก็ได้สาบานเหมือนกัน เป็นการรับรองคำสัญญาของพระองค์เพื่อทายาทของคำสัญญาจะได้แน่ใจว่าพระองค์จะไม่วันเปลี่ยนใจอย่างเด็ดขาด ¹⁸ดังนั้นพระเจ้าได้ให้เราทั้งคำสัญญาและคำสาบาน และทั้งสองอย่างนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เพราะเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะพูดโกหก ดังนั้น เราที่ได้หนีมาพึ่งความหวังที่พระองค์ยื่นให้นั้น จะได้มีกำลังใจอย่างมากมาย ¹⁹ความหวังของเรานี้เป็นเหมือนสมอเรือที่มั่นคงและดีดแน่น ความหวังนี้ได้นำเราผ่านเข้าไปหลังม่านสุสานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในสวรรค์ ²⁰พระเยซู ได้เข้าไปในนั้นก่อนแล้ว เพื่อเรา พระองค์จึงเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ๑ ตลอดไป เหมือนกับเมลคีเซเดค

นักบวชเมลคีเซเดค

7 เมลคีเซเดคคนนี้เป็นกษัตริย์เมืองซาเลม และเป็นนักบวชของพระเจ้าสูงสุด ท่านได้พบกับอับราฮัม ในขณะที่อับราฮัมกลับมาหลังจากที่ได้รับพระพรจากพระเจ้าแล้ว ท่านได้อวยพรให้อับราฮัม ²อับราฮัมได้แบ่งของที่ยึดมาได้ให้กับเมลคีเซเดคไปหนึ่งในสิบ ชื่อของเมลคีเซเดค* หมายถึง “กษัตริย์ที่ทำตามใจพระเจ้า” และท่านเป็นกษัตริย์ของเมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึง “กษัตริย์แห่งสันติสุข” ³ไม่มีใครรู้เรื่องเกี่ยวกับพ่อแม่และตระกูลของท่าน* ชีวิตของท่านไม่มีวันเริ่มต้นและไม่มิจุดจบ เมลคีเซเดคจึงเหมือนกับพระบุตรของพระเจ้า ตรงที่ว่าเป็นนักบวชตลอดไป

⁴ดูสิว่าท่านยิ่งใหญ่ขนาดไหน แม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรา ยังได้แบ่งของที่ยึดมาได้ให้กับท่านไปหนึ่งในสิบเลย ⁵พวกนักบวชที่มาจากตระกูลเลวี* นั้น กฎของโมเสสสั่งให้เขาเก็บส่วนแบ่งหนึ่งในสิบจากประชาชน ซึ่งก็คือพี่น้องของเขานั่นเอง ทั้งๆ ที่พวกเขาทั้งหมดสืบเชื้อสาย

6:10 ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ หมายถึง ประชาชนของพระองค์

6:14 เราจะ...ทวีคูณมากยิ่งขึ้น อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:17

7:2 เมลคีเซเดค คือนักบวชและพระราชามีชีวิตอยู่ในยุคของอับราฮัม(ดูที่หนังสือ ปฐมกาล 14:17-24)

7:3 ไม่มีใครรู้...ของท่าน พระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงพ่อแม่หรือบรรพบุรุษของเมลคีเซเดค รวมทั้งที่มาและที่ไปของเขาด้วย

7:5 ตระกูลเลวี หมายถึง เผ่าหนึ่งในสิบสองเผ่าของชาวยิวที่ตั้งชื่อตามลูกชายคนที่สิบสองของยาโคบ

มาจากอับราฮัม⁶ แต่เมลคีเซเดคไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลเลวี แต่ก็ยังได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบจากอับราฮัม และท่านยังได้อวยพรให้กับอับราฮัมคนที่ได้รับคำสัญญาจากพระเจ้า⁷ ซึ่งเรารู้ว่า ผู้ใหญ่จะเป็นคนที่อวยพรให้กับผู้น้อย⁸ ในกรณีของนักบวชชาวเลวีที่ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบนั้น เป็นแค่คนธรรมดาที่ต้องตาย แต่ในกรณีของเมลคีเซเดคที่ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบนั้น คือคนที่พระคัมภีร์⁹ ได้พูดไว้ว่า จะยังคงมีชีวิตอยู่* ต่อไป⁹ อาจจะถูกพูดได้ว่าเลวีคนที่ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งในสิบนั้น จริงๆแล้วได้ให้ส่วนแบ่งหนึ่งในสิบกับเมลคีเซเดคด้วยโดยผ่านทางอับราฮัม¹⁰ ถึงแม้ตอนที่เมลคีเซเดคพบกับอับราฮัมนั้น เลวียังไม่เกิดเลยแต่ก็อยู่ในสายเลือดของอับราฮัมบรรพบุรุษของเขา

¹¹ ชาวอิสราเอลได้รับกฎของโมเสส ซึ่งกฎนั้นขึ้นอยู่กับระบอบนักบวชของเลวี แต่ระบอบนี้ไม่สามารถทำให้เกิดความสมบูรณ์แบบนั้นได้ เพราะถ้ามันทำได้ ทำไมยังต้องมีนักบวชอีกคนหนึ่งมาซึ่งเป็นไปตามแบบของเมลคีเซเดค ไม่ใช่ตามแบบของอาโรน*¹² เมื่อเปลี่ยนระบอบนักบวชไป กฎก็ต้องเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่นด้วย¹³ เราเห็นได้ว่าระบอบนั้นเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เพราะพระเยซูคนที่เราพูดถึงนี้ มาจากอีกเผ่าหนึ่งที่ไม่ใช่เผ่าเลวี และยังไม่มีใครเลยในเผ่าของพระเยซู ที่เคยเป็นนักบวชคอยรับใช้ผู้ที่หน้าแทนบูชา*¹⁴ เพราะเห็นชัดว่า องค์เจ้าชีวิตของเราสืบเชื้อสายมาจากเผ่ายูดาห์ และโมเสสก็ไม่เคยพูดว่าจะมีนักบวชมาจากเผ่านี้เลย

พระเยซูเป็นนักบวชเหมือนเมลคีเซเดค

¹⁵ การเปลี่ยนแปลงนี้ยังเห็นชัดมากขึ้น เมื่อมีนักบวชคนหนึ่งเกิดขึ้นตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค¹⁶ ซึ่งคนนี้ไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักบวชตามกฎที่จะต้องสืบเชื้อสายมาจากเผ่าเลวี แต่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของชีวิตที่ไม่สามารถทำลายได้¹⁷ เหมือนกับที่ในพระคัมภีร์¹⁸ ได้พูดถึงคนนี้ว่า “เจ้าเป็นนักบวชตลอดไป ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค”*

¹⁸ ข้อบังคับอันเก่า ตอนนี้อยู่ยกเลิกไปแล้ว เนื่องจากมันอ่อนแอและไร้ประโยชน์¹⁹ อันที่จริงแล้วกฎของโมเสสไม่ได้ทำให้อะไรสมบูรณ์แบบได้เลย แต่ตอนนี้เราได้รับความหวังที่หวังในสิ่งที่ดีกว่า เพราะความหวังนี้เราจึงเข้าใกล้พระเจ้าได้

²⁰ ที่สำคัญคือว่า พระเจ้าได้แต่งตั้งพระเยซูให้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] นั้น ตามคำสาบานของพระองค์ ในขณะที่คนอื่น ๆ ได้เป็นนักบวชนั้น โดยไม่มีคำสาบาน²¹ แต่พระเยซูได้เป็นหัวหน้านักบวช เมื่อพระเจ้าสาบานกับพระเยซูว่า

“องค์เจ้าชีวิตได้สาบานไว้แล้ว

และจะไม่วันเปลี่ยนใจเลย

‘พระองค์เป็นนักบวชตลอดไป’” (สดุดี 110:4)

²² คำสาบานนี้หมายความว่า พระเยซูเป็นผู้ประกันว่าสัญญาอันใหม่[†] นี้ดีกว่าสัญญาอันเก่า

7:8 จะมีชีวิตอยู่ หมายถึง มีชีวิตอยู่ถาวรตลอดไป

7:11 อาโรน หมายถึง หัวหน้านักบวชคนแรกของชาวฮิวผู้เป็นพี่น้องกับโมเสส

7:13 แทนบูชา หมายถึง ใต้หินสำหรับเผาเครื่องบูชาที่ถวายแก่พระเจ้า

7:17 “เจ้าเป็น...ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:4

7:22 สัญญา หมายความว่า พระเจ้าได้ให้สัญญาหรือพันธสัญญาแก่ประชาชนของพระองค์ สำหรับชาวฮิว สัญญานั้นก็คือกฎของโมเสส แต่ตอนนี้พระเจ้าได้ให้สัญญาใหม่ที่ดีกว่าแก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระคริสต์

²³ เหตุที่มีหัวหน้านักบวชหลายคน ก็เพราะพวกเขาต้องตายไป และทำหน้าที่ต่อไปไม่ได้ ²⁴ แต่พระเยซูนั้นมีชีวิตถาวรตลอดไป จึงทำหน้าที่หัวหน้านักบวชได้ตลอดไป ²⁵ ดังนั้น ทุกคนที่มาหาพระเจ้า โดยผ่านทางพระเยซู พระองค์สามารถที่จะช่วยชีวิตของเขาได้ครบถ้วน* เพราะพระองค์อยู่เสมอที่จะขอความเมตตาให้กับพวกเขา

²⁶ หัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างพระเยซูนี้แหละที่เราต้องการ เพราะพระองค์เป็นที่พอใจของพระเจ้า ไม่มีที่ติ ไม่มีจุดต่างพร้อย แยกจากคนบาปทั้งหลาย และได้รับการยกขึ้นอยู่เหนือฟ้าสวรรค์ ²⁷ พระองค์ไม่ต้องถวายเครื่องบูชาทุกวัน เหมือนกับพวกหัวหน้านักบวชอื่นๆ ทำคืออย่างแรกเขาต้องถวายเครื่องบูชาจัดการกับบาปของตัวเองก่อน แล้วถึงค่อยทำให้กับประชาชน แต่พระเยซูถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวสำหรับทุกคน พระเยซูทำอย่างนี้ตอนที่พระองค์ถวายชีวิตของพระองค์เอง ²⁸ จริงๆแล้วกฎของโมเสสได้แต่งตั้งมนุษย์ที่มีความอ่อนแอ ให้มาเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด† แต่คำสาบานที่มาจากหลังกฎของโมเสสนั้น ได้แต่งตั้งพระบุตรผู้ที่พระเจ้าได้ทำให้สมบูรณ์แบบทุกอย่างตลอดไป

พระเยซูเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดตลอดไป

8 ประเด็นที่เรากำลังพูดถึงคือ เรามีสหัวหน้านักบวชสูงสุด† อย่างนี้ผู้ที่นั่งอยู่ทางขวาของบัลลังก์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์ ² หัวหน้านักบวชสูงสุดนี้ ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด* คือในเต็นท์* ที่แท้จริง ที่ไม่ใช่มนุษย์ตั้งขึ้นแต่เป็นองค์เจ้าชีวิตตั้งขึ้นเอง

³ หัวหน้านักบวชสูงสุดทุกคนได้รับการแต่งตั้งให้เอาของขวัญและเครื่องบูชา† มาถวาย ดังนั้นจึงจำเป็นที่หัวหน้านักบวชสูงสุดของเราคนนี้จะต้องมีของที่เอามาถวายด้วย ⁴ ถ้าพระองค์อยู่ในโลก พระองค์คงไม่ได้เป็นนักบวชหรอก เพราะนักบวชที่คอยถวายของขวัญตามกฎหมายของโมเสสมืออยู่แล้ว ⁵ แต่พวกเขาทำงานรับใช้ในที่ที่เป็นแค่สิ่งที่เลียนแบบ และเป็นเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนกับเมื่อโมเสสกำลังจะตั้งเต็นท์ พระเจ้าได้เตือนว่า “ระวังให้ดี ให้ทำทุกอย่างตามแบบที่ได้แสดงให้เจ้าดูบนภูเขา* นั้น” ⁶ แต่งานในหน้าที่ของนักบวชที่พระเยซูได้รับนั้น ยิ่งใหญ่กว่างานของนักบวชพวกนั้นมากนัก เช่นเดียวกับคำสัญญาของพระเจ้าที่พระเยซูได้เป็นคนกลางนำมานั้น ก็ดีกว่าคำสัญญาเดิมมากนัก เพราะพระเจ้าได้ตั้งคำสัญญาใหม่นี้ไว้บนคำสัญญาที่ชี้ถึงสิ่งที่ดีกว่า ⁷ เพราะถ้าคำสัญญาเดิมนั้นไม่บกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องหาคำสัญญาอันที่สองมาแทน ⁸ แต่พระเจ้าได้เตือนประชาชนชาวอิสราเอลว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดว่า เวลาที่เราจะทำสัญญาใหม่กับชาวอิสราเอล† และชาวยูดาห์* กำลังจะมาถึงแล้ว

⁹ ซึ่งจะไม่เหมือนกับคำสัญญา ที่เราได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา

7:25 ครบถ้วนหรือตลอดไป

8:2 สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด หมายถึง “ศักดิ์สิทธิ์มาก” เป็นสถานที่แห่งพระวิญญาน ที่พักของพระเยซูและเป็นที่สักการบูชาพระองค์

8:2 เต็นท์ หมายถึง เต็นท์พิเศษซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ และเป็นสถานที่สักการบูชาของชาวยิว

8:5 ระวัง...ภูเขา ข้อความนี้อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 25:40

8:8 ยูดาห์ หมายถึง ตอนใต้ของประเทศยิว

ตอนที่เรารู้เรื่องมือพวกเขา ออกมาจากประเทศอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ ต่อคำสัญญาของเราอีกต่อไป เราจึงหันหลังไม่สนใจพวกเขา องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้แหละ¹⁰นี่เป็นคำสัญญาใหม่ที่เราจะทำกับประชาชนชาวอิสราเอล[†] หลังจากเวลานั้น องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้แหละ เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในจิตใจของพวกเขา เราจะเขียนพวกมันลงไปบนหัวใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นคนของเรา¹¹เขาจะไม่ต้องมาสอนเพื่อนบ้าน หรือพี่น้องของเขาว่า ‘คุณต้องรู้จักองค์เจ้าชีวิต’ เพราะตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุด จนถึงคนยิ่งใหญ่ที่สุด พวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา¹² เพราะเราจะยกโทษให้กับความชั่วของพวกเขา และเราจะไม่จดจำความบาปของพวกเขาอีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:31-34)

¹³เมื่อพระองค์เรียกคำสัญญานี้ว่า “อันใหม่” แสดงว่าพระองค์ได้ทำให้คำสัญญาเดิม* นั้น ล้าสมัยไปแล้ว สิ่งทีล้าสมัยและเก่าไปแล้ว ก็จะสูญหายไปไม่ช้า

การนมัสการแบบเก่า

9 คำสัญญาเดิม* นั้น มีกฎระเบียบในการนมัสการ และมีสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้² เพราะมีเต็นท์ที่กางขึ้นมา เต็นท์นี้มีสองห้อง ห้องแรกเรียกว่า “ห้องที่บริสุทธิ์” ภายในห้องแรกนี้มี โคมไฟตั้งพื้น มีโต๊ะและขนมปังศักดิ์สิทธิ์วางอยู่³ ส่วนห้องที่สองนั้นมีม้านั่งอยู่ ห้องนี้มีชื่อเรียกว่า “ห้องที่บริสุทธิ์ที่สุด”⁴ ภายในห้องที่สองนี้ มีแท่นบูชา ทองคำ* เอาไว้เผาเครื่องหอม* และมีหีบแห่งคำสัญญา* หีบนี้หุ้มด้วยทองคำทั้งหมด ภายในหีบมีโถทองคำที่ใส่อาหารทิพย์*⁵ไว้ มีไม้เท้าของอาโรนที่มีใบอ่อนงอกออกมา และมีแผ่นหินสองแผ่นของคำสัญญาที่สลักกฎปฏิบัติสิบประการไว้⁶บนหีบนั้น มีรูปปั้นทูตสวรรค์* ที่แสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ปีกทั้งสองของทูตสวรรค์นั้น กางออกคลุมฝาหีบตรงที่ที่บาปได้รับการยกโทษ* ตอนนี้เราไม่สามารถอธิบายถึงเรื่องนี้ได้อย่างละเอียดได้

⁶เมื่อจัดตั้งพวกนี้เข้าที่แล้วพวกนักบวชจะเข้าไปในห้องแรกทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าเป็นประจำ⁷ ส่วนในห้องที่สองนั้นมีแต่หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] คนเดียวที่เข้าไปได้ แต่เข้าไปปีละครั้งเท่านั้น และเขาจะต้องเอาเลือดเข้าไปด้วย เพื่อจัดการกับบาปของตัวเอง และบาปของประชาชนอิสราเอลก็ได้

8:13 คำสัญญาเดิม หมายถึง สัญญาที่พระเจ้าให้แก่ชาวอียิวเมื่อพระองค์ให้กฎของโมเสสแก่พวกเขา

9:3 ห้องที่บริสุทธิ์ที่สุด หมายถึง “ศักดิ์สิทธิ์มาก” เป็นสถานที่แห่งพระวิญญาณ ที่พักของพระเยซูและเป็นทีสักการะบูชาพระองค์

9:4 แท่นบูชาทองคำ หมายถึง โต๊ะหินสำหรับเผาเครื่องบูชาที่ถวายแก่พระเจ้า

9:4 เครื่องหอม หมายถึง ต้นไม้เทศที่นำมาตากแห้งใช้เป็นเครื่องบูชา โดยนำไปเผาให้มีควันหอม

9:4 หีบแห่งคำสัญญา หมายถึง กล่องไม้หุ้มทองคำ ภายในมีกฎของพระเจ้าจารึกบนแผ่นหินสองแผ่น

9:4 อาหารทิพย์ อาหารจากสวรรค์ซึ่งพระเจ้ามอบให้กับชาวอิสราเอลที่อยู่ในที่เปลี่ยวแล้งหลังจากที่ออกมาจากประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ บทที่ 16

9:5 รูปปั้นทูตสวรรค์ หรือ เครูบ หมายถึง รูปปั้นทูตสวรรค์สองชั้น

9:5 ที่ที่บาปได้รับการยกโทษ หมายถึง บริเวณที่อยู่บน “หีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่คำสัญญา” ซึ่งหัวหน้านักบวชสูงสุดจะนำเลือดสัตว์มาวางไว้ปีละครั้ง เพื่อชำระบาปให้มนุษย์

ทำไปโดยไม่รู้ตัว⁸ จากเรื่องนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์⁹ ชี้ให้เห็นว่า ทางที่จะเข้าไปในห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น จะยังไม่เปิดเผยให้รู้ ตราบใดที่ห้องแรกยังใช้ทำพิธีศาสนาکنونอยู่⁹ นี่เป็นเรื่องเปรียบเทียบให้เห็นว่าของขี้ฉ้อและเครื่องบูชา¹⁰ ที่เอามาถวายให้กับพระเจ้านั้นไม่สามารถชำระจิตใจของคนที่เขาเอเครื่องบูชามาให้บริสุทธิ์ได้หรอก¹⁰ เพราะมันเป็นแค่เรื่องของอาหาร เครื่องดื่มและพิธีชำระล้างต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นกฎที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภายนอกที่ใช้กันจนกว่าจะถึงเวลาของระบบใหม่

การน้สการแบบใหม่

¹¹ แต่ตอนนี้พระคริสต์ได้มาในฐานะหัวหน้านักบวชสูงสุด¹¹ สิ่งดีๆ พวกนี้ที่มาถึงแล้ว พระองค์ได้นำเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่สมบูรณ์แบบกว่า เป็นเต็นท์ที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ และไม่ได้เป็นของโลกที่ถูกสร้างมา¹² พระองค์เข้าไปในห้องที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นเพียงครั้งเดียวเป็นพอดลอดไป พระองค์ไม่ได้เอาเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ได้ถวายเลือดของพระองค์เอง พระองค์จึงทำให้เราเป็นอิสระจากบาปตลอดไป¹³ ถ้าเลือดของแพะและวัวตัวผู้ และขี้เถ้าของวัวตัวเมียที่เอามาประพรมลงบนคนที่ไม่สะอาดตามพิธีทางศาสนา แล้วทำให้เขาสะอาดภายนอกได้¹⁴ แล้วเลือดของพระคริสต์ล่ะ จะชำระเรายิ่งกว่านั้นอีกขนาดไหน พระองค์ได้ถวายตัวเองให้กับพระเจ้า เป็นเครื่องบูชา¹⁵ ที่ไม่มีตำหนิ ผ่านทางพระวิญญาณที่คงอยู่ตลอดไป ดังนั้นเลือดของพระองค์จะชำระล้างจิตใจของเราจากการกระทำที่นำไปถึงความตาย เพื่อเราจะได้มารับใช้พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่

¹⁵ นี่เป็นเหตุที่พระคริสต์ได้นำคำสัญญาใหม่¹⁵ มาให้ พระองค์เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพื่อให้คนที่พระเจ้าเรียกมานั้น ได้รับมรดกถาวรตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ความตายของพระเยซู ทำให้มนุษย์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระพ้นจากบาปที่ได้ทำไปภายใต้คำสัญญาแรก¹⁶ แล้ว

¹⁶ มีพินัยกรรม¹⁶ อยู่ที่ไหนก็จำเป็นจะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณทำพินัยกรรมนั้นตายแล้ว¹⁷ เพราะพินัยกรรมจะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่อคนทำตายแล้วเท่านั้น แต่ถ้าคนทำพินัยกรรมนั้นยังอยู่ มันก็ไม่มีผลบังคับอะไรเลย¹⁸ นั่นเป็นเหตุที่ถ้าไม่มีเลือด คำสัญญาแรกก็ยังไม่ผลบังคับใช้¹⁹ เมื่อโมเสสได้ประกาศคำสั่งทุกอย่างให้กับประชาชนแล้ว ท่านก็เอาเลือดของลูกวัวและแพะพร้อมกับน้ำและขนแกะสีแดงและกิ่งหุสุมมาประพรมหนังสือม้วนของคำสัญญาและประชาชนทุกคน²⁰ โมเสสพูดว่า "นี่คือเลือดแห่งคำสัญญา คำสัญญานี้พระเจ้าได้สั่งให้พวกคุณรักษาไว้"²¹ แล้วโมเสสก็ได้ประพรมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์²² และของทุกอย่างที่ใช้ในการน้สการพระเจ้า²² อันที่จริง ตามกฎของโมเสสนั้นถือว่าเกือบทุกอย่างที่จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ และถ้าไม่มีการล้างเลือดออกมากก็จะไม่มีการยกโทษให้

9:15 สัญญาใหม่ หมายถึง "สัญญาที่ดีกว่า" ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้ประชาชนของพระองค์ผ่านพระเยซู

9:15 คำสัญญาแรก หมายถึง สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับชาวอียิว เมื่อตอนที่พระองค์ได้ให้กฎของโมเสสแก่พวกเขา

9:16 พินัยกรรม หมายถึงเอกสารที่ผู้ลงนามแสดงให้เห็นว่าผู้ใดที่เขาต้องการให้มีสิทธิ์ครอบครองสมบัติของเขาหลังจากที่เขาตายไปแล้ว

9:21 เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึง เต็นท์พิเศษซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ และเป็นสถานที่สักการบูชาของชาวอียิว

พระคริสต์กำจัดบาปได้

²³ ดังนั้น ของพวกนี้ที่จำลองแบบมาจากของจริงในสวรรค์ จำเป็นที่ต้องเอาเลือดของสัตว์มาชำระมัน แต่กับของจริงที่อยู่ในสวรรค์นั้นจะต้องใช้เครื่องบูชาที่ดีกว่านี้ชำระ ²⁴ เพราะพระคริสต์ไม่ได้เข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุดที่มีอมมนุษย์สร้าง หรือที่จำลองแบบจากของจริง แต่ตอนนี้พระองค์ได้เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในสวรรค์ที่แท้จริงเพื่อเรา ²⁵ และไม่ได้เข้าไปถวายพระองค์เองซ้ำแล้วซ้ำอีก เหมือนกับที่หัวหน้านักบวชสูงสุด ต้องเอาเลือดที่ไม่ใช่ของเขาเองเข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุดทุกๆ ปี ²⁶ เพราะไม่เช่นนั้น พระคริสต์ก็ต้องถวายตัวเองหลายต่อหลายครั้งแล้ว นับตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ตอนนี้ซึ่งเป็นยุคสุดท้ายแล้ว พระองค์ได้ปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวเป็นพอสำหรับตลอดไปเพื่อถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชากำจัดบาปให้หมดไป ²⁷ มนุษย์ตายแค่ครั้งเดียวแล้วเจอกับการพิพากษา ²⁸ พระคริสต์ก็เหมือนกัน ที่ถวายตัวเองเพียงครั้งเดียว เพื่อกำจัดบาปของคนเป็นจำนวนมาก และพระองค์จะมาปรากฏตัวอีกเป็นครั้งที่สอง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อมากำจัดบาป แต่มาช่วยคนพวกนั้นให้รอด คือคนที่กำลังรอพระองค์อย่างใจจดใจจ่ออยู่

พระคริสต์ถวายตัวเองครั้งเดียวเป็นพอตลอดไป

10 กฎของโมเสส[†] เป็นแค่เงาของสิ่งดีๆ ที่กำลังจะมาถึง มันไม่ใช่ของจริง ดังนั้นกฎของโมเสสที่สั่งให้คนต้องเอาเครื่องบูชาแบบเดิมๆ มาถวายพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกในทุกๆ ปีนั้นไม่มีวันทำให้คนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าสมบูรณ์แบบได้ ² เพราะถ้ากฎทำให้คนสมบูรณ์แบบได้จริง คนคงจะเลิกถวายเครื่องบูชาไปแล้ว เพราะเขาคงได้รับการชำระครั้งเดียวเป็นพอแล้ว และใจของเขาคงไม่รู้สึกรอคอยบาปที่เขาได้ทำ ³ แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เครื่องบูชากลับกลายเป็นสิ่งที่เตือนให้เขาระลึกถึงบาปที่ได้ทำทุกๆ ปี ⁴ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของวัวตัวผู้และของแพะจะมาล้างบาปได้

⁵ ดังนั้น เมื่อพระคริสต์ได้เข้ามาในโลกนี้ พระองค์พูดว่า

“พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ต้องการเครื่องบูชา[†] และของขวัญ แต่พระองค์ได้เตรียมร่างกายสำหรับข้าพเจ้า

⁶ พระองค์ไม่ได้พอใจกับเครื่องเผาบูชา[†] และเครื่องบูชาจัดการกับบาป

⁷ แล้วข้าพเจ้า (พระเยซู) ก็พูดว่า

โอพระเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้

ข้าพเจ้ามาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์

เหมือนกับที่มีเขียนไว้เกี่ยวกับข้าพเจ้าในหนังสืออิมมานูเอล” (สดุดี 40:6-8)

⁸ ครั้งแรกพระองค์ (พระคริสต์) ได้พูดว่า “พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ต้องการและไม่ได้อใจในเครื่องบูชา[†] สัตว์ที่นำมาบูชา เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาได้บาป” (ถึงแม้กฎของโมเสสสั่งให้ทำอย่างนี้ก็ตาม) ⁹ แล้วต่อมาพระองค์ (พระคริสต์) ได้พูดอีกว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แล้ว ข้าพเจ้ามาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์” ดังนั้น พระเจ้าจึงยกเลิกระบบแรกเสีย เพื่อจะจัดตั้งระบบอันที่สองขึ้นมาใหม่ ¹⁰ เพราะพระเยซูคริสต์ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ และพระองค์ได้เสียสละร่างกายของพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเป็นพอตลอดไป เราจึงได้รับ

การชำระให้บริสุทธิ์

¹¹นักบวชชาวยิวทุกคนยื่นทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าทุกวัน และเขาได้ถวายเครื่องบูชา¹อย่างเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่มันไม่สามารถจะกำจัดบาปได้ ¹²แต่หลังจากที่พระคริสต์ได้สละตัวเองเป็นเครื่องบูชา¹เพียงครั้งเดียวเพื่อจัดการกับบาปตลอดไป แล้วพระองค์ได้นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า ¹³พระองค์จะนั่งรอจนกว่าพระเจ้าจะทำให้ศัตรูของพระองค์มาเป็นที่วางเท้าของพระองค์ ¹⁴เพราะเมื่อพระองค์ถวายตัวเพียงครั้งเดียวก็ทำให้คนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์¹ แล้วนั้นสมบูรณ์แบบตลอดกาล

¹⁵พระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ได้เป็นพยานยืนยันกับเราในเรื่องนี้ พระองค์ได้พูดว่า

¹⁶“นี่คือคำสัญญาใหม่*ที่เราจะทำกับประชาชนของเราหลังจากสมัยนั้น

เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในจิตใจของพวกเขา

และจะเขียนพวกมันลงไปบนหัวใจของพวกเขา” (เยเรมีย์ 31:33)

¹⁷“และเราจะลบบาป และการกระทำที่ผิดๆ ของพวกเขาตลอดไป” (เยเรมีย์ 31:34)

¹⁸เมื่อพระเจ้าอภัยบาปให้แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีการถวายเครื่องบูชา¹ เพื่อจัดการกับบาปอีกต่อไป

เข้ามาใกล้ๆ พระเจ้า

¹⁹ดังนั้น พี่น้องครับ เรามีความมั่นใจที่จะเข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุด*โดยเลือดของพระเยซู ²⁰เราเข้าไปได้ตามทางใหม่ที่ให้ชีวิต ซึ่งพระองค์ได้เปิดให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือที่พระองค์ได้สละร่างกายเป็นเครื่องบูชา ²¹เรามีหัวหน้านักบวชผู้ยิ่งใหญ่ ที่คอยจัดการดูแลครัวเรือนของพระเจ้า ²²ดังนั้นขอให้เราทุกคน เข้ามาใกล้ๆพระเจ้า ด้วยความจริงใจ และมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ มีใจที่ได้รับการประพรมให้สะอาดจากความรู้สึกลึกๆเพราะบาป และมีร่างกายที่ได้ชำระด้วยน้ำบริสุทธิ์แล้ว ²³ขอให้เราทุกคนยึดมั่นในความหวังที่เราได้ยอมรับไว้แล้วอย่างไม่หวั่นไหว เพราะพระองค์ผู้ให้สัญญากับเรานั้นซื่อสัตย์

ช่วยกันและกันให้เข้มแข็ง

²⁴ขอให้เราทุกคนพิจารณากันและกันเพื่อจะได้กระตุ้นกันให้มีความรักและทำแต่ความดี ²⁵ขออย่าให้เราทิ้งการประชุมไปเหมือนกับที่บางคนทำอยู่ แต่ให้กำลังใจกันและกันมากยิ่งขึ้น ยิ่งพวกคุณรู้อยู่แล้วว่าวันนั้น* กำลังใกล้มาถึงแล้ว ก็ยิ่งน่าจะทำอย่างนี้

อย่าหนีพระเจ้าไป

²⁶ถ้าเรายังตั้งใจทำผิดอยู่หลังจากที่เรารู้เรื่องความจริงแล้วก็จะไม่มีเครื่องบูชา¹ จัดการกับบาปให้อีกแล้ว ²⁷มีแต่จะรอคอยการพิพากษาด้วยความหวาดกลัว และรอคอยไฟรอนแรงที่จะเผาผลาญคนที่ต่อต้านพระเจ้า ²⁸คนไหนที่ไม่ยอมเชื่อฟังกฎของโมเสส และมีพยานสักสองสามปาก คนนั้นก็ถูกประหารชีวิตอย่างไร้ความเมตตา ²⁹คิดดูสิว่า คนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และมอง

10:16 คำสัญญาใหม่ หมายถึง คำสัญญาอันใหม่ที่ดีกว่าเดิม ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้แก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระเยซู

10:19 ห้องบริสุทธิ์ที่สุดหมายถึง “ศักดิ์สิทธิ์มาก” เป็นสถานที่แห่งพระวิญญาณที่ทั้งของพระเยซูและเป็นสัญลักษณ์ของพระเยซู

10:25 วันนั้น ในที่นี้หมายถึง เวลาที่พระคริสต์จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

เลือดของคำสัญญาใหม่*ที่ได้ชำระเขาให้บริสุทธิ์นั้นว่าไร้ค่าและแถมยังถูกพระวิญญาณแห่งความเมตตากรุณา คนพวกนี้สมควรจะได้รับโทษหนักกว่าคนพวกนั้นขนาดไหน³⁰ เพราะเรารู้จักพระองค์ที่พูดว่า “การแก้แค้นเป็นเรื่องของเรา เราจะตอบสนองพวกเขาเอง”* และได้พูดอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตจะพิพากษาประชาชน*ของพระองค์”³¹ เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวยิ่งนักที่จะตกอยู่ในมือของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่นั้น

ขอให้มีความกล้าและอดทนไว้

³² ขอให้คิดถึงสมัยก่อนตอนที่คุณเพิ่งได้รับความสว่าง คุณได้อึดทนต่อความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ³³ บางครั้งคุณถูกประจานให้ขายหน้าและคนดูถูกข่มเหง บางครั้งคุณก็ช่วยเหลือคนอื่นที่ถูกข่มเหง ³⁴ พวกคุณไม่ได้แค่ช่วยเหลือและร่วมทุกข์กับคนที่ติดคุก แต่คุณยังยินดียอมให้คนมายึดเอาทรัพย์สินของคุณไป เพราะคุณรู้ว่าคุณได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ยอดเยียมกว่านั้น และเป็นทรัพย์สินที่จะอยู่ถาวรตลอดไป

³⁵ ดังนั้น อย่าทิ้งความมั่นใจของคุณ เพราะมันจะนำรางวัลอันยิ่งใหญ่มาให้ ³⁶ พวกคุณต้องมีความอดทน เพื่อว่าเมื่อคุณได้ทำตามความต้องการของพระเจ้าแล้ว คุณก็จะได้รับสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้ ³⁷ พระเจ้าบอกไว้

“อีกไม่นานนัก พระองค์ผู้ที่กำลังจะมานั้นก็จะมาถึงแล้ว

พระองค์จะไม่ชักช้า

³⁸ แต่คนที่เรายอมรับนั้น จะใช้ชีวิตด้วยความไว้วางใจ

และถ้าเขาหันหลังเลิกไว้วางใจ เราจะไม่พอใจในตัวเขา*เลย” (ฮีบรู 2:3-4)

³⁹ แต่เราไม่ใช่นคนพวกนั้นที่เลิกไว้วางใจ แล้วต้องถูกทำลายไป แต่เราเป็นคนพวกนั้น ที่ยังไว้วางใจอยู่ แล้วได้รับชีวิต

ความไว้วางใจ

11 ดังนั้น ความไว้วางใจรับประกันว่าเราจะได้รับในสิ่งที่เราหวังไว้ และสามารถสัมผัสได้ถึงหลักฐานของสิ่งที่เรามองไม่เห็น² เป็นเพราะคนในสมัยก่อนไว้วางใจนี้เอง พระเจ้าถึงได้ยกย่องเขา

³ เป็นเพราะเราไว้วางใจนี้เอง เราถึงได้เข้าใจว่า พระเจ้าสร้างจักรวาลนี้ขึ้นมาโดยคำสั่งของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเกิดมาจากสิ่งที่มองไม่เห็น

⁴ เป็นเพราะอาเบลไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้นำเครื่องบูชา[†] ที่ดีกว่าของคาอินมาถวายพระเจ้า และเพราะเขาไว้วางใจแบบนี้ พระเจ้าถึงได้ยกย่องเขาว่าเป็นคนที่ทำตามใจพระองค์ และยอมรับของถวายของเขา เป็นเพราะเขาไว้วางใจนี้เอง ถึงแม้เขาจะตายไปแล้ว เขาก็ยังพูดอยู่

⁵ เป็นเพราะเอโนคไว้วางใจนี้เอง พระเจ้าถึงได้รับเขาขึ้นไปอยู่กับพระองค์ ดังนั้น เอโนคจึงไม่เคยตาย และไม่มีใครหาเขาเจออีกเลย เพราะพระเจ้าได้รับเขาไปแล้ว แต่ก่อนที่พระองค์จะ

10:29 สัญญาใหม่ หมายถึง “คำสัญญาที่ดีกว่า” ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้แก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระเยซู

10:30 “เราจะตอบสนองพวกเขาเอง” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35

10:30 “องค์เจ้าชีวิต...ประชาชน” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี. 135:14

10:38 “เรา...ตัวเขา” ข้อความตอนนี้อ้างจากพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีก

รับเขาขึ้นไปนั้น ⁶เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นคนหนึ่งที่พระเจ้าพอใจ แต่ถ้าไม่มีความไว้วางใจแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ เพราะคนที่มาเฝ้าพระเจ้าจะต้องเชื่อว่าพระองค์มีจริง และต้องเชื่อว่าพระองค์จะให้รางวัลกับทุกคนที่แสวงหาพระองค์

⁷เป็นเพราะโนอาห์ไว้วางใจนี้เอง เมื่อพระเจ้าเตือนเขาให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่ยังมองไม่เห็น เขาก็เคารพยำเกรงพระเจ้า และได้ต่อเรือใหญ่เพื่อช่วยชีวิตคนในครอบครัวของเขา เพราะเขามีความไว้วางใจนี้เอง เขาถึงเป็นผู้ที่ทำให้เห็นว่าโลกนี้ผิด และพระเจ้าได้ยอมรับเขาแบบที่พระองค์ได้ยอมรับคนที่ไว้วางใจพระองค์

⁸เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เมื่อพระเจ้าเรียกเขาออกเดินทางไปที่แผ่นดินที่เขาจะได้รับเป็นมรดก เขาก็เชื่อฟังและออกเดินทางไป แม้ไม่รู้ว่ากำลังจะไปไหน ⁹เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้มาอยู่อย่างคนต่างด้าวในแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาไว้ เขาได้พักอยู่ในเต็นท์เหมือนกับอิสอัคและยาโคบลูกหลานของเขา ผู้ที่จะได้รับมรดกร่วมกันกับอับราฮัมตามสัญญาอันเดียวกันที่พระเจ้าให้มัน ¹⁰ที่อับราฮัมทำอย่างนี้ก็เพราะเขากำลังรอคอยเมือง*ที่มีรากฐานมั่นคงถาวร เป็นเมืองที่พระเจ้าออกแบบและสร้างเอง

¹¹เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เขาเชื่อว่าพระเจ้าซื่อสัตย์และจะทำตามสัญญา พระเจ้าถึงให้อับราฮัมมีลูกได้ ถึงแม้ว่าตัวเขาเองจะแก่เกินกว่าที่จะมีลูกได้แล้ว และซาราห์เองก็เป็นหมัน ¹²ด้วยเหตุนี้ จากชายคนเดียวกันนี้ที่มีสภาพเหมือนกับคนที่ตายไปแล้ว ยังสามารถที่จะมีลูกหลานเกิดขึ้นมากมายเท่ากับดวงดาวในท้องฟ้า และมากมายเท่ากับเม็ดทรายบนฝั่งทะเลที่นับไม่ถ้วน

¹³คนพวกนี้ทั้งหมดได้ตายไปในขณะที่ยังไว้วางใจอยู่ ถึงแม้พวกเขายังไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ เพียงแค่ได้เห็นและยินดีต้อนรับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญานั้นไว้แต่ไกล พวกเขาที่ยอมรับอีกว่าตัวพวกเขาเองเป็นแค่คนแปลกหน้าและคนต่างด้าวในโลกนี้ ¹⁴ที่เขาพูดอย่างนี้แสดงว่าพวกเขากำลังแสวงหาบ้านเมืองที่จะเป็นของเขาเอง ¹⁵ถ้าพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่พวกเขาจากมา เขาก็ยังมีโอกาสที่จะกลับไปได้ ¹⁶แต่พวกเขากำลังเฝ้านถึงบ้านเมืองที่ดีกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ พระเจ้าถึงไม่อับอายที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้เตรียมบ้านเมืองไว้สำหรับพวกเขาแล้ว

¹⁷⁻¹⁸เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจนี้เอง เมื่อพระเจ้ามาลงใจเขา เขาก็ได้ถวายอิสอัคลูกชายเพียงคนเดียวเป็นเครื่องบูชา[†] เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าได้สัญญากับอับราฮัมว่า “ลูกหลานของเจ้าจะสืบเชื้อสายมาจากอิสอัค” อับราฮัมรับคำสัญญาแล้ว แต่ก็ยังพร้อมที่จะถวายลูกชายเพียงคนเดียว ¹⁹เพราะอับราฮัมถือว่าพระเจ้าสามารถทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาได้ อาจจะมีพูดได้ว่า เขาก็ได้รับอิสอัคกลับคืนมาจากความตาย

²⁰เป็นเพราะอิสอัคไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้ให้พรกับทั้งยาโคบและเอซาว สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

²¹เป็นเพราะยาโคบไว้วางใจนี้เอง เมื่อเขากำลังจะตาย เขาถึงได้ให้พรกับลูกทั้งสองคนของโยเซฟ และได้ันมัสการพระเจ้าขณะที่พึ่งอยู่ที่ปลายไม้เท้าของเขา

11:10 เมือง หมายถึง “เมือง” แห่งพระวิญญูญาณ ที่ซึ่งพระเจ้าอาศัยอยู่กับประชาชนของพระองค์ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์” (ฮีบรู 12:22)

²²เป็นเพราะโยเซฟไว้วางใจนี้เอง ในบั้นปลายชีวิตเขาได้พูดถึงเรื่องที่เขาจะฝากฝังศพของเขาไว้ที่อียิปต์ และสั่งเสียให้เอากระดูกของเขาไปด้วย

²³เป็นเพราะพ่อแม่ของโมเสสไว้วางใจนี้เอง เมื่อโมเสสเกิดมาพวกเขาถึงได้ซ่อนตัวเด็กไว้ถึงสามเดือน เพราะพ่อแม่เห็นว่าเขาเป็นเด็กที่มีหน้าตาโดดเด่น และพวกเขากลัวคำสั่งของกษัตริย์ด้วย

²⁴เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจนี้เอง เมื่อเขาโตขึ้นถึงได้ยอมสละฐานะของลูกสาวฟาโรห์ ²⁵เขาเลือกที่จะถูกกดขี่ข่มเหงร่วมกับประชาชนของพระเจ้า แทนที่จะมีความสุขสนุกสนานชั่วคราวกับความบาป ²⁶เขาถือว่าอับอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์[†] มีความมากกว่าทรัพย์สมบัติของประเทศอียิปต์ เพราะเขามองไปข้างหน้าถึงรางวัลที่จะได้รับ ²⁷เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้ออกจากประเทศอียิปต์โดยไม่เกรงกลัวความโกรธของฟาโรห์ เขามีใจมานะอดทนราวกับว่าเขาได้เห็นพระเจ้าผู้ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ ²⁸เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจนี้เอง เขาถึงได้จัดตั้งเทศกาลวันปลดปล่อย[†] และสั่งให้ประพรมเลือดที่ประตู เพื่อไม่ให้ทูตแห่งความตาย* มาแตะต้องลูกชายหัวปี* ของประชาชนอิสราเอลได้

²⁹เป็นเพราะคนอิสราเอลไว้วางใจนี้เอง พวกเขาถึงได้เดินข้ามทะเลแดงเหมือนกับเดินอยู่บนพื้นดินแห้ง แต่เมื่อพวกเขาอียิปต์พยายามที่จะทำอย่างนั้นบ้าง พวกเขาถึงจมน้ำตายหมด

³⁰เป็นเพราะคนอิสราเอลไว้วางใจนี้เอง หลังจากที่พวกเขาเดินรอบกำแพงเมืองเยรีโคเป็นเวลาเจ็ดวัน กำแพงนั้นก็พังลงมา

³¹เป็นเพราะราหับหญิงโสเภณีไว้วางใจนี้เอง เธอถึงไม่ถูกฆ่าตายไปพร้อมกับคนที่ไม่เชื่อฟังพวกนั้น เพราะเธอได้ต้อนรับและช่วยคนสอดแนมอย่างเป็นมิตร

³²จะต้องให้ผมพูดมากกว่านี้อีกหรือ ผมไม่มีเวลาพอที่จะเล่าถึงเรื่องกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอล และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ³³เป็นเพราะพวกเขาไว้วางใจนี้เอง พวกเขาเหล่านี้ถึงได้รับชัยชนะเหนือดินแดนต่างๆ และได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง ยุติธรรม และได้รับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าสัญญาไว้ และได้ขับปากสิงโต ³⁴พวกเขาได้ดับไฟที่ไหม้ไหม้อย่างรุนแรง และรอดตายจากคมดาบ เขาได้รับกำลังจากพระเจ้าเมื่ออ่อนแอ และมีกำลังในสนามรบ และขับไล่กองทัพต่างชาติให้แตกกระเจิดกระเจิงไป ³⁵พวกผู้หญิงก็ได้รับคนที่เขารักที่ฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็ยอมถูกทรมาณ* จนตายไม่ยอมออกมาจากคุก เพื่อที่จะได้ฟื้นขึ้นจากความตายอย่างถาวรไม่ใช่แค่ชั่วคราว ³⁶บางคนต้องทนถูกเยาะเย้ยและถูกเขียนด้วยแล้ ในขณะที่บางคนถูกล่ามโซ่และถูกขังคุก ³⁷บางคนโดนหินขว้าง บางคนถูกลี้อยอกเป็นสองท่อน บางคนถูกดาบฟัน บางคนยากจนขัดสน บางคนร้อนรุ่มเพราะเหงื่อเหนียวเหนียวแฉะเหงื่อเหนียวเหนียว* และถูกทารุณอย่างไม่ยุติธรรม ³⁸โลกนี้ไม่คู่ควรกับคนพวกนี้เลย พวกเขาอ่อนโรไปตามที่เปเลาเปลิ้วและภูเขาอยู่ตามถ้ำตามโพรงในพื้นดิน

11:28 ทูตแห่งความตาย หรือ ผู้ฆ่า หมายถึง ผู้ที่จะลงโทษประชาชนชาวอียิปต์ พระเจ้าได้ส่งผู้ฆ่าไปฆ่าลูกชายคนโตของแต่ละบ้าน (อพยพ 12:29-32)

11:28 ลูกชายหัวปี หมายถึง ลูกชายคนแรกของครอบครัว

11:35 ถูกทรมาณ หมายถึง ถูกจับมัดและถูกลงโทษให้ได้รับบาดเจ็บ

11:37 ถูกกดขี่ข่มเหง หมายถึง ถูกทำร้ายหรือถูกรังแก

³⁹พวกเขาทุกคนได้รับการยกย่อง เพราะพวกเขาได้ไว้วางใจ แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ⁴⁰พระเจ้าได้วางแผนที่จะให้สิ่งที่ดียิ่งกว่านั้นสำหรับเรา เพราะพวกเขาจะสมบูรณ์แบบได้ก็ต่อเมื่อมีเรารวมอยู่ด้วยเท่านั้น

พวกเราควรทำตามแบบอย่างของพระเยซู

12 ดังนั้น เมื่อเรามีพยานมากมายล้อมรอบเราอยู่อย่างนี้แล้ว ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงเราไว้ และบาปที่เกาะติดเราแน่น และขอให้วิ่งแข่งด้วยความมานะอดทนไปตามทางที่อยู่ข้างหน้าเรา ²ขอให้เราจึงอยู่ที่พระเยซู ซึ่งเป็นผู้นำความเชื่อของเราและเป็นผู้ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์แบบ พระองค์ได้อดทนต่อการถูกตรึงบนไม้กางเขน เพื่อความยินดีที่รอพระองค์อยู่ พระองค์ไม่สนใจกับความอับอายที่ต้องตายบนไม้กางเขน และในตอนนี้พระองค์ได้นั่งอยู่ทางขวาของบัลลังก์ของพระเจ้า ³พระองค์ต้องทนทุกข์กับคนบาปที่ต่อต้านพระองค์มาก ขอให้นึกถึงพระองค์ แล้วคุณจะได้ไม่ท้อใจหรือยอมแพ้

พระเจ้าเป็นเหมือนพ่อ

⁴ในเรื่องที่คุณต้องต่อสู้กับบาปนั้น พวกคุณยังไม่ต้องต่อสู้จนถึงกับเลือดตกยางออกเลย ⁵พวกคุณคงจะลืมน้ำคำที่ให้กำลังใจพวกคุณ คำพูดนี้เป็นน้ำคำที่ได้พูดกับคุณในฐานะที่เป็นลูกของพระเจ้าว่า

“ลูกเอ๋ย อย่าถือเป็นเรื่องเล่นๆกับการติสอนขององค์เจ้าชีวิตนั้น

และอย่าหมัดกำลังใจ เมื่อพระองค์มาตักเตือนเจ้า

⁶เพราะองค์เจ้าชีวิตจะติสอนคนที่พระองค์รัก

และจะลงโทษทุกคน ที่พระองค์รับเป็นลูก” (สุภาพนิต 3:11-12)

⁷ให้พวกคุณอดทนต่อความยากลำบาก เพราะเป็นการติสอน แสดงว่าพระเจ้ากำลังทำกับคุณเหมือนเป็นลูกของพระองค์ มีลูกคนไหนบ้างที่พ่อแม่ไม่เคยติสอน ⁸ถ้าพวกคุณไม่ถูกติสอนเหมือนกับลูกทั่วๆ ไป แสดงว่าคุณไม่ได้เป็นลูกแท้ๆ แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ ⁹นอกจากนี้ เราทุกคนมีพ่อที่เป็นมนุษย์ที่คอยติสอนเรา แต่เรายังเคารพเขาอยู่ดี ยิ่งกว่านั้น เราควรจะเชื่อฟังพระบิดาของจิตวิญญาณเรา เพื่อเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ¹⁰พ่อที่เป็นมนุษย์ของเราจะติสอนเราแค่ชั่วคราวตามที่เห็นว่าดีที่สุด แต่พระเจ้าจะติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะได้มีส่วนร่วมในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ¹¹ตอนที่ถูกติสอนนั้นไม่มีใครชอบหรือกลัวเพราะมันเจ็บ แต่ภายหลังการติสอนนั้นจะฝึกฝนเรา แล้วผลที่ออกมาก็คือสันติสุข และชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

¹²ดังนั้น ยกมือที่ไม่มีแรงขึ้นและทำให้หัวเข่าที่อ่อนแอมีกำลังขึ้น ¹³ทำทางให้ตรงไปสำหรับเท้าของคุณเดิน เพื่อว่าเท้าที่เป็นง่อนนัยจะได้ไม่พลิก แต่จะกลายเป็นปกติ

¹⁴พยายามให้อยู่กันอย่างสงบสุขกับคนทั้งหลาย และพยายามให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ ¹ เพราะถ้าไม่มีความบริสุทธิ์ก็จะมีใครเห็นองค์เจ้าชีวิต ¹⁵ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใครพลาดไปจากความเมตตากรุณาของพระเจ้า และระวังอย่าให้มีรากชอนขึ้นออกขึ้นมาก่อปัญหา ที่จะทำให้คนจำนวนมากต้องต่างพร้อย ¹⁶ระวังอย่าให้ใครทำผิดทางเพศ หรือหมกมุ่นแต่เรื่องของโลกนี้เหมือนกับเฮซาว

ที่ชายลี้ภัยลูกชายหัวปี เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมือเดียว ¹⁷พวกคุณก็รู้ว่า ต่อมาเมื่อเอซาวอยากได้พรนั้น เขาก็ถูกปฏิเสธ เพราะว่าเขาไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ในสิ่งที่เขาได้ทำลงไปแล้ว ถึงแม้เขาจะต้องการมากจนน้ำตานองหน้าก็ตาม

¹⁸พวกคุณไม่ได้มาถึงภูเขาที่ตะตองได้ และไม่ได้มาถึงไฟที่ไหม้อยู่ ไม่ได้มาถึงที่มืด ความมืดมืดอันน่ากลัวหรือพายุ ¹⁹พวกคุณไม่ได้มาถึงเสียงแตร หรือเสียงพูดของพระองค์ ที่คนที่ได้ยินนั้นอ่อนอ่อนไม่ให้พูดกับเขามาก ²⁰เพราะเขาทนคำสั่งของพระองค์ไม่ไหวที่ว่า “แม่แต่สัตว์ ถ้าตะตองภูเขานี้ ก็จะต้องถูกหินขว้าง”* ²¹สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆ จนโมเสสได้พูดว่า “ผมกลัวจนตัวสั่น”*

²²แต่พวกคุณได้มาถึงภูเขาไซโยน* มาถึงเมืองของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ คือเมืองเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์* และคุณได้มาถึงที่ที่ทูตสวรรค์นับพันนับหมื่นชุมนุมรื่นเริงกัน ²³และได้มาถึงหมู่ประชุมของบุตรหัวปี*ทั้งหลาย ซึ่งชื่อของพวกเขาจารึกอยู่ในสวรรค์ มาถึงพระเจ้าผู้พิพากษามนุษย์ทั้งหลาย และมาถึงวิญญาณของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ที่พระเจ้าทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว ²⁴พวกคุณได้มาถึงพระเยซูคนกลางสำหรับคำสั่งสัญญาใหม่* และมาถึงเลือดที่ประพรหม* ซึ่งบอกถึงสิ่งที่ดีกว่าเลือดของอาเบล*ได้บอก

²⁵ระวังให้ดี อย่าปฏิเสธที่จะฟังพระองค์ที่กำลังพูดกับคุณอยู่ ถ้าคนพวกนั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ในโลกนี้ ยังหนีการลงโทษไม่พ้นเลย แล้วคิดว่าเราที่เมินหน้าหนีจากพระองค์ที่เตือนเรามาจากสวรรค์นั้น จะหนีพ้นหรือ ²⁶ในครั้งก่อนนั้น เสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน แต่ตอนนี้พระองค์ได้สัญญาว่า “เราจะทำให้สั่นสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่เพียงแต่โลกนี้เท่านั้น แต่สวรรค์ด้วย”* ²⁷คำพูดที่ว่า “อีกครั้งหนึ่ง” แสดงว่าสิ่งที่สั่นสะเทือนได้หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นมา จะถูกทำลายให้หมดไป เพื่อจะได้เหลือแต่สิ่งที่ไม่มีอะไรมาสั่นสะเทือนได้

²⁸เนื่องจากเรากำลังได้รับแผ่นดินที่ไม่มียะไรสามารถมาสั่นสะเทือนมันได้ ก็ขอให้เรากตัญญูรู้คุณพระเจ้าและนมัสการพระองค์ ซึ่งเป็นที่ชอบใจพระเจ้า อย่างเคารพและยำเกรง เพราะพระเจ้าของเรานั้นเป็นไฟที่เผาผลาญ

13 ขอให้เรารักกันเหมือนพี่น้องต่อไป ²อย่าลืมที่จะเลี้ยงดูแลกเปลี่ยนกันที่บาบานของคุณ เพราะบางคนที่ทำอย่างนั้นได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว ³ขอให้เป็นห่วงคนเหล่านั้นที่ถูกขังคุกอยู่เหมือนกับคุณถูกขังร่วมกับเขาด้วย และช่วยเหลือคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงราวกับว่าคุณถูกกดขี่ข่มเหงเสียเอง

12:20 “แม่แต่สัตว์... ถูกหินขว้าง” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 19:12-13

12:21 “ผมกลัวจนตัวสั่น” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 9:19

12:22 ภูเขาไซโยน เป็นชื่ออีกชื่อหนึ่งที่ใช้เรียกเยรูซาเล็ม

12:22 เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ไม่ได้หมายถึงเมืองเยรูซาเล็มในโลกนี้ แต่เป็นเมืองที่พระเจ้าและประชาชนของพระองค์อยู่กัน

12:23 บุตรหัวปี หมายถึง ลูกชายคนแรกที่เกิดในครอบครัวชาวยิว ซึ่งมีความสำคัญที่สุดในครอบครัว และจะได้รับพรพิเศษ เช่นเดียวกับลูก ๆ ของพระเจ้า

12:24 คำสัญญาใหม่ หมายถึง “พันธสัญญาที่ดีกว่า” ที่พระเจ้าได้มอบให้ประชาชนของพระองค์ทางพระเยซู

12:24 เลือดที่ประพรหม หมายถึง เลือด (ความตาย) ของพระเยซู

12:24 อาเบล คือ ลูกชายของอาดัมและเอวา ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย (ปฐมกาล4:8)

12:26 “อีกครั้งหนึ่ง...สวรรค์ด้วย” อ้างมาจากหนังสือ ยักกัย 2:6

⁴ขอให้ทุกคนให้เกียรติกับชีวิตสมรส และขอให้เตียงสมรสนั้นบริสุทธิ์ เพราะพระเจ้าจะลงโทษคนที่มิซุ้และทำผิดทางเพศ* ⁵อย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน แต่ให้พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ เพราะว่าพระเจ้าได้พูดว่า

“เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า เราจะไม่หนีเจ้าไป” (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6)

⁶ดังนั้น เราจึงพูดด้วยความมั่นใจได้ว่า

“องค์เจ้าชีวิตเป็นผู้ช่วยของผม ผมจะไม่กลัวอะไร
มนุษย์จะทำอะไรผมได้” (สดุดี 118:6)

⁷ให้ระลึกถึงผู้นำของคุณ คนที่เคยประกาศถ้อยคำของพระเจ้าให้กับคุณ ให้สังเกตชีวิตของเขาว่าเขาอยู่และตายอย่างไร แล้วให้เลียนแบบความเชื่อของเขานั้น

⁸พระเยซูคริสต์เหมือนเดิมเสมอ ไม่ว่าจะ เป็นเมื่อวานนี้ วันนี้ หรือตลอดไป

⁹อย่าปล่อยให้คำสอนที่แปลกๆ นำคุณให้หลงไป เพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้านั้นคืออยู่แล้ว ทำให้จิตใจของเราเข้มแข็งขึ้น แต่การกินอาหารตามธรรมเนียม พิธีนั้นไม่ได้ช่วยจิตใจของคนที่ดีอย่างนั้นเลย

¹⁰เรามีแท่นบูชาที่คนที่รับใช้อยู่ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์ที่จะกินจากแท่นนั้น ¹¹หัวหน้านักบวชสูงสุด นำเลือดของสัตว์เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาจัดการกับบาป แต่ร่างของสัตว์นั้น เขาเอาออกไปเผาอกค้าย ¹²ก็เหมือนกับที่พระเยซูต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นอกประตูเมือง และใช้เลือดของพระองค์ชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ ¹³ดังนั้น ขอให้เราออกไปหาพระองค์นอกค้ายกันเถอะ และยอมทนต่อความอับอายขายหน้าเพื่อพระองค์ ¹⁴เพราะในโลกนี้เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เรากำลังแสวงหาเมืองที่กำลังจะมาถึง ¹⁵ดังนั้น เพราะสิ่งที่พระเยซูทำ เราควรถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าเสมอ เครื่องบูชานั้นคือคำสรรเสริญ ที่ออกมาจากริมฝีปากที่ยกย่องพระองค์ ¹⁶อย่าลืมทำความดีและแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่นด้วย เพราะการทำอย่างนี้เป็น การถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าจริงๆ

¹⁷ให้เชื่อฟังและอยู่ในโอวาทผู้นำของคุณ เพราะพวกเขาเฝ้าดูแลชีวิตของพวกคุณอยู่ เหมือนกับคนที่ต้องรายงานตัวต่อพระเจ้า ขอให้ทำอย่างนี้ เพื่อพวกเขาจะได้ทำงานด้วยความสุขและไม่ต้องนั่งถอนใจ เพราะถ้าเขาต้องเป็นอย่างนั้น มันก็จะเป็นประโยชน์อะไรกับพวกคุณเลย

¹⁸ให้อธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่าเรามีใจที่บริสุทธิ์ คือเราอยากจะทำดีในทุกเรื่องตลอดเวลา ¹⁹ผมขอรับรองคุณเป็นพิเศษให้คุณอธิษฐาน เพื่อผมจะได้กลับไปอยู่กับพวกคุณเร็วขึ้น

²⁰⁻²¹พระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข พระองค์ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เพราะพระองค์ได้สละเลือดของพระองค์เองเพื่อทำสัญญาอันถาวร พระเยซูเจ้าของเราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศขอให้พระเจ้าให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีที่สุดกับคุณเพื่อเตรียมคุณให้พร้อมที่จะทำตามใจของพระองค์ ขอให้พระองค์ทำงานอยู่ในตัวคุณ เพื่อคุณจะเป็นที่ขบใจต่อหน้าพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน†

²²พี่น้องครับ ผมอ้อนวอนให้พวกคุณฟังคำเตือนนี้ ซึ่งผมได้เขียนให้พวกคุณเพียงย่อๆ เท่านั้น ²³ขอให้พวกคุณรู้ว่า พวกเขาล่องมือไม่มีน้องของเราออกจากคุกแล้ว ถ้าเขามาที่นี้ทัน ผมจะพาเขาไปหาพวกคุณ พร้อมกับผม

²⁴ผมขอฝากความคิดถึงมายังผู้นำของพวกคุณ และผู้บริสุทธิของพระเจ้า[†] ทุกคน พวกพี่น้อง
ที่มาจากอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณทุกคนด้วย

²⁵ขอพระเจ้ามีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคนเถิด

จดหมายของยากอบ

หนังสือยากอบนั้น เป็นจดหมายที่ถือว่า สามารถนำเอามาใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุดฉบับหนึ่ง เชื่อว่ายากอบเป็นน้องชายคนหนึ่งของพระเยซู ยากอบได้แสดงความเป็นชาวยิวออกมาให้เห็นผ่านทางคำสอนต่างๆของเขา อย่างเช่นเรื่องความยุติธรรม การช่วยเหลือคนยากจน การเป็นมิตรกับโลก สติปัญญา การควบคุมตนเอง การถูกลองใจ และสิ่งล่อลวงต่างๆ ความเชื่อและการงาน นอกจากนั้นเขายังได้พยายามจูงใจให้คนอธิษฐานมากๆ และให้มีความอดทนอีกด้วย

จดหมายจากยากอบ

1 จากยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูคริสต์เจ้า ถึงคนทั้งสิบสองตระกูลของพระเจ้าที่ได้กระจัดกระจายไปทั่วโลก สวัสดีครับ

ความซื่อสัตย์และความเฉลียวฉลาด

²พี่น้องครับ เมื่อคุณถูกลองใจในเรื่องต่างๆ ก็ให้ถือว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี ³เพราะคุณก็รู้อยู่แล้วว่า การถูกลองใจนั้นจะทดสอบความเชื่อของคุณ ซึ่งจะช่วยให้คุณเกิดความอดทนอดกลั้น ⁴คุณต้องเรียนรู้ที่จะอดทนอดกลั้นกับทุกอย่าง เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ จะได้ไม่ขาดตกบกพร่องอะไรเลย ⁵แต่ถ้าคนไหนในพวกคุณขาดความฉลาด ก็ให้ขอจากพระเจ้าแล้วพระองค์จะให้ เพราะพระองค์ใจดีและจะให้กับทุกคนโดยไม่คิดค่าเลย ⁶แต่คนนั้นจะต้องขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะคนที่สงสัยพระเจ้าก็เหมือนกับคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปซัดมา ⁷คนอย่างนั้นไม่ต้องหวังว่าจะได้รับอะไรจากองค์เจ้าชีวิตเลย ⁸เพราะเป็นคนโลเล เอาแน่เอาอนไม่ได้สักเรื่อง

ความร่ำรวยที่แท้จริง

⁹พี่น้องที่ยากจนก็ควรจะมีใจอดทนที่พระเจ้าได้ทำให้เขาร่ำรวยฝ่ายวิญญาณ ¹⁰ส่วนคนที่ร่ำรวยเมื่อพระเจ้าทำให้เขาตกต่ำลง ก็ควรจะมีใจอดทนด้วยเหมือนกัน เพราะคนร่ำรวยนี้จะร่วงโรยไปเหมือนดอกหญ้า ¹¹เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น แสงแดดก็จะแผดเผาต้นหญ้าให้เหี่ยวแห้งไป ดอกของมันร่วงโรยไป และความสวยงามของมันก็ถูกทำลายไปจนหมดสิ้น คนรวยก็เหมือนกัน จะต้องตายไปในขณะที่กำลังยุ่งกับงานของเขาอยู่

การล่อลวงไม่ได้มาจากพระเจ้า

¹²สำหรับคนที่ทนต่อการทดลองและการล่อลวงต่างๆ ได้ ก็ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะเมื่อเขาผ่านการทดลองนี้ไปได้ เขาจะได้รับรางวัล* แห่งชีวิตแท้ เป็นรางวัลที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะให้กับคนที่รักพระองค์ ¹³อย่าให้คนที่กำลังถูกล่อลวงพูดว่า “พระเจ้าล่อลวงฉัน” เพราะพระเจ้าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องชั่วร้ายและพระองค์ก็ไม่เคยล่อลวงใครด้วย ¹⁴แต่เป็นเพราะกิเลสของตัวเองต่างหากที่มาล่อลวงและชักนำให้หลงไป ¹⁵เมื่อเกิดกิเลสขึ้นในใจ ก็นำไปสู่การทำบาป และเมื่อทำบาปก็นำไปสู่ความตาย

¹⁶พี่น้องที่รักอย่าให้ถูกหลอกเอาละ ¹⁷ของดีๆ และยอดเยี่ยมทุกอย่างมาจากพระเจ้า พระองค์เป็นผู้สร้างดวงสว่างต่างๆ ในท้องฟ้า แต่พระองค์ไม่เหมือนกับดวงสว่างเหล่านั้นหรือเงาของมันที่เคลื่อนไหวไปมาหรือกระพริบ เพราะพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ¹⁸พระเจ้าได้เลือกเราให้มาเป็นลูกของพระองค์ ด้วยถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อในสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมานั้น เราจะเป็นสิ่งแรก*ที่ได้รับการสร้างขึ้นใหม่

1:12 รางวัล ในสมัยนี้ คนที่ชนะการแข่งขันจะได้รับเหรียญทอง แต่ในสมัยก่อนเขาจะได้รับมงกุฎที่ทำจากใบไม้ นอกจากนี้หมายถึงเป็นผู้ชนะแล้วบางครั้งยังมีการสวมมงกุฎเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีอำนาจหรือมีฐานะสูงหรือมีเกียรติ
 1:18 สิ่งแรก ถ้าแปลตรงๆ แปลได้ว่า ผลแรกแบบเตแบบหนึ่งของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้น เมื่อชาวอิสราเอลเก็บเกี่ยวเขาก็จะถวายส่วนแรกที่เขาเก็บเกี่ยวได้ให้กับพระเจ้า เพื่อเป็นตัวแทนของผลผลิตทั้งหมด และเป็นการรับรองว่าจะมีการถวายตามมาอีกในภายหลัง

ให้รับฟังและเชื่อฟัง

¹⁹พี่น้องที่รัก จำไว้ว่าให้ทุกคนว่องไวในการฟัง ให้ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ ²⁰เพราะความโกรธนั้น ไม่ได้ช่วยทำให้ใครมีชีวิตที่พระเจ้าชอบใจหรอก ²¹กำจัดความสกปรกเลวทรามทุกชนิดและความชั่วร้ายอันล้นเหลือออกจากชีวิตให้หมดสิ้น แล้วเอาถ้อยคำของพระเจ้าฟังลงไป ในใจคุณแทนอย่างสุภาพอ่อนน้อม เพราะถ้อยคำของพระเจ้าสามารถช่วยให้คุณรอดได้ ²²ให้ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้าอยู่เสมอ อย่าเอาแต่ฟังเฉยๆ เพราะนั่นเป็นการหลอกตัวเอง ²³เพราะคนที่ฟังคำสั่งสอนของพระเจ้า แล้วไม่ทำตาม ก็เหมือนกับคนที่ส่องหน้าตัวเองในกระจก ²⁴พอส่องเสร็จ เดินไปก็ลืมแล้วว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ²⁵แต่คนที่เอาใจใส่ในกฎที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า ที่ให้เสรีภาพนี้ และสำรวจมันอย่างถี่ถ้วน ไม่ใช่เป็นคนฟังที่ซี้หลังซี้ลิ้ม แต่ทำตามคำสั่งสอน คนนั้นจะได้รับเกียรติในสิ่งที่เขาทำ

ศาสนาที่แท้จริง

²⁶ถ้าใครคิดว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนา แต่ไม่รู้จักควบคุมลึนของตัวเอง เขาก็หลอกหลวงตัวเอง การเคร่งศาสนาของเขา ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

²⁷ศาสนาที่บริสุทธิ์ และแท้จริงตามแบบของพระเจ้าพระบิดา คือ การช่วยเหลือเด็กกำพร้า และแม่ม่ายที่เดือดร้อน และการรักษาตัวเองไม่ให้แปดเปื้อนกับความชั่วร้ายของโลกนี้

ความรักต่อผู้อื่น

2พี่น้องครับในฐานะที่คุณเป็นผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราอย่าลำเอียง ²สมมุติว่า มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในที่ประชุมของคุณ เขาสวมใส่แหวนทองคำและเสื้อผ้าอย่างดีและมีคนจนคนหนึ่งเข้ามาสวมใส่เสื้อผ้าที่สกปรกมอมแมม ³แล้วคุณก็เอาใจใส่เป็นพิเศษ ต่อคนที่แต่งตัวดี และพูดกับเขาว่า “เชื่อนั่งตรงนี่ครับ” แต่คุณพูดกับคนยากจนว่า “ยืนอยู่นั่นแหละ” หรือ “มานั่งตรงพื่นนี้มา” ⁴ถ้าคุณทำอย่างนั้น คุณก็แบ่งชนชั้นและตัดสินคนด้วยความคิดที่ชั่วร้าย ⁵ฟังให้ดีนะ พี่น้องที่รัก พระเจ้าได้เลือกคนที่คนอื่นเห็นว่ายากจน ให้มาเป็นคนร่ำรวยในความเชื่อและให้มารับแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะให้กับคนที่รักพระองค์ ⁶แต่คุณกลับดูถูกคนยากจนเหล่านั้น ก็ไม่ใช่พวกคนรวยหรือ ที่ข่มเหงและลากคอคุณไปขึ้นศาล ⁷แล้วยังดูหมิ่นองค์เจ้าชีวิตของพวกคุณอีกด้วย

⁸พระคัมภีร์ว่า “ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”* ถ้าพวกคุณทำตามกฎข้อนี้ คุณก็ทำถูกต้องแล้ว ⁹แต่ถ้าคุณลำเอียง คุณก็ทำบาปและถือว่าเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎ ¹⁰เพราะเมื่อคุณพยายามรักษา กฎทุกข้อ แต่ผิดแค่ข้อเดียวก็ถือว่าผิดกฎทั้งหมดด้วย ¹¹เพราะพระเจ้าที่พูดว่า “อย่าเป็นขู้ขี้ผิวเมียเขา”* ก็พูดว่า “อย่าฆ่าคน”* ด้วย ถ้าคุณไม่ได้เป็นขู้ขี้ผิวเมียเขา แต่กลับไปฆ่าคน คุณก็กลายเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎอยู่ดี ¹²ไม่ว่าคุณจะพูดหรือทำอะไรก็ตาม ก็ให้จำเอาไว้ว่า พระเจ้าจะตัดสินคุณด้วยกฎที่จะทำให้คุณเป็นอิสระ ¹³เพราะฉะนั้น คุณก็ควรมีเมตตากับคนอื่นด้วย ไม่อย่างนั้นพระเจ้าก็จะไม่เมตตาคุณเหมือนกัน แต่ถ้าคุณมีความเมตตา คุณก็ไม่ต้องกลัวคำตัดสินของพระเจ้า

2:8 “ให้รัก...รักตนเอง” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 และมัทธิว 22:39

2:11 “อย่าเป็น...เมียเขา” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:18

2:11 “อย่าฆ่าคน” อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

ความเชื่อและการกระทำ

¹⁴พี่น้องครับ มันจะมีประโยชน์อะไรกันถ้าคนหนึ่งอ้างว่า เขามีความเชื่อ แต่เขาไม่ทำอะไรเลย แล้วความเชื่อนั้นจะช่วยให้เขารอดได้หรือ เป็นไปไม่ได้ ¹⁵ถ้าพี่น้อง ไม่มีเสื้อผ้าใส่ และไม่มีอาหารกิน ¹⁶แล้วคุณคนหนึ่งพูดว่า “ขอให้มีความสุข ขอให้อบอุ่นกายและขอให้อิมหนาสำราญ” แต่ไม่ช่วยอะไรเลย แล้วมันจะมีประโยชน์อะไร ¹⁷ความเชื่อก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีการกระทำด้วย ก็ตายแล้วในตัวของมันเอง

¹⁸อาจจะมียางคนพูดว่า “คนหนึ่งมีความเชื่อ อีกคนมีการกระทำ” ผมจะบอกเขาว่า “ไหนแสดง ความเชื่อของคุณที่ไม่ต้องทำอะไรเลยให้ผมดูหน่อย แล้วเดี๋ยวผมจะแสดง ความเชื่อที่คู่กับการกระทำของผมให้คุณดู” ¹⁹คุณเชื่อว่าพระเจ้าเพียงองค์เดียวหรือ ดีจังเลย ไร้อัย แม่แต่พวกปีศาจก็เชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน แล้วมันก็ล้วนจนตัวลั่นด้วย

²⁰เจ้าคนโง่อยากรู้หรือว่าความเชื่อที่ไม่ต้องทำอะไรเลยนั้น มันไม่ตรงไหน ²¹พระเจ้ายอมรับ อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ก็เพราะการกระทำของท่าน ตอนที่ท่านถวายลูกชายคืออิสอัคบนแท่นบูชา ²²เห็นไหมว่า ความเชื่อกับการกระทำของท่านนั้นไปด้วยกัน และเพราะการกระทำนั้นเอง จึงทำให้ความเชื่อของท่านสมบูรณ์ ²³นี่ทำให้เห็นชัดเจนถึงความหมายของข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และความเชื่อของท่าน ก็ทำให้พระเจ้ายอมรับท่าน”* และด้วยเหตุนี้ ท่านถึงได้ชื่อว่าเป็น “เพื่อนของพระเจ้า”* ²⁴เห็นไหมว่า คนที่พระเจ้าจะยอมรับนั้น จะต้องมีการกระทำด้วย ไม่ใช่มีแต่ความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

²⁵ดูอย่างราอับลิ เธอเป็นหญิงโสเภณี แต่พระเจ้าก็ยอมรับเธอเพราะการกระทำของเธอ ตอนที่เธอให้ที่พักกับพวกผู้สอดแนม และช่วยให้พวกเขาหลบหนีไปทางอื่น

²⁶ดูอย่างร่างกายที่ไม่มีวิญญาณธลี ก็ตายแล้ว ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ตายแล้วเหมือนกัน

ให้ระมัดระวังคำพูด

3พี่น้องครับ อย่าอยากเป็นครูกันมากนักเลย เพราะรู้กันอยู่แล้วว่า พวกครูทั้งหลายจะถูกตัดสินเข้มงวดกว่าคนอื่น ๆ ²เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันอยู่เรื่อย ถ้าใครที่บังคับลิ้นไม่ให้พูดผิดพลาดได้ คนคนนั้นก็เป็นคนดีพร้อม เขาก็จะบังคับส่วนอื่นๆ ในตัวเขาได้ด้วย ³ดูอย่างมำลี ถ้าเราอยากให้มันเชื่อฟัง เราก็เอาบังเหียนใส่ไว้ในปากของมัน เท่านั้นเราก็บังคับมันได้ทั้งตัวแล้ว ⁴ดูอย่างเรือลิ ถึงแม้จะลำใหญ่โตแล่นไปด้วยกระแสลมแรง แต่ก็ถูกบังคับด้วยหางเสืออันเล็กๆ เท่านั้น คนซบถก็บังคับให้แล่นไปไหนมาไหนได้ตามชอบใจ ⁵ก็เหมือนกับลิ้น ถึงแม้จะเป็นอวัยวะเล็กๆ แต่ไม้เรือใหญ่โตได้ คิดดูสิ ไฟป่าที่ลุกลามใหญ่โตนั้นเกิดจากเปลวไฟเล็กๆ เท่านั้น ⁶ลิ้นก็คือไฟนี้แหละ มันเป็นโลกของความชั่วร้าย ที่อยู่ท่ามกลางอวัยวะอื่นๆ ของร่างกายเรา และมันทำให้ทั้งร่างของเราเสื่อมไป มันเผาเราทั้งชีวิตด้วยไฟที่ตรงมาจากนรก ⁷สัตว์ทุกชนิดทำให้เชื่อได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็น นก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์น้ำ แล้วก็มีคนเคยทำให้พวกมันเชื่อมาแล้วด้วย ⁸แต่กับลิ้นนี้ ไม่มีใครทำให้มันเชื่อได้เลย มันดุร้ายและชั่วช้า เต็มไปด้วยพิษสงต่างๆ ⁹เราใช้ลิ้นสรรเสริญองค์

2:23 “อับราฮัม...ยอมรับเขา” อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6
 2:23 “เพื่อนของพระเจ้า” อ้างมาจากหนังสือ 2 พงศาวดาร 20:7 และอิสยาห์ 41:8

เจ้าชีวิต และพระบิดา และเราก็ใช้มันสาปแช่งคนที่พระเจ้าสร้างมาตามแบบของพระองค์ด้วย ¹⁰ปากอันเดียวกันนี้แหละ ที่มีทั้งคำสรรเสริญ และคำสาปแช่งออกมา ขออย่าให้เป็นอย่างนี้เลย ครับพี่น้อง ¹¹จะให้น้ำจืดและน้ำเค็มพุ่งออกมาจากตาน้ำอันเดียวกันได้อย่างไร ¹²พี่น้องครับ จะให้ต้นมะเดื่อออกลูกเป็นมะกอกเทศ หรือจะให้ต้นองุ่นออกลูกเป็นมะเดื่อได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้ น้ำพุที่ให้น้ำเค็มจะให้น้ำจืดด้วย ก็เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

สติปัญญาที่ถูกต้อง

¹³ใครในพวกคุณที่คิดว่าตัวเองฉลาดและมีความรู้ความเข้าใจดี ก็ให้เขาแสดงออกด้วยการ ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง และถ่อมตัวทำทุกอย่างด้วยความฉลาด ¹⁴แต่ถ้าใครคิดว่าตัวเองเป็นคนขี้โอ้อวด และเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต้องอวดฉลาด และพยายามที่จะปกปิดความจริง ¹⁵ความฉลาดอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่มาจากโลกนี้ ไม่ได้มาจากพระวิญญาณแต่มาจากปีศาจ ¹⁶ที่ไหนที่มีแต่การโอ้อวด ริษยาและเห็นแก่ตัว ที่นั่นก็มีแต่ความวุ่นวาย และจะมีแต่เรื่องชั่วร้ายเต็มไปหมด ¹⁷แต่ความฉลาด ที่มาจากพระเจ้านั้น อันดับแรกคือความบริสุทธิ์ และต่อมาคือการสร้างความสงบสุข เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีใจกว้างขวาง เต็มไปด้วยความเมตตา และเกิดผลดีมากมาย มีความยุติธรรม และซื่อสัตย์ ¹⁸คนที่สร้างความสงบสุขด้วยสันติวิธี ก็จะได้เก็บเกี่ยวชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

ให้ถวายตัวต่อพระเจ้า

4 รู้หรือเปล่าว่า ที่พวกคุณทะเลาะวิวาทกันนั้น มันเกิดมาจากอะไร ก็เกิดจากกิเลสตัณหาที่ ต่อสู้กันอยู่ในจิตใจของพวกคุณไง ²คุณอยากได้ พอไม่ได้ก็เลยฆ่ากัน คุณอิจฉากันเลยทะเลาะ วิวาทกัน ที่คุณไม่ได้ ก็เพราะไม่ได้ขอจากพระเจ้า ³แต่ที่คุณขอแล้วยังไม่ได้ ก็เพราะขอผิดๆ คิด ไร้วางใจเอาไปสนองตัณหาของตัวเอง ⁴พวกไม่เชื่อทั้งหลาย คุณไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลก*ก็ เท่ากับเกลียดชังพระเจ้า ดังนั้นคนที่อยากเป็นมิตรกับโลกก็เท่ากับทำตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า ⁵คุณคิดว่าพระคัมภีร์เขียนเรื่อยเปื่อยไปอย่างนั้นเองหรืออย่างไร คุณคิดว่าวิญญาณที่พระเจ้าให้อาศัยอยู่ในพวกเรานั้น ขี้โอ้อวดริษยาอย่างรุนแรงหรืออย่างไร ไม่ควรเป็นอย่างนั้นเลย ⁶แต่พระเจ้าได้ให้ความเมตตามากยิ่งขึ้นไปอีก พระคัมภีร์ถึงได้พูดไว้ว่า

“พระเจ้าต่อต้านคนหยิ่งโส

แต่ให้ความเมตตาแก่คนที่ถ่อมสุภาพ” (สุภาพ 3:34)

⁷ดังนั้น ให้อุทิศตัวต่อพระเจ้าต่อสู้อับมาร แล้วมันจะหนีไปจากคุณ ⁸เข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แล้วพระองค์จะเข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับคุณ พวกคนบาปทั้งหลาย ล้างมือให้สะอาดและคน โหลเหลวทั้งหลาย ทำใจให้บริสุทธิ์ ⁹ให้เศร้าโศกเสียใจ และร้องไห้ ให้เปลี่ยนเสียงหัวเราะเป็นเสียง คร่ำครวญ ให้เปลี่ยนความสนุกสนานเป็นความเศร้าหมอง ¹⁰ให้ถ่อมตัวลงต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต แล้วพระองค์จะยกคุณขึ้น

คุณไม่ใช่ผู้พิพากษา

¹¹พี่น้องครับ อย่าใส่ร้ายป้ายสีกันเลย เพราะคนที่ใส่ร้ายป้ายสีพี่น้อง หรือตัดสินพี่น้องของตน ก็เท่ากับว่ากำลังใส่ร้ายป้ายสีกฎ และตัดสินกฎด้วย และถ้าคุณตัดสินกฎ ก็แสดงว่าคุณไม่ได้เป็นคน

4:4 การเป็นมิตรกับโลก หมายถึงให้ความสำคัญกับสิ่งของโลกนี้มากกว่าพระเจ้า

ทำตามกฎ แต่ทำตัวเป็นผู้ตัดสินตัวเอง ¹²ผู้ตั้งกฎ และผู้ตัดสิน มีเพียงผู้เดียวเท่านั้น คือพระเจ้า พระองค์เป็นผู้มีอำนาจที่จะช่วยให้รอดหรือทำลาย แล้วคุณเป็นใครถึงเที่ยวไปตัดสินคนโน้นคนนี้

ให้พระเจ้าเป็นผู้นำชีวิต

¹³ฟังไว้ให้ดีๆ นะ คนที่ชอบพูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราจะไปเมืองนั้นเมืองนี้ อยู่ที่นั่นสักปี คำขายเอากำไร” ¹⁴ตัวคุณเองก็ยังไม่รู้เลยว่า พรุ่งนี้ชีวิตของคุณจะเป็นอย่างไรบ้าง เพราะคุณเป็นเพียงแค่มงอกที่เกิดขึ้นประเดี๋ยวเดียว แล้วก็จางหายไป ¹⁵คุณควรจะพูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการขององค์เจ้าชีวิต เราก็จะมีชีวิตอยู่และทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” ¹⁶แต่ตอนนี้ คุณกำลังคุยโม้โอ้อวด ถึงความเก่งกาจของคุณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายนัก ¹⁷ดังนั้น สำหรับคนที่รู้ตัวว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่ควรจะทำแต่ไม่ยอมทำ ก็ถือว่าคนนั้นกำลังทำบาป

คนรวยที่เห็นแก่ตัวจะถูกลงโทษ

5 คนรวยทั้งหลาย ฟังไว้ให้ดี ร้องไห้คร่ำครวญซะ เพราะความทุกข์ยากกำลังมาถึงคุณแล้ว ²ในไม่ช้านี้ทรัพย์สินสมบัติของคุณก็จะเนาเอื่อยไป และเสื้อผ้าของคุณก็จะถูกแมลงกัดกิน ³เงินทองของคุณก็ขึ้นสนิมหมดแล้ว สนิมพวกนี้แหละที่จะใช้เป็นหลักฐานมัดตัวคุณในวันพิพากษา และมันจะกัดกินคุณเหมือนไฟ ดูสิ จนถึงยุคสุดท้ายนี้แล้วคุณก็ยังตั้งหน้าตั้งตาสะสมมันอยู่อีก ⁴ดูนั่นสิ ค่าแรงที่คุณโกงคนงานที่ถางหญ้าในทุ่งของคุณนั้นได้ร้อออกมาแล้ว และเสียงร้องของคนงานพวกนี้ก็ดังไปถึงหูขององค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นแล้ว ⁵ในโลกนี้คุณใช้ชีวิตอย่างหรูหรา และหาความสุขให้กับตัวเอง กินจนอ้วนพีเหมือนวัวที่พร้อมจะเอาไปฆ่าแล้ว ⁶คุณได้ตัดสินโทษ และฆ่าคนที่ไม่มีความคิดและไม่มีความกลัว

ให้ออดทน

⁷ดังนั้น พี่น้องครับ ออดทนไว้จนกว่าองค์เจ้าชีวิตจะกลับมา จำไว้ว่าชาวนาที่รอคอยผลผลิตที่มีค่าจากผืนดินนั้น พวกเขาตั้งหน้าตั้งตาคอยอย่างอดทน ตั้งแต่ฝนต้นฤดูจนถึงฝนปลายฤดู* ⁸คุณก็เหมือนกัน ต้องรอคอยอย่างอดทนและทำให้เข้มแข็งไว้ เพราะใกล้ถึงวันที่องค์เจ้าชีวิตจะกลับมาแล้ว ⁹พี่น้องครับ เลิกบ่นต่อกันได้แล้ว เพื่อจะได้ไม่ถูกตัดสินลงโทษ ดูนั่นสิ ผู้พิพากษา ยืนอยู่ที่ประตูแล้ว ¹⁰พี่น้องครับ เอาอย่างผู้พูดแทนองค์เจ้าชีวิตพวกนั่นสิ พวกเขาอดทนมาก ทั้งๆที่ต้องทนทุกข์กับเรื่องเลวร้ายมากมาย ¹¹เรารู้ว่าพวกคนที่อดทนอดกลั้นนั้นมีเกียรติจริงๆ คุณก็เคยได้ยินเรื่องความอดทนอดกลั้นของโยบ* มาแล้วนี่ และรู้ว่าตอนจบขององค์เจ้าชีวิตได้ให้อะไรกับเขาบ้าง เพราะองค์เจ้าชีวิตนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาสงสาร

ให้ระวังคำพูดของคุณ

¹²พี่น้องครับ ที่สำคัญว่าอะไรทั้งหมด อย่าสาบานเลย ไม่ต้องอ้างถึงฟ้าสวรรค์ หรือแผ่นดินโลก หรืออะไรทั้งนั้น ถ้า “ใช่” ก็บอกว่า “ใช่” ถ้า “ไม่ใช่” ก็บอกว่า “ไม่ใช่” แค่นี้ก็พอแล้ว คุณจะไม่ต้องถูกพิพากษา

5:7 ฝนต้นฤดูกับฝนปลายฤดู ในประเทศอิสราเอลจะมีฝนตกสองช่วง ช่วงแรกจะมาราวเดือนตุลาคม ถึงพฤศจิกายน (หว่านเสร็จพอดี) ส่วนช่วงที่สองจะมาราวเดือนมีนาคม-เมษายน (ก่อนเก็บเกี่ยว)

5:11 โยบ เรื่องนี้ของโยบ อ่านได้จากหนังสือ โยบ 1:21-22

แรงอธิษฐาน

¹³ในพวกคุณ มีใครบ้างที่มีปัญหา ก็ให้เขาอธิษฐาน มีใครบ้างที่มีความสุข ก็ให้เขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ¹⁴มีใครบ้างที่เจ็บป่วย ก็ให้เขาไปเชิญพวกผู้นำอาวุโส¹ ของหมู่ประชุมของพระเจ้า มาอธิษฐานให้กับเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในนามขององค์เจ้าชีวิต ¹⁵เมื่ออธิษฐานด้วยความเชื่อ ก็จะช่วยคนป่วยได้ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะยกเขาขึ้นมา ถ้าเขาทำบาปพระองค์ก็จะยกโทษให้กับเขา ¹⁶ดังนั้น ให้สารภาพบาปต่อกันและกัน และอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อคุณจะได้รับการรักษา คำอธิษฐานของคนที่ทำตามใจพระเจ้านั้นมีพลังและเกิดผล ¹⁷ดูอย่างเอลียาห์² เขาก็เป็นคนธรรมดาๆ เหมือนกับเรา แต่เมื่อเขาได้ทูลขออธิษฐานขออย่าให้ฝนตก ฝนก็ไม่ตกเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง ¹⁸แต่ต่อมาเขาก็ได้อธิษฐานขอให้ฝนตก ฝนก็เทลงมาจากท้องฟ้าและพื้นดินก็ชุ่มฉ่ำ เมล็ดพืชก็แตกหน่อออกผลอีกครั้งหนึ่ง

¹⁹พี่น้องครับ ถ้าคนไหนในพวกคุณ ถูกชักนำให้หลงไปจากความจริง และมีบางคนไปนำเขากลับมา ²⁰ก็ให้จำเอาไว้ว่า คนที่นำคนบาปกลับมาจากทางผิดนั้น ก็ได้ช่วยชีวิตคนบาปคนนั้นให้หลุดพ้นจากความตาย และทำให้ความบาปมากมายได้รับการยกโทษ

5:20 เอลียาห์ เป็นผู้ทดแทนพระเจ้า ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ดูได้จากหนังสือ 1พงศกัษัตริย์ 17:1

จดหมายจากเปโตร ฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง

จดหมายจากเปโตรฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สองนั้น เปโตร ซึ่งเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้เขียนขึ้นมาถึงคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในที่ต่างๆ เพื่อสอนพวกเขาเกี่ยวกับความหวังที่พวกเขาควรจะมี และการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่เต็มไปด้วยคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ในเวลานั้น คริสเตียนเหล่านี้เจอกับปัญหาต่างๆ มากมาย เปโตรจึงได้พยายามย้ำพวกเขาว่า พระเจ้ายังไม่ลืมพวกเขา พวกเขาจะเติบโตขึ้นผ่านทางปัญหาเหล่านั้น เปโตรยังได้ให้คริสเตียนคิดถึงพระพรที่พวกเขาเคยได้รับอย่างมากมาย และการที่พระเจ้าได้ยกโทษความผิดบาปให้พวกเขา พวกเขาจึงควรใช้ชีวิตอย่างถูกต้องเพื่อเป็นการขอบคุณพระเจ้า

ในจดหมายฉบับที่สองของเปโตรนี้ เขาได้พูดถึงพวกอาจารย์ที่สอนผิดๆ เกี่ยวกับความรู้ที่แท้จริง และวันที่พระคริสต์จะกลับมา

จดหมายจากเปโตร ฉบับที่หนึ่ง

1 จาก เปโตรศิษย์เอก[†] ของพระเยซูคริสต์ ถึง คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ที่เป็นคนต่างดาวในโลกนี้ และได้กระจัดกระจายไปอยู่ตามแคว้นปอนทัส กาลาเทีย คัปปาโดเซีย เอเชีย และบิธีเนีย ²พระเจ้าพระบิดาได้เลือกคุณมาตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ตั้งนานมาแล้ว โดยให้พระวิญญาณชำระล้างคุณให้บริสุทธิ์[†] พระเจ้าทำอย่างนี้เพื่อคุณจะได้เชื่อฟังพระเจ้า และเข้าเป็นคนของพระองค์เพราะความตายของพระเยซูคริสต์* ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณอย่างล้นเหลือ

เรามีความหวังอันยั่งยืน

³สรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์ได้ทำให้พวกเราเกิดใหม่เพราะความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เรื่องนี้เป็นไปได้ก็เพราะพระเยซูได้ฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราก็เลยมีความหวังที่แน่นอน ⁴พระเจ้าได้เก็บมรดกไว้ให้กับคุณที่สวรรค์ เป็นมรดกที่ไม่มีวันสูญหาย หนาวเปียก หรือจางหายไป ⁵เพราะคุณไว้วางใจพระเจ้า พระองค์จึงคุ้มครองคุณด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ จนกว่าคุณจะได้รับความปลอดภัยที่จะเปิดเผยให้เห็นในวันสุดท้ายนั้น ⁶เรื่องนี้ทำให้พวกคุณมีความชื่นชมยินดีมาก ถึงแม้จะต้องทนทุกข์ด้วยปัญหาสารพัดชั่วพระเดี่ยวนึง ⁷นี่เป็นการทดสอบดูความเชื่อของคุณ ความเชื่อที่แท้จริงมีค่ามากกว่าทองคำ เพราะขนาดทองคำที่ถูกไฟหลอมจนบริสุทธิ์แล้ว ยังถูกทำลายได้ เมื่อคุณผ่านการทดสอบแล้ว คุณก็จะได้รับการยกย่องสรรเสริญ เต็มไปด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ ในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา ⁸ถึงแม้คุณยังไม่เคยเห็นพระองค์ แต่ก็ยังรักพระองค์อยู่ ตอนนี้คุณยังไม่เห็นพระองค์ แต่ก็ยังไว้วางใจและยังมีความสุขมากเกินกว่าจะพูดได้ ⁹สิ่งที่พวกคุณกำลังจะได้รับและเป็นเป้าหมายของความเชื่อของพวกคุณด้วย คือความปลอดภัยของพวกคุณนั่นเอง

¹⁰พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้พูดถึงความเมตตาของพระเจ้าที่มีมาถึงพวกคุณ พวกเขาได้พยายามสืบเสาะค้นหาเกี่ยวกับความปลอดภัย[†] ¹¹พระวิญญาณของพระคริสต์ที่อยู่ในตัวผู้พูดแทนพระเจ้านี้ ได้บอกกับพวกเขาล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงเกียรติยศที่พระองค์จะได้รับในภายหลัง พวกเขา ก็เลยอยากจะรู้ว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วเวลานั้นจะเป็นอย่างไร ¹²แต่พระเจ้าได้เปิดเผยให้พวกเขารู้ว่า เรื่องที่เขาเอามาบอกพวกคุณนี้ไม่ใช่สำหรับพวกเขา แต่มีไว้สำหรับพวกคุณ แล้วตอนนี้ก็มีคนมาประกาศข่าวดีนี้ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ส่งมาจากสวรรค์ให้พวกคุณแล้ว ขนาดทูตสวรรค์ก็ยังอยากจะรู้เรื่องนี้เลย

ใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์

¹³คุณต้องตั้งสติไว้ให้พร้อม บังคับตัวเองไว้ให้ดี ตั้งความหวังให้เต็มที่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าที่คุณจะได้รับในวันที่พระเยซูคริสต์มาปรากฏ ¹⁴ให้เป็นเหมือนกับลูกๆ ที่เชื่อฟัง อย่านำไปทำตามกิเลสตัณหาเหมือนกับเมื่อก่อน คือตอนที่คุณยังไม่รู้เรื่องพระเจ้า ¹⁵แต่ให้ทำทุกอย่างด้วย

1:2 “เพื่อคุณ...พระเยซูคริสต์” ตามภาษาเดิม คือ “เพื่อเชื่อฟังและได้รับการประมุขด้วยเลือดของพระเยซูคริสต์” ซึ่งเหมือนกับที่ไม่เสสได้เอาเลือดประมุขคนอิสราเอล เลือดนี้เป็นเลือดของคำสัญญาที่พระเจ้าทำกับคนของพระองค์ เพื่อแสดงว่าพวกเขาเป็นของพระเจ้าอย่างเป็นทางการแล้ว (อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 24:3-8)

ความบริสุทธิ์ เหมือนกับพระเจ้าผู้ที่เรียกคุณมานั้นบริสุทธิ์¹⁶ เหมือนที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พวกเจ้าต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์”*

¹⁷ถ้าพระเจ้าผู้ที่คุณเรียกว่าพระบิดาตอนที่คุณอธิษฐานนั้นตัดสินใจไปตามการกระทำของแต่ละคนโดยไม่เห็นแก่หน้าใครเลย ก็ให้คุณมีชีวิตที่เกรงกลัวพระองค์ ในเวลาที่คุณเป็นคนต่างดาวในสังคมรอบข้างคุณนี้¹⁸ เพราะคุณก็รู้ว่าเมื่อพระองค์ปลดปล่อยพวกคุณให้เป็นอิสระจากชีวิตที่ไร้ค่าที่คุณได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษนั้น พระองค์ไม่ได้ใช้สิ่งที่เสื่อมสลายได้อย่างเช่นเงินและทอง¹⁹ แต่ใช้เลือดอันมีค่าของพระคริสต์ เหมือนกับเลือดของลูกแกะที่ไม่มีรอยตำหนิหรือจุดตำพริ้วเลย²⁰ พระเจ้าได้เลือกพระคริสต์ไว้ก่อนที่จะสร้างโลกนี้เสียอีก แต่เพียงให้พระคริสต์มาปรากฏในช่วงสุดท้ายนี้เพื่อพวกคุณ²¹ เพราะพระคริสต์นี่แหละ พวกคุณถึงมาไว้วางใจพระเจ้าได้ พระเจ้าได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย และให้เกียรติยศกับพระองค์ด้วย นี่เป็นเหตุผลที่พวกคุณฝากความเชื่อและความหวังไว้กับพระเจ้า

²²ตอนที่คุณเชื่อฟังความจริงนั้น คุณก็ได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว ตอนนี้เป้าหมายของคุณก็คือการมีความรักที่จริงใจให้กับพี่น้อง เพราะฉะนั้นขอให้รักกันและกันอย่างสุดหัวใจ²³ พวกคุณควรจะรักกันเพราะได้เกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดที่เนาเปื่อยได้ แต่จากเมล็ดที่ไม่มีวันเนาเปื่อย เมล็ดนั้นคือถ้อยคำของพระเจ้าที่มีชีวิตถาวรตลอดไป

²⁴เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] เขียนไว้ว่า

“คนทุกคนเป็นเหมือนกับหญ้า

เกียรติยศของเขาเป็นเหมือนดอกไม้ป่าในทุ่ง

หญ้าก็เหี่ยวแห้งไปและดอกไม้ก็ร่วงโรยไป

²⁵แต่ถ้อยคำของพระเจ้า ยืนยงถาวรตลอดไป” (อิสยาห์ 40:6-8)

และถ้อยคำของพระเจ้านี้ก็คือข่าวดีที่เอามาประกาศให้คุณรู้แล้ว

พระเยซูเป็นหินที่มีชีวิต

2 ดังนั้น ให้กำจัดสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้ให้หมดไปจากตัวคุณ เช่นการปองร้าย การหลอกลวงทุกชนิด ความหน้าซื่อใจคด ความอิจฉาริษยา และการใส่ร้ายป้ายสี² แต่ให้คุณเป็นเหมือนเด็กทารกแรกเกิดที่หิวกระหายน้ำนมบริสุทธิ์ซึ่งคือถ้อยคำของพระเจ้า เพื่อคุณจะได้เติบโตขึ้นแล้วได้รับความรอด³ เพราะตอนนี้คุณก็ได้ลิ้มรสแล้วว่าองค์เจ้าชีวิตนั้นดีขนาดไหน

⁴ให้เข้ามาใกล้พระเยซูคริสต์ผู้เป็นหินที่มีชีวิตอยู่คนในโลกนี้ไม่ยอมรับหินนี้ แต่พระองค์เป็นหินที่มีค่ามากสำหรับพระเจ้าผู้ที่เลือกพระองค์มา⁵ พวกคุณก็เหมือนกัน พวกคุณเป็นเหมือนหินที่มีชีวิตอยู่ ที่กำลังถูกสร้างขึ้นเป็นวิหารสำหรับพระวิญญาณ พวกคุณเป็นพวกนักบวชที่บริสุทธิ์ทำหน้าที่ถวายเครื่องบูชา[†] ฝายพระวิญญาณพระเจ้าชอบใจกับเครื่องบูชาแบบนี้ก็เพราะถวายผ่านทางพระเยซูคริสต์⁶ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“ดูสิ เรวางหินก้อนหนึ่งไว้ในเมืองศิโยน[†]

เป็นหินที่สำคัญที่สุด* มีค่าและได้รับการคัดเลือกมาแล้ว

1:16 “พวกเจ้า...บริสุทธิ์” อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 11:44, 45; 19:2; 20:7

2:6 หินที่สำคัญที่สุด หมายถึง “หินที่อยู่ตรงมุม” เป็นหินก้อนแรกและก้อนที่สำคัญที่สุดของสิ่งก่อสร้าง

และคนที่ไว้วางใจในหินนั้น

จะไม่มีวันอับอายขายหน้าเลย” (อิสยาห์ 28:16)

⁷หินนี้มีค่ามากสำหรับพวกคุณที่ไว้วางใจแล้ว แต่สำหรับคนที่ไม่ไว้วางใจ ก็เท่ากับว่า

“หินก้อนนี้ ที่คนก่อสร้างได้โยนทิ้งไป

กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด*” (สดุดี 118:22)

⁸ และ “เป็นหินที่ทำให้คนเดินสะดุด

และเป็นก้อนหินที่ทำให้คนหกล้ม” (อิสยาห์ 8:14)

พวกเขาสะดุดล้มก็เพราะไม่ยอมเชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า เรื่องนี้เป็นไปตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้ว

⁹แต่คุณเป็นผู้ที่พระเจ้าคัดเลือกมาเป็นนักบวชของพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์เป็นชนชาติที่บริสุทธิ์ และเป็นคนของพระเจ้าโดยเฉพาะ พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อคุณจะได้ไปข่าวประกาศการกระทำอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ได้เรียกคุณออกมาจากความมืด ให้เข้ามาหาความสว่างที่สุดแสนจะวิเศษของพระองค์ ¹⁰แต่ก่อนนั้นคุณไม่มีชนชาติ แต่เดี๋ยวนี้คุณเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว แต่ก่อนนั้นพระเจ้าไม่ได้เมตตาคุณ แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้เมตตาคุณแล้ว

อยู่เพื่อพระเจ้า

¹¹เพื่อนรัก ให้อยู่อย่างคนต่างดาวและคนแปลกถิ่นในสังคมนี้ ผมขอร้องว่าอย่าไปยอมแพ้กับกิเลสตัณหาของสันดานที่ต่อสู้กับใจของคุณ ¹²ถึงแม้คนที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้าพวกนั้นจะพูดใส่ร้ายว่าพวกคุณทำผิด ก็ขอให้ทำตัวให้ดีในหมู่พวกเขา เขาจะได้เห็นความดีของคุณ แล้วจะโดยยกย่องพระเจ้าในวันที่พระองค์กลับมา

ยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจ

¹³ให้คุณยอมอยู่ใต้อำนาจต่างๆ ที่มีมนุษย์ตั้งขึ้น* เพื่อเห็นแก่องค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะเป็อำนาจของจักรพรรดิผู้มีอำนาจสูงสุด ¹⁴หรือเจ้าเมืองต่างๆ ที่จักรพรรดินั้นส่งมา เพื่อลงโทษคนทำผิด และยกย่องคนที่ทำดี ¹⁵เพราะพระเจ้าต้องการให้ชีวิตที่ดีงามของพวกคุณไปหุบปากคนโง่ที่พูดจาไร้สาระ ¹⁶ขอให้พวกคุณใช้ชีวิตอย่างอิสระ แต่อย่าใช้ความเป็นอิสระนั้นมาเป็นข้ออ้างบังหน้าเพื่อจะทำชั่ว แต่ให้ใช้ชีวิตสมกับที่เป็นทาสของพระเจ้าดีกว่า ¹⁷ให้เกียรติกับทุกๆ คน รักพี่น้องในพระคริสต์ เกรงกลัวพระเจ้า และให้เกียรติกับกษัตริย์ด้วย

¹⁸พวกคุณที่เป็นทาสให้ยอมเชื่อฟังเจ้านายของตนด้วยความเคารพอย่างสูง ไม่ใช่ยอมเชื่อฟังเจ้านายที่ดื้อและมีน้ำใจเท่านั้น แต่ให้ยอมเชื่อฟังเจ้านายที่โหดร้ายด้วย ¹⁹คนที่ยอมทนต่อความเจ็บปวดที่ไม่ยุติธรรมเพราะต้องการทำตามใจพระเจ้านั้นเป็นคนที่น่ายกย่องจริงๆ ²⁰การที่คุณอดทนต่อการถูกเยียดเพราะทำผิดมันน่ายกย่องตรงไหน แต่การที่คุณต้องอดทนต่อความทุกข์ยากเพราะทำดีอย่างนี้ลึกลับจะน่ายกย่องในสายตาพระเจ้า ²¹พระเจ้าเรียกให้คุณมาทนทุกข์อย่างนี้แหละ

2:7 หินที่สำคัญที่สุด หมายถึง “หินที่อยู่ตรงมุม” เป็นหินก้อนแรกและก้อนที่สำคัญที่สุดของสิ่งก่อสร้าง
2:13 ให้คุณยอม...ตั้งขึ้น หรือแปลได้ว่า ให้ออบน้อมกับมนุษย์ทุกคนที่พระเจ้าสร้างขึ้น

เหมือนกับที่พระคริสตียอมทนทุกข์เพื่อคุณ พระองค์ได้วางตัวอย่างให้คุณ เพื่อคุณจะได้เดินตามรอยเท้าของพระองค์

²² “พระองค์ไม่ได้ทำบาป และไม่ได้โกหกด้วย” (อิสยาห์ 53:9)

²³ เมื่อเขาตำว่าพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้โต้ตอบ เมื่อพระองค์ทนทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ขู่อาฆาต พระองค์ได้มอบเรื่องของพระองค์ไว้กับพระเจ้าผู้ตัดสินอย่างยุติธรรม ²⁴ ตัวพระองค์เอง ได้แบกบาปของเราไว้ในตัวของพระองค์บนไม้กางเขนนั้น เพื่อเราจะได้ตายต่อบาปและใช้ชีวิตตามใจพระเจ้า พวกคุณได้รับการรักษาให้หายก็เพราะบาดแผลของพระองค์นี้แหละ ²⁵ แต่ก่อนนั้นพวกคุณเคยหลงทางไปเหมือนแกะ แต่ตอนนี้ได้กลับมามาหาผู้เลี้ยงและผู้ดูแลรักษาชีวิตของคุณแล้ว

สามิและภรรยา

3 ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นภรรยาให้ยินยอมสามิ เพื่อว่าถ้ามีสามิมบางคนที่ไม่เชื่อฟัง ถ้อยคำของพระเจ้า ชีวิตที่ดีของคุณอาจจะชนะใจเขา และทำให้เขามาไว้วางใจพระเจ้าได้ โดยที่คุณไม่ต้องพูดอะไรเลยสักคำ ² เพราะเขาสังเกตเห็นว่าชีวิตของคุณบริสุทธิ์ และมีใจยาเกรงพระเจ้า ขนาดไหน ³ ความงามของคุณ ไม่ควรจะมาจากการตกแต่งภายนอก เช่นการทาผมหงูทาพู่ผาใส่เครื่องทอง หรือ ใส่เสื้อผ้าราคาแพง ⁴ แต่ให้งามจากภายในที่ไม่มีวันจืดจาง ซึ่งก็หมายถึงความสุภาพอ่อนโยน สงบเรียบร้อย ซึ่งมีค่านั่งในสายตาพระเจ้า ⁵ ผู้หญิงในสมัยก่อนที่บริสุทธิ์ และหวังใจในพระเจ้านั้นได้ตกแต่งตัวเองให้มีเสน่ห์ด้วยการยินยอมสามิ ⁶ เหมือนกับที่นางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกเขาว่า “นายของฉัน” ถ้าคุณทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกสาวที่แท้จริงของนาง แต่จะต้องทำในสิ่งที่ถูกต้องตามใจพระเจ้า โดยไม่กลัวว่าสามิมจะทำอะไรคุณ

ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นสามิมก็ให้อยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าอกเข้าใจ เพราะเธออ่อนแอกว่า พระเจ้าได้เมตตาตายชีวิตใหม่ให้พวกคุณเป็นมรดก และเพราะเธอเป็นหุ้นส่วนกับคุณในมรดกนี้ด้วย คุณจึงควรจะให้เกียรติกับเธอ ถ้าคุณไม่ทำอย่างนั้น พระเจ้าก็จะไม่ฟังคำอธิษฐานของคุณ

ทนทุกข์เพราะทำดี

⁸ สุดท้ายนี้ พวกคุณควรจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีใจเมตตาและรู้จักถ่อมตัว ⁹ อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว หรือคำคนที่ตำว่าเรา แต่ให้อวยพรเขาแทนเพราะนั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คุณทำแล้วพระองค์จะอวยพรคุณ ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ถ้าคุณอยากมีความสุขและเจอแต่วันที่ดีๆ

ก็อย่าใช้ลิ้นทำร้ายคนอื่น อย่าใช้ปากพูดโกหก

¹¹ ให้เลิกทำชั่วและหันมาทำดี

ให้แสวงหาสันติสุขและติดตามทางแห่งสันติสุขนั้นไป

¹² เพราะดวงตาองค์เจ้าชีวิต ดูแลทุกคนที่ทำตามใจพระองค์

และหูของพระองค์ฟังคำอธิษฐานของเขา

แต่หน้าของพระองค์หันเข้าต่อต้านพวกที่ทำชั่วนั้น” (สดุดี 34:12-16)

¹³ถ้าคุณพยายามจริงๆ ที่จะทำความดีอยู่ตลอด แล้วใครล่ะจะทำร้ายคุณได้จริงๆ ¹⁴แต่คุณจะต้องทนทุกข์เพราะทำตามใจพระเจ้า คุณมีเกียรติอย่างแท้จริง “คุณไม่ต้องกลัวพวกมันหรือกังวลหรอก” ¹⁵แต่หัวใจของคุณนับถือพระคริสต์เป็นองค์เจ้าชีวิต และให้พร้อมที่จะอธิษฐานกับทุกคนที่มาถามว่า ความหวังที่คุณมีนี่เป็นอย่างไร แต่ให้ตอบเขาอย่างสุภาพและเคารพนบนอบ ¹⁶เมื่อคุณใช้ชีวิตในทางที่ดีเพราะเป็นคนของพระคริสต์ แล้วมีคนมาพูดใส่ร้ายคุณ ก็ให้คุณทำแต่สิ่งที่คุณรู้ว่าถูกต้อง เพื่อเขาจะได้อับอาย ¹⁷ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ให้ทนทุกข์เพราะทำดีก็ยิ่งดีกว่าทนทุกข์เพราะทำชั่ว ¹⁸พระคริสต์ทนทุกข์เพื่อจัดการกับความบาปครั้งเดียวก็เพียงพอแล้ว พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อนำคุณไปหาพระเจ้า พระองค์ถูกฆ่าทางกายแต่มีชีวิตขึ้นมาใหม่โดยทางพระวิญญาณ ¹⁹ด้วยอำนาจของพระวิญญาณ พระองค์ได้ไปประกาศชัยชนะของพระองค์ให้กับพวกวิญญาณที่ถูกขังอยู่ ²⁰ในสมัยก่อนนานมาแล้ว วิญญาณพวกนี้ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ตอนที่โนอาห์สร้างเรือ พระเจ้าได้รอคอยอย่างอดทนให้คนในโลกนี้กลับตัวกลับใจ สุดท้ายมีแปดคนที่อยู่ในเรือลำนั้น แล้วพระเจ้าใช้น้ำช่วยเขาให้รอดจากคนที่ชั่วร้ายในสมัยนั้น ²¹เหมือนกับที่พระเจ้าใช้ฟิโรจุ่มน้ำช่วยให้พวกคุณรอดในสมัยนี้ การจุ่มน้ำนี้ไม่ใช่เป็นการล้างร่างกายให้สะอาด แต่เป็นการให้คำมั่นสัญญาต่อพระเจ้าว่าคุณจะทำแต่สิ่งที่คุณรู้ว่าถูกต้อง และทั้งหมดนั้นก็เป็นไปได้เพราะพระเยซูคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ²²พระองค์ได้ขึ้นไปสวรรค์และนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้า พระองค์ทำให้พวกทูตสวรรค์ผู้มีสิทธิและผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นมาอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์

เปลี่ยนชีวิตเสียใหม่

4 ในเมื่อพระคริสต์ได้ทนทุกข์ทรมานในร่างกายนี้แล้ว คุณก็ควรเตรียมตัวให้พร้อมและให้คิดอย่างเดียวกันกับพระองค์ คือให้คิดว่าคนที่ยอมทนทุกข์ในร่างกายนี้ ได้เลิกทำบาปแล้ว ²ผลที่เกิดขึ้นคือ ในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่นี้เราไม่ได้อยู่ตามกิเลสตัณหาชั่วๆ ของมนุษย์ แต่เรามีชีวิตอยู่ตามความต้องการของพระเจ้า ³ในอดีตคุณก็ได้ใช้ชีวิตอย่างคนที่ไม่เชื่อพระเจ้ามามากพอแล้ว ทั้งมั่วโลภก็ กามราคะ เมมาเหล้า มั่วสุมทางเพศ เลี้ยงฉลองเมามาย และกราบไหว้รูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง ⁴เพื่อนๆ ของคุณก็สงสัยว่า ทำไมคุณถึงได้เลิกสำมะเลเทเมาไปกับพวกเขา พวกเขาเลยแข่งด่าคุณ ⁵แต่พวกเขาจะต้องตอบพระเจ้าผู้พร้อมจะตัดสินโทษทุกคน ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และที่ตายไปแล้วด้วย ⁶นั่นเป็นเหตุที่มีการประกาศข่าวดีนี้ในอดีตให้กับผู้เชื่อซึ่งตอนนี้ได้ตายไปแล้ว ถึงแม้ว่าในสายตาของคนอื่นจะตัดสินว่าเขาผิดตอนที่เขายังอยู่ในร่างกาย แต่เรามีชีวิตอยู่ด้วยพระวิญญาณในสายตาของพระเจ้า

ใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าให้มาอย่างฉลาด

⁷ใกล้จะถึงวันสิ้นโลกแล้ว ตั้งสติไว้ให้ดีและรู้จักควบคุมตัวเอง คุณจะได้อิสรฐาน ⁸สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ให้รักกันและกันอย่างลึกซึ้ง เพราะความรักจะปกปิดความบาปได้มากมาย ⁹ให้เลี้ยงดูปู่เสื่อกัน อย่ายับเลย ¹⁰พระเจ้าได้เมตตาคุณมาให้พรสวรรค์หลากหลายกับพวกคุณ ให้แต่ละคนใช้พรสวรรค์ที่ได้รับมานั้นรับใช้ซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างคนดูแลที่สัตย์ซื่อ ¹¹ถ้าคุณมีพรสวรรค์ในด้าน การพูด ก็ให้พูดเหมือนว่าคำพูดนั้นเป็นคำที่มาจากพระเจ้าเอง ถ้าคุณมีพรสวรรค์ในด้าน การรับใช้ ก็ให้รับใช้สุดกำลังที่พระเจ้าให้มา เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติยศจากทุกสิ่งทุกอย่างที่

เราทำ ทั้งหมดนี้เป็นไปได้เพราะพระเยซูคริสต์ ขอให้เกียรติยศและฤทธิ์เดช มีกับพระเยซูคริสต์ ตลอดไป อาเมน[†]

ทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน

¹²เพื่อนรัก อย่าเพิ่งแปลกใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวกคุณ มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย แต่ปัญหาก็คือการลงใจคุณ ¹³ให้จิตใจที่คุณได้ร่วมทุกข์กับพระคริสต์ เพราะคุณจะได้จิตใจเป็นล้นพ้น เมื่อพระคริสต์กลับมาอย่างมีเกียรติ ¹⁴เมื่อมีคุณประณามคุณเพราะคุณเป็นของพระคริสต์ คุณมีเกียรติอย่างแท้จริง เพราะแสดงว่าพระวิญญาณผู้ทรงเกียรติของพระเจ้านั้นอยู่กับพวกคุณ ¹⁵ถ้าคุณจะต้องทนทุกข์ ก็ขออย่าให้เป็นเพราะคุณไปฆ่าคนมา ไปขโมย ไปทำชั่ว หรือไปยุ่งเรื่องของคนอื่นเลย ¹⁶แต่ถ้าคุณต้องทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าอายเลย แต่ให้สรรเสริญพระเจ้า เพราะคุณได้ชื่อว่าคริสเตียน ¹⁷ถึงเวลาสำหรับการตัดสินโทษแล้ว การตัดสินนั้นจะเริ่มต้นจากครอบครัวของพระเจ้าก่อน แล้วลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่เชื่อฟังชาวดีจากพระเจ้า ¹⁸เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ขนาดคนที่ทำตามใจพระเจ้า ยังเกือบจะไม่รอดเลย

แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นกับคนชั่วและคนบาปละ” (สุภาพิต 11:31)

¹⁹ถ้าอย่างนั้น คนที่ต้องทนทุกข์เพราะเป็นความต้องการของพระเจ้านั้น ก็ต้องมอบตัวเองไว้กับพระเจ้าผู้สร้างที่ซื่อสัตย์ และให้ทำดีต่อไป

ฝูงแกะของพระเจ้า

5 ผมเขียนมาขอร้องผู้นำอาวุโสที่อยู่กับพวกคุณ ในฐานะที่ผมก็เป็นผู้นำอาวุโสคนหนึ่ง เป็นคนหนึ่งที่เป็นพยานถึงเรื่องที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นคนหนึ่งที่จะมีส่วนร่วมในสง่าราศีของพระคริสต์เมื่อพระองค์กลับมา ²ขอให้เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่พระเจ้าให้คุณดูแลอยู่นี้ ไม่ใช่สินใจทำ แต่เพราะพระเจ้าต้องการให้เต็มใจทำ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่เงิน แต่เพราะคุณอยากจะทำจริงๆ ³ไม่ทำตัวเป็นนายเหนือคนพวกนั้นที่พระองค์ได้มอบให้คุณดูแล แต่ให้ทำตัวเป็นแบบอย่างกับฝูงแกะนั้น ⁴เพื่อเมื่อพระคริสต์ผู้เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงแกะกลับมาคุณก็จะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่ ที่ไม่มีวันร่วงโรยไป

⁵ในทำนองเดียวกัน คนที่มีอายุน้อยกว่า ก็ให้เชื่อฟังผู้นำอาวุโส แต่ความจริงแล้ว ทุกๆ คนควรจะอ่อนน้อมถ่อมตัวรับใช้ซึ่งกันและกันเหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“พระเจ้าต่อต้านคนที่เยอหยิ่งจองหอง

แต่มีเมตตาต่อคนที่อ่อนน้อมถ่อมตน” (สุภาพิต 3:34)

⁶ถ้าอย่างนั้น ให้พวกคุณอ่อนน้อมถ่อมตัวลงใต้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะได้ยกคุณขึ้นเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ⁷ให้เอาความกังวลทั้งหมดของคุณฝากไว้กับพระเจ้า เพราะพระองค์ห่วงใยคุณ

⁸ให้รู้จักบังคับตนเอง ระวังตัวให้ดี เพราะศัตรูของคุณคือมาร ที่เดินด้อมๆ มองๆ เหมือนสิงโตที่คำรามจ้องตะครุบเหยื่อมากิน ⁹ให้ขัดชินมรานั้น และยึดมั่นในความเชื่อ เพราะคุณรู้อยู่แล้วว่า ฟินองทั่วโลกก็เจอความทุกข์ยากเหมือนคุณ

¹⁰พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความเมตตาทุกอย่างได้เรียกคุณผ่านทางพระเยซูคริสต์ให้คุณเข้ามามีส่วนร่วมในเกียรติของพระองค์ที่ไม่มีวันหมด คุณจะต้องทนทุกข์อยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นพระเจ้าก็จะช่วยให้คุณกลับคืนสู่สภาพสมบูรณ์แบบ พร้อมกับให้คุณเข้มแข็งมีกำลังขึ้นและมั่นคง ¹¹ขอให้ฤทธิ์เดชเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน†

คำทักทายสุดท้าย

¹²ผมได้เขียนจดหมายสั้นๆ ฉบับนี้ และได้ฝากลิลาสมาให้กับคุณ เขาเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ ผมเขียนมาเพื่อให้กำลังใจพวกคุณ และยืนยันว่าทุกอย่างที่เขียนมานี้เป็นความเมตตากรุณาที่แท้จริงของพระเจ้า ให้คุณยืนหยัดมั่นคงในความเมตตากรุณา

¹³หมู่ประชุมที่เมืองบาบิโลนที่พระเจ้าได้เลือกไว้เหมือนกับที่พระองค์ได้เลือกพวกคุณ ได้ฝากความคิดถึงมาให้กับคุณ มาระโกลูกของผมก็ฝากความคิดถึงมาเหมือนกัน ¹⁴เมื่อเจอกันก็ขอให้จูบทักทายกันด้วยความรัก

ขอให้ทุกคนที่มีส่วนในพระคริสต์ได้รับความสงบสุข

จดหมายจากเปโตร ฉบับที่สอง

1 จาก ซีโมน เปโตร ผู้เป็นทาสและศิษย์เอก[†]ของพระเยซูคริสต์ ถึง คนเหล่านั้นที่มีความเชื่อที่มีค่าเท่ากับของเรา เพราะพระเจ้าของเราคือพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดนั้น^{*} ยุติธรรม
²ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณมากยิ่งขึ้น เพราะพวกคุณรู้จักพระเจ้าและพระเยซูเจ้าของเราอย่างแท้จริง

พระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งที่เราต้องการ

³ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์พวกเราได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตที่จะให้เกียรติพระเจ้า เราได้รับสิ่งเหล่านี้ ก็เพราะเรารู้จักพระองค์ ผู้ที่เรียกเรามาด้วยเกียรติและฤทธิ์เดชของพระองค์⁴และด้วยเกียรติและฤทธิ์เดชนี้แหละ พระเจ้าได้ให้สัญญาต่างๆ ที่มีค่าและยิ่งใหญ่กับเราแล้ว พระองค์ให้สิ่งเหล่านี้เพื่อคุณจะได้หลุดพ้นจากความเสื่อมทรามที่อยู่ในโลกนี้ เนื่องจากกิเลสตัณหาของคน เพื่อเราจะได้รับสภาพที่เหมือนพระเจ้า

⁵ด้วยเหตุนี้ คุณจะต้องพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะใช้ความเชื่อสร้างความดี ใช้ความดีสร้างความรู้ ใช้ความรู้เพื่อบังคับตน ใช้การบังคับตนสร้างมอดทน ใช้ความอดทนสร้างชีวิตที่ให้เกียรติพระเจ้า ใช้ชีวิตที่ให้เกียรติพระเจ้าสร้างความผูกพันฉันพี่น้อง⁷ใช้ความผูกพันฉันพี่น้องสร้างความรัก⁸เพราะถ้าคุณมีสิ่งเหล่านี้ในตัว มันก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คุณจะไม่ได้เป็นคนที่ยุยงหรือไร้ประโยชน์ในฐานะคนที่รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้า⁹แต่คนที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้ในตัว ก็เป็นคนสายตาสั้นจนเหมือนบอด และได้ล้มไปว่าบาปที่เขาได้ทำในอดีตนั้น พระเจ้าได้ล้างให้แล้ว

¹⁰ดังนั้น พี่น้องครับ พยายามเต็มที่ เพื่อจะได้แน่ใจว่าคุณจะได้ในสิ่งที่พระเจ้าได้เรียกและเลือกให้คุณมารับนั้น เพราะถ้าคุณทำอย่างนี้ คุณจะไม่มีวันสะดุดและล้มหายไป¹¹แล้วคุณยังจะได้รับการต้อนรับอย่างเต็มที่เข้าไปในแผ่นดินนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา¹²ด้วยเหตุนี้ ผมจะคอยเตือนคุณอยู่เรื่อยๆเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ถึงแม้คุณจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงนี้แล้วก็ตาม¹³ผมว่าผมทำถูกแล้วนะที่จะเตือนความจำพวกคุณอยู่เรื่อยๆ ในขณะที่ผมยังมีชีวิตอยู่¹⁴เพราะรู้ว่าอีกไม่นาน ผมจะต้องจากร่างนี้ไปแล้ว ตามที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราได้บอกกับผมไว้อย่างชัดเจน¹⁵ดังนั้น ผมจะต้องทำอย่างดีที่สุด เพื่อที่ว่าเมื่อผมจากโลกนี้ไปแล้ว คุณก็ยังจะจำเรื่องนี้ได้อยู่ตลอดเวลา

พวกเราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเยซู

¹⁶เมื่อเราประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าของเราให้กับพวกคุณว่าพระองค์จะกลับมาด้วยฤทธิ์เดชนั้น เราไม่ได้เล่าตามนิยายต่างๆ ที่คนแต่งขึ้นมาอย่างเก่งกาจ แต่เราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์เองกับตา¹⁷เราเห็นพระองค์ได้รับเกียรติและความยิ่งใหญ่จากพระเจ้าพระบิดา ตอนที่มิเสียมพิเศษจากผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด^{*}มาถึงพระเยซูว่า “นี่เป็นลูกที่เรารัก เราพอใจเขามาก”¹⁸เมื่อเราอยู่กับพระเยซูบนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เราก็ได้ยินเสียงนั้นที่มาจากสวรรค์

1:1 หรือพระเจ้าของเราและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด
 1:17 ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด หมายถึง พระเจ้า

¹⁹ เรายังเห็นอีกว่า คำทำนายของผู้พูดแทนพระเจ้า¹ นั้นเชื่อถือได้มากจริงๆ ที่พวกคุณสนใจเรื่องนี้ก็ดีมาก เพราะมันเป็นเหมือนแสงสว่างที่ส่องเข้าไปในความมืด จนกว่าจะเข้าและมีดาวรุ่งผุดขึ้นในใจของพวกคุณ ²⁰ แต่ก่อนอื่นคุณต้องเข้าใจเรื่องนี้เสียก่อนว่า คำของผู้พูดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์นั้น ไม่ใช่คำที่พวกเขาคิดขึ้นมาเอง ²¹ หรืออยากจะถูกตีพูดเอาเอง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ดลใจคนเหล่านี้ให้พูดสิ่งที่มาจากพระเจ้า

ครูที่สอนผิด

2 แต่ก็มีผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้นในกลุ่มคนของพระเจ้าซึ่งก็เหมือนกับที่จะมีครูสอนผิดๆ เกิดขึ้นในกลุ่มพวกคุณนั่นแหละ พวกนี้จะเอาความคิดนอกกลุ่มนอกรทางมาสอนกัน คำสอนพวกนี้ทำให้คนถูกทำลายได้ ถึงแม้องค์เจ้าชีวิตได้ชื่อเขาไว้แล้ว เขาก็ยังปฏิเสธองค์เจ้าชีวิตอยู่ดี ซึ่งจะทำให้เขาถูกทำลายโดยเร็ว ² จะมีหลายคนหันไปท้าวขี้ตามคนพวกนี้ คนพวกนี้แหละที่ทำให้คนดูหมิ่นทางแห่งความจริง ³ เพราะความโลภ พวกนี้จะถูกรื้อขึ้นมาสอนหวังจะหลอกเอาเงินของคุณ คำตัดสินโทษของพวกนี้ ที่ประกาศไว้ตั้งนานแล้วนั้น ไม่ได้เอาไว้ขู่เล่นๆ แต่ความพิณาศนั้นพร้อมแล้วและกำลังจะมาในเร็วๆ นี้

⁴ พระเจ้าไม่ได้ละเว้นโทษแก่ทูตสวรรค์เมื่อพวกเขาทำบาป แต่ส่งไปขังไว้ในหลุมที่ลึกมาก ล่ามโซ่ไว้ในความมืดเพื่อรอวันพิพากษา ⁵ ในสมัยโบราณ พระเจ้าก็ได้ละเว้นโทษให้กับโลกนี้ที่เต็มไปด้วยคนที่ต่อต้านพระองค์ แต่ส่งน้ำมาท่วมโลก อย่างไรก็ตามพระองค์ได้คุ้มครองโนอาห์ซึ่งเป็นคนที่ไปประกาศให้คนใช้ชีวิตอย่างถูกต้องกับพระองค์ และพระเจาก็ได้คุ้มครองอีกเจ็ดคนด้วย ⁶ พระเจ้าได้ตัดสินโทษเผาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ไปทั้งเมือง เพื่อให้เป็นตัวอย่างกับคนที่ต่อต้านพระเจ้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา ⁷ แต่พระองค์ได้ช่วยชีวิตโลทคนที่ทำตามใจพระองค์ ความลามกของคนที่ชั่วช้านั้นทำให้โลทเจ็บปวดรวดร้าวใจ ⁸ (โลทเป็นคนดี แต่เพราะอยู่กับคนชั่วได้เห็นการกระทำชั่วๆ และได้ยินคำพูดเลวๆ ของพวกเขาทุกๆ วัน ทำให้จิตใจที่ดีของเขาเจ็บปวดรวดร้าว) ⁹ ถ้าเป็นอย่างนี้้องค์เจ้าชีวิตย่อมรู้ว่าจะช่วยคนที่อุทิศตัวให้กับพระองค์ได้อย่างไร เมื่อเขาตกทุกข์ได้ยาก แล้วจะเก็บคนชั่วไว้ลงโทษในวันพิพากษา ¹⁰ โดยเฉพาะคนพวกนั้นที่หลงระเริงไปกับความสกปรกโสรมของสันดาน และดูถูกสิทธิอำนาจขององค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้ยโสโอหังและหัวรั้น กล่าวดูหมิ่นแม้แต่ทูตสวรรค์ที่เต็มไปด้วยสง่าราศี ¹¹ ขนาดทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์และอำนาจมากกว่า ยังไม่ฟ้องดูหมิ่นพวกนี้ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต ¹² พวกครูที่สอนผิดๆ นี้ ดูถูกในสิ่งที่ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจเลยว่าเป็นอย่างไรวกนี้เป็นเหมือนกับสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เพราะคิดไม่เป็น เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่าเท่านั้น แล้วครูพวกนี้ก็จะถูกทำลายไปเหมือนกับสัตว์ด้วย ¹³ เขาจะได้รับความทุกข์เป็นการตอบแทนให้สมกับความทุกข์และความผิดที่เขาทำไว้กับคนอื่น ความสนุกสนานของเขาคือการจัดงานมั่วสุมเมากันกลางวันแสกๆ เขาเป็นจุดสกปรกและมีตำหนิต่างๆ กลางพวกคุณ และชอบสำมะเลเทเมากันเมื่อกินเลี้ยงกับพวกคุณ ¹⁴ พวกนี้สอดส่ายสายตา หาแต่ผู้หญิงมหาฉันทด้วยตลอดเวลา ไม่เคยรู้จักพอ เขาปล่อยให้จิตใจโลเลให้บาปใจพวกนี้ชั่วลงในความโลภ และอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง ¹⁵ พวกครูสอนผิดนี้ได้ทั้งทางที่ถูกต้องและหลงไปติดตามทางของบาลาอัม ลูกของเบโอร์คนที่ รักเงินค่าจ้างที่ได้มาจากการทำผิด ¹⁶ แต่ลาที่

ปกติแล้วพูดไม่ได้ กลับพูดเป็นเสียงคน ต่อว่าเขาในความผิดที่เขาทำและได้หยุดการกระทำโง่ๆ ของผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้

¹⁷ พวกครูสอนผิดนี้ เป็นน้ำพุที่แห้งขอด และเป็นเมฆที่ถูกพายุพัดพาไป ชุมนรกรมีดวงเตรียมไว้แล้วสำหรับคนพวกนี้ ¹⁸ พวกนี้ดีแต่ไม่เรื่องไร้สาระของตน และใช้ราคาต้นทุนของร่างกายมา ยั่วคนที่เพิ่งจะหลุดพ้นมาจากการใช้ชีวิตผิดๆ ¹⁹ ครูพวกนี้ได้สัญญาว่าจะทำให้เสรีภาพกับคนพวกนั้น ทั้งๆ ที่ตัวเองยังคงเป็นทาสของนิสัยชั่วๆ อยู่เลย คนที่พ่ายแพ้กับอะไรเขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น ²⁰ ดังนั้น คนโง่ที่หลุดพ้นออกมาจากความสกปรกโสภมของโลกรนี้ได้แล้ว เพราะได้รู้จักองค์เจ้าชีวิต และพระเยซูคริสตเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่กลับพ่ายแพ้ และกลับไปพัวพันกับสิ่งเหล่านั้นอีก สภาพของเขาตอนหลังนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรกเสียอีก ²¹ เพราะถ้าคนนี้ไม่ได้รู้จักทางที่ถูกต้อง นี้ตั้งแต่แรก ก็ยังดีกว่าได้รู้จักแล้วหันหน้าหนีไปจากคำสั่งสอนอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้เขาไว้ ²² สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนพวกนี้ก็จะเป็นไปตามคำสุภาษิตที่ว่า “หมาก็หันกลับไปกินอ้วกของมัน”* หรือที่ว่า “หมูที่ล้างสะอาดแล้ว ก็กลับไปเกลือกกลิ้งอยู่ในโคลนตมอีก”

พระเยซูจะกลับมาอีกครั้ง

3 เพื่อนที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองแล้วที่ผมได้เขียนมาให้พวกคุณ ในจดหมายทั้งสองฉบับนี้ ผมพยายามที่จะสะกิดความคิดที่บริสุทธิ์ในใจคุณด้วยเรื่องพวกนี้ ² ผมอยากให้คุณคิดถึง คำที่ผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนั้นที่ศักดิ์สิทธิ์ได้พูดไว้ในอดีต และคำสั่งสอนขององค์เจ้าชีวิตพระผู้ช่วยให้รอดของเราที่พวกศิษย์เอก[†] บอกกับพวกคุณ ³ ก่อนอื่นอยากจะทำให้คุณรู้ว่า ในช่วงสุดท้ายของโลก นั้นจะมีคนทำตามกิเลสตัณหาของตัวเอง และหัวเราะเยาะเย้ยพวกคุณ ⁴ พวกเขาจะถามคุณว่า “พระคริสต์สัญญาว่าจะกลับมาแล้ว ไหนล่ะ พอแม่ก็ตายไปแล้ว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยิ่ง เหมือนกับวันแรกที่โลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา” ⁵ ตอนที่พวกเขาพูดอย่างนี้ พวกเขาลืมไปว่านานมาแล้ว นั้น พระเจ้าได้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินขึ้นมา โดยที่พระองค์สั่งให้แผ่นดินโลกแยกจากน้ำ ทำให้แผ่นดินโผล่ขึ้นมาจากน้ำ และให้น้ำล้อมรอบแผ่นดินไว้ ⁶ พระองค์ยังได้ใช้น้ำในการทำลายล้างโลกนี้เมื่อเกิดน้ำท่วมใหญ่ ⁷ แล้วยังสั่งอีกว่า ในวันพิพากษา ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่เหลือ อยู่เดี๋ยวนี้จะถูกทำลายด้วยไฟ ในวันนั้นคนที่ต่อต้านพระเจ้าจะถูกทำลายไป

⁸ ที่น้องที่รักอย่าลืมข้อนี้ ไปสำหรับองค์เจ้าชีวิตนั้นหนึ่งวันก็เหมือนพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนหนึ่งวัน ⁹ องค์เจ้าชีวิตไม่ได้รีรอที่จะทำตามสัญญาเหมือนกับที่บางคนคิดหรอก แต่พระองค์ได้อดทนต่อพวกคุณ เพราะพระองค์ไม่อยากจะให้มีใครถูกทำลายเลย แต่พระองค์อยากให้ทุกคนกลับใจเสียใหม่ ¹⁰ แต่วันที่องค์เจ้าชีวิตกลับมา นั้นจะมาเหมือนกับขโมย ในวันนั้นท้องฟ้าก็จะสูญหายไปด้วยเสียงร็อกเก็ตของลูกไฟและดวงสว่างต่างๆ ในท้องฟ้าก็จะถูกทำลายไป และคนในโลกนี้ ก็กับการกระทำของเขาจะถูกเปิดเผยออกมาให้พระองค์พิพากษา ¹¹ เมื่อรู้วาลังต่างๆ จะถูกทำลายไปอย่างนี้แล้ว คิดให้ดีๆว่าคุณควรจะเป็นคนแบบไหน คุณควรจะใช้ชีวิตให้บริสุทธิ์ และให้เกียรติพระเจ้า ¹² ในขณะที่กำลังรอคอยวันของพระเจ้าและเร่งให้มันมาถึงเร็วๆ นั้นนั้นท้องฟ้าจะถูกทำลายด้วยไฟและทุกอย่างในท้องฟ้าจะถูกหลอมละลายด้วยเปลวไฟนั้น ¹³ แต่ตามสัญญาของพระเจ้านั้น เราตั้งหนัตั้งตาคอยสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งเป็นที่สำหรับทุกคนที่ทำตามใจพระองค์

¹⁴ ดังนั้น เพื่อนรัก ในเมื่อพวกคุณตั้งหน้าตั้งตากอยลิ่งเหล่านี้อแล้วก็ขอให้ทำอย่างดีที่สุดที่จะไม่ให้มีจุดสกรปรกและต่างพร้อยต่อหน้าพระเจ้าและมีสันติสุขกับพระเจ้า ¹⁵อย่าลืมนะว่าที่องค์เจ้าชีวิตอดทนนั้นก็เพราะพระองค์ต้องการให้ผู้คนรอด ตอนที่เปาโลพี่น้องที่รักของเราเขียนหาคุณตามสติปัญญาที่พระเจ้าได้ให้กับเขานั้น เขาก็พูดถึงเรื่องนี้เหมือนกัน ¹⁶ในจดหมายของเขาทุกฉบับพูดถึงเรื่องพวกนี้ มีบางเรื่องในจดหมายนั้นที่เข้าใจยาก ซึ่งทำให้คนที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อนและเป็นคนโง่ได้เอาเรื่องที่เข้าใจยากพวกนี้ไปอธิบายจนผิดเพี้ยนไปจากเดิม เหมือนกับที่พวกเขาทำกับพระคัมภีร์¹ ข้ออื่นๆ ด้วย จึงทำให้ตัวเองถูกทำลายไป

¹⁷ ดังนั้นเพื่อนที่รักในเมื่อพวกคุณได้รู้เรื่องนี้ก่อนแล้วก็ให้ระวังตัวให้ดี คุณจะได้ไม่หลงไปตามคำสอนที่ผิดๆ ของพวกนอกคอกนั้น และสูญเสียความมั่นคงที่คุณมี ¹⁸แต่ขอให้เจริญขึ้นในความเมตตาการุณา และความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสตเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป อาเมน¹

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง ฉบับที่สอง และฉบับที่สาม

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง ฉบับที่สอง และฉบับที่สามนั้น คาดว่าศิษย์เอกของพระเยซูที่ชื่อยอห์นน่าจะเป็นผู้เขียน จดหมายทั้งสามฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ทำให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูมั่นใจยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าจะยอมรับพวกเขาเสมอ ยอห์นเขียนถึงวิธีที่พวกเขาจะแสดงความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้า นั่นก็คือรักคนรอบข้าง และทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขาทำ

ส่วนจดหมายของยอห์น ฉบับที่สองและที่สามนั้น ยอห์นบอกให้คริสเตียนทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน รวมทั้งเตือนคริสเตียน ให้ระวังคำสอนที่ผิดๆ และระวังตัวอย่าทำในสิ่งที่ไม่ดี

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง

1 มีเรื่องหนึ่งซึ่งมีมาตั้งแต่ก่อนวันแรกของโลกแล้ว เป็นเรื่องที่เราได้ยินมากับหู เห็นมากับตา ได้ฟังดูอย่างละเอียด และได้สัมผัสมากับมือของเราเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับถ้อยคำ* แห่งชีวิต ² และชีวิตนั้นเองได้มาปรากฏให้เราเห็น และตอนนี้เราได้เป็นพยานและประกาศเรื่องของชีวิตนั้นให้พวกคุณ คือชีวิตที่จะอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ชีวิตนั้นอยู่กับพระบิดาและได้มาปรากฏให้เราเห็น ³ เพราะเราได้เห็นและได้ยินเรื่องชีวิตนั้นแล้ว เราจึงมาบอกให้พวกคุณรู้เดี๋ยวนี้ หวังว่าพวกคุณจะได้มีสายสัมพันธ์กับพวกเราเหมือนกับที่พวกเรามีสายสัมพันธ์กับพระบิดาและกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ด้วย ⁴ เพราะอย่างนี้ เราจึงเขียนเรื่องพวกนี้ให้กับพวกคุณ เพื่อพวกเรา* จะได้มีความสุขอย่างเต็มที่

พระเจ้ายกโทษให้กับเรา

⁵นี่คือเรื่องที่เราได้ยินจากพระเยซูคริสต์เจ้า และเป็นเรื่องเดียวกับที่เรากำลังบอกพวกคุณอยู่เดี๋ยวนี้ คือพระเจ้าเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดในพระองค์เลย ⁶ ถ้าเราบอกว่าเรามีสายสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่เรายังใช้ชีวิตอยู่ในความมืด เราก็โกหกและไม่ได้ทำตามความจริง ⁷ แต่ถ้าเราใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างเหมือนกับที่พระเจ้าอยู่ในความสว่าง เราก็จะมีสายสัมพันธ์กับพระองค์ และเลือดของพระเยซูพระบุตรของพระเจ้างก็ล้างความบาปทุกอย่างของเราจนหมดสิ้น

⁸ถ้าเราบอกว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และไม่รู้จักความจริง ⁹ แต่ถ้าเรายอมสารภาพความบาปของเรา พระเจ้าผู้รักษาคำสัญญาและทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ จะยกโทษบาปให้กับเรา และจะล้างเราให้สะอาดจากความผิดทุกอย่างด้วย ¹⁰ แต่ถ้าเราบอกว่า เราไม่ได้ทำบาป เราก็กำลังว่าพระเจ้าโกหก และคำพูดของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในใจเราเลย

พระเยซูเป็นผู้ช่วยของเรา

2 ลูกๆ ที่รัก ผมได้เขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป เราก็มีพระเยซูคริสต์ผู้ซื้อสัตย์ที่แก้ตัวแทนเราต่อหน้าพระบิดา ² พระองค์เป็นเครื่องบูชา† ที่จัดการกับบาปของเรา และไม่ใช่แต่ความบาปของเราเท่านั้นแต่รวมถึงบาปของคนทั้งโลกด้วย

³ถ้าเรารักษาคำสั่งของพระองค์ เราก็จะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์จริงๆ ⁴คนที่พูดว่าฉันรู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้ทำตามคำสั่งของพระองค์ ก็เป็นคนโกหก เขาไม่ได้รู้จักความจริง ⁵แต่คนที่ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้านั้น รักพระองค์ครบถ้วนอย่างแท้จริง* สิ่งนี้ทำให้เราแน่ใจว่าเราอยู่ในพระองค์ ⁶คนที่บอกว่าตัวเองอยู่ในพระเจ้า ก็ต้องใช้ชีวิตเหมือนกับพระเยซูด้วย

คำสั่งให้เรารักคนอื่น

⁷เพื่อนๆ ที่รัก ผมไม่ได้เขียนคำสั่งใหม่ให้กับคุณ แต่เป็นคำสั่งอันเก่าที่พวกคุณมีอยู่แล้วและเคยได้ยินมาแล้ว ⁸แต่จริงๆ แล้ว สิ่งที่ผมกำลังเขียนถึงคุณนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นคำสั่งใหม่ก็ได้

1:1 ถ้อยคำ ในที่นี้หมายถึง พระคริสต์

1:4 สำเนาฉบับภาษากรีกบางเล่ม ใช้คำว่า "พวกคุณ" แทน "พวกเรา"

2:5 รักพระองค์ครบถ้วนอย่างแท้จริง หรือความรักของพระเจ้างก็สำเร็จครบถ้วนในคนคนนั้น

คุณดูได้จากชีวิตของพระคริสต์ หรือดูจากชีวิตของพวกคุณเอง แล้วจะรู้ว่าคำสั่งใหม่นี้เป็นความจริง เพราะความมืดกำลังจะผ่านพ้นไป และความสว่างอันแท้จริงก็ได้ส่องแสงเข้ามาแล้ว

⁹คนที่พูดว่าเขายูในความสว่างแต่ยังเกลียดชังพี่น้องอยู่ที่แสดงว่าเขายังอยู่ในความมืด ¹⁰คนที่รักพี่น้องของเขาก็อยู่ในความสว่าง ชีวิตของเขาจะไม่มีอะไรไม่ดีที่จะไปทำให้คนอื่นสะดุดทำบาป ¹¹คนที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็ยังคงอยู่ในความมืด เขายังเดินอยู่ในความมืด และก็ไม่ว่าตัวเองเดินไปที่ไหน เพราะความมืดทำให้ตาของเขาบอด

¹²ลูกเล็กๆ ที่รัก ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะบาปที่พวกคุณได้ทำนั้น พระเจ้าได้ยกโทษแล้วเพราะพระคริสต์

¹³คุณพ่อทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้รู้จักกับพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก คนหนุ่มๆ ทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้เอาชนะมารร้ายนั้น

¹⁴ลูกเล็กๆ ทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้มารู้จักกับพระบิดา คุณพ่อทั้งหลายผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้มารู้จักกับพระองค์ผู้ซึ่งได้เป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก คนหนุ่มๆ ทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณมีกำลังมาก และพระคำของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณทั้งหลาย และพวกคุณก็ได้เอาชนะมารร้ายนั้น

¹⁵อย่ารักโลกหรือรักสิ่งของในโลกนี้อีกต่อไป ถ้าคนไหนรักโลกนี้ คนนั้นก็ไม่ได้รักพระบิดา ¹⁶เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ คือกิเลสตัณหาของสันดาน กิเลสตัณหาของตา และการอื้ออวนในสิ่งที่ทำหรือมี สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลกนี้ ¹⁷โลกนี้กำลังจะผ่านพ้นไป พร้อมๆ กับกิเลสตัณหาของมัน แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้าจะยังอยู่ตลอดไป

อย่าติดตามศัตรูของพระคริสต์

¹⁸ลูกรๆ เอ๋ย วันสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว เหมือนที่พวกคุณได้ยินแล้วว่าศัตรูของพระคริสต์กำลังจะมา เดียวนี้พวกศัตรูนั้นก็ได้มากันมากมายแล้ว ซึ่งทำให้เรารู้ว่าวันสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว ¹⁹ศัตรูพวกนี้เป็นพวกที่ได้เดินออกไปจากพวกเรา แต่ความจริงแล้วพวกเขาไม่ได้เป็นคนของพวกเราหรอก เพราะถ้าเป็นพวกเราจริงก็ต้องอยู่กับเราตลอดไป แต่พวกเขาได้ออกไปจากพวกเราแล้ว แสดงว่าไม่มีใครสักคน ในพวกเขาที่เป็นคนของพวกเรา

²⁰พระคริสต์ผู้บริสุทธิ์ได้เจิม* พวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] ทำให้พวกคุณทุกคนรู้ความจริง ²¹ที่ผมเขียนจดหมายมาหาพวกคุณ ไม่ใช่เพราะพวกคุณไม่รู้ความจริงนี้ แต่เพราะพวกคุณรู้แล้วและรู้ด้วยว่าไม่มีคำหลอกลวงออกมาจากความจริง

²²แล้วคนโกหกคือใคร คนโกหกก็คือคนที่พูดว่าพระเยซูไม่ใช่พระคริสต์[†] คนนี้แหละคือศัตรูของพระคริสต์และเป็นคนที่ปฏิเสธทั้งพระบิดาและพระบุตรด้วย ²³ทุกคนที่ปฏิเสธพระบุตรก็ไม่มีความสัมพันธ์กับพระบิดา แต่คนที่ยอมรับพระบุตรอย่างเปิดเผย ก็มีพระบิดาด้วย

²⁴ขอให้พวกคุณเก็บรักษาคำสั่งสอนที่คุณได้ยินมาตั้งแต่ต้นเพราะถ้าคุณเก็บรักษาคำสั่งสอนนี้ไว้ คำสั่งสอนนี้ก็จะเก็บรักษาคุณไว้ในพระบุตรและพระบิดาด้วย ²⁵นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับเรา คือชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป

2:20 เจิม เป็นวิธีที่พระเจ้าใช้ในการแต่งตั้งคนเพื่อทำงานรับใช้พิเศษ

²⁶ทั้งหมดที่ผมเขียนมานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่มีคนพยายามจะมาหลอกลวงพวกคุณ ²⁷พระคริสต์ได้เจิม*พวกคุณด้วยพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ยังอยู่กับพวกคุณ คุณก็เลยไม่ต้องให้ใครมาสอนอีก เพราะพระวิญญาณนั้นได้สอนให้คุณรู้เกี่ยวกับทุกสิ่ง พระวิญญาณนั้นเป็นความจริงและจะไม่หลอกลวง ดังนั้นพวกคุณควรจะต้องมั่นใจคงอยู่ในพระคริสต์เหมือนกับที่พระวิญญาณได้สอนนั้น

²⁸เดี๋ยวนี้ขอให้ลูกเล็กๆทั้งหลายตั้งมั่นคงอยู่ในพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อวันที่พระคริสต์มาปรากฏ เราจะได้มีความมั่นใจ และไม่ต้องละอายเมื่อพระองค์กลับมา ²⁹เพราะพวกคุณรู้แล้วว่า พระเจ้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง และทุกคนที่ทำการที่ถูกต้องก็ได้เป็นลูกของพระเจ้า

เราเป็นลูกของพระเจ้า

3 ดูลิ พระบิดาได้ให้ความรักอันยิ่งใหญ่กับเรามากขนาดไหน ถึงได้เรียกเราว่าเป็นลูกของพระองค์ และเราก็ได้เป็นอย่างนั้นจริงๆ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ ซึ่งเป็นเหตุที่โลกไม่รู้จักเราเหมือนกัน ²เพื่อนๆ ที่รัก ตอนที่เราได้เป็นลูกของพระเจ้าแล้ว เรายังไม่รู้ว่าจะต้องไปข้างหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระคริสต์มาปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะเห็นพระองค์ตามที่พระองค์เป็นจริงๆ ³ทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็จะทำตัวเองให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระคริสต์บริสุทธิ์

⁴ทุกคนที่ทำบาปก็ฝ่าฝืนกฎของพระเจ้า เพราะความบาปก็คือการฝ่าฝืนกฎนั่นเอง ⁵พวกคุณรู้แล้วว่า ที่พระคริสต์มาปรากฏก็เพื่อมารับเอาความบาปของทุกคนไปจนหมด และคุณก็รู้ว่าในพระคริสต์นั้นไม่มีความบาปเลย ⁶ทุกคนที่ตั้งมั่นคงในพระคริสต์จะไม่ทำบาปอีกต่อไป ส่วนคนที่ยังทำบาปอยู่ ก็ไม่เคยเห็นพระองค์ และไม่ได้รู้จักกับพระองค์ด้วย

⁷ลูกๆ ที่รัก อย่าให้ใครมาหลอกลวงเอาได้ คนที่ทำในสิ่งที่พระเจ้าชอบใจก็เป็นคนที่พระเจ้ายอมรับ เหมือนกับที่พระเจ้ายอมรับพระคริสต์นั้น ⁸คนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นพวกของมาร เพราะมารได้ทำบาปมาตั้งแต่ต้น นี่เป็นเหตุที่พระบุตรของพระเจ้ามาปรากฏ เพื่อพระองค์จะได้ทำลายการทำงานของมารเสีย

⁹ทุกคนที่เป็นลูกของพระเจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป เพราะธรรมชาติของพระเจ้าได้เข้าไปอยู่ในคนนั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้คนนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำบาปได้อีกต่อไป เพราะเขาได้มาเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว ¹⁰แบบนี้ถึงจะรู้ว่าใครเป็นลูกของพระเจ้า หรือใครเป็นลูกของมาร คือทุกคนที่ไม่ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและไม่ได้รักพี่น้องของเขา ก็ไม่ใช่ลูกของพระเจ้า

เราต้องรักซึ่งกันและกัน

¹¹พวกคุณได้ยินได้ฟังคำสอนนี้มาตั้งแต่ต้นแล้วว่าให้เรารักกันและกัน ¹²อย่าให้เราเป็นเหมือนคาอิน*ที่เป็นพวกของมารและได้ฆ่าน้องชายของเขา เขาฆ่าน้องทำไม ก็เพราะการกระทำของเขาชั่วแต่ของน้องชายเขานั้นถูกต้อง

¹³พี่น้องครับ ไม่ต้องแปลกใจหรอกถ้าโลกนี้เกลียดพวกคุณ ¹⁴เรารู้ว่าเราได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้องของเรา ส่วนคนที่ไม่รักคนอื่นก็ยังคงอยู่ในความตาย ¹⁵ทุกคน

3:12 คาอิน เป็นลูกของอาดัมกับเอวา คาอินได้ฆ่าอาเบลน้องชายของเขา เพราะความอิจฉา อ่านได้จากหนังสือปฐมกาล 4:1-16

ที่เกลียดชังพี่น้องของเขาก็เป็นฆาตกร พวกคุณรู้ว่าคนที่ เป็นฆาตกรนั้นจะไม่มีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า¹⁶ แบบนี้ลีเราถึงรู้ว่าความรักเป็นอย่างไร คือพระคริสต์ได้ให้ชีวิตของพระองค์เพื่อเรา เราจึงควรให้ชีวิตของเรา เพื่อพี่น้องของเราด้วย¹⁷ คนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายในโลกนี้ เมื่อเห็นพี่น้องของเขา ขัดสนและต้องการความช่วยเหลือ แต่ใจจืดใจดำไม่ช่วย ก็แสดงว่าความรักของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในคนคนนี้เลย¹⁸ ลูกเล็กๆ ที่รัก อย่าให้เรารักกันแค่คำพูดหรือรักแต่ปากเท่านั้น แต่ให้เรารักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริงใจ

¹⁹⁻²⁰ แบบนี้ลีเราถึงแน่ใจว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง ถึงแม้ว่าใจของเราจะฟ้องว่าเราผิด แต่เราก็ยังสามารถที่จะมีสันติสุขต่อหน้าพระเจ้าได้ เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าใจเรา และพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

²¹ เพื่อนๆ ที่รัก ถ้าใจเราไม่ได้ฟ้องว่าเราทำผิด เราก็มั่นใจที่จะเข้าพบพระเจ้า²² และเราจะได้รับทุกสิ่งที่เราขอจากพระเจ้า เพราะได้ทำตามคำสอนของพระองค์และได้ทำสิ่งที่พระองค์พอใจ²³ คำสั่งสอนของพระองค์คือให้เราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรของพระองค์ และให้เรารักกันและกันเหมือนกับที่พระองค์ได้สั่งเราไว้แล้ว²⁴ คนที่ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้าก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็อยู่ในใจของเขาด้วย เรารู้ว่าพระเจ้าอยู่ในเรา เพราะว่าพระเจ้าได้ให้พระวิญญาณไว้กับเรา

ยอห์นเตือนให้ระวังผู้สอนผิดๆ

4 เพื่อนๆ ที่รัก อย่าเชื่อในวิญญาณทุกชนิดที่มาทำนาย แต่ให้ทดสอบพวกวิญญาณเหล่านั้นเสมอ ว่ามาจากพระเจ้าจริงหรือไม่ เพราะมีผู้ทำนายที่หลอกลวงเป็นจำนวนมากได้ออกมาอยู่ในโลกนี้แล้ว² พวกคุณสามารถรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้าได้ ถ้าวิญญาณดวงไหนยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้ ก็แสดงว่าวิญญาณนั้นมาจากพระเจ้า³ วิญญาณดวงไหนที่ไม่ยอมรับพระเยซูที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าและวิญญาณนี้แหละเป็นศัตรูกับพระคริสต์ ที่คุณได้ยินว่าศัตรูของพระคริสต์กำลังจะมา เต็มวันนี้ก็ได้เข้ามาในโลกแล้ว

⁴ ลูกๆ เอ๋ย พวกคุณเป็นของพระเจ้า จึงมีชัยชนะเหนือพวกศัตรูของพระคริสต์ เพราะพระเจ้าที่อยู่ในพวกคุณยิ่งใหญ่กว่ามารที่อยู่ในโลกนี้⁵ พวกคนเหล่านั้นเป็นของโลกนี้ ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาพูดก็มาจากโลกนี้⁶ แต่พวกเราเป็นของพระเจ้า คนที่รู้จักพระเจ้าจะฟังเรา แต่คนที่ไม่ได้เป็นของพระเจ้าจะไม่ฟังเรา แบบนี้ลีเราถึงสามารถบอกได้ว่าวิญญาณไหนเอาความจริงมาให้และวิญญาณไหนที่โกหก

ความรักมาจากพระเจ้า

⁷ เพื่อนๆ ที่รัก ขอให้เรารักกันและกัน เพราะความรักนั้นมาจากพระเจ้า ทุกคนที่มีความรักก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า และเขาก็รู้จักพระเจ้า⁸ ส่วนคนที่ไม่มีความรัก ก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าเป็นความรัก⁹ นี่คือนิยามที่พระเจ้าได้แสดงความรักให้กับเรา คือพระองค์ได้ส่งพระบุตรเพียงองค์เดียวมาอยู่ในโลกเพื่อเราจะได้มีชีวิตโดยผ่านทางพระบุตรของพระองค์นั้น¹⁰ นี่แหละคือความรักแท้ ไม่ใช่ที่เราไปรักพระองค์ แต่พระองค์รักเราและส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชา¹¹ เพื่อจัดการกับบาปของเราให้หมดไป

11 เพื่อนๆ ที่รัก ถ้าพระเจ้ารักเราขนาดนี้ เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย 12 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า แต่ถ้าเรารักกันและกัน พระเจ้าก็อยู่ในเราและความรักของพระองค์ก็ได้สำเร็จในชีวิตของเราตามเป้าหมายของพระองค์

13 แบบนี้ลีเราถึงรู้ว่าเราได้อยู่ในพระองค์และพระองค์อยู่ในเรา คือพระองค์ได้ยอมให้เรามีส่วนร่วมด้วยพระวิญญาณของพระองค์ 14 เราได้เห็นและเราได้เป็นพยานว่า พระบิดาได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นผู้ช่วยให้โลกนี้รอดพ้นจากบาป 15 คนที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็อยู่ในคนนั้นและคนนั้นก็อยู่ในพระเจ้า 16 ดังนั้นเราจึงแน่ใจและไว้วางใจในความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา พระเจ้าคือความรักและคนที่อยู่ในความรักต่อไปก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็อยู่ในคนนั้นด้วย 17 แบบนี้ลีความรักของพระเจ้าถึงสำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์ในพวกเรา เราจึงมีความมั่นใจในวันพิพากษา ที่เรามีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมก็เพราะชีวิตที่เรามีในโลกนี้ เป็นชีวิตที่เหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ 18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัวเพราะความรักที่สำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์นั้น ได้ไล่ความกลัวออกไปหมดแล้ว ความกลัวนั้นเกี่ยวกับการถูกลงโทษ และคนที่ยังกลัวการถูกลงโทษก็เพราะความรักนั้นยังไม่สำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์ในคนคนนั้น

19 ที่พวกเรามีความรักก็เพราะว่าพระเจ้ารักเราก่อน 20 ถ้าคนไหนพูดว่าฉันรักพระเจ้า แต่ยังไม่เกลียดชังพี่น้องของเขาเองคนนั้นก็โกหก เพราะคนที่ไม่รักพี่น้องของเขาที่มองเห็นได้ ก็จะไม่สามารถรักพระเจ้าที่เขา มองไม่เห็น 21 เราได้รับคำสั่งนี้จากพระคริสต์คือคนที่รักพระเจ้าต้องรักพี่น้องของตนด้วย

ลูกของพระเจ้าชนะโลกนี้แล้ว

5 คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า และคนที่รักพระเจ้าก็จะรักลูกๆ ของพระองค์ด้วย 2 แบบนี้ลีเราถึงรู้ว่าเรารักลูกๆ ของพระเจ้าจริง คือเมื่อเรารักพระเจ้าและทำตามคำสั่งของพระองค์ 3 การที่จะรักพระเจ้าหมายความว่าเราจะทำตามคำสั่งของพระองค์ และคำสั่งของพระองค์ก็ไม่ยากหรอก 4 เพราะทุกคนที่เป็นลูกของเจ้ามีชัยชนะเหนือโลก และความเชื่อของเราเองคือฤทธิ์อำนาจที่เอาชนะโลกแล้ว 5 ใครกันล่ะที่เอาชนะโลกนี้ได้ ก็คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า

พระเจ้าบอกเราเรื่องของพระบุตร

6 พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่มาโดยน้ำ* และเลือด* พระองค์ไม่ได้มาโดยน้ำเท่านั้น แต่มาโดยน้ำและเลือด พระวิญญาณก็ได้ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง เพราะพระวิญญาณเป็นความจริง 7 มีอยู่สามสิ่งที่ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นจริงคือ 8 พระวิญญาณ น้ำ และเลือด ทั้งสามอย่างนี้ได้ยืนยันตรงกันหมด 9 ถ้าเรายอมรับพยานที่เป็นมนุษย์ว่าเชื่อถือได้ แล้วเมื่อพระเจ้ามาเป็นพยาน เราก็ควรเชื่อเชื่อถือคำพยานของพระองค์มากยิ่งขึ้นอีก เพราะพระเจ้าเองเป็นพยานให้กับพระบุตรของพระองค์ 10 คนที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า ก็ได้เชื่อความจริงที่พระเจ้าได้ยืนยันกับเรา คน

5:6 น้ำ อาจหมายถึง น้ำตอนที่พระเยซูเข้าที่จุ่มน้ำ

5:6 เลือด อาจหมายถึง เลือดตอนที่พระเยซูตาย

ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็หาว่าพระเจ้าโกหก เพราะเขาไม่เชื่อในคำยืนยันของพระเจ้าที่เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ¹¹สิ่งที่พระเจ้าได้ยืนยันกับเราคือ พระองค์จะให้เรามีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์เท่านั้น ¹²คนที่มีพระบุตรของพระเจ้าอยู่ด้วย ก็จะมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า แต่คนที่ไม่มีพระบุตรของพระองค์ ก็ไม่มีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า

¹³ผมได้เขียนเรื่องนี้ถึงพวกคุณที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า คุณยังมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้าอยู่ ¹⁴พวกเรามีความเชื่อมั่นในพระเจ้าว่า ถ้าเราขออะไรตามที่พระเจ้าต้องการ พระองค์ก็จะฟังเรา ¹⁵ถ้าเรารู้ว่าพระองค์ฟังเรา ไม่ว่าเราจะขออะไรก็ตาม เราจะได้รับตามที่เราขอนั้น

¹⁶คนที่เห็นพี่น้องของตัวเองทำบาป แต่เป็นบาปที่ไม่ได้นำไปถึงความตาย เขาควรจะขอต่อพระเจ้าสำหรับพี่น้องคนนั้น และพระเจ้าจะให้ชีวิตกับพี่น้องคนนั้น ผมกำลังพูดถึงคนที่ทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปถึงความตาย แต่บาปที่นำไปถึงความตายก็มีด้วย ผมไม่ได้บอกให้คุณขอสำหรับคนที่ทำบาปแบบนั้น ¹⁷การกระทำผิดทุกอย่างเป็นความบาป แต่มีบาปบางอย่างที่ไม่นำไปถึงความตายด้วย

¹⁸เรารู้ว่าคนที่เป็นลูกของพระเจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป พระบุตรของพระเจ้าก็ได้ดูแลให้เขาปลอดภัย และมารนั้นก็ไม่สามารถมาทำร้ายเขาได้ ¹⁹เรารู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า ถึงแม้ว่าโลกนี้จะอยู่ในมือของมารก็ตาม ²⁰แต่เรารู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้มาแล้ว พระองค์ได้มาให้ความเข้าใจกับเรา เพื่อเราจะได้รู้จักพระเจ้าผู้เป็นความจริงแท้ เราได้อยู่ในพระองค์ผู้เป็นความจริงนั้นโดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ พระองค์ผู้นี้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และเป็นผู้ที่ทำให้คนมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ²¹ลูกๆ เอ๋ย อยู่ให้ห่างจากรูปเคารพทั้งหลาย

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่สอง

1 จากผู้นาอาวโลส*

ถึงคุณผู้หญิง* ที่พระเจ้าได้เลือกไว้และลูกๆของเธอ ผมรักพวกคุณทุกคนจริงๆ และไม่ใช้ผมคนเดียวหรอก แต่ทุกคนที่รู้จักความจริงก็รักพวกคุณด้วย ²ที่พวกเรารักคุณก็เพราะพวกเรามีความจริง* อยู่ในใจ และความจริงนี้จะอยู่กับพวกเราตลอดไป

³ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระบิดาให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกเรา ในขณะที่พวกเราใช้ชีวิตตามความจริงและมีความรักต่อกันและกัน

⁴ผมดีใจมากที่รู้ว่าลูกๆ ของคุณบางคนเชื่อฟังความจริงเหมือนกับที่พระบิดาของพวกเราได้สั่งไว้ ⁵แล้วตอนนี้ คุณผู้หญิงครับ ผมไม่ได้เขียนกฎใหม่ให้กับคุณ แต่เป็นกฎที่เรามีมาตั้งแต่แรกแล้ว คือขอให้รักกันและกัน ⁶จริงๆ แล้วความรักหมายถึง การทำตามคำสั่งของพระเจ้า คำสั่งนี้คือให้รักกันและกันเสมอ เหมือนกับที่พวกเราเคยได้ยินมาแล้วตั้งแต่แรก

⁷มีพวกหลอกหลวงมากมายเที่ยวออกไปในโลกนี้ คนพวกนี้ไม่ยอมรับว่าพระเยซูได้เข้ามาในโลกนี้อย่างมนุษย์จริงๆ คนแบบนี้เป็นทั้งคนหลอกหลวงและเป็นศัตรูกับพระคริสต์ ⁸ระวังตัวให้ดี อย่าให้สิ่งที่พวกเราได้ลงแรงไปแล้วนั้นต้องหลุดมือไป เพื่อคุณจะได้รับรางวัลนั้นอย่างเต็มที่

⁹คนไหนที่วิ่งไล่หน้าไป และไม่ได้ยึดถือคำสั่งสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคริสต์อีกต่อไป คนนั้นก็ไม่มีพระเจ้าอยู่ด้วย ส่วนคนไหนที่ยึดถือคำสั่งสอนที่แท้จริง คนนั้นก็ยังมีทั้งพระบิดาและพระบุตรอยู่ด้วย ¹⁰ถ้ามีใครมาหาคุณแล้วไม่ได้เอาคำสั่งสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคริสต์มาด้วยก็อย่าไปต้อนรับเขา เข้าบ้านหรือไปพักทายเขา ¹¹เพราะถ้าคนไหนต้อนรับเขา ก็เท่ากับว่าคนนั้นมีส่วนร่วมในสิ่งชั่วร้ายที่เขาทำด้วย

¹²ยังมีอีกหลายเรื่องที่ผมอยากจะพูด แต่ไม่อยากเขียนเป็นจดหมาย เพราะผมหวังว่าจะได้มาเยี่ยมคุณ จะได้พูดคุยกันต่อหน้า เพื่อเราจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่

¹³ลูกๆ ของน้องสาวคุณที่พระเจ้าได้เลือกไว้ ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย

1:1 ผู้นาอาวโลส ในที่นี้หมายถึง ยอห์น ศิษย์เอกของพระเยซู

1:1 คุณผู้หญิง อาจจะมีหลายท่านหรือหมายถึงผู้หนึ่งคนหรืออาจหมายถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ถ้าหมายถึงหมู่ประชุมลูกๆ ของเธอ ก็หมายถึงพี่น้องในหมู่ประชุมนั้น และลูกๆ ของน้องสาวคุณ (ในข้อ 13) คงหมายถึงพี่น้องในหมู่ประชุมอีกแห่งหนึ่ง

1:2 ความจริง หรือข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่สาม

1 จากผู้นำอาวุโส*

ถึงกายอัสเพื่อนรัก เพื่อนที่ผมรักจริงๆ

²เพื่อนรัก ผมขออธิษฐานให้คุณเจริญรุ่งเรืองในทุกอย่างและมีสุขภาพที่ดีเหมือนกับที่คุณกำลังเป็นอยู่ ³ผมดีใจมากเมื่อมีพี่น้องบางคนมาบอกว่า คุณยังยึดมั่นอยู่ในความจริง* และยังใช้ชีวิตตามความจริงนั้น ⁴ไม่มีอะไรทำให้ผมดีใจมากไปกว่านี้อีกแล้ว เมื่อได้ยินว่าลูกๆ ของผมใช้ชีวิตตามความจริง

⁵เพื่อนรัก คุณแสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของคุณ เมื่อคุณช่วยเหลือพี่น้องต่างๆ ที่บางคนคุณไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย ⁶พวกเขาได้รายงานเรื่องความรักของคุณให้กับหมู่ประชุม*[†] ที่นี้ฟัง จะเป็นการดีมากเลยถ้าคุณจะช่วยสนับสนุนส่งพวกเขาเดินทางต่อไป ถ้าคุณทำอย่างนี้พระเจ้าก็จะพอใจ ⁷เพราะพวกเขาเดินทางไปเพื่อรับใช้พระคริสต์ และไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า ⁸ดังนั้นพวกเราจึงควรจะช่วยเหลือคนเช่นนี้เพื่อจะได้ร่วมมือกับพวกเขาในการเผยแพร่ความจริงด้วย

⁹ผมได้เขียนถึงหมู่ประชุม แต่ดิโอเตรเฟส คนที่ชอบทำตัวใหญ่โตลั่นโน่นสั่งนี้ในหมู่ประชุม นั้นไม่ยอมฟังเรา ¹⁰รอให้ผมมาถึงก่อน แล้วผมจะชี้ให้เห็นว่าเขาได้ทำอะไรลงไปบ้าง รวมถึงเรื่องที่เขาไปนิทาให้ร้ายพวกเรา แค่นั้นยังไม่พอ ตัวเขาเองไม่ยอมต้อนรับพี่น้องพวกนั้นที่เดินทางแล้วยังไปสั่งห้ามพี่น้องที่อยากต้อนรับคนพวกนี้อีกด้วย ถ้าใครไม่ทำตาม เขาก็จะไล่ออกจากหมู่ประชุม

¹¹เพื่อนรัก อย่าไปเลียนแบบสิ่งที่ชั่วร้ายแต่ให้เลียนแบบสิ่งที่ดี คนที่ทำดีนั้นก็เป็นที่รักของพระเจ้า ส่วนคนที่ทำชั่วนั้นก็ไม่เคยเห็นพระเจ้า

¹²ทุกคนพูดยกย่องเดเมตรีอัส พวกเราก็ยกย่องเขาด้วย แม้แต่ความจริงของพระเจ้าเองก็ยกย่องเขาเลย และคุณก็รู้ว่าที่เรารู้สึกดีใจทั้งหมดนี้เป็นความจริง

¹³ผมยังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกคุณ แต่ไม่อยากเขียนเป็นจดหมาย ¹⁴ผมหวังว่าจะได้เจอคุณในเร็วๆ นี้ แล้วเราจะได้คุยกันต่อหน้า

¹⁵ขอพระเจ้าให้สันติสุขกับคุณ เพื่อนๆ ที่นี้ฝากความคิดถึงมาให้คุณ ช่วยฝากความคิดถึงให้กับเพื่อนๆ แต่ละคนที่นี่ด้วย

1:1 ผู้นำอาวุโส ในที่นี้หมายถึง ยอห์น ศิษย์เอกของพระเยซู
1:3 ความจริง หรือชีวิตเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

จดหมายจากยูดา

จดหมายฉบับนี้ ยูดาเป็นคนเขียน เขาเป็นน้องชายของ
พระเยซู และเป็นน้องชายของยากอบ ยูดาเขียนจดหมายฉบับนี้
เพื่อปลุกใจพี่น้องให้มีความเชื่อมากขึ้น และเขียนต่อต้าน
พวกที่ชอบสร้างปัญหาและพวกอาจารย์ที่สอนผิดๆ

จดหมายจากยูดา

1 จากยูดา ทาสของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องของยากอบ ถึงคนทั้งหลายที่พระเจ้าได้เรียกมาเป็นคนที่พระเจ้าพระบิดารัก และเป็นคนที่พระเยซูคริสต์คุ้มครองไว้

²ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณา สันติสุข และความรักกับคุณมากขึ้นอย่างเหลือเฟือ

พระเจ้าจะลงโทษคนที่ทำผิด

³เพื่อนๆ ที่รัก ตอนแรกผมตั้งใจจะเขียนถึงพวกคุณเกี่ยวกับความรอดที่เรามีร่วมกัน แต่ผมเห็นว่าจำเป็นจะต้องเขียนมากระตุนพวกคุณก่อน ให้ต่อสู้เพื่อหลักความเชื่อที่พระเจ้าได้มอบให้กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์พระเจ้าได้มอบความเชื่อนี้เพียงครั้งเดียวซึ่งเพียงพอแล้วสำหรับตลอดไป

⁴เพราะมีบางคนได้แอบเข้ามาในกลุ่มของพวกคุณ พวกนี้เป็นพวกที่พระเจ้าได้ตัดสินลงโทษไว้นานมาแล้ว ตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้ พวกนอกศาสนาใช้ความเมตตากรุณาของพระองค์มาเป็นข้ออ้างที่จะทำผิดบาปทางเพศ และพวกนี้ได้ทิ้งพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเจ้านายและองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียวของเราด้วย

⁵ผมอยากจะช่วยเตือนความจำของคุณในเรื่องที่คุณรู้อยู่แล้ว จำได้ไหม องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยคนของพระองค์ออกจากประเทศอียิปต์ แต่ต่อมาพระองค์ได้ทำลายทุกคนในพวกนั้นที่ไม่ไว้วางใจพระองค์ ⁶และคุณยังจำได้ไหม เรื่องของพวกทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจกับตำแหน่งหน้าที่ที่พระเจ้ามอบให้ แต่กลับทิ้งที่อยู่ของตัวเองไป พระเจ้าได้ลأمพวกนี้ไว้ด้วยโซ่ที่ไม่มีวันขาด ชังไว้ในที่มืดมืดเพื่อรอตัดสินโทษในวันที่ยิ่งใหญ่ ⁷จำได้ไหม เรื่องของเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองอื่นๆ รอบๆ สองเมืองนั้น ที่ได้มไปด้วยพวกทำผิดบาปทางเพศ พวกวิปริตผิดเพศ พระเจ้าจึงลงโทษพวกเขาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ เพื่อเอาไว้เป็นตัวอย่างให้ดู

⁸มันก็เหมือนกับคนพวกนี้ที่แอบเข้ามาในกลุ่มของคุณ พวกเขาอ้างว่าเห็นนิมิตมากมาย จึงทำให้พวกเขาทำตัวสกปรกโสถมเต็มไปด้วยวราคะตัณหา ไม่ยอมรับอำนาจขององค์เจ้าชีวิต และด่าว่าทูตสวรรค์ ⁹ซึ่งแม้แต่มีคาเอลที่เป็นหัวหน้าทูตสวรรค์ยังไม่กล้าด่าว่ามาร ตอนที่โต้เถียงกันว่าใครจะได้ศพของโมเสสไป มีคาเอลแค่พูดว่า “ขอให้องค์เจ้าชีวิตจัดการกับเจ้า” ¹⁰แต่คนพวกนี้ได้ด่าว่าในเรื่องที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจ ส่วนเรื่องที่เขาเข้าใจตามสัญชาตญาณอย่างสัตว์ที่ไม่มีความคิดนั้น ก็กลับเป็นสิ่งที่ทำลายพวกเขา ¹¹พวกนี้ทำตัวน่าละอายที่สุด พวกเขาทำตัวเหมือนคาอิน* ที่ฆ่าน้องของตัวเอง พวกนี้ได้ปล่อยตัวไปตามความผิดที่บาปลาอาม* ได้ทำเพราะอยากจะทำชั่ว คนพวกนี้จะถูก ทำลายไปเหมือนกับโคราห์* ที่กบฏต่อโมเสส

1:11 คาอิน เป็นคนที่ฆ่าน้องชายของเขา อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 4:8-16

1:11 บาลาอาม เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยโบราณ เขาได้นำคนอิสราเอลหลงไปทำผิดบาปทางเพศกับชาวมีเดียน และกราบไหว้พระอินด้วย อ้างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี 25:1-4 และ 31:16

1:11 โคราห์ เป็นคนที่นำการกบฏ ในการต่อต้านโมเสสกับอาโรน ซึ่งทั้งสองคนนี้เป็นผู้นำอิสราเอล อ้างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี 16:1-35

1:12 การพบปะสังสรรค์ดีมีกันกันเพื่อแสดงความรักต่อกัน* คริสเตียนในสมัยเริ่มแรกได้มากินอาหารกัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมการมีสการพระเจ้า เขาเรียกมีสการพระนี้ว่า “อาถาเปี” ซึ่งหมายถึง “มือแห่งความรัก” เป็นการแสดงความรักและความหวังใจต่อกัน

¹²เมื่อพวกคุณมาพบปะสังสรรค์ที่มกกันกันเพื่อแสดงความรักต่อกัน* คนพวกนี้ก็มาร่วมด้วย พวกเขาเป็นเหมือนหินโกลีโคกรอนทรายที่ทำให้เรือแตกได้ พวกเขาคือมกกับคุณอย่างหน้าด้านๆ เป็นคนเลี้ยงแกะที่เลี้ยงดูแต่ตัวเอง เป็นเหมือนเมฆที่ไม่มีน้ำฝนที่ถูกพัดไปตามลม เป็นเหมือนต้นไม้ที่ไม่ออกลูกตามฤดูกาล และถูกถอนรากถอนโคนตายซ้ำสอง ¹³เป็นเหมือนคลื่นบ้าคลั่งในทะเลที่ซัดเอาการกระทำที่นำเอาอายุของตัวเองขึ้นมาให้เห็นเป็นฟอง เป็นเหมือนดวงดาวที่หลุดจากวงโคจร สิ่งที่คุณอยากรู้คือความมิดมิดที่ไม่มีวันจบสิ้น

¹⁴ฮโนค เป็นคนรุ่นที่เจ็ดนับจากอาดัม เขาได้ทำนายเกี่ยวกับคนพวกนี้ว่า

“ดูนั่นสิ องค์เจ้าชีวิตมาพร้อมกับ

ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์นับพันนับหมื่นของพระองค์

¹⁵เพื่อมาตัดสินลงโทษทุกๆ คนที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้า

สำหรับการกระทำที่ไม่เกรงกลัวพระองค์

และสำหรับคำพูดที่หยาบซำทั้งหมดของคนบาป

ที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้า”

¹⁶คนพวกนี้ซึบ ขอบจับผิด ขอบทำตามต้นหาราคะของตัวเอง ซื่อวด ซึ่ประจบสอพลอเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

การเตือนและสิ่งที่ต้องทำ

¹⁷เพื่อนๆ ที่รัก ขอให้จำสิ่งที่พวกศิษย์เอก[†] ของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ได้เคยพูดไว้ว่า ¹⁸“ในยุคนสุดท้าย จะมีคนเยาะเย้ยพระเจ้า พวกนี้จะทำตามกิเลสตัณหาชั่วอย่างไม่เกรงกลัวพระองค์” ¹⁹พวกนี้แหละที่สร้างความแตกแยกขึ้นในหมู่พวกคุณ และพวกเขาก็ทำตามสัญญาตม เพราะไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ด้วย

²⁰ส่วนพวกคุณ เพื่อนที่รัก ขอให้ก่อร่างกันขึ้นบนรากฐานของหลักความเชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่คุณมี และให้อธิษฐานด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²¹ให้คุณรักษาเนื้อรักษาตัวให้คงอยู่ในความรักของพระเจ้า ระหว่างที่คุณรอคอยพระเยซูคริสตเจ้าของเรา พระองค์จะเมตตากรุณาให้คุณมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า ²²ให้เมตตากับคนที่สงสัย ²³ให้ช่วยดึงคนอื่นให้หลุดพ้นออกมาจากไฟ ให้เมตตากับคนอื่น ๆ แต่ระมัดระวังตัวให้ดี ให้เกลียดแม้แต่เสื้อผ้าที่เประอบื้อนบาป

สรรเสริญพระเจ้า

²⁴พระเจ้าสามารถรักษาคุณไว้ไม่ให้ล้มลง พระองค์จะนำคุณไปยืนอยู่ต่อหน้าสง่าราศีของพระองค์ อย่างคนที่ไม่มิตำหนิ และเต็มไปด้วยความสุข ²⁵พระองค์คือพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอให้พระเยซูคริสตเจ้าของเรา ทำให้คนให้เกียรติกับพระเจ้า และยกย่องสรรเสริญพระองค์ ขอให้พวกเขายอมรับว่า พระองค์มีฤทธิ์และสิทธิอำนาจตลอดทุกยุคทุกสมัย ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต อาเมน

หมวดหนังสือวิจารณ์

หนังสือวิจารณ์แตกต่างจากหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งในด้านภาษาที่ใช้ และอารมณ์ของผู้เขียน ซึ่งก็คือยอห์น ยอห์นเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ยอห์นเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อเล่าถึงนิมิตที่เขาเห็น ภาพและรูปต่างๆ ที่บรรยายส่วนใหญ่จะมาจากพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นถ้าจะให้เห็นภาพชัดเจนที่สุดก็ต้องเปรียบเทียบกับข้อความในพระคัมภีร์เดิมหนังสือเล่มนี้ทำให้คริสเตียนมั่นใจในชัยชนะที่พวกเขามีเหนืออำนาจชั่วร้ายต่างๆ ซึ่งเป็นชัยชนะที่เขาได้มาโดยผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้เป็นทั้งแม่ทัพและผู้ช่วยของพวกเขา

วิวรณ์

ยอห์นพูดเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้

1 นี่คือสิ่งที่พระเจ้ามอบให้พระเยซูคริสต์นำมาเปิดเผย* เพื่อพระองค์จะได้นำไปแสดงให้พวกทาสของพระองค์รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ พระเยซูคริสต์ได้ส่งทูตสวรรค์ไปบอกเรื่องราวต่างๆ นี้กับยอห์นทาสของพระองค์ ²ยอห์นได้เป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็น เขาได้รายงานถ้อยคำที่มาจากพระเจ้าและเหตุการณ์ที่พระเยซูได้เปิดเผยให้รู้ ³คนที่ได้อ่านถ้อยคำที่มาจากพระเจ้านี้ให้หมู่ประชุมฟัง ถือว่าได้รับเกียรติจริงๆ คนทั้งหลายที่ได้ฟังและทำตามสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นก็ได้รับเกียรติเช่นกัน เรื่องที่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้

ยอห์นกล่าวทักทายไปยังหมู่ประชุมทั้งเจ็ด

⁴จากยอห์น

ถึงหมู่ประชุมทั้งเจ็ดที่ตั้งอยู่ในแคว้นเอเชีย*

ขอให้ได้รับความเมตตากรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าผู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในอดีตและกำลังจะมาในอนาคต และจากพระวิญญูญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ ⁵และจากพระเยซูผู้เป็นพยานที่ชื่อสัตย์ เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตายและเป็นผู้มีอำนาจเหนืออัครทูตทั้งหลายในโลกนี้

พระเยซูคริสต์รักเรา และปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระจากบาปของเราด้วยเลือดของพระองค์ ⁶พระองค์ทำให้เราเป็นพวกอัครทูตและเป็นพวกนักบวชที่รับใช้พระเจ้าพระบิดาของพระองค์ ขอให้พระเยซูคริสต์ได้รับเกียรติและมีฤทธิ์อำนาจตลอดกาล อาเมน

⁷ดูนั้นสิ พระเยซูกำลังมาพร้อมกับกลุ่มเมฆนั้น* ทุกคนจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนที่แหวงพระองค์* ทุกเผ่าพันธุ์ในโลกจะโคกเศรำเพราะพระองค์ และจะเป็นตามนั้นอย่างแน่นอน อาเมน

⁸พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราคือจุดเริ่มต้นและจุดจบ* พระเจ้าผู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในอดีต และกำลังจะมาในอนาคต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

ยอห์นเห็นพระคริสต์

⁹ผมคือยอห์น พี่ชายของพวกคุณ ที่ร่วมทุกข์ ร่วมครอบครองเป็นกษัตริย์ และร่วมอดทนกับพวกคุณในพระเยซู ที่ผมเป็นนักโทษอยู่บนเกาะปีทมอส* นี้ ก็เพราะผมได้ประกาศถ้อยคำของ

1:1 เปิดเผย หมายถึง การเปิด การไม่ปกปิด หรือการทำให้ความจริงซึ่งถูกซ่อนอยู่

1:4 เอเชีย คือด้านตะวันตกของคาบสมุทรในเอเชียตะวันตก ระหว่างทะเลดำกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (ประเทศตุรกีในปัจจุบัน)

1:7 พระเยซูกำลังมาพร้อมกับกลุ่มเมฆนั้น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือดาเนียล 7:13 หนังสือมัทธิว 24:30 หนังสือมาระโก 13:26 หนังสือลูกา 21:27 หนังสือ 1 เธสะโลนิกา 4:17

1:7 แหวงพระองค์ เมื่อพระเยซูถูกฆ่า พระองค์ถูกแหงด้วยหอกที่สี่ข้าง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือยอห์น 19:34-37 หนังสือเศคาริยาห์ 12:10

1:8 จุดเริ่มต้นและจุดจบ แปลตรงๆ คือ อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรกและตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

1:9 ปีทมอส คือเกาะเล็กๆ ในทะเลเอเจียน ใกล้ชายฝั่งของประเทศตุรกี

พระเจ้า¹ และเป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซู¹⁰ ในวันขององค์เจ้าชีวิต^{*}นั้น พระวิญญาณ¹ได้ครอบงำผมไว้ และผมได้ยินเสียงดังเหมือนเสียงแตรมาจากข้างหลัง¹¹ เสียงนั้นพูดว่า “ให้เขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้เห็น ลงไปในหนังสือม้วน แล้วส่งไปให้หมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่ง ที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทรา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย”

¹²เมื่อผมหันไปเพื่อดูว่าใครพูดกับผม ผมเห็นฐานโคมไฟทองคำเจ็ดอัน¹³ท่ามกลางโคมไฟนั้น ผมเห็นผู้หนึ่งซึ่งดูเหมือนกับคน สวมเสื้อคลุมยาวถึงเท้าและมีสายสะพายทองคำคอดูรอบอก¹⁴ ศีรษะและผมของพระองค์ขาวเหมือนกับขนแกะสีขาวหรือหิมะ และตาของพระองค์เหมือนเปลวไฟ¹⁵ เท้าของพระองค์เหมือน ทองสัมฤทธิ์ ที่ถูกหลอมในเตาไฟจนบริสุทธิ์และมันวาววับ เสียงของพระองค์เหมือนกับเสียงน้ำตกที่ดังสนั่นหวั่นไหว¹⁶ ในมือขวาของพระองค์มีดาวอยู่เจ็ดดวง มีดาบสองคมออกมาจากปากพระองค์¹⁷ และใบหน้าของพระองค์เหมือนกับแสงอาทิตย์อันแรงกล้า

¹⁷เมื่อผมเห็นพระองค์ ผมก็ล้มลงแทบเท้าของพระองค์เหมือนกับคนตาย พระองค์วางมือขวาแตะลงบนตัวผมแล้วพูดว่า “ไม่ต้องกลัว” เราคือจุดเริ่มต้นและจุดจบ¹⁸ เราเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ เราเคยตาย แต่คุณตอนนี้เรามีชีวิตอยู่ตลอดไป เราถือกุญแจ ที่ให้เราสามารถที่จะเปิดหรือปิดที่อยู่ของคนตาย และสามารถนำพวกเขาให้เรามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง¹⁹ ให้เขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็น ให้เขียนถึงเหตุการณ์ที่เป็นอยู่และเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป²⁰ นี่คือความหมายอันลึกซึ้งของดาวทั้งเจ็ดดวงที่เจ้าเห็นในมือขวาของเรา รวมทั้งฐานโคมไฟทองคำทั้งเจ็ดอัน ดาวทั้งเจ็ดดวงนั้นหมายถึงทูตสวรรค์^{*}ของหมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่ง และฐานโคมไฟทั้งเจ็ดอันนั้นหมายถึง หมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่งนั่นเอง

ชาวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเอเฟซัส

2 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเอเฟซัสว่า

“พระองค์ผู้ที่ถือดาวทั้งเจ็ดดวงในมือขวาและเดินอยู่ท่ามกลางฐานโคมไฟทองคำทั้งเจ็ดอันพูดว่า² เราผู้รักกระทำของเจ้า รู้ถึงงานหนักที่เจ้าทำ รู้ถึงความทรหดอดทนของเจ้า รู้ว่าเจ้าทนพวกคนชั่วนั้นไม่ได้ และเจ้าก็ได้ทดสอบคนพวกนั้นที่แอบอ้างว่าเป็นพวกศิษย์เอก³ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ แล้วเจ้าจับได้ว่าพวกเขาโกหก³ เรารู้ว่าเจ้าอดทนต่อความทุกข์ยากเพราะเห็นกับเรา และไม่ได้เลิกติดตามเรา”

⁴ “แต่เราอยากจะทำเจ้า ในเรื่องที่ได้ทั้งความรักที่เจ้ามีอยู่ในตอนแรกนั้น⁵ ดังนั้น ลองนึกดูสิว่า เจ้าได้ผิดไปจากสภาพเดิมแค่ไหน กลับตัวกลับใจแล้วกลับไปทำเหมือนเดิมที่ทำตั้งแต่แรกไม่อย่างนั้น เราจะมาหาเจ้า และจะเอาฐานโคมไฟทองคำของเจ้าไปจากที่ของมัน⁶ แต่เจ้าก็ยังดีที่ว่า เจ้าเกลียดสิ่งที่พวกนิกโไลตัน^{*}ทำ ซึ่งเราเองก็เกลียดเหมือนกัน”

1:10 วันขององค์เจ้าชีวิต คือ วันแรกของสัปดาห์ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ พระเยซูผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตได้ฟื้นขึ้นจากความตายในวันนี้ วันนี้ได้กลายเป็นวันที่พวกคริสเตียนประชุมกันเป็นประจำ

1:16 ดาบสองคมออกมาจากปากพระองค์ หมายถึง คำพูดและคำตัดสินของพระคริสต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ 2:12,16; 19:15,21

1:20 ทูตสวรรค์ ในภาษาเดิมเป็นคำว่า “ทูต” ซึ่งอาจจะหมายถึงทูตสวรรค์ประจำหมู่ประชุมนั้นๆ หรือผู้นำหมู่ประชุมนั้นๆ หรือทูตที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมต่างๆ

2:6 พวกนิกโไลตัน คือ กลุ่มศาสนาซึ่งทำตามแนวความคิดที่ผิด

7 “ใครที่มีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณ[†]บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ แล้วใครที่ได้รับชัยชนะ เรา จะให้กินผลจากต้นไม้ที่ให้ชีวิตซึ่งอยู่ในสวนของพระเจ้า”*

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองสเมอร์นา

8 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองสเมอร์นาว่า “พระองค์ที่เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ ผู้ที่เคยตายและกลับฟื้นขึ้นมาใหม่พูดว่า⁹ เรารู้ว่าเจ้าต้องทนทุกข์ทรมาน และยากจนแค่นั้น แต่จริงๆ แล้วเจ้าเป็นคนรวย เรารู้ว่าเจ้าถูกใส่ร้ายป้ายสีจากคน พวกนั้นที่เรียกตัวเองว่าเป็นยิวต่างๆ ที่ไม่ใช่ แต่เป็นกลุ่มคนของซาตาน¹⁰ ไม่ต้องกลัวเลย ถึงสิ่งที่เจ้ากำลังจะต้องทนทุกข์ทรมานนั้น ฟัง ให้ดี ซาตานกำลังจะจับเจ้าบางคนซึ่งคุกเพื่อทดสอบเจ้า เจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมานเป็นเวลาสิบวัน แต่ให้ซื่อสัตย์ต่อเรา ถึงแม้จะต้องตายก็ตาม แล้วเราจะให้รางวัล*ที่จะทำให้เจ้าได้อยู่กับพระเจ้า ตลอดไป

11 “ใครที่มีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ แล้วใครที่ได้รับชัยชนะ จะไม่ได้รับอันตรายจากการตายในครั้งที่สอง”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเปอร์กัมม

12 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเปอร์กัมมว่า

“พระองค์ผู้ที่มีตาบสองคมพูดว่า¹³ เรารู้จักที่ที่เจ้าอยู่นั้น ซึ่งเป็นที่ตั้งของบัลลังก์ซาตาน และเรารู้ว่าเจ้ายังรักภักดีต่อเราเจ้าไม่เคยหยุดไว้วางใจเราเลย แม้ในเวลาที่ยืนที่พา ยานผู้ซื่อสัตย์*ของ เราถูกฆ่าในเมืองของเจ้า และเป็นเมืองที่ซาตานอาศัยอยู่

14 แต่อย่างไรก็ตาม เรามีบางเรื่องที่จะต่อว่าเจ้า คือ เรื่องที่บางคนในพวกเจ้าทำตามคำสอน ของบาลาอัม* คนที่สอนให้บาลาคูร์ว่า จะทำให้พวกอิสราเอลทำบาปได้อย่างไร ดังนั้นบาลาคจึง ชักชวนให้พวกอิสราเอลกินอาหารที่เซ่นไหว้รูปเคารพ* และทำผิดบาปทางเพศ¹⁵ ดังนั้น พวกเจ้า บางคนจึงเป็นเหมือนกับพวกอิสราเอลนั้น คือไปทำตามคำสอนของพวกนี้โคโลตัน*¹⁶ ให้กลับตัวกลับ ใจเสีย ไม่อย่างนั้น เราจะมาหาเจ้าในเร็วๆ นี้ และต่อสู้กับคนพวกนั้นด้วยดาบที่ออกมาจากปาก ของเรา”

17 “ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ แล้วใครที่ได้รับชัยชนะ เราจะ ให้อาหารทิพย์*ที่เก็บซ่อนอยู่ และจะให้กินสีขาวกับคนนั้นด้วย โดยที่กินนั้นได้จารึกชื่อใหม่เอาไว้ ไม่มีใครรู้ชื่อนั้นนอกจากคนที่ได้รับเท่านั้น”

2:7 ต้นไม้ที่ให้ชีวิตซึ่งอยู่ในสวนของพระเจ้า ข้อนี้อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ 22:2, 14 หนังสือปฐมกาล 2:9; 3:22-24

2:10 ราวถึง ในสมัยนี้คนที่ชนะการแข่งขันจะได้รับเหรียญทอง แต่ในสมัยก่อนเขาจะได้รับมงกุฎที่ทำจากไข่มุก นอกจากจะหมายถึงเป็นผู้ชนะแล้ว บางครั้งยังใส่มงกุฎเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีอำนาจ หรือมีฐานะสูงหรือมีเกียรติ

2:13 พยานผู้ซื่อสัตย์ คือ บุคคลที่พูดความจริงจากองค์เจ้าชีวิต แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ยืนตายก็ตาม

2:14 บาลาอัม เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยโบราณ เขามาจากเมโสโปเตเมีย กษัตริย์ของชาวโมอับที่ชื่อ บาลาค จ้างเขาให้ สบแช่งชาวอิสราเอล แต่พระเจ้าสั่งให้บาลาอัมอวยพรชาวอิสราเอลแทน ดูได้จากหนังสือ ก็นดารวิถี 22-24 แต่ต่อ มาบาลาอัมได้นำคนอิสราเอลหลงไปทำผิดบาปทางเพศกับชาวมีเดียนและกราบไหว้พระอັນตัญดูได้จากหนังสือ ก็นดารวิถี 25:1-4 และ 31:16

2:14 รูปเคารพ คือรูปปั้นพระเทีที่คนทั้งหลายเคารพสักการะ

2:15 พวกนี้โคโลตัน คือ กลุ่มศาสนาซึ่งทำตามแนวความคิดที่ผิด

2:17 อาหารทิพย์ อาหารจากสวรรค์ซึ่งพระเจ้ามอบให้กับชาวอิสราเอลที่อยู่ในทะเลทรายหลังจากพวกเขาออกมาจาก ประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมจากหนังสืออพยพบทที่ 16

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองธียาทรา

¹⁸ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองธียาทราว่า

“พระองค์ผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า ซึ่งมีดวงตาเหมือนกับเปลวไฟที่กำลังลุกโชน และมีขาเหมือนกับทองคำที่มีมันวาววับพูดว่า ¹⁹เรารู้การกระทำของเจ้า ความไว้วางใจ การดูแลรับใช้ และความทรหดอดทนที่เจ้ามีและเรารู้ว่าตอนนี้เจ้าได้ทำมากกว่าตอนที่เจ้าเพิ่งมาไว้วางใจเราใหม่ๆ ²⁰แต่เรามีเรื่องที่จะต่อว่าเจ้า คือเจ้าได้อดทนต่อผู้หญิงคนนั้นที่ชื่อเยเซเบล* ผู้ที่ยกตัวเองว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า† คำสอนของนางได้ทำให้ทาสของเราหลงไปทำผิดบาปทางเพศ และไปกินของที่ใช้เช่นไหวรูปเคารพ† ²¹เราได้ให้โอกาสกับนางกลับตัวกลับใจ แต่นางก็ไม่ยอม ²²ดูสิ เราจะทำให้นางต้องล้มหมอนนอนเสื่อและจะทำให้คนที่เล่นชู้กับนางได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เว้นแต่ว่าคนเหล่านั้นจะหยุดทำบาปที่ได้ทำกับนาง ²³เราจะฆ่าศิษย์ของนาง และทุกหมู่ประชุมจะรู้ว่า เราคือผู้ที่หยั่งรู้ความคิดและความตั้งใจของทุกคน และเราจะตอบแทนพวกเจ้าแต่ละคนตามสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำลงไป”

²⁴“ตอนนี้ เรามีเรื่องบางอย่างที่จะพูดกับคนอื่นๆ ที่เหลือในเมืองธียาทราที่ไม่ได้ทำตามคำสอนของนาง และยังไม่รู้จักสิ่งที่บางคนเรียกว่า ‘ความจริงอันล้ำลึกที่มาจากซาตาน’ เราจะไม่มอบภาระอะไรเพิ่มเติมให้กับพวกเจ้า ²⁵แต่ให้พวกเจ้ายึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา จนกว่าเราจะมา”

²⁶“เราจะให้อำนาจเหนือชนชาติต่างๆ กับคนที่ได้รับชัยชนะ และคนที่ทำตามคำสั่งของเราจนถึงที่สุด ²⁷เขาจะปกครองชนชาติต่างๆ ที่กบฏต่อพระเจ้าด้วยกระบองเหล็ก เขาจะทำให้พวกมันแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนกับหม้อดินเผาที่โดนทุบ* ²⁸เราจะให้อำนาจกับเขาแบบเดียวกับที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเราและนอกจากนี้เราจะให้ดาวประจำรุ่ง* กับคนนั้นด้วย ²⁹ใครที่มีหูก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณ† บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองซาร์ดิส

3ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองซาร์ดิสว่า

“พระองค์ผู้มีพระวิญญาณ ทั้งเจ็ดดวงของพระเจ้า และมีดวงดาวทั้งเจ็ดดวงพูดว่า เรารู้การกระทำของเจ้า คนพูดถึงเจ้าว่าเจ้ามีชีวิตอยู่ แต่จริงๆ แล้วเจ้าตายไปแล้ว ²ให้ตื่นขึ้นมา และทำให้ความไว้วางใจที่เหลืออยู่ของเจ้าที่เกือบตายแล้วนั้นแข็งแรงขึ้น เพราะเราพบว่าการกระทำทั้งหลายของเจ้านั้นไม่ดีพอสำหรับพระเจ้าของเรา ³ดังนั้น ให้จดจำคำสอนที่เจ้าได้รับและได้ยินไว้ ให้เชื่อฟังและกลับตัวกลับใจ เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมตื่นขึ้นมา เราจะมาหาเจ้าเหมือนกับที่โซมอมาแล้วเจ้าจะไม่ทันรู้ตัว เจ้าจะไม่วันรู้ล่วงหน้าว่าเราจะมาลงโทษเจ้าเมื่อไร ⁴แต่อย่างไรก็ตามยังมีพวกเจ้าบางคนในซาร์ดิส ที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตัวเองสกปรกด้วยการ

2:20 เยเซเบล พระเยซูกำลังเปรียบเทียบผู้หญิงที่สอนเท็จในเมืองธียาทราที่ราชินีเยเซเบลผู้เป็นราชินีที่เลวที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล ราชินีเยเซเบลได้นำประชาชนให้นับถือรูปเคารพ และนางได้ฆ่าคนบริสุทธิ์และผู้พูดแทนพระเจ้า อ่านเรื่องนี้ได้จากหนังสือ 1พงศกษัตริย์ 16:29-19:10 และบทที่ 21 และจากหนังสือ 2พงศกษัตริย์ 9:30-37

2:27 อ้างมาจากหนังสือสดุดี 2:9

2:28 ดาวประจำรุ่ง คือ ตัวพระเยซูเอง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ วิวรณ์ 22:16 ในข้อนี้หมายถึงพระเยซูให้ตัวพระองค์เองกับลูกศิษย์ของพระองค์

ทำบาป พวกเขาเหมาะสมที่จะเดินไปกับเราเพราะใส่เสื้อผ้าที่ขาวสะอาด ⁵คนที่ได้รับชัยชนะจะ
ได้ใส่เสื้อผ้าสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาจากหนังสือแห่งชีวิต เราจะประกาศต่อหน้าพระ
บิดาของเราและต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ว่า คนผู้นี้เป็นของเรา ⁶ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่
พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองพิลาเดเฟีย

⁷ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองพิลาเดเฟียว่า

“พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ และซื่อสัตย์ ซึ่งถือกฎของดาวิด คือผู้ที่เปิดประตูแล้วจะไม่มีใคร
ปิดได้ และเป็นผู้ที่ปิดประตูแล้วก็ไม่มีใครเปิดได้ พระองค์พูดว่า ⁸เรารู้การกระทำของเจ้า ฟังให้
ดี เราได้เปิดประตูให้กับเจ้า*ซึ่งไม่มีใครปิดได้ เรารู้ว่าเจ้าไม่ใช่ผู้มีอิทธิพล แต่เจ้าได้ทำตามคำสอน
ของเรา และไม่ยอมพูดว่าไม่รู้จักรา ⁹ฟังไว้ให้ดี มีกลุ่มคนอยู่ที่นั่น ที่อ้างว่าพวกเขาเป็นคนยิว แต่
เขาโกหก เขาเป็นพวกของซาตาน คอยดูนะ เราจะทำให้พวกเขามาราบลงแทบเท้าของเจ้า
และทำให้พวกนั้นรู้ว่าเรารักเจ้า ¹⁰เจ้าเชื่อฟังคำสั่งที่บอกให้อดทน เพราะอย่างนั้นเราจะตอบแทน
เจ้า คือจะปกป้องเจ้าจากช่วงเวลาของความทุกข์ยาก ที่จะทำให้คนชั่วในโลกนี้เดือดร้อน

¹¹เราจะมาในไม่ช้านี้ แต่ให้เจ้ายึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา เพื่อจะได้ไม่มีใครชิงเอา
รางวัลแห่งชัยชนะไปจากเจ้า ¹²เราจะตั้งให้คนนั้นที่ได้รับชัยชนะ เป็นเสาหลักในพระวิหาร[†] ของ
พระเจ้าของเรา และเขาจะอยู่ที่นั่นตลอดไป เราจะเขียนชื่อของพระเจ้าลงบนตัวเขาและชื่อ
เมืองของพระเจ้า คือนครเยรูซาเล็มใหม่*ที่ลงมาจากพระเจ้าบนสวรรค์ นอกจากนี้เราจะเขียนชื่อ
ใหม่ของเราไว้ที่ตัวของเขาด้วย ¹³ใครมีหู ก็ให้ฟังถึงสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเลาดีเซีย

¹⁴ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเลาดีเซียว่า

“พระองค์ผู้ที่ได้ชื่อว่าอาเมน* ผู้ที่ซื่อสัตย์ ผู้เป็นพยานที่แท้จริง พระเจ้าได้สร้างทุกสิ่งขึ้นมา
ผ่านทางผู้นี้พูดว่า ¹⁵เรารู้การกระทำของเจ้า เจ้าไม่รู้ร้อนรู้หนาว เราอยากให้เราจู้ร้อนหรือรู้หนาว
อย่างใดอย่างหนึ่งมากกว่า ¹⁶แต่เจ้าเพียงแค่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่หนาว ดังนั้นเราจะถ่มเจ้าออก
จากปากของเรา ¹⁷เจ้าพูดว่า เจ้ารำรวยและมั่งคั่งไม่ขาดเหลืออะไรเลย แต่เจ้าไม่รู้ว่าตัวเจ้านั้น
น่าสมเพช น่าสงสาร ยากไร้ ตาบอด และเปลือยกายอยู่ ¹⁸เราแนะนำให้เจ้าซื้อทองคำจากเรา ที่
ได้หลอมด้วยไฟให้บริสุทธิ์แล้ว เจ้าจะได้รำรวยจริงๆ ให้เจ้าซื้อเสื้อผ้าสีขาวไปใส่เพื่อจะได้ไม่ต้องอาย
เพราะเปลือยกายอยู่ แล้วให้ช้อยามาใส่ตาของเจ้าเพื่อจะได้มองเห็น”

¹⁹“เรารักใคร่รักก็จะตักเตือนและติสสอนคนนั้น ดังนั้น ให้มีไฟและกลับตัวกลับใจ ²⁰ฟังไว้
ให้ดี เรายืนเคาะประตูอยู่ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราแล้วเปิดประตู เราจะเข้าไปข้างใน และกิน
อาหารร่วมกับคนนั้น

3:8 เราได้เปิดประตูให้กับเจ้า ที่พระเยซูพูดอย่างนี้อาจเป็นเพราะลูกศิษย์ของพระองค์ในเมืองพิลาเดเฟีย โดนไล่ออก
จากที่ประชุมของพวกยิวที่ต่อต้านพวกเขา แต่พระเยซูให้กำลังใจพวกเขาโดยบอกว่า พระองค์เองเป็นผู้ถือกฎของ
ของดาวิด ซึ่งหมายถึงว่า พระองค์เองเป็นผู้มีอำนาจตัดสินว่าใครจะมีสิทธิ์เป็นส่วนหนึ่งในประชาชนของพระเจ้า
ถึงแม้ประตูที่ประชุมจะปิดใส่หน้าลูกศิษย์พวกนี้ แต่ประตูของพระองค์เปิดต้อนรับพวกเขาอยู่ตลอดเวลา

3:12 นครเยรูซาเล็มใหม่ เป็นเมืองฝ่ายจิตวิญญาณที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาเพื่อประชาชนของพระองค์

3:14 อาเมน ในข้อนี้เป็นชื่อที่ใช้เรียกพระเยซู แต่ความจริงแล้วคำนี้มาจากภาษาฮีบรู ซึ่งมีความหมายว่า “ขอให้เป็น
อย่างนั้น” หรือ “ถูกต้อง” หรือ “การเห็นด้วยกับสิ่งที่ถูกต้องอย่างแรงกล้า”

²¹เราจะให้สิทธิ์กับคนนั้นที่ได้รับชัยชนะ นั่งบนบัลลังก์กับเรา เหมือนกับที่เราได้รับชัยชนะ และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์ ²²ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณ¹ ได้บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ยอห์นเห็นสวรรค์

4 หลังจากนั้นผมเห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ตรงหน้า และผมได้ยินเสียงที่ได้พูดกับผมครั้งแรก ที่ดังคล้ายกับเสียงแตรพูดว่า “ขึ้นมานับนี้เถิด แล้วเราจะแสดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นต่อจากนี้ไป” ²ทันใดนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ครอบงำผมไว้ แล้วคุณเชื่อไหม สิ่งที่ผมเห็นตรงหน้านั้น คือบัลลังก์ซึ่งตั้งอยู่ในสวรรค์และมีผู้หนึ่งนั่งอยู่บนนั้นด้วย ³ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นมีรูปร่างที่สองประกายเหมือนแก้วเจียรไนที่มีค่าทั้งสี่เขียวและสีแดง และรอบบัลลังก์นั้น มีรุ้งสีสว่างสดใสเหมือนแก้วมรกตล้อมอยู่ ⁴นอกจากนี้ยังมีบัลลังก์อีกยี่สิบบัลลังก์ ล้อมรอบบัลลังก์นั้น และมีผู้อาวุโสยี่สิบสี่องค์* นั่งอยู่บนแต่ละบัลลังก์ พวกเขาแต่งชุดสีขาวและสวมมงกุฎทองคำ ⁵มีฟ้าแลบและฟ้าร้องดังออกมาจากบัลลังก์ และมีคบเพลิงเจ็ดอันลุกโชติช่วงอยู่หน้าบัลลังก์ ซึ่งคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ⁶ตรงหน้าบัลลังก์นั้น มองดูแล้วเหมือนทะเลแก้วที่ใสตั้งแต่เจียรไน

ส่วนตรงกลางบริเวณรอบบัลลังก์ มีสิ่งมีชีวิตสี่ตน ซึ่งมีดวงตาอยู่รอบตัวเต็มไปหมดทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ⁷สิ่งมีชีวิตตนแรกเหมือนสิงโต ตนที่สองเหมือนวัวตัวผู้ ตนที่สามมีหน้าตาเหมือนมนุษย์ และตนที่สี่เหมือนนกอินทรีที่กำลังโฉบบิน* ⁸สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนนี้ แต่ละตนมีหกปีกและมีดวงตาเต็มไปหมดรอบตัวและได้ปีกด้วย ตลอดวันทั้งคืน พวกมันไม่เคยหยุดพูดว่า

“บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตผู้เติมเปี่ยมไปด้วยฤทธิ์อำนาจ เป็นผู้ที่อยู่ในปัจจุบัน ในอดีต และกำลังจะมาในอนาคต”

⁹เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งสี่กล่าวคำสรรเสริญถวายพระเกียรติ และขอบคุณพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ผู้ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ¹⁰ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่องค์ ก็ก้มลงกราบนมัสการพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไป จากนั้นพวกเขาถอดมงกุฎของตัวเองวางลงตรงหน้าบัลลังก์ของพระองค์ แล้วพูดว่า

¹¹“พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตของพวกเราทั้งหลาย

พระองค์สมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ ได้รับเกียรติและฤทธิ์อำนาจ

เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง

และทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกสร้างขึ้น และมีขึ้นมาตามใจพระองค์”

หนังสือม้วนกับลูกแกะ

5 แล้วผมก็เห็นหนังสือม้วน* ม้วนหนึ่งในมือขวาของพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ หนังสือม้วนนั้นมีค่าเขียนไว้ทั้งสองด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลังมีตราประทับทั้งเจ็ดปิดผนึกอยู่ ²จากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ใครเหมาะสมที่จะแกะ

4:4 ผู้อาวุโสยี่สิบสี่องค์ ดูเหมือนกับเป็นพวกทูตสวรรค์รุ่นอาวุโส ที่เป็นผู้นำในการประชุมบนสวรรค์

4:7 ให้เปรียบเทียบกับสิ่งมีชีวิตที่อธิบายอยู่ในหนังสือ เอเสเคียล 1:4-14

5:1 หนังสือม้วน คือหนังสือหรือกระดาษม้วนยาวที่ใช้สำหรับเขียน

ตราและเปิดหนังสือม้วนนี้ออก”³ แต่ก็ไม่มีใครในสวรรค์ บนโลกหรือใต้แผ่นดินโลก ที่เหมาะสมจะเปิดหนังสือม้วนนี้ออกมาอ่าน⁴ ผมร้องไห้แล้วร้องไห้อีก เพราะยังไม่มีใครเหมาะสม ที่จะเปิดหนังสือม้วนนี้ออกมาอ่านได้⁵ แต่มีผู้อาวุโส* องค์หนึ่งพูดกับผมว่า “อย่าร้องไห้เลย คุณนี่สิ สิ่งใดจากฝ่ามือของยูดา* ผู้เป็นสายเลือดอันยิ่งใหญ่ของดาวิด* ได้รับชัยชนะ และสามารถแกะตราประทับทั้งเจ็ดดวง และเปิดหนังสือม้วนนี้ออกได้”

⁶แล้วผมก็เห็นลูกแกะ* ตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางใกล้ๆ กับบัลลังก์ และมีสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้อาวุโสล้อมรอบมันอยู่ ดูเหมือนว่าลูกแกะ* ตัวนั้น เคยถูกฆ่ามาแล้ว มันมีเจ็ดเขา และเจ็ดตา ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าที่พระองค์ส่งออกไปทั่วโลก⁷ แล้วลูกแกะตัวนั้นก็เดินเข้ามารับหนังสือม้วนนั้นจากมือขวาของพระเจ้า ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์⁸ เมื่อลูกแกะตัวนั้นรับหนังสือม้วนนั้น สิ่งมีชีวิตทั้งสี่กับพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสององค์ ก็ก้มกราบลงต่อหน้าลูกแกะตัวนั้น ทุกคนถือพิณ[†] และขับท่วงทำนองที่เต็มไปด้วยเครื่องหอม* ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า⁹ พวกเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ให้กับลูกแกะตัวนั้นว่า

“พระองค์เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้รับหนังสือม้วนนี้ และแกะตราออก เพราะพระองค์เคยถูกฆ่าและด้วยเลือดของพระองค์เองนั้น พระองค์ได้ซื้อคนให้พระเจ้า จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชาติ¹⁰ พระองค์ทำให้พวกเขาเป็นพวกกษัตริย์ และเป็นพวกนักบวชของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะได้ครอบครองโลกนี้”

¹¹แล้วผมก็มองเห็นและได้ยินเสียงของทูตสวรรค์จำนวนเป็นล้านๆ ที่อยู่ล้อมรอบบัลลังก์ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้อาวุโสทั้งหลาย¹² พูดด้วยเสียงอันดังว่า

“ลูกแกะที่ถูกฆ่า คือผู้ที่เหมาะสมจะได้รับฤทธิอำนาจ ความมั่งคั่ง สถิติปัญญา พละกำลัง เกียรติยศ ความรุ่งโรจน์ และคำสรรเสริญ”

¹³จากนั้นผมก็ได้ยินเสียงพวกสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในสวรรค์ บนโลก ใต้แผ่นดินโลก และในทะเล ไช้แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในจักรวาลนี้ พูดว่า

“ขอคำสรรเสริญ เกียรติยศ ความรุ่งโรจน์ และฤทธิอำนาจ จงมีแด่พระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และแด่ลูกแกะตลอดกาล”

¹⁴จากนั้นสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ ก็พูดว่า “อาเมน”* แล้วผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสององค์ก็ก้มลงกราบนมัสการ

5:5 ผู้อาวุโส เป็นผู้อาวุโสองค์หนึ่งในยี่สิบสององค์ ดูเหมือนกับเป็นพวกทูตสวรรค์รุ่นอาวุโส ที่เป็นผู้นำในการประชุมบนสวรรค์
5:5 สิ่งใดจากฝ่ามือของยูดา หมายถึง พระเยซู เป็นเรื่องเปรียบเทียบถึงกษัตริย์ที่ชาวียิวคาดหวังว่าจะมาจากเผ่ายูดาซึ่งเป็นเผ่าของกษัตริย์ เรื่องนี้มาจากหนังสือปฐมกาล 49:9-10

5:5 ผู้เป็นสายเลือดอันยิ่งใหญ่ของดาวิด ภาษากรีกใช้คำว่า เป็นรากของดาวิด ซึ่งหมายถึงพระเยซู ผู้ที่สืบเชื้อสายจากกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นไปตามคำสัญญาในหนังสืออิสยาห์ 11:1-10 ที่เขียนไว้ว่าจะมีกษัตริย์จากตระกูลนี้ นำสันติภาพและความยุติธรรมมาสู่ประชาชนชาติทั้งหลาย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ วิวรณ์ 22:16

5:6 ลูกแกะ ในที่นี้หมายถึงพระเยซู ผู้ถูกฆ่าเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ เหมือนกับลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องเซ่นไหว้เพื่อไถ่บาปของคนในสมัยพระคัมภีร์เดิม

5:8 เครื่องหอม เป็นน้ำหอมเสียดวงในเนื้อเยื่อของตนไม่ถูกตกให้แห้งเป็นพิษ แล้วนำมาเผาให้มีกลิ่นหอม

5:14 อาเมน เมื่อมีคนพูดว่า “อาเมน” นั้นหมายถึง คุณนั้นเห็นด้วยกับบางสิ่งที่ได้พูดหรือทำเป็นอย่างมาก ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยอาจจะใช้คำว่า “ขอให้เป็นไปตามนั้น” หรือ “สาธุ”

พนักกอันแรก

6 ผมเห็นลูกแกะเปิดพนักอันแรกออกมาจากทั้งหมดเจ็ดอัน ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวแรก พุดเสียงดังอย่างกับฟ้าร้องว่า “ออกมาเกิด” ²ผมเห็นม้าขาวตัวหนึ่งอยู่ตรงหน้า ผู้ที่ขี่ม้านั้นนั้นถือคันธนู และได้รับมงกุฎแห่งชัยชนะจากพระเจ้า แล้วเขาก็ขี่ม้าออกไปอย่างผู้มิชัยเพื่อจะไปรับชัยชนะ

³เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่สองออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สองพุดว่า “ออกมาเกิด” ⁴จากนั้นม้าอีกตัวหนึ่งสีแดงเพลิงก็ออกมา ผู้ที่ขี่อยู่บนหลังม้าได้รับอำนาจที่จะเอาสันติสุขไปจากโลก และทำให้คนฆ่ากันเอง ผู้ขี่ม้าได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

⁵เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่สามออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สามพุดว่า “ออกมาเกิด” ผมเห็นม้าสีดำ และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราซังไว้ในมือ ⁶ผมได้ยินบางอย่างซึ่งฟังดูคล้ายกับว่ามาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ว่า “ข้าวสาสิทธิหนึ่งลิตรมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน* ข้าวบาร์เล่ย์สามลิตรมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน* และอย่าทำให้น้ำมันและเหล้าองุ่นเสียหาย”

⁷เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่สี่ออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สี่พุดว่า “ออกมาเกิด” ⁸แล้วผมก็เห็นม้าสีซัดตัวหนึ่งอยู่ต่อหน้าผม ผู้ที่ขี่มามีชื่อว่า ความตาย และแดนคนตาย* ก็ตามหลังความตายมาติดๆ ทั้งสองได้รับอำนาจที่จะฆ่าหนึ่งในสี่ของมนุษย์ในโลกนี้ ด้วยคมดาบ ความอดอยาก โรคระบาด และพวกสัตว์ร้ายต่างๆ ที่อยู่บนโลก

⁹เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่ห้าออก ผมเห็นวิญญาณหลายดวงใต้แท่นบูชา† เป็นวิญญาณของผู้ที่ถูกฆ่า เพราะพวกเขาประกาศพระคำของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ ¹⁰วิญญาณพวกนั้นตะโกนเสียงดังว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงแท้ อีกนานไหมกว่าพระองค์จะตัดสินและลงโทษคนชั่วบนโลกนี้ที่ได้ฆ่าพวกเรา” ¹¹แล้วพระองค์ก็มอบเสื้อคลุมสีขาวให้แก่เขาเหล่านั้น และบอกพวกเขาให้พักผ่อนและคอยต่อไปอีกประเดี๋ยวหนึ่ง จนกว่าพวกพี่น้องที่รับใช้พระคริสต์ด้วยกันกับเขาจะถูกฆ่าแบบเดียวกับพวกเขาจนครบจำนวน

¹²เมื่อลูกแกะเปิดพนักที่หกออก ผมเห็นแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ดวงอาทิตย์ก็มืดมิดไปเหมือนผ้ากระสอบขนสัตว์สีดำ ดวงจันทร์กลายเป็นสีแดงเหมือนเลือด ¹³ดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงมาบนพื้นโลก เหมือนกับผลไม้ที่ยังไม่สุกถูกพายพัดร่วงลงมาจากต้น ¹⁴ท้องฟ้าม้วนขึ้นเหมือนกับหนังสือม้วน* ภูเขาและเกาะทั้งหลายก็เคลื่อนไปจากที่ของพวกมัน

¹⁵จากนั้นพวกกษัตริย์ของโลกนี้ พวกผู้ยิ่งใหญ่ พวกแม่ทัพ พวกคนร่ำรวย พวกที่มีอำนาจ และทุกๆ คน รวมทั้งทาสและคนที่เป็นอิสระ ก็พากันไปหลบซ่อนอยู่ตามถ้ำ และในซอกหินผาต่างๆ ¹⁶พวกเขาร้องขอกับภูเขาและก้อนหินว่า “ขอให้ตกลงมาใส่เราและซ่อนพวกเราเอาไว้ เพื่อว่าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์จะได้มองไม่เห็นพวกเรา และลูกแกะตัวนั้นจะไม่สามารถลงโทษเราได้” ¹⁷เพราะว่าวันแห่งความโกรธแค้นอันน่ากลัวได้มาถึงแล้ว และไม่มีใครที่จะรอดชีวิตจากการลงโทษของพวกเขาได้”

6:6 ค่าแรงหนึ่งวัน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาเรียน

6:8 แดนคนตาย เป็นสถานที่ที่คนตายไปอยู่เพื่อรอวันพิพากษา ซึ่งเป็นวันสิ้นโลก

6:14 หนังสือม้วน คือกระดาษม้วนหรือหนังสือสำหรับเขียน

ชาวอิสราเอล จำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

7 หลังจากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่สี่มุมโลกและห้ามลมทั้งสี่ทิศไว้ไม่ให้พัดบนแผ่นดินโลกบนทะเล หรือต้นไม้อีก ² แล้วผมเห็นทูตอีกองค์หนึ่งมาจากทางทิศตะวันออก และถือตราประทับของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ท่านตะโกนด้วยเสียงอันดังเรียกทูตทั้งสี่องค์ ที่ได้รับอำนาจจากพระเจ้าให้ทำร้ายแผ่นดินโลกและทะเลว่า ³ “อย่าได้ทำร้ายแผ่นดินโลกหรือทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าพวกเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผาก* ของผู้รับใช้ของพระเจ้าเสียก่อน” ⁴ จากนั้นผมก็ได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา พวกเขามาจากทุกเผ่าของอิสราเอลรวมทั้งหมดหนึ่งแสนสี่หมื่น สี่พันคน

⁵ จากเผ่ายูดาห์	12,000 คน
จากเผ่ารูเบน	12,000 คน
จากเผ่ากาต	12,000 คน
⁶ จากเผ่าอาเซอร์	12,000 คน
จากเผ่าเนฟทาลี	12,000 คน
จากเผ่ามันัสเซห์	12,000 คน
⁷ จากเผ่าซิเมโอน	12,000 คน
จากเผ่าเลวี	12,000 คน
จากเผ่าอิสซาคาร์	12,000 คน
⁸ จากเผ่าเชบูลุน	12,000 คน
จากเผ่าโยเซฟ	12,000 คน
จากเผ่าเบนยามิน	12,000 คน

ผู้คนจากทุกประชาชาติ

⁹ หลังจากนั้น ผมเห็นคนจำนวนมากมายืนนับไม่ถ้วนที่มาจากทุกชนชาติ ทุกเผ่า ทุกเชื้อชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์และต่อหน้าลูกแกะ พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวและในมือถือกิ่งปาล์ม ¹⁰ พวกเขาตะโกนเสียงดังว่า “ฤทธิ์อำนาจที่ช่วยให้รอดเป็นของพระเจ้าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และเป็นของลูกแกะ” ¹¹ ทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนล้อมรอบบัลลังก์ และล้อมรอบพวกผู้อาวุโสและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นได้ก้มหน้าลงกราบอยู่ต่อหน้าบัลลังก์และนมัสการพระเจ้า ¹² พวกเขาพูดว่า “อาเมน* คำสรรเสริญ ความรุ่งโรจน์ สถิติปัญญา คำขอบคุณ เกียรติยศ ฤทธิ์อำนาจและพลังกำลัง จงเป็นของพระเจ้าของเราตลอดไป อาเมน”

¹³ จากนั้นผู้อาวุโสองค์หนึ่งได้ถามผมว่า “พวกที่สวมเสื้อคลุมสีขาวนี้เป็นใครกัน พวกเขามาจากที่ไหนกัน”

¹⁴ ผมตอบว่า “ท่านครับ ท่านย่อมรู้ดีว่าพวกเขาเป็นใคร” ผู้อาวุโสจึงบอกว่า “คนพวกนี้คือคนที่มาจากความทุกข์ยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาซึกเสื้อคลุม* ของเขาด้วยเลือดของลูกแกะ

7:3 ประทับตราไว้ที่หน้าผาก หมายถึง พระเจ้าจะปกป้องคนที่ได้รับการประทับตราไว้ ในช่วงเวลาที่พระองค์ ลงโทษสังคมที่ชั่วร้าย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเอสเคียล 9:4

7:12 อาเมน เมื่อผู้ใดกล่าวคำว่า “อาเมน” นั้นหมายถึงเขาเห็นด้วยกับสิ่งนั้นอย่างแรงกล้า

7:14 ซึกเสื้อคลุม หมายถึง พวกเขาได้รับการอภัยบาป เพราะพระเจ้าซึกได้ตายไถ่บาปให้กับพวกเขา

จนมันชาวสะอาด¹⁵ พวกเขาถึงได้มาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า และรับใช้พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนในพระวิหาร[†] ของพระองค์ และพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ จะอยู่คุ้มครองดูแลพวกเขา¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีก ความร้อนจากแสงแดดจะไม่แผดเผาพวกเขาเลย¹⁷ ลูกแกะซึ่งอยู่ตรงกลางใกล้กับบัลลังก์จะดูแลเอาใจใส่พวกเขาเหมือนกับผู้เลี้ยงแกะ และจะนำพวกเขาไปยังน้ำพุ[†] ให้ชีวิต และพระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา”

พนักอันที่เจ็ด

8 เมื่อลูกแกะเปิดพนักอันที่เจ็ดออกมา สวรรค์ก็เงยไปเป็นเวลาราวครึ่งชั่วโมง² ผมเห็นทูตสวรรค์เจ็ดองค์ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และพวกเขาได้รับแตรเจ็ดอัน³ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งถือกระดางไฟทองคำเข้ามายืนอยู่ที่แท่นบูชา ท่านได้รับเครื่องหอมจำนวนมาก สำหรับเอามาเผาถวายบนแท่นบูชาทองคำที่อยู่หน้าบัลลังก์ ร่วมกับคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า⁴ วันจากเครื่องหอมในมือทูตสวรรค์องค์นั้น และคำอธิษฐานของคนของพระเจ้าได้ลอยขึ้นไปหาพระเจ้า⁵ จากนั้นทูตสวรรค์เอาไฟจากแท่นบูชามาใส่ลงในกระดาง แล้วโยนกระดางนั้นลงไปในแผ่นดินโลก ทำให้เกิดฟ้าแลบ ฟ้าร้องและเสียงต่างๆ รวมทั้งแผ่นดินไหว

ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดเป่าแตร

⁶ จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ ต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่าแตรทั้งเจ็ดอันของตนเอง⁷ เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ก็มีลูกเห็บและไฟผสมกับเลือด ถูกโยนลงมาบนแผ่นดินโลก ทำให้หนึ่งในสามของโลก รวมทั้งหนึ่งในสามของต้นไม้ถูกไฟเผาไป และพืชผักสีเขียวทั้งหมดก็ถูกเผาจนหมดสิ้น

⁸ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนภูเขาขนาดใหญ่ที่กำลังลุกเป็นไฟ ถูกโยนลงไปในทะเล ทำให้หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด⁹ หนึ่งในสามของสิ่งมีชีวิตในทะเลก็ตายไป และหนึ่งในสามของเรือก็ถูกทำลาย

¹⁰ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ดาวใหญ่ดวงหนึ่งที่ลุกไหม้โชติช่วงเหมือนกับคบเพลิง ก็ตกลงมาจากฟ้า ลงไปหนึ่งในสามส่วนของแม่น้ำทั้งหลายและแหล่งน้ำพุต่างๆ¹¹ ดาวดวงนั้นชื่อว่า บอระเพ็ด ทำให้หนึ่งในสามของน้ำมีรสขม ทำให้คนมากมายที่ดื่มน้ำนั้นตายไป

¹² เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ทำให้หนึ่งในสามของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ ถูกทำลายจนมืดไป ทำให้หนึ่งในสามของกลางวันและกลางคืนไม่มีแสงสว่าง

¹³ ในขณะที่ผมมองดูอยู่นั้น ผมได้ยินเสียงนกอินทรีตัวหนึ่งที่บินอยู่กลางอากาศ ร้องเสียงดังว่า “น่าละอาย น่าละอาย น่าละอาย สำหรับคนชั่วที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก[†] เพราะเมื่อทูตสวรรค์สามองค์ที่เหลืออยู่ เป่าแตรขึ้นมา พวกเขาก็จะหมดศักดิ์ศรีไป”

9 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ผมเห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าลงบนแผ่นดินโลกและดาวดวงนี้ได้รับกุญแจสำหรับไขหลุมที่ลึกมาก*² เมื่อดาวดวงนั้นเปิดหลุมที่ลึกมาก ก็มีควันพุ่งออกมาเหมือนควันที่ออกมาจากเตาหลอมโลหะขนาดยักษ์ ควันนั้นบดบังดวงอาทิตย์ และท้องฟ้า

9:1 หลุมที่ลึกมาก เป็นเหวหรือหลุมที่ลึกแบบไม่มีจุดสิ้นสุด คำนี้ใช้ในบทที่ 9:1,2,11; 11:7; 17:8; 20:1,3

ให้มิดมิดไป³ มีฝูงตึกแดนบินออกมาจากค้วนนี้ลงมาบนแผ่นดินโลกพวกมันได้รับอำนาจจากพระเจ้าให้ต่อได้เหมือนแมงป่อง⁴ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำลายหญ้า พืชสีเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายเฉพาะคนที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าอยู่บนหน้าผากเท่านั้น⁵ พวกตึกแดนนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าคนพวกนี้ แต่ให้ทรมานพวกนี้ให้เจ็บปวดเหมือนแมงป่องต่อได้เป็นเวลาห้าเดือน⁶ ในช่วงเวลานั้น มนุษย์จะแสวงหาความตายแต่ก็หาไม่เจอ พวกเขาอยากตาย แต่ความตายจะหนีไปจากพวกเขา⁷ พวกตึกแดนนี้ ดูเหมือนม้าที่พร้อมจะออกรบ บนหัวของมันสวมสิ่งๆ ที่เหมือนกับมงกุฎทองคำ หน้าของมันเหมือนกับหน้าของมนุษย์⁸ ผมของมันเหมือนกับผมของผู้หญิง ฟันของมันเหมือนฟันสิงโต⁹ พวกมันมีหน้าอกเหมือนแผ่นเกราะเหล็ก เสียงปีกของมันเหมือนเสียงของรถรบพร้อมม้าเป็นจำนวนมาก ที่เร่งรีบเข้าสู่สงคราม¹⁰ หางของมันมีเหล็กไนเหมือนกับหางแมงป่อง อำนาจของมันที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือนนั้นอยู่ที่หางของมัน¹¹ พวกมันมีพวกทูตที่คอยดูแลหลุมที่ลึกมากนั้นเป็นกษัตริย์ของพวกมัน ทูตนี้มีชื่อในภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน* และมีชื่อในภาษากรีกว่า อปอลลิออน หรือผู้ทำลาย

¹² เรื่องหน้าอับอายอันแรกผ่านไปแล้ว ดูลิ ยังเหลือเรื่องหน้าอับอายอันยิ่งใหญ่อีกสองอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น

¹³ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ผมได้ยินเสียงมาจากเชิงอนทิงส์อัน ตรงมุมของแท่นบูชาทองคำที่ตั้งอยู่ตรงหน้าพระเจ้า¹⁴ เสียงนั้นพูดกับทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรว่า “ให้แก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส*”¹⁵ ดังนั้นทูตสวรรค์ที่หกได้ไปปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ ซึ่งพระเจ้าได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับชั่วโม่งนี้ วันนี้ เดือนนี้ และปีนี้ เพื่อทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์นี้จะได้ฆ่าหนึ่งในสามของผู้คนเสีย¹⁶ ผมได้ยินว่า จำนวนของกองทัพทหารม้ามีอยู่สองร้อยล้านนาย

¹⁷ ในนิมิต* ของผม ลักษณะของม้าและคนขึ้นนั้นเป็นอย่างนี้คือ คนที่นั่งบนหลังม้ามีเกราะบังอกสีแดงเหมือนไฟ สีน้ำเงินเหมือนพลอยน้ำเงินเข้ม และสีเหลืองเหมือนกำมะถัน และหัวของม้าเหมือนกับหัวสิงโต ปากของมันมีไฟ ค้วน และกำมะถันพุ่งออกมา¹⁸ ภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้คือ ไฟ ค้วน และกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปาก ของม้าพวกนั้น ได้ฆ่าหนึ่งในสามของมนุษย์¹⁹ เพราะฤทธิ์ของม้ายู่ที่ปากและหางของมัน หางของมันเหมือนงูที่มีหัวไว้ทำร้ายคน

²⁰ มนุษย์ที่เหลืออยู่ ที่ไม่ได้ถูกฆ่าจากภัยพิบัติเหล่านี้ ยังคงไม่ได้หนีหนีไปจากสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาสร้างขึ้นมากับมือของตัวเอง พวกเขาไม่ได้เลิกกราบไหว้พวกภูตผีปีศาจ หรือรูปเคารพ[†] ที่ทำด้วยทองคำ เงิน หิน และไม้ซึ่งไม่สามารถมองเห็น หรือได้ยินหรือเดินได้²¹ พวกเขาไม่ได้กลับตัวกลับใจจากการฆ่าฟันกัน การใช้เวทมนตร์คาถา การทำบาปทางเพศ และการลักขโมย

ทูตสวรรค์และหนังสือม้วน

10 ผมได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่ง ลงมาจากสวรรค์มีเมฆปกคลุมตัวและมีรุ่งอยู่รอบหัว ใบหน้าเหมือนดวงอาทิตย์ และมีเขาเหมือนเสไฟฟ้า² ในมือของท่านมีหนังสือ

9:11 อาบัดโดน เป็นสถานที่แห่งความตาย (ในพระคัมภีร์เดิม)

9:14 แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส เป็นแม่น้ำทางทิศตะวันออกของอาณาจักรโรมัน กั้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรโรมันกับประเทศพาร์เธีย ประเทศพาร์เธียมีทหารม้าที่แข็งแกร่งและดุร้ายมาก อ่านเพิ่มเติมได้จากบทที่ 16:12

9:17 นิมิต เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าใช้ในการติดต่อสื่อสารกับคน คล้ายๆกับฝัน

ม้วนเล็กๆ ที่คลี่เปิดอยู่ เท่าขวาของท่านเหยียบอยู่บนทะเล ส่วนเท่าซ้ายเหยียบอยู่บนแผ่นดิน³ ท่านร้องเสียงดังเหมือนสิงโตคำราม และเมื่อร้องเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น⁴ เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้น ผมเริ่มจะเขียนแต่ผมได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังขึ้นเสียก่อนว่า “เก็บสิ่งที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้พูดไว้เป็นความลับ อย่าได้เขียนลงไป”

⁵จากนั้น ทูตสวรรค์ที่ผมเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเล และบนแผ่นดินนั้น ได้ขู่มือขวาของท่านขึ้นฟ้า⁶ สถาบันโดยอ้างถึงพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไป ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกมันด้วย ทูตสวรรค์สถาบันว่า “พระเจ้าจะไม่รอช้าอีกต่อไปแล้วที่จะทำตามแผนของพระองค์”⁷ ในเวลาที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดจะเป่าแตรนั้น พระเจ้าจะทำให้แผนการอันลึกลับของพระองค์สำเร็จตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ผู้รับใช้ของพระองค์

⁸จากนั้นเสียงที่ผมได้ยินจากสวรรค์ก็บอกผมอีกครั้งหนึ่งว่า “ไปรับม้วนหนังสือที่คลี่เปิดอยู่ในมือของทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนแผ่นดินสิ”⁹ ผมจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและขอหนังสือม้วนเล็กนั้น ท่านบอกว่า “เอาไปกิน มันจะมีรสขมเมื่ออยู่ในท้อง แต่เมื่ออยู่ในปากมันจะมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง”¹⁰ ผมจึงรับหนังสือม้วนจากมือทูตสวรรค์มากิน เมื่อมันอยู่ในปากผมก็มีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อตกถึงท้องก็กลับกลายเป็นขม¹¹ มีผู้หนึ่งบอกผมว่า “เจ้าจะต้องประกาศคำตัดสินของพระเจ้าต่อเชื้อชาติทั้งหลาย ชนชาติต่างๆ ภาษาต่างๆ และพวกกษัตริย์ทั้งหลาย”

พยานทั้งสอง

11 หลังจากนั้น ผมได้รับไม้เท้ายาวก้านหนึ่ง ไว้ใช้เป็นไม้วัดและมีเสียงบอกกับผมว่า “ไปวัดขนาดวิหาร[†] ของพระเจ้า แทนบูชา และนับจำนวนคนที่กำลังนมัสการ อยู่ในวิหารนั้น² แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกของวิหาร เพราะได้ถูกยกให้กับคนนอกศาสนาแล้ว พวกเขาจะเหยียบย่ำไปทุกหนแห่งในเมืองบริสุทธิ์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือน³ เราจะให้ฤทธิ์อำนาจกับพยานทั้งสองของเรา ที่จะประกาศถ้อยคำของพระเจ้าเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน และพวกเขาจะสวมใส่ผ้ากระสอบ*”⁴ พยานทั้งสองก็คือ ต้นมะกอกสองต้นและตะเกียงตั้งพื้นสองดวง พยานทั้งสองนี้ได้ยืนอยู่ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต ผู้ครอบครองโลกนี้⁵ ถ้ามีใครพยายามที่จะทำอันตรายพยานทั้งสองนี้ ก็จะมีไฟออกมาจากปากของพวกเขา ทำลายศัตรูนั้นเสีย ถ้ามีใครพยายามทำร้ายพวกเขา ก็จะต้องตายแบบนี้⁶ พยานทั้งสองนี้ มีฤทธิ์อำนาจที่จะปิดท้องฟ้าไม่ให้ฝนตกในขณะที่พวกเขากำลังประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอยู่ พวกเขา มีฤทธิ์ทำให้แหล่งน้ำทั้งหมดกลายเป็นเลือด และมีฤทธิ์ที่จะทำให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ บนโลกก็ครั้งก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ

⁷เมื่อพวกเขาทำหน้าที่เป็นพยานเสร็จแล้ว จะมีสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมาก ออกมาต่อสู้กับพวกเขา สัตว์นั้นจะชนะและฆ่าพวกเขาเสีย⁸ ศพของพวกเขาคจะนอนอยู่บนถนนในเมืองอันยิ่งใหญ่ เป็นเมืองที่องค์เจ้าชีวิตของพวกเขาได้ถูกตรึงบนไม้กางเขนเหมือนกัน ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเมืองโสโดมและเมืองอียิปต์⁹ คนจากทุกเชื้อชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษาและทุกชนชาติ จะมองดูศพของพวกเขาดูตลอดเวลาสามวันครึ่งและจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นไปฝัง¹⁰ พวกคนชั่วที่อยู่บนโลก

11:3 ผ้ากระสอบ คือ เสื้อที่ใส่เพื่อแสดงความเศร้าโศกเสียใจ

นี้ต่างก็จะมีความสุข เพราะเขาทั้งสองตายแล้ว พวกเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลองและให้ของขวัญแก่กันและกัน เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองคนนี้ได้ทำให้คนพวกนั้นที่อยู่บนโลกทนทุกข์ทรมาน

¹¹ แต่หลังจากผ่านไปสามวันครึ่ง พระเจ้าจะให้ลมหายใจที่ชีวิตกับเขาทั้งสอง และพวกเขาก็ลุกขึ้นยืน พวกคนที่เห็นเขาต่างก็กลัวมาก ¹² ผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองได้ยินเสียงอันดังจากสวรรค์พูดกับพวกเขาว่า “ขึ้นมาที่นี่” พวกเขาจึงได้ขึ้นไปบนสวรรค์ในหมู่เมฆนั้น และพวกศัตรูของเขาก็เห็นพวกเขาขึ้นไป

¹³ ในขณะที่เดียวกันก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ทำให้หนึ่งในสิบส่วนของบ้านเมืองนั้นถูกทำลายลง มีคนตายเจ็ดพันคนจากแผ่นดินไหว ส่วนคนที่เหลืออยู่ตกใจกลัวมาก ต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าแห่งสวรรค์

¹⁴ เรื่องน่าอัศจรรย์ที่สองผ่านไปแล้ว แต่ระวังให้ดี เรื่องน่าอัศจรรย์ที่สาม กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

แตรที่เจ็ด

¹⁵ เมื่อเสียงแตรจากทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดดังขึ้น ก็มีเสียงในสวรรค์ดังขึ้นมากมายพูดว่า “แผ่นดินของโลกนี้ได้กลายเป็นแผ่นดินขององค์เจ้าชีวิตของเรากับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ของพระองค์แล้ว พระองค์จะครอบครองตลอดไป” ¹⁶ พวกผู้อาวุโสที่ยี่สิบสี่องค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนตรงหน้าพระเจ้า ได้ก้มหน้ากราบลงนมัสการพระเจ้า ¹⁷ และพูดว่า

“เราขอบคุณพระองค์

องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มฤตม์ทั้งสิ้น

ผู้ซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้และในอดีต

เพราะพระองค์ได้ใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

และได้เริ่มครอบครองแล้ว

¹⁸ ชนชาติที่ไม่ได้เชื่อพระองค์ เกิดความโกรธแค้น

แต่บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่พระองค์จะแสดงความโกรธของพระองค์

ถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้ว ที่จะพิพากษาคนที่ตายไปแล้ว

และให้รางวัลกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า

คนของพระองค์และคนพวกนั้นที่เคารพยำเกรงพระองค์

ทั้งผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ต่ำต้อย

และถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้ว ที่จะทำลายคนพวกนั้นที่ได้ทำลายแผ่นดินโลก”

¹⁹ จากนั้นวิหาร[†] ของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก มีหีบที่บรรจุคำสั่งสัญญาของพระองค์ภายในวิหารนั้น และเกิดฟ้าแลบ เสียงต่างๆ เสียงฟ้าร้อง แผ่นดินไหว และพายุลูกเห็บอย่างหนัก

ผู้หญิงกับมังกร

12 หลังจากนั้นผมเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์เกิดขึ้นบนสวรรค์คือมีหญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นเสื้อผ้า มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนหัวของเธอมียมมงกุฎที่ทำด้วยดาวสิบ

สองดวง² เธอตั้งท้องอยู่ เธอร้องด้วยความเจ็บปวดเพราะใกล้จะคลอดแล้ว³ ผมได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นบนสวรรค์ พวกคุณเชื่อไหม มีมังกรสีแดงตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและสิบเขาไหลออกมา แต่ละหัวมีมงกุฎสวมอยู่⁴ ทางของมันวัดเอาหนึ่งในสามของดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงมาบนโลก และมันก็ยืนอยู่ตรงหน้าหญิงที่กำลังจะคลอดลูกคนนั้น เพื่อจะกินลูกของนางทันทีที่คลอดออกมา⁵ หญิงคนนั้นได้คลอดลูกชาย ผู้ที่จะครอบครองประชากรชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก แต่พระเจ้าก็ได้คว้าลูกของเธอไปอยู่กับพระองค์บนบัลลังก์ของพระองค์⁶ เธอได้หนีเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ไปยังที่ที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับเธอ เพื่อเธอจะได้รับการดูแลเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน

⁷ต่อมา ได้เกิดสงครามขึ้นบนสวรรค์ มิคาเอล* กับทูตสวรรค์ของเขาได้ต่อสู้กับมังกรตัวนั้น แต่มังกรตัวนั้นกับพวกสมุนของมันก็ตอบโต้⁸ ฝ่ายมังกรแพ้ มันและพวกสมุนของมันจึงไม่สามารถอยู่บนสวรรค์ได้อีกต่อไป⁹ มังกรใหญ่ซึ่งเป็นจูติกดาบรพพ์ ซึ่งเรียกกันว่า มารหรือซาตาน ผู้ที่ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก ก็ถูกโยนลงมาบนโลกพร้อมกับพวกสมุนของมัน

¹⁰หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า “เดี๋ยวนี้ความรอดและฤทธิ์อำนาจ และแผ่นดินของพระเจ้าของเรา และสิทธิอำนาจของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว ผู้ที่กล่าวโทษ* ฟันของเรารอหน้าพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนได้ถูกโยนลงไปแล้ว¹¹ แต่ฟันของเรอาชนะมันได้ เพราะเลือดของลูกแกะ เพราะคำพยานของพวกเขาเอง และเพราะพวกเขายอมตายถ้าจำเป็น¹² เพราะอย่างนี้ ขอให้ทั้งสวรรค์และผู้ที่อยู่บนสวรรค์นั้นจงรื่นเริงยินดีเถิด แต่พวกคุณที่อาศัยอยู่ในโลกและในทะเลจะหมดศักดิ์ศรีไป เพราะมารได้ลงมาหาพวกคุณด้วยความโกรธแค้นยิ่งนัก เนื่องจากรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

¹³เมื่อมังกรเห็นว่ามันถูกทิ้งลงบนแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ไล่ล่าตามหญิงที่คลอด ลูกชายคนนั้น¹⁴ แต่หญิงนั้นได้รับปีกของนกอินทรีใหญ่สองปีกเพื่อเธอจะได้บินเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งไปยังที่ที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับเธอ เพื่อเธอจะได้รับการดูแลตลอดเวลาสามปีครึ่ง และจะได้อยู่ห่างจากมังกรนั้น¹⁵ แล้วมังกรได้พ่นน้ำออกจากปากของมันเหมือนกับแม่น้ำ เพื่อที่จะพัดหญิงนั้นให้จมไป¹⁶ แต่แผ่นดินโลกได้ช่วยหญิงนั้นไว้ ด้วยการแยกออกเป็นช่องแล้วกลืนน้ำที่มังกรนั้นพ่นออกมา¹⁷ ทำให้มังกรโกรธแค้นหญิงนั้น ดังนั้นมันจึงไปทำสงครามกับลูกหลานที่เหลืออยู่ของเธอ พวกเขาคือคนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูเกี่ยวกับพระเจ้า

¹⁸มังกรนั้นได้ยืนอยู่ที่ชายทะเล

สัตว์ร้ายสองตัว

13 หลังจากนั้น ผมเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ทุกๆ เขาของมันมีมงกุฎสวมอยู่ และทุกๆ หัวของมันมีชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า* เขียนอยู่² สัตว์ร้าย

12:7 มิคาเอล คือหัวหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

12:10 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต

12:10 ผู้ที่กล่าวโทษ หมายถึง ซาตาน ซาตานชอบจับผิดและกล่าวหาคนของพระเจ้าต่อหน้าพระองค์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเศคาริยาห์ 3:1-4 และหนังสือ โยบ 1:6-13; 2:1-6

13:1 ชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า เช่นจักรพรรดิโรมันบางองค์ในศตวรรษที่ 1 เรียกตัวเองว่า องค์เจ้าชีวิตและพระเจ้า การเรียกตัวเองอย่างนี้ ถือว่าดูหมิ่นพระเจ้า

ที่ผมเห็นนี้ มีลักษณะเหมือนเสือดาว เท้าของมันเหมือนกับตีนหมี ปากเหมือนปากสิงโต มังกร ได้ให้ฤทธิ์อำนาจบัลลังก์และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้ายนั้น³ หัวหนึ่งของมันดูเหมือนมีบาดแผลที่อันตรายถึงตาย แต่ได้รับการรักษาหายแล้ว⁴ คนทั่วโลกต่างประหลาดใจและได้ติดตามสัตว์ร้ายนั้นไป และพวกเขาก็กราบไหว้บูชามังกร เพราะมันได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายตัวนั้น พวกเขากราบไหว้บูชาสัตว์ร้าย และพูดว่า “ใครจะมีฤทธิ์อำนาจเหมือนสัตว์ตัวนี้ ใครจะสู้กับมันได้”

⁵พระเจ้ายอมให้มันไต่อดเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของมัน และเพราะเหตุนี้มันจึงดูหมิ่นพระเจ้า พระเจ้ายอมให้มันมีสิทธิอำนาจที่จะทำอย่างนี้ได้สี่สิบสองเดือน⁶ มันจึงเริ่มพูดดูหมิ่นพระเจ้า ดูหมิ่นชื่อของพระองค์ และสถานที่ที่พระองค์อยู่ ซึ่งก็คือพวกที่อยู่บนสวรรค์⁷ สัตว์ตัวนี้ได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะทำสงครามกับคนของพระเจ้า และชนะพวกเขาด้วย มันได้รับสิทธิอำนาจเหนือชนทุกเผ่าพันธุ์ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา และทุกชนชาติ⁸ คนชั่วที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะกราบไหว้บูชามัน ตั้งแต่วันแรกที่สร้างโลกมาแล้ว ชื่อของคนพวกนี้ไม่ได้จดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะที่ถูกฆ่า

ใครมีหู ก็ให้ฟังเอาไว้

¹⁰คนไหนถูกกำหนดให้เป็นเชลย

คนนั้นก็จะต้องเป็นเชลย

คนไหนถูกกำหนดให้ถูกฆ่าด้วยดาบ

คนนั้นก็จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ

นี่แสดงว่า คนของพระเจ้าจะต้องอดทนและซื่อสัตย์

¹¹แล้วผมก็เห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดินโลก มันมีสองเขาเหมือนลูกแกะแต่พูดเหมือนมังกร¹² มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรก ในขณะที่มันอยู่กับสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น มันทำให้โลกกับพวกคนชั่วที่อยู่บนโลก กราบไหว้สัตว์ร้ายตัวแรกที่มีบาดแผลอันตรายเกือบตายที่ได้รับการรักษาหายแล้วนั้น¹³ สัตว์ร้ายตัวที่สองนี้ได้ทำปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ จนถึงขั้นทำให้มีไฟตกจากสวรรค์ลงมาบนแผ่นดินโลก ต่อหน้าต่อตาคนทั้งหลาย¹⁴ มันหลอกลวงพวกคนชั่วที่อยู่บนโลก ด้วยปาฏิหาริย์ที่มันได้รับอนุญาตให้ทำต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น มันสั่งให้คนชั่วที่อยู่บนโลกสร้างรูปปั้นให้กับสัตว์ร้ายตัวที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังไม่ตาย¹⁵ สัตว์ตัวที่สองนั้นได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะให้ลมหายใจกับรูปปั้นของสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น เพื่อทำให้รูปปั้นนั้นพูดได้และทำให้คนที่ไม่กราบไหว้รูปปั้นนั้นถูกฆ่าตาย¹⁶ สัตว์ตัวที่สองนี้บังคับทุกๆ คน ทั้งคนต่ำต้อยและผู้ยิ่งใหญ่ ทั้งคนรวยและคนจน ทั้งคนที่เป็นอิสระและเป็นทาสให้ต้องทำเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือหน้าผาก¹⁷ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากจะมีเครื่องหมายที่เป็นชื่อของสัตว์ร้ายหรือหมายเลขแทนชื่อของสัตว์ร้ายนั้นอยู่¹⁸ ใครที่ฉลาด ก็จะสามารถบอกได้ว่าความหมายของตัวเลขของสัตว์ร้ายนั้น หมายความว่าอะไร เพราะตัวเลขนั้นแทนชื่อของคนๆ หนึ่ง ตัวเลขของเขาคือหกหรือหกสิบหก

ลูกแกะและคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนของพระองค์

14 หลังจากนั้น ผมมองไปข้างหน้า เห็นลูกแกะยืนอยู่ที่ภูเขาซิโยน*พร้อมกับคนจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ที่มีชื่อของพระองค์และชื่อของพระบิดาของพระองค์เขียน

อยู่บนหน้าผาก² และผมได้ยินเสียงจากสวรรค์ เหมือนเสียงน้ำตก หรือเหมือนเสียงฟ้าร้อง เสียงที่ผมได้ยินนั้นเหมือนเสียงของพวกนักดนตรีกำลังตีพิณอยู่³ พวกเขากำลังร้องเพลงบทใหม่ต่อหน้าบัลลังก์ ต่อหน้าลี้มมีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้อาวุโสไม่มีใครสามารถร้องเพลงบทใหม่นี้ได้ นอกจากคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนจากแผ่นดินโลก ที่พระองค์ได้ซื้อให้เป็นอิสระนั้น⁴ คนพวกนี้ไม่เคยแปดเปื้อนจากการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะคนพวกนี้เป็นพวกพรหมจรรย์⁵ พวกเขาติดตามลูกแกะไปทุกหนทุกแห่ง พระองค์ได้ซื้อพวกเขาจากคนทั้งหลายบนโลก และพวกเขาเป็นของพระเจ้าและของลูกแกะ เหมือนกับพืชผลที่ได้รับการเก็บเกี่ยวครั้งแรกที่เอามานูชาพระเจ้า⁶ พวกเขาไม่พุดโกหก และไม่มีที่ติเลย

ทูตสวรรค์สามองค์

⁶แล้วผมเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเหาะเหินเดินอากาศอยู่ ทูตสวรรค์องค์นั้นมีขาเวทีที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงที่จะประกาศให้กับคนในโลก ทุกชนชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา และทุกเชื้อชาติ⁷ ทูตสวรรค์นั้นพูดด้วยเสียงอันดังว่า “ให้เกรงกลัวพระเจ้า และสรรเสริญพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ที่จะตัดสินคนทั้งหลายมาถึงแล้ว ดังนั้นให้กราบไหว้พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และแหล่งน้ำทั้งหลาย”

⁸จากนั้น ทูตสวรรค์องค์ที่สองได้ตามทูตสวรรค์องค์แรกไป และประกาศว่า “บาบิโลน* เมืองอันยิ่งใหญ่ได้ถูกทำลายจนล่มจมแล้ว เมืองที่ทำให้ทุกๆ ชนชาติดื่มเหล้าองุ่นที่ทำให้เกิดความใคร่ไปทำบาปทางเพศกับเธอ”

⁹แล้วทูตสวรรค์องค์ที่สามก็ตามทูตสวรรค์สององค์แรกมา และประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้าคนไหนบูชาสัตว์ร้ายและรูปปั้นของมัน และมีเครื่องหมายของมันอยู่บนหน้าผากหรือบนมือ¹⁰ คนนั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความโกรธของพระเจ้า ที่ได้เทไว้เต็มถ้วยแห่งความโกรธของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟกัมมะถัน ต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์และต่อหน้าลูกแกะ¹¹ ครั้นแห่งการทรมานคนพวกนั้นก็เลยช่นตลอดเวลาและตลอดไป คนที่กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปปั้นของมัน และคนที่ได้รับเครื่องหมายแทนชื่อมัน จะไม่มีวันได้หยุดพักจากการทรมานเลย ทั้งกลางวันกลางคืน¹² ถ้าอย่างนั้นคนของพระเจ้าและคนพวกนั้นที่รักษากฎปฏิบัติของพระเจ้าและไว้วางใจในพระเยซู จะต้องมีความทรหดอดทน”

¹³หลังจากนั้น ผมก็ได้ยินเสียงจากสวรรค์พูดว่า “ให้เขียนว่า คนที่ตายในองค์เจ้าชีวิตหลังจากนี้ไป จะมีเกียรติ”

พระวิญญาณพูดว่า “ใช่แล้ว เป็นความจริง พวกเขาจะได้หยุดพักจากงานหนักของเขา พระองค์จะไม่ลืมนานต่างๆ ที่เขาได้ทำนั้น”

การเก็บเกี่ยวพืชผลแผ่นดินโลก

¹⁴คุณเชื่อไหม แล้วผมก็มองไปเห็นเมฆสีขาว และมีผู้หนึ่งดูเหมือนกับบุตรมนุษย์¹ นั่งอยู่บนเมฆนั้น บนศีรษะมีมงกุฎทองคำ และในมือถือเคียวที่คมกริบ¹⁵ แล้วทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็

14:8 บาบิโลน ในสมัยพระคัมภีร์เดิม บาบิโลนเป็นเมืองหลวงของชาวบาบิโลน ซึ่งเป็นพวกที่ต่อสู้กับประชาชนของพระเจ้า แล้วจับประชาชนของพระเจ้ามาเป็นเชลย บาบิโลนในที่นี้ ใช้เปรียบเทียบกับกรุงโรม ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของการค้าขาย และการปกครอง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ บทที่ 18 และ 19; 1 เปโตร 5:13

ออกมาจากวิหาร[†] และเรียกผู้ที่นั่งอยู่บนเมฆด้วยเสียงอันดังว่า “ใช้เคียวของพระองค์เก็บเกี่ยว เพราะถึงเวลาของการเก็บเกี่ยวเสียที เพราะพืชผลบนโลกนั้นสุกอมแล้ว”¹⁶ ดังนั้นผู้ที่นั่งบนเมฆ จึงตัดเคียวลงบนแผ่นดินโลกและพืชผลบนโลกก็ถูกเก็บเกี่ยว

¹⁷จากนั้นก็มิทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากวิหาร[†] บนสวรรค์ ถือเคียวที่คมกริบ เช่นกัน ¹⁸มีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่มิฤทธิ์อำนาจเหนือไฟออกมาจากแท่นบูชา[†] ท่านได้ร้องบอกทูตสวรรค์องค์ที่ถือเคียวคมกริบนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “ใช้เคียวของท่านเก็บเกี่ยวพวงองุ่นเหล่านั้นจากเถาบนแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นเหล่านั้นสุกแล้ว” ¹⁹ดังนั้นทูตสวรรค์องค์ที่มีเคียว จึงเกี่ยวลงบนแผ่นดินโลก และรวบรวมพวงองุ่นเหล่านั้นทิ้งลงไป ในบ่อย่ำองุ่นขนาดใหญ่แห่งความโกรธของพระเจ้า ²⁰ผลองุ่นเหล่านั้นถูกเหยียบย่ำอยู่ในบ่อย่ำองุ่นนอกเมือง และมีเลือดไหลทะลักออกจากบ่อย่ำองุ่น สูงถึงบึงเหียนมา และไหลลงไปเป็นระยะทางสามร้อยกิโลเมตร

ทูตสวรรค์เจ็ดองค์และภัยพิบัติเจ็ดอย่าง

15 หลังจากนั้น ผมเห็นสัญญาณอันลึกลับในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติมาเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะความโกรธของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงเมื่อภัยพิบัติเหล่านี้เกิดขึ้น

²ผมเห็นสิ่งที่ดูเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และพวกคนที่ชนะสัตว์ร้าย และรูปปั้นของมัน และเหนือตัวเลขที่แทนชื่อของมัน คนพวกนี้ยืนอยู่บนทะเลแก้ว และถือพิณที่พระเจ้าได้ให้กับพวกเขาไว้ ³พวกเขาร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของลูกแกะ เขาร้องว่า

“องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจเด็ดขาด
สิ่งทีพระองค์ทำนั้นยิ่งใหญ่และวิเศษยิ่งนัก
หนทางต่างๆ ของพระองค์นั้นถูกต้องและยุติธรรมยิ่งนัก
พระองค์เป็นกษัตริย์ของทุกชนชาติ

⁴พระองค์เจ้าข้า ใครกันจะไม่เกรงกลัวพระองค์
และใครกันจะไม่ให้เกียรติกับชื่อของพระองค์
เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่บริสุทธิ์

ทุกชนชาติจะมาและกราบไหว้อยู่ต่อหน้าพระองค์
เพราะทุกๆ คนได้เห็นการกระทำที่ยุติธรรมของพระองค์”

⁵หลังจากนั้น ผมเห็นวิหาร[†] บนสวรรค์ ซึ่งเป็นต้นที่ศักดิ์สิทธิ์* เปิดออก ⁶พวกทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดนั้นออกมาจากวิหาร พวกท่านแต่งกายด้วยผ้าลินินที่สะอาดเป็นประกาย และคาดสายสะพายสีทองไว้อบอบ ⁷ต่อจากนั้นสิ่งมีชีวิตคนหนึ่งโน้มนำนั้นมอบขันทองเจ็ดใบให้กับทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ ขันทองนั้นใส่ความโกรธของพระเจ้าผู้มีชีวิตตลอดไปเอาไว้ ⁸วิหารเต็มไปด้วยควันจากรัศมีและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จึงไม่มีใครสามารถเข้าไปในวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง

15:5 ต้นที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือในภาษากรีก คือต้นที่ของการเป็นพยาน

ขันเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยความโกรธของพระเจ้า

16 แล้วผมก็ได้ยินเสียงที่ตั้งออกมาจากวิหาร[†] พูดกับพวกทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ว่า “ไปเทขันทั้งเจ็ดที่ใส่ความโกรธของเจ้านั้นลงบนแผ่นดินโลก”

²ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลกทำให้คนที่มีความหมายของสัตว์ร้าย และกราบไหว้รูปปั้นของมัน เป็นแผลพุพองปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัว

³ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทขันของตนลงในทะเล ทำให้ทะเลกลายเป็นเลือดเหมือนเลือดของคนตาย สิ่งมีชีวิตในทะเลจึงตายหมด

⁴ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงในแม่น้ำและแหล่งน้ำพุทั้งหลายแล้วน้ำพวกนั้นก็กลายเป็นเลือด

⁵ผมได้ยินทูตสวรรค์ที่ดูแลน้ำพวกนั้น พูดว่า

“พระองค์เป็นพระเจ้า ผู้ดำรงอยู่ในปัจจุบัน และในอดีต

พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ยุติธรรมแล้วที่ได้ตัดสินลงโทษอย่างนี้

⁶เพราะพวกเขาได้ทำให้เลือดของคนของพระองค์ และผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ไหลออกมาสมควรแล้วที่พระองค์ได้ให้พวกเขาดื่มเลือด”

⁷ผมได้ยินแท่นบูชา[†] ร้องว่า

“ถูกแล้ว องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

การตัดสินลงโทษของพระองค์ถูกต้องและยุติธรรมแล้ว”

⁸จากนั้นทูตสวรรค์องค์ที่สี่ก็เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ ซึ่งทำให้ดวงอาทิตย์มีอำนาจที่จะเผาคนทั้งหลายด้วยไฟ ⁹ความร้อนอันแรงกล้าได้แผดเผาคนทั้งหลายและพวกเขาก็สาปแช่งพระนามของพระเจ้าผู้มั่งคั่งอำนาจเหนือภัยพิบัติเหล่านี้ แต่พวกเขาก็ยังไม่กลับตัวกลับใจเลิกทำบาปของพวกเขา และไม่ได้สรรเสริญพระเจ้า

¹⁰ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย และแผ่นดินของมันก็ตกอยู่ในความมืด คนพวกนั้นกัดลิ้นของตนเองเพราะความเจ็บปวด

¹¹พวกเขาสาปแช่งพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดจากบาดแผลของเขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้หันหนีไปจากการทำผิดของเขา

¹²ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงในแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส* ทำให้น้ำแห้งขุดไปเพื่อเตรียมทางสำหรับพวกกษัตริย์จากตะวันออก ¹³ผมเห็นวิญญาณชั่วสามตัวที่ดูเหมือนงู ตัวหนึ่งออกมาจากปากมังกร ตัวหนึ่งออกมาจากปากสัตว์ร้าย และอีกตัวหนึ่งออกมาจากปากของคนที่ปลอมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ¹⁴วิญญาณชั่วพวกนั้นทำการอัครชัย[†] พวกมันออกไปหากษัตริย์ทั้งหมดที่อยู่ในโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์พวกนั้นไปร่วมทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

¹⁵“ฟังให้ดี ราชอาณาจักรเหมือนกับขโมยอย่างที่ไม่มีความคิด คนที่ตื่นตัวและเตรียมเสื้อผ้าของตัวเองไว้พร้อมที่จะใส่ เป็นคนมีเกียรติ เขาจะไม่ต้องเดินแก้ผ้าและอับอายขายหน้าเมื่อคนอื่นเห็น”

16:12 แม่น้ำยูเฟรติส เป็นแม่น้ำทางทิศตะวันออกของอาณาจักรโรมัน กั้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรโรมันกับประเทศพาร์เธีย ประเทศพาร์เธียมีทหารม้าที่แข็งแกร่งและดุคันมาก

¹⁶แล้ววิญญาณชั่วทั้งสามนี้ ก็ได้รับคมพวกกษัตริย์ทั้งหลาย ให้มาชุมนุมกัน ณ สถานที่แห่งหนึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า “อารมาเกตโดน”*

¹⁷ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเทชนของตนลงไปบนอากาศ มีเสียงดังออกมาจากบัลลังก์ในวิหาร[†]ว่า “สำเร็จแล้ว” ¹⁸หลังจากนั้นก็เกิดฟ้าแลบฟ้าร้อง เสียงดังก็ก้อง และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ เป็นแผ่นดินไหวครั้งที่เลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในโลกนี้มา

¹⁹เมืองใหญ่ถูกแยกออกเป็นสามส่วน เมืองต่างๆ ของชนชาติต่างๆ ได้ถูกทำลายลง พระเจ้าไม่ลืมลงโทษเมืองบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ด้วย พระองค์ให้เธอดื่มถ้วยที่ใส่เหล้าองุ่นแห่งความโกรธแค้นของพระองค์จนหมด ²⁰เกาะทุกเกาะหายไป และภูเขาก็ไม่เหลือให้เห็นอีกต่อไป ²¹มีลูกเห็บก้อนใหญ่หล่นลงมาจากฟ้าใส่คนทั้งหลาย แต่ละก้อนหนักประมาณสี่สิบลีโกลรัม คนทั้งหลายพากันสาปแช่งพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนี้ร้ายแรงมาก

ผู้หญิงที่อยู่บนหลังสัตว์ร้าย

17 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น เข้ามาพูดกับผมว่า “มานี่สิ มาดูการลงโทษที่กำลังจะเกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีที่มีชื่อเสียงโด่งดังผู้ที่นั่งอยู่บนแม่น้ำหลายสาย ²พวกกษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ทำพิศบาปทางเพศกับเธอ และพวกคนชั่วที่อยู่บนโลกก็ได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอจนเมาเมามาย และทำพิศบาปทางเพศกับเธอ

³จากนั้นพระวิญญาณ[‡] ก็ครอบงำผมไว้ ทูตสวรรค์องค์นั้นนำผมไปที่เบลาเปเลียวแห่งแล้ง ที่นั่นผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงตัวนั้น ทั้งตัวของสัตว์ร้ายเต็มไปด้วยชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ⁴ผู้หญิงคนนั้นแต่งตัวด้วยชุดสีม่วงและสีแดงเข้ม ตัวเธอประดับด้วยทองคำ เพชรนิลจินดา และไข่มุก ในมือของเธอมีกุญแจทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งนาร้างเกียจและสิ่งสกปรก เพราะเธอทำพิศบาปทางเพศ ⁵บนหน้าผาก* ของเธอมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ ซึ่งมีความหมายลึกลับว่า

“กรุงบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ แม่ของพวกหญิงโสเภณี
และแม่ของการกระทำลามกอนาจารทั้งหมดบนโลก”

⁶ผมเห็นผู้หญิงคนนั้นเมาเลือดของคนของพระเจ้า และเลือดของคนทั้งหลายที่ต้องตายเพราะได้เป็นพยานให้กับพระเยซู

ครั้งแรกที่เห็นผู้หญิงคนนั้น ผมรู้สึกประหลาดใจมาก ⁷ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามผมว่า “จะแปลกใจไปทำไม เราจะอธิบายถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ของผู้หญิงคนนั้น และสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวสิบเขาที่เธอขี่อยู่ให้คุณฟัง ⁸ครั้งหนึ่งสัตว์ตัวนั้นเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้มันไม่มีชีวิตแล้ว อีกไม่ช้ามันก็จะขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมาก และตัวมันต้องพบกับความย่อยยับของมัน ดังนั้นพวกคนชั่วที่อยู่บนโลกนี้ ที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ตั้งแต่วันสร้างโลก ก็จะไม่ประหลาดใจ เพราะพวกเขาจะเห็นสัตว์ร้ายตัวนี้ ที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต และตอนนี้ไม่มีชีวิตแล้ว แต่จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง”

16:16 อารมาเกตโดน ในภาษาฮีบรูแปลว่า เนินเขาของมาเกตโด ซึ่งเป็นสถานที่มีการสู้รบกันบ่อยๆ ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย 5:19 และ 2พงศกษัตริย์ 23:29-30

17:5 บนหน้าผาก ในกรุมโรส โสเภณีระดับต่ำที่สุดคือทาส ซึ่งมักจะมีชื่อของตัวเองสลักไว้ที่หน้าผาก

⁹“เรื่องนี้ ต้องใช้สมองคิดถึงจะเข้าใจ หัวของสัตว์ร้ายทั้งเจ็ดหมายถึงเนินเขาทั้งเจ็ด*ที่โสเภณีนั่งอยู่¹⁰ และยังมีหมายถึงกษัตริย์เจ็ดองค์ด้วย กษัตริย์ห้าองค์แรกตายไปแล้ว อีกองค์ยังคงปกครองอยู่เดี๋ยวนี้ ส่วนองค์สุดท้ายยังไม่มา และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นมาก็ถูกกำหนดให้มาอยู่แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น¹¹ ส่วนเจ้าสัตว์ร้ายที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้ไม่มีชีวิตแล้วนั้น ก็คือกษัตริย์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น ที่จะมาเป็นกษัตริย์องค์ที่แปด และกำลังจะไปสู่ความย่อยยับของมัน”

¹²“ส่วนเขาลิบอันที่คุณเห็นนั้น หมายถึงกษัตริย์ลิบองค์ ที่ยังไม่ได้ขึ้นครองแผ่นดินของตน แต่จะได้รับสิทธิอำนาจที่จะเป็นกษัตริย์ครอบครองร่วมกับสัตว์ร้ายตัวนั้น เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง¹³ พวกกษัตริย์ทั้งลิบองค์นี้ ต่างตกลงพร้อมใจกันมอบฤทธิ์อำนาจ และสิทธิอำนาจให้กับสัตว์ร้ายตัวนั้น¹⁴ พวกเขาจะทำสงครามกับลูกแกะ แต่ลูกแกะจะเอาชนะพวกเขาได้ เพราะลูกแกะคือองค์เจ้าชีวิตที่ยิ่งใหญ่สูงสุด และเป็นกษัตริย์ที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุด คนที่อยู่กับพระองค์นั้น คือคนที่พระองค์เรียกและเลือก เพราะพวกเขานั้นชื่อสัตย์”

¹⁵ทูตสวรรค์พูดกับผมอีกว่า “แม่น้ำที่คุณเห็นหญิงโสเภณีนั่งอยู่นั้นก็คือทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชาติ¹⁶ สัตว์ร้ายตัวนั้นและเขาทั้งหลายที่คุณเห็น จะเกลียดชังหญิงโสเภณี พวกเขาจะเอาทุกสิ่งทุกอย่างของเธอไป และจะทอดทิ้งเธอไว้ให้เปลือยเปล่า พวกเขาจะกินเนื้อของเธอและเอาไฟเผาร่างที่เหลือ¹⁷ เพราะพระเจ้าได้ตั้งใจให้พวกเขาทำตามแผนของพระองค์ พระองค์ทำให้พวกเขาตกลงพร้อมใจกัน มอบฤทธิ์อำนาจให้กับสัตว์ร้ายปกครอง จนกว่าสิ่งที่พระเจ้าพูดไว้จะสำเร็จ

¹⁸ส่วนหญิงที่คุณเห็นนั้น คือเมืองใหญ่ที่ปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายบนโลกนี้”

กรุงบาบิโลนถูกทำลาย

18 หลังจากนั้น ผมเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ทูตสวรรค์องค์นี้มีฤทธิ์อำนาจมาก รัศมีจากร่างของทูตสวรรค์องค์นี้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสว² เขาตะโกนเสียงดังว่า

“เธอถูกทำลายลงแล้ว

นครบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ ได้ถูกทำลายแล้ว

บาบิโลนได้กลายเป็นบ้านของพวกวิญญาณชั่ว

นครนั้นได้กลายเป็นรังของนกที่ไม่บริสุทธิ์ทุกชนิด

และได้กลายเป็นที่อยู่ของสัตว์ที่น่ารังเกียจและสกปรก

³พวกชนชาติต่างๆ

ได้ดื่มเหล้าองุ่นที่ทำให้เกิดความใคร่

ไปทำบาปทางเพศกับเธอ

กษัตริย์ทั้งหลายในโลกได้ทำผิดบาปทางเพศกับเธอ

พ่อค้าทั้งหลายในโลก ก็ร่ำรวยมากจากความมั่งคั่ง

และความฟุ่มเฟือยของเธอนั้น”

4 ผมได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์พูดว่า

“ประชาชนของเรา ออกมาจากนครนั้นเสีย
เจ้าจะได้ไม่ต้องมีส่วนร่วมในความบาปต่างๆ ของเธอ
และเจ้าจะได้ไม่ต้องทรมานจากภัยพิบัติ
ที่กำลังจะเกิดขึ้นกับนครนั้น

5 เพราะความบาปของนครนั้น กองสูงถึงสวรรค์
พระเจ้าไม่เคยลืมความบาปต่างๆ ที่นครนั้นได้ก่อขึ้น
ให้เท่ากับเธอเหมือนกับที่เธอทำกับคนอื่น

และตอบแทนเธอเป็นสองเท่าของสิ่งที่เธอได้ทำ
เตรียมเหล้าองุ่นที่แรงเป็นสองเท่า
ของเหล้าองุ่นที่เธอได้ให้กับคนอื่นนั้นไว้ให้เธอ

7 เธอให้เกียรติยศและความพึงพอใจกับตัวเองแค่นั้น
ก็ให้ความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศกกับเธอเท่านั้น
เพราะเธอคิดในใจว่า

‘ฉันนั่งอยู่บนบัลลังก์เป็นราชินี ฉันไม่ใช่แม่ม่าย[†] ฉันจะไม่มีวันโศกเศร้า’

8 ดังนั้น ภัยพิบัติพวกนี้จึงได้เกิดขึ้นกับเธอภายในวันเดียว คือโรคระบาด ความเศร้าโศกเสียใจ
และความอดอยาก เธอจะถูกไฟเผาจนวอดวาย เพราะองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้พิพากษาเธอนั้น
มีฤทธิ์อำนาจ”

9 “กษัตริย์ทั้งหลายบนโลก ที่ได้ทำบาปทางเพศกับเธอและร่วมในความมั่งคั่งฟุ้งเฟ้อกับเธอจะ
ร้องไห้คร่ำครวญให้เธอ เมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่เผาไหม้เธอ ¹⁰พวกเขาจะยืนอยู่ห่างๆ เธอ เพราะ
กลัวจะต้องร่วมในความเจ็บปวดทรมานของเธอ พวกเขาจะพูดว่า

‘นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัศจรรย์ น่าอัศจรรย์เสียจริงๆ
บาบิโลนนครที่เต็มไปด้วยอำนาจ

เพราะการพิพากษาโทษของเจ้านั้นมาถึงภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียว’

¹¹พวกพ่อค้าบนโลกจะร้องไห้คร่ำครวญให้กับเธอ เพราะไม่มีใครซื้อสินค้าของพวกเธออีกต่อไป ¹²พวกเขาขายทองคำ เงิน เพชรพลอย ไข่มุก ผ้าลินิน ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงสด ไม้หอมทุก
ชนิด และสิ่งของต่างๆ ที่ทำจากงาช้าง ที่ทำจากไม้ราคาแพง ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และหินอ่อน ¹³อบเชย
เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กายาน เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก แป้งละเอียด ข้าวสาลี วัล แกะ ม้า
รถม้า ทาส และเซलय”

¹⁴“โอ บาบิโลน พวกสิ่งของต่างๆ ที่เจ้าหลงใหลนั้น

ได้หายไปจากเจ้าแล้ว

ทั้งความหรูหรา และสิ่งที่ทำให้เจ้าสวยงามนั้น

ได้หายไปแล้ว

และเจ้าจะไม่มีวันได้พบสิ่งเหล่านี้้อีกเลย

¹⁵พวกพ่อค้าที่ร่ำรวยจากการขายสินค้าให้กับเธอนั้น จะยืนอยู่ห่างๆ จากนครบาบิโลน เพราะกลัวที่จะต้องร่วมในความเจ็บปวดทรมานที่เธอได้รับ พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญ ¹⁶และพูดว่า

“นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัปยศ น่าอัปยศเสียจริงๆ
ที่เคยประดับประดาด้วยผ้าลินินอย่างดี ผ้าสีม่วง
และผ้าสีแดงสด ที่เคยประดับประดาด้วยทองคำ
เพชรพลอย และไข่มุก

¹⁷ความร่ำรวยต่างๆ นี้ได้ถูกทำลายลงภายในเวลาแค่ชั่วโหมงเดียว “พวกกัปตันเรือและผู้โดยสาร ลูกเรือและคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ยืนอยู่ห่างๆจากนครบาบิโลนนั้น ¹⁸เมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่มาจากกาเผาครนั้น พวกเขาพูดว่า

‘ไม่มีนครไหนที่เป็นเหมือนนครอันยิ่งใหญ่นี้’

¹⁹พวกเขาจะโปรยผงฝุ่นลงบนหัวของเขาและร้องไห้คร่ำครวญว่า

‘นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัปยศ น่าอัปยศเสียจริงๆ’

ทุกคนที่มีเรือเดินทะเลนั้น

ก็ร่ำรวยมาจากความมั่งคั่งของนครนี้

แต่ตอนนี้มันถูกทำลายลงภายในเวลาแค่ชั่วโหมงเดียว’

²⁰สวรรค์เอ๋ย ขอให้ดีใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับนครนั้น ดีใจเถิด คนของพระเจ้า พวกศิษย์เอก และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่พระองค์ลงโทษนครนั้น เพราะสิ่งที่เธอได้ทำกับพวกคุณแล้ว”

²¹จากนั้นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ได้ยกหินก้อนหนึ่งขนาดใหญ่พอๆ กับหินโมแบ่ง[†] โยนลงไปทะเลและพูดว่า

“นครบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ เจ้าจะถูกโยนลงมาอย่างแรงแบบนี้

และจะไม่มีใครเห็นนครของเจ้าอีกเลย

²²จะไม่มีเสียงเพลงจากนักดัดพิน

นักดนตรี นักเป่าขลุ่ย นักเป่าแตรในนครของเจ้าอีกเลย

จะไม่เห็นพวกช่างฝีมือในด้านใดๆ ในนครของเจ้าอีก

จะไม่ได้ยินเสียงโมแบ่งในนครของเจ้าอีกเลย

²³จะไม่เห็นแสงสว่างจากตะเกียง ในนครของเจ้าอีกเหมือนกัน

จะไม่ได้ยินเสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว ในนครของเจ้าอีก

เพราะพวกพ่อค้าของเจ้า ได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลก

และชนชาติทั้งหมดก็ถูกหลอกลวงด้วยเวทมนตร์คาถาของเจ้า

²⁴และในนครของเจ้าก็พบเลือด

ของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า

พวกประชาชนของพระเจ้า

และคนทั้งหมดที่ถูกฆ่าตายบนโลก”

คนทั้งหลายบนสวรรค์สรรเสริญพระเจ้า

19 หลังจากนั้น ผมได้ยินเสียงดังกึกก้อง เหมือนเสียงของคนจำนวนมากบนสวรรค์ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า พระเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

พระองค์เต็มไปด้วยสง่าราศี และฤทธิ์อำนาจ

²การตัดสินโทษของพระองค์นั้นถูกต้องและยุติธรรม

พระองค์ได้ลงโทษหญิงโสเภณีที่ยิ่งใหญ่

เธอได้ทำให้โลกนี้เสื่อมไป

เพราะการทำบาปทางเพศของเธอ

พระองค์ได้แก้แค้นให้กับทาส

ของพระองค์ที่ถูกเธอฆ่าตาย”

³พวกเขายังพูดอีกว่า

“สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต

ควันทิพย์จะลอยขึ้นมาจากนครนั้นตลอดไป”

⁴จากนั้นพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่องค์ และสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น ก็ก้มลงกราบไหว้พระเจ้าที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดว่า

“อาเมน† สรรเสริญพระเจ้า”

⁵แล้วมีเสียงดังมาจากบัลลังก์ว่า

“ท่านทั้งหลายที่เป็นทาสของพระองค์

ที่นับถือพระเจ้า ทั้งผู้ที่สำคัญและไม่สำคัญ

มาสรรเสริญพระเจ้าของเรากันเถอะ”

⁶จากนั้นผมได้ยินเสียงเหมือนเสียงของคนจำนวนมาก เสียงนั้นดังเหมือนกับเสียงของน้ำตก และเสียงฟ้าร้องกึกก้อง เสียงนั้นพูดว่า

“สรรเสริญพระเจ้า

องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มฤตยูอำนาจทั้งสิ้น ผู้เป็นกษัตริย์

⁷ให้เราชื่นชมยินดีและมีความสุข และสรรเสริญพระเจ้าเกิด

เพราะว่าเวลาแห่งการสมรสของลูกแกะได้มาถึงแล้ว

และเจ้าสาวของพระองค์ก็ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว

⁸เธอได้รับผ้าลินินที่สะอาดสดใสเป็นประกาย ซึ่งเธอจะใช้ใส่”

(ผ้าลินินที่งดงามนั้น หมายถึงสิ่งดีๆ ที่คนของพระเจ้าได้ทำ)

⁹แล้วทูตสวรรค์นั้นพูดกับผมว่า “เขียนลงไปว่า คนที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงสมรสของลูกแกะนั้นถือว่ามีเกียรติจริงๆ” และพูดอีกว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นคำพูดที่แท้จริงของพระเจ้า”

¹⁰ผมได้ก้มลงแทบเท้าเพื่อกราบไหว้ทูตสวรรค์องค์นั้น แต่ท่านพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้น เพราะเราเป็นผู้รับใช้เหมือนกับคุณ และเป็นพี่น้องของคุณ ผู้ที่ซื่อสัตย์ในความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยให้รู้ ดังนั้นให้กราบไหว้พระเจ้า” เพราะความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยนั้น เป็นสิ่งที่คลั่งใจให้ผู้พูดแทนพระเจ้า† พูด

ผู้ที่ขี่ม้าขาว

¹¹จากนั้นผมเห็นประตูสวรรค์เปิดออก แล้วคุณรู้ไหม มีม้าสีขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นมีชื่อว่า ซ็อลดีเยร์และเทียงแท้ เพราะพระองค์พิพากษาและทำสงครามอย่างยุติธรรม ¹²ตาของพระองค์นั้นดูคล้ายเปลวไฟที่ลุกโชน มีมงกุฎอยู่หลายอันบนหัวของพระองค์มีชื่อหนึ่งเขียนอยู่บนร่างกายของพระองค์ แต่มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่รู้ความหมายของชื่อนั้น ¹³พระองค์ใส่เสื้อคลุมที่ถูกจุ่มลงไปในการเลือด และคนก็เรียกพระองค์ว่า “พระคำของพระเจ้า” ¹⁴พวกกองทัพแห่งสวรรค์ขี่ม้าสีขาวตามพระองค์มา พวกเขาแต่งกายด้วยผ้าลินินสีขาวที่ใสสะอาด ¹⁵มีดาบอันคมกริบออกมาจากปากของพระองค์ ดาบนี้เอาไว้ใช้ต่อสู้กับชนชาติต่างๆ พระองค์จะปกครองคนพวกนั้นด้วยดาบเหล็ก พระองค์จะเหยียบย่ำก้อนในบ่ออย่างงุ่นแก่งุ่นแก่งแห่งความโกรธของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ¹⁶มีชื่อเขียนอยู่ที่เสื้อคลุมและที่ต้นขาของพระองค์ว่า

“กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง องค์เจ้าชีวิตเหนือเจ้าทั้งปวง”

¹⁷หลังจากนั้น ผมเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ และพูดเสียงดัง กับพวกนกที่บินอยู่บนท้องฟ้าว่า “มาเถอะ มาร่วมชุมนุมกันในงานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ¹⁸เพื่อเจ้าจะได้กินเนื้อของพวกกษัตริย์ แม่ทัพนายกองและเหล่าทหาร ตลอดจนเนื้อม้า เนื้อคนขี่ม้า และเนื้อของคนทั้งหมด ทั้งคนที่เป็นทาส และคนที่เป็นอิสระ ทั้งคนที่ต่ำต้อยและคนที่ยิ่งใหญ่”

¹⁹จากนั้นผมเห็นสัตว์ร้ายกับพวกกษัตริย์บนโลก และกองทัพของพวกเขามาร่วมชุมนุมกันเพื่อทำสงครามกับผู้ที่ขี่ม้าขาว และกองทัพของเขา ²⁰แต่สัตว์ร้ายนั้นถูกจับ พร้อมกับผู้ดูแลแทนพระเจ้า จอมปลอม คนที่เคยแสดงอภินิหารต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และหลอกหลวงคนที่มิเคื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบูชารูปปั้นของมัน ทั้งสองก็ถูกจับโยนทิ้งเป็นลงไปนบึงไฟกามะถันที่กำลังลุกไหม้อยู่ ²¹พวกกองทัพของมันถูกฆ่าด้วยดาบที่ออกจากปากของพระองค์ผู้ที่ขี่ม้าขาวนั้น และพวกนกทั้งหลายก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

เวลาหนึ่งพันปี

20 ผมเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากรสวรรค์ ในมือถือกุญแจของหลุมที่ลึกมาก และโซ่ขนาดใหญ่ ²ท่านได้จับมังกรซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ซึ่งก็คือมารหรือซาตาน แล้วเอาโซ่มัดไว้หนึ่งพันปี ³จากนั้นทูตสวรรค์ก็โยนมังกรตัวนี้ลงไปนบึงที่ลึกมากนั้น และใส่กุญแจประตูทางเข้า และประทับตราซึ่งมันไว้อย่างแน่นหนา เพื่อมันจะได้ไม่สามารถไปล่อลวงชนชาติต่างๆ ได้อีกเป็นเวลาหนึ่งพันปี และจะต้องปล่อยให้มันออกมาประเดี๋ยวหนึ่งหลังจากผ่านไปหนึ่งพันปี

⁴หลังจากนั้น ผมเห็นบัลลังก์ต่างๆ และมีคนนั่งอยู่บนนั้น พวกเขาได้รับสิทธิ์ที่จะตัดสินโทษ ผมเห็นพวกวิญญาณของคนที่ถูกตัดหัว เพราะได้ประกาศความจริงเกี่ยวกับพระเยซูและถ้อยคำของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้กราบไหว้สัตว์ร้ายหรือรูปปั้นของมัน และไม่มีเครื่องหมายของมันบนหน้าผากหรือบนมือของเขา พวกเขาฟื้นขึ้นจากตายและได้ครอบครองร่วมกับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* เป็นเวลาหนึ่งพันปี ⁵(ส่วนคนตายคนอื่นๆ ที่เหลือ ไม่ได้ฟื้นขึ้นจากความตาย จนกว่าจะผ่านไปหนึ่งพันปี) นี่เป็นการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรก ⁶พวกคนที่มีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรก

นี้ มีเกียรติจริงๆและเป็นผู้บริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือพวกเขาเลย พวกเขาจะเป็นนักบวชของพระเจ้าและของพระคริสต์และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

ความพ่ายแพ้ของซาตาน

⁷เมื่อเวลาหนึ่งพันปีผ่านไป ซาตานจะถูกปล่อยออกมาจากคุกของมัน ⁸และมันจะออกไปหลอกลวงทุกๆชนชาติในโลกนี้ ที่มีชื่อว่าโกกและมาโกก มันจะรวบรวมชนชาติต่างๆ เหล่านั้นเพื่อไปทำสงคราม และพวกเขาจะมีจำนวนมากมายมหาศาล เหมือนกับเม็ดทรายที่อยู่ตามชายฝั่งทะเล ⁹กองทัพของชนชาติต่างๆ จะยกขบวนข้ามโลกมา และมาล้อมที่พักของคนที่พระเจ้าและเมืองที่พระองค์รัก แต่จะมีไฟตกลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญกองทัพเหล่านั้น ¹⁰ซาตานซึ่งได้หลอกลวงพวกเขาเหล่านั้น ถูกโยนลงไปในบึงไฟกัมมะถันที่ลุกไหม้ ในบึงนั้นมีสัตว์ร้ายรวมทั้งผู้ที่ปลอมตัวเป็นทูตแทนพระเจ้ารวมอยู่ด้วย และพวกมันทั้งหมดได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไป

คนทั้งหลายบนโลกถูกตัดสิน

¹¹ผมเห็นบัลลังก์ใหญ่สีขาว และพระเจ้าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้น เมื่อพระองค์มาปรากฏแผ่นดินโลกและสวรรค์ก็หายไปและไม่หลงเหลือร่องรอยให้ใครเห็นอีกเลย ¹²หลังจากนั้น ผมเห็นคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว ไม่ว่าผู้ยิ่งใหญ่หรือผู้ต่ำต้อย ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์นั้น มีหนังสือหลายเล่มได้ถูกเปิดออก และมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งถูกเปิดออกด้วย มันคือหนังสือแห่งชีวิต คนตายเหล่านั้นได้รับการตัดสินโดยดูจากการกระทำของพวกเขาที่ได้บันทึกไว้ในสมุดเหล่านั้น ¹³ทะเลได้ส่งคนทั้งหลายที่ตายอยู่ในทะเลขึ้นมา ความตายและแดนคนตาย* ก็ได้ส่งคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นขึ้นมาเหมือนกัน และคนตายทุกคนได้รับการตัดสินตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำ ¹⁴หลังจากนั้นความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงสู่อบึงไฟ บึงไฟนี้แหละคือความตายครั้งที่สอง ¹⁵ถ้าใครไม่มีชื่ออยู่ในสมุดแห่งชีวิต ก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟนั้น

เมืองเยรูซาเล็มแห่งใหม่

21 หลังจากนั้น ผมเห็นสวรรค์และโลกใหม่ เพราะสวรรค์และโลกแห่งแรกหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป ²ผมเห็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเมืองเยรูซาเล็มแห่งใหม่* ซึ่งมาจากพระเจ้าลงมาจากสวรรค์ และเมืองนี้ได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนกับเจ้าสาวที่แต่งตัวสวยงามรอสามีของเธอ ³ผมได้ยินเสียงอันดังจากบัลลังก์พูดว่า “ดูสิ บ้านของพระเจื่อก็คืออยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะอยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะเป็นของพระองค์ พระเจ้าเองก็อยู่กับพวกเขา และเป็นพระเจ้าของพวกเขาด้วย ⁴พระเจ้าจะเข้ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา แล้วจะไม่มี ความตาย ความเศร้าโศก การร้องไห้หรือความเจ็บปวดอีกต่อไป เพราะสิ่งเก่าๆ ที่เคยเป็นมาได้ผ่านพ้นไปแล้ว”

⁵หลังจากนั้น ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พูดว่า “ดูสิ เรากำลังสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาใหม่” พระองค์พูดอีกว่า “เขียนเรื่องนี้ไว้ เพราะคำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้และเป็นความจริง”

20:13 แดนคนตาย เป็นสถานที่ที่คนตายไปอยู่ เพื่อรอการตัดสิน

21:2 เยรูซาเล็มแห่งใหม่ นครฝ่ายจิตวิญญาณที่คนของพระเจ้าอาศัยอยู่

⁶แล้วพระเจ้าพูดกับผมว่า “มันสำเร็จแล้ว เราคืออัลฟาและโอเมกา* เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ ใครกระหาย เราจะให้น้ำดื่มจากแหล่งน้ำแห่งชีวิต โดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย ⁷คนที่ได้รับชัยชนะ จะเป็นคนที่ได้รับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา ⁸แต่คนที่ซ้ขาดตาขาว คนที่ทิ้งความเชื่อไป คนที่ทำสิ่งที่เลวร้าย คนที่ฆ่าคน คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่ใช้เวทมนต์คาถา คนที่กราบไหว้รูปปั้น[†] และคนที่โกหกนั้น จะอยู่ในบึงไฟก่ามะถันที่ลุกโชนนั้นจะเป็นความตายครั้งที่สอง”

⁹มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือขันเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่าง แล้วองค์หนึ่งพูดกับผมว่า “มานี่ เราจะให้คุณเห็นเจ้าสาวของลูกแกะ” ¹⁰ในขณะที่พระวิญญาณครอบงำผมนั้น ทูตสวรรค์ได้พาผมไปยังภูเขาที่สูงและใหญ่มาก และให้ผมดูเมืองเยรูซาเล็มอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์และมาจากพระเจ้า ¹¹เมืองนั้นสว่างไสวด้วยรัศมีของพระเจ้า ซึ่งความสว่างไสวนั้นเหมือนกับเพชรพลอย ที่มีราคาแพงมากและเป็นพลอยสีเขียวสดใสตั้งแก้วเจียรระโน ¹²เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ที่มีประตูอยู่สิบสองบาน แต่ละบานมีทูตสวรรค์ยืนเฝ้าอยู่หนึ่งองค์ และแต่ละประตูก็มีชื่อหนึ่งจากสิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอล[†] เขียนไว้ ¹³แต่ละทิศมีประตูอยู่สามบาน ทั้งทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ¹⁴กำแพงเมือง ถูกสร้างอยู่บนฐานหินสิบสองอัน และบนฐานหินแต่ละอันนั้นมีชื่อของศิษย์เอก[†] แต่ละคนในสิบสองคนของลูกแกะเขียนอยู่

¹⁵ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับผมมีไม้วัดซึ่งทำด้วยทองคำ เพื่อที่จะเอาไว้วัดขนาดของเมือง ประตู และกำแพงต่างๆ ¹⁶เมืองนั้นถูกสร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งมีความยาวเท่ากับความกว้าง ทูตองค์นั้นจึงได้เอาไม้วัดทำการวัดขนาดของเมือง ซึ่งวัดความกว้าง ความยาวและความสูงได้เท่ากันหมด คือสองพันสองร้อยกิโลเมตร* ¹⁷ทูตสวรรค์องค์นั้น ยังวัดขนาดของกำแพง ซึ่งวัดได้สูงหกสิบห้าเมตร* หน่วยวัดที่ทูตสวรรค์ใช้นั้น เป็นหน่วยวัดแบบเดียวกับที่มนุษย์ใช้ ¹⁸กำแพงนั้นสร้างขึ้นจากหินจำพวกโมรา และตัวเมืองนั้นทำจากทองคำบริสุทธิ์ ซึ่งสว่างไสวเหมือนแก้วเจียรระโน ¹⁹ฐานหินสิบสองฐานของกำแพงเมือง ทำด้วยเพชรพลอยต่างๆ ฐานที่หนึ่งเป็นหินจำพวกโมรา ฐานที่สองเป็นพลอยสีน้ำเงิน ฐานที่สามเป็นหินควอตซ์โปร่งใสมีหลายสี ฐานที่สี่เป็นมรกต ²⁰ฐานที่ห้าเป็นหินควอตซ์ชนิดหนึ่งมีแถบสีขนานสลับกัน ฐานที่หกเป็นพลอยสีแดงจำพวกโกเมน ฐานที่เจ็ดเป็นควอตซ์สีเหลือง ฐานที่แปดเป็นนิลสีน้ำเงินเขียว ฐานที่เก้าเป็นบุษราคัมสีเหลืองน้ำตาล ฐานที่สิบเป็นคริสโซเฟรส ซึ่งเป็นพลอยเขียวชนิดหนึ่ง ฐานที่สิบเอ็ดเป็นโกเมนสีส้มแดง และฐานที่สิบสองเป็นอเมทิสสีม่วง ²¹ประตูทั้งสิบสองประตุนั้นทำด้วยไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด ถนนของเมืองทำจากทองคำบริสุทธิ์ซึ่งใสเหมือนแก้ว

²²ผมไม่เห็นวิหาร[†]ในเมืองนั้นเลย เพราะองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น และลูกแกะก็คือวิหารนั่นเอง ²³เมืองนี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ หรือดวงจันทร์ เพราะรัศมีของพระเจ้าทำให้เมืองนี้สว่าง และลูกแกะคือตะเกียงของเมืองนี้ ²⁴ทุกชนชาติก็จะเดินโดยใช้แสงจากตะเกียงนั้น และพวกกษัตริย์บนโลก จะนำเอาศักดิ์ศรีของตนเข้ามาสู่เมืองนั้น ²⁵ประตูเมือง

21:6 อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรก และตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

21:16 2,200 กิโลเมตร ในภาษากรีกเป็น 12,000 สตาเดีย

21:17 65 เมตร ในภาษากรีกเป็น 144 คิวบิต หนึ่งคิวบิตคือ ระยะยาวหนึ่งศอก

จะเปิดตลอดเวลาไม่มีวันปิด เพราะไม่มีกลางคืนในเมืองนั้น ²⁶ชนชาติต่างๆ จะนำทรัพย์สมบัติ และความมั่งคั่งของเขาเข้ามาสู่เมืองนั้น ²⁷สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์จะไม่สามารถเล็ดลอดเข้าไปได้เลย รวมทั้งคนที่ทำลายนายหรือพูดโกหกด้วย คนที่จะเข้าไปได้จะต้องเป็นคนที่มีรายชื่อบันทึกอยู่ในสมุดแห่งชีวิตของลูกแกะเท่านั้น

วัดจากข้อศอกไปถึงปลายนิ้วก้อย

22 จากนั้น ทูตสวรรค์องค์นั้นได้ให้ผมดูแม่น้ำซึ่งมีน้ำที่ให้ความชีวิต น้ำนั้นใสเหมือนกับแก้ว เจียรไนไหลออกมาจากบัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะ ²มันไหลลงมาที่กลางถนนของเมืองริมสองฝั่งของแม่น้ำมีต้นไม้ที่ให้ความชีวิต ที่ออกผลสิบสองชนิดและออกผลทุกเดือนไม่ซ้ำกันเลย ส่วนใบของต้นไม้เหล่านั้นเอาไว้รักษาชนชาติต่างๆ ³ในเมืองนี้จะไม่มีการแข่งขันท้าของพระเจ้าเลย บัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะจะอยู่ที่นี้ และพวกทาสของพระองค์จะกราบไหว้พระองค์ ⁴พวกเขาจะเห็นหน้าของพระองค์และชื่อของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของพวกเขา ⁵จะไม่มีการคืนอีกต่อไป จะไม่มีใครต้องการแสงจากตะเกียงหรือแสงอาทิตย์เพราะพระเจ้าผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะเป็นแสงสว่างให้กับพวกเขา และพวกเขาจะครอบครองตลอดไป

⁶แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับผมว่า “คำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้และเป็นความจริง พระเจ้าผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของจิตวิญญาณของผู้พูดแทนพระเจ้า ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ไปแสดงให้พวกทาสของพระองค์เห็นถึงสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้”

⁷“ดูสิ เรากำลังจะมาในไม่ช้านี้ คนที่เชื่อฟังถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ ก็มีเกียรติจริงๆ”

⁸ผมคือยอห์น คนที่ได้ยินและได้เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ หลังจากที่ผมได้ยินและได้เห็นแล้ว ผมก็ล้มตัวลงเพื่อจะกราบไหว้อยู่แทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้ทำให้ผมเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ⁹แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกผมว่า “อย่าทำอย่างนี้ เพราะผมก็เป็นเพื่อนทาสด้วยกันกับคุณและพี่น้องของคุณที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และคนที่เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ ให้กราบไหว้พระเจ้าเถิด”

¹⁰แล้วท่านพูดกับผมว่า “อย่าเก็บถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือเล่มนี้เป็นความลับ เพราะใกล้ถึงเวลาที่เรื่องพวกนี้จะต้องเกิดขึ้นแล้ว ¹¹ปล่อยให้คนที่ทำผิดทำผิดต่อไป คนลามกก็ให้ลามกต่อไป ส่วนคนที่ทำตามความต้องการพระเจาก็ให้ทำต่อไป และคนที่บริสุทธิ์ก็ให้บริสุทธิ์ต่อไป”

¹²“ฟังให้ดี เรากำลังจะมาในเร็วๆ นี้ และเราวางวลมด้วย เราจะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา ¹³เราคืออัลฟาและโอเมกา* เป็นสิ่งแรกและสิ่งสุดท้าย เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ

¹⁴พวกคนที่ชำระล้างเสื้อคลุม* ของตน มีเกียรติจริงๆ เขาจะได้มีสิทธิกินจากต้นไม้ที่ให้ความชีวิต และผ่านประตูเข้าไปในเมืองได้ ¹⁵ส่วนไอ้คนหมาหมาพวกนั้น พร้อมกับคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา คนที่ทำบาปทางเพศ คนที่ฆ่าคนอื่น คนที่กราบไหว้รูปปั้น และคนที่รักการโกหกและโกหกตลอดเวลา ก็จะต้องอยู่ข้างนอกเมืองนั้น

¹⁶เรา เยชู ได้ส่งทูตสวรรค์ของเราให้มาเป็นพยานกับพวกท่าน เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อประโยชน์ของหมู่ประชุมต่างๆ เราสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด เราคือดาวประจำรุ่งที่สุกใส

22:13 อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรก และตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

22:14 ชำระล้างเสื้อคลุมของตน หมายถึงผู้ที่เชื่อในพระเยซู แล้วจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขา

¹⁷พระวิญญาณและเจ้าสาวพูดว่า “มาสิ” ขอให้คนที่ได้ยินเรื่องนี้ พูดว่า “มาสิ” ขอให้คนที่กระหายน้ำมา ใครก็ตามที่อยากจะได้ ก็จะได้รับน้ำที่ให้ความเป็นของชีวิตโดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย

¹⁸เราขอเตือนทุกๆ คน ที่ได้ยินถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ว่าถ้าคนไหนเพิ่มเติมอะไรเข้าไปในคำพูดเหล่านี้ พระเจ้าจะเพิ่มภัยพิบัติต่างๆ ที่ได้เขียนไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ให้กับเขา ¹⁹ถ้าเขาตัดคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในสมุดเล่มนี้ออกไป พระเจ้าก็จะตัดสิทธิ์เขาไม่ให้กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตและไม่ให้เข้าไปในเมืองศักดิ์สิทธิ์

²⁰พระองค์ ผู้ที่ได้ประกาศเรื่องนี้ พูดว่า “ถูกแล้ว เราจะมาในเร็วๆ นี้” อาเมน[†] ขอให้พระเยซูองค์เจ้าชีวิตมาเถิด

²¹ขอให้พระเยซูองค์เจ้าชีวิตมีความเมตตากรุณากับทุกคน

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center
P.O. Box 820648
Fort Worth, Texas 76182, USA
Telephone: 1-817-595-1664
Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE
E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 6.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://get.adobe.com/reader/>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>